

Giới thiệu Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh

Thể loại: Hiện đại, nam chính tàn tật, đô thị tình duyên, thanh mai trúc mã, ngược tình cảm, lưu luyến thâm tình

Nhân vật chính: An Hồng, Lộ Văn Phàm, Hàn Hiểu Quân | **phối hợp diễn:** Tần Nguyệt, Lâu Tĩnh Tĩnh, Từ Mạt Mạt, Hứa Lạc Phong, Trình Húc, Tiêu Lâm, Trần Hằng, Không Lam | **cái khác:** nam chủ tàn tật, chân sau cắt, không thích chó nhập hồ

Editor: Tịnh Du

Từ ngày Lộ Văn Phàm bảy tuổi đến giờ anh đã luôn theo đuổi An Hồng thực sự rất cực khổ, đến khi tương lai tốt đẹp đang hiện ra trước mắt thì anh lại phạm vào một lỗi suốt đời không thể tha thứ được.

Thanh xuân của hai người họ chính là kết thúc vào đêm mưa năm đó.

Có bài hát có lời ca như vậy:

Có người hỏi anh em tốt đến mức nào

Nhiều như vậy năm anh vẫn không quên được

Gió xuân đẹp cũng không đẹp bằng nụ cười của em

Người chưa gặp em họ sẽ không hiểu

Đối với Văn Phàm mà nói, giang sơn cho dù đẹp, cũng không bằng nụ cười của cô.

Đây là đoạn tình cảm trải qua 20 năm lưu luyến, có lẽ, là 30 năm, 40 năm, 50 năm, thẳng cho đến vĩnh viễn...

Đối thoại:

"khi lớn em gả cho anh được không A Hồng?"

"Hàn Hiểu Quân, em yêu anh muốn gả cho anh, hai người chúng ta sẽ mãi ở cùng một chỗ"

"Không ai lấy, cùng lắm là gả cho anh là được rồi"

"Đầu đất mới có thể gả cho anh"

"Em chính là đầu đất! Sau này cũng chỉ anh muốn lấy em"

"Anh thì nghĩ, có chế em cũng không gả cho anh"

"Lộ Văn Phàm! Người như anh thật đáng ghét! Tại sao anh có thể đáng ghét như vậy, tôi chỉ hy vọng anh vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hồi ức xa xôi

An Hồng đi ở trên con đường đá ẩm thấp, bên trong ngõ nhỏ quanh co, hai bên đều là những ngôi nhà trệt bình thường, quần áo phơi đầy ngoài cửa sổ, bếp lò đơn giản và một số đồ dùng đều đặt dưới mái hiên, lúc này là thời gian cơm chiều, An Hồng dường như có thể nghe thấy mùi thơm của rau xào, còn nghe được tiếng vỗ xát quần áo của mấy bác gái ở khu sinh hoạt chung, An Hồng bất giác mỉm cười, hơi thở cuộc sống quen thuộc này luôn làm cô xúc động.

Đi tới đi lui, ven đường có rất nhiều gương mặt không rõ chào hỏi mình, An Hồng không biết gọi bọn họ như thế nào, vì thế chỉ đành cười gật đầu, dưới chân cũng không ngừng bước, dọc theo con đường quen thuộc đi vào bên trong.

cuối cùng cô cũng nhìn thấy bé gái đang ngồi xõm bên đống cát, cô bé khoảng hơn ba tuổi, mặc một bộ quần áo ngắn tay, mái tóc vừa khô vừa xù xì, cả người đen sạm gầy teo, cơ thể phát triển kém, cúi đầu chỉ lo chơi bùn cát một mình.

An Hồng đứng cách bé 5, 6 m, lẳng lặng nhìn nó, đứa bé đem hai tay toàn chọc vào trong cát, sau đó dụng lực nhào nặn, miệng còn lẩm bẩm gì đó.

An Hồng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, chỗ rẽ cuối ngõ, bắt đầu chờ đợi. Quả nhiên, chỉ một lát sau, nơi đó đi ra một bóng dáng nho nhỏ, đứa bé nghiêng lưng công một túi sách nhỏ, vừa đi vừa nghịch ngợm đá hòn đá dưới chân, càng chạy càng gần... Càng chạy càng gần... Có lẽ nghe được tiếng bước chân, cô bé đang chơi cát lập tức đứng dậy quay đầu xem, sau đó mừng rỡ chạy vội đi qua.

“Hiệu Quân!! Hiệu Quân!! Anh đã về rồi ~~~ “

Đi đến là một đứa bé, nhìn qua cũng không lớn hơn cô bé kia bao nhiêu, nhưng An Hồng vẫn không nhìn thấy rõ mặt của cậu bé, chỉ nghe thấy cậu bé nói: “Tại sao em lại nghịch cát, anh đã nói em bao nhiêu lần rồi, rất bẩn.”

“Em muốn xây nhà!” Cô bé mỉm cười, ánh mắt tinh tế, lộ ra một loạt chiếc răng nhỏ không đồng đều.

“Đừng xây nữa, đến đây, chúng ta về nhà.”

“Dạ.”

Đứa bé đem bàn tay nhỏ bé của mình xoa xoa trên quần áo, rồi ngoan ngoãn nắm lấy bàn tay đang vươn ra của cậu bé, cô bé hiển nhiên là không lau sạch sẽ, nhưng cậu vẫn không hề do dự nắm chặt tay cô bé.

Hai người bọn họ nắm tay nhau đi qua trước mặt An Hồng, đột nhiên An Hồng cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, nhịn không được gọi: “Hiệu Quân.”

Cậu bé quay đầu, cô chỉ cảm thấy trước mắt mờ nhạt, dù cố gắng thế nào cũng không thể nhìn thấy rõ mặt cậu bé, cô đưa tay lên bắt, nhưng làm sao cũng không bắt được, cậu bé kéo tay cô bé vui mừng chạy đi. An Hồng muốn đuổi theo, lại cảm thấy dưới chân như dẫm lên bông, làm sao cũng không bước ra được. Cô gấp gáp đến độ phát khóc, lớn tiếng gọi:

“Hiệu Quân! Hiệu Quân!! Hàn Hiệu Quân ————— “

Dưới chân không còn điểm tựa, như rơi xuống vách núi đen, cô hoảng sợ không hiểu rõ vì sao, cảnh vật bên người bỗng nhiên thay đổi khôn lường.

An Hồng mở to mắt, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Nhìn qua thời gian, đã 11 giờ trưa, An Hồng mặc áo ngủ rộng thùng thình đi toilet rửa mặt đánh răng. Người trong gương tóc tai bù xù, đôi mắt biến thành màu đen, khóe mắt còn giữ nước mắt trong mộng. Bởi vì say rượu, An Hồng cảm thấy hơi đau đầu, vì thế dùng hai tay hất nước lên mặt. Nhớ đến trưa nay Triệu Đức Sinh hẹn cô ăn cơm, nên đã nhanh chóng rửa mặt.

12 giờ đúng, lúc An Hồng xuống lầu đã tỉnh táo hơn.

Không khí trong lành. Đúng là đầu tháng ba, mùa của chim chóc và cây cỏ, thời tiết vẫn còn lạnh, cô mặc một chiếc áo len dệt kim hờ hỏ mà khói, và một chiếc quần bò bình thường, tóc dài lười biếng quăn sau đầu.

Triệu Đức Sinh đã đứng dưới lầu chờ cô, nhìn thấy cô đi xuống thì giúp cô mở cửa xe.

“Quần áo ngày nghỉ của em thật sự rất khác so với ngày bình thường, có vẻ nhàn nhã rất nhiều.”

“Bình thường công việc yêu cầu mặc đồng phục, em cũng không có biện pháp khác.” Cô mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Giữa trưa ăn gì?”

“Đồ ăn Vân Nam, anh đã đặt chỗ rồi.” Anh chuyên tâm lái xe.

“Được, đồ ăn Vân Nam đủ cay, em thích.”

Đây chính là chỗ tốt của Triệu Đức Sinh, cũng là chỗ tốt của An Hồng, anh luôn có chủ ý, mà cô, cũng không giả vờ làm ra vẻ.

Triệu Đức Sinh là đối tượng hẹn hò đồng nghiệp cũ Lưu Diễm của An Hồng giới thiệu, 32 tuổi, trưởng bộ phận của một công ty hợp doanh, bàn về tuổi, diện mạo, gia cảnh, trình độ học vấn đều thích hợp với An Hồng.

An Hồng đã 28 tuổi, Lưu Diễm nhỏ hơn cô 2 tuổi giờ đã là mẹ của đứa trẻ 2 tuổi rồi, cô ấy luôn lo lắng cho chuyện lớn cả đời của An Hồng, quen biết nhiều năm như vậy, cũng không thấy bên cạnh An Hồng có người đàn ông nào, vì vậy thỉnh thoảng thay cô giới thiệu đối tượng. An Hồng cũng không cự tuyệt, chỉ là mấy người trước, không phải cô nhìn không vừa mắt người ta thì người ta không vừa mắt cô, cho đến khi Triệu Đức Sinh xuất hiện, An Hồng cảm thấy, nếu như muốn cùng người đó sống cả đời, cũng có thể chấp nhận được.

Hai người gặp gỡ hơn ba tháng, gặp nhau 2, 3 lần, cùng nhau ăn cơm đi dạo phố xem phim, Valentine Triệu Đức Sinh tặng An Hồng một bó hoa hồng,

An Hồng vui vẻ nhận, hơn nữa còn để anh nắm tay cô.

Nếu như gặp gỡ thuận lợi, tiếp đó, chính là hôn môi, lên giường, chuẩn bị hôn lễ thôi. Nói cho nhanh thì, đến mùa thu là có thể kết hôn.

Lúc ăn trưa, An Hồng nhận được điện thoại của cấp trên của cô anh ta tên là Tân Duy. Anh ta dặn dò An Hồng hôm sau đi nhất định phải chú ý ăn mặc, hơn nữa không thể đến muộn, sau đó yêu cầu An Hồng thông báo cho mấy tiểu binh dưới tay mình chuyện này luôn.

“Ngày mai có chuyện gì chuyện quan trọng sao?” An Hồng kinh ngạc, Tân Duy rất ít khi quấy rầy cô vào những ngày cuối tuần.

“Ừ, ngày mai hạng mục do tiểu Vương phụ trách, chủ tòa nhà phái người tới công ty khảo sát tình huống, nghe nói đi xem mấy công trường và hạng mục đã hoàn thành, đợt nhiều nhất 3,4 ngày, qua một tháng nữa muốn đầu tư, khảo sát này cũng tương đối quan trọng.”

“Em biết rồi.” An Hồng cúp điện thoại, rồi gọi cho mấy nhân viên cấp dưới của mình, dặn dò tỷ mỉ. Nói xong mới phát hiện Triệu Đức Sinh đang nhìn cô.

Ánh mắt của anh rất ôn hòa, rất giống với người trong ký ức kia. Anh nói: “Em rất bận.”

An Hồng lắc đầu một cái: “Hết cách rồi, làm trâu làm ngựa cho người ta, lúc nào cũng như vậy.”

Anh suy nghĩ một lát mới nói: “Nếu như, tương lai chúng ta kết hôn, em có từng suy nghĩ, không đi làm nữa không?”

An Hồng sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy anh không giống như đang nói đùa, hỏi: “Đức Sinh, anh cảm thấy phụ nữ không nên đi làm à?”

“Không, anh tất nhiên là tôn trọng sự nghiệp của phái nữ. Nhưng điều kiện kiên quyết của anh là, đàn ông phải có đầy đủ năng lực nuôi gia đình. Em cũng biết, công việc của anh rất bận, công việc của em cũng thường phải làm thêm giờ, mà thân thể mẹ anh lại không tốt, nên anh rất hi vọng sau khi kết hôn em có nhiều thời gian để chăm sóc gia đình.”

Trong lòng An Hồng cảm thấy khó chịu, không muốn cùng anh tiếp tục đề tài này, nên đành phải nói: “Bây giờ nói chuyện này, có phải quá sớm rồi không!” Thấy anh vẫn còn muốn nói, cô vội vàng gấp một miếng thịt gà bỏ trong bát anh, “Nhanh ăn đi, thức ăn nguội rồi, một lát nữa còn đi xem phim.”

Kết thúc cuộc hẹn về đến nhà đã qua 8 giờ rồi, An Hồng vừa thả giày vào nhà đã mở Laptop ra, phát hiện có một lá thư mới do Tiêu Lâm gửi tới. Trong thư viết cuộc sống và tình hình học tập gần đây, tham gia party, bạn bè mới quen, cùng bạn học tham gia cắm trại ngoài trời, còn gửi kèm mấy tấm ảnh lúc cắm trại, tóc còn ướt, khuôn mặt nụ cười rực rỡ, bên má còn có hai lúm đồng tiền lớn, cuối cùng viết: “Miss you~ Hong~”

An Hồng vui vẻ cười lớn. Tắm rửa, rót cho mình một ly rượu đỏ, cầm một hộp thuốc là vùi ở trên sofa, xem bộ phim kích thích, trần bóng hỗn loạn rồi một phim thần tượng không rõ tên.

Cô đốt một điếu thuốc, điếu thuốc màu trắng cháy trên tay cô, giống như thanh xuân yên lặng trôi đi, nhưng mà cô lại không có gì để sợ.

Buổi tối, An Hồng lại nằm mơ, trong mơ vẫn là bóng dáng nho nhỏ Hàn Hiểu Quân, lúc đang đi về phía cô dần dần lớn lên, cuối cùng biến thành mặt thiếu niên, An Hồng không nhìn rõ được khuôn mặt anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt, vẻ mặt ưu thương. Anh đứng ở nơi đó, mờ mịt nhìn xung quanh, đợi đến khi nhìn thấy cô, thì đưa tay ra, nói: “An An, em đang ở đâu?”

An Hồng tỉnh dậy đầu đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa sạch sẽ một lần nữa, lại không ngủ tiếp được, rót ly rượu đỏ nghiêng đầu dựa vào giường nghe nhạc, giai điệu chậm rãi, mang ký ức của cô kéo đến một chỗ rất xa rất xa.

Ký ức tuổi thơ nếu như có màu sắc, như vậy đối với An Hồng mà nói, tuyệt đối không phải là màu sắc tốt đẹp gì, không đến nỗi là đen, nhưng ít nhất cũng là bụi.

Trước 2 tuổi, cuộc sống An Hồng trải qua coi như là thoải mái. Ba làm công nhân ở nhà máy, mẹ làm y tá. Mẹ xinh đẹp, thu nhập cao hơn so với ba, không tránh được nói ba vài câu, nói nhiều, ba bắt đầu uống rượu, uống rượu, liền rút ra quả đấm đánh mẹ, mẹ sợ tới mức ôm An Hồng chạy về nhà ngoại, lúc ba tỉnh rượu sẽ khóc quỳ gối trước cửa nhà bà ngoại cầu xin mẹ tha thứ. Mẹ nhìn An Hồng bé nhỏ trong ngực, mềm lòng, liền theo ba trở về nhà.

Nhưng mà, con ác mộng vẫn tuần hoàn xảy ra.

Thật ra thì, lúc ba tỉnh táo vẫn rất yêu thương An Hồng, ông sẽ làm cho cô chong chóng tre, làm điều, sẽ mua cho cô nhiều đồ chơi nhỏ, An Hồng có mấy tấm ảnh ba ôm cô, hầu hết là đen trắng, nhỏ giống như miếng đậu phụ khô, chỉ có hai tờ có màu sắc rực rỡ khoảng 5cm. Trong hình ba rất trẻ, da đen sẫm, có một đôi mắt nhỏ dài, An Hồng lớn lên giống ba nhiều hơn, chỉ có khuôn mặt và miệng giống như mẹ.

Ông nội bà nội không thích An Hồng bởi vì cô là con gái. Lúc mẹ sinh An Hồng, ông nội bà nội nhìn thấy An Hồng là một bé gái thì trực tiếp về nhà, chỉ còn lại ba và bà ngoại ở trong bệnh viện chăm sóc hai mẹ con.

Ông nội nói, bé gái thì gọi là An Hồng đi, ngày tháng sau này sống vui vẻ rực rỡ. Mẹ không vừa ý, thời đại này mấy đứa bé vừa sinh ra ai còn đặt tên hồng xanh gì nữa, sau này lớn lên gọi Tiểu Hồng, rất quê.

Ông nội nghe thấy mẹ nói thế rất tức giận, mắng bà sinh không được con trai chặt đứt hương hỏa nhà họ An, mẹ đau lòng khóc.

Những năm đó đã kế hoạch hoá gia đình đã phổ biến rộng khắp, với công ăn việc làm ổn định của mẹ ở trong bệnh viện, nếu như muốn sinh thêm, thì

phải nghỉ việc nộp tiền phạt. Thu nhập của mẹ lớn nhất gia đình, nên mọi người cũng không dám ép bà sinh đứa thứ hai.

Sau bà ngoại giảng hòa, cái tên An Hồng này cũng vang dội, thôi thì cứ gọi như vậy, đem chữ “Hồng” (红 màu hồng) đổi thành chữ “Hồng” (宏 rộng lớn), khá vang. Vì vậy, tên An Hồng cứ như vậy ra đời.

Lúc cô 2 tuổi rưỡi, trong nhà xảy ra chuyện lớn long trời lở đất.

Mẹ ngoại tình, đối phương là một bác sĩ cùng bệnh viện, họ Tiêu, đã ly hôn. Lúc ba đến bệnh viện đón mẹ tan làm thấy mẹ đang khóc trong ngực bác sĩ kia.

Đến đây, cuộc sống náo loạn mới bắt đầu, ông nội bà nội ra sức mắng mẹ, lúc ba say rượu lại đánh mẹ nhiều hơn. Ban đầu là ba đuối lý, bây giờ lại biến thành mẹ có tội tác tà trời.

Bỗng nhiên có một ngày, ba uống rượu quá nhiều, chết đi.

Mọi người nói ba mua rượu giả, ngộ độc rượu.

Ông bà nội qua một đêm già thêm cả chục tuổi, ba là con trai duy nhất của họ, có nghĩa là hương khói nhà họ An hoàn toàn đứt. Bọn họ đem theo hai con gái điên cuồng đánh mẹ, nói là mẹ tức chết ba. Mẹ chảy nước mắt mang theo An Hồng làm tang lễ cho ba. Sau lễ tang, ông nội bà nội đuổi hai mẹ con An Hồng ra khỏi phòng ở mà đơn vị phân cho ba, từ đó về sau, An Hồng không gặp họ nữa.

Mẹ mang theo An Hồng trở về nhà mẹ, ông ngoại qua đời trước khi An Hồng sinh ra, bà ngoại sống một mình trong ngôi nhà nhỏ ở thôn Hạnh Phúc thành phố J.

Mẹ luôn lén lau nước mắt, lúc nhìn An Hồng, trong mắt có cảm xúc phức tạp.

3 tháng sau, mẹ được điều động công tác, đến thành phố L cách nhà 200 km, đi cùng còn có bạn trai của mẹ —— là người lúc trước ngoại tình với mẹ bác sĩ Tiêu.

Mẹ nói với bà ngoại, lần điều chuyển công tác này là do bác sĩ Tiêu nói ra, ông chỉ hỏi mẹ có nguyện ý đi cùng ông không. Mẹ suy nghĩ rất lâu, quyết định đánh cuộc một lần, nên đồng ý.

Mẹ muốn mang An Hồng cùng đi, bà ngoại không đồng ý. Bà ngoại biết phụ nữ tái hôn nếu đem theo một đứa con riêng nữa, thì rất khó tìm được hạnh phúc. Khi đó bà ngoại còn trẻ, mẹ trẻ tuổi hơn, bà ngoại nói hai nơi cách nhau cũng không xa, bà ngoại sẽ chăm sóc thật tốt cho An Hồng, dặn mẹ yên lòng đi.

Vì vậy mẹ cô đi, một tháng chỉ trở về hai ngày.

Tất cả mọi chuyện, An Hồng chỉ có một chút ấn tượng, phần lớn là nghe bà ngoại kể, cô không biết bà ngoại có thói phóng sự thật lên nói ông bà nội rất xấu, còn mẹ rầy đáng thương, An Hồng còn quá nhỏ, không có ba mẹ cô còn chưa được 3 tuổi, những chuyện này giống những bộ phim tình cảm đau thương của Đài Loan lúc 8 giờ, cũng không để lại ấn tượng gì trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thời thơ ấu (1)

Trí nhớ của An Hồng bắt đầu ở tháng 5 năm 1986, đó là tháng sinh của cô, sinh ra 3 năm, An Hồng chưa bao giờ biết đến sinh nhật, nhưng đúng ngày cô tròn 3 tuổi đó đã mở ra trí nhớ của mình.

Mà người đi sâu vào ký ức của cô đó, lúc ấy chỉ là một đứa bé 6 tuổi rưỡi, nhưng lúc An Hồng gặp anh giống như hoàng tử công chúa gặp nhau vậy trực tiếp phát ra tia lửa.

Tia lửa..... Đứng, là tia lửa.

An Hồng đang chơi diêm, thiếu chút nữa đốt rụi một cửa hàng bán đồ ăn sáng ở thôn Hạnh Phúc.

Người phát hiện hỏa hoạn chính là Hàn Hiểu Quân. Anh bình tĩnh tìm thấy An Hồng đang sợ run lấy bẫy ở trong góc, sau đó gọi tới người lớn đến dập lửa, không có nhân viên nào thương vong, mà cũng không tổn thất tài sản, vì vậy cuộc sống cứ tiếp tục.

Nhưng là An Hồng biết Hàn Hiểu Quân, bà ngoại cũng biết ba mẹ Hàn Hiểu Quân.

Cha Hàn và mẹ Hàn từ huyện W tỉnh A tới thành phố J làm buôn bán, sống ở gần nhà bà ngoại, sau khi An Hồng xuyết chút nữa đốt cháy nhà bọn họ, bà

ngoại run chân chạy tới dẫn An Hồng về nhà, đương nhiên khó tránh khỏi việc trước mặt ba Hàn mẹ Hàn đánh An Hồng một trận.

An Hồng khóc đến tê tâm liệt phế, ngồi trên mặt đất ăn vạ lẩn lộn.

Bởi vì bà ngoại phải đi làm, cho nên An Hồng phải tự chơi. Cô ba tuổi, vừa đen lại vừa gầy, từ bề ngoài hoàn toàn không nhìn ra bé gái, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn bần thiêu, trên đầu mọc đầy rận, bà ngoại muốn bớt việc, nên đã cắt cho cô cái Đầu Cua, tay nghề không tốt, giống như đầu chó con rất khó coi.

Hàn Hiểu Quân ngăn cản bà ngoại, Anh nói: “Bà nội, bà đừng đánh em ấy..., rất đau.”

Cô khóc đến ngã ngồi trên mặt đất, quần áo đã kéo lên tận ngực, An Hồng nghe anh nói thể nâng khuôn mặt toàn nước mắt nước mũi lên nhìn Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân rất gầy, vóc dáng so cao hơn với đứa trẻ cùng lứa. Làn da màu lúa mì, mắt to mày rậm, quần áo chỉnh tề.

An Hồng xấu hổ, nhìn quần áo bản thân bần thiêu, nhún nhó đứng lên từ dưới đất.

Cha Hàn mẹ Hàn cũng khẩn trương giảng hòa: “Ôi chao, gì Luru, đừng đánh đứa bé, đứa bé thôi, còn nhỏ không hiểu chuyện nghịch ngợm gây sự là khó tránh khỏi mà.”

An Hồng sợ hãi đứng bên cạnh ngoại bà, vừa lau nước mắt, vừa len lén nhìn Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu quân đột nhiên cười với cô, ánh mắt sáng long lanh, toét miệng ra, thiếu một cái răng cửa.

An Hồng cảm thấy ấm áp rất là ấm áp.

Từ đó về sau, trong trái tim nhỏ bé của cô, một người lặng lẽ đi vào.

Giữa mùa hè, nhà trệt mọc lên như rừng ở thôn Hạnh Phúc, mỗi nhà đều đem một cái ghế ra cửa hóng mát, nói chuyện phiếm, đánh bài, ăn dưa hấu. Đám con nít thì từng nhóm một chơi đùa một chỗ, không có người lớn nào lo lắng đứa trẻ của mình bị người lừa bán, chuyện duy nhất phải dặn dò chính là không cho đứa bé chơi gần hồ nước.

Từ khi biết Hàn Hiểu Quân, An Hồng giống như cái đuôi vậy đi theo anh, Hàn Hiểu Quân lại không thấy cô phiền, có gì ăn ngon hay chơi vui, luôn là nghĩ đến cô.

Đám con nít còn thích chơi trò chơi gia đình, Hàn Hiểu Quân đóng hoàng thượng, Quả Quả 5 tuổi đóng hoàng hậu, An Hồng mới 3 tuổi chỉ có thể đóng các loại nhận vật như binh lính... ba Quả Quả mở một quầy ăn vặt nhỏ, gia cảnh so với những đứa trẻ khác tốt hơn rất nhiều, quần áo cũng sạch sẽ màu sắc hơn. An Hồng rất hâm mộ, nhưng cũng không thể làm gì.

Có lúc chơi đùa không vui, mọi người cãi nhau ầm ĩ, An Hồng sẽ giống như một con sư tử nhỏ.

Nhào lên đánh nhau với rất nhiều bé trai lớn hơn cô. Hàn Hiểu Quân kéo mà kéo không được. Người bạn nhỏ bị thương, ba mẹ cậu bé mang nó tới nhà bà ngoại hỏi tội. Bà ngoại vừa nhận lỗi, vừa đánh mông An Hồng.

An Hồng khóc rất uất ức, cô nói với ngoại bà: “Bọn họ nói cháu là cháu hoang không có ba mẹ, cháu nói cháu không phải..... Ô ô ô.....” Bà ngoại mềm lòng, cũng không hạ được tay nữa, rồi cùng An Hồng khóc.

Hàn Hiểu Quân sẽ tới dưới cửa gian phòng An Hồng gọi cô, An Hồng leo lên bàn mở cửa sổ, Hàn Hiểu Quân nhanh nhẹn bò vào, mang cho An Hồng mấy viên đường, hoặc là mút hoa quả. Nhưng anh muốn An Hồng hứa, không được đánh nhau với bạn nhỏ khác nữa.

“Nhưng em không phải con hoang, em có ba mẹ.” Cô cảm thấy uất ức.

“Hazz, sau này bọn họ nói xấu em nữa, em chờ, anh sẽ giúp em đánh bọn họ.” Anh xoa xoa mái tóc giống như rơm rạ của cô, “Em là bé gái, không nên đánh nhau.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Hàn Hiểu Quân rất kiên định, đồng tử vụt sáng, An Hồng cảm thấy rất đẹp mắt.

Tháng 9, Hàn Hiểu Quân bắt đầu đi học, học năm nhất tiểu học.

Không nữa còn ai chơi cùng An Hồng nữa, các bạn nhỏ khác đều đi học hoặc đi vườn trẻ.

An Hồng luôn chọn một chỗ đợi Hàn Hiểu Quân tan học về, một mình chơi cát bùn, hoặc tự bản thân chơi đùa trò gia đình, giả trang anh hùng, giả trang tiểu thư, đợi đến lúc Hàn Hiểu Quân từ ngõ đó đi ra, đưa tay nói với cô: “Em lại chơi bẩn rồi, đến đây, về nhà nào.”

Đây là thời điểm hạnh phúc nhất trong ngày của An Hồng.

An Hồng muốn cùng Hàn Hiểu Quân đi học, cô về nhà hỏi bà ngoại, mình lúc nào thì có thể đi học, bà ngoại mới đột nhiên nhớ ra, An Hồng đã hơn ba tuổi rồi.

Bà ngoại chỉ đành nhờ người viết thư cho mẹ, mẹ cùng bác sĩ Tiêu về thôn Hạnh Phúc, bác sĩ Tiêu lấy quan hệ tặng lễ, khai giảng An Hồng được vào học lớp mầm nhà trẻ Hoa Hồng.

Ở nhà trẻ Hoa Hồng An Hồng chính tiểu nữ ma vương đang khỏe mạnh phát triển, cô bắt nạt bé gái, đánh nhau với bé trai, lúc còn nhỏ cùng chơi với mấy đứa bé lớn hơn, mặc dù vóc dáng nhỏ gầy, nhưng nói đến đánh nhau lại giống như liều chết, bé trai cùng lứa hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Cô không được dạy qua về số học và đọc văn, những thứ thầy giáo dạy cô hoàn toàn không hiểu, khi đi học nghịch ngợm, lúc chơi lại xưng vương xưng bá, yêu thích nhất là lúc đang ngủ trêu chọc bạn khác khóc.

Người bạn nhỏ An Hồng sống hơn ba tuổi, chưa từng có khái niệm ngủ trưa. Khi bà ngoại làm việc, mỗi ngày cô giống như Du Hồn đi lang thang ở trong thôn Hạnh Phúc, đói bụng rồi mới chịu về nhà ăn chút đồ ăn thừa cơm thừa, hoặc là đến quán ăn sáng của cha Hàn mẹ Hàn ăn ít đồ ăn. Thấy giáo Vườn trẻ thấy cô suy yếu nửa thì nổi điên, nên chỉ đành một lần lại một lần gọi bà ngoại tới “Nói chuyện” của đứa bé.

Lúc bà ngoại với cha Hàn mẹ Hàn nói chuyện trời đất không khỏi kể khổ, nói thật ra là không hề nghĩ đến, khi còn bé An Hồng coi như ngoan nhưng hiện tại lại nghịch ngợm phá phách như vậy, đúng là Ma vương chuyển thế.

Hàn Hiểu Quân và An Hồng ở trong phòng nhỏ len lén nghe bọn họ nói chuyện.

Hàn Hiểu Quân nghiêng đầu hỏi An Hồng: “Tại sao em không thích ngủ trưa?”

An Hồng nói: “Em không ngủ được.”

“Không ngủ được thì nhắm lại, sau đó đếm cừ, một con cừ, hai con cừ, ba con cừ, đếm đếm thì sẽ ngủ ngay.”

“..... Em không biết đếm.....” An Hồng đỏ mặt.

“Anh dạy cho em được không.” Hàn Hiểu Quân dùng tay nhẹ đánh lên cái mũi nhỏ của cô, “Em có biết không con người lúc ngủ mới cao lên. Em đã thấp như thế, không ngủ trưa sẽ không cao lên được nữa!”

An Hồng dọa sợ, từ đó vấn đề ngủ trưa được giải quyết triệt để.

Ngày cứ như vậy ngày từng ngày trôi qua, mỗi tháng mẹ vẫn trở về hai ngày, bà càng ngày càng xinh đẹp, da nhẵn nhụi, ánh mắt linh động, không còn lo lắng sợ hãi nữa, Bác sĩ Tiêu rất quan tâm đến mẹ, ngay cả Tiêu An Hồng cũng biết mẹ sống rất tốt.

An Hồng dần dần lớn lên, cô hiểu chuyện rất nhiều, một nửa là bởi vì nhà trẻ giáo dục, một nửa là bởi vì Hàn Hiểu Quân. Cô không giống trước đây không kiêng nể gì mà cãi nhau âm ỉ, bà ngoại rất vui mừng cuối cùng cô bắt đầu thay đổi giống như một cô gái. Dường như mỗi ngày cô đều chơi chung với Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu Quân thậm chí phụ trách thêm nhiệm vụ nặng nề là tan học đón cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2: Thời thơ ấu (2)

An Hồng bắt đầu biết mình khác so với người khác, người khác có ba mẹ ông nội bà nội Ông Ngoại và Bà Ngoại che chở, nhưng mình chỉ có một bà ngoại. Bà ngoại đối ngoại cháu gái rất tốt, thà chính mình ăn dưa muối cũng phải mua thịt cho An Hồng ăn. Nhưng là bà ngoại dù sao cũng là bà ngoại, người già không hiểu phương pháp dạy trẻ nhỏ một cách khoa học, cũng không có năng lực hiểu hết khổ sở trong lòng đứa nhỏ. Lúc nhỏ, An Hồng đòi đồ ăn vặt, muốn đồ chơi, muốn mặc váy, nhưng ngoại trừ nhận được một trận đòn từ bà ngoại, cô không được cái gì cả.

Vì vậy, cô biết, van xin thì sẽ không có kết quả.

May mắn cha Hàn mẹ Hàn đối với An Hồng rất tốt, thỉnh thoảng sẽ mua cho cô chiếc váy hay chiếc khăn quàng cổ, có đồ ăn gì ngon cũng bảo Hàn Hiểu Quân mang đi cho An Hồng, có lúc còn gọi Hàn Hiểu Quân đem An Hồng về nhà ăn cơm.

An Hồng đáng thương, nhìn qua là hiểu ngay, người từng làm ba mẹ, thấy một đứa bé như vậy, bao giờ cũng nảy sinh lòng thương hại.

Mẹ đã kết hôn với bác sĩ Tiêu, ở lúc An Hồng học lớp chồi thì mẹ mang thai, bác sĩ Tiêu rất vui mừng, ông dặn dò mẹ không nên vất vả đi về hai nơi, vì vậy bà ngoại cách hai tháng sẽ mang theo An Hồng đi đến thành phố L gặp mẹ. Bụng mẹ càng ngày càng lớn, tất cả mọi người vây quanh bà, An Hồng thấy ánh mắt bác sĩ Tiêu không giấu được vui sướng, đó là loại tình cảm mà cô không bao giờ được cảm nhận. Có lúc cô sẽ sờ sờ bụng mẹ, mẹ hỏi cô: "Hồng hồng, con muốn em trai hay em gái?"

An Hồng nói: "Con muốn một bé trai, giống như Hàn Hiểu Quân vậy." Vì vậy mọi người đều cười.

tháng 11 năm 1988, em gái cùng mẹ khác cha của An Hồng—— Tiêu Lâm, ra đời.

Bà ngoại xin nghỉ đi thành phố L chăm sóc mẹ ở cũ, gửi cha Hàn một ít tiền, hi vọng bọn họ giúp chăm sóc An Hồng một tháng. Cha Hàn kiên trì không nhận, trực tiếp đem An Hồng đón về nhà.

Nhà Hàn Hiểu Quân cũng là nhà trệt như nhà An Hồng, phòng ốc rất nhỏ, cha Hàn mẹ Hàn cũng không có chú trọng, xem tivi xong thì bắt cô và Hàn Hiểu Quân ngủ chung.

Đã là đầu mùa đông, phòng phía nam không đủ ấm, trong không khí hương vị đóng băng, mẹ Hàn mang An Hồng đi nhà tắm công cộng tắm rửa, sau khi trở về đem cô ném trong ổ chăn Hàn Hiểu Quân

5 tuổi

An Hồng vẫn biết xấu hổ, mặc quần ngắn hai chân lại không dám cho vào chăn, đứng ở đầu giường lạnh đến phát run.

Hàn Hiểu Quân sắp đầy 9 tuổi, cũng biết bé trai và bé gái ngủ chung một chăn không đúng lắm, nhưng đứa trẻ nhà bình thường sao có thể có chủ kiến gì, vì vậy mặc quần áo bông chui vào chăn, vỗ vỗ bên cạnh nói: "Em không lạnh à, mau ngủ đi."

An Hồng đành phải há miệng run rẩy nằm xuống, sau mẹ khi rời đi, cô đều ngủ một mình, lần đầu tiên từ khi hiểu chuyện tới nay, có người cùng cô ngủ chung, hai người kề cùng một chỗ, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm nhau, cô cảm thấy rất — thần kỳ, hơn nữa người này còn là Hàn Hiểu Quân. Cô lặng lẽ nhìn mặt Hàn Hiểu Quân, anh cách gần như vậy, nhắm mắt lại, lông mi dài lay động, rõ ràng là chưa ngủ.

An Hồng nhẹ giọng hỏi: "Hiểu Quân, Anh đang đếm cừ à?"

Hàn Hiểu Quân "Chột" mở to hai mắt, tức giận trả lời: "Ôi chao, quên đếm tới chỗ nào rồi, lại phải đếm lại lần nữa!"

An Hồng đột nhiên vuron đầu sang, hôn một cái trên mặt Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân kinh ngạc hỏi cô: "Em làm sao vậy?"

"Trên ti vi cũng diễn trước khi ngủ ba mẹ sẽ hôn lên mặt người bạn nhỏ một cái."

"Anh đâu phải là ba mẹ của em."

"Nhưng anh so với bọn họ tốt hơn, anh đối với em là tốt nhất!" An Hồng nhìn anh, giọng nói nhỏ lại: "Từ trước tới nay chưa có ai hôn em trước khi đi ngủ"

Hàn Hiểu Quân ngẩn người, suy tư thật lâu, lấy hết dũng khí lại gần mặt An Hồng hôn một cái.

"Nè, ngủ đi."

"Dạ!" An Hồng rất vui, vội vàng nhắm mắt lại, chỉ chốc lát lại lặng lẽ mở mắt ra, phát hiện Hàn Hiểu Quân đang giả bộ ngủ.

Vì vậy cô nói: "Hiểu Quân, kể chuyện xưa cho em đi."

Hàn Hiểu Quân bất đắc dĩ mở mắt ra, nghiêm mặt: "Kể chuyện xưa gì chứ, làm sao em còn chưa ngủ?"

"Em không ngủ được, đột nhiên nghe chuyện cô nàng Ốc."

trước lúc ngủ kể chuyện, trước 3 tuổi, có lẽ nghe qua, nhưng sau đó, không được nghe nữa.

Hàn Hiểu Quân cau mày suy nghĩ hồi lâu, sau đó kể câu chuyện "Cô nàng Ốc đồng và đại hiệp". Anh kể lấp ba lấp bắp, bịa ra câu chuyện, tùy tiện kể vài đoạn rồi cho ra kết cục: "Từ đó, cô nàng ốc đồng và đại hiệp mãi mãi ở cùng một chỗ, vượt qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ!"

Kể xong, anh thở ra một hơi, nhìn đứa nhỏ trước mặt Tiểu híp mắt đang cười.

An Hồng vừa cười vừa nói: "Hiểu Quân, chúng ta về sau cũng mãi mãi ở chung một chỗ."

Hàn Hiểu Quân đưa tay xoa xoa mái tóc xù xì của cô, cười nói: "Đứa ngốc, tương lai em lớn, cũng không biết đi đến nơi nào."

An Hồng trừng mắt, chu miệng nhỏ nói: "Em sẽ không, sẽ không đi đâu cả, sẽ ở cùng với anh."

Hàn Hiểu Quân chớp chớp mắt, úp mở hỏi: "Vậy..... A Hồng..... Em..... Em sau khi lớn lên gả cho anh được không?" Nói xong mặt liền đỏ.

"Hả? Tại sao vậy?"

"Như vậy chúng ta có thể mãi mãi ở cùng một chỗ nha, mẹ anh nói, chỉ có kết hôn mới có thể mãi mãi ở chung một chỗ."

"Em hỏi bà ngoại đã."

"Có phải em không muốn không?"

"Không phải vậy." An Hồng nóng nảy, "Mẹ em còn chưa biết."

"Cái này còn hỏi mẹ à?"

"A....."

"Em có đồng ý hay không đây?"

Suy nghĩ hồi lâu, An Hồng mới nhẹ giọng trả lời: "Em đồng ý." Âm thanh giống như muỗi kêu, nhưng Hàn Hiểu Quân lại cười.

Sau đó hai người cùng nhau "Ha ha ha " cười lớn.

Sát vách truyền đến tiếng tức giận của Hàn: "Mấy giờ rồi còn chưa ngủ! Hàn Hiểu Quân con ngựa đa phải không!! Mau tắt đèn!"

Hàn Hiểu Quân tay chân lạnh lẽo đóng đèn bàn đầu giường, trong một bóng tối, bọn họ ai không thấy rõ đối phương, nhưng vẫn cười không ngừng.

ở trong ký ức của An Hồng, đó là một tháng tốt đẹp biết dường nào, mặc dù trời rất lạnh, thỉnh thoảng còn có tuyết, nhưng hai người mỗi ngày ngủ chung, hưởng thụ lễ hôn chúc ngủ ngon, thuần khiết giống như đồng thoại.

Những năm tháng âm đậm nhất, may có Hàn Hiểu Quân làm bạn, mới không còn khổ sở như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tuổi thơ hạnh phúc và ưu thương

Tết âm lịch, mẹ và bác sĩ Tiêu mang theo tiểu Tiêu Lâm trở về thành phố J thăm bà ngoại và An Hồng. An Hồng lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lâm quần trong tã, em ấy rất đẹp, rất giống bác sĩ Tiêu, da hồng hồng, cười lên có hai má lúm đồng tiền. Lần này, tất cả mọi người vây quanh Tiêu Lâm, An Hồng một mình ở bên cạnh cầm đầu cầm cổ chơi, không người nào để ý tới.

Đột nhiên cô rất nhớ Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân đi theo Hàn cha Hàn mẹ về đón năm mới với ông bà rồi, phải đợi qua mười lăm tháng giêng mới trở về. Bác sĩ Tiêu ở thành phố J có một căn nhà được đơn vị phân, ông mang theo vợ và con đến ở đó, người một nhà còn đi phải đi chúc tết bên gia đình bác sĩ Tiêu.

Vì vậy, năm nay chỉ có An Hồng và bà nội đón tết. Bà ngoại yêu thương cô mua cho cô rất nhiều đồ ăn và đồ chơi nhỏ, nhưng An Hồng vẫn rầu rĩ không vui.

Qua tết âm lịch, khi cửa hàng ăn sáng nhà họ Hàn bắt đầu mở lại ở thôn Hạnh Phúc. An Hồng vui vẻ phát hiện, Hàn Hiểu Quân trở lại. Cha Hàn mẹ Hàn và anh mang theo đặc sản quê nhà tới nhà bà ngoại chúc tết, người lớn ở trong nhà nói chuyện phiếm, Hàn Hiểu Quân kéo An Hồng đi chơi.

Anh mặc một chiếc áo bông mới, mái tóc cắt sửa nhẹ nhàng thoải mái, nhìn anh rất đẹp trai. Anh nắm tay An Hồng đi dạo phía đông chợ, nơi đó có một mảnh đất trống, là một trong những nơi bọn nhỏ thôn Hạnh Phúc tập trung chơi đùa. Hàn Hiểu Quân móc trong túi ra hai hộp pháo, đưa một hộp cho An Hồng, hai người mỗi người một cái ném lên đất, "Bốp! Bốp!" tiếng nổ ấy sao mà dễ nghe đến vậy, còn mê hoặc lòng người hơn cả lúc pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân vui vẻ nhìn An Hồng, nói: "A Hồng, năm mới vui vẻ!"

An Hồng toét miệng ngây ngô cười, Hàn Hiểu Quân xoa xoa đầu cô, hỏi: "Em cười cái gì vậy?"

"Không có gì." Cô nói, "Bởi vì anh trở lại, nên em rất vui mừng!"

Hàn Hiểu Quân bật cười, kéo tay đưa cô đi dạo chợ: "Đi, chúng ta đi ăn kẹo hồ lô!"

Chợ mười lăm tháng giêng rất dài, cũng rất náo nhiệt, trừ những cửa hàng hai bên lúc ban đầu, còn nhiều có rất nhiều người bày sạp bán hàng rong, ở phía tây chợ có một hội đèn lồng nhỏ, đèn cũng không đẹp cho lắm, nhưng lại mang không khí ngày lễ. Hàn Hiểu Quân nắm tay An Hồng đi mỗi nơi một chút, trên đường nếu gặp quán ăn vặt, sẽ mua cho An Hồng một chút cho đỡ thèm. Gặp bán kẹo đường nhìn thấy bọn họ, trên anh: "Hiệu Quân, đây là cô dâu nhỏ của cháu hả?" Hàn Hiểu Quân đỏ mặt, trả tiền cầm kẹo đường xong lập tức đi nơi khác, An Hồng không hiểu vừa liếm kẹo đường vừa nghiêng đầu hỏi anh: "Hiệu Quân, cô dâu nhỏ là cái gì?"

Hàn Hiểu Quân nói: "Từ đó gần giống từ em gái ấy."

"Nhưng em không phải em gái của anh?"

"Thì..... khác với em gái, so với em gái thì thân hơn một chút."

"À....." An Hồng hình như đã hiểu rõ, "Vậy thì em là cô dâu nhỏ của anh."

"....."

An Hồng đầu sao vẫn còn nhỏ, thời tiết lạnh như vậy đi một lúc lâu, bắt đầu chảy nước mũi kêu mệt.

Hàn Hiểu Quân thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nói: ", Anh công em về nhà."

An Hồng không hề do dự nằm sấp lên lưng anh.

Khi đó hoàn toàn không có suy nghĩ gì khác, không hiểu được giả vờ xấu hổ,

Muốn từ chối nhưng lại không nói được. Lưng của anh đang ở trước mặt, giống như một viên nam châm lớn hấp dẫn cô, An Hồng chỉ muốn nằm ổn định trên lưng anh.

Buổi chiều mùa đông đó, một cậu bé 9 tuổi, công một cô bé chưa đầy 6 tuổi, trong không khí rét lạnh, đi nửa giờ mới về nhà.

An Hồng nghĩ đây là chuyện tuyệt vời nhất trên đời.

Cuộc sống trở lại như trước đây, An Hồng vẫn luôn nhớ đến nhà trẻ, Hàn Hiểu Quân bắt đầu học lớp ba tiểu học. Sau khi học xong, An Hồng vẫn làm cái đuôi của anh, một đám con nít chơi từ đầu này thôn Hạnh Phúc đến đầu kia thôn Hạnh Phúc, Hàn Hiểu Quân bảo vệ An Hồng khắp nơi, thậm chí không ngại vì cô mà đánh nhau với đứa bé khác, kết quả bị cha mẹ đánh hết trận này đến trận khác.

Mùa xuân, mẹ một lần nữa trở về thành phố J, bà tắm rửa sạch sẽ cho cô, rồi đem cô đến hiệu cắt tóc cắt, mua quần áo mới. Cuối cùng mang theo cô đến trường học của Hàn Hiểu Quân. Trong lòng hơi nghi ngờ nhưng An Hồng cũng không nói gì, đến nơi mới biết đăng ký học lớp 1.

Có đôi khi Hàn Hiểu Quân nói với An Hồng một số chuyện trong trường học, anh nói chủ nhiệm lớp anh dạy ngữ văn, là một bà cô hiền lành, nhưng thầy giáo dạy toán rất đáng sợ. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc dày rối xù và một đôi mắt cá vàng, lúc nhìn chăm chăm người khác như ma quỷ. Ông ta chỉ thích những đứa trẻ vừa có thành tích tốt vừa đẹp, nhất là những cô bé, đối với những khác đứa trẻ ông ta tiến hành hình thức phân biệt đối xử hung ác khắc nghiệt.

Lúc An Hồng nghe được cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thầy giáo và cô giáo vườn trẻ Hoa Hồng mặc dù thỉnh thoảng sẽ đánh vào mông mấy bạn nhỏ, nhưng phần lớn thời gian khác đều dịu dàng quan tâm, chăm sóc mọi người rất tốt. Cô hi vọng mình không gặp phải thầy giáo dạy toán ma quỷ trong miệng Hàn Hiểu Quân, bởi vì cô biết mình không phải cô bé xinh đẹp.

Hàn Hiểu Quân còn nói nhiều chuyện thú vị khác, ví dụ như đại hội thể dục thể thao, biểu diễn văn nghệ, đi chơi vào mùa xuân và mùa thu, thăm hỏi các cụ ở viện dưỡng lão V.v. Anh là trưởng lớp, còn tham gia đội điền kinh của trường học, hạng mục 40 mét, cách một ngày từ sáng sớm anh đã phải đến trường học tham gia huấn luyện, huấn luyện rất vất vả, nhưng bởi vì tham gia huấn luyện thì không cần đến giờ tự học vào buổi sáng, nên anh vẫn rất vui; anh còn tham gia đội trống, đội kèn, chẳng qua là mới bắt đầu học, nên thôi chưa đúng nhịp; cứ cách hai tuần, trong lớp phải viết một bảng tin tức mới, trong lớp bọn tất cả nội dung và làm trang trí bảng tin mới đều do học sinh nữ tên là Lê Văn Văn chịu trách nhiệm, Hàn Hiểu Quân chịu trách nhiệm viết tiêu đề lớn, các bạn học khác phân theo nhóm nhỏ thay phiên nhau viết bảng.

Chữ của Hàn Hiểu rất đẹp, mỗi năm đến kỳ nghỉ hè anh đều tham gia lớp thư pháp ở cung thiếu niên, bình thường cũng hay luyện chữ, cha Hàn mẹ Hàn không được ăn học nhiều, nhưng lại cảm thấy luyện tập thư pháp có thể nuôi dưỡng tính cách bình tĩnh của một người, sự thật cũng gần như thế, Năm lớp ba Hàn Hiểu Quân nghiêm nhiên trở thành người dẫn đầu mấy đứa bé trong thôn Hạnh Phúc, cho dù là đứa bé lớn hơn anh 2, 3 tuổi, cũng bằng lòng nghe lời của anh.

An Hồng đối với trường tiểu học Bình Minh nơi mà Hàn Hiểu Quân đang học, đã có rất nhiều ấn tượng, Hàn Hiểu Quân ở trong trường học trôi qua thuận buồm xuôi gió, làm cho cuộc sống học sinh tiểu học trong tưởng tượng của An Hồng cũng biến thành muôn màu muôn vẻ.

Trước khi vào phòng học, mẹ dặn dò An Hồng: "Hồng Hồng, con không phải rất muốn cùng anh Hiểu Quân đi học sao? Chỉ cần hôm nay ngoan ngoãn biểu hiện, trả lời tốt câu hỏi của thầy giáo, đến mùa thu con mới có thể cùng anh Hiểu Quân đi học ở đây, hiểu chưa?"

Đối mặt với chuyện tốt hấp dẫn như vậy, người bạn nhỏ An Hồng giống như Vũ Trụ nhỏ bùng nổ, mặc dù mẹ thường xuyên nghe bà ngoại nói An Hồng đã nản, bạo lực, không nghe lời như thế nào, nhưng cũng hiểu được con gái của mình, nhất định nghe lời con trai nhà hàng xóm Hàn Hiểu Quân.

Ngày hôm đó biểu hiện của An Hồng rất chín chắn đúng mực, lúc tự giới thiệu mình thì vẻ mặt rạng rỡ, nhìn tranh đoán đồ vật đều trả lời được, học thuộc lòng con số cũng trả tám chín phần mười, các thầy giáo rất hài lòng, họ tịch của An Hồng là ở vùng này, nên họ nói với mẹ về nhà chờ thông báo, thư thông báo trúng tuyển sẽ gửi tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2: Tuổi thơ hạnh phúc và ưu thương (tiếp)

Vì vậy, một mùa hè điên cuồng chơi đùa đi qua, An Hồng lên lớp một tiểu học.

Nhà trẻ Hoa hồng là một nhà trẻ tư nhân được xây dựng ở thôn Hạnh Phúc, những đứa trẻ học ở đây đều là người lao động ở vùng khác đến thôn Hạnh Phúc chiếm đa số, chất lượng giáo dục rất tốt.

Trường tiểu học Bình Minh cũng là một trường tiểu học trọng điểm trong vùng, Hàn Hiểu Quân học sinh có hộ tịch từ bên ngoài, để sắp xếp cho anh học ở đây cha Hàn mẹ Hàn đã mất không ít thời gian, tặng rất nhiều quà. An Hồng là đứa bé có hộ tịch trong vùng, cho nên đến học trường tiểu học này là chuyện hiển nhiên. Chỉ là, An Hồng không nghĩ tới, trường tiểu học Bình Minh khác biệt rất lớn so với nhà trẻ Hoa Hồng đến như vậy.

Nhà trẻ Hoa hồng tổng cộng chỉ có 7 lớp, hơn 80 bạn nhỏ, mà trường tiểu học Bình Minh mỗi lớp một đã có 8 lớp, mỗi lớp có trên dưới 40 học sinh. Cả trường học có ba dãy nhà bốn tầng, còn có một dãy phòng thí nghiệm, một hội trường lớn, một nhà thể dục và một sân vận động lớn.

Các bạn học đều mới từ nhà trẻ chuyển lên, nên đối với trường tiểu học tràn ngập tò mò, bạn nhỏ An Hồng được phân vào lớp năm đang ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhìn đông nhìn tây, các bạn học bên cạnh cô không quen ai, mấy bạn nhỏ học cùng nhà trẻ không có ai cùng lớp với cô.

Sau khi đi học về, An Hồng mới biết được chủ nhiệm lớp đầu tiên trong cuộc đời cô là cô giáo Thắm, một phụ nữ trung niên nói rất nhanh.

Sau đó đến tiết toán, An Hồng biết được thầy giáo dạy toán của mình chính là người đầu tóc bù xù và đôi mắt cá vàng, người được mệnh danh ma quỷ trong miệng Hàn Hiểu Quân.

Ma quỷ họ Diêu, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, mới 25, 26 tuổi, lão nói chuyện không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn qua nhìn lại khắp phòng học, bị ánh mắt của lão quét qua, An Hồng cảm thấy sống lưng tê dại.

Sau giờ tan học, các bạn học lớp một xếp thành hai nhóm tập trung trước cửa phòng học, được chủ nhiệm lớp dẫn đi ra cửa trường, sau đó mới có thể tản ra.

Bà ngoại sẽ không tới đón An Hồng, bởi vì có Hàn Hiểu Quân ở đây.

Hàn Hiểu Quân đeo cặp sách nghiêng người dựa vào tường rào bên cạnh cửa trường học, lúc An Hồng nhìn thấy anh, anh đang nói chuyện với một học sinh nữ.

Cô bé kia buộc tóc đuôi ngựa, trên chiếc vòng buộc tóc gắn hai quả cầu thủy tinh trong suốt, gương mặt trái xoan, da rất trắng, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt rất xinh đẹp.

An Hồng ngây ngốc đứng ở đó nhìn, cho đến khi Hàn Hiểu Quân chú ý tới cô, mới cùng cô bé kia chào hỏi rồi đi. Trải qua kỳ nghỉ hè, Hàn Hiểu Quân đã cao hơn nhiều, lúc này một chiếc áo T shirt trắng xanh đan xen và một chiếc quần thể thao dài màu trắng, đã có mùi vị của tuổi thiếu niên.

Anh tự tay vò rối mái tóc của An hồng, cười hỏi cô: “Ngày đầu tiên đi học, cảm giác như thế nào?”

An Hồng không biết “Như thế nào” của anh là có ý gì, trả lời một nêo: “Thầy giáo dạy toán của chúng em là người mà anh gọi là ma quỷ đó.”

“Diêu Hồng Hưng?..... Az.....” Hàn Hiểu Quân than thở, “Lớp bốn bọn anh được đổi thầy giáo dạy toán, tất cả mọi người đang vui mừng, vậy mà giờ lão lại đổi xuống lớp một dạy rồi. A Hồng, em phải cẩn thận một chút, đặc biệt ở lớp toán của lão, chỉ cần thành tích môn toán của em tốt, lão sẽ không làm gì em, nhưng nếu thành tích kém, thì lão rất đáng sợ.”

Tâm tư An Hồng không hề đặt ở chỗ này, cô do dự rất lâu, cuối cùng lấy dũng khí, giống như trò chuyện hỏi Hàn Hiểu Quân: “Vừa rồi người kia là bạn học của anh à?”

Hàn Hiểu Quân gật đầu: “Đúng vậy, chính là người mà anh nói về tranh rất đẹp đó bạn ấy tên Lê Văn Vân.”

An Hồng không nói gì.

Sau khai giảng cuộc sống học sinh tiểu học chính thức bắt đầu, bạn học An Hồng không thể chạy trốn nhanh vượt ma quỷ của thầy giáo Diêu. Cô không phải cô bé xinh đẹp, thành tích học tập lại kém, nhất là toán học, trên lớp nghe không hiểu, bài tập cũng không làm xong, gặp phải bài thi trắc nghiệm thì rối tinh rối mù. An Hồng còn chưa ý thức được việc học tập, tình tình vẫn giống như hồi ở nhà trẻ. Lớp một, buổi sáng đi học, cô đặc biệt hăng hái, ngồi học không yên, thầy giáo nói tinh thần cô không tập trung, đông sờ nắm tay, còn làm phiền đến những bạn học khác. Đến buổi chiều, lại trở nên uể oải chán nản, vốn dĩ là giờ ngủ trưa, nhưng phải gắng gượng đi học, làm cô khổ sở không chịu nổi, cái đầu nhỏ không chịu được bèn nằm úp sấp trên bàn ngủ mê man, sau đó bị cô giáo Thắm dùng thước đánh tỉnh, hoặc là bị thầy giáo Diêu dùng phấn viết ném tỉnh.

Sau khi lên lớp hai, hiện tượng ngủ gà ngủ gật sau giữa trưa dần dần biến mất, nhưng mà bài tập của cô vẫn kém như trước đây. Trong lớp phân chia thành ba loại thành tích tốt, bình thường và học sinh dốt, An Hồng thuộc về đối tượng cuối cùng.

Tính cách của cô cũng dần dần thay đổi, vốn dĩ từ một người hoạt bát đáng yêu, dần dần trở nên trầm mặc ít nói. Bà ngoại hoàn toàn mặc kệ việc học tập của cô, chỉ phụ trách làm sao cho cô ăn no mặc ấm, họp phụ huynh, cũng nhờ cha Hàn mẹ Hàn đi thay. Cha Hàn mẹ Hàn cũng vui vẻ đồng ý, dù sao cũng phải đi họp phụ huynh cho con trai, cứ coi như là sau khi ăn cơm xong đi dạo, hai người cùng đến trường học, một người đến lớp học Hàn Hiểu Quân nghe khen ngợi, một người đến lớp học An Hồng nghe mắng.

Mỗi lần họp hội phụ huynh xong, mẹ Hàn ôm An Hồng hỏi cô: “Hồng Hồng, cháu là một cô bé thông minh, lúc ở nhà trẻ đã biết đem thịt mỡ không thích ăn giấu vào trong túi áo mang về nhà, sao bây giờ đi học lại không chăm chú như vậy? Có muốn gì gọi anh Hiểu Quân đến dạy thêm cho cháu không?”

An Hồng lắc đầu từ chối, cô không thích đi học, lúc chơi với Hàn Hiểu Quân cô luôn tránh nhắc đến chủ đề học tập, Hàn Hiểu Quân cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nói với cô một số chuyện vui sau khi học xong.

Có một lần, mẹ tự mình đến họp phụ huynh cho An Hồng, lúc ghi đăng ký ghi “Mẹ” của An Hồng, cô giáo Thẩm kinh ngạc hỏi bà: “Chị là mẹ An Hồng? Vậy người phụ nữ mỗi lần tới họp phụ huynh đều cười híp mắt là ai vậy? Bà ấy mỗi lần đi đều viết mẹ An Hồng.”

Mẹ xấu hổ nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-3: Tuổi thơ hạnh phúc và ưu thương (tiếp)

An Hồng cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa. Cô lặng lẽ ít nói, không có năng khiếu văn nghệ, thể dục cũng như vậy, chỉ có tiết mỹ thuật thành tích không tệ. Bạn học và thầy giáo đều nói cô dịu dàng hướng nội.

Ba qua đời, mẹ tái hôn đến nơi khác sinh con, không được lòng thầy cô giáo; trong nhà hoàn cảnh phức tạp, tính tình kỳ quặc, thành tích học tập quá tệ hại, về ngoài bình thường nên bạn học cũng ít tiếp xúc.

Bởi vì thường xuyên ra ngoài đi chơi với Hàn Hiểu Quân, cho nên da An Hồng rất đen, hơn nữa dáng người nhỏ gầy, tóc khô vàng, mắt dài nhỏ, vừa nhìn thấy giống như dân chạy nạn. Thật ra thì bà ngoại cho cô ăn cũng đầy đủ, sức ăn của cô cũng không nhỏ, nhưng cho dù cô ăn nhiều đến đâu cũng không thể béo hay cao lên tí nào.

Cô không tham gia biểu diễn văn nghệ, không tham gia đại hội thể dục thể thao, cô cũng không bao giờ làm cán bộ lớp, lúc họp phụ huynh đọc bảng thành tích, vì thành tích quá tệ nên thường bị thầy giáo nêu tên, bị bạn học cười chê.

thầy Diêu bắt cô ngồi xổm dưới đất, dưới ánh mắt của tất cả bạn học, dựa trên ghế sửa bài tập, không sửa hết thì không được ngồi trên ghế. Mà cô lại không biết làm, nên cô chán nản bắt chéo chân vắt va vắt vào ngồi trên đất. Thầy Diêu phát hiện cô không chịu làm bài tập, thì xách cô lên đuổi ra khỏi phòng học.

An Hồng đứng trong hành lang, lúc này là thời gian lên lớp, nên trong trường học rất an tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe được giọng đọc diễn cảm và tiếng giảng bài của thầy cô giáo. Bên tai của cô vẫn còn quanh quẩn âm thanh giận dữ của thầy Diêu: “Chưa bao giờ nhìn thấy một học sinh nữ nào không biết xấu hổ như vậy, không có người lớn dạy bảo đúng là khác nhau, đúng là đồ mặt dày! đồ mặt dày! nhỏ như vậy đã không chịu học, lớn lên chỉ có thể làm công nhân quét đường!”

Công nhân quét đường thì thế nào? An Hồng nghĩ tới bà ngoại từ trước giờ vẫn dọn dẹp vệ sinh cho người ta, cô chưa bao giờ cảm thấy bà ngoại làm công việc thấp kém.

Về vấn đề da mặt, cô suy nghĩ rất lâu vẫn chưa có kết quả. Cứ như vậy đến trường rồi tan học, nghe không hiểu bài giảng, chịu hết trách mắng chế giễu châm chọc, có cảm giác xấu hổ hay không?

Đương nhiên là có.

Nhưng có thể làm gì đây? Có người để ý à? Bà ngoại không quan tâm, bởi vì cô không hiểu, mẹ không quan tâm, bởi vì bà không có thời gian và sức lực để quản, Hàn Hiểu Quân cũng không để ý, cha Hàn mẹ Hàn lại càng không quan tâm.

Nếu tất cả mọi người không quan tâm, vậy mình quan tâm thì được cái gì? Ngây ngô ngu ngốc thì thời gian cũng trôi qua, và người vẫn luôn lớn lên.

Thật sự không có chút tinh thần nào.....

An Hồng đứng dựa lưng vào tường, cảm thấy không quan trọng. Cô gái nhỏ luôn đánh nhau với mấy bé trai lớn hơn đã sớm không còn nữa.

Nghỉ hè, An Hồng viết vào vở bài tập một dòng chữ: “Thời gian trôi qua, trong chớp mắt tôi đã học lớp ba tiểu học rồi.....”

Suy nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ được câu kế tiếp, nên dứt khoát không viết nữa.

Giữa hè, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chói chang, ve sầu vẫn kêu râm ran không ngừng, bà ngoại đi làm, An Hồng ngồi ở trước bàn bật quạt điện làm bài tập hè, cô vẫn đứng cuối danh sách lớp, đối với học tập, vẫn không có cách nào hứng thú nổi.

Vẫn còn không viết ra được, chứ đừng nói đến môn toán học đáng ghét, An Hồng dứt khoát ngồi một chỗ ngẩn người, cho đến khi âm thanh kêu ngoài cửa thức tỉnh cô.

“A Hồng! A Hồng! đi bơi nào!”

Là Hàn Hiểu Quân, An Hồng “À” một cái sau đó nhảy dựng lên, vừa trả lời, vừa nhanh chóng vơ lấy bao nhỏ đã chuẩn bị từ trước nhảy ra cửa.

Hàn Hiểu Quân ngồi trên xe đạp đợi cô ở đầu ngõ.

Sau khai giảng, anh đã là học sinh tốt nghiệp tiểu học, vừa cao vừa gầy, lúc này phơi nắng suốt cả kỳ nghỉ hè, làm da khỏe mạnh màu lúa mì, gương mặt trong sáng, đôi mắt trắng đen rõ ràng, ánh mắt như đáy hồ trong suốt, An Hồng cảm thấy vô cùng đẹp.

Một năm có hai học kỳ cộng thêm nghỉ đông nghỉ hè, An Hồng thích nhất nghỉ hè, hận nhất nghỉ đông, lúc vào học kỳ cũng như vậy.

Nghỉ hè có thể đi chơi với Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu Quân giới thiệu với cô mấy bạn học của anh, trong đó có người bạn tốt nhất của anh Đinh Ngón, ba người luôn chơi cùng nhau, Hàn Hiểu Quân đạp xe đạp, mang cô vào thành phố đến bể bơi Hướng Dương, đi đến khu vui chơi thiếu nhi chơi các trò chơi trong đó, đi Thành Hoàng (chỉ thân cai quản một thành) trên núi, đi đến thác nước nổi tiếng ở ngoại thành để vọc nước, vào khe suối chân không bắt cá.

Đinh Ngón bắt nạt An Hồng, len đổ nước vào phía sau cổ áo cô, nước lạnh làm An Hồng nhảy loạn xạ, sau đó đuổi theo đánh anh ta. Hàn Hiểu Quân đứng bên cạnh cười, anh thường mặc áo sơ mi sọc xanh trắng tay, quần dài thể thao vén đến đầu gối, lộ ra hai bắp chân thon dài trắng tấp.

Ánh mặt trời từ kẽ lá hắt vào, chiếu rọi ở khúc chiết trong khe suối, phản lên ánh sáng. Hàn Hiểu Quân chân trần đứng ở trong nước, ánh nước chiếu lên đầu vai, tóc bị ướt nước dính chặt trên trán, đôi mắt to sáng ngời, hình ảnh này của anh ngay lập tức khắc sâu trong lòng An Hồng.

Khi đó, những rung động như thế này vẫn chưa thể xem là tình yêu. Nhưng đối với An Hồng mà nói, Hàn Hiểu Quân chính là đáng cứu thế ông trời phải xuống bên người cô, khiến cho tuổi thơ vô vọng của cô trở nên hy vọng, và có lý tưởng hơn, một người có thể thay đổi người không có lý tưởng sống như cô có thêm động lực.

Anh đối với cô, rất đặc biệt.

Những lúc không ra ngoài chơi, ba người sẽ vui ở trong nhà Đinh Ngón xem phim, nhà Đinh Ngón mở phòng chiếu phim, phim phim bộ Hongkong có rất nhiều đêm không hết, khi đó mấy chiều phim vẫn còn hiếm, trong nhà Đinh Ngón chỉ có một cái, những người khác nếu không thích phim truyền hình, thì có thể xem ở nhà Đinh Ngón.

Có đôi lúc Lê Văn Văn sẽ mang theo mấy bạn nữ đến chơi cùng bọn họ, mỗi lần thấy An Hồng, cô ta đều mỉm cười chào hỏi, trước mắt Hàn Hiểu Quân cô ta luôn nói chuyện nhẹ nhàng, bộ dáng ngây thơ, nhưng An Hồng ghét cô ta. Cô không bao giờ quên Lê Văn Văn nói xấu sau lưng mình.

Có một lần mọi người cùng nhau đi bơi. An Hồng ở trong phòng thay đồ thay đồ tắm xong rồi ra ngoài, Lê Văn Văn với mấy bạn nữ khác vẫn còn thay. An Hồng chạy đến bể bơi một lúc thì thấy đau bụng, vì vậy lại trở lại phòng thay quần áo nữ, chui vào phòng vệ sinh kế bên phòng thay đồ.

Lê Văn Văn chắc đang còn làm ướt người trước, sau khi ra ngoài cô ta trò chuyện với mấy người bạn mình.

“Az, cậu nói xem bé cù cái bên cạnh Hàn Hiểu Quân, nhìn như thế nào?”

Một bạn học nữ to giọng nhấn mạnh: “Văn Văn, cậu nói đùa sao? Tiểu quý đó có gì mà nói chứ, đen nhem như quạ, ánh mắt lại nhỏ, nhìn rất khó coi.”

Sau tắm ngẩn ngơ chờ đôi môi.

Lê Văn Văn bật cười: “Nhưng tớ thấy Hàn Hiểu Quân rất thích nó.”

“Có lẽ xem nó như em gái thôi.”

“Cậu ấy từng nói với tớ, từ nhỏ ba nó đã qua đời, mẹ lại lấy chồng ở nơi khác, nó rất đáng thương”

Trong lòng có thứ gì đó vỡ nát.

“Vậy sao?..... Không trách được nó lại phá phách như vậy, thì ra là không có cha mẹ.”

“Umh, tớ còn biết thành tích học tập của nó rất kém, thành tích kém nhất lớp. Hàn Hiểu Quân thành tích tốt như vậy, lại có thể thích chơi với nó, thật sự không hiểu nổi.”

“Văn Văn, cậu ghen tỵ à nha?” Giọng nói bạn học nữ càng ngày càng xa, “Cậu yên tâm, bé cù cái đó làm sao so được với cậu, chờ các cậu lên trung học.....”

Câu nói kế tiếp, An Hồng không nghe thấy.

Đúng vậy... Mình làm sao có thể hơn được Lê Vân Vân đây? Cô ta xinh đẹp, thông minh, thành tích tốt, mặc đồ bơi bó sát người thì có thể thấy được phần ngực nảy nở, ngay đến cả mông cũng đã dần có đường cong.

An Hồng đứng ở trong nhà cầu nóng bức kia rất lâu, mồ hôi sau ót lã lã chảy xuống, cùng chất lỏng khác xen lẫn nhau. Sau đó cô lặng lẽ đi ra, đứng ở trước gương trong phòng quần áo quan sát mình.

Thân thể vẫn đen gầy như cũ, mái tóc xù xì ướt nhẹp toát loạn trên đầu, lông mày nhỏ mắt nhỏ, mũi tẹt răng thô, mặc áo tắm một mảnh cơ thể giống như một tấm gỗ. An Hồng xoay qua xoay lại trước gương, trong lòng cảm thấy rất buồn.

Đi ra khỏi phòng thay quần áo, Chỉ nhìn lướt qua An Hồng đã thấy Hàn Hiểu Quân trong đám người, anh đang dạy Lê Vân Vân bơi lội, An Hồng đứng ngây ngốc ở trên bờ, bỗng nhiên mắt cá chân bị kéo, cả người ngã vào hồ bơi, người bên cạnh cười lớn, còn cô giùng giàng đứng lên, ho ra mấy ngụm nước, mới biết đây là kiệt tác của Đinh Ngón.

An Hồng cũng lười so đo cùng cậu ta, ngược mắt nhìn về phía Hàn Hiểu Quân, tầm mắt của anh cũng nhìn về phía cô, sau khi phát hiện tầm mắt của cô, thì mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng. Lê Vân Vân cầm cánh tay anh, theo tầm mắt anh nhìn đến cô, lấy tay vuốt tóc sang một bên, dịu dàng cười.

Cô ta cười, đắm thẳng vào lòng An Hồng.

Sau khi vào học, Lớp ba An Hồng vẫn như vậy, mà Hàn Hiểu Quân sắp tốt nghiệp nên rất bận rộn.

An Hoàng vẫn bị thầy giáo Diêu trách mắng, trừng phạt, thủ đoạn trừng phạt vô số kẻ, ví dụ như tự mình dùng tay chùi đi chùi lại trên cái rãnh trên bảng 100 lần, làm cho bàn tay sưng đỏ đau đớn; ví dụ như đứng ở bên tường, đầu và phía sau sống lưng đều phải chạm vào một cuốn sách, phải bảo đảm sách không rơi rớt; lại ví dụ như đứng ở trên hành lang cầm cái ghế, sửa bài tập của mình; rồi còn phải đứng ở cuối phòng học đưa lưng về phía mọi người ngoài cổ nhìn bài giảng....

Lâu dần, An Hoàng đã có thể chịu tất cả những hình phạt trên như chỗ không người.

Gần tới tốt nghiệp, học sinh nam nữ lớp sáu đang vào thời kỳ trưởng thành bắt đầu nảy sinh những tình cảm không rõ ràng. lòi đồn bắt quái truyền đến tai những học sinh lớp ba.

Nghe nói, có rất nhiều học sinh nữ tỏ lộ với Hàn Hiểu Quân.

Nghe nói, Hàn Hiểu Quân được bầu chọn là hot boy của trường, ở trung học rất được hoan nghênh.

Nghe nói, Hàn Hiểu Quân và bạn nữ xinh nhất lớp Lê Vân Vân rất gần gũi.

Nghe nói, Hàn Hiểu Quân và học sinh nữ xấu xí lớp ba, tình cảm rất tốt.....

Thậm chí có một ngày, có nữ sinh trung học đến tận lớp An Hồng để nhìn cô. An Hồng nhớ rõ ràng, sau khi nhìn thấy cô, hai học sinh nữ kia kinh ngạc một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt khinh thường.

An Hồng hiểu, ở trong mắt những đứa bé kia, bản thân cô chỉ là một người kém cỏi, bất kể trên phương diện gì, cũng không có tư cách cạnh tranh Hàn Hiểu Quân với bọn họ.

Chỉ là mỗi ngày cùng Hàn Hiểu Quân đi học rồi tan học, ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân cãi nhau ầm ĩ, An Hồng đã quen rồi, thái độ của Hàn Hiểu Quân với cô cho tới bây giờ chưa thay đổi, cô nghĩ, cho dù là bố thí cũng được, đáng thương cũng được, chỉ cần Hàn Hiểu Quân không đề cập đến chuyện rời xa cô. Cô tuyệt đối sẽ không nói.

QUán ăn sáng của cha Hàn qua nhiều năm phát triển, đã biến thành quán ăn nhỏ chú Hàn, thuê một cửa hàng rộng 40 mét vuông, buổi sáng làm sớm hơn một chút, buổi trưa buổi tối làm cơm phần, rạng sáng làm đồ ăn khuya, buôn bán rất tốt.

Mỗi ngày An Hồng và Hàn Hiểu Quân cùng nhau ăn đồ ăn trong quán, cuối tuần, Hàn Hiểu Quân sẽ phụ giúp trong tiệm, thỉnh thoảng An Hồng qua chơi sẽ gặp mấy học sinh nữ trường tiểu học Bình Minh đến ăn, sau đó tìm cơ hội nói chuyện với Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân luôn dịu dàng nói chuyện với mấy bạn đó, mắt cong lên, cúi đầu khẽ mỉm cười.

An Hồng rất cô đơn, có lẽ chỉ có một mình cô nhớ, một buổi tối rất nhiều năm trước, ở trong một cái chăn ấm áp, có một bé trai 9 tuổi khẽ hôn lên má cô bé 5 tuổi rưỡi.

Sau này lớn lên, họ chưa từng nhắc lại chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cuộc sống

tuan đầu tiên của Mùa đông, An Hồng ở trong phòng Hàn Hiểu Quân làm bài tập, Hàn Hiểu Quân là ngồi tựa vào trên giường xem Tiểu Thuyết Võ Hiệp.

An Hồng đang viết bài bỗng ngược mắt lên nhìn anh, Anh khẽ cúi đầu, lông mi dày chớp chớp, Anh ngẩng đầu nhìn vào mắt An Hồng, An Hồng giật mình ngay cả bút cũng rơi xuống đất.

"Em nhìn gì vậy?" Hàn Hiểu Quân hỏi, "Đã làm xong bài tập chưa, làm xong chúng ta ra ngoài mua kẹo hồ lô ăn."

12 tuổi Hàn Hiểu Quân đang ở thời kỳ đổi giọng, giọng nói ồm ồm, không dễ nghe.

"Còn chưa xong." An Hồng nhỏ giọng trả lời.

Hàn Hiểu Quân đi tới, đứng ở sau lưng An Hồng cúi đầu nhìn cô bài tập.

An Hồng rất hồi hộp, trái tim nhỏ nhảy loạn nhịp.

Nhìn một hồi, Hàn Hiểu Quân gõ đầu của cô: "Nãy giờ em làm gì mà thời gian lâu như vậy mà mới làm được chừng này."

Bỗng nhiên anh vươn tay ra nắm lấy tay An Hồng.

An Hồng quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh xoa lên vùng tay bị nứt da của cô.

"Năm nay tại sao tay lại nứt da nhiều như vậy?" Anh cau mày để tay An Hồng xuống, xoay người đi, "Chờ một chút, anh đi lấy thuốc nứt da."

Hàng năm An Hồng đều nứt da, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều hơn những năm khác, bởi vì cô thường xuyên tiếp xúc với nước lạnh.

Bà ngoại đã 58 tuổi, thân thể không khỏe như trước. Thật ra thì sau khi An Hồng sinh ra không lâu, bà ngoại đã về hưu, nhưng bởi vì ở một mình, rảnh rỗi quá, nên bà ngoại vẫn làm công việc quét dọn vệ sinh ở trong một xí nghiệp tư nhân, sau này An Hồng đi theo bà ngoại, chi phí sinh hoạt tăng lên, bà ngoại cũng không nghỉ việc.

Bà ngoại thường xuyên phát tác bệnh viêm khí quản, bệnh này bị từ lúc bà còn trẻ, vai cũng sưng rất lớn.

Mỗi tháng Mẹ gửi cho bà một số tiền để chăm sóc An Hồng, số tiền cũng không nhiều, nhưng bà ngoại không nhận, bà biết con gái còn phải nuôi nấng Tiêu Lâm, thu nhập bác sĩ Tiêu mặc dù khá, nhưng ông còn phải góp tiền nuôi dưỡng con với vợ trước, cho nên kinh tế cũng không dư giả là bao.

An Hồng đã là một cô bé 9 tuổi, không có mẹ làm bạn, không có quần áo mới, không có đồ ăn vặt, cô cũng quen dần, sau đó là không quan tâm.

Cô ở nhà phải làm việc nhà, phải giặt quần áo, rửa rau, rửa chén, cuốc đất, bàn tay nhỏ bé của cô nứt chi chít, nhưng cô vẫn không quan tâm.

Cuộc sống rất khó khăn, chỉ cần có Hàn Hiểu Quân làm bạn, là tốt rồi.

Hàn Hiểu Quân bôi thuốc lên bàn tay nhỏ bé của An Hồng, anh buồn tẻ mắt xuống, không nói lời nào.

Anh đã có dáng vẻ của thiếu niên, An Hồng đỏ mặt, mặc cho anh dùng ngón tay thật dài đem thuốc nứt da bôi lên bàn tay sưng tấy của cô.

Không hiểu tại sao An Hồng bỗng hỏi một câu:

"Hàn Hiểu Quân, anh thích Lê Văn Văn à?"

Hàn Hiểu Quân ngừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cô, giọng điệu nhẹ nhàng: "Em đang nói cái gì vậy!"

"..... Không có, không có gì."

"Cô bé ngốc, mau mau làm bài đi, làm xong anh mời em ăn mút quả."

An Hồng thích ăn mút quả, son trà, cô không sợ chua. Từ viên lớn nhất phía trên, cho đến viên nhỏ nhất phía dưới, cô luôn nghiêm túc liếm, cắn, ăn say sưa ngon lành. Hàn Hiểu Quân thích nhìn bộ dáng cô ăn hồ lô, có một cảm xúc tràn đầy hạnh phúc.

Sau thời gian đó, chính là kỳ nghỉ đông.

Nghỉ đông là thời kỳ khó khăn nhất với An Hồng. Bởi vì Hàn Hiểu Quân sẽ theo ba mẹ về ăn tết với ông bà. Mà mẹ An Hồng sẽ cùng bác sĩ Tiêu dẫn Tiêu Lâm trở về thành phố J một thời gian.

Tiểu lâm bị mẹ và bác sĩ Tiểu cung chiều đến mức khó tả. bé gái hơn 3 tuổi đã biết chọn ăn chọn mặc, cô bé sẽ ngọt ngào gọi bà ngoại, nhưng vẫn không chịu gọi An Hồng là chị, An Hồng thấy không sao cả.

Mẹ trở về, bà ngoại vui vẻ giống như nở hoa, ôm Tiểu Lâm trêu chọc không ngừng. Những lúc này, chỉ có một mình An Hồng lén chạy đến mảnh đất trống cửa phía đông chợ thôn Hạnh Phúc, nổ pháo một mình, một mình lang thang khắp chợ, sau đó mua một xâu mít hoa quả từ từ ăn.

Mùa xuân năm 1992, dường như tất cả mọi thứ đều không có gì khác biệt. Nhưng, có một số chuyện đang dần thay đổi.

Sau mười lăm tháng giêng, cha Hàn mẹ Hàn mang theo Hàn Hiểu Quân trở về thôn Hạnh Phúc, khác so với trước đây, nhìn qua thấy Hàn Hiểu Quân có rất nhiều tâm sự, nhiều lần nhìn về phía An Hồng, muốn nói rồi lại thôi.

Cho đến một ngày, trên đường về nhà, An Hồng hỏi anh, trung học muốn học trường nào.

Cô hỏi vấn đề này là vì nghĩ đến việc Lê Văn Văn nói với mấy bạn học nữ khác, đợi đến lúc Hàn Hiểu Quân và Lê Văn Văn học lớp 6, bọn họ sẽ không học cùng trường với cô nữa. Đến lúc đó cô làm sao đây?

Cô không phát hiện biểu hiện kỳ lạ trên mặt anh, tiếp tục nói: "Ở chỗ này của chúng ta, bất kể anh đọc trường nào, đợi đến lúc em học hết tiểu học thì anh cũng học hết cấp hai rồi, trừ phi anh thi cấp ba vào trường trung học số 3, như vậy lúc em lên cấp hai cũng thi vào trường trung học số 3, còn có thể cùng anh học cùng trường 3 năm, nhưng có lẽ em không thi nổi, trường trung học số 3 rất khó thi"

Cô vừa nói vừa nghĩ, nghĩ đến lúc mình học cấp hai, Hàn Hiểu Quân đã là học sinh cấp ba, không khỏi bật cười. Quay đầu lại nhìn Hàn Hiểu Quân, anh vẫn đứng ở đó không đi.

An Hồng lùi về mấy bước, ngẩng đầu hỏi anh: "Hiểu Quân, anh làm sao vậy?"

Hàn Hiểu Quân nhìn cô, dật dật khóe miệng, dường như lấy hết dũng khí nói với cô:

"A Hồng, ba mẹ quyết định đưa anh về chỗ ông bà học cấp 2."

An Hồng ngây ngẩn cả người, hỏi anh: "Cái gì?"

"Sau nghỉ hè, anh phải về quê học cấp hai." Anh đổi lại cách nói, lặp lại chuyện này một lần nữa.

"Tại sao?" Cô vẫn không hiểu.

"Bởi vì hộ khẩu anh ở quê, ở đây học cấp hai tốn rất nhiều tiền, sau này học cấp ba cũng phải về quê." Ánh mắt Hàn Hiểu Quân lơ đãng nhìn về phía xa.

An Hồng cắn môi, cổ nén nước mắt không cho chảy xuống.

Hàn Hiểu Quân xoa xoa tóc của cô, nói: "Không sao, mỗi năm nghỉ hè anh vẫn về đây, ba mẹ của anh vẫn ở đây mà, đến lúc đó anh đến tìm em chơi."

Ánh mắt của anh dịu dàng, An Hồng rút cuộc không nhịn được nữa những giọt nước mắt thì nhau chảy xuống.

Cũng chỉ còn lại một mình cô.

tiết học của thầy Diêu, An Hồng từ trước đến giờ không nghe giảng

Kể từ khi biết Hàn Hiểu Quân muốn rời khỏi, cô giống như mất hồn mất vía, được ngày nào hay ngày đó, không quan tâm đến chuyện gì cả.

Lần này thầy Diêu vẫn như thường ngày, vào tiết học gọi mấy học sinh làm bài sai ngồi xổm trên đất sửa bài. Những người này đều là học sinh nam nghịch ngợm, chỉ mỗi An Hồng là nữ.

Thầy giáo Diêu đem sách bài tập vút lên trên đầu An Hồng, méo mặt nói: "Mày đúng là có bản lĩnh thật, 10 câu hỏi thi 9 câu sai, sao mày không làm cho sai cả đi! Mày bị thiếu năng hả? hay là heo? Bộ dạng này của mày thì chuyển vào trường thiếu năng mà học, ở chỗ này phí thời gian của tao!"

Bản học cười chế giễu nhưng An Hồng không nói gì, về mặt bình tĩnh nhặt vở lên ngồi xổm trên đất viết bài.

Thầy Diêu bắt đầu giảng bài, An Hồng buồn ngủ, đến giờ nộp bài tập, mấy bạn trai miễn cưỡng chữa xong bài tập trở về chỗ ngồi trên mặt đất chỉ còn lại An Hồng. An Hồng hiểu cho dù cô có sửa bài tập đến đâu cũng không làm vừa lòng thầy Diêu được, tiết học của ông ta, cô chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất.

Thầy Diêu ngồi trên bục giảng, chữa bài thi của một ngày trước, sau đó kêu một bạn học nữ lên

"Tổng Lý Đình, em lên đây."

Tổng Lý Đình buộc tóc thành hai bím, tóc đen nhánh, da trắng hồng, cũng được coi là học sinh nữ đẹp trong lớp, hơn nữa còn phát triển cao hơn so với bạn khác, mới lớp ba, đã bắt đầu dậy thì, ngực và mông đã bắt đầu hình thành đường cong.

Lúc này cô ấy sợ hãi đi lên bục giảng, thầy Diêu bảo cô ấy đến gần một chút, hỏi cô một câu hỏi trong bài thi.

Đây là một chuyện quá bình thường, ở lớp thời gian chữa bài tập, Thầy giáo hỏi học sinh mấy câu hỏi. Mọi người đều đã quen, cúi đầu "sột soạt" làm toán, cũng không ai chú ý đến hai người trên bục giảng.

Trừ An Hồng

Vị trí của cô ở ngay sau thầy giáo, gần sát cửa phòng học, đầu tiên cô thấy khuôn mặt đỏ lên một cách kỳ quái của Tổng Lý Đình sau khi lên bục giảng, sau đó, mới chú ý tới cái tay thầy Diêu đang vuốt ve mông của Tổng Lý Đình từ phía sau.

Cái tay kia, chỉ có An Hồng nhìn thấy.

Thầy Diêu quên mất, phía sau lưng còn có một người.

An Hồng căng thẳng xuất chút nữa quên cả thở, mặc dù tuổi cô còn nhỏ, nhưng trong tiềm thức vẫn biết rõ, đây hoàn toàn không phải là hành động bình thường. Tổng Lý Đình lắc lắc người muốn rời xa bàn giáo viên một chút, nhưng thầy giáo Diêu lại giữ cô ấy lại, tay trái vẫn không quên ở trên mông cô ấy bóp một cái.

An Hồng cảm thấy muốn ói.

Sau đó cô không hề chớp mắt, đem hộp bút máy, ném mạnh về phía thầy Diêu.

Âm thanh "Loảng xoảng" vang lên, hộp bút tung ra, đồ dùng học sinh rơi đầy đất, tất cả bạn học đều kinh ngạc nhìn lên bục giảng, Tổng Lý Đình nhân lúc này lập tức cách xa thầy Diêu ba bước.

Thầy giáo Diêu quay đầu lại, đôi mắt đỏ như máu, nhìn chăm chú An Hồng.

An Hồng vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hồm dưới đất, không hề sợ hãi trừng mắt lại nhìn lão ta.

Thầy Diêu lập tức đứng lên, bước hai bước lớn đến trước mặt An Hồng, xách nổi cô lên, sau đó đánh một bạt tai lên mặt cô.

Bàn tay rơi xuống phát ra tiếng vang lớn, khiến các bạn học khác sợ ngây người. Mũi An Hồng bị đánh chảy máu, cô vẫn không nói tiếng nào, xoay đầu lại còn nhìn lão chăm chăm.

Thầy Diêu giận đến mức giọng nói cũng thay đổi: "Mày được lắm, dám dùng hộp bút ném vào tao hả? À? À? Mày chờ đấy, lần này không gọi người đến xử phạt mày, thì tao không phải họ Diêu!"

Lão lôi cánh tay An Hồng kéo cô đến chỗ ngồi: "Thu dọn đồ đạc, đi với tao đến văn phòng, loại học sinh như mày, tao không dạy được nữa!"

An Hồng chậm rãi dọn dẹp sách vở, sau khi thu dọn xong, bị thầy Diêu giật lấy. An Hồng nắm chặt quai cặp không thả.

Thầy Diêu giận dữ, kiên quyết dành lại cặp sách, một người nhỏ bé như An Hồng bị lão kéo tới kéo lui, dù dụng phải bàn học cũng nhất quyết không buông tay.

Nhưng thầy Diêu dù sao cũng là đàn ông trưởng thành, vừa bắt đầu lão còn chưa dùng hết lực, không ngờ An Hồng bướng bỉnh như vậy, lão cũng bắt đầu ra tay độc ác, hét lên: "Bỏ ra cho tao!" rồi lập tức dùng sức giành lại chiếc cặp, đi thẳng đến bên cửa sổ ném cặp sách xuống từ tầng ba.

Cặp sách cô vẫn chưa đóng lại, sách vở bay tứ tung, mấy bài thi tán ra bay tứ tung trên trời.

Dưới tầng vang lên tiếng hét của học sinh, An Hồng tay không đứng ở nơi đó, mũi còn chảy máu, Thầy Diêu thờ hỏn hển chỉ vào mặt cô, ánh mắt ác độc như muốn đâm thủng mặt của cô.

An Hồng đột nhiên hét lên, sau đó xông thẳng đến trên người thầy Diêu đánh lão, cắn lão.

Vào giờ phút này, cô nhớ đến tất cả mọi chuyện, những uất ức ba năm qua phải chịu, vừa rồi còn chính mắt nhìn thấy chuyện xấu xa của lão, còn có —— Hàn Hiểu Quân cũng sắp rời khỏi đây, mọi chuyện đã đẩy cô đến bên vực thẳm, dù cô có bị thầy Diêu đánh chết, cô cũng không sợ, tên ác ma biến thái này, An Hoành chỉ hận không thể cắn từng miếng từng miếng thịt trên người lão xuống.

Thầy Diêu trở tay tát bay cô ra ngoài.

An Hồng đứng lên từ dưới đất, trên người cô có mấy chỗ bị trầy da, trên mặt sưng đỏ loang lổ vết máu, mấy bạn học bên cạnh nhìn thấy đều thốt lên sợ hãi.

Thầy Diêu nói: "Mày chờ bị đuổi học đi"

An Hồng quệt máu mũi, nhìn Tổng Lý Đình đang đứng ngây người trên bục giảng, rồi nhìn chăm chăm thầy Diêu, lạnh lùng nói: "Ông dám khai trừ tôi...tôi sẽ đem chuyện ông vừa làm nói cho mọi người biết."

Chương 5: Anh sẽ luôn nhớ em

Lúc cha Hàn dẫn An Hồng ra khỏi phòng giáo viên, Hàn Hiểu Quân rất lo lắng, bộ dáng lúc này của An Hồng rất đáng sợ, anh đến nắm tay cô, cô cúi đầu vùng vẫy, tránh khỏi tay anh.

Về đến nhà, bà ngoại thấy dáng vẻ của cô như vậy vừa nóng vừa giận, đưa tay lên muốn đánh cô, rất may là được cha Hàn ngăn lại, bà ngoại xử lý vết thương cho An Hồng một cách qua loa, An Hồng cắn răng chịu đau không nói một tiếng nào. Sau khi xử lý xong, cô trở về phòng một mình, khóa cửa lại, không hề ngược đầu nhìn Hàn Hiểu Quân một cái.

Cô dựa lưng vào cửa, nghe thấy tiếng cha Hàn và Hàn Hiểu Quân chào bà ngoại đi về.

Trận sóng gió này An Hồng không bị xử phạt, cũng không bị đuổi học, ngược lại, thầy Diêu không nhắm vào cô nữa. Lão hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô, cô không làm bài tập, thành tích cuộc thi kém, lão đều không quan tâm, giống như chưa từng có một người như vậy trong lớp.

An Hồng cũng vui vẻ tự do, rốt cuộc cô không cần phải ngồi chễm chệ trên mặt đất sửa bài tập nữa, cô có thể ngủ, ngẩn người, đọc tiểu thuyết thoải mái trong giờ toán.

trước Kỳ thi cuối một ngày, Tổng Lý Đình chạm mặt An Hồng ở hành lang, Tổng Lý Đình gọi cô lại, cúi đầu đỏ mặt nói: "Hôm đó, cảm ơn cậu."

An Hồng giật nhẹ khóe miệng phát tay nói: "Tớ không phải là vì cậu, tớ đã sớm thấy lão không vừa mắt rồi."

Sau đó xoay người rời đi.

Kết quả kỳ thi cuối thành tích của cô kém vô cùng, ngữ văn ở gần chót, toán học thì xếp thứ nhất từ dưới lên.

Nghỉ hè năm 1992, thể vận hội Olympic Barcelona khai mạc, mọi người thảo luận say sưa về vấn đề đoàn đại biểu Trung Quốc đem lại bao nhiêu huy chương, cả thành xôn xao náo nhiệt, nhưng trong lòng An Hồng lại như tuyết rơi mùa đông vậy.

Cô ít gặp Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu Quân tìm đến cô, cô giả vờ không ở nhà, giả vờ ngã bệnh, vờ ngủ, thật sự không tránh được thì cô cũng thi cô cũng xa cách.

có một hôm sau khi ăn cơm tối xong, bà ngoại bảo An Hồng đi ra ngoài đổ rác. cô xách túi rác vừa ra khỏi cửa, thì nhìn thấy một người dựa người vào vách tường.

Dưới ánh trăng mờ ảo, anh đứng trước mặt An Hồng, không nhìn biểu cảm trên mặt, cười như không cười.

An Hồng đứng ở đó nhìn anh, Hàn Hiểu Quân cũng không nói chuyện, An Hồng xoay người rời đi.

Hàn Hiểu Quân theo kịp, đi song song hỏi cô: "A Hồng, em tức giận đến khi nào đây?"

An Hồng không lên tiếng.

"Mỗi lần em tức giận sẽ không nói chuyện với anh, nhưng tối đa chỉ một hai ngày. Lần này đã mấy tháng rồi em không nói chuyện với anh."

An Hồng vẫn tiếp tục không lên tiếng.

"Anh sắp đi rồi, em thật sự không muốn nói chuyện với anh à?"

An Hồng dừng bước lại, quay đầu nhìn anh, chống lại đôi mắt sáng long lanh của anh.

Cô cắn môi: "Là anh muốn đi, không phải là em bắt anh đi, em không còn lời gì để nói với anh cả."

Không đợi Hàn Hiểu Quân phản ứng kịp, cô đã bỏ túi rác lại đó chạy trốn.

Cô biết Hàn Hiểu Quân sẽ không đuổi theo

Hai người sống chung nhiều năm như vậy, cô làm sao không biết tính anh cơ chứ.

chạy một mạch đến khoảng đất trống ở cửa đông chợ, An Hồng ngồi xuống bên cạnh bàn đá tròn, cái bàn đá này, là nơi bọn cô chơi cờ năm quân, là nơi dễ sắp xếp cờ nhất. Lúc này là buổi tối, trăng chiếu sáng ánh sao lấp lánh, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng chó sủa, ngôi nhà trệt đơn sơ ở thôn Hạnh

Phúc nơi nơi lóe sáng ánh đèn, đó là màu sắc gia đình.

An Hồng ngẩng đầu nhìn trời, nhà của cô rốt cuộc ở nơi nào đây?

Ngày hôm sau, An Hồng ngủ thẳng tới trưa mới rời giường, vừa rửa mặt xong, bà ngoại đưa cho An Hồng một bức thư, còn có một chiếc hộp nhỏ dài, nói là đêm hôm trước Hàn Hiểu Quân đưa cho cô.

An Hồng trốn vào phòng, cầm bức thư và cái hộp ở trong tay lật qua lật lại rồi nhìn thật lâu, quyết định mở cái hộp trước. Cái hộp bọc rất giản dị, là một chiếc bút máy màu đen mới tinh, nhãn hiệu anh hùng.

Hàn Hiểu Quân thích viết bút máy, đây là kiểu bút mà anh hay dùng.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn bóc thư ra, Hàn Hiểu Quân viết cho cô một bức thư.

Chữ của anh rất đẹp, một nét chữ đều rõ ràng sạch sẽ, lộ ra đường nét tự nhiên phóng khoáng.

"A Hồng

Trong mấy tháng này, chúng ta không nói chuyện được với nhau nhiều, anh hơi hối hận, nói cho em chuyện anh phải về quê học cấp hai. Sớm biết em sẽ tức giận như vậy, buổi tối hôm đó anh đã không nói với em, có thể làm cho chúng ta vui vẻ trong mấy tháng này.

Nhưng có mấy lời anh nhất định phải nói với em, trước đây cảm thấy em còn nhỏ, sợ nói ra em không vui, muốn đợi đến lúc em lớn hơn vài tuổi rồi mới nói, nhưng bây giờ nếu không nói sẽ không kịp. Nhưng em lại không nói chuyện với anh, anh nghĩ, hay là viết cho em một lá thư vậy.

Chúng ta chơi cùng nhau nhiều năm như vậy, tính khí của em anh hiểu rõ nhất. Em học tập không giỏi, không phải vì em ngu ngốc, là bởi vì em hoàn toàn không muốn học. Anh hiểu rõ em vẫn luôn trách cha mẹ em, mặc dù em không nói, nhưng anh vẫn biết. Nhưng em phải hiểu rằng, người lớn có nỗi buồn của người lớn, mẹ em không nuôi dạy em, nhưng thật ra bà rất quan tâm em, em là người thông minh, tại sao còn không biết chứ?

Anh vẫn luôn nghĩ, đến lúc nào thì nên nói với em, cố gắng học tập đi. Không cần em đứng đầu lớp, nhưng tối thiểu cũng cố gắng đứng hạng trung bình trong lớp, cho dù là kẻ cuối, thì còn hơn là xếp thứ hai dưới lên. Anh đã xem thành tích toán học của em, kém đến nỗi anh không dám tin, Diêu Hồng Ưng mặc dù là người biến thái, nhưng học sinh trong lớp thầy ấy, đi thi đều đạt thành tích cao. Cho nên, thầy ấy cũng không phải lấy cớ em không học giỏi toán để đối xử với em như vậy.

Em dám cầm bút ném thầy ấy trong tiết toán, dám cùng thầy ấy đánh nhau, em có thể chịu đựng được đủ loại hình phạt của thầy ấy, em có sự kiên nhẫn và can đảm như thế, tại sao không cố gắng học thật tốt môn toán chứ?

Em không phải còn muốn cùng anh học chung trường à? Anh tính rồi, lúc em thi đại học, anh có lẽ đang học năm bốn đại học, cứ như vậy, chúng ta sẽ học cùng nhau một năm, nhưng thành tích của em kém như vậy, anh sợ em không thi nổi đại học.

Cho nên, A Hồng, Anh cùng em giao hẹn nhé, chúng ta cùng nhau thi vào đại học Z. Đó là trường đại học tốt nhất tỉnh, chúng ta sẽ cùng học đại học Z, anh tin tưởng em.

Dĩ nhiên, chúng ta sẽ nhanh chóng được gặp nhau, đợi em nghỉ hè, anh thi xong, sẽ đến gặp em, đến lúc đó, anh muốn xem phiếu điểm của em, em sẽ không làm anh thất vọng chứ.

Sau khi anh đi huyện W học, em phải chăm sóc mình thật tốt, không nên đánh nhau với người khác, một cô gái, anh lại không ở bên cạnh em, anh sợ em chịu thiệt thòi. Còn nữa, ở trong lớp cũng nên làm quen mấy người bạn, bình thường có thể cùng nhau học tập vui chơi.

Em nên tham gia nhiều hoạt động thể thao hơn.

Trước đây anh hỏi thầy giáo thể dục, thầy nói mấy cô bé như em, nên nhảy dây nhiều, buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngủ lâu hơn một chút, ăn nhiều thịt và đậu, có thể cao hơn rất nhiều, cho nên em không nên kén ăn, đậu hũ là đồ ăn dinh dưỡng, sau này cố gắng ăn.

Quên nói cho em địa chỉ, sau này muốn viết thư cho anh, thử dùng bút máy anh đưa cho em nhé, không biết nên tặng em thứ gì, bút máy này hi vọng em sẽ thích.

Địa chỉ của anh: số XX đường XX huyện W thành phố W tỉnh A, mã vùng: XXXXX

Anh sẽ luôn nhớ em.

Hàn Hiểu Quân

Ngày 14 tháng 8 năm 1992 "

Đọc xong bức thư, An Hồng đã khóc bù lu bù loa, giấu kín bức thư, cô muốn đi tìm Hàn Hiểu Quân, cô đau đầu suy nghĩ, trong mấy tháng này, tại sao lại giận đối với anh, tại sao không vui vẻ nói chuyện với anh, tại sao không để ý tới anh. Thì ra thời gian quý giá như vậy, vài tháng thoáng một cái đã qua, bây giờ cách thời gian đi học còn mấy ngày, cô phải làm sao mới có thể bù đắp lại đây? Chỉ hy vọng chạy nhanh đến bên cạnh Hàn Hiểu Quân, nói với anh: "Em đồng ý ước định của anh, em nhất định sẽ cố gắng học tốt môn toán, em sẽ không đối nghịch với thầy Diêu, em sẽ thi đậu đại học Z!"

Nhưng chưa bước ra khỏi cửa, bà ngoại đưa cho cô một tờ giấy: "Ừm, lúc 6 giờ sáng Hiểu Quân đến đưa cho cháu, vừa rồi bà quên mất"

An Hồng nghi ngờ mở tờ giấy ra, chưa đọc xong đã căng chân bay ra cửa đi.

"A Hồng, lúc em nhìn thấy tờ giấy này, anh đã lên tàu đến huyện W rồi, anh với ba cùng nhau về nhà, phải ngồi 18 tiếng tàu hỏa, tối ngày hôm qua đưa thư cho em không biết em đã nhận được chưa, vốn dĩ muốn nói lời từ biệt với em, nhưng vì vé tàu bỗng nhiên thay đổi giờ, nên không có cách nào khác. A Hồng, hẹn gặp lại."

Chỉ có mấy phút đi đường, An Hồng lại cảm thấy xa xôi một cách khác thường, chạy một mạch tới nhà Hàn Hiểu Quân, vọt thẳng vào cửa trong ánh mắt kinh ngạc của mẹ Hàn cô tìm kiếm khắp mọi nơi.

Mẹ Hàn thấy cô vòng tới vòng lui bộ dáng hồn bay phách lạc, khe thờ dài nói: "Hồng Hồng, Hiểu Quân đã lên tàu rồi."

An Hồng im lặng một lúc lâu, rồi khóc thật lớn.

Cô chưa từng hối hận như lúc này, buổi tối ngày hôm qua, Hàn Hiểu Quân đứng ở trước mặt cô anh nói: "Anh sắp phải đi rồi, em thật sự không muốn nói chuyện với anh à?"

Thế mà cô lại trả lời: "Em không có lời gì muốn nói với anh."

Không có thật ư? Thật sự là không có? An Hồng ôm đầu gối ngồi xôm trên mặt đất, cô có rất nhiều điều muốn nói với Hàn Hiểu Quân mà!

Cô đau lòng nghĩ: sau này, hết giờ học phải về một mình; có chuyện vui, sẽ không có người cùng nhau chia sẻ; bị uất ức, không còn người nghe cô kể lể nữa; lúc cô khóc, không còn ai nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô; sẽ không có ai dạo chợ với cô, mua kẹo hồ lô cho cô ăn; sẽ không có ai đi cùng cô đến thư viện đọc sách giải trí, không còn ai bôi thuốc trị nứt da cho cô.... . Ai có thể thay thế được vị trí của Hàn Hiểu Quân? Ai có thể??

Dưới ánh mặt trời xuyên qua tán cây, người thiếu niên chân trần đứng trong suối, có phải biến thành hoi ức từ đây không?

Bỗng nhiên chuông báo thức vang lên, đã sáu giờ sáng. Ánh mặt trời đã chiếu qua cửa sổ.

An Hồng tỉnh lại, ly rượu đỏ trong tay đã cạn, âm nhạc cũng đã phát xong. Cô cử động, phát hiện bản thân đã giữ tư thế dựa vào giường ít nhất 2 giờ, lưng eo mỏi nhừ.

Nghĩ lại chuyện lúc trước, là một giấc mơ? Hay là nhớ lại? An Hồng cũng không biết rõ nữa.

Cô đứng lên đi ra ngoài ban công, nhìn khắp thành phố, ban công nhà cô đối diện với vườn hoa của khu chung cư, trời còn chưa sáng, nhưng đã có không ít bác trai bác gái ra ngoài mua thức ăn, đánh quyền, khiêu vũ, dắt chó đi dạo.....

Cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, sẽ không bởi vì kỷ niệm mà dừng lại không diễn ra, cũng như bây giờ, gió xuân thổi nhẹ vào buổi sáng, làm cho đầu óc cô thanh tỉnh hơn nhớ đến cuộc điện thoại ngày hôm qua của Tân Duy; hôm nay công ty có khách hàng quan trọng đến kiểm tra, mọi việc đều phải chú ý.

Vì vậy cô quyết định —— ra cửa chạy bộ buổi sáng, sau đó trở về tắm rửa gội đầu, ăn sáng, rồi tươi cười rạng rỡ đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bạn trai VS khách hàng

Sáng thứ hai, thời gian làm việc bắt đầu

Một ngày mới phải có bầu không khí mới.

An Hồng buộc tóc đuôi ngựa, đeo một món đồ trang sức trang nhã, mặc màu chiếc áo vest màu xanh ngọc kết hợp với quần tây đen dài, lái xe đến công ty. Tân Duy đã dặn dò nên cô không dám đến trễ. Nên đã đến phòng làm việc sớm hơn một giờ đồng hồ.

Không biết vì sao, cả buổi sáng cô luôn cảm thấy huyết Thái Dương nhảy liên hồi, đầu óc choáng váng nặng trĩu, nên tự nhắc nhở bản thân sau này không được uống rượu lúc nửa đêm nữa.

Đồng nghiệp trong phòng lần lượt đến, An Hồng nhìn bọn họ ăn mặc không có vấn đề gì, thì bắt đầu dặn dò một số việc: "Lát nữa Vương Mẫn Thanh sẽ dẫn người của công ty khách hàng đến khảo sát, có lẽ khoảng 3,4 ngày, mấy ngày hôm nay lúc đi làm mọi người chú ý một chút, không nên đi trễ về sớm, không nên lớn tiếng ồn ào, không được ăn đồ ăn vặt, mặc quần áo nghiêm túc." nói xong cô mỉm cười "Dù sao nên làm gì thì cứ làm, không phải là chuyên ngành của chúng ta, chỉ cần không bôi đen công ty là được" Mấy tiểu quỷ này đương nhiên luôn miệng đồng

An Hồng đang làm việc tại công ty xây dựng Phong Nguyên là công ty chuyên về thiết kế thi công, công ty phải có khả năng nhận nhiều gói thầu cùng lúc hoặc có tư chất nhận thầu thi công công trình chuyên nghiệp. Đặc biệt xây dựng văn phòng, nhà ở, bệnh viện... Chỗ An Hồng đang làm là chi nhánh hai, cô là Phó giám đốc, chủ yếu phụ trách thu hút đầu tư và dự toán quyết toán, cấp trên trực tiếp là Tân Duy Tổng giám đốc kiêm quản lý chi nhánh hai.

Một lát sau, Tân Duy bung ly trà đi tới phòng làm việc của cô, anh 36, 37 tuổi, mặc một bộ âu phục màu xám tro, vóc người bình thường, vẻ mặt bình thản: “Công ty đã phái xe đến sân bay đón người, lão ngũ và tiểu Vương đều đi qua, như thế này thì khoảng 11 giờ có thể về đến công ty. Dự án này lão ngũ tự ra tay, thao tác chuẩn bị và thời gian đã lâu, hy vọng tương đối lớn, không thể để xảy ra chuyện gì, mặc dù anh nhúng tay không sao cả, nhưng phải cẩn thận trong mọi tình huống.”

An Hồng cười với anh: “Chỉ là một công trình, không nên lo lắng như vậy, tuần này ngành chúng ta cũng có hai dự án phải làm, nhất định phải làm thêm giờ, chờ một chút em đem dự tính đem xuống cho anh.

Tân Duy gật đầu, lúc rời đi hình như đột nhiên nhớ ra điều gì: “Lão ngũ nói rồi, buổi trưa sắp xếp một bữa cơm đơn giản, tổ chức đón gió cho mấy người kia, đến lúc đó em cũng đi cùng, dù sao nhân viên nữ ở chỗ chúng ta quá ít, một bàn ăn toàn đàn ông cũng không có mùi vị gì.”

An Hồng gật đầu: “Không thành vấn đề, em biết làm thế nào, buổi trưa sẽ không uống rượu.”

“Buổi tối có lẽ phải uống, nghe đối phương nói người lần này đến là tổng giám đốc bộ phận của tập đoàn Vũ Hoa, mấy năm trước anh từng quen biết, hình như là họ Phương, người kia khẩu vị rất lớn, khó đối phó.”

“Tập đoàn Vũ Hoa? Tập đoàn Vũ Hoa thành phố J?” Trong lòng An Hồng cả kinh.

“Đúng vậy, là người quê em tới đó. Buổi trưa lúc ăn cơm trò chuyện một chút, nhìn xem cách làm việc như thế nào.”

“Cường long không áp nổi địa đầu xà, đây là địa bàn của chúng ta, tất cả đều nói chuyện, đợi lát nữa em và anh cùng nhau đi, anh đến gọi em xuống.”

Tân Duy gật đầu rời đi, An Hồng lập tức mở Laptop bắt đầu làm việc.

Một buổi sáng trôi qua thật yên bình, hơn 11 giờ, Tân Duy gọi đến điện thoại nội bộ, nói An Hồng chuẩn bị, đại diện công ty đối tác đã tới, bàn bạc với Lão Ngũ xong bây giờ mọi người xuất phát đi ăn cơm.

An Hồng vào phòng vệ sinh sửa sang lại.

Trang điểm qua một chút, lúc trở về phòng làm việc thấy cửa phòng làm việc Ngũ Tổng vừa mở, đoàn người vừa nói chuyện vừa từ từ đi ra.

Đi đầu là Ngũ Tổng và một người đàn ông trẻ tuổi, dáng người anh ta cao, gương mặt lạnh lùng, mặc bộ tây trang đậm màu, dáng đi hơi lạ, hình như chân hơi thọt.

Nhìn anh ta rất đẹp trai, hơi cúi đầu, vì anh ta cao mà Ngũ Tổng lại thấp nên phải cúi đầu nói chuyện.

An Hồng phát hiện mấy cô bé làm việc tại đại sảnh đều lặng lẽ nhìn anh, bao gồm cả cô.

Thừa dịp bọn họ còn chưa chú ý tới ánh mắt của cô, cô vội vàng xoay người về phòng làm việc.

An Hồng ngồi xe Tân Duy đến một khách sạn hiện đại, đây là khách sạn năm sao ở thành phố T, tầng một tầng hai kinh doanh ăn uống nhà hàng lâu năm tên Hương Mãn Lâu, tầng ba trở lên kinh doanh khách sạn.

Khi ở trên xe An Hồng cảm thấy choáng váng đầu, có lẽ là do cuối tuần uống quá nhiều rượu.

Tân Duy nhìn sắc mặt cô lúc thì trắng lúc vàng, hỏi “Sao vậy? Bị ốm à?”

Cô lắc đầu nặn ra một nụ cười khó coi: “Không có việc gì, đột nhiên hơi nhức đầu, lát nữa là tốt.”

Xuống xe đi vào khách sạn, Ngũ Tổng nhìn thấy mọi người đến đông đủ, thì bắt đầu giới thiệu.

Đầu tiên giới thiệu người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao ráo bên người: “Vị này là tổng giám đốc điều hành tập đoàn Vũ Hoa ngài Lộ Văn Phàm, hạng mục lần này Lộ tổng đích thân tới khảo sát, là vinh hạnh của chúng ta.” Lộ Văn Phàm gật đầu chào mọi người, khóe miệng nhếch lên, coi như là mỉm cười.

Tiếp giới thiệu ba nhân viên đi cùng Đường Văn Phàm, một người là trợ lý Tiểu Cao, tiếp theo là bộ phận hạng mục của Vũ Hoa Kỹ sư Cầu, người cuối Kỹ sư Chu phụ trách bộ phận dự toán. Sau đó giới thiệu nhóm người bên Phong Nguyên, lúc giới thiệu đến An Hồng anh ta nói: “Đây là Tiểu An phó giám đốc chi nhánh hai của công ty chúng tôi, cô ấy làm việc rất cẩn thận.” An Hồng bắt tay với Lộ Văn Phàm, cảm thấy tay anh ấm áp, ánh mắt hai người giao nhau, cô nghe thấy Lộ Văn Phàm nói: “An quản lý, chào cô.” Giọng nói trầm thấp, mê hoặc lòng người.

“Lộ tổng, xin chỉ giáo nhiều.” An Hồng cười một cái, giờ phút này đầu cô rất đau, nhưng trên mặt lại bình tĩnh không nhìn ra cái gì.

Lúc này Ngũ Tổng nói mọi người lên phòng ăn tầng hai dùng cơm. Cầu thang bộ cách đó rất gần, thang máy thì cách đó mấy chục mét. Ngũ Tổng không

cảm thấy có gì không ổn, dẫn mọi người đi về cầu phía cầu thang.

An Hồng đứng ở phía ngoài đoàn người, nhìn chằm chằm Lộ Văn Phàm, chỉ thấy anh hơi nhú mào, ngay sau đó muốn nhấc chân đi lên cầu thang, ba nhân viên đi theo bên cạnh anh cũng không có nói gì. An Hồng đột nhiên nói: “Phòng ăn tầng hai cách thang máy gần, nên đi thang máy cho nhanh.”

Dường như Ngũ Tổng nhớ ra chuyện gì đó vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, đi thang máy đi thang máy, vừa ra khỏi thang máy là phòng ăn, thuận tiện hơn.” Sau đó quay người muốn đi xuống.

Lộ Văn Phàm nhẹ nhàng đề vai anh ta lại, lạnh nhạt nói: “Không cần phiền phức như vậy, đi thang bộ cũng được.”

Vì vậy ngay trong lúc mọi người đang im lặng, anh đỡ tay vịn, chậm rãi vừa nhẹ nhàng từng bước từng bước đi lên bậc thang, sắc mặt cũng thâm trầm khác thường.

An Hồng đi cuối cùng, lặng lẽ nhìn anh, cho đến khi anh bước chân lên tầng hai, tim mới thả lỏng, bắt đầu ân hận vừa lăm mồm.

Bữa trưa tiến hành đơn giản mà thuận lợi, An Hồng là phái nữ duy nhất ở đây, ở những lúc thích hợp gọi thêm đồ ăn cho chủ và khách, thêm nước trà, cân nhắc kỹ lời nói.

Quan sát khách có gì cần.

Trong bữa tiệc, mọi người không bàn chuyện công việc, chỉ nói một số tin tức, tình hình chính trị hiện tại, con người đất đai địa phương. Lộ Văn Phàm ăn không nhiều, cũng không nói nhiều chuyện, thì ngược lại Kỹ sư Cầu, và Kỹ sư Chu nói chuyện rôm rả với ban quản lý Phong Nguyên.

Bữa trưa kết thúc, nhóm người Lộ Văn Phàm lên phòng khách nghỉ ngơi, dự định 2 giờ rưỡi chiều đến công ty Phong Nguyên tham dự cuộc họp.

An Hồng không nói chuyện với nhóm người Lộ Văn Phàm nữa, mà ngồi xe Tân Duy về công ty.

Ở trên xe, cô hỏi Tân Duy cuộc họp buổi chiều cô không tham gia có được không, trong bộ phận còn rất nhiều chuyện phải làm, sao đây cũng là hạng mục không liên quan lắm đến bộ phận cô.

Tân duy gật đầu đồng ý, nhưng vẫn hi vọng cô tham dự dạ tiệc.

“Buổi tối có lẽ cần uống rượu, tư lượng của em khá, thông minh lại biết tạo không khí, ví dụ như lúc này. ... Lần này Hoa Vũ trực tiếp phái tổng giám đốc đến đây khảo sát, anh không hề nghĩ đến, anh cứ cho là người họ Phương kia đến đây. Nhưng Lộ Văn Phàm này tuổi còn trẻ, mà có vẻ đối phó hơn so họ Phương kia.

“Thân thể em không thoải mái.” An Hồng mặt trắng nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn không phải giả vờ, “Buổi tối gọi Lạc lạc bên bộ phận một đi, cô bé ấy tư lượng chắc chắn không thua em, muốn dùng nữ nhân kế cũng không thể sử dụng em nha, gương mặt này già quá rồi.”

Tân Duy cười nói: “Cũng được, lát nữa anh nói với Vương Mẫn Thanh, chẳng qua, chẳng nhẽ em không biết, em là một đoá hoa xinh đẹp trong lòng mấy anh chàng chưa vợ trong công ty à?”

Cả một buổi chiều, An Hồng gần như ở lại trong phòng làm việc, trừ đi vệ sinh và rót nước thì tuyệt đối không ra ngoài. Cô uống hai viên thuốc hạ sốt, vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng khó chịu. Người bên Vũ Hoa tới, đi vào phòng họp, cô thì trốn trong phòng làm việc liều mạng làm báo cáo.

Hơn bốn giờ chiều, cô ra ngoài hút thuốc, đối mặt với máy vi tính một buổi chiều cô gần như muốn gãy. Cô xoay xoay chiếc cổ đã cứng ngắc, dựa vào khung cửa sổ hút thuốc.

Khói thuốc tản đi, mới cảm thấy cả người sống lại, cơ đau đầu cũng đỡ hơn một chút.

Lúc này Triệu Đức Sinh gọi điện thoại tới, An Hồng nhận, anh ta hẹn cô tối mai đi xem phim.

“Tối mai?”

.....

“Có lẽ là được.”

.....

“Vậy mai em không lái xem, mai anh tan việc đến nơi này đón em đi.”

.....

“Được, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Bạn trai vs khách hàng (2)

Tắt điện thoại, An Hồng dập thuốc lá. Lúc quay lại, thấy một người đứng ở bên tường nhìn cô, cũng không biết đã đứng bao lâu.

"Lộ tổng." An Hồng nhìn anh, cảm thấy trên mặt nóng ran, lại không tự chủ cúi đầu nhìn xuống dưới chân anh.

Lộ Vân Phàm đi qua, bước từng bước chậm rãi, đứng song song với cô rồi lấy ra một điếu thuốc.

"Tôi đã hỏi bộ phận lễ tân. Họ nói bên trong là khu vực hút thuốc".

"Vâng". An Hồng ngẩng đầu, bất gặp một đôi mắt thâm trầm liếc vội vàng nhìn qua chỗ khác: "Lộ tổng xin cứ tự nhiên, tôi phải quay lại làm việc rồi". Lúc bước đi, chân đều có chút như nhũn ra. Nam nhân chết tiệt! An Hồng nghĩ thầm.

Thật may là anh không có gọi cô lại, cũng không nói gì.

Buổi tối về đến nhà, An Hồng mệt mỏi pha nước tắm, ngồi ngâm mình trong bồn.

Trong lòng suy nghĩ thật lâu, trước mắt đều là hình ảnh của Lộ Vân Phàm. Đáng về lúc anh đi bộ, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt u buồn.

Đã xảy ra chuyện gì khiến chân của anh thành như vậy đây? Người đàn ông như anh làm sao có thể chịu được bản thân là một người tàn tật?

Đúng là điên mất!!

Thứ ba, An Hồng không có tham gia bất cứ công việc gì liên quan đến dự án cao ốc. Người của Vũ Hoa tới thăm định vốn không liên quan gì đến cô.

Ở trong công ty gặp Lộ Vân Phàm, lúc đi lướt qua nhau, bọn họ vẫn gật đầu chào hỏi. Mà cô cũng không tiếp tục đi ra khu vực hút thuốc nữa.

Giờ tan tầm, An Hồng đứng ở sảnh chờ Triệu Đức Sinh tới đón. Không biết từ lúc nào thì bên cạnh xuất hiện thêm một người.

Một làn gió nhẹ thổi qua, không khí có chút vi diệu.

An Hồng bất giác mình không quay đầu nhìn anh, anh cũng không nói chuyện, cứ như vậy đứng yên lặng.

Một lúc sau, An Hồng thở dài một hơi, giống như bị giật mình, quay đầu nói: "Ôi trời ~ Lộ tổng, anh cũng ở chỗ này sao."

Lộ Vân Phàm khẽ gật đầu: "Chào quản lý An. Chúng tôi có thuê 1 chiếc xe. Tôi đang chờ lái xe đến đón".

"Thuê —— xe?" An Hồng kinh ngạc, Lộ Vân Phàm ở thành phố T, lẽ ra nên dùng xe thương vụ của Phong Nguyên, hơn nữa, chỉ là 3-4 ngày hành trình, cần bản cũng không cần.

"Đúng vậy, thời gian khảo sát có lẽ sẽ kéo dài, nói không chừng, cần mấy tuần lễ." Anh nhìn thẳng phía trước, dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

"Cái gì?" An Hồng ngây ngốc, "Thế nào lại cần mấy tuần lễ đây? Không phải qua một tháng nữa sẽ phải mở thầu rồi sao?"

"Kéo dài thời hạn rồi." Anh mỉm cười, quay đầu nhìn về phía cô, trong phút chốc như trăm hoa đua nở sáng lạn, "Quý công ty nhiệt tình hiếu khách như vậy, hạng mục này đối với mọi người mà nói lại vô cùng quan trọng, hơn nữa thành phố T đẹp như thế, tôi cũng chưa đi dạo qua, vậy có lý do gì mà không nên kéo dài thời gian khảo sát đây?"

An Hồng tròn mắt nhìn anh, trên mặt âm tình bất định, lúc này, Triệu Đức Sinh chậm rãi lái xe tới, dừng ở trước mặt hai người.

Triệu Đức Sinh xuống xe, thấy An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đứng song song với nhau, không khỏi ngạc nhiên, An Hồng vội vàng giới thiệu: "Lộ tổng, đây Triệu Đức Sinh, bạn trai tôi. Đức Sinh, đây là khách hàng của công ty em, Lộ tổng".

Hai người đàn ông bắt tay chào hỏi nhau, lúc này, một chiếc xe thương vụ màu đen từ xa chạy băng băng tới, Lộ Vân Phàm nói: "Đúng lúc, xe của tôi cũng đến. Quản lý An, chúc cô một buổi tối vui vẻ, hẹn gặp lại."

Sau đó, anh ngẩng đầu, bước từ từ về phía chiếc xe đang đi tới ở cách đó không xa, thân hình có chút hơi đung đưa, bóng lưng cứng ngắc.

Triệu Đức Sinh cùng An Hồng lên xe, An Hồng vẫn không nói một lời. Triệu Đức Sinh khởi động xe, nhìn cô một cái rồi hỏi: "Em có tâm sự gì hay sao mà mắt tập trung như vậy".

"Cái gì? Có không?"

"Có. Sắc mặt em thật không tốt, có phải bị ốm rồi không?"

"Không có, hai ngày nay em thật mệt mỏi, Đức Sinh, tối nay chúng ta đừng xem phim, ăn com xong anh đưa em về nhà thôi."

"Được rồi."

Im lặng một hồi. Triệu Đức Sinh lại mở miệng: "Vị khách hàng của em, thật là đáng tiếc".

"Đáng tiếc cái gì?"

"Anh ta còn trẻ tuổi như vậy, chân lại đi đứng không tiện."

"Có lẽ chỉ là tạm thời bị thương nhẹ thôi." Trong lòng An Hồng hi vọng là như thế.

"Không, vừa nhìn đã biết là không thể chữa khỏi rồi."

An Hồng thật không muốn nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hắc Bạch vô thường (Chu công Cầu công : Kỹ sư Chu, kỹ sư Cầu)

Thứ tư đến thứ sáu, Lộ Vân Phàm vẫn ở Phong Nguyên làm việc. Hoặc là đi họp, hoặc là cùng Vương Mẫn đi ra ngoài xem xét công trường.

Ngũ Tổng vừa kinh ngạc vừa không ngừng kêu khổ. Phần phụ lục đấu thầu bổ sung đã nhận được, thế nhưng thời hạn lại kéo dài tới 2 tháng, phải trung tuần tháng 6 mới mở thầu, ai cũng không biết là tại sao, tóm lại khách hàng là thượng đế.

Tân Duy một bên nghe ngóng tình huống của những nhà thầu khác. Thấy Tam Gia nói là hạng mục của Vũ Hoa khảo sát khoảng 4 ngày, Lộ Vân Phàm tự mình đi ước chừng 1 ngày, còn có 2 nơi vẫn chưa xong.

Vì vậy mọi người liền buồn bực, tại sao chỉ có Phong Nguyên là bị khảo sát mấy tuần lễ?

Buổi trưa thứ 6, hai cô bé ở phòng nghiệp vụ ríu ra ríu rít ngồi buồn chuyện với nhau.

Tiểu Cầm: "Lộ tổng đó thật là quá mức đẹp trai. Nói anh ấy 33 mình cũng tin, 22 tuổi mình cũng tin luôn, thật không đoán nổi đã bao nhiêu tuổi rồi".

Allan: "Đáng tiếc chân lại có tật, hình như là bệnh từ nhỏ".

Tiểu Cầm: "Trời ơi..... Người quá ưu tú làm cả trời cao cũng phải ghen tỵ, chỉ là nhìn bộ dáng này càng làm cho người ta đau lòng!"

Allan: "Đúng vậy, đúng vậy, khuôn mặt anh ấy chính là điển hình của nam chính phim thần tượng, u buồn tang thương".

Tiểu Cầm: "Không sai không sai, chính là loại nhìn từ bề ngoài rất lạnh lùng, rất khó tính, nhưng trong lòng thật ra thì yêu nữ chính đến chết đi sống lại.."

Allan: "Nếu như đụng phải nữ chính, sẽ mạnh mẽ đem nàng kéo vào góc, ép ở trên tường cường hôn".

Tiểu Cầm: "A ————— nói xong lòng mình đều muốn ngất"

An Hồng rất bình tĩnh uống một hớp canh: "Các cô mà nói thêm gì nữa, tôi thật muốn nôn."

Chiều thứ sáu, Tân Duy báo An Hồng cùng đi ăn com. "Khâu Lạc Lạc đã đi hai buổi tối. Chu Công cùng Cầu công bên Vũ Hoa ép uống rượu nhiều làm cô ấy sợ. Không chịu đi nữa".

"Tôi sẽ đến". Sau đó An Hồng gọi điện cho Triệu Đức Sinh hủy bỏ cuộc hẹn ngày thứ bảy.

"Mình gặp nhau vào Chủ nhật được không, mấy ngày nay em thật là mệt mỏi, buổi tối còn phải đi tiếp khách"

Triệu Đức Sinh: "Vậy tối nay em không nên chạy xe. Tiếp khách xong rồi anh sẽ qua đón em"

"Không cần, công ty sẽ sắp xếp xe, Sếp mới cũng đi cùng, anh ta sẽ đưa em về nhà."

"Vẫn là người khách hàng đó sao?"

"Anh đang nói ai?"

"Vị khách què chân đó."

An Hồng mất hứng, cô không thích người khác nói như vậy về Lộ Vân Phàm. Cố gắng kiềm chế sự bức bối trong lòng:

"Có lẽ là vậy. Em cúp máy đây, công ty có rất nhiều việc phải làm"

An Hồng mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, bên trong là áo cổ chữ V màu tím và chiếc quần xám tro. Cô cùng Tân Duy đến nhà hàng Hương Mãn Lâu trong khách sạn Hiện Đại, lúc này tất cả mọi người đã đến.

Lộ Vân Phàm an tĩnh ngồi một chỗ, bụng cái ly cúi đầu uống trà, ngón tay của anh thon dài tinh tế, gò má rỗ xuống như bức điêu khắc hoàn mỹ.

Chào hỏi xong, Chu công nhiệt tình gọi An Hồng: "Này quản lý An, thế nào mà lần trước ăn trưa xong đã không thấy cô đâu cả. Tôi còn tưởng rằng cô không muốn đi cùng chúng tôi đây nhé"

An Hồng liền vội vàng rót trà, cười nói: "Nào có chuyện đó, Chu công thật biết nói đùa. Hôm nay tôi tự phạt ba ly, xin bỏ quá cho."

Lúc ăn cơm, mọi người hi hi ha ha cười đùa, đàn ông có tuổi nói mấy chuyện cười tục tĩu, hoàn toàn không để ý An Hồng ngồi đó có ngại ngùng hay không. An Hồng cũng liên tục tiếp Chu công, Cầu công uống rượu, cô biết rõ, người Trung quốc thường là nói chuyện làm ăn buôn bán ngay trên bàn tiệc, rượu ngon món ngon chiêu đãi thượng khách, lại thêm mấy phong bì tiền lì xì, công việc cũng coi như hoàn thành hơn một nửa.

Nhưng lần này, người đảm nhận lại là lão tổng Lộ Vân Phàm của Vũ Hoa, việc hối lộ coi như bỏ, nhiều nhất là cố gắng gây chút ấn tượng với Chu công và Cầu công, không chừng sẽ nói cho vài lời tốt đẹp.

Lộ Vân Phàm một mực yên lặng uống trà, ăn cơm, một giọt rượu cũng không uống. Ngũ Tổng muốn mời rượu, anh liền lấy lý do thân thể khó chịu, đến lúc bị ép quá, liền kêu Chu công hoặc Cầu công uống giúp.

Chu công, Cầu công tửu lượng thật tốt, một ly lại một ly người đi ta tới. Mấy ngày giao thiệp, người bên Phong Nguyên cũng là biết rõ tính tình của họ, càng liên tiếp mời uống, vì vậy trên căn bản là ai cũng không cự tuyệt. Về sau, thời điểm tất cả mọi người đều say bảy phần, hai người trung niên bắt đầu hướng về phía An Hồng tấn công.

"Quản lý An còn trẻ như vậy mà vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, tửu lượng cũng rất tốt. Quản lý An, lúc cô cười đôi mắt thật quyến rũ, quản lý An... quản lý An..... BAL-ABAL-ABAL-ABALA....."

An Hồng uống vài ly, cảm thấy trời đất quay cuồng, trong dạ dày có chút khó chịu. May là cô tửu lượng cũng khá, nhưng là uống nhiều như vậy, tuy không say nhưng thân thể vẫn sẽ không chịu nổi. Cô hướng ánh mắt cầu cứu đến Tân Duy, Tân Duy chỉ là trừng mắt với cô rồi gật đầu một cái.

Cô nhìn sang Lộ Vân Phàm, chạm đến ánh mắt của anh, khóe miệng anh hơi mỉm cười, trong ánh mắt phủ một tầng sương mù mang theo một tia cười yếu ớt cùng bộ dáng đang xem kịch vui. Cô uống xong một ly lại một ly, hoàn toàn không quan tâm, giống như là việc này cũng chẳng có liên quan gì đến anh.

Điện thoại của An Hồng vang lên, cô nhân cơ hội nói lời xin lỗi rồi đi ra khỏi phòng. Là Triệu Đức sinh gọi điện thoại tới.

Nói vội mấy câu, anh muốn đến đón cô nhưng An Hồng từ chối. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này.

Cô lao đảo đi vào toilet, soi gương thấy lớp trang điểm trên mặt trôi đi ít nhiều, mascara lem nhem, một đôi mắt tinh tế, sắc sảo đã biến thành mờ mịt. Trông trắng đầy tơ máu, ánh mắt đục ngầu.

Từ nhỏ làn da của An Hồng đã hơi ngăm mà cô cũng không để tâm đến.

Cô có gương mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú mang nét cổ điển, mắt một mí nhưng long lanh linh động. Lúc cười lên lại rạng rỡ như trăng rằm, lỗ mũi nhỏ, đôi môi đầy đặn, hàm trắng trắng đều.

Con vịt xấu xí năm xưa nay đã hóa thành thiên nga lộng lẫy.

Nhân viên trong Phong Nguyên gọi cô là mỹ nhân băng giá, vì lúc cô cười lên thì thật xinh đẹp, nhưng lúc không cười, nhìn lạnh lùng như núi băng cách xa ngàn dặm.

An Hồng nhìn chính mình đầu bù tóc rối trong gương, định mở vòi nước rửa mặt, chợt cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu, vội vã chuyển vào toilet nữ ôm bồn cầu ói lên ói xuống.

Sau khi nôn ra hết, cảm giác thần trí tỉnh táo rất nhiều, cô vịn tường lao đảo mà đi ra ngoài, rửa mặt, súc miệng, lúc ngẩng đầu nhìn qua gương, thấy được sau lưng có một người đang lặng yên dựa vào tường, cô không trông rõ về mặt anh, chỉ thấy một đôi mắt thật sâu.

Chương 9: Hắc bạch vô thường (2)

An Hồng hít sâu, lúc xoay người, sắc mặt đã bình thường trở lại, cô gật đầu cười với Lộ Vân Phàm: "Lộ tổng, tử lượng của tôi kém, khiến anh chê cười rồi." Lộ Vân Phàm không nói lời nào, chỉ là cầm ly trà nóng trong tay đưa tới trước mặt cô, An Hồng có chút thất thần, đưa tay nhận lấy rồi nói một tiếng: "Cảm ơn." Trong miệng đều cảm thấy đắng ngắt, thực sự cần một ly trà. Cô ngửa đầu uống sạch bách. Uống quá nhanh, lại cong lưng còng không ngừng ho khan.

Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ thương cảm.

Rất nhiều năm trước kia, cũng có một người, thường giúp cô vỗ lưng những lúc cô bị sặc nước.

An Hồng vô cùng nhớ nhung người đó.

Sau khi tan tiệc, trừ lái xe, năm người Phong Nguyên ngồi ngổn ngang lộn xộn bên trong. Ngũ tổng, Vương Mẫn, Thanh Hòa cùng Tiểu Giang, chỉ còn lại một chỗ trống. Mấy nam nhân cũng uống quá nhiều mà xe thì để lại ở bãi giữ xe, ai cũng quên mất việc phải ưu tiên cho phụ nữ.

Tân Duy nói với An Hồng: "Cô lên xe đi, tôi sẽ đưa cô về."

An Hồng vừa định lên xe, lại bị người bên cạnh ngăn cản.

Lộ Vân Phàm giọng nói lạnh lạnh: "Tiểu Cao không uống rượu, chúng tôi đưa quản lý An về thì tốt hơn."

Chu công cùng Cầu công đã trực tiếp về phòng, Lộ Vân Phàm đi theo mọi người tới cửa khách sạn.

Tân Duy kinh ngạc: "Lộ tổng, vậy thì thật phiền anh. Có lẽ anh cũng rất mệt mỏi, nhanh lên đi nghỉ ngơi đi."

"Tôi không sao. Thật ra thì bây giờ vẫn còn sớm, tôi nghĩ muốn đi dạo qua đường dành riêng cho người đi bộ nổi tiếng thành phố T. Hôm nay là Chủ nhật chắc hẳn vô cùng náo nhiệt. Không biết quản lý An có vui lòng làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí hay không?"

Lúc này đã là 8h rưỡi tối, nhiệt độ không cao mà thời tiết cũng không tiện. Lộ Vân Phàm mặc một bộ áo gió màu đen, ngọc thụ lâm phong, anh ngẩng đầu nhìn trời một cái, nói một cách nghiêm túc rằng anh muốn đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ, nói xong, Tân Duy lẫn An Hồng đều tỉnh rượu hơn phân nửa.

Tân Duy vội vàng: "Nếu như Lộ tổng không ngại, tôi có thể làm hướng dẫn viên cho anh. Tôi vốn là người địa phương nên đối với nơi này rất quen thuộc."

Lộ Vân Phàm hỏi: "Thế quản lý An không phải người ở đây sao?"

An Hồng vừa định mở miệng, Tân Duy liền thay cô trả lời: "Tiểu An là người thành phố J."

Đôi mắt Lộ Vân Phàm đột nhiên sáng rực lên: "Người thành phố J? Vậy là đồng hương của tôi rồi. Không biết quản lý An chuyển đến thành phố T từ khi nào?"

An Hồng: "Tôi tốt nghiệp đại học đã tới rồi, được 6 năm."

"A ——" Lộ Vân Phàm tỏ ra đã hiểu, ngay sau đó liền cười: "Vậy thì quản lý An càng không thể từ chối đấy..., nơi này cách thành phố J xa như vậy, cũng có thể gặp được đồng hương, chẳng lẽ cái này không phải là duyên phận sao?"

An Hồng cũng không thể nói gì hơn nữa, Tân Duy xoay người đi tới xe của Phong Nguyên, nói với An Hồng một câu: "Bảo trọng." Chiếc xe chở đầy thanh niên say rượu nghênh ngang rời đi.

Tiểu Cao lái xe đến trước mặt, Lộ Vân Phàm giúp An Hồng mở cửa, sau khi An Hồng bước lên, Lộ Vân Phàm đi đến phía bên kia. Động tác của anh có chút cứng nhắc, người đứng ở ngoài, tay trái nắm chặt lấy tay vịn trong xe, gối chân trái lên trước, lại dùng cơ thể kéo chân phải lên, sau khi ngồi xuống, nhanh chóng lấy tay đem đuôi phải đuỗi thẳng ra. Cả động tác hoàn thành rất nhanh, nhưng vô luận như thế nào, động tác cũng không được tự nhiên.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lộ Vân Phàm lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, để cho cô phải chê cười."

An Hồng vội nói không sao.

Tiểu Cao lái xe rất chậm, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đều không nói chuyện. An Hồng còn đắm chìm trong hình ảnh vừa rồi khiến cô khiếp sợ, cô phát hiện chân phải của anh hình như bị thương rất nặng.

Xe đến đầu đường dành riêng cho người đi bộ, An Hồng nhanh chóng xuống xe, đi vòng qua trước mặt Lộ Vân Phàm, anh đã mở cửa xe, chân trái đưa ra ngoài xe dẫm lên trên đất, sau đó nắm tay vịn, kéo người, lập tức liền xuống xe. An Hồng vốn nghĩ đưa tay dìu, nhìn đến đôi mắt lạnh lùng của anh, lại đứng bất động.

Thanh Hà là đường dành riêng cho người đi bộ ở thành phố T được xây dựng theo phong cách cổ, do chính phủ đầu tư, cảnh quan cũng vô cùng đặc sắc. Con đường này dài 100 mét, hai bên đều là kiến trúc cổ kính, ngói đen tường trắng, mặt đường lát đá. Chủ quán để nhân viên mặc trang phục cổ đại. Có người kinh doanh quán trà, hàng mỹ nghệ, đặc sản, thực phẩm, tiệm cơm.

Lộ Vân Phàm đi rất chậm, từng bước từng bước vô cùng cẩn thận.

An Hồng dứt tay vào trong túi áo, lảo đảo theo sát ở bên cạnh anh.

Hai người nói với nhau câu được câu không, An Hồng giới thiệu với anh về đường dành riêng cho người đi bộ cùng mấy cửa hàng nổi tiếng. Lộ Vân Phàm chỉ đơn giản tiếp lời, thỉnh thoảng lại tỏ ra vui vẻ phần chần.

Đi được một đoạn đường, bước chân của anh càng ngày càng chậm.

Anh nói: "Thật xin lỗi cô, tôi đi bộ tương đối chậm."

An hoành vội vàng trả lời: "Anh không cần phải nói lời xin lỗi. Vốn là ăn cơm xong nên đi tản bộ nhẹ nhàng."

Anh cười cười, tiếp tục đi về phía trước, sau đó chỉ vào quán nhỏ bán Hồ Lô đường cách đó không xa: "Muốn ăn sao? Tôi mời cô ăn."

An Hồng kinh ngạc: "Không, tôi không thích ăn, tôi đâu còn là trẻ con nữa."

"A ——" anh nói, "Tôi cho là con gái đều thích ăn cái này, nhất là mút quả dâu."

"Dù sao thì mọi người đều sẽ trưởng thành."

Lộ Vân Phàm quay đầu liếc nhìn cô một cái, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu, mím môi không nói gì.

An Hồng nhìn anh, lại cúi đầu xem lại mình, hai người một áo khoác đen một áo khoác trắng, cực kỳ giống Hắc Bạch vô thường trong truyền thuyết.

Gió lạnh thổi qua, cô đã không thấy chênh choáng nữa, còn hắt hơi một cái.

Đột nhiên cô rất sợ Hắc Vô thường ở bên cạnh sẽ cởi áo khoác cho cô, thật may là anh không hề làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vở xe dự phòng cao cấp

Một sự trầm mặc lan tràn.

Cuối cùng, Bạch Vô Thường lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Ah..... Lộ tổng, khảo sát đối với công ty chúng tôi trước tháng 3 có thể sẽ kết thúc chứ?"

"Cũng không hẳn"

"Tại sao lại như vậy? Là chúng tôi chuẩn bị không tốt sao?"

"Không phải."

"Lộ tổng, tôi xin phép nói thẳng, thời gian khảo sát kéo dài càng lâu đối với cả hai bên đều không có lợi, tôi tin rằng một người bận rộn như anh cũng biết thời gian vốn rất quý giá, tại sao lại cần đến 1 tháng để làm công việc vốn chỉ mất 3 ngày là xong?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô với ánh mắt sâu xa: "Quản lý An, có phải cô nghĩ chúng tôi là đang ăn không ngồi rồi ở đây?"

"Không, không, không, tôi đương nhiên không có ý đó....."

"Nếu như tôi nói rằng, vừa qua tôi rất bận, không có thời gian nghỉ ngơi. Lần này tới thành phố T, liền rất thích phong cảnh xinh đẹp ở đây, muốn nhân việc khảo sát để ở lại một thời gian, cô thấy sao?"

An Hồng lập tức cầm nín.

Anh lại nói tiếp: "Hơn nữa, dù đây là lần đầu tiên tôi tới thành phố này, nhưng có người bạn đã lâu không gặp ở đây, tôi vẫn luôn nhớ đến".

An Hồng tiếp tục trầm mặc.

Lộ Vân Phàm đột nhiên hỏi: "Quản lý An, mấy năm này, cô vẫn hay trở lại thành phố J sao?"

An Hồng vừa đi vừa cúi đầu nói: "Vâng."

"Là lúc năm mới sao?"

"Không, là tết Thanh Minh."

"Thanh Minh?" Anh dừng một chút.

An Hồng cười yếu ớt: "Đúng vậy, tôi về thăm cha mẹ và bà ngoại."

Lộ Vân Phàm đột nhiên dừng lại, An Hồng mới phát hiện bọn họ đã đi tới cuối đường dành riêng cho người đi bộ, phía trước là hồ Lục Thụ, hồ nước nổi tiếng của thành phố T. Xung quanh hồ, đèn neon được thấp sáng, phản chiếu xuống nước khiến mặt hồ như được phủ một tầng ánh sáng lung linh.

An Hồng đi lên trước 2 bước, quay đầu nhìn Lộ Vân Phàm, thấy anh khẽ nhăn mặt, cặp mắt ẩn chứa ưu thương, đôi môi mím chặt lại. Dưới ánh đèn mờ, sắc mặt của anh trở nên tái nhợt khác thường, An Hồng vội vàng kéo tay anh, hỏi: "Anh không khỏe chứ?"

Anh nhắm hai mắt, lúc mở ra đã thấy bình thường trở lại, nhìn đôi tay An Hồng đang nắm lấy tay mình, có chút sững sờ. An Hồng liền buông ra: "Thật xin lỗi."

"Không sao." Anh đi về phía băng ghế bên đường, ngồi xuống rồi nhấc điện thoại lên gọi.

Sau khi cúp máy, anh nói: "Xin lỗi cô, tôi cảm thấy hơi mệt. Tiểu Cao sẽ lái xe đến đây đón chúng ta"

An Hồng đứng im lặng.

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn cô: "Quản lý An, cô ngồi một lát đi, Tiểu Cao nói đây là đường một chiều, phải đi đường vòng mới đến được, có lẽ sẽ mất 15 phút"

An Hồng không thể làm gì khác hơn là đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô lặng lẽ quan sát, thật ra thì năm ngày qua, dù không tiếp xúc nhiều nhưng cô cũng đã nhiều lần để ý đến anh.

Có lúc thì xuyên qua cánh cửa chớp của phòng làm việc, nhìn anh đi từ từ đến khu vực hút thuốc; đôi khi cô làm bộ ra ngoài rót nước, lại thấy anh cùng Tân Duy vừa đi vừa nói chuyện; lúc rửa mặt ở phòng vệ sinh, lặng lẽ nhìn qua kính, thấy anh cong lưng rửa tay một cách ưu nhã. Cô cứ lén lén lút lút, cảm giác mình không khác gì một cô gái nhỏ háo sắc. An Hồng biết, trong lòng mình, một cảm xúc không rõ đang dần dần thay đổi.

Không khí có chút lạnh.

Lộ Vân Phàm nhìn về phía trước, sườn mặt trầm tĩnh đẹp mắt, sống mũi cao thẳng, gương mặt thon gầy, môi mím chặt, chiếc cằm quật cường, còn có đôi mắt thâm trầm. Tươi mát giống như một bức tranh hoàn mỹ.

Anh đốt một điếu thuốc, kẹp ở trong tay từ từ hút. An Hồng nhìn anh nhẹ nhàng phun ra một vòng khói, con nghiện thuốc lá cũng có chút dâng trào, nhưng mà trong cái không khí như vậy, cô thế nào cũng không thể nói với anh, Lộ tổng, cho mượn hộp quẹt.

Anh đột nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt như từ trường hấp dẫn làm tim An Hồng đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, nhất thời trên mặt nổi lên hai luồng đỏ ửng. Lúc này, quản lý An 28 tuổi lại luống cuống như một cô gái trẻ vậy. Nếu nhân viên của cô mà thấy, khéo rụng cả khớp hàm.

Khoảng cách giữa khuôn mặt 2 người rất gần, trên người anh thoang thoang mùi thuốc lá, ưu tư lại lạnh lùng.

An Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, đầu kêu bùm bùm.

Lộ Vân Phàm chợt cười một tiếng, hỏi: "quản lý An lúc nào thì kết hôn?"

An Hồng lập tức choàng tỉnh, sững sờ sau vài giây nói: "Có lẽ là mùa thu."

"A ——" anh thốt lên tỏ ra đã hiểu,

"Đến lúc đó, gửi thiệp cho tôi, tôi sẽ tới uống rượu mừng".

"Ha ha ha ha, Lộ tổng thật biết nói đùa."

"Tôi đang rất nghiêm túc."

An Hồng ngậm miệng, không khí có chút quỷ dị.

Lộ Văn Phàm đưa An Hồng đến dưới lầu một của khu nhà, An Hồng ở tại một khu chung cư đã cũ, gồm 7 tầng. Nhà cô trên tầng 6. An Hồng ngẩng đầu nhìn lên nhà rồi lại cúi đầu nhìn chân Lộ Văn Phàm, cảm thấy dù sao cũng không có lý do gì để mời anh lên nhà uống ly trà.

Lộ Văn Phàm nói: "Cám ơn quản lý An đã đi dạo phố cùng tôi ngày hôm nay. Cô sớm nghỉ ngơi một chút, hẹn gặp lại"

Sau đó liền xoay người lên xe, đầu cũng không quay lại, chỉ còn mình An Hồng đứng ngẩn người ở đó.

Cho đến khi màu đen của chiếc xe biến khỏi tầm mắt, cô nhanh chóng móc bao thuốc, tay run run rút ra một điếu và châm lửa rồi hung hăng hít một hơi, tâm trạng mới dần dần ổn định.

Buổi sáng thứ bảy, An Hồng vừa tỉnh lại sau khi say rượu. Lúc đánh răng thì nhận được điện thoại của Lư Diễm rủ đi uống trà chiều và mua sắm. An Hồng nghĩ một lúc, hôm nay cô cũng không có hẹn với Triệu Đức Sinh nên đồng ý.

Từ lúc 22 tuổi, An Hồng đã đến Phong Nguyên làm việc. Còn có Lư Diễm, là bạn học cùng trường, lại tốt nghiệp cùng khóa, nhưng nhỏ hơn An Hồng 1 tuổi.

Mới vừa vào làm, An Hồng vốn trầm mặc ít nói làm người khác cũng không dám tiếp xúc, mà Lư Diễm thì ngược lại, rất hoạt bát. Kỳ diệu là hai người lại rất thân thiết. Lư Diễm vốn là người ngoại tỉnh, sau khi tốt nghiệp dọn đến ở cùng bạn trai thời đại học, cũng là chồng hiện tại. Khi chồng cô chuyển tới thành phố T thì cô cũng vào Phong Nguyên làm việc. Được 3 năm thì mang thai, cô liền nghỉ ở nhà làm nội trợ nhưng vẫn cùng An Hồng giữ quan hệ thân thiết.

Ở thành phố T, An Hồng chỉ có duy nhất 1 người bạn gái tốt, mà Lư Diễm cũng là như vậy.

An Hồng cùng với Lư Diễm càn quét ở bách hóa một hồi lâu thì tiếng điện thoại vang lên, là Triệu Đức Sinh gọi đến.

"Ngày hôm qua em về nhà vẫn chưa gọi điện lại cho anh" Giọng nói quan tâm pha chút chất vấn

"A, thật xin lỗi, hôm qua em đã uống hơi nhiều, về nhà tắm xong liền đi ngủ." An Hồng tự biết đuối lý, thật ra thì, buổi tối ngày hôm trước, khi đối mặt với Lộ Văn Phàm thì cô đã hoàn toàn quên mất Triệu Đức Sinh.

"Sau này không nên uống nhiều như vậy, dù sao em cũng là phụ nữ, sẽ rất nguy hiểm"

"Em hiểu rồi mà..., quên không nói với anh, em đang đi mua sắm cùng Lư Diễm"

"Ngày mai cùng đi ăn trưa, anh sẽ đợi em ở dưới nhà lúc 12h"

"Vâng."

Cúp điện thoại, nhìn lại Lư Diễm đang ranh mãnh cười.

"Ai ô ô, Triệu Đức sinh LOVE-ING CALL à?"

"Thần kinh." An Hồng tức giận.

"Bạn học tiểu An Hồng à, đây không phải là mình nói đùa nhé, người như Triệu Đức Sinh, muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tiền có tiền, muốn nhà có nhà, là một người đàn ông tốt, cậu phải biết nắm chặt vào. Chồng mình nói rồi, Triệu Đức Sinh ở trong công ty rất được hoan nghênh, năm nay có mấy cô bé thực tập sinh vừa tới, đều bám không buông. Nhưng anh ấy nói thật thích cậu và muốn tiến đến hôn nhân với người đáng tin như cậu"

An Hồng vội vàng gạt đầu: "Mình hiểu rõ, hiểu rõ, không phải là mình và anh ấy hẹn hò là vì tính đến chuyện hôn nhân hay sao?"

"Nói vậy còn nghe được." Lư Diễm xách theo túi lớn túi nhỏ một lúc liền cảm thấy mệt mỏi: "Aiii, đi đến quán cà phê trước mặt ngồi một chút đi, chân mình đi không nổi nữa rồi"

Hai người ngồi tán gẫu ở quán cà phê, căn bản là Lư Diễm nói, An Hồng nghe, lúc Lư Diễm kể đến bộ dáng con trai mình mập mạp cỡ nào thì An Hồng nhin cười không nổi.

Điện thoại lại vang lên, An Hồng nhắc máy, nhìn thấy một số máy lạ.

"Alo, xin chào."

Đầu bên kia trầm mặc 2 giây, sau đó vang lên giọng nam trầm thấp dễ nghe: "Xin chào quản lý An, là tôi".

"Lộ tổng?" An Hồng cảm thấy giật mình.

"Tôi muốn hỏi, xế chiều ngày hôm nay, quản lý An có thời gian rảnh hay không. Tôi không nghĩ sẽ ở lại thành phố T lâu như vậy nên không mang theo nhiều quần áo. Mà nơi này tôi cũng không quá quen thuộc. Muốn nhờ quản lý An đi cùng, tư vấn cho tôi mua mấy bộ quần áo."

An Hồng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không thể từ chối, đành phải nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng đang ở quán cà phê tầng 3 khu trung tâm thương mại Ngân Thái".

"Được, vậy 15 phút sau tôi sẽ đến nơi." Nói xong lập tức cúp máy.

Lưu Diễm thấy sắc mặt An Hồng khó coi nên hỏi: "Là ai vậy? Cậu phải đi sao?"

"Là một khách hàng của công ty..... muốn mình đưa đi mua quần áo."

"À? Nam hay nữ vậy?"

"Nam....."

"Tiểu An Hồng mình nói cậu nghe, nếu cậu dám làm chuyện có lỗi với Triệu Đức Sinh thì mình sẽ mách với anh ấy đó! Khách hàng kiểu gì mà biến thái như vậy, lại nhờ một cô gái độc thân cùng đi mua quần áo. Không phải gã ta đang muốn tìm vợ bé chứ. Có phải là 1 lão già xấu xí, cho rằng mình có chút tiền thì vĩnh vào hay không?" Cô tròn tròn đôi mắt, nói với vẻ mặt khoa trương.

"Này cũng..... Không phải, anh ta, đáng người cũng rất được." An Hồng chột dạ.

"Hả?" Lưu Diễm cảm thấy thật hứng thú: "Để mình nhìn xem, có nhiều vỏ xe dự phòng cũng tốt."

Lộ Vân Phàm xuất hiện tại quán cà phê rất đúng giờ, mặc tây trang màu đen, áo sơ mi xanh đen, không đeo cà vạt. Anh đi tới trước mặt An Hồng và Lưu Diễm, lúc này miệng Lưu Diễm đã há ra thành hình chữ O.

Trước mặt Lưu Diễm đang rót nước miếng, An Hồng giới thiệu: "Đây là Lưu Diễm, bạn của tôi. Còn vị này là khách hàng của công ty mình, Lộ tổng."

"Ôi trời, xin chào Lộ tổng. Đáng người cũng thật tốt. Tiểu An Hồng, Đậu Đậu nhà mình giờ này chắc cũng dậy rồi, nếu không thấy sẽ ăn vạ, mình đi trước nha. 2 người cứ từ từ trò chuyện và mua sắm."

Sau đó trực tiếp cầm lên túi lớn túi nhỏ quay đầu đi thẳng.

5 phút sau, An Hồng nhận được tin nhắn của Lưu Diễm.

"Cực phẩm aaa!!!! Chi là chân có chút vấn đề, cậu hãy cura đồ anh ấy đi, yên tâm là anh ấy không thể thoát khỏi tay cậu được. Cho dù làm vợ bé cũng là có lời nha!!"

An Hồng hết chỗ nói.

Lộ Vân Phàm mua vài chiếc áo khoác màu đen đắt tiền. Lúc anh thử đồ, An Hồng nhìn thấy đều há hốc miệng. Cho dù là áo len, áo khoác hay là tây trang, anh mặc lên đều đẹp mắt, đáng về ngọc thụ lâm phong, nhìn giống như minh tinh.

Sau đó anh lại mua vài cái áo sơ mi cùng mấy cái quần. Lúc mua quần đều không thử.

An Hồng nhắc nhở: "Anh mua quần nên thử một chút đi, nếu như không vừa còn có thể đổi số."

Anh nghiêm mặt nói: "Tôi biết rồi."

An Hồng cúi đầu nhìn chân anh, nhớ tới bộ dáng lúc lên xuống xe, đột nhiên hiểu ra.

Lúc đi ngang qua một quầy hàng chuyên doanh, An Hồng nhìn thấy một cái áo len nam liền mũ hờ cổ màu xanh dương, được làm từ chất liệu rất tốt, có vẻ vô cùng thoải mái ấm áp. Cô liền chăm chú nhìn một hồi, Lộ Vân Phàm theo ánh mắt cô cũng trông thấy. Anh rất tự nhiên kéo tay An Hồng đi vào, đáng đi cửa cô lập tức cứng ngắc, trong lòng rối bời.

Cũng may lúc đi vào bên trong cửa hàng, anh cũng buông tay cô ra. Vì đáng người Lộ Vân Phàm cao, vai rộng, anh kêu nhân viên bán hàng mang đến một cái size XL, sau đó cởi áo vest đưa An Hồng rồi xỏ áo len vào.

Mặc dù anh mặc áo sơ mi xanh đen bên trong nhưng khi kéo khóa lên, trong nháy mắt phong cách của anh đã thay đổi hẳn.

Nếu như nói, với âu phục màu đen, Lộ Vân Phàm nhìn có vẻ thành thực, nội liêm, anh tuấn đoan trang, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể dùng thanh thuần đáng yêu để hình dung.

Anh khẽ mỉm cười, áo len mềm mại làm tôn lên khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt ôn hòa rạng rỡ, vừa trẻ trung lại pha chút ngây ngô

Anh xỏ tay vào túi, từ từ xoay nửa vòng hỏi An Hồng: "Có phải hay không còn có thể giả làm học sinh cấp 3?"

An Hồng đột nhiên nhớ đến tiểu Cầm cùng Allan "22, 33" lý luận, nhìn lại một chút người trước mặt này, không nhịn được bật cười.

Sau khi mua xong quần áo và thanh toán tiền, Lộ Vân Phàm gọi điện thoại cho Tiểu Cao mang hóa đơn đến mấy quầy chuyên doanh lấy đồ, sau đó anh nói với An Hồng: "Cảm ơn cô đã đi mua quần áo cùng tôi ngày hôm nay, buổi tối nếu cô không bận, tôi muốn mời cô ăn cơm."

Bị sắc đẹp hấp dẫn, đầu An Hồng nóng lên, vậy mà đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thời gian có thể chữa lành những vết thương (1)

Buổi tối đi ăn món ăn Quảng Đông, An Hồng chọn một nhà hàng ngay bên cạnh khu trung tâm thương mại, nội thất bài trí trang nhã, đồ ăn được chế biến rất tinh tế nhưng giá tiền lại không quá mức đắt đỏ. Lộ Vân Phàm gọi phục vụ mang đến 1 chai rượu vang. An Hồng có chút lo lắng hỏi "Anh có thể uống rượu không?"

Anh nhẹ nhàng gạt đầu: "Uống một chút cũng không sao"

Hai người ngồi đối diện nhau, An Hồng cảm thấy hỗn loạn trong lòng, chỉ mới 6 ngày mà bọn họ đã tiến triển đến mức đi dạo, đi ăn cùng nhau. Mặc dù chỉ là xưng hô "Lộ tổng"... và "quản lý An", nhưng bất cứ ai cũng thấy được mối quan hệ giữa họ thật không bình thường.

Trong suốt bữa ăn cả hai người đều ít trò chuyện, An Hồng vén tóc, để lộ ra vết sẹo bên mắt trái, tuy nhạt nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

"Chỗ này của cô có vết sẹo." Lộ Vân Phàm chỉ vào phía bên trái trán mình.

"Đúng vậy, khi còn bé đã từng đánh nhau cùng 1 bạn nam, bị thủy tinh cắt phải."

"Chỉ cần lệch một chút là sẽ vào mắt "

"Vâng, khi đó bác sĩ cũng nói thật may mắn"

"Nếu phụ nữ bị hủy dung cũng không tốt, lớn lên sẽ khó tìm bạn trai hay kiếm việc"

An Hồng xòe tay ra cười: "Cho nên đến bây giờ tôi vẫn chưa lấy được chồng đây." Ngừng một chút cô nói "Chỉ là khi đó, người bạn đã đánh nhau với tôi nói, sau này nếu không có ai ngó tới thì cậu ấy sẽ lấy tôi. Ha ha, có phải rất buồn cười hay không?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô, vuốt vuốt cằm của mình: "Quản lý An lại đùa rồi, không phải mùa thu sẽ kết hôn hay sao, bây giờ lại nói không ai muốn lấy?"

Cô khẽ lắc lắc ly rượu trong suốt trên bàn: "Chỉ là..... Có lẽ mà thôi."

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một lát, đột nhiên xắn tay áo sơ mi bên phải lên, An Hồng nhìn thấy một chuỗi hạt châu màu đen trên cổ tay anh. Anh đem ống tay áo gấp qua cùi chỏ, làm lộ ra cánh tay dài nhỏ trắng trẻo, cơ bắp. An Hồng không biết anh muốn làm gì, nhìn theo thì thấy vết sẹo hồng hồng ngay gần khuỷu tay, dài và sâu son nhiều. Anh nói "cô xem, trên người tôi cũng có sẹo. Là khi còn bé đã đánh nhau với bạn".

"Là thắng hay thua?"

"Thua."

"Thì ra, Lộ tổng khi còn bé cũng rất nghịch ngợm".

"Chẳng qua người bạn kia cũng không khá hơn tôi chút nào cả", anh đột nhiên cười lớn

An Hồng có chút lúng túng, nhìn anh khẽ nói "Thời gian qua đi, vết sẹo sẽ dần phai nhạt"

Anh gạt đầu: "Đúng, cho nên tôi đã quên mất, tại sao lại muốn đánh nhau cùng người đó, mỗi lần nhìn đến vết sẹo, tôi lại nhớ rằng mình là người thua cuộc"

An Hồng im lặng.

Một lát sau, Lộ Vân Phàm nói tiếp: "Chỉ là, có những vết thương, cả đời không bao giờ quên được".

Anh nhắm mắt, vẻ mặt cô đơn khiến người khác cảm thấy đau lòng.

An Hồng cũng không biết nói gì hơn, đành nhẹ nhàng lên tiếng an ủi: "Lộ tổng, dù sao mọi việc cũng đã qua rồi."

Ăn cơm xong, Lộ Vân Phàm đột nhiên đề nghị cùng đi dạo 1 lúc, An Hồng cũng không từ chối.

Anh uống rượu, hơn nữa còn uống không ít, có lẽ bởi vì uống quá nhiều nên bước chân hơi liêu xiêu. An Hồng thấy lo lắng cho anh, đỡ lấy một bên, hai người chậm rãi đi qua một con đường, đến công viên Tâm Đường, Lộ Vân Phàm muốn vào xem, An Hồng đành phải đi theo.

Đã 7 giờ 30 tối, công viên cũng không còn lại nhiều người, chỉ có một cặp tình nhân đang tâm sự dưới bóng đèn điện.

Lộ Vân Phàm đi đến đài phun nước, lấy ra một đồng xu trong túi áo ném vào trong hồ, nhắm mắt cầu nguyện. An Hồng đứng một bên chờ, lúc sau Lộ Vân Phàm mở mắt ra, cô hỏi "Lộ tổng, đây cũng không phải đài phun nước Trevi" Lộ Vân Phàm lắc đầu nói: "Đài phun nước Trevi ở trong tim, ở bất cứ nơi nào. Hơn nữa, gần đây tôi đã hoàn thành được tâm nguyện, cho nên nhất định phải đến cầu cho một người khác"

Sau đó, anh cúi xuống nhìn cô, khuôn mặt ửng hồng, An Hồng thấy hai má nóng ran, chưa kịp phản ứng thì anh đã ôm cô vào lòng. Lộ Vân Phàm rất nhẹ nhàng, không dám dùng lực, giống như đang ôm ấp kho báu vô giá. An Hồng không dám cử động, đặt tay lên eo anh khẽ nói "Lộ tổng"

Giọng nói trầm thấp của anh truyền vào tai cô: "Đừng cử động, quản lý An, chỉ một lúc thôi". Dựa vào trong ngực anh, An Hồng bình tĩnh trở lại, cô ngửi thấy một mùi hương nước hoa nam tính thoang thoảng lẫn với mùi rượu ngọt ngào, thật dễ chịu và ấm áp. An Hồng nhắm mắt, suy nghĩ miên man, cô vô thức vòng tay ôm lấy anh, cảm thấy sống lưng thẳng đứng có chút run rẩy. Cô nghĩ, chỉ một lần này thôi. Vì vậy, cánh tay khẽ xiết chặt lại. Lộ Vân Phàm như được khích lệ, càng thêm ôm chặt cô vào trong lòng, giống như muốn đem cô nhập vào thân thể của mình.

Cái ôm thật ấm áp, khiến An Hồng nhớ đến đêm mùa đông năm xưa, trong gió lạnh, pháo hoa bay đầy trời bao quanh dải ngân hà xinh đẹp, còn có người thiếu niên ngang ngược ấy.

Tuổi 16 như một giấc mộng.

An Hồng nhắm chặt hai mắt, những hạnh phúc bị thương như thuốc phim chạy qua khiến cô đắm chìm.

Nhưng chính là, mọi thứ tốt đẹp tựa như bọt nước, dễ dàng tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thời gian có thể chữa lành những vết thương (2)

"Tôi nay hãy ở cùng tôi." Lộ Vân Phàm đột nhiên nói nhỏ bên tai cô.

"Cái gì?" An Hồng mở mắt, cực kỳ kinh ngạc.

Lộ Vân Phàm buông cô ra, hai tay nắm bả vai của cô, nhìn vào mắt cô lại nói một lần: "Quản lý An, tôi nay hãy ở cùng tôi."

"Lộ tổng, anh đang nói đùa sao..... Anh đã uống hơi nhiều rồi."

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu không lường được, nói tiếp:

"Cô ra cái giá."

"Cái gì?"

Mặt Anh Hồng biến sắc, tránh khỏi tay anh, mắt nhìn anh chằm chằm, hàm răng cắn chặt môi dưới.

"Tôi nói cô ra cái giá." Lộ Vân Phàm vẻ mặt bình tĩnh, mắt đen nhánh tựa như mực, "10 vạn có đủ hay không? Chỉ là một buổi tối mà thôi."

"Pằng!" Một bạt tai.

Anh quay đầu lại nhìn cô, tóc trên trán bởi vì bị tát mà rũ xuống trước mắt, trên mặt in dấu tay, miệng cũng không ngừng nói: "Cô chê ít sao? Vậy thì 20 vạn?"

An Hồng lại giờ tay lên, đang lúc rơi xuống bị anh bắt lấy cổ tay. An Hồng giãy giụa, tránh không xong liền giờ một cái tay khác nhưng vẫn bị anh bắt được.

"Như vậy, 30 vạn thì sao." Anh nghiêng người đến gần cô, An Hồng đành phải lùi về phía sau một chút, cúi người xuống.

Lộ Vân Phàm nhìn khuôn mặt cô, gần từng chữ: "Một buổi tối được 30 vạn, cô còn chưa hài lòng ư, quản lý An?"

Trong đôi mắt nóng rực lại có một tia giễu cợt.

An Hồng không yếu thế chút nào nhìn thẳng vào mắt anh trong khoảnh khắc, thở dài một cái rồi lạnh lùng nói: "Tôi cho là anh đã đủ chín chắn, thì ra là vẫn còn trẻ con như vậy. Lộ Vân Phàm, anh nào đủ chưa?"

Chủ nhật, An Hồng hủy ăn trưa cùng Triệu Đức Sinh, cô tắt điện thoại ngồi ở nhà làm việc.

Lộ Vân Phàm xuất hiện một tuần lễ khiến cho hiệu suất làm việc của cô giảm bớt nhiều, vào giờ phút này, cô cần một không gian yên tĩnh, có thuốc lá có âm nhạc, mới có thể ở trong nhà cùng một số lượng lớn tài liệu, tinh tảo hoàn thành công việc.

Lúc chạng vạng, cô mở máy nói chuyện với Từ Mạt Mạt, trong điện thoại truyền đến tiếng con gái Mạt Mạt làm nũng, khóc rống lên, từ Mạt Mạt đành phải cúp điện thoại: "Tiểu Hắc, mình phải cúp máy, có chuyện gì nhất định nhớ nói với mình đó, có biết không?"

"Ừ, Bye-bye~~" An Hồng cười để điện thoại xuống, nói hết ra một hồi khiến cho buồn bực trong lòng giảm bớt rất nhiều, cô tùy tiện làm một đĩa cơm rang trứng, sau khi ăn xong thì tiếp tục làm việc.

Đêm khuya thanh vắng, cô không muốn tiếp tục ngồi đối diện với mấy con số cùng bảng báo cáo, bắt đầu suy nghĩ có nên uống chút rượu hay không, cuối cùng vẫn là bỏ ý định. Nghĩ đến ngày hôm sau đi làm sẽ gặp phải Lộ Vân Phàm, cô đã cảm thấy nhức đầu, nếu là uống rượu, đầu chắc chắn sẽ nổ tung mất.

Thứ hai đến thứ tư, đoàn người Lộ Vân Phàm vẫn tiếp tục công việc khảo sát, An Hồng cố tình ở ru rú trong phòng, tránh gặp mặt anh. Bọn họ bắt đầu tự lo liệu bữa tối, buổi trưa cũng chỉ ăn cơm văn phòng đơn giản, An Hồng nghĩ thầm, đợt khảo sát khó khăn này rốt cuộc phải kết thúc.

Thứ tư lúc sắp tan ca thì Tân Duy gọi An Hồng đi đến phòng làm việc. Sắc mặt anh có chút âm trầm, thấy An Hồng đi vào liền dặn dò cô đóng cửa.

Lúc An Hồng ngồi xuống đối diện bàn làm việc, Tân Duy mở lời: "Tiểu An, tối thứ Sáu tuần trước, cô và Lộ Vân Phàm không có chuyện gì chứ?"

An Hồng ngạc nhiên, vừa lắc đầu vừa hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Mấy ngày nay lão Ngũ nói với tôi một chuyện, anh ấy có lẽ sẽ muốn gặp cô. Nói không chừng anh ấy đã giải quyết được rồi nhưng trong trường hợp bất đắc dĩ, sợ là chưa xong. Vấn đề có chút khó xử."

An Hồng nghe được như rơi vào trong sương mù: "Lãnh đạo, anh nói vào trọng điểm đi".

Tân Duy do dự trong chốc lát, không biết phải diễn đạt như thế nào, sau một lúc nói: "Lộ Vân Phàm cùng lão Ngũ nói khảo sát không sai biệt lắm có thể kết thúc, sau đó nói muốn đi huyện Y bên cạnh nhìn hoa cải dầu, trong khoảng thời gian này chính thời điểm nở rộ, lão Ngũ dĩ nhiên là nói sẽ giúp anh ta sắp xếp, kết quả anh ta đề nghị——"

Anh giương mắt nhìn chằm chằm An Hồng không nói, An Hồng trong lòng đã mơ hồ hiểu ra.

"Anh ta muốn tôi đi cùng sao?"

"..... Đúng." Tân Duy gật đầu, "Anh ta đã nói thẳng là ‘chỉ’ muốn cô đi cùng, bởi vì cô và anh ta là đồng hương..... Lấy cơ này thật là có đủ nát."

An Hồng cười cười: "Tôi sẽ không đi."

"Nếu như cô không đi, sợ rằng những việc lão Ngũ ra sức làm đều đổ sông đổ biển hết. Ai....." Tân Duy thở dài một hơi, "Tiểu An, cô làm ở Phong Nguyên sáu năm, công ty đối với cô như thế nào, cô cũng là rõ ràng. Chuyện này, tôi làm lãnh đạo cũng vô cùng khó nghĩ. Khuyến cô đi, chính là đem cô ném vào miệng sói, quả thật cũng không phải là chuyện người nên làm. Không kêu cô đi, cũng thật là đối với công ty rất khó giao phó."

An Hồng trầm mặc không nói.

"Tiểu An, xét đến cùng, đến bây giờ chúng tôi thật sự không có nhìn ra Lộ Vân Phàm lại là kẻ lòng người dạ thú như vậy."

Ra trước cửa phòng, Tân Duy nói: "Chúng ta lại nghĩ một chút biện pháp. Chuyện này, chỉ có lão Ngũ cùng tôi biết, chúng tôi sẽ không nói cho bất kỳ người nào."

An Hồng không trở về phòng làm việc, mà là trực tiếp đi vào khu vực hút thuốc đốt một điếu, cô chỉ là hít một hơi liền để mặc cho thuốc cháy hết.

Trong đầu toát ra ý nghĩ từ chức, mặc dù cô biết, bảo toàn mình liền không duy trì được công ty, nếu muốn tìm được một phương pháp vẹn toàn đôi bên, trừ phi là lương tâm Lộ Vân Phàm thức tỉnh.

Nghĩ đến buổi tối thứ bảy đó, anh cơ hồ là cắn răng nói: "Một buổi tối 30 vạn, cô còn chưa hài lòng ư, quản lý An?" Sắc mặt An Hồng lập tức trắng bệch, ót đồ mồ hôi.

Dập tắt thuốc lá, cô vào phòng vệ sinh rửa tay, vừa vặn Lộ Vân Phàm từ trong toilet nam đi ra.

Hai người thấy đối phương đều sùng sốt.

Kể từ tối thứ sáu cô bỏ lại anh đi ra khỏi công viên Tâm Đường, đã mấy ngày cũng chưa gặp mặt.

An Hồng mặt không thay đổi nhìn anh, Lộ Vân Phàm cười rạng rỡ một tiếng: "quản lý An, làm sao còn chưa xong việc?"

Hình như tâm tình anh rất tốt, cười đến đẹp như thế, An Hồng trong nháy mắt hoảng hồn, sau khi suy nghĩ một hồi hỏi anh: "Lộ tổng, nghe nói anh muốn đi đến huyện Y chơi?"

Lộ Vân Phàm gật đầu: "Đó là nhìn cánh đồng hoa cải dầu, quản lý An ở thành phố T nhiều năm như vậy, cô có hay không đã từng đi xem?"

An Hồng cười: "Đúng là tôi chưa đi. Khó được Lộ tổng nhiệt tình như vậy, không bằng chúng ta cuối tuần này cùng đi." Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ "chúng ta".

Lộ Vân Phàm cười: "Tốt, thật là không nhìn ra, quản lý An lại giỏi như vậy. Ngay cả hướng dẫn viên cũng biết làm."

An Hồng giả vờ như nghe không hiểu: "Cứ quyết định như vậy đi, chiều thứ sáu chúng ta sẽ lên đường, giờ tôi phải về nhà..., Hẹn gặp lại Lộ tổng."

Có một ít lời nói, luôn là phải nói rõ ràng.

Có một ít khoản nợ, luôn là phải trả.

Xoay người rời đi, mặt An Hồng lập tức trầm xuống, chỉ là cô không nhìn thấy, sau lưng cô, khuôn mặt người đàn ông đang đứng trước bồn rửa tay trong nháy mắt cũng biến thành lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: An an đã lâu không gặp (1)

An Hồng thu thập đồ đạc đi thang máy xuống dưới sảnh, đến nơi, cửa thang máy vừa mở, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người. An Hồng giật mình, định thần nhìn lại, chợt vô cùng mừng rỡ: "Trời! Trần Hàng, anh đến từ đây lúc nào vậy."

Người đàn ông trước mặt khoảng 30 tuổi, thân hình thon dài cân đối, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, nụ cười ôn hòa, mang một bộ kính không gọng, lúc này đang cười hi hi nhìn cô.

"Anh có buổi hội thảo gần đây, cách công ty em không xa. Nghĩ là giờ này em sắp tan ca nên qua thử xem."

"Ai nha, đã bao lâu không gặp anh rồi..., cũng phải hai tháng đó, đi, em mời anh ăn cơm, ngồi xe của em nhé." An Hồng lời kéo Trần Hàng đi ra ngoài, tâm trạng âm u dường như tốt lên rất nhiều.

Lúc này một thang máy khác cũng dừng ở lầu một, sau tiếng "Đing", cửa từ từ mở ra.

Trong lúc vô tình, Trần Hàng liếc nhìn người đang bước ra lập tức đứng bất động.

Lộ Vân Phàm cũng trông thấy anh, ngăn người, tiếp tục từng bước từng bước từ từ đi ra ngoài, xem như là nhìn một người xa lạ.

An Hồng lời kéo Trần Hàng nhường qua một bên, Lộ Vân Phàm sống lưng thẳng tắp, mím chặt môi, chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, mặc dù không lộ rõ, nhưng vẫn là nhìn ra được dáng đi của anh có chút kỳ cục cổ quái. Anh trực tiếp đi về phía cửa lớn, cũng không có nhìn bọn họ lấy một cái.

Ngắn ngủn mấy chục giây lại có cảm giác dài như mười năm.

Trần Hàng nhìn bóng lưng Lộ Vân Phàm lay động, lại nhìn sắc mặt An Hồng bên cạnh đang biến đổi, thấy kinh ngạc tới cực điểm.

Vừa muốn nói gì, An Hồng liền ngăn lại.

"Đừng nói ahhh... Chúng ta đi ăn cơm đi, một lát em sẽ từ từ nói cho anh biết."

Bên cạnh nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút, An Hồng vui cười ăn liên tục, khuôn mặt Trần Hàng như hóa đá.

"Vậy là, em và Lộ Vân Phàm đã nhiều tuần lễ, mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy. Sau đó, anh ta làm bộ như không biết em...em cũng làm bộ như không biết anh ta?" Anh cầm lên khăn giấy lau mồ hôi đang rịn trên trán, không biết là bởi vì lẩu cay, hay là vì trong lòng kinh ngạc.

An Hồng cười gật đầu: "Không sai, có phải hay không rất thú vị?"

"Thú vị?" Trần Hàng nheo mắt lại, lấy mắt kính xuống rồi đặt lên bàn, "Anh nghĩ hai người là biến thái mới đúng."

An Hồng đề đầu xuống, gật đầu một cái: "Anh nói cũng đúng, là có chút biến thái. Chỉ có điều như vậy cũng còn may."

"?" Trần Hàng nghi ngờ.

"Đã nhiều tuần lễ, em và anh ấy, mặc kệ là cùng một chỗ hay đang ở trước mọi người, đều diễn kịch, bọn em diễn cũng thật tốt nha. Có thể được trao giải thưởng cho vai nam nữ chính xuất sắc nhất, cả công ty không ai nhận ra bọn em quen nhau. Lúc mới bắt đầu, em còn cảm thấy kỳ cục, rõ ràng là hai người biết nhau, tại sao lại muốn làm bộ như không biết đây? Nhưng là, anh ấy cứ như vậy nhìn em, thoải mái gọi em là ‘ quản lý An ’, em đã nghĩ, Lộ Vân Phàm, anh muốn diễn, em liền cũng anh diễn." An Hồng cúi đầu uống nước, lại thở dài, "Còn may mắn là diễn trò, bằng không em cũng không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào."

Trần Hàng dựa vào thành ghế khoanh tay nhìn cô: "An Hồng, cũng nhiều năm như vậy, cuộc sống của em bây giờ đã ổn định, không cần mãi đắm chìm trong quá khứ nữa, em hiểu ý của anh chứ."

"Cứ cho là cuộc sống của em coi như tạm ổn." An Hồng dời đi tầm mắt, không biết nhìn về nơi nào, từ từ mở miệng, "Nhưng anh ấy thì sao đây? Cuộc sống trời qua có tốt không? Anh đã nhìn thấy rồi đó. Hơn nữa anh cũng hiểu rõ tính tình anh ấy mà. Anh cho là những năm vừa qua anh ấy sống ra sao?"

Trần Hàng nghiêm nghị nói: "Anh cũng không hiểu rõ anh ta, người thực sự hiểu rõ là em."

An Hồng thu hồi tầm mắt, nhìn anh hỏi: "Trần Hàng, anh nói xem, có phải là anh ấy rất hận em hay không?"

Mình hận cô ấy sao?

Lộ Vân Phàm không biết.

Trong căn phòng sang trọng trên tầng 28 của khách sạn Hiện Đại, đứng bên cạnh khung cửa sổ sát đất, anh thu hết khung cảnh hoa lệ của thành phố vào mắt, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

Dự án cao ốc Sang Ý là hạng mục đầu tư rất lớn mà tập đoàn Vũ Hoa coi trọng. Anh là tổng giám đốc điều hành, lúc nhìn thấy tên công ty đầu thầu trong danh sách thì lập tức muốn tự mình qua khảo sát khiến cho mấy người đều ngạc nhiên.

Qua nhiều năm như vậy, anh chỉ là biết cô sống ở thành phố kia, làm việc tại công ty đó, lại chưa từng có dũng khí đi đến bên người cô nhìn cho dù là một cái.

Sáu năm rồi, thời gian không tính là quá lâu, nhưng cũng không phải một cái búng tay. Lộ Vân Phàm đã từng vô số lần suy tưởng qua gặp cô trong chốc lát, nhưng một lần lại một lần, luôn là không hạ được quyết tâm. Tim của anh đã lạnh, cái loại tâm tro tuyệt vọng, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đó, cả đời này anh cũng không muốn ném thử một lần nữa.

Nhưng là, nhưng là, tận sâu trong đáy lòng, luôn có một âm thanh đang reo hò, anh nghĩ muốn nhìn thấy cô, anh nghĩ muốn gặp cô! Anh đã nghĩ hỏi cô rất nhiều câu, anh nghĩ muốn cởi bỏ khúc mắc trong tim suốt sáu năm qua. Cho nên, lần này, anh nhìn chằm chằm bản ghi danh cực kỳ lâu, rốt cuộc quyết định dừng cảm một lần.

Trên đường từ sân bay đến Phong Nguyên, Lộ Vân Phàm vẫn luôn quan sát thành phố này. Cây xanh tươi tốt, đường phố gọn gàng sạch sẽ, ven đường trồng đầy hoa nhỏ trong bồn, ghép thành một bức tranh xinh đẹp.

Xe đi qua một con sông, hai bên bờ liễu xanh đang trở mầm, lá non mon môn vươn ra đầu cành, còn có du thuyền giả cổ đang chạy, có thể nhìn thấy vài đôi đứng chụp hình cưới, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc.

Đến trung tâm thành phố, cảnh tượng vô cùng phồn hoa, các tòa văn phòng hạng sang, trung tâm thương mại, siêu thị, cửa hàng thời trang mọc lên san sát. Còn có các quán ăn nối tiếp nhau, vì vậy mà thành phố T còn được mệnh danh là thiên đường ẩm thực.

6 năm qua, cô chính là sinh sống ở đây.

Lộ Vân Phàm có thể tưởng tượng cô ngồi xe buýt hoặc là tàu điện ngầm đi làm, ở trên xe, mặc cho mọi người chen chúc nhau lấn tới lấn lui, cô nhất định là không tỏ thái độ gì, sau đó, khi tìm được chỗ ngồi xuống, sẽ ngủ gật gà gật gù như gà mổ thóc; vào cuối tuần, cô cùng đồng nghiệp đi hát Karaoke, ăn cơm, mua đồ; cô nhất định rất ưa thích món lẩu đặc biệt của nhà hàng Hồng Đế Hoàng Tự. Cô nói màu sắc ẩm áp sẽ giúp cô thêm ăn hơn, mà lẩu là một trong những món ăn mà cô thích nhất. Cô có hay không đi qua con đường này? Có hay không đi qua rạp chiếu phim ấy? Có hay không sẽ khó ngủ ở nơi thành phố xa lạ này? Cô..... Có hay không để cho một người đàn ông khác nắm tay mình?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: An an đã lâu không gặp (2)

Trong đầu xuất hiện bài hát của Trần Dịch Tấn, An Hồng - nhất định là kiếp mệnh của Lộ Vân Phàm

"Anh tới thành phố nơi em ở

Qua con đường em đi

Nghĩ đến ngày không anh

Em sẽ cô đơn như thế nào

Cầm tấm hình của em

Trên con phố quen thuộc kia

Chỉ là, em không ở đó

Nhưng chúng ta cũng không thể quay lại

Ngày xưa

Em có hay không

Bất chợt xuất hiện

Ở quán cafe trên đường phố

Anh sẽ mỉm cười vẫy tay chào em

Cùng em ngồi tâm sự

Anh mong muốn được gặp em

Muốn hỏi xem em đã sống như thế nào

Chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện quá khứ

Chỉ là cùng hàn huyên

Để nói với em một câu, một câu thôi

Đã lâu không gặp.....

Anh nhắm mắt lại, trong lòng thầm nói: "An An, đã lâu không gặp."

Buổi tối thứ năm, An Hồng rút cuộc gặp Triệu Đức Sinh.

Sắc mặt Triệu Đức Sinh rất khó nhìn, bởi vì An Hồng đã liên tục từ chối gặp anh hai lần, hai người hơn một tuần lễ không gặp nhau, anh tự nhiên là rất nhớ nhung nhưng về mặt An Hồng lại vô cùng thờ ơ.

"An Hồng, An Hồng, gọi thức ăn thôi." Nhân viên phục vụ đợi ở một bên, Triệu Đức Sinh nhìn đáng vẻ không yên của cô, trong lòng kìm nén sự bức bối.

"A, thật xin lỗi." An Hồng thoát khỏi suy nghĩ lan man, quay về thực tại, liền tùy ý gọi vài món.

Triệu Đức Sinh gõ gõ bàn ăn hỏi cô: "Mấy ngày nay em làm sao vậy, mệt lắm không?"

An Hồng khẽ vuốt huyệt thái dương gật đầu: "Đúng vậy, dạo này việc trong công ty quá nhiều, công việc trong phòng cũng loay hoay làm mãi không

xong, còn phải tiếp nhận thêm một bộ phận khác."

"Làm một môi như vậy không bằng em hãy nghĩ việc thì tốt hơn." Triệu Đức Sinh không chút nghĩ ngợi mở miệng, "An Hồng, trước tiên chúng ta có thể đi ra ngoài du lịch một chuyến, sau đó trở lại chuẩn bị hôn lễ."

An Hồng kinh ngạc nhìn anh, anh đây là đang cầu hôn sao? Cô lập tức có chút bối rối, không biết trả lời như thế nào, suy tính một hồi lâu mới nói: "Đức Sinh, em cảm thấy chúng ta nên suy nghĩ thật kỹ."

Triệu Đức Sinh cau mày: "Anh rất thận trọng, chúng ta cũng không còn trẻ nữa."

An Hồng cắn môi nói: "Mà em còn không có chuẩn bị sẵn sàng."

"Em muốn chuẩn bị cái gì đây? An Hồng? Hay là nói, em cần bản cũng chưa từng tiếp nhận anh?"

Nghe lời của anh, An Hồng bắt đầu phiền não, cô quyết định thử một lần cuối cùng: "Đức Sinh, khoan nói đến vấn đề này có được hay không? Chúng ta ăn cơm. Trong lòng em thật là phiền, ngày mai còn phải đi công tác đấy."

"Mỗi lần nhắc đến em đều lãng tránh!" Triệu Đức Sinh thực sự cảm thấy tức giận, "Ngày mai không phải Chủ nhật hay sao? Còn phải đi công tác? Đi nơi nào?"

"Huyện Y." An Hồng cũng không muốn nói dối.

"Em đừng nói rằng thứ 6 đi Huyện Y công tác là để ngắm hoa cải dầu?"

An Hồng coi như gạt đầu.

"An Hồng! Em không cần quá đáng như vậy! Anh nói với em rất nghiêm túc nhưng em lại luôn lãng tránh sang chuyện khác, bây giờ vì một chuyến du lịch, em còn không muốn gặp anh!"

An Hồng cũng không chịu được nữa rồi, cô "Vụt" đứng lên, nhìn Triệu Đức Sinh nói: "Em hi vọng anh có thể tôn trọng em, cũng như tôn trọng công việc của em, nếu như anh không làm được, vậy thì chúng ta cũng không có gì để nói." Sau đó xoay người rời đi.

Cô biết, lần cãi vã này hoàn toàn là do cô cố tình gây sự, Triệu Đức Sinh tức giận cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng là, nhưng là! Cô thật không có kiên nhẫn cùng với anh từ từ ăn cơm, làm bộ như là một người bạn gái dịu dàng đoan trang. Trong lòng cô đang cố gắng kìm nén, chỉ muốn tìm một nơi để hét lên thật lớn.

Lúc này trong đầu An Hồng chỉ có một âm thanh đang kêu gào: Cô muốn say, muốn uống say, uống thật say. Say rồi thì không cần biết gì nữa.

Buổi tối An Hồng lôi kéo Trần Hàng đi quán bar uống rượu, cô cũng không nói chuyện, chỉ là uống hết một ly lại một ly.

Đợi đến khi chai rượu không còn lấy một giọt, Trần Hàng liền ngăn cô lại.

"An Hồng, có chừng mực." Anh ôm chầm vai cô, để cho cô tựa vào trên vai mình, "Em vẫn biết là anh luôn dung túng em, nhưng dù sao anh còn là thầy thuốc."

"A ——— Trần, bác sĩ Trần." An Hồng cười "Ha ha ha", "Anh là nhất, không chỉ là bác sĩ riêng mà còn sẽ mua thuốc lá cho em, sẽ đi uống rượu cùng em!"

"An Hồng, về nhà đi, em say rồi."

"Em còn chưa có say!" Cô hí hóp cười hi hi, trên mặt một mảnh ửng hồng, "Em muốn say, quên những người đó, quên đi những chuyện trước kia! Nhưng là, thật là khó a ~~~~" cô đứng lên, bước chân chao đảo, hươ tay múa chân.

"Bác sĩ —— Trần, anh có biết hay không, em gặp được —— ách —— Lộ Vân Phàm rồi." An Hồng dựa ở trên vai Trần Hàng, một giây trước còn cười, một giây sau lại khóc, "Anh ấy què! Em thấy được anh ấy què! Bộ dáng kia thế nhưng lại là một người què!" Cô im lặng khóc, làm ướt vai anh.

"Không sao, không sao An Hồng, đây không phải là lỗi của em." Trần Hàng không thể làm gì khác đành vỗ lưng của cô, suy nghĩ phải thế nào đưa cô trở về.

Xe taxi về đến dưới khu nhà An Hồng, Trần Hàng xuống xe trước, lại vòng ra phía bên kia mở cửa, ôm An Hồng ra.

An Hồng hơi tỉnh táo một chút, chỉ là dưới chân không vững, tựa vào trên người Trần Hàng.

Xe taxi vụt đi, hai người quay lại, Trần Hàng không khỏi sửng sốt.

Một bóng dáng như bức tượng điêu khắc đang đứng dưới ánh đèn đường mờ mờ, không phải Lộ Vân Phàm thì là ai?

Gương mặt anh lạnh lùng, nhìn hai người nam nữ đang ôm nhau trước mặt, trời tối như vậy cũng không thể che lấp ánh mắt lạnh thấu xương của anh.

Trong lòng Trần Hàng thầm kêu không ổn, cúi đầu nhìn An Hồng, khuôn mặt cô cũng trở nên lạnh lẽo.

"An Hồng uống nhiều quá." Trần Hàng đánh vỡ sự im lặng, "Tôi đưa cô ấy trở lại."

"Tôi đến chỉ muốn nói với cô ấy một tiếng." Anh chậm rãi đi tới, "5 giờ chiều nay tôi sẽ tới đây đón cô ấy."

"Đi nơi nào?" Trần Hàng kinh ngạc, An Hồng cũng không nói gì với anh.

"Công việc." Lộ Vân Phàm đứng đối diện cùng anh, "Bác sĩ Trần, phiền anh nhắn lại với cô ấy như vậy."

Sau đó, anh cúi đầu liếc mắt nhìn An Hồng, đi đến chiếc xe Mercedes màu đen đang đỗ cách đó không xa.

Bước chân anh chậm chạp, bóng lưng nhìn thật cô đơn.

An Hồng vẫn cúi đầu, lúc này đột nhiên ngẩng lên, hướng về phía anh kêu một tiếng: "Lộ Vân Phàm!"

Anh đứng lại, vẫn là quay lưng về phía cô.

Cô buông tay Trần Hàng ra, từ từ đi tới, con đường dài 5 mét mà cô có cảm giác đi lâu thật lâu. Rốt cuộc đứng lại sau lưng anh, lý trí giống như bị men rượu lấn át, An Hồng đưa tay ôm lấy anh.

Mặt dựa vào trên lưng của anh, chỉ trong nháy mắt, cả người anh liền cứng ngắc.

An Hồng dùng âm thanh chỉ có anh mới nghe được: "Lộ Vân Phàm, những năm này, anh sống có tốt không?"

Anh không có trả lời, bọn họ tuy không nhìn mặt nhau nhưng tay trái An Hồng vẫn đang đặt ở tim Lộ Vân Phàm, cô có thể cảm thấy nhịp tim dồn dập của anh.

Mà cô, nước mắt lại rơi xuống.

An Hồng nghĩ, gần đây mình thật là càng ngày càng đa sầu đa cảm mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khát vọng to lớn của cô gái nhỏ (1)

Ngày đi học đầu tiên của năm lớp bốn.

An Hồng đã rất chịu khó hoàn thành hết tất cả các bài tập hè. Cô lấy 200% dũng khí, quyết định nói lời xin lỗi với thầy giáo Diêu ở lớp số học, hơn nữa sẽ biểu đạt nguyện vọng muốn học giỏi môn toán, cô nguyện ý bỏ qua tất cả tự ái, mặc cho thầy giáo Diêu có châm chọc hay gây khó dễ đi nữa.

Chuông vào lớp vang lên làm An Hồng vô cùng khẩn trương, thầy giáo Diêu đã trở thành con ác mộng cố hữu, nếu phải ăn nói khép nép trước mặt ông ta, An Hồng thực cảm thấy rất là uất ức.

Nhưng lúc đi vào phòng lại làm cô trợn mắt há hốc mồm. Đó là một cô giáo hơn năm mươi tuổi, mái tóc ngắn chỉnh tề, tóc mai hai bên đã bạc trắng, khuôn mặt đoan trang nghiêm túc, vừa mở miệng nói liền lộ ra hàm răng cửa bị thiếu mất một cái, cùng với vẻ trang nghiêm bên ngoài vô cùng không tương xứng, nhìn ra còn có mấy phần tức cười.

Cô nói: "Cô họ Hạ, là giáo viên số học của các em từ lớp bốn đến lớp sáu. Thầy giáo Diêu sẽ phụ trách giảng dạy cho khóa học sinh mới vào trường. Có hi vọng trong ba năm này, cô trò chúng ta cùng nhau cố gắng, cô sẽ giúp các em nắm thật chắc các kiến thức cơ bản làm tiền đề cho các môn vật lý, hóa học mà sau này các em sẽ được tiếp xúc khi vào trung học."

Các học sinh đều có chút ngơ ngẩn, may mà lớp trưởng kịp phản ứng, dẫn đầu cả lớp vỗ tay hoan nghênh, ngay lập tức tiếng vỗ tay rào rào liên vang lên trong phòng.

An Hồng cất lực dùng sức, quả thật cô đã nghĩ đến việc hò hét thật lớn, có phải hay không cuối cùng ông trời cũng nghe được tiếng lòng cô, đem thầy giáo Diêu quăng đi chỗ khác.

Cô giáo Hạ vốn là giáo viên đã về hưu, được trường mời trở lại dạy học. Cả đời cô đều dành để giảng dạy môn toán tiểu học, phong cách ngắn gọn đơn giản, nhưng là sau mỗi giờ học đều rất nhiệt tình giải đáp thắc mắc của học sinh, bài tập phụ đạo cũng được chuẩn bị rất đặc biệt.

Cô thường cho 3 dạng bài tập về nhà, phân theo trình độ từ bài dễ, bài trung bình đến bài khó, các học sinh sẽ lựa chọn hoàn thành hạng mục mình làm được đầu tiên. Hơn nữa cô còn hoan nghênh các học sinh sau giờ học cùng thảo luận vấn đề với mình đồng thời sẽ hết lòng giải đáp. Cô chưa bao giờ trách mắng học sinh, càng không dùng cách xử phạt về thể xác. Cô thường dùng phương pháp nhắc nhở phê bình nhẹ nhàng mà hiệu quả khiến các học sinh rất khâm phục, cho dù có là học sinh nghịch ngợm nhất cũng dần dần thích môn toán học. Một tháng qua, có thể thấy được phương pháp giảng dạy của cô và thầy giáo Diêu là vô cùng khác biệt.

An Hồng vốn là có nguyện vọng học tốt môn toán, lại gặp được giáo viên trong mơ, dĩ nhiên cũng trở nên sốt sắng cùng hăng hái. Nhưng cái này cũng không có nghĩa là năng lực học tập của cô tốt. Kiến thức cơ bản không chắc, bài tập lại quá nhiều, mỗi lần đều phải vô cùng ra sức cố gắng. Xem sách bài tập hay lúc đối mặt với chuyện thi cử mà đọc mãi không hiểu, quả là có chút cảm giác lực bất tòng tâm.

Vì vậy dù là lần đầu tiên làm bài trắc nghiệm chọn được đáp án đúng, cô vẫn là đứng thứ nhất từ dưới lên.

Lúc chữa bài thi, mặt An Hồng nhìn như đưa đám. Rõ ràng mình đã nghiêm túc làm mà sao vẫn mắc nhiều lỗi sai như vậy chứ? Cô ngẩng đầu lên trên bục giảng, thấy rất nhiều học sinh đang vây quanh cô giáo Hạ hỏi bài, cô chưa bao giờ lên tiếng hỏi, thực sự có chút không tiêu hóa được kiến thức, liền quay sang thắc mắc với một bạn ngồi bên vốn có thành tích tốt. Nhưng học sinh tiểu học chính là học sinh tiểu học, dù mình học hiểu đến mấy cũng không biết phải giảng giải cho người khác như thế nào. Huống chi vấn đề giữa An Hồng và thầy giáo Diêu từng oanh động một thời gian, nghĩ đến ngày đó, cô lau máu mũi chảy ròng ròng cùng ánh mắt lạnh lẽo, các bạn đều là có chút kiêng kỵ.

Lúc tan trường, An Hồng ngồi tại chỗ gần người, cầm trong tay bài thi gạch đầy mực đỏ suy nghĩ miên man. Đúng lúc cô giáo Hạ đi vào kiểm tra, thấy bộ dáng như vậy liền gọi vào phòng làm việc.

An Hồng không bao giờ nghĩ đến, sau cuộc trò chuyện 20 phút ấy sẽ có ảnh hưởng lớn tới cuộc đời cô sau này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khát vọng to lớn của cô gái nhỏ (2)

Cô giáo Hạ gọi An Hồng đến ngồi xuống bên cạnh, nhìn vào bài kiểm tra đang cầm trên tay, hỏi: "An Hồng, em có muốn học tốt môn số học hay không?"

An Hồng gật đầu: "Dạ có."

"Vậy vì sao em muốn học tốt môn học này?"

An Hồng hơi sững sốt, trong lòng thì nghĩ là vì Hàn Hiểu Quân mà miệng lại đáp một cách rất hùng hồn: "Em muốn thi đỗ đại học Z!"

Cô giáo Hạ nở nụ cười, nhìn cô bé đen đen gầy teo, bài kiểm tra được 53 điểm nhưng lại muốn thi đại học Z.

"An Hồng, xác định mục tiêu phải từng bước một thực hiện, ngay từ đầu đem mục tiêu định ra quá cao, nếu là không đạt được sẽ dễ dàng chùn bước và bỏ cuộc. Ví dụ như, em nên đặt mục đích ban đầu là nắm bắt kiến thức cơ bản, vượt qua kỳ thi với điểm số cao hơn."

An Hồng đỏ mặt, cô đích xác là lâu thật lâu cô không có chút tiến bộ gì cả.

Cô giáo Hạ tiếp tục nói: "Kế tiếp là 65 điểm, rồi đến 70 điểm, tiếp đến lại là nằm trong top đầu rồi thành người đứng đầu lớp, sau đó, khi lên cấp 2 cấp 3, phải luôn duy trì vị trí dẫn đầu, cuối cùng là hoàn thành mục tiêu"

An Hồng ngẩng đầu nhìn cô giáo Hạ, nói tiếp: "Thi đậu đại học Z!"

"Đúng vậy." Cô giáo Hạ cười lộ ra hàm răng cửa bị thiếu, cùng bộ dáng nghiêm trang thường ngày rất khác biệt. "Kết quả thi chỉ là một hình thức khảo nghiệm việc học tập của các em. Kỳ thực cô cũng không hi vọng em quá đề ý đến thành tích mà thực lòng mong em sẽ ưa thích môn số học. Em hiện tại mới là học sinh tiểu học, còn không có tiếp xúc với vật lý, hóa học, chờ đến lúc em lên tới trung học sẽ thấy toán học là môn cơ sở cho các môn khoa học tự nhiên. Chỉ có nắm chắc kiến thức cơ bản của nó, em mới có thể dễ dàng học tập các môn khoa học khác. Sau này trưởng thành đi làm, em sẽ thấy việc học giỏi môn khoa học sẽ hữu ích như thế nào."

An Hồng cái hiểu cái không, nhẹ giọng nói: "Nhưng là, em có rất nhiều đề mục không hiểu được."

Cô giáo Hạ lại nhìn bài thi trên tay, tiện đà xoay người theo ngăn kéo lý lấy ra một quyển sách thật dày giao cho An Hồng: "Kiến thức cơ bản của em có vẻ yếu. Nếu trực tiếp muốn đuổi kịp tiến độ thì khá vất vả, phải bổ trợ lại từ đầu. Đây là bộ đề toán của khối lớp hai, các bài tập từ dễ đến khó đều phù hợp với em, hãy làm theo thứ tự từ bộ đầu tiên, một tuần làm 3 bộ, thời gian buổi tối tùy em sắp xếp. Nhưng là, thời gian phải quy định là 2 giờ, bao gồm thời gian đọc đề, hết giờ, dù làm xong hay không đều phải dừng bút. Sau đó mỗi tuần 1 lần, lúc 12 giờ trưa, em mang bộ đề đã làm xong đến đây gặp cô."

Cô đem bộ đề giao cho An Hồng: "Đây là bộ vũ khí bí mật thứ nhất, tương lai còn có bộ thứ hai, thứ ba, chờ em đem tất cả đều làm xong, cô sẽ kiểm tra xem em sẽ tiếp tục như thế nào, được không?"

An Hồng nhìn bộ đề nặng trĩu trên tay, thực nghiêm túc gật gật đầu.

Tổng Lý Đình bắt đầu chậm rãi tiếp cận An Hồng, sau khi học xong thường tìm An Hồng để chơi, hơn nữa còn mang cô gia nhập nhóm bạn tốt, cùng mấy học sinh sữ tiếp xúc, An Hồng từ nhỏ vốn chỉ chơi đùa cùng các bạn nam, đối với mấy nữ sinh thích làm nũng, trang điểm thì cho rằng không hợp. Bất quá, để xóa bỏ cảm giác cô độc, cô chăm rãi hòa nhập cùng các bạn.

Đầu tháng 11, đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần sẽ được tiến hành. Với An Hồng mà nói, những năm vừa qua giống nhau đều không tham gia nhưng sau khi cô giáo Trầm - chủ nhiệm lớp tìm cô nói chuyện, nói là giáo viên thể dục rất khen ngợi thành tích chạy bộ càng ngày càng tốt của cô, hi vọng cô sẽ tham dự cuộc thi chạy một trăm mét. An Hồng nghe được ba chữ "một trăm mét", trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Hàn Hiểu Quân.

Anh là thành viên của đội điền kinh, luôn dẫn đầu cuộc thi chạy. Hồi còn học tiểu học, hàng năm vẫn đại diện cho trường học tham gia đại hội thể dục thể thao. Dáng người Hàn Hiểu Quân cao, chân dài bước dài, ngay từ lúc xuất phát luôn duy trì bước chạy ổn định. Gió nhẹ thổi qua, dưới ánh mặt trời da thịt màu đồng càng tỏa ra hào quang đẹp mắt. Khi chạy về đích đầu tiên, tay trái chống nạnh, tay phải giơ lên, trên khuôn mặt là nụ cười sáng lạn, không như những nam sinh khác mệt đến nỗi ngã trái ngã phải.

Nghĩ đến Hàn Hiểu Quân, trong lòng An Hồng liền nở hoa, quay mặt về phía cô giáo Trầm nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cô cũng muốn thử thi chạy một trăm mét.

Đại hội thể dục thể thao khối tiểu học thực sự vô cùng phấn khích. Nhảy cao, nhảy xa, khối lớp hai không tham gia chạy dài nhưng lại có mục chạy tiếp sức cực kỳ hào hứng.

Buổi sáng An Hồng tham gia đấu loại, ngoài dự đoán của mọi người liền tiến đến trận chung kết vào buổi chiều, vì thể sớm đã chuẩn bị, đi vào nhà vệ sinh ngoài biên sân vận động để sửa sang lại quần áo.

Cô mặc một chiếc áo phông màu vàng chanh, quần thể thao dài màu đen. Vừa ra khỏi toilet thì gặp Tổng Lý Đình đang đến tìm mình, hai người nắm tay nhau cùng nhìn xem khối lớp hai đang thi chạy.

Trận đấu quả nhiên rất náo nhiệt, 20 bạn nhỏ của 8 lớp khối lớp 2 tập trung trước đường băng, 10 người tiếp sức ở một bên đi tới đi lui. Trong lúc thi đấu, có người ngã trái ngã phải, đem gây tiếp sức làm rối, va chạm nhau cũng có. Thú vị nhất là một bạn học nam, chạy được vài bước liền té ngã, gây cũng bay cả ra ngoài, vẫn can đảm đứng lên tiếp tục chạy, có lẽ chân đau quá nên không được bao lâu lại tiếp tục ngã, lần này bị ngã đau, rốt cục giờ lên khuôn mặt dính đầy bụi đất, khó rống lên. Các thầy cô vội chạy vào đem học sinh bị ngã ôm ra ngoài, bạn nhỏ ngồi trong lòng giáo viên gào khóc nức nở.

An Hồng ôm cánh tay đứng ở một bên xem, cười đến bụng đều đau.

Cuối cùng, An Hồng đạt được hạng ba cuộc thi chạy, mang đến một sự vui mừng ngạc nhiên thật lớn.

Mỗi tuần An Hồng đều làm 3 đề thi, có khi làm 4 đề, chẳng qua là mất vài giờ đồng hồ. Tuy là học lại nhưng An Hồng cũng không dám qua loa, vẫn là làm một bộ lại một bộ.

Ngày thứ hai, đúng 12 giờ trưa, An Hồng xuất hiện tại văn phòng của cô giáo Hạ, cô giáo Hạ cho cô làm thử mấy đề bài đơn giản của khối lớp 4, sau đó ngồi kiểm tra lại những đề mục mà An Hồng đã làm trước đó. Đợi cho An Hồng làm xong bài, cô giáo Hạ liền giảng giải những lỗi mắc phải, giảng đến khi hiểu mới thôi. Sau đó An Hồng làm lại bài, cô giáo Hạ tiếp tục chữa bài phê bài.

Cô đưa thêm một vài dạng đề, rồi lại tận tình giảng giải, đợi đến khi chấm dứt cũng là kết thúc vào lúc chiều muộn.

Sau một thời gian phụ đạo, điểm thi toán cuối kỳ của An Hồng đạt 63 điểm. Đúng thứ ba từ dưới lên.

Mỗi thứ bảy, An Hồng đều viết thư cho Hàn Hiểu Quân, lan man dần trải tràn ngập 3 trang giấy, kể cho Hàn Hiểu Quân về cuộc sống của mình. Hàn Hiểu Quân cũng hồi âm cho cô, tuy nhiên mỗi lần cũng chỉ có một trang giấy viết thư mà gửi không nhiều, 1 tháng tầm 1-2 lá.

Nhưng là An Hồng không cần, mỗi lần nhận được thư từ Hàn Hiểu Quân, cô đều giống như vớ được vật báu quý giá trên thế gian, hận không thể luôn cầm trên tay, ôm vào lòng, ngay cả lúc đi ngủ cũng không muốn rời.

Mẹ trở về nhà, bà ngoại liền kể với mẹ: "Con bé này đối với Hiểu Quân thật sự là còn thân thiết hơn so với con, mỗi lần con về rồi đi, cũng không thấy nó tỏ thái độ gì. Ấy thế mà lúc Hàn Hiểu Quân rời khỏi, con cũng không biết là nó khóc lên khóc xuống, bộ đáng thương lắm. Lúc nhận được thư Hiểu Quân thì mừng rỡ tươi cười như hoa nở."

Mẹ cười nói: "Cô gái nhỏ khi trưởng thành sẽ không cần đến mẹ nữa."

An Hồng mặc kệ hai người vui đùa trêu chọc, nửa năm không thấy Hàn Hiểu Quân, cô thật sự vô cùng vô cùng tưởng niệm anh. Có đôi khi còn ngẩn người, tưởng tượng bộ dáng Hàn Hiểu Quân lên trung học nhìn thế nào, trong ban có thể có hay không những nữ sinh xinh đẹp giống Lê Vân Vân? Anh còn có thể sẽ không lại chạy một trăm mét? Anh có hay không lại cao thêm? Anh vốn là một người đẹp trai tuấn tú như thế, nhất định rất được hoan nghênh.

Mỗi lúc như vậy, trong lòng An Hồng cảm thấy trong lòng thật không thoải mái.

Nếu như có thể biến thành một con chim nhỏ thì thật là tốt, có thể bay đến bên người Hàn Hiểu Quân. An Hồng hi vọng mình có thể nhanh lớn lên, lúc đó có đầy đủ khả năng tự lo cho cuộc sống của mình, nhất định cô sẽ tìm đến Hàn Hiểu Quân, ai cũng không ngăn cản được.

Nghỉ đông như mọi năm đều giống nhau, sau ngày 15 tháng giêng, cha Hàn mẹ Hàn trở lại thôn Hạnh Phúc, mang đến một thứ cực bất ngờ cho An Hồng. Đó là tám hình Hàn Hiểu Quân cùng chơi đùa với anh chị em họ của mình trong thời gian nghỉ tết.

Đây là một ngày tuyết rơi, Hàn Hiểu Quân đứng bên cạnh người tuyết đang giăng tay, đầu đội mũ len, mặc áo bông, cái mũi đỏ bừng vì lạnh, đôi mắt ấm áp.

An Hồng đem ảnh chụp nhìn một lần lại một lần, sau đó coi như bảo bối mà cất vào sổ nhật kí.

Cô đứng ở cửa chợ Đông trong thôn Hạnh Phúc, ăn kẹo hồ lô, nhìn về phía huyện Y, ở trong lòng im lặng tưởng nhớ, qua thêm một học kỳ nữa thôi cô đã có thể gặp được Hàn Hiểu Quân.

Sau ngày khai giảng, An Hồng cùng cô giáo Hạ tiếp tục giờ học bổ trợ môn toán, cuối cùng An Hồng cũng hoàn thành lượng kiến thức của khối lớp 2 và bắt đầu bước vào thời gian phụ đạo kiến thức của khối lớp ba. Thành tích toán học của cô đã đứng ở mức trung bình khá, đồng thời điểm ngữ văn cũng tiến bộ không ít. Thậm chí, sau khi học xong, An Hồng còn được đề cử phụ trách trang trí báo tường bởi khả năng hội họa bậc lộ gần đây, sắp tới không thể không thu chút tiếng tăm. Lúc viết thư cho Hàn Hiểu Quân, cô vô cùng đắc ý khoe khoang điểm thi trắc nghiệm cùng những việc tốt đẹp phát sinh gần nhất, trong lòng vui vẻ phần chần chừ ngày ngày nghĩ đến thời điểm thư đến tay Hàn Hiểu Quân và biểu tình khen ngợi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kẻ điên và tên lừa đảo (1)

Trung tuần tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng bức.

Mẹ mang cho An Hồng một cái áo đầm tơ lụa màu trắng viền ren, bà nói đây là quà sinh nhật của An Hồng. An Hồng trong lòng thật vui vì đó là món quà sinh nhật đầu tiên mà mẹ tặng cho cô.

Cho đến một ngày, An Hồng cùng các bạn trong lớp nhận được thiệp mời của Giang Nghiên Nhi, mời mọi người tham dự bữa tiệc sinh nhật tròn 10 tuổi vào ngày 22 tháng 5.

Nếu như là trước kia, đối với những hoạt động như vậy An Hồng tuyệt đối sẽ không tham gia, nhưng bây giờ, cô không còn suy nghĩ như thế, có được người bạn tốt là Tống Lý Đình, cô quyết định tới dự, hơn nữa còn phải mặc áo đầm thật xinh đẹp mới được.

Hôm đó chính là thứ bảy, sau hai chuyến xe buýt cùng mấy lần hỏi đường, rốt cuộc An Hồng và Tống Lý Đình tìm được nhà Giang Nghiên Nhi ở khu Thành Đông. Tống Lý Đình mang theo một chậu hoa nhỏ nhà trồng làm quà tặng, An Hồng thì mang theo một tấm thiệp mừng.

Bố của Giang Nghiên Nhi là quản lý của một xưởng may tư nhân, khi đó là thời kỳ đầu của cải cách kinh tế mở cửa, điều kiện của gia đình Giang Nghiên Nhi được coi là rất tốt. Nhà bọn họ ở tại biệt thự 4 tầng có sân vườn. Lầu 1 là phòng khách, phòng bếp, phòng vệ sinh cho khách. Lầu hai là phòng ăn, phòng làm việc của ba Nghiên Nhi kiêm phòng tiếp khách riêng, phòng vệ sinh. Lầu ba là phòng ngủ của cha mẹ Giang Nghiên Nhi, phòng khách gia đình, phòng vệ sinh chính, Lầu bốn là phòng ngủ của Giang Nghiên Nhi. Toàn bộ mỗi tầng đều là 100m², từ lầu 2 đến lầu 4 đều có một cái sân phơi thật to.

Giang Nghiên Nhi mặc một bộ trang phục diêm dúa lõe loét nhiệt tình chào hỏi bạn bè, mời các bạn vào nhà uống nước, ăn mút hoa quả, sau đó âm thầm đi chuyển tới bên cạnh Lý Tung.

Lý Tung là một trong 5 nam sinh được ban nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ. Vừa đẹp trai lại vừa học giỏi. An Hồng đối với hành động này thực khinh thường, ở trong mắt cô, chẳng có bạn trai nào có thể ưu tú hơn Hàn Hiểu Quân.

An Hồng cùng Tống Lý Đình co quắp ngồi trên ghế sa lon, nhìn ngôi nhà nguy nga lộng lẫy mà chỉ có trên TV, tay chân cũng không biết phải để vào đâu.

Bạn học cùng lớp đã tới hơn phân nửa, An Hồng phát hiện còn có mấy bạn học mà cô không biết, có lẽ là ở các lớp khác. Giang Nghiên Nhi là MC của chương trình phát thanh, cũng là cán bộ lớp, cùng ban cán bộ các lớp khác có mối quan hệ không tệ. An Hồng nhìn xung quanh một chút, có mấy bạn học đang xem "Thần Điều Đại Hiệp" do Lưu Đức Hoa thủ vai. An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đã xem qua bộ phim này ở nhà Đình Ngôn, một số bạn đang chơi cờ còn các bạn nữ thì nhẩy dây ở trong sân.

Ở một bên, Giang Nghiên Nhi đứng bên cạnh Lý Tung, đang cho mấy bạn học xem album ảnh của mình. An Hồng chỉ nghe âm thanh của cô như ản như

hiện truyền đến: "Nơi này là Thái Lan..... Ba đưa mình đi cười con voi..... Nơi này là Malaysia....." Theo ngón tay của cô, bạn học bên cạnh phát ra một cái lại một cái than thở.

Tổng Lý Đình kéo kéo tay áo An Hồng, hỏi cô có muốn qua xem hay không, An Hồng lắc đầu một cái, Tổng Lý Đình liền một mình đi tới. An Hồng đưa mắt nhìn Giang Nghiên Nhi đang dần dần rời khỏi Lý Tung, tiếp tục giới thiệu khu vực khác trong nhà.

An Hồng cầm một cái kẹo bơ hình thỏ trắng từ bàn trà lên ăn, cô có chút hối hận, từ giờ đến lúc ăn trưa còn khá lâu, trong khoảng thời gian này nên làm gì đây.

An Hồng đứng lên, bắt đầu xem xét xung quanh. Cô đi lên lầu hai, phát hiện thấy phòng ăn rộng lớn đã được bày biện 3 cái bàn tròn thật to, phía trên để thật nhiều đồ ăn ngon. Bất chợt cô nhìn thấy trên tường phòng ăn treo mấy bức tranh. Là một bức hoa hướng dương, một bức hoa sen, cộng thêm mấy khung ảnh Giang Nghiên Nhi cùng gia đình. An Hồng ngược đầu, thấy không rõ lắm, vì vậy liền kéo một cái ghế qua, quỳ gối trên ghế để xem, đang nhìn, chợt một tiếng quát to từ sau lưng truyền đến:

"Người đang làm gì đây!! Muốn ăn trộm hả!!"

An Hồng bị quát, sợ đến thiếu chút nữa rơi khỏi ghế, giữ vững thân thể vội vàng quay đầu lại, lại chỉ thấy một thằng nhóc đang chống nạnh tròn mắt nhìn cô.

Bé trai rõ ràng tuổi còn nhỏ, đáng dấp lại tương đối xinh xắn, khuôn mặt trắng trẻo, tuấn tú, đôi mắt trong sáng, giờ phút này đang mang theo tức giận, cái miệng nhỏ hồng hồng đang vênh lên, bộ dáng khá ái, lông mi cong vút, nếu không vì bộ dáng hung thần ác sát, An Hồng sẽ cho rằng đó là một bé gái.

Không ngờ chỉ là một cái quay đầu lại, thằng nhóc kia trừng mắt ngày càng lớn, nghiêng răng nghiêng lợi như gắp phải kẻ thù. Cậu chỉ vào An Hồng kêu to: "Người cút xuống, thật là đồ xấu xa."

An Hồng không giải thích được, bò xuống cái ghế nói một câu: "Minh chỉ là muốn nhìn mấy tấm ảnh một chút thôi." Sau đó liền muốn đi xuống lầu.

Bước qua bên cạnh thì bé trai lại một phát bắt được vạt áo đầm của cô rồi kéo mạnh: "Không cho đi! Người là tên trộm! Tên lù lùng gạt!"

An Hồng chỉ nghe "Roẹt ——" một tiếng, cúi đầu xuống nhìn, áo đầm đã bị xé ra một đoạn, giống như lá khô rụng trên cành. Cô vừa nóng vừa giận, dùng sức đẩy bé trai một cái, kêu lên: "Người làm gì đây! Người thật xấu xa."

Bé trai vốn ít tuổi hơn, vóc dáng lùn hơn, lại không có sự đề phòng, bị đẩy thì ngồi phịch trên đất, kêu ai ui.

An Hồng cầm đoạn váy bị rách, vừa đau lòng vừa đau đầu suy nghĩ không biết có vá lại được không, cũng chẳng thèm nhìn bé trai một cái, nhắc chân muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kẻ điên và tên lừa đảo (2)

Bé trai đang ngồi dưới đất giương đôi mắt sợ sệt mà nhìn cô, đột nhiên quát to một tiếng sau đó nhào lên, tay ôm lấy hông của An Hồng, đầu húc vào bụng cô, chân phải còn tiện đà đạp tới đạp lui lên chân An Hồng.

An Hồng sợ ngây người, thằng nhóc trắng trẻo xinh đẹp này giống như đang bị phát điên xông vào đánh cô, mà nó xuống tay cũng thật nặng, nắm đầm tuy nhỏ nhưng đánh lên người vẫn rất đau.

An Hồng chặn hai tay của cậu bé rồi rống lên: "Cậu nổi điên làm gì! Tôi đã nói tôi không phải ăn trộm."

"Người đúng là kẻ trộm. Không phải trộm tranh thì chính là trộm đồ ăn. Chính là kẻ trộm, kẻ lù lùng gạt." Cậu bé nói câu được câu không, người không ngừng vận vẹo, tay bị bắt thì sao, vẫn còn miệng, nghĩ vậy liền hướng đến cổ tay An Hồng mà cắn.

Nữ ma vương An Hồng từ lúc còn học tại nhà trẻ Hoa Hồng đã đánh nhau không biết bao nhiêu lần, dù đã quy ẩn giang hồ nhiều năm nhưng lúc này lại thấy nhiệt huyết sôi trào, trong người bức bối, hai mắt phun lửa hùng hục.

Cô vung tay lên, lập tức đem bé trai hất tung ở trên mặt đất, thuận thế ngồi lên người rồi hướng mặt nó tát cho 1 cái.

"Pằng!" Âm thanh vang dội làm bé trai hoàn toàn ngây dại, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm An Hồng, giãy dụa điên cuồng, trên khuôn mặt trắng nõn in hằn dấu tay, cái miệng nhỏ mím lại, nước mắt thi nhau rớt xuống hạt lớn hạt nhỏ. Cậu bé cảm thấy thật vô cùng uất ức, trên cõi đời này chưa có ai dám đánh nó, kể cả ba cũng vậy. Lần đầu tiên trong đời nó bị người khác tát, lại còn là một con bé gầy tong teo yếu ớt.

An Hồng đánh xong một cái liền bò dậy chuẩn bị đi, nếu các bạn cùng lớp biết là cô ý lớn hiệp nhỏ sẽ rất mất mặt, huống hồ lúc này còn đang ở trong nhà Giang Nghiên Nhi.

Nhưng là bé trai lại quyết không bỏ qua, ngay sau khi An Hồng đứng lên, nó cũng trở mình một cái bò dậy, tiếp tục quán lấy An Hồng đánh lẫn nhau, lại đá lại cắn. An Hồng bị đau đẩy nó ra, nó liền xông lên. Nhưng dù sao tuổi nó cũng còn nhỏ, sức yếu, vô luận như thế nào cũng được không chiếm được ưu thế, không biết làm sao, rút ra một cái chai trong két nước đặt trên mặt đất cạnh bàn ăn, hươ hươ về phía đầu An Hồng mà đập.

Tuy là đánh nhau cùng một lứa nhóc sức lực không nhiều, nhưng An Hồng dù sao đã 10 tuổi, cũng biết rằng nếu đập trúng sẽ rất đau, thấy không thể tránh kịp liền đưa tay lên đỡ. Bé trai đoán chừng cũng sợ, nhắm mắt lại đập, thế nhưng không có đập chính xác, lọ thủy tinh va vào ghế dựa, trong nháy mắt bị vỡ vụn bắn ra bốn phía, nước bên trong văng ra tứ tung khắp nơi.

Nó lại vẫn không ngừng hươ nửa bình còn lại đánh tới An Hồng. An Hồng tránh sang một bên, chỉ thấy bên mắt đau đớn, cảm giác có một dòng chất lỏng ấm ấm theo gò má chảy xuống liền lấy tay che mắt, trong lòng bàn tay đồ tươi một mảnh.

Cô tức giận vô cùng, tay phải giật miếng thủy tinh trên tay bé trai, cũng không quan tâm bàn tay liệu có bị cắt hay không. Bé trai nhìn An Hồng máu me đầy mặt bị dọa đến không dám động đậy. Sau khi bị An Hồng đoạt đi miếng thủy tinh, nó mới kịp phản ứng, rút cuộc lại lần người tiến lên cướp đoạt, An Hồng né tránh không kịp, vung tay lên, miếng thủy tinh cắt lên khuỷu tay phải một đường. Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của đứa bé lập tức rỉ máu, nó chu miệng nhỏ một cái, gào khóc thảm thiết.

Mọi người nghe thấy tiếng động chạy lên lầu hai, nhìn thấy hai đứa bé máu me đầm đìa, khuôn mặt An Hồng bê bết máu, quần trắng ướt đầm loang lổ máu và nước, trong tay cầm miếng thủy tinh, bé trai thì khóc lóc thảm thiết, cùi chỏ phải máu chảy ròng ròng nhưng tay trái vẫn nắm lấy eo váy An Hồng nhất chết không buông.

Giang Bội hít một hơi lạnh. Chỉ trong chốc lát không có trông chừng cái Tiểu Ma Tinh này, nó đã bỏ chạy lên lầu hai gây ra trận đại chiến đầm máu, trong lòng là vừa nóng vừa giận, bước nhanh về phía cậu bé kêu lên:

"Lộ Vân Phàm! Làm sao con lại gây chuyện nữa rồi!" Xoay người hướng về người đàn ông phía sau nói "Anh, anh mau gọi xe cấp cứu, bị thương như thế này phải nhanh chóng đưa bọn nhỏ đến bệnh viện!"

An Hồng mới vừa phục hồi tinh thần sau một cuộc chém giết, mắt thấy bé trai đột nhiên bị một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ôm đi hơi có chút ngây ngốc. Lúc này, một người nhanh chóng vọt tới bên cạnh cô, móc ra khăn tay trùm lên vết thương trên mắt.

An Hồng quay đầu nhìn lại, là một bạn gái có khuôn mặt thanh tú, mặt tròn mắt to, dù không cùng lớp nhưng An Hồng vẫn biết là ai.

Cô bé là lớp trưởng lớp 4/1, ở khối lớp 4 cũng được coi là một học sinh xuất sắc cả về đức trí thể. Là một học sinh ưu tú, hơn nữa đáng đáp thanh thuần đáng yêu, có không ít bạn trai âm thầm mến mộ.

Cô bạn tên là Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt hiển nhiên là khách quý do Giang Nghiên Nhi mời tới, mà lúc này, một cái tay cô vững vàng ấn vết thương trên đầu An Hồng, một tay nhẹ nhàng lấy đi miếng thủy tinh An Hồng đang cầm.

Cô nói: "Vết thương của bạn phải nhanh rửa sạch, bằng không rất dễ dàng nhiễm trùng."

Lúc này Tổng Lý Đình cũng đến bên cạnh An Hồng, gấp gấp hỏi: "An Hồng, Cậu không có sao chứ?"

An Hồng lắc đầu một cái, cô đã không còn hơi sức để nói chuyện.

An Hồng đi xuống dưới lầu, lúc các bạn học nhìn thấy đầu cô đầy máu đều tỏ ra kinh sợ. Tần Nguyệt, Tổng Lý Đình cùng người nhà Giang Nghiên Nhi ba chân bốn cẳng chạy tìm nước sạch rửa vết thương. Trong lúc đang đợi xe cứu thương, cô giáo Trầm hưng hăng mắng An Hồng:

"Chuyện là thế nào? Tại sao em lại suốt ngày gây sự đánh nhau như thế? Hà? Lần trước thì hỗn láo với thầy giáo. Lần này lại còn đi bắt nạt em nhỏ ít tuổi hơn mình. Bao nhiêu năm ăn học mất đi đâu rồi? Thật không nên thân, rốt cuộc em có nghe lời người khác dạy bảo không hả." Cô vừa mắng vừa dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu An Hồng.

Giang Bội ôm Lộ Vân Phàm, vội vàng ngăn cản cô giáo Trầm: "Cô giáo đừng vội. Cô bé cũng đang bị thương, thật vất vả mới cầm máu, cẩn thận không vết thương lại hở miệng..."

Đúng lúc thân hình nhỏ bé của Lộ Vân Phàm nằm trong lòng cô hừ hừ hai tiếng, đôi mắt long lanh chớp nhẹ, kêu lên: "Đau quá", cô giáo Trầm vừa giận vừa không dám động tay liên tục nói không ngừng.

An Hồng chỉ là trầm mặc.

Tần Nguyệt vẫn ngồi ở bên cạnh An Hồng, tay vẫn ấn vào vết thương bên trên, nghe cô giáo Trầm liến thoắng không thôi, nói nhỏ với An Hồng: "Cậu cứ coi như cô ấy đang thả rắm là được rồi."

An Hồng không ngờ, người ưu tú như Tần Nguyệt có thể nói ra những lời hào phóng như thế, không nhịn được ngẩng đầu nhìn, Tần Nguyệt liền le lưỡi, hướng An Hồng làm mặt quỷ.

Xe cứu thương rớt cuộc đã tới.

Giang Bội gọi cho anh trai mình - chính là cha của Giang Nghiên Nhi kêu bọn nhỏ tiếp tục bữa tiệc sinh nhật, còn mình và cô giáo Trầm thì mang theo hai đứa bé đi bệnh viện. An Hồng trước lúc rời đình nhẹ giọng nói cảm ơn đối với Tần Nguyệt, Tần Nguyệt cầm tay của cô, khẽ mỉm cười, nói: "Cố lên nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sinh nhật mười tuổi

Trong bệnh viện, tại phòng chờ ở khu vực cấp cứu.

Trong không khí có vô số mùi vị: mùi thuốc, mùi nước sát trùng, mùi máu tươi, tiếng người nhà bệnh nhân kêu rên cùng bác sĩ, tiếng y tá lo lắng hỏi han.

Giang Bội ở giữa, hai bên trái phải mỗi bên ngồi một đứa bé.

Lộ Vân Phàm chỉ là băng bó cùi chỏ, An Hồng thì bị cạo một phần tóc, ở trên đầu băng lại một khối lớn mà bàn tay cũng phải băng bó qua.

Lúc xử lý vết thương, Lộ Vân Phàm la lối, khua tay khua chân đập tứ tung, nước mắt chảy như suối, giống như đang bị cực hình khổ sở. An Hồng ở một bên lạnh lùng nhìn, để mặc cho thầy thuốc xử lý, khử trùng, khâu vết thương, bôi thuốc, băng bó, cả quá trình không nhú mảy lấy một cái, cũng không nói tiếng nào.

Cô giáo Trầm đi xếp hàng lấy thuốc, ba người đang ở trên ghế dài ngồi lẳng lặng.

Giang Bội rất cuộc mở miệng: "Lộ Vân Phàm, là con gây sự trước có phải không?"

"Con không có!" Miệng nó cứng rắn.

"Đừng tưởng tính nết con thế nào mà ta lại không biết!" Giang Bội nhú lông mày. "Mới vừa rồi người nhiều như vậy ta cũng không muốn la mắng con, hiện tại chỉ có ba người chúng ta, con mau mau xin lỗi chị đi."

"Năm mơ!" Lộ Vân Phàm chu miệng lên, "Đó là một tên lừa gạt!"

An Hồng cả giận, nhô người ra nhìn nó chằm chằm nói: "Người đừng có nói bậy! Người còn dám nói lung tung thử xem!"

Lộ Vân Phàm không thèm để mắt gào lên: "Ta liền nói! Ta liền nói! Cái người này là tên trộm! Tên lừa gạt!"

An Hồng "Xoạt" một cái đi đến trước mặt Lộ Vân Phàm, làm bộ muốn đánh nó, tay nâng trên không trung lại chậm chạp không rơi xuống, trên gương mặt đều là phản uất.

Giang Bội nhất thời kinh hoàng, vội vàng bắt được cổ tay cô, nói: "Cháu bé đừng nóng giận, thằng bé Lộ Vân Phàm này vốn tính tình nó trước giờ rất hung hãn, không khác gì tiểu Bá Vương, cũng là bị ba nó làm hư!"

Lộ Vân Phàm nhìn thấy dáng vẻ hùng hổ của An Hồng vẫn còn có chút sợ sệt, nghe Giang Bội nói vậy cũng không lên tiếng.

An Hồng lần nữa ngồi xuống, Giang Bội hỏi cô: "Cháu bé, trong nhà cháu có điện thoại không? Có muốn gọi điện cho cha mẹ đến đón hay không?"

An Hồng lắc đầu.

"Vậy cháu biết nhà mình ở đâu chứ? Chờ một chút chúng ta đưa cháu về nhà."

An Hồng gật đầu.

Lộ Vân Phàm ở bên cạnh âm dương quái khí: "Người là người câm à!"

An Hồng không lên tiếng.

Giang Bội quát Lộ Vân Phàm bảo nó im miệng lại: "Lộ Vân Phàm! Con bớt tranh cãi đi, con nhìn xem hôm nay mình đã gây ra chuyện gì, học đòi từ ai mà lấy thủy tinh đập bạn? Nếu là trúng vào mắt rồi bị mù thì làm sao? Con có thấy bác sĩ nói gì chưa, cũng may mà lệch đi một chút."

Lộ Vân Phàm trợn mắt một cái: "Dù sao cũng không có trúng."

"Không có trúng vào thì con nghĩ là không sao hả?" Giang Bội tức giận vô cùng. "Đối với bạn gái mà nói, khuôn mặt là rất quan trọng, bị thương như thế này nếu là để lại vết sẹo, sau này làm sao mà lập gia đình được?"

Lộ Vân Phàm rất lớn tiếng trả lời: "Không ai muốn cùng lắm thì gả cho con là được rồi!"

An Hồng nhảy dựng lên: "Ngu đàn mới có thể gả cho người!"

Lộ Vân Phàm tròn mắt nhìn cô: "Người chính là ngu đàn! Tương lai cũng chỉ có ta muốn lấy người!"

An Hồng quay về chỗ ngồi trừng mắt lên "Nghĩ hay quá nhỉ! Ta có chết cũng sẽ không gả cho người đấy!"

Giang Bội rống to: "Hai người các người tất cả im miệng cho ta!"

Cô giáo Trầm lấy thuốc trở lại, cùng Giang Bội thương lượng làm thế nào để đưa An Hồng về nhà, mở miệng nói: "Mẹ của cháu Lộ..."

Lộ Vân Phàm liền hô to: "Cô ấy không phải là mẹ của em, chỉ là vợ bé của ba mà thôi."

Giang Bội mặt liền biến sắc, xoay người hướng về phía Lộ Vân Phàm nói: "Ba người tuần sau sẽ trở lại, người đến lúc đó hãy đem lời này nói lại với ông ấy một lần."

Lộ Vân Phàm lập tức ngậm miệng, cúi đầu hờn dỗi.

Giang Bội nói với cô giáo Trầm: "Sau đó chúng ta sẽ đưa cô bé về nhà, tôi muốn tự mình nói lời xin lỗi với ba mẹ cô bé, để cháu ra ngoài chơi mà về nhà với bộ dạng này, thật là vô cùng áy náy."

Sắc mặt cô giáo Trầm hơi lúng túng, hạ thấp giọng nói: "Ba An Hồng đã mất sớm, mẹ cũng tái giá ở nơi khác, con bé là sống cùng bà ngoại. Chị cũng không cần nói lời xin lỗi, tất cả là do nó gây ra, trừ trước đến giờ nó luôn là một con bé thô lỗ."

Mặc dù là tiếng nói hơi nhỏ nhưng hai đứa bé đều nghe được, Giang Bội ngó An Hồng âm thầm thờ dài.

An Hồng cúi thấp đầu, ngón tay cầm đoạn váy bị rách vụn qua vụn lại, Lộ Vân Phàm cũng tò mò quan sát cô.

Lát sau, một chiếc xe tới đón bọn họ.

An Hồng có chút giật mình, tại thời điểm cách đây chục năm, việc sử dụng xe hơi lại còn có cả lái xe riêng thì thực sự là ly kỳ.

Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều không nói chuyện. Xe tiện đường đưa cô giáo Trầm về nhà trước, tiếp đến là đi thôn Hạnh Phúc đưa An Hồng về nhà.

An Hồng nói tự mình vào nhà là được rồi nhưng Giang Bội nhất định không chịu. Dắt Lộ Vân Phàm xuống xe, đi theo An Hồng tới cửa, bà ngoại mặc đồ ngủ ra ngoài mở cửa, bà vẫn còn buồn ngủ, vừa nhìn thấy bộ dạng An Hồng quần đầy băng trắng trên đầu lập tức thanh tỉnh.

Bà kéo An Hồng đến bên cạnh mình, hỏi người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng trước mặt: "Các người là ai? Đây là chuyện gì xảy ra? Cháu gái tôi tại sao lại bị như thế này?"

Giang Bội đem chuyện miêu tả lại sơ qua, dĩ nhiên nói người sai là Lộ Vân Phàm, cuối cùng lấy một ít tiền từ trong ví ra đưa cho bà ngoại: "Đây là một chút tâm ý của gia đình, để bồi bổ thêm cho An Hồng."

Bà ngoại lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu xem một chút An Hồng vẫn đứng im lặng, chậm rãi mở miệng: "Hồng Hồng nhà chúng tôi từ nhỏ đã không có ba, mẹ lại ở xa. Tôi là bà ngoại mà cũng chăm sóc nó không được tốt, khi nó còn bé quả thực có chút nghịch ngợm, ba ngày hai bữa lại có phụ huynh đưa con sang nhà tố cáo. Sau này lớn lên liền từ từ hiểu chuyện, đặc biệt là hai năm gần đây, nó càng ngày càng ngoan, mỗi ngày đều giúp tôi làm việc nhà, sang đến năm lớp bốn, thành tích học tập cũng trở nên tốt hơn. Tôi cũng đã là bà già 60 tuổi, còn có thể ở bên nó được bao lâu nữa? Thấy nó trở nên ngoan ngoãn giỏi giang, trong lòng dĩ nhiên vô cùng vui mừng."

Bà ngoại không biết từ lúc nào bắt đầu khóc, nước mắt theo khuôn mặt đầy nếp nhăn rơi xuống, "Hôm nay là sinh nhật mười tuổi của Hồng Hồng. Lần trước mẹ nó về, mua cho cái váy này, lại muốn tổ chức sinh nhật cho nó, nói rằng: ‘ Hồng Hồng của chúng ta đã mười tuổi rồi..., là một cô gái trưởng thành rồi đó. ’ nhưng là Hồng Hồng nói nó muốn đi tham gia sinh nhật bạn học cùng lớp, nó nói nó chưa bao giờ được tham gia bữa tiệc như vậy, chắc sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có cả bánh sinh nhật nữa. Hồng Hồng nhà tôi từ nhỏ đến lớn chưa được tổ chức sinh nhật, chưa bao giờ được mua bánh ngọt. Tôi đã nghĩ nếu có thể cùng chơi với bạn học, cùng nhau chúc mừng sinh nhật thì nó sẽ rất vui vẻ. Buổi chiều, nó là lần đầu tiên mặc cái váy mới này, vô cùng cao hứng đi ra ngoài, hiện tại, các người chính là như vậy đem nó mang về cho tôi?"

Bà ngoại đoạt lấy tiền trong tay Giang Bội, hung hăng hướng mặt của cô mà ném tới, "Chúng tôi là người không có tiền! Chỉ là dân nghèo, nhưng còn không hiếm lạ chút tiền bỏ thí này của các người! Các người! Lập tức rút đi!"

Giang Bội sắc mặt càng thay đổi, ngồi xuống nhặt tiền trên đất, nói "Thật xin lỗi" liền lôi kéo Lộ Vân Phàm rời đi, Lộ Vân Phàm đã sớm sợ choáng váng, lúc đi vẫn không quên liếc mắt An Hồng đang cúi mặt đứng bên cạnh bà ngoại. Nó dụi mắt, nghĩ thầm chắc không phải là mình nhìn lầm rồi đi?

Cái đó, cái người cường đại không biết đau như An Hồng, —— thế nhưng khóc.

Bà ngoại vốn còn muốn quay lại giáo huấn An Hồng, chỉ là nhìn đáng vẻ ù rũ cúi đầu của cô, cuối cùng không đành lòng. Hỏi cô có đói bụng không, cô gật đầu. Mất máu lại còn hơn nửa ngày không có ăn cái gì, nói không đói chính là giả rồi.

Bà ngoại nấu cho cô một chén súp rau cải, An Hồng ăn như hổ đói. Bà ngoại kiểm tra mí mắt của cô rồi thở dài: "Cái thằng tiểu quỷ đó xuống tay cũng quá nặng rồi, về sau chắc là bị lưu lại sẹo mất thôi."

Ăn mì xong, bà ngoại nhìn An Hồng chuẩn bị rửa chén, vội vàng ngăn cô lại: "Tiểu Niếp, con là bị ngu sao? Trên bàn tay còn có vết thương đây này, mấy ngày nay không nên đụng nước, có biết hay không!"

An Hồng gật đầu một cái, sau khi rửa qua mặt liền chạy vào phòng. Cãi nhau một buổi tối, lúc này mới rút cuộc an tĩnh lại, cô lấy laptop trong ngăn kéo, mở ra nhìn hình của Hàn Hiểu Quân, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống. Vết thương trên mí mắt lúc này có cảm giác thật đau xót, cô lặng lẽ soi gương, nghĩ đến lời nói của người phụ nữ xinh đẹp kia: "Đối với bạn gái mà nói, khuôn mặt là rất quan trọng, bị thương như thế này nếu là để lại vết sẹo, sau này làm sao mà lập gia đình được?"

Trong lòng nhất thời bị mây mù che phủ, đã khó coi như vậy rồi, hơn nữa lại thêm một vết sẹo, ông trời thật đúng là không có mắt?

Trường tiểu học Ánh Rạng Đông có 6 khối, mỗi khối có 7-8 lớp, mỗi lớp có khoảng 40 học sinh, cả trường học thì tổng cộng có 2000 học sinh.

Khối lớp hai ở nhà A, lớp 3 - 4 ở nhà B, lớp 5 - 6 thì ở nhà C. Vì vậy, Lộ Vân Phàm học lớp hai và An Hồng học lớp bốn, muốn gặp nhau, cần đến xác suất như thế nào?

Giờ tập thể dục buổi sáng, Lộ Vân Phàm cả lơ phát phờ chạy ở trong đội ngũ, trước đây nó cũng chưa từng có suy nghĩ đi tìm một ai trong đám người đông đúc kia, vậy mà từ sau sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, nó luôn lơ đãng tìm kiếm bóng dáng nào đó.

Dĩ nhiên, thật sự là bởi vì cái bóng dáng kia tìm quá dễ đi. Một bạn học nữ trên đầu quấn một đồng băng gạc lớn, trong trường học còn có thể tìm ra mấy người?

Ngày quốc tế thiếu nhi, trường học tổ chức hội diễn văn nghệ, ở trong lễ đường to như vậy, Lộ Vân Phàm lại một lần nhìn thấy An Hồng, cô vẫn bị băng nửa cái đầu, trầm mặc ngồi một mình trong góc. Lộ Vân Phàm giả vờ đi nhà vệ sinh, nó đi rất chậm rất chậm, rút cuộc thấy An Hồng giương mắt lên liếc chính mình, nó có chút hài lòng, nhưng chỉ là thoáng qua rồi lại cúi đầu xuống.

Lộ Vân Phàm có chút nóng nảy, ghét nhất người khác bỏ rơi nó!

Đến gần cuối kỳ, vết thương trên mí mắt An Hồng đã khép nhưng là để lại một vết sẹo. Quanh vết sẹo có một lớp tóc mong mỏng vừa mới mọc ra, mỗi ngày nhìn thấy bộ dáng khó coi như vậy, An Hồng quả thực rất buồn rầu.

Lần đầu tiên An Hồng đạt kết quả thi đứng thứ 19 làm mẹ rất vui mừng, muốn đón An Hồng đến chơi một tháng hè. Mấy năm trước, Tiêu Lâm còn quá nhỏ, mẹ không có cách nào chăm sóc cho An Hồng, hiện tại, Tiêu Lâm đã đi học nhà trẻ, mà An Hồng cũng đã lớn, mẹ rất muốn tận hưởng niềm vui quây quần cùng hai đứa con của mình.

Nhưng đối với An Hồng mà nói, đây thật là một sự lựa chọn khó khăn. Hàn Hiểu Quân nói sau khi kết thúc thi học kỳ, anh sẽ trở về thành phố J nghi hè, một ngày này, An Hồng đã mong đợi suốt cả một năm. Nhưng là, là mẹ gọi mình đi qua nghi hè a! An Hồng dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, từ nhỏ đã khan hiếm tình thương của mẹ, làm cô có một loại bản năng hướng tới. Đối với mẹ, cô vừa khát vọng thân cận, vừa sợ thân cận, từ nhỏ đến lớn, mẹ cho cô cái cảm giác chính là quá vội vã, cũng như gần như xa. An Hồng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ: "Mẹ yêu mình", "Mẹ không yêu mình", "Mẹ yêu mình", "Mẹ không yêu mình"....., tuổi còn nhỏ nên cô không thể hiểu được nhân tình thế thái phức tạp ấy, nhưng mà có một chút cô có thể xác nhận, chính là —— mẹ yêu Tiêu Lâm, không yêu cô nhiều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Em rất nhớ anh

Cuối tháng sáu, An Hồng vai mang balo nhỏ theo mẹ đi đến nhà của bác sĩ Tiêu và mẹ ở thành phố L. Đó là một căn hộ chung cư 70m2 được chia thành hai phòng ngủ, bài trí đơn giản mà ấm áp. Mẹ an bài cho An Hồng ở cùng phòng với Tiêu Lâm. Lúc đầu Tiêu Lâm cũng không đồng ý còn khóc lóc một hồi, sau khi bị bác sĩ Tiêu mắng cho một trận mới chu miệng nhỏ đi theo cha mẹ ngủ ở phòng chính.

Buổi đêm, An Hồng nằm trên giường nhỏ của Tiêu Lâm, cẩn thận quan sát căn phòng này, rèm cửa màu hồng phấn, bàn ghế hồng, giường hồng, còn có một phòng lớn nhỏ đồ chơi thú nhồi bông, quả nhiên rất hợp với đứa bé xinh đẹp khả ái như Tiêu Lâm.

An Hồng nghĩ tới gian phòng của mình, thật ra thì đó là phòng của mẹ lúc chưa đi lấy chồng, trên bức tường trắng xi măng còn dán rất nhiều ảnh của các ngôi sao nổi tiếng, trần nhà lồi lõm, trong góc còn lưu lại dấu vết nước mưa bị thấm. Trong phòng ngổn ngang các loại đồ dùng đã cũ, gián chuột chạy loăng quăng.

Đối với Tiêu Lâm có được một căn phòng xinh xắn như mơ, An Hồng không phải là không hâm mộ.

Ngày nghỉ, lúc An Hồng đang làm bài tập, bác sĩ Tiêu nhìn thấy liền đi tới phụ đạo, ông nhìn An Hồng lớn lên cùng thành tích bẽ bết trong quá khứ, hơn một năm gần đây lại đột ngột thay đổi tiến bộ hơn hẳn, mẹ kể cho ông ra rất nhiều về nỗ lực học tập của An Hồng khiến bác sĩ Tiêu cảm thấy vui mừng lại có chút tò mò.

Ông ngồi ở bên cạnh An Hồng, hướng dẫn cô làm bài tập khiến trong lòng An Hồng dâng lên niềm cảm động nho nhỏ.

Bác sĩ Tiêu là một người ôn hòa nho nhã, là một người chồng tốt, người cha tốt. Nhưng là "cha" đối với An Hồng mà nói, cũng là một từ xa lạ.

Cô lặng lẽ tận hưởng cảm giác của một người cha mà bác sĩ Tiêu đem lại, hoàn toàn không hay biết cách đó không xa, một đôi mắt đang tức giận đùng đùng.

"Ba ~~~~~" Tiêu Lâm vui vẻ chạy tới, lập tức liền nhào đến trên đùi bác sĩ Tiêu: "Ba, ba, chúng ta đi bơi đi!"

"Niếp Niếp, con chờ thêm một lát nữa. Đợi chị làm xong bài tập rồi chúng ta cùng đi."

"Không cần không cần ~~~ Niếp Niếp liền muốn đi ngay bây giờ~~~~" Tiêu Lâm dậm dáp trắng trắng mềm mềm, một đôi mắt to cực kỳ giống bác sĩ Tiêu, diêm dâm đáng yêu. Bác sĩ Tiêu lập tức nộ khí giới đầu hàng, ôm lấy Tiêu Lâm nói: "Được được được, bây giờ liền đi, chờ một chút để mẹ giặt xong quần áo rồi chúng ta cùng đi."

An Hồng giương mắt nhìn bóng lưng của bọn họ, Tiêu Lâm ở trong ngực bác sĩ Tiêu vẫn không quên hướng cô làm mặt quỷ.

Đợi đến khi mẹ làm xong việc nhà, gọi An Hồng cùng đi hồ bơi, An Hồng đã mất hứng, mượn cớ nói bài tập chưa có làm xong nên không muốn đi. Mẹ cũng không miễn cưỡng, thu thập đồ đạc liền rời đi.

Đợi đến một nhà ba người vui vẻ hòa thuận mà từ hồ bơi trở lại, mẹ kinh ngạc phát hiện, An Hồng đã lau sàn nhà, rửa bát, phòng khách cũng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ.

Bác sĩ Tiêu nói với Tiêu Lâm: "Con nhìn xem chị con thật chăm chỉ, con thì suốt ngày lười biếng lại ham ăn, đồ đạc thì ném lung tung."

Tiêu Lâm nũng nịu trả lời: "Niếp Niếp còn nhỏ mà ~~~"

Mẹ buồn cười, sau đó còn kể lại việc này cho người hàng xóm đến chơi nghe, nội dung trọng điểm là sự thú vị và đồng tình với câu trả lời của Tiêu Lâm, đối với 3 tiếng đồng hồ lao động cực khổ của An Hồng cơ hồ là không nói tới.

Thỉnh thoảng sau khi ăn cơm tối xong, một nhà ba người của bác sĩ Tiêu sẽ đi ra ngoài tản bộ, mẹ liền kêu An Hồng đi cùng.

Tiêu Lâm 4 tuổi rưỡi ngồi trên cổ bác sĩ Tiêu, giống như một nàng công chúa kiêu ngạo, nó muốn xuống, bác sĩ Tiêu lập tức bế nó đặt xuống, ở trong công viên, nó chơi cùng với mấy bạn nhỏ được một lúc thì kêu mỏi, nhón chân đuối tay kêu: "Ba, ba ôm ~~~", bác sĩ Tiêu đem nó lại cưỡi lên trên cổ cười nói: "Ồi tiểu bảo bối đáng yêu của ba."

Tiêu Lâm la hét muốn đi vườn thú chơi, mẹ nói vườn thú Hạ Thiên có mùi rất hôi, bác sĩ Tiêu hỏi: "Niếp Niếp muốn đi sao? Vừa đúng lúc chị cũng ở đây, chúng ta cùng chị đi chơi thôi."

Tiêu Lâm lập tức nói: "Con bỗng nhiên không muốn đi nữa, mấy con khỉ trong vườn thú Hạ Thiên đi đại tiện rất thối!"

Trước khi ngủ, An Hồng đi toilet, Tiêu Lâm mặc quần ngủ màu hồng chạy đến, thấy "Áo ngủ" của An Hồng rách mấy lỗ, nó cau mày nói: "Ngươi không được làm bẩn giường ngủ của ta!"

An Hồng từ toilet ra ngoài, nghe được Tiêu Lâm đang rất lớn tiếng hỏi mẹ: "Chị lúc nào thì về nhà ạ? Chị đoạt phòng của con, còn muốn cướp ba của con nữa!"

Mẹ cùng bác sĩ Tiêu đều cười, giống như nghe một chuyện cười mà thôi.

Một tuần lễ sau, An Hồng nói với mẹ nói muốn trở về thành phố J, vì không muốn để cho mẹ giữ lại, cô nói muốn tham gia khóa học vẽ ở cung thiếu nhi, khoảng giữa tháng 7 sẽ khai giảng.

Mẹ biết An Hồng thích vẽ tranh, dĩ nhiên là đồng ý, nhưng là bà và thầy thuốc Tiêu đều phải đi làm, không ai có thể đưa An Hồng đi. An Hồng lập tức nói: "Bà ngoại cho con số điện thoại của dì Ngô, nếu con muốn đi về thì chỉ cần gọi điện thoại cho dì Ngô, nói cho dì biết con ngồi xe nào, tự con đi về rồi bà ngoại sẽ ra bến xe đón." Mẹ nghe được trong lòng hơi chua xót, con gái nhỏ như vậy đã phải đi một mình về thành phố J.

Đêm trước khi An Hồng đi, mẹ chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ ăn vặt, An Hồng nghe thấy tiếng Tiêu Lâm đang ngồi trong lòng bác sĩ Tiêu làm nũng: "Ba, con đột nhiên lại muốn đi chơi vườn thú."

An Hồng yên lặng khép hờ mắt, cô thật muốn mau mau rời khỏi nơi này, thật muốn mau mau lớn lên, mình bây giờ còn quá nhỏ, cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để không có bất kỳ người nào có thể tổn thương mình!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Em rất nhớ anh 2

Đi một mình trên ô tô đường dài nhưng An Hồng không có khăn trương hay sợ hãi, ngược lại những người lớn trên xe thấy một đứa bé đơn độc như vậy thì thấy rất tò mò.

Khi đó đường cao tốc vẫn chưa có, từ thành phố L đến thành phố J còn phải đi qua đoạn đường núi quanh co dài 200 km, đi xe mất hơn 5 tiếng đồng hồ.

Cuối cùng xe cũng chạy tới bến xe thành phố J.

Chính là thời điểm nóng nhất trong ngày, An Hồng đeo balo bước xuống xe, ánh nắng chiếu chói chang làm cô mờ mắt không nổi. Bác tài giúp cô đem hành lý mang xuống, mẹ đã chuẩn bị cho cô một cái vali, đem tất cả nhét vào bên trong, lúc đi bộ kéo cũng sẽ không mệt mỏi.

An Hồng theo dòng người đi ra cổng bến xe, đầu nhể nhại mồ hôi, tìm kiếm bóng dáng bà ngoại trong đám người đông đúc.

Nhìn xung quanh, lại thấy phía trước một đôi mắt hàm chứa ý cười. Cậu bé đứng ở dưới tán cây ven đường, đầu cạo ngắn, mặc áo T shirt vàng nhạt cùng chiếc quần bóng đá màu xám tro, là ai đây?..... Là anh sao?

An Hồng chạy nhanh tới, lao thẳng vào lòng Hàn Hiểu Quân, không có một chút do dự liền khóc lên "Ô ô ô....."

Hàn Hiểu Quân thấy cô đột nhiên khóc lên có chút phản ứng không kịp, ôm lấy cô cười nói: "Ngồi xe đến phát bệnh hay sao mà lại khóc rồi?"

An Hồng cười rộ lên, ngẩng mặt nhìn anh, dáng dấp thật là cao, cứ nhiên mình vẫn chưa tới bả vai anh. Dáng vẻ anh vẫn như vậy, chỉ là trưởng thành một ít, cứng cáp một ít, càng thêm trở nên tuấn lãng dễ nhìn.

An Hồng nói: "Hiểu Quân, anh đã về rồi!"

Hàn Hiểu Quân xoa đầu cô:

"Ừ, anh đã trở về."

Nhận lấy hành lý trong tay An Hồng, Hàn Hiểu Quân nắm tay của cô đi về phía trạm xe bus.

Thình thoảng An Hồng lại ngẩng mặt nhìn anh, dưới ánh mặt trời chói chang, anh khẽ híp mắt, bên trán có mồ hôi chảy xuống, theo giọt mồ hôi đi xuống, An Hồng nhìn thấy bên môi anh lông tơ mọc ra lún phún.

Cô hỏi: "Hiểu Quân, tại sao lại là anh tới đón em?"

"Em còn hỏi à!" Hàn Hiểu Quân nhướn lông mày, "Anh hào hứng đi đến nhà tìm em mà bà ngoại nói em qua nhà mẹ nghỉ hè, đi khoảng 1 tháng."

"Là mẹ muốn em đi đến đó nha, không phải là em muốn đi đâu mà."

"Sau đó bà ngoại tới cửa hàng nói chuyện với mẹ, nói là em sẽ trở lại sớm hơn, đi chuyến xe ngày hôm nay nên anh đến đón em đó."

"Hiểu Quân."

"Hả?"

"Làm sao anh lại cắt cái đầu như thế này?"

"Bởi vì mát mẻ."

"Hiểu Quân."

"Hả?"

"Em rất nhớ anh."

"Đồ ngốc."

Người ở bên ngoài mà nghe được đoạn đối thoại tình cảm như vậy giữa một cô bé 10 tuổi và cậu bé 13 tuổi nhất định sẽ cảm thấy vừa kỳ quái vừa kinh ngạc. Nhưng là nếu bọn họ nhìn thấy ở trên xe bus, bé gái dựa vào bả vai bé trai ngủ, khuôn mặt thỏa mãn, nhất định sẽ thay đổi cái suy nghĩ xấu xa đó bởi vì hình ảnh kia thật đẹp đẽ và tình khiết.

Những ngày hè còn lại thực vui vẻ và phong phú, không buồn không lo. An Hồng tham gia lớp học vẽ ở cung thiếu nhi, Hàn Hiểu Quân liền tham gia lớp thư pháp, hai người cùng nhau đi học, cùng nhau về nhà. Thời gian rảnh rỗi, Hàn Hiểu Quân mang theo An Hồng đi tìm Đình Ngôn chơi, Đình Ngôn lên học ở trường trung học Ngọc Lan, một năm không gặp Hàn Hiểu Quân, cũng cực kỳ là nhớ nhưng

Ba người hoặc là đi bơi lội, leo núi, nghịch nước, thỉnh thoảng còn đi chèo thuyền du hồ.

Buổi tối, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đi tản bộ trong thôn Hạnh Phúc, đi một vòng lớn, sau đó mua một ít kem, ngồi nghỉ ngơi ở khu đất trống chợ Đông.

Nhìn những ngôi nhà cấp 4 đang sáng đèn trong thôn Hạnh Phúc, Hàn Hiểu Quân nói: "Ba anh nói, thôn Hạnh Phúc sắp bị dỡ bỏ."

An Hồng sững sờ, hỏi: "Dỡ bỏ? Vậy chúng ta sẽ đi nơi nào để ở?"

"Không phải, là dỡ bỏ mấy khu nhà cấp 4 rồi xây các khu chung cư."

"Lúc nào xây thì ạ?"

"Anh cũng không biết, chắc là sẽ nhanh thôi, nghe nói là công trình đô thị hóa. Ba anh nói nếu thôn Hạnh Phúc bị dỡ bỏ thì nhà anh sẽ tạm thời mở tiệm ở nơi khác, sau đó ba sẽ mua một căn để gia đình anh định cư tại thành phố J."

"Thật a!" An Hồng thật vui mừng, "Vậy sau này anh không cần trở về nhà ông ngoại nữa có phải không, hộ khẩu của anh ở thành phố J, anh có thể trở lại đây học nha."

"Em vẫn không hiểu được đâu..., việc này cùng hộ khẩu không quan trọng, cho dù là có hộ khẩu hay không thì cấp 2 cấp 3 anh vẫn học ở đó."

"A ——" tiếng nói thất vọng vang lên.

Hàn Hiểu Quân nhìn thấy vết sẹo hồng hồng bên mi trái của An Hồng, đưa tay xoa xoa, An Hồng cả kinh vội vàng nghiêng người né tránh.

"Làm sao lại thế này?" Anh nhăn mày lại, "Lúc anh không ở đây em luôn bắt cấn thế sao."

An Hồng nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó, đột nhiên cảm thấy uất ức, kể cho Hàn Hiểu Quân nghe đầu đuôi câu chuyện. Nhắc đến thằng nhóc thói tha Lộ Văn Phàm, cô liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Hàn Hiểu Quân nghe được vừa đau lòng vừa buồn cười: "A Hồng, em đã lớn như vậy, vẫn đánh nhau cùng một thằng nhóc con?"

"Là nó đánh trước em a! Nó là một thằng điên!" Trong đầu An Hồng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trắng nõn của Lộ Văn Phàm, lửa giận lại bùng cháy "đùng đùng đùng" trong lòng.

Hàn Hiểu Quân bộ dáng giả vờ như rất tức giận, mày rậm nhíu lại: "Con nhà ai mà hư hỏng thế kia, đem A Hồng nhà chúng ta biến thành cái bộ dáng này, sau này không nên để anh nhìn thấy nó, gặp một lần đánh nó một lần!"

An Hồng vui vẻ, toét miệng cười cực kỳ hài lòng.

Lúc đó, Lộ Văn Phàm đang nghỉ hè trong nhà Di ở phía bắc Trung Quốc, mùa hè nóng bức mà đột nhiên sống lưng lạnh hết cả lên, tiếp theo liền "Ắt xì! Ất xì!" mấy cái liên tiếp.

Nước mắt nước mũi rớt xuống, nó kêu lên: "Di!! Di!! Cho con thêm một cái khăn nữa ——"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tuổi thơ bị đánh cắp

Quãng thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, chờ đợi một năm cũng chỉ có gần hai tháng đoàn tụ. Mấy ngày trước khi Hàn Hiểu Quân trở về huyện W, An Hồng năn nỉ anh đưa mình đi vườn thú chơi. Hàn Hiểu Quân tất nhiên đồng ý.

Vườn thú ở phía nam thành phố J, cần phải đi hai chuyến xe buýt mới có thể đến nơi. Thời tiết vẫn rất nóng, An Hồng lại hưng phấn bùng bùng, cô ngâm

nga hát hò, kéo tay Hàn Hiểu Quân nhìn Hà Mã, khi, gấu mèo, còn cho Lạc Đà ăn cỏ khô.

Hàn Hiểu Quân nhìn đáng vẻ gât gù, hà hề hài lòng của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười, anh sao có thể biết được, ngay giờ phút này đây trong đầu An Hồng đang nghĩ đến Tiêu Lâm người có ba thì có gì đặc biệt hơn người, ta có Hàn Hiểu Quân, anh ấy là người con trai tốt nhất trên thế giới này, anh ấy sẽ đưa ta đi bất kỳ nơi nào, so với ba của người sẽ không kém.

Thời điểm bằng tuổi với Tiêu Lâm bây giờ, An Hồng giống như một cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Hàn Hiểu Quân, vậy mà đảo mắt đã qua hơn bảy năm.

Trên xe buýt đi về nhà, An Hồng kể cho Hàn Hiểu Quân nghe về thành tích học tập của mình, nhắc đến cô giáo dạy số học mới tới, trong giọng nói tràn đầy sùng bái tôn kính. Cô nói: "Đây là cô giáo tốt nhất mà em từng gặp!"

Hàn Hiểu Quân cười nói: "Vậy thì thật là quá tốt, em hãy cố gắng một chút nữa, lên trung học đạt hạng nhất rồi đăng ký vào một trường đại học lớn."

An Hồng nói: "Mục tiêu của em là vào trường đại học Z, Hiểu Quân, có phải anh vẫn đứng số 1 trong kỳ thi cuối kỳ hay không?"

Hàn Hiểu Quân lắc đầu, nói: "Anh đứng thứ tám."

"A..... Đó nhất định là anh vẫn chưa phát huy hết khả năng."

Hàn Hiểu Quân xoa đầu cô: "Không phải, học lực của anh cũng bình thường thôi. Chỉ là, A Hồng, đứng thứ nhất cũng chỉ có 1 vị trí, nào có ai luôn luôn đứng đầu chứ?"

An Hồng gật đầu, hình như đã hiểu rõ ràng rồi, tại chính trong lớp mình, hạng nhất quả thật là ở trong đám bạn học thay đổi nhau, nhưng là, cô nhớ rõ ràng rằng hồi còn ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông thì Hàn Hiểu Quân chưa bao giờ đứng thứ hai!

Ngày Hàn Hiểu Quân rời thành phố J, An Hồng đi theo cha Hàn mẹ Hàn đến ga xe lửa đưa tiễn. Lần này, anh đi theo một đồng hương của cha Hàn cùng trở về. Cha Hàn mẹ Hàn mua vé tàu, mang hành lý lên toa xe của Hàn Hiểu Quân, nhân viên tàu bắt đầu thúc giục người đưa tiễn xuống xe, mẹ Hàn lôi kéo An Hồng đi xuống, đứng ở sân ga, cách lớp vỏ tàu dày cộm màu xanh lá, qua cửa sổ thủy tinh mờ mờ An Hồng nhìn thấy gương mặt Hàn Hiểu Quân.

Cô đã từng nhắc nhở mình nhất định đừng khóc! Nhưng là, hoàn toàn không có hiệu quả. Cha Hàn mẹ Hàn nước mắt cũng chảy xuống, càng không ngừng hướng buồng xe vẫy tay, An Hồng vành mắt ửng đỏ, tựa vào thật chặt trên người mẹ Hàn.

Cô đang suy nghĩ, sau này, mỗi một năm có phải hay không cũng đều như vậy, cứ gặp rồi lại xa, kéo dài cho đến lúc cô tốt nghiệp trung học?

Tự trường năm lớp năm, tất cả đều yên yên ổn ổn.

An Hồng có vẻ đã cao lên chút ít, sau khi được bà ngoại sửa sang lại quần áo, cô đứng soi mình trong gương, cảm giác thuận mắt rất nhiều.

Thành tích của cô bắt đầu thay đổi, dần dần ổn định, những kỳ thi vừa qua đều là đứng từ vị trí 18 đến 22 trong lớp. Sau một thời gian được cô giáo Hạ phụ đạo thêm ngoài giờ, An Hồng cơ bản là đã đuổi kịp tiến độ, cô giáo Hạ liền tìm một số đề mục nâng cao để An Hồng phát triển tư duy. Cô cũng không yêu cầu An Hồng phải tham gia thi thố gì cả, chẳng qua chỉ thấy trước mắt, từ khóa học này, cô gái nhỏ đã bắt đầu thích học môn toán, nếu như chỉ giảng giải giới hạn trong sách giáo khoa có lẽ không đủ để đáp ứng nhu cầu.

Qua hơn nửa học kỳ, liên tiếp xảy ra hai sự kiện vô cùng quan trọng đối với An Hồng.

Chuyện thứ nhất, có tin tức là thôn Hạnh Phúc sắp được tái xây dựng thành khu dân cư mới, có bệnh viện, trường học, quảng trường, công viên, dự tính khoảng cuối năm 1995 sẽ bàn giao, trở thành khu vực trung tâm phía Bắc của thành phố J. Người dân địa phương sẽ được đền bù nhà ở dựa trên số người đăng ký trong sổ hộ khẩu. Giống như bà ngoại, được phân cho căn hộ 2 phòng ngủ rộng 65m², là vì có mẹ và An Hồng đều nằm trong hộ tịch.

Có người vui mừng nhưng cũng có người buồn, bà ngoại tương đối thờ ơ, đã vào tuổi già, có thể ở nơi mình vẫn sinh sống là chuyện tốt, thậm chí còn nghĩ đến sẽ để lại cho An Hồng làm của hồi môn.

Thực ra thì mọi người cũng không biết phòng ốc sẽ được bài trí như thế nào.

An Hồng cũng không vui mừng, bởi vì cô nghe mẹ Hàn nói cha Hàn muốn dọn đi Thành Đông, hơn nữa bọn họ tính toán ở Thành Đông mua một căn hộ, ý định này làm An Hồng nghĩ mình sẽ không còn được ở gần Hàn Hiểu Quân nữa, cho dù anh trở lại thành phố J thì hai người cũng sẽ cách nhau rất xa.

Đối với một đứa bé mà nói, ngồi xe buýt 40 phút mới có thể đến nơi chính là một quãng đường xa.

Chuyện thứ hai, là An Hồng biết Tần Nguyệt.

Kể từ ngày được Tần Nguyệt giúp đỡ ở sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, An Hồng sẽ thường nhớ đến cô bạn có ánh mắt trong suốt ấy. Lúc nghỉ hè còn kể cho Hàn Hiểu Quân nghe về người bạn đó. Nhưng mà chiếc khăn tay dùng để băng bó đã bị vết máu làm bẩn, dù có giặt cỡ nào cũng không sạch, khiến cho An Hồng luôn có cảm giác bị thiếu nợ.

Từ hôm đó về sau, An Hồng từng gặp lại mấy lần trong trường, Tần Nguyệt cũng coi như là một học sinh gương mẫu, bên cạnh luôn có nhiều bạn học vây quanh, mà An Hồng trừ những lúc chơi cùng Tống Lý Đình thì đều là một thân một mình.

Hai người gặp thoáng qua trên hành lang thì An Hồng luôn thấy Tần Nguyệt nhìn mình với ánh mắt thân thiện, mà cô thì chẳng biết tại sao luôn cúi đầu, đỏ mặt, mắt nhìn ra chỗ khác, sau đó lại cực kỳ ảo não tại sao mình không thể nói với Tần Nguyệt một câu: "Xin chào, cảm ơn bạn đã giúp đỡ mình."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tuổi thơ bị đánh cắp -tiếp-

Vào một ngày cuối thu trong giờ khoa học tự nhiên, An Hồng lật tung balo mới phát hiện mình quên mang sách, thầy giáo môn khoa học tự nhiên là một ông thầy đồng bóng, nếu không có sách sẽ bị mắng rất thê thảm, An Hồng nghĩ mà thấy phiền. Bình thường nếu rơi vào hoàn cảnh này, các bạn khác đều đi tìm người quen để mượn sách nhưng ở bảy lớp còn lại của khối 5, An Hồng cũng không quen ai.

Cô chợt nhớ đến Tần Nguyệt.

Mình cùng với bạn ấy cũng coi là quen biết chứ? An Hồng suy tư.

Nghĩ như vậy, cô liền đi tới lớp 5/1, đảo dác nhìn ngó xung quanh nửa ngày, mà vẫn không dám mở miệng hỏi tìm người.

Không ngờ lúc này, có một bàn tay vỗ vào bả vai cô.

Quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo. Tần Nguyệt cười híp mí nói: "Mình còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi cơ. Bạn đến tìm mình sao?"

An Hồng sững sờ hồi lâu, nghĩ thầm làm sao bạn ấy sẽ biết là mình đến tìm?

Ngập ngừng trong chốc lát mới nói: "Tần Nguyệt, mình muốn hỏi mượn bạn quyển sách khoa học tự nhiên, mình quên mang theo mất rồi."

Tần Nguyệt cười nói: "Mình tưởng chuyện gì chứ, bạn chờ chút mình đưa cho."

Chỉ trong chốc lát, cô liền chạy ra, đem sách đưa cho An Hồng: "Bạn cầm dùng đi, buổi chiều mình sẽ học vào tiết đầu, trước lúc đó đưa lại cho mình là được."

An Hồng đỏ mặt: "Mình...mình sẽ không viết lên sách đâu."

"Không có chuyện gì, nếu bạn viết lên mình còn đỡ mất công làm." Cô nhếch môi cười, "Bạn mau trở về lớp đi thôi."

An Hồng nói: "Cảm ơn." rồi đem sách ôm ở trước ngực đi về lớp.

Lúc vào học, nhìn nét chữ ghi nhớ chính tề cứng cáp trên giấy, trong lòng An Hồng nghĩ đến người bạn kia.

Tần Nguyệt, Tần Nguyệt..... Cô đang thắc mắc tại sao cô đối với người bạn này cùng những người khác lại không giống nhau?

Bạn có hay không đã từng nghĩ? Trong cái thế giới cả tỷ người, mỗi ngày chúng ta sẽ bắt chợt gặp gỡ tiếp xúc với một số người hoặc là sẽ đi lướt qua nhau. Nhưng mà trong đám đông ấy, liệu có mấy ai, chỉ là gặp vài lần, nói vài câu mà vẫn có thể hấp dẫn nhau, dù là tiềm thức hay thân thể hay giác quan, tất cả đều thể hiện rằng bạn thích người đó và muốn thân cận với họ hơn nữa.

Cho nên, mặc kệ Tống Lý Đình dù có muốn gài gút An Hồng đến như thế nào thì An Hồng vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, mà Tần Nguyệt cho dù không nói cũng không làm gì cả nhưng lại ghi dấu ấn trong lòng An Hồng.

Dưới sự giúp đỡ của bác sĩ Tiêu, bà ngoại thuê được căn hộ một phòng ngủ ngay gần trường tiểu học Ánh Rạng Đông, cuối tháng 12 sẽ dọn nhà. Tất cả đồ đạc ở nhà cũ hầu như là không có mang theo thậm chí là đồ kỷ niệm của mẹ thời niên thiếu cũng để lại.

An Hồng thực ra lại không bỏ được, cô tí mĩ thu thập hành lý của mình, chỉ sợ có sơ suất lại để quên mất đồ đạc này kia liên quan đến Hàn Hiểu Quân. Căn hộ chỉ có 1 phòng, bà ngoại muốn An Hồng ngủ cùng nhưng cô không đồng ý, cô thà ngủ một mình ở giường nhỏ trong phòng khách chứ không thích nằm cùng trên giường lớn. Mẹ nói cô cũng đã trưởng thành, ngủ chung với người lớn quá thật không tiện. Hơn nữa người già thường là ngủ sớm dậy sớm, cô thì buổi tối phải làm bài tập, sáng nghĩ ngơi lại thích ngủ nướng, nói chung tách riêng ra sẽ phù hợp hơn.

Khi tất cả đều an trí thỏa đáng, An Hồng chạy đi tìm mẹ Hàn, mẹ Hàn nói cho cô biết, bọn họ chưa tới hai tuần lễ nữa sẽ đóng cửa, sau đó đến chỗ cửa hàng mới ở Thành Đông để lắp đặt thiết bị, trước năm mới cũng chưa có khai trương, vừa lúc thừa cơ hội này về nhà ông bà để thăm Hàn Hiểu Quân.

Sau khi toàn bộ cư dân thôn Hạnh Phúc rời đi, khu chợ náo nhiệt thường ngày cùng khu dân cư trở nên im ắng, khắp nơi vắng vẻ yên tĩnh, chỉ còn ít đồ đạc cũ kĩ sót lại, gợi nhớ đến quá khứ huyền ảo vài chục năm trước.

An Hồng còn chưa kịp đem tất cả kỷ niệm ghi nhớ lại trong lòng thì tiếng máy đào đất ầm ầm đã đem tuổi thơ của cô san thành đất bằng.

Kỳ nghỉ đông, cô chạy đi xem công trường, phần lớn đất đai đã bị tẩm lợp màu xanh dương che khuất, cô mơ hồ không nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Liếc thấy miếng đất trống ở chợ Đông vốn trước kia có một cây đại thụ, nó đã sinh trưởng ở đây mấy chục năm rồi, so với mẹ còn lớn tuổi hơn, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân, còn có những đứa trẻ khác của thôn Hạnh Phúc đều là cùng nhau chơi đùa cùng nhau lớn lên dưới tán cây ấy.

Nhìn thôn Hạnh Phúc đã thay đổi hoàn toàn, từng ngôi nhà từng con phố quen thuộc đều biến mất, chỉ còn lại những mảng tường loang lổ đồ nát, An Hồng lặng lẽ rót nước mắt.

Cô đem tất cả tình hình viết trong thư gửi cho Hàn Hiểu Quân, cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân nhất định có thể cảm nhận được sự bi thương của cô, mảnh đất này tràn ngập những kỷ niệm của hai người mà bây giờ cái gì cũng không có.

Nửa học kỳ hai ở lớp năm, còn xảy ra một chuyện nhỏ.

Trong giờ thể dục, Tổng Lý Đình nói là "ngày lễ" tới nên xin thầy giáo cho nghỉ.

Trong lớp có mấy bạn nữ thường xin nghỉ ở tiết thể dục. An Hồng vẫn nghĩ là vì các bạn muốn trốn học môn chạy bền. Nhưng kỳ quái là lần nào thầy giáo cũng đồng ý khiến cô cảm thấy rất không công bằng.

An Hồng hỏi Tổng Lý Đình: "Bạn làm sao vậy?"

Tổng Lý Đình đỏ mặt trả lời: "Minh cái đó tới."

"Cái đó là cái gì?"

"Chính là cái đó nha, làm sao bạn không hiểu đây?" Tổng Lý Đình hờn dỗi nói.

"Bạn là không muốn tập chạy đấy chứ?" An Hồng hỏi.

"Không phải! Minh đã nói là cái đó đến rồi!"

Tổng Lý Đình giận đỏ mặt liền chạy đi, dáng người đã cao 1m56, ước chừng cao hơn An Hồng mười mấy cm.

An Hồng chân chính là không thể hiểu được, đi về nhà hỏi bà ngoại, bà ngoại chỉ ném cho cô một câu nói: chờ mẹ con trở lại rồi hỏi.

An Hồng cảm thấy vấn đề này quả thực rất cổ quái, quyết tâm dứt khoát đi hỏi cô giáo Hạ.

Cô giáo Hạ cười cười, giảng giải cho cô ít kiến thức về tâm sinh lý, không chỉ về con gái mà còn nói về con trai nữa.

An Hồng nghĩ đến kỳ nghỉ hè năm ngoái, Hàn Hiểu Quân trên mặt lún phún lông tơ cùng giọng nói có chút thay đổi, mặt lập tức đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nhóc con, em đang xấu hổ sao?

Kỳ thi cuối năm lớp năm, thành tích của An Hồng không được tốt, chỉ đứng thứ 24. Bà ngoại cũng không cảm thấy có gì không ổn, An Hồng thì buồn như đưa đám.

Trước kia, cho dù đứng gần chót lớp đối với cô cũng không sao cả, nhưng bây giờ nhìn thấy thứ hạng tụt xuống như thế, cô lập tức quyết định sẽ chăm chỉ học hành ôn luyện trong thời gian nghỉ hè.

Nghỉ hè lúc bắt đầu một ngày kia, An Hồng nằm ngủ nướng trên giường nhỏ trong phòng khách, tiếng quạt trần chỉ chỉ nha nha xoay tròn trên đỉnh đầu, cô đang đắm chìm trong mộng đẹp thì bất chợt bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.

Bà ngoại đã về hưu, lúc này đang ở trong công viên xem kịch, mẹ thì có chìa khóa nhà, An Hồng không biết là ai, ngáp ngủ đi ra mở cửa.

Nhìn người tới cô lập tức hóa đá, đứng ở đó lại là người đã một năm không gặp - Hàn Hiểu Quân.

Anh đội mũ lưỡi trai, mặc một cái áo T-shirt màu xanh đậm cùng chiếc quần lửng cao bồi, mồ hôi trên mặt thi nhau chảy.

"A Hồng, ở chỗ này thật khó tìm!" Anh cười xuống cái mũ, lăm bầm nói "Đề cho anh vào tắm đã, nóng muốn chết rồi."

Hàn Hiểu Quân đi thẳng vào nhà tắm, trước đây khi còn ở thôn Hạnh Phúc không có phòng tắm riêng, mọi người khi đi tắm đều là cầm theo một cái chậu gỗ rồi lấy nước, mùa đông thì đến nhà tắm công cộng. Kể từ khi chuyển đến căn hộ này thì việc có phòng vệ sinh riêng giúp cho vấn đề tắm táp hay đi cầu thuận tiện rất nhiều.

Sau một hồi dội nước, Hàn Hiểu Quân cởi trần mặc quần lửng đi ra ngoài.

Anh đã hoàn toàn ra dáng một thiếu niên rồi, cao 1m75, màu da lúa mạch, dáng người gầy lại cơ bắp, đôi chân dài thẳng tắp làm cho An Hồng đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

Trước kia, cũng không phải là cô chưa từng nhìn qua cơ thể của anh, bọn họ hàng năm đều đi bơi đi lặn chung với nhau, nhưng hình như cho tới bây giờ cũng không hề lúng túng như vậy. Thế mà lần này, đứng ở trong phòng khách của căn hộ chật hẹp, nhìn Hàn Hiểu Quân đang lau tóc trước mặt, An Hồng không khỏi hốt hoảng.

"Đồ điên! Mau mau mặc áo vào!" Cô đi vào toilet, lấy áo ném cho Hàn Hiểu Quân.

"Haaa hàaa..! Nhóc con, em đang xấu hổ sao?" Hàn Hiểu Quân cười hi hi, vẫn không quên đưa tay xoa đầu cô.

"Đừng làm rối!" Cô cúi đầu tránh, "Em mới vừa tết tóc đó!"

Lúc anh trong phòng tắm thì cô đã đi vào bếp rửa mặt xong rồi.

"Nhóc con, một năm không gặp, xem ra em không hoan nghênh anh hả, năm ngoái em nhìn thấy anh còn khóc nhè đấy." Anh cười.

"Làm sao anh không nói trước với em một câu mà đã đến đây rồi!" An Hồng tức giận, bộ dáng bù xù mới ngủ dậy bị anh thấy được khiến cô bối rối.

"Nói thế nào được chứ? Nhà em lại không có điện thoại." Hàn Hiểu Quân đi đi lại lại 1 vòng trong nhà, hỏi, "Mọi người có lẽ phải ở đây hơn hai năm hả?"

An Hồng gật đầu: "Chú di mua nhà mới, em đã qua xem rồi, thật là đẹp!"

Cha Hàn mẹ Hàn mua một căn hộ 130m2 ở thành Đông, nằm trên tầng cao, có nhiều phòng. Sau khi lắp đặt xong thiết bị, An Hồng cùng bà ngoại sang chơi, khen không dứt miệng.

"Cũng như nhau." Hàn Hiểu Quân nói, "Nhà ở quê còn lớn hơn mà chỉ có anh cùng với ông bà ở, rất trống trải"

Lúc anh nói chuyện thì khẽ nhếch miệng, cặp lông mày đậm rậm, đôi mắt to xinh đẹp, hàng mi cong dài như cánh quạt. Hàn Hiểu Quân anh tuấn thế này, bên cạnh anh, có phải hay không đã có bạn gái? Dễ thương yêu kiều như Lê Văn Văn, hoặc là dịu dàng như Tống Lý Đình luôn làm người khác hài lòng, hoặc là thanh thuần hoạt bát như Tần Nguyệt?

Nghĩ đến đây, tinh thần An Hồng không khỏi có chút chán nản.

Một đứa trẻ vừa mới bước vào thời kỳ trưởng thành, dù thân thể chưa có sự thay đổi nhưng cảm xúc cũng là trở nên nhạy cảm đa nghi.

An Hồng chuyển đổi đề tài: "Hiểu Quân, kỳ thi cuối của em không tốt lắm, anh thế nào?"

"Anh cũng tạm tạm." Anh hỏi "Sang năm em sẽ lên trung học đệ nhất cấp rồi, em đã nghĩ tới sẽ vào đâu chưa?"

An Hồng nói: "Em vẫn chưa nghĩ ra"

Sau khi tốt nghiệp tiểu học Ánh Rạng Đông, có ba trường để lựa chọn chia theo khu vực. Theo thứ tự là trường lớn thì chất lượng dạy học rất tốt nhưng là đường xá có chút xa xôi; trường nhỏ có chất lượng dạy học không tồi, trung học Ngọc Lan thì khá gần; ngoài ra còn trường trung học đường sắt nhưng chất lượng giảng dạy lại bình thường.

Thông thường sẽ do học sinh tự mình ghi nguyện vọng muốn vào học trường nào. Nếu số người đăng ký vượt quá chỉ tiêu xét tuyển, trường sẽ tiến hành làm bài thi, lấy đủ số lượng dựa trên kết quả đó. Ai không thi đậu thì lại chuyển qua những trường khác trong khu vực.

Trong hệ thống giáo dục bắt buộc 9 năm, nhất định phải học đến trung học đệ nhất cấp.

Trung học Ngọc Lan năm nào cũng tổ chức thi mà trường trung học đường sắt lại ít người quan tâm đến.

Bảng thành tích đứng thứ 20 của An Hồng thì việc vào trường thuộc top 3 thì có vẻ không khả quan lắm. Đến lúc đó gặp phải cạnh tranh không chỉ riêng trường tiểu học Ánh Rạng Đông mà còn có các trường khác.

Sau khi tốt nghiệp, bạn học đều có cha mẹ giúp đỡ thông qua các mối quan hệ, tìm cửa chạy chọt, còn đối với cô thì chỉ có thành tích tốt mới giúp cô đi về phía trước.

Hàn Hiểu Quân nói: "Thật ra thi trung học Ngọc Lan cũng khá tốt, Đình Ngôn nói là giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm khoa cũng không tệ."

"Thật sao?" An Hồng rất hi vọng Hàn Hiểu Quân có thể khai sáng cho cô.

"Anh cũng chỉ là nghe nói thôi..., mấy ngày nữa anh đưa em đi gặp, em tự hỏi nó xem thế nào."

"Được....." An Hồng đứng lên mở ti vi.

Trên màn hình đang phát lại chương trình World Cup, ánh mắt Hàn Hiểu Quân lập tức sáng ngời: "Haha, em đừng chuyển kênh." Sau đó anh bắt đầu say sưa theo dõi trận đấu.

An Hồng không hiểu, ngồi yên một chỗ ở bên cạnh anh để xem, lúc nào không rõ thì hỏi mấy câu, Hàn Hiểu Quân tuyệt đối sẽ không chê cô phiền phức, nhiệt tình giải thích, sau một hiệp, kiến thức của An Hồng về bóng đá cũng được 5-6 phần...

Đây là trận chiến thắng 2-1 của Ý trước Nigeria trong khuôn khổ vòng loại.

Ở suốt 88 phút thi đấu, Nigeria cơ hồ là đang áp đảo với bàn thắng dẫn đầu thì một điều kỳ diệu đã xảy ra khi anh chàng tóc đuôi ngựa trong bộ quần áo trắng bất ngờ ghi bàn san bằng tỷ số, khiến toàn bộ khán đài bùng nổ.

Sang hiệp phụ, anh ta lại ghi thêm bàn thắng nữa, đưa Ý vào vòng bán kết.

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân hưng phấn nói cho An Hồng: "Anh ấy là Roberto Baggio, là thần tượng của anh!"

Hơn nhiều năm sau, lúc An Hồng hồi tưởng lại vẫn cảm thấy trong nội tâm cực kỳ kích động.

Chung kết World Cup năm 1994, Baggio thất bại trong cú sút phạt 11m để lại nuối tiếc trong lòng mọi người, trong đó có Hàn Hiểu Quân. Suốt mấy ngày liền anh đều buồn bã chán nản.

An Hồng đi xe buýt đến nhà Hàn Hiểu Quân chơi, anh chỉ nhàn nhạt đáp lời.

Có một lần, thậm chí An Hồng thấy cha Hàn đang khiển trách Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân nhướn mày, không nhịn được ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, cha Hàn ở một bên lớn tiếng rống: "Đây là cái gì? Đây là cái gì? Bố mày khổ khổ sở sở kiếm sống không phải để cho mày học đòi mấy cái vớ vẩn này. Con mẹ nó học hành mà còn không bằng heo chó. Mày muốn cha mẹ mày tức chết có phải hay không?" Ông vợ lấy cái gì đó ném về phía anh.

Hàn Hiểu Quân "Vọt" đứng lên, vóc dáng so với cha Hàn đã cao hơn hẳn.

Anh nói: "Cha mẹ đã đẩy con về ở với ông bà thì cũng không có quyền kiểm soát con!"

Nói xong xoay người đi vào phòng.

Cha Hàn giận dữ quát: "Tao không quản mày hay sao hả!! Thế mày ăn mặc là lấy đâu ra!! Điều không phải là tao cho mày hay sao!! Mày đúng là đồ lòng lang dạ sói. Coi như là tao uống công nuôi mày ăn học.!!!"

Mẹ Hàn mẹ ngồi trên ghế sa lon rút nước mắt.

An Hồng bị dọa sợ, cô lo lắng dời bước đi qua, phát hiện rơi ở dưới đất là một bao thuốc lá bị cha Hàn bóp dẹp lép.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Hiểu Quân liền từ trong phòng đi ra, khuôn mặt lạnh lẽo, trên lưng đeo một cái balo.

Anh đôi giày bước ra cửa chính, mẹ Hàn đi lên kéo anh lại: "Con trai, con trai à, Con đi đâu đây?"

Hàn Hiểu Quân không lên tiếng, nhẹ nhàng vùng vẫy tránh khỏi tay mẹ Hàn: "Con đi ra ngoài một chút."

Cha Hàn ở phía sau hô to: "Để cho nó đi đi! Lông cánh đã mọc cứng cáp rồi, có thể bay rồi! Có bản lĩnh cút đi ra ngoài thì cũng không cần trở lại!"

Hàn Hiểu Quân lập tức đi ra cửa cũng không quay đầu lại.

An Hồng không nghĩ ngợi nhiều được, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo anh.

Mẹ Hàn mẹ cũng đuổi theo, bị cha Hàn kéo trở lại.

"Đuổi theo cái gì! Cứ coi như không có sinh ra đứa con trai này!"

Mẹ Hàn khóc lóc đấm cha Hàn: "Chúng ta đem Hiểu Quân đưa về quê, lại không thể chăm sóc thật tốt cho nó, ông còn trách nó làm cái gì đây?"

Cha Hàn không nói thêm gì nữa.

Hàn Hiểu Quân bước chân rất lớn nên đi nhanh, An Hồng đuổi theo sau lưng, quả thực thở không ra hơi.

Mất thấy theo không kịp, cô đành phải kêu lên: "Hiếu Quân, anh chờ em một chút nào!"

Hàn Hiếu Quân dừng lại, xoay người đi trở về, tới trước mặt cô rồi đứng lại, tự nhiên nắm tay cô.

Anh lại cười, một ít cũng nhìn không ra dáng vẻ vừa mới nổi giận đùng đùng: "Nhóc con, anh biết ngay là chỉ có em sẽ luôn luôn bên cạnh anh."

Hàn Hiếu Quân muốn đi sang công trường xây dựng bên thôn Hạnh Phúc nhìn ngó một chút, An Hồng tất nhiên không phản đối.

Bọn họ ngồi trên mô đất phía trong, Hàn Hiếu Quân nhìn khung cảnh xa lạ trước mặt nhỏ giọng: "Anh đã từng nghĩ rằng nơi này vĩnh viễn sẽ luôn giống như trước đây."

An Hồng nhìn anh: "Hiếu Quân, Anh đừng cãi lại chú đi nữa nhé....., mới vừa rồi đi khóc thật đau lòng."

Hàn Hiếu Quân khẽ cười một tiếng, từ trong balo móc ra một gói thuốc lá cùng một cái bật lửa, rút ra một điếu châm lửa hút.

"Anh học hút thuốc lá từ lúc nào?"

"Dần dần sẽ biết." Anh nhả ra một vòng khói thuốc, nói "Học sinh dưới huyện rất lưu manh, anh là người từ vùng khác tới, nếu không đi theo đám bọn họ, sẽ bị gây khó dễ."

An Hồng có thể tưởng tượng ra tình cảnh đó.

Một học sinh đến từ thành phố lớn, dáng vẻ anh tuấn, thành tích ưu tú, gia đình khá giả, đối với nữ sinh trong trường sẽ vô cùng hấp dẫn, ngược lại, với những đứa con trai cùng tuổi lại bị ảnh hưởng bởi phim truyền hình xã hội đen Hong Kong, sẽ sinh ra cảm thấy chướng mắt.

Hơn nữa, đứa bé trai này cũng chỉ là ở cùng ông bà, cha mẹ đều không có bên cạnh.

Đổi lại là người khác, sẽ làm như thế nào?

Chỉ có thể thử dung nhập vào mà thôi.

Hàn Hiếu Quân vẫn là một người thông minh, anh hiểu được cần phải bảo vệ mình như thế nào.

Nhưng là tất cả những cái này, nên giải thích với cha Hàn cùng mẹ Hàn ra sao? Ở trong mắt bọn họ, từ lúc đầu khi còn học tiểu học, anh luôn là được người khác tán dương, học hành luôn đứng đầu. Vậy mà sau khi trở về sống với ông bà, bỗng nhiên đổi tính giống như lưu manh côn đồ, đua đòi hút thuốc uống rượu, thành tích cũng ngày càng sa sút, quan trọng là còn chưa đủ 15 tuổi. Bọn họ làm thế nào cũng không thể hiểu được.

An Hồng cùng với Hàn Hiếu Quân ngồi thẳng cho đến khi trời tối, Hàn Hiếu Quân mới bằng lòng đi về.

Tới trước khu nhà An Hồng, An Hồng do dự một lát mới mở lời: "Hiếu Quân, anh có nhớ hay không thời điểm lúc anh chuyển về ở cùng với ông bà, anh viết thư cho em nói là em không nên trách mẹ vì những người lớn cũng có nỗi khổ tâm của mình, em là hiếu được nên cố gắng chăm chỉ học tập. Em vẫn nhớ lời hứa của chúng ta là cùng nhau thi vào đại học Z. Hiếu Quân, chú đi đưa anh về quê học cũng là bắt buộc dĩ, bọn họ làm việc thực vất vả, sáng nào đi cũng rời giường lúc 4h còn chú thì phải rạng sáng mới được đi ngủ. Mỗi lần em đến nhà anh chơi, hai người lại kể cho em nghe rất nhiều chuyện về anh. Thật ra em vô cùng hâm mộ anh, có đầy đủ cả ba và mẹ, họ lại yêu thương anh. Không giống như em chỉ có mình bà ngoại. Vì vậy anh hãy quay về nhà nói lời xin lỗi cùng chú đi, đừng giận đối cãi cò nữa có được hay không?"

Hàn Hiếu Quân nghe An Hồng nói, thật lâu không có lên tiếng, một lúc sau mới tràn ra một tiếng cười, đưa tay xoa đầu An Hồng: "Nhóc con, em thực sự nghĩ mình đủ tuổi để dạy dỗ anh rồi sao?"

An Hồng cũng không trả lời, chỉ là le lưỡi rồi xoay người đi lên lầu, bước vào trong nhà, nằm trên bệ cửa sổ nhìn bóng lưng Hàn Hiếu Quân đang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thần đồng nhảy lớp

Mùa hè kia, Hàn Hiếu Quân cũng không đợi đến cuối tháng tám mà đầu tháng đã trở về quê. An Hồng cùng mẹ Hàn đến ga xe lửa tiễn anh, cha Hàn còn đang tức giận nên không chịu đi.

Lúc Hàn Hiếu Quân rời đi, chỉ là xoa xoa đầu An Hồng mỉm cười với cô nhưng cũng không nói gì.

Trong lòng An Hồng vốn có nhiều điều muốn nói mà thế nào cũng không mở miệng ra được.

Sau khi Hàn Hiểu Quân đi, ngày lập tức trở nên trống không nhàm chán. Nhớ nhưng suốt cả một năm vậy mà một tháng qua đi nhanh đến thế, không phải là không buồn bã.

An Hồng đi ra nhà sách Tân Hoa mua hai bộ đề toán mang về nhà làm.

Thỉnh thoảng, cô cùng Tổng Lý Đình đi hồ bơi bơi lội. Lại đăng ký tham gia khóa mỹ thuật tháng tám ở cung thiếu nhi.

Vừa học vẽ màu vừa luyện tập bộ đề toán, một kỳ nghỉ hè rất nhanh sẽ kết thúc.

Sau buổi tốt nghiệp, cô biết được một tin tức vô cùng xấu.

Cô giáo Hạ chuyển sang dạy toán cho khối lớp năm, lớp học của An Hồng đổi một cô giáo trẻ hơn.

An Hồng đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ hỏi cô vì sao lại đổi lớp.

Cô giáo Hạ nói, cô tính toán khoảng hai năm nữa sẽ nghỉ hưu về nhà trông nom cháu ngoại. Sau khi thương lượng cùng ban giám hiệu nhà trường, quyết định dành hai năm này dành cho khóa cuối cấp chuẩn bị tốt nghiệp, mà lớp của An Hồng sẽ được chuyển cho giáo viên trẻ mới ra trường vừa chuyển đến công tác.

An Hồng có cảm giác bị vứt bỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng.

Cô giáo Hạ nói: "Về sau mỗi tuần một lần vào buổi trưa, em đến đây tìm cô, trong mấy năm cuối này cô trò mình sẽ cùng nỗ lực để có thể giúp em cải thiện thành tích môn toán học, em thấy như vậy có được hay không?"

An Hồng lập tức liền vui mừng, gật đầu lia lịa: "Vâng!"

Nhưng là, đến thứ hai, khi cô cầm bài tập số học đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ thì lại gặp được một người hầu như đã bị quên lãng trong ký ức.

Cậu bé đang ngồi bên cạnh cô giáo Hạ, cúi đầu làm bài tập. Nhìn đứa nhóc xinh đẹp này thật vô cùng quen mắt?

Mái tóc khô hôi như nắp nồi đã không còn, thay vào đó là kiểu đầu được cắt tỉa rất thoải mái. Cậu bé đang viết chữ, lông mi khẽ động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mũi nhỏ, môi hồng nhỏ xinh.

Lúc Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt dò xét của An Hồng.

Hai người đồng thời nhảy lên.

"Làm sao cậu lại ở chỗ này?!"

"Làm sao cậu lại ở chỗ này?!"

Trăm miệng một lời.

Cô giáo Hạ giật mình, thấy An Hồng thì giới thiệu với cô: "Đây là bạn học trong lớp cô, tên là Lộ Vân Phàm, bạn ấy tới để cô chữa bài, cũng sắp kết thúc rồi, em chờ một lát nhé."

An Hồng kinh ngạc: "Không phải là cậu đang học lớp bốn sao? Lúc nào thì lại lên lớp 5 rồi hả?"

Lộ Vân Phàm cười với cô, tỏ vẻ như chuyện này là đương nhiên: "Tớ nhảy cấp."

"Thần đồng nhảy cấp trong truyền thuyết kia chính là cậu?" An Hồng không thể tin.

"Chính là tớ rồi." Cậu bé dương dương tự đắc, hất cằm về phía sách bài tập trong tay An Hồng hả hê: "Bài tập lớp 6 của cậu tớ cũng làm được."

An Hồng chán ghét nhìn nó, cái thằng nhóc thối tha này, thật rất đáng đánh đòn.

Cho đến lúc An Hồng bắt đầu buổi phụ đạo đặc biệt cùng cô giáo Hạ, Lộ Vân Phàm vẫn còn chậm chậm chạp chạp dọn dẹp sách vở. Cô giáo Hạ nhìn không nổi, hỏi: "Lộ Vân Phàm, sao em vẫn chưa trở về lớp học?"

Nó nháy mắt, mặt dày hỏi cô giáo Hạ: "Cô giáo, em có thể cùng ngồi học với chị được không?"

"Không được." An Hồng cùng cô giáo Hạ đồng thời mở miệng.

Cô giáo Hạ vẻ mặt uy nghiêm: "Em học nhảy lên lớp năm, nên học chương trình của lớp năm, nếu muốn học lớp 6 thì nói ba của em tới nói chuyện với cô."

"Nhưng mà cô ơi, đề bài lớp 6 em cũng biết làm mà."

"Vậy thì em còn phải học cái gì? Mau trở lại lớp đi!" Cô giáo nghiêm mặt trừng mắt lên vẫn rất đáng sợ. Lộ Vân Phàm lập tức thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng làm việc.

An Hồng vừa làm bài vừa buồn bực trong lòng lại nghe được cô giáo Hạ vừa cười vừa nói: "Đứa nhỏ này....."

Đứa bé xinh đẹp, quả nhiên là người người đều thích.

Lộ Vân Phàm phiền não vô cùng

Học nhảy lớp, bên cạnh đều là giáo viên cùng bạn học xa lạ, nó thoáng có chút không biết phải theo ai.

Chỉ là, bản lĩnh của nó rất cao nó, có thể nhanh chóng hòa nhập vào tập thể lớp, đó chính là —— ý vào diện mạo, gia bộ đáng thương.

Tuổi của nó so với bạn bè cùng lứa cũng là còn hơi nhỏ. Hơn nữa vóc dáng nó cũng nhỏ, tay chân khẳng khiu, da lại trắng, từ trước tới giờ luôn là đứa thấp nhất trong đám học sinh nam của lớp. Nhảy lên lớp năm, những cô bé trong lớp lại hơn nó một tuổi, thấy thẳng nhóc đáng ghét dễ dàng yêu, mọi người đều vô cùng yêu thích, mỗi ngày đều tụ tập thành từng đám vây quanh chọc ghẹo nó, cùng nó buồn chuyện, thậm chí có lúc còn sờ tay sờ chân.

Lộ Vân Phàm cảm thấy phiền chết đi được, lại không thể hiện thái độ ra ngoài, chỉ có thể cười khúc khích mặc cho bọn họ nói tới nói lui. Gương mặt này, thật là khiến nó vừa yêu vừa hận, từ nhỏ nó đã biết mình rất xinh đẹp, cũng rất biết cách lấy lòng các tiền bối trong lớp, nhưng là tại sao cổ tình có một người nọ, từ đầu đến cuối đều đối với nó thật hung dữ, thậm chí còn tỏ ra không quen biết?

Nếu cậu ta là đứa bé xinh đẹp thì còn nói, đằng này lại vô cùng xấu xí.

Được rồi, cũng không phải là quá xấu như vậy á.

Chỉ là da đen một chút xíu, vóc dáng lùn một chút xíu, mắt nhỏ một chút xíu, lỗ mũi thấp một chút xíu, hàm răng khấp khiểng một chút xíu..... mà thôi.

Có một lần An Hồng đang ở chỗ cô giáo Hạ học bổ túc môn toán, Lộ Vân Phàm ở một bên làm bài tập.

Lúc cô giáo Hạ có việc đi ra ngoài, Lộ Vân Phàm không nhịn được, kẹp đuôi tóc của An Hồng hỏi cô: "Có phải bạn rất thích ăn kẹo đúng không? Tại sao răng lại xấu như thế này?"

An Hồng lập tức xấu hổ đỏ mặt, mím chặt miệng trừng nó, đợi đến lúc cô giáo Hạ trở lại, hỏi An Hồng, cô còn cắn chặt hàm răng không lên tiếng.

Cô giáo Hạ nhìn sắc mặt cô nặng nề, cho là thân thể không thoải mái, để cô trở về lớp.

Lộ Vân Phàm ở một bên hi hi cười: "Cô giáo, bạn ấy bị đau răng "

An Hồng vọt tới toilet, xem một chút mọi nơi không thấy ai, há mồm quan sát hàm răng của mình, không có sâu răng, chính là lúc mọc răng không để ý nên có chỗ bị lõm vào bên trong.

Nha..... Vậy phải làm sao bây giờ?

An Hồng có chút nghi ngờ, tại sao mình càng ngày lại càng chú ý đến hình thức đây? Ngày trước là không bao giờ thèm để ý đến hay sao.

Năm lớp sáu, phải lựa chọn tiểu Thăng sơ.

Cái vấn đề này, từ kỳ nghỉ hè năm ngoái An Hồng vẫn suy tư đến bây giờ.

Thành tích của cô, đứng thứ 18 đến 22 trong lớp, ở khoảng giữa, số học rất ưu tú, ngữ văn rất bình thường.

Bà ngoại cùng mẹ không có đưa bất kỳ đề nghị nào cho cô, mẹ bảo hoàn toàn do cô quyết định. Cô nghĩ không ra, còn lưỡng lự giữa tam trung và trung học Ngọc Lan, sự lựa chọn này rất khó, bởi vì thi không đậu bất kỳ một cái nào cũng chỉ có thể vào trung học đường sát.

Nếu bàn về cơ hội thi trung học Ngọc Lan là chắc chắn nhất. Nhưng là, cô vẫn có chút không cam lòng, nếu như có thể đậu lên tam trung thì việc thi đậu cấp 3 sẽ lớn hơn một chút, cuối cùng tỷ lệ đỗ vào đại học Z cũng cao hơn. Nhưng là nếu không thể thi được thì làm sao.

Đang do dự cùng quần bách, cô đi nói với cô giáo Hạ suy nghĩ và khó khăn của mình.

Ngày ấy, đúng dịp Lộ Vân Phàm cũng ở đây, nhưng là An Hồng coi như nó không tồn tại.

Cô giáo Hạ trầm ngâm một hồi, nói: "Cô thì đề nghị em thi vào trung học Ngọc Lan. Cô hiểu rõ khả năng của em, nếu thi Ngọc Lan sẽ chắc chắn hơn rất nhiều."

Lộ Vân Phàm đột nhiên chen miệng: "Cậu quả nhiên rất đàn, bây giờ mình mà thi tam trung cũng có thể thi đậu!"

"Cậu im miệng cho tôi!" An Hồng rống lên.

Lộ Vân Phàm trừng mắt với cô, bĩu môi, cúi xuống làm bài tập.

Cô giáo Hạ nhìn hai kẻ dở hơi trước mặt, không hiểu tại sao hai người bọn họ lại nhìn nhau không vừa mắt như vậy. Cô nói tiếp: "Tam trung thì tốt, nhưng là áp lực cạnh tranh quá lớn. Nói thật, cô dạy học nhiều năm như vậy, đối với các trường học trong thành phố J hiểu rất rõ, tam trung trung học đệ nhất cấp cũng không có quá nổi trội, nó nổi danh là bởi vì trung học đệ nhị cấp. Nói cách khác, vào tam trung trung học đệ nhất cấp không nhất định có thể thi đậu cấp ba, mà Ngọc Lan trung học, nó không có trung học đệ nhị cấp, cả trường chỉ trung học đệ nhất cấp, năng lực giáo viên không tồi, hàng năm thi cấp ba tỉ lệ đỗ đều là rất tốt."

Cô cười nói, "Dĩ nhiên, đây chỉ là đề nghị của cô, em có thể tham khảo một chút rồi tự quyết định."

An Hồng gật đầu một cái, rời khỏi phòng làm việc của cô giáo Hạ.

Trở về phòng học trước, thần xui quý khiến thế nào, cô đi đến lớp 6/1, nhờ người gọi Tần Nguyệt ra ngoài, An Hồng hỏi: "Bạn đăng ký vào trường trung học nào?"

Tần Nguyệt nói: "Ngọc Lan, mình đã nộp đơn rồi. Thật gần nhà nha, mỗi ngày có thể ngủ nướng thêm 30 phút. Bạn thì sao?"

An Hồng cười nói: "Mình cũng đăng ký Ngọc Lan."

Có lẽ, là ở mùa hè năm trước, khi Hàn Hiểu Quân nhắc đến tên của trung học Ngọc Lan, trong lòng cô cũng đã có quyết định.

Ngày nộp nguyện vọng, trên hành lang lại ngoài ý muốn gặp phải Lộ Vân Phàm.

Nó đang học lớp năm, cùng một khu giảng đường với cô.

Lộ Vân Phàm không đối chọi gay gắt như thường lệ, nó đi song song, nhảy nhót nhót nhót, người còn lùn hơn cô một nửa cái đầu.

Nó hỏi: "Bạn không đăng ký tam trung?"

An Hồng nói: "Không có."

"Là Ngọc Lan?"

"Ừ."

Lộ Vân Phàm nhướn miệng cười: "Ngọc Lan cách nhà mình cũng khá gần nha, vậy sang năm mình cũng xin vào Ngọc Lan."

An Hồng tức xạm mặt lại, trong lòng không khỏi toát ra ý nghĩ muốn đổi sang đăng ký vào tam trung. Xong lại nghĩ ngợi một chút, cái thằng nhóc thói tha này, tại sao mình lại phải kiêng kỵ nó đây?

Nó và cô, hai người căn bản là hoàn toàn khác biệt chứ sao

Cuộc thi vào trung học Ngọc Lan, An Hồng làm bài rất thuận lợi.

Lấy được thư thông báo trúng tuyển một ngày kia, cô rất cuộc buong lòng tâm tình.

Tổng Lý Đình cũng thi đậu Ngọc Lan, cô nói hy vọng sẽ được học cùng lớp với An Hồng, An Hồng cũng nghĩ như vậy.

Trong buổi lễ tốt nghiệp, tâm tình An Hồng trái lại rất yên tĩnh, mang khăn quàng đỏ ngồi ngay ngắn ở hội trường nghe hiệu trưởng, đại biểu giáo viên, đại biểu cho học sinh tốt nghiệp lên phát biểu, cô nhìn lên phía trên chỗ Tần Nguyệt đang đọc diễn văn rất tình cảm, trong lòng nổi lên mong đợi nho nhỏ.

Trước khi rời khỏi trường học, cô đặc biệt đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ để nói lời từ biệt

Cô giáo Hạ trù mền vuốt đầu, dẫn cô vào trung học đệ nhất cấp không nên buong lòng, nếu là có việc gì phiền lòng, cũng có thể tìm đến cô hàn huyên một chút, cô cho An Hồng địa chỉ nhà cùng số điện thoại, nói mình qua một năm nữa liền về hưu, đến lúc đó An Hồng có thể trực tiếp đi đến nhà cô

Có thể gặp được một cô giáo như vậy, không thể không nói đó là may mắn của An Hồng.

Đi khỏi phòng làm việc của cô giáo hạ, Trong hành lang, An Hồng lại đụng phải Lộ Vân Phàm.

Nó ôm một chồng sách vở, cặp mắt xinh đẹp nhìn cô chằm chằm.

Tâm tình An Hồng đang tốt, cũng quên mất hiềm khích trước kia, đeo cặp sách trên lưng, nhếch môi cười với nó.

Lộ Vân Phàm hỏi cô: "Bạn nhận được giấy thông báo của trung học Ngọc Lan chưa?"

An Hồng nói: "Nhận được rồi."

Nó không nói chuyện nữa, chỉ là gật đầu một cái, sau đó dùng một loại vẻ mặt là lạ nhìn cô.

An Hồng không giải thích được, liền phát tay với nó một cái nói "Hẹn gặp lại".

Ảnh mắt thoáng nhìn qua cảm thấy thẳng thóc thối tha này đột nhiên cúp mắt, gương mặt đau thương.

Cô có chút mê hoặc, rồi lại nghĩ, những thứ này thì có liên quan gì đến mình?

Bên trong ngôi trường này, tất cả những người mà cô thích hay không thích, từ nay về sau đều trở thành quá khứ.

Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi trường học, cảm giác thế giới vô cùng lớn, mình đang trưởng thành, thoát khỏi cái mác “học sinh tiểu học”, lại gần cuộc sống tự do tự tại thêm một bước.

Một kỳ nghỉ hè mà cô cảm thấy thoải mái nhất từ trước đến giờ. Bác sĩ Tiêu cùng mẹ mang Tiêu Lâm đi Tam Á du lịch.

Mẹ vốn là muốn dẫn An Hồng đi, bắt buộc dĩ cha mẹ bác sĩ Tiêu lại đi cùng nên cũng rất khó cho mẹ khi mang theo An Hồng.

An Hồng nói không sao cả, vụng trộm đem đồ bơi mới mua lặng lẽ nhét vào tầng cuối cùng của ngăn kéo.

Đợi đến khi bọn họ du lịch trở lại, Tiêu Lâm giống như cầm đến bảo vật, đem hình chụp lúc đi du lịch cho bà ngoại xem, nhìn trong hình trời xanh biển biếc cùng gia đình ba người cười như hoa, An Hồng ngồi trên giường nhỏ trong phòng khách cũng không lui xuống được.

Cô nhớ đến thời gian còn sinh hoạt ở thôn Hạnh Phúc, ít nhất cô còn có phòng riêng, còn có Hàn Hiểu Quân an ủi.

Bác sĩ Tiêu phát hiện tình trạng răng của An Hồng, nhân lúc còn nhỏ, đưa An Hồng đi nắn răng. Theo mẹ cùng bác sĩ Tiêu đi bệnh viện, An Hồng há to mồm mặc cho nha sĩ kiểm tra, nha sĩ nói hàm răng của cô quá mức khấp khiễng, muốn nắn thẳng lại cần đeo niềng 2 năm, thậm chí là 3 năm.

An Hồng cả kinh thất sắc, mẹ cùng bác sĩ Tiêu cũng ngồi im lặng, nhờ bác sĩ trị liệu thật tốt.

Vì vậy bác sĩ lấy khuôn, mấy ngày sau làm niềng răng cho An Hồng đeo, An Hồng thật là cực kỳ khó chịu, niềng răng inox cứng ngắc lạnh lẽo nhét vào trong miệng, vừa bắt đầu rất khó thích ứng.

Mấy ngày đầu, cảm giác khó chịu cùng đau đớn không ngừng hành hạ cô, làm cô không muốn mở miệng nói chuyện, ăn cái gì cũng không có khẩu vị. Nghĩ đến 2,3 năm tới còn phải đeo bộ “chỉnh hàm” như vậy, cảm giác vui sướng khi thi đậu trung học đệ nhất cấp lập tức biến mất không còn sót lại chút nào.

Tiêu Lâm vô cùng hả hê nhìn An Hồng, trước mặt người lớn còn bắt chước đáng vẻ An Hồng đeo niềng răng ăn cơm, nói chuyện, chọc cho bọn họ cười ha ha.

An Hồng cảm thấy rất khó hiểu, cái đứa “em gái” này thật sự là em cùng mẹ với cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đi biển

Lúc Hàn Hiểu Quân trở lại nghỉ hè đã là trung tuần tháng bảy. Thấy An Hồng đeo niềng răng, mặt mày ủ ê cũng cảm thấy buồn cười. An Hồng không giận, vội vàng hỏi anh kết quả thi cấp ba như thế nào, Hàn Hiểu Quân cười cười, nói anh đăng ký nguyện vọng vào trường dạy nghề, chuyên ngành cơ điện công trình, đã nhận được thư thông báo trúng tuyển.

An Hồng rất kinh ngạc, hỏi anh: "Làm sao anh lại đăng ký trường nghề? Không phải là sẽ không vào đại học hay sao?"

Hàn Hiểu Quân nói: "Anh muốn nhanh chóng đi làm mà thôi."

An Hồng rất tức giận, cô trân trọng giao ước của bọn họ, dụng công học hành, còn vì thi vào trung học đệ nhất cấp mà buồn phiền, vậy mà cái người lập ước định kia lại hời hợt nói muốn nhanh một chút đi làm.

Nhưng mà cô cũng không tức giận bao lâu, mấy ngày sau, Hàn Hiểu Quân tới gọi cô cùng đi chơi.

"Đi Thanh Đảo, Nhật Chiêu." Anh nói, "Nhà bác anh ở Nhật Chiêu, đã lâu không gặp, mẹ anh nói anh đưa em đi cùng."

An Hồng kinh ngạc: "Nhà anh đi thăm họ hàng thân thích, làm sao mà em đi cùng được cơ chứ."

"Em thật ngốc." Hàn Hiểu Quân mỉm cười, "Năm nay em đỗ trung học đệ nhất cấp, anh lên cấp ba, ba anh nói muốn ăn mừng, A Hồng, em cũng là một thành viên trong gia đình anh đấy"

Anh nói tự nhiên như vậy, giống như là một chuyện tất lễ dĩ ngẫu. An Hồng cảm động, lại một lần nữa không để ý hình tượng, khóc sùi sụt trước mặt anh.

Bọn họ ngồi xe buýt giường nằm suốt đêm đi Nhật Chiêu.

Thời điểm đó xe buýt giường nằm còn là giường đôi, mỗi hàng hai giường song song nhau. Mẹ Hàn vốn an bài Hiểu Quân cùng cha Hàn ngủ chung, bà cùng An Hồng ở một chỗ nhưng Hàn Hiểu Quân cự tuyệt.

Không biết có phải là vì anh vẫn còn giận đối cha Hàn hay không, cảm thấy cùng cha Hàn ở một chỗ sẽ vô cùng nhàm chán, tóm lại, Hàn Hiểu Quân nói anh sẽ ngủ chung với An Hồng.

Mẹ Hàn không quá yên tâm, ban đêm để mặc cho hai đứa bé ở cùng nhau, ngộ nhỡ có người trộm vặt hoặc là xảy ra chuyện gì khác, bà biết làm thế nào. Cha Hàn lại gạt bỏ băn khoăn của mẹ Hàn: "Hiệu Quân đã là học sinh cấp 3, ngày xưa lúc bằng tuổi nó tôi đã ra đi làm rồi."

Ban đêm xe buýt chạy rất nhanh. An Hồng nằm gần cửa sổ, Hàn Hiểu Quân liền nằm nghiêng ở bên người cô. An Hồng nằm ngửa nhìn bầu trời lấp lánh đầy sao, trong lòng cảm thấy chuyến đi này tựa như một giấc mộng.

Khẽ xoay người nhìn Hàn Hiểu Quân bên cạnh, anh nhắm hai mắt, khuôn mặt anh tuấn, gò má phía bên ngoài cửa sổ bị đèn xe chiếu rọi bập bùng, An Hồng có chút mất hồn, giống như trở lại rất nhiều năm trước kia, một đêm đông trong chăn bông ấm áp, hai người bọn họ cũng gần nhau như vậy, nghĩ đến năm đó Hàn Hiểu Quân ngày ngọ nói lời cầu hôn, An Hồng liền đỏ mặt.

Không biết Hàn Hiểu Quân mở mắt từ lúc nào, ánh mắt của anh rất đẹp, hai mí thật sâu, lông mi thật dài, con ngươi trong suốt, liếc nhìn liền bị hấp dẫn.

Anh khẽ nhếch miệng, âm thanh ngái ngủ, cười hỏi: "Nhóc con, em lại không ngủ được hả? Có muốn anh giúp em đếm cừu hay không? Hoặc là —— kể chuyện cổ tích cho em nghe?"

Mặt An Hồng càng đỏ hơn, kéo chăn đắp qua đầu thật nhanh nói: "Em muốn đi ngủ rồi."

Hàn Hiểu Quân kéo chăn của cô xuống, An Hồng lúng túng nhìn anh, trái tim nhỏ đập thình thịch, cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân muốn nói gì với cô hay sao?

Đợi nửa ngày, cuối cùng anh buột miệng: "Em có ảm đầu hay không, chặn trên xe bản như vậy, em còn muốn đắp kín mặt?"

Ở Nhật Chiêu, lần đầu tiên An Hồng nhìn thấy biển.

Mặc dù không như tưởng tượng nhưng vẫn làm cô phấn khích.

Trong không khí có mùi vị mặn mặn không dễ ngủ, Hàn Hiểu Quân nói, đây chính là mùi của biển.

Thay đồ tắm mới xong, An Hồng hô to gọi nhỏ chạy về phía bờ cát, Hàn Hiểu Quân nhanh tay kéo cô lại, đưa cho một cái phao bơi.

"Làm sao vậy a? Em biết bơi mà." Cô có chút bất mãn.

Hàn Hiểu Quân gõ đầu cô: "Em nghĩ chỗ này là hồ bơi hả, sóng biển rất lớn, trước tiên thích ứng một chút đã."

An Hồng chạy đến bờ biển, thò chân chạm vào nước, cảm thấy không nóng không lạnh, rất thoải mái, lập tức liền nhảy đến trong nước, lội vài bước, nước biển liền tràn đến hông cô. Sóng biển đua nhau đánh vào bờ, mỗi lần như vậy lại đem An Hồng nâng cao lên khỏi mặt đất, cô ôm phao vui vẻ cười lớn, Hàn Hiểu Quân bên cạnh tím tím hỏi: "Vui không?"

"Chơi thật vui!" Cô cực kỳ hưng phấn, đi qua đi lại cảm thấy chưa đã ghiền, thừa dịp Hàn Hiểu Quân bơi đi mất hút, cô lạng lẽ bỏ phao ra, bơi vào trong nước.

Bãi tắm Nhật Chiêu còn chưa được khai thác, lại không phải là thắng cảnh du lịch, người tới bơi lội đều là dân bản xứ cho nên cũng có nhiều người không sử dụng phao cứu sinh.

An Hồng hoạt động tay chân nhỏ, vùng vẫy như đang ở trong bể bơi, cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Lúc cô đang bơi lội vui vẻ thì một ngọn sóng to đánh tới, trùm lên cả người. Làm An Hồng bị lật ngược lại. Cô quên lấy hơi, đầu lập tức bị chìm trong nước biển, ừng ực ừng ực uống hai ba ngụm, sặc lên sặc xuống. Cô nghĩ lật người lại thì con sóng thứ hai ập đến.

An Hồng sợ hãi, sau đó bắt đầu hối hận không có nghe theo lời Hàn Hiểu Quân mang theo phao bơi. Cô thương tâm nghĩ, có lẽ hôm nay mình phải chết ở nơi này?

Một người khi đứng trước cái chết, có hay không đem tất cả mọi chuyện giống như thước phim lần lượt hiện ra trong đầu?

An Hồng không biết, cô chỉ biết lúc đang chơi voi trong nước biển thì đầu cô chỉ còn lại tên của một người.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy hông cô.

Tiếp đó một cổ sức mạnh kéo cô ra khỏi mặt nước.

Phun vãi hóp nước, cô mơ hồ mở mắt ra liền bắt gặp vẻ mặt hoảng sợ cùng một đôi mắt kiên định.

An Hồng vô lực nằm ở trên người Hàn Hiểu Quân, cô thử một chút lại bị ai phát hiện ra cái chỗ làm cô suýt "chết chìm" có thể đặt chân xuống được, trong nháy mắt tinh thần trở nên sa sút vô cùng.

Cô túm lấy vai Hàn Hiểu Quân, ở trong nước, hai người trên người cũng trơn trượt, chạm vào da thịt anh, An Hồng cảm thấy hình như có một dòng điện từ đầu ngón tay bắn thẳng đến trái tim.

Hàn Hiểu Quân thấy sắc mặt cô rớt cuộc từ trắng bệch chuyển sang hồng hào, mới thở dài một hơi, tức giận nói: "Con nhóc chết tiết này, có phải em muốn anh tức chết không hả? Em có biết là vừa rồi rất nguy hiểm hay không?"

"Em sai rồi, lần sau không dám nữa." An Hồng cười với anh, lộ ra niềng răng cổ quái trong miệng, chỉ có lúc đối mặt với Hàn Hiểu Quân thì cô mới thu hồi sự quật cường.

Sau đó, cô chỉ vào nơi xa nói: "Hiểu Quân, phao cứu sinh bị trôi mất rồi."

Hàn Hiểu Quân quay đầu lại nhìn chiếc phao màu vàng bị trôi ra xa nói: "Không sao, em không có việc gì là tốt rồi."

Chơi mệt, mọi người đi ăn cơm, bác Hàn Hiểu Quân thấy một nhà ba người đi chơi còn mang theo một cô nhóc thì không khỏi tò mò. Nhìn dáng vẻ Hàn Hiểu Quân chăm sóc An Hồng vô cùng cẩn thận liền đùa giỡn: "Anh, chị, hai người trẻ tuổi như thế mà cũng đã có con dâu à nha?" Nói xong che miệng cười khúc khích.

Hàn Hiểu Quân đỏ mặt, An Hồng cũng không còn là đứa trẻ vài ba tuổi, đã sớm hiểu "Nàng dâu" nghĩa là gì, nghe nói như thế thì thẹn thùng cúi mặt xuống.

Ngược lại, mẹ Hàn thông thả ung dung nói: "Tôi là nhìn A Hồng lớn lên, mỗi lần con bé hợp phụ huynh đều là tôi đi. Về sau nếu hai đứa nó thật lòng yêu thích nhau, tôi sẽ là người đầu tiên gả tay tán thành."

"Mẹ!" Hàn Hiểu Quân quần chết rồi, không hiểu bình thường bà mẹ mình vẫn bảo thủ như vậy mà sao lúc này lại hào phóng đến thế.

An Hồng cúi đầu chỉ lo dùng bữa. Đối với lời nói của mẹ Hàn, trong lòng cô có chút vui sướng mơ hồ, nhưng với Hàn Hiểu Quân, cô lại đoán không ra tâm tư trong giọng nói của anh.

Buổi tối tại nhà bác Hàn Hiểu Quân.

Đó là một gian nhà trệt rộng rãi, bên trong vườn còn có giếng nước, nước giếng mát lạnh trong suốt dùng để giải nhiệt cho mùa hè nóng nực. Hàn Hiểu Quân mang theo An Hồng cùng em họ của mình, ở trong sân mức nước chơi đùa cực kỳ vui vẻ, sau đó lại dùng nước giếng ướp lạnh dưa hấu để ăn. An Hồng vô cùng cao hứng, làm cô nghĩ đến thời gian vui vẻ khi còn ở thôn Hạnh Phúc. Những ngày sung sướng như vậy, sau này cũng sẽ không có nữa.

Suốt ba ngày ở Nhật Chiêu, An Hồng theo chân Hàn Hiểu Quân đi chơi khắp nơi. Ăn bánh nướng áp chảo, ăn cháo ngô, ăn hải sản. Mỗi ngày đều tự do tự tại như thần tiên.

Sau đó, bọn họ từ biệt bác Hàn Hiểu Quân, ngồi xe rồi lại chuyển sang đi thuyền, từ Hoàng Đảo đến Thanh Đảo.

Đến Thanh Đảo giống như đi du lịch sinh thái, lên rừng xuống biển.

Trên bãi tắm ở Thanh Đảo có rất nhiều du khách làm An Hồng cảm thấy không được thoải mái như lúc còn ở Nhật Chiêu.

Nhưng là hải sản ở Thanh Đảo ăn càng ngon. Mỗi bữa ăn uống kèm bia lạnh, bốn người có thể chén hết một số lượng lớn đồ ăn.

Cha Hàn nghĩ dạy An Hồng uống bia, mẹ Hàn có chút do dự, Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng: "Em có muốn uống không?"

An Hồng hưng phấn không ngừng gật đầu.

Sau đó, cô nâng lên một cốc bia, ừng ực ừng ực uống hơn nửa cốc, cuối cùng còn quẹt quẹt mồm, vẫn chưa thỏa mãn nói: "Thật sự sáng khoái!"

Cha Hàn chau mày há hốc mồm: "Thì ra là con chính là tiểu sâu rượu."

An Hồng hả hê cười: "Ba con mới là sâu rượu."

Nghĩ đến người cha trong truyền thuyết của An Hồng bị ngọc độc rượu giả mà chết đi, ba người cha Hàn, mẹ Hàn và Hàn Hiểu Quân đều cảm thấy đầu đồ mồ hôi.

Hóa ra từ lượng cũng sẽ đi truyền nha.

Buổi tối, Hàn Hiểu Quân lôi kéo An Hồng ra bờ biển chơi.

Mấy cô gái Thanh Đảo ai nấy cũng cao gầy xinh đẹp, hơn nữa lại rất bạo, dám mặc đồ tắm trên đường đi lại.

Họ liên tiếp nhìn về phía Hàn Hiểu Quân.

Nhìn thấy cảnh tượng ong bướm như vậy, An Hồng có chút ngây ngô, len lén ngó sang Hàn Hiểu Quân, anh vẫn là ngồi im với một khuôn mặt không biểu tình.

Tìm chỗ ngồi trên bãi tắm ven biển, Hàn Hiểu Quân lặng lẽ móc ra thuốc lá và bật lửa.

"Anh không sợ em sẽ mách ba anh à?" An Hồng liếc mắt nhìn anh.

"Em hả?" Hàn Hiểu Quân cười, "Em sẽ không làm vậy."

Một tay anh chống trên cát, hai chân duỗi về phía trước, nhìn trời sao phun ra một vòng khói.

"A Hồng, em nhìn xem, bờ biển ban đêm đặc biệt nhiều sao, thật xinh đẹp."

An Hồng cũng học bộ dáng của anh, nhìn hướng lên trời.

Khắp trời đầy sao quả nhiên sáng chói mắt, ở thành phố J, vô luận như thế nào cũng không thấy được cảnh tượng này.

Trầm mặc ngắm những vì sao hồi lâu, Hàn Hiểu Quân mới mở miệng:

"Trường anh học có chương trình đại học 3+2, ý định của anh là sau khi thi đậu tốt nghiệp trung học, chỉ cần thêm 2 năm là có thể lấy được bằng đại học. Hơn nữa chuyên ngành của anh là cơ điện, về sau sẽ dễ dàng tìm việc."

An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, không hiểu lời của anh là có ý gì.

Hàn Hiểu Quân cũng xoay đầu lại, ánh mắt của anh dịu dàng như nước.

"A Hồng, anh có thể bắt đầu thực tập vào năm thứ hai đại học, đến lúc đó anh sẽ trở về thành phố J tìm việc làm."

"Cái gì?"

"Nói cách khác. Khi em học lớp 11, anh liền có thể trở về."

Anh cười lên, khoe mắt cong cong, lộ ra hàm răng trắng đều, "Chúng ta không cần đợi đến lúc em học đại học năm nhất, là có thể ở chung một chỗ."

An Hồng trong óc trống rỗng, đây là..... hứa hẹn sao?

Nhìn khuôn mặt Hàn Hiểu Quân, lại ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời lóng lánh ánh sao. An Hồng nghĩ, có phải mình đang nằm mơ không?

Cô chỉ mới 12 tuổi, ý tứ trong lời nói này của Hàn Hiểu Quân, còn không phải là có thể hiểu được hoàn toàn.

Cho dù là trong nháy mắt nghĩ tới vấn đề đó liền lập tức phản bác "không thể nào".

Cô là An Hồng, là một cô gái vô cùng bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, hoàn cảnh gia đình phức tạp, đáng dấp lại xấu xí, đầu cũng góc ghech. Mà Hàn Hiểu Quân lại là người thông minh, anh tuấn, cao ráo, tình tình tốt đẹp, gia đình ấm áp, kinh tế khá giả. Mọi cái đều ưu tú.

Mà mình, không có gì cả.

Cho đến lúc nằm trên xe từ Thanh Đảo trở về thành phố J, trong lòng An Hồng vẫn còn suy nghĩ về ý nghĩa trong lời nói của Hàn Hiểu Quân.

Nghĩ không ra, cũng không thêm nghĩ nữa, cô nhìn Hàn Hiểu Quân nằm bên cạnh, thân người cao ráo, nằm trên giường phải co chân lại, ngủ cũng không được thoải mái.

An Hồng lại quay đầu nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ. Càng xa biển, sao trời lại càng mờ hồ âm đạm, chờ lúc về đến thành phố J, sẽ chỉ còn lại bầu trời đêm mênh mông khói bụi cùng ánh trăng lạnh lẽo.

Theo buồng xe lay động, mí mắt An Hồng từ từ nhắm lại, mấy ngày chơi bờ khiến mọi người đều vô cùng mệt mỏi.

Cô nhắm mắt nghĩ thầm: nếu như đây là một giấc mộng, chỉ mong vĩnh viễn sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Chương 27: Quy tắc ngầm của cuộc hành trình

Bầu trời đầy sao cứ dần dần mờ hồ, cơ thể hơi lay động.

An Hồng mở mắt, suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ là mình đang trên xe buýt từ thành phố T đi huyện Y.

Tư thế của cô rất thoải mái, đầu tựa vào một bả vai ấm áp, trong hơi thở có thể ngửi thấy được mùi nước hoa nam tính rất dễ chịu, một cánh tay đang nắm lấy bả vai cô, ngón tay không biết vô tình hay cố ý chạm vào cánh tay trái.

An Hồng ngẩng đầu lên, Lộ Vân Phàm cũng vừa mới vừa mở mắt.

"Đã tỉnh rồi hả?" Âm thanh trầm thấp, nghe giọng nói của anh lúc này có chút cảm giác an tĩnh lạ thường.

"Vâng." An Hồng ngồi thẳng người, tránh khỏi lồng ngực anh, "Thật xin lỗi, tôi đã ngủ thiếp đi."

"Không sao." Anh lạnh lùng trả lời.

Hành trình Lộ Vân Phàm đi huyện Y xem hoa cải đầu có chút khác thường.

Buổi chiều thứ sáu, dưới ánh mắt phức tạp của Ngũ tổng cùng Tân Duy, An Hồng xin tan làm sớm, về đến nhà, sau khi thu thập xong hành lý, đứng năm giờ, Tiểu Cao lái xe đưa Lộ Vân Phàm tới đón cô.

Bọn họ đi đến bến xe thành phố T.

An Hồng rất kinh ngạc, cô vẫn cho là Tiểu Cao sẽ đi cùng nhưng Lộ Vân Phàm lại muốn đi xe khách.

An Hồng nói nếu không thì cô sẽ lái xe, chạy đến nơi cũng chỉ mất một tiếng đồng hồ, vừa nhanh vừa tiện.

Lộ Vân Phàm không đồng ý.

Tiểu Cao vô cùng lo lắng, nhưng là nhìn khuôn mặt âm trầm của người kia đưa ra quyết định như vậy, bọn họ ai cũng không dám lên tiếng nữa. Lúc gần đi, Tiểu Cao lặng lẽ đưa danh thiếp cho An Hồng: "Quản lý An, nhờ cô chăm sóc cho Lộ tổng! Nếu như có tình huống khẩn cấp xảy ra, cô hãy điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay."

Nói xong một hơi khiến An Hồng không sao hiểu được, chăm sóc? Tình huống khẩn cấp? Có ý gì đây?

Cô cũng không hỏi nhiều, nhận lấy danh thiếp nói OK, nghĩ thầm người trợ lý này của Lộ Vân Phàm thật đúng là rất tỷ mỉ.

Chuyến "đi công tác" lần này, An Hồng đặt cho nó một cái tên là —— Quy tắc ngầm của cuộc hành trình.

Cô nghĩ, bởi vì sáu năm qua, Phong Nguyên cũng là tạo điều kiện cho mình, Tân Duy lại ưu ái cô, vì công trình cao ốc Sang Ý trị giá 300 triệu, cô sẽ làm tất cả mọi việc? Dù bằng bất cứ giá nào đi!

Hướng chi, đối phương là Lộ Vân Phàm.

Ánh đèn bên trong xe mờ ảo, cô phải ghé sát vào cửa sổ mới có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài. Xe buýt phi như bay trên đường cao tốc, đi qua chỗ nào cũng đơn điệu một màu làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Có bao nhiêu năm cô không ngồi xe công cộng? Kể từ lúc mua xe vào năm 2008, tất cả những nơi có thể lái xe đến trong vòng 5 giờ đồng hồ, đều là tự cô hoặc đồng nghiệp lái xe đi, địa điểm xa một chút thì ngồi tàu hỏa hoặc máy bay.

Xe buýt đi với tốc độ cao cũng không phải là một phương tiện an toàn, không biết vì sao Lộ Vân Phàm khăng khăng muốn đi.

Hai người ngồi ở trên xe trong mùi vị hỗn tạp, không khí có chút xấu hổ.

An Hồng lặng lẽ nhìn biểu tình lạnh nhạt của người bên cạnh, quyết định sẽ không tiếp tục nói chuyện cùng anh trước khi đến nơi.

Lộ Vân Phàm đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế, nhìn cũng không được thoải mái. Nhưng thấy bộ dáng người bên cạnh dán đầu vào cửa kính ngó ra ngoài xem xét một cách thú vị, trên môi anh bất giác nở nụ cười. Mới vừa rồi, cô cứ an tĩnh như vậy, dựa vào bờ vai anh ngủ thiếp đi, Lộ Vân Phàm

lặng lẽ cúi đầu nhìn vào tay trái của mình, trên đầu ngón tay hình như còn lưu lại hơi ấm của cô.

Anh nhớ đến buổi tối hôm đó, phía dưới khu nhà An Hồng, cô lao đảo đi về phía anh, ôm anh từ sau lưng, một khắc kia trái tim anh như bị bóp nghẹt lại, thân thể cứng ngắc run rẩy.

Anh nghe được cô hỏi: "Lộ Vân Phàm, những năm này, anh sống có tốt không?"

Anh không có trả lời cô vì căn bản anh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Anh đưa lưng về phía cô, hai mắt nhắm chặt lại, kìm nén những giọt nước mắt đang rơi xuống.

Xe đến bến đã là 9 giờ tối.

An Hồng lôi hành lý của Lộ Vân Phàm ra từ trong khoang hành lý - thấy một chiếc vali du lịch vô cùng lớn thì không khỏi bức bối: "Lộ tổng, đi du lịch Châu Âu thì cũng không cần nhiều đồ như thế này?"

Lộ Vân Phàm liếc nhìn cô một cái, nói: "Đây là nhu yếu phẩm cần thiết hàng ngày."

An Hồng nhìn cái vali chết tiệt có lẽ cũng phải cao đến eo cô: "Vậy anh tự mình kéo đi."

"Tôi kéo hơi bất tiện, liền nhờ quản lý An giúp đỡ."

Lộ Vân Phàm đi đứng cả nhắc, nói vậy cũng không sai.

"Không tiện mà còn mang nhiều đồ như vậy!" An Hồng đem túi du lịch nhỏ của mình đặt lên hành lý của Lộ Vân Phàm rồi kéo đi: "Lộ Vân Phàm, đã nhiều năm trôi qua mà tính tình xấu xa của anh cũng không có thay đổi chút nào."

"Tính cách của tôi sao?" Anh đứng lại trước mặt, quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, "An An, trên cái thế giới này, sợ rằng cũng không thể tìm ra một ai như cô, bụng đang đói mà có người mời ăn thì kêu no rồi để từ chối?"

Nghe một tiếng "An An" như vậy, An Hồng còn có thể nói cái gì nữa?

Hai người đi tới lối ra bến xe, lên một chiếc taxi, đến khách sạn bốn sao duy nhất ở đây, sau khi danh tiếng hoa cải dầu ở huyện Y trở nên phổ biến thì một khách sạn được xây dựng lên, lúc này đang là mùa hoa nở rộ, giá phòng đắt đỏ làm người ta cũng phải cân nhắc.

An Hồng đi làm thủ tục đặt phòng, cô hỏi Lộ Vân Phàm đưa thẻ căn cước: "Thuê một phòng hay hai phòng?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm, trong kẽ răng khạc ra hai chữ: "Hai phòng."

"Hai phòng?" An Hồng nhíu mày, "Anh không phải là muốn ở cùng tôi hay sao? Thuê hai phòng có phải rất lãng phí?"

Rất thành công nhìn đến vẻ mặt anh trong nháy mắt tối sầm lại

Chỉ là, chỉ là trong chốc lát, anh liền cười nói: "Vẫn còn nhiều thời gian mà quản lý An, tôi sẽ không làm cô thất vọng"

Sau khi làm xong thủ tục nhận phòng, Lộ Vân Phàm lại báo ngày hôm sau sẽ nhập đoàn đi xem hoa cải dầu, sáng sớm sẽ lên đường.

Rốt cuộc chia nhau chìa khóa phòng, là hai phòng cạnh nhau. An Hồng cất hành lý, nhanh chóng tắm rửa gội đầu, hai tiếng chờ đợi trên xe bus làm cô cảm thấy mình sắp bốc mùi rồi.

Tắm xong là 10h rưỡi tối, vì đã ngủ một giấc trên xe buýt nên lúc này An Hồng không hề buồn ngủ.

Sau khi lần tới lần lui trên giường nửa tiếng đồng hồ, cô đứng lên rót một ly cafe, lại nhớ ra mình không mang thuốc lá.

An Hồng rất khó ngủ, lạ giường thường khiến cô tỉnh giấc.

Bình thường vẫn hay dùng thuốc ngủ nhưng lâu dài cũng không tốt, vì vậy chỉ có thể dựa vào rượu cồn.

Thuốc lá, rượu, cà phê, đều là đồ vật mang tính kích thích khiến người ta hưng phấn, nhưng với An Hồng thì khác, cô cần chúng để ngủ ngon hơn.

Buổi tối đi trên xe, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm cũng chưa ăn cơm tối, lúc này cô cảm thấy đói bụng.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định đi ăn chút gì đó, uống chút rượu, mua bao thuốc.

Rời khỏi phòng, cô cũng từng nghĩ hỏi xem Lộ Vân Phàm có muốn đi hay không, nhưng cuối cùng lại thay đổi ý định.

Đón xe tới khách sạn thì cô nhìn thấy bên trên một con đường có quán ăn đêm.

Men theo trí nhớ đi tới, quả nhiên đến nơi. Một con đường không dài, hai bên là quán ăn ngoài trời, đầu bếp đang xào nấu đồ ăn trên bếp, mùi thơm nước mũi, xung quanh đều là khách đang ngồi uống bia ăn thịt nướng.

Cô gọi một ít đồ nướng, một chai bia, tự mình ngồi xuống thưởng thức.

Gió nhẹ thổi qua, cảm thấy cực kỳ vừa lòng.

Một mình ăn uống hơn một tiếng đồng hồ, điện thoại di động vang lên, cô đột nhiên có dự cảm không lành.

Nhận điện thoại, bên tai quả nhiên truyền đến âm thanh lạnh lẽo của Lộ Vân Phàm: "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ăn bên ngoài." An Hồng cố ý cảm xiên thịt dê gặm gặm một miếng lớn, phát ra tiếng kêu chộp chộp, "Lộ tổng, bây giờ đã 12 giờ mà tôi còn chưa có ăn cơm tối, ra ngoài ăn một chút cũng không sao chứ?"

"....."

"Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

"Đợi chút."

"Hả?"

"Tôi gọi điện đến phòng cô nhưng không ai nhắc máy. Sợ cô xảy ra chuyện." Âm thanh nhàn nhạt, "Không có việc gì là tốt rồi."

Trong lòng An Hồng liền mềm nhũn: "Tôi lập tức đi trở về, anh hãy nghỉ ngơi đi."

"....."

"Mà..... Có chuyện gì sao?"

Chờ cả ngày, mới nghe được anh phun ra mấy chữ:

"Tôi cũng đói bụng."

"....."

"Lúc nào quay về, cô mua ít đồ ăn giúp tôi."

"Trong khách sạn có dịch vụ đồ ăn 24/24."

"Tôi muốn ăn Toan Lạt Phấn."

"Đêm hôm khuya khoắt, tôi biết đi đâu mà tìm Toan Lạt Phấn?"

"Tôi mặc kệ cô, tôi ở đây chờ." Anh cúp điện thoại, giọng điệu vô lại giống như đứa con nít.

An Hồng bất mãn, khẩu vị cũng tiêu tán.

Rạng sáng mua Toan Lạt Phấn, biết đi đâu mà tìm?

An Hồng tìm một gian hàng mua cơm rang bò, lại mang theo bốn lon bia cùng thuốc lá mới ung dung trở về khách sạn.

Gõ cửa phòng một hồi lâu, Lộ Vân Phàm mới ra mở cửa.

Anh vừa tắm, tóc còn ướt, trên người mặc bộ quần áo ngủ, khuôn mặt lạnh lùng.

An Hồng nghênh ngang đi vào phòng, nhìn thấy vali to dùng vẫn nằm yên tĩnh trong góc, không biết bên trong chứa những thứ gì.

Cô đem đồ ăn trong tay đặt lên tủ TV, nói với Lộ Vân Phàm: "Tôi không tìm được Toan Lạt Phấn, chỉ có cơm rang thịt bò. Tôi nhớ là..... anh cũng rất thích ăn món này."

Nghe được lời của cô..., Nét mặt Lộ Vân Phàm nhu hòa một chút, anh đi tới bên cạnh An Hồng, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi ăn cơm.

An Hồng ngồi ghé lên tủ TV, nhìn anh ăn tĩnh lặng, cô móc ra bao thuốc, đốt một điếu.

Sau khi ăn xong, Lộ Vân Phàm lấy ra một lon bia từ trong túi xách, mở nắp, uống một hớp, quay trở lại mép giường.

Áp suất thấp quanh quần trong phòng, trên TV đang chiếu một tiết mục giải trí nhàm chán.. An Hồng hút tiếp một điếu, Lộ Vân Phàm cũng ngồi yên.

không nhúc nhích, thỉnh thoảng giờ tay uống một hộp bia...

An Hồng cũng lấy ra một lon, mở ra một hơi liền uống cạn nửa lon.

Sau đó, cô để xuống, từ từ đi tới trước mặt Lộ Văn Phàm, cúi đầu nhìn anh.

Lộ Văn Phàm cũng ngẩng đầu nhìn An Hồng, ánh mắt của anh bình thản tĩnh khiết, đôi môi nhẹ nhàng mím lại, nét mặt có chút cảm xúc không rõ ràng.

An Hồng nhẹ nhàng lấy lon bia trong tay anh để lên tủ đầu giường. Sau đó vươn tay khẽ chạm vào khuôn mặt tái nhợt, cúi đầu hôn lên môi anh.

Nụ hôn của cô êm ái, nhẹ nhàng quyến luyến, còn mang theo mùi bia thoang thoảng. Lúc đầu Lộ Văn Phàm cũng không kịp phản ứng, anh khép hờ đôi mắt, ánh mắt mê ly như đang chìm trong ảo cảnh.

Rốt cuộc, khi anh biết đây chính là sự thật, anh giờ tay ôm lấy hông An Hồng, kịch liệt đáp trả. Nụ hôn của anh mãnh liệt, mang tính xâm lược, chiếm đoạt.

An Hồng mặc một bộ quần áo thể thao dài tay rộng rãi, khoác cái áo len dệt kim màu nâu hờ hờ cổ, cô cúi người xuống, Lộ Văn Phàm có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh xuân trước ngực cô.

Hai người răng môi cắn bó, chiếc lưỡi mềm mại quấn quýt nhau, Lộ Văn Phàm rất nhanh cảm thấy trong người khô nóng, một bộ vị nào đó cũng nổi lên phản ứng. Bàn tay anh trượt vào bên trong áo An Hồng, di chuyển trên thân thể cô, đến trước ngực thì khẽ vuốt ve. Nghe An Hồng phát ra âm thanh rên rỉ, hô hấp của anh bắt đầu nặng nề, làn da ứng hồng lấm tấm mồ hôi, trong đôi mắt đã sớm đầy lên ngọn lửa. An Hồng ôm đầu Lộ Văn Phàm, ngón tay mon trôn gương mặt của anh, trên người anh vẫn chưa khô, cô ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của dầu gội và sữa tắm anh vẫn dùng, cô chạm khẽ vành tai của anh, cần cổ đẹp đẽ cùng xương quai xanh quyến rũ, tay dần dần trượt xuống.

Bàn tay mềm mại mở vạt áo ngủ rộng thùng thình dò xét thân thể anh. Khuôn ngực đầy đặn, cơ bụng rắn chắc. An Hồng khẽ vuốt ve, cảm giác dục vọng đang dâng trào khắp cơ thể.

Hai người thở hổn hển, An Hồng đưa tay vào trong quần ngủ của Lộ Văn Phàm, cảm nhận được bộ phận cứng rắn, đôi mắt mê ly, chuẩn bị tiến trong quần lót, đang lúc cao trào, đột nhiên Lộ Văn Phàm nắm lấy bàn tay đang càn quấy của cô.

Hai người đều dừng lại động tác.

An Hồng thở hổn hển mê muội nhìn, lúc này, hơn nửa người anh đã nghiêng dựa vào trên giường, mà cô, đang nửa nằm ở bên cạnh, chân trái cọ xát vào chân trái của anh.

"Không còn sớm, đi về nghỉ ngơi đi." Lộ Văn Phàm giọng nói nhỏ lại, rõ ràng là mang theo chút ảm đạm.

An Hồng tiến tới bên lỗ tai anh, hơi thở thơm như hoa lan: "Không phải anh kêu tôi đến phục vụ hay sao?" Tay tiếp tục chưa từ bỏ ý định thò vào trong, qua lớp quần lót, treu chọc Tiểu Lộ đang cứng rắn.

Lộ Văn Phàm kéo tay cô ra, găm nhẹ: "Đủ rồi!"

An Hồng cả kinh, nhìn mặt anh, có chút không thể hiểu được.

Lộ Văn Phàm ôn định hô hấp, cười một tiếng trầm thấp: "Quản lý An, tôi còn chưa đến mức đói khát như vậy."

An Hồng ngẩn người, từ trên người anh bước xuống, kéo chặt áo dệt kim hờ hờ cổ, khoanh tay, đứng ở bên giường trên cao nhìn xuống.

Cô lạnh lùng hỏi: "Lộ Văn Phàm, cuối cùng anh muốn gì?"

Cô vô cùng nghi ngờ, bỏ xuống tôn nghiêm làm theo ý anh nhưng lại bị cự tuyệt.

Lộ Văn Phàm ngồi thẳng người, cánh tay dài duỗi đến đầu giường lấy một tấm danh thiếp sặc sỡ, đặt lên tay An Hồng: "Quản lý An, cô không thấy rằng hành động của cô cùng nội dung trên thẻ này, không có khác gì nhau hay sao?"

Khuôn mặt An Hồng trong nháy mắt biến sắc. Cô cắn môi một cái, xoay người đi đến cửa phòng.

Lúc sắp đóng cửa, cô quay đầu lại nhìn Lộ Văn Phàm, anh vẫn giữ vững tư thế ngồi như cũ.

Hít sâu một cái, An Hồng cười lạnh: "Lộ Văn Phàm, ở trước mặt tôi, anh còn muốn giả bộ làm Liễu Hạ Huệ?"

"Phanh" một cái, cửa đóng sầm lại, cô trở về phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Kết quả

Một đêm này, hai người đều không thể ngủ.

Sáng sớm, năm giờ rưỡi An Hồng đã rời giường. Thay áo ba lỗ, quần short, cột tóc lên rồi ra ngoài chạy bộ.

Chạy bộ ở thành thị xa lạ này khiến cô cảm thấy rất mới mẻ.

Sáng sớm mùa xuân trên huyện nhỏ lại có một loại cảnh tượng tương đối sinh động. Cô đeo tai nghe chạy qua mấy con phố, trở lại khách sạn là 6h40. Mặc dù thời tiết có chút lạnh nhưng sau khi chạy, cả người An Hồng nóng lên.

Thở hổn hển đứng chờ thang máy, lại đụng phải Lộ Vân Phàm vừa mới xuống lầu ăn sáng.

Hai người vừa thấy mặt nhau đều nghĩ đến tình huống tối hôm qua, có chút cảm thấy lúng túng.

Lộ Vân Phàm mặc chiếc áo len dệt kim hở cổ màu xanh dương mà cô thích, quần jean, chân đi đôi giày da lười màu nâu, nhìn cũng biết là vô cùng đắt đỏ.

Anh nhìn thấy khuôn mặt An Hồng đỏ mềnh, bởi vì vận động mà đỏ lên, chân tay thon thả lộ ra bên ngoài, cặp mắt dài đang nhìn anh quan sát, không khỏi có chút dờ dẫm.

"Sao cô lại ở chỗ này?" anh hỏi.

An Hồng tháo tai nghe MP4 ra trả lời: "Anh nhìn mà không hiểu sao? Chạy bộ."

"Cô nhanh một chút đi lên tám, còn phải ăn sáng, sau đó 7h40 sẽ lên đường." Anh khẽ ho nhẹ, cau mày nói, "Cô mặc phong phanh như vậy không sợ bị cảm lạnh à?"

An Hồng cười nham nhở: "Tôi rất khoẻ mạnh, cũng không yếu ớt giống như Lộ tổng. Đúng rồi, Lộ tổng, sáng sớm ngày mai anh có muốn chạy bộ cùng tôi hay không?" Cô hướng ánh mắt giao hoạt lên đùi anh, chợt làm ra biểu tình ảo não "Ồi trời ạ, thật xin lỗi! Tôi quên mất thân thể anh hơi bất tiện..... Lộ tổng, anh chắc không thể chạy được đi?"

Nói xong cũng không quay đầu, đi vào thang máy, lúc xoay người nhìn qua cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, thấy bóng lưng cứng ngắc bên ngoài, trong lòng An Hồng cười to! Mẹ nó thật là đã nghiền!

An Hồng và Lộ Vân Phàm nhập đoàn cùng 17 người khác, hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người lên xe, ở trên đường giới thiệu về phong thổ của huyện Y.

An Hồng ngồi cạnh Lộ Vân Phàm, bởi vì câu chuyện đùa giỡn lúc sáng, hai người cũng không nói chuyện với nhau. Trước mặt bọn họ ngồi một đôi tình nhân còn ít tuổi, đang thân mật tựa đầu trò chuyện rất tình cảm, cô gái thỉnh thoảng cười duyên mấy tiếng. An Hồng nhìn dáng vẻ tươi trẻ của họ, trong lòng ngực đột nhiên dâng lên một cảm xúc mơ hồ.

1 giờ sau, xe du lịch đến dưới chân núi, hướng dẫn viên cho mọi người xuống xe, nói đây là địa điểm đẹp nhất để ngắm hoa cải dầu, mọi người có hai giờ tự do hoạt động, ngắm hoa chụp hình, sau đó tập hợp lại để đi ăn cơm trưa.

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm bước xuống, cô cảm thấy không khí cực kỳ mát mẻ, ngẩng đầu là trời cao xanh thẳm, mây trắng nhẹ bay, xa xa là núi non biêng biếc, bên cạnh là một mảnh hoa cải dầu vàng óng điểm tô mấy ngôi nhà tường trắng ngói đen, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

"Thật là xinh đẹp!" An Hồng hít sâu một hơi, quay đầu cười với Lộ Vân Phàm, "Ha ha, anh cảm thấy như thế nào?"

Lộ Vân Phàm cũng bị cảnh đẹp hấp dẫn, có lẽ anh đã quên đi chuyện bức bối lúc sáng, nhảy mấy bước tới bên cạnh An Hồng, rất tự nhiên cầm tay cô nói: "Chúng ta đi xuống xem một chút"

Hai người đi vào vườn hoa cải dầu, Lộ Vân Phàm dắt tay An Hồng đi rất chậm. Bên trong có rất nhiều vũng bùn, đường gồ ghề, anh cẩn thận từng li từng tí, vẫn không quên nhắc nhở An Hồng chú ý.

Hai người đi một hồi, nhìn thấy những người khách du lịch khác đều chụp hình, Lộ Vân Phàm nói: "Lấy máy chụp hình ra, tôi chụp cho cô vài bức."

An Hồng tròn mắt: "Máy chụp hình? Tôi không mang máy chụp hình."

"Cô đi ra ngoài chơi thế nào mà lại không mang theo máy chụp hình?"

"Lộ tổng, anh nên hiểu rõ, rốt cuộc là ai muốn đi?"

"Những thứ đồ này không phải luôn là để phụ nữ chuẩn bị hay sao?"

"Anh cũng không có nói cho tôi!"

"Bởi vì tôi thật không nghĩ đến cô sẽ dần như vậy."

"Tôi dần?" An Hồng nhủ mảy, "Lộ Vân Phàm, tôi cùng anh đi đến đây vui chơi, mong anh tôn trọng tôi có được hay không? Anh muốn máy chụp hình, tôi lập tức mua cho anh là được rồi."

Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên cười: "Cô gấp cái gì, điện thoại di động cũng có thể chụp được."

Sau đó anh lấy điện thoại di động ra, kêu An Hồng tạo dáng trong vườn hoa cải dầu, chụp liên tục rất nhiều hình.

"Tôi cũng chụp cho anh vài bức." An Hồng mang điện thoại ra "Khó có dịp đến đây một lần."

"Không cần."

"Nào để tôi chụp cho."

"Tôi không chụp."

"Tại sao vậy?"

"Không thích."

"Cắt ~ trước kia anh rất thích chụp hình còn gì."

Lộ Vân Phàm đen mặt, An Hồng nhanh nhanh ngậm miệng. Lúc này, bọn họ gặp phải cặp đôi ngồi ghế trước ở trên xe. Bé trai vui sướng chạy đến gần, ngó khuôn mặt đen ngòm của Lộ Vân Phàm thì ngây cả người, quay lại nhìn An Hồng đề nghị: "Chị, chị chụp giúp bọn em nhé."

"Được." An Hồng nhận lấy máy chụp hình, hai người trẻ tuổi ở trong vườn hoa ôm nhau rất tình cảm, một lúc lại dang tay giống như trong phim Titanic, một lúc lại vòng tay lên đầu thành hình trái tim.

Chụp xong mấy tấm, cô hỏi cậu bé: "Em trai cũng chụp giúp chị vài tấm đi."

Cậu bé sáng khoái đồng ý. An Hồng lấy điện thoại trong tay Lộ Vân Phàm đưa cho cậu bé, sau đó kéo tay anh dựa vào lồng ngực anh

An Hồng cười đến vô tâm vô phé: "Lộ tổng, vui vẻ lên chút nào ~"

Một tay Lộ Vân Phàm khoác lên vai An Hồng, miệng mím chặt. Hai người đồng thời nhìn về phía ống kính.

Cậu bé chụp liên mấy tấm, trả lại điện thoại cho Lộ Vân Phàm nói: "Hình như sắp hết pin rồi."

Cô bé im lặng đứng ở bên cạnh nhìn, lúc gần đi khẽ nói với An Hồng: "Chị ơi, bạn trai chị thật là đẹp trai vô cùng, không khác gì người mẫu nha. Chính là khuôn mặt quá mức nghiêm túc."

An Hồng vui vẻ muốn chết đi được.

Sau khi đôi tình nhân nhỏ rời đi, hai người đi tiếp vào trong vườn hoa thăm thú, thời gian chậm chậm trôi qua, thời tiết rất tốt, phong cảnh thì vẫn đẹp như thế, nhưng nét mặt Lộ Vân Phàm càng ngày càng nặng nề.

An Hồng nhìn anh cau mày, mím môi, dáng vẻ khó nhọc đi từng bước từng bước, trong lòng thờ dãi một hơi, đề nghị đi về điểm tập kết trước, Lộ Vân Phàm cũng không cự tuyệt, hai người cùng nhau chậm rãi đi về.

Ngồi ở quán nhỏ chờ đoàn, An Hồng lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi, Lộ Vân Phàm cũng lấy điện thoại xem lại hình chụp vừa rồi.

Mây trắng nổi bật trên nền trời xanh. Trong vườn hoa rực rỡ sắc màu, anh nhìn thấy cô gái đang ôm mình. Lông mày mảnh mai, mắt nhỏ, cười đến ám áp vô cùng, nụ cười mê hoặc lòng người nhất trên đời này. Sau đó, anh nhìn chính mình, khóe miệng hơi nhếch, ôm lấy vai người bên cạnh, vẻ mặt thỏa mãn, trong lòng anh hoảng hốt, thì ra là giữa lúc bất tri bất giác, tấm hình kia đã biểu lộ ra tâm sự của anh

Điện thoại di động báo lượng pin sắp hết, Lộ Vân Phàm thờ dãi, đặt điện thoại ở chế độ tiết kiệm pin rồi bỏ vào túi.

Ngẩng đầu lên, phát hiện An Hồng đã sớm kết thúc trò chơi, đang nghiêng đầu đang nhìn anh, đối diện với ánh mắt anh, không hề né tránh.

Cô nhìn Lộ Vân Phàm ngồi ngoài cửa sổ bị ánh mặt trời bao phủ, anh mặc áo len màu xanh dương mềm mại, khuôn mặt trắng trẻo trầm tĩnh, ánh mắt âm trầm, cả người giống như một câu chuyện xưa huyền bí khó hiểu.

Hai tuần gặp gỡ Lộ Vân Phàm, khắp nơi đều lộ ra quỷ dị. Rõ ràng hai người đã mất đi liên lạc sáu năm, lúc gặp lại còn giả vờ như không quen biết, thế

nhưng hai ngày nay, những sự trùng hợp ngẫu nhiên, giống như bánh xe vận mệnh đang bắt đầu lăn, trong nháy mắt khiến cho An Hồng tin tưởng rằng, không chừng Lộ Vân Phàm đúng là nghiệp duyên kiếp trước của cô.

Cô thấy anh nhìn mình, nở nụ cười, rót cuộc hỏi lên nghi ngờ trong lòng suốt mấy ngày qua:

"Cuộc sống của tôi đang rất tốt, Lộ Vân Phàm, đã nhiều năm trôi qua như vậy, tại sao anh lại tới tìm tôi."

Lộ Vân Phàm cười khẽ, anh nói: "Cô có phải hay không đang đánh giá bản thân mình quá cao rồi, việc chúng ta gặp nhau chỉ là trùng hợp."

"Vậy sao?" An Hồng nheo mắt lại, "Tôi nói cho anh biết một điều, chắc chắn là tôi không tin."

Lộ Vân Phàm không nói thêm gì nữa, An Hồng thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, tiếp tục nói

"Hai tuần lễ này bởi vì sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của tôi hoàn toàn rối loạn. Trước khi anh đến đây, công việc của tôi rất suôn sẻ, ngủ ngon, tình cảm cùng bạn trai cũng thật tốt. Sau khi gặp anh, tôi cãi nhau với bạn trai, còn bị cấp trên giao hết việc trên người, nếu như bị đồng nghiệp cùng công ty biết, tôi làm sao còn ở lại Phong Nguyên mà làm việc được? Còn nữa, mỗi ngày tôi đều không được ngủ ngon giấc, anh nhìn xem, mắt tôi đã thâm quầng lên rồi."

Lộ Vân Phàm quan sát cô, phát hiện ra sắc mặt của cô thật không tốt lắm, anh nói: "Xin lỗi cô, tôi thật sự không biết, thì ra là tôi đối với cô còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy."

An Hồng cười cười, nói tiếp: "Tôi vẫn cho là, nhiều năm đã trôi qua, giữa tôi và anh sẽ không còn bất cứ điều gì liên quan đến nhau nữa, tôi đã quên đi quá khứ, cố gắng sống tốt cuộc sống hiện tại, chỉ là tôi không thể hiểu được, Lộ Vân Phàm, tại sao anh còn tìm đến tôi? Chuyện này đối với anh và tôi có gì tốt?"

Nghe cô nói, khuôn mặt Lộ Vân Phàm trở nên lạnh lẽo, lời nói của cô có ý trách móc nặng nề. Giống như đang chất vấn anh, tại sao anh lại không hiểu chuyện, đều qua lâu như vậy, vì sao lại còn xuất hiện?

Đúng vậy, tại sao vậy chứ?

Lộ Vân Phàm cũng không trả lời được.

Tuy rằng đi tới thành phố T cũng chỉ có hai tuần lễ, thế nhưng anh lại nhìn ra rất nhiều vấn đề khiến anh phát điên.

Thứ nhất, An Hồng có được một công việc ổn định, có vị trí cao, đồng nghiệp yêu mến. Ở trong công ty được lãnh đạo nâng đỡ, cuộc sống trôi qua như cá gặp nước.

Thứ hai, cô mua nhà, mua xe, đã sớm vượt qua cuộc sống mà cô vẫn mong muốn.

Thứ ba, cô có một người bạn trai phù hợp, đã dự tính sẽ kết hôn vào mùa thu.

Thứ tư, cô kết giao với những người bạn mới. Chủ nhật sẽ cùng nhau đi dạo phố, uống cà phê, nói chuyện phiếm.

Thứ năm, cô cũng không phải là đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ, bởi vì cô vẫn giữ liên lạc với Trần Hàng, bọn họ thậm chí cùng nhau đi quán bar uống rượu say, mặc cho anh đưa cô về.

Thứ sáu, là quan trọng nhất một chút, hiện tại, An Hồng nhìn vô cùng xinh đẹp ưu nhã, phong cách xuất chúng.

Mà anh thì sao? Cho dù là đi bộ, cũng khiến cho lòng anh dâng lên cảm giác thất bại.

Đã lâu lắm rồi, anh không có chán ghét chính mình đến như vậy.

Trong lòng Lộ Vân Phàm bắt đầu đi đưa ra kết luận, không sai, sáu năm qua, cuộc sống của An Hồng trôi qua thật tốt. Tựa như bất kỳ cô gái 28 tuổi nào trên thế giới này.

Chỉ là anh không hiểu, cô sống tốt, tại sao lại làm anh khổ sở như vậy, chẳng lẽ phải nhìn thấy cô nghèo rớt mòng tơi, hồn bay phách lạc mới khiến anh thỏa mãn sao?

Thì ra là..... Những năm này, cho tới bây giờ, người đắm chìm trong khổ sở, giãy giụa sống không bằng chết chỉ có mình anh mà thôi.

Sau khi hiểu ra tất cả, đã bao nhiêu lần Lộ Vân Phàm tự hỏi chính mình, đến tận cùng là vì sao anh còn muốn xuất hiện trước mặt An Hồng?

Đoàn người quay trở lại, hướng dẫn viên du lịch kiểm tra lại danh sách, sau đó xe đưa họ đi đến nhà hàng dùng bữa.

Bữa ăn theo đoàn đương nhiên là những món ăn đơn giản, An Hồng hỏi Lộ Vân Phàm có muốn ra ngoài ăn riêng, Lộ Vân Phàm nói không cần. Bọn họ cùng 6 người khác ngồi chung, trên bàn ăn, mọi người trò chuyện, trao đổi kinh nghiệm du lịch.

Ngồi ở bên cạnh An Hồng là một người phụ nữ trung niên khoảng 50 tuổi, cô nhìn An Hồng rồi lại ngó Lộ Vân Phàm, khẽ rí tai An Hồng nói: "Em gái,

bạn trai em nhìn thật soái, chẳng qua chị thấy có phải hay không đi đứng không tiện."

An Hồng sững sờ, cười nhỏ giọng trả lời: "Dạ, anh ấy đã từng bị chấn thương."

"Ồ Bắc Kinh chị có quen bác sĩ khoa chỉnh hình, em có muốn chị giới thiệu cho không, tuổi còn trẻ thế này, nếu có thể hồi phục lại được chút ít cũng tốt."

"Em cảm ơn chị, nhưng mà anh ấy vẫn luôn chữa bệnh ở nước ngoài."

"A, nước ngoài sao, đó là rất tốt."

An Hồng không nói nữa, quay đầu lại mới phát hiện Lộ Vân Phàm đang dùng một loại ánh mắt không rõ nhìn cô, trong lòng cô cả kinh, nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi tuy cô tình nói nhỏ nhưng không biết anh có nghe được hay không.

Lộ Vân Phàm dĩ nhiên nghe được.

Anh tiến tới bên tai An Hồng nói: "Thì ra là cô biết tôi đi nước ngoài, có phải cô vẫn luôn quan tâm đến chuyện của tôi đúng không?"

An Hồng nhẹ giọng trả lời anh: "Chúng ta có nhiều bạn học như vậy, bọn họ đều nhắc đến, chẳng lẽ tôi còn có thể giả bộ không nghe thấy?"

"A, như vậy, cô có nghe nói đến chuyện khác hay không?"

"Không có." An Hồng giương mắt nhìn anh, ánh mắt thản nhiên, sau đó cô liền nổi lên nghi ngờ.

Bởi vì Lộ Vân Phàm lại bắt đầu tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cuối cùng, anh cũng tìm được em

Kế hoạch buổi chiều là đi dạo khu chợ nổi tiếng ở huyện Y và thăm một Tự Miếu.

Sắc mặt Lộ Vân Phàm kém đến cực điểm. Đi được hơn nửa tiếng, anh nói: "Tôi thấy hơi mệt, muốn ngồi nghỉ một chút."

"Từ lúc nào mà anh lại trở nên yếu ớt như vậy?" An Hồng nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh, "Tôi vẫn không có hỏi anh...chân anh rốt cuộc là thế nào, khi đó..... bị thương nặng như vậy sao? Vì sao mỗi lần đi một đoạn đường ngắn đã mệt mỏi?"

Lộ Vân Phàm mím môi, xem ra là không chuẩn bị để trả lời vấn đề này.

An Hồng thở dài: "Vậy chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ một chút."

Trong chợ không quá đông mà cũng không có quán trà hay quán rượu nào, An Hồng tìm được một băng ghế đá ở lối vào cửa hàng tạp hóa.

Sau khi hai người ngồi xuống, cô buồn buồn không vui, sắc mặt anh âm trầm.

Ngồi một lát, An Hồng cũng không chịu nổi. Cô đứng lên nói: "Anh ngồi nghỉ ngơi đi, tôi ra phía trước xem một chút, thuận tiện mua ít đặc sản mang về, rất nhanh sẽ trở lại."

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu, ngay khi cô xoay người rời đi, ánh mắt của anh trở nên ủ dột.

An Hồng tình lực dồi dào, trong lòng lại có điểm buồn bực, lúc đi dạo liền quên mất thời gian.

Từ đầu này chợ đi đến đầu kia, còn rẽ vào mấy cái ngõ nhỏ bên cạnh.

Thị trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa mà trang nhã, người dân địa phương thuần phác thiện lương, từng cái ngõ đan xen nhau, khiến cô nhớ lại quãng tuổi thơ đẹp đẽ lúc còn ở thôn Hạnh Phúc.

Có hai đứa bé đang chơi đùa, một lớn một nhỏ, bé trai lớn tuổi hơn, còn cô bé tết tóc trên đầu, đuổi nhau chạy qua người cô. Cô an tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn hai người cười nói chơi đùa, về mặt ngây thơ.

Khung cảnh này, thật giống như trong giấc mơ của cô.....

Có nước rơi lên mặt An Hồng, cô giật mình sờ lên má, mới phát hiện không phải nước mắt, mà là trời mưa.

Những tỉnh phía Nam, trước và sau Thanh Minh, luôn là có mưa xuân.

Bọn nhỏ hốt hoảng chạy về phía cuối ngõ.

An Hồng đứng một chỗ nhìn quanh, cô đang ở một ngã tư nhỏ, cảnh tượng trước mặt đều giống nhau.

Cô phát hiện, mình bị lạc đường. Gọi cho Lộ Vân Phàm, điện thoại đã tắt máy. Cô khẽ trấn tĩnh, men theo trí nhớ đi trở về.

Mưa rơi càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã biến thành cơn mưa lớn.

An Hồng đứng trú mưa dưới mái hiên, không khỏi lo lắng cho Lộ Vân Phàm. Mưa thế này, anh lại không mang dù, không biết có tìm được chỗ trú hay không, không biết..... chân của anh có vấn đề gì không, còn có thể đi được hay không.

Đột nhiên nhớ lại trong điện thoại di động của mình có lưu số của hướng dẫn viên du lịch, vội vàng gọi, biết được mọi người đã lên xe, chỉ còn sót lại Lộ Vân Phàm và cô.

An Hồng quyết định rất nhanh, nhờ hướng dẫn viên chờ bọn họ 20 phút, nếu như trong vòng 20 phút bọn họ không đến chỗ tập hợp, thì mọi người cứ đi. Cô tin tưởng, mình nhất định tìm được Lộ Vân Phàm.

An Hồng vọt vào trong mưa, không cần tới 1 phút, toàn thân cô đã ướt đầm. Trời mưa rất lớn, còn có sấm sét, trong lòng An Hồng bối rối, trên con phố xa lạ, đi cả cây số cũng không thấy ai, muốn hỏi đường cũng không được.

Lại chạy tiếp mấy phút, cô nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa mới mở. Lập tức cảm thấy mừng như điên, An Hồng chạy vào hỏi đường, mua 2 cái ô.

Đợi đến lúc cô trở lại cửa tiệm nơi cô cùng Lộ Vân Phàm tách ra thì cũng đã 2 tiếng kể từ khi cô rời đi. Lộ Vân Phàm không có ở đây, không biết đã đi nơi nào.

Hướng dẫn viên cùng những người khác không chờ được bọn họ, gọi điện thoại tới hỏi thăm tình huống, An Hồng liền nói bọn họ đi trước.

Cả người cô ướt sũng, đứng trước cửa tiệm nhìn xung quanh, tóc mai dính trên mặt, mưa lớn làm cô không mở nổi mắt, chỉ có thể há miệng thở hổn hển, hít mất tìm bốn phía.

Trong lòng cô chỉ có một mong muốn: Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm, anh đang ở đâu? ngàn vạn lần ** không nên gặp chuyện xấu!

"An An!"

An Hồng nghe được giọng nói của Lộ Vân Phàm, xoay người lại, mới nhìn đến anh đang ở cách đó không xa, che một cái ô, nhếch nhác đứng ở trong mưa.

Bộ quần áo sáng màu bị lấm bẩn, dính rất nhiều bùn đất, vốn là một đôi giày cực phẩm giờ này cũng không nhìn ra được màu sắc, ống quần jean bên trái cũng dính đầy bùn.

Tóc của anh đã sớm ướt đầm, chống cái ô đứng trong mưa, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng lúc này đã là một mảnh trắng bệch. Thấy An Hồng ở trước mặt vẫn bình an vô sự thì Lộ Vân Phàm mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm thấy yên lòng.

An Hồng vội vã chạy đến trước mặt anh, còn chưa tới kịp nói một câu, thân thể Lộ Vân Phàm mềm nhũn, ngã lên người An Hồng.

Kể từ lúc trời bắt đầu mưa, anh liền cố gắng chống đỡ, đứng lên đi tìm cô.

Dọc theo đường chính ở trong chợ đi tới đi lui một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng cô, anh bắt đầu lo lắng, xem xét hai bên đường phố chen chúc ngõ nhỏ, anh không dám đi vào. Điện thoại của anh hết pin nên đã sập nguồn, nếu ra khỏi đường chính, bọn họ sẽ ngày càng cách xa.

Vì vậy đang đi qua đi lại trên đường, không ngờ lại bị vấp ngã.

Có bao nhiêu năm, mình không có bị ngã?

Chịu đựng sự đau đớn từ mắt cá chân trái truyền đến, Lộ Vân Phàm cắn răng đứng lên tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng, đang lao đảo, rốt cuộc gặp được bóng dáng đó đang đứng trong mưa nhìn xung quanh.

Trước khi mất đi ý thức, anh khẽ nói:

"An An, cuối cùng, anh cũng tìm được em."

"Lộ Vân Phàm! Lộ Vân Phàm! Đây! Anh không cần làm em sợ!"

Dưới màn mưa như trút nước, mặc kệ An Hồng có kêu như thế nào, Lộ Vân Phàm cũng không có tỉnh lại. Cô căn bản không chịu được sức nặng của

Lộ Vân Phàm, lại không đủ sức diu anh đi đến dưới mái hiên, chỉ có thể mặc cho anh nằm ở trên con đường đầy bùn đất, cô quỳ gối bên cạnh anh, cời áo khoác che nước mưa trên đầu.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt tỉnh mạch của anh, An Hồng vô cùng luống cuống, hướng bốn phía bắt đầu hô to: "Cứu với!!! Có người không!!!! Cứu với _____"

Cảnh tượng này, gọi lại ký ức thê lương, sự khổ sở như thủy triều đánh tới trong lòng, đã nhiều năm như vậy, trong nội tâm vẫn luôn lạnh lẽo. An Hồng ôm Lộ Vân Phàm thật chặt ở trong lòng, để cho anh gối đầu lên đùi mình, nước mắt cùng nước mưa hòa vào nhau rơi xuống, thân mình cô run rẩy, càng không ngừng ghé vào tai anh thì thầm: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì, sẽ không có chuyện, sẽ không, sẽ không....."

Tâm mất mơ hồ xuất hiện vài bóng người, bọn họ đang nhanh chóng chạy về phía cô, chờ hình ảnh dần dần rõ ràng, An Hồng mới phát hiện là mấy người đàn ông trong thôn.

Ngẩng mặt lên, cô hướng bọn họ kêu: "Van cầu mọi người, mau cứu anh ấy!!!"

Lộ Vân Phàm được chở trên một cái công nông đưa đi đến bệnh viện huyện.

Bệnh viện nhỏ hiếm khi gặp phải tình huống như thế này, nhìn thấy bệnh nhân cấp cứu, bác sĩ y tá đều có chút luống cuống.

Giường cấp cứu chuyển qua cửa, Lộ Vân Phàm được mấy nam nhân cùng nhau dùng sức bê lên giường, sau đó nhanh chóng đẩy vào.

An Hồng nhếch nhác đi theo bên cạnh, đi như chạy.

Có y tá tới hỏi thông tin người bệnh.

"Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Là tôi!" An Hồng vọt tới trước mặt cô ta.

"Tên họ bệnh nhân?"

"Lộ Vân Phàm."

"Số tuổi?"

"26 tuổi chẵn."

"Quê quán?"

"Thành phố J."

"Tại sao lại bất tỉnh?"

"Anh ấy, chân của anh ấy không tốt lắm, hôm nay lại đi bộ nhiều, sau đó gặp mưa, chắc còn bị vấp ngã vì quần áo cũng dính bùn." Thật ra thì An Hồng cũng không hiểu rõ, Lộ Vân Phàm cũng coi như là khỏe mạnh, tại sao đột nhiên lại ngất xỉu.

"Lịch sử bệnh trạng?"

"Bệnh sử, bệnh sử....." An Hồng cẩn thận nhớ lại, "6 năm trước, anh ấy bị tai nạn xe cộ, chân bị thương, gãy xương. Còn có chấn thương sọ não, chảy máu trong, đùi phải bị thương nghiêm trọng, hiện tại đi lại có chút cà nhắc!" Giống như..... Chính là chỗ này.

Y tá giương mắt liếc cô một cái, nói: "Vậy trước tiên chụp chiếu kiểm tra xem thế nào, cô đi nộp viện phí đi" Nói xong liền xoay người rời đi.

Các thôn dân giúp đỡ đưa Lộ Vân Phàm đến bệnh viện, nói lời tạm biệt với An Hồng, An Hồng vội vàng rút ra 500 đưa cho họ, liên tục nói cảm ơn. Bọn họ từ chối không xong, liền nhận lấy, kéo nhau rời khỏi bệnh viện.

Làm xong thủ tục, An Hồng mệt mỏi ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi, ngồi xuống mới cảm thấy rất khó chịu, cả người đều ướt đẫm, nhưng là lúc này cô không có hơi sức đứng lên.

Đột nhiên nghĩ đến lời nhờ vả của Tiểu Cao lúc chuẩn bị xuất phát, đây tuyệt đối có thể coi là tình huống đặc biệt đi! Cô lục tìm trong túi mới nhớ ra danh thiếp của Tiểu Cao đã để lại ở khách sạn, điện thoại của Lộ Vân Phàm mặc dù là ở trong túi xách, nhưng đã hết pin từ lâu. An Hồng nghĩ, chờ Lộ Vân Phàm tỉnh lại, quay về phòng khách sạn gọi điện, lúc này cũng không vội.

Không biết đã qua bao lâu, An Hồng ngồi thần thờ quên cả thời gian. Mãi cho đến y tá trước đó lại qua tìm cô. An Hồng kỳ quái phát hiện, gương mặt nhỏ của cô y tá có vẻ phiếm hồng, mang theo ý thẹn thùng.

Cô ta nói: "Bệnh nhân đã được chuyển đến phòng 109 rồi, tạm thời không có vấn đề gì, đêm nay nằm viện quan sát, ngày mai tình là có thể xuất viện, phim chụp của anh ta, bác sĩ Vương đang kiểm tra."

An Hồng thở ra một hơi, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, cô nói: "Cám ơn các vị, vậy tôi đi xem anh ấy một chút."

Đang muốn nhấc chân, y tá gọi cô lại, hỏi: "Xin hỏi cô là cô An sao?"

"Vâng, là tôi." An Hồng nghi ngờ.

"Cô An, là thế này, trong quá trình kiểm tra, bệnh nhân có tỉnh táo một chút, anh ấy đặc biệt nói là trong thời gian trị liệu trong viện, tuyệt đối không được để cô biết, cho nên thật xin lỗi, cô không thể đi vào được."

An ngờ ngác, lửa giận trong lòng "ngùn ngụt" trỗi dậy, lúc này tóc tai cô bù xù, cả người vừa ướt vừa lạnh, lại chò ở bên ngoài hai tiếng để đổi lấy một câu: "Không muốn gặp?"

Khuôn mặt cô càng lạnh lùng, nói: "Nếu như tôi nhất định phải đi vào thì thế nào?"

Y tá nhìn ánh mắt sắc bén của cô có chút sợ hãi, ngập ngừng nói: "Bệnh nhân đã nói rồi, nếu như cô cố tình tìm hiểu, đi vào gặp anh ấy, anh ấy sẽ kiện bệnh viện chúng tôi xâm phạm quyền riêng tư."

"Hàaa...!" An Hồng khó có thể tin, "Anh ta cho là mình đang ở Mĩ hả! Lại còn xâm phạm quyền riêng tư? Tiền của anh ta đều ở chỗ tôi, cô không sợ tôi không thanh toán viện phí sao!" Nói xong liền đi đến phòng bệnh.

Y tá vừa đuổi theo vừa kêu: "Cô An, xin cô đừng làm khó tôi."

An Hồng không để ý đến cô ta, chỉ lo tìm số phòng.

103, 105, 107! số 109!

Đang muốn đẩy cửa, y tá trực tiếp ngăn ở trước mặt cô, gương mặt hồng hồng tỏ ra kiên định: "Cô làm sao vậy chứ! bệnh nhân đã nói không muốn gặp cô rồi!"

"Anh ấy không muốn gặp tôi thì liên quan gì đến cô?" An Hồng tức giận thật sự, bắt đầu không lựa lời nói, "Tôi là bạn gái anh ấy!"

"Cô không phải!" Y tá hất cò phản bác.

"Ồ! Không phải, chẳng lẽ là cô sao?" Nói xong, An Hồng liền kéo y tá đẩy sang một bên, y ta cắn chặt răng, giữ chặt cửa kêu lên:

"Làm sao cô có thể là bạn gái anh ấy đây? Chỉ bằng những lời cô vừa mới nói về tiểu sử bệnh trạng sao, cũng không chứng minh được."

"Như thế nào mới gọi là đúng hả?" Lòng mày An Hồng dựng lên, cô rất cao, tay dùng lực liền đem y tá đẩy sang một bên, cầm tay nắm mở cửa ra. Y tá cũng không kịp ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vẫn không thay đổi

Hình ảnh rơi vào trong mắt làm An Hồng vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cô đứng ngờ ngác ở tại cửa ra vào, một cái tay còn giữ trên cửa, một tay khác cứng đờ rũ xuống.

Đây là cái gì?

Là cô đang bị hoa mắt sao? Cái đó, đang được dựa vào tủ ở đầu giường, rõ ràng chính là một cái chân! Một cái chân giả!!

Lộ Vân Phàm dùng thuốc giảm đau có chứa chất an thần, đang yên tĩnh nằm ở trên giường bệnh. Anh đã thay một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng, nhìn qua cũng biết là được vệ sinh sạch sẽ, lúc này lông mày khẽ nhíu lại, chìm vào giấc ngủ.

Cánh tay của anh đặt ở bên ngoài, tự nhiên buông xuống hai bên người.

Chân anh ở phía dưới chân —— chân trái vẫn còn, nhưng từ phía trên đùi phải trở xuống, đã không thấy gì.

An Hồng che miệng lại, ép buộc mình không được phát ra tiếng, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, tuôn rơi xuống đất. Cô quả nhiên không phải là bạn gái của anh, có người bạn gái nào, ngay cả việc người yêu mình bị mất một chân cũng không biết?

Đột nhiên nghĩ đến một tuần lễ trước, Lộ Văn Phàm nói với cô:

"Có những vết thương, cả đời không bao giờ quên được."

Trong lòng cô gào thét, sáu năm này, anh làm thế nào mà vượt qua được?!

An Hồng đi gặp bác sĩ Vương, đó là một người phụ nữ khỏe mạnh tầm hơn 40 hơn tuổi, sắc mặt ngăm đen, dáng vẻ cùng với bất kỳ người phụ nữ thôn quê nào cũng không có sự khác biệt, cời xuống áo blu trắng là có thể trực tiếp vào trong vườn làm việc tay chân. Thật sự không có cách nào đem vị bác sĩ này cùng nghề nghiệp có liên quan đến nhau.

Trong tay bác sĩ Vương đang cầm mấy tấm phim chụp Xquang, nhìn thấy An Hồng đi vào, nói: "Mời ngồi."

An Hồng ngồi xuống, bác sĩ Vương dùng một thứ tiếng phổ thông không đúng tiêu chuẩn hỏi cô: "Cô là người nhà bệnh nhân?"

An Hồng gật đầu, vốn đang là khí khái bùng bùng, hiện tại có chút chột dạ.

"Vậy thì cô đã hiểu rõ tình trạng của bệnh nhân, tôi cũng sẽ tóm tắt lại một chút. Bệnh nhân bị cắt mất đùi phải, khôi phục cũng không tệ lắm. Vấn đề nằm ở chân trái, đã từng bị gãy xương, được dùng thép để cố định, mấy năm trước đã lấy ra

Chân trái bị thương nặng như vậy, cho dù là người khỏe mạnh đến vậy, muốn khôi phục lại cũng mất một thời gian rất lâu. Hơn nữa, khi đã hồi phục, lúc chống gậy đi lại, còn đem trọng tâm cơ thể chuyển đến chân còn lại. Thế nhưng bệnh nhân lại không có chân phải, chân trái thì bị thương nặng, việc khôi phục sẽ vô cùng khó khăn phức tạp.

Hiện tại lúc đi bộ trọng tâm đều là đè ở trên chân trái, cho nên chân trái bị áp lực rất nặng. Sau khi gãy xương xác thực cần luyện tập thích hợp, nhưng không được quá độ, nếu không sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Giống như bệnh nhân này, chân trái căn bản là không chịu nổi cử động trong một thời gian dài, cô xem, đây là mất cả chân trái của bệnh nhân, nơi này có một vết rạn xương nhỏ, hẳn là hôm té ngã gây ra." Ngón tay bác sĩ Vương chỉ vào cuộn phim, An Hồng nhìn hình ảnh xương trắng trên tấm phim chụp màu đen, da đầu tê dại một hồi.

"Hiện tại vào ngày mưa dầm, nếu bệnh nhân tỉnh, chân trái sẽ bị đau không khác gì kim châm, vì vậy tôi mới cho bệnh nhân dùng thuốc giảm đau để có thể nghỉ ngơi một đêm."

An Hồng hỏi: "Bác sĩ, vậy mất cả chân trái của anh ấy có cần phải đắp thạch cao hay không?"

"Không cần, chỉ là một vết rạn xương nhỏ mà thôi, chăm sóc mấy ngày là khỏe, chủ yếu là nhất định phải khống chế không cho bệnh nhân đi lại nhiều, tuyệt đối không thể hoạt động mạnh. Còn nữa, tốt nhất nên sử dụng gậy, đối với việc khôi phục cũng tốt và an toàn hơn."

Nói xong một phen, ấn tượng của An Hồng về hình ảnh một bác sĩ đối với người phụ nữ này hoàn toàn thay đổi.

Cô lại hỏi: "Như vậy, ngày mai sau khi anh ấy tỉnh, sẽ ra viện như thế nào? Còn có thể đi sao?"

"Đương nhiên là không thể đi! Phải sử dụng xe lăn. Mất cả chân bị nứt xương cần được chăm sóc cẩn trọng. Tôi thấy là bệnh nhân đã từng được trị liệu vô cùng tốt, thoát nhìn rất tân tiến. Hơn nữa chân giả cũng là đồ cao cấp, giá thành vô cùng đắt đỏ, tuy là đắt giá nhưng bước đi so với hàng sản xuất trong nước thuận tiện hơn rất nhiều. Anh ta đã được trị liệu ở đâu? Bắc Kinh? Hay là Thượng Hải?"

"Không, là ở Los Angeles." An Hồng trả lời, trong lòng vẫn là không tưởng tượng nổi —— đùi bị cắt, xe lăn, chân giả, những từ này, là đang nói về Lộ Văn Phàm.

"Vậy sao..... Không trách được, cô là người nhà bệnh nhân, nhất định phải đôn đốc giám sát. Ở cái tuổi giống như anh ta, luôn cật vào việc mình còn trẻ, cho rằng cái gì cũng tự mình quyết định, rất kiên cường, luôn biểu hiện sự mạnh mẽ ra bên ngoài, nhưng lại không hiểu được, làm như thế rất có hại, sau này về già sẽ nếm mùi đau khổ. Cô phải khuyên anh ta, không nên ép buộc bản thân, việc bị thương ngã bệnh là hết sức bình thường, cần chăm sóc như thế nào thì cứ vậy mà làm, nửa điểm cũng không được qua loa."

An Hồng không ngừng gật đầu.

Lúc rời đi, bác sĩ Vương nói: "Còn nữa, cô phải luôn khích lệ anh ta, tuổi còn trẻ mà lại anh tuấn như thế, chính là tâm khí quá cao ngạo. Con đường phía trước còn rất dài. Đùi phải của anh ta bị cắt, chân trái cũng không tốt, đối với sinh hoạt có ảnh hưởng rất lớn, cô nhất định phải khích lệ và trợ giúp anh ta nhiều hơn, ở thời điểm này, sức mạnh của tình yêu là rất cần thiết."

An Hồng cũng không có phản bác cái gì, mà là nặng nề gật đầu, nói: "Tôi đã biết, bác sĩ Vương, thật lòng cảm ơn cô."

Trở lại phòng bệnh của Lộ Văn Phàm, cô y tá lúc trước vừa mới đo nhiệt độ cho anh, nhìn thấy An Hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, "Hừ" một tiếng bước ra cửa.

An Hồng cũng không thêm so đo cùng cô ta, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lộ Văn Phàm

Từ lúc gặp lại tới nay, cũng chỉ là hai tuần lễ, giữa hai người bọn họ đã xảy ra rất nhiều việc, vào lúc này còn huyền ảo tới tận bệnh viện. Lộ Văn Phàm lẳng lặng nằm ở trên giường, lần đầu tiên, An Hồng có thể tỉ mỉ quan sát anh.

Sáu năm, người thanh niên trẻ tuổi như ánh mặt trời năm đó, hôm nay đã trở thành một người đàn ông. Anh vẫn anh tuấn như vậy, nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt trắng nõn, mũi thẳng, cằm thon, còn có cặp mắt kia, dù nhắm lại nhưng vẫn lộ ra đau thương. Anh thực sự đã trưởng thành, trong quá khứ, về mặt bất lực như vậy, đã có khi nào xuất hiện qua trên gương mặt Lộ Vân Phàm?

An Hồng đưa tay ra đặt lên má anh, có vẻ hơi nóng, cô biết anh đang sốt. Cô nhớ lại từ rất lâu trước kia, lúc Lộ Vân Phàm đứng ở trước mặt cô, nụ cười trong sáng, khi đó, cả ngày anh luôn vui vẻ, không buồn lo, cũng không biết trời cao đất rộng, gây ra rất nhiều họa, khiến cô tức giận. Thình thoảng anh lại bá đạo cố chấp, đôi lúc lại ngọt ngào ôn nhu, có khi ngây thơ hẹp hòi, là chàng trai đơn thuần vui vẻ nhất trên đời.

Mà lúc này, Lộ Vân Phàm nằm ở trên giường bệnh, thân thể khiếm khuyết, xa lạ. An Hồng rất khó có thể hình dung được bóng dáng kiêu ngạo trong quá khứ và hình ảnh hiện tại là cùng một người. Theo lời bác sĩ Vương, chân giả đang tựa vào tủ đầu giường, đùi phải hẳn là nằm ở dưới chỗ này.

Bỗng nhiên lồm xướng, cũng đang nhắc nhở cô, Lộ Vân Phàm đã thay đổi.

Cô nắm tay anh, đem áp vào bên má, hôn, liên tục nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Nước mắt theo gương mặt rơi xuống, nhỏ xuống lòng bàn tay của Lộ Vân Phàm, giống như là anh cảm nhận được, lông mày nhíu chặt lại. An Hồng cả kinh nhìn anh, sắc mặt của anh chỉ là hơi đỏ một chút, lại lâm vào ngủ mê man.

Hỏi bác sĩ Vương mới biết được, trong thời gian ngắn Lộ Vân Phàm chưa thể tỉnh lại, An Hồng liền trả 50 đồng để thuê một người hộ lý trong bệnh viện, giúp cô chăm sóc Lộ Vân Phàm 2 tiếng, cô đón xe trở về khách sạn.

Cô đi về phòng mình trước, nhanh chóng tắm gội, thay quần áo sạch sẽ. Sau khi tìm được danh thiếp của Tiểu Cao để trong túi sách, cô đi đến phòng của Lộ Vân Phàm.

Căn phòng đã được nhân viên phục vụ quét dọn, cùng với đêm trước lúc An Hồng đi vào cũng không có gì khác biệt, chỉ có một ít dao cạo râu, IPAD cùng một ít đồ vật linh tinh, bộ quần áo mặc lúc trước cũng đặt chỉnh tề bên ngoài, quần áo của Lộ Vân Phàm đều được đặt trong cái vali du lịch.

An Hồng mở khóa vali du lịch, trong nháy mắt liền ngầy ngẩn cả người.

Trừ một ít quần áo để thay đổi, bên trong túi du lịch còn có một chiếc quai trượng màu đen làm từ kim loại.

An Hồng từng đọc trên mạng, thấy những vận động viên thể thao lúc bị thương, thường dùng quai loại quai trượng này.

Cô chợt hiểu ra, đồ vật này đã trở thành nhu yếu phẩm cần thiết của Lộ Vân Phàm, cho nên anh mới chuẩn bị một cái vali thật lớn để đem nó giấu đi.

Anh giấu đi đau đớn, giấu đi bí mật của anh, không muốn làm cho An Hồng biết, nhưng mà anh lại muốn cùng cô đi ra ngoài chơi, anh biết rất rõ ràng, thân thể của mình không chịu được chuyển đi này, nhưng lại vẫn cố chấp.

Đây chẳng phải là phong cách làm việc của Lộ Vân Phàm hay sao?

An Hồng cười chảy nước mắt, phát hiện thật ra thì anh cũng không có gì thay đổi!

Từng giọt mưa rơi tí tách xuống đất suốt đêm.

Khi Lộ Vân Phàm tỉnh lại, trời đã sáng.

Sau khi tỉnh lại, cơn đau nơi chân trái dần dập kéo đến. Anh không khỏi cắn chặt răng, hai tay nắm chặt ga giường.

Cứ mỗi ngày mưa dầm, sẽ phải chịu đựng tra tấn như vậy, không biết đã bao nhiêu lần. Anh nhìn lên trần nhà, mồ hôi trên trán rịn ra, lại một cơn đau kịch liệt làm anh không nhận được rên lên một tiếng.

Tiếp đó, anh liền ngầy ngẩn cả người.

An Hồng ngủ gục bên giường bệnh cả đêm, trên người đắp một chiếc chăn. Buổi tối căn bản là không được ngủ ngon giấc, cô vẫn ngồi hút thuốc ở trong khu vực hút thuốc, cho đến lúc trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Động tĩnh của Lộ Vân Phàm làm cô tỉnh giấc, An Hồng ngẩng đầu lên, lác lác cái cổ cứng ngắc, mắt đen thâm quầng mờ to nhìn chằm chằm về phía người đàn ông với sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên giường bệnh, mà anh, cũng đang nhìn cô chăm chú. Môi của anh mím chặt, trên cằm lún phún râu, trong ánh mắt chứa đầy hốt hoảng cùng lo lắng.

Sau đó, An Hồng quan sát anh, đầu tiên rất nhanh nhìn từ tay, lướt qua chân hướng về chỗ lồm xướng ở trên đùi phải, tiếp đó quay đầu nhìn về chân giả đang để một bên, cuối cùng, cô thần thờ rời tầm mắt nhìn về khuôn mặt tái nhợt kia.

An Hồng cũng không nói chuyện, đầu bù tóc rối nhìn anh chằm chằm.

Cực kỳ lâu về sau, Lộ Vân Phàm nói: "Em xem đủ chưa?"

"Không có." An Hồng hơi hất cằm về phía anh.

"Em đi ra ngoài rửa mặt đi, bộ dáng của em không khác gì quỷ."

"Còn không phải là bởi vì anh!"

Về mặt Lộ Vân Phàm âm thầm, An Hồng đứng lên đi ra ngoài cửa, đi hai bước, lại quay người lại.

Cô đưa tay đặt lên trán của Lộ Vân Phàm, nói: "Đã bớt nóng, anh..... Bây giờ anh có cảm giác như thế nào?"

Ánh mắt Lộ Vân Phàm phức tạp: "Anh rất khỏe."

"Được rồi....." Cô âm thầm lại xoay người đi ra ngoài, liền nghe được âm thanh của anh truyền đến từ sau lưng:

"An An."

"Hả?" Cô xoay người.

"Tìm giúp anh một người hộ lý nam." Âm thanh của anh khô cứng.

"Làm sao? Anh muốn làm cái gì, em có thể giúp anh."

"Không cần!!" Anh đột nhiên lên giọng, An Hồng ngậy ngậy cả người.

Lộ Vân Phàm dùng cùi chỏ chống đỡ thân thể, nửa người tựa lên giường, anh nhìn An Hồng, An Hồng cũng nhìn anh, hai người nhìn nhau chằm chằm, một lát sau, An Hồng nói: "Không cần thì không cần, anh quát em làm cái gì."

"....."

"Anh..... Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Theo em thì anh muốn làm gì?!" Lộ Vân Phàm cá giận.

"Làm sao mà em biết được anh muốn làm gì!" giọng nói của An Hồng cũng lớn lên.

"Anh muốn đi nhà cầu! Em có thể giúp anh sao!!"

"Có cái gì không thể chứ! Trên người anh có chỗ nào mà em chưa từng nhìn qua". An Hồng nhướn cao lông mày, từ trên cao nhìn xuống, còn dùng ánh mắt đem toàn thân anh quét từ đầu đến chân một lần.

Lộ Vân Phàm không nháy mắt, nhìn cô chằm chằm, đôi mắt của anh thật xinh đẹp, mắt hai mí mặc dù không lớn, nhưng lông mi thon dài, con ngươi tinh khiết, nhìn tựa như hồ nước sâu thẳm. Trong khi An Hồng suy tư chút nữa đắm chìm trong đôi mắt như hồ sâu kia, Lộ Vân Phàm vỗ vỗ chỗ lõm xuống trên đùi phải, chậm rãi hỏi

"Nơi này, em cũng xem rồi?"

An Hồng lập tức ngậm miệng, cô chớp mắt mấy cái, nuốt nước miếng, nói một tiếng "không có" liền chạy ra khỏi phòng bệnh.

Cô vừa rời đi, khí lực trên người Lộ Vân Phàm liền tan biến, cả người mất hết sức lực, lại nằm trở lại trên giường bệnh, anh thở dài một hơi, tiếp tục chịu đựng đau đớn từ chân trái truyền đến, trong lòng như ngã vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Anh không sao, đừng lo lắng

An Hồng giúp Lộ Vân Phàm tìm một hộ lý nam, cô đi vào trong nhà vệ sinh thu thập một chút, nhìn cô gái trong gương, khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt lại vô cùng kiên định. Cô gọi điện thoại cho Tiểu Cao, cũng hỏi anh có mang xe lăn cho Lộ Vân Phàm hay không. Tiểu Cao vội vàng đi, nói không có mang theo, nhưng cũng không sao, anh có thể lập tức đi mua.

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng qua khu vực hút thuốc chờ hơn một tiếng, đợi cho người hộ lý rời đi. Cô mang cháo và bánh bao nhân rau mua ở nhà ăn của bệnh viện đi vào trong phòng, lúc này Lộ Vân Phàm đã hoàn toàn chinh chinh ngời dựa lưng ở trên giường bệnh.

Trời đã sáng rõ, mặc dù phòng của Lộ Vân Phàm ở dưới lầu một, nhưng bên ngoài cửa sổ chính là đại viện, cũng không có tòa nhà nào ngăn trở.

Không biết mưa đã ngừng từ bao giờ, bầu trời trong lành, ánh sáng ảm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên giường bệnh, An Hồng thấy anh ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, cả người được bao phủ giữa một mảnh nắng mai màu vàng. Khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt thần nhiên, mái tóc đen bình thường vẫn được chải chuốt, giờ đây rũ xuống rải rác trước mặt. Anh không cạo râu, thoạt nhìn có vẻ buồn bã chán chường, đáng về ấy khiến An Hồng vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn thấy cô đi vào, sắc mặt có chút lúng túng, trầm mặc một lúc, anh nói: "Điện thoại di động của anh hết pin, anh đưa em số của Tiểu Cao..... bây giờ em hãy gọi cho cậu ấy để cậu ấy lập tức lái xe đến đón chúng ta."

An Hồng nói: "Em đã gọi điện cho cậu ấy rồi, em có danh thiếp, đại khái chưa tới một tiếng đồng hồ là có thể đến nơi."

"Ừ." Lộ Vân Phàm đáp một tiếng, ngay sau đó lại không nói thêm gì nữa.

An Hồng đi tới, đem bữa ăn sáng đặt lên tủ đầu giường, nói: "Em đã mua điểm tâm, anh có muốn ăn một chút không?"

Lộ Vân Phàm chậm rãi lắc đầu.

An Hồng thở dài, từ trong ngăn kéo phòng bệnh lôi ra một ít đồ, trở lại bên giường anh, cô nói: "Đây là điện thoại di động của anh, sạc điện thoại em cũng mang đến rồi, đã giúp anh sạc xong. Đây là dao cạo râu, anh có thể dùng. Còn đây là quần áo để thay, lúc anh xuất viện có thể mặc, còn có cái này....."

Cô nhìn đồ vật đang cầm trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Lộ Vân Phàm, nói tiếp, "Đây là quái trượng của anh, em nghĩ có lẽ anh sẽ cần đến nó."

Quái trượng làm từ hợp kim ti-tan màu đen nằm ở trên tay An Hồng, phát ra ánh sáng u ám, đâm vào mắt của Lộ Vân Phàm. Anh gắt gao nhìn tay An Hồng, không nói không rằng, đột lấy cây gậy rồi dùng sức ném ra ngoài, âm thanh kim loại rơi xuống đất vô cùng bén nhọn chói tai. An Hồng sững sờ nhìn anh, Lộ Vân Phàm lại giành lấy điện thoại di động cùng dao cạo râu ném ra ngoài, chiếc iphone màu đen lập tức bị vỡ thành những mảnh nhỏ. Sau đó, anh hất tất cả mọi thứ trên tủ đầu giường —— đèn bàn, bình hoa, ly nước, bình thuốc, hộp khăn giấy..... Còn có bữa sáng mà An Hồng mua, chén cháo nóng bị anh dùng sức hất, trúng người An Hồng, nước cháo nóng văng khắp nơi, rơi cả vào mu bàn tay cô làm cô cảm thấy đau nhói. Lộ Vân Phàm thấy chưa đủ, bắt đầu kéo giá truyền dịch bên giường bệnh, khung kim loại bị lôi mạnh cuối cùng đổ ầm ầm xuống đất.

Khí lực của anh rất lớn, giống như điên cuồng, đem cánh tay hất tất cả những gì có thể xuống dưới đất, nhưng là căn răng một tiếng cũng không nói. Sáng sớm yên tĩnh khiến cả phòng bệnh tràn đầy âm thanh đập đồ vật "Bang bang bang", làm cho bác sĩ cùng y tá kéo đến rất nhanh.

An Hồng nhanh chóng chắn ở cửa, cô dựa cửa, tỉnh táo nói: "Tâm tình của anh ấy đang không được tốt, có nổi nóng một chút, tất cả thiệt hại tôi sẽ bồi thường, mong mọi người cho tôi xin chút thời gian."

Cô y tá cũng ở đây mấy ngày trước mở miệng nói: "Cô là thầy thuốc hay là chúng tôi là thầy thuốc, nói không chừng là bệnh nhân không thoải mái, cho chúng tôi đi vào xem một chút."

An Hồng không đồng ý, chỉ là đưa ánh mắt nhìn về phía bác sĩ Vương, bác sĩ Vương nhìn qua người cô thấy một mảnh hỗn loạn trong phòng bệnh, kéo y tá qua một bên nói: "Không có chuyện gì, bệnh nhân chỉ cần tỉnh là có thể xuất viện, anh ta là đang nóng giận phát tiết, không có đáng ngại."

Y tá không thuận theo: "Nhưng là....."

"Cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?" Bác sĩ Vương nghiêm mặt lên, giống như một vị trưởng thôn.

Y tá lập tức không lên tiếng, hai mắt căm giận nhìn trừng trừng An Hồng.

An Hồng nói: "Bác sĩ Vương, cảm ơn cô."

Bác sĩ Vương vỗ vỗ vai cô, quét mắt qua mu bàn tay cô, nói: "Tốt nhất cô nên khích lệ anh ta một chút, cũng đừng quên bồi thuốc cho mình. Còn nữa, đừng có quên tiền bồi thường là được?"

An Hồng đóng cửa, lui vào trong phòng bệnh, mắt liếc nhìn người đàn ông đang mệt mỏi thở hồng hộc trên giường, cô đi tới ngồi xuống ghế bên cạnh, khoanh tay nhìn anh.

Lòng ngực Lộ Vân Phàm phập phồng kịch liệt, mấy loại cảm xúc tràn lan trong lòng, có điên cuồng, ảo não, nhục nhã, tự ti, bất kham, còn có —— vô lực.

Anh đã cực nhọc ẩn giấu bí mật mà cứ như vậy bị cô phát hiện ra, ở cái huyện thành nhỏ này, bầu trời sau cơn mưa thật trong trẻo, Lộ Vân Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên, hôm nay lại là một ngày đẹp trời, rất nhiều du khách từ xa đến ngắm hoa cải dầu, vui vẻ giống như ngày hôm trước.

Mà anh thì sao, lúc này chỉ có thể cùng thân thể không hoàn chỉnh, nằm trên giường bệnh đơn sơ trong bệnh viện..

Lộ Vân Phàm khom lưng, hai cánh tay chậm rãi nâng lên che lại đôi mắt, bả vai run run.

Sau đó, anh cảm thấy mình tiến vào một cái ôm ảm áp trong ngực. Anh ngửi thấy một mùi hương quen thuộc thoang thoảng, là mùi hương trong trí nhớ

của anh, nghe cô nói:

"Lộ Vân Phàm, đừng náo."

Lúc đầu, Lộ Vân Phàm chính là thần thờ, ở trong ngực An Hồng không cử động, dần dần, anh vươn tay ôm lấy cô. Đợi đến khi hai người ôm nhau thật chặt, An Hồng nghe được tiếng khóc trầm thấp đè nén.

Đàn ông không dễ dàng rơi lệ.

Không dễ dàng rơi lệ, chỉ là chưa thương tâm mà thôi.....

An Hồng vỗ nhẹ lưng Lộ Vân Phàm, đầu anh chôn sâu ở cổ của cô, không để cô nhìn thấy mặt mình, anh nghe An Hồng thở dài một cái, ghé vào tai anh ôn nhu nói: "Lộ Vân Phàm, làm sao anh lại ngốc như vậy đây."

Tiểu Cao mang đến chiếc xe lăn màu đen mới mua.

An Hồng báo cho Lộ Vân Phàm mắt cá chân trái bị nứt xương, cuối cùng anh cũng không cậy mạnh, thay xong áo gió màu đen, quần đen, dùng chân giả chống đỡ xuống giường, sau khi ngồi lên xe lăn liền di chuyển ra khỏi phòng bệnh.

Dĩ nhiên, lúc anh làm những điều này, An Hồng đã sớm bị mời ra cửa.

An Hồng thanh toán xong tất cả chi phí, thu thập đồ vật của Lộ Vân Phàm—— bao gồm cả quần áo bản cùng điện thoại di động bị đập nát. Cô nói lời cảm ơn với bác sĩ Vương một lần nữa, đi tới cửa chính bệnh viện để gặp Lộ Vân Phàm thì nhìn thấy Y tá đang lưu luyến không muốn nói lời từ biệt với anh.

Lộ Vân Phàm ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn cô y tá, khóe mắt lóe lóe liếc nhìn An Hồng đang đi tới, khuôn mặt thâm trầm, anh đột nhiên cười yếu ớt, trên mặt khó có được vẻ ôn hòa nói với cô y tá: "Ngày hôm qua thật cảm ơn mọi người, cô xem, bạn gái của tôi đã tới, chúng tôi phải đi rồi hẹn gặp lại."

An Hồng liếc nhìn gương mặt cô y tá, từ hồng chuyển sang trắng lại từ trắng chuyển sang xanh lá, sau khi nhìn Lộ Vân Phàm mấy lần, rốt cục cúi đầu chạy trở lại bệnh viện. .

An Hồng đi tới, cười nói: "Này, xem ra anh thật không có sao, vẫn còn sức trâu chọc người khác." Cô mở cốp xe, để tất cả đồ đạc vào bên trong.

"Anh đang nói thật lòng." Âm thanh của anh nhàn nhạt.

"Thật sao? Anh bạn Liễu Hạ Huệ." An Hồng quay đầu lại, không khỏi ngăn ra. Lộ Vân Phàm miễn cưỡng ngồi trên xe lăn, đã khôi phục vẻ mặt thần thờ. Bình thường là một người cao to như vậy, hiện tại phải cúi đầu xuống nói chuyện cùng anh, cô có cảm giác không quen

Lộ Vân Phàm nhìn cô, nói: "An Hồng, em không được quên, anh và em không có chia tay."

"Em nhớ được em có gửi cho anh một bức thư chia tay đấy thôi." An Hồng bật cười vì tính trẻ con của anh.

"Vậy hiện tại anh sẽ cho em câu trả lời, anh không đồng ý."

"....."

Lúc này Tiểu Cao tới đây, đưa cho Lộ Vân Phàm một cây quai trượng, ý bảo Lộ Vân Phàm dùng lúc lên xe.

Lộ Vân Phàm nhận lấy quai trượng, ngẩng mặt nhìn An Hồng, gật đầu với Tiểu Cao một cái. Tay phải anh sử dụng quai trượng, được Tiểu Cao đỡ, dùng chân giả bên phải đứng lên, chân trái hơi cong, cánh tay trái dùng sức vòng qua vai Tiểu Cao, Tiểu Cao giữ thật chặt hông của anh, hai người cùng nhau cất bước, từng bước lên xe.

An Hồng vẫn đứng ở bên phải đỡ anh, nhìn mồ hôi rịn trên trán anh, còn có bộ dáng cắn chặt hàm răng, trong lòng cô đau rất đau.

Lộ Vân Phàm rút cuộc ngồi xuống ở trên xe, anh thở ra một hơi, theo thói quen lấy tay để lên đùi phải, rất nhanh sau đó ngẩng đầu liếc nhìn An Hồng, quả nhiên phát hiện ra cô đang nhìn mình chăm chăm, trong lòng Lộ Vân Phàm ảo não, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ba người về khách sạn trước, Tiểu Cao đi thu thập hành lý của Lộ Vân Phàm, An Hồng cũng về phòng thu thập hành lý của mình, cuối cùng có thể lên đường rồi đi huyện Y rồi.

Trên đường trở về thành phố T, Tiểu Cao chuyên tâm lái xe, Lộ Vân Phàm tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt, không nói lời nào. Anh mặc một thân quần áo đen, vẻ mặt nghiêm túc, hồi phục lại bộ dáng lạnh nhạt xa cách lúc còn ở thành phố T.

An Hồng vẫn luôn nhìn anh, cô lo lắng anh sẽ không thoải mái, sẽ bị đau, sợ xe tắc lư sẽ khiến cho anh khó chịu, mỗi lần Tiểu Cao phanh xe đều làm cho lòng cô run sợ.

Mắt luôn là vô tình hay cố ý liếc về phía đùi phải của Lộ Vân Phàm, An Hồng cũng chưa có nhìn thấy thân thể tàn khuyết của anh, chỉ là cách một lớp chăn, cô cũng biết được chân anh bị cắt khá cao.

Cô cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, cái chân này của Lộ Vân Phàm là giả, cứng ngắc không có sinh khí. Mà anh còn phải kéo một cái chân như vậy cùng cô đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ, đến trung tâm thương mại, đi dạo công viên, thậm chí còn đi du lịch. Hành động bất chấp hậu quả của anh, thật là một chút cũng không có thay đổi.

Sau đó An Hồng liền nghĩ đến, rất nhiều năm về trước, thời điểm anh bị thương, thời điểm anh làm giải phẫu hay quá trình hồi phục..... Không biết có người ở bên cạnh không, anh có sợ hãi không.

Không biết..... Khi đó Lộ Vân Phàm, có thể hay không, rất hận cô.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, một cái tay đặt lên mu bàn tay An Hồng, gắt gao cầm lấy.

An Hồng ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt thâm trầm của Lộ Vân Phàm, lúc này, tinh thần của anh đã tốt hơn rất nhiều, cùng với hình ảnh mắt không chế trong bệnh viện sớm đã khác xa.

Lộ Vân Phàm phát hiện trên mu bàn tay An Hồng ửng đỏ, nổi bọt nước.

Anh nhú mày, nói: "Bị từ lúc nào?"

"Không nhớ, em không sao." An Hồng rút tay về.

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, nhớ lại hình như là do cháo nóng cô mua về bị anh ném ra ngoài. Trong lòng anh khẽ chửi rủa một câu, lập tức kêu Tiểu Cao đi tiệm thuốc gần đây mua thuốc trị bỏng.

Sau khi mua được thuốc mỡ, bông băng, Lộ Vân Phàm ngồi ở phía sau xe hơi bôi thuốc cho An Hồng. Bên trong không gian chật hẹp, hai người ngồi rất gần, có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc của đối phương. Đầu ngón tay Lộ Vân Phàm có chút lạnh, sờ nhẹ lên mu bàn tay của An Hồng, có một chút run rẩy.

An Hồng khép ánh mắt, nói: "Em thật sự không có việc gì, anh quên sao, em không sợ đau."

Lộ Vân Phàm lắc đầu một cái, anh nói: "Anh chỉ là đang suy nghĩ, giống như em và anh ở chung một chỗ, cuối cùng anh vẫn là người làm em bị thương."

"Cái này căn bản không tính là gì." An Hồng để mặc cho anh cầm lấy tay mình, ngừng một chút, nói, "Ngược lại, anh....."

"Anh không sao, em đừng lo lắng." cô chưa kịp nói xong, Lộ Vân Phàm đã trả lời.

Chỉ là, anh thậm chí cũng không dám ngẩng đầu.

An Hồng cười, so với khóc nhìn còn khó hơn.

Ở sân bay thành phố T, lúc chia tay Lộ Vân Phàm, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ.

An Hồng cúi người xuống ôm lấy anh, nói: "Chăm sóc bản thân thật tốt, đừng cày mạnh, chân không có đường tốt không cho phép xuống đất, biết không?"

"Ừ." Anh khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, nói, "Hơn một tuần nữa là Thanh Minh, em sẽ trở về thành phố J sao?"

"Sẽ về, em đã sớm xin nghỉ phép."

"Được..... Vậy lúc em trở lại, gọi điện thoại cho anh có được không?" Âm thanh của anh nghe rất tội nghiệp, ánh mắt cũng trở nên vô tội, tràn đầy mùi vị khẩn cầu.

"Được." An Hồng mỉm cười, nghĩ thầm Lộ Vân Phàm rốt cuộc vẫn là Lộ Vân Phàm, mặc kệ bao nhiêu năm trôi qua, mặc kệ anh có xảy ra bao nhiêu biến hóa, nhưng là từ trong xương, bản tính cũng không có thay đổi.

"An An, anh đi đây,, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Nhìn Tiểu Cao đẩy chiếc xe lăn màu đen càng ngày càng xa, An Hồng khoanh tay đứng yên thật lâu.

Chuyến du lịch đi đến huyện Y lần này, sự việc phát triển khiến cô ứng phó không kịp. Vốn chỉ cho là một quy tắc ngầm của cuộc hành trình, vì công vi tư đều muốn thỏa mãn yêu cầu của Lộ Vân Phàm. Kết quả lại.....

Thôi, lần này Lộ Vân Phàm đi, sẽ không còn dính líu gì đến cô, nghĩ đến đó, An Hồng lên xe bus của sân bay đi về trong thành phố, sau khi đến nhà đã là buổi chiều, cô tắt điện thoại nằm ngủ một giấc, ngủ thẳng đến 12 giờ đêm mới giật mình tỉnh lại.

Rời giường hút thuốc lá, uống rượu, nghĩ đến bản thân cả một ngày một đêm vẫn chưa được ăn gì, lập tức đi ăn một bát mì ăn liền. Sau đó cô mở MSN

nói chuyện phiếm cùng Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm: chỗ chị đang là nửa đêm, chị còn làm gì mà chưa đi ngủ?

An Hồng: không ngủ được, nhớ em.

Tiêu Lâm: nhớ cái rắm! Mấy ngày rồi chị chưa có trả lời mail của em, ai mà thèm tin.

An Hồng: gần đây tâm tình không tốt.

Tiêu Lâm: tại sao?

An Hồng: đụng phải một cô nhân

Tiêu lâm: Lộ Văn Phàm?

An Hồng: mẹ nó! Làm sao em biết.

Tiêu Lâm:.....

An Hồng: chị cảm thấy phiền chết được.

Tiêu Lâm: Chị vẫn thích anh ta phải không?

An Hồng: NO!

Tiêu Lâm: chị mạnh miệng quá ~

An Hồng:.....

Tiêu Lâm: Nếu là anh ta chưa kết hôn, chưa có bạn gái, hai người quay lại với nhau cũng được.

An Hồng: Không thể nào.

Tiêu Lâm: Tại sao vậy?

An Hồng: Có rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, bọn chị không thể quay lại được.

Tiêu Lâm: Nếu chị còn thích anh ta thì Ok, còn về phần anh ta, em không nghĩ là anh ta sẽ yêu người khác.

An Hồng: Em không hiểu được.

Tiêu Lâm: Em có cái gì mà không hiểu được, chị còn nghĩ em là con nít sao, không nói chuyện với chị nữa, em phải lên lớp đây.

An Hồng: a, 88

Tiêu Lâm: 88

2 phút sau.

Tiêu Lâm: Chị à, phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng làm em lo lắng.

An Hồng trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hãy để quá khứ trôi qua

Sáng sớm ngày thứ hai, An Hồng ăn mặc vô cùng xinh đẹp.

Tóc dài thả phía sau, cài một chiếc kẹp hồ điệp xinh xắn màu đen. Cô mặc một chiếc váy đen mỏng, kiểu dáng đơn giản, dài đến đầu gối làm lộ ra đôi chân dài thon thả. Bên ngoài mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, chân đi đôi dép cao gót cùng màu, dáng người cao ráo, linh hoạt. Gương mặt được

trang điểm tinh tế, tay cầm chiếc túi da báo, lúc đi lại ở trong công ty đều khiến cho mọi người phải liếc nhìn.

Ai cũng không hiểu, quản lý An từ trước đến nay vẫn luôn nghiêm túc chỉnh tề lại có thể sử dụng màu sắc rực rỡ như thế, hơn nữa, làn da của cô cũng không trắng, mặc màu đỏ trên người lẽ ra không thích hợp, nhưng mà một thân quần áo như thế này, kết hợp với những đường nét tinh tế trên khuôn mặt, lại có vẻ ưu nhã quyến rũ, nhìn vô cùng thanh lịch và nữ tính.

Tân Duy thấy An Hồng ngừng đầu ưỡn ngực tới làm việc, tổ chức cuộc họp buổi sáng, báo cáo công việc, lập kế hoạch, không thấy có gì khác thường, trong lòng cũng mơ hồ thờ phào nhẹ nhõm, không dám đi đến hỏi chuyện.

Hỏi như thế nào đây? Chẳng lẽ vỗ vỗ bả vai của cô, nói: Tiểu An, Chủ nhật cùng Lộ tổng ở huyện Y có vấn đề gì hay không?

Nhìn sắc mặt bình thản của An Hồng trên hành lang đi qua đi lại, giao phó công việc cho cấp dưới, Tân Duy lắc đầu một cái, trở về phòng làm việc của mình.

Giờ tan tầm, An Hồng gặp phải Triệu Đức Sinh đang đứng cạnh chiếc xe ở ngay cửa công ty, anh nhìn thấy cô mặc váy thì rất sững sốt.

An Hồng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Triệu Đức Sinh cau mày nhìn cô, kể từ tối thứ năm tuần trước khi cô giận dữ bỏ đi, đã bốn ngày nay cô không hề liên lạc với anh, mà anh, vì tính tự ái của đàn ông, cũng không gọi điện cho cô, trong lòng lại luôn nhớ đến những lúc hai người ở bên cạnh nhau.

An Hồng là một phụ nữ xinh đẹp và thành đạt, Triệu Đức Sinh biết rõ, anh không thể kiểm soát được cô, cô rất ngoan cố, ở một số phương diện lại cực kỳ cố chấp, ví dụ như, lúc ở trước mặt anh, cô chưa bao giờ tỏ vẻ yếu đuối, luôn luôn mạnh mẽ. Triệu Đức Sinh nhớ đến những thực tập sinh cấp cao vừa mới được tuyển vào bộ phận, hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ngây ngô e lệ, nếu có bị trách cứ vài câu, sẽ đỏ mặt khổ sở nửa ngày. Mỗi khi mang theo ra cửa làm việc, lại là một dáng vẻ hào hứng, các cô đều rất kính trọng, tôn sùng anh, thậm chí còn nhìn anh với ánh mắt e ngại. Không có một ai, giống như An Hồng vậy, nhìn thấy anh đứng đợi cô ở cửa công ty, cũng không tỏ ra vui vẻ, chỉ hỏi một cách thờ ơ Sao anh lại tới đây?

Hơn nữa, cô còn trang điểm lộng lẫy như thế, Triệu Đức Sinh thiếu chút nữa thì hộc máu.

"Cùng nhau ăn cơm đi." Anh trầm giọng nói.

"Hôm nay không được." An Hồng lắc lắc chìa khóa xe cùng một tập hồ sơ lớn trên tay, "Tối nay em phải về nhà làm thêm giờ, có một số việc tồn đọng, em cần phải làm xong."

"An Hồng, anh muốn nói chuyện cùng em."

An Hồng nhìn anh chằm chằm, thờ dãi: "Thật xin lỗi, Đức Sinh, mấy hôm nay em vô cùng mệt mỏi, đợi vài ngày nữa có thời gian, em sẽ gọi điện cho anh, có được không?"

Triệu Đức Sinh trợn mắt nhìn cô một lát, nghiêm mặt mở cửa bước lên xe, đóng một cái "rầm", bực bội rời đi.

An Hồng nhìn xe của anh biến khỏi tầm mắt, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Những ngày vừa qua, cô thực sự không còn tinh lực để đối phó với những khúc mắc của Triệu Đức Sinh.

Cô thậm chí còn nghĩ rằng, nếu Triệu Đức Sinh nói: An Hồng, chúng ta chia tay đi. Cô chắc chắn sẽ đồng ý.

Cô không muốn yêu đương gì cả, một chút cũng không muốn. Nghĩ đến lúc cô cùng Triệu Đức Sinh cùng nhau ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, còn Lộ Văn Phàm thì chỉ có một chân ngồi trên xe lăn, cô đã cảm thấy khó thở.

Tại sao lại nghĩ đến Lộ Văn Phàm? An Hồng lắc đầu một cái, hôm qua vừa mới nói lời tạm biệt mà thôi, nhưng là, đôi mắt đau thương của anh, cùng với dáng vẻ đau đớn lúc anh ngủ say, còn có tiếng khóc òa nén ở cổ họng đều ở trong đầu An Hồng. Cả một đêm, cô chìm trong một giấc mơ lộn xộn, thân người cao lớn của Lộ Văn Phàm, khuôn mặt vui vẻ, đột nhiên biến thành một người cô độc ngồi trên xe lăn.

An Hồng hết ngủ lại thức, lại ngủ. Buổi sáng tinh dậy đầu cô như vỡ ra. Cô đi chạy bộ rồi về tắm, cố gắng để bản thân nhìn thật tươi tắn, che giấu tâm tình bi thương, lấy một loại tinh thần thư thái xuất hiện trước mặt các đồng nghiệp.

Hơn một tuần lễ, An Hồng điên cuồng làm thêm giờ, đi qua đi lại Thành Đô trong vòng hai ngày. Sau khi trở lại, cô an bài công việc trong phòng ban, cùng Tân Duy xác nhận thời gian nghỉ phép năm, dọn dẹp hành lý lên máy bay đi thành phố J..

Cô cũng không liên lạc với Triệu Đức Sinh.

Mà sau khi Lộ Văn Phàm rời đi không gọi điện cho cô, và cô cũng thế.

Mặc dù là tưởng nhớ như hình với bóng, nhưng An Hồng lựa chọn quên đi.

3 ngày Thanh minh cùng với 3 ngày phép năm, cộng thêm 2 ngày thứ bảy và chủ nhật, An Hồng có tất cả 8 ngày nghỉ.

Xuống khỏi máy bay, cô đi đến khách sạn đã đặt phòng từ trước, sau khi sắp xếp hành lý, liền chạy đến bệnh viện nơi Trần Hàng đang làm việc.

Bác sĩ Trần đang trực, thấy An Hồng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, có chút ngoài ý muốn lại có chút vui mừng.

"Tại sao lại không gọi điện cho anh, anh đi đón em."

"Ngồi xe buýt sân bay cũng vậy thôi mà."

"Em chờ anh một chút, anh sắp tan làm, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Vâng."

Ngồi trên xe Trần Hằng, An Hồng tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Thành phố này là nơi cô sinh ra và lớn lên, sáu năm qua đã thay đổi rất nhiều, đất đai mở rộng, mấy huyện xung quanh cũng được sát nhập vào thành phố, tàu điện ngầm, cầu vượt nối tiếp nhau. Một thị trấn nhỏ bé, sạch sẽ, xanh tươi giờ đây đã trở thành một thành phố lớn. Mỗi năm quay trở về, An Hồng lại cảm thấy nó trở nên xa lạ một chút, khác hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của cô.

"Đó là nơi em sống khi còn nhỏ." An Hồng chỉ ngón tay vào một khu dân cư. Trước khi những tòa nhà này được xây dựng, ở đây chỉ là những ngôi nhà cấp bốn, gọi là thôn Hạnh Phúc."

"Sau đó thì sao?" Trần Hằng hỏi.

"Sau đó..... Sau đó nó bị phá hủy, mọi người được đền bù một căn hộ trong khu dân cư Hòa Bình, anh không phải là đã đến nhà em rồi sao?"

"À."

"Khi em còn nhỏ, thời gian ở thôn Hạnh Phúc là vui sướng và vô tư nhất." An Hồng nhắm mắt lại, tựa như đang tưởng niệm, trong miệng vẫn chậm rãi nói, "Có rất nhiều trẻ con cùng nhau chơi đùa, còn có một con phố ẩm thực thật dài, có thể mua được kẹo trái cây rất ngon."

"An Hồng."

"Vâng?"

"Đừng nghĩ về nó nữa."

"..."

"Quá khứ đã trôi qua." Nhìn về phía Trần Hằng có vẻ lạnh nhạt, thờ ơ nhưng An Hồng biết anh đang nghĩ gì.

Lúc này, đài phát thanh trên xe đang phát một bài hát đã cũ, giọng nữ âm vực có chút khàn khàn, bi thương, An Hồng lập tức ngây người.

"Đã bao lâu không gặp em,

Cứ ngỡ rằng em ở tận nơi đâu,

Thì ra vẫn ngụ trong trái tim anh,

Trong hơi thở của anh

Khoảng cách là bao xa

Tưởng rằng, không còn thấy hơi thở của em

Nào ai biết hình bóng em lại quá sâu đậm

Quay đầu lại liền thấy em

Hãy để quá khứ trôi qua

Không còn kịp nữa

Lại một lần thích em

Mây trắng vờn quanh bầu trời xanh

A —— nếu như không thể mãi mãi ở bên nhau

Cũng ít nhất cho chúng ta

Dừng khí nhớ về nhau

Được ôm lấy em

Để em hiểu được

Mong muốn trong trái tim anh

Mong được gặp lại em

Tìm hiểu tin tức về em

Hóa ra, em vẫn luôn ở trong anh

Nắm giữ ký ức của anh..."

An Hồng tựa vào cửa kính, lắng nghe ca khúc, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, vào giây phút này, cô điên cuồng nhớ đến người kia, nỗi nhớ thấm vào trong xương tủy, trong máu và trong mỗi tế bào của cơ thể.

Trong bữa tối, Trần Hàng thấy tâm tình An Hồng không tốt, liền chọc cười làm cô vui vẻ, An Hồng hiểu được nỗi lo lắng của anh, nói: "Trần Hàng, cảm ơn anh, em không sao."

"Ừ." Trần Hàng thấp giọng đáp lại, "Ngày mai em đi viếng mộ à?"

"Vâng."

"Có muốn anh đi cùng em hay không?"

"Không cần đâu." An Hồng cười cười, "Em còn muốn ngồi nói chuyện với họ một chút."

Trần Hàng gật đầu một cái, không nói nữa.

Ngày thứ hai, An Hồng thức dậy rất sớm, mang theo hoa tươi và tiền vàng đi đến nghĩa trang phía Bắc thành phố J.

Quét xong mộ đã là buổi trưa, cô đón xe taxi, bảo tài xế đưa đến trung học Ngọc Lan.

Tài xế nói: "Trung học Ngọc Lan sẽ được chuyển đi chỗ khác. Khu học đường mới ở ngoại ô cũng sắp xây xong, tháng 9 sẽ chính thức khai giảng."

An Hồng sững sờ, hỏi: "Vậy còn trường cũ thì sao?"

"Trường cũ nằm ở vị trí tốt, trong trung tâm thành phố giá nhà ở lúc này rất đắt đỏ, chắc là sẽ phá đi rồi xây dựng các trung tâm thương mại hay tòa nhà văn phòng."

"Vậy sao..." An Hồng cảm thấy mất mát, những ký ức quý giá cứ thế mà biến mất.

Sau khi xuống xe, An Hồng tản bộ đến cổng sắt lớn của trung học Ngọc Lan, trường đang trong kỳ nghỉ nên cánh cửa đóng chặt. Qua cánh cửa sắt, An Hồng nhìn thấy hai khu nhà giảng đường cùng sân vận động nho nhỏ, qua nhiều năm như vậy, tất cả vẫn không có gì thay đổi.

Trung học Ngọc Lan rất nhỏ và yên tĩnh, nó nằm kéo dài trên một con đường nhỏ, trước cổng trường có một cây đa cổ thụ cành lá rậm rạp, bên cạnh là pho ẩm thực, vào buổi tối rất nhộn nhịp. An Hồng đã tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp được 13 năm, nhưng những niềm vui nỗi buồn vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mắt.

Sau khi xem một chút, An Hồng đi về phía khu phố ẩm thực, tìm đến một quán bán Toan Lạt Phấn, hiện đang là giờ ăn trưa nên cửa hàng nào cũng rất đông khách.

"Ông chủ, cho tôi một chén Toan lạt phấn, có nhiều rau thơm." Cô ngồi ở bàn ăn ngoài trời.

"Có ~~~" ông chủ trẻ tuổi từ bên trong nói vọng ra, chỉ chốc lát liền bưng ra một chén, thấy An Hồng ngồi đó thì sững sờ thật lâu.

"Ui! An Hồng ~ "

"Bạn học cũ, phản ứng năm nay còn chậm hơn so với năm ngoái đấy nhé." An Hồng cười híp mắt.

"Ôi trời ạ! Mỗi lần bạn đến đây đều là thần không biết quỷ không hay, cũng phải cho mình chuẩn bị tâm lý chứ."

"La Lập Sơn, gần đây thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, vợ mình vừa mới sinh thêm một tiểu tử mập mạp." La Lập Sơn cười, đầu anh cạo trọc, khuôn mặt vuông, vẫn mặc trên người bộ

quần áo đầu bếp, ngồi xuống nói chuyện với An Hồng. "Còn bạn thì sao, gần đây như thế nào?"

"Vẫn như vậy thôi." An Hồng ăn toan lật phẩn, nói, "Bạn quả là không học được tay nghề của ba, ba bạn làm ăn ngon hơn nhiều."

"Chớ nói nhảm, mình là được chân truyền từ ba mình đó. Ở chỗ này, có ai mà không biết Toan Lật Phẩn của La gia là ngon nhất."

An Hồng cười.

La Lập Sơn lại hỏi cô: "Bạn cũng nên lập gia đình đi, bay nhảy bên ngoài làm cái gì, tuổi cũng còn ít đâu, mình thấy lo lắng thay cho bạn đó."

"Bạn gấp gấp cái gì chứ?" An Hồng vừa ăn vừa cười, "Mình còn rất trẻ có được hay không."

"Năm ngoái Thiệu Dục Hoa cũng đã kết hôn, cậu ấy muốn giri thiệp mời cho bạn, mà mình lại quên mất, bạn cũng không có ở đây, có dự định gì sao."

"Bạn hiểu rõ mình mà." An Hồng nói, "Nghe nói nơi này sắp bị san bằng, bạn đã có kế hoạch gì chưa?"

"Phố ẩm thực này do chính phủ bỏ tiền đầu tư, nếu muốn phá bỏ, chắc chắn phải tìm một địa điểm khác cho các hộ kinh doanh. Dù sao cũng có chút không dỡ, gia đình mình đã ở đây hơn một thập kỷ, bản thân mình cũng làm được bốn năm rồi."

"Hôm khác mình sẽ ghé thăm cha của bạn, mình thật nhớ hương vị toan lật phẩn mà ông làm."

"Ai, Bạn có ý gì chứ!"

Lúc rời đi, La Lập Sơn vỗ đầu một cái, nói với An Hồng: "Đứng rồi, bạn có còn có nhớ hay không, hồi còn ở học trung học đệ nhất cấp, lớp (6) có một thân đồng, bộ dáng rất bánh bao, hai năm gần đây vẫn thường đến chỗ mình ăn toan lật phẩn, đòi cho nhiều rau thơm giống như bạn vậy đó, ngồi một mình chậm rãi ăn."

Trái tim An Hồng nhảy lên.

"Mình cũng không nói với cậu ấy là năm nào bạn cũng tới, khi đó hai người cơ bản là biết nhau phải không, cũng chính là gây ra ồn ào tương đối lớn. Mình cũng không nhớ rõ lắm. Bây giờ cậu ấy nhìn thật cao to, đẹp trai nha. Nhưng mà hình như chân có vấn đề, bước đi cà nhắc, còn phải dùng đến quả trượng, thật là đáng tiếc."

Khóe miệng An Hồng giật giật, nói: "Mình phải đi rồi, còn có chút chuyện cần làm, lần sau mình sẽ quay lại ăn toan lật phẩn."

"Được, tạm biệt." La Lập Sơn vẫy tay sau lưng cô.

An Hồng xoay người rời đi khu phố ẩm thực, lúc đi qua trung học Ngọc Lan lại phảng phất nhìn thấy người thiếu niên đang đứng dưới gốc cây đa cổ thụ.

Nhiều năm đã trôi qua, tại sao trí nhớ vẫn còn in hằn?

Tuy La Lập Sơn không nhớ nhưng trong lòng An Hồng đều rất rõ ràng.

Đó là thời thanh xuân của cô, là giai đoạn từ một cô bé trở thành thiếu nữ.

An Hồng nhớ lại quãng đường đã qua, quay trở về năm 1995.

Hết chương 4

Tác giả có lời muốn nói: Các cô gái, vô cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Kết thúc chương bốn, kế tiếp là những năm tháng học trung học đệ nhất cấp của An Hồng.

Mị biết là có một số nàng không muốn đọc về những chuyện đã qua, chỉ quan tâm đến hiện tại, nhưng đây chính là mạch truyện.

Hơn nữa mị cũng tách ra làm hai phần riêng biệt khi viết về quá khứ và hiện tại.

Cho nên kính xin đại gia tiếp tục ủng hộ.

Ở phần trước có bàn đến vấn đề An Hồng hút thuốc lá..

Mị là mị nghĩ rằng, mỗi người trên bước đường trưởng thành sẽ có những thói quen khác nhau, có những trải nghiệm khác nhau.

Đối với An Hồng mà nói thì việc hút thuốc là giống như là một hình thức để xả stress, giống như, Lâm Thái cả đời sẽ không hút thuốc, hay Thạch Tuấn cũng vậy, bởi vì anh ta là ca sĩ~

Cho nên, về vấn đề Tiểu An Hồng hút thuốc lá, hy vọng mọi người có thể hiểu cho cô ấy.

Chương năm, Hàn Hiểu Quân sẽ xuất hiện ~

Ngoài ra: Bài hát được nhắc đến trong chương này là ca khúc 《nhịp tim》của Lâm Hiểu Bồi mà mị rất thích, khi viết truyện, trong đầu liền xuất hiện bài hát này, ha ha ~ các nàng ai chưa nghe thì có thể xem thử, rất là tâm trạng nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lên trung học có vui không

Kỳ nghỉ hè tuy ngắn nhưng rất thoải mái vui vẻ. Sau khi từ Thanh Đảo trở về, An Hồng và Hàn Hiểu Quân vẫn ở chung một chỗ. Hai nhà cách nhau khá xa, mỗi ngày An Hồng đều đi xe buýt đến nhà Hàn Hiểu Quân, hoặc là ngồi trong phòng điều hòa chơi game hoặc cùng nhau ra ngoài bơi lội, đánh cầu, leo núi.

Chung cư ở khu nhà Hàn Hiểu Quân có một sân bóng rổ, trẻ con xung quanh đó đều thích đến chơi bóng. Hàn Hiểu Quân cũng không ngoại lệ, anh mua một trái bóng rổ, thường đưa An Hồng đi cùng, thi đấu 3 chọi 3 với mấy đứa bé sống trong khu nhà. Đáng người anh cao ráo, khỏe mạnh, ném bóng cũng rất chính xác, vẫn luôn giành được những tiếng reo hò ủng hộ. An Hồng chống cằm ngồi ở phía bên ngoài sân nhìn anh, nghe mọi người khen ngợi anh, trong lòng há hê vui mừng, chẳng khác nào người ta đang khen mình vậy.

Mẹ Hàn nhìn An Hồng cả ngày chạy tới chạy lui vội vội vàng vàng, liền hỏi ý kiến bà ngoại, muốn An Hồng mang theo quần áo đến ở nhà Hàn một thời gian. An Hồng tất nhiên không từ chối, nhà Hàn Hiểu Quân vừa to vừa đẹp, lại có dư phòng cho khách cùng với TV truyền hình cáp, mỗi gian phòng đều có điều hòa nhiệt độ, trong phòng tắm có bồn cầu tự hoại và một cái bồn tắm thật lớn, điều kiện thoải mái như thế, cái phòng nhỏ tí xíu của An Hồng thật không thể so sánh nổi.

Cha Hàn mẹ Hàn vẫn đi sớm về khuya như cũ để mở cửa hàng, hiện tại trong nhà chỉ còn lại hai đứa nhóc tự sinh hoạt với nhau. Hàn Hiểu Quân sẽ mặc tạp dề nấu cho An Hồng ăn, tay nghề của anh thực sự được chân truyền từ cha, mùi vị vô cùng ngon làm cho An Hồng phải ăn thêm một chén cơm. An Hồng chủ động làm việc nhà, lau sàn, rửa chén, giặt quần áo. Mẹ Hàn dạy cô cách sử dụng máy giặt, An Hồng học rất nhanh, mỗi ngày đều phơi phơi thu thu vô cùng bận rộn. Chỉ là, mỗi lần phơi hoặc thu quần lót của Hàn Hiểu Quân, An Hồng luôn là đỏ mặt, tim đập thình thịch, giống như mình đang chuyện gì đó xấu hổ.

Hai tuần sau, bà ngoại gọi An Hồng về nhà, bà nói một cô gái mà đi ở trong nhà người khác như vậy rất không tốt, cho dù Hàn Hiểu Quân và cô là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nhưng như vậy cũng không ra thể thống gì.

Cuối tháng tám, Hàn Hiểu Quân trở về huyện W, trước khi đi, anh đưa cho An Hồng một chiếc xe đạp nữ mới tinh hiệu Angel. Anh hướng dẫn An Hồng cách sử dụng, 8 tuổi, An Hồng đã được Hàn Hiểu Quân dạy đi xe, đây là lần đầu tiên có được chiếc xe đạp của chính mình, lại còn do Hàn Hiểu Quân tặng, cô cực kỳ vui vẻ..

Sau khi Hàn Hiểu Quân rời đi, An Hồng cũng thu hồi tâm trạng, chuẩn bị để trở thành học sinh trung học đệ nhất cấp.

Kỳ nghỉ hè này mặc dù không có bài tập, nhưng An Hồng cũng không lười biếng, cô tự đi mua mấy bộ đề toán thi Olympic, mỗi ngày làm một chút. Cô không hề cảm thấy nhàm chán vô vị, ngược lại vô cùng thú vị và kích thích, nhất là sau khi tốn rất nhiều thời gian để giải quyết được một vấn đề khó khăn, cảm giác thông suốt khiến cô hưng phấn.

Ngày 1 tháng 9, bắt đầu đi học.

An Hồng hẹn Tổng Lý Đình cùng đến trường để báo danh, từ nhà mới đi đến trường mất khoảng 25 phút, nếu chạy xe thì chỉ cần 10 phút là tới nơi. Vào thời điểm đó, lên trung học đệ nhất cấp, rất thịnh hành việc đi xe đạp đến trường.

An Hồng cưỡi xe đạp mới, đeo cặp sách mà bà ngoại mua cho, mặc bộ quần áo mới mẹ mua, cô đứng ở ngã tư đường chờ Tổng Lý Đình.

Tâm tình của cô rất tốt, gió sớm nhẹ nhàng thổi qua tóc, cô hứng lấy ánh mặt trời đang mọc lên từ phía đông, ngửa mặt mỉm cười, trong lòng tràn đầy khao khát đối với cuộc sống của một học sinh trung học.

Cuối cùng Tổng Lý Đình cũng chạy xe đến, sau khi nhìn thấy cô thì ngạc nhiên nói: "An Hồng, làm sao mà bạn lại bị phơi nắng đến nổi đen xì như thế này! Nhìn không khác gì người Châu Phi cả. Ah? Bạn vẫn còn đeo niềng sao?"

Mấy câu nói liền khiến cho tâm tình đang tốt đẹp của An Hồng bị phá hủy không còn chút nào.

Trung học Ngọc Lan rất nhỏ, thật sự rất nhỏ.

6 năm học tại trường tiểu học Ánh Rạng Đông vô cùng rộng rãi, tầm mắt của An Hồng rất cao. Lần đầu nhìn thấy ngôi trường này, tọa lạc trên một con phố nhỏ, xung quanh là khu dân cư sinh sống, trong lòng An Hồng thất vọng vô cùng.

Trước cổng trường có một cây đa cổ thụ rất lớn, xuyên qua cánh cửa sắt loang lổ, có thể nhìn thấy hai dãy nhà ba tầng. Không có sân vận động, không có hội trường, chỉ có một bãi đất trống nằm giữa cổng trường và khu giảng đường ba tầng, bên cạnh là cột cờ thẳng đứng cắm quốc kỳ đang phất phơ, có lẽ đây là sân tập thể dục. Giữa hai khu giảng đường được sơn mấy đường chạy, An Hồng nhìn thấy không khỏi cau mày, thật đúng là biết cách tận dụng!

Khai giảng năm học mới, trong trường rất náo nhiệt, đông đúc. Đi vào bên trong không xa có một bảng thông báo, sau khi An Hồng cùng Tổng Lý Đình gửi xe ở nhà để xe, liền tiến đến xem xét, hóa ra là thông báo chia lớp của năm nhất.

Năm nhất tổng cộng chỉ có 6 lớp, nhưng mỗi lớp đều có 50 học sinh. Hai người bắt đầu kiểm tra từ lớp 6/1, Tổng Lý Đình tìm thấy tên của mình rất nhanh chóng, cô ở lớp 6/2, mà An Hồng có tên trong danh sách lớp 6/4, Tổng Lý Đình đứng một bên thở dài thở ngắn, nói cảm thấy thật tiếc khi không học cùng lớp với An Hồng, lúc này trong lòng An Hồng đang rất hồi hộp, bởi vì cô nhìn thấy rất rõ, một cái tên khác—— Tần Nguyệt, học cùng lớp với cô, tâm tình lập tức vui vẻ.

Tìm được lớp 6/4, An Hồng cúi đầu, từ cửa sau đi vào trong lớp, cô có thói quen không muốn người khác để ý đến mình. Nhưng là, rất nhanh cô nghe được một âm thanh đang nhẹ nhàng gọi: "An Hồng! An Hồng!"

Ngẩng đầu nhìn lại, chính là vẻ mặt tươi cười của Tần Nguyệt, cô vẫy tay với An Hồng, chỉ chỗ trống bên cạnh nói: "Chúng ta ngồi chung đi!"

An Hồng rất kích động, mím môi đi tới ngồi bên cạnh Tần Nguyệt, ở trong lớp học xa lạ này, cô thật không thể nào tin được, mình lại ngồi cùng bàn với Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt cười hi hi quan sát An Hồng, nói: "Kỳ nghỉ hè vừa rồi bạn đi đâu? Tại sao lại đen thế này."

An Hồng nói: "Mình đi Thanh Đảo và Nhật Chiêu."

Tần Nguyệt bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là đi biển, thảo nào, mình thực sự rất hâm mộ bạn, kỳ nghỉ hè hàng năm mình đều phải về nhà bà ngoại ở Liễu Châu-Quảng Tây chơi một tháng, không được đi đâu cả."

An Hồng cười, thì ra là cũng có người hâm mộ mình đấy nhé.

Sau học kỳ quân sự, cuộc sống học sinh trung học đệ nhất cấp của An Hồng chính thức bắt đầu.

Thành tích của cô không cao không thấp, thân hình nhỏ gầy, làn da ngăm đen, dáng vẻ cũng không xinh đẹp, còn đeo một bộ niềng răng kỳ quái, tất nhiên là không được bạn bè cùng giáo viên ưa thích. An Hồng cũng đã đoán trước được điều này, dù sao lúc còn học tiểu học, cuộc sống của cô trôi qua luôn là như vậy, đã sớm trở thành thói quen.

Tuy nhiên, cô và Tần Nguyệt trở thành đôi bạn rất thân. Hai người giống như hình với bóng, không thể tách rời.

Trong lớp tiếng Anh, giáo viên yêu cầu mọi người lấy tên tiếng Anh, sau đó luyện tập đối thoại với bạn cùng bàn.

Tên tiếng Anh của Tần Nguyệt là Jessica, còn An Hồng, thì vô cùng đơn giản, Ann.

Đây là lần đầu tiên An Hồng học tiếng Anh, bởi vì miệng còn đeo niềng răng nên phát âm không chuẩn, lúc đối thoại cứ lắp ba lắp bắp. Tần Nguyệt phát âm rất lưu loát, cô nói hỏi còn học tiểu học đã học qua Anh văn được mấy năm. Cô thường giúp An Hồng cải thiện phát âm và hướng dẫn cô học ngữ pháp.

Thành tích các môn khoa học tự nhiên của An Hồng rất tốt, văn học lại hơi kém, hiện tại lại có thêm môn tiếng Anh khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối.

Thành tích của Tần Nguyệt vẫn tốt như cũ, dáng vẻ dễ mến, khuôn mặt đầy đặn, da trắng, mắt to trong veo như nước, rất được các bạn cùng lớp yêu thích. Mới chỉ hơn một tuần lễ, đã nhận được hai bức thư tỏ tình từ hai bạn nam trong lớp.

An Hồng cũng không cảm thấy lạ, cô quyết tâm dành thời gian cho việc học tập. Thình thoảng Tần Nguyệt sẽ than thở với An Hồng, loại sự tình này khiến cô rất đau đầu, một người chưa có kinh nghiệm như An Hồng, cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể hòa theo những học sinh khác, trêu chọc.

An Hồng biết, trong lớp có rất nhiều nữ sinh ghen tỵ với Tần Nguyệt, có mấy người học cùng trường tiểu học Ánh Rạng Đông, tất nhiên là biết Tần Nguyệt, phần đông là từ những trường tiểu học khác, nói không chừng lúc còn đi học ở đó cũng là rất được hâm mộ, lên đến trung học đệ nhất cấp, bị người khác cướp đi danh tiếng, trong lòng luôn cảm thấy căm tức.

Hơn nữa, Tần Nguyệt cũng không phải là nữ sinh đẹp nhất trong lớp, nhưng mà cô rất tự nhiên phóng khoáng, không giả bộ bên lên, là một người ôn hòa, thái độ nhiệt tình, không ra vẻ nũng nịu đáng yêu trước mặt nam sinh, cũng không tỏ ra thanh cao sĩ diện trước mặt nữ sinh, tính cách lại lạc quan vui vẻ càng làm tăng thêm hảo cảm.

An Hồng cảm thấy rất may mắn khi có một người bạn như Tần Nguyệt, cô luôn nghĩ như vậy.

An Hồng vốn định để cho cuộc sống thời học sinh trung học trôi qua thật yên bình, vậy mà cũng không được như ý nguyện.

Nam sinh năm nhất, vừa mới bước vào thời kỳ trưởng thành, nóng vội bộp chộp, tinh lực dư thừa, luôn dùng mọi phương pháp để tìm kiếm thú vui.

Không biết từ lúc nào, mấy học sinh có chút nghịch ngợm bắt đầu đặt biệt danh cho các bạn cùng lớp.

Dáng vẻ xinh xắn, biệt danh cũng dễ nghe, ví dụ như, tên có một chữ "Na", mọi người liền gọi là "Na Na", khuôn mặt trẻ con thì được gọi là "búp bê", họ "Quê" thì gọi là "Tiểu Quê".

Nếu là bộ dáng khó coi, thành tích cũng không nổi trội, hoặc trên người có khiếm khuyết, liền bị xui xẻo đặt cho "Biệt danh". La Lập Sơn mắt nhỏ thì gọi là "Mắt nhái bén", Từ Khiết mập mạp là "Heo mập", Trương Minh đeo kính là "Gà vườn bốn mắt". An Hồng thì rất thảm, cô có rất nhiều biệt danh, nào là "Hắc Tinh Tinh", "khí độc", "răng sắt".....

Ngay từ lúc bắt đầu, An Hồng còn không thèm để ý, nhưng là sau một thời gian dài, mỗi lần các bạn học nữ trong lớp đều gọi cô là: "răng sắt."

Cuối cùng cô cũng cảm thấy tức giận.

Có một ngày, sau khi kết thúc buổi học, nam sinh ở bàn trên chuyển xuống kết quả bài kiểm tra trắc nghiệm, nói một câu: "Này, khí độc, cậu giỏi thật đấy."

Cậu bé có lẽ cũng không có ác ý, bởi vì An Hồng học toán rất tốt, hơn nữa, bình thường cô vẫn hay trò chuyện một vài câu với cậu ta, nên cũng chỉ là buột miệng mà nói ra biệt danh ấy, cũng giống như phần lớn các bạn khác ở trong lớp.

Nhưng mà An Hồng lập tức nổi giận.

Cô hung hăng đá một cước vào ghế ngồi sau đó đứng lên cầm bài thi ném vào đầu cậu ta.

"Nói lảng nhảng cái gì!! Thử nói lung tung một lần nữa xem!!" Cô gào lên, cậu bé bị đánh lập tức bối rối, sau khi kịp phản ứng, nó đứng lên đẩy An Hồng một cái, kêu: "Bạn điên hả."

An Hồng dáng người nhỏ bé, sức lực hiển nhiên không thể so sánh với học sinh nam, cơ thể chao đảo một hồi mới đứng vững.

Lúc này, các bạn trong lớp đều nhìn về phía bọn họ, Tần Nguyệt vội vàng đứng lên kéo An Hồng, nói: "An Hồng, đừng kích động đừng kích động."

An Hồng đứng ngơ ngác, nhìn về mặt khinh bỉ của nam sinh kia, lại nghiêng đầu một chút xem Tần Nguyệt, a..... Bạn ấy thật là xinh đẹp. Nhưng tại sao mình lại có cảm giác không cam lòng.

Tâm tư của nữ sinh rất nhạy cảm và tinh tế, hốc mắt An Hồng ẩm ướt, gương mặt đỏ bừng, cô đột ngột xoay người chạy ra khỏi phòng học.

Chạy một lúc lâu, cô dừng lại ở bên trong nhà để xe ở bên cạnh khu giảng đường số hai, cô để mặc cho nước mắt của mình rơi xuống, đã lâu rồi, không có cảm giác bị ức khuất đến như vậy.

Lúc này, có một người chạy đến bên cạnh cô, An Hồng lau nước mắt nhìn lên, thì ra là lớp trưởng Thiệu Dục Hoa.

Đó là một nam sinh có dáng người cao gầy, trên mặt còn có một ít tàn nhang, nhưng là một người rất hài hước, hơn nữa năng lực quản lý lại xuất sắc, thành tích học tập ưu tú, thầy giáo Đồng chủ nhiệm lớp liền giao cho cậu ta làm lớp trưởng, còn Tần Nguyệt là lớp phó.

Ánh mắt Thiệu Dục Hoa rất sáng, con ngươi hơi nhỏ, giọng nói điềm đạm: "An Hồng, sắp vào lớp rồi, chúng ta cùng trở lại nhé, Tần Nguyệt đang khuyên răn Lỗ Cường, lúc bạn quay về, cậu ấy sẽ xin lỗi bạn."

An Hồng suy nghĩ một chút, gạt đầu một cái, cô vẫn là không có lá gan cúp cua, hướng chỉ lớp trưởng đại nhân cũng tự mình đến, nếu không cùng cậu ấy trở về cũng quá không nề mặt rồi.

Trên đường đi, Thiệu Dục Hoa hỏi An Hồng: "Đầu tháng 11 sẽ tổ chức đại hội thể thao, mình nghe Tần Nguyệt nói bạn chạy khá tốt, lần này có dự định tham gia hay không?"

An Hồng nhỏ giọng trả lời: "Sao cũng được."

Thiệu Dục Hoa nói: "Vậy hay là theo như năng lực của bạn, đăng ký chạy 130m có được không?"

Trái tim An Hồng chợt cảm thấy ấm áp, thì ra là Tần Nguyệt biết là mình chạy 130m, hơn nữa, lớp trưởng cũng đã biết.

Cô gạt đầu nói: "Được, mình sẽ đăng ký." Trong lòng đã có quyết định, muốn thi đấu thật tốt, không thể để cho Tần Nguyệt mất thể diện.

Lỗ Cường quả nhiên nói lời xin lỗi với An Hồng. Từ đó về sau, cũng không có ai dám gọi cô là "Con khí độc" hoặc là "Hắc Tinh Tinh", nhưng vẫn có người gọi cô là "răng sắt", thậm chí còn có người lên lên kêu "người phụ nữ thô lỗ", "Mẫu Dạ Xoa", Thiệu Dục Hoa trấn áp qua mấy lần cũng không có hiệu quả gì, còn có bạn học cùng trường tiểu học Ánh Rạng Đồng trước kia, đem chuyện An Hồng gây gỗ cùng thầy giáo hỏi năm lớp ba mang ra nói một lượt, từ đó về sau, các bạn học đều nhìn cô với ánh mắt rất khác, làm cho An Hồng một phen buồn bực.

Tần Nguyệt chỉ có thể an ủi cô, các bạn học đều không có ác ý, nghĩ thoáng đi một chút, hướng chỉ cái tên "răng sắt" cũng khá dễ thương, gọi cũng chẳng sao.

Đại hội thể dục thể thao của trường trung học Ngọc Lan được tổ chức ở sân vận động của cung thiếu nhi. Chỉ có ba cấp học nên dùng một ngày rưỡi là xong. An Hồng ở trong nhóm học sinh nữ năm thứ nhất thi chạy 130m, đạt hạng hai, cuối cùng cũng thay đổi một chút hình ảnh một kẻ vô dụng của mình ở trong mắt các bạn học. Tần Nguyệt thể dục thể thao cũng không tồi, tham gia thi nhảy xa đạt hạng nhất.

Buổi chiều ngày hôm sau, đại hội thể dục thể thao kết thúc, nhà trường cho nghỉ học, các bạn cũng giải tán hết. Tần Nguyệt gọi mấy bạn học cũ ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông đi về thăm trường cũ. Cô gọi An Hồng đi cùng, An Hồng nghĩ đến đây là năm cuối cùng mà cô giáo Hạ còn dạy học ở tiểu học Ánh Rạng Đông, cô cũng vô cùng nhớ nhung, liền gật đầu đồng ý.

Đến trường tiểu học Ánh Rạng Đông, mọi người so với những học sinh năm đầu thì không khác gì lão đại, nhìn học sinh trong trường đều là nhỏ tuổi hơn mình, có cảm giác rất là đặc ý. Sau đó tất cả đều tách ra để đi thăm thầy cô giáo của mình, An Hồng trực tiếp đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ.

Hiện đang là giờ nghỉ, cô giáo Hạ không có ở đây. Thật bất ngờ, trong phòng làm việc An Hồng lại gặp được một người đã mấy tháng không thấy - Lộ Vân Phàm, cậu bé đang mang bài tập của lớp đến đây.

Mái tóc của Lộ Vân Phàm được cắt ngắn, khuôn mặt vẫn xinh xắn như vậy, nó nhìn thấy An Hồng thì hai mắt mở lớn, lập tức chạy đến bên cạnh. An Hồng để phòng nhìn tới nhìn lui, hóa ra nó chạy qua là để so chiều cao cùng với cô.

"Bây giờ bạn cao bao nhiêu rồi?" Lộ Vân Phàm hỏi.

"1m46." An Hồng trả lời, đây là chiều cao đo được lúc kiểm tra sức khỏe hôm nhập học.

"Thấp vậy á, mình đã 1m47 rồi." Lộ Vân Phàm rất hả hê, nhếch môi cười, mình rốt cuộc cao hơn An Hồng.

An Hồng cau mày nhìn nó, sau đó Lộ Vân Phàm liền phát hiện niềng răng ở trong miệng cô, về mặt nó vô cùng tò mò hỏi: "Cái gì sáng lấp lánh ở trong miệng bạn thế kia?"

An Hồng lập tức ngậm miệng lại, Lộ Vân Phàm không bỏ qua, đưa đưa tay cạy miệng cô để xem đó là cái gì, An Hồng gạt tay nó ra, tay phải che miệng kêu lên: "Làm cái gì đấy hả! Làm cái gì đấy hả!"

Lộ Vân Phàm xoa xoa tay, nhún nhún vai nói: "Có gì đặc biệt hơn người chứ, không cho nhìn thì thôi, sao phải đánh mình."

Lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên, Lộ Vân Phàm lưu luyến không muốn quay trở về lớp học, ánh mắt nó long lanh, hỏi An Hồng: "Này, học trung học vui lắm hay sao?"

An Hồng lớn tiếng trả lời: "Quả thực là rất vui, học sinh tiểu học không thể cảm nhận được đâu!"

Lộ Vân Phàm "Hừ" một tiếng, xoay người chạy mất.

Lúc này cô giáo Hạ trở về phòng làm việc, thấy An Hồng thì rất vui vẻ, một già một trẻ thao thao bất tuyệt nói chuyện thật lâu, cô giáo Hạ biết được hiện tại thành tích số học của An Hồng rất tốt, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Lúc An Hồng rời đi, ngang qua lớp học của Lộ Vân Phàm, không hiểu sao lại đưa mắt nhìn vào bên trong. Chỉ liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy một thằng nhóc đang ngồi ngay bàn đầu tiên. Không ngờ, lúc này Lộ Vân Phàm cũng đang dùng một đôi mắt đen nhánh trong trẻo nhìn cô. Trong lòng An Hồng "Lộp bộp" một chút, dời đi tầm mắt chạy ra khỏi trường học, không biết vì sao, ánh mắt của thằng nhóc thối tha này khiến cho lòng cô dâng lên một cảm giác bối rối không nói thành lời.

Lời của tác giả

Xin mọi người tiếp tục ủng hộ, Hàm Hàm cúi đầu chào! Đa tạ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bạn thích anh ấy đúng không

An Hồng tự hỏi bản thân, trung học cơ sở rất vui hay sao? Đáp án dĩ nhiên là: NO.

Phần lớn thời gian cô đều ở cùng một chỗ với Tần Nguyệt, nhưng mà Tần Nguyệt cũng không chỉ có một người bạn là cô, cũng giống hồi còn học tiểu học, bên cạnh bạn ấy luôn luôn có mấy nam sinh nữ sinh vây quanh.

An Hồng rất ít khi tiếp xúc với bọn họ, bởi vì những người đó không thích cô. An Hồng xấu xí, không có quần áo đẹp, không biết trang điểm, mà nữ sinh năm nhất lại thấy hứng thú với những thứ này, cho nên họ cảm thấy không hợp với An Hồng.

An Hồng không để tâm đến vấn đề này, cô còn có một người bạn khác, đó chính là anh bạn mặt vuông mắt hí - La Lập Sơn. La Lập Sơn là một người đôn hậu, chất phác, thành tích thường thường, cậu ấy ngồi ở hàng ghế phía sau An Hồng, mỗi khi gặp phải đề toán khó, không dám đi hỏi thầy cô giáo mà thường nhờ các bạn giúp đỡ, tuy nhiên bạn cùng bàn lại không thích cậu ấy, vì vậy hầu như mỗi lần có thắc mắc, đều là do An Hồng giải đáp, tiếp xúc lâu dần, hai người liền trở nên thân thiết.

La Lập Sơn vì muốn cảm ơn An Hồng, đưa cho cô mượn truyện tranh thiếu niên Nhật Bản, An Hồng rất vui vẻ, càng ra sức phụ đạo, trong lúc vô tình lại giúp La Lập Sơn nâng cao thành tích toán học.

Thời gian chậm rãi lướt qua.

Thời điểm gần cuối kỳ, An Hồng kinh ngạc phát hiện ra, không biết từ lúc nào mà trong lòng cô xuất hiện một cảm giác không rõ đối với Thiệu Dục Hoa. Cô đặc biệt chú ý đến cậu ấy, lúc cậu ấy phát biểu trong lớp, cô sẽ hồi hộp, lúc cậu ấy tổ chức họp lớp, cô sẽ đặc biệt quan tâm đến, cho dù là có lúc Thiệu Dục Hoa vô tình liếc nhìn cô một cái, cũng sẽ khiến cô đỏ mặt nửa ngày. Cô không hiểu mình đang bị làm sao, cô viết thư cho Hàn Hiểu Quân, tất nhiên không nhắc đến vấn đề này trong thư, chỉ là muốn tâm sự cho vui nổi lòng.

Cô vẫn luôn nhớ đến Hàn Hiểu Quân, rất nhớ. Hàn Hiểu Quân cao như vậy, đẹp trai như vậy, dịu dàng như vậy, so với bất kỳ bạn học nam nào ở trong lớp An Hồng cũng hơn rất nhiều. Tại sao Hàn Hiểu Quân có thể đối xử tốt với cô mà những người khác lại ghét cô đến thế?

An Hồng nghĩ không ra, giữa một hồi hoang mang bối rối, nửa học kỳ đầu năm nhất kết thúc.

Trong thời gian nghỉ đông, bà ngoại nhận được chia khóa nhà mới —— phòng 301, đơn nguyên 1, chung cư Hòa Bình.

Khu vực này rất rộng lớn, là khu vực tái định cư nằm ở nửa phía Đông của thôn Hạnh Phúc trước kia, căn hộ rộng 67m² được chia thành 2 phòng ngủ.

Bà ngoại rất cao hứng, mang theo An Hồng đi tới đi lui trong căn hộ xây thô, chỉ vào căn phòng hướng bắc, nói với An Hồng: "Tiểu Niếp, cái này sau này sẽ là phòng của con, có thích không?"

Gian phòng kia rộng chừng 10m², An Hồng kiểm chế tâm tình đang kích động, gạt đầu một cái, sau đó sờ sờ khung cửa, sờ sờ vách tường, sờ sờ cửa sổ thủy tinh, trong lòng tưởng tượng sau khi trang trí xong thì sẽ như thế nào. Có giống phòng ngủ với rèm cửa màu hồng của Tiêu Lâm, có nội thất màu hồng, có thật nhiều gấu bông hay không?

Mùa xuân, mẹ và bác sĩ Tiêu đưa Tiêu Lâm trở về, bọn họ tìm người làm khoán lắp đặt thiết bị trong nhà, chọn ngày khởi công. An Hồng không để ý những việc này, cô nhân nhả hưởng thụ kỳ nghỉ đông, nhớ nhung Hàn Hiểu Quân, thỉnh thoảng lại đến nhà Tần Nguyệt chơi.

An Hồng thế nào cũng không có nghĩ đến, hào phóng tự nhiên như Tần Nguyệt, trong nhà lại mở quán gà nướng.

Lần đầu tiên đi đến, An Hồng tìm biển số nhà liền nhìn thấy cửa tiệm treo biển "Cửa hàng gà nướng ngon". Cô ngây người nửa ngày, sau đó liền nhìn thấy một người đội nón trắng sau quầy kính, cười hi hi gọi cô: "An Hồng, bạn tới rồi!"

Tần Nguyệt lau sạch sẽ đôi tay chạy đến, cô mặc bộ đầu bếp màu trắng, nhìn có chút khôi hài. Cô đưa An Hồng vào trong nhà, lầu một hướng ra đường được sử dụng làm cửa hàng, gia đình 3 người ở bên trong có hai phòng. Tần Nguyệt nói: "Mẹ của mình làm kế toán trong xí nghiệp, ba mở quán gà nướng đã nhiều năm..., ngày nghỉ mình thường ra giúp một tay. Đợi lát nữa bạn mang một con về nhà, gà nướng ba mình làm là ngon nhất đấy."

An hoành đầu đầy hắc tuyến, sau lại nhìn thấy ba của Tần Nguyệt là một người đàn ông trung tuổi rất cường tráng, ông nhìn An Hồng nói: "Bạn nhỏ, nhìn cháu gầy còm như vậy, trong nhà không được ăn no hay sao?"

Thực sự thì An Hồng so với các bạn nữ trong lớp có chút hơi nhỏ, lúc rời khỏi nhà Tần Nguyệt, cha Tần còn gói cho cô hai con gà nướng. An Hồng nói thế nào cũng không từ chối được đành phải xách về nhà, lại bị bà ngoại mắng cho một trận.

Chỉ là gà nướng, mùi vị rất ngon.

Sau khi nhập học, An Hồng đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống của một học sinh trung học cơ sở. Thành tích của cô cũng bình thường, chỉ có toán học là đứng trong top 10, nhưng là sau khi cộng điểm của các môn khoa học xã hội, ví dụ như văn học, tiếng Anh, chính trị, lịch sử thì điểm tổng kết lập tức bị kéo xuống hạng trung bình.

Thiệu Dục Hoa là người học giỏi số học nhất trong lớp cô, An Hồng rất sùng bái cậu ấy, tuy rằng thành tích số học của cô trong số những nữ sinh cũng coi là rất tốt, nhưng là so với mấy bạn nam thì vẫn còn kém một chút. An Hồng cũng không biết phải làm thế nào để nâng cao thành tích, dù sao tất cả mọi kiến thức cô đều hiểu, sự chênh lệch ở đây, có thể nằm ở những đề bài rất khó giải quyết.

Thanh niên choai choai 13, 14 tuổi bắt đầu có những hoạt động giao lưu. Lúc này, trong khối học sinh trung học cơ sở nổi lên hai trào lưu khác nhau, —— một là trượt patin và hai là đánh bóng bàn.

Đánh bóng bàn căn bản đều là các nam sinh tham dự, nữ sinh thì thích trượt patin, An Hồng cũng vậy.

Lần đầu tiên đi trượt patin là do Thiệu Dục Hoa và Tần Nguyệt tổ chức, trong lớp có 10 người đi. Sân trượt băng nằm ở sân vận động thành phố, 6 đồng tiền cho 2 tiếng trượt, giá tiền tuy đắt nhưng học sinh vẫn rất thích, thậm chí nếu đi mượn cũng không thuê được giày.

An Hồng không biết trượt, La Lập Sơn liền chủ động dạy cô, cậu cầm tay cô, từ từ trượt ở trong sân, dạy cô hạ thấp trọng tâm, hai tay thẳng bằng, mũi

chân hướng ra ngoài từng bước từng bước trượt.

An Hồng học tập rất chăm chỉ, cô cũng cảm kích sự nhiệt tình của La Lập Sơn. Lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiệu Dục Hoa đang cầm tay Tần Nguyệt, nhẹ nhàng lướt qua người cô. Trong lòng An Hồng ngỡ ngàng, không để ý dưới chân, liền ngã đập mông, liền lụy La Lập Sơn cũng bị vấp ngã.

Tần Nguyệt thấy cô bị ngã xuống, lập tức đi đến dìu cô. An Hồng ngẩng đầu lên, nhìn được Thiệu Dục Hoa đang tủm tỉm cười đi theo sau Tần Nguyệt, khoát tay mà nói: "Minh không sao, các bạn đi chơi đi, không cần phải để ý đến đến mình."

Tần Nguyệt nói: "Vậy để mình dạy bạn nhé, rất là đơn giản."

Thiệu Dục Hoa tiếp lời: "Đảm bảo còn đơn giản hơn cả một đề toán thi đấu Olympic nữa, bạn sẽ học được rất nhanh."

Sau đó, La Lập Sơn, Thiệu Dục Hoa và Tần Nguyệt cùng nhau hướng dẫn An Hồng, ngược lại, An Hồng không có tâm tư học, cô trượt mãi mà không được, cho đến lúc kết thúc mới miễn cưỡng đi được mấy bước.

Cho nên sau này, dù An Hồng vẫn rất thích trượt patin, nhưng nếu Thiệu Dục Hoa đi cùng thì cô sẽ không đi. Chỉ khi nào chỉ có Tần Nguyệt cùng mấy bạn nữ, cô mới gia nhập.

Ánh mắt Thiệu Dục Hoa nhìn Tần Nguyệt rõ ràng có hứng thú như vậy, An Hồng cũng có thể thấy được, cô không tin Tần Nguyệt lại không phát hiện ra.

Đầu tháng năm, An Hồng cùng bà ngoại dọn nhà, cuối cùng chuyển từ căn phòng đi thuê đến ngôi nhà của chính mình.

Trong nhà trang hoàng cũng không xa hoa, nhưng rất đơn giản và ấm áp. Rất nhiều ý tưởng hay đều là chủ ý của bác sĩ Tiêu, ông là một người thông minh. Vì lắp đặt trang thiết bị cho ngôi nhà mà bà ngoại đã phải sử dụng tiền để dành và tiền đền bù di dời, tốn rất là nhiều tiền. Mẹ muốn đưa cho bà ngoại một khoản nhưng bà ngoại không đồng ý.

Trong nhà có điện thoại bàn, điều hòa không khí và TV, còn có bồn cầu tự hoại, trước tiên An Hồng gọi điện cho Hàn Hiểu Quân, trong loa truyền đến giọng nói của Hàn Hiểu Quân, cô sung sướng cười không ngậm được miệng.

Phòng của An Hồng tuy không phải màu hồng nhưng cũng là một không gian mà bất cứ nữ sinh nào mong muốn. Giường gỗ đơn sắc, tủ treo quần áo, giá sách, bàn gỗ,榻 đầu giường, còn có bàn trang điểm màu hồng-xanh lá cây được trang trí bằng những quả cầu trắng, khăn trải giường màu cam họa tiết kẻ ô, tất cả đều làm cô vui mừng.

Chủ nhật tuần thứ hai sau khi dọn nhà, cô mời Tần Nguyệt đến chơi, cô không kịp chờ đợi để khoe với Tần Nguyệt gian phòng của mình, còn rất hưng phấn cho bạn xem album ảnh.

Từ nhỏ đến lớn, An Hồng rất ít chụp ảnh, bởi vì bà ngoại không có máy chụp hình, thỉnh thoảng chụp mấy lần đều là đi theo cha Hàn, mẹ Hàn cùng Hàn Hiểu Quân ra ngoài chơi.

Tần Nguyệt nhìn thấy ảnh chụp chung của An Hồng và Hàn Hiểu Quân ở Thanh Đảo, chụp rất nhiều, cô hỏi An Hồng: "Đây là ai vậy, nhìn có vẻ quen. Bạn và anh ấy chụp không ít hình, là anh họ sao?"

An Hồng cười lắc lắc đầu, nói: "Anh ấy là hàng xóm từ nhỏ lớn lên cùng với mình, bọn mình chơi rất thân với nhau. Anh ấy cũng tốt nghiệp trường tiểu học Ánh Rạng Đông, hơn bọn mình 3 lớp."

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Minh cũng có chút ấn tượng, lúc anh ấy ở trường tiểu học rất được hâm mộ đấy. Không ngờ hai người lại biết nhau."

An Hồng rất há hê, nói: "Lúc mình 3 tuổi liền bắt đầu chơi cùng một chỗ với anh ấy rồi đó."

Tần Nguyệt đột nhiên hỏi: "An Hồng, bạn thích anh ấy phải không?"

Trong lòng An Hồng hoảng hốt, vội vàng trả lời: "Không đâu, mình coi anh ấy là anh trai mình."

Nhưng mà trong lòng lại rối loạn một hồi.

Tần Nguyệt cười hi hi nói: "Thật sao? Mặt của bạn đều đỏ lên rồi."

"Đương nhiên là thật!" An Hồng lớn tiếng trả lời.

Tần Nguyệt liền thu lại tươi cười, nói: "Vậy sao ~ anh ấy thực sự rất là đẹp trai, so với mấy bạn nam trong lớp đều đẹp hơn. Thế mà bạn lại không thích anh ấy, thật kỳ quái." Trên mặt cô hiện ra vẻ mặt ngưng ngưng của thiếu nữ.

An Hồng cười ha ha, nói: "Chẳng lẽ bạn thích anh ấy sao?"

Tần Nguyệt kêu "Dừng ~" một tiếng, nói: "Minh không biết anh ấy thì làm sao mà thích được, chỉ là nhìn anh ấy đẹp trai như vậy, thì thấy rất đẹp mắt mà thôi."

An Hồng có chút bối rối, đầu hơi nóng lên liền nói: "Vây, đợi anh ấy trở lại lúc nghỉ hè, mình sẽ giới thiệu để cho hai người quen nhau."

Cô cho là Tần Nguyệt sẽ đáp "Không cần", nhưng mà, lại nghe được bạn ấy vui vẻ nói: "Thật nha, vậy thì tốt quá, đến lúc đó bạn không được quên nha."

Thi cuối kỳ, An Hồng bị tiếng Anh và Ngữ văn kéo chân sau, điểm tổng kết chỉ xếp thứ 33 trên 54 người. Cô có chút không hài lòng. Nhưng kỳ nghỉ hè lại tới, An Hồng rất nhanh sẽ quên mất vấn đề này, bởi vì Hàn Hiểu Quân trở lại.

An Hồng hết lòng tuân thủ lời hứa, vào trung tuần tháng 7, sắp xếp cho Tần Nguyệt gặp Hàn Hiểu Quân.

Đó là ở tại một cửa hàng KFC trong trung tâm thành phố. Hàn Hiểu Quân đã sắp 17 tuổi, so với trong hình càng thêm anh tuấn, lông mày rậm, mặt to rạng rỡ, nụ cười ôn hòa trên môi, An Hồng thấy có nhìn thế nào cũng không thể đủ.

Cô đang cầm Cola, chỉ vào Tần Nguyệt và nói với Hàn Hiểu Quân: "Đây là bạn tốt nhất của em, Tần Nguyệt."

Sau đó lại nói với Tần Nguyệt: "Đây là anh trai mình, Hàn Hiểu Quân."

Nghe An Hồng nói vậy, trong nháy mắt, khuôn mặt Hàn Hiểu Quân thoáng chốc đình trệ, sau đó rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Tần Nguyệt cũng là nhân nhát cười, hôm ấy cô ăn mặc phá lệ xinh đẹp, váy đầm màu hồng nhạt, buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt trong trẻo, khuôn mặt tròn trịa ửng hồng. Anh Hồng không phải là đứa ngốc, có chút hiểu ra tâm tư của Tần Nguyệt đối với Hàn Hiểu Quân, nhưng mà cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Có lẽ là bởi vì cô hết sức tin tưởng Hàn Hiểu Quân.

Đó là kỳ nghỉ hè của ba người.

Lúc Hàn Hiểu Quân đi chơi bóng rổ, Tần Nguyệt và An Hồng cùng đi xem. An Hồng cũng không cảm thấy có gì không ổn, cô thích Hàn Hiểu Quân, cũng thích Tần Nguyệt, cô hi vọng hai người sẽ trở thành bạn tốt. Dĩ nhiên, chỉ là bạn tốt mà thôi.

Ba người cùng đi bơi lội, leo núi, Tần Nguyệt mặc vào đồ tắm thì dáng người là một đường cong hình chữ S, cô cao 1m58, đã có phong thái một thiếu nữ yêu điệu. Mà An Hồng, trước ngực mặc dù có nhô lên một chút nhưng nhìn thế nào cũng giống một con nhóc. Suốt cả một năm, cô chỉ cao có 3cm, lúc này là 1m49, người gầy nhỏ tong teo, không giống với học sinh trung học cơ sở.

Hàn Hiểu Quân trêu chọc cô: "A Hồng, bây giờ em mà đi mua vé tàu, nói không chừng còn có thể được giảm một nửa."

Tần Nguyệt che miệng cười, An Hồng liền đuổi theo đánh anh, trong lòng lại nổi lên một chút thắc mắc.

Cái đó của mình..... Thế nào còn chưa tới đây?

Bà ngoại cũng cảm thấy kỳ quái, khẩu vị của An Hồng rất tốt, một mình có thể ăn hết nửa con gà nướng, làm sao lại trở mẫn trở như vậy? Chu kỳ kinh nguyệt chưa tới còn coi như không tính, nhưng là cô cũng không cao lên, không béo ra, ngực cũng chậm phát triển. Sẽ không phải là có vấn đề về sức khỏe đấy chứ?

Bà đưa An Hồng đi gặp bác sĩ, Tây y nói tất cả bình thường, Trung y thì cho mấy thang thuốc, nói bà ngoại mỗi ngày sắc cho An Hồng uống.

Vì vậy, suốt thời gian nghỉ hè, trong nhà lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc bắc khó ngửi, An Hồng bịt mũi uống thuốc nửa tháng, một chút thay đổi trên người cũng không thấy.

Mẹ Hàn gọi điện thoại tới kêu An Hồng đến ở nhà bà vài ngày, bà ngoại khéo léo từ chối. Hàn Hiểu Quân đã là một thanh niên, cháu gái mình mặc dù chưa trở mẫn nhưng dù sao cũng đã 13 tuổi. Mẹ Hàn cha Hàn hàng ngày đều không ở nhà, chỉ có hai đứa bé ở với nhau, lỡ xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?

Cho nên, nửa đầu kỳ nghỉ hè, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân gặp gỡ cũng không nhiều. Đối với sự phản đối của bà ngoại, An Hồng có chút không hiểu vì sao, nhưng cô nguyện ý nghe theo lời bà. Bà ngoại đã lớn tuổi mà vẫn phải chăm sóc cô, trong lòng An Hồng vừa cảm động vừa áy náy. Cho nên, những gì cô có thể làm được đó là nghe lời bà ngoại, giúp bà làm việc nhà, cố gắng học tập tốt. Nếu mình ngoan ngoãn, mẹ ở bên ngoài mới có thể yên tâm, vì thế nên bà ngoại cũng bớt lo lắng.

Về thời kỳ nổi loạn tuổi vị thành niên, An Hồng có nghe nói đến, nhưng cô vẫn còn chưa trưởng thành, làm sao có thể nổi loạn.

Nửa sau kỳ nghỉ hè, cũng giống như những năm trước, Tần Nguyệt đi đến nhà bà ngoại ở Liễu Châu - Quảng Tây.

Vì vậy, chỉ còn lại An Hồng và Hàn Hiểu Quân.

Có một ngày, hai người hẹn nhau đi thư viện đọc sách. Dọc theo đường đi, Hàn Hiểu Quân cũng có chút không tập trung. An Hồng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi anh có chuyện gì.

Hàn Hiểu Quân phục hồi tinh thần, nháy nháy mắt với An Hồng, sau đó lấy ví da, mở ra cho An Hồng nhìn. .

An Hồng không hiểu, đến gần xem thử, hóa ra là một tấm ảnh nhỏ nhỏ. Một cô bé xa lạ, tóc ngắn, đang mỉm cười.

Trong đầu An Hồng "Oanh" một tiếng, cái gì cũng không kịp phản ứng.

Hàn Hiểu Quân nói: "Đây là bạn học cùng lớp cấp ba của anh, tên là Tiểu Nhã.."

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh một chút, lại cúi đầu xem cô bé trong hình, không thể nói là vô cùng xinh đẹp, cũng không khó coi, chỉ là một cô bé bình thường ở quê mà thôi.

Hàn Hiểu Quân nói: "Bạn ấy nói thích anh, muốn trở thành bạn gái anh, A Hồng, theo em anh có nên đồng ý không?"

An Hồng nhăn mày, chui chui lỗ mũi, nói: "Anh có đồng ý hay không, có liên quan gì đến em?"

Hàn Hiểu Quân cười cười, nói: "Anh rất muốn biết ý kiến của em."

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy Hàn Hiểu Quân càng trở nên xa lạ, cô nói: "Đây là chuyện riêng của anh, đừng hỏi em."

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân liền ảm đạm.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân hình như kể một chút về cô bé này, nhưng An Hồng nghe không rõ, bên tai chỉ có âm thanh ông ông. Đầu cô đã chết lặng.

Cô nhớ, một năm trước đó anh nói "Chúng ta không cần chờ đến lúc em học năm thứ nhất đại học, có thể ở chung một chỗ" —— là anh đã nói những lời đó.

An Hồng không biết Hàn Hiểu Quân có việc gì, mới qua nửa tháng 8, anh đã vội vã trở về huyện W. An Hồng cũng không đi tiễn, cô chưa hồi phục lại sau cơn chấn động vừa rồi.

Cuối tháng 8, Tàn Nguyệt từ Liễu châu trở lại, trong lòng không biết tại sao, An Hồng lại kể chuyện Hàn Hiểu Quân đang yêu. Sau khi nghe xong, Tàn Nguyệt có chút sững sờ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, cười nói: "Lá gan anh ấy thật lớn, lại yêu sớm như vậy."

An Hồng cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, địa phương nhỏ thật đúng là loạn."

Tàn Nguyệt cúi đầu, có chút buồn bã ỉu xiu, trong lòng An Hồng cũng là một hồi mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cho mình mượn 5 đồng

Sau khi nhập học, An Hồng và Tàn Nguyệt bắt đầu lên năm thứ hai.

Ở lễ khai giảng, An Hồng gặp được người đã một năm không thấy, Lộ Vân Phàm, nó thực sự đã thi vào trung học Ngọc Lan. An Hồng rất sùng sốt, cô vẫn cho rằng với gia cảnh của Lộ Vân Phàm, tối thiểu sẽ giống như Giang Nghiên Nhi, thi vào tam trung, thậm chí là học trường song ngữ hoặc một trường trung học ngoại ngữ nội trú. Mặc dù nó khẳng định rằng mình sẽ đăng ký vào Ngọc Lan, nhưng An Hồng cũng chỉ cho là nó nói cho vui miệng mà thôi.

Lộ Vân Phàm cao hơn một chút xíu, chiều cao đã vượt qua 1m50 rồi. Tuy nhiên, so với mấy học sinh nam cùng lớp, vẫn có vẻ gầy gò trắng trẻo, nhưng mà gương mặt lại vô cùng khả ái.

Nó đã hơn 11 tuổi, An Hồng phải thừa nhận rằng Lộ Vân Phàm là đứa bé trai xinh đẹp nhất mà cô từng gặp, làn da vô cùng mịn màng, ngũ quan tinh tế, giống hệt nam chính trong các bộ truyện tranh thiếu nữ của Nhật Bản, tất nhiên là phiên bản em bé.

Mặc dù Hàn Hiểu Quân cũng đẹp trai, nhưng đã có hương vị thiếu niên, dáng người cao lớn, màu da lúa mạch, mắt to mày rậm, còn có xương hàm tinh tế như tạc tượng, cả người đều lộ ra tuổi trẻ nhiệt huyết. Mà Lộ Vân Phàm, vẫn còn chưa phát triển, lúc này có thể hình dung chỉ có ba từ —— xinh đẹp, rất đẹp, thật xinh đẹp!

Lộ Vân Phàm cũng nhìn thấy An Hồng, nó trợn mắt nhìn cô, An Hồng bị nó nhìn trừng trừng liền cảm thấy sống lưng run lên, nhũn mảy một cái rồi nhanh chóng chạy đi.

Sau khi lên năm hai, An Hồng bị ảnh hưởng bởi các bạn nữ trong lớp, vô cùng si mê truyện tranh thiếu nữ Nhật Bản và tiểu thuyết ngôn tình của Đài Loan.

Ngày thường xem những bộ phim chiếu trên tivi, cũng có nói đến tình yêu nhưng là tình yêu của những người trưởng thành. Chỉ có ở trong truyện tranh

thiếu nữ Nhật Bản cùng với tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, An Hồng mới có thể tìm được tình yêu mà những cô gái đang ở cái tuổi của cô luôn nghĩ đến.

Ngây ngô và trong sáng như vậy, chạm nhẹ cánh tay có thể khiến cho mặt đỏ tím đập nửa ngày, nhìn lâu một chút cũng làm cho cả người buổi tối ngủ không yên, hiểu lầm một chút cũng khiến nội tâm đau đớn muốn chết; còn có... chính là —— hương vị của nụ hôn đầu, có phải rất ngọt ngào, rất lãng mạn như vậy không, khiến cho người ta choáng váng?

Cô đi đến hiệu sách nhỏ thuê truyện đọc, 1 đồng tiền 3 quyển trong một ngày, tiền tiêu vặt cô tiết kiệm được phần lớn đều dùng để đi thuê sách.

13 tuổi rưỡi, An Hồng trở thành thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu, trong mơ, thỉnh thoảng xuất hiện Thiệu Dục Hoa nhưng phần lớn đều là Hàn Hiểu Quân.

Học sinh nữ bắt đầu yêu thích các đại minh tinh, Tứ Đại Thiên Vương, Lâm Chí Dĩnh, Kim Thành Vũ..... Còn có người vừa mới gia nhập ngành giải trí như Phạm Hiểu Huyền, Hứa Như Vân, Vương Lực Hoàn, Trần Dịch Tấn.....

Tiền tiêu vặt của An Hồng không nhiều lắm, cô không có máy nghe nhạc, cũng không mua được băng đĩa, cơ bản là đều mượn Tần Nguyệt, mang về cho vào máy ghi âm của bà ngoại để nghe. Tần Nguyệt rất rộng rãi, vừa mua được băng đĩa nào hay sẽ chủ động đưa cho cô, vì vậy, An Hồng nghe được rất nhiều ca khúc mà mình yêu thích, thành ra cũng không bị lạc hậu so với trào lưu.

Ở trong trường, cô rất ít khi gặp phải Lộ Văn Phàm. Cho dù gặp mặt, hai người cũng là người trùng ta...ta trùng người đi lướt qua nhau.

Lúc ấy, bộ phim Một Thoáng Mộng Mơ của nữ văn sĩ Quỳnh Dao đang làm mưa làm gió khắp cả nước. An Hồng không chỉ xem phim mà còn đọc truyện rất kỹ. Lưu Đức Khải trong vai Phí Văn Phàm chính là một nam nhân cực phẩm, An Hồng liền nhận nhân vật đó là của mình.

Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến thân tượng.

Có lúc, cô đã nghĩ, thật ra thì Hàn Hiểu Quân cùng Phí Văn Phàm có một chút giống nhau. Đầu rất cao lớn đẹp trai, lại ôn nhu hòa nhã. Chỉ là An Hồng không biết, ai là Uông Tử Lăng của anh.

Mà Lộ Văn Phàm, bởi vì có cùng tên với Phí Văn Phàm nên bị quấy rầy.

Trong lớp, các bạn nữ đều ổng a ổng ẹo gọi nó là "Văn Phàm ~ Văn Phàm ~", làm cho nó sồn hết cả da gà.

Lúc về nhà nó liền phàn nàn với Giang Bội, kêu gào muốn đổi tên.

Giang Bội nói: "Mẹ con vốn là fan hâm mộ của nhà văn Quỳnh Dao, thích nhất nhân vật Phí Văn Phàm trong cuốn《 Một thoáng mộng mơ》, lúc mang thai liền nói với ba con, nếu sinh ra bé trai sẽ gọi Lộ Văn Phàm, sinh ra bé gái là Từ Lăng. Đây là tên mẹ con đặt cho, con vẫn muốn đổi sao?"

Nghe câu trả lời như vậy, đầu nhỏ của Lộ Văn Phàm tiu ngưu cúi xuống, lần đầu có hiểu biết đối với tên của chính mình. Hơn nữa, nó không chỉ muốn đọc 《 Một thoáng mộng mơ 》mà còn xem cả phim chiếu trên TV, để coi một chút, nhân vật Phí Văn Phàm là người như thế nào mà mẹ nó lại thích. Nó biết chính mình là một đứa bé được mọi người yêu quý, nhưng có một người, hình như là không có hứng thú gì với nó. Lộ Văn Phàm rất thất vọng, nó nghĩ có thể tìm được đáp án trên người Phí Văn Phàm.

Nhưng là, sự thật chứng minh, tiểu thuyết ngôn tình và phim tình yêu nhiều tập không hề thích hợp với bé trai 11 tuổi rưỡi.

Nhiều lần, nó vừa xem vừa ngủ quên trên ghế salon, Giang Bội lại bế nó mang vào trong phòng.

Đầu tháng 11, An Hồng tham dự đại hội thể dục thể thao dành cho học sinh năm hai cấp trung học cơ sở, tất nhiên là cô đăng ký thi chạy 130m.

Buổi sáng tham gia đấu loại, rất dễ dàng được vào chung kết diễn ra vào buổi chiều.

Cô mặc một bộ quần áo thể thao sáng màu, đứng ở phía bên ngoài sân, quan sát năm nhất thi đấu và chờ đợi Tần Nguyệt kết thúc đấu loại rồi cùng nhau quay lại khán đài.

Lúc này, bóng dáng nho nhỏ của Lộ Văn Phàm xuất hiện trong tầm mắt của An Hồng.

Nó đi tới bên cạnh cô, cười nói: "Mình vừa mới xem bạn thi đấu, bạn chạy cũng nhanh đấy."

An Hồng nói: "Đây là thể mạnh của mình, năm ngoái mình đạt hạng hai."

Lộ Văn Phàm nói: "Bạn vẫn luôn đăng ký chạy 130m đúng không, đã bắt đầu thi từ năm thứ tư tiểu học."

An Hồng ngạc nhiên: "Làm sao mà bạn biết?"

"Mình cái gì cũng biết." Lộ Văn Phàm cười hà hà.

Khóe miệng An Hồng co giật: "Vậy bạn có đăng ký thi đấu hay không?"

"Không có." Nó lắc đầu.

"Không phải là bạn rất giỏi hay sao, tại sao không vì tập thể lớp mà giành vinh quang?" Giọng điệu của cô tràn đầy sự chế nhạo, đâm trúng chỗ đau của Lộ Vân Phàm. Nó còn chưa có trở mã, căn bản không cách nào cạnh tranh cùng những đứa lớn hơn nó 1,2 tuổi.

Nó hăm hừ nói: "Bạn cứ đợi đấy, đến lúc học cấp ba, nhất định mình sẽ đạt hạng nhất chạy 130m!"

An Hồng cười "hì hì" một tiếng, nói: "Cấp ba á? Khi bạn vào cấp ba thì mình làm sao mà thấy được, chúng ta sẽ không học chung một trường."

Lộ Vân Phàm nổi giận, nó nói: "Vậy thì chúng ta cùng thi vào một trường, sau đó mình sẽ chạy cho bạn xem!"

An Hồng tròn mắt một cái, không có ý kiến.

Bắt đầu từ giữa trưa, bụng An Hồng có cảm giác ần ần đau đớn. Cô cho là mình ăn phải đồ ăn hỏng, chạy đi rửa tay.

Cái cảm giác đau đớn từng trận ập tới khiến sắc mặt cô trắng bệch, mồ hôi đầm đìa trên trán. Tàn Nguyệt nhìn đáng vẻ của cô không bình thường, quan tâm hỏi: "An Hồng, bạn làm sao vậy? Buổi chiều có muốn về nhà nghỉ ngơi hay không?"

An Hồng cắn răng lắc đầu một cái, nói: "Buổi chiều mình còn thi đấu, chỉ cần chịu đựng một lúc là được."

Loại đau đớn này làm eo cô không thể đứng thẳng lên được, lúc đứng vào hàng để xuất phát thì bụng vẫn còn vô cùng khó chịu, An Hồng nghĩ, cố gắng kiên trì một lúc, chạy xong có thể về nhà nghỉ.

Kết quả thành tích của cô rất kém, chỉ đứng thứ năm. Mấy bạn học trong lớp đi cở vũ cũng rời rít tán đi. Chỉ có La Lập Sơn mang đến cho cô một bình nước.

Bộ dáng An Hồng nhìn có vẻ không ổn, nhưng mà Tàn Nguyệt đang tham gia chung kết nhảy xa, bên cạnh cô không có bất kỳ ai nên căn bản là cũng không có người chú ý đến cô đang rất khó chịu trong người.

An Hồng gắng gượng đi tới nhà vệ sinh, cô nghĩ muốn rửa mặt cho tỉnh táo.

Không biết từ lúc nào có người đi theo sau lưng, An Hồng nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ.

Nhanh chân đi đến nhà vệ sinh của sân vận động, An Hồng đột nhiên quay đầu lại liền phát hiện ra đó là Lộ Vân Phàm.

Một tay nó đang cầm bình nước, một tay cầm bịch khăn giấy, thấy An Hồng đột nhiên quay đầu lại nhìn thì hết hồn, ngơ ngác nhìn cô.

An Hồng không còn hơi sức, hỏi nó: "Bạn đi theo mình à?"

Lộ Vân Phàm chột đỏ mặt, nó ngậm miệng nửa ngày thì phun ra một câu: "Bạn...Bạn cũng có giỏi gì đâu, còn khoác lác là mình đứng thứ hai."

An Hồng bị nó làm cho tức điên, đang đau bụng gần chế còn bị thằng nhóc thối tha này cười nhạo, cô "Hừ" một tiếng, nói: "Dù sao cũng hơn những người khác cái gì cũng không tham gia được!"

Nói xong, cô liền xoay người nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên, trong cơ thể dâng lên cảm giác kỳ dị, phía dưới có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, nhanh chóng thấm ướt quần.

Cô sững sờ đứng lại, sau đó liền nghe được Lộ Vân Phàm ở sau lưng kêu lên một tiếng thảm thiết, nó bị dọa sợ đến mức đầu lưỡi cứng cả lại:

"A a a ———— An! An! An Hồng!! Bạn! Có cái gì trên quần bạn thế kia?? Bạn! Bạn! Cái mông bạn đang bị chảy máu!!!"

An Hồng cúi đầu nhìn chiếc quần sáng màu của mình, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ ửng.

Cô bình tĩnh lại, thò tay móc túi - một xu cũng không có, chỉ có thể mặt dày hỏi Lộ Vân Phàm:

"Này, bạn có mang tiền không? Cho mình mượn 5 đồng."

Lộ Vân Phàm há hốc miệng nhìn cô, hoàn toàn ngây ngốc.

Kể từ khi kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên xuất hiện, cơ thể An Hồng bắt đầu xảy ra biến hóa cực lớn.

Thứ nhất, dáng người nhanh chóng cao lên, giống như măng non mùa xuân, từng đoạn từng đoạn dài thêm ra, kết thúc năm thứ hai, cô đã cao 1m62, hơn nửa năm cao thêm 12cm, vượt qua 1m60 - Tàn Nguyệt.

Thứ hai, cô bắt đầu có mụn trứng cá, vốn là da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, bây giờ rất nhiều mụn trứng cá, giống hệt cây kem đậu đỏ cô thường ăn khi mùa hè đến.

Thứ ba, tóc cô cũng không khô cứng vàng hoe như trước mà ngày càng đen nhánh, mềm mại.

Thứ tư, ngực cô bắt đầu phát triển, còn rất lớn, mông cũng có thịt, dáng người mảnh khảnh, eo thon mềm mại.

Chính là có một vấn đề vô cùng hồng bét, tất cả quần áo cũ đều không mặc vừa, lại càng thêm thiếu thốn.

Tóm lại, cho đến khi kỳ thi cuối kỳ năm thứ hai kết thúc, An Hồng từ một đứa trẻ gầy gò đen đúa, lột xác thành thiếu nữ yếu điệu, cao ráo. Dĩ nhiên, nếu không tính đến khuôn mặt như cây kem đậu đỏ cùng với hàm răng đang bị niềng.

Kể từ sau đại hội thể dục thể thao, trừ việc còn nợ Lộ Vân Phàm 5 đồng tiền, đã 8 tháng, An Hồng không có nói một câu với nó.

Cô vô cùng quần bách, lần đầu tiên mua băng vệ sinh lại là đi vay tiền một tháng nhai. Nghĩ đến vẻ mặt ngày người như phỗng của Lộ Vân Phàm, cô liền buồn bực muốn chết.

Lộ Vân Phàm cũng cảm thấy rất kỳ cục, nó rút cuộc cũng hiểu được thời kỳ trưởng thành đặc biệt của nữ sinh, nhớ lại thời điểm nhìn quần An Hồng chảy ra máu cùng khuôn mặt nhăn nhó vì đau, nó thực sự muốn quên đi.

Vì vậy, hai người bọn họ, mặc dù ở trong trường vẫn hay gặp mặt nhưng cũng sẽ làm bộ như không biết, đi lướt qua nhau.

Một năm này, vóc dáng Lộ Vân Phàm cũng bắt đầu cao, hết năm nhất đã tới 1m59.

Hơn nữa, nó hạ quyết tâm làm một quyết định quan trọng.

Chương trình của năm thứ hai khó hơn năm nhất rất nhiều, bởi vì có thêm Vật lý và Hóa học, điểm số giữa các bạn học trong lớp cũng có sự chênh lệch lớn. Nhưng mà đối với An Hồng, thành thích Lý Hóa lại rất tốt. Ở kỳ thi cuối kỳ, cũng vì thành tích xuất sắc ở các môn khoa học tự nhiên, lần đầu tiên An Hồng xếp thứ 9 trong lớp, khiến cô cũng khó mà tin được.

Cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ, báo cáo tin tức tốt, cô giáo Hạ rất vui vẻ, khuyến khích An Hồng tiếp tục duy trì.

Sau đó, An Hồng hết sức phấn khởi đón kỳ nghỉ hè, bởi vì Hàn Hiểu Quân sẽ quay trở về, đây chính là thời khắc mà cô chờ đợi nhất trong một năm. An Hồng đã quên đi sự kiện "Bạn gái" của Hàn Hiểu Quân, cô chỉ gấp gáp muốn cho Hàn Hiểu Quân thấy được sự thay đổi của mình, lúc này, đứng bên cạnh Hàn Hiểu Quân, cô sẽ không còn giống như đứa trẻ ngây ngô nữa.

Ngày 7 tháng 1 năm đó, Hongkong sát nhập lại đại lục trở thành một sự kiện vui sướng trên khắp cả nước.

An Hồng nhận được điện thoại của Hàn Hiểu Quân, anh nói có kế hoạch ở lại thực tập ở huyện W, không trở về thành phố J.

An Hồng kinh ngạc, không thể tin được những lời anh nói: "Anh lừa em à, có phải muốn cho em ngạc nhiên đúng không?"

Hàn Hiểu Quân lạnh nhạt nói: "Anh không lừa em, anh đã nói qua với cha mẹ rồi. Tiểu Nhã sẽ đi thực tập cùng một công ty với anh, em còn nhớ Tiểu Nhã không? Đó là bạn gái anh."

An Hồng che miệng khóc, cố gắng không phát ra âm thanh. Cô cúp điện thoại, cười chính mình si tâm vọng tưởng. Hàn Hiểu Quân cách cô ngày càng xa, cô vẫn luôn cố gắng lớn lên thật nhanh, muốn nhanh chóng được ở bên cạnh anh, nhưng mà, anh đã sớm thay đổi.

Bọn họ sẽ không bao giờ giống như trước, cùng nhau ngắm sao trời, cầm tay nhau chạy khắp ngõ ngách trong con phố nhỏ.

Đầu tháng 8, An Hồng tham gia lớp học thêm các môn khoa học tự nhiên.

Vốn dĩ cô không có ý định tham gia, nhưng vì Tần Nguyệt về nhà bà ngoại ở Liễu Châu, mà Hàn Hiểu Quân cũng không trở lại, chỉ có một mình cô thực sự rất nhàm chán, hơn nữa cô cũng muốn tập trung học, liền nộp tiền tham gia.

Lớp học thêm cho năm hai được chia làm hai lớp, ban 1,2,3 ở chung một lớp, ban 4,5,6 ở một lớp, mỗi ban khoảng 40 học sinh.

Ngày đầu tiên vào học, An Hồng bắt ngờ gặp Lộ Vân Phàm ở trong lớp, cô kinh ngạc há hốc miệng.

Lộ Vân Phàm cười nham nhở với cô, nó nói: "An Hồng, mình lại nhảy lớp rồi, sau khi khai giảng, mình chính là học sinh lớp 6."

Lớp học hè chỉ học vào buổi sáng, sau khi tan học, một đám choai choai về nhà ăn cơm rồi hẹn nhau buổi chiều ra ngoài chơi.

Cha của La Lập Sơn mở một cửa hàng bán Toan Lạt Phấn gần trung học Ngọc Lan, ăn vô cùng ngon, khiến cho An Hồng chảy cả nước miếng mỗi khi nghĩ đến. Có lúc, sau khi tan học buổi sáng, cô sẽ đến cửa hàng của cha La, mua một chén Toan Lạt Phấn giá 3 đồng, cha La sẽ cho cô một phần lớn, buổi chiều, cô cùng La Lập Sơn đọc truyện tranh, tiểu thuyết hoặc là làm bài tập hè để giết thời gian.

Một ngày nọ, Thiệu Dục Hoa lại tổ chức đi trượt patin, gọi An Hồng và La Lập Sơn cùng đi nhưng An Hồng từ chối. La Lập Sơn nói: "An Hồng, chúng ta cùng đi đi, lâu lắm rồi không trượt, mấy hôm nay cũng không quá nóng, vừa đúng lúc có thể vận động một chút."

Trong lòng An Hồng vẫn có chút ngăn cách với Thiệu Dục Hoa, Thiệu Dục Hoa đáng thương lại hoàn toàn không biết tại sao. An Hồng nhìn La Lập Sơn đang cố thuyết phục mình, không muốn phụ ý tốt, gật đầu đồng ý.

Lộ Vân Phàm ngồi ở bên trái phía trước An Hồng, nó ngồi bên cạnh nghe được mọi người nói chuyện, lúc này mới lên tiếng: "Các bạn đi trượt patin à? Mình có thể đi cùng được không?"

Ánh mắt của nó sáng long lanh, nụ cười thuần khiết vô hại, Thiệu Dục Hoa lập tức gật đầu: "Dĩ nhiên có thể chứ, thần đồng, cũng nên làm quen với các bạn mới chứ nhỉ."

"Thần đồng" chính là biệt danh của Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm cười hi hi, vuốt vết sẹo ở cùi chỏ trên tay phải, nói: "Mình vừa lên lớp 6, cũng không quen biết ai nhưng lại vô cùng thân thiết với An Hồng."

An Hồng đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tại sao anh không trở lại

Lộ Vân Phàm trượt patin rất giỏi, đây là điều mà An Hồng không nghĩ tới.

Cơ thể nhỏ bé của nó linh hoạt lướt trên sân. Thời điểm hiện tại chính là mùa hè, không có nhiều người đến chơi, An Hồng nhìn nó trượt, thỉnh thoảng còn xoay một vòng, có chút ngây ngốc.

Lộ Vân Phàm lướt qua bên người cô cười cười, làm mất quý. An Hồng không khỏi bĩu môi, có cái gì đặc biệt hơn người cơ chứ, đúng là thằng nhóc thói tha thích khoe khoang! Cô nghĩ.

Mấy phút sau, Lộ Vân Phàm trượt đến trước mặt cô, dừng lại một cách tiêu sái, nhìn bộ dáng lão đạo của cô, nói: "Đàn độn, thì ra bạn không biết trượt, thảo nào không chịu tới."

"Ai cần bạn quan tâm!" An Hồng tức giận.

"Tại sao bạn lại hung dữ như vậy!" Lộ Vân Phàm nói, sau đó vươn tay, "Mình dạy cho bạn nhé."

"Không! Có! Nhu! Cầu " An Hồng nói lớn tiếng, đập vào tay nó rồi vội vàng lướt đi, không được mấy bước liền ngã dập mông trên đất.

Lộ Vân Phàm vừa cười vừa trượt đến bên người cô, duỗi tay về phía cô nói: "Nổi nóng cái gì chứ, đưa tay cho mình để mình dạy bạn."

An Hồng ngẩng đầu nhìn nó, thấy một đôi mắt xinh đẹp đen như mực, giống như quỷ thần xui khiến, đưa tay cho nó cầm.

Lộ Vân Phàm dùng sức, An Hồng khẽ chống một tay liền đứng lên.

Hai người đứng đối diện nhau, An Hồng vẫn cao hơn Lộ Vân Phàm một chút nhưng Lộ Vân Phàm cũng không để ý. Nó kéo tay cô, chỉ ra những điểm quan trọng cần lưu ý, so với La Lập Sơn hay Tần Nguyệt đều cẩn thận, kiên nhẫn hơn. Trong lòng An Hồng yên tĩnh, dần dần cũng bắt đầu trượt được. Cô lôi kéo tay Lộ Vân Phàm, hai người trượt dọc theo sân băng một vòng lại một vòng, tốc độ ngày càng nhanh, cảm giác ngày càng hưng phấn, cuối cùng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Sau khi dừng lại, Lộ Vân Phàm thở hổn hển hỏi cô: "Như thế nào, rất đã đúng không?"

An Hồng mặt mũi nói không ra lời, chỉ là gật đầu, sau một lúc lâu, cô hỏi: "Bạn học trượt băng ở đâu, trượt giỏi thật đấy."

Lộ Vân Phàm lại lộ ra nụ cười dương dương đắc ý: "Đây thì tính là cái gì, mùa đông mình còn đi Hắc Long Giang trượt tuyết, cái đó mới đã nghiền!"

An Hồng kinh ngạc há to miệng, thậm chí cô còn không biết, thì ra là ở Trung Quốc cũng có khu trượt tuyết.

Lúc này, Thiệu Dục Hoa trượt đến bên cạnh bọn họ, hỏi: "An Hồng, cuối cùng bạn cũng học được rồi, lúc nãy mình thấy bạn trượt rất giỏi."

An Hồng vốn đang nắm tay Lộ Vân Phàm, thấy Thiệu Dục Hoa đi tới, lập tức buông tay.

Lộ Vân Phàm nghi ngờ nhìn về mặt không được tự nhiên của An Hồng, lại nhìn Thiệu Dục Hoa, đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Mắt nó híp lại, bĩu cái miệng nhỏ, cảm thấy không vui.

Sau khi quay về trường học, nó lại khôi phục thái độ đối chọi gay gắt với An Hồng, đối với cô không có một câu nói tử tế, thường mang theo mĩa mai châm chọc.

An Hồng cảm thấy không giải thích được, giống như ngày đó, cái người vừa nói vừa cười cùng cô ở sân patin, vui vẻ trượt băng đột nhiên biến mất.

Lộ Vân Phàm đặt cho An Hồng một biệt danh mới —— răng đen.

Có nghĩa là, da đen, mặt mụn mang niềng răng.

Chỉ trong thời gian ngắn, biệt danh này liền được những học sinh tham gia học hè nhiệt tình hưởng ứng.

Hầu như tất cả mọi người đều gọi An Hồng là răng đen. Mỗi lần An Hồng nhìn thấy Lộ Vân Phàm đều giận đến ngứa răng, hận không thể cắn xé bản mặt xinh đẹp vô tội của nó.

Môn học cuối cùng là toán học. Thầy giáo dạy toán đưa ra mấy đề bài chứng minh hình học tương đối khó, để cho học sinh suy nghĩ phương pháp giải còn thầy quay về phòng làm việc, nói là nửa tiếng sau sẽ trở lại.

Đây là thế mạnh của An Hồng, đối với những bài tập càng khó khăn, cô giống như một người lính đang đối mặt với pháo đài bất khả xâm phạm của quân địch, cả người tràn đầy ý chí chiến đấu.

Chỉ là không ngờ, bởi vì một đề bài, giữa cô và Lộ Vân Phàm bắt đầu nổi lên tranh cãi gay gắt.

Ban đầu, đề tài tranh cãi của hai người còn xoay quanh bài tập.

Dần dần, bọn họ liền bắt đầu không giữ mồm giữ miệng nữa.

Lộ Vân Phàm nói: "Bạn giải quyết vấn đề quá phức tạp, có nhiều bước, cũng không cần phiền toái như vậy!"

An Hồng nói: "Mình thích làm theo cách khó hiểu như vậy thì sao, có liên quan gì đến bạn"

"Đầu óc bạn thì cứ nói thẳng ra là đần, mình còn có thể tốt bụng dạy cho bạn, một chút khiêm tốn cũng không có!"

"Ai mà thêm bạn dạy cho!! Bạn nghĩ rằng mình là ai hả!"

Lộ Vân Phàm nổi giận, nói lớn tiếng: "Tôi cũng không thêm!! Đi mà soi gương xem lại chính mình đi!"

An Hồng đứng lên, giọng nói cũng lớn hơn: "Lộ Vân Phàm! Bạn không cần nghĩ là nhảy lớp thì ngon lắm, bạn mới là người cần đi soi lại gương!! Bạn chỉ là một thằng nhóc thôi tha! Một thằng nhãi con!"

Lộ Vân Phàm nhảy dựng lên, mặt đỏ thối to: "Vậy còn bạn! Bạn cho rằng mình đẹp lắm à!! Ngoại hình xấu như vậy! Tôi nhìn thấy liền cảm thấy ghê tởm!"

Lời này vô cùng đả kích, An Hồng ngây ngẩn cả người. Trong lớp có một số bạn học khác lớp, nhìn họ giống như đang xem kịch vui, những người quen thì chuẩn bị tới hòa giải, Lộ Vân Phàm nhìn về mặt ngây ngốc của An Hồng, cũng cảm thấy lời nói của mình thật quá đáng, vừa định mở miệng, liền nghe thấy An Hồng nói:

"Tôi biết bạn chính là nhắm vào tôi... tôi không biết đã làm gì chọc giận đến bạn, mà tôi cũng không cần so đo điều đó. Bạn đặt biệt danh cho tôi, tôi không để ý, bạn muốn nói gì tôi cũng không quan tâm, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng. Sau ngày khai giảng tôi cũng không còn gặp lại bạn nữa, bạn ở đâu thì cứ ở đó đi!"

Lộ Vân Phàm vốn đã dao động một chút, lần này lại vô cùng tức giận nói "Bạn cho rằng bạn có thể tránh sao? Có tin hay không tôi sẽ được chuyển đến lớp của bạn! Bạn không muốn gặp tôi.....tôi lại càng muốn đề bạn nhìn thấy."

An Hồng lạnh lùng nói: "Lộ Vân Phàm! Có biết hay không, bạn thật đáng ghét! Tại sao bạn lại đáng ghét như thế, tôi chỉ hi vọng bạn sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!"

Lộ Vân Phàm cười nhạo một cái, nó nói: "Bạn không hy vọng tôi xuất hiện trước mặt, vậy bạn muốn ai xuất hiện đây?"

Sau đó nó chỉ ngón tay vào Thiệu Dục Hoa, lớn tiếng hỏi, "Là người đó sao? Là Thiệu Dục Hoa sao? Có phải bạn chỉ muốn cậu ấy xuất hiện trước mặt mình có đúng không?"

Trong nháy mắt, An Hồng liền sững sờ, cô không hiểu tại sao Lộ Vân Phàm lại nói ra những lời này. Khuôn mặt cô đỏ bừng, liếc mắt nhìn Thiệu Dục Hoa, nét mặt cũng đang vô cùng kinh ngạc.

Môi của cô nhẹ run, nói: "Bạn nói linh tinh cái gì!"

Lộ Vân Phàm cười lạnh, nó nói: "Hừ! Bạn đừng cho là tôi không biết, bạn thích Thiệu Dục Hoa đúng không?"

Các bạn học khác lập tức ồn ào hẳn lên, có người chụm đầu ghé tai nói, có người nhẹ giọng giễu cợt, có người trợn mắt hà hốc mồm.....

Đây là một bí mật, không ai biết.

Bắt đầu từ năm nhất, An Hồng liền đem nó giấu vào trong lòng. Theo thời gian trôi đi, thực ra thì cô cũng không còn thích Thiệu Dục Hoa được nữa, nhất là khi phát hiện ra người trong lòng Thiệu Dục Hoa là Tần Nguyệt.

Chỉ là, lúc đối mặt với Thiệu Dục Hoa thì cô lại nhớ đến tình cảm mơ hồ ban đầu ấy, sau đó liền thấy xấu hổ và khó chịu. Cho nên cô luôn cảm thấy không được tự nhiên khi đối mặt với Thiệu Dục Hoa.

Cho dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, hôm nay, bí mật này lại bị Lộ Vân Phàm nói ra, hơn nữa lại là nói trước mặt tất cả các bạn học.

An Hồng thật muốn đào một cái hố trên đất để chui vào.

Nàng không còn mặt mũi nào, có thể nghe được tiếng xì xào bàn luận xung quanh. Máu xông lên đầu, cô không kiềm chế được nữa, hốc mắt đỏ lên, cô nhanh chóng thu thập sách vở, quay người bỏ chạy ra khỏi phòng học.

Nghĩ thầm, thật may mắn, đây là buổi học cuối cùng rồi.

Cô chạy về phía trước, sau lưng có người đuổi theo.. Là ai chứ? Trong lòng An Hồng nghĩ, là Thiệu Dục Hoa sao? Giống như hồi năm nhất, cô bỏ chạy đi, sau đó Thiệu Dục Hoa tìm được. Hoặc là La Lập Sơn? Bạn ấy vẫn là bạn tốt của cô, nói không chừng cũng là vì an ủi cô mà đuổi theo.

Thế nhưng mặc kệ là ai, cô cũng không muốn dừng lại.

An Hồng chạy đến phía dưới cây đa trước cổng trường học thì đột nhiên bị người phía sau kéo tay.

Cô chợt quay đầu lại, thấy khuôn mặt luống cuống vội vàng của Lộ Vân Phàm. Nó cau mày, mở miệng thờ hờn hển, trong đôi mắt bao phủ bởi hàng mi dày mang theo ủy thuật, tay nó nắm chặt lấy tay phải của cô.

"An ——"

Nó mới vừa mở miệng, An Hồng liền hung hăng hất tay nó ra, cuối cùng nước mắt chảy xuống.

Cô rống lên với Lộ Vân Phàm: "Cút ngay! Không nên đụng vào tôi! Không phải là bạn đã nói rằng nhìn thấy tôi là muốn nôn sao! Đồ khốn kiếp!"

Từ nhỏ cô không được cha mẹ giáo dục thật tốt, đối với ngôn từ thô tục lại rất quen thuộc.

Lộ Vân Phàm sợ ngây người, nó nhìn khuôn mặt khóc lóc thảm thương của An Hồng, biết là mình vừa mới nói chuyện không nên nói, trong lòng vô cùng áy náy. Nhưng là muốn nó nói lời xin lỗi, đến chết nó cũng không nói ra được. Nó chỉ biết đuổi theo cô, lại nghĩ không ra sẽ nói cái gì.

Vì vậy, trong khi nó vẫn còn đang ngẩn người, An Hồng rút cuộc chạy xa khỏi tầm mắt của nó.

An Hồng khóc thút thít bước đi trên đường, qua một buồng điện thoại công cộng, cô đi tới, bấm số điện thoại mà cô vẫn ghi nhớ kỹ trong lòng. Chờ thật lâu cuối cùng cũng kết nối.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh dịu dàng mong nhớ: "Alo ——"

An Hồng không nhận được, "Ô ô ô ô" khóc ra thành tiếng, cô hét vào trong ống nghe: "Hiệu Quân, Hiệu Quân, em rất nhớ anh, tại sao anh không trở lại!! Hàn Hiệu Quân, tại sao anh không trở lại! Tại sao anh không trở lại!!"

Hai ngày về sau, Hàn Hiệu Quân một mình phong trần xuất hiện trước mặt An Hồng.

Bà ngoại đi ra ngoài mua thức ăn, An Hồng ở trong phòng nhỏ của mình, đã bình tĩnh lại, bối rối vịn ngón tay, nhìn về phía Hàn Hiệu Quân.

Hàn Hiệu Quân nhìn cô không sao, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Anh xoa đầu cô: "Nhóc con, một năm không gặp, thế nào trở nên cao như vậy rồi?"

Nghe được giọng nói của anh, An Hồng không kiềm chế được nữa, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, cái gì mà không ra thể thống, bị cô quên sạch. Cô nhào vào trong ngực Hàn Hiệu Quân khóc lóc một hồi.

Lòng ngực của Hàn Hiệu Quân, giọng nói của Hàn Hiệu Quân, khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Hàn Hiệu Quân, cho tới bây giờ đều là món ăn tinh thần của cô, là sự quan tâm hiếm có mà từ nhỏ đến lớn cô nhận được. Cho dù sự quan tâm ấy cách cô càng ngày càng xa, nhưng mỗi khi anh xuất hiện bên cạnh, An Hồng chỉ muốn ôm chặt lấy.

Bị uất ức ở trong trường, không có người trút bầu tâm sự, Lúc này tiếng khóc phát ra càng lớn.

Thấy cô khóc lớn như vậy, Hàn Hiệu Quân không biết đã xảy ra việc gì, dịu dàng vuốt lưng cô, thủ thủ dỗ dành.

Lúc Hàn Hiệu Quân trở lại, đã là 20 tháng 8, anh đặt vé xe lửa trở về huyện W ngày 27 tháng 8, muốn ở chơi cùng An Hồng 1 tuần lễ.

Hai người bạn họ, đã qua nhiều năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Cô nhóc An Hồng này đang từ từ lớn lên, nhất là trong một năm này, anh gặp lại cô, cũng sắp không nhận ra được. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu Quân, An Hồng vẫn là một bộ dáng nhỏ bé, gầy tong teo, tóc vàng hoe, đôi mắt nhỏ dài, có lúc rất nghe lời, có lúc lại rất nghịch ngợm, thỉnh thoảng sẽ nũng nịu với anh, cho dù học trung học đệ nhất cấp vẫn là đứa bé chưa trưởng thành.

Nhưng là bây giờ, An Hồng tuy gầy nhưng lại cao vọt lên, Hàn Hiểu Quân 1m78 đứng bên cạnh cô cũng không cách biệt nhiều lắm. Anh nhìn đáng vẻ An Hồng đỏ mặt xấu hổ, hít nước mũi, tìm khăn giấy khắp nơi, trong lòng liền cười lên, cô bé 3 tuổi giống như cái đuôi luôn theo sau anh, cuối cùng cũng trưởng thành.

Suốt một tuần, ngày nào An Hồng cũng bám lấy Hàn Hiểu Quân, bà ngoại nói với cô, con gái nhà lành, không nên qua lại thân thiết cùng con trai như vậy. Bà ngoại tuy lớn tuổi nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, mẹ từng nói với bà, mẹ không có ở bên cạnh An Hồng, con gái ở tuổi mới lớn, còn đang đi học, cần phải đề phòng yêu đương sớm. Bà ngoại luôn nhớ kỹ trong lòng.

Nhưng mà lần này, An Hồng không nghe theo lời bà ngoại, cô nói: "Hiểu Quân chỉ ở lại vài ngày, lập tức sẽ quay về, đã một năm con không gặp anh ấy....., sao lại không cho con đi chơi cùng anh ấy?"

Bà ngoại nhìn đôi mắt ủy ủy khuất khuất của cô, cũng hiểu được rằng, đối với An Hồng, Hàn Hiểu Quân là một người rất quan trọng. Bà nghĩ, dù sao Hàn Hiểu Quân rất nhanh sẽ trở về với ông bà nội, hai đứa bé này ở với nhau vài ngày cũng không thể xảy ra chuyện gì, liền một mắt nhắm một mắt mở.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân, dĩ nhiên là không làm ra chuyện gì. Bọn họ cũng giống như một năm trước, cùng nhau chơi game, cùng nhau bơi lội, cùng nhau đánh cầu, chơi bi sắt, An Hồng đi xem Hàn Hiểu Quân chơi bóng rổ 3 đối 3, hoặc là mỗi người một quyển truyện tranh, ngồi trên ghế salon trong nhà Hàn Hiểu Quân, yên tĩnh đọc.

Chỉ là lúc ở trong hồ bơi, sau khi An Hồng thay đồ tắm, xuất hiện trước mặt Hàn Hiểu Quân thì khuôn mặt Hàn Hiểu Quân có chút nóng, điều này trong quá khứ chưa từng xảy ra. An Hồng vẫn đang trong quá trình phát triển, thân hình thon thả, vóc dáng tinh tế, cô lặng lẽ quan sát nửa người bên trên Hàn Hiểu Quân đang cời trần cùng đôi chân thon dài, khuôn mặt cũng hiện lên một mảnh ửng đỏ.

Một ngày trước khi Hàn Hiểu Quân rời đi, hai người cùng đến rạp xem phim.

Rạp chiếu phim đã bắt đầu từ vài năm trước, phim chiếu hè đặc biệt giảm giá cho học sinh, chỉ cần đưa thẻ học sinh, vé ban ngày được giảm 50 phần trăm, vì vậy mà học sinh trung học đi xem phim rất nhiều, tụ tập thành từng nhóm, xếp thành một hàng dài.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân nghiên cứu áp phích một hồi lâu, quyết định xem《Jumanji 》, sau đó, Hàn Hiểu quân đi xếp hàng mua vé, An Hồng đi đến dưới gốc cây chờ anh.

Ngày đó, An Hồng mặc một chiếc đầm hoa văn màu xanh nhạt, đó là mẹ Hàn mới mua cho cô. An Hồng đã có vóc dáng của một thiếu nữ, mặc váy nhìn giống như một cô gái trưởng thành.

Hơn nữa, ngày hôm sau Hàn Hiểu quân sẽ phải trở về, An Hồng cũng muốn ăn mặc đẹp một chút, có thể lưu lại ấn tượng tốt cho anh. Cho dù khuôn mặt cô còn nhiều mụn, miệng đeo niềng răng, nhưng tâm tư của nữ sinh thì ai cũng không ngăn cản được.

Vào lúc này, Lộ Văn Phàm nhìn thấy An Hồng.

Giang Bội đưa nó và Giang Nghiên Nhi đi xem phim, Giang Bội đang mua vé còn Giang Nghiên Nhi chưa tới, Lộ Văn Phàm một tay cầm kem, một tay cầm popcorn, đứng dưới ánh mặt trời ăn rất vui vẻ.

Vừa nghiêng đầu, liền thấy bên dưới tầng cây ven đường, An Hồng đang đứng yên lặng.

Từ ngày đó, An Hồng vừa khóc vừa chạy đi trước mặt nó, đã hơn một tuần lễ không gặp.

Mấy ngày nay, nó thường nghĩ đến khuôn mặt giàn giụa nước mắt của An Hồng, còn có ánh mắt tức giận nhìn nó chằm chằm.

Lộ Văn Phàm biết, lời của mình làm tổn thương trái tim cô, có lẽ, từ nay về sau An Hồng sẽ không bao giờ để ý đến nó nữa.

Nó biết trong chuyện này, hoàn toàn là do lỗi của nó, chỉ là, nó vốn kiêu ngạo, người trong nhà lại vô cùng cưng chiều, mặc kệ là đúng hay sai, cho tới bây giờ cũng không có thói quen nói lời xin lỗi.

Hơn nữa, nó nghĩ, nó cũng là nói lời nói thật, An Hồng thực sự thích Thiệu Dục Hoa, nếu không thì cũng không có biểu hiện mất tự nhiên trước mặt Thiệu Dục Hoa.

Vừa nghĩ tới việc An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, trong lòng Lộ Văn Phàm lại dâng lên một sự tức giận. Nó nghĩ, cô thật không có mắt nhìn, Thiệu Dục Hoa thì có gì hay ho, đáng người không cao, thể lực kém, chỉ là thành tích các môn khoa học tự nhiên không tệ, là lớp trưởng mà thôi. Lộ Văn Phàm cắn răng nghĩ, An Hồng, bạn còn chưa biết được năng lực của tôi đâu, nhất định sẽ khiến bạn phải kinh ngạc!

Nhưng mà này, bạn học Lộ Văn Phàm, tại sao bạn lại không nghĩ đến, An Hồng có thích ai thì liên quan gì đến bạn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Bạn yêu sớm sao

Lúc An Hồng thấy Lộ Vân Phàm, nó đã nhìn cô chăm chăm một hồi lâu.

Nhìn Lộ Vân Phàm, khắp người An Hồng nổi gai ốc, tâm tình trở nên rất tệ.

Lộ Vân Phàm nói cô xấu xí, thấy cô liền ghê tởm, cô vẫn luôn ghi nhớ những lời này ở trong đầu, mỗi lần nghĩ đến lại vô cùng buồn bực.

An Hồng biết mình không xinh đẹp, cũng bị học sinh nam đặt cho biệt danh khó nghe, nhưng chưa có ai đứng trước mặt cô nói rằng cô xấu xí, đối với thiếu nữ 14 tuổi mà nói chính là sự đả kích rất lớn.

Hơn nữa, Lộ Vân Phàm còn nói trước mặt các bạn rằng cô thích Thiệu Dục Hoa! An Hồng không dám tưởng tượng, sau ngày khai giảng sắp tới, cô sẽ bị cuốn vào vòng xoáy dư luận như thế nào.

Lộ Vân Phàm, cái thằng nhãi thoía mà cô biết đến lần đầu vào ngày sinh nhật 10 tuổi ấy, tại sao sẽ làm cho người ta cảm thấy đáng ghét! Vậy mà ông trời còn để cho nó có một khuôn mặt ưa nhìn, thật là quá bất công!

Lộ Vân Phàm nhìn cô chăm chăm, đột nhiên đi vài bước về phía cô, vừa đi vừa nói: "Răng đậu đen! Sao bạn ở đây hả?"

An Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, không có ý định nói chuyện với nó.

Lộ Vân Phàm liền cười, quan sát cô, nói: "Hôm nay bạn lại còn mặc váy cơ đấy..., bạn tới xem phim sao?"

An Hồng tiếp tục không lên tiếng, làm như không nghe thấy, Lộ Vân Phàm có chút tức giận, đang muốn phát tác, chợt nhìn thấy một người thiếu niên đi về phía An Hồng.

Hàn Hiểu Quân mua vé xong liền trở lại, anh đi đến dưới gốc cây, nói với An Hồng: "Còn 40 phút mới đến giờ, chúng ta tìm một chỗ đi mua đồ uống đi."

Hàn Hiểu Quân mặc áo sơ mi kẻ ô ngắn tay màu xanh da trời, quần lửng cao bồi, lộ ra đôi bắp chân trắng tấp, chân đi đôi giày bóng đá Nike màu xám tro, cả người cao lớn rắn rỏi, phong độ đẹp trai.

Vừa bắt đầu, anh cũng không có chú ý tới sự khác thường của An Hồng, chỉ là rất nhanh, anh liền phát hiện ra sắc mặt cổ quái của cô.

Tầm mắt cô đang tập trung ở một chỗ.

Hàn Hiểu Quân nhìn theo ánh mắt An Hồng, chỉ thấy cách đó không xa đang đứng một đứa bé trai xinh đẹp, mặc áo T-shirt in hình chuột Mickey, một tay cầm popcorn, một tay cầm kem đang nhìn bọn họ. Mặt trời rất chói chang, cậu bé lại đang ngoác nhìn hai người, kem bị tan ra, chảy xuống tay của nó.

Hàn Hiểu Quân khẽ cau mày, hỏi An Hồng: "Cậu ta là ai? Là bạn học của em sao?"

"Không phải." An Hồng cắn răng trả lời, "Cậu ta là đồ quý đáng ghét."

Lúc này, Lộ Vân Phàm đột nhiên tiến lại gần vài bước, nó nói: "An Hồng, bạn xem phim nào?"

An Hồng cười lạnh một tiếng, kéo tay Hàn Hiểu Quân nói: "Chúng ta đi đi, đừng để ý đến nó."

Tầm mắt Lộ Vân Phàm tập trung ở hình ảnh hai người đang nắm tay nhau, nó lớn tiếng hỏi: "Tại sao lại vội vã đi như vậy, bạn còn chưa giới thiệu đâu nhé, đây là ai vậy?"

Nó cười hi hi, nụ cười còn xinh đẹp hơn hoa, nó nghiêng mắt nhìn lên người Hàn Hiểu Quân.

Từ này giờ Hàn Hiểu Quân không nói gì, chỉ là đứng một bên nhìn bọn họ, tay anh vẫn nắm tay An Hồng.

Đột nhiên An Hồng dựa lên người Hàn Hiểu Quân, hai tay ôm lấy cánh tay trái của anh, đầu tựa lên vai anh, nói lớn: "Giới thiệu với bạn, đây là Hàn Hiểu Quân, bạn trai của mình!"

Thân thể của cô khẽ run, ánh mắt mờ hồ, cô cũng không biết tại sao mình lại muốn diễn một màn kịch trẻ con như vậy ở trước mặt Lộ Vân Phàm.

Quả nhiên Lộ Vân Phàm ngạc nhiên ngẩng cả người, nụ cười của nó chợt tắt, lạnh lùng nói: "Làm sao có thể, đây là anh họ của bạn, là anh họ... Này, bạn đừng nghĩ sẽ lừa được tôi!"

Mồ hôi trên trán An Hồng chảy xuống, sau đó cô cảm thấy Hàn Hiểu Quân buông cánh tay cô ra, sắc mặt cô lập tức trở nên trắng bệch.

Hàn Hiểu Quân đang muốn phủ nhận quan hệ này sao?

Bỗng nhiên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì có một cánh tay vòng qua vai cô.

Hàn Hiểu Quân hơi dùng lực một chút, cả người An Hồng ngã vào trong ngực anh, cô ngẩng đầu lên nhìn lại, vẻ mặt Hàn Hiểu Quân thật dịu dàng, ánh mắt kiên định, anh khẽ mỉm cười, nói: "Em trai, tôi chính là bạn trai của cô ấy, em có ý kiến gì không?"

Lộ Vân Phàm ngây ngẩn cả người, ngay cả An Hồng cũng ngây ngốc.

Lộ Vân Phàm nói: "Không ngờ hai người lại diễn trò lừa gạt tôi, tôi không tin!"

Hàn Hiểu Quân nói: "Hả? Vậy như thế này, thì cậu có thể tin rồi."

Anh chậm rãi cúi đầu, nhắm mắt lại, hôn lên gò má An Hồng.

Bờ môi của anh rất mềm mại, trên người còn mang theo hơi thở đặc trưng của thiếu niên, lúc môi anh chạm vào má An Hồng, trong nháy mắt, cả người cô bất động, trong đầu trống rỗng quên cả hô hấp.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu lên, ý vị sâu xa nhìn chăm chú Lộ Vân Phàm, khóe môi còn treo một nụ cười.

Khuôn mặt An Hồng đã biến thành màu gan heo.

Mặt Lộ Vân Phàm tái mét. Nó trợn mắt há hốc mồm, sững sột 1 phút liền gào lên:

"An! An Hồng!! Bạn yêu sớm saooooo —————!!!"

Đây là lần đầu tiên Lộ Vân Phàm gặp Hàn Hiểu Quân.

Mãi cho đến hơn nhiều năm sau, Lộ Vân Phàm vẫn có thể nhớ lại tình cảnh lúc ấy, còn nữa, hình ảnh kia mang đến một cảm giác kinh động.

Trước đó, nó vẫn cho là An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, đối với Thiệu Dục Hoa, nó vẫn luôn tỏ thái độ coi thường.

Nhưng là, khi cái người tên Hàn Hiểu Quân này xuất hiện trước mặt nó, nói mình là bạn trai An Hồng thì đây là lần đầu tiên Lộ Vân Phàm cảm thấy mình thất bại thảm hại.

Mặc kệ là phương diện nào, Hàn Hiểu Quân đều xuất sắc hơn so với nó.

Cho tới bây giờ, Lộ Vân Phàm vẫn không quan tâm đến khuôn mặt xinh đẹp này, ngược lại, nó vẫn muốn trở thành—— một thanh niên giống như Hàn Hiểu Quân, đáng người cao lớn, vẻ mặt trầm tĩnh, hai mắt biết cười tỏa ánh sáng ra bốn phía.

Nó không nghĩ tới, bên cạnh An Hồng lại tồn tại một người như vậy.

Đợi đến lúc Giang Bội mua xong vé xem phim, tìm được Lộ Vân Phàm thì bộ dáng của nó đã giống như một trái cà héo.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân đã sớm rời đi, Giang Bội nhìn Lộ Vân Phàm, nói: "Đứng ngơ ngẩn dưới trời nắng làm gì, cũng không biết mà tìm bóng cây tránh nắng một chút, con nhìn kem trong tay xem, con đã lớn như vậy rồi mà có khác gì trẻ con hay không."

Lúc này Lộ Vân Phàm không chào đón cái từ "Đứa bé", nó lập tức giận dữ, hung hăng ném que kem đã chảy lên trên mặt đất, nói: "Ai là đứa bé! Con mới không phải đứa bé!! Con đã 12 tuổi!!"

Giang Bội nhìn bộ dáng tức giận đùng đùng của nó, vừa tức vừa buồn cười, nói: "Được rồi được rồi, tiểu tử tông, con không phải là đứa bé, đã là một thiếu niên rồi, nhanh đi rửa tay, Nghiên Nhi đã đến, đang mua đồ ăn đó, chúng ta có thể vào sảnh rồi."

"Con không xem!! Muốn xem mọi người tự xem đi!!" Lộ Vân Phàm ném một câu nói, quay đầu mà chạy.

Nó chạy dưới ánh mặt trời, mồ hôi chảy ròng ròng, thì ra là, thì ra là, nó vẫn luôn nghĩ sai rồi, An Hồng không thích Thiệu Dục Hoa, người bạn ấy thích, rõ ràng chính là cái người tên Hàn Hiểu Quân ấy!

Lúc Tần Nguyệt trở lại thành phố J, Hàn Hiểu Quân đã ngồi trên tàu đi rồi.

An Hồng lôi kéo Tần Nguyệt trốn vào căn phòng điều hòa của mình, kể cho cô nghe chuyện xảy ra trong mùa hè.

Nhắc đến Lộ Vân Phàm, cô liền cắn răng nghiêng lợi, nói đến Hàn Hiểu Quân, thì lại vui mừng bưng bưng.

Dĩ nhiên, cô che giấu một màn "Bạn trai" kịch tính kia.

Sau lễ khai giảng năm ba, như An Hồng dự đoán, "Tình yêu" giữa cô và Thiệu Dục Hoa bị rất nhiều người truyền tới truyền lui, mọi người có suy nghĩ rằng An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, giống như cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Cô chỉ là một nữ sinh tầm thường như vậy, còn Thiệu Dục Hoa, mặc dù không phải là siêu đẹp trai, nhưng thành tích tốt, là người hài hước, lại là lớp trưởng, dù sao cũng là một học sinh ưu tú, căn bản là An Hồng không xứng với cậu ta.

An Hồng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, thật may là những lời đồn này cũng không quá kịch liệt, vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của cô, chỉ là ở trong lớp, lúc chạm mặt Thiệu Dục Hoa, cô không có dũng khí nói chuyện cùng.

Có lúc ở trường học gặp phải Lộ Vân Phàm, giống như kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt. Tần Nguyệt và La Lập Sơn phải dùng sức mới lôi kéo An Hồng đi, bọn họ đều sợ cô không kiềm chế được sẽ xông lên đánh vỡ đầu Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm chỉ là âm dương quái khí nhìn chằm chằm An Hồng, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

An Hồng dồn hết sức lực cố gắng học hành, cô đã lên năm ba, thành tích cũng ở trong nhóm đầu, khoa học tự nhiên rất giỏi, Anh văn lại không được tốt. Cô bắt đầu điên cuồng học thuộc lòng từ mới, làm đề thi mẫu, cô tin tưởng rằng cần cù bù thông minh, mình có ưu thế về các môn khoa học tự nhiên, học ít lại cũng không sao, nhưng đối với môn tiếng Anh, nếu không cố gắng gấp bội, cô cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác để nâng cao thành tích.

Thấm thoát đã đến kỳ thi cuối kỳ năm ba, lần đầu tiên trường học đem bảng xếp hạng thành tích của năm ba dán lên bảng thông báo. An Hồng làm bài khá tốt, cô rất hưng phấn muốn biết mình xếp hạng mấy trong số 300 học sinh. Ngày công bố kết quả, cô và Tần Nguyệt lách đi vào nhìn, đó là danh sách 100 học sinh đứng đầu cùng thành tích đạt được, An Hồng và Tần Nguyệt đều có tên trong đó. An Hồng đứng thứ 75, Tần Nguyệt là 67, tổng điểm hai người chỉ cách nhau 8 điểm, đều cảm thấy rất hài lòng.

An Hồng không khỏi nghĩ xem một chút đứng hạng đầu là ai, liếc một cái liền cả kinh biến sắc —— Lộ Vân Phàm lại có thể cao hơn người đứng thứ hai 2 điểm, đứng đầu bảng thành tích năm ba.

Sự đả kích này thật là tới rất mãnh liệt, thế nào thì An Hồng cũng không nghĩ đến, thằng nhóc nhỏ hơn mình hai tuổi lại có thành tích tốt như vậy! Cô biết là nó nhảy lớp..., nhưng thật sự là không ngờ, lại có thể giỏi đến thế.

An Hồng không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, trong lòng cô âm thầm đánh giá Lộ Vân Phàm lại một lần. Nó phách lối, nó kiêu ngạo, không ai bì kịp, nó ngang ngạnh ngỗ ngược, trên mặt luôn luôn là nụ cười hả hê, biện pháp giải đề bài ở lớp học hè môn toán học thực sự là đơn giản và dễ hiểu.

Thì ra là, nó thực sự có khả năng này.

Kỳ nghỉ đông cùng năm trước không có gì khác biệt. An Hồng đã nỗ lực học tập vất vả, muốn nghỉ ngơi thư giãn một chút.

Cô quyết định đi thăm cô giáo Hạ.

Cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ trước một ngày, hẹn 1h chiều hôm sau sẽ tới nhà cô, An Hồng mua một ít trái cây, cưỡi xe đạp bắt đầu đi.

Đến nhà cô giáo Hạ, cô vui vẻ đón tiếp, nói: "Ôi trời An Hồng, con đã cao đến vậy rồi!" An Hồng ngượng ngùng cười cười, lấy xuống cái găng tay, khăn quàng cổ, đột nhiên ngăn cản cô.

Ngồi ở trong phòng khách nhà cô giáo Hạ, đang bóc cam ăn, không phải là cái tên Lộ Vân Phàm đáng ghét đó hay sao?!

Hai người liếc nhìn đối phương mấy lần, cũng không có nói chuyện.

Cô giáo Hạ nhiệt tình kêu An Hồng ngồi xuống, bắt đầu hỏi cô tình hình học tập, một già một trẻ nói chuyện rất vui vẻ. Lộ Vân Phàm vẫn ngồi bên cạnh ăn uống, nó không hề khách sáo một chút nào, ăn xong cam thì gặm mía, xong mía lại chuyển sang chocolate, hết chocolate thì quay qua cắn hạt dưa.

Âm thanh cắn hạt dưa "Hạp hạp" của nó rất to, cuối cùng cũng quấy rầy đến cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người.

Cô giáo Hạ buồn cười nhìn Lộ Vân Phàm nói: "Lộ Vân Phàm, con đến nhà ta là để cắn hạt dưa sao?"

Lộ Vân Phàm cười híp mắt nói: "Cô giáo Hạ, hai người đang tán gẫu, con không muốn quấy rầy."

"Cái thằng nhóc này, không phải là con và An Hồng biết nhau hay sao, khi đó hai đứa vẫn hay cãi nhau trong phòng làm việc của ta đấy thôi."

An Hồng bĩu môi, nói: "Cô giáo, chuyện trước đây đã qua lâu như vậy, con đã sớm quên hết."

"Con cũng quên mất rồi!" Lộ Vân Phàm không chịu yếu thế nói.

"Hai cái đứa này ~~~" Cuối cùng cô giáo Hạ cũng phát hiện bọn họ có cái gì không đúng, cười nói "Không phải là là đứa vẫn còn cãi vã đến bây giờ đấy chứ, đều lớn cả rồi."

Hai người đều không nói.

Cô giáo Hạ hỏi An Hồng: "Con định đăng ký nguyện vọng thi cấp ba như thế nào?"

"Con vẫn chưa nghĩ ra, hoặc là Tam Trung hoặc là Thất Trung thôi ạ." An Hồng ngoan ngoãn trả lời, hai trường này đều yêu cầu rất cao, dựa trên thành tích của cô vẫn có thể nắm chắc.

"Tam trung không cần suy tính." Cô giáo Hạ nói, "Tam trung từ trước đến giờ nổi tiếng về Khoa Văn, không thích hợp với con. Thất Trung thì có thể cân nhắc, con có nghĩ tới việc đăng kí Nhị Trung không?"

"À?" An Hồng giật mình, Nhị Trung trung là trường điểm, tốt nhất thành phố J, mỗi năm đều lấy điểm rất cao.

"Từ trước đến giờ, khoa học tự nhiên ở Nhị Trung rất tốt, mấy người chủ nhiệm khoa đều vô cùng xuất sắc. Thành tích khoa học tự nhiên của con tốt như vậy, nếu có thể vào Nhị Trung, tương lai thi tốt nghiệp cũng chắc chắn hơn."

"Nhưng mà thành tích của con ở trung học Ngọc Lan chỉ đứng hạng 70, thi vào Nhị Trung, có phần không nắm chắc."

"Ồ..... Vậy thì có hơi khó một chút, Lộ Vân Phàm, con có đăng ký vào đó không?"

Lộ Vân Phàm nhỏ vò hạt dưa trong miệng ra, mắt cũng không nhấc lên, nói: "Nhị Trung, con cũng không có sự lựa chọn nào khác."

Nhìn bộ dạng đắc ý của nó, An Hồng không chịu nổi.

Lúc An Hồng nói lời từ biệt, Lộ Vân Phàm cũng dọn dẹp nùi vò hạt dưa trước mặt, đứng lên chào cô giáo Hạ, đi theo An Hồng xuống dưới nhà.

An Hồng đạp xe, phát hiện Lộ Vân Phàm cũng đi xe đạp đuổi theo.

Đầu nó đội một chiếc mũ len màu cafe, bên trên còn gắn một quả cầu bằng lông, trên cổ đeo khăn quàng cùng màu, nó mặc chiếc áo lông màu đỏ, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, nhìn rất đẹp.

Lộ Vân Phàm đi song song cùng An Hồng, hỏi cô: "Bạn đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"À..... Mình muốn đi thuê mấy quyển truyện tranh, bạn có đi hay không?"

"Không đi."

"Bạn đã đọc qua《Slamdunk》cú nhảy thần thánh chưa?"

Trong lòng An Hồng khẽ động, khi đó, thanh thiếu niên cả nước đều đọc truyện《Slamdunk》, đọc đi đọc lại cũng chưa đã. Nhưng mà hai hiệu sách gần trung học Ngọc Lan lại không có truyện này, An Hồng vẫn luôn muốn xem nội dung tiếp theo, nghe Lộ Vân Phàm nói thì rất hứng thú.

Cô nói: "Gần trường không có cho thuê."

Lộ Vân Phàm cười với cô: "Mình biết một hiệu sách có truyện này! Chỉ là đi hơi xa một chút, mất nửa tiếng, bạn có đi không?"

"Xa vậy hả..... Thế thì thôi vậy." An Hồng suy nghĩ một chút, đạp xe cùng thằng nhóc thối tha này nửa tiếng, không phải là sẽ bị giày vò hay sao.

"Một đồng tiền có thể mượn 4 quyển đấy." Nó nói rất nhẹ.

"A!! Đi! Mình đi!"

Thật là không thể dùng tiền mà so đo.

Hai người đứng ở trong hiệu sách để chọn, An Hồng đang cầm mấy cuốn xem đến say mê, hiệu sách ở hơi xa nhưng sách lại mới, cô vô cùng vui vẻ.

Đang xem xét, Lộ Vân Phàm ở bên cạnh hỏi cô: "Trong《Slamdunk》, bạn thích nhất người nào vậy?"

"Mitsui Shou." An Hồng không chút nghĩ ngợi trả lời, trong lòng nghĩ đến dáng vẻ của Mitsui Shou, dần dần lại biến thành hình ảnh Hàn Hiểu Quân.

"Mitsui Shou thì có gì tốt, mình thích nhất tiền đạo Rukawa, đây là một thiên tài."

An Hồng không lên tiếng.

"Này, bạn có cảm thấy mình rất giống Rukawa hay không? Mấy bạn nữ trong lớp đều nói mình như vậy."

An Hồng nghiêng đầu liếc nó một cái, Lộ Vân Phàm đang toét miệng cười đến rất vui mừng, khoe miệng cô co quắp một cái, nói: "Rukawa? Mình lại cảm thấy bạn lại rất giống Kasuragi, rất ngốc nghếch. Hơn nữa, Rukawa cao 1m87, bạn thì sao? Bạn được 1m67 sao?"

Bị đá kích, nó sùng mặt lên, "Hừ" một tiếng, cũng không nói chuyện nữa.

20 phút sau, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đều cảm truyện mà mình thích ra khỏi hiệu sách, vừa đi tới cửa, Lộ Vân Phàm liền hét lên thán thiết:

"A a a ————— xe đạp của mình!?!?"

Hai chiếc xe đạp dựng song song trước cửa hiệu sách, chỉ còn lại chiếc xe cũ hiệu Angel của An Hồng, chiếc xe đắt giá Giant Manufacturing của Lộ Vân Phàm đã không cánh mà bay, trên đất chỉ còn vớt lại một cái khóa đã bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Liên quan gì đến bạn

Thấy xe của mình vẫn còn đó, An Hồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn bộ dáng tức giận của Lộ Vân Phàm, cô vẫn có chút lo lắng, hỏi nó: "Xe bị trộm mất rồi, làm thế nào bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Đành chịu!" Con người Lộ Vân Phàm nhìn tới nhìn lui, hỏi "Này, xe của bạn có thể chở thêm người sao?"

An Hồng giật mình, ngó ngó yên xe Angel: "Chở thì chở được, chẳng qua mình sẽ không đèo bạn đâu."

"Vớ vẩn! Ai cần bạn đèo, mình sẽ đèo bạn đi."

"Bạn á?" An Hồng quan sát thân thể gầy gò của Lộ Vân Phàm từ trên xuống dưới một chút "Bạn đèo nổi sao?"

"Nói nhảm! Không đèo được thì mình sẽ đảm chắc chắn hay sao. Hơn nữa, làm gì có việc đàn ông để cho phụ nữ đèo mình đi!"

An Hồng có chút sững sờ.

"Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, mở khóa ra!" Nó bị trộm mất xe, con giận còn đang bốc lên, giọng nói cũng không được tốt.

Thực ra An Hồng rất muốn từ chối, nhưng mà nhớ đến việc nó đưa cô đi thuê truyện, dọc đường cũng không gây khó khăn cho cô, chỉ nói về chuyện học hành, đăng ký nguyện vọng thi cấp ba.....lúc này nó đang bị trộm mất xe, cô cảm thấy từ chối giúp đỡ nó thì cũng không hay lắm.

Nghĩ ngợi một lúc, cô liền mở khóa xe đạp, Lộ Vân Phàm ném quyển truyện tranh vào giỏ xe, nhảy lên, lấy chân nhún 1 cái rồi nói: "Độ cao cũng vừa vặn."

"Đó là bởi vì bạn quá lùn, đây là xe nữ, còn nói vừa vặn cái gì."

"Mình vẫn sẽ cao lên nữa!" Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm nói, "Ba mình rất cao, mẹ mình cũng vậy, tương lai mình sẽ cao!"

"Có thật không?" An Hồng cười phá lên, cũng không khách khí, nói "VẬY mình ngồi lên nha!"

"Ngồi đi." Lộ Vân Phàm cảm thấy An Hồng đã ngồi lên yên xe phía sau liền bảo cô "Bạn ngồi yên nha, mình đi đây."

An Hồng nắm lấy lò xo phía dưới yên xe, nhìn Lộ Vân Phàm đạp chân một cái, bánh xe liền lao đảo. Trong lòng cô có chút sợ hãi bởi vì cô không tin tưởng Lộ Vân Phàm.

Cô nghĩ đến mấy năm trước, lúc cô còn rất nhỏ thì Hàn Hiểu Quân đã biết đi xe, lại cô xuyên qua khắp ngõ lớn ngõ nhỏ ở thành phố J. Vào lúc đó, nếu không làm thì Hàn Hiểu Quân cũng bằng tuổi Lộ Vân Phàm bây giờ, ngồi trên xe Hàn Hiểu Quân, cô vô cùng yên tâm.

Lộ Vân Phàm đi rất cẩn thận, người nó nghiêng về phía trước, chân ra sức đạp bàn đạp, có thể thấy rằng đèo một người phía sau vẫn làm nó phải cố gắng hết sức. Nhất là những lúc lên dốc, cả người nó phải cúi gập xuống mới có thể đạp lên được.

"Cái xe này cũng quá cũ rồi, tại sao bạn không mua xe mới?" Nó vừa nói vừa thở hồng hộc.

Mắt An Hồng tròn trắng, nói: "Liên quan gì đến bạn?"

Đây là xe đạp Hàn Hiểu Quân tặng cô, An Hồng bảo dưỡng rất cẩn thận, lau rửa, thay dầu đúng hạn, bánh xe hồng thì đổi, vành xe hồng thì thay, hai năm rưỡi cũng chưa có hỏng hóc gì lớn, hơn nữa còn chưa có bị trộm mất đâu.

Lộ Vân Phàm bị cô bật lại một câu, nửa ngày cũng không lên tiếng, lát sau nó lại mở miệng: "Này, răng đen, bạn trai của bạn đâu rồi?"

An Hồng bực bội, rất muốn nói một câu "Liên quan gì đến bạn", nhưng mà vẫn không nói, chỉ nghiêm túc trả lời nó: "Anh ấy đang ở tỉnh A, năm nay học lớp 12."

"Sắp thi tốt nghiệp rồi, vậy lúc thi đại học anh ta sẽ về đây sao?"

"Không biết..... Có lẽ là vậy...!." An Hồng nói qua loa.

"Bạn và anh ta tại sao lại quen nhau?"

"Từ nhỏ đã biết."

"Là lúc còn rất nhỏ à?"

"3 tuổi."

"À? Nhỏ như vậy! À à!!!" Lộ Vân Phàm kêu lên một tiếng, không chú ý đến mặt đường, lọt vào một cái hố, chiếc xe lắc lư thiếu chút nữa làm An Hồng ngã xuống.

"Bạn đang làm cái gì đấy! Muốn làm mình ngã chết à!!!" Cô tức giận nói.

"Ai bảo bạn không ôm chặt!"

"Bạn nói xem mình phải ôm vào chỗ nào đây!"

"Bạn..... Ôm eo mình đi, sẽ an toàn....." Giọng nói của nó không lớn, An Hồng lại nghe rất rõ, vì suy nghĩ cho tính mạng của mình, cô do dự ôm lấy eo Lộ Vân Phàm.

Eo của nó rất nhỏ, cơ thể nó ở dưới lớp áo lông vẫn còn là một đứa trẻ. An Hồng nghĩ đến mùa hè năm trước lúc cô ôm eo Hàn Hiểu Quân khóc lớn thì trong tay đã có cảm giác, hông của Hàn Hiểu Quân rất cứng cáp, cơ bụng rắn chắc, bờ vai rất rộng, ở trong ngực anh cảm thấy vô cùng áp áp, An Hồng nhớ đến lúc ở trước cửa rạp chiếu phim, Hàn Hiểu Quân nói "Tôi chính là bạn trai cô ấy", mặt lập tức đỏ lên.

Lúc này, Lộ Vân Phàm lên tiếng: "Bạn thực sự không đăng ký vào Nhị Trung sao?"

"Không."

"Tại sao vậy?"

"Thì không đậu thì đăng ký làm gì, thi trượt thì chỉ có vào học bổ túc, không phải là sẽ bị mẹ mình mắng chết sao."

"Thì cũng không khó như vậy."

"Bạn đứng hạng nhất, tất nhiên là cảm thấy đơn giản rồi. Tiếng Anh của mình quá yếu, chỉ được 80 trên 100 điểm, bài thi bổ sung 50 điểm chỉ được nhiều nhất là 30, tổng điểm liền bị kéo xuống thấp."

"Tiếng Anh hả? Bình thường nghe nhiều nói nhiều là học tốt thôi."

"..... Mình không thích tiếng Anh."

"Mình có một bộ đề tiếng Anh, đối với kỳ thi rất có ích, nếu bạn cần thì lấy mà dùng."

"Thật sao?"

"Ừ. Thật ra thì mình cảm thấy mấy bộ đề này rất phiền, nhưng vì cuộc thi, luyện tập một chút sẽ tốt hơn."

"Vậy thì bạn cho mình mượn nhé."

"Không cần phải đợi đến khai giảng, bây giờ qua nhà mình mà lấy."

"Không cần, đã mượn rồi mình muốn về nhà." Lúc này đã là 4 giờ chiều, An Hồng cảm thấy đến nhà người khác có vẻ không thích hợp, lỡ người nhà Lộ Vân Phàm giữ cô lại....

"Được rồi." Lộ Vân Phàm có chút thất vọng, hỏi, "Nhà bạn ở chỗ nào?"

"Chung cư Hòa Bình."

"A, vậy là rất gần nhà mình."

"Nhà bạn ở đâu?"

"Tóm lại là cách nhà bạn không xa, mình đưa bạn về nhà trước."

Sau đó, hai người câu có câu không trò chuyện một hồi, Lộ Vân Phàm cười xe đạp, đèo An Hồng quẹo vào khu chung cư Hòa Bình. Đến phía dưới nhà An Hồng, An Hồng nhảy xuống xe, thấy giữa mùa đông mà đầu Lộ Vân Phàm đồ đầy mồ hôi. Nó tháo mũ xuống, lộ ra mái tóc không khác gì tổ quạ, mở miệng hỏn hển nói: "Mệt chết đi được! Tại sao bạn lại nặng như vậy!"

"Bạn đừng có nói bậy! Mình mới 83 cân thôi!"

"À..... Được..... Vậy mình đi trước, bạn lên nhà đi, bái bai."

"Này, rốt cuộc thi nhà bạn ở đâu vậy?" An Hồng hỏi lại nó.

Lộ Vân Phàm tránh không được liền nói: "Ồ Kim Thủy Uyển."

An Hồng giật mình, Kim Thủy Uyển là khu biệt thự, cách chung cư Hòa Bình ước chừng 2km, cũng không tính là xa nhưng tuyệt đối không gần chút nào.

Khu đó vốn là ngoại ô nhưng sau khi cải tạo lại liền trở thành một khu vực rất tốt.

An Hồng nói: "Vừa rồi không phải là đi ngang qua đó sao? Tại sao bạn không nói sớm, mình có thể đưa bạn về."

Lộ Vân Phàm nhìn cô rất nghiêm túc: "Bạn là con gái, mình là con trai, mình không yên tâm để bạn về nhà một mình."

An Hồng ngây ngốc hỏi: "Vậy bây giờ bạn về nhà kiểu gì?"

"Đi trở về chứ sao." Lộ Vân Phàm cười lên, xoa xoa mái tóc rồi đội nón lên lên, "Mình đi đây, hẹn gặp lại, lần sau mình sẽ mang bộ đề tiếng Anh đưa cho bạn."

"A, cảm ơn, hẹn gặp lại." Nhìn bóng dáng màu đỏ của Lộ Vân Phàm dần dần đi xa, An Hồng đột nhiên phát hiện ra, cái thằng nhóc thối tha này thực ra không đến nỗi đáng ghét như thế, đây là lần đầu tiên bọn họ bình an vô sự bên nhau nửa ngày.

Trong kỳ nghỉ đông, An Hồng cũng không gặp lại Lộ Vân Phàm, ngày 29 tháng 1, cô gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân chúc mừng sinh nhật tuổi 18 thật vui vẻ.

Đây là một kỷ niệm đáng nhớ - Hàn Hiểu Quân —— trưởng thành.

Ngày học đầu tiên sau hôm khai giảng, Lộ Vân Phàm đưa cho An Hồng mượn bộ đề tiếng Anh, trên hành lang, An Hồng nhận lấy bộ đề hỏi: "Lúc nào thì mình cần phải trả lại cho bạn?"

"Bạn không cần phải trả, mình đều đã làm hết rồi. Bên trong có những chỗ mình đánh dấu ngôi sao năm cánh, bạn xem cẩn thận chút, rất có tác dụng."

"A, được, cảm ơn bạn nha."

"Không có việc gì, bạn....." Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, nói, "Nếu thi giữa kỳ mà bạn nằm trong danh sách 30 người đứng đầu thì bạn có đăng ký Nhị Trung không?"

An Hồng há miệng nhìn nó, chưa hiểu nó muốn nói gì.

Lộ Vân Phàm đỏ mặt nói: "Mình..... Mình không phải đã nói muốn cùng bạn thi vào cùng trường cấp ba để chạy 130m cho bạn xem hay sao."

An Hồng im lặng, cái gì mà hứa với hẹn, lúc đó rõ ràng là một lời nói giận hờn mà thôi.

Cô nói: "Đến lúc đó rồi hãy tính, bây giờ nói còn quá sớm đấy."

"Ừ..... Được rồi." Lộ Vân Phàm cúi gằm đầu, trở về lớp học của mình.

Học kỳ cuối cùng chính thức bắt đầu, vì cuộc thi vào cấp ba, học sinh năm ba của trung học Ngọc Lan bắt đầu giờ tự học buổi tối.

Trong trường cũng không cung cấp bữa tối, nhà An Hồng cách trường 30 phút đi xe, cô cũng không muốn về nhà ăn cơm, liền nói với bà ngoại tình hình cụ thể, mỗi ngày đều nhận tiền để mua bữa tối.

Tần Nguyệt cũng không về nhà ăn cơm, hàng ngày cô đều cùng An Hồng tìm kiếm đồ ăn ngon bên cạnh trường học, đổi hết quán này đến quán khác, nhưng mà ăn nhiều nhất vẫn là Toan Lạt Phấn của nhà La Lạp Sơn. Đó là món ăn An Hồng vô cùng yêu thích, mỗi lần đều gọi một tô thật lớn, thêm tương ớt, ăn đến đồ mồ hôi.

Có một ngày, Tần Nguyệt có chuyện phải về nhà ăn cơm, một mình An Hồng ở trong tiệm của cha La ăn Toan Lạt Phấn thì gặp Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm cũng không thường xuyên tham gia tự học buổi tối, thành tích của nó đủ để thi đỗ, cộng thêm tuổi quá nhỏ, về nhà muộn sẽ không an toàn, nhà trường đặc biệt miễn cho nó tham gia tự học buổi tối.

Nó ngồi xuống bên người An Hồng, hỏi cô: "Bạn đang ăn cái gì vậy?"

An Hồng nhìn nó như một sinh vật lạ: "Toan Lạt Phấn, bạn chưa ăn bao giờ sao?"

Lộ Vân Phàm lắc đầu một cái, An Hồng than thở: "Đồ ăn mỹ vị như vậy bạn đều chưa từng được ăn, cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa!"

Lộ Vân Phàm nghe cô nói thế, lập tức gọi chủ quán mang đến một chén Toan Lạt Phấn: "Con muốn một phần giống như của bạn ấy!"

Nó ăn rất từ tốn, nói với An Hồng: "Thật đúng là ăn rất ngon."

An Hồng cười: "Không tệ đúng không, tiệm này là ba của một bạn học cùng lớp mình mở, đã được nhiều năm,.....làm ngon nhất đó."

Hai người ăn xong bữa ăn tối, vẫn còn cách thời gian tự học một lúc, Lộ Vân Phàm rủ cô đi dạo phố ẩm thực, An Hồng nghĩ ngợi đã học cả ngày dài, cũng nên nghỉ ngơi chút, liền đồng ý.

Đi ngang qua một gian hàng bán kẹo Hồ Lô đường, mắt An Hồng chăm chú nhìn các loại mút quả, Lộ Vân Phàm nhìn thấy, hỏi: "Bạn muốn ăn mút quả sao? Mình mời bạn."

An Hồng lắc đầu một cái.

"Thật mà, bạn đừng khách khí với mình." Nó nghiêm túc nói.

An Hồng nhếch môi, cho nó nhìn rằng: "Mình không thể ăn đồ ngọt."

"Cái niềng răng này của bạn khi nào mới có thể tháo xuống? Khó coi chết đi được." Lộ Vân Phàm cau mày nói.

An Hồng không quá cao hứng, trả lời nó: "Sau khi thi cấp ba, mình vẫn phải đeo 3 năm nữa."

"Chắc chắn là bạn đã ăn quá nhiều đồ ngọt, bạn xem xem, răng mình rất tốt!" Nó há miệng ra, lộ ra hàm răng trắng bóc đều đặn, giống như trong quảng cáo kem đánh răng.

An Hồng thật không thể chịu được sự khoe khoang của nó, nói: "Giờ tự học buổi tối sắp bắt đầu, mình trở về lớp học đây."

"À..... Đúng rồi, bộ đề lần trước mình đưa, bạn làm chưa?"

"Làm rồi."

"Cảm thấy thế nào?"

"Cũng được, chỉ là gần đây không có kỳ thi nào nên chưa biết hiệu quả ra sao,

"A, vậy thi xong bạn nói cho mình biết nhé."

"Được....." An Hồng cảm thấy thật là kỳ quái, tại sao Lộ Vân Phàm luôn muốn biết thành tích của cô chứ!

Cuối tháng tư, thi giữa kỳ kết thúc, thành tích của An Hồng xếp hạng 59, cao hơn so với Tần Nguyệt, lần đầu tiên tiếng Anh được 90 điểm làm cô vô cùng mừng rỡ.

Cô nghĩ, bộ đề của Vân Phàm thật đúng là có tác dụng.

Những năm này, cả nước đều phổ biến việc khuyến khích nâng cao chất lượng giáo dục dựa trên kết quả đạt được. Trung học Ngọc Lan cũng không ngoại lệ, sau khi kết thúc thi giữa kỳ, nhà trường tổ chức hai hoạt động ngoại khóa, đối với các học sinh, nhất là năm thứ ba mà nói, quả thật khó có thể tưởng tượng.

Hoạt động đầu tiên, tổ chức cho thầy trò toàn trường xem bộ phim điện ảnh ——《Titanic》.

Trong rạp chiếu phim vang lên tiếng khóc của các học sinh nữ, hầu hết mọi người khóc từ đầu đến cuối phim, ngay cả mấy học sinh nam cũng ướt khoé mắt. Một bộ phim tình yêu buồn bã như thế mà trường lại tổ chức đi xem, nhiều năm sau An Hồng vẫn không thể hiểu nổi.

Cô vẫn nhớ, khi cô và Tần Nguyệt rời khỏi phòng chiếu phim thì nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tình yêu của Jack và Rose, đối với các cô mà nói quá mức cuồng nhiệt, giống như pháo hoa thoáng qua rồi tan biến, ngay lúc đó An Hồng cũng không thể hiểu. Cô vẫn cảm thấy kỳ quái, mới biết nhau ba ngày tại sao có thể hứa hẹn sống chết, cô cho là tình yêu phải giống như nước chảy đá mòn, so sánh với vừa thấy đã yêu thì cô tin tưởng vào cái gọi là lâu ngày sinh tình hơn.

Giống như —— cô và Hàn Hiểu Quân, nếu như vậy có thể được gọi là tình yêu.

Chỉ là, đối với việc Jack vì Rose, tình nguyện hi sinh tính mạng của mình, An Hồng vẫn cảm thấy rất cảm động. Cô len lén nghĩ, nếu như mình bị rơi vào

đại dương mệnh mỏng lạnh giá, Hàn Hiểu Quân có nguyện ý hi sinh tính mạng để cứu cô hay không.

Đáp án khiến cô vui lòng chính là —— có.

Cô tin tưởng Hàn Hiểu Quân, giống như tin tưởng chính mình, cô cũng nguyện ý vì Hàn Hiểu Quân mà hi sinh tất cả, cô tin rằng Hàn Hiểu Quân cũng vậy.

Hoạt động thứ hai chính là tổ chức thi nhảy, lấy lớp học làm đơn vị, chia làm ba cấp thi đấu.

Rất nhiều phụ huynh đều cảm thấy khó hiểu, sắp thi cấp ba đến nơi rồi, còn phải để bọn nó bỏ ra thời gian quý báu mà luyện tập khiêu vũ, đây không phải là quấy rối hay sao, nhà trường đã nhiều lần làm công tác tư tưởng cho gia đình, mới có thể làm cho hoạt động này thuận lợi tiến hành.

Trái ngược với các bậc cha mẹ, học sinh lại rất tích cực, trong lúc học tập căng thẳng lại có cuộc thi thú vị như vậy, giúp các học sinh nam có cơ hội cầm tay bạn nữ mà mình thích, bọn họ đều tràn đầy mong đợi.

Dĩ nhiên, cái này cùng An Hồng cũng không có quan hệ, thi đấu khiêu vũ tập thể, mỗi lớp chỉ cần 8 học sinh nam và 8 học sinh nữ, người có bề ngoài bình thường như An Hồng, tất nhiên sẽ không có trong danh sách.

Tần Nguyệt đương nhiên là trúng cử, 16 học sinh tương đồng về ngoại hình và chiều cao, cùng nhau sắp xếp thời gian luyện tập. Có lúc An Hồng sẽ cùng với một số học sinh nữ khác đứng xem một lát, nhìn khuôn mặt tươi cười hăm hở của các bạn, trong lòng cô vẫn có chút hâm mộ.

5 ngày trước khi cuộc thi diễn ra, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đó là đầu tháng năm, bạn nữ xinh đẹp nhất trong lớp An Hồng là Cao Đình Khiết đột nhiên bị phát mẻ đay, toàn thân nổi đầy nốt đỏ, được người nhà đưa về. Bởi vậy mà nhóm học sinh nữ thiếu mất một người.

Lúc này, trang phục dành cho cuộc thi đã được đặt may, trên người là áo sơ mi trắng, cổ áo đeo nơ đỏ, bên dưới là váy hồng chấm bi trắng dài đến gối, váy xòe tương đối rộng, lúc xoay tròn tựa như một đóa hồng nở rộ.

Ủy viên văn nghệ tương đối nhứt đầu, bởi vì trang phục đã làm tốt, mà Cao Đình Khiết lại không thể nhảy, đành phải tìm một học sinh khác có chiều cao tương tự. Tần Nguyệt nói: "Cao Đình Khiết cao 1m65, mình thấy An Hồng có thể thay thế được, bạn ấy cao 1m66."

Cô giáo Đồng chủ nhiệm gọi An Hồng đến mặc thử váy của Cao Đình Khiết, vừa vặn, chỉ là trên mặt An Hồng có nhiều mụn, khiến cô Đồng có chút khó xử.

Tần Nguyệt nói: "Thưa cô, cô để cho An Hồng nhảy đi, chỉ còn 5 ngày nữa sẽ thi đấu, phải học rất gấp, con sẽ hướng dẫn An Hồng, đảm bảo trước khi thi bạn ấy sẽ học được."

Cô giáo Đồng cũng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Tần Nguyệt cười với An Hồng, An Hồng có chút lo lắng nhìn cô, mình có thể nhảy được không?

Mấy ngày sau, nhân giờ nghỉ và sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, Tần Nguyệt đều kéo An Hồng trên hành lang học khiêu vũ.

Thi đấu nhảy tập thể, âm nhạc và điệu nhảy của mỗi cấp đều giống nhau, Tần Nguyệt nhảy bước nam, bước nữ cô sẽ hướng dẫn cho An Hồng, như vậy thì thích hợp hơn. Chỉ là, học sinh nam vốn nhảy cặp cùng Cao Đình Khiết, khi nhìn thấy An Hồng trên hành lang thì không khỏi thất vọng, về mặt chán nản, vốn dĩ là nữ sinh xinh đẹp nhất trong lớp làm bạn nhảy, hiện tại đổi thành bộ mặt xấu xí đầy mụn, ai mà vui cho được.

Có một ngày, Lộ Vân Phàm đi ngang qua lớp học năm ba, thấy An Hồng cùng Tần Nguyệt đang luyện tập ở cửa ra vào, nó thấy kỳ quái liền đứng nhìn một hồi rồi hỏi: "Răng đậu đen, bạn đang làm gì ở đây thế?"

"Khiêu vũ." An Hồng tức giận trả lời, có một đoạn cô vẫn học không được, trong lòng vô cùng ảo não.

"Bạn muốn tham gia cuộc thi khiêu vũ tập thể à?" Lộ Vân Phàm há to mồm, nói, "Lớp các bạn không có học sinh nữ nào xinh đẹp hay sao?"

An Hồng căm giận nhìn nó, nói: "Liên quan gì đến bạn?"

Lộ Vân Phàm cười tít mắt: "Vậy lúc thi đấu, mình cũng tham gia."

An Hồng nhìn khuôn mặt há hê tự đắc của nó, trong lòng liên loạn, không cần thận đạp trúng chân Tần Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Mình có thể mời bạn nhảy không?

An Hồng rất nghiêm túc học các bước nhảy, cô chưa bao giờ biểu diễn văn nghệ, ca múa đối với cô vô cùng xa lạ. Lần đầu tiên bắt đầu đi tham gia, muốn học được một điệu nhảy trong vòng năm ngày, mà còn phải thành thạo, thực sự có chút miễn cưỡng.

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, về đến nhà, cô cũng ở lì trong phòng, tự mình đếm nhịp, "1-2-3-4, hai hai ba bốn", tập bước chân, xoay tròn, khom lưng, dang tay. Áp lực của An Hồng rất lớn, cơ hội lần này là do Tần Nguyệt giúp cô có được nên cô cảm thấy rất cảm động. Lại nghĩ đến cô giáo Đồng, lớp phó văn nghệ đối với cô không tin tưởng, còn có sự chế nhạo của Lộ Vân Phàm khiến cô căng thẳng, buổi tối đi ngủ cũng nằm mơ thấy mình đang khiêu vũ. Nhưng cô vốn là một người quật cường, trong tiềm thức lại có chút mong đợi cuộc thi lần này, cô hi vọng mình có thể biểu hiện xuất sắc để cho mọi người sáng mắt.

Tâm tình thiếu nữ thay đổi trong nháy mắt, An Hồng 15 tuổi mong ước trong cuộc thi ngày hôm đó, cho dù cô không thể trở thành cô gái xinh đẹp nhất, nhưng tối thiểu cô cũng có thể đi tới trước mặt khán giả, dùng một điệu nhảy ghi lại năm tháng thanh xuân đẹp đẽ.

Đảo mắt liền tới buổi sáng trước hôm so tài một ngày.

Tần Nguyệt và An Hồng đã cùng nhau luyện tập rất vất vả, cho rằng An Hồng hoàn toàn nhớ kỹ các bước nhảy, Tần Nguyệt nói: "Sau buổi chiều bạn tập hợp cùng mọi người để diễn tập, chỉ còn chiều nay và sáng ngày mai là có thể tập rượt thêm một lần. Bạn vẫn chưa cùng Trương Kiểm Lỗi nhảy với nhau, chỉ cần làm theo những gì bạn học được, sau đó luyện với cậu ta mấy lần là ổn rồi."

An Hồng có chút hưng phấn, đã học qua 4 ngày, cuối cùng cũng tới lúc tập luyện với mọi người, cô không biết mình có thể thuận lợi kết hợp với mọi người hay không.

Chính là không nghĩ đến, sau khi ăn cơm trưa xong, cô giáo Đồng đi tới lớp học, gọi lớp phó văn nghệ, Tần Nguyệt và An Hồng đi đến phòng làm việc.

An Hồng nghi ngờ đi vào bên trong, nhìn thấy Cao Đình Khiết đang ngồi trên ghế.

Bạn ấy rất yếu, sắc mặt tái nhợt, chỉ là trên mặt không còn nhìn thấy dấu vết của bệnh mê đay.

Trong lòng An Hồng "Lộp bộp" một cái, nghe cô giáo Đồng nói: "An Hồng, là như vậy, Cao Đình Khiết truyền nước mấy ngày, bệnh mê đay đã giảm bớt. Hôm nay đến đây muốn nói là trận đấu ngày mai bạn ấy có thể tham gia."

Lớp phó văn nghệ rất vui mừng, Tần Nguyệt lập tức nói: "An Hồng luyện đã nhiều ngày, bạn ấy hoàn toàn có thể nhảy được."

Lớp phó văn nghệ nói: "Nếu như Cao Đình Khiết có thể nhảy, đương nhiên là bạn ấy sẽ nhảy rất tốt, trước đó bạn ấy và chúng ta đã có thời gian luyện tập cùng nhau mà An Hồng thì chưa, hơn nữa, trang phục cũng là căn cứ vào số đo của Cao Đình Khiết."

Tần Nguyệt nhíu mày: "Cao Đình Khiết đang bị bệnh, nếu như bạn ấy không đủ sức khỏe để nhảy, chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến tập thể lớp hay sao?"

Cô giáo Đồng hỏi: "Tần Nguyệt, vậy em muốn như thế nào!"

Tần Nguyệt tức giận: "Đã vậy thì làm như thế này, để Cao Đình Khiết và An Hồng thi đấu, người nào nhảy tốt hơn thì được thi! An Hồng luyện tập cũng đã lâu rồi, em rất có lòng tin với bạn ấy!"

Lớp phó văn nghệ nói: "Vậy mình đi gọi Trương Kiểm Lỗi, để cho bọn họ kết hợp nhảy với nhau, mình cảm thấy chắc chắn Cao Đình Khiết sẽ nhảy tốt hơn."

Tần Nguyệt: "Phải nhảy mới biết được!"

Cô giáo Đồng chần chờ một lúc rồi nói: "Vậy thì..... Đi tìm Trương Kiểm Lỗi đến đây đi."

Lúc này Cao Đình Khiết đứng lên, gương mặt xinh đẹp, ánh mắt kiên định nói: "Điệu nhảy này vốn là mình nhảy, mình nói có thể là có thể." Lúc nói chuyện, cô vẫn nhìn chăm chăm vào An Hồng, giống như là đang hạ thư khiêu chiến.

An Hồng vẫn không lên tiếng, thấy lớp phó văn nghệ phải ra khỏi cửa, cô đột nhiên nói: "Mình không nhảy nữa, vốn dĩ mình nhảy không đẹp, để Cao Đình Khiết nhảy đi."

Tần Nguyệt nhìn cô không thể tin được, cô giáo Đồng và lớp phó văn nghệ hình như thở phào nhẹ nhõm. An Hồng nói: "Nếu đã không có việc gì, con trở về lớp, cô giáo, y phục trong ngăn kéo của con, lát con sẽ mang tới."

Sau đó, cô quay đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Tần Nguyệt chạy theo: "An Hồng, An Hồng, thật sự xin lỗi!"

An Hồng nghiêng đầu cười nhìn cô, khoác tay cô: "Giữa mình và bạn mà xin lỗi làm gì chứ, vốn là Cao Đình Khiết nhảy, bạn ấy xinh đẹp như vậy, đi thi đấu sẽ mang lại lợi thế cho lớp mình nữa đấy."

Tần Nguyệt vẫn cảm thấy có lỗi: "Minh thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, An Hồng, mình xin lỗi."

"Trời ạ, mình thật sự không có việc gì, mình cũng không thích khiêu vũ, luyện tập không thành thực, trong lòng lo sợ gần chết, không nhảy cũng tốt, rốt cuộc tối nay không cần căng thẳng, còn được ngủ ngon."

"Nhưng....."

"Được rồi được rồi, mình thật sự không có việc gì, ngày mai mọi người hãy nhảy thật tốt, mang chiến thắng về, biết không?"

"Ừ." Tần Nguyệt cong miệng lên, trong lòng rất mất hứng.

Chiều ngày hôm sau, bởi vì khu đất trống trong trường quá nhỏ cho nên ba cấp học chia ra để so tài, chờ năm hai thi xong, các học sinh năm ba đều xách ghế đi đến bãi đất nhỏ, ngồi đứng thứ tự phân chia, bắt đầu biểu diễn từ lớp 6/3.

An Hồng ngồi trên ghế, lặng yên nhìn.

Âm nhạc và điệu nhảy giống nhau, khác ở trang phục. An Hồng không nhìn xem các lớp khác nhảy thế nào, cô chỉ quan tâm một điều là Cao Đình Khiết có nhảy được hay không.

Rất nhanh đến lượt lớp 6/4, 8 nam sinh mặc sơ mi cùng quần tây dài màu đen, 8 nữ sinh mặc váy chấm bi hồng, sơ mi trắng đứng trên mặt sân.

Một nữ sinh kết hợp với một nam sinh, mọi người đều đứng vào vị trí.

Âm nhạc vang lên, các nam sinh đồng loạt cúi người xuống, mu tay trái đặt sau lưng, tay phải khép vào bụng hành lễ, sau đó đứng thẳng người, đồng loạt đưa tay phải ra phía trước, các nữ sinh nhấc váy, gấp nửa người đáp lễ, đặt tay lên tay nam sinh.

Bọn họ bắt đầu xoay tròn, tay nắm tay, thỉnh thoảng lại đá chân, dang tay, có lúc lại ở trong ngực nam sinh ngả lưng ra phía sau, trên mặt tràn đầy nụ cười sán lạn, ở trong tiếng nhạc réo rắt, ngập tràn nhiệt huyết thanh xuân.

Khỏe mắt An Hồng bỗng nhiên ẩm ướt, cô nhìn Cao Đình Khiết xoay tròn, trang phục trên người rực rỡ như vậy, bạn ấy đang cầm tay Trương Kiếm Lỗi, hai người đều rất xứng đôi, rất đẹp. An Hồng phát hiện ra rằng, so với Cao Đình Khiết, mình chỉ là bùn đất hèn mọn.

Cô len lén lau sạch nước mắt, vừa ngẩng đầu, bắt gặp một ánh mắt. Cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm, đang đứng cách một đám người, nhìn cô.

Nó đang ngồi trong khu vực lớp 6/6, ánh mắt lộ ra nghi ngờ. An Hồng biết nó đang suy nghĩ cái gì, nhìn thấy mình luyện tập nhưng lại không ra sân, nhất định sẽ kỳ quái.

An Hồng quay mặt đi, tiếp tục xem biểu diễn, rất nhanh, tiết mục biểu diễn của lớp 6/4 kết thúc. Các bạn học đi về chỗ, riu ra riu rít ngồi xuống, không che giấu được tâm tình đang hưng phấn. Tần Nguyệt ngồi bên cạnh An Hồng: "Bạn cảm thấy bọn mình nhảy thế nào?" An Hồng nói: "Thật hay nha, nhất định là trong 3 vị trí đầu!"

Đội đến khi lớp 6/6 vào sân, tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Là bởi vì trang phục của bọn họ.

8 học sinh nam đều mặc tây trang màu đen, quần tây, bên trong mặc áo sơ mi trắng, trên cổ đeo nơ màu đen, 8 học sinh nữ mặc váy cúp ngực màu trắng, lộ ra vóc dáng yếu điệu, bọn họ đợi đến khi lớp 6/5 ra biểu diễn mới đi thay đổi trang phục, đưa đến cho mọi người một sự ngạc nhiên thật lớn.

Học sinh trung học cơ sở mà ăn mặc như vậy, thực sự là hiếm thấy, có thể nhìn ra được bọn họ cũng rất hưng phấn, nói gì đến các thầy cô và học sinh đang quan sát ở ngoài sân.

An Hồng thấy Lộ Vân Phàm, mặc âu phục màu đen, đẹp trai không ai bì được. Khuôn mặt lạnh lùng, tuy chưa cao đến 1m70 nhưng cả người tỏa ra hơi thở quý tộc. An Hồng nhìn nó, đột nhiên cảm thấy trái tim cũng đập "thình thịch", cô nghĩ, quá đẹp trai cũng là một tai họa!

Ngoài dự đoán của mọi người, lớp 6/6 đạt hạng nhất, 6/4 hạng ba, còn có 3 lớp khác cũng giành được giải thưởng.

Kết thúc cuộc thi, nhà trường cho mọi người nghỉ. Tần Nguyệt còn phải ở lại để viết bảng tin, An Hồng thu thập sách vở đi về nhà trước.

Cô đẩy xe đạp đi ra cổng trường thì nhìn thấy bên dưới cây đa lớn có bóng dáng một người.

Lộ Vân Phàm đẩy xe đạp, đang đứng ở dưới cây đa cổ thụ, nó vẫn chưa đổi lại trang phục khiêu vũ lúc này, đến khi An Hồng đi ra, nó mới mỉm cười.

An Hồng nghi ngờ nhìn nó, Lộ Vân Phàm đẩy xe đạp đi tới, nói: "Gần đây mình có một bộ đề tiếng Anh rất hay, bạn muốn xem không?"

An Hồng không ngờ nó mở miệng sẽ nói đến cái này, nửa ngày cũng không kịp phản ứng, suy nghĩ một chút nói: "Được, bạn cho mình mượn xem một chút."

"Ở nhà mình, bạn theo mình đi lấy nhé."

"Hả? Ngày mai bạn mang đến giúp mình không được hay sao?"

"Tiện đường mà, bạn có đi hay không? Nhà mình còn có một cuốn sách ảnh của Leonardo do chú mình gửi từ Mỹ về, mình có thể cho bạn mượn."

An Hồng trực tiếp đầu hàng, cô nghĩ, Lộ Vân Phàm thật là hiểu được lòng người, mỗi lần đưa ra điều kiện đều là chọn đúng điểm yếu của cô.

Đang cùng nhau đi đến nhà Lộ Vân Phàm thì nó hỏi cô: "Trước đó không phải là bạn vẫn luyện tập khiêu vũ hay sao? Tại sao không ra sân?"

An Hồng nói: "Mình chỉ là người dự bị của người khác mà thôi. Bạn biết Cao Đình Khiết chứ, đây là hoa khôi lớp mình, nam sinh trong lớp bạn cũng có rất nhiều người thích đấy."

"Không biết." Nó không cần suy nghĩ liền trả lời cô.

"....."

Đến Kim Thủy Uyển, Lộ Vân Phàm mang theo An Hồng dừng lại trước một ngôi biệt thự ba tầng.

An Hồng nhìn căn nhà nguy nga lộng lẫy trước mặt, có chút bối rối. Cô nói: "Mình chờ bạn ở cửa, bạn đi lấy cho mình nhé?"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, nói: "Nhà mình không có ai, ba mình không ở nhà, vợ ông ấy cũng đi làm."

"Vợ của ba bạn? Không phải là mẹ của bạn sao?"

"Không phải, là vợ hai của ba mình, bạn cũng gặp rồi đó, lúc còn học tiểu học, ở nhà Giang Nghiên Nhi, trong bệnh viện, là người đó."

"À..... Vậy..... Mẹ bạn đâu?"

"Mất rồi, bị bệnh mất lúc mình 1 tuổi."

"A..... Thật xin lỗi, mình..... Lúc mình 2 tuổi rồi ba mình cũng qua đời." Không biết vì sao, lúc này An Hồng có cảm giác hoàn cảnh của mình cùng với Lộ Vân Phàm rất giống nhau.

Lộ Vân Phàm nói: "Mình biết rõ, hồi tiểu học, lúc còn ở trong bệnh viện, giáo viên chủ nhiệm của bạn cũng nói rồi." Nói xong, nó đã mở cửa ra, sai bước đi vào bên trong. An Hồng rất kinh ngạc, nghĩ thâm trí nhớ của nó thật tốt!

An Hồng đi theo Lộ Vân Phàm vào phòng khách, cô há miệng nhìn xung quanh, cảm thấy đây chính là căn phòng đẹp nhất trên đời mà cô từng thấy.

Lộ Vân Phàm dẫn cô lên lầu ba, đi vào phòng nó.

Phòng của nó rất lớn, rất sáng sủa, đối với An Hồng lúc đó, không thể tính được là bao nhiêu mét vuông, chỉ biết trong phòng Lộ Vân Phàm có toilet, còn có ban công lớn.

Giá sách của nó vừa cao vừa to, phía trên chất đầy sách, còn có thật nhiều hình. An Hồng bước tới nhìn, thấy trong hình là Lộ Vân Phàm đang trượt tuyết, trên bãi biển, trên Trường Thành, bên cạnh tượng binh mã, còn có rất nhiều nơi mà cô không biết, giống như là ở nước ngoài. Lộ Vân Phàm ở trong hình từ nhỏ cho đến lớn, chỉ có một điểm giống nhau —— đó là trên mặt nó luôn có nụ cười hả hê.

Sau đó, cô nhìn thấy một tấm hình, nghiêng đầu nói với Lộ Vân Phàm: "Haaa...! Đây là Lao Sơn- Thanh Đảo, mình cũng đến rồi."

Lộ Vân Phàm cũng đi qua nhìn, nói: "A, đây là kỳ nghỉ hè của mình năm 1995."

"Thật? Mình cũng là đi hồi mùa hè năm 1995!"

"Thật? Mình ở Thanh Đảo từ ngày 26/7 đến 28/7, bạn thì sao?"

"Mình..... Mình nhớ không rõ, hình như cũng là trung tuần tháng 7. Tại sao bạn lại nhớ rõ ràng như thế?"

"Trí nhớ của mình từ trước đến giờ rất tốt." Nó thản nhiên nói, lấy từ trên giá một tập sách ảnh đưa cho An Hồng "Đây là sách ảnh của Leonardo, bạn cầm đi."

"A a!!!" Tay An Hồng nhận lấy, nhìn thấy là sách ngoại văn, sách gốc bên Mỹ, cô lật ra, hình ảnh vô cùng rõ ràng, có rất nhiều cái cô chưa được thấy bao giờ "Mình ngại quá, đây là sách mà chú bạn mua cho mà."

"Mình không thích tác giả này, bạn không cầm thì mình cũng mang bỏ, cũng không còn chỗ để nữa." Nó chỉ chỉ giá sách, An Hồng vừa nhìn liền hiểu, nam sinh quả thực không thích Leonardo, cô nói: "Vậy thì..... Cảm ơn bạn nhiều."

"Không có việc gì, a, còn có bộ đề tiếng Anh." Lộ Vân Phàm lục ở trên giá sách nửa ngày, cuối cùng lấy ra một quyển sách thật dày đưa cho An Hồng.

"Cám ơn." An Hồng bởi vì sự kiện khiêu vũ mà tâm tình ấm ức cũng tốt hơn.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, đột nhiên đi tới cặp sách bên cạnh, lấy ra một băng nhạc, nhét vào chiếc máy cassette trên bàn.

An Hồng không hiểu, nhìn nó, Lộ Vân Phàm nhấn nút, lập tức ở trong phòng vang lên giai điệu nhẹ nhàng quen thuộc.

An Hồng kinh ngạc, đây chính là đoạn mở đầu của màn khiêu vũ tập thể.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đi tới trước mặt An Hồng, trên người vẫn mặc âu phục màu đen, cổ đeo nơ đen. Nó nhìn cô, hơi quệt miệng, đột nhiên khom lưng hành lễ, đưa tay phải về phía An Hồng:

"An Hồng, mình có thể mời bạn nhảy một điệu sao?"

An Hồng mở miệng nhìn nó, đầu không kịp phản ứng. Trên người cô còn mặc đồng phục học sinh, cả người cứng đờ ngây ngốc.

Thấy âm nhạc bắt đầu lên, Lộ Vân Phàm không nói gì, cầm lấy tay cô.

An Hồng bị nắm tay xoay một vòng, bước đi, khom lưng, đá chân.

Dần dần, cảm giác lúc luyện tập cùng Tần Nguyệt cũng thức tỉnh, điệu nhảy này cô đã luyện rất nhiều ngày, thực nhuần nhuyễn. Cô ổn định tâm tình, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lộ Vân Phàm, đột nhiên quyết định phải nhảy thật tốt.

Âm nhạc rất hay, kể về thanh xuân tươi trẻ nhiệt huyết, An Hồng càng nhảy càng hăng, tay chân lỏng lẻo lúc luyện tập trên hành lang cùng Tần Nguyệt cũng không thấy. Cô lấy hết sức đuổi người ra, nắm chặt tay Lộ Vân Phàm, hai người kéo thẳng cánh tay, tách ra, Lộ Vân Phàm dùng lực, An Hồng liền xoay tròn trở lại trong ngực nó, sau đó cô khom lưng giữa người ra phía sau, cánh tay vững vàng của Lộ Vân Phàm ôm lấy eo cô.

An Hồng nhìn thấy nó nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, một đôi mắt trong sáng lấp lánh vui vẻ, khuôn mặt đẹp trai đến chói mắt. An Hồng cũng không nhìn được cười rộ lên, lộ ra niềng răng trong miệng, nhưng cô cũng không để ý chút nào, theo tiếng nhạc, cầm tay Lộ Vân Phàm, xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn, không ngừng xoay tròn.....Cho đến cuối cùng, Lộ Vân Phàm quỳ một chân trước mặt cô, kết thúc điệu nhảy.

Đêm hôm đó, An Hồng nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không thể ngủ được, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh lại. Những gì xảy ra ở nhà Lộ Vân Phàm vào buổi chiều giống như một giấc mộng, nhưng mà tập sách ảnh của Leonardo và bộ đề tiếng Anh đặt trên bàn cho cô biết đây là sự thật.

Đêm hôm đó, Lộ Vân Phàm nằm ở trên giường, cũng là làm thế nào cũng ngủ không được. Nó không hiểu mình bị làm sao, buổi chiều lúc ở trường, nhìn An Hồng chảy nước mắt, nó biết nhất định phải mời cô nhảy điệu nhảy này, nếu không nó sẽ hối hận cả đời.

Trong trần trọc không yên, rốt cuộc Lộ Vân Phàm ngủ thật say, nó mơ thấy An Hồng, khuôn mặt tươi cười, trên làn da ngăm ngăm có mụn trứng cá, đôi mắt nhỏ dài, còn có niềng răng kỳ quái. An Hồng tuyệt đối không thể coi là xinh đẹp, cũng không được tính là bình thường, nhưng trong mắt Lộ Vân Phàm, cô là người đặc biệt nhất.

Vào đêm trăng khuyết đó, lần đầu tiên trong đời, Lộ Vân Phàm bị mộng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quyết định điên rồ

Lúc điền nguyện vọng thi cấp ba, An Hồng rối rắm nửa ngày, cô gọi điện cho cô giáo Hạ một lần nữa, muốn nghe ý kiến của bà. Cô giáo Hạ cẩn thận hỏi lại thành tích hai lần thi gần đây của An Hồng, sau đó khuyên cô điền Thất Trung ở thành phố J.

Tần Nguyệt hỏi cô đăng ký nguyện vọng vào đâu, An Hồng đã quyết định, nói: "Minh điền Thất Trung."

"Tại sao bạn không thi tam trung? ĐIỂM đầu vào thấp hơn, chúng ta chắc chắn sẽ thi đỗ."

An Hồng nói ra ý kiến của cô giáo Hạ: "Tam trung thiên về học văn, Thất Trung lại là Vật lý, thành tích khoa học tự nhiên của mình tốt, không thích hợp vào tam trung."

Tần Nguyệt suy nghĩ hai ngày, dần lòng điền nguyện vọng vào Thất Trung, cô nói: "Minh muốn học cùng trường với bạn."

An Hồng cười: "Được! Chúng ta cùng nhau thi!"

Trước lúc nộp nguyện vọng, Lộ Vân Phàm lại đến tìm An Hồng một lần nữa, nó hỏi cô vì sao không đăng ký Nhị Trung, bởi vì lần thi gần đây nhất, An Hồng được 94 điểm môn tiếng Anh, lần đầu tiên đứng ở vị trí 27 trong lớp.

An Hồng nói: "Đây là ngoại lệ, là may mắn, không phải là khả năng thật sự của mình."

Lộ Vân Phàm nói: "Bạn không muốn thử một chút sao!"

An Hồng rất bức mình: "Mình thi trường nào thì có quan hệ gì đến bạn! Tại sao bạn luôn xen vào? Nếu mình trượt Nhị Trung, bạn sẽ chịu trách nhiệm à?"

"Bạn nhất định sẽ thi đậu!"

"Mình thi hay bạn thi, làm sao bạn biết được là mình sẽ thi đậu? Bạn đúng là đồ quái gở!"

"Bạn mới quái gở đó! Bạn chính là kẻ nhất gan! Không dám làm! Bạn là đồ hèn nhát! Đồ hèn nhát!!"

"Bạn là đồ xấu xa!!" An Hồng nổi giận, cả hai người đều rống lên làm cho bạn học các lớp kéo nhau đi ra ngoài xem. La Lập Sơn lôi An Hồng ra, nói với Lộ Vân Phàm: "Thần đồng, bạn nhanh nhanh về lớp đi, sắp thi cấp ba đến nơi rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, cũng đã ảm ỉ suốt một năm rồi."

Lộ Vân Phàm vừa nhìn An Hồng chằm chằm, vừa nghiêng đầu tức giận rời đi.

Từ đó về sau, mãi cho đến khi tốt nghiệp trung học cơ sở, An Hồng cũng không nói chuyện với nó.

Cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, ngày vẫn là như thế trôi qua, rất nhanh đến đầu tháng sáu, thời điểm thi cấp ba cũng tới.

An Hồng làm bài rất tốt, sau khi có kết quả thi và điểm chuẩn, cô thuận lợi trúng tuyển vào Thất Trung. Hơn nữa còn phát hiện ra rằng, với số điểm của cô, thế mà có thể đậu Nhị Trung.

Vào buổi lễ tốt nghiệp, An Hồng gặp Lộ Vân Phàm, nó chỉ lạnh nhạt nhìn cô một cái rồi quay đầu đi. An Hồng biết nó thi rất tốt, là trạng nguyên của trung học Ngọc Lan, không ngoài dự đoán trúng tuyển vào Nhị Trung.

Nghỉ hè lại tới, An Hồng nói chuyện điện thoại cùng Hàn Hiểu Quân, biết anh thuận lợi thi đậu trường đại học hệ 3+2, sau hai năm là có thể lấy bằng. An Hồng rất vui vẻ, hỏi anh khi nào quay trở lại, Hàn Hiểu Quân nói tháng 7 phải đi thực tập, đầu tháng 8 mới có thể trở về.

Nghỉ tới phải qua hơn một tháng mới nhìn thấy Hàn Hiểu Quân, An Hồng có chút mất mát.

Hạ tuần tháng 6, mẹ gọi An Hồng qua thành phố L ở vài ngày. An Hồng không muốn, quan hệ giữa cô và Tiêu Lâm không tốt, Tiêu Lâm sắp 10 tuổi, vô cùng tính quái, thái độ đối với An Hồng ở trước mặt và sau lưng người khác hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà vì mẹ yêu cầu nên An Hồng không dám từ chối. Sau khi đến thành phố L, mẹ nhìn thấy khuôn mặt An Hồng thì vô cùng ngạc nhiên: "Hồng Hồng, sao mụn trứng cá trên mặt con lại nhiều thế này? So với lần trước còn nghiêm trọng hơn."

An Hồng cũng không biết là tại sao, mẹ mang cô đi đến khoa da liễu trong bệnh viện, mua thuốc bôi ngoài da kết hợp uống thuốc. Ở được 5 ngày, An Hồng bị Tiêu Lâm chọc giận, xin phép mẹ được trở về thành phố J. Mẹ suy nghĩ một chút, liền cùng cô trở về, đưa An Hồng đi bệnh viện tháo niềng răng.

Trải qua ròng rã ba năm đeo niềng, hàm răng An Hồng rất đều đặn. Cô soi gương nhếch miệng cười một tiếng, nhìn hàm răng trắng đều, trong lòng vui mừng tột độ. Cô nghĩ, cuối cùng cái biệt danh "Răng sắt" gắn liền 3 năm có thể vứt bỏ được rồi.

Hơn nữa, trải qua hơn một tuần lễ bôi thuốc ngoài da kết hợp với uống thuốc, mụn trứng cá trên mặt An Hồng đã giảm, cũng không mọc lại, hơn nữa còn không để lại sẹo.

An Hồng vô cùng vui vẻ, nhưng tâm tình sung sướng lại không có chỗ để chia sẻ.

Sau khi mẹ rời đi, ngày cuối tháng 6, An Hồng đột nhiên làm một quyết định điên rồ, sau đó lập tức bắt tay vào kế hoạch của mình.

Cô khăn trương, kích động, trong lòng thấp thỏm tràn đầy mong đợi.

Cô nói với bà ngoại rằng mình muốn tham gia trại hè của trường, tổ chức trong 3 ngày. Đây là lần đầu tiên cô đề cập với bà ngoại về vấn đề này, bà ngoại hoàn toàn không nghi ngờ, sau đó An Hồng thuận lợi xin được 200 đồng.

Cô tới nhà ga, mua vé hạng thường đi đến tỉnh A, huyện W, chuẩn bị một ít hành lý, ngày 1 tháng 7 lên tàu xuất phát.

Lần đầu tiên An Hồng đi xe lửa đường dài, lại còn ngồi ghế cứng, cô hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm. Thời điểm này, từ thành phố J đến thành phố W đã rút ngắn từ 18 tiếng xuống còn 12 tiếng, nhưng mà phải chạy suốt một đêm.

An Hồng vẫn còn là một đứa bé, cô tựa lưng vào ghế ngồi, nặng nề ngủ thiếp đi. Đợi đến lúc tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, cô phát hiện ba lô nhỏ đặt ở trên khoang hành lý đã không cánh mà bay.

Cô sợ hãi, hoảng hốt nhìn xung quanh, tất cả tiền, quần áo, thức ăn đều ở trong túi xách, hiện tại trong người không còn một đồng, cũng không biết phải

chạy đến nhờ nhân viên phục vụ trên tàu, chỉ ngay ngốc đứng một chỗ, chờ tàu vào ga.

8h sáng, cuối cùng tàu cũng đến thành phố W, An Hồng tay không đi ra khỏi nhà ga. Nhìn thành phố xa lạ này, cô không biết phải làm thế nào.

Cô nghĩ, mình có nên gọi một chiếc taxi đến nhà Hàn Hiểu Quân rồi sau đó để Hàn Hiểu Quân trả tiền hay không. Cô cảm thấy đây là một ý kiến tốt, lập tức vẫy một chiếc taxi để hỏi, sau đó biết được nhà Hàn Hiểu Quân ở huyện A, cách thành phố 40 cây số, thuê xe sẽ mất rất nhiều tiền, bình thường mọi người sử dụng xe buýt, đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

An Hồng choáng váng, cô hít sâu, cố gắng trấn tĩnh, quyết định tìm một cửa hàng tạp hóa, dùng điện thoại công cộng gọi cho Hàn Hiểu Quân, cô thực sự không muốn mang đến cho anh cái sự ‘ngạc nhiên’ này.

Lúc Hàn Hiểu Quân nhận được điện thoại của An Hồng, anh vô cùng ngạc nhiên, dùng tốc độ nhanh nhất đi xe buýt đến nhà ga thành phố W, tìm được An Hồng đang ngoan ngoãn ngồi chờ ở cửa hàng tạp hóa.

Lúc Hàn Hiểu Quân thấy cô, cô đang ngồi ở bậc thang phía trước cửa hàng uống cola, hai chân dài nhỏ đung đưa.

Nhìn thấy Hàn Hiểu Quân vội vã chạy đến, đôi mắt nhỏ của An Hồng híp lại, cô nói: "Hiểu Quân, anh trả tiền giúp em đi, em gọi điện thoại hết 5 xu, cola 2 đồng, tổng cộng là 2 đồng rưỡi."

Hàn Hiểu Quân một đầu mồ hôi, nhìn An Hồng nói: "Tại sao em đến đây?"

An Hồng cười hi hi: "Em nhớ anh lắm đó."

Cô nói ra những lời này rất tự nhiên, Hàn Hiểu Quân sững sốt. Nhìn thiếu nữ 15 tuổi trước mặt, mái tóc đen nhánh cột đuôi ngựa, làn da ngăm ngăm, so với lần trước thì đẹp hơn nhiều, khi cười lên làm lộ ra hàm răng trắng bóng. Anh kinh ngạc phát hiện, hình như An Hồng có biến hóa rất rõ ràng, cô trở nên —— xinh đẹp.

An Hồng đi theo Hàn Hiểu Quân lên xe buýt về huyện A, anh đưa An Hồng về nhà mình. Đó là một ngôi nhà 4 tầng trong huyện nhỏ, mặc dù rộng nhưng không sửa sang mấy, nhìn có chút đơn sơ.

Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng vào nhà, gặp hai cụ già, Hàn Hiểu Quân giới thiệu: "Đây là ông bà anh, còn đây là An Hồng mà con vẫn kể với hai người."

An Hồng lập tức cúi người chào, ngoan ngoãn nói: "Con chào ông nội, bà nội ạ."

"A ~ con chính là An Hồng sao! Con bé xinh quá, người cũng rất cao!" bà nội Hàn đi đến bên An Hồng kéo tay cô, thân thiết hỏi, "Con bao nhiêu tuổi rồi? Lần đầu tiên tới huyện A phải không, cứ ở đây vài ngày, để Hiểu Quân đưa con đi chơi."

"Con 15 tuổi ạ." An Hồng trả lời.

"So với Hàn Hiểu Quân nhà chúng ta nhỏ hơn 3 tuổi, rất tốt rất tốt." bà nội Hàn thoát nhìn rất thích An Hồng, quay đầu lại nói với ông nội Hàn, "Ông già, con bé này nhìn rất đáng yêu, ông thấy có đúng không?"

Ông nội Hàn đang hút thuốc, xem ra có chút nghiêm túc, ông nói: "Tiểu An, con làm sao đi đến đây được?"

"Con..... Con đi tàu đến."

"Hành lý của con đâu?"

"Bị trộm mất rồi ạ." An Hồng nhỏ giọng nói.

"À? Ôi trời ơi! Thật là nguy hiểm!" bà ngoại Hàn vội vàng nói.

Hàn Hiểu Quân: "Không có việc gì, anh sẽ mua quần áo cho em, đúng rồi, bà ngoại em có biết em đi đến đây không?"

An Hồng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của ông nội Hàn, chột dạ lắc đầu một cái.

"Con nhóc này, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!" Hàn Hiểu Quân thờ dãi "Trước tiên gọi điện cho bà ngoại em, đừng để bà lo lắng."

Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho bà ngoại, An Hồng ở một bên thấp thỏm nghe.

"Bà ngoại, bà có khỏe không, con là Hàn Hiểu Quân."

"....."

"Là như vậy, mấy ngày nay An Hồng sẽ ở nhà con, con nói với bà để bà không cần lo lắng"

"....."

"Trại hè? A..... Là như vậy, là con gọi con bé đến đây chơi mấy ngày, nó vừa thi xong vào cấp ba, rất là vất vả."

"....."

"Con xin lỗi, thật sự xin lỗi bà ngoại, là con không đúng, con cũng không muốn để nó ngồi tàu một mình rất nguy hiểm. Con cũng không nên để nó nói dối bà ngoại, chỉ là bây giờ nó đang ở đây, rất an toàn, bà ngoại yên tâm"

"....."

"Vâng, con hiểu ạ, bà ngoại, vốn là con muốn tháng 7 đi thực tập, nhưng nếu An Hồng đã ở đây rồi, con đưa nó đi chơi mấy ngày, đến trung tuần tháng 7 sẽ cùng nó về thành phố J, con không đi thực tập nữa."

"....."

"Bà yên tâm đi ạ! Lúc nó ở đây, con sẽ không để chuyện không hay xảy ra! Con hứa với bà!"

"....."

"

"Bà ngoại, bà nhìn con từ nhỏ đến lớn, bà vẫn còn không tin con sao?"

"....."

"Vâng, vâng, con cảm ơn bà, bà muốn nói chuyện với An Hồng ạ?"

An Hồng dừng cảm nhận điện thoại, mới nói một câu "Bà ngoại....." nghe được bà ngoại "đùng đùng" chửi mắng một trận.

Mãi mới chờ đến lúc bà ngoại càu nhàu xong, gác điện thoại, cô mới thở ra một hơi, ngẩng đầu liền nhìn đến ánh mắt nghiêm túc của Hàn Hiểu Quân.

Cô lập tức nói lời xin lỗi: "Hiểu Quân em sai rồi! Hiểu Quân, em thực sự xin lỗi!"

Chỉ có lúc đối mặt Hàn Hiểu Quân thì An Hồng mới giống một cô gái chứ không phải con nhím xù lông.

Hàn Hiểu Quân nhìn cô tỏ vẻ đáng thương, lại nghĩ đến sự sợ hãi của cô khi bị trộm đồ trên tàu, nói một câu nặng lời cũng không được, anh xoa xoa đầu cô: "Lần sau không thể làm như vậy, có biết không? Em đã 15 tuổi rồi, tại sao lại hành động giống như trẻ con thế."

"Vâng, em không dám nữa đâu." An Hồng nói xong, liền cười hì hì.

Cô vô cùng vui vẻ! Cô muốn ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân, chờ đến trung tuần tháng 7!

Khi đó, chính là thời điểm nóng bỏng của World Cup 98 tổ chức ở Pháp, An Hồng đến nhà Hàn Hiểu Quân đã là ngày 2 tháng 7, rạng sáng ngày 3 tháng 7 có trận đấu.

Hàn Hiểu Quân ở phòng khách lâu một, vừa uống bia vừa xem Hà Lan đấu với Argentina, Argentina bị thua, anh rất buồn bực. Mãi cho đến trận thứ hai, khi Brazil đá thắng Đan Mạch thì tâm tình của anh mới vui vẻ trở lại.

An Hồng vẫn ngồi ở bên cạnh anh, lúc tỉnh, lúc mơ, cũng xem được nửa trận.

Hàn Hiểu Quân 18 tuổi rưỡi, cao 1m8, làn da khỏe mạnh, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt góc cạnh, ngũ quan tuấn lãng, càng ngày càng đẹp trai, đối với An Hồng mà nói, anh đã là một người thanh niên trưởng thành. Cô nhìn anh hút thuốc, hít mũi hít một hơi, cảm thấy rất quyến rũ.

An Hồng ngủ ở phòng dành cho khách, bà nội Hàn và ông nội Hàn đối với cô rất tốt, mỗi ngày đều làm nhiều món ăn khác nhau cho cô, An Hồng cũng không lười biếng, ban ngày thường giúp đỡ bà nội Hàn làm việc nhà, từ nhỏ cô đã làm nên làm cái gì cũng thuận tay, bà nội Hàn nhìn đáng vẻ chăm chỉ của cô, trong lòng càng ngày càng thích.

Hàn Hiểu Quân không đi thực tập nữa, có lúc lại đưa An Hồng đi chơi, vùng ngoại ô huyện W có một vài chỗ phong cảnh cũng không tệ lắm, Hàn Hiểu Quân đưa cô đi chơi từng nơi một. Anh còn cho cô đi chợ huyện, mua một đồng lớn đồ ăn vặt và quần áo mới.

Buổi tối, hai người cùng nhau xem đá bóng, Hàn Hiểu Quân nói An Hồng đi ngủ trước, nhưng cô không chịu. Thậm chí An Hồng còn uống trộm một lon bia, đến lúc Hàn Hiểu Quân phát hiện ra, nhìn cô cũng không thấy có vấn đề gì.

Mấy ngày sau, đột nhiên An Hồng nhớ ra một chuyện, cô hỏi Hàn Hiểu Quân "Bạn gái của anh đâu?"

"Người nào?"

"Chị đó..... Tiểu Nhã."

"A, chia tay từ hè năm ngoái rồi."

"À?? Hè năm ngoái không phải là anh nói sẽ đi thực tập cùng chị ấy sao, không quay lại à?"

"Ừ, sau đó nhận được điện thoại của em, anh trở về còn gì. Đợi đến khi quay lại đây, anh nói với cô ấy sau khi tốt nghiệp đại học sẽ trở về thành phố J, cô ấy liền nói lời chia tay."

"Sao anh không nói em biết?" An Hồng cảm thấy buồn bực, chính mình phải khó chịu mất một năm.

"Cái này mà cũng nói với em hả! Nhóc con!" đôi mắt to xinh đẹp của Hàn Hiểu Quân cong lên, anh cung chiều vò tóc của cô, nói, "Anh chỉ cần học một năm rưỡi ở đây, sang năm thứ hai đại học có thể về thành phố J thực tập rồi."

"Thật sao? Thật tốt quá!"

"Anh không có ý định tìm bạn gái, rất vô nghĩa." Anh nhìn An Hồng, đột nhiên hỏi, "Em thì sao? Có nhóc con nào thích em không?"

"Em? Làm sao mà có, em xấu xí như thế này." Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng An Hồng lại nhớ đến Lộ Vân Phàm, nhưng mà cô lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Cô cho rằng Lộ Vân Phàm là một người rất kỳ quái, luôn làm những chuyện lạ lùng, nên cũng không thể hiện được điều gì.

"Ai nói vậy, anh cảm thấy bây giờ em rất xinh." Hàn Hiểu Quân nghiêm túc nói, ánh mắt thâm thúy.

"Cái gì?" An Hồng sững sờ.

Tối ngày hôm đó, An Hồng đứng ở trong nhà vệ sinh, soi gương, nhìn kỹ khuôn mặt mình, thấy không có điểm nào gọi là xinh đẹp. Cô nghĩ, chắc là Hàn Hiểu Quân trêu chọc cô mà thôi.

Trận chung kết World Cup 98, Pháp đá với Brazil, Hàn Hiểu Quân hẹn mấy bạn học cùng nhau đi xem. Anh đưa An Hồng đi đến nhà một bạn học cùng lớp.

Các bạn học của anh thấy An Hồng, cũng có chút tò mò, lớn gan hỏi Hàn Hiểu Quân: "Bạn gái mới?"

"Cút! Em gái mình đó."

Biểu hiện của An Hồng rất ngoan ngoãn, có nam sinh đến gần cô, mời cô uống rượu, Hàn Hiểu Quân ngăn lại: "Làm gì đó! Em gái mình mới 15 tuổi, uống gì mà uống!"

An Hồng không dám hé răng, nam sinh kia cũng không dám ép, mấy người bắt đầu hi hi ha ha xem đá bóng.

Trận bóng bắt đầu lúc nửa đêm, trong lúc mấy nam sinh 18 tuổi đang hưng phấn, An Hồng lại thấy buồn ngủ không đi nổi.

Dần dần, cô dựa vào trên người Hàn Hiểu Quân, ngủ thiếp đi.

Brazil thua, còn bị thua đau, 0-3, tâm trạng Hàn Hiểu Quân rất kém, An Hồng lại ngủ thực ngon, anh không có ý định đánh thức cô, trực tiếp chống cô trên lưng, trong đêm tối, trên đường không một bóng người, đi 20 phút mang theo cô trở về nhà.

Lần trước chống An Hồng là khi nào? Hàn Hiểu Quân nhớ lại, hình như là hồi 9 tuổi. Đao mắt đã qua 10 năm .

An Hồng nằm ở trên lưng Hàn Hiểu Quân, trước ngực mềm mại dán chặt vào tấm lưng rắn chắc của Hàn Hiểu Quân, làm anh có chút nóng. An Hồng ngủ rất say, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, Hàn Hiểu Quân nghe được, ổn định tâm tình, khước miệng cong lên.

Cô nhóc này, bao giờ thì em mới trưởng thành đây?

Mãi cho đến khi về tới nhà, lúc đưa An Hồng lên cầu thang thì cô tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện mình đang nằm trên lưng Hàn Hiểu Quân, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Hàn Hiểu Quân nghe được tiếng động sau lưng, hỏi: "Đã tỉnh rồi hả?"

"Vâng, Brazil thắng sao?"

"Thua."

"Ồ....." Hàn Hiểu Quân thích Brazil, Argentina, Italy, toàn bộ đều thua.

Vốn chính là như vậy, vô địch, vĩnh viễn đều chỉ có một, thua cuộc thì lại có rất nhiều.

Hai ngày sau, Hàn Hiểu Quân và An Hồng chào ông nội Hàn cùng bà nội Hàn, trở về thành phố J, anh mua vé giường nằm, anh nghĩ, không thể để cô nhóc này sợ hãi một lần nữa.

Đêm hôm đó. An Hồng nằm trên giường nằm của xe lửa, nhìn Hàn Hiểu Quân ở giường ngủ đối diện cách mình một lối đi nhỏ hẹp, trong lòng dâng lên một suy nghĩ kỳ quái.

Cô biết vì sao mình đi đến Huyện W, mặc dù cô mới 15 tuổi, mặc dù cô rất xấu, mặc dù cô và Hàn Hiểu Quân ở cùng thì ít, xa cách thì nhiều, nhưng mà dù đã qua nhiều năm, cô biết rõ một chuyện, cô thích Hàn Hiểu Quân, từ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thanh minh, em đến gặp anh không được sao

Lúc An Hồng tỉnh dậy ở trên giường khách sạn, đã là 9 giờ sáng.

Đêm hôm trước cô lôi kéo Trần Hàng đi quây bar uống rượu, có bác sĩ Trần nhắc nhở, cô cũng không uống quá nhiều. Trần Hàng đưa cho cô một bản khai kiểm tra sức khỏe, nói: "Nhân dịp mấy ngày ở thành phố J, em đến bệnh viện chỗ anh làm kiểm tra sức khỏe đi, anh đã nộp phí giúp em rồi."

An Hồng hỏi: "Tại sao hàng năm anh đều sắp xếp để em kiểm tra sức khỏe?"

Trần Hàng nói: "Em xem lại thói quen sinh hoạt của mình đi, vừa thuốc vừa rượu vừa thức đêm, làm sao anh có thể yên tâm được?"

An Hồng cũng không khách khí, sau khi nhận lấy nói: "Tại sao anh không đề cập đến việc em vẫn đi tập gym một tuần 2,3 ngày, buổi sáng thì chạy bộ? Em rất khỏe mạnh, kết quả kiểm tra sức khỏe hàng năm đều cho thấy không có vấn đề gì."

"Không có vấn đề là tốt nhất! Em còn muốn có vấn đề hay sao!"

An Hồng cười: "Bác sĩ Trần, anh thực sự là người tốt, nếu không chúng ta kết hôn đi."

Trần Hàng không nhịn được cũng cười, nói: "Được, vậy thì đi đăng ký thôi."

An Hồng cười ha ha: "Đùa thôi, em không dám, có mà người ta giết em mất."

Trần Hàng nói: "Em mà sợ cô ấy hả? Ha ha, anh không tin đâu."

An Hồng: "Em không sợ con bé, nhưng mà người đàn ông mà nó coi trọng, cả đời này em sẽ không tranh giành."

Trần Hàng cười lên, vẻ mặt nhu hòa, dường như đang nhớ tới một người khác.

Một lúc sau, anh hỏi: "Lần này em trở về, có liên lạc với Lộ Văn Phàm không?"

An Hồng lắc đầu.

"Muốn gặp anh ta sao?"

An Hồng tiếp tục lắc đầu.

Trần Hàng nhìn đáng vẻ của cô, nói: "Được rồi, anh mặc kệ chuyện của hai người, vốn dĩ anh và anh ta cũng không quen biết. Ngày mai em có kế hoạch gì?"

An Hồng nói: "Ngày mai là Thanh Minh, em không có hẹn ai, ở khách sạn nghỉ ngơi một chút thôi."

"Được, tối mai anh phải trực, không thể ăn cơm tối cùng em, em tự xử lý đi."

"Ha ha, em cũng đã lớn tuổi như thế này rồi, anh còn phải nhắc nhở em sao."

Sau khi An Hồng tỉnh lại, tắm rửa gội đầu, thay quần áo đi đến nhà ăn khách sạn dùng bữa sáng.

Hôm nay chính là Thanh Minh, trời lại mưa lâm thâm.

An Hồng ăn sáng xong trở về phòng, đứng ở cửa sổ nhìn thành phố mịt mù trong mưa.

Tiết Thanh Minh trời mưa không ngừng, người đi đường cũng vội vã. An Hồng cụp mắt, trong lòng suy nghĩ miên man cho đến khi tiếng chuông điện thoại trên tủ đầu giường kéo cô quay lại thực tại.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn liền cảm thấy nhức đầu, lại là Lộ Văn Phàm - người đã hai tuần lễ không gặp.

Cô nhận điện thoại: "Vâng."

Giọng nói lười biếng từ đầu bên kia truyền đến: "Em có đến thành phố J không?"

"Có."

"Đến đây lúc nào?" Anh thấp giọng hỏi.

"Ngày hôm trước."

"....."

"Có chuyện gì sao?"

"Không phải em đã đồng ý khi nào đến thành phố J sẽ gọi điện thoại cho anh sao?"

"Em muốn đợi đến ngày 10/4, vẫn còn có 5 ngày, em sẽ gọi điện cho anh."

"Hôm nay em có đi viếng mộ không?"

"Không, em đã đi ngày hôm qua rồi."

"A, vậy hôm nay có kế hoạch gì không?"

"Không có, ở trong nhà khách nghỉ ngơi một chút."

"À....." Giọng của anh nghe có vẻ thất vọng.

An Hồng thở dài, rốt cuộc hỏi anh một câu hỏi mà anh vẫn đang chờ đợi, thật ra thì cũng là vấn đề mà cô quan tâm.

"Chân của anh khá lên chút nào không?"

"Cũng tốt rồi." Anh lạnh nhạt nói.

"Hôm nay có mưa, chân của anh có bị đau không?" An Hồng nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi, trong lòng có chút lo lắng.

"Đau." Anh dùng một từ khẳng định để trả lời cô.

"A..... Vậy thì anh hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"....."

"Không nên đi ra ngoài."

"An An."

"Hả?"

"Anh cho rằng em sẽ nói, em sẽ đến thăm anh."

An Hồng đỡ trán, nói: "Hôm nay là Thanh minh, em đến chỗ anh không tốt lắm đâu."

"Có liên quan gì, anh cũng đã chết qua một lần."

"....."

"Buổi chiều đến đây đi, hiện tại anh ở một mình. Khu Quảng Hòa, chỗ giao nhau giữa đường vòng và đường Thiên Trụ, tòa C, nhà 2302."

An Hồng chần chờ một chút vẫn đồng ý: "Được, ăn trưa xong em sẽ đến."

Căn bản là cô không tìm được lý do để từ chối.

Bữa sáng ăn quá muộn, An Hồng không có ý định ăn trưa, trong lòng chỉ nghĩ đến việc sẽ gặp Lộ Văn Phàm vào buổi chiều.

Cô ở trong phòng hút thuốc lá, uống bia, xem TV, xem 4 tiếng cũng không biết đang nói nội dung gì.

1 giờ chiều, cô mang túi xách đi ra ngoài, đứng ở cửa khách sạn chờ xe.

Tiết Thanh minh mà trời lại mưa, đợi 20 phút mà không có xe, gọi điện thoại cũng không có xe đến.

An Hồng suy nghĩ một chút địa chỉ mà Lộ Vân Phàm cho cô, mơ hồ nhớ lại vị trí của nó, cô tính ngồi xe buýt đi đến đó. Lúc này mưa không lớn, cô đội mưa đi đến trạm xe buýt gần đây, nhìn lộ trình rồi chọn một chuyến xe dừng cách khu nhà Lộ Vân Phàm một trạm. Xe tới, An Hồng lên xe trả tiền, thậm chí cô có chút hưng phấn vì đã nhiều năm không sử dụng xe buýt.

Xe xóc xạch khởi động, An Hồng ngồi gần cửa sổ, dọc theo đường phố không quá quen thuộc với cô, một lần nữa nhìn lại sự biến đổi lớn của thành phố này. Xe còn đi qua công trường cấp ba Thất Trung, An Hồng nhìn ngôi trường đã được sửa chữa, cảm thấy hết sức xa lạ.

Xe đến trạm, An Hồng xuống xe, lúc này mưa lớn hơn, An Hồng kéo chặt áo khoác, đứng dưới mái hiên ven đường, nhìn địa chỉ một cửa hàng bên đường, biết rằng mình đang ở khu đường vòng. Cô nhìn mưa ngày càng lớn, nghĩ thầm chờ ngót mưa sẽ tới nhà Lộ Vân Phàm, có lẽ đi qua một con đường là tới.

Cô nhìn đồng hồ, đã là 2 giờ 20 phút chiều, điện thoại di động đột ngột vang lên.

An Hồng biết nhất định là Lộ Vân Phàm gọi tới giục cô, cô nhận điện thoại, nói một tiếng "Vâng", liền nghe được giọng nói bất mãn của anh từ trong điện thoại truyền tới: "Em còn chưa đến?"

Cô kiên nhẫn nói với anh: "Em không chạy xe, không mang ô, em đi xe buýt đến, bây giờ mưa to quá, em đứng chờ đến khi mưa ngớt sẽ qua."

"Em đang ở chỗ nào?"

"Ở đây..... À..... Trạm xe buýt ngay lối rẽ trên đường vòng."

"Em đứng ở đó, đừng đi đâu, chờ một lát."

"Hả?" Cô chưa kịp phản ứng, Lộ Vân Phàm đã cúp điện thoại.

An Hồng nghĩ, có lẽ anh sẽ gọi người lái xe tới đón cô, những việc lao sư động chúng mà anh đã làm cũng không phải là một hai lần.

15 phút sau, mưa vẫn không ngớt, làm cho An Hồng cũng không nghĩ đến, một chiếc xe taxi dừng ở ven đường. Cửa sổ ghé sau xe hạ xuống, cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm. An Hồng vừa định đội mưa chạy đến, Lộ Vân Phàm kêu lên "Em đứng đó! Chờ anh một lát!"

An Hồng ngây ngẩn cả người, thật sự dừng bước, chỉ thấy Lộ Vân Phàm mở cửa bước xuống xe. Anh mặc áo đen quần đen, tay trái cầm một chiếc dù màu đen, tay phải chống nạng màu đen, toàn thân màu đen làm nổi bật lên gương mặt trắng trẻo.

An Hồng nhìn anh, cảm thấy bộ quần áo này cùng giọng nói thanh thoát của anh rất tương xứng.

Về mặt Lộ Vân Phàm rất nghiêm túc, đôi môi mím chặt, chống nạng đi đến gần An Hồng, An Hồng thấy anh đi rất khó khăn. Lộ Vân Phàm đưa ô che lên đầu cô, trầm giọng nói: "Lên xe thôi."

An Hồng đứng dưới ô, cùng anh đi đến xe taxi, An Hồng mở cửa, sau khi lên xe, tự giác hướng bên trong ngồi xuống. Xe taxi chỉ mở cửa một bên, đợi An Hồng ngồi xong, Lộ Vân Phàm mới thu lại ô ngồi vào xe, anh lấy tay đỡ đùi phải, nhíu mày, tay trái nắm lấy đầu gối chân trái.

An Hồng nhìn dáng vẻ khổ sở của anh, lo lắng hỏi: "Thế nào? Đau chân rồi hả?"

"Ừ..... Không có việc gì, một chút là ổn rồi." Anh cắn chặt hàm răng, nói địa chỉ cho tài xe, cuối cùng xe cũng khởi động.

Không tới hai phút, xe đã đến nơi, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng xuống xe, anh mở ô, nói với An Hồng: "Em đi về phía bên trái anh."

An Hồng sững sờ, nhớ tới trước đây thật lâu, cô đều đi về phía bên phải anh, nam trái nữ phải, đây là lý do mà Lộ Vân Phàm nói với cô, anh thích dùng tay phải dắt tay trái của cô, kiêu hãnh bước đi.

Nhưng bây giờ, tay phải của anh phải dùng nạng, anh không thể không thay đổi thói quen đó.

Đi vào tòa nhà C, lên tầng 23, phòng 2302, Lộ Vân Phàm thu ô cùng nạng ném trên sàn chỗ lối vào, sau đó bước lên một bước, ngồi lên xe lăn màu đen.

An hồng sững sờ nhìn anh, không lên tiếng.

"Chết tiệt! Trời mưa thật là bức bối! Bực mình!" Anh gầm nhẹ, chuyển động xe lăn tiến vào toilet, một lúc sau mang ra hai chiếc khăn bông, đưa cho An Hồng một cái: "Em lau người đi.", một chiếc còn lại dùng lau đầu và quần áo của mình.

Mưa quá lớn, trên người và trên tóc bọn họ không tránh khỏi bị ướt.

An Hồng vừa lau tóc, vừa nhìn căn hộ của Lộ Vân Phàm, chỉ nhìn qua phòng khách và phòng ăn cũng biết là diện tích không lớn, có ba phòng ngủ, hai

phòng có vẻ hơi nhỏ. Toàn bộ căn hộ chỉ hai màu đen trắng, mát mẻ và nam tính.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đột nhiên cúi người xuống, hai cánh tay ôm đầu gối chân trái, cả người bắt đầu run rẩy.

An Hồng liền vội vàng đi tới ngồi xổm ở trước mặt anh, hỏi: "Lộ Vân Phàm, đau lắm hả? Có muốn em đưa anh đi bệnh viện hay không?"

"Không cần....." Anh cắn răng trả lời, "Anh quen rồi, mỗi lần trời mưa đều như vậy! Mẹ nó! Mưa đến khi nào mới ngừng!!"

"Anh có muốn lên giường nghỉ ngơi một chút không?" An Hồng dịu dàng hỏi.

"Ừ." Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, ngồi thẳng lên, chuyển động xe lăn tiến vào phòng ngủ.

An Hồng muốn cùng đi vào, lại cảm thấy không tiện lắm, một lúc sau lại nghe được tiếng Lộ Vân Phàm ở trong phòng gọi cô: "Em vào đi, anh mở điều hòa rồi."

Đầu tháng tư thì thời tiết đã không quá lạnh, nhưng anh muốn mở điều hòa để giảm bớt độ ẩm không khí. An Hồng thở dài, đi vào phòng ngủ, thuận tay khép cửa lại.

Phòng ngủ của Lộ Vân Phàm rất lớn, cũng không có gì đặc biệt, phong cách cùng với phòng khách giống hệt nhau. Anh đắp chăn nằm dựa trên giường, xe lăn để bên cạnh, chiếc nệm màu đen dựa trên tủ đầu giường.

Lộ Vân Phàm cũng không có tháo chân giả bên phải ra, An Hồng biết làm như vậy anh sẽ không thoải mái nhưng chắc chắn anh không muốn biểu lộ sự tàn tật ở trước mặt cô, vì vậy cô quyết định cái gì cũng không nói.

Nhiệt độ trong phòng đang từ từ tăng lên.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, nói: "Em ngồi đâu cũng được, lấy ghế xoay kéo qua mà ngồi, muốn uống nước thì tự rót."

An Hồng gật đầu, kéo ghế xoay phía trước bàn gỗ đến bên giường anh.

Hai người lẳng lặng nhìn đối phương, lại có chút lúng túng, không muốn biết nói cái gì.

An Hồng nhẹ giọng ho khan một tiếng, hỏi: "Chân trái của anh có thể đi được rồi sao?"

"Ừ." Anh trả lời, "Anh cũng đi cùng em rồi, giờ em mới hỏi đến?"

Đôi lúc giọng điệu khi nói chuyện của anh rất dễ gây bức bối, An Hồng cũng không thêm đề bụng, hỏi: "Anh chuyển ra ngoài từ lúc nào?"

"Sau khi về nước."

"Vậy sao....." Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Anh về nước khi nào?"

"Em không biết?" Anh nhướn lông mày, có chút kinh ngạc.

An Hồng lắc đầu.

Đôi mắt Lộ Vân Phàm khép hờ, nói: "Cuối năm 2008, đã được 2 năm rồi."

"Sao anh lại đến Vũ Hoa làm việc, em nhớ trước kia anh không thích nó cơ mà."

"Ừm, không có lựa chọn, ba anh chỉ có mình anh, trước kia khi ông ấy còn khỏe thì muốn thế nào cũng được, hiện tại như vậy, không vào Vũ Hoa còn có thể đi đâu?" Giọng điệu của anh mang theo chút tự giễu, An Hồng nghe có chút cảm thấy chối tai.

"Ba anh và dì Bội vẫn đang ở thành phố J à?"

"Ừ, vẫn ở Kim Thủy Uyển, ba anh đã về hưu, không đến công ty nữa, Giang Bội đang giúp anh."

Từ nhỏ đến lớn, anh đều gọi là Giang Bội, mọi người cũng đã quen, ngay cả ba của anh - Lộ Kiến Vũ cũng không sửa được.

An Hồng vắt hết óc, không nghĩ ra được phải nói cái gì. Thật ra thì, cô có rất nhiều lời muốn nói với Lộ Vân Phàm, nhưng cô biết bây giờ còn chưa phải lúc, hơn nữa có mấy lời anh cũng không thích nghe.

Cô nghĩ, mình nên đi về, nhưng cô biết rõ ràng là cô ở đây chưa được đến 20 phút.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, đột nhiên hỏi "An An, em thực sự muốn kết hôn à?"

"Hả?" An Hồng nhìn anh, suy nghĩ một chút, nói "Chắc là không."

"Tại sao? Bạn trai của em nhìn cũng rất tốt."

"Em muốn chia tay với anh ấy." An Hồng không muốn nói dối Lộ Vân Phàm điều gì, thành thật nói với anh dự định trong khoảng thời gian này.

Lộ Vân Phàm có chút kinh ngạc, hỏi: "Chia tay?"

"Đúng vậy, em và anh ấy không hợp, anh ấy muốn em nghỉ việc về nhà làm nội trợ, ha ha." Cô cười hai tiếng, phát hiện ánh mắt của người đàn ông trên giường dần dần trở nên nhu hòa.

Anh nói: "An An, ngồi vào cạnh giường anh."

An Hồng đi qua ngồi.

Lộ Vân Phàm rất tự nhiên cầm tay cô, tay của anh ấm ấm, mà tay An Hồng hơi lạnh, ở trong tay anh cảm thấy rất thoải mái.

Anh nói: "An An, em có nghĩ đến việc trở về thành phố J không?"

An Hồng sững sờ, nói: "Trở về thành phố J? Không có!"

"Tại sao?"

"Không tại sao."

"Anh đã trở về, em không thể suy nghĩ lại sao?"

"....."

"An An....."

"Hả?" An Hồng vừa mới nói ra một tiếng, Lộ Vân Phàm đột nhiên ngồi thẳng người, tay phải kéo vai cô, cánh tay dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Sau đó, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Trong miệng hai người đều có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Nụ hôn của Lộ Vân Phàm mang theo phong cách riêng biệt của anh, vừa mạnh mẽ, bá đạo không thương hương tiếc ngọc chút nào.

Trong đầu An Hồng quay vòng vòng, dưới sự tấn công điên cuồng của Lộ Vân Phàm, cảm xúc đảo lộn.

Cô ngồi thẳng người, cánh tay vòng lên người anh, thân thể hai người dán chặt vào nhau, triền miên kịch liệt hôn.

An Hồng nghĩ, sau đó phải làm cái gì đây? Hoàn thành nốt quy tắc ngầm chưa kịp thực hiện ở huyện Y?

Cô không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì đối phương là Lộ Vân Phàm, nhưng mà cô rất lo lắng cho chân của anh.

Tay Lộ Vân Phàm tay đã di chuyển vào trong quần áo An Hồng, thậm chí cởi bỏ khóa áo ngực. Anh hôn lên cổ, lên xương quai xanh, hai tay nhiệt tình thăm dò thân thể đang trở nên nóng bỏng của cô.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên trong phòng khách.

"Leng keng —— leng keng —— leng keng ——"

Hai người đang dây dưa lập tức dừng lại động tác, tách nhau ra, tư thế cứng đờ nhìn đối phương, nhỏ giọng thở hổn hển.

Tóc Lộ Vân Phàm tóc bị An Hồng nắm có chút rối loạn, xương quai xanh của An Hồng bị Lộ Vân Phàm gặm cắn xuất hiện dấu vết ửng đỏ.

Chuông cửa ngừng một lúc lâu, tiếp đó lại kêu lên không ngừng, ánh mắt Lộ Vân Phàm có chút mê ly, anh nuốt nước bọt, nói: "Em ra mở cửa giúp anh."

An Hồng cũng không biết ai sẽ đến, thực ra thì ai tới cũng không liên quan đến cô, trong tiềm thức cô lại hi vọng trước cửa tốt nhất đừng xuất hiện một cô gái nào đó.

An Hồng đi ra bên ngoài, cài lại khóa áo ngực. Cô đến cửa lớn, nhìn qua mắt mèo, sau khi thấy rõ người bên ngoài, khuôn mặt tối lại, toàn thân cứng đờ.

Cô nhắm mắt mở cửa, nhìn thấy một người đang đứng đút tay vào túi quần —— Hứa Lạc Phong.

Cậu ta vẫn như vậy, dù bên ngoài đang mưa to gió lớn nhưng toàn thân vẫn khô ráo, quần áo phẳng phiu, giày đen bóng loáng dưới chân.

Tuy nhiên, một người phúc hắc, kín đáo, luôn biết khống chế tâm tình như Hứa Lạc Phong, cũng hoàn toàn không ngờ người ra mở cửa cho anh lại là người mà anh biết, An Hồng. Trên mặt vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà ngay lập tức, anh trở lại với hình ảnh lạnh lùng trầm mặc, đi vào cửa hỏi: "Lộ Vân Phàm đâu?"

An Hồng khoanh tay nhìn anh, lạnh lùng nói: "Ở phòng ngủ."

Hứa Lạc Phong cũng không nhìn cô nữa, giày cũng không cởi, đi thẳng vào phòng ngủ.

Lộ Vân Phàm nhìn người khách không mời mà đến, quấy rầy chuyện tốt của mình nói: "Lạc Phong? Hôm nay là Thanh Minh, làm sao cậu lại tới?"

Hứa Lạc Phong đứng ở cuối giường nhìn thẳng vào mắt Lộ Vân Phàm đang nằm trên giường, đôi mắt hẹp dài híp lại, mở miệng nói:

"Hôm nay trời mưa, mình qua nhìn xem cậu chết chưa."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vừa yêu vừa hận

Hứa Lạc Phong ở trong phòng ngủ của Lộ Vân Phàm, An Hồng không muốn đi vào. Cô đến nhà vệ sinh phòng khách, cảm thấy cũng không có gì đặc biệt, cùng với nhà vệ sinh công cộng dành cho người tàn tật mà cô từng thấy qua cũng không giống nhau. Trong lòng An Hồng có chút yên tâm, cô nghĩ, người đàn ông kia vẫn có thể sống cuộc sống bình thường, như vậy thật là tốt.

Từ toilet ra ngoài, An Hồng cầm túi xách đặt trên tủ giày, muốn nói lời tạm biệt với Lộ Vân Phàm.

Cô vừa đi tới cửa phòng ngủ, liền nghe được tiếng Lộ Vân Phàm rống lên: "Con mẹ nó, mình có chừng mực!!"

An Hồng sững sờ, vẫn là gõ cửa một cái rồi đi vào, cô đứng ở cạnh cửa ra vào, nhìn Hứa Lạc Phong lạnh nhạt cùng Lộ Vân Phàm đang ngồi trên giường, mày rậm nhíu lại, vẻ mặt bức bối.

An Hồng giờ túi xách về phía anh nói: "Em đi trước, anh nên nghỉ ngơi cho tốt."

Lộ Vân Phàm sững sờ, trên mặt hiện lên sự thất vọng, anh nhìn An Hồng một chút rồi nói với Hứa Lạc Phong: "Lạc Phong, bên ngoài mưa rất lớn, cậu giúp mình đưa An Hồng về."

An Hồng vừa định từ chối, liền nghe Hứa Lạc Phong mở miệng: "Hiện tại mình không rảnh, mình có chuyện quan trọng cần nói với cậu."

"Mẹ kiếp! Hứa Lạc Phong! Cậu....."

An Hồng vội vàng ngăn cản: "Không có việc gì, em có thể tự mình đi, anh cho em mượn một cái dù là được."

Lộ Vân Phàm nhìn chằm chằm Hứa Lạc Phong, đột nhiên duỗi tay, lấy ra một đồ vật từ trong tủ đầu giường, nói với An Hồng: "Cầm lấy!"

Tay anh vung lên, vật kia bay về hướng An Hồng. An Hồng đưa tay bắt lấy, phát hiện ra là một bộ chìa khóa xe ô tô.

"Ga ra tầng hầm, số 113, em dùng đi."

Nghe Lộ Vân Phàm nói, trong nháy mắt, sắc mặt Hứa Lạc Phong lạnh đi vài phần, An Hồng hốt hoảng: "Không cần đâu." Nói xong muốn đặt chìa khóa lên tủ giày.

Lộ Vân Phàm nói: "Kêu em dùng thì dùng đi! Cũng không phải là cho em, chỉ là cho mượn vài ngày."

An Hồng hỏi: "Vậy nếu anh muốn đi xe thì làm thế nào?"

Lộ Vân Phàm ngăn ra, ngay sau đó cười khở một tiếng: "Anh bây giờ không thể đi xe, em quên rồi?"

Trong lòng An Hồng đau xót, chỉ muốn nhanh một chút rời khỏi nơi thị phi này, cô cầm lấy chìa khóa nói: "Cảm ơn anh, em dùng hai ngày sẽ đưa lại cho anh."

Sau đó nhìn qua Hứa Lạc Phong rồi quay đầu rời khỏi nhà Lộ Vân Phàm.

Sau khi An Hồng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người đàn ông đang im lặng.

Hứa Lạc Phong đi tới bên giường Lộ Vân Phàm, ngồi vào ghế xoay, bắt chéo chân, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, hỏi anh: "Lúc nào thì liên lạc?"

"Tháng trước." Lộ Vân Phàm nhàn nhạt trả lời.

"Cậu có tính toán gì?" Anh lại hỏi.

Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn anh: "Mình không có tính toán gì cả, con mẹ nó, một chút cũng không!!"

Hứa Lạc Phong lạnh lùng nói: "Lộ Vân Phàm, cậu đã quên những chuyện cô ta làm với cậu sao? Người phụ nữ đó không xứng với cậu."

Lộ Vân Phàm cắn răng từng từng mắt nhìn anh, không có lời nào để phản bác, anh hiểu được sự phẫn nộ của Hứa Lạc Phong, đây cũng là sự phẫn nộ của anh trong 6 năm qua, nhưng mà, anh nên làm gì đây? Lúc đối mặt với An Hồng, anh vừa mâu thuẫn vừa rối loạn, nếu có thể dùng một câu đơn giản để nói lên tâm tình của anh thì đó chính là —— vừa yêu vừa hận.

An Hồng đi thang máy xuống gara tầng hầm, tìm số 113, đó là một chiếc S350 màu đen, cô ngồi lên xe, hai tay đặt lên vô lăng ngây ngốc một lúc. Rót cuộc nổ máy, đạp ga, lái xe đi ra khỏi tầng hầm.

An Hồng cũng không đi đâu, cô trở về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, nằm trên giường lớn.

Trong đầu cô trống rỗng, quá khứ, hiện tại, tương lai, một chút cô cũng không muốn nghĩ tới.

Sau một lúc lâu, cô rời giường, hút một điếu thuốc, mở laptop, viết thư cho Tiểu Lâm.

Một bức thư viết rất lâu, lan man lải nhải tâm tình rồi bời của cô, viết xong cũng không thèm đọc lại, nhấn nút gửi đi. Cô nghĩ, để cho cô em gái đang ở nơi xa kia trở thành nơi trút bầu tâm sự, chắc nó cũng không có ý kiến gì.

An Hồng vẫn không rời khỏi phòng, bữa tối cũng gọi phục vụ mang đến tận nơi.

9 giờ tối, cô ngồi trước máy vi tính, vừa chơi game vừa hút thuốc, một bên là cà phê và mấy lon bia.

Điện thoại di động vang lên.

An Hồng không cần nhìn, cũng biết là Lộ Vân Phàm gọi đến.

"Alo."

"Ra ngoài uống một ly thôi." Anh nói trong điện thoại.

"Không được." An Hồng vừa mới vượt lên đứng đầu trò chơi, lại bởi vì một cuộc điện thoại mà thua, cô có chút ảo não.

"Anh ở nhà chờ em. Em đến đi." Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ.

An Hồng tắt trò chơi, nằm lại trên giường, nói vào trong điện thoại: "Sáng mai em phải đi kiểm tra sức khỏe, hôm nay không thể uống rượu."

Tay trái của cô đang lắc lắc một lon bia.

"Kiểm tra sức khỏe?" Giọng nói của Lộ Vân Phàm đột nhiên cất cao, "Em có bệnh sao?"

"Không phải, là kiểm tra sức khỏe thường niên."

"Tại sao em về thành phố J để kiểm tra sức khỏe?" Anh cảm thấy kỳ quái.

"Trần Hàng đăng ký giúp em."

"....." Anh im lặng một chút, hỏi, "An An, quan hệ giữa em và Trần Hàng là thế nào?"

"Ha ha ha a ~~ Lộ Vân Phàm, anh hỏi cái này để làm gì?" An Hồng vui vẻ, không nhịn được cười lên.

"Không có gì..... Chỉ là hỏi một chút." Giọng nói của anh nhỏ lại.

"Bạn bè bình thường."

Anh lập tức tin tưởng: "VẬY..... Vậy em nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh sẽ gọi điện cho em."

An Hồng đột nhiên hỏi: "Chân của anh có tốt hơn chút nào không?"

Lộ Vân Phàm chần chờ một chút rồi trả lời: "Tốt hơn rất nhiều."

"Ah, anh cũng ngủ sớm đi, mai em đến trả xe lại cho anh."

"Không cần, em cầm dùng mấy ngày đi, khi nào về lại thành phố T thì trả cũng được."

"Ngày mai em sẽ mang đến." An Hồng cười nhẹ, "Tránh cho người nào đó cả ngày lẫn đêm muốn em qua đón."

Lộ Văn Phàm hơi bối rối, trò vặt của anh lại bị cô bóc mẽ, hơn nữa còn dùng giọng điệu đùa giỡn mà nói.

Anh có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Tùy em." Sau đó cúp máy.

An Hồng nhìn vào điện thoại đã ngắt tín hiệu, ngơ ngẩn một lúc. Cô ngẩng đầu lên, uống vài hớp bia, chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống cổ họng, cô cười lên, vứt bỏ vỏ lon, lại trở về bên máy tính tiếp tục chơi game.

Cô mở nhạc rất lớn, những bài hát tình yêu đau thương, ngón tay cầm điều thuốc cũng bắt đầu run rẩy, cô nhìn những chú khỉ con, gà con, ếch con bị sát nhập rồi biến mất trên màn hình máy tính, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Sáng hôm sau, thời tiết trong xanh.

Sau khi An Hồng tỉnh dậy, nhìn mặt trời đang nhô lên từ phương Đông, tảng đá trong lòng cuối cùng rơi xuống, cô biết lúc này mình đang lo lắng cho Lộ Văn Phàm, đáng về khổ sở của anh khi chân trái bị đau cứ quẩn quanh trong đầu cô. Cô nhớ anh, An Hồng không muốn nhưng lại không thể không thừa nhận điều này.

7 giờ 30 phút, An Hồng đi đến bệnh viện nơi Trần Hằng làm việc, cô dừng xe, nghĩ thầm, có xe vẫn tiện hơn.

Việc kiểm tra sức khỏe tiến hành rất thuận lợi, vì là ngày nghỉ sau tiết Thanh minh, người đến khám bệnh rất ít, chỉ hơn 1 tiếng đồng hồ, An Hồng đã kiểm tra xong hết các mục.

Ngồi ở căn tin ăn bữa sáng, cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ.

Cô giáo Hạ nhận được điện thoại của An Hồng thì vô cùng vui vẻ, An Hồng hỏi cô mấy câu: "Cô giáo, buổi chiều cô có thời gian không, con muốn đến thăm cô."

"Có có! Con đến đây! Một năm không gặp con, ta rất là nhớ."

"Vâng. Vậy khoảng 2 giờ hơn con sẽ đi qua, lúc đó có ảnh hưởng đến giờ nghỉ trưa của cô không ạ?"

"Không có, ta sẽ ở nhà chờ con."

"Vâng, buổi chiều gặp lại." An Hồng cúp điện thoại, trong lòng tính toán, trước tiên đi đến nhà Lộ Văn Phàm trả xe, trở lại khách sạn nghỉ ngơi, ăn cơm trưa, đi mua ít đồ biếu, sau đó đến nhà cô giáo Hạ. Buổi tối làm cái gì đây? An Hồng suy nghĩ một chút, lại bấm điện thoại.

"Xin chào." Trong điện thoại truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng, âm điệu nghiêm chỉnh.

"Ui! Có vẻ rất chuyên nghiệp."

"A a a a a ————" người phụ nữ đột nhiên hét âm lên, "Minh không nhìn số mà nhắc máy nghe luôn! An Hồng! An Hồng! Cậu đang ở thành phố J à?"

"Ừ, tối mấy ngày rồi, buổi tối có rảnh không? Cùng nhau đi ăn cơm nhé."

"Aiiii..... Thật là chán, tối nay mình phải đi tiếp khách cùng Boss, tối mai được không?"

"Được, tối mai nhé, cứ quyết định như vậy."

"OK, ngày mai mình gọi điện sau, An Hồng An Hồng, mình nhớ cậu muốn chết. Cái đồ không có lương tâm này, mười ngày nửa tháng cũng không thèm liên lạc với mình!"

An Hồng cười, nói: "Minh cũng nhớ cậu, nhưng công việc quá bận rộn nên cũng không còn cách nào khác."

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp: "Lâu Tinh Tinh, tôi nói cô chuẩn bị tài liệu từ sớm, đã xong chưa?"

Lâu Tinh Tinh vội vàng nhỏ giọng nói: "Aiza, mình cúp máy trước, Boss biến thái đang tức giận, bái bai."

An Hồng cười, ngắt điện thoại, suy nghĩ một chút cuối cùng nhắm mắt bấm số điện thoại của Lộ Văn Phàm.

Gần 9 giờ, cô không biết là anh ở nhà hay đi làm, điện thoại kết nối, cô nghe thấy giọng nói lười biếng của anh: "Alo ———"

Xem ra vẫn còn ở trên giường.

Cô nói: "Bây giờ em qua trả xe cho anh có được không?"

"Tùy em." Anh cúp điện thoại, làm An Hồng tức trợn mắt.

An Hồng dừng xe đúng số 113, đi thang máy lên tầng 23, cô nhấn chuông cửa nhà Lộ Vân Phàm, một lúc lâu sau anh mới ra mở cửa.

Lộ Vân Phàm không ngồi xe lăn, cũng không dùng nạng, anh mặc một chiếc áo len cổ chữ V, quần nỉ thể thao, khuôn mặt anh tuấn cùng với dáng người cao lớn rắn rỏi, đứng ở nơi đó nhìn cũng không có gì khác thường.

Anh nói: "Vào đi." Sau đó liền xoay người đi trở về. Khi anh quay người đi, cô thấy bước chân anh rất cứng ngắt, chậm rãi, cà nhắc, trong lòng An Hồng chưa xót.

An Hồng không muốn đi vào, cô để chìa khóa xe lên tủ giày: "Em không vào, đưa lại chìa khóa cho anh là xong."

Bóng lưng Lộ Vân Phàm bóng lưng lập tức liền cứng lại, anh xoay người, đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm hỏi: "Em không muốn nhìn thấy anh?"

Mắt An Hồng nháy mấy cái, ním môi nói: "Lộ Vân Phàm, anh cảm thấy nói như vậy hay lắm sao?"

"Anh thấy rất bình thường!"

"Anh đừng có trẻ con như vậy nữa!"

Nghe được hai từ "Trẻ con", anh thực sự nổi giận. Thân thể nghiêng ngả bước nhanh mấy bước đến trước mặt An Hồng, đôi mắt tóe lửa, anh nói: "Đúng, anh chỉ là đồ trẻ con! Bởi vì thế nên mới tin tưởng những gì em nói! Tin em nên một chân cũng bị mất, em nói anh rất trẻ con sao!!"

An Hồng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: "Đó là chuyện ngoài ý muốn, Lộ Vân Phàm, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Anh không cần gì cả." về mặt đau thương của anh dần dần trở lại bình thường, anh nói "Anh đói rồi, còn chưa có ăn sáng, em làm ít đồ ăn đi."

An Hồng xạm mặt lại, hít mấy hơi thật sâu mới kìm nén tâm tình đang muốn bùng phát, cô cời giày đi vào nhà, trực tiếp đến phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tâm tư

Trong lúc An Hồng ở trong bếp nấu cơm, Lộ Vân Phàm dựa vào khung cửa nhìn cô, trong tay anh kẹp một điều thuốc, híp mắt nhìn người phụ nữ đang mặc tạp dề trước mặt. Cô tùy tiện cột tóc, còn có một ít sợi tóc rơi xuống phía trước mặt, trên người mặc chiếc áo len màu xanh lá cây rộng thùng thình, quần jean đồng màu. Nét mặt cô bình thản, cầm cái xẻng chiên trứng, nhìn có chút ngây ngốc.

Lộ Vân Phàm dập thuốc, đi vào bếp, cầm lấy xẻng gỗ trên tay An Hồng, lật trứng trong chảo, một mặt có chút cháy xém, đang bốc khói "Xì xì".

"Nghĩ gì thế!" Lộ Vân Phàm cau mày, lúc này An Hồng mới hoàn hồn.

"Thôi, em đi ra ngoài đi, anh tự làm." Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ mặt hờn của cô, lạnh lùng nói.

An Hồng cũng không đi ra ngoài, cô lùi lại mấy bước đứng ở trong bếp nhìn Lộ Vân Phàm chiên trứng, cắt chân giò hun khói, làm salad, pha cà phê, hai người không ai nói tiếng nào.

Lộ Vân Phàm lấy ra mấy miếng bánh mì lát và nước sốt, cho trứng chiên, chân giò hun khói vào bên trong để làm sandwich. Anh vừa làm, vừa nói với cô, nhưng cũng không quay đầu lại: "Hoặc là em đi ra ngoài hoặc là nói chuyện, không cần phải đứng im như tượng ở chỗ này."

An Hồng suy nghĩ một chút, hỏi: "Buổi chiều anh có rảnh không?"

"Có việc gì?" Rốt cuộc anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

"Em muốn đi thăm cô giáo Hạ, anh có đi cùng không?"

"Cô giáo..... Hạ?" Lộ Vân Phàm có chút kinh ngạc, nói, "Em vẫn liên lạc với cô ấy?"

"Cô là ân nhân của em, mọi năm em đều đến thăm cô."

"Đã hơn 10 năm anh không gặp cô rồi, bây giờ cô thế nào?" Lộ Vân Phàm nghĩ đến cô giáo Hạ, người phụ nữ với khuôn mặt nghiêm túc và mái tóc ngắn, trong trí nhớ, cô là người rất yêu thương anh..

"Sức khỏe của cô cũng không tệ lắm, có chút bệnh nhỏ, dù sao đã hơn 70 rồi."

"Hơn 70??" Lộ Vân Phàm rất kinh ngạc.

"Anh nghĩ sao? Em cũng gần 30 rồi. Anh có đi không? Nếu cô gặp được anh sẽ rất vui."

"Tại sao? Có lẽ cô cũng không còn nhớ được anh là ai."

"Không biết, mặc dù cô đã lớn tuổi, có chút hồ đồ, nhưng mà đối với chuyện đã qua lại nhớ đặc biệt rõ ràng. Hơn nữa, hiện tại học sinh đến thăm cô ngày càng ít, mỗi lần em tới, cô đều rất vui vẻ, mấy lần còn nhắc đến anh, nói thẳng bé xinh đẹp Lộ Vân Phàm hồi nhỏ thường hay gây gổ cùng em không biết hiện tại như thế nào."

Lộ Vân Phàm trầm ngâm một chút, giống như chìm trong ký ức, anh gật đầu nói: "Buổi chiều anh sẽ đi cùng em, đi siêu thị mua ít đồ trước rồi qua đó."

"Được."

Lộ Vân Phàm ăn xong bữa sáng, An Hồng giúp anh lau dọn bàn ăn cùng phòng bếp, sau khi làm xong hỏi: "Anh đều tự mình làm cơm à?"

"Có lúc tự làm, có lúc gọi đồ ăn ngoài, có lúc Giang Bội sẽ đến chuẩn bị giúp anh."

"A..... Thời gian vẫn còn sớm, nếu không có gì thì em về khách sạn trước, sau đó sẽ trở lại đón anh." Cô nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn 10 giờ sáng, cô cũng không muốn ở cùng anh, rất là nguy hiểm, lửa cháy giữa hai người phát ra cũng không phải chỉ một hai lần.

Tất nhiên Lộ Vân Phàm không đồng ý: "Em chạy tới chạy lui không thấy mệt hả? Ngồi một lát đi, sau đó cùng đi ra ngoài ăn cơm trưa."

."

An Hồng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy em ngồi xem tivi."

Cô ngồi trên ghế sa lon, dùng điều khiển mở TV, bắt đầu xem.

Lộ Vân Phàm đi tới, ngồi xuống ở bên trái cô, tay phải không biết vô tình hay cô ý khoác lên sofa, ngón tay chạm vào vai phải An Hồng.

Sống lưng An Hồng cứng đờ, dịch sang bên phải ngồi cách xa nửa mét.

"Em sao thế? Chẳng lẽ anh sẽ ăn em sao?" Anh nhúm mày.

"Lộ tổng, xin ngài tự trọng." An Hồng nghiêng đầu liếc nhìn anh, ánh mắt lạnh nhạt dập tắt ngọn lửa nhỏ đang bùng bùng trong lòng Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm cắn răng nhìn cô, cũng không nói chuyện, hai người bắt đầu cùng nhau xem tivi. Chỉ là, trên TV đang chiếu cái gì thì hai người cũng không biết, suy nghĩ của bọn họ đang trôi dạt trên chín tầng mây.

11 giờ rưỡi, An Hồng đứng lên nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi." Thậm chí cô có chút hối hận mình nói ra đề nghị này, chỉ là, cô biết nếu cô giáo Hạ gặp được Lộ Vân Phàm chắc chắn rất vui mừng, cô nghĩ coi như là một phần quà tặng cho cô giáo Hạ, mình chỉ khó chịu lúng túng một lúc, cũng không sao.

Lộ Vân Phàm "Ừ" một tiếng, đứng lên lại ngồi xuống, không đứng dậy nổi, ngã ngồi lên ghế.

Anh cúi đầu, có chút ảo não, không nói gì.

An Hồng sừng sốt một lúc, đưa tay ra nói: "Em kéo anh lên."

"Không cần!" Về mặt anh hồ hững, tay trái vịn vào ghế sofa, tay phải chống đỡ, chân trái dùng sức, người liền đứng lên, anh nói với An Hồng, "Tự tôi có thể làm được, không nhờ cô phải phí tâm, quản lý An."

An Hồng nghĩ thầm, anh thật đúng là người thù dai.

Lộ Vân Phàm thay quần áo mất rất nhiều thời gian, đến lúc nhìn anh đi từ trong phòng ra ngoài, hai mắt An Hồng tỏa sáng.

Anh không mặc quần áo màu đen mà là một chiếc áo khoác màu xanh lục, áo không cài khóa, bên trong là chiếc áo T-shirt màu trắng in một hình vẽ đơn giản màu đen, áo ôm sát người làm nổi bật thân hình rắn chắc, nhìn vừa trẻ trung vừa thời thượng. Bên dưới là quần jean đồng màu, giày da đen, tóc vuốt keo, gương mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, tràn đầy tinh thần.

Trong lòng An Hồng thầm cho 98 điểm, dù sao Lộ Vân Phàm chỉ là một thanh niên mới 26 tuổi, bình thường anh luôn mặc đồ đen ra vẻ âm trầm, nhưng

An Hồng biết, đó cũng không phải là anh.

Nhưng mà lúc anh đi bộ sẽ không tránh khỏi bước đi cà nhắc, chậm rãi, An Hồng nhìn anh, trong lòng cảm thấy nặng nề.

An Hồng lái xe chở Lộ Vân Phàm, trên đường hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Sau khi xuống xe, nhìn dáng vẻ Lộ Vân Phàm lúc đi bộ, cô đột nhiên phát hiện ra, anh không mang theo nặng.

Trong lòng An Hồng có chút lo lắng, sợ anh đi quá lâu chân trái sẽ bị đau, cô nói: "Nếu không anh ở tiệm cà phê chờ em một lát, đợi em mua về rồi chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Anh có thể đi."

An Hồng lập tức im miệng.

Lộ Vân Phàm mua cho cô giáo Hạ một chiếc máy mát xa nhỏ, An Hồng mua một chiếc áo lông cừu, mua xong, hai người tìm một tiệm cơm Tây ăn trưa.

Không khí trên bàn ăn rất lạnh, An Hồng hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện, Lộ Vân Phàm cũng vui đầu cắt thịt bò bít tết.

Một bữa cơm ăn vô cùng áp lực, An Hồng chỉ muốn nhanh chóng đi đến nhà cô giáo Hạ, sau đó nói một tiếng bái bai với người đàn ông này.

Lộ Vân Phàm đột nhiên mở miệng hỏi cô: "Chuyện ngày hôm qua anh hỏi em, em suy nghĩ thế nào?"

"Chuyện gì?" An Hồng không nhớ.

"Chính là việc anh muốn em trở về thành phố J." Anh bình thản nói.

"Không cần nghĩ."

"..... An An" giọng nói của anh đột nhiên ôn hòa rất nhiều, trong mắt cũng lộ ra một tia chờ mong, "Em không có ý định trở về sao?"

"....." An Hồng đặt dao nĩa trong tay xuống, nói, "Lộ Vân Phàm, đây là cuộc sống của em, em cảm thấy ổn, không cần ai can thiệp vào. Cuộc sống của em ở thành phố T rất tốt, em muốn ở lại đó, việc này không có liên quan gì đến anh. Em ăn no rồi, anh từ từ mà ăn."

Nhìn thái độ của cô thay đổi, Lộ Vân Phàm cũng mất khẩu vị, giờ tay kê nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Nhà cô giáo Hạ ở lâu ba, là một khu chung cư cũ, không có thang máy.

Lúc leo lên cầu thang, Lộ Vân Phàm phải cố hết sức, một tay vịn vào lan can, từ từ bước từng bậc, anh đi rất thận trọng, An Hồng ở phía sau, biết rằng lúc này có nói gì cũng không thích hợp, cô tập trung theo dõi anh, đề phòng có sơ xuất xảy ra.

Đến khúc cua cuối cùng, Lộ Vân Phàm đột nhiên dừng bước, anh quay đầu hỏi An Hồng: "Có phải em cảm thấy rất thoải mái hay không?"

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, cô há miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Lộ Vân Phàm nhìn cô một cái, quay lại tiếp tục đi lên, đi qua đoạn bậc thang cuối cùng là đến nhà cô giáo Hạ.

Sau khi cửa được mở ra, cô giáo Hạ tóc hoa râm, lưng hơi còng nhìn An Hồng rất thân thiết, cười đến nỗi gương mặt nhăn nheo cũng nở hoa, sau đó bà nhìn thấy Lộ Vân Phàm cao to đứng phía sau An Hồng, gương mặt hơi ngẩn ra.

"Cô giáo, người xem đây là ai?" An Hồng cười hi hi nói.

Cô giáo Hạ cẩn thận quan sát Lộ Vân Phàm, rồi cuộc vui mừng nói: "Ôi trời! Đây không phải là thằng nhóc Lộ Vân Phàm từ nhỏ đã luôn cãi nhau với con hay sao!"

Lộ Vân Phàm cũng cười, nói: "Cô giáo Hạ, thật không phải, đã nhiều năm trôi qua con không đến thăm mà người còn nhớ rõ con như vậy."

Cô giáo Hạ cười "Ha ha ha": "Có thể không nhớ rõ sao ~ đứa bé này, hiện tại đã cao như vậy rồi, khi còn bé con không cao bằng An Hồng đâu đấy, nhanh nhanh nhanh, mau vào ngồi."

Đĩ nhiên bà nhớ hai đứa bé này, ban đầu khi tiếp nhận bọn họ, bà đều nghe qua tình huống gia đình từ giáo viên chủ nhiệm, đây là thói quen mà bà đã kiên trì trong suốt mấy chục năm đi dạy. Ở trong lớp, bà luôn đặc biệt quan tâm, thiên vị cho những đứa bé có hoàn cảnh đơn thân, mà An Hồng và Lộ Vân Phàm đều thuộc đối tượng đó.

Lúc Lộ Vân Phàm và An Hồng đi vào nhà, cô giáo Hạ đột nhiên hỏi: "Lộ Vân Phàm, chân con bị làm sao thế này?"

Trong lòng An Hồng hoảng hốt, nghe Lộ Vân Phàm thản nhiên nói: "Dạ, không có việc gì, mấy ngày trước con đá bóng cùng mấy bạn học cũ, không

cẩn thận bị ngã, qua vài ngày là khỏi"

Nói xong, anh trừng mắt nhìn An Hồng, An Hồng lập tức hiểu ra tâm tư của anh.

Cô giáo Hạ đã lớn tuổi, có một số việc không nên để cho bà biết thì hơn.

Ba người ở trong phòng khách nhà cô giáo Hạ nói chuyện phiếm, bà hỏi thăm công việc cùng tình trạng hôn nhân của Lộ Văn Phàm, sau đó bắt đầu nhớ lại những chuyện đã qua. Đối với chuyện quá khứ, bà đặc biệt nhớ rất rõ, thái độ của Lộ Văn Phàm thay đổi khi nói chuyện với An Hồng, lúc này cả người lộ ra chín chắn lại lễ phép, khuôn mặt tươi cười, cùng bà nhắc lại chuyện xưa.

An Hồng ngồi ở bên cạnh nhìn anh, nghĩ thâm kỹ năng diễn xuất của anh cũng thật cao.

Lúc này, cô giáo Hạ bất chợt nghĩ tới một chuyện, bà nói với An Hồng: "Con có nhớ kỳ nghỉ đông năm đó, con tới nhà ta thì gặp Lộ Văn Phàm không?"

An Hồng sững sờ, gật đầu nói: "Nhớ ạ, con vẫn nhớ anh ấy không ngừng ăn đồ ăn, cũng không nói lời nào."

Lộ Văn Phàm đột nhiên chen miệng, nói: "Cô giáo, đã nhiều năm rồi, cô đừng nhắc chuyện này."

Cô giáo Hạ che miệng cười: "Chuyện như vậy ta đều ghen rất nhiều năm, nếu không nói thì nó làm ta ghen đến lúc nằm trong quan tài mất thôi."

An Hồng kỳ quái hỏi: "Chuyện gì vậy cô?"

Lộ Văn Phàm ho khan một tiếng, nói: "Không có gì, An Hồng, chúng ta cũng nên đi về, để cho cô giáo còn nghỉ ngơi."

An Hồng cau mày, cô giáo Hạ nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chính là trước ngày con tới nhà ta, không phải là con có gọi điện đến hay sao, lúc đó Lộ Văn Phàm đang ở đấy, nó nghe thấy ngày hôm sau con sẽ tới, liền nói với ta hôm sau nó cũng muốn đến. Ta nói nó không cần đến, kết quả, 8 giờ sáng hôm sau nó đã chạy tới, đợi một buổi sáng, ở lại nhà ta ăn cơm trưa, chờ đến chiều thì con qua."

Khóe miệng An Hồng co giật, nhìn Lộ Văn Phàm, cô nghĩ vào thời điểm đó, anh mới có bao nhiêu tuổi, mà đã hao tâm tốn sức tạo cơ hội để vô tình gặp được cô.

Lộ Văn Phàm hơi lúng túng, anh vỗ vỗ vai cô giáo Hạ: "Cô giáo, có phải người muốn nói ra hết chuyện xấu hổ nhỏ của con?"

Cô giáo Hạ mỉm cười: "Tâm tư của con ta lại không biết hay sao? Đúng rồi, hai người các con hiện tại thế nào, cũng không có đối tượng phải không, ta thấy hai đứa rất hợp, hay là nói chuyện yêu đương đi, để cho ta thành bà mai cũng được." Từ lúc Lộ Văn Phàm và An Hồng vào cửa, bà liền nhìn ra giữa bọn họ có chút không khí cổ quái, mà ánh mắt Lộ Văn Phàm nhìn An Hồng cũng không che giấu điều đó.

An Hồng cười khổ một tiếng, không nói lời nào, Lộ Văn Phàm lại nói: "Cô giáo, không nói dối người, con có nghĩ đến nhưng mà An Hồng vẫn không đồng ý."

Cô giáo Hạ nói: "An Hồng, tại sao con không đồng ý? Lộ Văn Phàm là người tốt, thằng nhóc này đáng về đảng hoàng, công việc lại tốt, hôm nay cô giáo Hạ thay nó làm chủ, con cũng lớn rồi, đã 28 tuổi đừng có chọn đông chọn tây nữa.."

An Hồng thờ dãi, nói: "Cô giáo, chuyện cũng không đơn giản như vậy." Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói, "Thời gian cũng không sớm, chúng con phải trở về, cô giáo, người chú ý giữ gìn sức khỏe, lần tới con sẽ đến thăm người."

Nói xong cô liền đứng lên, cô giáo Hạ cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể nhắc nhở: "A, được được, hai người các con cũng phải bảo trọng, người trẻ tuổi bây giờ áp lực công việc rất lớn, sức khỏe là quan trọng, phải nhớ ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể, ăn nhiều một chút....."

"Vâng vâng, cô giáo, con biết mà!" An Hồng nắm lấy tay cô giáo Hạ nói, "Người nghỉ ngơi thật tốt, chúng con phải đi rồi, hẹn gặp lại."

"A, hẹn gặp lại." Cô giáo Hạ quyến luyến không rời, nói lời tạm biệt, sau đó nói nhỏ với Lộ Văn Phàm, "Ta xem có hy vọng, con thêm chút sức lực nhé!"

Lộ Văn Phàm cười với cô, nói câu hẹn gặp lại rồi đi theo An Hồng xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Anh đã chết qua một lần

Trên xe trở về, Lộ Văn Phàm lấy ra một điều thuốc châm lửa hút.

An Hồng cầm tay lái, nói: "Cho em một điều."

"Em đang lái xe, không được hút."

"....."

"Lúc nào xuống xe anh sẽ đưa em."

"....."

"Em lái xe cũng không tệ lắm."

"Đúng rồi, em vẫn muốn hỏi anh, lần trước đi huyện Y, tại sao anh không để em lái xe?"

"Đi đường vào buổi tối, anh không yên tâm."

"Vậy tại sao không để cho Tiểu Cao lái xe?"

"Anh không muốn tìm người đến làm kỳ đà cản mũi."

"Lộ Vân Phàm, có một chuyện em muốn nói rõ ràng với anh."

"Chuyện gì?"

"Chuyện anh mới nói ở nhà cô giáo Hạ."

"....."

"Chúng ta đã kết thúc, đã kết thúc từ 6 năm trước."

"An An, anh đã nói với em, anh không đồng ý."

"Anh không đồng ý cũng vô dụng, hôm nay là lần cuối em gặp anh, sau đó sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nếu anh muốn dùng dự án Sang Ý để uy hiếp em...em nói cho anh biết, anh cứ tự nhiên. Cùng lắm thì em sẽ từ chức, công ty Phong Nguyên thiếu đi một hạng mục cũng không phá sản được." Mắt cô nhìn về phía trước, tập trung lái xe, nhàn nhạt nói ra những lời trên, giống như là đang tán gẫu.

"An Hồng, em cho rằng em là ai!" Giọng nói của Lộ Vân Phàm tăng lên, nghe cô nói như vậy..... anh thực sự muốn phát điên.

"Lộ Vân Phàm, vậy anh cho rằng anh là ai?" An Hồng nhăn mày, đôi mắt nhỏ dài hẹp lại, cô nghiêng đầu liếc anh một cái.

Lộ Vân Phàm nhìn gò mà cô, im lặng một lúc lâu, rồi cuộc nặng nề nói: "Em cho rằng em có thể chạy trốn thêm một lần nữa hay sao? Anh cho em biết, nếu lần này anh còn để em đi mất, thì con mẹ nó, anh sẽ không mang họ Lộ nữa!"

An Hồng hít sâu một cái, nói: "Coi em như van xin anh có được không? Bỏ qua cho em đi, chúng ta đã kết thúc thật rồi, em cảm thấy chúng ta không cần thiết phải gặp lại nhau nữa. Em..... Em muốn nói tiếng xin lỗi với anh, em hiểu rõ em có lỗi, nhưng mà, anh nên hiểu là anh cũng thiếu em một lời xin lỗi."

Lộ Vân Phàm nghe được câu nói sau cùng của cô, trái tim trong ngực như muốn nhảy ra ngoài, anh tròn to hai mắt nhìn cô, nếu không phải là cô đang lái xe, anh muốn nắm lấy vai cô, lay tỉnh cô, hỏi ra khúc mắc vẫn luôn tồn tại trong lòng anh suốt 6 năm qua.

Hai người không nói gì nữa, An Hồng lái xe vào tầng hầm khu nhà của Lộ Vân Phàm, cô rút chìa khóa xe giao cho anh: "Em đi đây, anh tự mình đi lên chắc không có vấn đề gì, Lộ Vân Phàm, em đang rất nghiêm túc, chúng ta đừng gặp nhau nữa, Bye—bye."

Nói xong, cô cầm túi xách mở cửa bước xuống xe, chưa đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng đóng cửa rất mạnh từ đằng sau truyền đến, anh đi nhanh về phía cô, thân thể không ngừng lay động, anh dùng sức kéo tay cô, buộc cô xoay người đối diện với mình. Mắt Lộ Vân Phàm nhìn thẳng vào An Hồng, lớn tiếng hỏi: "Không gặp lại?! Em chắc chắn?"

"Lộ! Vân! Phàm!" An Hồng hét tay anh ra, "Anh thôi đi!"

"Không gặp lại? À? Em có tin hay không, ngày mai em sẽ chạy đến tìm anh!"

"Anh cứ mơ đi!"

"Em tin hay không!!"

"Anh thích thì cứ nằm mơ đi!! Lộ Vân Phàm! Em thật sự hết chịu nổi rồi! Anh đã 26 tuổi mà còn như con nít 6 tuổi vậy sao, rồi cuộc thì bao giờ anh mới có thể trưởng thành được!!"

"Con mẹ nó, anh đã chết qua một lần rồi!!" Lộ Vân Phàm đứng ở nơi đó, anh nhìn An Hồng, ngọn lửa hừng hực trong mắt dần dần hóa thành đau

thương, anh chậm rãi nói lại một lần, "An An, anh đã bị ngột ngạt đến chết rồi."

Ánh mắt của anh đánh thẳng vào nội tâm An Hồng, cô che miệng lại, cố nén những giọt lệ, xoay người chạy đi.

An Hồng thuê xe trở lại khách sạn, cô mở Laptop, nghe nhạc, hút thuốc, cầm chai bia tu một hơi, cô ngồi ở dưới đất chỗ góc giường ngủ và tủ đầu giường, hai tay ôm đầu gối, toàn thân run lên, nước mắt lãnh lẽ rơi. Cô nghĩ, kết thúc! Kết thúc!! Kết thúc!!! Mặc kệ như thế nào, tất cả đều kết thúc!!

Đây không phải là lỗi của cô, cũng không phải là lỗi của anh, nếu như nhất định phải trách, vậy thì trách ông trời đi!!

Hơn 9h tối, trong lúc cô đang mơ màng trên giường thì điện thoại di động vang lên.

Cô nhấc máy, là Tân Duy gọi tới.

"Tiểu An! Thật là thật xin lỗi, đang trong kỳ nghỉ đông mà tôi lại quấy rầy cô, nhưng mà có việc cần cô hỗ trợ. Tôi vừa nhận được điện thoại từ bộ phận quản lý dự án của tập đoàn Vũ Hoa, họ thông báo 10 giờ sáng mai muốn mở cuộc họp về cao ốc Sang Ý, tiến hành tại trụ sở của tập đoàn Vũ Hoa, sẽ phải đi đến thực nghiệm công trường nên cần phải người tham gia, nếu không coi như là tự động bỏ tư cách đấu thầu. Sợ là trong chốc lát sẽ không đặt được vé máy bay, sáng mai thì không kịp, lão Ngũ đã nói, cô đang ở thành phố J thì để cô đến đó, công việc rất đơn giản, dù sao cô cũng đã biết rồi, chuyện này cô có thể giúp được không?"

An Hồng há hốc miệng, cảm giác chết lặng, chỉ còn biết ngẩng đầu kêu than.

Cô làm sao có từ chối đây?

Người đàn ông ác ôn này!! Cô nghĩ, mình thật sự là phải nhanh chóng chạy đến gặp Lộ Văn Phàm rồi.

Ngày hôm sau, 9 giờ 40 phút, An Hồng đi đến trụ sở của tập đoàn Vũ Hoa —— Tòa nhà Vũ Hoa.

Sau khi hỏi lễ tân ở lầu một vị trí của phòng quản lý dự án, cô đi vào thang máy.

Cô mặc bộ đồ công sở mua tạm ở siêu thị, quần áo màu đen, ống suông, cổ áo sơ mi màu vàng bên trong bẻ ra ngoài áo vest, nhìn rất nữ tính. Chân đi đôi giày cao gót, cầm túi đựng Laptop, tóc buộc đuôi ngựa, trên mặt được trang điểm tinh tế, bông tai kim cương nhỏ nhỏ lấp lánh trên tai, khiến cho người khác nhìn thấy cũng phải sáng mắt.

Khi quản lý An làm việc, đáng người thon thả thướt tha, cử chỉ thành thực, khí thế, thực sự nhìn không ra chút sơ suất nào.

Đại biểu cho các đơn vị đấu thầu đã đến, mọi người đang chờ đợi ở phòng họp lớn, bởi vì cùng ngành nên có mấy công ty An Hồng cũng đã biết, sau khi gặp mặt thì nói chuyện tán gẫu với nhau, An Hồng ngồi nghe mọi người không ngừng kể khổ.

Có hai đơn vị, bởi vì không mua được vé máy bay, liền chạy xe với tốc độ nhanh nhất, đi mất hơn mười tiếng đồng hồ, hai nhà khác bay chuyến 7h30 vì sợ đến muộn, còn có hai nơi tới hôm qua mua được vé máy bay, ngồi chuyến 23h đến thành phố J là nửa đêm, còn một nhà ở ngay thành phố bên cạnh, đi xe vài tiếng là tới, để tham gia vào cuộc họp quái lạ không báo trước này.

An Hồng đỏ mặt, cô rất muốn an ủi bản thân mình, cuộc họp này hoàn toàn là kế hoạch của Vũ Hoa, không liên quan gì đến cô. Nhưng mà, sắp xếp thời gian vội vàng như thế, cô cũng không thuyết phục được chính mình. Chỉ đành phải phụ họa người khác nói: "Đúng vậy. Đúng vậy, cuộc họp này đúng là biến thái, cái người tổ chức cuộc họp này nào bị úng nước rồi."

Lúc này, cái người nào bị úng nước đang từ từ đi vào phòng họp lớn.

Lộ Văn Phàm mặc âu phục màu đen, cổ đeo cà vạt kẻ sọc màu vàng đậm, khuôn mặt lạnh lùng kéo ghế ngồi xuống. Trợ lý Tiểu Cao yêu cầu các đại diện ký tên, sau đó phân phát tài liệu cho mọi người.

Đại diện các đơn vị đấu thầu cũng có chút kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới, cuộc họp bất ngờ nhỏ như vậy mà lại được chủ trì bởi Tổng Giám Đốc điều hành của Vũ Hoa. Bình thường, những cuộc họp thế này chỉ cần quản lý dự án tham gia là đủ.

Đáng vẻ An Hồng rất tự nhiên, cô nhận tài liệu, xem qua một chút. Chỉ là tài liệu giải đáp thắc mắc kêu gọi đầu tư cho cao ốc Sang Ý, cũng không phải là hạng mục cô phụ trách, xem một lúc cũng không nhìn ra được vấn đề.

Lộ Văn Phàm ngồi một chỗ, sắc mặt nghiêm trọng, ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người rồi nói: "Cảm ơn mọi người đã tham gia cuộc họp ngày hôm nay. Cuối tháng trước chúng tôi đã kết thúc khảo sát các đơn vị tham gia đấu thầu, xem qua kết quả khảo sát, chúng tôi đã chỉnh sửa tài liệu cho phù hợp, tất cả thông tin thay đổi đã ghi rõ trong tài liệu phát cho mọi người. Hôm nay chúng tôi tập hợp các đơn vị khảo sát là muốn đưa mọi người đến công trường xem một chút. Cao ốc Sang Ý là hạng mục quan trọng của Vũ Hoa, hơn nữa vị trí của nó tương đối đặc biệt, là khu vực tiếp giáp với tòa thị chính và các danh lam thắng cảnh, đối với các phương diện đều có yêu cầu tương đối cao, tôi tin rằng sau khi xem qua công trường, mọi người sẽ có cái nhìn rõ ràng hơn. Đến lúc đó, nếu đơn vị nào còn có thắc mắc, có thể trực tiếp nói với bộ phận quản lý dự án, chúng tôi sẽ thống nhất câu trả lời rồi gửi lại cho mọi người, thời hạn cuối cùng là ngày 20 tháng 4. Về thời gian mở thầu, trong tài liệu bổ sung lần trước đã nói rất rõ, nếu không có gì xảy ra thì sẽ vẫn giữ nguyên. Nếu quý vị không có ý kiến gì, bây giờ chúng ta xuất phát đi đến công trường, Vũ Hoa đã chuẩn bị xe buýt để mọi người cùng đi."

Tất cả các đại diện rồi rít đứng dậy dọn dẹp tài liệu, An Hồng cất tài liệu vào túi laptop, cùng mọi người đi ra ngoài.

Đi tới bên cạnh Lộ Vân Phàm thì anh đứng dậy, mắt An Hồng nhìn thẳng, đi qua người anh, Lộ Vân Phàm ho nhẹ một tiếng, đột nhiên nói nói: "A, An quản lý, chào cô."

Có mấy người quay đầu lại nhìn An Hồng, An Hồng đành phải dừng bước, nghiêng đầu cười với Lộ Vân Phàm "Lộ tổng, chào anh."

"Thật đúng là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt." Anh đột nhiên phá lên cười rất vui vẻ, giống như một đứa bé, sau khi thắng cuộc thì hài lòng cười hả hê. An Hồng cũng mỉm cười nói: "Lộ tổng, chuyện trùng hợp không phải lúc nào cũng có thể xảy ra."

Sau đó cô xoay người đi theo những người khác ra khỏi phòng họp.

Lộ Vân Phàm không đi cùng mọi người đến công trường cao ốc Sang Ý, tập đoàn Vũ Hoa phái một quản lý dự án đi cùng đại diện các đơn vị đấu thầu, An Hồng đội nón bảo hộ, đi phía sau mọi người, nghe quản lý dự án giải thích tình trạng khu đất. Tay cô cầm ghi âm, ghi lại tất cả thắc mắc của mọi người đối với hạng mục này, cũng như câu trả lời của người quản lý, cô hoàn toàn không có ý kiến, chỉ cần mạng cái này về cho Tần Duy là được.

Vào buổi trưa, khảo sát công trường kết thúc, quản lý dự án nói tập đoàn Vũ Hoa đã chuẩn bị tiệc, Lộ tổng sẽ đi cùng. Những người khác vừa nghi hoặc vừa phấn khởi, phấn khởi là vì trước ngày mở thầu, có thể cùng Lộ tổng ăn cơm trưa, đây là cơ hội hiếm có để đặt vấn đề, còn nghi ngờ là vì trước giờ chưa có việc như vậy xảy ra, không biết là Vũ Hoa đang diễn trò gì.

Chỉ có An Hồng biết mục đích của Lộ Vân Phàm, chính là rất ấu trĩ. Cô đột nhiên quyết định tùy hứng một lần, cô nghĩ, Lộ Vân Phàm sẽ không vì sự vắng mặt của cô mà khiến Phong Nguyên mất tư cách đấu thầu. Cô nói với quản lý dự án là mình có việc gấp vào buổi chiều, không tham gia dự tiệc, nhờ quản lý nói tiếng xin lỗi với Lộ tổng.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người khác, cô bỏ mũ bảo hộ ra, rời khỏi công trường. Cô nghĩ, những người khác chắc chắn là không thể hiểu, cơ hội được ngồi ăn cơm cùng người có địa vị cao nhất trong tập đoàn mà lại bỏ đi? Có chuyện gì còn quan trọng hơn so với dự án đáng giá 300 triệu này sao?

Muốn nghĩ thế nào thì tùy!

An Hồng thuê xe trở về khách sạn, dọc theo đường đi điện thoại di động liên tục kêu, cô tắt âm, nhìn xuống, có điện thoại của Lộ Vân Phàm gọi đến, cũng có số cố định. Cô mở tài liệu của cao ốc Sang Ý ra, trên tài liệu thấy được số điện thoại của tập đoàn Vũ Hoa, phát hiện thấy giống hệt số điện thoại cố định trong di động của mình, chỉ khác hai số 0 ở cuối, cô cũng biết chắc chắn là Lộ Vân Phàm gọi.

Cô nhất quyết không nhấc máy.

Hơn một tiếng sau, chuông điện thoại cũng không reo nữa.

Trở về phòng, An Hồng tắm rửa sạch sẽ, gọi điện thoại cho Lâu Tinh Tinh, hẹn 5h chiều đến công ty gặp cô, cùng đi ăn tối.

Đêm hôm trước cô hầu như không ngủ, lúc này cảm thấy có chút mệt mỏi, cô tắt điện thoại, ngủ 4 tiếng thì tỉnh lại. Sau đó cũng không ngủ được nữa, An Hồng đi đến phòng Gym của khách sạn. tập trên máy chạy bộ.

Lúc đầu cô đi bộ với tốc độ 5.5 km/h, 20 phút sau cô bắt đầu chạy 10km/h trong suốt 20 phút, chạy như phát điên. cho đến khi huấn luyện viên cảm thấy không nhìn nổi, bắt cô hạ tốc độ xuống.

An Hồng rời khỏi máy tập chạy, cả người ướt đầm, há mồm thở dốc, gương mặt đỏ bừng, trái tim đập "thùng thùng thùng" liên tục.

Bước chân cô lảo đảo, trong lòng trống rỗng, sự mệt mỏi rút cuộc cũng làm cô quên mất một chuyện, cho dù chỉ là tạm thời.

5h rưỡi, An Hồng có mặt tại đại sảnh bên dưới lầu một ở tòa nhà công ty Lâu Tinh Tinh, tinh thần sáng khoái, quần áo thoải mái dễ chịu, khuôn mặt mỉm cười, gặp lại bạn cũ có cảm giác rất mong chờ.

Lâu Tinh Tinh đi xuống cùng một người đàn ông, khuôn mặt đỏ bừng, đang tranh luận điều gì đó.

An Hồng thấy người đàn ông kia khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, lịch sự nho nhã, đeo kính, mặc bộ tây trang màu xám đậm.

Lâu Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn thấy An Hồng, nở nụ cười ngọt ngào, nói mấy câu với Nhân Kính Nam rồi đi về phía An Hồng.

Một năm không gặp, cô cũng không có gì thay đổi, dáng người vẫn gầy gò mảnh mai, mắt to miệng nhỏ, bộ dáng dịu dàng đoan trang.

Nhưng An Hồng biết, đây chỉ giả bộ mà thôi.

Lâu Tinh Tinh giang hai tay, ôm chặt lấy An Hồng, nói như hét: "An Hồng An Hồng An Hồng An Hồng ~~ mình nhớ cậu chết đi được!"

An Hồng cũng cười ôm chặt cô, sau khi buông ra, cô hỏi: "Người lúc này là Boss mới của cậu hả?"

"A —— đúng vậy!" Lâu Tinh Tinh tỏ vẻ coi thường, cô là một thư ký đã ở tuổi băm, chưa kết hôn, cô nói, "Chỉ đây thế nào cũng thấy anh ta không vừa mắt, chưa đến ba tháng đã bị gầy vò gần chết! Chịu không nổi nhất là cái bộ dáng muốn bạo phát cục hoa của anh ta!"

An Hồng cười, hơn mười năm mà Tình Tình không thay đổi chút nào.

Cô nói: "Đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện."

Tác giả có lời muốn nói: Rất rắc rối sao? Ta bảo đảm, nửa chương sau sẽ có đường ngọt, rất ngọt nha ~~~ cạp cạp cạp cạp cạp cạp ~~~~

Aiiiiii..... Ta hiểu rõ việc che giấu bí mật rất là không phúc hậu, nhưng mà đây là tiểu thuyết dài kỳ ~ mọi người có thể nghĩ rằng ta chính là đang thừa nước đục thả câu ~~~ nói trước cho mọi người thì chương sau ta cũng không cần phải viết á....., có đúng không nàoooooo?

Cho nên, các nàng hãy xem hiện tại và tận tình hưởng thụ trạng thái rồi rảnh này đi, thỉnh thoảng ta sẽ thả thêm chút đường rồi chút thịt, không phải là rất tốt hay sao ~~~ đừng quan tâm đến việc trước đó giữa họ đã xảy ra chuyện khi gió gi! Ha ha ha ha ha ha..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Có khả năng

Nhà hàng Hương Cảng.

Về mặt Lâu Tình Tình rất phong phú, hươ tay múa chân giải thích với An Hồng mâu thuẫn phát sinh giữa mình và Boss mới, An Hồng thấy khuôn mặt cô rạng rỡ, thần thái sáng láng, cười nói: "Tình Tình, cậu có phát hiện rằng lúc cậu nhắc tới anh ta, tinh thần rất hăng hái. Có phải..... Có phải cậu rất để ý đến anh ta đúng hay không?"

"Ha ha ha...! Làm sao có thể!" Lâu Tình Tình sững sờ nửa ngày, ảo não kêu lên.

An Hồng lắc đầu cười, nói: "Từ trước đến giờ cậu vẫn luôn như vậy, thích một người mà bản thân lại không hề biết."

Lâu Tình Tình nhìn cô, chu miệng nhỏ: "Cậu còn dám nói mình à! Chính cậu cũng không phải là như vậy sao!"

An Hồng cười một tiếng, nói: "Mình và cậu không giống nhau."

Lâu Tình Tình hỏi: "À, đúng rồi, lần trước cậu kể với mình về người bạn trai kia, Triệu gì đó, hiện tại thế nào rồi?"

An Hồng sững sờ, đã bao lâu cô không nghĩ đến Triệu Đức Sinh? cô nói: "Đoán chừng không vui, sau này trở về mình sẽ chia tay với anh ấy."

"À? Tại sao vậy?" Lâu Tình Tình nhớ tới lúc nói chuyện điện thoại với An Hồng hồi đầu tháng ba, An Hồng còn nói quan hệ hai người rất tốt, còn dự định sẽ kết hôn.

"Mình và anh ấy không hợp, hơn nữa gần đây trong lòng mình đang buồn bực, không có tâm tình ngồi nói mấy chuyện đó."

"Sao vậy?" Lâu Tình Tình nhìn An Hồng sụp mắt xuống, cô biết chắc là có việc phiền muộn gì đây.

"Ừ..... Gần đây mình có gặp một người, xảy ra chút vấn đề."

"Người nào? Chuyện gì?"

"Lộ Văn Phàm." An Hồng ngược mắt lên, nhìn Lâu Tình Tình, bình thần nói.

Lâu Tình Tình ngẩn cả người, nửa ngày mới mở miệng "Cậu ta trở về nước? Lâu rồi mình không có tin tức gì về cậu ta."

"Ừ, trở lại được hơn 2 năm rồi."

An Hồng cũng không dấu Lâu Tình Tình điều gì, kể với cô chuyện xảy ra trong một tháng vừa qua, tất nhiên chỉ nói qua loa, hơn nữa, nhìn phản ứng của Lâu Tình Tình, An Hồng nghĩ cô cũng không biết chuyện Lộ Văn Phàm bị cắt đuôi phải. Người đàn ông kia che giấu rất kỹ, đoán chừng chỉ có mấy người bạn thân thiết như Hứa Lạc Phong mới biết chuyện này.

Lâu Tình Tình cúi đầu suy nghĩ một lúc, hỏi: "An Hồng, cậu có tính toán gì không?"

An Hồng uống một hớp trà, lắc đầu mà nói: "Không có, nghỉ phép năm kết thúc, mình sẽ trở lại thành phố T, giữa mình và anh ấy không có quan hệ gì nữa."

"Chuyện cậu chia tay với bạn trai, có liên quan tới cậu ta à?"

"Không, không có liên quan gì đến..... Ừ..... Nói như thế nào nhỉ, có lẽ là có một chút liên quan mà thôi." An Hồng suy nghĩ, nếu Lộ Vân Phàm không xuất hiện, phải chăng cô và Triệu Đức Sinh vẫn ở trong mối quan hệ yêu đương không mặn không nhạt như trước? Chính cô cũng không có đáp án.

"Aiiiiii..... An Hồng, mình không biết nói thế này có đúng hay không, nhưng lúc hai người xảy ra chuyện mình không rõ lắm, dù sao bọn mình cũng không học chung trường đại học, nhưng mà mình nghĩ, hai người có thể bắt đầu lại một lần nữa không?"

"Bắt đầu lại lần nữa?" An Hồng lắc đầu, "Không thể nào."

"Tại sao lại không thể? Cậu cũng biết là hồi học cấp ba, chuyện Lộ Vân Phàm theo đuổi cậu nào động đến mức nào, khi đó rất nhiều học sinh nữ ghen tị đến chết đi..... cậu ta thật lòng thích cậu, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được. Hơn nữa, đến bây giờ cậu ta vẫn nghĩ đến cậu.....tại sao cậu không chịu suy nghĩ một chút?"

"Tình Tình, có rất nhiều việc cậu không biết. Mình và anh ấy.....đã không thể, hơn nữa, những chuyện xảy ra hồi cấp ba chỉ là chuyện con nít mà thôi."

"Nhưng bây giờ, cậu ta đã trưởng thành còn gì nữa." Lâu Tình Tình cầm lấy bàn tay An Hồng đang đặt trên bàn, nói, "An Hồng, mình có câu này, cậu đừng giận. Cuộc đời này, cậu không thể thoát khỏi lòng bàn tay Lộ Vân Phàm, nếu cậu ta không xuất hiện, có lẽ cậu sẽ tìm được người đàn ông khác, kết hôn rồi sống với nhau đến chết, nhưng chỉ cần cậu ta xuất hiện, cậu coi như xong."

An Hồng nhìn cô, há miệng không nói ra lời.

Trước khi tạm biệt, Lâu Tình Tình nói với An Hồng: "Đúng rồi, cậu biết không, hiện tại Thẩm Kha đang ở thành phố J đấy."

An Hồng cười: "Hả? Cậu ấy trở về nước?"

"Trở lại thăm người thân khoảng một tháng, đại khái là trước cuối tháng 4 sẽ đi."

"A —— đã nhiều năm mình không gặp cậu ấy, hình như là từ hồi nghỉ hè năm thứ ba đại học, sau khi học lớp cấp ba mình chưa gặp lại." An Hồng cau mày suy nghĩ một chút, đã là chuyện từ rất lâu rồi.

"Mình cũng vậy, sau đó cậu ấy đi Úc. Lần này cậu ấy trở về có viết mail cho mình, còn hỏi thăm cậu nữa đấy."

"Hả?"

"Ừ, mình nói là cuộc sống của cậu không tệ, đã có bạn trai, đang tính chuyện kết hôn, ha ha ha! Chắc là cậu ta thất vọng lắm."

An Hồng không nhịn được lắc đầu mỉm cười.

Lúc nửa đêm, cô tán gẫu với Tiêu Lâm trên MSN.

Tiêu Lâm nhận được thư của An Hồng, biết được cô đã đi đến nghĩa trang, cắm hoa cho phần mộ cha mẹ, cũng thay mặt mình tâm sự ít lời với họ. Tất nhiên là cô nghĩ rằng An Hồng lại nói làm nhầm gì đó.

Tiêu Lâm: An Hồng!! Em xin chị tỉnh táo lại cho em nhờ. Chị tin hay không em lập tức bay về tìm chị!

An Hồng: Chị không sao.

Tiêu Lâm: Cái rắm!! Em khuyên chị một câu, chị nên suy tính một chút, thử cùng Lộ Vân Phàm ở chung một chỗ lần nữa. Chuyện đã qua lâu rồi, còn có gì không thể buông.

An Hồng: Thật kỳ quái, tại sao mọi người đều khuyên chị quay lại với anh ấy?

Tiêu Lâm: Bởi vì trên cái thế giới này, không có người đàn ông nào yêu chị hơn Lộ Vân Phàm.

An Hồng: Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối, có lẽ người kia còn chưa xuất hiện.

Tiêu Lâm: Cũng bởi vì trên cái thế giới này, chị chỉ yêu một mình anh ta mà thôi.

An Hồng: Làm sao em biết? Chính bản thân chị còn không rõ.

Tiêu Lâm: Cả thế giới đều biết, duy nhất chị là không biết.

An Hồng cũng không nói gì, suy nghĩ về chuyện giữa bọn họ, việc đó có thể sao.

Cô giáo Hạ, Lâu Tình Tình, Tiêu Lâm, thậm chí là Trần Hàng, ý của họ là để cô buông xuống quá khứ, quay lại với anh một lần nữa.

Mà Lộ Vân Phàm, cũng nói với cô ý định này.

Mặc dù cô cự tuyệt một lần, hai lần, nhưng mà vẫn luôn nghĩ tới khả năng đó.

Cô cẩn thận nhớ lại đầu đuôi câu chuyện bọn họ chia tay, lúc anh đọc bức thư kia, tâm trạng như thế nào?

Sáu năm trôi qua, cô và anh sống ở hai thành phố khác nhau, cô cố gắng chôn sâu hình ảnh của anh, ở chỗ ai cũng không thể thấy được, tự nói với chính mình tất cả đều đã qua, nên tiếp tục bước về phía trước. Thời gian vĩnh viễn sẽ không vì ai mà dừng lại, cuộc sống mỗi ngày đều đang tiếp diễn, người đói bụng muốn ăn cơm, mệt nhọc thì buồn ngủ, công việc vĩnh viễn đều không làm xong, còn có thể quen biết nhiều bạn mới, đồng hồ báo thức tích tắc trôi qua, có việc gì mà không thể thay đổi được?

Tựa như lời hát trong một ca khúc: thời gian sẽ khiến cho tình cảm phai nhạt dần.

An Hồng vốn cho là, theo thời gian trôi qua, cuối cùng cô sẽ quên anh, mà anh cũng vậy.

Nhưng Lộ Vân Phàm nói, anh đã bị mắc kẹt.

An Hồng tắt máy vì tính, ở trong gian phòng tối đen, cô dựa lưng vào giường lớn, ngồi dưới đất, đốt điếu thuốc.

Đốm lửa đang âm thầm chọt sáng chọt tắt, cô đột nhiên nhớ lại hành động điên rồ của mình năm 15 tuổi.

Khi đó lá gan của cô rất lớn, dám một mình ngồi trên tàu suốt đêm, đi đến thành phố xa lạ chỉ vì tìm người thiếu niên kia.

Cô nhớ đến anh, đáng vẻ ôn hòa, còn có ánh mắt luôn ngập tràn nụ cười, trong lòng lặng lẽ gọi:

Hiệu Quân, Hiệu Quân..... Bây giờ anh thế nào?

Đã một thời tuổi trẻ cuồng nhiệt, vui chơi tùy ý, không câu nệ, tại sao đến lúc này lại như bị trói buộc trong lớp kén vừa dày vừa nặng, rõ ràng đã có một khe hở nhưng lại không dám phá đi tầng trở ngại này để bước ra.

Anh nói anh bị mắc kẹt đến chết rồi, chẳng lẽ cô lại không.

An Hồng nghĩ: Hiệu Quân..... Hiệu Quân..... Rốt cuộc, em nên làm gì đây?

Trời sáng, An Hồng đi đến công viên nhỏ gần khách sạn để chạy bộ. Thời tiết đầu tháng tư rất thích hợp cho việc tập thể dục buổi sáng, chạy xong trở về phòng tắm rửa, ăn sáng rất ngon miệng.

Nhìn lịch đã đến ngày 8 tháng 4, An Hồng nghĩ đến lúc trở lại thành phố T rồi. Hai ngày nghỉ cuối cô sẽ nghỉ ngơi một chút rồi đưa tài liệu của cao ốc Sang Ý cho Tần Duy.

Cô gọi điện thoại book vé máy bay, chuyến bay lúc 1 giờ chiều ngày 9 tháng 4. Để điện thoại xuống, không hiểu sao An Hồng lại nghĩ đến Lộ Vân Phàm, kể từ một ngày trước, khi cô không tham gia bữa tiệc đó, anh liên tục gọi điện thoại tới nhưng cô không bắt máy, sau đó Lộ Vân Phàm cũng không liên lạc với cô nữa.

Từ trước đến giờ anh vốn là người kiêu ngạo, mặc dù đang ở trước mặt cô, anh đã một lần nữa cúi thấp đầu nhưng không có nghĩa là không có giới hạn.

An Hồng nhớ đến ý nghĩ buồn cười của mình đêm qua, cô đoán chắc là do hỗn hợp nicotin cùng men rượu làm phát sinh ra suy nghĩ quái quỷ đó. Giữa bọn họ đã thực sự kết thúc rồi.

Cô gọi điện thoại cho Trần Hằng, hẹn anh buổi tối cùng nhau ăn cơm, cũng nói cho anh biết chuyến bay trở về thành phố T vào ngày mai, Trần Hằng vui vẻ đồng ý, nói muốn đưa cô ra sân bay. Ở thành phố T, Trần Hằng đã trở thành người thân thiết nhất của An Hồng.

Kết thúc cuộc trò chuyện không bao lâu, chuông điện thoại di động lại vang lên.

An Hồng vừa nhìn số điện thoại gọi đến —— Lộ Vân Phàm.

Cô nhắc máy: "Alo."

"....."

"....."

An Hồng nghĩ, là muốn so kiên nhẫn sao? Được! Ở phương diện này, Lộ Vân Phàm còn chưa từng thắng nổi cô đâu.

Quả nhiên, anh lại thua thêm một lần.

"Em đang làm gì?" Lạnh lùng giọng nói.

"Không làm gì, đang ở khách sạn."

"Buổi tối có thời gian không?"

"Không có, em đi ăn cùng Trần Hàng."

"Hủy hẹn với anh ta."

"Hả?"

"Anh nói em hủy cuộc hẹn với anh ta."

"Tại sao?"

"Không phải em đã nói giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi sao? Tối nay anh muốn em đi với anh đến một nơi."

"Em không rảnh, em đã có hẹn với anh ấy."

"....." Lộ Vân Phàm im lặng một lúc, giọng nói đột nhiên nhẹ nhàng hơn, "An An, buổi tối anh phải tham gia một bữa tiệc, em đi cùng anh được không, anh cần một người bạn gái."

An Hồng sững sờ, nghe giọng nói của anh mang theo nài nỉ, nghĩ đến chân anh đang bị thương, cô thực sự không đoán ra được ý đồ của anh. Có lẽ đây chỉ là lý do Lộ Vân Phàm nghĩ ra để gặp mặt, có lẽ đúng là anh không muốn đi dự tiệc một mình. Mặc dù Lộ tổng muốn tìm bạn gái là một chuyện dễ dàng, nhưng An Hồng biết, lúc này anh sẽ không làm như vậy.

Đột nhiên, An Hồng nghĩ tới khả năng đó, cô trừng mắt nhìn phía trước, lấy hết dũng khí, nói: "Được rồi."

"Hả?" Lộ Vân Phàm đột nhiên không kịp phản ứng lại, anh vô cùng kinh ngạc. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị tinh thần giằng co một trận, giống như những lần trước, nhưng cho dù thế nào thì anh cũng không nghĩ đến, An Hồng lại vui vẻ đồng ý.

"Nói cho em biết thời gian và địa điểm, em đến chỗ anh hay anh tới đón em? Quy mô và mục đích của bữa tiệc như thế nào, em còn đi chuẩn bị lễ phục."

"....." Anh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

"Không có tín hiệu hả?" An Hồng cầm điện thoại di động nhìn một chút, "Tại sao không nói lời nào?"

"À..... Là tiệc mừng ký kết thành công hợp đồng giữa Vũ Hoa và một công ty Hoa Kỳ, quy mô cũng bình thường thôi. 5 giờ Tiểu Cao sẽ đón anh, sau đó anh sẽ tới chỗ em..em cho anh địa chỉ khách sạn."

An Hồng đọc địa chỉ cho anh, nói: "Em sẽ chuẩn bị, buổi chiều gặp lại."

Cúp điện thoại, cô nghĩ, cho anh một cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội.

Chiếc kén mặc dù vô cùng dày nhưng vẫn có ngày phải phá kén mà ra, cô cũng muốn thử một lần.

An Hồng gọi điện thoại cho Trần Hàng, xin lỗi vì phải hủy bỏ cuộc hẹn, hơn nữa thành thật nói cho anh biết, buổi tối mình đi cùng Lộ Vân Phàm. Trần Hàng cười nói không sao, hơn nữa còn chúc cô vui vẻ.

1 giờ chiều, An Hồng đi trung tâm thương mại, chọn một chiếc váy đầm màu xanh nhạt, tay dài, cổ chữ V, ôm sát người, kiểu dáng đơn giản ưu nhã, chất liệu rất tốt, tay áo cùng cổ áo được thêu rất tinh tế, dài đến giữa đùi. Cô mặc lên người, ôm trọn vóc dáng mảnh mai uyển chuyển, An Hồng soi gương cảm thấy rất hài lòng.

Tiếp đó, cô lại mua đôi giày cao gót đồng màu, một chiếc ví cầm tay nhỏ, sau khi mua đầy đủ, cô đi đến thẩm mỹ viện để chuyên viên trang điểm giúp cô trang điểm đơn giản và làm tóc, mái tóc dài được búi nghiêng sau gáy, không dùng đến đồ trang sức.

An Hồng trở lại khách sạn, đeo bông tai kim cương, lúc này đã gần 5 giờ chiều.

5 giờ 10 phút, Lộ Vân Phàm gọi điện thoại đến, An Hồng xuống lầu, đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy anh đang chờ ở sảnh.

Lộ Vân Phàm đứng ở cửa sổ sát đất trong sảnh khách sạn, quay lưng về phía An Hồng, anh mặc bộ âu phục màu đen, hai tay đút túi quần, cả người tự nhiên tùy ý đứng đó. An Hồng nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ diệu, chỉ cảm thấy không khí bên người đều ngừng lưu động, bên tai cũng không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Bên ngoài cửa sổ, ráng chiều vàng ươm ánh chiếu lên người anh.

An Hồng nhìn cảnh tượng đó, mắt cô hơi nheo lại. Cô nghĩ đến một ngày kia, cũng là lúc trời chiều, Lộ Vân Phàm cùng cô đi trên đường nhỏ trong rừng gần trường học, gió thổi qua gương mặt hai người, cô ở phía sau, nheo mắt lại nhìn anh.

Khi đó mặc bộ quần áo đá bóng Real Madrid màu trắng, áo số 7, tay phải cầm một lon cola, tay trái cầm áo khoác thể thao vắt lên vai, chậm rãi.....

"Yes!!" Anh vui vẻ kêu lên, tinh thần phấn chấn cũng lan đến An Hồng đang ở sau lưng.

Cô mỉm cười, gọi anh:

"Lộ Vân Phàm."

Nghe được giọng nói của cô, anh quay đầu lại, ánh nắng chiều chiếu lên khuôn mặt anh, trầm mặc, bình thản, trong ánh mắt có chút cô đơn. An Hồng nhìn anh, dần dần dung hợp với khuôn mặt cười tủm tỉm ngây ngô trong quá khứ. Chỉ là, một giây kế tiếp, anh chậm rãi xoay người lại, đuôi phải cứng ngắc lập tức kéo An Hồng ra khỏi ký ức.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, An Hồng cảm nhận được sự kinh ngạc và tán thưởng trong mắt anh.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhìn anh cười nói: "Lộ tổng, hôm nay anh rất đẹp trai."

Rốt cuộc Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Anh là người hẹp hòi

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Hoa Tín nằm ở trung tâm thành phố, đây là một khách sạn 5 sao của tập đoàn Vũ Hoa.

Lúc An Hồng khoác tay Lộ Vân Phàm đi vào phòng tiệc, anh nói nhỏ bên tai cô: "Hôm nay em rất đẹp."

"Cám ơn." An Hồng cười rạng rỡ, chỉ kẻ mắt màu đen hơi cong lên phía đuôi mắt, cặp mắt hẹp dài đeo lông mi giả trông vô cùng quyến rũ, ánh mắt linh động, phong tình vạn chủng. An Hồng không đẹp theo quan niệm truyền thống mà vẻ đẹp của cô mang nét riêng biệt khiến người ta khó có thể quên được.

Lộ Vân Phàm cũng rất phong độ, anh mặc bộ âu phục màu đen, vóc dáng cao lớn kiên nghị, nhìn rất phấn chấn. Tóc vuốt keo chỉnh tề, khuôn mặt anh tuần hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Anh và An Hồng đứng chung một chỗ, cho dù là về chiều cao hay dáng vẻ hay khí chất đều vô cùng xứng đôi.

Chỉ là, tư thế đi bộ của Lộ Vân Phàm khó tránh khỏi làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc lại tiếc nuối, giống như một ly thủy tinh đắt tiền, tinh xảo sáng láng lại xuất hiện một vết nứt, làm người ta không nhịn được phải thở dài.

Lộ Vân Phàm đi rất chậm, anh không thích những dịp như thế này, bởi vì chắc chắn sẽ có người quăng ánh mắt cổ quái về phía anh, khiến anh cảm thấy chán ghét..

Hết lần này tới lần khác, anh phải có mặt, thật may mắn là có cô ở cùng anh.

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, đột nhiên cảm thấy tâm tình bình tĩnh lại, những cảm xúc tiêu cực dường như cũng tiêu tán rất nhiều.

Quy mô bữa tiệc cũng không như lời Lộ Vân Phàm nói, ngược lại khá trang trọng.

Vàng son lộng lẫy, ánh sáng chói lọi, bữa tiệc tổ chức trong đại sảnh rộng 500m vuông, được bố trí sân khấu nhỏ, sàn nhảy, tiệc đứng kiểu Tây và khu vực ăn uống, hoa tươi và các đồ vật trang trí nhã nhặn, thức ăn hấp dẫn, phong phú, ly rượu vang pha lê lấp lánh, bộ đồ ăn màu trắng được sắp xếp gọn gàng, còn có ban nhạc sống biểu diễn.

Lúc Lộ Vân Phàm và An Hồng đi vào trong phòng tiệc thì phần lớn khách mời đã đến, nhân viên bộ phận PR của Vũ Hoa đang tích cực đón tiếp khách mời từ các bên.

Dưới chiếc đèn pha lê khổng lồ, nhiều khách mời mặc đồ Trung Hoa đang đi dạo xung quanh, có người nhìn thấy Lộ Vân Phàm, lập tức tiến lên chào.

Lộ Vân Phàm bắt đầu bắt tay nói chuyện cùng mọi người, lúc này nhìn anh trầm tĩnh, khuôn mặt lạnh nhạt mỉm cười, mọi cử động đều thành thục, khôn ngoan. An Hồng ở bên cạnh anh, nghĩ thầm tuy có lúc anh ngây ngô khiến cô nổi điên nhưng chỉ số IQ của anh cao là không thể nghi ngờ. Nhìn đáng về tính toán kỹ lưỡng của anh, cô nghĩ anh cũng đã biến thành một nhân vật hồ mưa gọi gió trên thương trường, giống như ba anh vậy.

Ở trên xe, An Hồng đã nghe Lộ Vân Phàm giới thiệu qua, biết được trong bữa tiệc có một số quan chức thành phố J, bộ phận quản lý cấp cao của Vũ Hoa, cùng quản lý cao cấp bên công ty Hoa Kỳ mà Vũ Hoa hợp tác, còn có đại diện của một số khách hàng đặc biệt của Vũ Hoa. cũng tham dự. Cô nói với phục vụ mang đến một ly sâm panh, nhìn Lộ Vân Phàm đứng ở phía xa đang nói chuyện cùng với một người đàn ông trung niên.

Đây không phải là lần đầu tiên cô tham dự bữa tiệc như thế này, cũng không cảm thấy khẩn trương lo lắng, ngược lại bởi vì ý tưởng "Thử một chút" ở

trong lòng, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng.

An Hồng nghĩ, uống chút rượu ngon, ăn chút thức ăn ngon, xem một chút trai xinh gái đẹp trong phòng cũng là một chuyện thú vị. Nhưng mà, cô lại là người phụ nữ bên cạnh người lãnh đạo có vị trí cao nhất trong Vũ Hoa, điều này làm cô có cảm giác không quen.

An Hồng uống một hợp rượu, phát hiện ra mình bị rất nhiều người vô tình hay cố ý quan sát.

Cô là người phụ nữ mà Lộ Văn Phàm đưa đến, bọn họ nhất định đang suy đoán thân phận của cô.

Lúc này, người dẫn chương trình của bữa tiệc bắt đầu lên bục nói chuyện, sau khi ba hoa chích chòe một hồi về chuyện hợp tác giữa hai công ty, anh ta mời lãnh đạo Vũ Hoa lên đọc diễn văn.

An Hồng cho là Lộ Văn Phàm sẽ lên, lại thấy anh từ từ đi đến bên cạnh cô.

"Anh không lên phát biểu?" Cô hỏi.

Anh lắc đầu, nói: "Phó tổng biết làm những chuyện như vậy."

Một tràng vỗ tay vang lên, An Hồng nhìn thấy một người đàn ông trung niên lên bục đọc diễn văn.

Bài phát biểu dài dòng và nhàm chán, làm cho An Hồng cảm thấy không thú vị. Lộ Văn Phàm nhìn cô hỏi: "Rất nhàm chán?"

Cô ngẩng đầu cười với anh, nói: "Cũng may, có rượu uống là được." Sau đó bung ly rượu lên nhấp một ngụm.

"Tiểu tửu quý." Anh cười lên, ánh mắt sáng ngời ấm áp như ánh mặt trời.

An Hồng ngây ngốc, cái tên này cũng đã lâu lắm rồi không nghe được.

Cô cười tươi, lắc ly rượu: "NO, hiện tại phải là Lão Tửu Quý rồi."

Sau khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, ban nhạc chơi một bản nhạc dance rất hay.

Có khách mời dùng buffet, có khách tụm năm tụm ba trò chuyện, có người uống rượu, có người hút thuốc lá, có nam nữ nắm tay đi vào sàn nhảy.

Lộ Văn Phàm đi vào phòng vệ sinh, An Hồng cầm ly rượu đi đến nơi để đồ ăn, muốn lấy chút đồ.

Đang phân vân lựa chọn giữa tôm hùm phô mai và cá hồi, sau lưng truyền đến một giọng nam dễ nghe: "Hi!"

An Hồng quay đầu lại, thấy một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo đang cười với cô. Anh ta mặc bộ tây trang màu xám đậm, dáng người rất đẹp, làn da hơi ngăm. Đường nét khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt xéch đào hoa, khóe miệng đang nở nụ cười quyến rũ.

Khóe miệng An Hồng cong lên, cười với anh ta: "Hi."

Người đàn ông nói: "Cô gái xinh đẹp, tôi đã để ý đến cô từ lâu, không biết tôi có vinh dự mời cô nhảy một điệu không?"

An Hồng nghĩ thầm, anh ta thật là một người thẳng thắn.

Nhưng mà cô vẫn tươi cười từ chối: "Thật xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ."

Người đàn ông không bực mình, ngược lại nói: "A, vậy thì thật là quá tốt, tôi là một thầy dạy nhảy, thích nhất là dạy một cô gái xinh đẹp, đảm bảo cô học là sẽ nhảy được."

An Hồng nhìn ánh sáng trong mắt anh ta bắn ra bốn phía, nói: "Thật sự xin lỗi, bạn tôi vừa ra ngoài, anh ấy không thích tôi khiêu vũ cùng người khác." Cô nói sự thật.

"Bạn trai?" Anh ta nháy mắt hỏi.

An Hồng cười cười không nói lời nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Lộ Văn Phàm không phải là người hẹp hòi." Người đàn ông đột nhiên cười lên, khẳng định, "Cô không cần phải sợ cậu ta, nếu cậu ta nhìn thấy cô khiêu vũ cùng tôi, sẽ không làm khó dễ cho cô."

"Hả? Tại sao? Anh rất hiểu anh ấy?" An Hồng cảm thấy thú vị, nghe giọng nói anh ta không giống như là người của Vũ Hoa, có người nào dám nói bất kính với Boss của mình như vậy.

Người đàn ông cười nói: "Nhảy cùng tôi, tôi sẽ cho cô biết."

An Hồng hí hóp nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này hết sức đáng yêu, nhất là cái tính nết thoải tha giống hệt người kia.

Cô nói: "Được rồi, chỉ là, tôi còn chưa biết tên của anh."

"A! Sor-ry, tôi tên là Nico, còn cô, cô tên là gì?"

"Tôi là Ann." An Hồng cười híp mắt, sau đó đặt tay vào tay Nico, hai người cùng đi vào sàn nhảy.

Khi Lộ Vân Phàm từ toilet trở lại, lập tức nhận ra hình bóng trắng trắng trong sàn nhảy.

Thân thể của anh lập tức cứng ngắc, đôi mắt nhìn chăm chăm cặp nam nữ đang tươi cười.

Có người phục vụ bàn đi đến gần Lộ Vân Phàm, anh lấy một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng vừa cay vừa ngọt thiếu đốt cổ họng nhưng anh lại không hề cảm nhận được.

Thả lại ly rượu, anh lại lấy một ly, chỉ là cầm ở trong tay, ánh mắt vẫn dán vào hình ảnh của người nào đó trên sàn nhảy.

An Hồng và Nico nhảy rất vui vẻ, Nico thực sự là một bạn nhảy rất giỏi, anh ta cầm tay An Hồng, hai người cùng nhảy điệu Waltz. An Hồng xoay vòng một cách duyên dáng, cô cảm thấy mình và Nico phối hợp rất ăn ý, theo tiếng nhạc du dương, thư giãn và vui vẻ. Tâm tình của cô rất tốt, tất cả các phiền muộn buồn bực, có lẽ sẽ chấm dứt trong buổi tối hôm nay.

Sau khi âm nhạc lắng dần, cô và Nico nắm tay, bước chậm rãi.

Tay Nico nhẹ nhàng nắm lấy eo An Hồng, anh ta nói: "Cô lừa tôi, rõ ràng là cô nhảy rất tốt."

An Hồng ngưng ngưng cười một tiếng, nói: "Bây giờ có thể nói cho tôi biết được không?"

"À..... Tôi cùng Jesse quen biết đã rất nhiều năm, trong thời gian còn ở Mỹ." Nico cười.

"Jesse?"

"Chính là Lộ, Jesse Lộ, cô không biết tên tiếng Anh của cậu ấy?" Nico cảm thấy kỳ quái.

"Tôi là người Trung Quốc, anh ấy cũng là người Trung Quốc, tại sao người Trung Quốc lại cần lấy tên tiếng Anh?" An Hồng chế nhạo nhìn anh ta, nói, "Tôi ghét nhất loại người sinh ngoại, giống như mặt trăng của nước ngoài đều là kim cương hết."

Nico vô tội nói: "Không phải là cô cũng có tên tiếng anh đấy thôi? Còn nữa, cô đang ám chỉ tôi hả? Tôi vốn là người Mỹ."

Ách..... An Hồng cảm thấy lúng túng, hỏi: "Anh là bạn học cùng lớp lúc anh ấy đi du học?"

"No, Just Friends."

An Hồng bĩu môi, nói: "Tôi còn tưởng rằng hai người rất thân thiết, vậy tôi khuyên anh nên cẩn thận một chút."

"Why?"

"Bởi vì như anh biết, Jesse Lộ là người rất hẹp hòi, tôi sợ anh ấy nhìn thấy tôi và anh khiêu vũ sẽ đánh anh vỡ mũi." An Hồng nói xong cũng không nhận được cười phá lên.

"Ha ha ha ha ha!" Nico cười rất lớn tiếng, anh ta liếc mắt ra bên ngoài sàn nhảy, rất dễ dàng nhìn thấy người đàn ông với sắc mặt xanh mét, đang uống rượu giải sầu. Anh ta hỏi, "Cô cảm thấy cậu ấy đánh thắng tôi sao? Mặc dù cậu ấy cao hơn tôi một chút nhưng tôi mạnh hơn."

"Anh ấy gầy hơn so với anh nhưng sức lại không nhỏ. Anh có biết là trước kia có một tên lưu manh, sàm sỡ người bạn nữ mà anh ấy thích, suýt chút nữa thì bị anh ấy đánh chết.." An Hồng cũng nhìn thấy Lộ Vân Phàm bên ngoài sàn nhảy, không biết vì sao cô lại không cảm thấy khản trương, chỉ là rất tùy hứng cùng Nico trò chuyện, trên mặt còn nở nụ cười rạng rỡ.

"Cậu ấy rất bạo lực? Thực sự không có nhìn ra." Nico lắc đầu cười, đột nhiên khề cúi người nói, "Ann, cô rất thú vị, tôi thích cô, không bằng chúng ta quen nhau đi?"

"Không cần." An Hồng bị anh ta ép sát phải ngã về phía sau, nghiêm túc trả lời.

"Why? Jesse có gì tốt?" Nico nhún nhún vai, nói, "Có phải vì da cậu ấy trắng hơn da tôi? Lúc tôi đến Trung Quốc, phát hiện ra rất nhiều phụ nữ thích đàn ông da trắng, thực sự rất kỳ quái."

An Hồng bị anh ta chọc cười, lôi kéo tay anh ta xoay một vòng, cũng không trả lời.

Nico còn nói: "Do you know? Ann, cô là kiểu phụ nữ mà tôi rất thích!" Nhìn anh ta rất hưng phấn, đôi mắt sáng lên.

"Ồ? Tôi cảm thấy rất vinh dự." An Hồng cười.

"Thật! Tôi từng nói với chị dâu là tôi rất thích những cô gái cao, đáng đẹp, có cặp mắt nhỏ dài, mà cô lại thỏa mãn những điều đó, cho nên tôi rất thích cô!"

An Hồng bật cười, nghĩ thầm tính cách của người đàn ông trước mặt này có chút trẻ con.

Cô nói: "Sorry, sợ rằng sẽ làm cho anh thất vọng, chỉ vì nghĩ cho sự an toàn của anh, tôi nghĩ tôi nhất định phải từ chối."

Lúc này, một điệu nhảy kết thúc, Nico có chút mất mát, anh ta không thể không buông tay An Hồng, cùng cô đi ra khỏi sàn nhảy.

Lộ Văn Phàm đen mặt đứng ở bên ngoài sàn nhảy chờ họ, chiếc cằm kiên nghị, môi mỏng cứng ngắc, đôi mắt đen không nhìn thấy đáy.

An Hồng nhìn tay anh cầm ly rượu, cũng bởi vì uống rượu mà khuôn mặt có chút đỏ ửng, trong lòng An Hồng cảm thấy lo lắng.

Nico nhìn thấy Lộ Văn Phàm liền kêu lên: "Jesse! Đã lâu không gặp!"

Khuôn mặt Lộ Văn Phàm lạnh lẽo như núi băng nghìn năm, anh híp mắt lại, nhìn Nico nói: "Không phải là cậu đã nói sẽ không đến sao?"

"A..... Bởi vì mình có người bạn học ở thành phố này, nhân tiện đến thăm cô ấy." Anh cợt nhả cười đùa mà trả lời, còn nói, "Mới vừa rồi mình mượn Ann để nhảy một điệu, cậu không để bụng chứ?"

Sự lạnh lẽo trong mắt Lộ Văn Phàm dần dần biến thành ngọn lửa hùng hực. An Hồng nhìn anh, suy nghĩ có nên nói gì đó hay không.

Lúc này, Nico đột nhiên ngừng cười đùa, thay đổi thành bộ mặt nghiêm chỉnh, nét mặt lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén, anh vỗ vỗ vai Lộ Văn Phàm, nói: "Được rồi, nói việc chính. DP rất coi trọng việc hợp tác lần này, nó cũng là nền tảng cho sự phát triển của của bọn mình ở Châu Á. Mình đến đây là muốn thương lượng với cậu một chút, nội dung cụ thể thì thứ hai mình qua văn phòng gặp cậu nói chuyện."

"Ừ." sắc mặt của Lộ Văn Phàm hòa hoãn một ít. An Hồng cũng biết DP chính là công ty Hoa Kỳ hợp tác với Vũ Hoa. Cô quan sát Nico một lần nữa, quả nhiên anh ta không phải là người bình thường.

Nico vừa cười vừa nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Thời gian cũng không sớm..., mình phải đi tìm người bạn nhỏ rồi. Đúng rồi, Jesse, bữa tiệc hôm nay rất được, mình chơi rất vui vẻ." Anh nói rồi nháy mắt với An Hồng, thậm chí An Hồng còn thấy anh liếc mắt đưa tình với cô.

Đột nhiên, Nico nhanh chóng cúi người, hôn lên mặt An Hồng: "Rất hạnh phúc được biết cô, Ann, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô." Một giây kế tiếp, anh ta nhắc đôi chân dài, trước sự nổi giận của Lộ Văn Phàm, ung dung rời khỏi bữa tiệc.

Sau khi Nico rời đi, Lộ Văn Phàm nghiêng đầu nhìn An Hồng, An Hồng cũng nhìn anh, cô xòe tay ra nói: "Em chưa cho anh ta số điện thoại, anh ta nói linh tinh mà thôi."

"Anh biết rồi." Anh vẫn nhìn cô, một lúc sau anh nói, "An An, anh uống hơi nhiều, em đưa anh về nhà đi."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Em có yêu anh không?

Trong số tất cả những người đàn ông mà An Hồng biết, trừ những người bị dị ứng rượu hoặc đau dạ dày, Lộ Văn Phàm là người có tửu lượng kém nhất. Theo sự hiểu biết của An Hồng đối với anh nhiều năm về trước, giới hạn của anh là một chai bia, nếu tiếp tục uống sẽ bị gục xuống. Nếu uống say, nhẹ thì huơ tay múa chân nói lung tung, nặng thì nôn mửa, ở đâu cũng nằm xuống được, ai cũng không thể ngăn. Cho nên đối với An Hồng mà nói, thấy Lộ Văn Phàm uống rượu, là một chuyện rất nguy hiểm và nhức đầu.

Một tháng trước, khi Lộ Văn Phàm đến khảo sát ở thành phố T từng cùng An Hồng ăn cơm tối, hai người uống chung một chai rượu đỏ, xem ra những năm vừa qua, tửu lượng của anh đã có chút tiến bộ, tối thiểu sau khi uống 3,4 ly thì chỉ là đi không vững, hơi nghiêng ngã mà thôi.

Nhưng mà, An Hồng không nhìn lầm, tối nay anh uống rượu tây, tác dụng mạnh nhưng chậm hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi phòng tiệc, Tiểu Cao lái xe chở Lộ Văn Phàm cùng An Hồng ngồi song song ở ghế sau.

An Hồng ngồi rất ngay ngắn, vóc dáng Lộ Văn Phàm cao to như vậy lại nghiêng người tựa đầu vào vai An Hồng, dựa cả nửa người vào người cô, trong lòng cảm thấy yên ổn, thỏa mãn. Anh kéo tay An Hồng, nắm chặt trong tay, An Hồng cũng không cự tuyệt. .

Đầu Lộ Văn Phàm hơi chệnh choáng, anh cảm thấy rất kỳ quái —— hôm nay An Hồng có gì đó khác lạ. Trải qua mấy ngày nay, người phụ nữ này một mực kháng cự anh, Lộ Văn Phàm không biết mình lấy quyết tâm từ đâu, lại tìm cô một lần nữa, thật ra thì những chuyện như vậy, lúc còn niên thiếu anh vốn đã bắt đầu làm, anh và An Hồng, hình như vẫn chơi trò truy đuổi cùng cự tuyệt nhàm chán này.

Nhưng là hôm nay, cô cũng không có cự tuyệt anh, sau khi Nico rời đi, thậm chí cô còn giải thích với anh.

Lộ Văn Phàm không phải ngu ngốc, ngược lại, anh là một người vô cùng thông minh. Anh nhắm mắt lại, khóa miệng bất chợt cong lên, trong lòng nở hoa.

Lúc này, Tiểu Cao quay đầu hỏi Lộ Văn Phàm: "Lộ tổng, có muốn đưa cô An về khách sạn trước hay không?"

"Về thẳng chung cư Quảng Hòa." Lộ Văn Phàm miễn cưỡng trả lời, lại cầm chặt tay An Hồng, người phụ nữ bên cạnh cũng không lên tiếng, anh cảm thấy tương đối hài lòng.

Tiểu Cao đưa bọn họ đến chung cư, Lộ Văn Phàm nói anh ta về trước.

Anh cầm tay An Hồng, từ từ đi đến thang máy.

Rượu bắt đầu phát tác, anh phải rất cố gắng mới có thể chống đỡ thân thể, chân trái bước lên trước, để cho chân giả bên phải khó khăn cất bước theo, anh bước đi rất vất vả, An Hồng nhìn dáng vẻ khó nhọc của anh, nhanh chóng đi bên phải đỡ lấy.

Bọn họ rớt cuộc đi vào thang máy, An Hồng bấm nút, Lộ Văn Phàm dựa vào vách thang máy.

An Hồng vòng tay xuống dưới đỡ lấy anh.

Lộ Văn Phàm cúi đầu nhìn cô, nhẹ nói: "Em khiêu vũ rất tốt."

An Hồng: "Không, chỉ là tùy tiện nhảy mà thôi."

"Không, thật sự nhảy rất tốt, em và Nico là đôi nhảy đẹp nhất trong sân." Âm thanh của anh rất trầm.

"Em cũng không thích khiêu vũ, anh biết còn gì."

Lúc này, Lộ Văn Phàm đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, anh chậm rãi nói:

"An An, anh lại cũng không thể cùng em khiêu vũ nữa rồi."

An Hồng ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Lộ Văn Phàm, anh có nhớ, anh là người đàn ông đầu tiên khiêu vũ cùng em."

Nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt Lộ Văn Phàm dần dần nhu hòa hơn. Anh xoay nửa người, trọng tâm dồn lên chân trái, sau khi giữ vững thân thể, anh ôm eo An Hồng, nhìn lên khuôn mặt đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của mình, ngửi được mùi nước hoa thanh nhã trên người cô, đột nhiên cảm thấy mê man.

Đôi mắt dài nhỏ hấp dẫn của An Hồng nhìn anh chăm chú, đôi môi mềm mại gặm trong gang tấc, giống như một viên kẹo đầy cám dỗ. Lộ Văn Phàm có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt mùi rượu của cô, hầu kết nhấp nhô, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, nếu như nếm hương vị của viên kẹo này một chút thôi, cô có thể cho anh một bạt tai hay không?

Không nghĩ tới, Lộ Văn Phàm còn chưa tìm ra đáp án, người phụ nữ trước mặt đã duỗi tay ôm chặt cổ anh, nhón chân hôn lên đôi môi lạnh băng của anh.

Lộ Văn Phàm hoảng hốt một lúc.

Sau một giây đồng hồ, anh liền đáp lại sự nhiệt tình của cô.

Môi của bọn họ lập tức đan vào một chỗ, kịch liệt khuấy động bên trong, hai người dường như tìm lại được sự ăn ý năm đó.

Thang máy vẫn đang đi lên trên, trong không gian thu hẹp, bọn họ có thể cảm nhận được trái tim đang nhảy lên kịch liệt của đối phương.

Lộ Văn Phàm nhắm mắt lại, nghĩ thầm, viên kẹo thật sự rất ngọt.

Bọn họ ôm nhau đi ra khỏi thang máy, một khắc cũng không muốn tách ra. Căn hộ của Lộ Văn Phàm chính là dùng khóa vân tay, tay trái anh ôm lấy An Hồng, ở sau lưng điên cuồng chiếm đoạt, ngón trỏ phải ấn lên màn hình, sau một tiếng "Tích", tay phải Lộ Văn Phàm mảy mò phía sau, cảm đến tay nắm cửa, vận một cái liền mở ra.

Hai người đẩy dứa đi vào, cũng có chút luống cuống tay chân. Giày cao gót của An Hồng thậm chí đã dẫm vào chân phải của Lộ Văn Phàm, cô có chút hơi sợ, dừng lại, sợ anh bị đau. Lộ Văn Phàm dùng sức ôm cô trong ngực, anh cúi đầu, gục vào cổ cô, nhỏ giọng nói: "Là giả, sẽ không đau." Sau đó anh hé miệng gặm cắn vành tai và cổ An Hồng.

An Hồng lập tức rên rỉ.

Cô ném túi xách lên mặt đất, duỗi tay ôm chặt lấy Lộ Vân Phàm, ngón tay đan vào mái tóc đen dày của anh, ngẩng mặt lên, hôn đôi môi anh, gương mặt anh, chiếc cằm hoàn mỹ, cô bắt đầu tháo cà vạt của anh, hôn hěn cời bỏ chiếc áo khoác đắt giá, trực tiếp vứt xuống đất.

Cổ áo An Hồng rất thấp, mặc dù cô đã tìm mọi cách che chắn nhưng ở góc độ của Lộ Vân Phàm, có thể nhìn thấy rãnh sâu rất rõ ràng. Hình ảnh hương diễm mãnh liệt kích thích thần kinh của Lộ Vân Phàm, tay anh dò xét bên trên cổ áo An Hồng, "Roẹt ——" một tiếng, liền xé rách váy đầm của cô.

Áo ngực màu hồng da của An Hồng bị lộ ra. Cô cũng vội vàng cúi đầu tháo dây lưng quần tây của Lộ Vân Phàm, sau khi cời bỏ thắt lưng, cô giật nút cài, kéo khóa quần xuống.

Cơ bụng Lộ Vân Phàm rần rần, cách lớp quần lót màu đen, An Hồng chạm đến Lộ Tiểu Phàm cứng rắn mạnh mẽ.

"Qua ghế sofa." Giọng nói Lộ Vân Phàm khàn khàn, anh ôm lấy An Hồng, quần áo hai người xộc xệch, vừa dây dưa vừa đi đến bên ghế sofa.

Có lẽ là bởi vì Lộ Vân Phàm uống rượu, bước không vững, có lẽ là bởi vì sau khi Lộ Vân Phàm cời quần, ống quần kéo đến chân giả bên dưới đùi phải nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác. Tóm lại, bọn họ mới đi hai bước, Lộ Vân Phàm liền dẫm vào ống quần của chính mình, mất thăng bằng, kéo theo An Hồng ngã xuống đất.

"A!" An Hồng kêu lên một tiếng, theo tư thế của bọn họ, lẽ ra cô phải ngã xuống trước, Lộ Vân Phàm đè lên người cô, nhưng trong thời điểm nguy kịch, Lộ Vân Phàm ôm hông cô, dùng sức xoay người, khiến chính mình bị quăng ngã trên mặt đất "Ầm!" một tiếng.

Sau đó, An Hồng quay mặt về phía anh, ngã xuống ngực anh.

Lộ Vân Phàm bị đập vào sau gáy, đau đớn khiến anh cảm thấy choáng váng.

Hơn nữa thậm chí anh còn cảm thấy, sau khi bị ngã, chân giả ở bên đùi phải rơi ra.

An Hồng ngã cũng không đau, cô nằm trên người Lộ Vân Phàm, sau khi trấn tĩnh lại, vội vàng hỏi: "Anh không sao chứ!"

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Lộ Vân Phàm nhú mồm, sau khi hết choáng váng, cảnh vật trước mắt rốt cuộc cũng rõ ràng.

Anh nhìn thấy gương mặt đó, đang nhìn anh với vẻ lo lắng khẩn trương.

Trải qua một hồi hôn nhau điên cuồng, lớp trang điểm trên mặt cô đã phai nhạt chút ít, lúc này thoạt nhìn có chút đáng yêu.

Tóc mái xòa xuống bên gò má, làn da chạm vào mặt Lộ Vân Phàm, làm anh cảm thấy nhột.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, nâng tay phải lên, vén tóc ở hai bên má An Hồng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo bên mắt trái của cô.

Anh nói: "An An, em có yêu anh không?"

An Hồng nhìn đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như biển, không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Lộ Vân Phàm đợi trong chốc lát, thấy cô không lên tiếng, ánh sáng trong mắt trở nên ảm đạm, anh cười nhẹ, nói: "An An, em lấy xe lăn lại đây cho anh."

"Sao rồi?" Cô vừa lo lắng hỏi vừa vội vàng rời khỏi người anh.

Lộ Vân Phàm ngồi dậy, nói: "Chân giả rơi ra, không có cách nào đi bộ."

"A! A..... Ở chỗ nào? Xe lăn đó." An Hồng đứng lên.

"Ở phòng ngủ."

An Hồng đi vào phòng ngủ, lấy xe lăn màu đen bên cạnh giường đẩy ra ngoài, nhìn người đàn ông đang ngồi dưới đất, không khỏi có chút ngại ngùng.

Lộ Vân Phàm ngồi trên mặt đất, áo sơ mi trắng mặc trên người đã nhăn nhúm, cổ áo mở rộng, cà vạt bị An Hồng cời một nửa, treo lủng lẳng trước ngực, cà vạt áo sơ mi cũng bị kéo ra ngoài. Quần anh có lẽ bị cời đến nửa hông, lúc này cũng nhìn không ra là đồ đắt tiền, thắt lưng tháo ra ở trên quần, khóa quần kéo xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy quần lót màu đen.

Lộ Vân Phàm ngửa người về phía sau, đôi tay chống đỡ trên mặt đất. Chân trái hơi quỳ, đùi phải —— đang im lặng nằm trên sàn.

An Hồng nhìn dáng vẻ nhếch nhác của anh, có chút không thể thích ứng.

Trong trí nhớ của cô, Lộ Vân Phàm là chàng trai kiêu ngạo nhất thế giới, cô chưa bao giờ nghĩ tới một ngày, anh sẽ mất đi một chân, bắt buộc đi ngồi dưới đất, chỉ có thể dựa vào xe lăn mới tiếp tục di chuyển.

Lộ Vân Phàm nghe được động tĩnh của An Hồng, nghiêng đầu lại, anh nhìn thấy bộ dáng của cô, không khỏi nở nụ cười. Áo tắm của An Hồng đã bị anh xé rách, tóc tai tán loạn, thậm chí cô không hề biết áo ngực đã lộ ra ngoài, cứ ngơ ngác đứng trước mặt anh như vậy.

Lộ Vân Phàm nói: "Đẩy xe lên tới đây, An An, em đỡ anh ngồi xuống."

An Hồng vội vàng đẩy xe lên tới bên Lộ Vân Phàm, cô cúi người xuống, vịn cánh tay anh. Lộ Vân Phàm dùng sức bên chân trái, dưới sự giúp đỡ của An Hồng, anh đứng lên, rất nhanh sau đó ngồi lên xe lăn.

Anh dùng tay nhắc chân giả đặt lên bàn đạp, hơi thở dài một chút, sau đó ngẩng đầu nói với An Hồng: "An An, em đi tắm đi, tủ phòng tắm có áo choàng sạch, bàn chải, kem đánh răng, đồ dùng cần thiết. Quần áo của em đã hỏng rồi, hôm nay quá muộn, ngày mai anh sẽ cho người đi mua bộ khác, tối nay em ngủ ở đây."

Ngón tay anh chỉ nhà vệ sinh phòng khách.

An Hồng cúi đầu nhìn chính mình, lập tức nhìn thấy ngực bị lộ một nửa, cô vội vàng khoanh tay trước ngực che lại.

Lộ Vân Phàm xoay đầu đi nở nụ cười, anh nói: "Ở trước mặt anh em còn ngại ngùng cái gì, đồ ngực."

An Hồng có chút xấu hổ, nói: "Vậy em đi tắm, anh thì sao?"

"Anh vào toilet phòng ngủ để tắm"

"Anh..... Có cần em giúp hay không?" An Hồng chần chờ hỏi.

"Không cần." Lộ Vân Phàm còn chưa tỉnh rượu, anh cười híp mắt, một chút cũng không tức giận, ngược lại không nóng không lạnh trả lời, "Cuộc sống như thế anh cũng đã quen thuộc rồi, tự mình có thể xử lý. Em đi tắm đi, tắm xong thì đến phòng ngủ, cẩn thận bị cảm."

Đứng dưới vòi hoa sen ở phòng tắm, An Hồng suy nghĩ miên man.

Nước nóng thoải mái xả lên mặt, cô đang suy nghĩ, vừa rồi cô và Lộ Vân Phàm điên cuồng rốt cuộc là bởi vì sao.

Cô không có đáp án, hoặc là nói, cô có ý bỏ quên đáp án đã sáng tỏ trong lòng mình từ lâu.

An Hồng căn bản cũng không ý thức được, cô nhớ nhưng Lộ Vân Phàm đến mức nào, nhớ cái ôm của Lộ Vân Phàm, nhớ nụ hôn của Lộ Vân Phàm.

Cô vô cùng nhớ nhưng người này, Lộ Vân Phàm.

Tắm xong, An Hồng mặc áo choàng tắm đi vào phòng ngủ, tóc dài để xõa, cả người nhẹ nhàng thư sướng, lúc này An Hồng đột nhiên rất muốn uống một ly rượu đỏ, hút một điếu thuốc.

Cô mỉm cười, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy xe lăn màu đen để bên giường, liếc mắt sang hướng khác, lại thấy chân giả của Lộ Vân Phàm đang tựa vào tủ đầu giường.

Chân giả vẫn còn treo quần tây đen dài, An Hồng không nhìn ra hình dáng, nhưng là chỗ tiếp giáp với đùi lại thấy được rất rõ ràng.

Cô nhìn nó một lúc rồi dời tầm mắt, cô biết, Lộ Vân Phàm đang cố gắng để cho cô biết cuộc sống chân thực của anh. Anh không giấu chân giả, có phải hay không nói lên rằng anh đã chuẩn bị tinh thần, muốn An Hồng nhìn được cơ thể khuyết thiếu của mình.

An Hồng từ từ ngồi vào mép giường, tưởng tượng thấy chỉ chốc lát nữa có lẽ sẽ chuyện xảy ra. Người đàn ông kia mất đi một chân, thân thể của anh đã sớm cùng quá khứ có sự khác biệt, An Hồng không xác định được, lúc chứng kiến cơ thể không trọn vẹn của anh thì cô còn có thể giữ được tỉnh táo, tâm trạng bình tĩnh nữa không. Cô rất sợ mình sẽ không kiềm chế được mà thương hại anh.

Sau nửa giờ suy nghĩ lung tung, cửa nhà tắm của phòng ngủ chính mở ra.

Lộ Vân Phàm mặc áo choàng tắm xuất hiện trước mặt An Hồng.

An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, hai tay anh đang chống nạng, bên dưới áo choàng tắm dài sát đất, chỉ có một chân đang dẫm lên mặt đất.

Tóc Lộ Vân Phàm ướt nhẹp, anh cũng không lau khô, vẻ mặt nhàn nhạt, An Hồng nhìn đôi mắt anh, cũng không nghĩ ra anh đang muốn nói điều gì.

Hai tay Lộ Vân Phàm chống nạng đi về phía trước, chân trái bước một bước, lại chống nạng đi đến, cứ như vậy từng bước từng bước tới bên giường.

Anh ngồi vào trên mép giường, song song cùng An Hồng, anh quay đầu lại nhìn cô, nói: "Em đừng biểu hiện giống như là đang gặp quỷ như thế, anh chỉ thiếu một cái chân, đeo chân giả vào có thể đi bộ, anh không sao."

Nhưng sự kích động trong mắt An Hồng cũng không che giấu được, cô cúi đầu, luống cuống nói: "Không còn sớm, anh uống cũng hơi nhiều, nghỉ sớm đi."

"An An."

"....." An Hồng không lên tiếng.

"Có phải em ghét bỏ anh vì mất một chân hay không?" Ánh mắt né tránh của cô đã bị anh nhìn thấy, lại bình tĩnh hỏi ra cái vấn đề này, trong lòng Lộ Vân Phàm cũng không có quá nhiều thất vọng đau lòng.

Đây cũng là lẽ thường, anh không còn là thiếu niên thanh xuân trong quá khứ có thể chạy nhảy, anh hi vọng cô trở lại bên cạnh anh, nhưng cô cự tuyệt một lần lại một lần. Cuối cùng trong lòng Lộ Vân Phàm cũng xuất hiện suy nghĩ kia, anh đã là một người tàn tật, yêu cầu cô như vậy có phải là quá ích kỷ hay không?

An Hồng nghe anh hỏi, ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt bình thản của anh. Cô cắn môi, suy nghĩ một chút lắc đầu nói: "Không phải, em chỉ đang suy nghĩ, tại sao em lại rời khỏi anh lâu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nếu thời gian có thể quay trở lại

Lộ Vân Phàm nghe An Hồng nói, sững sốt một lúc lâu, anh nhìn vào đôi mắt cô, trong lòng lặp lại lời nói của An Hồng, trên mặt lại không rõ cảm xúc.

An Hồng bình tĩnh nhìn Lộ Vân Phàm, vào giờ phút này, lòng cô rất bình thản, không có thấp thòm lo âu, không có mâu thuẫn, chỉ có kiên định cùng tin tưởng—— Lộ Vân Phàm, em muốn trở lại bên cạnh anh.

Lộ Vân Phàm chậm rãi giơ tay lên, quàng qua vai An Hồng, cánh tay anh dùng sức, từ từ ôm cô vào trong ngực.

Anh rất cẩn thận, mỗi động tác đều dè dặt, không biết liệu An Hồng có đột ngột đẩy anh ra hay không. Anh cũng không dám chắc câu nói mình nghe được, có phải là ảo giác không.

Nhưng mà, người phụ nữ trong ngực chẳng những không đẩy anh ra, hơn nữa còn giơ tay lên ôm lấy cơ thể anh. Cảm nhận được cánh tay cô ôm chặt eo mình, cảm xúc căng thẳng trong trái tim dần dần buông lỏng.

Anh ôm cô chặt hơn, bàn tay vuốt ve sống lưng cô, An Hồng cũng vậy, gương mặt cô áp sát vào lồng ngực rắn chắc của Lộ Vân Phàm, lắng nghe trái tim đang đập dồn dập, ngón tay cách bên ngoài lớp áo choàng tắm cũng bấm chặt vào da anh.

Bọn họ im lặng nhau rất lâu, rốt cuộc Lộ Vân Phàm thả lỏng, nhìn An Hồng đang đang dựa trước ngực, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Gương mặt anh tuấn trẻ trung, ngũ quan quen thuộc. Trên khuôn mặt này đã từng ngao ngễ tự tin, nhưng bây giờ, trong đôi mắt đen nhánh lại lấp đầy ưu thương.

An Hồng giơ tay, chạm vào mi mắt của Lộ Vân Phàm, cô nói: "Lộ Vân Phàm, thật xin lỗi."

Lộ Vân Phàm cười khẽ một tiếng, anh cầm tay cô, đặt lên môi, hôn một cái rồi nói: "Không sao, chỉ cần em bồi thường cho anh là được rồi."

"Bồi thường như thế nào?" An Hồng biết rõ còn cố hỏi lại.

"Trở về thành phố J, An An, trở lại bên cạnh anh, chúng ta ở bên nhau một lần nữa." Anh nhìn cô thâm tình.

"Được, em đồng ý với anh."

Lộ Vân Phàm cúi đầu hôn lên môi An Hồng, lần này anh vô cùng dịu dàng.

Anh cởi bỏ áo choàng tắm của An Hồng, hai người ôm nhau ngã lên giường.

Ngay lúc An Hồng muốn cởi bỏ dây buộc bên hông áo choàng tắm của anh, Lộ Vân Phàm giữ tay cô lại, anh nói: "An An, tắt đèn."

An Hồng nhìn anh: "Không cần, em sẽ không để ý."

Ánh mắt Lộ Vân Phàm rất nhu hòa, anh nói: "Anh biết em sẽ không để ý, nhưng mà, hãy cho anh chút thời gian."

"Được." An Hồng hiểu ý anh, sau khi trả lời liền đi tắt đèn bàn trên tủ đầu giường.

Cả căn phòng lập tức trở nên tối đen như mực.

An Hồng mò mẫm cởi dây buộc áo choàng tắm của Lộ Vân Phàm, sau khi cởi bỏ lớp áo bên ngoài, cuối cùng tay cô cũng chạm đến thân thể cứng rắn, nóng bỏng của anh.

Tay bọn họ thăm dò tìm kiếm trên cơ thể nhau, giống như đang khai phá bảo tàng thần bí, trong lòng mang theo chờ mong, khao khát, còn có chút bất an.

Trong bóng tối, An Hồng nhắm hai mắt lại, dựa vào bản năng để hành động.

Cô vô cùng quen thuộc với thân thể của Lộ Vân Phàm, trong khoảnh khắc, cánh cửa ký ức dường như được mở ra, những kỷ niệm mãnh liệt từ lâu ào ạt tới. Bọn họ đã từng vui sướng như vậy, ăn ý như vậy, hai thân thể dây dưa lẫn nhau, linh hồn cũng dung nhập một chỗ.

An Hồng chạm đến cơ bụng rắn chắc của Lộ Vân Phàm, lồng ngực cân đối, còn có hai cánh tay thon dài, cơ bắp, sự nhiệt tình lập tức bị nhóm lửa.

Trái tim run rẩy kịch liệt.

Thân thể trống không sáu năm của cô, dường như đang chờ đợi thời khắc này để được lấp đầy.

Nụ hôn của Lộ Vân Phàm liên tục rơi trên thân thể An Hồng, bàn tay to lớn tùy ý di chuyển trên cơ thể cô, những nơi lướt qua đều làm cho thân thể An Hồng khẽ run, không ngừng rên rỉ.

Sau đó, An Hồng nắm lấy Lộ Tiểu Phàm đã cương cứng như sắt, "Uhm....." Cô rên rỉ, gờ chân lên liền muốn quán lấy anh.

Nhưng mà, cảm giác khi chân trái rơi xuống rất lạ, trống không, đùi An Hồng chạm phải vật thể kỳ lạ.

Cô chợt mở mắt, buông Lộ Tiểu Phàm ra, tay trái di chuyển xuống phía dưới dò xét.

Thân thể Lộ Vân Phàm trong nháy mắt cứng ngắc.

An Hồng chạm đến đùi phải của anh—— chỉ là phần còn lại đã bị cắt của đùi phải đang chống trên giường. Thân thể của Lộ Vân Phàm ở trên giường nhờ vào chân trái để chống đỡ thăng bằng.

An Hồng cẩn thận vuốt ve đùi phải bị cắt cụt, trong tay có thể cảm nhận được. Làn da nhẵn nhụi, bắp thịt rắn chắc, mặt cắt rất mịn, không có vết sẹo gồ ghề cũng không có u thịt. An Hồng không biết đùi phải của anh còn lại bao nhiêu, chỉ thông qua cảm giác cô cũng không thể đoán được.

Lộ Vân Phàm vẫn an tĩnh để mặc cho cô vuốt ve đùi phải, anh không động đậy, cũng không nói gì.

Đợi đến khi An Hồng chạm đến phần còn lại của chân phải đã bị cắt, một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Lộ Vân Phàm nắm lấy tay cô.

An Hồng run rẩy, giống như phục hồi lại tinh thần.

Sau khi thích ứng được với bóng tối, bọn họ có thể nhìn thấy hình dáng của nhau.

An Hồng nhìn vào đôi mắt Lộ Vân Phàm, hỏi: "Có đau không?"

Lộ Vân Phàm lắc đầu.

"Em có tìm hiểu, thấy nói có một loại đau đớn khiến cho người ta hôn mê."

"Anh không có, em hãy yên tâm." Lộ Vân Phàm cầm tay cô, vuốt ve đùi phải một lần nữa, anh nói tiếp, "Anh đã hồi phục rất tốt, dùng chân giả đi lại cũng thuận tiện, vấn đề của anh nằm ở chân trái, nếu chân trái khỏe mạnh, thậm chí anh còn có thể chạy bộ."

"Lúc ấy không phải chỉ là gãy xương hay sao, tại sao phải cắt cụt?" Cô nhỏ giọng hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ suốt một tháng qua.

"Dây thần kinh bị thương tổn, chạy chữa mấy tháng cũng không thể giữ được."

"..... Thật xin lỗi"

"Việc này không liên quan đến em, An An, em cũng biết đó là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa, tất cả đều là do anh."

"....."

"An An."

"Hà?"

"Anh rất khó chịu."

"Cái gì?"

"Một tháng này, em và anh ở chung một chỗ, đã phải dùng giữa chừng ba lần, đây là lần thứ tư rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc anh hông mất."

"....."

An Hồng không lên tiếng, Lộ Vân Phàm lại tiếp tục động tác, anh trêu chọc hứng thú của An Hồng, thế nhưng, người phụ nữ này lại không quay trở về trạng thái trước đó được.

Lộ Vân Phàm hôn cổ cô, hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì, anh tiếp tục đi." An Hồng lặng lẽ trả lời.

"An An." Lộ Vân Phàm dứt khoát ngồi dậy, anh lôi kéo tay An Hồng, để cho cô cũng ngồi dậy.

Trong bóng tối, anh nhìn cô chăm chú, nói: "Anh cũng cần em phối hợp, từ sau khi chân bị cắt, anh chưa từng làm, anh không biết bây giờ thân thể của anh cần làm như thế nào, cho nên, em phải giúp anh."

Nghe anh nói, An Hồng kinh ngạc. Sau đó cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bọn họ đang ở trong gian phòng tối, giống như dây leo quấn vào nhau.

Hai người kích thích thân thể nhau, ngọn lửa dục vọng rót cuộc lại đốt cháy hừng hực.

An Hồng đuổi người, chờ đợi Lộ Vân Phàm, mà anh, cuối cùng dựa vào sự giúp đỡ của cô cũng thuận lợi tiến vào thân thể cô.

Sau khi hai cơ thể dung hợp một chỗ, cảm giác thỏa mãn nhanh chóng chiếm đoạt linh hồn hai người.

Lộ Vân Phàm đối với tình huống trước mắt rất hài lòng, mặc dù anh mất một chân nhưng phương diện này hình như cũng không bị ảnh hưởng.

Anh vẫn có thể khiến cho người dưới thân dục tiên dục tử, lột bỏ sự hờ hững nguy trang, sung sướng kêu lên thành tiếng, anh vẫn có thể cùng cô đạt đến khoái lạc.

Trong giây phút kích tình, ngược lại, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm không lên tiếng, bọn họ ngồi trên giường, hai cơ thể dính sát vào nhau, hai người há mồm thở dốc. An Hồng ôm chặt cổ Lộ Vân Phàm, cảm giác sung sướng đã lâu ngập tràn toàn thân, cô cúi đầu, dịu dàng hôn người đàn ông trước mặt, trong lòng rung động, vô cùng dễ chịu.

Lộ Vân Phàm vuốt ve thân thể ướt đầm mồ hôi của An Hồng, cảm thấy trên người mình cũng dính dớp, cơn kích tình đi qua, nhịp tim dần ổn định, hô hấp không còn dồn dập, anh hôn vào gò má An Hồng, nói: "An An, đi tắm một chút đi."

"Vâng....." Lúc này An Hồng mới phát hiện ra, có chút xấu hổ, cô hỏi, "Anh muốn mở đèn không?"

Lộ Vân Phàm trầm ngâm một chút, nói: "Trước tiên đừng mở vội." Sau đó lập tức vỗ vỗ lưng của cô, cười nói, "Nhanh đi tắm, cẩn thận bị cảm."

"Được." An Hồng trả lời, kéo áo choàng ở đầu giường, tùy ý mặc lên người, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào nhà tắm của phòng ngủ chính.

Trong phòng quá tối, đợi đến khi Lộ Vân Phàm phát hiện ra, cô đã mở cửa bật đèn phòng tắm.

Lộ Vân Phàm muốn ngăn cản, đã không còn kịp nữa.

Anh sững sờ trong chốc lát, vẫn không nói gì, cũng không có đứng dậy, anh nghĩ, cứ để cô nhìn thấy thôi.

Đây là cuộc sống của anh, cô chắc chắn sẽ hiểu.

Lộ Vân Phàm nằm lên giường, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

An Hồng đi vào toilet, đầu tiên cô cũng không có phát hiện điều gì khác thường, đứng ở trước gương rửa tay xong, cô ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương.

Mái tóc dài màu đen xõa trên vai, vẻ mặt mê man.

Cô vừa trải qua một cuộc hoan ái kích tình, vừa rồi, cô còn đồng ý một chuyện rất quan trọng với người đàn ông kia.

Cô đồng ý với anh, trở về bên anh, đây là một quyết định không dễ dàng, An Hồng hi vọng mình sẽ không hối hận.

Sau đó, tầm mắt của cô tập trung vào một chỗ trong gương. Cô nhú mày quay đầu lại.

Nhìn thấy tay vịn kim loại trong phòng tắm.

Bên cạnh bồn tắm lớn, cạnh bồn cầu, thậm chí ở trên tường, kim loại màu vàng làm cô cảm thấy lóa mắt.

Cúi đầu xuống, phát hiện bên cạnh bồn rửa tay cô đang dùng, còn có một cái thấp hơn, lúc đầu cô còn tưởng rằng đó là dùng để lau nhà, hiện tại nhìn kỹ, mới biết là một cái bồn rửa mặt cao thấp giống như trong KFC.

Rất rõ ràng, bồn rửa thấp là Lộ Vân Phàm sử dụng khi ngồi trên xe lăn.

An Hồng nhớ lại nhà vệ sinh khác trong ngôi nhà này, rộng rãi sáng sủa, bài trí không có gì khác biệt, cô vẫn cho là người đàn ông kia có thể có một cuộc sống bình thường.

Nhưng! Nhưng!! Cô nhìn tất cả trước mắt, bên cạnh bồn tắm lớn còn có một đôi nặng, thậm chí dép đi cũng chỉ có một chiếc! Một chiếc!!

An Hồng lùi đến bên tường, sống lưng dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống. Cô ngồi dưới đất, mặc chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, hai tay ôm gối, nước mắt tràn mi.

Cô khóc không thành tiếng, há miệng, mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống, đôi mắt đẫm nước nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy tất cả trước mắt, cô không nhận được bùng kín miệng, đầu tựa lên tường, cơ thể không ngừng run rẩy.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, cô hi vọng có thể làm lại tất cả.

Trong buổi hoàng hôn khi trời chiều ngả về tây, trên đường nhỏ trong khu rừng gần trường, An Hồng đi sau lưng Lộ Vân Phàm, cô gọi anh:

"Lộ Vân Phàm!"

Anh quay đầu lại, cười hi hi, nói: "An An, em nhìn thấy không, mới vừa rồi anh đã trúng lon Coca!"

"Có."

An Hồng đi về phía trước mấy bước, đứng ở trước mặt anh, cô nói, "Việc đó, chuyện lần trước anh nói với em, em đồng ý."

"Thật sự?" Ánh mắt Lộ Vân Phàm sáng lên.

"Thật!" An Hồng gật đầu.

"A a a ——!! Thật thật thật?" Lộ Vân Phàm lập tức vứt bỏ áo khoác thể thao trong tay, bế An Hồng lên, ôm cô xoay mấy vòng, vui vẻ kêu lên, "An An, em thật sự đồng ý? Thật thật thật??"

"Ừ, là thật! Em đồng ý. A a a —— anh điên à! Anh mau để em xuống! Vừa mới đá bóng xong, hơi chết đi!"

Cuối cùng Lộ Vân Phàm đặt cô xuống, tay trái vẫn ôm eo An Hồng, tay phải vuốt gò má cô: "An An, Anh rất vui."

Nếu như mình không đồng ý với anh, có phải chuyện đó sẽ khác đi?

Lộ Vân Phàm mơ một giấc mơ ngắn ngủi, cơ thể hơi run, anh lập tức tỉnh giấc.

Anh hé mắt nhìn thấy ánh sáng từ trong toilet hắt ra, nghĩ thầm, tại sao cô lại tắm lâu đến thế.

Lấy điện thoại trên tủ đầu giường nhìn thời gian, thấy hơn một giờ sáng thì giật mình, anh đã ngủ mấy tiếng đồng hồ!

Nhưng An Hồng vẫn chưa đi ra ngoài? Trái tim của anh lập tức bị treo ngược lên.

Lộ Vân Phàm lấy nạng đang chống ở bên tủ đầu giường, mặc vào áo choàng tắm, hai tay chống đỡ cơ thể đứng lên, từng bước từng bước đi vào trong phòng tắm.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là thân hình co ro đang rúc ở trong góc.

An Hồng vẫn ôm gối, rụt vai, dựa vào tường, cô ngồi dưới đất, mái tóc dài xõa xuống che kín mắt, khiến cho Lộ Vân Phàm không thể nhìn rõ.

Anh đi tới, muốn ngồi xuống nhìn cô mới phát hiện ra, chỉ có một chân mà ngồi xuống thật không dễ dàng.

Cơ thể anh từ từ trượt xuống, giống như An Hồng, đặt mông ngồi trên đất.

Anh đưa tay vén tóc An Hồng, phát hiện ra cô đã ngủ từ lúc nào.

Đôi mắt sưng lên như hai quả đào, bên má còn vương lại rất nhiều nước mắt.

Trong lòng Lộ Vân Phàm hoảng sợ, anh vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ gọi: "An An, An An, tỉnh."

Âm thanh dịu dàng như vậy, thật là dễ nghe..... An Hồng dần dần mở mắt, nhìn thấy gương mặt lo lắng, tràn ngập quan tâm trước mặt.

"Đồ ngốc, tại sao lại ngủ thiếp đi ở đây." Lộ Vân Phàm thấy cô tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, còn nói, "Tại sao em lại khóc?"

An Hồng giờ tay lên xoa hai mắt sưng tấy, khóe mắt còn có nước mắt, cô luống cuống nói: "Không có việc gì, mấy giờ rồi?"

"Hơn một giờ rồi."

"A..... Em đã ngủ lâu như vậy." cô cúi đầu, đột nhiên hai mắt tròn tròn, cô nhìn thấy đuôi phải của Lộ Vân Phàm.

Anh ngồi dưới đất, chân trái quỳ gối, phần còn lại của đuôi phải đặt trên mặt đất, lúc này còn không bị áo choàng tấm che kín.

Cuối cùng An Hồng cũng nhìn thấy thân thể tàn khuyết của anh.

Đuôi phải chỉ còn lại không đến ba mươi cm, nhỏ hơn so với bên trái, vẫn có bắp thịt. Da rất trắng, phần còn lại chỗ bị cụt hơi tối màu một chút, vết sẹo cũng rất nhạt, nhìn không rõ, có thể thấy đã được phẫu thuật ở bệnh viện tốt.

Nhưng mà, không nhìn rõ thì cũng có ích lợi gì! Dù sao anh cũng bị mất một chân!!

An Hồng cắn chặt hàm răng, nước mắt lại tuôn rơi.

Nhìn người phụ nữ trước mặt đột nhiên thất thanh khóc rống lên, Lộ Vân Phàm ôm cô vào ngực, vỗ vỗ lưng cô: "An An! Không sao không sao! Em đừng khóc! Đừng khóc!"

Trong ngực anh, An Hồng càng không khống chế được, cô nín áo choàng tấm của anh, khóc lên: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!!!"

"Không phải lỗi của em! An An!" Lộ Vân Phàm nắm bả vai cô, thấy cô run rẩy kịch liệt, nhìn khuôn mặt thê lương của cô "An An, em nhìn anh, đó là chuyện ngoài ý muốn, không liên quan đến em! Em nhìn anh đi! Anh không sao! Hiện tại anh rất tốt, không có vấn đề gì!"

"Không phải vậy, không phải vậy..... hu hu hu..... Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Dường như cô đã mất đi sức lực để nghe, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không kiểm chế được.

Lộ Vân Phàm thở dài, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh nếm được hương vị mặn chát, anh biết, đó là nước mắt của An Hồng.

Cuối cùng, nụ hôn thật sâu cũng làm cho An Hồng tỉnh táo lại, cô ôm chặt lấy Lộ Vân Phàm, bắt đầu đáp trả lại sự dịu dàng của anh.

Thấy cô ngừng khóc, Lộ Vân Phàm mới rời khỏi đôi môi cô, đôi mắt đen nhìn An Hồng chăm chú, chậm rãi nói: "An An, em hãy nghe anh nói, chuyện đã qua hãy coi là quá khứ, chúng ta phải nhìn về phía trước, hiện tại anh rất tốt, không có vấn đề gì, anh không hận em, không oán không trách, anh chỉ hi vọng em có thể trở lại bên cạnh anh, em đã đồng ý, đúng không?"

An Hồng nhìn anh, trong đầu đột nhiên tỉnh táo rất nhiều, cô lau sạch nước mắt, hít mũi một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, nói: "Vậy chúng ta về ngủ đi, em ngủ ở đây mấy tiếng rồi, nền gạch rất lạnh, dễ bị cảm."

"Vâng....."

"Còn nữa, An An, em phải đỡ anh."

"Cái gì?"

Anh cười khổ một tiếng, nói: "Anh không đứng lên nổi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đôi vé, lưu lại một đêm

Một đêm này, An Hồng ngủ rất sâu, không mộng mị, ý thức cuối cùng trước khi rơi vào mê man, đó là cô nằm nghiêng, Lộ Vân Phàm dịu dàng ôm chặt cô từ phía sau.

Cơ thể hai người cong lại, giống như tư thế thai nhi nằm trong bụng mẹ, lưng An Hồng dán chặt vào lồng ngực của Lộ Vân Phàm, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cứ như vậy nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, khi An Hồng tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô phát hiện bên cạnh chỉ có chăn mền hỗn độn, không có bóng dáng của Lộ Vân Phàm. Cô dụi mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy người đàn ông đang ở phía trước cửa sổ lòi.

Lộ Vân Phàm kéo rèm, cửa sổ hơi hé mở.

P phía trước chỉ có một lớp rèm lụa trắng đang đung đưa theo gió. Ánh mặt trời lọt qua khung cửa rơi trên người anh.

Lộ Vân Phàm cầm Laptop ngồi ở trên bệ cửa sổ, đang gõ chữ. Anh đeo tai nghe nên không phát hiện ra An Hồng đã tỉnh lại.

An Hồng còn chưa muốn ngồi dậy, cô nằm trên giường, cẩn thận quan sát dáng vẻ người đàn ông kia.

Tóc anh nhìn hơi ẩm ướt, không biết là do vừa mới tắm hay là vì vuốt keo, đường cong gò má hoàn mỹ, sống mũi cao, môi mỏng mím lại, góc nghiêng cằm thêm một phần thì quá cứng ngắc, thiếu một phần thì quá mềm yếu, trong mắt An Hồng thì rất hoàn hảo. Anh hơi héch cằm, thân hình cao lớn, mặc chiếc áo nỉ màu nâu nhạt, quần dài, nhìn có chút đáng vẻ của một người đàn ông trong gia đình.

An Hồng không tự chủ được nở nụ cười, tiếp đó nhìn đến chân phải của anh.

Nửa thân hình bên phải hướng về phía An Hồng, An Hồng có thể thấy Laptop đang đặt song song trên đùi, nhưng bên phải lại không đeo chân giả, ống quần dài đặt lên bệ cửa sổ.

Bàn tay An Hồng nắm chặt ga giường, vùi mặt vào trong chăn.

Lúc này, Lộ Vân Phàm vừa vặn nghiêng đầu nhìn cô một cái, thấy cơ thể An Hồng hơi run rẩy.

Anh bỏ tai nghe xuống, hỏi: "Em sao vậy? Có phải vì mở cửa sổ nên lạnh hay không?"

An Hồng khôi phục lại tâm tình, từ trong trong chăn ngẩng lên nhìn anh nói: "Không có việc gì, em muốn đi toilet."

Lộ Vân Phàm mỉm cười, đặt máy tính sang một bên, cầm lấy nạng đang dựa lên tường, đứng dậy rời khỏi bệ cửa sổ, anh cúi người xuống, lấy ống quần bên phải gấp lên nhét vào trong cặp quần, chống nạng đi đến bên giường.

An Hồng vẫn ngửa mặt nhìn anh.

Lộ Vân Phàm ngồi lên mép giường, đưa tay nhẹ nhàng xoa lưng An Hồng, An Hồng vẫn nằm trên giường, chân chỉ kéo đến eo, lộ ra hơn nửa lưng, da thịt nhẵn nhụi, đường cong là lướt.

An Hồng được Lộ Vân Phàm vuốt ve, cảm thấy rất thoải mái, cô hé mắt nhìn đồng hồ đeo tay đặt trên tủ đầu giường, đột nhiên bật người dậy, tay chân luống cuống mặc áo choàng tắm lên người.

"Sao vậy?" Lộ Vân Phàm nhìn cô vừa nhanh chóng đeo đồng hồ lên tay vừa xem giờ.

"Đã hơn chín giờ rồi! Em có chuyến bay lúc một giờ chiều! Còn phải trở về khách sạn thu dọn hành lý, sắp không kịp." Cô vội vã xuống giường, chạy ra phòng khách.

Lộ Vân Phàm nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, anh nhìn cô nói:

"Đôi về đi, ở lại thêm một ngày."

An Hồng lập tức liền ngăn cả người, cô suy tư chốc lát, quyết định đồng ý với anh.

Bên ngoài khu chung cư Quảng Hòa có một dãy cửa hàng độc quyền của Zara, chất lượng trung bình nhưng cái gì cũng có. Lộ Vân Phàm gọi điện đến cửa hàng, nói nhân viên bán hàng đưa tới một bộ trang sức, quần áo lót, T-shirt, áo khoác, quần dài, còn có giày, túi xách, đầy đủ từ trong ra ngoài. Số đo của An Hồng anh vẫn nhớ rõ, tất cả đều rất vừa vặn, làm An Hồng vô cùng kinh ngạc.

Không đi ra ngoài nên An Hồng cũng không dùng đến những đồ vật này. Cô chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu đen của Lộ Vân Phàm và một chiếc quần đi biển màu sắc sặc sỡ, đi tới đi lui trong phòng. Lộ Vân Phàm nhìn quần áo rộng thùng thình của mình mặc trên thân thể mảnh mai thon gầy của An Hồng, bà vai kéo dài đến tận khuỷu tay, cảm thấy rất buồn cười.

Lúc An Hồng tìm đồ ăn trong tủ lạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ quái, cô nghiêng đầu nhìn người kia đang ngồi trên sofa, chân trái đặt lên bàn trà, điều khiển ti vi trong tay không ngừng chuyển kênh.

An Hồng nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn cảm thấy có chút không thật.

Mới chỉ một đêm, không phải là cô đang tính toán nổi lại chuyện yêu đương cùng Lộ Vân Phàm?

Cô tự giấu lắt đầu một cái, cảm thấy cuộc sống thật đúng là một bộ phim cầu huyết.

Buổi trưa, An Hồng thấy trong nhà Lộ Văn Phàm chỉ có mấy loại —— rau cải, trứng gà, mì vằn thắn, liền lấy dùng làm bữa trưa, —— trứng chiên, rau xào, mỗi người một tô mì vằn thắn thật lớn. Hai người cùng nhau ngồi ăn cơm, trong không khí có chút lúng túng.

Lộ Văn Phàm nhìn vẻ mặt nghiêm trang của An Hồng, nhìn không được đưa tay nhéo má cô, nói: "Quản lý An! Em còn muốn giả vờ đứng đắn đến lúc nào?"

"Sao thế!" An Hồng cau mày hất tay Lộ Văn Phàm, nhìn vào mắt anh, Lộ Văn Phàm có vẻ rất vui, đang cười nhe răng, An Hồng thấy đáng vẻ của anh, cũng không nhìn được nở nụ cười.

Lộ Văn Phàm nói: "An An, lần này trở về, em từ chức luôn đi."

"Từ chức?" An Hồng sững sốt, tinh thần vừa mới tốt lên lập tức xẹp xuống.

"Đúng vậy, không phải là em đã đồng ý với anh sẽ trở về thành phố J còn gì, sao có thể ở Phong Nguyên làm việc được nữa?" Lộ Văn Phàm nhét mì vằn thắn vào miệng, vừa nhai vừa nói.

An Hồng trầm mặc, trong lòng nghĩ đến lời hứa của cô đối với Lộ Văn Phàm, muốn cô rời khỏi Phong Nguyên, rời khỏi thành phố T, nhưng mà cô vẫn chưa có chuẩn bị thật tốt.

Sinh sống 6 năm tại thành phố đó, mua nhà, mua xe, từ một nhân viên quèn lên Phó giám đốc, rất khổ cực, tất cả đều là công sức lao động vất vả và cần cù.

Quảng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của An Hồng trôi qua 6 năm ở đó, uống rượu một mình, hút thuốc một mình, chạy bộ sáng sớm một mình, cô đơn tịch mịch, mỗi ngày điên cuồng làm thêm giờ, trên xe buýt bị quấy rối, công việc phạm sai lầm bị giám đốc trách mắng. Tông vào đuôi xe người khác, đội mưa chờ cảnh sát giao thông đến giải quyết, lớn tiếng cò kè mặc cả cùng đối phương. Vì Tiêu Lâm đi du học mà chạy đi chạy lại, ở tiệc sinh nhật của đồng nghiệp cả đêm chèn chèn, uống đến say mềm, cùng Lưu Diễm xông pha đổ máu trong cửa hàng hạ giá, còn có một lần lại một lần xem mắt, hẹn hò cùng Triệu Đức Sinh vô vị tệ nhạt.....

An Hồng đối với thành phố kia thực sự có tình cảm, cô rất cảm kích thành phố T, khi cô không có chỗ để đi thi bao dung đón nhận, cô từng nghĩ rằng, cả cuộc đời mình sẽ trôi qua ở đây.

Nhưng mà bây giờ, ngay lập tức muốn cô từ bỏ tất cả, cô đột nhiên cảm thấy không thể buông được. Quyết định đêm hôm trước tương đối với vàng. An Hồng thừa nhận chính mình không cân nhắc chu toàn, cho dù có trở lại bên cạnh Lộ Văn Phàm, cuộc sống có thể tốt hơn nhưng An Hồng vẫn không can tâm, tất cả những gì có được đều do cô cố gắng phấn đấu, làm sao có thể dễ dàng coi như mây khói?

An Hồng nhìn Lộ Văn Phàm, nói: "Có thể cho em một chút thời gian được không? Em đang phụ trách một số hạng mục, hơn nữa Phong Nguyên đối với em không tệ, sau khi quay về, em sẽ nói chuyện với Tần Duy, đợi đến khi các dự án trong tay hoàn thành, em sẽ rời đi. Em chắc chắn sẽ không nhận thêm dự án nào khác, cũng phải cần đến một tháng. Thật ra thì..... Em cảm thấy chúng ta không cần gấp gáp như vậy, dù sao cũng đã qua nhiều năm, anh thấy thế nào?"

Lộ Văn Phàm nhìn cô chằm chằm, nhét mì vằn thắn vào miệng, gật đầu nói: "Được rồi, cứ theo ý em đi."

Sau đó, thừa dịp An Hồng không chú ý, anh rất nhanh chóng múc một muỗng mì vằn thắn lớn, nhét vào miệng cô, An Hồng nuốt chút nữa thì bị sặc, thật vất vả mới nuốt xuống lại phát hiện ra khóe mắt cong cong của Lộ Văn Phàm đang cười đến vui vẻ.

Buổi chiều..... Buổi chiều là thời gian rất tốt để ngủ trưa..... Cũng như..... là thời điểm tốt để làm chuyện xấu.

An Hồng nằm trong ngực Lộ Văn Phàm lại bị chuông điện thoại di động đánh thức.

"Ai vậy?" Lộ Văn Phàm có chút bất mãn, châu đầu vào nhìn màn hình điện thoại của An Hồng, hiển thị cuộc gọi đến là —— Lâu Tĩnh Tĩnh.

Anh yên tâm quay người ngủ tiếp, An Hồng nhận điện thoại:

"Alo, Tĩnh Tĩnh à."

"Aiiii! Là mình đây An Hồng, cậu vẫn ở thành phố J hả?"

"Vẫn còn."

"Là như vậy, Thẩm Kha nói buổi tối mọi người tụ họp một chút, cùng đi hát hò, cậu ấy biết cậu đang ở thành phố J, nói mình nhắn lại với cậu. Không phải là cậu sẽ bay chuyến tối nay đây chứ?"

"Không phải, là chuyến bay lúc năm giờ chiều." An Hồng thành thật trả lời.

"A..... Vậy cậu sẽ đi sao?"

"Đi, cậu nói cho mình thời gian và địa điểm."

"8 giờ tại Tiền Qũy ở Crown Plaza."

"8 giờ, Tiền Qũy, mình biết rồi."

"Được! Mình đã hoàn thành nhiệm vụ, buổi tối gặp lại! Bái bai."

"Bái bai."

Cúp điện thoại, An Hồng ngồi dậy, liền nhìn thấy người nào đó đang nằm trên giường trơ ra bộ mặt thối.

"Buổi tối 8 giờ? Tiền Qũy?" Lộ Vân Phàm hí hóp mắt hỏi, "Em đã hỏi anh sẽ cho em đi hay chưa!"

Trong đầu An Hồng xoay vòng một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời nói của anh: "Lộ tổng, anh có cho em đi không?"

"Không!"

"....."

An Hồng không để ý đến anh, trực tiếp ngồi bên mép giường bắt đầu mặc quần áo.

Lộ Vân Phàm ngồi dậy, cánh tay dài vươn tới ôm lấy An Hồng từ phía sau.

Đầu anh đặt vào hõm vai An Hồng nói: "Đừng đi! Khó có được em ở chỗ này, Lâu Tinh Tinh thì gặp lúc nào chẳng được, em ở lại với anh." Giọng nói của anh có chút nài nỉ, An Hồng nghe được cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm, thì ra đàn ông căn bản cũng sẽ không lớn lên.

"Không chỉ Tinh Tinh mà còn có mấy bạn học cấp ba, mọi người cùng nhau đi hát." An Hồng bình tĩnh trả lời anh.

"Cái gì? Là hội cấp ba tụ tập à?" Lộ Vân Phàm rất kinh ngạc.

"Ừ..... Thẩm Kha đang ở thành phố J, muốn tụ tập mọi người họp mặt. Cậu ấy cũng rất ít khi trở lại."

"Thẩm Kha!!" Lộ Vân Phàm lập tức liền buông lỏng tay, anh xoay An Hồng lại, nhìn cô chăm chăm, nói từng câu từng chữ, "Không! Cho! Đi!"

"Kệ anh." Đối với dáng vẻ này của anh, An Hồng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, mặc quần áo xong liền đứng lên.

Lộ Vân Phàm trơ mắt nhìn cô từ từ đi tới cửa phòng ngủ, lúc này, An Hồng đột nhiên quay đầu lại hỏi:

"Lộ Vân Phàm, anh có muốn đi cùng em hay không?"

"Không!!" Giọng nói của Lộ Vân Phàm rất lớn, kéo chân chùm qua đầu.

An Hồng lắc đầu cười rộ lên, đi đến toilet trong phòng khách.

Tám giờ tối, cả người An Hồng từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới toàn đồ Zara, xách túi Zara xuất hiện ở phòng bao VIP của Tiền Qũy.

Lâu Tinh Tinh nhìn thấy lập tức đi ra đón, thân thiết kéo tay cô.

An Hồng vừa hỏi han vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Thẩm Kha đang ngồi trong đám bạn học cấp ba.

Thẩm Kha mặc một chiếc áo len cổ chữ V màu đỏ, cổ áo sơ mi trắng lộ ra bên ngoài, quần thể thao màu vàng nhạt, giày da màu nâu, trên tay đeo đồng hồ màu bạc, nhìn có vẻ tùy ý nhưng lại rất tinh tế, đeo kính gọng vàng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy An Hồng.

"An Hồng." Anh giang hai cánh tay đi về phía An Hồng, An Hồng khẽ mỉm cười, cũng giang tay ra, hai người nhẹ nhàng ôm một cái, An Hồng nghe Thẩm Kha nói, "Đã lâu không gặp, cũng 7 năm rồi."

"Đúng vậy, thực sự rất lâu rồi." Buông tay ra, An Hồng quan sát anh rồi hỏi, "Đã có bạn gái chưa? Có thích cô gái Úc xinh đẹp nào không?"

"Mình vẫn thích con gái Trung Quốc hơn." Thẩm Kha cười lắc đầu, "Duyên phận chưa tới!"

Lúc này, mấy người bạn cấp ba lần lượt tới, mọi người đã nhiều năm không gặp An Hồng và Thẩm Kha, nhao nhao chào hỏi, cũng có vẻ hơi kích động.

Lớp trưởng cũ nói: "Bọn mình tám năm qua mỗi năm đều tụ tập một lần, chính là vẫn thiếu mấy người đã xuất ngoại, để cho mọi người có mặt đông đủ thực sự không dễ."

Một nhóm người bắt đầu hỏi han nhau, có người hát, có người uống rượu vung tay vung chân, có người chơi xúc xắc, có người nói chuyện phiếm.

Lâu Tĩnh Tĩnh cầm Mic biểu diễn rất say sưa, An Hồng ngồi trên ghế sofa, câu được câu không trò chuyện với Thẩm Kha về công việc, cuộc sống gần đây. Thẩm Kha nhìn An Hồng hỏi: "Đúng rồi, cậu có tin tức gì của Lộ Vân Phàm không?"

"Hả?" An Hồng giật mình, nghĩ thầm ta mới từ trong chốn của Lộ Vân Phàm chui ra đây, không khỏi cảm thấy buồn cười, gật đầu nói, "À..... Mình vẫn liên lạc với anh ấy."

"Đã nhiều năm không gặp cậu ấy rồi, sau này hai người thế nào? Mình nghe nói các cậu đã chia tay."

"À..... Đúng vậy." An Hồng có chút xấu hổ, chuyện giữa cô và Lộ Vân Phàm, tất cả các bạn học cấp ba không ai không biết rõ. Cô đốt điếu thuốc, hỏi, "Không ngại chứ?"

Thẩm Kha lắc đầu, lại hỏi: "An Hồng, thật ra thì có một vấn đề, mình vẫn muốn hỏi cậu."

"Chuyện gì?" An Hồng hít một hơi thuốc lá, neho mắt lại nhìn anh. Làn khói trắng phieu đảng trước mắt, làm cô có cảm giác không chân thực.

"Chính là..... Nếu như lúc ấy Lộ Vân Phàm chưa từng xuất hiện, hai chúng ta có thể ở cùng một chỗ hay không?"

An Hồng lập tức liền cười lên, cô lắc đầu một cái nói: "Thật xin lỗi, sẽ không."

Thẩm Kha cũng mỉm cười: "Mình biết ngay mà. Nhưng cậu cũng quá tổn thương lòng tự ái của mình đi, lại còn không an ủi mình chút nào!"

An Hồng nhìn anh nói: "Khi đó chúng ta vẫn chưa hiểu những chuyện này, căn bản đó cũng không phải tình yêu."

Bọn họ ngồi song song tựa vào ghế sofa, Thẩm Kha khoanh tay trước ngực, An Hồng cầm điếu thuốc nhìn nhau cười cười, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt lạnh lẽo trước cửa.

Cho đến Lâu Tĩnh Tĩnh hét ầm lên, mọi người mới phát hiện ra trong phòng có thêm một người.

"A a a a a ————— Lộ Vân Phàm?? Lộ Vân Phàm!! Thật sự là cậu!! Cậu...tại sao cậu lại ở đây??"

An Hồng giật mình quay đầu nhìn sang, vẻ mặt người kia đã thối đến cực điểm.

Cô lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây? Không phải là anh không thích đến hay sao?"

"Em quản được anh à." Lộ Vân Phàm cắn răng trả lời, sau đó đột ngột đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình chào hỏi với các bạn học cũ đang vô cùng kinh ngạc: "Hi! Các cậu vẫn còn nhớ mình đấy chứ, đã nhiều năm không gặp rồi!"

An Hồng đen mặt, hoàn toàn nín lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Người đàn ông hâm mộ cây cối

Lộ Vân Phàm mặc áo sơ mi và quần tây màu đen, áo khoác gió đen vắt trên cánh tay, anh đi về phía ghế sofa, dáng đi của anh khiến cho lớp trưởng chú ý đến, quan tâm hỏi: "Chân cậu làm sao vậy?"

"À..... Mấy ngày trước đá bóng không cẩn thận nên bị sái chân, vài ngày là tốt rồi." Anh cười híp mắt trả lời.

"Bây giờ cậu vẫn còn đá bóng hả, chả trách dáng người vẫn phong độ như vậy, qua đây bọn mình lưu số điện thoại, có khi mình cũng phải đá bóng, đến lúc đó mọi người đi cùng nhau nhé." Lớp trưởng rất nhiệt tình nói.

Lộ Vân Phàm đọc số di động của mình: "Được, đến lúc đó cậu nhất định phải gọi mình tới nhé." Nói xong vỗ vỗ cái bụng tròn như quả bóng của lớp trưởng.

An Hồng khoanh tay, mặt lạnh đứng ở bên cạnh nhìn anh.

Thẩm Kha đi tới trước mặt Lộ Vân Phàm, hai người đàn ông bắt tay thăm hỏi giống như đang tiến hành đàm phán thương mại.

"Lộ Vân Phàm, đã lâu không gặp, gần đây cậu khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm, cậu thì sao?"

"Tạm được, trở lại nghỉ ngơi một thời gian, tháng sau mình quay lại Úc rồi."

"À.....Úc cũng khá tốt, cảnh đẹp gái xinh. Thẩm đại công tử đã tìm được ai chưa?"

"Vẫn chưa, ha ha..... Mình thích con gái Trung Quốc hơn." Thẩm Kha nói xong nhìn về phía An Hồng đang đứng bên cạnh, lại hỏi tiếp, "Cậu thì sao? Nghe nói cậu đi Mỹ du học?"

"Đi hơn ba năm, mình đã quay lại đây làm việc rồi." Tay trái Lộ Vân Phàm rút trong túi quần, tay phải xoa xoa cằm cười lên, "Mình cũng thích con gái Trung Quốc, nước Mĩ quá coi mờ, mình không thích ứng được, con gái Trung Quốc kín đáo, nội tâm, muốn nói lại ngừng, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, mình thích khẩu vị như thế."

An Hồng ho khan một tiếng.

Thẩm Kha cũng không phản ứng lại, nói: "Trở lại làm việc cũng tốt, cậu vào Vũ Hoa phải không? Lúc nào có thời gian rảnh thì đến Úc chơi, bọn mình cùng đi trượt tuyết. Ở Úc có khu du lịch trượt tuyết, mùa đông đi đến đó rất thích hợp."

Lộ Vân Phàm nhe răng cười một tiếng, anh đột ngột ôm vai An Hồng: "Được, có thời gian mình nhất định cùng An Hồng đến đó."

"?" Thẩm Kha kinh ngạc.

An Hồng nép trong ngực Lộ Vân Phàm, lúng túng liếc mắt nhìn Thẩm Kha gật đầu, chỉ vào mình cùng Lộ Vân Phàm nói: "Ừ, mình và anh ấy đã quay lại."

"....." Thẩm Kha ngạc nhiên nói không ra lời, các bạn học bên cạnh nghe được cũng đều ngơ ngẩn, chỉ có Lâu Tinh Tinh nhìn bọn họ, che miệng thiếu chút nữa bật cười.

Người nào đó nhún mảy ra vẻ hài lòng đắc ý vô cùng.

Chào hỏi Lộ Vân Phàm xong, mọi người bắt đầu chơi đùa. Lâu Tinh Tinh gọi An Hồng lên hát: "An Hồng An Hồng, mình muốn nghe lại bài hát mà cậu song ca cùng Thẩm Kha! Đã hơn mười năm không được nghe rồi!"

Mọi người lập tức bắt đầu ồn ào lên, lớp trưởng nói: "Đúng vậy, bài hát lúc đó thật oanh động!"

Thẩm Kha nhìn Lộ Vân Phàm mặt lạnh đang ngồi trên ghế sofa, liền bấm chọn bài rồi thoải mái nói với An Hồng: "Hát thì hát, bài này chắc chắn sẽ không quên."

An Hồng cầm lấy Microphone, cũng liếc mắt nhìn Lộ Vân Phàm, quay đầu lại nói: "Được, khó có dịp bọn mình gặp mặt, để cho mọi người ôn lại một chút."

Nhạc dạo vang lên, là bài hát của Lâm Úc Liên và Lý Tông Thịnh ——《 khi tình yêu đã thành chuyện cũ 》.

An Hồng cầm mic chậm rãi mở miệng, giọng hát nhẹ nhàng uyển chuyển, có chút giống với Lâm Úc Liên:

"Chuyện cũ không nên nhắc lại, cuộc sống đã nhiều phong ba,

Ngay cả khi trí nhớ không thể xóa mờ, yêu và hận cùng tồn tại trong lòng;

Thật muốn dứt bỏ quá khứ, để tiếp tục ngày mai tốt đẹp,

Anh cũng không cần khổ sở, hỏi thăm tin tức về em....."

Lúc này, vốn nên xuất hiện giọng hát của Thẩm Kha, thế nhưng đổi thành một giọng nam trung quen thuộc.

An Hồng nghiêng đầu nhìn Lộ Vân Phàm đang cầm Microphone, vừa hát vừa nhìn cô:

"Tình yêu là một vấn đề khó khăn, làm cho người ta mê mẩn lóa mắt,

Có thể quên đau, nhưng quên em là không dễ;

Em chưa từng rời đi mà luôn ở trong lòng anh,

Tình yêu của anh vẫn dành cho em nhưng anh lại bất lực với chính mình,.

Bởi vì anh vẫn mơ, đặt em trong trái tim anh như ngày xưa,

Luôn luôn bị tác động bởi quá khứ, luôn vì em mà đau lòng....."

An Hồng: "Đừng lưu luyến những năm tháng cũ, em vô tình đã quên lãng,

Đừng hỏi em ta có nên gặp lại, đừng hỏi em sao nghĩ một đằng nói một nẻo!"

An Hồng: "Vì sao anh không hiểu?" (Lộ Vân Phàm: "Đừng nói anh không hiểu!")

An Hồng: "Chỉ cần có yêu thì có đau!" (Lộ Vân Phàm: "Có yêu thì có đau!")

An Hồng: "Có một ngày anh sẽ biết, cuộc sống không em cũng vẫn không có gì khác biệt!" (Lộ Vân Phàm: "Không có em sẽ khác!")

An Hồng: "Cuộc sống vội vã qua, khiến em sợ hãi lệ nhòa trên mi,

Quên em, sẽ không còn đau....." (Lộ Vân Phàm: "Quên em cũng vô ích.")

An Hồng: "Để chuyện cũ theo gió....."

.....

Rời khỏi Tiền Quỳ, An Hồng và Lộ Vân Phàm tay trong tay bước chậm rãi trên đường gió lạnh.

Bọn họ đi rất xa, duỗi tay ôm lấy nhau. An Hồng nhìn quảng trường Crown Plaza xa lạ trước mặt: "Mỗi lần quay lại đều có cảm giác thành phố này càng ngày càng xa lạ."

"Thành thị càng thay đổi thì càng tốt, trước kia từ Kim Thủy Uyển đến Thất Trung mất năm mươi phút đạp xe, ngồi xe buýt cũng nửa tiếng, bây giờ có đường cao tốc, còn có xe điện ngầm, chỉ mấy phút là đến nơi." Lộ Vân Phàm chậm rãi nói.

"Đứng rồi, sao hôm nay anh lại tới?"

"Anh không thể đến à?" Lộ Vân Phàm cười lên, "Anh cũng là một thành viên của lớp."

An Hồng nhún nhún vai, lại hỏi: "Mới vừa rồi tại sao lại đổi thành anh hát?"

"Em muốn hát cùng Thẩm Kha?" Anh nhăn mày lại.

An Hồng cười: "Năm đó em cùng cậu ấy bị ép hát song ca bài này, không ngờ một lần liền nổi tiếng. Đã qua hơn mười năm rồi, em rất là hoài niệm, "

"....."

An Hồng liếc trộm anh: "Nhưng mà anh hát cũng rất hay, em không biết là anh còn có thể hát đấy."

"Chuyện em chưa biết còn rất nhiều."

Lúc này, bọn họ đi tới trước một đài phun nước trong quảng trường Crown Plaza.

Lộ Vân Phàm móc móc túi quần và túi áo khoác, quay đầu hỏi An Hồng: "Có tiền xu không?"

An Hồng mở ví, tìm được ít tiền lẻ, lấy ra mấy đồng đưa cho anh.

Lộ Vân Phàm nhận lấy một đồng tiền xu liền ném vào trong hồ, sau đó cúi đầu nhắm mắt chấp tay ước nguyện.

An Hồng khoanh tay ở bên cạnh nhìn anh, chờ đến khi anh mở mắt, cô hỏi:

"Ước nguyện lần trước ở thành phố T đã thực hiện được rồi?"

Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn cô cười lên, nói: "Tất nhiên."

"Cái này thật sự rất linh sao?" An Hồng có chút ngạc nhiên.

"Dĩ nhiên, không tin thì em có thể thử xem." Lộ Vân Phàm chỉ chỉ tiền xu trong tay cô.

An Hồng cười một tiếng, cũng học bộ dáng của anh, ném tiền xu vào trong ao rồi nhắm mắt ước nguyện.

Một lát sau, cô mở mắt, cười nói: "Ước nguyện xong rồi, chờ đến ngày nó thành hiện thực."

"Em đã ước cái gì?" Lộ Vân Phàm hỏi.

An Hồng lắc đầu: "Không nói được, nói ra mất thiêng."

"Không nói thì thôi."

An Hồng cười khoác cánh tay anh: "Em muốn có năm trăm triệu!"

"Hà?" Lộ Vân Phàm kinh ngạc.

"Thật! Tiền mua nhà em vẫn chưa trả hết!" An Hồng uống rượu nên có chút hưng phấn.

"Trở về tranh thủ nói từ chức với Tân Duy, nếu anh ta không đồng ý thì nói anh ta điện thoại cho anh.... anh sẽ nói: ‘ hạng mục cao ốc Sang Ý, bên anh đã huy động các đơn vị khác nên cũng tốn rất nhiều chi phí, có muốn trúng thầu hay không? ’"

"Anh biết hết rồi?" An Hồng kinh ngạc hỏi.

"Xây dựng thì có chỗ nào mà không biết, bên trong các đơn vị thi công lại còn làm mấy chuyện mờ ám?" Lộ Vân Phàm chê cười.

"A....."

"An An, em vẫn chưa hiểu?"

"Cái gì?"

"Không tính đến năm trăm triệu, ở trong mắt anh, ba tỷ cũng không so sánh được với em."

"....." An Hồng thừa nhận, mình không thể theo kịp cái Logic của người đàn ông có IQ cực cao này.

Đêm nay, Lộ Vân Phàm rất dịu dàng, An Hồng cũng thu hồi gai nhọn, dùng thân thể mềm mại đáp lại anh.

Cô lại ngủ rất ngon, mấy năm qua đều chưa từng có. Giấc ngủ của An Hồng cũng từng là nỗi đau đầu của Trần Hàng, cô không ngủ yên giấc mấy ngày mấy đêm liền, ban ngày tinh thần uể oải, sắc mặt vàng vọt, cả người giống như chuẩn bị ngất xỉu. Nhưng đến ban đêm, dù trong phòng tối đen, dù là mờ to hay nhắm mắt, đều không thể ngủ được. Cho dù mấy năm gần đây đã có chuyển biến tốt nhưng An Hồng ngủ không sâu, động chút cũng tỉnh, sau khi tỉnh lại thì không ngủ được, bệnh cũ cứ như vậy mà tồn tại.

Nhưng mà, hai đêm ở bên cạnh Lộ Vân Phàm, An Hồng ngủ rất yên ổn, khác hẳn ngày thường. Cô gối lên cánh tay rắn chắc của anh, ôm lấy vòng eo nóng bỏng của anh, tiến vào mộng đẹp.

Ngày mùng bốn tháng mười, An Hồng quay lại thành phố T.

Buổi sáng, cô ở ngoài ban công nhà Lộ Vân Phàm, tự mình phơi đồ lót, ngoài ý muốn lại phát hiện anh trông rất nhiều bồn hoa.

An Hồng đứng bên cạnh chậu thông năm lá, ngón tay sờ qua lá kim bé tẹo, cảm thấy kỳ lạ.

Lộ Vân Phàm chống nạng đi đến bên người cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Anh thích trồng cây từ lúc nào?" Anh vẫn luôn là người không có tình kiên nhẫn, rất hoạt bát hiếu động, đối với chuyện cần đến sự nhẫn nại này thì tránh xa.

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, thuận tay cầm một chiếc kéo trên ban công cắt đi một nhánh của cây thông năm lá.

An Hồng nhìn anh rất nghi ngờ.

Lộ Vân Phàm nhìn cành cây dưới đất, nói: "Em không thấy sao? Thực vật rất thần kỳ, dù là cắt bỏ đám cành lá này nhưng khi mùa xuân đến sẽ mọc ra nhánh mới, hơn nữa càng tươi tốt, nhưng mà....." Anh quay đầu nhìn An Hồng, nói, "Người thì không phải là như vậy, tay không có, chân không có, chính là cũng không bao giờ có nữa, cũng không mọc ra được, anh rất hâm mộ đám cây cối này."

An Hồng sững sờ nhìn anh.

Lộ Vân Phàm đặt kéo xuống, vuốt tóc cô, đột nhiên bật cười: "Choáng váng à? Nhanh nhanh dọn dẹp đi, mười hai giờ anh sẽ đưa em đến khách sạn trả phòng, em không ngủ ở đây hai đêm rồi, không tiếc tiền à? Lại còn muốn có năm trăm triệu."

"A....." An Hồng thu dọn quần áo, đi đến phòng khác, cô đi tới đi lui, quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông bên ngoài ban công —— hai tay anh đang chống nạng, chỉ còn một chân trái đứng trên mặt đất. Anh khẽ cúi đầu, tay phải đang cầm cành cây thông vừa bị cắt, không biết là đang nghĩ cái gì.

Hai người ăn cơm trưa ở nhà Lộ Vân Phàm, mười một giờ, Tiểu Cao lái xe đưa Lộ Vân Phàm và An Hồng đi đến khách sạn mà An Hồng đặt từ trước, An Hồng thu thập hành lý, trả phòng, trở lại xe cùng Lộ Vân Phàm.

"Vẫn chưa tới mười hai giờ, năm giờ em bay, bốn giờ phải có mặt, ba giờ sẽ bắt đầu đi, chiều nay mình đi đâu?" Cô hỏi.

"Anh muốn đi một chỗ." Lộ Vân Phàm nhe răng cười một tiếng, đôi mắt lóe sáng nhìn rất đẹp.

"Được." An Hồng nghĩ cho dù anh muốn đi đâu thì cô cũng nguyện ý đi cùng.

Lộ Vân Phàm đưa An Hồng tới Thất Trung ở thành phố J.

Mấy năm trước Thất Trung đã được tu sửa lại, trường học thay đổi rất nhiều, An Hồng nhìn mà cảm thấy xa lạ.

Hôm nay là chủ nhật nên trường học nghỉ, cổng lớn đóng chặt, An Hồng nghĩ là học sinh sẽ không vào được, vậy mà sau khi Lộ Vân Phàm đi qua nói gì đó với cô bảo vệ, cô liền để cho họ vào trong.

Từ trước đến giờ, Lộ Vân Phàm vẫn được người khác yêu thích, đối mặt với người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, quả thật anh không cần phải nói nhiều, chỉ một nụ cười cũng đã không gì thắng nổi.

Anh đưa An Hồng đi sâu vào phía bên trong trường, rốt cuộc An Hồng không biết là anh muốn đi đâu.

Là sân bóng của Thất Trung.

Sân bóng cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là bãi cát đã được thay bằng bãi cỏ, đường chạy bằng đất đã được rải nhựa, khán đài xi măng thì không thay đổi chút nào.

Trong sân có mấy cậu nhóc nhân ngày Chủ Nhật đến đá bóng. An Hồng nhìn thấy đều tầm mười sáu, mười bảy tuổi, mặc đồng phục lớn xon vừa chạy vừa la hét.

Lộ Vân Phàm đứng ở bên cạnh cô, đột nhiên chỉ vào khán đài xi măng hỏi cô: "Trả lời đúng có thưởng, chỗ đó là năm mấy?"

An Hồng hí hóp nhìn khán đài xi măng, suy nghĩ một chút, nói: "Thứ..... năm năm?"

"Sai!"

"Đó là năm mấy?" Cô cũng có chút tò mò, với trí nhớ của Lộ Vân Phàm, cô biết nhất định là anh nhớ được.

"Năm thứ tư, còn cái vị trí kia." Anh duỗi dài cánh tay, chỉ cho cô xem.

An Hồng nhìn sang, giống như nhìn thấy một bé trai và một bé gái ngồi trên khán đài, hai người không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn phía trước.

Đó là một ngày mùa hè, trời rất nóng, mặt trời oi ả, trên khán đài xi măng không có mái che, bọn họ an tĩnh ngồi đằng kia, mồ hôi đầm đìa, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Khi đó còn ít tuổi, rất nhiều việc còn không hiểu.

Tự cho là mình làm ra quyết định chính xác, nhưng vẫn không cưỡng được sự an bài của vận mệnh.

An Hồng thu hồi suy nghĩ, quay sang hỏi Lộ Vân Phàm: "Anh muốn lên đó ngồi một lát không?"

Lộ Vân Phàm nhìn bậc thang một lúc, lắc đầu nói: "Bậc thang quá cao, anh không đi lên được, ngồi dưới một lát thôi."

Trong lòng An Hồng thờ dài một cái, cùng anh từ từ đi đến, ngồi song song ở bậc thang của năm nhất.

Hai người cùng nhau nhìn mấy đứa bé đang đá cầu phía trước, có một cậu bé to con, một đường đột phá, vượt qua nhiều hậu vệ, sút bóng, vào rồi.

Mấy cậu nhóc ôm nhau hoan hô, ăn mừng bàn thắng.

Lộ Vân Phàm cũng không nhịn được vỗ tay, anh nói: "Đứa bé này đá không tệ."

"Không, anh đá còn tốt hơn." An Hồng từ trong thâm tâm trả lời.

"Ha ha, thật?" Lộ Vân Phàm cười, tiếp theo lại lắc đầu, "Sáu năm rồi anh không đá bóng, hơn nữa cũng không còn cơ hội để đá."

An Hồng tựa đầu vào bả vai rộng của anh: "Em trở về sẽ nói với Tân Duy."

"Ừ."

"Anh chờ em."

"Được."

"Qua hai tuần lễ, em sẽ đến thăm anh."

"Ngày mùng một tháng năm anh sẽ qua chỗ em." Lộ Văn Phàm kéo vai cô, nói, "Trong khoảng thời gian này công việc của anh tương đối bận rộn, ngày mai còn có việc đàm phán với Nico, nếu không anh sẽ quay về cùng em."

"Không cần."

"Ừ..... Còn nhớ rõ bài hát ngày hôm qua chúng ta hát không?"

"Nhớ."

"Để chuyện cũ ở lại trong gió, An An, không cần suy nghĩ về chuyện đã qua, chúng ta phải nhìn về phía trước."

"Em hiểu rồi."

Lúc này, một đứa bé trai phá bóng, quả bóng bay về phía bọn họ, sau khi rơi xuống đất thì lăn đến chân hai người.

Bé trai bước mấy bước, nói với Lộ Văn Phàm: "Đại ca! Đá về giúp bọn em với!"

Lộ Văn Phàm cười cười, nhặt quả cầu lên, anh từ từ đi về phía sân bóng, dáng đi cà thọt khiến cậu bé ngây người.

Lộ Văn Phàm dùng tư thế ném bóng ngoài biên, ném quả bóng vào sân, bé trai hô lên: "Thật xin lỗi!" Nhận được quả bóng liền chạy đi.

Lộ Văn Phàm cũng chưa quay lại, anh đứng đó, tay rút túi quần lẳng lẳng nhìn mấy cậu bé đang chạy trên sân.

An Hồng ngồi ở trên khán đài, nhìn bóng lưng của anh, nhớ tới rất nhiều năm trước, anh cũng là một đứa bé trai sung sức như vậy.

Cô nghĩ đến cũng tại sân bóng này, anh đứng trước các bạn học, ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng giới thiệu bản thân:

"Xin chào mọi người! Mình là Lộ Văn Phàm, Lộ trong con đường chứ không phải trong từ đại lục, năm nay mình mười bốn tuổi, chuyển từ Nhị Trung đến, mình thích đá bóng, chạy bộ, đánh đàn dương cầm, đọc truyện tranh, xin mọi người giúp đỡ nhiều hơn!"

Khi đó tâm trạng của mình như thế nào?

An Hồng nhớ, lúc nhìn thấy tiểu ôn thần này, mình thiếu chút nữa phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tâm tư của cô ta rất nặng

An Hồng và Lộ Văn Phàm ngồi rất lâu ở sân bóng Thất Trung, lúc rời đi, trên con đường nhỏ rợp bóng cây dẫn đến sân bóng, An Hồng nhìn thấy một cô bé và một cậu bé đi đến.

Cậu bé khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc bộ quần áo bóng đá, vai đeo ba lô, làn da ngăm đen, dáng người cao lớn, đôi mắt to rạng rỡ, cô gái nhỏ hơn một chút, chỉ tầm mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú, đang cầm một gói sữa chua uống rất vui vẻ.

An Hồng nghe thấy cậu bé nói với cô bé: "Lát nữa em coi đồ giúp anh, đá cầu xong anh sẽ cho em đi ăn KFC."

"Được!" Cô bé vui vẻ cười lên.

Chỉ có vài câu đối thoại lại khiến cho An Hồng như bị điện giật, bất động đứng tại chỗ.

Lộ Văn Phàm đi phía trước cô, quay đầu lại nhìn một cái, thấy cô đứng im liền hỏi: "Sao vậy?"

An Hồng đột nhiên hoàn hồn, lắc đầu mỉm cười: "Không có việc gì." Sau đó bước nhanh tới nắm tay anh.

Lộ Văn Phàm cười cười không nói gì, dắt tay An Hồng tiếp tục từng bước từng bước từ từ đi về phía cổng trường. An Hồng len lén quay đầu nhìn lại, bóng lưng hai đứa bé càng ngày càng xa, trong lòng phảng phất như bị khuấy động.

Trên chuyến bay đi thành phố T, An Hồng gửi tin nhắn cho Lộ Văn Phàm: em đang ở trên máy bay rồi, chuẩn bị tắt máy.

Anh nhắn lại: được, đi đường cẩn thận, chú ý an toàn, khi nào hạ cánh thì gọi điện thoại cho anh.

Lúc chia tay ở phi trường, Lộ Văn Phàm ôm chặt An Hồng, anh hơi dùng sức nên An Hồng có cảm giác mình sẽ bị anh ôm đến gãy xương mất. Nhưng

mà cô vẫn đáp lại anh, bọn họ đều biết rằng đối với cả hai người thì sáu năm qua không phải là quãng thời gian tốt đẹp, cho nên bọn họ càng quý trọng giây phút hiện tại được ở cùng nhau mỗi ngày, còn có ngày rộng thênh dài phía trước.

An Hồng muốn đi vào cửa kiểm tra an ninh, Lộ Văn Phàm bá đạo lại dịu dàng hôn cô, khuôn mặt tươi cười. Cô nhấn lại cho anh một chữ: được.

Sau đó tắt máy.

Chỗ ngồi trong khoang phổ thông của hãng hàng không này rất hẹp, chân An Hồng khá dài nên ngồi không được thoải mái, hơn nữa vị khách ở hàng ghế trước còn ngả ghế ra đằng sau. Cô thắt dây an toàn, điều chỉnh lại tư thế, tựa đầu lên ghế rồi dần dần nhắm hai mắt lại.

Không biết vì sao trong đầu cô lại xuất hiện bóng dáng của hai đứa bé trong sân trường Thất Trung, bé trai cao lớn, khuôn mặt trẻ trung, cô bé tính tình trẻ con, trên khuôn mặt là nụ cười không buồn không lo.

Cô gái ngồi ở bên ngoài sân, lặng lẽ liếm kem ngắm nhìn cậu bé đang chơi bóng một cách chăm chú, trái tim đập liên hồi khi thấy cậu bé chạy hoặc nhảy trên sân, đôi mắt luôn theo dõi thân hình khỏe mạnh của cậu bé.

Đây là cảnh tượng đã giấu thật sâu trong trí nhớ của An Hồng, đã rất nhiều năm không nghĩ đến.

Đó là khi nào? Lúc ấy mình mấy tuổi? An Hồng nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, bên tai của cô vang lên giọng nói dịu dàng của nữ tiếp viên hàng không, An Hồng biết máy bay sắp cất cánh nhưng cô lại không muốn mở mắt, mặc cho những suy nghĩ rơi vào ký ức một lần nữa.

Lộ Văn Phàm đi ra khỏi sân bay, ngồi trên xe Tiểu Cao, anh đốt một điếu thuốc, nhớ lại những chuyện xảy ra sáu ngày vừa qua, giống như một giấc mơ. Anh nhếch miệng cười một tiếng, nói với Tiểu Cao: "Lái xe."

Xe rời khỏi sân bay, máy bay ở phía sau chậm rãi cất cánh cất ngang bầu trời xanh thẳm, rốt cuộc cũng rời khỏi thành phố này.

Lúc đó là thời điểm nào? —— là mùa hạ năm 1998.

Lúc ấy mình mấy tuổi? —— 15.

An Hồng ngồi ở sân bóng rổ mini chỗ khu nhà Hàn Hiểu Quân, đầu đội một chiếc nón rom thật lớn, trong tay nghịch một chiếc cốc ba màu, ngồi dưới ánh mặt trời nhìn Hàn Hiểu Quân thi đấu ba chọi ba.

Màu da lúa mạch của anh ửng hồng dưới ánh nắng, mồ hôi theo bắp tay chảy xuống, đôi chân dài thẳng, cả người trẻ trung rạng rỡ tràn đầy năng lượng. An Hồng căn bản là nhìn không rời mắt.

Vóc dáng Hàn Hiểu Quân rất đẹp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lông mày đen, đôi mắt sáng ngời, ném vào trong trường sẽ là một đối tượng được hoan nghênh, An Hồng nhìn anh lại nghĩ đến chính mình thật tầm thường, không nên được tiếng thơm dài.

Hàn Hiểu Quân chơi bóng xong bước ra khỏi sân, mồ hôi nhễ nhại trên mặt, anh nhận lấy nước An Hồng đưa tới, ngửa đầu uống từng ngụm, An Hồng vẫn ngồi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn gò má của anh, cảm thấy tư thế uống nước cũng rất đẹp.

An Hồng đỏ mặt, Hàn Hiểu Quân đặt chiếc bình nước xuống, nhìn cô cau mày hỏi: "Em bị trúng gió hả? Sao mặt lại đỏ thế này?" Nói xong đưa tay sờ lên trán An Hồng kiểm tra nhiệt độ, nói, "Vẫn tốt, không có bị sốt."

An Hồng quần bách không biết phải làm thế nào, phui mông một cái đứng lên: "Không sao, do em phơi nắng đó."

"Ah..... Buổi trưa đi chỗ nào ăn cơm? Về nhà anh hay ăn ở ngoài?" Hàn Hiểu Quân vừa sửa sang lại balo của mình vừa hỏi.

"Chỗ nào cũng được." An Hồng nghĩ chỉ cần đi cùng với anh thì ăn chỗ nào cũng được hết.

Hàn Hiểu Quân cầm balo khoác lên vai nói: "Đi ăn KFC nhé, anh sẽ trả tiền."

"Được!" An Hồng vui vẻ vỗ tay, đồ trong KFC cũng không đắt đỏ nhưng An Hồng không có nhiều tiền tiêu vặt, bà ngoại lại tuyệt đối không chịu đưa cô đi ăn nên số lần được ăn rất ít.

"Nhìn dáng vẻ tham ăn của em kia, đi thôi." Hàn Hiểu Quân mỉm cười chìa tay cho An Hồng một cách rất thoải mái.

An Hồng suy nghĩ một chút, mạnh dạn đưa tay đến trong bàn tay của anh, hai người nắm tay nhau, vừa nói chuyện vừa đi về phía trạm xe buýt.

Mùa hè năm ấy, An Hồng đi theo Hàn Hiểu Quân từ huyện W trở về thành phố J thì Tần Nguyệt đã lên đường đi đến nhà bà ngoại ở Liễu Châu, đợi đến cuối tháng tám khi Tần Nguyệt quay lại thành phố J thì Hàn Hiểu Quân đã chuẩn bị trở về huyện W.

Một ngày trước khi anh đi, An Hồng lờ Tần Nguyệt đến tìm Hàn Hiểu Quân, đã hai năm Tần Nguyệt chưa được gặp anh, lúc nhìn thấy, gương mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng. An Hồng cũng không chú ý đến sự khác thường của Tần Nguyệt, Hàn Hiểu Quân nhìn hai cô bé trước mặt, nói: "Hay là đi ra ngoài ô chơi, A Hồng, chúng ta đến dòng suối mà hồi bé vẫn chơi có được không?"

"Vâng!" Dòng suối nhỏ ở ngoại ô, đến mùa hè thì cây xanh râm mát, dòng nước trong suốt mát mẻ, ở đầu nguồn có một thác nước rộng vài mét, phong

cảnh rất đẹp, là khu du lịch của người dân thành phố J. Nhất là những đứa trẻ vô cùng thích đến đó chơi đùa.

Hàn Hiểu Quân mang theo hai cô bé nghịch nước ở suối thì cảm thấy có chút buồn cười, anh thấy mình giống như một người cha đưa hai đứa con ra ngoài chơi.

Dù sao anh cũng sắp mười chín tuổi, đối với hoạt động chơi đùa nghịch nước không còn hứng thú, chỉ là không ngờ hai cô nhóc mười lăm mười sáu tuổi lại chơi vô cùng hăng say, chơi không biết mệt.

An Hồng mặc một chiếc áo T shirt rộng, quần thể thao ngắn, tết tóc đuôi ngựa, chân trần gặm ở trong nước, cô khom lưng vốc làn nước mát lạnh, không tìm không phôi hắt lên người Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt.

Cô cười rất to, đôi mắt nhỏ dài híp lại, lộ ra hàm răng trắng đều trong miệng, sau khi trải qua một thời gian trị liệu, mụn trứng cá trên mặt An Hồng đã biến mất, làn da lại trở về trạng thái nhẵn nhụi giống như hồi trước khi có kinh nguyệt.

Tần Nguyệt mặc váy đầm ngắn tay, tóc tết hai bím rủ xuống trước ngực, nhìn rất thuần khiết tươi mát, cô không cao bằng An Hồng nhưng da trắng mát to, cũng là một cô bé khá ái.

An Hồng hắt nước lên người Tần Nguyệt mà Tần Nguyệt thì không ngừng trốn phía sau Hàn Hiểu Quân, cô nhảy loi choi kêu lên: "Anh Hiểu Quân, An Hồng lại bắt nạt em!"

Nghe thấy lời nói của cô,..., An Hồng sửng sốt, Tần Nguyệt hiếm có khi làm nũng như vậy, suốt ba năm trung học cơ sở cô đều là người hào sảng phóng khoáng, mà ở trước mặt Hàn Hiểu Quân lại trở thành một cô gái ngây ngô, một cái nhăn mày một nụ cười đều có gì đó mập mờ.

An Hồng thờ hờn hờn ngừng tay, cô vốc nước lên mặt nói: "Không chơi nữa, mệt chết đi được, mình ra bên kia ngồi một lát."

Cô đi đến bên bờ suối, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, ngâm chân trong khe nước, quơ chân nhìn Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vẫn đứng trong lòng suối.

Hàn Hiểu Quân mặc một chiếc áo T shirt sọc xanh trắng, quần short đá bóng màu xanh lá cây, đang nghiêng người nói đùa cùng Tần Nguyệt, An Hồng neho mắt lại nhìn gò má hoàn mỹ như tạc tượng của anh, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng hơi đau.

Tần Nguyệt là bạn tốt của mình, Tần Nguyệt là một cô gái xinh đẹp, Tần Nguyệt thích Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân là thanh mai trúc mã của mình, Hàn Hiểu Quân là một chàng trai tuấn tú, vậy thì Hàn Hiểu Quân thích ai?

An Hồng thờ dài thườn thượt một hồi, cô ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng mặt trời vụn vỡ xuyên qua bóng cây phía xa, trong lòng cảm thấy bị tổn thương.

Thật may là nghỉ hè chẳng mấy chốc sẽ kết thúc, Hàn Hiểu Quân sẽ về huyện W, mình cũng bắt đầu lên cấp 3, An Hồng đột nhiên có chút hi vọng Hàn Hiểu Quân mau chóng rời đi, cô thừa nhận khi nhìn thấy dáng vẻ thân mật của anh và Tần Nguyệt, cô rất không vui.

Ngày này rốt cuộc cũng đến, Tần Nguyệt lặng lẽ đi cùng An Hồng đến ga xe lửa tiễn Hàn Hiểu Quân, còn có cha Hàn và mẹ Hàn đi cùng.

Trước khi Hàn Hiểu Quân lên xe, Tần Nguyệt lấy sổ xé ra một tờ giấy, viết số điện thoại của nhà rồi nhét vào trong tay anh, nói: "Anh Hiểu Quân, có thời gian rảnh thì gọi cho em nhé, còn nữa, anh có thể cho em số của anh được không?"

Hàn Hiểu Quân liếc mắt nhìn An Hồng đang đứng ngây ngô bên cạnh: "An Hồng có số của anh."

"Anh trực tiếp nói cho em biết đi, em sẽ nhớ kỹ." Tần Nguyệt cảm sổ tủm tỉm cười.

Hàn Hiểu Quân bất đắc dĩ đành phải đọc số điện thoại ở quê, Tần Nguyệt hài lòng gấp sổ lại: "Vậy thì lúc em gọi cho anh, anh không thể không nhận đầu đây nhé."

Hàn Hiểu Quân nói: "Không cần gọi, phí điện thoại đường dài rất đắt."

"Không sao, em sẽ mua thẻ điện thoại đường dài."

Hàn Hiểu Quân lại liếc mắt nhìn An Hồng hỏi: "An Hồng, sao lúc này lại không nói gì?"

"Hả?" An Hồng nhếch miệng cười cười "Nói gì bây giờ? Em và anh biết nhau đã nhiều năm, có gì cần nói đã nói rồi, đúng không! Ha ha."

Nghe thấy lời cô..., lại thêm vẻ mặt vui đùa hí hửng, ánh mắt Hàn Hiểu Quân ảm đạm, anh chần chờ nhưng vẫn đưa tay vuốt tóc An Hồng: "Học cấp ba rồi, phải chăm sóc bản thân thật tốt, em không còn là trẻ con nữa, không nên để bà ngoại tức giận hay lo lắng, biết chưa?"

"Vâng..... Em biết rồi." An Hồng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt nhu hòa của Hàn Hiểu Quân, đột nhiên mồn khóc, nhưng Hàn Hiểu Quân lại nói: "Được rồi, anh phải lên tàu, ba mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe, hẹn gặp lại."

Nói xong anh nhắc hành lý lên tàu, xoay người tiến vào toa hành khách, An Hồng có cảm giác Hàn Hiểu Quân còn quay lại nhìn cô một cái, trong ánh mắt có điều gì đó.

Đi ra khỏi trạm xe lửa, Tần Nguyệt kéo tay An Hồng, miệng ngẫu nhiên hát, tâm tình có vẻ không tệ.

An Hồng hỏi: "Sau một tuần lễ nữa là khai giảng rồi, cậu đi đến Thất Trung bằng xe đạp hay xe buýt?"

Tần Nguyệt lắc đầu, nói: "Không biết. Đầu tại cậu đi đăng ký trường học xa như vậy, đi xe hết bốn mươi năm mươi phút đấy, ngồi xe buýt cũng lâu. Ngày đầu mình muốn đi xe để xem đường xa thế nào."

"Được, đến lúc đó cậu đến nhà gọi mình rồi hai đứa cùng đi."

"Được." Sau khi Hàn Hiểu Quân đi, Tần Nguyệt lại quay về với dáng vẻ nhanh nhẹn cười mở, An Hồng cảm thấy —— thật thần kỳ.

ngày một tháng chín năm 1998, ngày khai giảng đầu năm học.

An Hồng và Tần Nguyệt dưới ánh mặt trời, đạp xe hết năm mươi phút mới đến Thất Trung.

Thất Trung của thành phố J ở phía Nam, mà nhà họ đều ở phía Bắc, gần như là phải đi qua hơn nửa thành phố để đến trường.

An Hồng mệt mỏi thở hồng hộc, cùng Tần Nguyệt dựng xe ở nhà xe, phải đi xem tình huống chia lớp như thế nào.

Tần Nguyệt vẫn kéo tay An Hồng, kể từ khi chiều cao của An Hồng vượt qua cô, cô chỉ thích kéo tay An Hồng cùng đi bộ.

Không biết vì sao trong lòng An Hồng lại không muốn bị phân vào cùng lớp với Tần Nguyệt, sau đó cô lại cảm thấy xấu hổ với suy nghĩ của mình, Tần Nguyệt là người bạn tốt nhất của cô, tại sao cô có thể có ý nghĩ xấu xa như vậy chứ.

Khuôn viên Thất Trung rất rộng chia ra thành cấp hai và cấp ba, dùng chung sân tập, hội trường, phòng thí nghiệm, nhưng giảng đường thì lại cách rất xa. Cấp ba năm nhất của An Hồng gồm chín lớp, mỗi lớp khoảng bốn mươi lăm học sinh, An Hồng nhìn, rốt cuộc thấy mình ở lớp 10/7, sau đó lại nghe được tiếng cười vui vẻ của Tần Nguyệt: "An Hồng! Mình và cậu lại chung lớp này! Từ lớp chín bọn mình đã học chung rồi, rõ ràng là rất có duyên với nhau đấy."

An Hồng cũng hưng phấn, quên đi suy nghĩ ban đầu khiến cô xấu hổ, cô vẫn rất vui mừng, Tần Nguyệt là một người bạn thân của cô, hào phóng, thông minh, xinh đẹp, thành tích ưu tú có cậu ấy làm bạn thì mẹ và bà ngoại có thể yên tâm rất nhiều.

Hai người cùng nhau tìm được lớp 10/7, An Hồng phát hiện ra, lần này chỗ ngồi sẽ không do bọn họ tự chọn, mà trên bảng đen đã vẽ rất rõ sơ đồ.

An Hồng nhìn xuống vị trí của mình ở gần cửa sổ, bạn ngồi cùng bàn tên là Lâu Tĩnh Tĩnh.

Tần Nguyệt đi theo An Hồng đến bên cửa sổ, cạnh chỗ ngồi của An Hồng đã có một bạn gái ngồi đó, tóc ngắn gọn gàng, cài một chiếc kẹp tóc màu vàng, đang cầm một quyển truyện tranh đọc rất say sưa.

Tần Nguyệt gọi: "Bạn gì ơi, chào bạn."

Cô gái ngẩng đầu nhìn họ, khuôn mặt thon dài, mắt to miệng nhỏ, dáng dấp cũng được nhưng mũi hơi thấp.

"Cái gì?" Cô gái hỏi lại, giọng nói mềm mại, An Hồng nghe được liền cảm thấy trên người nổi một tảng da gà.

Tần Nguyệt nói: "Là thế này, mình muốn hỏi là bạn có thể đổi chỗ giúp mình được không, mình ở tổ hai, ngồi thứ ba, mình tên Tần Nguyệt."

"Tại sao muốn đổi?" Cô gái không hiểu.

"A, mình và An Hồng tốt nghiệp cùng trường cấp hai, bọn mình vẫn luôn ngồi cùng bàn."

"Việc hai người ngồi cùng bàn thì có liên quan gì đến mình?"

Nãy giờ An Hồng không lên tiếng, cô cũng không rõ vì sao Tần Nguyệt lại nhất định phải ngồi cùng bàn với cô, chính cô cảm thấy không sao cả, hơn nữa việc đề nghị bạn học đổi vị trí cũng không thích hợp lắm.

Tần Nguyệt nói: "Mình muốn ngồi cùng bàn với cậu ấy, cho nên cần thay đổi vị trí. Cảm ơn."

"Không đổi." Cô gái cúi đầu, tiếp tục đọc truyện tranh.

"....." Tần Nguyệt có chút không vui, cô cảm thấy thái độ của mình rất tốt, ngày xưa có bao giờ phải chịu đựng cách cư xử như vậy, ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông hay trung học Ngọc Lan, cô đều là nhân vật trung tâm.

An Hồng lòi cô lại, nói: "Được rồi được rồi, vị trí đã sớm được sắp xếp, chúng ta học cùng lớp đã không dễ, ngồi chỗ nào chả được."

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, trừng mắt nhìn cô gái kia, cảm căm trở về chỗ của mình.

An Hồng ngồi xuống, giữ im lặng, bắt đầu soạn sách. Mới vừa rồi huyền não không vui, bây giờ lại cảm thấy có chút lúng túng.

Cô gái bên cạnh vẫn đọc truyện tranh, không ngừng đầu lên, nói: "Lâu Tinh Tinh."

An Hồng sững sờ, ngừng đầu nhìn cô một cái, nói: "An Hồng."

Cuối cùng Lâu Tinh Tinh cũng buông truyện xuống, tỉ mỉ quan sát An Hồng, hỏi: "Cậu và cô ta là đồng tính luyến ái?"

"A!! Tất nhiên không phải đâu!!" An Hồng ngỡ ngàng, cô biết đồng tính luyến ái nghĩa là gì, nhưng chưa từng gặp bao giờ, cũng không nghĩ tới, càng không cho rằng bản thân sẽ như vậy.

"A..... Minh lại tưởng." Lâu Tinh Tinh nhếch miệng, "Minh khuyên cậu nên tránh cô ta ra xa một chút, tâm cơ của cô ta rất sâu."

"....." An Hồng tròn tròn mắt.

"Sao thế?" Lâu Tinh Tinh liếc mắt nhìn cô một cái, "Minh nhìn người rất chính xác đấy, mọi người vẫn gọi là Lâu bán tiên, không tin thì cứ đợi mà xem."

An Hồng cười gượng hai tiếng "Ha ha", hỏi: "Vậy cậu xem mình là người thế nào?"

"Cậu á?" Lâu Tinh Tinh chê cười, "Nhìn cậu có vẻ thông minh nhưng thật ra rất ngu, cho nên mình mới khuyên cậu không nên thân thiết với cô ta."

An Hồng chưa bao giờ nghe một bạn học nữ sẽ gọi một bạn nữ khác là "Cô ta", cô nghĩ đến những điều Lâu Tinh Tinh nói, trong lòng không khỏi tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Một trong thập đại mỹ nhân

"Ngẩng đầu ưỡn ngực, giang hai tay ra." Bác sĩ khoác áo blouse trắng nói một cách lạnh lùng.

An Hồng ngoan ngoãn làm theo yêu cầu, bác sĩ cầm chiếc thước dây quấn quanh ngực An Hồng, phun ra một con số: "88, người tiếp theo."

An Hồng cúi đầu tránh ra, Lâu Tinh Tinh ngấm bộ ngực cô, nhỏ giọng nói: "Trở mã không tệ lắm."

"....." An Hồng đỏ mặt, "Đi đo chiều cao cân nặng thôi."

Đợt kiểm tra sức khỏe lúc nhập học hồi trung tuần tháng 9, An Hồng biết được tình trạng cơ thể mình ——cao 168 cm, nặng 44.5 kg.

Lâu Tinh Tinh chắc chắn khen ngợi: "Vóc người cậu cũng không tệ, tình hình này nhất định có thể cao hơn một mét bảy mươi." Cô cao 164 cm đã là không lùn, nhưng đứng bên cạnh người tay dài chân dài như An Hồng lại nhìn có vẻ thấp hơn nhiều.

"Có phải quá cao rồi không?" An Hồng có chút nhức đầu, hồi còn học cấp hai, cô phát triển chậm, cao không quá một mét năm mươi, lo lắng muốn chết. Lúc này mới qua hơn hai năm, cô lại lo mình sẽ quá cao. Quả thực cũng đúng, chiều cao quá khổ mang đến cho cô rất nhiều phiền não, trước hết là quần áo rất khó mua bởi vì cơ thể cô quá gầy, mua size L thì không mặc vừa, mua size M thì lại bị ngấn.

Cho nên, bộ đồ An Hồng mặc nhiều nhất đó chính là đồng phục thể thao vàng tím của Thất Trung, đồng phục rộng rãi mặc trên người cô lại càng tôn lên dáng vẻ thon thả.

Vàng phối tím nhìn thật xấu. Rất nhiều học sinh không thích bộ đồng phục này, các nam thanh nữ tú yêu thích cái đẹp đều không muốn động đến, chỉ có An Hồng là mặc với tần số rất cao, bởi vì quần áo của cô quá ít, hơn nữa cô cũng không có đủ tình lực hay điều kiện để thay đổi mỗi ngày một bộ.

Sau ngày khai giảng khoảng hơn hai tuần, An Hồng phát hiện mình và Lâu Tinh Tinh lại có thể nói chuyện nhiều như vậy, Lâu Tinh Tinh là một cô gái có bề ngoài và nội tâm khác biệt, nhìn thì nhu nhược nhưng lời nói lại ác ôn phúc hắc, cô thích nhất là đọc truyện tranh BL.

Lần đầu Lâu Tinh Tinh cho An Hồng mượn truyện là bộ《 Tinh yêu 》của Ozaki Minami, lúc An Hồng trùm chần đọc truyện, cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, tim đập nhanh, mặt trời tròn. Mấy năm cấp hai đều là đọc shoujo manga, lần đầu tiên tiếp xúc với BL, cô thực sự bị choáng váng.

Ở trong lớp cô liên tục ngờ ngợ ngẩn ngẩn! Nanjo Kosuki và Izumi, thậm chí An Hồng còn vì bọn họ mà rơi không ít nước mắt, thì ra là hai chàng trai tuấn tú có thể yêu nhau phóng khoáng như thế! Không thể không nói, dạng tình cảm này đối với An Hồng mang đến một sự dả kích không nhỏ.

Lâu Tinh Tinh chẳng thèm để ý, lại cho An Hồng mượn mấy bộ truyện tương tự, An Hồng đắm chìm trong đó thiếu chút không dứt được. Không biết vì sao mỗi lần thấy mỹ thiếu niên được vẽ trong truyện, đầu cô sẽ liên tưởng đến bóng dáng Lộ Văn Phàm. Cái thằng bé thối tha đấy, dáng vẻ xinh đẹp của nó đúng là kiểu vai chính trong shoujo manga, hôm nay đọc BL, An Hồng lại có suy nghĩ ác ôn rằng Lộ Văn Phàm thực sự là cũng có chút giống.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ giữa An Hồng và Tần Nguyệt xảy ra chút thay đổi, mặc dù hai người vẫn hẹn cùng nhau đạp xe đi học, đi về nhà, nhưng mà An Hồng cảm thấy không còn giống như lúc trước. Có rất nhiều việc, cô không muốn chia sẻ cùng Tần Nguyệt, ví dụ như nội dung cuộc điện thoại giữa cô và Hàn Hiểu Quân hay những chuyện lý thú giữa cô và Lâu Tinh Tinh, cô cảm giác được Tần Nguyệt đối với cô cũng vậy.

Trong điện thoại, Hàn Hiểu Quân kể cho An Hồng biết Tần Nguyệt có gọi điện cho anh mấy lần, hai người hàn huyên một hồi, thậm chí anh còn kể hết nội dung cho An Hồng, nhưng mà lúc Tần Nguyệt gặp An Hồng thì một chữ cũng không nói, An Hồng làm như không biết, trong lòng lại nghĩ đến lời nói của Lâu Tinh Tinh.

An Hồng vẫn duy trì thành tích như hồi còn học cấp hai, xếp trong nhóm đầu của lớp, Toán Lý Hóa rất ưu tú, ngữ văn và tiếng Anh thì không được tốt, cô dồn 60% tinh lực để học từ mới, làm bài tập tiếng anh mới có thể giữ được thành tích trung bình. An Hồng cảm thấy hơi mệt mỏi, lúc này cô lại nghĩ đến bộ đề ngoại ngữ mà Lộ Văn Phàm cho cô hồi cấp hai, thằng nhóc này luôn có những quyển sách phụ trợ rất hay, An Hồng đến nhà sách Tân Hoa tìm nhiều lần cũng không thấy được những bộ đề hay như thế, không biết là thằng nhóc thối tha đẩy đảo đâu ra.

An Hồng lặng lẽ trải qua cuộc sống của học sinh cấp ba, cùng Lâu Tinh Tinh vui chơi, nghe Tinh Tinh giảng giải một số câu đố giỡn tục tĩu Nam-nam thì xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc tò mò.

Cô vẫn cho là thời học sinh cấp ba của mình sẽ giống như hồi học tiểu học hay cấp hai, không có tiếng tăm gì, vậy mà giữa lúc bất tri bất giác, tất cả đều thay đổi.

Một ngày trung tuần tháng mười, An Hồng đi đến trường, trong lúc cho balo vào ngăn bàn thì cô phát hiện ra một lá thư.

Cô lấy ra nhìn rất kỳ quái, Lâu Tinh Tinh ngồi một bên thấy được, hỏi: "Cái gì đấy?"

"Không biết." An Hồng lắc đầu, mở phong bì, lấy lá thư ra đọc, mặt cô lập tức đỏ lên, nội dung trên tờ giấy viết thư đầy màu sắc rõ ràng là một lá thư tình.

Đại ý chính là: mình rất thích cậu, cậu rất xinh, rất thông minh, rất đặc biệt, hy vọng sẽ được gặp cậu bên cạnh khán đài xi măng ở sân bóng lúc 5h chiều.

Ký tên là: một nam sinh lặng lẽ để ý đến cậu

An Hồng tròn tròn mắt, cô đưa lá thư cho Lâu Tinh Tinh, "Chắc là trò đùa của mấy bạn nam muốn trêu chọc mình."

Lâu Tinh Tinh đọc nội dung, liếc mắt nhìn cô một cái: "Tại sao lại muốn trêu chọc cậu?"

"Có một số người chính là như vậy, cố ý viết loại thư này cho học sinh nữ có dáng vẻ xấu xí trong lớp, sau đó tìm một nhóm nam sinh kéo đến xem người ta bị mất mặt, hồi còn học cấp hai là như thế." An Hồng nghiêm trang nói.

"Nữ sinh xấu xí?" Lâu Tinh Tinh cảm thấy kỳ quái, hỏi, "Cậu đang nói ai?"

"Nói chính mình chứ sao." An Hồng "Ha ha ha" cười, chỉ mình nói, "Da mình đen, mắt nhỏ, hàm răng cũng không đẹp, không phải là xấu xí à!"

Lâu Tinh Tinh ngạc nhiên, lập tức đi đến trước mặt An Hồng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô.

An Hồng có khuôn mặt trái xoan, làn da không trắng nhưng rất mịn màng, gương mặt hồng hào nhìn rất khỏe mạnh. Hàng mi dày cong vút, mắt một mí nhỏ dài, đuôi mắt hơi vênh, con ngươi đen nhánh, ánh mắt tinh khiết. Mũi nhỏ thẳng, đôi môi đầy đặn hồng nhuận không khác gì bôi son. Lúc cô cười lên, mắt cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, lộ hàm răng trắng đều trong miệng. Cô còn có mái tóc dài, đen nhánh mềm mại, tóc mái hất về bên trái, ngày nào cũng buộc cao thắt bím đuôi ngựa.

An Hồng là một cô gái khỏe mạnh và nhiệt tình, mặc dù hơi gầy nhưng dáng vẻ vừa cổ điển vừa hiện đại. Có lẽ có một số người không thích nhưng phần lớn mọi người sẽ thấy cô rất đặc biệt, một vẻ đẹp lạ.

Lâu Tinh Tinh nói: "An Hồng, cậu có biết trong số đám nữ sinh năm nhất, bọn nam sinh đã bầu ra Thập Đại Mỹ Nhân không?"

"Không biết." An Hồng ngoan ngoãn mà lắc đầu, cô cũng không quan tâm những thứ này, đây đều là những chuyện không quan trọng đối với cô, cô nghĩ chắc chắn Tần Nguyệt sẽ có tên trong đó.

Lâu Tinh Tinh nói tiếp: "Vậy mình nói cho cậu biết, lớp bọn mình có hai người được bầu, một là hoa khôi lớp - Nguyễn Thư Vi, mà người khác, chính là cậu đó."

An Hồng há miệng lớn đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, rất lâu không có phản ứng, cô lắc đầu không ngừng: "Làm sao có thể! Nhìn mình khó coi như thế này!"

Lâu Tinh Tinh không ý kiến, nói: "Có tin hay không là tùy cậu, à, cậu muốn đi gặp người viết thư tình không?" Cô trả lại thư tình cho An Hồng.

An Hồng lại lắc đầu: "Tất nhiên không đi, mình mới không có ngu như vậy."

Một lát sau, cô hỏi Lâu Tinh Tinh: "Cái đó, Tần Nguyệt cũng là một trong Thập Đại Mỹ Nhân đúng không?"

"Không phải là mình đã nói lớp bọn mình chỉ có hai người thôi à."

"Nhưng..... Nhưng mà, mình cảm thấy cậu ấy xinh hơn mình rất nhiều, từ nhỏ đã là một mỹ nhân rồi."

Lâu Tinh Tinh tròn to mắt, nói: "An Hồng, thẩm mỹ của cậu có vấn đề à? Cái gương mặt giống như bài mặt chược của Tần Nguyệt làm sao mà được coi là mỹ nhân!"

An Hồng nghẹn lời. Từ sau cấp hai, Tần Nguyệt hoàn toàn nảy nở, hồi bé khuôn mặt như quả trứng, dần dần đáng vẻ có chút thay đổi, xương hàm hơi lớn, mặc dù rất gầy, ngũ quan thanh tú nhưng nếu nhìn chính diện thì khuôn mặt có vẻ hơi to, cho nên lúc chụp hình, Tần Nguyệt không bao giờ chụp thẳng mặt mà chỉ chụp góc 45 độ.

Nhưng mà An Hồng cũng chưa bao giờ nghĩ đây là khuyết điểm, trong ấn tượng của cô, Tần Nguyệt vẫn là một cô gái rất đẹp.

Tất nhiên là An Hồng không đi đến sân bóng để gặp người bạn đã viết thư tình cho mình, cô nhanh chóng quên đi chuyện này. Không nghĩ đến, sau đó cô lại nhận được hai, ba lá thư từ những người khác nhau, từ sự kinh ngạc ban đầu đến lúc bình tĩnh suy nghĩ, An Hồng bắt đầu hiểu những gì Lâu Tinh Tinh nói có lẽ là thật.

Cô ở trong nhà vệ sinh, khóa cửa lại, vụng trộm soi gương, nhìn ngắm khuôn mặt của chính mình. Lúc mỉm cười, lúc phớt lờ, lúc làm mặt quỷ, lúc bĩu môi, An Hồng phát hiện ra, hình như,..... Cô gái trong gương trở nên hơi xa lạ.

Một trong Thập Đại Mỹ Nhân? An Hồng nghĩ đến biệt danh này vẫn cảm thấy kinh ngạc, cô nghĩ đến lời Hàn Hiểu Quân nói trong kỳ nghỉ hè: ai nói vậy, anh thấy bây giờ em rất xinh.

Chẳng lẽ những gì Hàn Hiểu Quân nói là thật lòng?

An Hồng sờ gò má, soi gương nhe răng tròn mắt, trái tim "ầm ầm" nhảy nhót, mình đẹp hơn Tần Nguyệt? Như vậy, ở trong mắt Hàn Hiểu Quân thì giữa cô và Tần Nguyệt ai xinh hơn?

Kết thúc năm học lớp mười, danh tiếng của An Hồng trong khối đã thành như thế này: lạnh lùng, cao ngạo, mỹ nữ khí chất, rất nhiều người theo đuổi nhưng không động lòng một ai.

Cô cứ thế mà trở nên thần bí, biệt danh cao quý, Lâu Tinh Tinh cười đến đau cả bụng, chỉ có cô mới biết, không phải là An Hồng cao ngạo dè dặt mà là cái gì cũng không biết!

Dần dần An Hồng cũng biết được ai là người theo đuổi mình vì có mấy nam sinh lớn gan, ngăn cô ngay ở cửa phòng học để thổ lộ, lần đầu tiên đối mặt với trường hợp như vậy, An Hồng bị dọa sợ, co chân ôm balo chạy biến đi ra ngoài, để lại học sinh nam đứng chờ vợ ở cửa phòng bị bạn bè cười nhạo.

Cô kể những chuyện này cho Hàn Hiểu Quân qua điện thoại, Hàn Hiểu Quân im lặng nghe An Hồng nói xong, cuối cùng khuyên: "A Hồng, em vẫn còn nhỏ, đừng để ý mấy chuyện này, chuyên tâm học hành thì hơn."

An Hồng gật đầu liên tục, nói cho Hàn Hiểu Quân: "Em tuyệt đối sẽ không yêu đương gì trong thời gian học cấp ba!"

Thật ra thì cô đã nhiều lần suy nghĩ muốn nói cho Hàn Hiểu Quân: Hiểu Quân, em thích anh.

Tất nhiên là cô không có can đảm nói ra khỏi miệng.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân nói cho cô một tin tức tốt: "Đúng rồi, A Hồng, mùa xuân năm nay anh sẽ về thành phố J cùng ông bà nội."

Đây sẽ là năm đầu tiên mà Hàn Hiểu Quân ở lại thành phố J vào dịp tết kể từ khi hai người biết nhau, lúc nghe được tin tức này, tim An Hồng muốn rớt ra ngoài. Sau khi cúp điện thoại, cô vọt vào phòng, rúc đầu vào trong chăn "Ha ha ha ha" cười thành tiếng.

Hiểu Quân sắp trở lại rồi! Lần này chỉ cách nửa năm là có thể gặp được anh! Thật tốt thật tốt thật tốt!

Rất nhanh, kỳ nghỉ đông đã đến, Hàn Hiểu Quân quả thật quay lại thành phố J cùng ông bà nội, anh gọi điện cho An Hồng hẹn đi hát karaoke vào buổi tối.

An Hồng lật tung tủ quần áo, cuối cùng tìm được chiếc áo bông màu vàng đậm, một chiếc quần jean ống loe màu xanh, đeo khăn len màu xanh đen mà bà ngoại đan cho cô.

Cô đạp xe tới địa điểm mà Hàn Hiểu Quân đã hẹn lại kinh ngạc phát hiện ra còn có hai người khác đi cùng —— Tần Nguyệt và Đinh Ngôn.

Đinh Ngôn là bạn nói khó của Hàn Hiểu Quân, là một trong số ít bạn học của anh ở thành phố J vẫn giữ liên lạc.

Hàn Hiểu Quân hẹn bọn họ, An Hồng một chút cũng không biết.

Hàn Hiểu Quân đi mua đồ ăn vặt và đồ uống, Đinh Ngôn nhìn thấy An Hồng, mắt sáng lên, anh khoa trương kêu to: "Đây là An Hồng hả? Oa! Mới mấy năm không gặp giờ thì nhận không ra luôn!"

An Hồng mỉm cười với anh, Đinh Ngôn cũng mới vừa học đại học năm nhất, bọn họ đã nhiều năm không gặp nhau.

Lúc này, Hàn Hiểu Quân quay trở lại, An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, anh mặc chiếc áo nỉ màu xám đậm có mũ, quần jean ống đứng màu lam nhạt, tóc đã dài hơn so với kỳ nghỉ hè, cắt gọn gàng, khuôn mặt vẫn đẹp như thế.

Đã nhiều mùa đông An Hồng không được nhìn Hàn Hiểu Quân, lúc này nhìn thấy anh lại ngẩn người, không nói nên lời.

Tần Nguyệt nhận đồ ăn trong tay Hàn Hiểu Quân, nở nụ cười, cô mặc một cái áo khoác màu trắng, chất vải mỏng nhưng kiểu dáng rất đẹp, cổ quàng khăn hoa, đôi mắt lấp lánh. An Hồng sững người nhìn Tần Nguyệt và Hàn Hiểu Quân nói chuyện với nhau, không nghe thấy Đinh Ngôn đang ở bên cạnh nói những cái gì.

Hàn Hiểu Quân quay mặt nhìn An Hồng, mỉm cười bước đến, đưa tay xoa đầu cô, anh nói: "Em lại cao lên rồi hả? Bây giờ cao bao nhiêu?"

"168 cm " An Hồng nhỏ giọng trả lời, Hàn Hiểu Quân kinh ngạc nói: "Cao như vậy? Em còn chưa đến mười sáu đâu, cũng không cần cao thêm nữa, coi chừng về sau không ai thêm lấy."

Tần Nguyệt ở bên cạnh cười lên, nói: "Anh Hiểu Quân, anh yên tâm đi! Nam sinh theo đuổi An Hồng rất nhiều đấy, lần trước còn có một cậu bạn chiều cao cũng không chênh lệch lắm so với An Hồng, đã tỏ lộ với cậu ấy."

An Hồng lạnh mặt nhìn Tần Nguyệt nói: "Đó là mấy nam sinh nhạt nhẽo, mình không có nhầm chán như vậy."

Tần Nguyệt có chút xấu hổ, gắt giọng: "Ôi trời~~ mình đùa chút thôi cậu đừng tức giận"

Hàn Hiểu Quân cười "Được rồi được rồi, đừng âm ỉ, chúng ta đi vào trong thôi."

Cả buổi tối An Hồng không yên lòng chút nào, Đinh Ngôn chăm sóc cô rất nhiệt tình, hỏi han, ân cần lấy đồ uống cho cô. An Hồng đến một bài hát cũng không bao giờ hát, cô chưa từng đi đến quán karaoke, ngồi trong phòng tối kiểu này, cô có chút khản trương, trong lòng lại có tâm sự nên càng không đề ý.

Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vừa nói cười, vừa thay nhau chọn những bài hát phổ biến, rất nhiều bài An Hồng chưa từng nghe qua, lại càng thêm bức mình.

Tần Nguyệt còn lôi kéo Hàn Hiểu Quân song ca một bài hát. An Hồng nghe bọn họ hát ca khúc trong phim 《 Bá Vương Biệt Cơ 》 mấy năm trước, ca khúc chủ đề ——《 khi tình yêu đã thành chuyện cũ 》，trong lòng không khỏi chua xót.

Đề chuyện cũ ở lại trong gió? Hàn Hiểu Quân, có phải anh cũng đề chuyện cũ giữa chúng ta lại trong gió?

An Hồng thậm chí không nhớ nổi mình về nhà như thế nào.

Có một ngày tháng giêng, Hàn Hiểu Quân đột nhiên gọi An Hồng gặp mặt.

Trong cửa hàng KFC ở trung tâm thành phố, anh và An Hồng ngồi đối mặt nhau, An Hồng bối rối nhìn anh, mấy lần Hàn Hiểu Quân muốn nói lại thôi, An Hồng không nhịn được hỏi: "Hiểu Quân, anh muốn nói gì với em hả?"

Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, cuối cùng quyết định mở miệng: "Là như vậy, A Hồng, Đinh Ngôn muốn anh giúp cậu ấy hỏi em một chút, em có đồng ý làm bạn gái cậu ấy không."

An Hồng hoàn toàn ngây ngốc, cô nhìn Hàn Hiểu Quân, đôi môi mấp máy nửa ngày cũng không nói ra lời.

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân từ đầu đến cuối vẫn rất ôn hòa, anh chậm rãi nói: "Anh đã nói với cậu ấy là em mới học lớp mười, vẫn còn nhỏ nhưng cậu ấy nói rất thích em, biết quan hệ giữa chúng ta rất tốt nên nhất định bảo anh phải hỏi em. Anh muốn..... Anh không thể quyết định thay em nên giúp cậu ấy chuyển lời."

An Hồng hỏi: "Hiểu Quân, anh cảm thấy em sẽ đồng ý à?"

"Chuyện này để em tự quyết định thôi."

"Em muốn nghe ý kiến của anh."

Những lời đối thoại này đã từ nhiều năm trước từng xuất hiện giữa bọn họ, bây giờ chỉ đổi ngược vị trí.

Hàn Hiểu Quân nhìn An Hồng chăm chú, bình tĩnh nói: "Em muốn nghe ý kiến của anh hả? Được rồi, theo anh thì anh hi vọng em sẽ không đồng ý."

An Hồng cũng nhìn chăm chú vào Hàn Hiểu Quân, tảng đá trong lòng rơi xuống, có những lời này của Hàn Hiểu Quân là đủ rồi.

Cô nói: "Vậy anh giúp em chuyển lời đến Đinh Ngôn, trong thời gian học cấp ba em sẽ không nghĩ đến chuyện yêu đương."

"Được." Hàn Hiểu Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói, "Học xong năm nhất anh sẽ tìm đơn vị để liên hệ thực tập vào năm thứ hai, khoảng cuối năm là anh có thể trở về thực tập, sau đó sẽ ở lại luôn."

"A....."

"A Hồng, có chuyện, anh vẫn muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Là..... Giữa anh và Tần Nguyệt không có gì cả, anh không muốn em hiểu lầm."

Nét mặt Hàn Hiểu Quân rất nghiêm túc, vào giờ khắc này, dường như An Hồng nghe được một tiếng "Àm" trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Học sinh chuyển trường

Suốt năm học lớp mười, tâm tình An Hồng đều rất tốt.

Quan hệ giữa cô và Lâu Tinh Tinh ngày càng thân thiết, với Tần Nguyệt thì càng ngày càng xa lánh.

Bọn họ cũng không cảm thấy không ổn, chẳng biết từ lúc nào mà họ không cùng đi học về, gặp nhau cũng chỉ khách sáo gật đầu, nói mấy chuyện linh tinh.

Tần Nguyệt chơi thân với mấy bạn nữ trong lớp, cô vẫn hướng ngoại hoạt bát nhưng thành tích lại không được như trước kia, Văn học tạm được, toán lý hóa học ngày càng khó nên cũng chỉ đứng hạng trung bình trong lớp.

Cô không nắm chức vụ gì quan trọng, chỉ giữ vị trí tổ trưởng môn Tiếng Anh.

An Hồng cũng có mấy người bạn tốt, lớp trưởng Hà Ngọc Đông, một thiếu niên cao lớn mập mạp, Tiền Hội Na - dịu dàng ít nói là tổ trưởng Văn học, còn có - Thẩm Kha, là nam sinh anh tuấn nhất trong lớp, gia cảnh cực tốt, đáng về lịch sự, vóc người cân xứng, đối xử với người khác rất nhiệt tình thân thiện, thành tích khoa học tự nhiên xuất chúng nổi bật, mọi người vẫn gọi là Thẩm công tử, rất được các bạn nữ ái mộ.

Bởi vì trong kỳ thi giữa kỳ năm lớp mười, điểm thi Vật Lý của An Hồng ngoài ý muốn đứng thứ nhất, khiến cô cũng giật mình kinh ngạc, làm cho tổ trưởng Vật Lý - Thẩm Kha cũng chú ý tới cô gái đặc biệt này.

Mặc dù bài kiểm tra và thi cuối kỳ sau đó, anh đều vượt trên An Hồng, đứng thứ nhất cả lớp nhưng quan hệ giữa bọn họ lại trở nên tốt hơn. Thậm chí Thẩm Kha còn đề cử An Hồng làm tổ trưởng Hóa học, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mấy chục năm đi học của An Hồng được nắm một chức vụ trong lớp, cô có chút thụ sủng nhược kinh, trong lòng âm thầm cảm kích Thẩm Kha.

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Thẩm Kha và An Hồng cùng đạp xe về nhà, nhà anh ở Thành Đông, đi cùng đường với An Hồng khoảng hai mươi phút.

Trên đường, Thẩm Kha hỏi An Hồng: "Cậu sẽ làm gì trong thời gian nghỉ hè?"

"Không có gì, chỉ ngồi ở nhà thôi, thỉnh thoảng cùng mấy người bạn đi chơi, đi bơi hoặc đánh cầu lông."

"Hả? Vậy lúc nào bọn mình cùng đi bơi nhé, mình có thể bơi của sân vận động thành phố."

"Được....." An Hồng nhìn gò má Thẩm Kha, cậu ấy đeo kính mắt gọng kim loại, mũi cao môi mỏng, rất đẹp trai.

"Đến lúc đó mình sẽ nói với cậu, cậu cho mình số điện thoại ở nhà nhé." Thẩm Kha bình tĩnh nói.

An Hồng đọc số điện thoại, lại nghe thấy anh nói: "An Hồng, cậu có biết không, cậu là một nữ sinh rất đặc biệt."

Ồ! Những lời này..... làm trái tim An Hồng nhảy lên nhưng mà cô lại không tiếp lời.

Ở trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể thay thế được vị trí của Hàn Hiểu Quân trong lòng cô.

Trong thời gian nghỉ hè, có lúc An Hồng sẽ cùng Lâu Tinh Tinh, Tiền Hội Na đi ra ngoài chơi, hoặc đến nhà nhau đọc truyện tranh, xem tivi, có lúc cô sẽ đưa Lâu Tinh Tinh và Tiền Hội Na đến phố ẩm thực ở gần trung học Ngọc Lan ăn Toan Lạt Phấn trong tiệm của cha La. La Lập Sơn nhìn thấy An Hồng thì rất vui vẻ, cậu ấy vừa đi học ở trường vừa học nấu ăn, lúc nghỉ ngơi ngày nào cũng ở trong tiệm giúp cha La làm việc, cậu ấy có ý định nối nghiệp kinh doanh của cha.

Thẩm Kha cũng không có gọi điện thoại cho An Hồng mà An Hồng cũng không tự nhiên lại đi gọi điện thoại cho anh, giữa bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè tốt, đối với An Hồng mà nói, người bạn đó không có gì đặc biệt.

Ngược lại có mấy nam sinh gọi điện thoại đến nhà An Hồng nói mấy lời khó hiểu, vài lần bà ngoại nhận điện thoại, hung hăng mắng đối phương một trận, sau đó những cuộc điện thoại nhảm chán mới chấm dứt.

Hàn Hiểu Quân trở lại thành phố J như đã hẹn, anh thực sự đã liên hệ tìm đơn vị thực tập cuối năm, dựa vào thành tích xuất sắc trong trường chuyên nghiệp cùng với kinh nghiệm phong phú năm trước, rất nhanh có một công ty xây dựng dân dụng quyết định nhận vào thực tập, đến đầu năm 2000 kết thúc kỳ thi cuối, anh có thể quay trở lại để bắt đầu chính thức làm việc.

An Hồng rất vui vẻ, cũng như những năm trước cô đi chơi cùng Hàn Hiểu Quân, xem Hàn Hiểu Quân chơi bóng rổ hoặc cùng đi bơi lội, lang thang trên đường. Đại đa số thời gian, cô sẽ đi đến nhà Hàn Hiểu Quân, cùng anh chơi game, ăn kem, ngồi điều hòa xem tivi. Cha Hàn buồn bán ngày càng lớn, trải qua mấy năm phát triển đã có một nhà hàng không nhỏ tên là nhà hàng Hiểu Quân, mấy lần ông nhắc đến việc muốn Hàn Hiểu Quân sau khi tốt nghiệp sẽ giúp đỡ ông trong công việc kinh doanh nhưng Hàn Hiểu Quân lại không có hứng thú, cha Hàn cũng không thể làm gì được.

Có mấy lần Tần Nguyệt và Đinh Ngôn cũng đi cùng hai người, mỗi lúc như vậy, An Hồng cảm thấy mất tự nhiên, sau đó quyết định không muốn tham gia.

Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết, cứ cách hai ngày Tần Nguyệt sẽ gọi điện đến nhà anh, chỉ cần biết là anh và An Hồng sẽ đi chơi là lại âm ỉ dõi đi theo, Hàn Hiểu Quân bắt buộc dĩ phải rủ Đinh Ngôn đi cùng, tạo thành một nhóm bốn người kỳ quái.

Anh hỏi An Hồng: "Trước kia em và Tần Nguyệt không phải là bạn thân à? Bây giờ thế nào?"

An Hồng cười cười, nói: "Không có gì, bây giờ bọn em vẫn tốt."

Cô không có ý định kể cho Hàn Hiểu Quân nghe quan hệ kỳ quái giữa cô và Tần Nguyệt, cô cảm thấy không cần thiết.

Cô tin tưởng Hàn Hiểu Quân, anh nói anh và Tần Nguyệt không có gì, chính là không có gì, chuyện kỳ cục nhỏ nhỏ như thế này cần gì phải nói cho anh biết?

An Hồng mười sáu tuổi ngắm mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ, nằm trên bàn học gần người, cô đã dần dần trưởng thành, hiểu ra rất nhiều vấn đề, mặc dù còn có chút ngây thơ nhưng cô biết có rất nhiều việc không thể miễn cưỡng được, cô hi vọng tất cả diễn ra một cách tự nhiên, nước chảy thì thành sông.

Ở lúc cần thiết, cần cố gắng, cô sẽ cố gắng, cần đọc ác, cô sẽ đọc ác.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải là một người dễ mềm lòng.

Mười ngày trước khi bước vào lớp mười một, Thất Trung tiến hành tập huấn quân sự như thường lệ.

An Hồng đạp xe dưới nắng đi đến trường, gặp Lâu Tĩnh Tĩnh, hai người lập tức xúm lại buôn chuyện, sau đó cô thấy Thẩm Kha, Thẩm công tử chỉ hơi gật đầu chào hỏi, An Hồng cười cười lặng lẽ rồi tầm mắt.

Sau khi học sinh đã đến đông đủ, chủ nhiệm lớp chia xong các tổ đội, phát cho mỗi người một bộ đồ rèn ri, yêu cầu ngày hôm sau bắt đầu mặc. Sau đó cô giới thiệu: "Năm nay lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển trường, để bạn ấy tự giới thiệu mình một chút, mọi người hoan nghênh nào."

Cả lớp đều vỗ tay.

Tất cả học sinh lớp 11 ở trên bãi tập trung, mỗi lớp xếp hàng theo vị trí được sắp xếp từ trước.

An Hồng đứng ở trong lớp 11/7 gần chỗ cột cờ, bên trên không có mái che, hạ tuần tháng tám, ánh nắng mặt trời chói chang thiêu đốt khắp nơi, An Hồng mặc áo sơ mi cộc tay màu cam, quần short trắng, đây là quà sinh nhật mười sáu tuổi mà mẹ Hàn mua cho cô, cô nheo mắt lại, mồ hôi trên trán chảy xuống.

Cô nhìn thấy một bạn nam chậm rãi đi đến bên cạnh giáo viên chủ nhiệm.

Cậu ấy phải cao tối thiểu 175cm,

Bà vai không quá rộng, cơ thể gầy gò, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, khuôn cằm xinh đẹp, da trắng, trên mặt còn vương nét ngây thơ, dưới cặp lông mày là đôi mắt đen rạng rỡ, vể mặt hạ hê, sống mũi rất cao, môi mỏng lúc này đang hơi nhếch lên tạo thành đường cong đẹp mắt.

Thiếu niên mặc áo T-shirt màu trắng, quần lửng màu xanh lá cây lộ ra hai bắp chân trắng tấp, dưới chân đi đôi giày lười, quần áo và giày đều có logo là một cái móc rất lớn.

Cậu ta thảnh thơi đứng đó, tay đút túi quần, vẻ mặt bình tĩnh không chút để ý nhìn bạn học trong lớp.

Cho đến khi tầm mắt của cậu ta và An Hồng va vào nhau, trên mặt mới lộ ra một chút vui vẻ, có thể nhìn thấy, thực sự là vui vẻ.

Cậu ta đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng tự giới thiệu mình:

"Xin chào các bạn! Tên mình là Lộ Văn Phàm, Lộ trong con đường chứ không phải trong từ đại lục, năm nay mình mười bốn tuổi, từ Nhị Trung chuyển đến, mình thích đá bóng, chạy bộ, đàn dương cầm, đọc truyện tranh, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn!"

Giọng nói không còn thanh thoát hiền nhiên mới vừa trải qua thời kỳ đổi giọng, âm thanh trầm thấp khàn khàn hấp dẫn.

Các bạn học đều vỗ tay, sau đó vì số tuổi của học sinh mới đến này mà cảm thấy kỳ quái.

An Hồng đứng trong lớp, miệng há hốc, mắt nhìn trừng trừng tưởng là mình đang nằm mơ.

Đã một năm lẻ hai tháng cô không gặp Lộ Văn Phàm, An Hồng thừa nhận mình đã từng nhớ đến cậu ấy, nhưng là số lần nhớ cũng đếm trên đầu ngón tay.

Cô từ chối đề nghị đăng ký vào Nhị Trung của Lộ Văn Phàm, cứ tưởng rằng cả đời này bọn họ sẽ không gặp lại, không ngờ rằng anh chuyển đến Thất Trung mà lại còn cùng lớp với cô!

Đây là một chuyện vô cùng kỳ diệu! An Hồng có chút không phản ứng kịp, trong hoảng hốt hình như cô thấy Lộ Văn Phàm mỉm cười nhìn cô, nụ cười rất quý dị, một gương mặt đẹp đến không chân thật, ánh mắt sáng rực nhìn còn nóng hơn cả thời tiết tháng tám.

Lâu Tinh Tinh bất chợt khoát tay An Hồng, vùi mặt trên vai cô, nói nhỏ: "Ồ..... Trong lúc còn sống, rốt cuộc mình có thể gặp được phiên bản đời thực của Lưu Xuyên Phong, mặc dù tuổi hơi nhỏ, nhưng mà..... Ồ..... Chẳng cu xinh đẹp như thế, làm thế nào làm thế nào làm thế nào, mình thật hy vọng Thẩm Kha sẽ yêu thích nó!"

An Hồng đen mặt, đẩy Lâu Tinh Tinh ra nói: "Nổi điên à!"

Lâu Tinh Tinh ai oán nhìn cô, than thở nói: "Mới vừa rồi mình thấy nó phóng điện với Thẩm Kha mà, cậu không nhìn thấy à?"

Thẩm Kha đứng trước An Hồng, An Hồng chợt dạ nói: "Không nhằm đây chứ, nhất định là cậu bị hoa mắt rồi."

Cô quay đầu nhìn mấy bạn nữ xung quanh, không có chỗ nào mà không mang vẻ mặt kích động lại cố gắng đè nén, còn có mấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, châu đầu kề tai nói gì đó.

Hiển nhiên, học sinh chuyển trường 14 tuổi Lộ Văn Phàm đã không cần tốn nhiều công sức cũng chinh phục được bọn họ.

Thời gian nghỉ giữa giờ trong lúc huấn luyện, An Hồng và Lâu Tinh Tinh ngồi uống nước dưới bóng cây, lặng lẽ nhìn Lộ Văn Phàm ở phía xa, trong lớp học, ngoài 3,4 người tốt nghiệp từ trung học Ngọc Lan thì không ai biết cậu ta, mà cậu ta cũng không biết người khác..

Một mình cậu ta ngồi nghỉ ngơi trên ghế dưới bóng cây, hai cái chân dài kéo dài thẳng tắp, dáng vẻ nhìn có chút nhàm chán.

An Hồng đột nhiên ý thức được, bề ngoài của cậu ta có thay đổi rất lớn. Lúc tốt nghiệp cấp hai, Lộ Văn Phàm chỉ là cậu bé vừa bắt đầu trở mã, cao chưa đến 170cm, hầu kết, râu chưa có, giọng nói nhỏ nhẹ, gương mặt xinh đẹp, chưa có hương vị thiếu niên.

Mà bây giờ, rõ ràng là đã ra dáng thiếu niên, cổ họng hơi nhô ra, cánh tay, chân đều có bắp, mặc dù nhỏ hơn 2,3 tuổi so với các bạn nam trong lớp nhưng chênh lệch bên ngoài cũng không rõ ràng.

Dáng vẻ so với nam sinh bình thường học lớp mười một cũng cao hơn.

An Hồng nhìn, lặng lẽ uống nước, Lộ Văn Phàm chợt xoay đầu lại, ánh mắt không hề che giấu chút nào nhìn An Hồng, sau đó phá lên cười.

An Hồng "Phụt ——" một cái liền bị sặc, một ngụm nước lọt vào trong khí quản lớn tiếng ho khan.

Cô còn chưa phản ứng kịp, Lộ Văn Phàm đã sai bước đi tới bên người cô, nhẹ nhàng giúp đám lưng.

"Gấp cái gì." Cậu ta không nhanh không chậm nói.

An Hồng ngừng ho khan, ngẩng đầu nhìn, Lộ Văn Phàm đứng ở bên người ô, vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Lâu Tinh Tinh há hốc miệng nhìn bọn họ, hỏi: "Hai người biết nhau à?"

An Hồng vẫn chưa trả lời, Lộ Văn Phàm đã lên tiếng: "Mình và bạn ấy quen biết đã lâu, học cùng tiểu học và cấp hai, bây giờ lại học cùng lớp cấp ba, Này! Răng đậu đen, có phải bọn mình rất có duyên hay không!"

"Phụt ——" hô hấp của An Hồng mới vừa mới ổn định, uống một hớp nước, lại vì lời nói của cậu ta mà phun ra.

Lâu Tinh Tinh mê mang hỏi: "Răng đậu đen là cái gì?"

"À..... Không có gì, đây là bí mật của mình và An Hồng." Nói xong, Lộ Văn Phàm cười "Ha ha ha". Vừa cười vừa tiếp tục nhẹ nhàng vỗ lưng An

Hồng

An Hồng lặng lẽ nhìn bốn phía, phát hiện rất nhiều các bạn học đang nhìn bọn họ, còn bàn luận nhỏ nhỏ, cô thấy ánh mắt Thẩm Kha cũng tập trung lên người cô và Lộ Vân Phàm, thấy ánh mắt sau tròng kính có vẻ lạnh lùng. Còn có Tần Nguyệt vừa nhìn qua mấy lần, vừa nói đùa cùng mấy nữ sinh, vẻ mặt say mê cuồng nhiệt.

An Hồng đột nhiên đã cảm thấy có chút không đúng, cô thoáng thoáng cảm thấy sinh hoạt thời cấp ba của mình hình như phát triển theo hướng hoàn toàn không dự tính được.

Ngày huấn luyện quân sự đầu tiên kết thúc, Lộ Vân Phàm đã thành công thu hút được mấy nam, nữ sinh.

An Hồng nhìn dáng vẻ đùa cợt của cậu ta với các bạn, nghĩ thầm người vừa xinh đẹp vừa hướng ngoại quả nhiên chỗ nào cũng được hoan nghênh.

Cô đẩy xe đạp đi ra cổng trường, vẫy tay từ biệt Lâu Tĩnh Tĩnh, một mình đạp xe trên đường về nhà.

Không biết từ lúc nào thì sau lưng đi theo một người.

An Hồng quay đầu nhìn, lại là Lộ Vân Phàm.

Bọn họ đều ở phía Bắc thành phố, tất nhiên cùng đường.

Lộ Vân Phàm đi xe ngâm nga hát, mắt nhìn phía trước, không liếc An Hồng lấy một cái.

An Hồng theo bản năng đạp xe nhanh hơn, dốc sức đạp, nhưng chiếc xe Angel cở nhỏ của cô làm sao mà so được với tốc độ chiếc Giant của Lộ Vân Phàm?

Mặc kệ An Hồng cố gắng thế nào cũng không thể bỏ rơi cậu ta được.

Cô quyết định đạp chậm lại, so với đi bộ nhanh hơn một chút.

Lộ Vân Phàm cũng đi chậm lại, đầu xe lúc ẩn lúc hiện, không nhanh không chậm đi theo bên cạnh cô.

20 phút sau, An Hồng từ bỏ chống lại, cô mở miệng hỏi: "Cậu đi theo mình làm gì?"

Lộ Vân Phàm nghiêng mắt nhìn cô một cái, nói: "Đường này là cậu làm à?"

"Sao cậu đi chậm như vậy?" An Hồng bức bối.

"Mình thích! Ai cần cậu phải lo!" Cậu ta cười lên, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"....." An Hồng cầm nín, coi như cậu ta không tồn tại, để ý đạp xe.

Lộ Vân Phàm nhìn cô: "Cậu có hối hận vì đã đăng ký vào Thất Trung không?"

An Hồng cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Làm sao phải hối hận?"

"Đường xa như vậy! Mình đi từ Kim Thủy Uyển mất năm mươi phút, cậu về nhà cũng phải bốn mươi phút.."

"Coi như rèn luyện thân thể."

"Ban đầu nói cậu đăng ký Nhị Trung có phải là tốt hơn không, vừa gần vừa tốt, với thành tích của cậu nhất định sẽ thi đậu."

"Cậu đúng là phiền phức!" An Hồng nghe cậu ta nói xong thì cảm thấy buồn bực.

Thật sự thì sau đó cô cũng có chút hối hận, nhất là mùa đông, 7h30 phải có mặt ở trường nghĩa là sáu giờ rưỡi cô phải ra khỏi cửa, sáu giờ kém phải rời giường. Cảm giác lúc từ trong chăn ấm bò ra ngoài vô cùng khổ sở, lúc ra cửa trời vẫn còn tối, An Hồng một nắng hai sương đạp xe đi học, nói không sợ đều là dối trá.

"Cậu nói mình phiền á? Ban đầu lời vàng ngọc cậu lại không nghe." Lộ Vân Phàm hừ một tiếng.

"Vậy còn cậu? Đang tốt như thế chuyển đến Thất Trung làm cái gì?" An Hồng không khỏi hỏi lại, cô vẫn cảm thấy kỳ quái.

"Ai..... Một lời khó nói hết." Lộ Vân Phàm khoa trương than thở lắc đầu, tiếp theo mỉm cười, "Sau này từ từ nói cho cậu biết."

"....." An Hồng nghĩ thầm, một tí tôi cũng không thêm biết!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Từ nay về sau mình sẽ gọi cậu là an an

Suốt quãng đường sau đó, An Hồng và Lộ Vân Phàm không nói chuyện với nhau.

Một người sống sờ sờ đi ngay bên cạnh, An Hồng cảm thấy hơi khó chịu nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Cô biết thằng nhóc thối tha này đã nhiều năm rồi, mặc dù hai người không học cùng lớp nhưng là vẫn luôn đánh cãi nhau suốt, cũng từng vui vẻ huyền náo, coi như là có quen biết nhau. An Hồng vẫn nhớ đến chuyện khiêu vũ cùng Lộ Vân Phàm, việc đó xảy ra rất kỳ quái, kỳ quái đến mức cô không muốn nghĩ lại, càng không muốn kể cho ai biết. Đây là bí mật giữa cô và Lộ Vân Phàm.

Thằng nhóc này không phải đùa hư hỏng, chỉ là nó hay làm mấy chuyện kỳ lạ khiến An Hồng không hiểu được.

Ví dụ như lần này, lúc An Hồng sắp rẽ vào chung cư Hòa Bình, Lộ Vân Phàm gọi cô lại: "Răng đậu đen, đạp xe lâu như vậy cậu có thấy khát không? Mình mời cậu uống cola nhé."

"Không cần." An Hồng nghiêng đầu nhìn cậu ta, khuôn mặt cô bị phơi nắng cũng trở nên ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô nghĩ một lúc lại bỏ sung thêm một câu, "Cảm ơn."

Đầu Lộ Vân Phàm cũng đầy mồ hôi, cậu ta nghiêng đầu nhìn trời, hơn bốn giờ chiều mà mặt trời vẫn chói chang, cậu ta nói: "Đừng có khách sáo như thế, hoặc là vậy đi, lần trước mình cho cậu mượn sách mà cậu vẫn chưa cảm ơn mình, cậu mời mình uống cola nhé."

"....." An Hồng im lặng, đành phải đi cùng cậu ta đến một cửa hàng nhỏ.

An Hồng đi vào trong cửa hàng mua hai chai cola đưa cho Lộ Vân Phàm, cậu ta nhìn ngó một lúc chê bai nói: "Là Coca Cola à..... mình thích uống Pepsi."

An Hồng đen mặt: "Sao không nói sớm! Có uống hay không!"

"Làm sao mà cậu ghê gớm thế hả." Lộ Vân Phàm nhìn cô, cậu ta còn ngồi trên xe, một chân đặt trên bàn đạp, một chân dẫm trên đất, mở nắp bình giữa đầu uống.

Ngày hè chói chang uống cola ướp lạnh cảm thấy rất sáng khoái, An Hồng nhìn hầu kết không ngừng hoạt động của cậu ta, vẻ mặt sáng khoái, cô cảm thấy cậu ta đúng là người dễ dàng thỏa mãn.

Cô cũng cầm lên bình uống, mới uống được vài hớp liền nghe Lộ Vân Phàm hỏi: "Này, răng đậu đen, bạn trai của cậu có thi đại học ở thành phố J không?"

"Phụt ———" Lần thứ ba trong ngày An Hồng bị Lộ Vân Phàm hỏi đến mức sặc nước, lại ho khan.

Lộ Vân Phàm giúp cô vỗ lưng, sau đó, tay của cậu ta chạm vào cái chỗ nổi gồ trên lưng của cô, trong một ngày —— là lần thứ ba.

Cách lớp áo sơ mi mỏng màu cam, cậu ta chạm vào khóa cài áo ngực, Lộ Vân Phàm liếc nhìn bộ ngực đầy đặn của An Hồng, khuôn mặt đỏ bừng.

An Hồng thật vất vả lấy lại hô hấp, ngẩng đầu nhìn Lộ Vân Phàm thì thấy sắc mặt lúng túng của cậu ta.

Cô nghĩ đến câu hỏi của Lộ Vân Phàm, không biết nên trả lời như thế nào.

Thật may là cậu ta cũng không có hỏi nữa.

Lộ Vân Phàm kiên trì đưa An Hồng về đến dưới nhà mới đạp xe đi, An Hồng nhìn bóng lưng cậu ta, suy nghĩ một lúc mới xoay người đi lên nhà.

Cô thế nào cũng không có nghĩ đến, sáng sớm hôm sau, khi cô mặc đồ rằn ri xuống dưới nhà liền gặp thì liền gặp một người cũng mặc bộ đồ rằn ri giống như vậy.

Lộ Vân Phàm đứng bên cạnh xe đạp, cười hi hi nhìn cô nói: "Chào buổi sáng."

Thiếu niên đáng vẻ non nớt mặc vào bộ trang đồ ngụy trang màu xanh lá cây nhìn rất cứng cáp, lại kết hợp với dáng người cao gầy và khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ này, trông có vẻ rất đặc biệt..

"Cậu làm gì đấy?" An Hồng kinh ngạc nhìn cậu ta.

"Chờ cậu cùng đi học."

"..... Sao không đi một mình đi, cần gì phải chờ mình?"

"Quãng đường dài như thế đạp xe một mình rất chán, trong lớp không có nhiều người cùng đường với mình, mà trong số những người đó mình chỉ chơi thân nhất với cậu mà thôi, nên tất nhiên là mình muốn đi đến trường cùng cậu rồi." Cậu ta cười rất rạng rỡ, vẻ mặt thân nhiên.

An Hồng gãi gãi đầu, nói: "Nhưng mình còn chưa ăn sáng đâu."

"Mình cũng chưa ăn, cùng đi nhé, cậu ăn sáng ở đâu?"

"Chính là cửa hàng ở ngay đầu đường, ăn hoành thánh, bánh nướng."

"Mình cũng thích ăn cái đó, đi thôi đi thôi."

Lộ Vân Phàm đạp xe phi ra ngoài, An Hồng hết cách đành phải đạp xe theo sau.

Hai người cùng nhau vào quán ăn sáng, Lộ Vân Phàm gọi đồ ăn giống hệt An Hồng, ăn từng miếng rất ngon lành.

Lúc trả tiền, cậu ta đưa cho chủ quán mười đồng: "Trả cho hai người."

An Hồng vội nói: "Không cần! Để mình tự trả."

Lộ Vân Phàm cười lên, đôi mắt lóe sáng: "Không sao, buổi chiều đi về cậu mua kem ốc quế cho mình là được rồi."

"....."

Đến ngày hôm sau, Lộ Vân Phàm đứng như một pho tượng chờ An Hồng ở dưới nhà, mà An Hồng cũng cảm thấy không sao hết.

Hai người lại cùng nhau đi ăn sáng, cô ăn được một nửa liền đi tìm chủ quán để trả tiền, chủ quán nhìn cô nói: "Cậu lính đi cùng cháu đã trả tiền lúc gọi hoành thánh rồi."

An Hồng cầm tiền trong tay, bực bội quay lại bàn cúi đầu ăn tào phớ.

Lộ Vân Phàm im lặng nhìn cô, khuôn mặt cô rất nghiêm túc, trong lòng cảm thấy buồn cười, cậu ta ho khan một tiếng: "Này, bên cạnh Thất Trung có một quán nhỏ bán cháo rất ngon, buổi chiều chúng ta cùng đi ăn đi."

An Hồng vừa cắn một miếng cơm, nghe cậu ta nói vậy, giương mắt lên nhìn lại bất gặp một đôi mắt đen láy, còn có cậu ta khi cười lên, trong miệng lộ ra hàm răng trắng bóng.

Từ đó về sau, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đạp xe cùng nhau đi đến trường, cùng nhau đi về nhà, trở thành một chuyện thuận nước đẩy thuyền.

Tập huấn quân sự ngày thứ bảy, sau khi giải tán vào buổi chiều, An Hồng dắt xe đạp ra cổng trường, Lộ Vân Phàm đi bên cạnh cô.

Cậu ta hỏi: "Hôm nay mời mình ăn cái gì?"

An Hồng tròn mắt lên, tiền ăn sáng của cô đã dùng để mua trà trưa cho cậu ta rồi, cô tức giận nói: "Cậu là heo a! Cả ngày lẫn đêm ăn ăn ăn!"

"Mình quá gầy, phải ăn nhiều mới được." Lộ Vân Phàm nhếch miệng cười một tiếng, sau đó liền phát hiện ra vẻ mặt An Hồng bỗng nhiên thay đổi.

Khuôn mặt cô trở nên rất dịu dàng, dường như đôi mắt cũng trở nên lấp lánh, cậu ta thấy cô dắt xe, vui vẻ đi về phía đối diện.

"Hiểu Quân!" An Hồng nhìn thấy Hàn Hiểu Quân đang đứng dưới tán cây đối diện cổng trường, anh mặc một chiếc áo sơ mi đen, quần dài vàng nhạt, dáng vẻ giống như một người đàn ông trưởng thành.

An Hồng hỏi: "Hiểu Quân, sao anh lại tới đây?"

Hàn Hiểu Quân nhìn An Hồng, nói: "Đến đón em đi ăn cơm."

"Tự em có thể đi mà."

"Quá xa, anh cũng thuận tiện ghé qua xem trường học của em một chút, đây là bạn cùng lớp em à?"

Nghe Hàn Hiểu Quân hỏi, An Hồng nghiêng đầu nhìn thì thấy Lộ Vân Phàm dắt xe đứng sau lưng cô.

Về mặt của cậu ta cũng không có gì khác thường, chỉ là trong ánh mắt có cái gì đó không rõ ràng lắm.

An Hồng nói: "A, đây là Lộ Vân Phàm bạn học cùng lớp em."

Lộ Vân Phàm thấy An Hồng giới thiệu mình với Hàn Hiểu Quân, đẩy xe về phía trước, cười nói: "Hàn Hiểu Quân, chúng ta đã gặp nhau rồi."

Hàn Hiểu Quân ngạc nhiên, anh suy nghĩ một chút mới nhớ tới thằng nhóc trước mặt—— đó không phải là thằng nhóc xinh đẹp tức giận ở trước cửa rạp chiếu bóng đấy hay sao!

Mới qua hơn hai năm nhưng đã cao như vậy rồi, đáng vẻ có sự thay đổi rất lớn.

Hàn Hiểu Quân cười với Lộ Vân Phàm: "Anh vẫn nhớ được em, khi đó vẫn còn nhỏ mà bây giờ đã ra dáng một thanh niên rồi."

An Hồng quay đầu lại nói: "Lộ Vân Phàm, mình quên nói với cậu là hôm nay mình không về nhà, mình sẽ đến nhà Hàn Hiểu Quân ăn cơm."

"À." Lộ Vân Phàm nhìn cô một cái, nói, "Vậy mình đi trước."

Lúc này, Tần Nguyệt cùng mấy nữ sinh dắt xe đạp xuất hiện tại cổng trường, cô liếc mắt nhìn thấy Hàn Hiểu Quân dưới bóng cây, vui vẻ kêu lên: "Anh Hiểu Quân!"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn thấy Tần Nguyệt đỏ mặt đẩy xe tới, cô nhìn An Hồng, lại nhìn Lộ Vân Phàm rồi hỏi Hàn Hiểu: "Tại sao anh đến trường bọn em?"

Hàn Hiểu Quân cầm lấy ba lô trên lưng An Hồng, ném vào trong giỏ xe, lại nhận lấy xe đạp từ trong tay An Hồng, nói: "Ngày mai anh trở lại huyện W, tối nay ba mẹ anh muốn An Hồng đến nhà ăn cơm, anh tối đón em ấy."

Tần Nguyệt có chút mất mát, trên mặt tỏ rõ sự thất vọng, còn có sự lúng túng, cô nói: "A, ngày mai anh đã đi rồi à, em có thể đến tiễn anh không?"

Cái này đã coi như là một sự biểu đạt rất thẳng thắn, người có ngu thế nào đi nữa cũng có thể hiểu được ý cô.

Hàn Hiểu Quân mỉm cười: "Không cần đâu, anh đi chuyển tàu sáng, lúc đó các em đang tập quân sự."

"Vậy sao....." Tần Nguyệt cúi đầu, bàn tay bóp chặt tay lái, đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch.

Hàn Hiểu Quân nhìn qua mấy cô bé cậu bé mặc đồ rằn ri trước mặt, nói với An Hồng: "A Hồng, lên xe thôi."

"A, Vâng." An Hồng nghiêng người ngồi lên yên xe phía sau, Hàn Hiểu Quân lên xe, xe An Hồng là xe nữ, hơi thấp với anh, đạp xe rất mất sức nhưng anh không nói gì, giẫm bàn đạp, chờ theo An Hồng lên đường.

An Hồng vẫy tay với Lộ Vân Phàm và Tần Nguyệt, coi như là chào tạm biệt.

Lộ Vân Phàm vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện, cậu ta nhìn bóng dáng Hàn Hiểu Quân và An Hồng rời đi, môi mông hơi nhếch.

Cậu ta nhìn thấy rất rõ ràng, An Hồng ôm chặt lấy eo Hàn Hiểu Quân một cách rất tự nhiên, thậm chí gò má An Hồng còn áp vào lưng Hàn Hiểu Quân.

Cậu ta còn phát hiện ra rằng mình vẫn không cao như Hàn Hiểu Quân, không cường tráng như Hàn Hiểu Quân.

Tần Nguyệt nhìn Lộ Vân Phàm, đột nhiên hỏi: "Cậu thích An Hồng?"

Lộ Vân Phàm cúi đầu nhìn cô, nói: "Không phải việc của cậu."

"Mình thích Hàn Hiểu Quân."

"Chẳng liên quan gì đến tôi."

"An Hồng thích Hàn Hiểu Quân, cậu nói chuyện này không liên quan đến cậu à?"

"Hàn Hiểu Quân là bạn trai của An Hồng từ lâu rồi."

Tần Nguyệt nhảy dựng lên, nói: "Cái gì? Tại sao mình lại không biết? Ai nói cho cậu!"

Lộ Vân Phàm nhìn cô một cách kỳ quái: "Chính miệng hai người bọn họ đã thừa nhận. Hơn hai năm trước."

"Không thể nào!" Tần Nguyệt nhìn Lộ Vân Phàm chăm chăm, nói, "Bọn họ gạt cậu rồi, hai người chỉ là thanh mai trúc mã, chưa bao giờ ở chung một chỗ."

"Thật không?" Đôi mắt Lộ Vân Phàm sáng rực lên.

"Mình lừa cậu làm gì!" Tần Nguyệt hừ một tiếng, nói, "Lộ Vân Phàm, mình nói này, cậu có muốn hai chúng ta hợp tác một chút không?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô chăm chăm, cậu ta nhớ cô bạn này, khi còn bé đánh nhau cùng An Hồng, chính cậu ta là người vẫn ngồi bên cạnh An Hồng, lấy khăn bịt vết thương trên đầu An Hồng.

Cậu ta còn gặp An Hồng và cô bạn này cùng đi đến trường cùng về nhà, còn dạy An Hồng khiêu vũ trên hành lang nữa.

Cậu ta không phải là bạn tốt nhất của An Hồng hay sao? Lúc này lại hỏi mình có muốn hợp tác không.

Hợp tác? Lộ Văn Phàm cảm thấy thật đáng thương cho An Hồng.

Cậu ta cười phá lên: "Xin lỗi, tôi không cần."

Tần Nguyệt chưa từ bỏ ý định: "An Hồng chỉ thích Hàn Hiểu Quân mà thôi, cậu sẽ không bao giờ có cơ hội, mà mình cũng vậy."

Lộ Văn Phàm đạp xe, ném một câu nói cho Tần Nguyệt: "Cậu có cơ hội hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ biết là cái tôi có chính là cơ hội."

Cậu ta đạp xe phi về phía trước, cả người gập xuống rất thấp, mông cũng nhấc khỏi yên xe, chân đạp rất nhanh.

Cậu ta mới biết được một tin tức, An Hồng và Hàn Hiểu Quân chỉ là thanh mai trúc mã, chưa bao giờ ở chung một chỗ.

Mặc kệ lúc ban đầu lý do bọn họ kết hợp để lừa gạt mình là gì, Lộ Văn Phàm chỉ muốn cười thật to, cậu ta rất có lòng tin đối với chính mình, mặc dù mới mười bốn tuổi nhưng cậu ta chắc chắn rằng, trong cuộc tranh giành này mình sẽ là người thắng cuộc!

An Hồng ngồi ở sau lưng Hàn Hiểu Quân, đung đưa chân, nhìn phong cảnh hai bên đường phố, tâm trạng rất vui.

Hàn Hiểu Quân từ chối Tần Nguyệt ngay trước mặt cô và Lộ Văn Phàm, An Hồng cảm thấy trong lòng có chút thỏa mãn. Có một số việc dù bọn họ không làm rõ nhưng mà mọi người có thể cảm nhận được. An Hồng đoán không ra tâm tư của Hàn Hiểu Quân nhưng cho tới bây giờ, cô rất hài lòng với tình huống này.

Hàn Hiểu Quân đạp xe, gió thổi vạt áo sơ mi của anh, An Hồng ôm lấy eo anh, khoe miệng cong lên.

Hàn Hiểu Quân đột nhiên hỏi: "Mới vừa rồi người bạn học kia là Lộ Văn Phàm đúng không, không phải là cậu ta nhỏ tuổi hơn em à, sao lại học chung một lớp?"

"Cậu ta nhảy hai lớp, thành tích rất xuất sắc, nhưng mà cậu ta chính là một thằng nhóc thối tha."

"Vậy hả." Hàn Hiểu Quân mỉm cười, ánh mắt của Lộ Văn Phàm rõ ràng như vậy mà cô nhóc này còn không phát hiện ra?

Anh nghĩ, bây giờ cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ mà cũng thật đáng kinh ngạc.

Về đến nhà Hàn, cha Hàn mẹ Hàn thấy An Hồng đều rất vui vẻ, cha Hàn lôi kéo An Hồng xem một ít rễ cây, tảng đá mà mình sưu tầm được, Hàn Hiểu Quân mặc tạp dề vào phòng bếp phụ giúp mẹ Hàn.

Mẹ Hàn nhìn dáng vẻ buồn chuyện long trời lở đất của An Hồng và cha Hàn trong phòng khách, lặng lẽ nói với Hàn Hiểu Quân: "Con trai, còn chưa tới một học kỳ nữa là con trở lại rồi, có nghĩ đến chuyện cùng Hồng Hồng phát triển quan hệ không?"

Hàn Hiểu Quân nhin cười, nói: "Mẹ, mẹ nói gì vậy, An Hồng mới mười sáu tuổi thôi mà."

"Khụ! Mười sáu tuổi không nhỏ, lúc mẹ mười lăm tuổi đã theo cha con ra ngoài làm việc rồi đó."

"Thời của cha mẹ lúc đó khác với bây giờ, An Hồng vẫn còn trẻ con lắm."

"Thế nào lại không giống nhau, con nhóc rất thích con, chẳng lẽ con không nhận ra được hả? Con không biết đấy thôi, hồi trung học con phải đến huyện W học, buổi sáng con đi thì buổi trưa con bé đến tìm con mà không thấy con đâu liền khóc quên trời đất."

Hàn Hiểu Quân cũng không biết chuyện này, lúc này nghe mẹ kể lại, anh nghiêng đầu nhìn vào trong phòng khách, An Hồng mặc đồ rằn ri đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, ăn trái cây, nói chuyện cùng cha Hàn. Anh tưởng tượng dáng vẻ gào khóc của An Hồng năm đó, trong lòng cảm thấy dao động.

Mẹ Hàn nhìn anh nói: "Mẹ nói cho con biết, cô bé giống như Hồng Hồng là hiếm lắm đấy, vừa hiếu thảo vừa ngoan ngoãn, lúc con không ở đây, mỗi tháng con bé đều đến thăm chúng ta, mang theo vịt sốt tương mà bà ngoại làm, ăn cơm xong lại giúp mẹ rửa chén. Mẹ con bé không có bên cạnh mà nó cũng không học đòi tật xấu, học tập thì càng càng giỏi, bây giờ lại xinh đẹp như thế, con nói xem người vợ như vậy biết tìm ở đâu hả"

Hàn Hiểu Quân mỉm cười, nói: "Mẹ, con biết rồi, chờ An Hồng học xong đại học rồi tính."

"Con trai, con không cần nghĩ là mẹ cảm ràm nhiều lời, cái gì cũng phải nắm chắc, cô bé tốt đẹp như thế nếu bị người khác lấy mất, lúc đó con có khóc cũng không kịp."

Nói xong mẹ Hàn bụng mâm thức ăn ra khỏi phòng bếp.

Hàn Hiểu Quân đứng ở nơi đó, nghĩ tới lời của mẹ không khỏi mỉm cười lắc đầu một cái.

Cơm nước xong, Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng về nhà.

Đọc theo đường đi hai người cũng không có nói gì, trước khi chia tay, An Hồng gọi anh lại.

"Hiểu Quân, cái đó, em muốn thi đại học Z." Cô nhìn anh, nghiêm túc nói.

Đại học Z ở ngoại ô thành phố J, An Hồng muốn nói cho anh biết, cô sẽ ở lại thành phố này.

Hàn Hiểu Quân cười, dáng vẻ rất dịu dàng, anh xoa đầu cô: "Được, chờ đến khi em thi đậu, anh sẽ đưa em đi chơi một chuyến."

"Vâng." An Hồng gật đầu một cái, mặt không tự chủ đỏ bừng lên.

Hàn Hiểu Quân xoay người rời đi, bóng lưng của anh cao lớn lại ấm áp, An Hồng nhìn bóng dáng dần dần đi xa, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, An Hồng xuống nhà thì thấy Lộ Vân Phàm đã đứng ở chỗ cũ đợi cô rồi.

An Hồng nhìn sắc mặt cậu ta có gì đó không đúng, nhăn mặt hỏi: "Cậu làm sao mà hai mắt thâm quầng như vậy, ngủ không ngon à?"

Lộ Vân Phàm ngẩn ra, nói lớn tiếng: "Không có! Không có!"

An Hồng cười cười, tâm tình cô rất tốt, vừa đạp xe vừa nói: "Đi ăn sáng đi."

Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn giống như con bướm của cô, vẻ mặt ngày càng kém, suy nghĩ một chút liền đạp xe đi theo.

Trên đường đi học, đột nhiên cậu ta hỏi An Hồng: "Mẹ cậu gọi cậu là gì?"

"Hồng Hồng."

"Bà ngoại thì sao?"

"Hồng Hồng."

"Thế những người khác trong nhà thì sao?"

"Mình không còn người thân nào khác, hàng xóm cũng gọi mình là Hồng Hồng."

"Vậy..... Bạn trai gọi cậu là gì?"

"..... A Hồng." An Hồng nhỏ giọng trả lời, có chút chột dạ.

Lộ Vân Phàm ung dung thản nhiên hỏi tiếp: "Vậy các bạn học gọi bạn là gì?"

"An Hồng chứ còn gì nữa?" Cô suy nghĩ một lúc "Còn có Hắc Tinh Tinh, em gái khi đột, em gái răng sắt, răng đậu đen gì gì đó, đều là nhờ phúc của cậu hết."

Lộ Vân Phàm run rẩy khóe miệng: "Vậy sau này mình gọi cậu là An An nhé."

"....." An Hồng không hiểu, nhếch lông mày nghiêng đầu nhìn cậu ta "Tại sao?"

"Để nghe." Lộ Vân Phàm nhe răng cười.

"Tùy cậu."

"Vậy..... An A n, sau này cậu không được để cho người khác gọi cậu giống như vậy nhé."

"Cái gì? Tại sao?"

"Không tại sao." Lộ Vân Phàm đột nhiên gia tăng sức lực đạp xuống bàn đạp, xe đạp "Vèo" một cái liền phi về phía trước.

An Hồng sững người nhìn bóng lưng màu xanh, trong lòng có một cảm xúc không thể nói rõ thành lời.

Lộ Vân Phàm quả nhiên là một người quái lạ, làm những chuyện kì cục không giải thích nổi, nói năng lảm nhảm ngớ ngẩn.

Dù sao cậu ta mới mười bốn tuổi, An Hồng nghĩ.

Cô quay đầu nhìn về phía ga xe lửa, đó là phía Đông thành phố, mặt trời đang từ từ nhô lên, ánh sáng màu cam khiến An Hồng phải nheo mắt lại.

Chuyến tàu chở Hàn Hiểu Quân chắc cũng sắp xuất phát rồi.

Chỉ cần qua cái học kỳ này, Hàn Hiểu Quân có thể quay trở lại, sẽ không bao giờ rời đi nữa.

Thật tốt.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đang đi phía trước dừng xe lại, tóc đen tung bay, quay đầu về phía An Hồng kêu lớn:

"An An! Ngán người cái gì, đi mau lên sắp muộn rồi!"

"Oh!" An Hồng quay đầu lại nhanh chóng đạp xe.

Thành phố cuối tháng tám, thời tiết dần dần thay đổi, các bạn thanh niên nam nữ ôm trong lòng những tâm sự riêng tư dần dần trưởng thành.

Năm tháng thanh xuân luôn là thời gian tốt đẹp nhất, chỉ là không ai biết được tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lộ vân phàm, cố lên

An Hồng và Lộ Vân Phàm đạp xe đến trường hơi muộn một chút, mọi người đã tập trung trên thao trường thành từng nhóm, An Hồng kinh ngạc phát hiện ra Tần Nguyệt không có ở đây.

Lúc nghỉ giải lao, cô đi về phía lớp trường Hà Ngọc Đông hỏi Tần Nguyệt ở đâu, Hà Ngọc Đông nói: "Sáng nay Tần Nguyệt xin nghỉ, hình như là đi tiễn người thân ở ga xe lửa."

An Hồng lập tức bối rối, trong đầu "à à à" vang dội, cả một buổi sáng cô đều trong tình trạng bất ổn.

Lộ Vân Phàm cười nói đùa giỡn cùng mấy nam sinh, thỉnh thoảng nhìn nét mặt lo lắng của An Hồng, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Lúc nghỉ trưa, Tần Nguyệt trở lại trường học, trên mặt rất vui vẻ, nhìn thấy An Hồng còn cười híp mắt chào hỏi, An Hồng nhìn cô cũng không biết trong lòng đang là cảm xúc gì.

Trên đường về nhà, Lộ Vân Phàm không nhận được hỏi An Hồng: "Hôm nay cậu sao thế? Nhìn mặt ngơ ngác vậy."

An Hồng hung hăng trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói lớn tiếng: "Cậu đừng có để ý đến chuyện của tôi!"

Lộ Vân Phàm bị đáng về hung thần ác sát của cô dọa sợ, suy nghĩ một lúc lâu, lâu bầu nói: "Tại sao cậu luôn ghê gớm với tôi thế."

An Hồng bình tĩnh suy nghĩ trong lòng, cảm giác mình cũng hơi quá đáng khi rống lên như thế, cô không vui, hoàn toàn không liên quan gì đến cậu ta, hơn nữa, trải qua một tuần lễ, cô phát hiện ra rằng Lộ Vân Phàm cũng không phải là đứa trẻ hư đốn.

Chính là cậu ta có chút đắc ý, có chút cao ngạo, còn có chút ngây thơ, nhưng mà cậu ta vốn còn ở trong tuổi ngây ngô, hơn nữa cũng có tư cách mà kiêu ngạo.

An Hồng nhỏ giọng nói: "Tâm tình của mình không được tốt, cậu an tĩnh một lúc có được hay không."

"À." Lộ Vân Phàm lặng lẽ quan sát cô, đầu óc suy nghĩ một chút, cũng biết tâm tình cô không tốt nhất định là liên quan đến Hàn Hiểu Quân, cậu ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu hờn dỗi.

Cậu ta nhớ đến một ca khúc rất phổ biến từ mấy năm trước, trong đó có lời ca—— người đàn ông tốt sẽ không để cho người phụ nữ mình yêu mến bị thương tổn.

Cậu ta đạp xe đi theo bên cạnh An Hồng, nhìn nét mặt buồn bã ngơ ngẩn, trong lòng càng thêm kiên định.

Tập huấn quân sự rất nhanh đã kết thúc, học kỳ mới chính thức bắt đầu.

Học sinh trong lớp dựa theo tình trạng thị lực mà điều chỉnh chỗ ngồi, An Hồng vẫn ngồi cùng Lâu Tình Tình, chỉ là chỗ ngồi ở vị trí thứ tư chuyển đến thứ năm, Lộ Vân Phàm ngồi đằng sau cô.

Bọn họ ở trong trường học cũng không kết giao nhiều, An Hồng không phải là một người hướng ngoại, chỉ qua lại cùng với mấy bạn học, mà Lộ Vân Phàm lại như mặt trời nhỏ, ở mọi nơi mọi chỗ đều tỏa ra hào quang sáng loáng.

Khi còn học cấp hai thì bề ngoài của cậu ta có sự chênh lệch quá lớn với các học sinh nam khác, cậu ta rất khó hòa nhập cùng. Mà bây giờ, cậu ta đã dần dần lớn lên, đáng vẻ cùng với mấy học sinh nam trong lớp cũng không kém quá nhiều, thậm chí còn có chút hơn, bọn họ chơi bóng rổ hay đá bóng đều gọi cậu ta đi cùng.

Cậu ta rất nhanh đã trở thành một phần của bọn họ, hơn nữa, cậu ra rất đẹp trai, thông minh, hài hước, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng rất được các bạn nữ trong lớp ái mộ.

Chỉ mới nửa tháng, Lộ Văn Phàm đã át đi danh tiếng của nam sinh nổi tiếng nhất lớp 11/7 - Thẩm Kha.

Giờ thể dục, nam nữ tách riêng ra thành nhóm để tập, các học sinh nữ chạy bộ quanh bãi tập, còn học sinh nam thì tập nhảy xa ở hố cát.

An Hồng nhìn thấy đôi chân dài của Lộ Văn Phàm chạy thật nhanh, bật nhảy lên cao.

Mái tóc đen hơi dài tung bay theo gió, hai cánh tay vung lên, cơ thể vẽ thành một đường cong xinh đẹp đáp xuống hố cát.

Tất cả nam sinh đều vỗ tay, An Hồng biết thành tích của cậu ta rất tốt, nhìn thấy cậu ta đứng lên trong hố cát, vuốt vuốt mấy hạt cát trên mặt, vui vẻ chạy ra sân.

Hình như cho tới bây giờ, Lộ Văn Phàm chưa bao giờ phiền não, mỗi ngày đều hăng hái, khuôn mặt vui vẻ tươi cười, An Hồng phát hiện ra mình bắt đầu hâm mộ cậu ta.

Tại sao trong lòng mình lại có nhiều khổ não rối rắm như vậy?

Lúc ăn cơm trưa, Lâu Tĩnh Tĩnh kỳ quái nhìn An Hồng, đột nhiên hỏi: "Cậu và Lộ Văn Phàm đã xảy ra chuyện gì?"

An Hồng giật mình, nói: "Chuyện gì là chuyện gì?"

"Tất cả mọi người đều nói..., hai người các cậu đang lên lút hẹn hò, là thật à?"

"Làm gì có!" An Hồng ngây ngốc nói, "Mình cùng cậu ta cơ bản là không có như vậy."

"Rất nhiều người thấy các cậu ngày nào cũng đi học cùng nhau, về nhà cùng nhau" Lâu Tĩnh Tĩnh ranh mãnh cười, "An Hồng này, hẹn hò với Lộ Văn Phàm cũng không thiệt thời gì cả, cậu nhìn đáng vẻ cậu ta mà xem, ôi cái gương mặt đó, có biết hay không rất nhiều học sinh nữ thổ lộ với cậu ta đấy."

An Hồng lắc đầu liên tục, nói: "Chuyện này có bản đại bác cũng không tới! Mình và cậu ta ở gần nhà nhau, trước kia cũng coi là quen biết, cùng đi học cùng về nhà chỉ là tình cờ thôi."

"Thật?"

"Ừ Ừ!" An Hồng gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói, "Làm ơn đi, người nào nhảm chán lại bịa chuyện linh tinh như vậy, từ nay về sau mình không ở cùng một chỗ với cậu ta nữa."

Lâu Tĩnh Tĩnh buông tay: "Tất cả mọi người đều nói..., nói có sách sách có chứng."

An Hồng buồn bực, quyết định sẽ nói rõ với Lộ Văn Phàm lúc tan học.

Sau khi tan học, An Hồng dắt xe ra cổng trường, quả nhiên thấy Lộ Văn Phàm đã đứng chờ cô bên ngoài cổng trường 30m.

Nhìn thấy cô đi ra, cậu ta cười hi hi: "Hôm nay mình muốn ăn thịt xiên nướng."

An Hồng nhìn cậu ta, nói: "Lộ Văn Phàm, sau này cậu về nhà một mình đi. Còn nữa, buổi sáng cũng đừng chờ mình dưới nhà, mình tự đi được rồi."

Nụ cười trên mặt cậu ta tan dần, hỏi: "Tại sao?"

"Cậu không nghe được mấy chuyện linh tinh à, cậu không thấy phiền sao?"

"Chuyện linh tinh nào?"

"Chính là..... Chính là..... Dù sao sau này chúng ta ai đi đường nấy thôi." An Hồng quay đầu, cảm thấy phiền não.

Lộ Văn Phàm nhìn cô, nói: "Cậu để ý người khác nói cái gì hay sao? Đoạn đường dài như vậy mỗi ngày đi xe một mình, cậu không thấy chán à?"

"Không chán, mình có thể học các từ tiếng Anh."

"Vậy nếu bánh xe bị hỏng thì sao?"

"Tìm cửa tiệm để sửa."

"Nếu không tìm được?"

"Thì mình dắt bộ về nhà, cũng không phải là không thể!"

"Buổi sáng ra ngoài trời còn chưa sáng hẳn, cậu cũng không sợ?"

"Không sợ, mình quen rồi."

Lộ Vân Phàm đột nhiên bật cười, nói: "Nhưng mình sợ, mình rất sợ tối, An An, coi như là cậu đi theo giúp mình đi."

Khỏe miệng An Hồng co rút, nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, cảm thấy da mặt cậu ta dày đến trình độ vô sỉ rồi!

Cô vẫn không thoát khỏi tay Lộ Vân Phàm, mỗi ngày xuống nhà đều thấy cậu ta cười hi hi đứng chờ, hai người vẫn cùng nhau ăn sáng như cũ, cùng nhau đi học, sau khi tan học lại cùng nhau đi về.

Đạp xe về nhà, trên đường lại mua các loại đồ ăn vặt.

Đường Vân Phàm ăn cái gì cũng rất ngon miệng, hoàn cảnh gia đình cậu ta không tệ, lại thích ăn các quán ăn ven đường. Nhưng mà cậu ta không thích đồ ngọt, mỗi lần An Hồng ném cho cậu ta một chiếc kẹo mút, cậu ta ngậm vào miệng, khuôn mặt nhăn nhó, đáng về này làm cho An Hồng luôn cảm thấy buồn cười.

Không thể phủ nhận, Lộ Vân Phàm là một người thú vị, cùng cậu ta đi học, đi về nhà, An Hồng không bao giờ cảm thấy nhàm chán, cũng không hề khó chịu. Cậu ta đọc rất nhiều sách, đi rất nhiều nơi, biết rất nhiều chuyện mà An Hồng chưa từng được nghe, mỗi ngày đều có những câu chuyện mới kể cho An Hồng, nhưng mà An Hồng cũng không hề cảm thấy là cậu ta đang khoe khoang một chút nào.

Lúc nói chuyện, về mặt cậu ta rất phong phú, đạp xe một tay, một tay khác thì ra hiệu, chuyện bình thường qua miệng cậu ta cũng khiến cho An Hồng cười ha hả.

Thậm chí, có lúc nói hưng phấn đến nỗi cậu ta sẽ buông cả hai tay, đáng về khoa trương, khuôn mặt hăng hái, An Hồng nghe đến mê mẩn, hoặc là thấy cô thảo luận nhiệt tình, cậu ta sẽ cười thật to, giống như gặp được chuyện gì vui vẻ lớn lao lắm.

Có lúc, bọn họ cũng sẽ giận dỗi nhau, thái độ của An Hồng đối với Lộ Vân Phàm từ trước tới giờ vẫn không tốt lắm, nhưng mà cậu ta hoàn toàn không để ý, lúc cô nổi giận đến đen mặt, cậu ta lại rất vui vẻ.

Trong lòng An Hồng cũng không so đo cùng cậu ta, trong tiềm thức, cô coi cậu ta giống như một đứa bé, cái thẳng nhóc nhỏ hơn cô hai tuổi này, đôi lúc cũng sẽ làm những việc khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một cước đạp cậu ta xuống khỏi xe. Nhưng vừa quay đầu lại, cậu ta lại dùng khuôn mặt hồn nhiên vô tội mỉm cười với cô, thế nào cũng không tức giận nổi.

Nhưng mà ở trong trường học, bọn họ chỉ nói chuyện khách sáo với nhau, Lộ Vân Phàm rất có chừng mực, hiểu được lúc nào thì nên thân thiện với An Hồng, lúc nào thì nên xa cách. Trong lòng An Hồng có chút cảm động, hiểu được hành động của cậu ta là không muốn gây phiền nhiễu cho cô.

Nhưng mà, lời đồn trong lớp vẫn nổi lên bốn phía, thậm chí càng truyền đi ác liệt hơn, ngay cả ánh mắt Thẩm Kha nhìn cô cũng hàm chứa nghi vấn.

An Hồng bắt đầu dĩ nhiên trời, nghĩ thầm lời đồn không thể giải thích được này bao giờ mới kết thúc. Cô cảm thấy mình và Lộ Vân Phàm chỉ là "bạn đường", nhưng tại sao các bạn học lại không tin?

Thậm chí cô bắt đầu nhớ nhung đến quá khứ chưa có tiếng tăm gì.

Nhưng mà cô lại rất hưởng thụ tâm tình vui vẻ khi nói chuyện trên trời dưới đất cùng Lộ Vân Phàm.

Hạ tuần tháng chín, kiểm tra sức khỏe kết thúc, trên đường về nhà, Lộ Vân Phàm hỏi An Hồng: "Cậu cao bao nhiêu?"

"170cm" An Hồng rất im lặng, một năm qua, rốt cuộc lại cao thêm hai centimet.

"Ồ....." Lộ Vân Phàm gật đầu một cái, đợi một lúc, không nhịn được nói, "Sao cậu không hỏi mình cao bao nhiêu?"

"....." An Hồng bình tĩnh quay đầu, nở nụ cười giả dối, hỏi cậu ta: "Vậy xin hỏi, bạn học Lộ, cậu cao bao nhiêu?"

"177cm, hô hô." Lộ Vân Phàm cười tít mắt, "An An, mình đoán là cậu không có cơ hội vượt qua mình."

"Ai nói! Cắt chân của cậu thì tôi sẽ cao hơn cậu rồi!" An Hồng lườm cậu ta.

Lộ Vân Phàm cong miệng lên, nói: "Này, sao cậu lại rủa mình rồi."

An Hồng quyết định không thêm đề ý đến cậu ta, cúi đầu đạp xe, lại nghe thấy cậu ta hỏi: "Này, cậu vẫn chạy 400m à?"

An Hồng sững sờ, nói: "Vẫn chạy, đại hội thể dục thể thao hồi lớp mười mình đứng thứ hai đấy."

"Không tệ lắm, năm nay có chạy không?"

"Vẫn chạy thôi." thành tích thể dục của An Hồng từ trước đến giờ vẫn không tệ.

Lộ Vân Phàm cười, nói: "Năm nay mình cũng chạy."

An Hồng quay đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt tràn đầy tự tin, mắt đen lấp lánh, An Hồng nói: "Nhưng mà người thi 400m trong lớp bọn mình chạy rất nhanh đấy, trước kia cậu ta học trường thể thao, năm ngoái thi 400m, 800m đều đứng đầu."

"Không phải là có hai suất hay sao, trước kia mình đã nói với cậu mình muốn chạy cho cậu xem." Lộ Vân Phàm lơ đãng, ánh mắt kiên định nhìn An Hồng.

Đây đều là chuyện từ nhiều năm trước, cậu ta vẫn còn nhớ. An Hồng nhếch miệng cười, nhìn cậu ta không nói ra lời.

Được rồi, bạn học Lộ Vân Phàm, trừ bỏ một chút đắc chí, một chút cao ngạo, một chút ngây thơ, còn có một chút không biết trời cao đất rộng.

Cuối tháng mười, đại hội thể dục thể thao Thất Trung được tổ chức đúng thời gian.

An Hồng vẫn tham gia 400m như cũ, vẫn đứng thứ hai, đứng đầu là một bạn nữ tốt nghiệp trường cấp hai thể dục thể thao.

Nhóm học sinh nam sắp bắt đầu, Lộ Vân Phàm đi đến vạch xuất phát. Học sinh nữ khối lớp 11 đang ghi danh thành tích, An Hồng quay đầu nhìn cậu ta, cậu ta mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay màu trắng, quần thể thao nâu nhạt, chân đi một đôi giày chạy màu mè, dáng người cao gầy, đôi chân thon dài cứng cáp.

Cậu ta cười rạng rỡ như ánh dương, cười với An Hồng: "Ha ha! Cậu chạy cũng không tệ, thế này đi, cậu đứng chờ mình ở cuối đường chạy, phải cổ vũ mình đấy nhé!"

An Hồng liếc nhìn cậu ta một cái, hất cằm về phía bên ngoài đường chạy, nói "Đội cổ động đã đứng chờ từ sớm để cổ vũ cho cậu rồi đó."

Bên sân có rất nhiều học sinh nữ, khuôn mặt mong đợi ngượng ngùng nhìn Lộ Vân Phàm, khối lớp nào cũng có.

Lộ Vân Phàm nhìn mấy người đó một chút, mê man nói: "Mình lại không biết bọn họ."

An Hồng buồn cười: "Vậy cậu cố gắng lên, nếu không đứng đầu thì đừng đến gặp mình ha ha ha..."

"Cậu chờ xem!" Về mặt cậu ta thay đổi, quay đầu chạy đến chỗ ghi danh.

An Hồng nhìn bóng lưng nhanh nhẹn của cậu ta, nhẹ nhàng thở dài một cái.

Thằng nhóc thối tha kiêu ngạo, chỉ mong kết quả không làm cậu thất vọng, cô nghĩ.

Sự thật chứng minh, không phải ai mong cái gì cũng trở thành hiện thực.

Lớp 11/7 chạy thực sự rất nhanh, qua 300m, cậu ta đã nhanh chóng bị mấy tuyển thủ bỏ đằng sau.

An Hồng đứng ở bên cạnh đường biên ở 100m cuối cùng, không biết vì sao đôi mắt cô vẫn dõi theo bóng dáng cao gầy màu trắng.

Lộ Vân Phàm chạy cũng không chậm nhưng cũng không tính là nhanh, 400m là một trong những hạng mục thi đấu rất hao tổn thể lực, chạy cự li dài và chạy nhanh đều yêu cầu các tuyển thủ phải cố gắng hết sức.

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm chạy qua đường rẽ, bước chạy vững vàng nhưng tốc độ đã giảm bớt, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt nghiêng răng nghiêng lợi hiển nhiên là đang gồng hết sức.

Một đám học sinh nữ bên đường chạy nhìn cậu ta hết âm lên, bộ mặt si mê, rối rít bàn tán đáng về chạy bộ mà vẫn rất đẹp trai của Lộ Vân Phàm.

Trong lòng An Hồng lại không nắm chắc, lúc còn lại 50m, Lộ Vân Phàm sắp chạy đến gần cô, An Hồng đột nhiên chạy cùng cậu ta. Mặc dù là nữ nhưng vì Lộ Vân Phàm giống như nỏ mạnh hết đà, đến đoạn này, thậm chí An Hồng còn chạy nhanh hơn cậu ta.

Cô ở bên cạnh kêu to: "Lộ Vân Phàm! Cố lên! Nhanh hơn chút nữa!"

Nghe thấy tiếng hô của cô, thấy cô chạy bên cạnh. Lộ Vân Phàm giống như được uống thuốc trợ lực. lập tức hưng phấn trở lại, cậu ta hô to ra tiếng, chạy nhanh chân, cuối cùng vượt qua một học sinh nam, là người thứ ba chạm đích.

Cậu ta mệt muốn chết, khom người cúi xuống, hai chân vắt chéo, tay chống đất há miệng thở dốc.

Mấy học sinh nữ ở bên cạnh nhìn xem, xô xô đẩy đẩy, bàn tán với nhau có nên đưa khăn lông và nước suối hay không, An Hồng cũng lảng lảng đi đến bên cạnh cậu ta.

Cô đưa chai nước đến trước mặt cậu ta, Lộ Vân Phàm nhận lấy nước, chậm chạp không ngẩng đầu lên.

An Hồng nói: "Không có chuyện gì..., mình sẽ không cười nhạo cậu, không phải là cậu còn tham gia chạy 400m à, cậu chạy nhanh như vậy, lớp mình chắc chắn sẽ đứng đầu."

Rốt cuộc cậu ta cũng ngẩng đầu lên, đầu đầy mồ hôi nhìn An Hồng, khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Hồ hấp của cậu ta còn chưa bình phục, ngực kịch liệt đập phồng, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Sang năm, mình, sẽ thi tiếp."

An Hồng cười, Lộ Vân Phàm chính là một thằng nhóc không bao giờ chịu thua. Cô biết, lúc này có nói gì cũng không thể làm tiêu tan suy nghĩ của cậu ta, bọn họ ở chung hai tháng, cô đã hiểu cậu ta rất rõ, so với sáu năm trước thì càng rõ ràng hơn.

Sau đại hội thể dục thể thao là thi giữa kỳ.

Lúc này, Lộ Vân Phàm mới chân chính khiến cho mọi người kinh ngạc.

Thành tích toán học, vật lý, hóa học, tiếng Anh của cậu ta đều đứng đầu lớp, chỉ có văn học hơi kém một chút nhưng khi tổng kết không chỉ đứng đầu lớp mà còn đứng thứ 3 toàn khối.

Cả lớp xôn xao.

Chỉ có những học sinh tốt nghiệp trung học Ngọc Lan thì cảm thấy bình thường, Lộ Vân Phàm là một thần đồng, thiên phú ấy không phải ai cố gắng đều có thể được.

Tổng điểm của An Hồng đứng thứ chín toàn khối, cô nhìn điểm tiếng Anh chỉ đạt 82 điểm, cảm thấy đau đầu.

Trên đường về nhà, cô hỏi Lộ Vân Phàm: "Này, cậu học tiếng Anh như thế nào vậy? Tại sao mình cố gắng mà vẫn không học giỏi."

Lộ Vân Phàm sững sờ, hỏi cô: "Cậu có thể nói chuyện với người nước ngoài không?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là không thể." An Hồng biết rõ.

Lộ Vân Phàm cười lên, nói: "Chú mình sống ở Mỹ, mỗi khi nghỉ hè, có lúc mình sẽ qua đó chơi, ở hơn một tháng tiếp xúc với người nước ngoài, có mù chữ cũng có thể nói được tiếng Anh."

An Hồng ghen hờn nhìn trần trời, nghĩ thầm hỏi cậu ta cũng vô nghĩa.

Lộ Vân Phàm nhìn nhìn cô, nói: "Này, hỏi cấp hai, mình cho cậu mượn bộ đề có ích gì không?"

An Hồng gật đầu, nói: "Tất nhiên là rất tốt!"

Lộ Vân Phàm nói: "Sách cấp ba mình cũng có, cậu muốn mượn không?"

"Muốn!"

"Chủ nhật tới nhà mình đi, mình đưa cậu xem."

"Cậu mang đến trường cho mình được không." An Hồng cảm thấy đi đến nhà một bạn nam là một chuyện rất kỳ quái

"Cậu cũng không phải là chưa từng đến. Chủ nhật này nhà mình không có ai, ba mình đi công tác, Giang Bội cũng đi làm, mình ở nhà một mình. Hơn nữa sách cũng rất nặng, mình còn lâu mới cầm giúp cậu."

"..... Được rồi." An Hồng thỏa hiệp, hẹn Lộ Vân Phàm chiều thứ bảy sẽ đến nhà cậu ta.

Lộ Vân Phàm cười vui vẻ, ánh mắt giao hoạt, có cảm giác âm mưu đã được thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Dưới ánh trăng

Tối thứ sáu, An Hồng gọi điện thoại đường dài cho Hàn Hiểu Quân, thao thao bất tuyệt nói chuyện hơn nửa tiếng, kể cho anh nghe thành tích thi giữa kỳ

của mình, còn có những chuyện vụn vặt xảy ra gần đây, bắt tri bắt giác nhắc đến Lộ Văn Phàm với Hàn Hiểu Quân.

"Hiểu Quân, anh biết không, mặc dù cậu ta nhìn có vẻ đáng ghét nhưng tính nết cũng rất được, nhiều khi còn hơi ngốc nghếch."

Hàn Hiểu Quân cười trong điện thoại, hỏi: "À Hồng, cậu nhóc đó thích em có đúng không?"

An Hồng không hề nghĩ ngợi liền "Ha ha ha" mà cười: "Làm sao có thể! Cậu ấy mới có bao nhiêu tuổi, sao hiểu được những thứ này."

"Hả? Làm như là em rất hiểu biết."

An Hồng vòng ngón tay quanh dây điện thoại, nhỏ giọng nói: "So với cậu ấy thì em hiểu được một chút."

"Con nhóc này, học tập quan trọng hơn, đừng có học đòi mấy thứ này, lớp mười một rất quan trọng, em vẫn học khoa học tự nhiên đấy chứ?"

"Vâng, chắc chắn rồi."

"Tần Nguyệt nói với anh là cô ấy muốn học khoa văn."

Hàn Hiểu Quân nhẹ nhàng nói một câu lại làm cho An Hồng "Lộp bộp" trong lòng một chút, cô hỏi: "Anh thường xuyên liên lạc với Tần Nguyệt à?"

"Đều là cô ấy gọi điện cho anh."

An Hồng đợi trong chốc lát, Hàn Hiểu Quân cũng chỉ nói vậy, cô "À" một tiếng, nói: "Em phải đi làm bài tập đây, cúp máy nhé."

"Ừ, hỏi thăm bà ngoại giúp anh, bái bai."

"Bái bai."

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng khẽ thở dài, cúi đầu quay trở lại phòng.

Cô đọc sách không vào, dứt khoát nằm trên giường ngẩn người, mới qua hơn hai tháng thời gian, tại sao mọi thứ dường như đều đã thay đổi?

Ngày hôm sau, ăn cơm trưa xong, An Hồng đạp xe đi đến nhà Lộ Văn Phàm, cô quẹo vào Kim Thủy Uyển, dựa theo trí nhớ tìm căn biệt thự kia, dừng xe xong, cô đi đến cổng lớn, có chút bồn chồn lo lắng nhấn chuông cửa.

Trong nhà vang lên tiếng bước chân "bịch bịch bịch", rất nhanh, cửa mở ra, Lộ Văn Phàm xuất hiện trước mặt cô.

Cậu ta mặc bộ quần áo ở nhà màu xanh lá cây chấm bi trắng, nhìn có điểm giống con rùa bông màu xanh, nhìn thấy An Hồng liền tươi cười nói: "Tới rồi à, vào đi! Mình còn đang nấu cơm đây."

An Hồng đi vào cửa, lặng lẽ quan sát phòng ốc xinh đẹp một lần nữa, đây là lần thứ hai cô tới, cách lần đầu tiên đã một năm rưỡi rồi.

Một năm rưỡi, có thể xảy ra rất nhiều việc, phòng ốc có lẽ không thay đổi, nhưng thiếu niên trước mặt giống như một gốc cây nhỏ, khỏe mạnh trưởng thành.

Lộ Văn Phàm rót nước cho An Hồng, để cô ngồi trên sofa xem tivi, cậu ta gãi gãi đầu, nói: "Cậu ngồi đây nhé, mình đi ăn cơm đã."

"Cậu tự mình nấu cơm hả?" An Hồng có chút giật mình, thằng nhóc thối tha này biết nấu cơm.

"À..... chỉ là hâm lại thức ăn mà thôi." Thậm chí cậu ta có chút ngượng ngùng, xoay người chạy ngay vào bếp.

Một lúc sau, Lộ Văn Phàm bưng ra một cái khay lớn, bên trong có đồ ăn, cậu ta ngồi xếp bằng trên sofa, vùi đầu ăn, vừa ăn vừa xem tivi cùng An Hồng.

An Hồng nhìn cậu ta, hỏi: "Chủ nhật cậu luôn ở nhà một mình à?"

"Ừ." Trong miệng cậu ta đang nhai thức ăn, gật đầu nói, "Ba mình một năm 365 ngày, có 50 ngày ở thành phố J cũng đã không tệ rồi. Bình thường trong nhà còn có một bà đi, cuối tuần mình nói đi ấy về, có đi ấy ở đây mình không thoải mái."

"Cậu đều ăn cơm như thế này à?"

Lộ Văn Phàm ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có."

Không biết vì sao trong lòng An Hồng có chút đau lòng, cho dù mẹ cô không có bên cạnh nhưng ít ra còn có bà ngoại, trong nhà có cơm nóng để ăn, còn có một người để trò chuyện.

Lộ Vân Phàm ăn rất nhanh, cậu ta đi đến phòng bếp rửa bát đĩa sau đó liền chạy ra.

"Đi, đi lên phòng mình." Cậu ta ngoắc tay với An Hồng.

An Hồng đứng lên, đi theo cậu ta lên lầu ba, đây là lần thứ hai cô vào phòng cậu ta..

Trang trí trong phòng cũng không có gì khác so với trí nhớ của cô, chỉ là có nhiều hơn một cái máy vi tính.

Cái vị trí kia, vốn là một máy nghe nhạc.

An Hồng vô duyên vô cớ nhớ lại cô và Lộ Vân Phàm cùng nhảy trong phòng này, mặt hơi nóng lên.

Giấu đầu hờ đuôi, cô giả vờ kinh ngạc hỏi: "Cậu có máy vi tính à?"

"Ừ, mua hồi lớp mười, cậu muốn dùng không?"

An Hồng lắc đầu, cô đối với máy vi tính có thể nói là một chữ cũng không biết, trừ tắt mở, viết chữ cũng là dùng hai ngón tay để gõ, những thứ này trong trường học mỗi tuần sẽ học một buổi trên lớp.

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, lấy ra hai cuốn sách trên giá sách đầy ắp đưa cho An Hồng: "Cậu cầm lấy mà làm, làm xong mình lại đưa cậu cuốn khác." An Hồng nhìn lên giá sách, thấy lại có thêm mấy tấm hình, khuôn mặt bé trai vui vẻ cười, một năm so với một năm lại lớn thêm một chút, An Hồng nhìn thấy cậu ta đứng bên cạnh một chú chuột Mickey rất to, ngón tay chữ V giờ lên cười vui vẻ.

Cô nhận lấy sách bỏ vào trong ba lô, nói nhẹ: "Cám ơn."

Lộ Vân Phàm đứng đặc ngồi vào trên mép giường, nói: "Cậu ngồi đi, đứng ngơ ngẩn làm gì?"

An Hồng ngoan ngoãn ngồi vào ghế xoay trước bàn, cả người thẳng tắp, cuộc đời này cô chỉ cùng hai người bạn trai ở chung trong phòng, một là Hàn Hiểu Quân, một người khác chính là Lộ Vân Phàm.

Nhưng cảm giác lại không giống nhau.

Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ vội vã cuồng cuồng của cô, cười nói: "Này, cậu muốn đi nhà cậu à? Trong phòng mình có đó, cậu đừng nhịn."

"Không có."

"Vậy cậu khăn trương làm cái gì?"

"Mình có khăn trương đâu."

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, hỏi cô: "Muốn chơi trò chơi không?"

An Hồng lắc đầu.

"Xem tí vì?"

An Hồng lại lắc đầu.

"Cậu muốn nhảy Audition không?"

"Nhảy Audition?" An Hồng chưa từng nghe qua.

"Nhảy rất vui, chẳng qua chơi một mình thì không thú vị chút nào, cậu có muốn xem qua không?"

An Hồng cảm thấy hứng thú, dù sao cô chỉ là thiếu nữ mười sáu tuổi, đang ở giai đoạn tò mò với mọi vấn đề.

Lộ Vân Phàm lấy ra một tấm thảm màu xanh dương trải lên mặt đất, sau đó mở máy vi tính, sau một hồi thao tác, trên máy tính hiện ra cửa sổ trò chơi.

"Mình nhảy cho cậu xem nhé, rất thú vị."

Điệu nhạc mạnh mẽ nổi lên, Lộ Vân Phàm đứng trên thảm nhìn màn hình nhấp nháy, dậm chân trên lên mũi tên màu đỏ trên thảm.

An Hồng chỉ ngây ngốc nhìn cậu ta, cảm thấy đáng vẻ vung tay nhắc chân của cậu ta rất buồn cười.

Nhưng mà một lát sau, khi Lộ Vân Phàm nhảy thuận chân hơn, động tác cánh tay phối hợp cùng tiết tấu âm nhạc, nhìn vậy mà cũng rất giống với dáng vẻ đang khiêu vũ. Cậu ta uốn éo cơ thể, tóc đen trên đầu tung bay, khuôn mặt mỉm cười thỏa mãn lại rất chăm chú.

Điệu nhạc vừa dứt, cậu ta thở khè, đôi mắt lóe sáng nhìn An Hồng: "Có muốn thử một chút hay không?"

"Minh..... không biết."

"Minh dạy cho cậu, thử đi, nhìn vào hướng dẫn rồi đạp lên mũi tên, cái nào sáng lên thì đạp vào cái đó."

Cậu ta rất tự nhiên cầm tay An Hồng kéo cô lên thảm, nói: "Minh cùng nhảy với cậu."

Một khúc nhạc khác vang lên, màn hình máy tính không ngừng nhấp nháy, An Hồng tròn mắt nhìn vào màn hình hướng dẫn, thử đạp chân lên mũi tên trên thảm.

"Đúng! Chính là như vậy! Mau! Làm theo tiết tấu!" Lộ Văn Phàm rất hưng phấn, cậu ta đứng tại chỗ, cầm tay An Hồng, nhìn vào màn hình hướng dẫn không ngừng cổ vũ.

An Hồng nhìn cậu ta lại nhìn vào màn hình, học bộ dáng của Lộ Văn Phàm, ra sức đạp chân. Cô là một người có tế bào vận động, sau một lúc là có thể mô phỏng được điệu nhảy.

Mặc dù tư thế của cô vẫn cứng nhắc, còn thường xuyên đạp không đúng nhịp, nhưng chỉ cần có vài cái chính xác là cô sẽ vui vẻ cười to.

Hai người nhảy một khúc lại một khúc, càng về sau lại có thể cùng nhau nhảy, giống như một đôi đã từng luyện tập với nhau nhiều lần.

An Hồng càng nhảy càng hưng phấn, đây là trò chơi vẫn còn chưa thịnh hành trên toàn quốc, tháng 11 năm 1999 cô đã được thử, thật lâu về sau, khi mọi người tán gẫu về thảm nhảy Audition, về mặt cô vô cùng tự hào.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ đến, thằng nhóc cùng khiêu vũ, nàng không thể nghĩ lên, cái đó cùng nàng cùng khiêu vũ nam hài.

Bởi vì, nàng sẽ khóc.

Cho đến khi Lộ Văn Phàm và An Hồng nhảy đến kiệt sức, hai người mới kết thúc trò chơi, cùng nhau nằm co quắp há mồm thở dốc trên mặt đất.

"Rất là vui đúng không?" Cậu ta hỏi.

"Ừ!" An Hồng gật đầu, còn nói, "Minh khát nước."

Lộ Văn Phàm trở mình một cái liền bò dậy, nói: "Đi, xuống lầu uống nước."

Hai người xuống lầu một, Lộ Văn Phàm mở cửa tủ lạnh chỉ vào bên trong, nói với An Hồng: "Muốn uống cái gì thì lấy."

An Hồng nhìn, tất cả đều là những loại đồ uống cô chưa từng thấy qua, kiểu nào cũng có, phía trên in chữ ngoại văn, rõ ràng là đồ nhập khẩu. Cô không hiểu lắm, cắn môi nói: "Uống nước chanh."

"À." Lộ Văn Phàm tìm tìm, lấy ra một chai nước chanh ném cho cô còn cậu ta thì cầm một ly cà phê ngồi lên ghế sofa uống.

An Hồng uống nước chanh, nhìn đồng hồ, đột nhiên giống như phát phát hiện ra vùng đất mới, kêu lên: "A! Piano!"

Góc cửa sổ sát đất trong phòng khách có một chiếc Piano màu đen, cô đi tới, nhớ đến lúc Lộ Văn Phàm giới thiệu mình với lớp, nghiêng đầu nhìn cậu ta, hỏi: "Cậu thực sự chơi đàn dương cầm?"

Lộ Văn Phàm cũng đi tới, nói: "Đúng vậy, cái này thì có cái gì mà khoe khoang, mình học cũng nhiều năm rồi."

"A, cậu chơi một bản cho mình nghe." An Hồng tò mò.

"Cậu muốn nghe à?" Lộ Văn Phàm nhăn mày, tay lướt trên phím đàn, "Minh lâu rồi không luyện tập, mình không có hứng thú với cái này lắm."

"Tại sao? Chơi đàn dương cầm nhìn rất đẹp trai nha!"

"Thật?" Cậu ta ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa phím đàn, tùy ý gõ mấy âm, tiếng đàn đẹp đẽ bay ra.

An Hồng có chút ngây ngốc, nhìn dáng vẻ của cậu ta lập tức tin tưởng rằng cậu ta đã học qua nhiều năm.

Lộ Văn Phàm quay đầu nhìn cô cười cười, nói:

"Xin mời khán giả thưởng thức bản Sonata Ánh Trăng do nghệ sĩ nổi tiếng thế giới Lộ Văn Phàm biểu diễn."

An Hồng "ba ba" vỗ tay.

Tiếng đàn trầm lắng chậm rãi vang lên, Lộ Văn Phàm khẽ cúi đầu, hai cánh tay giãn ra, ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, vẻ mặt chăm chú say mê, lông mi hơi rũ xuống, môi mỏng khẽ mở, gương mặt theo tiếng đàn du dương hơi chuyển động.

Tiếng đàn như đang kể về khoảng thời gian tươi đẹp, từng âm thanh cũng mang theo cảm xúc.

An Hồng đứng yên lặng bên cạnh nhìn dáng vẻ biểu diễn rất nghiêm túc của cậu ta, giai điệu tựa như nước chảy mây trôi tiến thẳng vào trong tim làm cho sự bất an dần dần lắng lại, chỉ là trong lòng lại gợn sóng.

Ánh mặt trời đầu đông ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, phủ lên thân hình người thiếu niên mặc bộ đồ họa tiết.

Cậu ta có khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao gầy, tay chân thon dài, ngón tay đang nhấn phím đàn, chân đạp bàn đạp piano, âm thanh từng chút từng chút vang động tâm hồn cô.

Cảnh tượng như vậy đều lưu lại trong kí ức của An Hồng thật lâu về sau.

Nửa đêm tĩnh mịch, dường như cô có thể nghe được giai điệu đau thương kia khiến cô thức tỉnh, mở mắt đến tận hừng đông.

Chỉ là ngay lúc ấy, các nam nữ thanh thiếu niên còn chưa biết được bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Lúc đó bọn họ nghĩ, đơn giản chỉ là bài tập quá nhiều, thầy cô hà khắc, gia đình không hiểu, bạn học quá quắt.

Nào có ai biết, thời gian trôi qua, tất cả những thứ này đều trở thành quá khứ.

Bạn muốn quay lại khoảng thời gian đó?

Xin lỗi, không thể được nữa rồi.

.....

Lễ Giáng Sinh sắp đến, đối với học sinh cấp ba mà nói, đây là một ngày lễ lớn, thật ra thì phần lớn bọn họ không biết ý nghĩa ngày lễ Noel ở phương Tây, chỉ đơn thuần biến nó thành ngày để vui chơi cuồng nhiệt.

An Hồng cũng không ngoại lệ, cô mua một đồng lớn thiệp chúc mừng, chuẩn bị đưa cho các bạn nữ trong lớp, sau đó lại chọn hai tấm thiệp tình xảo phù hợp cho các bạn nam, thiệp chúc mừng in ngôi sao ngoại quốc, An Hồng cũng không biết bọn họ là ai, chỉ dựa vào diện mạo mà lựa chọn người đẹp trai một chút.

Cô gửi thiệp mừng đến huyện W, chúc phúc ngày lễ Noel cũng như mang đến tâm ý của cô đối với Hàn Hiểu Quân.

Một cái thiệp khác, ngày 24 tháng 12, trên đường đi học, cô đưa cho Lộ Vân Phàm

Lộ Vân Phàm nhận lấy thiệp chúc mừng, nhìn chữ viết xinh đẹp bên trên lá thư màu hồng——

TO Lộ Vân Phàm

Chúc cậu lễ Noel vui vẻ!

Bạn học: An Hồng.

Noel 1999

Khóe miệng của cậu ta cong lên tạo thành vòng cung lớn, cậu ta nói với An Hồng: "Cám ơn, chẳng qua mình không chuẩn bị thiệp chúc mừng ai cả."

"Không cần không cần! Con trai mà làm những thứ này thì quá éo lá." An Hồng vội khoát tay, thật sự cô cũng không chịu được một số bạn nam, mỗi khi có dịp nào đó liền giống như mấy đứa con gái, chuẩn bị một đồng thiệp chúc mừng.

Lộ Vân Phàm cười đến mức không khép được miệng: "Sau khi tan học mình mời cậu uống trà sữa trân châu."

"A! Không cần, cái đó rất đắt." Lúc ấy trà sữa trân châu mới vừa thịnh hành, mỗi ly 5, 6 đồng tiền, đồ vật xa xỉ như thế An Hồng nghĩ cũng không dám.

"Coi như là quà giáng sinh đi." Lộ Vân Phàm nhìn cô, lại hỏi, "An An, 31 tháng 12 cậu làm gì?"

"Làm gì là làm gì?"

"Chính là lúc 12 giờ đêm, cậu đón thiên niên kỷ mới như thế nào?"

"Ở nhà, ngủ." An Hồng suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

"Sao cậu chẳng lãng mạn gì cả! Chuyển giao thế kỷ cả đời chỉ có một lần này, chưa nói cậu không thể sống tới năm 3000, ngay cả đến năm 2100 cũng không thể! Lần này là từ năm 1999 sang năm 2000 đấy, rất là phấn khích!"

An Hồng bĩu môi, nói: "Còn không phải là một ngày bình thường thôi à, có gì khác biệt đâu, trên trời cũng không xuất hiện hai mặt trời."

Lộ Vân Phàm hết ý kiến, lúc ấy nhân dân cả nước đều nhiệt tình thảo luận làm thế nào để nghênh đón thiên niên kỷ mới, còn có nhiều người dự định đi đến núi đá Ôn Lĩnh ở Chiết Giang, chỉ vì muốn nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên của năm 2000.

Học sinh cấp 3 cũng vô cùng kích động, giống như đó là một khoảng thời gian vô cùng vĩ đại, Lộ Vân Phàm cũng cho là như vậy, cậu ta hỏi An Hồng một lần nữa: "Này, tối 31 tháng 12 ra ngoài chơi đi!"

"Chơi đến mấy giờ?"

"Nói nhảm! Đương nhiên là phải qua 12 giờ..., tốt nhất là còn có thể đi xem mặt trời mọc, đáng tiếc ở thành phố J không có chỗ thích hợp nhìn hừng đông."

"Minh không đi." An Hồng lắc đầu, "Bà ngoại quy định buổi tối trước chín giờ rưỡi phải về nhà, nếu không mình sẽ bị mắng."

"..... Thật là khó tính, cậu xin xỏ một lần xem thế nào."

"Không cần, mình không thấy hứng thú, 12 giờ đêm lạnh muốn chết!"

"....." Lộ Vân Phàm rất buồn rầu, cậu ta nghĩ, bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày đều ở bên tai cô là nhải một lần, xem xem cô có thể hay không thay đổi ý định.

Thật ra thì không cần Lộ Vân Phàm nói, về nhà An Hồng liền hỏi bà ngoại, tối 31 tháng 12 có thể ra ngoài chơi được không.

Bà ngoại không hề nghĩ ngợi trả lời: "Không được!"

An Hồng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩ thầm thật may là không đồng ý với Lộ Vân Phàm.

Cô gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân, hỏi anh đón thiên niên kỷ mới như thế nào, Hàn Hiểu Quân nói có hẹn với mấy bạn học nửa đêm đi leo núi để xem mặt trời mọc.

An Hồng cảm thấy thật là lãng mạn, trong lòng lại có chút tiếc nuối, ở nơi này, đứa bé ngoan ngoãn ngồi ở nhà giống như cô có được mấy người?

Tối 31 tháng 12 năm 1999, mười giờ rưỡi, An Hồng ngồi ở trước bàn học không có gì để làm, Lâu Tĩnh Tĩnh, Hà Ngọc Đông, Thẩm Kha đều đi ra ngoài chơi nhưng vô luận thế nào bà ngoại cũng không cho cô đi, cô không có biện pháp.

Cô chống cằm, ngẩng ngốc nhìn cửa sổ thủy tinh trước mặt, đột nhiên, "phụt ———" một tiếng, trước mắt cô loáng thoáng ánh sáng, pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

An Hồng sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, lại một tiếng "phụt ———" pháo hoa nở rộ.

Cô vội vã đứng lên, đẩy ra cửa sổ thủy tinh, gió đêm lạnh buốt thổi vào trong phòng.

An Hồng cúi đầu nhìn xuống dưới nhà, kinh ngạc thấy một cậu bé đang cầm pháo hoa, mỉm cười với cô.

Một đóa lại một đóa pháo hoa nở rộ chiếu sáng bầu trời đêm yên tĩnh ở khu chung cư, chiếu sáng khuôn mặt với nụ cười sáng lạng của cậu bé, cũng chiếu vào nội tâm cô độc tĩnh mịch của nữ sinh mười sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mình không phải là trẻ con

Cầu lửa bay lên trời, "Phụt ———" một tiếng, hóa thành pháo hoa nở rộ sáng chói, sau đó lấm tấm rơi xuống.

An Hồng đứng ở phía trước cửa sổ, hai mắt đăm đăm nhìn mọi thứ đang diễn ra, ngẩng đầu lại cúi đầu, ngẩng đầu lên lần nữa lại cúi đầu, cho đến một nắm pháo hoa thật to đốt hầu như không còn cái nào, ở dưới lầu, cậu bé đang vẫy tay với cô, lúc này cô mới phản ứng lại.

Lộ Vân Phàm không ngừng vẫy tay cùng An Hồng, cậu ta không mở miệng nhưng An Hồng biết là cậu ta đang muốn gọi cô đi xuống, lại lo lắng đánh thức bà ngoại đang ngủ.

Cô cũng không dám nói câu nào, chỉ khoát khoát tay với Lộ Vân Phàm, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ vào trong nhà ý là không ra được.

Ở khoảng cách xa như vậy, bọn họ không nhìn rõ khẩu hình khi phát âm, cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt Lộ Vân Phàm từ từ ảm đạm, nụ cười dần tan mất.

Cứ như vậy trong nháy mắt, An Hồng đột nhiên do dự.

Cô suy tư chốc lát, đột nhiên duỗi dài cánh tay chỉ vào Lộ Vân Phàm dùng sức gạt đầu một cái, xoay người rời khỏi cửa sổ.

Cô đi tới trước cửa phòng bà ngoại, dán lỗ tai lên cửa nghe động tĩnh bên trong, không có âm thanh tivi, bà ngoại đã sớm đi ngủ. An Hồng suy nghĩ một chút, nhanh chóng trở về phòng mặc áo khoác, lấy cuộn băng tiếng Anh bỏ vào trong máy nghe nhạc, mở âm lượng thật lớn để cho ngoài cửa cũng có thể nghe được, sau đó cô cầm chìa khóa nhẹ chân nhẹ tay đi ra cửa.

Ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, Lộ Vân Phàm đang rút cổ lại chờ cô, nhìn cô từ trong hành lang đi ra ngoài, nụ cười trên mặt cậu ta lập tức còn sáng hơn cả pháo hoa.

Cậu ta mặc một chiếc áo khoác màu cam, trong chung cư rất tối, phần lớn đèn đường bị hỏng nhưng không có người sửa chữa, chỉ có ánh sáng mờ nhạt tán mát từ cửa sổ những căn hộ.

Nhưng Lộ Vân Phàm giống như một ngọn đèn sáng long lanh đang đứng đó, gương mặt tuấn tú lại ngây ngô bị gió lạnh thổi có chút trắng bệch, hai má đỏ ửng.

An Hồng chạy tới, hạ thấp giọng hỏi cậu ta: "Sao cậu lại tới đây?"

"Bà ngoại không mắng cậu đấy chứ?" Cậu ta hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Minh lên đi ra."

"A..... Trong nhà cậu quả thật là nghiêm."

"Sao cậu lại tới đây vậy?" An Hồng hỏi lại một lần.

Lộ Vân Phàm cười hắc hắc, gãi gãi đầu nói: "Không biết đi đâu, nghĩ tới cậu không được ra ngoài nên mình mang pháo hoa đến đốt cho cậu xem."

An Hồng nhìn cậu ta, cũng không biết là cậu ta nói thật hay giả, cô nói: "Được rồi, mình cũng đã xem pháo hoa rồi, cậu mau trở về đi, sắp mười một giờ, trên đường không an toàn."

"Hôm nay chắc chắn rất an toàn, cảnh sát ở tất cả các nơi để duy trì trật tự, trên đường rất là náo nhiệt."

"Được rồi được rồi, cậu nhanh đi về đi, nếu bị bà ngoại phát hiện ra mình không có trong nhà sẽ nói lại với mẹ mình đấy."

"Nhưng..... pháo hoa vẫn chưa đốt hết đâu." Lộ Vân Phàm chỉ tay sang bên cạnh.

"Hả?" An Hồng ngây ngốc nhìn theo ngón tay cậu ta chỉ về phía xe đạp dựng bên cạnh, trong giỏ xe, sau yên xe chất đầy pháo hoa.

"Cậu điên à! Mua nhiều pháo hoa như vậy để ăn thay cơm hả!"

"An An, dù sao cậu cũng xuống đây rồi, bọn mình đi ra ngoài chơi đi, chờ đến mười hai giờ, khắp thành phố đều bán pháo hoa, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt."

An Hồng cảm thấy khó xử. Lộ Vân Phàm ra vẻ đáng thương nhìn cô nói: "Ba mình không có ở nhà, lúc này Giang Bội cũng đi cùng, mình về nhà chỉ có một người rất nhàm chán."

"....."

"An An, cậu đi với mình đi." Lộ Vân Phàm cười lên, cười đến vô cùng thành khẩn, An Hồng nhìn cậu ta lại nhìn pháo hoa, nghĩ thầm nếu để cậu ta đi về như vậy cũng không đành lòng, hạ quyết tâm gạt đầu nói: "Được rồi, chỉ là qua mười hai giờ mình nhất định phải về nhà, không thể đi xem mặt trời mọc được."

"Được!" Lộ Vân Phàm vui mừng, còn nói, "Cậu cũng đừng đi xe, bọn mình đến bờ sông đốt pháo hoa, tới đó cũng hơn mười phút, một lát nữa mình đưa cậu về nhà."

"..... Được rồi."

Có một con sông chảy xuyên qua thành phố hướng về phía Bắc, Lộ Vân Phàm dắt xe, sóng vai cùng An Hồng đi mất mười lăm phút là tới quảng trường nhỏ bên bờ sông.

Đây là một ngày rất đặc biệt, các ban ngành có liên quan cho mở tất cả đèn bên bờ sông, trên mấy cành cây khô trụi lá mùa đông đều quán rất nhiều đèn nhấp nháy đủ màu sắc.

An Hồng nhìn về phía bờ sông đối diện, đó là vị trí của quảng trường Red Sun ở trung tâm thành phố, đèn neon nhấp nháy, trên nóc tất cả các tòa nhà văn phòng và trung tâm thương mại cũng sáng đèn, quảng trường nhỏ bên sông có không ít người mang theo pháo hoa chờ đợi bình minh.

Không khí quả nhiên khác với ngày thường, An Hồng chưa từng ra ngoài muộn như vậy, lúc này không khỏi có chút hưng phấn, cô xoa xoa tay, miệng cũng thở ra khói, rốt cuộc cảm nhận được tâm tình kích động nghênh đón thế kỷ mới.

Lộ Vân Phàm đặt pháo hoa lên trên đất, sau đó cậu ta lấy ra hai cây pháo hoa thật dài, nói: "Này, đốt một ít cho vui."

An Hồng nhận lấy một cái, nói: "Cậu đốt đi, mình không dám."

"Nhát gan." Lộ Vân Phàm cười một tiếng, móc bật lửa ra nói, "Cầm chắc nhé, hướng lên trên trời đi, mình đốt đây."

Cậu ta đứng bên cạnh An Hồng, hai người ở rất gần nhau, cậu ta cúi đầu rũ mắt tay trái khép lại bảo vệ ngọn lửa, tay phải cầm bật lửa đốt dây dẫn của cây pháo trong tay An Hồng.

An Hồng nhìn tia lửa xèo xèo cháy, chỉ trong chớp lát "Phụt" một tiếng, cánh tay cô rung lên, một đốm lửa nhỏ bay vút lên không trung, ngay sau đó nở ra một đóa hoa rất nhỏ.

Hai tay cô nắm chặt ống pháo trong tay, giờ cao lên phía trên, nhìn những quả cầu lửa nho nhỏ lần lượt bay lên, cười rất vui vẻ.

Lộ Vân Phàm cũng đốt pháo của mình, tay trái cậu ta giờ cao, tay phải chống nạnh đứng ở bên cạnh An Hồng, cầu lửa lập tức thi nhau bay lên.

"Ha ha! Mình cao hơn cậu rồi!" Cậu ta mỉm cười.

"Đâu có!"

"Rõ ràng là vậy! Ha ha ha ha, cậu nhìn xem cậu mới cao có như này thôi."

"Tại sao cậu không nói là bởi vì đáng người cậu nhìn có vẻ cao hơn mình!" An Hồng không phục nhón chân lên, nói, "Như vậy cũng không xê xích gì nhiều."

"Thật sao?" Lộ Vân Phàm cũng nhón chân lên, nhìn An Hồng ở bên cạnh lại bị lùn đi một ít, cười ha ha ha, "Mình mới đo mấy ngày trước, đã cao 179cm rồi."

"Cậu ăn cái gì vậy? Sao lại cao nhanh như thế!" An Hồng vừa ngẩng đầu nhìn pháo hoa vừa trò chuyện cùng cậu ta để giết thời gian.

"Ba mình cao 183cm, khi mẹ mình còn sống cũng cao 170cm, mọi người đều nói mình nhất định sẽ cao hơn ba mình." Cậu ta rất hả hê.

"Chúc cậu cao hai mét, đến cửa cũng không vào được."

"Mình cao hai mét thì lúc ấy so với mình cậu không phải là một đứa nhóc hay sao, ha ha ha." Cậu ta nghĩ đến việc An Hồng còn chưa cao đến bả vai của mình, cười đến miệng cũng không khép lại được.

"Trẻ con?" An Hồng nghiêng mắt nhìn cậu ta, "Bạn học Lộ Vân Phàm, đời này cậu phải gọi mình một tiếng chị, cho dù cậu có cao đến ba mét đi chăng nữa."

"Không." Lộ Vân Phàm mỉm môi cười một tiếng, "Mình sẽ chỉ gọi cậu là An An."

An Hồng nhìn cậu ta không nói thêm gì nữa.

Hai ống pháo hoa cũng đốt xong, Lộ Vân Phàm ngồi chồm hổm trên mặt đất nghiên cứu loại pháo hoa khác, thương lượng cùng An Hồng đốt những cây pháo nhỏ trước còn để lại hai cây lớn nhất đến mười hai giờ thì sử dụng.

Hai người nắm chặt pháo hoa trong tay, đùa giỡn chạy nhảy trên quảng trường, tàn lửa bay khắp nơi, Lộ Vân Phàm cầm pháo hoa nhanh chóng vẽ trong không khí, ánh sáng lúc sáng lúc tối kéo dài để lại một chuỗi dấu vết.

"An An, cậu có thấy mình viết gì không?" Tàn lửa tắt, cậu ta vội vàng xoay người quơ tay vẽ một vòng trong không khí.

An Hồng hoa cả mắt, lắc đầu nói: "Nhìn không ra."

"Là tên tiếng Anh của cậu đây, Ann, được viết một cách rất đặc biệt."

"Thật sao?" An Hồng tò mò, đốt một cây pháo hoa, viết chữ lên không trung, cô xoay một vòng cũng không nhìn ra được là đã viết cái gì, chỉ cảm thấy khung cảnh này rất lãng mạn.

Que pháo tỏa ra ánh sáng trắng, tàn lửa vương trên tay cũng không cảm thấy nóng, cô và Lộ Vân Phàm đốt một cây lại một cây, vui sướng chạy quanh quảng trường, nhìn ánh sáng lưu lại một tàn lửa nhỏ rồi biến mất.

Hai người chạy nhảy đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, Lộ Vân Phàm nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Còn có 25 phút, nghỉ ngơi một chút đi."

An Hồng và Lộ Vân Phàm trở lại bên cạnh xe đạp, An Hồng ngồi xuống ghế đá bên bờ sông, Lộ Vân Phàm đi đến bên cạnh cô, giống như một áo thuật gia, lấy một xiên mút dâu tây từ phía sau đưa tới trước mặt cô.

"A! Thật là tốt!" An Hồng rất khát, nhận lấy mút quả, xé vỏ bọc bên ngoài, không kịp chờ đợi cắn một cái, một viên dâu tây bọc đường lập tức vào trong miệng, hàm răng khẽ cắn, nước quả mát lạnh khiến An Hồng thỏa mãn nhắm mắt lại, cơ thể không nhận được rung mình một cái, "Thật sự sáng khoái."

"Ăn rất ngon hả?" Lộ Vân Phàm ngồi xuống bên cạnh, nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô thật giống như một con mèo con.

"Ừ, ăn ngon lắm! Còn cậu? Sao cậu không ăn?" An Hồng nhìn hai tay trống trơn của cậu ta.

"Mình không ăn cái này, dâu tây thì được nhưng mút trái cây thì..... quá ngọt."

"Ha ha nhìn, nước rất nhiều, mới vừa rồi chạy hồi lâu cũng chết khát." An hoành đã cắn hai khóa dâu tây, nâng đem cây gậy hoành đưa tới đường Vân Phàm trước mặt, đẩy cùi lỏng mong đợi nhìn hân.

Đường Vân Phàm ngu, quệt quệt khoe môi, cúi đầu liến cần viên thứ ba dâu tây, theo cây gậy tuột ra.

Hân đang trong miệng một nhai, đó! Miệng đầy đường vị, đang kẹp mới mẻ dâu tây mùi thơm ngát, là lạ mùi vị. Hân lông mày nhú lại, nói: "Nữ sinh thật là kỳ quái, cái này thì có cái gì ăn ngon."

"Không có khẩu phúc! Lãng phí!" An hoành không để ý tới hân, lắc chân, say sưa ngon lành gặm nâng còn dư lại dâu tây

Đường Vân Phàm không nói chuyện nữa, chỉ là an tĩnh ngồi một bên, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hân dần dần cảm thấy lạnh lên.

Mới vừa rồi bọn họ cũng quá hưng phấn, chạy nhảy la hét nên người đầy mồ hôi, lúc này ngồi xuống, không khí lạnh thổi đến khiến cho cả người run lập cập.

Cậu ta lặng lẽ quay mặt nhìn An Hồng, thấy cô cũng rút cổ, cô đi xuống nha rất vội vàng nên không mang theo khăn quàng và bao tay, quần áo mặc cũng không nhiều. Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, cởi áo khoác trên người xuống phủ lên người An Hồng.

An Hồng lập tức ngây ngẩn cả người, áo khoác mang theo hơi ấm của cậu ta khoác lên người thì cô, cô quay người đối diện với khuôn mặt lúng túng đỏ ửng của Lộ Vân Phàm

Cậu ta vẫn chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi, mặc dù vóc dáng đã rất cao nhưng thân thể vẫn gầy gò như cũ, cơ bản có mặc áo khoác cũng không nhìn ra được, lúc này thấy cậu ta chỉ mặc một chiếc áo len, trong gió rét, Lộ Vân Phàm có vẻ mỏng manh, đôi vai hẹp khẽ run rẩy, hiển nhiên là lạnh đến không chịu được, nhưng vẻ mặt cậu ta dần dần trấn định, đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng kiên nghị.

"Quá lạnh, cậu..... Cẩn thận bị cảm." giọng nói thanh thoát lại hơi trầm thấp vang bên tai An Hồng, cô im lặng nhìn cậu ta, thấy bên tai cũng đỏ ửng lên, cậu ta quay đầu nhìn sông, nói, "Đèn ở đây đều sáng lên, nhìn thật xinh đẹp, bình thường đến giờ này người ta tắt hết đèn rồi."

An Hồng cúi đầu nhìn áo khoác trên người mình, cô lặng lẽ cởi ra, không đợi Lộ Vân Phàm cự tuyệt, trả áo trở lại.

"Mình không lạnh!" Cậu ta có chút quật cường nói, "Cậu khoác đi."

"Nghe lời mình!" giọng nói An Hồng có chút nghiêm nghị, không biết sao nhưng cô cảm thấy thằng nhóc thối tha trước mặt giống như một người em trai vậy, chị gái thì phải bảo vệ em trai, nên như thế.

Sắc mặt Lộ Vân Phàm âm trầm, cậu ta nói nhỏ: "Mình không phải là trẻ con đâu."

Đến 11 giờ 55 phút, Lộ Vân Phàm kéo An Hồng đứng lên, cậu ta mang ra hai ống pháo hoa lớn nhất, đặt trên mặt đất cách quảng trường nhỏ vài mét, đám người bên cạnh cũng bắt đầu hành động, Lộ Vân Phàm nhìn xung quanh một lúc, chỉ vào một thân cây, nói với An Hồng: "Lúc mình đốt ngòi nổ, cậu chạy đến chỗ an toàn nhé."

Quảng trường rất nhiều pháo hoa lớn, ai cũng không thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

An Hồng gật đầu, nhìn Lộ Vân Phàm đứng bên cạnh pháo hoa, nhắc tay nhìn đồng hồ.

Trên quảng trường, không biết từ lúc nào mọi người bắt đầu đếm ngược.

Có một người đàn ông trung niên hô to: "30 giây!"

Vì vậy, "29! 28! 27! 26....."

Đến khi còn mười giây, Lộ Vân Phàm ngồi xổm xuống, bật lửa châm ngòi nổ.

Ánh lửa ào ào, cậu ta nhanh chóng kéo tay An Hồng chạy đến dưới tàng cây.

Tất cả mọi người ở chung một chỗ hô to, An Hồng và Lộ Vân Phàm cũng không ngoại lệ.

"5!"

"4!"

"3!"

"2!"

"1!"

"Phụt —————" vô số âm thanh vang lên, vô số cầu lửa bay lên trời, một mảnh trời đen như mực trong đêm lập tức sáng lên, ánh lửa rực rỡ bập bùng.

"Năm mới vui về!"

!! Năm hai ngàn vui về!!!" Mọi người đều sôi trào, âm thanh hét thật lớn, vỗ tay hoan hô.

An Hồng ngửa đầu nhìn pháo hoa bay đầy trời, liên tiếp nổ rộ, ánh sáng không dứt chiếu lên khuôn mặt cô, trên môi mang theo ý cười, cô cảm thấy may mắn vì mình không trải qua một ngày ý nghĩa như vậy ở trong chốn, thực sự cả đời này chỉ có một cơ hội trải qua, cảm thấy tương lai sẽ không còn gì tiếc nuối.

Đang suy nghĩ, đột nhiên cô thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp.

An Hồng kinh hãi, đang muốn giãy giụa, lại nghe thấy đường Vân Phàm nói nhỏ ở bên tai: "An An, năm mới vui về."

Cô nghĩ việc này cũng không sao, chỉ là một cái ôm mang tính chất lễ nghi, giống như mọi người trên quảng trường, vì chào đón thiên niên kỷ mới mà cũng có thể ôm người xa lạ.

Cho nên, cô cũng không tiếp tục giãy giụa.

Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng ôm lấy An Hồng, để cô ngả đầu lên bả vai gầy của mình, cậu ta ôm lưng cô, cảm nhận được giờ khắc này thật yên tĩnh ấm áp.

An Hồng nghiêng đầu, áp má vào vai cậu ta, cô không nhìn thấy khuôn mặt cậu ta nhưng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập hơi nhanh, còn có tiếng hít thở gấp gáp, đột nhiên cô cảm thấy nội tâm thật yên ổn.

Lần đầu tiên có một người con trai ôm cô, trong giây phút chuyển giao thế kỷ đó.

Dưới bầu trời đêm đầy pháo hoa.

Bên bờ sông ngập tràn ánh đèn neon mây tía vòng quanh sông cảnh bên.

Ở quãng thời gian tươi đẹp nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đứa trẻ không đáng tin cậy

Ngày nghỉ tết Nguyên Đán qua đi, An Hồng phát hiện ra rằng kỳ thi cuối kỳ sắp tới.

Cô bắt đầu tận dụng thời gian để học bài, nhất là tiếng Anh. Trên đường đi học về, cô yêu cầu Lộ Vân Phàm cầm miệng, sau đó chăm chú ôn lại bài học tiếng Anh trên lớp. Trong miệng cô nói lầm nhảm, tay cầm lái, mắt nhìn thẳng phía trước.

Lộ Vân Phàm vô cùng nhàm chán, không thể nhịn được nữa liền mở miệng nói: "Cậu có thể lên tiếng được hay không, dù thế nào cũng cho mình biết cậu là một người sống chứ."

An Hồng trừng mắt nhìn cậu ta, vẫn không lên tiếng.

Lộ Vân Phàm nói: "Cậu như thế này thì có tác dụng gì chứ, phải nói ra tiếng, giống như là đang nói chuyện bình thường đó, tập vài lần là quen, rồi làm bộ đề và bài tập trắc nghiệm là được rồi."

An Hồng nghi ngờ nghiêng đầu nhìn cậu ta, Lộ Vân Phàm cười một tiếng, nói: "Thật, mình không lừa cậu, cậu thử mà xem, đây gọi là tình ngữ cảm."

An Hồng suy nghĩ một chút, nói lớn lên, phát âm của cô không chuẩn, Lộ Văn Phàm cũng không chê cười.

Cô quên mất nội dung hội thoại, trong đầu suy nghĩ một lúc lâu vẫn không ra, suýt chút nữa thì dừng xe mờ sách. Lộ Văn Phàm ngăn cô lại, đọc tiếp nội dung, phát âm của cậu ta rất hay, An Hồng cảm thấy so với thầy giáo dạy tiếng Anh còn hay hơn. Có cậu ta nhắc nhở, cô thuận lợi học tiếp bài, cứ như vậy cho đến trước đợt thi cuối kỳ, đã đứng trong top đầu ở lớp môn tiếng Anh.

Đĩ nhiên, sự cố gắng sẽ nhận được hồi báo tốt đẹp, thi cuối kỳ, An Hồng được 91 điểm môn tiếng Anh, tổng điểm đứng thứ bảy trong lớp.

Lộ Văn Phàm thấp hơn ba điểm so với Thẩm Kha, đứng thứ hai cả lớp và đứng thứ năm toàn khối. An Hồng cảm thấy đáng tiếc thay cho cậu ta, lúc cùng đi ra khỏi cổng trường, thậm chí cô còn an ủi cậu ta, nhưng mà thái độ của Lộ Văn Phàm giống như không hề buồn rầu, dường như đứng thứ nhất hay thứ hai đối với cậu ta mà nói không phải là chuyện gì lớn lao, cậu ta vẫn như ngày thường vui tươi hơn hờ nói với An Hồng: "Rốt cuộc đã thi xong, hôm nay chúng ta đi ăn cái gì để liên hoan nhé?"

"Cậu chọn đi! Nếu không thì đi ăn gà rán?"

"Được."

Đang nói, đột nhiên nổi lên một trận gió kéo theo cát bụi, có hạt cát bay vào mắt trái An Hồng.

"Ai ư!" Cô kêu lên, dừng xe dụi dụi mắt.

Lộ Văn Phàm quay đầu lại nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Có hạt cát bay vào mắt."

"Sao cậu đàn thế." Cậu ta dừng xe đi tới bên cạnh An Hồng, cúi đầu cảm lấy tay cô, "Đừng dụi mắt, tay rất bẩn."

"Khó chịu muốn chết! Mắt cũng không mở ra được." An Hồng lăm bắm, mắt trái cũng chảy cả nước mắt.

"Bỏ tay ra, mình thôi giúp cậu."

An Hồng ngoan ngoãn buông lỏng tay, ngẩng mặt lên, con mắt trái nhắm, mắt phải mở, trong ánh trắng mờ, cô phát hiện ra khuôn mặt của Lộ Văn Phàm tựa như rất gần.

Hơi thở nhẹ nhàng của cậu ta phun lên mặt cô, cô có thể thấy lông tơ mảnh khảnh ở bên ria mép của cậu ta, còn có đôi mắt đen láy kia.

Mắt của Lộ Văn Phàm rất đẹp, An Hồng nghĩ thầm, khi còn bé mắt cậu ta rất to, lớn lên một chút thì đôi mắt ấy cũng có sự thay đổi, trở nên —— rất hấp dẫn. Đôi mắt hai mí, trông mắt không lớn, đuôi mắt kéo dài, lông mi dày rủ xuống, theo động tác chớp mắt chậm chạp của cậu ta mà đóng mở.

Đôi mắt rạng rỡ, hàng mi rậm rạp.

Mũi của cậu ta rất cao, lộ ra hốc mắt hơi sâu, thoạt nhìn có thể thấy đôi mắt đen như mực, con ngươi rất lớn, ánh mắt kia có thể nói là tinh khiết như nước.

Trong lòng An Hồng cảm thấy buồn nôn, thậm chí cô có chút buồn cười, mình như vậy mà lại quan sát một đứa bé trai mười lăm tuổi, cảm thấy hơi chột dạ lại xấu hổ.

Lộ Văn Phàm nhìn sắc mặt An Hồng thay đổi cũng không nói gì, cậu ta cúi xuống, nhẹ nhàng vạch mi mắt trái của cô, thổi thổi vào tròng mắt đã bắt đầu đỏ lên.

Từng đợt gió mang theo hơi ấm của cậu ta thổi vào trong mắt An Hồng, cảm giác rất mềm mại, đột nhiên cô có chút khản trương, một tay cứng đờ dưới cằm, cả người căng cứng.

Lộ Văn Phàm thổi một lúc, An Hồng thấy mắt thoải mái không ít, cô nháy nháy thử mấy cái, nói: "Tốt rồi!"

Lộ Văn Phàm cười một tiếng, ngay sau đó đứng thẳng người, cơ thể hai người vốn rất gần nhau lập tức cách xa, cậu ta nói: "Cậu đúng là may mắn, mắt nhỏ như thế mà cát cũng lọt vào được."

Lời nói này, thế nào cũng không làm cho người ta thoải mái đâu nhé, An Hồng đá cậu ta một cước: "Mắt cậu thì to rồi!"

"Lúc mình còn nhỏ thì mắt mới to, hiện tại thấy không to lắm, cũng chẳng sao, cậu không thấy mắt Rukawa cũng nhỏ đấy à, rất tuần tú."

"Hừ! Tôi thích Mitsui mắt to, như vậy mới đẹp trai! Cậu....." An Hồng dắt xe muốn đi, đột nhiên ngừng cả người.

Lộ Văn Phàm nhìn khuôn mặt hóa đá của cô, quay đầu nhìn lại cách đó không xa.

Hàn Hiểu Quân đang đứng trước cổng trường, tay rút túi quần, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Mặt anh không có biểu hiện gì, cũng không biết đã đứng ở đây bao lâu.

An Hồng kịp phản ứng lại, dắt xe về phía anh, kêu lên: "Hiểu Quân! Anh trở lại rồi?"

"Ừ, anh đã thi cuối kỳ xong, cùng ông bà về đón năm mới." Anh thản nhiên nói, bên môi mỉm cười.

"Qua năm mới, anh không phải đi nữa đúng không?"

"Ừ." Hàn Hiểu Quân gật đầu.

An Hồng cười vui vẻ, cô cúi đầu, mũi chân đi đi xuống mặt đường, đầu xe cũng bị vạy trái phải không ngừng.

Lộ Vân Phàm đi không được, ở lại cũng không xong, dứt khoát đứng ở một bên nhìn bọn họ.

An Hồng đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Sao hôm nay anh lại đến?"

"Anh gọi điện đến nhà em, bà ngoại nói em chưa thi xong, anh liền tới đây xem một chút."

"Vây à..... Hiểu Quân, buổi tối qua nhà em ăn cơm nhé?"

Hàn Hiểu Quân mỉm cười gật đầu: "Ừ, đi mua ít thức ăn về nhé." Sau đó anh hất cằm về phía sau An Hồng, "Bạn em vẫn đang chờ em kia."

An Hồng quay đầu lại, nhìn Lộ Vân Phàm đứng như cọc gỗ, không chút nghĩ ngợi nói: "Lộ Vân Phàm, cậu về trước đi, mình còn có việc."

Lộ Vân Phàm cắn cắn môi: "Không phải cùng đường à, đi thôi."

An Hồng thầm nghĩ cái người này đúng là kỳ đà cản mũi, trong lòng có chút nóng nảy, cau mày nói: "Cậu đi trước đi, bọn mình còn phải đi mua đồ ăn."

Lần này, Lộ Vân Phàm không nói gì thêm, cậu ta gật đầu một cái, ngồi lên yên xe, "vèo" một cái đạp xe phóng đi.

An Hồng nhìn bóng lưng cậu ta, đột nhiên kêu lên: "Này! Lộ Vân Phàm, ngày mai nhận phiếu điểm cậu tới gọi mình nhé"

"Ồ —————" giọng nói của cậu ta từ xa truyền tới, An Hồng hài lòng, quay đầu cười với Hàn Hiểu Quân, "Còn phải tới trường lần nữa, ha ha ha."

"Thi cử thế nào?" Rốt cuộc khuôn mặt anh cũng tươi cười, xoa đầu An Hồng.

"Trương đối tốt!" Trong lòng An Hồng cảm thấy thật ấm áp, "Đi thôi, anh đèo em?"

"Ừ." Hàn Hiểu Quân đạp xe, mang theo An Hồng trở về chung cư Hòa Bình.

Sau bữa cơm chiều, An Hồng đưa anh xuống nhà, Hàn Hiểu Quân suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Ngày 29 tháng 1..... là sinh nhật 20 tuổi của anh, ba mẹ tổ chức ở nhà, nói anh gọi mấy người bạn đến chơi, em phải tới nhé."

An Hồng hí hóp cười lên, gật đầu nói: "Em nhất định sẽ đến."

"Cái đó..... Tần Nguyệt cũng tới, còn có Đinh Ngôn nữa." Anh nói những lời này, hình như là muốn báo trước cho An Hồng.

Quả nhiên là An Hồng sững sờ, ngay sau đó gật đầu nói An: "Bọn họ đều là bạn tốt của anh chứ sao."

"Đến lúc đó đừng mua gì, đến ăn một bữa cơm là được."

"Vâng."

"Anh đi đây, em lên nhà đi."

"Vâng, bái bai."

"Bái bai."

Hàn Hiểu Quân lại một lần nữa xoay người rời đi trước mặt An Hồng, chỉ là lần này, vui sướng ngọt ngào trong lòng An Hồng mãi không tan. Bởi vì cô biết, Hàn Hiểu Quân sẽ không bao giờ rời đi nữa.

Vào ngày nhận phiếu điểm, An Hồng và Lộ Vân Phàm cùng nhau đạp xe đến trường, đây là lần cuối cùng đến trường trước kỳ nghỉ đông, hai người rất nhẹ nhõm, dọc đường đi nói chuyện về âm nhạc đang lưu hành, rồi phim bộ, chuyện trên trời dưới biển.

An Hồng đột nhiên hỏi Lộ Vân Phàm: "Này, mình hỏi cậu nhé, mấy bạn nam thường thích được tặng quà gì trong ngày sinh nhật?"

Lộ Vân Phàm sững sờ, nói: "Nói rõ xem nào, mỗi người có sở thích khác nhau."

"Vậy còn cậu? Cậu thích quà sinh nhật như thế nào?"

"Mình á? Sinh nhật mình còn sớm mà, cậu không cần chuẩn bị sớm như thế." Khuôn mặt bé trai cũng trở nên hồng hồng, trong lòng vui mừng vô cùng.

"Ai nói sẽ chuẩn bị quà cho cậu! Mình chỉ muốn hỏi cậu một chút, sắp đến sinh nhật của anh Hiểu Quân mà mình còn không biết nên tặng gì cho anh ấy."

Câu nói đầu tiên dập tắt nhiệt huyết trong lòng Lộ Vân Phàm, cậu ta lập tức ỉu xiu, đôi mắt xoay tròn, nói: "Thật ra với bọn con trai thì không cần phải tặng quà gì cả."

"Há? Tại sao?"

"Loại chuyện như vậy đều mấy đứa con gái làm, tặng một cái khung ảnh, tặng một quyển sổ, tặng một đôi tất, có ý nghĩa gì chứ! Rất là nhàm chán, bọn con trai đều không thích."

"Thật à?"

"Mình mà lừa cậu hả, không tin cậu cứ hỏi mấy bạn nam khác mà xem, đây là kinh nghiệm mà mình tổng kết suốt 15 năm đấy. Hơn nữa, Hàn Hiểu Quân đã 20 tuổi rồi, cần gì nhận quà tặng từ một học sinh như cậu chứ." Cậu ta trả lời một cách rất chắc chắn.

An Hồng cái hiểu cái không, cũng không biết là cậu ta nói thật hay đùa. Từ khi ba tuổi cô đã biết Hàn Hiểu Quân, đến lúc chín tuổi anh rời khỏi thành phố J, sáu năm ở bên nhau, hai nhà đều chưa từng tổ chức sinh nhật cho bọn họ.

Hai đứa bé cũng chưa bao giờ so đo những thứ này, cho đến sau khi tách ra, bọn họ dần dần lớn lên, An Hồng mới hiểu rõ sinh nhật là một việc rất thú vị, dĩ nhiên không bao gồm sinh nhật năm mười tuổi ấy.

Sau đó mỗi năm, sinh nhật cô hay Hàn Hiểu Quân, hai người đều không ở cùng nhau, sinh nhật anh vào cuối tháng một, anh không thể về nhà, mà sinh nhật cô vào tháng năm, anh vẫn chưa được nghỉ. Vì vậy mà hai người nhiều nhất chính là gửi thiệp chúc mừng, gọi điện nói câu sinh nhật vui vẻ.

An Hồng cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện, mười bốn năm quen nhau, hai người bọn họ chưa từng tặng quà sinh nhật cho nhau.

Mà bây giờ, Lộ Vân Phàm nói, học sinh nam đều không thích quà cáp.

Là thật à?

Hàn Hiểu Quân cũng nói cô không cần mua gì, chẳng lẽ anh thực sự không thích?

An Hồng vô cùng bối rối.

Người nào đó đứng bên cạnh, trong mắt lộ ra giao hoạt.

Cuối cùng, An Hồng xách theo một chiếc túi trái cây lớn đi đến nhà Hàn Hiểu Quân.

Sau khi đến nơi, cô liền hỏi hân.

Đây là sinh nhật tròn 20 tuổi của Hàn Hiểu Quân, đừng nói là Tần Nguyệt hay Đinh Ngôn, chính là mẹ Hàn, cha Hàn, ông bà nội Hàn đều cẩn thận chuẩn bị quà sinh nhật cho Hàn Hiểu Quân.

Cha Hàn mẹ Hàn tặng con trai một chiếc điện thoại Nokia màu xám đậm, thiết kế gọn gàng và đẹp mắt hơn trước đây rất nhiều, chẳng qua là hơi nặng một chút. Hàn Hiểu Quân muốn sinh sống và làm việc ở thành phố J, anh đi làm công trình, có một chiếc điện thoại di động sẽ thuận tiện hơn.

Ông bà nội Hàn tặng cháu trai một bộ máy vi tính mới, đây chính là món đồ rất đắt đỏ, cũng không biết làm thế nào mà hai người biết được xu hướng của bọn trẻ lúc bấy giờ.

Tần Nguyệt tặng Hàn Hiểu Quân một cây vợt cầu lông hiệu Victor, An Hồng biết giá trị cũng không nhỏ.

Đinh Ngôn tặng Hàn Hiểu Quân một chiếc thảm khiêu vũ Audition, khi đó thanh niên cả nước đều chơi trò này, An Hồng nhìn cái túi xách kia liền nghĩ đến buổi chiều ở trong nhà Lộ Vân Phàm chơi trò này, cô có chút luống cuống đứng tại chỗ, đôi tay trống trải khẩn trương toát mồ hôi.

Cô bắt đầu đổ lỗi cho Lộ Vân Phàm, thẳng thốt thối tha đó thật không đáng tin, tại sao mình lại tin vào lời nói của nó?

Tại sao lại không chịu đi hỏi ý kiến Hà Ngọc Đông, hỏi Thẩm Kha một chút, hoặc là hỏi Lâu Tinh Tinh?

Cho dù là chỉ mua một khung ảnh, một quyển sách, một đôi vớ cũng tốt hơn là tay không như lúc này!

Mặc dù bộ dáng Hàn Hiểu Quân tỏ vẻ không có gì nhưng An Hồng cảm giác anh có chút mất mát, dù chỉ là một chút xiu nhưng cô vẫn cảm nhận được. Cô bắt đầu tự trách mình.

Com nước xong, mọi người tắt đèn, đốt nến, vây quanh bánh sinh nhật, cùng nhau hát khúc ca mừng sinh nhật Hàn Hiểu Quân. Hát xong, Hàn Hiểu Quân muốn thổi nến, Tần Nguyệt ngăn anh lại nói: "Trước tiên ước nguyện đã."

Hàn Hiểu Quân mỉm cười, chấp tay nhắm mắt ước nguyện, sau khi mở mắt ra,, "phù" một cái thổi tắt cây nến.

Mọi người ăn bánh ngọt, mẹ Hàn ôm Hàn Hiểu quân, ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Ai..... Con trai mẹ cũng hai mươi tuổi rồi, làm sao mà mẹ không già được."

Cha Hàn cha cười: "Con trai tất nhiên là trưởng thành, mấy năm nữa nó cưới con dâu cho bà, sinh một đứa bé, lúc đó bà phải làm bà nội rồi."

Mẹ Hàn cười đến miệng cũng không khép lại được: "Ai u, trong ấn tượng của tôi vẫn còn là đáng về Hàn Hiểu Quân lúc sáu, bảy tuổi, đầu tóc bù xù, Hồng Hồng theo đuôi phía sau, khi đó Hồng Hồng mới có như này thôi, bây giờ cũng đã cao đến vậy rồi."

Hàn mẹ chỉ tay vào bắp đùi phía trên đầu gối hươu chân múa tay một cái, sau đó dựa vào An Hồng cười, "Hồng Hồng, bà ngoại con có khỏe không? Chúng ta cũng rất lâu không gặp bà, nhân dịp lễ mừng năm mới ở thành phố J, qua tháng giêng sẽ đến thăm bà ngoại con, đến lúc đó đi sẽ gọi điện cho con."

An Hồng ngượng ngùng gật đầu, cô nhìn qua Hàn Hiểu Quân, thấy anh không nói gì, chỉ là ánh mắt tươi cười mà nhìn cô.

Cô lại chú ý tới Tần Nguyệt ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân đang mỉm cười, trong mắt không rõ cảm xúc.

Sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, cha Hàn lái xe đưa ba đứa trẻ về nhà.

Đưa Đình Ngôn về trước, tiếp theo là An Hồng, không ngờ lúc An Hồng xuống xe, Tần Nguyệt cũng xuống theo.

"An Hồng." Tần Nguyệt gọi cô lại, An Hồng quay đầu nhìn thấy Tần Nguyệt khom lưng nói với cha Hàn: "Chúc, nhà con ở gần nhà An Hồng, bọn con cùng đi với nhau là được rồi ạ, cảm ơn chú, gặp lại chú sau ạ."

Sau khi cha Hàn lái xe rời đi, An Hồng thấy Tần Nguyệt đi về phía mình, cô gái đã làm bạn suốt thời cấp hai với cô, họ đã từng vô cùng thân thiết, hôm nay, chỉ qua một năm rưỡi mà giữa hai người đã xa cách như một thế kỷ.

Tần Nguyệt đi tới bên An Hồng cười một tiếng, khoác tay An Hồng nói: "Lâu rồi bọn mình không đi bộ cùng nhau, đi một chút nhé."

An Hồng "Ừ" một tiếng, bị cô kéo đi.

Hai cô gái cũng không nói chuyện với nhau, căn bản là An Hồng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng vẫn là Tần Nguyệt đánh vỡ sự im lặng, chỉ là cô vừa mở miệng lại khiến An Hồng ngại ngùng cả người.

"An Hồng, mình đã thổ lộ với anh Hiểu Quân, mình nói là mình thích anh ấy."

"....."

"Nhưng mà anh ấy không đồng ý cũng không cự tuyệt, anh ấy nói mình còn nhỏ, phải để ý đến việc học. Mình nói với anh ấy là mình đã học lớp mười một, rất nhanh sẽ phải phân lớp Văn-Lý, nếu anh ấy đồng ý, mình sẽ cố gắng học tập thi đại học Z hoặc đại học J, ở lại thành phố này. Nếu như anh ấy từ chối..... mình nhất định sẽ thi trường ngoài."

"....."

"An Hồng, cậu biết rằng mình thích Hàn Hiểu Quân đã nhiều năm rồi."

"Ừ." An Hồng gật đầu.

"Khi đó, mình đã hỏi cậu...cậu có thích anh ấy không, cậu nói cậu chỉ coi anh ấy là anh trai. An Hồng, nếu như lúc đó cậu nói cậu thích anh ấy thì mình sẽ không tranh giành với cậu."

"....."

"..... An Hồng, bây giờ cậu nói cho mình biết, cậu có thích anh Hiểu Quân không?"

An Hồng đứng lại, cô nghiêng đầu nhìn Tần Nguyệt, lúc này chiều cao giữa họ chênh lệch không ít. Tần Nguyệt chỉ cao 162cm, phải ngẩng đầu mới có thể nói chuyện được với An Hồng.

An Hồng suy nghĩ một chút, nói: "Bây giờ mình vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, mình đã nói với anh Hiểu Quân là mình sẽ không yêu đương trong thời gian học cấp ba."

"Vậy cậu có thích anh ấy không?"

An Hồng nhìn đôi mắt to long lanh của Tần Nguyệt, cô đột nhiên nói ra lời nói thật lòng: "Tần Nguyệt, mình không biết. Mình thật sự không biết có phải là thích hay không."

"Tại sao lại không biết được?" Tần Nguyệt cười lên, nói, "Cậu có thường nhớ đến anh ấy không, mỗi khi nhớ tới sẽ cười, trong mộng cũng sẽ nằm mơ thấy anh ấy, viết về anh ấy trong nhật ký, nhìn các bạn trai chơi bóng sẽ nghĩ tới anh ấy, thỉnh thoảng muốn gọi điện thoại cho anh ấy, nghe giọng nói của anh ấy, có chuyện gì dù buồn hay vui cũng sẽ muốn kể cho anh ấy biết đầu tiên, mặc quần áo mới liền muốn để anh ấy ngắm, đoán anh ấy sẽ thích hay không..... Những điều này, cậu từng có sao?"

Làm sao sẽ không từng có đây? An Hồng nghĩ thầm: mình còn từng vì anh ấy mà suốt đêm ngồi xe lửa đi đến một thành thị xa lạ, thức đêm xem bóng đá cùng anh ấy, uống rượu cùng anh ấy, lúc anh ấy công mình lên cầu thang, tìm mình còn đập rất nhanh nữa đây! Ở trong nhà anh chơi game, xem tivi, cho dù chỉ im lặng ở bên anh cũng đều rất ngọt ngào hạnh phúc! Còn có..... Mỗi lần anh ấy xoa tóc mình, về mặt cung chiều cũng làm mình say mê không dứt!

Tất nhiên là cô thích Hàn Hiểu Quân rồi!

Nhưng An Hồng vẫn không nói gì, Tần Nguyệt thu hồi tầm mắt, cúi đầu lại ngẩng lên, cô nói: "Hiểu Quân đã nói sang năm anh ấy sẽ cho mình một câu trả lời chắc chắn. An Hồng, mình hi vọng cho dù có thế nào thì chúng ta vẫn tiếp tục là bạn của nhau."

An Hồng nói không ra lời, thật ra thì cô hiểu Tần Nguyệt cũng không làm cái gì, bạn ấy thích Hàn Hiểu Quân, theo đuổi Hàn Hiểu Quân cũng là quyền của bạn ấy. Huống chi, lúc ban đầu chính mình đã nói với bạn ấy là mình không thích Hàn Hiểu Quân, cho nên hành động của Tần Nguyệt cũng không thể tính là phản bội tình bạn, chỉ có thể nói duyên phận quá mức kỳ diệu rồi, khiến cho cô gái 17,18 tuổi cũng rối loạn tâm mắt, đầu óc mê man.

Hơn nữa, An Hồng cảm thấy máu chột của vấn đề không nằm ở việc cô có thích Hàn Hiểu Quân hay không mà là Hàn Hiểu Quân nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: An an, chạy mau

Mùng hai tết, cha Hàn mẹ Hàn và Hàn Hiểu Quân mang theo nhiều quà đến nhà An Hồng chúc tết.

Bà ngoại rất vui, nhà An Hồng ở thành phố J đã không còn người thân nào cả, đến ngày lễ tết cũng không ai lui tới, những người hàng xóm như nhà họ Hàn đến thăm nom, vẫn là cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc bà ngoại chuẩn bị bữa trưa mới phát hiện trong nhà không còn đồ uống, liền kêu An Hồng đi xuống dưới mua, chân trước An Hồng vừa bước ra cửa, Hàn Hiểu Quân chân sau cùng đi ra ngoài.

An Hồng nhìn anh, nhếch miệng cười một tiếng: "Siêu thị ngay ở bên dưới, cũng không xa."

Hàn Hiểu Quân đi sóng vai với cô, nói: "Cùng đi đi, đã lâu rồi không nói chuyện với em."

An Hồng nghĩ thầm, anh muốn tán gẫu với em về cái gì chứ, ngàn vạn lần đừng nói về Tần Nguyệt.

Hàn Hiểu Quân ngược lại không nhắc đến Tần Nguyệt mà là một người khác, là người mà An Hồng không nghĩ tới.

"A Hồng, quan hệ giữa em với bạn học Lộ kia vẫn tốt đấy chứ?"

An Hồng gật đầu: "Vâng, bọn em ở gần nhau, mỗi ngày đều cùng đi cùng về, nhưng mà ở trong trường thì không hay bắt chuyện với nhau."

"À..... có vẻ cậu ta rất tốt với em."

An Hồng sững sờ một chút, không biết vì sao Hàn Hiểu Quân lại nói như vậy, có lẽ ngày hôm đó khi Lộ Văn Phàm giúp cô thổi hạt cát trong mắt đã bị anh nhìn thấy.

Cô vội vàng nói: "Chỉ là bạn học bình thường thôi, mặc dù trong lớp vẫn hay buồn chuyện linh tinh về quan hệ giữa em với cậu ấy, nhưng mà cũng không có gì cả, em sẽ không yêu đương khi còn đang học cấp ba, hơn nữa cậu ấy ít hơn em hai tuổi, làm sao có thể chứ."

"Vậy à, Tần Nguyệt thường nói với anh là quan hệ của em với cậu ta không tệ."

An Hồng có chút giận, giọng điệu cũng cứng rắn: "Cậu ấy thì biết gì chứ, anh đừng nghe cậu ta nói linh tinh."

Hàn Hiểu Quân không lên tiếng.

Hai người đi tới siêu thị, An Hồng ôm hai chai nước to dùng muốn thanh toán thì Hàn Hiểu Quân lại trả mất rồi.

"Sao anh lại trả, nếu bà ngoại biết sẽ mắng em đấy." An Hồng trừng anh.

Hàn Hiểu Quân cất tiền lẻ vào túi, nghiêng đầu nhìn cô: "Giữa em và anh mà còn tính toán thế à?"

An Hồng bị câu nói của anh khiến cho ghen hờn, vừa định nói thì Hàn Hiểu Quân đã cầm chai lên bước ra ngoài.

Hai người im lặng trên đường đi về, Hàn Hiểu Quân đột nhiên nói: "A Hồng, em và Tần Nguyệt thế nào rồi?"

Ồ! Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, trong lòng An Hồng thờ dài, buồn buồn nói: "Không có gì."

"Cô ấy nói thích anh."

An Hồng dừng lại, Hàn Hiểu Quân đi nhanh hai bước quay đầu lại nhìn cô.

"Anh nói cái này với em để làm gì?" An Hồng lớn tiếng hỏi anh.

Hàn Hiểu Quân có chút kinh ngạc, cup mắt xuống nói: "Anh vẫn chưa trả lời cô ấy."

"Em thì liên quan gì đến việc anh chưa trả lời cậu ấy! Chuyện của anh thì anh tự quyết định, nếu anh thích cậu ấy thì đồng ý, nếu không thì từ chối. Anh có cần cái gì cũng phải nói với em hay không! Anh nghĩ em là gì của anh chứ? Anh cho rằng em là gì của anh?"

An Hồng nói xong, đột nhiên liền có chút nhụt chí, chạy vào trong nhà.

Hàn Hiểu Quân cũng không đuổi theo cô, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng đuổi theo cô, mặc kệ cô huyên náo như thế nào, nổi giận với anh như thế nào, dù xoay người chạy đi, tìm nơi để trốn thì anh cũng không đuổi theo.

Anh chỉ biết là sau khi An Hồng hết giận sẽ quay trở lại.

Bữa cơm trưa rất vô vị tẻ nhạt, An Hồng không nói chuyện với Hàn Hiểu Quân, người lớn hai bên đều cảm thấy không hiểu, trước khi đi mua đồ uống hai đứa trẻ còn cười nói với nhau, sau khi đi siêu thị về liền giống như đã thay đổi, gương mặt âm trầm, thụ động ngồi ăn cơm.

Sau khi ăn xong, nhà họ Hàn liền trở về, An Hồng ngẩng mặt nhìn Hàn Hiểu Quân, anh há mồm muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống.

Sau khi bọn họ rời đi, bà ngoại liền khiển trách An Hồng: "Con bé này đã có chuyện gì xảy ra thế hả? Chú Hàn thật vất vả mới đến đây một lần mà con trượng cái sắc mặt gì vậy chứ? Há? Con và Hiểu Quân đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày trước nó đến nhà ăn cơm con còn vui vẻ, hôm nay lại bực bội âm trầm. Hôm nào tìm Hàn Hiểu Quân nói lời xin lỗi cho bà, con quên là lúc nhỏ nó đã chăm sóc cho con như thế nào à, nó còn vì con mà đánh nhau biết bao lần, con....."

Bà ngoại còn chưa nói hết, An Hồng đã nghe không nổi nữa, đen mặt xoay người đi vào phòng, "Phanh" một cái đóng lại cửa phòng.

Bà ngoại bối rối, ở bên ngoài hắng giọng kêu: "Con bé chết tiệt này, cánh cứng cáp rồi muốn bay đi phải không? Có bản lĩnh thì tự làm đi. Một bà già như tôi hầu hạ nó ăn uống còn bày ra vẻ mặt đấy. Mấy ngày nữa bà sẽ nói cho mẹ con biết, nó sinh ra một đứa con gái tốt như thế này đây....."

Bên ngoài còn vang lên tiếng bà ngoại lăm nhăm oán trách, An Hồng biết mình quá mức nhưng cô không có biện pháp khống chế tâm tình của mình. Thậm chí cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân, có phải anh thích Tần Nguyệt hay không, vậy thì cứ ở cùng một chỗ với cậu ta đi. Cái này có liên quan gì đến em. Dù sao nhưng năm gần đây cô cũng chỉ có một mình, coi như không có Tần Nguyệt thì tương lai sẽ có một người khác, giống như tiểu Nhã, một ngày nào đó sẽ rời khỏi mình, không phải sao?

Mùng bốn đầu năm, An Hồng nén lại tâm tình, cùng bà ngoại đi đến nhà mẹ ở thành phố L, mùng chín cô quay về nhà một mình.

Mấy ngày nay, cô nghĩ rất nhiều chuyện, cô từng một lần lại một lần hỏi chính mình, An Hồng, An Hồng, mình coi Hàn Hiểu Quân là gì? Đến tận cùng mình có thích anh ấy không? Đến tận cùng mình có muốn để anh ấy và Tần Nguyệt ở chung một chỗ hay không? Mình có muốn thử một chút, níu kéo lại hay không? Rồi cuộc mình có hiểu được suy nghĩ của Hàn Hiểu Quân không? Mình có dũng khí thử một lần, nói cho anh ấy biết tâm tư của mình không?

Một mình ăn cơm tối, cô suy nghĩ rất nhiều, rồi cuộc lấy dũng khí gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân.

Giọng nói ôn hòa của anh vang lên trong điện thoại, An Hồng im lặng một lúc, nói: "Hiểu Quân, chuyện lần trước là lỗi của em."

Hàn Hiểu Quân cũng trầm mặc một chút: "Không sao, anh không trách em, là do anh đã nói với em mấy chuyện vô vị."

"Không phải vậy..... Hiểu Quân, em..... Em muốn nói với anh một chuyện."

"Anh cũng vậy, muốn nói cho em biết một việc." Giọng nói của anh có chút âm trầm.

"Há? Vậy anh nói trước đi."

"Ngày ấy..... anh đã suy nghĩ rất kỹ lời nói của em, có một số việc thực sự là cần anh tự mình quyết định. Cho nên sau đó anh đã hẹn với Tần Nguyệt, hai năm vừa qua anh luôn nói chuyện với cô ấy qua điện thoại, cô ấy là một người rất tốt, anh không biết hiện tại hai người như thế nào, cô ấy nói khi vào cấp ba thì hai người liên lạc xa cách nhiều hơn. Cô ấy nói em có chút thay đổi. Anh cảm thấy để có một người bạn tốt thật không dễ dàng, hồi cấp hai quan hệ giữa hai người rất tốt nên anh hi vọng em và Tần Nguyệt có thể tiếp tục là bạn tốt của nhau. Còn có..... Anh đã đồng ý với Tần Nguyệt rồi, anh muốn cùng cô ấy thử một chút, nhưng với điều kiện là cô ấy phải đảm bảo việc học tập, dù sao cũng sắp lên lớp mười hai rồi. A Hồng..... Em vẫn nghe hả?"

An Hồng đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cảm giác lạnh như băng từ trong lòng khuếch tán ra, lan tràn đến tứ chi, tay cầm ống nghe cũng run rẩy, cô cảm thấy chân mình giống như bị sốt rét, đứng không vững.

"Em đây..... Em vẫn nghe." Cô nghe thấy tiếng nói của chính mình.

"A Hồng....." Hàn Hiểu Quân thở dài, nói, "Anh cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu được em. Khi còn bé, em nháy mắt với anh mấy cái là anh có thể biết em đang nghĩ gì, nhưng bây giờ mỗi năm gặp lại em, anh thấy càng ngày càng trở nên xa lạ. Hiện tại em rất xinh xắn, cao ráo, thành tích lại tốt, anh cũng rất vui vẻ. Nhưng mà, An Hồng, anh thấy giữa chúng ta càng ngày càng xa cách, anh không biết nguyên nhân vì sao nhưng anh vẫn coi em là một người rất quan trọng của anh, là người anh luôn nhớ đến ở thành phố J, nhưng.....cuối cùng anh có cảm giác giống như chúng ta không thể quay trở lại như trước kia được nữa."

Càng ngày càng không hiểu.

Càng ngày càng xa lạ.

Càng ngày càng xa cách.

Hàn Hiểu Quân nói ba tiếng "Càng ngày càng" giống như những lưỡi dao đâm vào lòng An Hồng khiến cho máu tươi chảy rùng rùng, lại kêu không nổi.

Cô rất nghi hoặc, rất muốn hỏi, Hiểu Quân, em không có thay đổi. Em vẫn như trước kia là con bé luôn đi theo phía sau anh. Làm sao anh có thể hiểu nổi cảm giác khi mọi việc thành ra thế này chứ? Không phải là anh đã quay trở lại hay sao? Xin cho em thêm chút thời gian! Anh hãy nhìn em của hiện tại nhiều hơn một chút đi! Em đã thay đổi, đã trở nên ưu tú, đã xứng đôi với anh rồi, làm sao anh có thể nói chúng ta không thể quay trở lại ngày xưa?

Thật ra thì, chính anh mới là người thay đổi!

Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ là cười hì hì trả lời: "Không có gì, sao anh lại khoa trương thế, Hiểu Quân, Tần Nguyệt là một cô gái tốt, anh phải đối xử tốt với cô ấy nhé. À ủa, em muốn xem ti vi rồi, em cúp máy đây, hẹn gặp lại!"

Không đợi Hàn Hiểu Quân trả lời, An Hồng run run gác ống nghe.

Đứng ngơ ngác ở bên cạnh điện thoại, ước chừng mất mười phút mới có thể bình tĩnh lại. Đợi đến khi cô phản ứng được thì nước mắt đã yên lặng không một tiếng động trào ra.

Chiều nay, làm thế nào An Hồng cũng không ngủ được.

Trong lòng An Hồng buồn bực gọi Lộ Vân Phàm đi uống rượu, cô không sao nhưng thẳng nhóc thối tha lại uống say, ở lại nhà cô ngủ mê cả đêm.

Mấy ngày sau, Lộ Vân Phàm thường tìm đến nhà An Hồng chơi, sau khi tuyết rơi, cậu ta còn lôi kéo An Hồng đi ra ngoài ném tuyết, cậu ta trực tiếp ném quả cầu tuyết vào cổ An Hồng, khiến cô giật đến mức tóm lấy cậu ta đá cho một trận, đến khi Lộ Vân Phàm kêu tha mạng mới bỏ qua.

Mười lăm tháng giêng là Tết Nguyên Tiêu, Lộ Vân Phàm nói An Hồng đi ngắm đèn, chơi trò đổ đèn, cậu ta vì cô mà thắng được một đồng lớn kẹo và mớ chia khóa, trước khi về nhà lại bị mất chiếc xe đạp mà An Hồng yêu quý.

Đó là chiếc xe mà bốn năm trước, Hàn Hiểu Quân tặng cho cô.

Vào lớp mười một, An Hồng ngồi xe buýt đi học.

Sau khi Lộ Vân Phàm phát hiện ra, lập tức học theo.

An Hồng kỳ quái hỏi cậu ta: "Tại sao cậu muốn ngồi xe buýt? Gần nhà cậu không có trạm xe, phải đi rất xa."

"Mình nói với cậu rồi đó, đi một mình rất chán!"

An Hồng nghĩ thầm có lẽ là cậu ta nói thật, bạn học Lộ nói rất nhiều, dọc đường đi có thể nói không ngừng, cô cũng ngầm cho phép cậu ta trở thành bạn đường một lần nữa.

Thật ra thì, bên cạnh có một người bạn đường ha ha hi hi cũng là chuyện tốt.

Vì vậy từ đó về sau, An Hồng đều chờ ở trạm xe buýt, khi xe đi tới, lúc cửa sau mở ra, Lộ Vân Phàm sẽ tới gần cửa gọi cô thật to, An Hồng liền bước lên xe.

Cho dù có một chiếc xe mà cô cần đi đến trước nhưng nếu không thấy bạn học Lộ lộ mặt ra, An Hồng vẫn ngoan ngoan chờ đợi, đến khi cậu ta xuất hiện mới thôi.

Thời gian cứ như vậy bất tri bất giác lướt qua, An Hồng tiếp tục việc học năm lớp mười một của mình, quan hệ giữa cô và Tần Nguyệt càng trở nên khó nói, họ nói chuyện phiếm nhưng không còn nhắc đến Hàn Hiểu Quân nữa.

Hàn Hiểu Quân làm việc tại một công ty công trình thiết bị giao thông, thường phải ra công trường, ngắn thì nửa tháng, lâu thì vài tháng, chỉ có thể về nhà 2,3 lần, những điều này đều là An Hồng nghe từ bà ngoại, mà bà ngoại lại nghe từ mẹ Hàn.

Cô và Hàn Hiểu Quân không còn liên lạc với nhau.

Lời đồn đại trong lớp truyền đi ngày càng ác liệt, mọi người đều nói Lộ Vân Phàm và An Hồng yêu nhau nhưng hai người làm bộ như không biết.

Lộ Vân Phàm trước sau như một vẫn được hoan nghênh, thường nhận được thư tình của mấy cô bé năm nhất hoặc có người còn trực tiếp gặp mặt tỏ lộ, tình huống của An Hồng so với cậu ta thì khá hơn một chút, cách hai tháng lại nhận được thư tình, chỉ là hai người đối mặt với chuyện như vậy thì cảm thấy rất nhàm chán, chưa bao giờ để trong lòng.

Mấy bạn gái ghen tị với An Hồng ngày càng nhiều, ai cũng có thể nhìn thấy mỗi ngày cô và Lộ Vân Phàm cùng đi cùng về, có bạn gái còn đặc biệt đi tuyến xe buýt mà Lộ Vân Phàm ngồi, muốn vô tình gặp được cậu ta, lại phát hiện ra mình hoàn toàn không có cơ hội.

Dọc theo đường đi, mặc kệ là ngồi ở chỗ ngồi hay là đứng cầm tay vịn, Lộ Vân Phàm đều cúi đầu cười hi hi, khoái trá trò chuyện cùng An Hồng.

Hết lớp mười một, An Hồng đăng ký vào ban khoa học tự nhiên, lại được phân vào cùng lớp với Lộ Vân Phàm, rất may mắn là Lâu Tĩnh Tĩnh vẫn học cùng lớp với cô, còn có Hà Ngọc Đông và Thẩm Kha, bọn họ đều là học sinh có thành tích tốt.

Tần Nguyệt đăng ký khoa Văn, trong lòng An Hồng thở phào nhẹ nhõm, cô nghĩ rốt cuộc không phải học chung một lớp với cậu ta, thật không tồi!

Trong lúc nghỉ hè, hầu như cô đều ở nhà, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo cùng Lâu Tĩnh Tĩnh một chút, hoặc cùng nhau nằm ở trong phòng tâm sự.

Lộ Vân Phàm đi đến nhà chú ở Mỹ, hai tháng liền không có tin tức gì.

Có lúc An Hồng sẽ nghĩ đến cậu ta, không đề cập đến mấy năm ồn ào trước đó giữa hai người, quen biết đã một năm, bất chợt không thấy cậu ta khiến cho cô có chút không quen.

An Hồng càng ngày càng cảm thấy Lộ Vân Phàm là một người tốt, tại sao mình không phát hiện sớm mấy năm?

Có lẽ là bởi vì khi đó cậu ta vẫn chưa trưởng thành, luôn luôn khiến cô tức giận.

Luôn nói mấy lời, làm mấy chuyện khiến cô nổi đóa, trẻ con rồi cuộc vẫn là trẻ con, nhớ đến cậu ta, An Hồng nở nụ cười, mở bài tập Vật lý, buồn bực ngồi làm.

Khai giảng năm lớp mười hai, hai tháng không thấy, An Hồng phát hiện hình như cậu ta lại cao hơn rất nhiều.

Cô đứng ở bên cạnh cậu ta, so đầu hỏi: "Cậu cao 180cm hả?"

"Hả? Vậy hả? Mình không biết, dù sao sắp kiểm tra sức khỏe rồi, đến lúc đó sẽ rõ!" Lộ Vân Phàm thật vui mừng, cũng quan sát một chút chiều cao chênh lệch với An Hồng, phát hiện hóa ra là cũng cao hơn vài cm.

Sau đó, cậu ta lấy trong túi sách ra một đồ vật nhỏ đưa cho cô: "À, tặng cậu."

An Hồng nhận lấy, vừa nhìn thấy chính là một huy hiệu hình chuột Mickey sáng long lanh, rất tinh xảo.

"Cám ơn." Cô xem một lát liền trực tiếp bóc túi nylon bọc bên ngoài, đeo vào cặp sách.

Lộ Vân Phàm nhếch môi cười, hỏi cô: "Nghỉ hè thế nào?"

"Chẳng thế nào cả."

"À, vừa rồi mình đi Miami chơi, mặt trời rất chói trang, bơi lội ở biển rất sướng nhưng mà lại bị cháy nắng, lột mất mấy lớp da."

An Hồng thậm chí không biết Miami ở chỗ nào bên Mỹ, chỉ mỉm cười không tiếp lời.

"À! Đúng rồi! Ngày nào mình cũng tập chạy bộ, cậu không phát hiện ra là mình tăng cân lên một chút à?" Cậu ta mặc chiếc áo T-shirt ngắn tay, gồng lên cho An Hồng nhìn bắp thịt, "Năm nay mình sẽ tiếp tục chạy 400m, coi như không đạt vị trí đầu thì cũng phải được thứ hai."

"Được rồi, đến lúc đó sẽ nhìn cậu chạy thế nào!" An Hồng cười nhìn cậu ta, ở chung một chỗ với thằng nhóc thối tha này thật là vui vẻ, giống như có thể gạt bỏ tất cả phiền não.

Tâm tình như vậy thật không tồi, cô nghĩ đến những ngày tháng buồn khổ khi còn học tiểu học và hồi cấp hai, phát hiện ra rằng mình thực sự đang thay đổi, chỉ là..... Người đã từng khiến cô không ngừng nỗ lực truy đuổi lúc này không biết đang ở phương nào.

Lúc kiểm tra sức khỏe hạ tuần tháng chín, An Hồng cao 171cm, nặng 48.5kg. Một năm cao thêm 1cm, cảm ơn trời đất, cô biết mình sẽ không cao thêm nữa.

Lúc tan học, Lộ Vân Phàm vô cùng vui vẻ thông báo cho cô biết, cậu ta đã cao 181.5cm rồi.

"Mình cũng không có nghĩ đến nha! Đúng rồi, cái người kia... À... Ex. Boyfriend, anh ta cao bao nhiêu vậy?" Đứa trẻ ngu ngốc không tìm không phải hỏi.

"....." An Hồng trầm mặc, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Cũng khoảng 180cm, không sai biệt lắm so với cậu."

"An An, mình cao hơn anh ta!" Ánh mắt cậu ta sáng lên nói, "Mình mới 16 tuổi."

"Cậu mới 15 tuổi." An Hồng sửa lại.

"Cũng sắp 16 rồi!"

"16 cái đầu cậu ý! Cậu làm thẻ căn cước chưa?"

"....." Lộ Vân Phàm ỉu xiu, phải qua 16 tuổi mới có thể làm được, còn hơn nửa năm nữa đấy.

Một ngày không sóng gió trời qua, sau lễ quốc khánh, học sinh lớp mười hai bắt đầu giờ tự học buổi tối, An Hồng tuyệt đối không sợ bởi vì Lộ Vân Phàm sẽ ở cùng với cô, đưa cô về nhà rồi lại trở về trạm xe buýt đón xe về.

Chỉ là, một ngày tháng mười, xảy ra chuyện bất ngờ.

Ngày đó, khoảng chín giờ hơn, An Hồng và Lộ Vân Phàm cùng đi ra khỏi trường sau buổi học, vừa ôn vừa đi về phía trạm xe buýt.

Lúc họ đi xa khỏi trường học, đến một con đường nhỏ vắng vẻ thì phía sau lưng truyền đến âm thanh một cô gái:

"Lộ Vân Phàm! Cậu đứng lại đó cho tôi!"

An Hồng và Lộ Vân Phàm giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn đường, An Hồng thấy rõ đó là một cô bé 15, 16 tuổi, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, ăn mặc cũng rất đẹp.

An Hồng ngẩng mặt nhìn Lộ Vân Phàm, phát hiện thấy vẻ mặt buồn bực của cậu ta, giống như có vẻ đang rất đau đầu.

Cô bé nhìn An Hồng một chút, lại nhìn cậu ta, chỉ vào An Hồng rồi lớn tiếng hỏi: "Cậu chính là vì người này mà chuyển trường hả?"

An Hồng ngây người, liền nghe được Lộ Vân Phàm nói: "Thôi đi Sừ Tiểu Trân, tôi và cậu đã sớm không có quan hệ, chạy tới đây làm cái gì?"

"Tôi....." Sừ Tiểu Trân méo sệch như sắp khóc, lại nhẫn nhịn nói "Cậu có biết tôi tìm cậu rất vất vả hay không. Tôi phải hỏi từng người một, không nghĩ đến cậu lại chuyển tới trường học xa nhà như thế!"

Trong lòng An Hồng thật muốn nôn, nghĩ thầm. Đây chính là món nợ tình cảm của thằng nhóc thối tha hồi còn học cấp hai à, trẻ con bây giờ giỏi thật đấy, thẻ căn cước còn chưa có đã ngăn chặn tìm chồng rồi.

Lộ Vân Phàm nói mà không có biểu cảm gì: "Không phải là tôi đã nói rất rõ với cậu hay sao, tôi không thích cậu chút nào, cậu đừng lãng phí thời gian với tôi."

Sừ Tiểu Trân rốt cuộc không nhịn được, cô bé đi tới, lại khóc nức lên: "Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm! Tôi biết sai rồi, cậu tha lỗi cho tôi đi, ban đầu là cậu theo đuổi tôi, tôi biết là tôi sai rồi, không nên gây khó dễ cho cậu. Cậu tha thứ cho tôi đi, cái gì tôi cũng không truy cứu nữa, hai chúng ta ở cùng một chỗ có được không?"

Lộ Vân Phàm nói lớn tiếng: "Cái gì mà theo đuổi cậu? Lúc nào thì tôi và cậu ở cùng một chỗ?"

An Hồng mắt tròn trắng, ngưng ~~~ mấy đứa này thật là không khác gì phim nhiều tập.

Sừ Tiểu Trân đi tới trước mặt Lộ Vân Phàm, mắt dầm lệ: "Cậu còn nói không theo đuổi tôi à, khi đó ngày ngày cậu đến gần tôi, nói tôi nhìn cậu đã cầu, còn nói tóc tôi rất đẹp. hu hu hu. Tại sao cậu lại thay đổi thất thường, đừng núi này trông núi nọ như vậy!"

Oa! An Hồng nghĩ, nhóc con này vận dụng thành ngữ cũng không tệ, dùng rất tốt đấy nhé.

Lộ Vân Phàm tức giận, kéo tay An Hồng, nói: "Này! Cậu nhìn cho rõ, đây mới là bạn gái tôi. Cậu soi gương nhìn lại mình xem có điểm nào hơn được cô ấy không, cậu còn không cao bằng cô ấy nữa!"

An Hồng hết ý kiến..... Nghĩ thầm, được lắm được lắm, tạm thời làm cứu binh của cậu, tôi sẽ tính sổ với cậu sau.

Sử Tiểu Trân lau nước mắt, dò xét cẩn thận An Hồng, cười một tiếng: "Cậu chính là gì bà cô già này mới bỏ tôi có đúng không? Có đúng hay không?"

Bà cô..... già.

An Hồng tức giận, mở miệng nói: "Bạn nhỏ, cậu đang nói ai đấy?"

Sử Tiểu Trân hô to: "Tôi nói cô đó, nói cô đó. Bà cô già. Bà cô già. Cô cướp bạn trai của tôi. Đồ hồ ly tinh!"

Lộ Vân Phàm ôm vai An Hồng, hai người áp sát vào nhau: "Này, cô xong chưa, không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước, cô cứ ở lại chỗ này mà từ từ nổi điên!"

Nói xong liền xoay người muốn đi.

Sử Tiểu Trân ngăn cả người, ngay sau đó nhăn mày cắn răng nói:

"Lộ Vân Phàm, cậu thực sự không cần tôi nữa sao? Được! Tôi sẽ khiến cậu hối hận!"

Sau đó, cô ta vỗ tay một cái, trong bóng tối đi ra bốn người cao thấp không đều, hai người đứng ở sau lưng Sử Tiểu Trân.

An Hồng định thần nhìn lại thì thấy chính là mấy tên côn đồ 17,18 tuổi, có hai người còn thấp hơn cả cô.

Lộ Vân Phàm tỉnh táo liếc mắt, đẩy An Hồng về phía sau: "Cô muốn gì?"

"Hừ! Tôi muốn cậu phải hối hận, muốn cậu biết kết quả của việc thay lòng đổi dạ!" Dừng một chút, Sử Tiểu Trân lui về phía sau mấy bước, nói lớn tiếng, "Lên cho tôi!"

Bốn tên côn đồ nghe cô ta phân phó, từng bước từng bước đi về phía trước, không hiểu vì sao An Hồng không thấy sợ hãi, còn có chút cảm thấy giống như phim xã hội đen Hong Kong, đột nhiên Lộ Vân Phàm đến trước mặt cô đẩy một cái rồi hô lớn:

"An An! Chạy mau!"

Sau đó cậu ta ném cặp sách bước lên, hướng một nam sinh to con mà ra quyền.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Dám đánh an an của tao à!

Lộ Vân Phàm đánh một quyền trúng mặt học sinh nam kia, hắn ta lao đảo ngã xuống bên cạnh, đồng bọn của hắn vội vàng đỡ lấy.

Nhân lúc đó, Lộ Vân Phàm nhanh chóng cầm cặp sách lên, xoay người kéo tay An Hồng hô lớn: "An An! Chạy!"

An Hồng lập tức sải chân chạy theo cậu ta về phía cuối con đường nhỏ.

Phía sau truyền theo tiếng hét của Sử Tiểu Trân: "Đuổi theo cho tôi!"

Vài tên côn đồ vọt lên.

Dù sao An Hồng cũng chỉ là nữ sinh, hai người lại mang theo cặp sách rất nặng, chạy không được bao lâu cô liền bị một tên lưu manh kéo lại, cô xoay người đẩy dựa, Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn, thấy có vẻ không ổn, cậu ta ném cặp sách, chạy qua vật lộn cùng tên côn đồ.

Tiếp đó lại có một tên vốc người nhỏ bé gia nhập chiến đoàn, An Hồng đứng tròn tròn mắt, lúc này vì chạy hết sức nên còn đang thở hổn hển chưa kịp hồi, rốt cuộc cô nhận ra rằng tình trạng trước mắt không phải là đóng phim, mà là đánh lộn thật đấy!

Trong nháy mắt cô không biết phải làm sao, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại.

Hai trong bốn tên côn đồ đứng bên cạnh nhìn xem hai người khác đang vật lộn cùng Lộ Vân Phàm. Dù sao Lộ Vân Phàm cũng chỉ có một người, cho dù cao to khỏe mạnh đến mấy cũng không chịu nổi sự tấn công từ hai phía, dần dần bị ăn mấy quyền, trên mặt chảy máu.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn An Hồng, hô to: "An An, chạy mau!"

An Hồng cắn răng, nhìn xung quanh, thấy ven đường có chỗ thợ xây cất đồ, ở đồng gạch trong góc tường có một chiếc xẻng, cô vút cặp sách chạy tới,

tay trái cầm một viên gạch, tay phải cầm xẻng quay trở lại.

Mấy tên côn đồ cùng Sứ Tiểu Trân đang đứng xem không kịp phản ứng, An Hồng thả viên gạch xuống, hai tay vung xẻng đập vào lưng tên côn đồ đang đánh Lộ Văn Phàm.

"Bộp" một tiếng, "A a —————" côn đồ A kêu lên, quay đầu nhìn thấy An Hồng đang đỏ mắt.

Hắn có chút ngây ngẩn, An Hồng kêu to, cầm xẻng đập lên đầu hắn.

Côn đồ A bị dọa sợ vội vàng né tránh, Lộ Văn Phàm có khe hở, rút cuộc nện một đấm lên mặt tên côn đồ B.

Sứ Tiểu Trân bị chọc tức, hô to: "Cùng tiến lên!"

Côn đồ C cùng côn đồ D lập tức vọt lên, An Hồng la to, quơ quơ chiếc xẻng trong tay, hướng vào đầu bọn chúng mà đập tới, cũng không cần biết có trúng hay không. Nhiệt huyết trong cô sôi trào, khi còn bé đánh nhau với bạn chính là tư thái liều mạng, lúc này nhìn Lộ Văn Phàm bị rơi vào thế hạ phong, cô chỉ nghĩ tới việc phải bảo vệ cậu ta. Cậu ta còn là một đứa bé vẫn chưa trở mã hoàn toàn, lại còn một chọi bốn.

Lộ Văn Phàm và tên côn đồ B đánh vào nhau, cuối cùng cậu ta cũng chiếm thượng phong, lớn tiếng hò hét, vung quả đấm, bọn côn đồ nhìn thì có vẻ đáng sợ, nhưng thật ra cũng rất sợ chết, nhìn thấy cậu ta như vậy, nghĩ đến việc mình cũng không cần thiết phải đánh đấm đến nỗi chịu thương tổn cơ thể, bọn chúng cũng dần dần nghỉ ngơi.

Chỉ là lúc này, côn đồ D xông tới giúp tên côn đồ B, Lộ Văn Phàm lại bị giáp công, một bên cậu ta vừa tránh né vừa chống đỡ, một bên còn nhìn An Hồng đang vung xẻng truy đuổi tên côn đồ A, trong lòng gấp gáp liền kêu to: "An An, đừng đánh! Cậu chạy mau! Mình cũng chạy ngay đây!"

An Hồng mất điếc tai ngơ, cô đuổi theo tên côn đồ A còn thấp bé hơn cô mà đánh, trên lưng bị phang mấy cái đau muốn khóc, hắn nhìn thấy Sứ Tiểu Trân đang đứng đột nhiên nhanh chân chạy tới.

An Hồng thở hổn hển, tóc cột đuôi ngựa có chút tán loạn, sợi tóc xõa hai bên má, cô cũng bị đánh mấy cái, trên người rất đau nhưng không để ý đến, cô nghiêng đầu nhìn tên côn đồ C, hắn bị cô dọa sợ, lùi lại mấy bước liền chạy xa.

Sứ Tiểu Trân giận đến mức dậm tay dậm chân: "Đồ vô dụng! Đồ vô dụng! Ngay cả một mụ già cũng đánh không lại!"

An Hồng lườm cô ta một cái, cô ta lập tức ngậm miệng. Bộ dáng An Hồng rất đáng sợ, cầm xẻng trong tay giống như Chiến thần, Sứ Tiểu Trân lùi lại mấy bước trốn trong góc.

An Hồng muốn đuổi theo cô ta, vậy mà vừa quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện ra Lộ Văn Phàm đã bị đánh ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu, vừa giãy giụa vừa tránh né những quả đấm hung ác của hai tên côn đồ. An Hồng hô to một tiếng, xông tới vung xẻng trúng lưng tên côn đồ D, hắn ta quay đầu nhìn cô, bỏ lại Lộ Văn Phàm đang la hét, chộp lấy xẻng trong tay An Hồng, đáng người hắn cao lớn, An Hồng không thể địch nổi, xẻng bị đoạt mất.

Côn đồ D giận điên lên, cũng không quan tâm cô chỉ là một nữ sinh, vung xẻng đập vào An Hồng.

An Hồng theo bản năng lấy tay ngăn lại, lực đập lớn trúng vào cánh tay cô, dù xẻng không sắc bén nhưng do sức lớn, không những làm rách tay áo của cô mà còn làm tổn thương tới da thịt, An Hồng mất thăng bằng té ngã trên đất, chỗ cánh tay vô cùng đau đớn.

Lúc này, Lộ Văn Phàm là một chọi một, côn đồ B mất đi sự trợ giúp của côn đồ D, vốn là có chút e sợ, lập tức lại bị đè ngã xuống đất, bị Lộ Văn Phàm đấm đá giống như đang phát điên, cho đến khi hắn ta hô cứu mạng mới dừng tay.

Lộ Văn Phàm ngẩng đầu, liền phát hiện An Hồng đã ngã trên đất, côn đồ D đang vung xẻng lên.

Cậu ta lập tức lao tới từ phía sau, ôm lấy côn đồ D, toàn thân dùng sức kéo hắn ta cách xa mấy bước, côn đồ D mới không đánh trúng An Hồng.

Lộ Văn Phàm hô to: "Con mẹ nó, mày dám đánh cả phụ nữ à, bố đập chết mày!" Cậu ta cắn chặt hàm răng vào tên côn đồ D, hắn ta đau đến gào khóc kêu to, hắn cúi đầu đập lên chân phải Lộ Văn Phàm, hung hăng nghiền một cái. Lộ Văn Phàm cảm thấy chân phải đau đớn kịch liệt, nhưng cậu ta cũng không buông.

Hai tay côn đồ D dùng sức, vừa giãy giụa vừa mạnh mẽ đập cậu ta mấy cái, rốt cuộc Lộ Văn Phàm không chịu nổi đau, buông tay ra lùi lại mấy bước.

Lúc này, côn đồ B đã vô cùng sợ hãi, ngồi bất động dưới đất.

Côn đồ D mù quáng đánh trả, quay người đập một cước lên bụng Lộ Văn Phàm.

Chân phải Lộ Văn Phàm đau nhức, đứng không vững, liền bị ngã xuống.

Côn đồ D xông tới, cười trên người cậu ta đánh liên tiếp.

Lộ Văn Phàm trúng một đấm vào trán, đau đến hôn mê, cậu ta muốn dấy dựa lại bất đắc dĩ bị người khác cười lên trên, đánh nhau một hồi lâu đã tiêu hao hết thể lực, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Cậu ta đang chờ đón quyền thứ hai thì côn đồ D đột nhiên bị ngã xuống.

Lộ Vân Phàm có chút mờ mịt, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, tay trái An Hồng cầm gạch, đang đứng trước mặt cậu ta.

Đầu tóc cô xộc xệch, quần áo cũng lấm bẩn, đôi mắt nhìn chằm chằm người bị ngã xuống đất, sau gáy côn đồ D đang chảy máu, cô lập tức vung gạch đập xuống tiếp.

Côn đồ D trên đầu lại bị đánh một phát, hấn hoàn toàn loạn choạng, đứng lên không nổi.

Lộ Vân Phàm sợ hết hồn, vội vàng ngồi dậy, cậu ta ngẩng đầu nhìn cánh tay phải của An Hồng bị máu thấm ướt, đỏ mắt vội vàng hô: "An An! Cậu bị thương rồi!"

Nghiêng đầu nhìn tên côn đồ D ở bên, cậu ta giận dữ hung hăng đập chân trái, cười lên người tên côn đồ D, quả đấm giống như mưa liên tiếp rơi xuống.

Vừa đập vừa kêu: "Mày dám đánh An An của tao à! Mày dám đánh An An của tao à! Tao đánh chết mày! Đánh chết mày!!"

Côn đồ D đã mất hơi sức chống cự, hấn mềm nhũn nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

An Hồng đột nhiên liên tỉnh táo lại, cô nghe được tiếng còi xe cảnh sát từ xa đi tới, còn có âm thanh đám người đang la lối chạy trốn, liền ngăn Lộ Vân Phàm lại: "Cảnh sát đến rồi! Chạy mau!"

"Mình muốn đánh chết nó! Mình muốn đánh chết nó!" Thiếu niên có chút nổi điên, An Hồng cũng không để ý tới cánh tay phải đang đau nhức, lấy hết sức lực ôm lấy cậu ta: "Lộ Vân Phàm! Tỉnh táo! Tỉnh táo! Hấn sắp bị cậu đánh chết rồi! Đi mau! Cảnh sát sắp tới!"

Ở trong lồng ngực ấm áp của cô, rốt cuộc Lộ Vân Phàm dần dần tỉnh táo lại, cậu ta ngẩng đầu lên, phát hiện ra Sứ Tiểu Trân và côn đồ B sớm đã chạy trốn, cậu ta lớn tiếng thở hắt ra, rời khỏi người tên côn đồ D, không nhận được lại đá thêm một cái.

Chỉ là, chân phải vừa giẫm xuống, cậu ta đau đớn kêu lên.

"Chân cậu bị thương!" An Hồng nóng nảy, ôm hông cậu ta nói, "Đau chân cũng phải chạy, bị bắt là chết đó"

"Ừ....." Lộ Vân Phàm cắn răng, nửa sức nặng cơ thể đều dựa vào người An Hồng, An Hồng cầm cặp sách của cả hai người khoác lên vai, đỡ Lộ Vân Phàm khắp khênh rời khỏi hẻm nhỏ vắng vẻ.

Bọn họ chân trước vừa đi, cảnh sát cùng với dân chúng xung quanh chân sau chạy tới, trên đường nhỏ trống trải chỉ có một thanh niên trẻ tuổi nửa sống nửa chết đang nằm đấy, tất cả mọi người đều không thể hiểu được.

An Hồng và Lộ Vân Phàm cũng không đi xa, chân phải Lộ Vân Phàm đã đau đến mức đi không nổi, bọn họ nấp ở một hẻm nhỏ khác, dựa lưng vào vách tường, sóng vai ngồi dưới đất mà thở.

"Chân cậu không sao chứ?"

"Tay cậu không sao chứ?"

Trăm miệng một lời, hai người hướng đối phương hỏi, tiếp đó ngẩn người, sau đó lại nhìn nhau nở nụ cười.

An Hồng nói: "Lộ Vân Phàm, thật không có nhìn ra, cậu đánh nhau cũng không tệ lắm nha, chỉ là..... Từ lúc nào thì tôi là của cậu hả?"

Khuôn mặt sung vù của người nào đó hơi ửng đỏ, cậu ta cúi đầu nhỏ giọng nói: "Đầu bị đánh, chỉ thuận miệng nói thôi."

"Trời ơi, chân cậu phải làm sao bây giờ? Có muốn mình đi gọi điện cho người nhà cậu không hả, để họ tới đưa cậu đi bệnh viện."

"Đừng!" Lộ Vân Phàm nóng nảy, "Ngần vạn đừng! Bây giờ mình đã như sắp chết, cậu gọi cho bọn họ thì mình chắc chắn sẽ chết đấy!"

"Vậy chân cậu phải làm thế nào đây, nói không chừng là bị gãy xương rồi!"

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, đọc một số điện thoại cho cô: "Cậu tìm một buổi điện thoại công cộng rồi gọi cho số điện thoại này, gặp Hứa Lạc Phong, sau đó kêu cậu ta gọi xe taxi đến đón chúng ta."

"À....." An Hồng cũng không hỏi nhiều, ghi lại số điện thoại rồi rời đi.

Lộ Vân Phàm kéo tay cô lại: "Đợi đã nào....!" Cậu ta cởi xuống chiếc áo khoác đã dính bẩn, bọc vào tay phải An Hồng, "Tay cậu bị chảy máu rồi, đừng bỏ ra, cũng đừng để người khác nhìn thấy."

"Ừ." An Hồng xoay người chạy ra ngoài.

Cuộc điện thoại gọi rất thuận lợi, Hứa Lạc Phong vừa nghe cô kể lại tình huống, lập tức hỏi địa chỉ, nói sẽ đến ngay.

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng suy nghĩ một chút rồi gọi về nhà, nói với bà ngoại là có một bạn học đột nhiên bị bệnh nên phải đưa tới bệnh viện, cô muốn đi cùng với giáo viên tới đó, chờ xử lý xong chuyện sẽ về nhà, bảo để bà ngoại yên tâm.

An Hồng vội vã chạy về bên cạnh Lộ Vân Phàm, phát hiện thấy cậu ta đang vô lực dựa vào vách tường, khuôn mặt trắng bệch vì đau, trên trán đổ mồ hôi lạnh, tóc đen ướt dính bết vào tai.

Cô đứng bên cạnh cậu ta, lo lắng hỏi: "Cậu sao vậy?"

"An An, chân mình đau quá." Lộ Vân Phàm rên hừ hừ, nắm lấy tay An Hồng, mày rậm nhíu lại, đùi phải đặt dưới đất dường như không có hân ứng gì.

"Không sao, không sao, Hứa Lạc Phong sẽ tới ngay bây giờ." An Hồng cũng không biết nên làm gì, cô cũng không rõ Hứa Lạc Phong là ai, nghe giọng nói thì có vẻ là một người trẻ tuổi, An Hồng nghĩ, có lẽ đó là anh em họ của Lộ Vân Phàm.

Lúc Hứa Lạc Phong chạy tới, thật khiến An Hồng kinh ngạc.

Lúc này đã là mười giờ tối, bóng đêm lác lác, hình ảnh mờ mờ, đi từ xa tới là một thiếu niên tuổi tác so với cô không sai biệt lắm, cậu ta mặc áo trắng, quần dài màu đen, gò má hơi cao, một đôi mắt phượng hẹp dài, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, lại có vẻ lãnh nhược băng sương.

An Hồng mở trừng hai mắt, phát hiện ra dung mạo cậu ta rất —— yêu dị, trên người cậu ta có hơi thở không dính bụi trần, nếu cậu ta để tóc dài thì mười phần mười là hình ảnh Mỹ Thiếu Niên cổ đại trong shoujo manga!

An Hồng nuốt một ngụm nước bọt, nói nhỏ bên tai Lộ Vân Phàm: "Này, cậu có biết là người như vậy nhìn thật giống Lưu Xuyên Phong hay không?"

Một câu nói khiến cho một người đang đau đến chết đi sống lại giật đến suýt chút nữa thì hộc máu.

Hứa Lạc Phong đi tới trước mặt hai con người nhếch nhác, không nói gì, cúi xuống cõng Lộ Vân Phàm.

Dáng vẻ cậu ta không cao như Lộ Vân Phàm, cơ thể lại gầy gò, phải mất sức lực mới cõng được, áo khoác trắng tinh khiết liền bị vết máu trên người Lộ Vân Phàm dính vào, cậu ta không nói tiếng nào, điều chỉnh tốt tư thế rồi cất bước rời đi, An Hồng vội vàng nhặt cặp sách theo cậu ta đi ra ngoài.

Xe taxi xuyên qua thành thị, từ nam hướng Bắc, đi tới ngoại ô phía Bắc thành phố, cuối cùng dừng ở trước một ngôi nhà nhỏ.

An Hồng cùng Hứa Lạc Phong xuống xe, Hứa Lạc Phong kéo tay Lộ Vân Phàm vòng qua vai mình, nâng cậu ta ra cửa xe, sau đó xoay người vác cậu ta lên lưng. Lộ Vân Phàm không còn sức, hai chân buông thõng, đầu rũ xuống, dựa lên vai Hứa Lạc Phong.

Hứa Lạc Phong quay đầu lại liếc nhìn An Hồng, nói: "Cùng vào đi."

An Hồng vội vàng đi theo.

Trong sân yên tĩnh không có ánh đèn, An Hồng cũng không thấy rõ đây là đâu. Hứa Lạc Phong cõng Lộ Vân Phàm gõ cửa mấy lần, không có người trả lời, cậu ta đột nhiên la lớn: "Lão Trình! Mau ra đây! Có người sắp chết!"

Không gian im lặng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hô lớn làm An Hồng sợ hết hồn, phòng tầng hai trong sân sáng đèn, sau đó có âm thanh bước chân từ trên lầu chạy vội xuống.

Đợi đến lúc bọn họ chạy đến trước mặt, An Hồng mới nhìn rõ, người tới không phải là một ông già mà là một người đàn ông cao lớn tầm bốn mươi tuổi, cười hi hi, đi theo phía sau là một cậu thanh niên tóc ngắn mười sáu mười bảy tuổi.

Người đàn ông vừa thấy Hứa Lạc Phong cõng Lộ Vân Phàm, lập tức ngưng cười, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hứa Lạc Phong trả lời: "Chân phải của cậu ta có thể bị gãy xương."

"Trước tiên đưa cậu ta đi chụp X-quang rồi tôi sẽ kiểm tra, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, tại sao không đi bệnh viện?"

"Chỗ này không phải là bệnh viện à?" Hứa Lạc Phong lạnh lùng nói.

"....." Người đàn ông lặng im, đi phía trước dẫn đường đưa bọn họ vào phòng.

Cho đến khi ánh đèn sáng lên, An Hồng mới biết đây là một chỗ khám bệnh, giống như trạm y tế xã, huyện.

Hứa Lạc Phong cẩn thận đặt người lên giường bệnh, An Hồng thấy Lộ Vân Phàm đã có chút hôn mê, không còn hơi sức mà rên hừ hừ.

Lộ Vân Phàm đi giày thể thao, người đàn ông xắn cao ống quần của cậu ta, cẩn thận dùng kéo cắt bỏ mũi giày và tất, chân phải liền lộ ra, mọi người vây quanh đều kinh hô một tiếng. Trên chân Lộ Vân Phàm có một mảng lớn máu đọng đỏ sẫm, sưng vù, có chỗ còn bị chảy máu, nhìn rất nghiêm trọng.

Trong lúc đó, Lộ Vân Phàm tỉnh lại, đau đớn gào lên, An Hồng ở bên cạnh nghe thấy đều nổi da gà, Lộ Vân Phàm nghiêng đầu sang chỗ khác thấy An Hồng, vươn tay kêu lên: "An An....."

An Hồng liền vội vàng tiến lên cầm tay cậu ta, khoe miệng cậu ta méo xệch, nước mắt từng giọt rơi xuống, há miệng gào khóc.

An Hồng tròn tròn mắt, cô nghĩ khi còn bé đánh nhau với Lộ Văn Phàm, khi ở trong bệnh viện khâu vết thương thì cậu ta cũng gào khóc như vậy. Không nghĩ đến, nhiều năm trôi qua rồi mà cậu ta vẫn thế.....

"Đi chuẩn bị chụp X quang." Người đàn ông quay đầu lại nói với con trai.

"Vâng." Thiếu niên thanh tú lập tức chạy ra ngoài, người đàn ông cúi đầu nhìn kỹ chân Lộ Văn Phàm, hỏi, "Tại sao lại bị thương?"

"Bị người ta đập, đau quá! A a a —— đập..... vài cái, ô ô ô....."

"Thằng nhóc này, sao lại đánh nhau với người ta hả?"

"Lão Trình, chân của cháu có bị tàn phế không?" Lộ Văn Phàm ngẩng đầu lên, nước mắt lăn chã hỏi.

"Phải bó thạch cao, chân của cháu ít nhất hai tháng không thể đi lại."

Tinh thần người nào đó sa sút hẳn, 2 tháng..... quả thật là muốn lấy đi tính mạng của cậu ta rồi.

Sau khi chụp ảnh thấy Lộ Văn Phàm bị gãy xương nhưng may mắn là không quá nghiêm trọng, bác sĩ đưa cậu ta quay lại chỗ cũ, đắp thạch cao: "Cháu tin chú đi, như này là được rồi, nếu không thì đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút, dù sao bị thương cũng không nhẹ, sợ sẽ để lại di chứng."

"Ồ....." Lộ Văn Phàm từ đầu tới cuối đều nhất chết nắm chặt tay An Hồng, sắc mặt trắng bệch nhện đau, tay trái An Hồng bị móng tay cậu ta bấm vài cái, nhưng cũng không lên tiếng.

Sau khi xử lý hoàn tất, bác sĩ Trình hỏi: "Tối nay cháu muốn ngủ ở đây hay về nhà?"

"Ngủ một đêm rồi mai trở về, đúng rồi! Mọi người cũng phải giữ bí mật cho cháu, cháu sẽ nói là mình bị ngã."

Tất cả mọi người đều im lặng, trên người cậu ta có nhiều vết máu ứ đọng, mặt cũng sưng vù, khoe miệng còn rỉ máu, có lần từ trên núi xuống cũng không thành ra như vậy được.

Bác sĩ Trình vỗ vỗ vai cậu ta, xoay người muốn đi, Lộ Văn Phàm đột nhiên gọi lại: "Lão Trình! Ai da! Cháu bị đau mà quên luôn, chú kiểm tra tay cho bạn ấy, bạn ấy bị thương!"

Nói xong, cậu ta nắm tay An Hồng đẩy về phía trước một chút.

Bác sĩ Trình quay đầu lại, nhìn thấy tay phải An Hồng bị áo bọc lại, ông suy nghĩ một chút rồi từ từ cởi ra, cắt bỏ ống tay áo đậm vết máu, phát hiện ra tay của cô...

"Cái này là bị làm sao?"

"Bị xềng đánh thôi." An Hồng trả lời.

"....." Bác sĩ Trình kinh ngạc, nhìn cô gái trước mặt đến lông mày cũng không nhú một cái, "Cháu không thấy đau à?"

"Cháu không sợ đau, đã không còn cảm giác gì rồi."

Lộ Văn Phàm cũng thò đầu nhìn, thấy vết thương trên tay An Hồng thì sợ hãi kêu lên: "An An! An An! Sao cậu lại bị thương nặng như vậy!"

Bác sĩ Trình nói: "Ra ngoài với chú, trước hết phải khử trùng đã, nếu bị nhiễm trùng sẽ rất nghiêm trọng."

"Cám ơn." An Hồng cúi thấp đầu theo bác sĩ Trình đi ra ngoài, vừa quay đầu nhìn Lộ Văn Phàm "Tốt nhất là cậu ở chỗ này đợi mình, mình không sao."

Lộ Văn Phàm tội nghiệp nhìn cô, trong lòng vừa nóng vừa giận, trên chân vẫn còn đau, nhìn không nổi lại rơi nước mắt.

Hứa Lạc Phong vẫn ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Cậu có chút tiền đồ được không, khóc lóc cái gì!"

Lộ Văn Phàm bị cậu ta nói đến sững sờ, lau nước mắt, cắn răng: "Là Sư Tiểu Trân làm, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cô ta!"

"Cậu nghĩ cậu đang đóng phim à? Cho rằng mình là Batman hay là siêu nhân? Cậu tự làm tự chịu, ban đầu nói cậu không nên dính vào cô ta, cậu lại không nghe."

"Mình không nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy....." Bé trai cuộn chân nhìn chân mình đang bị treo ngược lên cao, hừ hừ nói "Lạc Phong, làm thế nào bây giờ? Nếu ba mình biết được không phải là sẽ cắt luôn cái chân còn lại của mình hay sao."

"....." Hứa Lạc Phong cũng nghĩ không ra biện pháp, đứng dậy tìm túi chườm đá giúp cậu ta, chỉ hy vọng ngày hôm sau khi Lộ thiếu gia tỉnh dậy, vết thương có thể tiêu sưng, giống như bị vấp ngã.

Chương 61: Mình không rời cậu được

An Hồng băng bó xong vết thương quay trở lại phòng bệnh thì Lộ Vân Phàm sắp ngủ thiếp đi.

Hứa Lạc Phong nhìn cô, đứng lên nói: "Tôi sang phòng bên, cô và cậu ấy nói chuyện một lúc sau đó tôi đưa cô về."

"Được." An Hồng ngồi xuống bên cạnh Lộ Vân Phàm, cậu ta nhướn mày nhìn cô, gắng gượng mỉm cười một cái, hết hơi hết sức hỏi: "Cậu đến rồi à, có sao không?"

"Không có việc gì, bị thương ngoài da mà thôi, xương không bị làm sao, băng bó lại là được rồi."

"Ài..... Đầu là do mình, An An, cậu yên tâm nhất định mình sẽ báo thù cho cậu. Mình sẽ không bỏ qua cho Sừ Tiểu Trân!"

"Cậu lại nổi cơn điên gì đó." An Hồng liếc nhìn cậu ta, "Cậu và cô bé kia đã xảy ra chuyện gì? Trước kia cậu theo đuổi nó hả? Sau đó lại bội tình bạc nghĩa?"

"Không phải!"

"Vậy thì tại sao cô ta lại hành động như vậy." An Hồng không tin.

"Thật ra thì..... Thật ra thì..... Đó chỉ là kế hoạch của mình thôi, mỹ nam kè!"

"Hả?" An Hồng ngu người.

Đường Vân Phàm cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: "Ồ Nhị Trung một học kỳ, mình thấy rất nhàm chán liền muốn chuyển trường nhưng ba mình không đồng ý. Mình nghĩ thật lâu mới ra được biện pháp này. Lúc đó Sừ Tiểu Trân học lớp chín, mình quyết định quyến rũ cô ta một chút, nghe nói bối cảnh nhà cô ta rất mạnh, người lại cao ngạo, không ngờ tất cả chỉ là giả, rất nhanh đã bị mình thu phục. Sau đó cô ta bắt đầu quần lấy mình, tặng đồ cho mình, gọi mình cùng đi học, cùng về nhà, mình nói với ba là ở trường có nữ sinh theo đuổi mình ác liệt, sau đó, lúc thi giữa kỳ năm lớp mười, mình cố tình làm bài kém, ba mình hỏi chuyện gì xảy ra mình nói là do cô gái kia dây dưa khiến mình không tập trung vào việc học, mình nói mình muốn chuyển trường, lúc này ba mới đồng ý."

An Hồng tròn mắt há mồm nhìn cậu ta, nghĩ thầm đây là cái mưu kế chó má gì chứ! Còn là Mỹ Nam Kế nữa! Thật đúng là ngây thơ nhàm chán khiến người khác giận sôi sục.

Lộ Vân Phàm cười hi hi nhìn cô, nói: "Mặc kệ thế nào, mình cũng đạt được mục đích, đúng không?"

"Đạt cái đầu cậu ý! Chân của người cậu bị đánh gãy rồi đấy!" An Hồng nhướn mày hỏi cậu ta: "Đến tận cùng tại sao cậu muốn chuyển trường? Còn phải chuyển tới Thất Trung?"

"Mình....." Lộ Vân Phàm khép hờ đôi mắt, lại ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói, "Không phải là mình đã nói với cậu mình muốn học cùng trường với cậu hay sao, sẽ chạy 400m, giành giải nhất cho cậu xem."

"Lộ Vân Phàm, cậu đúng là người nhàm chán!" An Hồng thực sự hơi tức giận, không phải nói là ba năm một khác hay sao? Thế nào mà thằng nhóc này kém cô hai tuổi nhưng cô lại cảm thấy mình hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của nó.

Về mặt Lộ Vân Phàm âm thầm: "Tháng sau sẽ bắt đầu khai đại hội thể thao, mình sẽ không kịp khôi để thi chạy 400m rồi."

Cậu ta thờ dài, gương mặt uất ức tiếc nuối, An Hồng đột nhiên có chút mềm lòng, rất nhiều năm trước bọn họ còn chưa quen thuộc, lúc quậy phá âm thầm nói đùa một câu, không ngờ cậu ta vẫn ghi nhớ trong lòng, hao tổn tâm trí chuyển trường, dường như đúng thật là vì cô.

Hình như, chưa bao giờ có một ai quý trọng lời hứa với cô như vậy, cho dù là Hàn Hiểu Quân cũng chưa từng.

Sau khi cuộc sống gió này trôi qua, Lộ Vân Phàm xin nghỉ dài hạn ở nhà nghỉ ngơi, thành tích của cậu ta rất tốt, hai tháng không đến trường cũng không sao. Sự khiển trách mà cậu ta lo nghĩ đã không xảy ra. Lộ Kiến Vũ nhìn con trai duy nhất bị thương nặng như vậy, cũng không rảnh mà hỏi nguyên nhân vì sao, đưa cậu ta đến bệnh viện tốt nhất ở thành phố J để kiểm tra. May mắn là tay nghề của bác sĩ Trình không tệ, chân phải của Lộ Vân Phàm được kịp thời chữa trị sẽ không lưu lại di chứng.

Chỉ là, ngày ngày phải nằm ở trong nhà làm cậu ta thực sự nhàm chán, mặt dày tìm lý do gọi An Hồng đến ngày Chủ Nhật mang bài tập và bài kiểm tra đến, An Hồng cũng không tiện từ chối, vì vậy mỗi tuần cô đều tới nhà Lộ Vân Phàm giúp cậu ta làm bài tập, nói chuyện phiếm.

Rốt cuộc cô cũng gặp ba Lộ Văn Phàm và Giang Bội, quả nhiên thân hình Lộ Kiến Vũ cao lớn cường tráng, chỉ là trông có vẻ già, Lộ Văn Phàm nói cho An Hồng, lúc cậu ta sinh ra thì Lộ Kiến Vũ đã ba mươi tư tuổi, cho nên lúc này, ba cậu ta đã hơn năm mươi.

Giang Bội vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa, nhìn dáng vẻ chỉ ngoài ba mươi, thấy An Hồng, bà vẫn nhớ rõ cô bé đánh nhau cùng Tiểu Ma Vương năm đó, vui vẻ nói: "Ồi trời! Bây giờ các con là bạn học cùng lớp à..., thật là khéo, thực ra hai đứa rất có duyên đấy nhé."

An Hồng có chút xấu hổ, sau khi chào hỏi Lộ Kiến Vũ và Giang Bội liền đi đến phòng của Lộ Văn Phàm. Cậu ta ngủ trên giường, chân được treo ngược lên ở cạnh giường. Cậu ta nhìn thấy An Hồng, luôn luôn mỉm cười. Có lúc, cậu ta hơi chóng mặt muốn ngủ một lúc, lôi kéo tay An Hồng cầu xin cô không rời đi, An Hồng ngồi bên giường cậu ta đọc truyện tranh hoặc làm bài tập, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ của cậu ta.

Lúc cậu ta ngủ nhìn rất an tĩnh, không có vẻ mặt thiên biến vạn hóa, gương mặt trắng nõn xinh đẹp, ngây thơ như một đứa trẻ.

An Hồng nhìn cậu ta ngủ, cảm thấy rất thú vị hơn một tiếng sau, cậu ta dần dần tỉnh lại, thấy cô vẫn còn đó, liền lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Đầu tháng 11, đại hội thể dục thể thao bắt đầu, An Hồng không tham gia, tay cô còn băng bó nên chỉ ngồi ở khán đài nói chuyện phiếm với Lâu Tĩnh Tĩnh, trong lòng thỉnh thoảng lại nhớ đến thằng nhóc thối tha kia.

Chân phải không thể xuống đất sau hơn một tháng, Lộ Văn Phàm bắt đầu tập đi bộ, chóng gây một lúc lâu mới dám đặt chân phải xuống tập đi, cậu ta vẫn có chút sợ, gót chân vừa mới chạm đất đã nắm lấy tay An Hồng la to. An Hồng dùng dùng đẩy tay cậu ta, kêu lên: "Cậu có bản lĩnh thì chóng gây cả đôi đi, đừng tập nữa! Tiểu quỷ nhất gan!"

Lộ Văn Phàm mỉm cười không lên tiếng, được Giang Bội và An Hồng đỡ, khẽ cắn răng đặt chân phải xuống, chân vẫn rất đau, nhất là khi bước đi, bàn chân cậu ta cong lên, nhưng nghĩ đến lời nói của An Hồng thì nhịn đau, nghiêm túc bước từng bước.

Dần dần, rốt cuộc cậu ta có thể bỏ gậy, bước đi lần nữa.

Mãi cho đến trung tuần tháng 12, Lộ Văn Phàm mới quay trở lại trường học.

Chân của cậu ta đã khỏi nhưng vẫn không thể học thể dục, không thể đá cầu, còn đi bộ thì không có vấn đề gì.

Cuối tháng 12, trường sẽ tổ chức hội diễn văn nghệ, mỗi lớp đều phải luyện tập một tiết mục.

Bởi vì bọn An Hồng đã học lớp 12, chủ nhiệm lớp cũng không muốn biểu diễn tập thể, tốt nhất là tiết mục đơn ca hoặc múa đơn là được, có thể hạn chế tối đa để học sinh trong lớp có thời gian học tập.

Sau khi quay lại trường, Lộ Văn Phàm nhận được một tin tức làm cậu ta rầu rĩ, bởi vì Thẩm Kha và An Hồng có thành tích tốt nên chủ nhiệm lớp đã để cho bọn họ cùng hát một bài, hai đứa bé rất nghe lời, nhận nhiệm vụ và chọn bài hát.

Hà Ngọc Đồng và Lâu Tĩnh Tĩnh là ủy viên văn nghệ, vì bọn họ bày mưu tính kế, bài hát của Hứa Như Vân và Hùng Thiên Bình « tình yêu điện ảnh, hoặc của Mạc Văn Úy và Trương Hồng « Tình yêu Hiroshima », An Hồng suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Hay là hát bài « khi yêu đã thành chuyện cũ » của Lý Tông Thịnh và Lâm Úc Liên có được không, bài đó vừa dễ hát lại được yêu thích, lúc đó đi, cái đó ca không khó hát, lại còn gây chấn động một thời gian."

Tất cả mọi người bàn bạc xong, hẹn Chủ nhật cùng nhau đi hát Karaoke để luyện tập.

Lộ Văn Phàm biết được cũng đòi đi, An Hồng mặc kệ.

Nhưng mà, khi một đám choai choai đi đến sảnh quán Karaoke thì gặp phải tình huống không lường trước được.

Bảo vệ cửa nói cho bọn họ biết, gần đây những điểm vui chơi bị kiểm tra rất chặt, chỉ có thanh niên từ 16 tuổi trở lên mới có thể đi vào, nếu không, lỡ bị cảnh sát phát hiện, bọn họ sẽ bị phạt tiền, vì vậy yêu cầu mọi người mang chứng minh thư ra kiểm tra.

Hà Ngọc Đồng, Thẩm Kha, Lâu Tĩnh Tĩnh và An Hồng đều mang thẻ căn cước, thuận lợi vượt qua kiểm tra, ủy viên văn nghệ không mang, cầu xin một lúc không được liền chào bọn họ đi về. Cuối cùng chỉ còn lại Lộ Văn Phàm, cậu ta dựa vào vai bá cổ bảo vệ, nói mình quên mang rồi, có thể dàn xếp được không, bảo vệ nhìn khuôn mặt ngây thơ của cậu ta, có chút không tin, nói: "Hoặc là về nhà lấy, không thì không được vào."

Cọ xát 10 phút đều vô dụng, An Hồng không nhịn được nói: "Lộ Văn Phàm, cậu về nhà đi, ở đây cũng không có việc của cậu."

Lộ Văn Phàm không đồng ý, lắc đầu nói: "Vậy thì mọi người cứ đi vào hát, mình ở bên ngoài chờ."

"Bên ngoài rất lạnh đấy! Cậu không sợ bị chết rét à!" An Hồng có chút gấp gáp.

"Không có việc gì, mọi người vào trong đi, mình tán gẫu cùng đại ca vệ sĩ một lát là được."

An Hồng muốn khuyên cậu ta, Lâu Tĩnh Tĩnh lôi tay cô nói: "Được rồi được rồi, kệ cậu ta, chúng ta vào hát một lát, cậu ta đợi ở đây còn có thể cùng đi ăn tối với nhau được."

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm: "Vậy thì tìm nơi nào kín gió, coi chừng bị cảm lạnh, biết không?"

"Yên tâm! Mình rất khỏe đấy." Lộ Vân Phàm phát tay với bọn họ, mấy người đi vào bên trong.

An Hồng và Thẩm Kha luyện mấy lần, bài hát này không khó hát, rất nhanh đã thành thạo.

Tiếp đó, mấy người trẻ tuổi liền quấy hết cỡ, bình thường học sinh cấp ba áp lực học hành rất lớn, khó có lúc buông lỏng, mọi người chơi rất vui vẻ. Lâu Tinh Tinh và Hà Ngọc Đông cầm Mic hát hăng say, An Hồng lại có chút không yên lòng.

Thẩm Kha quay mặt nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, Lộ Vân Phàm vẫn còn ở bên ngoài."

"Nói không chừng cậu ta ngồi một lúc cảm thấy nhàm chán đã đi rồi."

"Cậu ấy sẽ không đi." An Hồng tin chắc.

"Đường như cậu hiểu..... rất rõ về cậu ta." Thẩm Kha đẩy mắt kiếng, "An Hồng, cậu và Lộ Vân Phàm đã quen nhau từ trước à"

"Ừ. Đã quen từ lâu rồi."

"Vậy hả..... hình như cậu ta rất thích cậu."

An Hồng sững sờ, không chỉ có một người nói như vậy với cô, cũng không phải cô không để bụng, mà..... cô chỉ cảm thấy việc này là không thể..

Nhưng mà An Hồng không ngu ngốc, tâm tư Lộ Vân Phàm cô có chút nhận ra, chỉ là cậu ta không nói rõ nên An Hồng cũng làm như không biết. Cô vẫn coi cậu ta như một người em trai, một thằng bé thông minh nghịch ngợm, dù vóc dáng cậu ta rất cao, cô vẫn không có cách nào coi cậu ta như một người bạn nam cùng tuổi mà có tình cảm đặc biệt với cậu ta.

"Làm gì có." Cô mỉm cười trả lời, "Cậu ấy chỉ là một đứa bé, biết cái gì chứ."

Thẩm Kha cười một tiếng, nói: "Thật ra thì, mình cũng thích cậu."

Ở trong căn phòng ồn ào, giọng hát của Lâu Tinh Tinh và Hà Ngọc Đông như đâm vào tai mà Thẩm Kha lạnh nhạt nói ra câu này khiến An Hồng ngây người.

"Dĩ nhiên, bây giờ không phải thời điểm nói ra những lời này. An Hồng, cậu muốn thi trường đại học?"

"Mình..... còn chưa nghĩ ra."

"Vậy thì lúc nào điền nguyện vọng, nếu như có thể thì bọn mình thảo luận một chút, thành tích của cậu không tệ, mình rất muốn thi cùng trường với cậu."

"....." An Hồng có chút luống cuống, đột nhiên cô đứng lên, "Đến, đến lúc đó rồi hãy nói, mình...mình ra ngoài nhìn Lộ Vân Phàm một chút."

Nói xong, cô xoay người bỏ chạy ra khỏi phòng.

Từ trong phòng có điều hòa âm áp ra bên ngoài không khí lạnh thấu xương, An Hồng dần dần bình tĩnh lại.

Cô nhìn bốn phía mà không thấy người kia.

Chẳng lẽ..... Cậu ta không đợi được nên đã đi rồi?

An Hồng không tin, cô mỉm môi, chạy trái chạy phải một vòng mới tìm được thang nhóc thối tha đang ở dưới mái hiên.

Nhưng mà, chuyện mà cậu ta đang làm khiến cho một ngọn lửa không tên xuất hiện trong lòng An Hồng, cô trực tiếp xông tới.

Lộ Vân Phàm đang sóng vai dưới mái hiên cùng người bảo vệ trẻ tuổi, ngón tay hai người đang kẹp một điếu thuốc, Lộ Vân Phàm vừa hút vừa không ngừng ho khan, anh bảo vệ ngồi bên cạnh nhìn cậu ta cười hì hì.

An Hồng vọt tới trước mặt cậu ta, hô to: "Lộ Vân Phàm! Cậu điên à! Cậu dám hút thuốc lá hả!"

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn thấy cô vội vàng bỏ thuốc, phui mồm đứng lên: "Sao cậu lại ra đây? Còn chưa được hai tiếng đầu đấy."

An Hồng nhìn chằm chằm người bảo vệ: "Anh đang làm cái gì đấy! Cậu ta còn chưa đủ mười sáu tuổi đâu! Sao lại để cậu ta hút thuốc!"

Anh bảo vệ sững sờ hỏi: "Không phải là mấy đứa cùng tuổi à, không phải đã mười tám rồi sao?"

"Cái rắm! Lộ Vân Phàm, cậu làm tôi tức chết! Đi về với tôi!" Không nói thêm lời nào, An Hồng kéo tay cậu ta chạy.

Lộ Vân Phàm ở phía sau lưng cô hô to: "Đội đội đội đội! Chân mình chưa khỏi hẳn đâu, chạy sẽ bị đau!"

Lúc này, An Hồng mới dừng lại bước chân, quay đầu nhìn cậu ta, bình tĩnh lại nói: "Cậu học hút thuốc từ lúc nào? Hà?"

"Hai mươi phút trước....." Lộ Vân Phàm giống như đứa trẻ đã làm sai chuyện, cúi thấp đầu nhìn chăm chăm mũi chân, "Ngồi chờ rất nhàm chán, trời thì lạnh, anh bảo vệ hỏi mình có muốn hút thuốc không, mình rất tò mò, liền hút..... An An, cậu đừng tức giận."

"Về sau không cho hút, biết không?"

"Được....." Cậu ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lóe sáng, "An An, dáng vẻ này của cậu giống như là mẹ mình vậy, hắc hắc."

Một câu nói khiến An Hồng cũng bị chọc cười, cô nghiêm mặt nói: "Được rồi, đi thôi, bọn mình đã luyện xong rồi."

"Không phải là còn chờ bọn họ đi ăn cùng sao?"

An Hồng nghĩ đến lời thổ lộ của Thẩm Kha, cả người run rẩy một cái: "Không đợi, cậu muốn ăn? Hai đứa mình cùng đi."

"Được! Mình muốn ăn Toan Lạt Phấn!"

"Hà?"

An Hồng và Lộ Vân Phàm đi đến phố ẩm thực ở gần trung học Ngọc Lan đứng vào giờ om tối, tìm cửa hàng của La cha, An Hồng quen thuộc ngồi xuống, gọi một chén Toan Lạt Phấn thật cay, cho nhiều rau thơm.

Lộ Vân Phàm muốn một phần ăn giống cô, nhưng nhiều hơn. Thân thể cậu ta đang ở giai đoạn phát triển, sức ăn rất tốt, bình thường bữa trưa ở trường cũng không đủ để cậu ta ăn, buổi chiều tan học lại quán lấy An Hồng mua trà chiều mới có thể đỡ đói một chút.

Hai người ngồi ở ngoài trời gió rét ăn Toan Lạt Phấn, đầu đầy mồ hôi. Đột nhiên An Hồng nhớ đến vấn đề Thẩm Kha đã nói, liền hỏi Lộ Vân Phàm "Này, cậu muốn thi trường nào."

"Thanh Hoa, Khoa kiến trúc." Cậu ta buồn bực trả lời.

"Oa!" An Hồng quả thực rất bội phục, nghĩ rằng với thành tích của cậu ta, nếu nghiêm túc phát huy thì chắc chắn sẽ thi đậu.

"Cậu thi sao?"

"Mình còn chưa nghĩ ra." Trước kia có ý định thi đại học Z, hiện tại..... An Hồng đã do dự.

"An An, cậu có thể cùng mình đi Bắc Kinh không?" đột nhiên Lộ Vân Phàm ngẩng đầu hỏi cô.

"Bắc Kinh? Quá xa."

"Trường học tốt ở Bắc Kinh rất nhiều, mình biết có lẽ cậu thi Thanh Hoa không được nhưng mà còn những trường khác nữa, thành tích của cậu cũng rất tốt. Đến lúc đó bọn mình cùng nhau đi học ở Bắc Kinh, cùng nhau về nhà, hàng ngày có thể cùng ăn cơm, cùng đi chơi, thật là tốt!" Cậu ta nói rất vui vẻ, giống như đây đã là chuyện ngay trước mắt.

An Hồng suy nghĩ một chút, trả lời: "Đến lúc đó rồi hãy nói, mình không yên tâm để bà ngoại ở đây một mình, tuổi bà cũng lớn rồi."

"À....." Lộ Vân Phàm cảm thấy An Hồng nói cũng có lý, "Thật ra thì Thượng Hải cũng được, Thượng Hải rất gần, mình cũng rất thích."

"Nói việc này còn quá sớm, chờ đến học kỳ tiếp theo rồi hãy nói. Hơn nữa, tại sao cậu lại muốn học cùng thành phố với mình? Cậu cứ học ở Thanh Hoa của cậu không được à."

"Mình..... Mình không rời cậu được." Bé trai cúi đầu, giọng nói rất nhỏ, An Hồng nghe rất rõ.

Thằng nhóc thối tha này, cô nghĩ, trong đầu cậu đang nghĩ cái gì chứ?

Cuối năm 2000, Thất Trung tổ chức hội diễn văn nghệ, tiết mục song ca của An Hồng và Thẩm Kha rất được hoan nghênh, cuối cùng đạt giải nhì.

Nhưng mà lúc An Hồng đối mặt với Thẩm Kha thì luôn có điểm không được tự nhiên, rất may là học kỳ sẽ nhanh kết thúc.

Đến mùa xuân, An Hồng gặp được người đã một năm không thấy, Hàn Hiểu Quân, mẹ Hàn gọi điện nói cô đến nhà Hàn chơi.

Anh cao hơn một chút, đen hơn một chút, dù sao ở công trường nắng gió như thế, làn da màu lúa mạch đã trở nên đen bóng. Nhưng mà anh vẫn rất đẹp trai, hơn nữa lại thêm nhiều phần hương vị nam nhân.

Hàn Hiểu Quân thấy An Hồng, vẫn ôn hòa như cũ, cười nói với cô: "Gần đây như thế nào?"

"Không tệ."

Anh lặng yên một chút, rút cuộc tay giờ lên, vuốt vuốt đầu An Hồng: "Sắp thi tốt nghiệp cấp ba rồi, phải cố gắng lên."

"Vâng."

Sau đó không nói gì nữa.

Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vẫn còn đang lui tới, bởi vì anh thường xuyên ở công trường nên hai người chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều, cha Hàn mẹ Hàn cũng chưa gặp qua Tần Nguyệt.

An Hồng ở phòng bếp giúp mẹ Hàn chuẩn bị bữa tối, mẹ Hàn oán trách: "Hiểu Quân có bạn gái, hình như là bạn học của con phải không? Ta không thích cô bé đó, quá gây lại còn lười, cũng không biết Hiểu Quân nghĩ gì nữa. Hồng Hồng này, ta thực sự hi vọng con sẽ là con dâu của ta, ta đã sớm nói với Hiểu Quân, tìm đâu ra một người vừa hiểu thuận vừa chịu khó, vừa xinh đẹp như con chứ, aiiii....."

An Hồng cười cười, không tiếp lời. Thì ra mẹ Hàn đã nói với Hàn Hiểu Quân những lời này? Nhưng mà anh vẫn lựa chọn Tần Nguyệt, cô còn gì mà nói đây

Sau khi khai giảng lớp mười hai, bọn họ tiến vào giai đoạn chạy nước rút.

Mấy lần thi thử, thành tích tốt của Lộ Văn Phàm khiến người ta phải chặc lưỡi, nhiều lần đều đứng đầu cả lớp, hai lần đứng đầu khóa, một lần đứng thứ hai.

An Hồng biết cậu ta đã dốc toàn lực rồi.

Trường học sau khi cân nhắc, muốn để cậu ta và mấy học sinh đặc biệt nổi trội đi học ở Bắc Đại hoặc Thượng Hải.

Lộ Văn Phàm không đồng ý.

Cậu ta thường xuyên hỏi nguyện vọng của An Hồng là gì, An Hồng không biết phải trả lời như thế nào.

Thật ra thì, cô cũng muốn học cùng một thành phố với cậu ta, nhưng mà, đi Bắc Kinh thì cô không hạ được quyết tâm, bà ngoại sắp bảy mươi tuổi, mấy năm gần đây sức khỏe càng kém, mẹ lại không ở bên cạnh, An Hồng muốn ở lại thành phố J.

Nhưng cô rất sợ, khi cô nói cho Lộ Văn Phàm thì cậu ta cũng sẽ ở lại, đây chính là làm trễ nải đại sự của cậu ta. Mặc dù đại học Z cũng là một trong những trường đại học tốt nhất cả nước nhưng vô luận như thế nào cũng không thể so sánh được với Thanh Hoa, mà lại còn là khoa kiến trúc.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, không chịu nói nguyện vọng cho Lộ Văn Phàm, chỉ có thể ra sức khuyên cậu ta thi vào Thanh Hoa, không cần phải học cùng cô.

Trong không khí rối rắm, kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng tới. Khi đó, quy chế thi tốt nghiệp trung học tại thành phố J chính là trước tiên làm bài thi, sau đó dựa vào điểm để điền nguyện vọng.

Tháng bảy u ám, An Hồng lại cảm thấy bình tĩnh, từ trước đến giờ Toán Lý Hóa cô học rất chắc, Ngữ văn, Tiếng Anh cũng phát huy bình thường, biết điểm thi xong, thấy việc điền nguyện vọng vào đại học Z cũng không có vấn đề gì.

Lộ Văn Phàm gọi điện thoại đến nhà cô, hỏi cô tình huống điểm thi thế nào, An Hồng nói cho cậu ta biết, đại khái khoảng 640 điểm.

Lộ Văn Phàm mừng rỡ, nói: "Không tệ! Mình được 700 điểm, thi vào Khoa kiến trúc của Thanh Hoa cũng không có vấn đề, An An, cậu suy nghĩ kỹ chưa? Đi Bắc Kinh với mình có được không?"

"....." An Hồng cảm ứng nghe, trong lòng đang loạn muốn chết, cô thử hỏi dò, "Lộ Văn Phàm, nếu mình muốn ở lại thành phố J thì sao?"

Cậu ta có chút ngây ngốc, sau một hồi mới lên tiếng: "Cậu muốn thi đại học Z à? Đại học Z cũng không tồi, nhưng mình không biết nhiều về trường lắm, mình phải xem qua quyển sách giới thiệu về trường mới được."

"Ai ai! Cậu làm sao thế? Không phải là cậu muốn thi vào Thanh Hoa à?"

"Vào đâu mà chẳng được, chỉ cần mình học tốt thì học chỗ nào mà chẳng như nhau. Cậu chờ mình, mình muốn cùng chọn trường với cậu."

Chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà có thể khiến cậu ta thay đổi nguyện vọng, An Hồng hoàn toàn bối rối, cô nhanh chóng nói: "Không, không, mình chỉ tùy tiện nói thôi. Bắc Kinh cũng tốt lắm, vậy mình xem qua mấy trường ở Bắc Kinh, không chừng sẽ có trường mà mình thích."

Lộ Văn Phàm vui mừng, nói lớn tiếng: "Thật? Cậu nguyện ý đi Bắc Kinh sao? Vậy là tốt nhất! Cậu nhanh nhanh một chút, mấy ngày nữa phải điền nguyện vọng rồi, mình cũng giúp cậu kiểm tra xem có chỗ nào thích hợp. Với thành tích của cậu thì chọn cái gì mà chẳng được."

"Ừ..... Được rồi."

"A! Đúng rồi, mình quên nói với cậu một việc!" Thăng nhóc đột nhiên trở nên hưng phấn, hô to trong điện thoại, "An An, mình có chứng minh thư rồi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Mình thích cậu

Ngày điền nguyện vọng, An Hồng và Lộ Vân Phàm đi tới trường từ rất sớm, giáo viên hướng dẫn rất chi tiết quy tắc kê khai, cũng yêu cầu bọn họ suy nghĩ cẩn thận, kết hợp với kết quả thi của chính mình mà lựa chọn rồi đưa cho gia đình ký tên vào.

Gần tới ngày tốt nghiệp, trong đám bạn học tràn đầy nỗi buồn ly biệt, thậm chí có những bạn nữ đã cảm còn rớt nước mắt.

An Hồng hỏi Lâu Tĩnh Tĩnh chọn trường nào, cô nói muốn vào đại học Thượng Hải.

"Sau khi tốt nghiệp phải quay về nhà nên mình tranh thủ mấy năm học đại học đi đây đó, mẹ mình không muốn mình học quá xa nhà nên chỉ có thể chọn trường đó thôi, điểm của mình không với được tới mấy trường đỉnh, đại học Thượng Hải còn có khả năng. An Hồng, sau này nhớ đến Thượng Hải tìm mình nhé!"

"Được." An Hồng cười trả lời.

Thẩm Kha hỏi An Hồng chọn trường nào, An Hồng nói: "Đại học khoa học tự nhiên Bắc Kinh." Đây là trường mà Lộ Vân Phàm đề nghị, lý do là gần Thanh Hoa mà ngành học lại thích hợp với An Hồng.

Điểm thi của Thẩm Kha cũng tốt, cậu ta nói: "Cậu phải đi Bắc Kinh hả? Mình cũng vậy, mình đăng ký khoa tài chính, đại học quốc gia."

An Hồng mỉm cười, quay đầu nhìn Lộ Vân Phàm, cậu ta đang cười hi hi nhìn cô.

Về nhà điền nguyện vọng, mẹ trở lại để ký tên, con gái có thành tích tốt làm mẹ rất vui vẻ, hứa hẹn trong lúc nghỉ hè sẽ đưa An Hồng đi du lịch một chuyến.

Trước khi nộp nguyện vọng, Lộ Vân Phàm cảm thấy không yên lòng, cầm lấy bản nguyện vọng của An Hồng kiểm tra cẩn thận, nhìn đúng là Khoa khoa học tự nhiên trường đại học Bắc Kinh thì cậu ta mới vui vẻ cười.

Sau khi nộp nguyện vọng, bọn họ cùng nhau về nhà, dọc đường đi, Lộ Vân Phàm đều kể lể về ước mơ, tương lai sắp tới, nơi nào ở Bắc Kinh có đồ ăn ngon, chỗ nào vui chơi, mùa nào đẹp nhất, chỉ có bão cát là hơi đáng ghét một chút..... Khuôn mặt cậu ta phấn khởi, vui vẻ như muốn bay lên trời.

Nhưng mà, cậu ta không biết rằng, sau khi về đến nhà, An Hồng lập tức xoay người quay lại trường, đến phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm.

Mùa hè năm đó rất nóng, nhiệt độ mỗi ngày ở thành phố J lên tới gần bốn mươi độ.

Cây Tử Đằng trước nhà cũng đứng im lặng, ve sầu trên cây om sòm, An Hồng ngồi ở gần cửa sổ, mở sách nhìn nhưng suy nghĩ lại bay đi tận đâu đâu.

Cô có chút phiền lòng nôn nóng, trước khi có kết quả cô không bình tĩnh được.

Không biết, khi thăng nhóc thối tha biết quyết định cuối cùng của cô, nó sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng mà, nước đổ khó vớt lại, tuy rằng nhà cậu ta có tiền có quyền nhưng nguyện vọng đã nộp lên bộ giáo dục thì rất khó sửa lại.

Có một ngày, Lộ Vân Phàm gọi điện thoại tới nói muốn đi Thất Trung đá bóng, kêu An Hồng cùng đi dạo một vòng.

An Hồng đồng ý, cô mặc áo sơ mi ngắn tay và quần short rồi ra cửa.

Cuối tháng bảy thời tiết oi bức đến phát điên nhưng hình như đám thiếu niên đang vã mồ hôi trên sân kia lại không cảm thấy nóng bức.

An Hồng ngồi trên khán đài xi năng nhìn Lộ Vân Phàm đang chạy cùng một đám thiếu niên.

Sau khi bị thương chân phải, đã nửa năm cậu ta không đá bóng, cho đến trước kỳ thi tốt nghiệp trung học mới bắt đầu chơi lại. Lúc này, cậu ta mặc một bộ đồ chơi bóng màu trắng chạy trên sân, tóc đen dầm mồ hôi bết vào trán.

Cậu ta còn trẻ như thế, tràn đầy sức sống như thế, Lộ Vân Phàm đang thực sự trưởng thành, An Hồng chống cùi chỏ lên đầu gối, bàn tay nâng má lắng lắng nhìn cậu ta.

Lộ Vân Phàm là tiền vệ, cậu ta thích cảm giác dẫn bóng, có ưu thế về chiều cao nên luôn giành đánh đá tiền phong. Những lúc đá bóng trượt, cậu ta lè lưỡi ngượng ngùng cười, khi dẫn bóng lại giang hai tay chạy như bay giống như đoạt được giải vô địch thế giới.

Nhìn về phía ánh mặt trời gay gắt, An Hồng nheo mắt lại, cô nghĩ, qua mùa hè cô và cậu ta sẽ rời xa nhau.

Từ đó về sau, trời nam đất bắc.

Thế nhưng cô lại cảm thấy khổ sở, vô cùng khổ sở.

Hai năm chung đụng, giữa lúc bất tri bất giác, bọn họ đối với nhau hiểu rõ vô cùng, thậm chí còn có phần nương tựa vào nhau.

Nhưng mà, mỗi người có một tương lai khác biệt, mỗi người đều vì nó mà suy tính.

An Hồng tự thấy mình đã làm một quyết định chính xác, mặc kệ là đối với chính bản thân hay là đối với Lộ Vân Phàm.

Tựa như năm đó, giống như khi Hàn Hiểu Quân đưa ra quyết định.

Trong lòng cô thầm nói, thẳng thắn thối tha, bảo trọng.

Lộ Vân Phàm đá bóng mệt mỏi, yêu cầu thay người, cậu ta đi đến trước khán đài xi măng, nhảy hai ba bậc một bước, đi lên ngồi bên cạnh An Hồng.

An Hồng đưa nước cho cậu ta, cậu ta cầm lấy ngoác miệng uống.

An Hồng mỉm cười nhìn cậu ta, cầm khăn lông đưa tới, cậu ta nhận lấy lau loạn xạ trên mặt.

"Cậu có thấy không? Minh ghi bàn đó! Hai bàn!" Cậu ta chìa ra hai ngón tay quơ quơ trước mặt An Hồng.

"Nhìn thấy."

"Chân của mình chạy lâu sẽ bị đau, không biết đến lúc nào mới khỏi hoàn toàn đây." Cậu ta nhắc chân phải lên, lắc lắc bàn chân.

"Sẽ nhanh thôi, cậu vẫn đang trong giai đoạn phát triển, xương chưa dài hết đâu. Vào đại học thì phải chú ý thân thể hơn nữa, cho dù là chạy bộ hay đá bóng thì cần lưu tâm đến chân phải nhiều hơn."

"Ừ!" Lộ Vân Phàm nghiêng đầu cười với cô, nói, "Đến lúc đó có cậu giám sát mình là được rồi."

An Hồng cười cười, không lên tiếng.

Hai người trầm mặc, cùng nhau nhìn sân bóng mà ngăn người.

Mồ hôi theo gương mặt của bọn họ chảy xuống.

Thật lâu về sau, Lộ Vân Phàm đột nhiên đưa tay phải nắm lấy tay trái An Hồng đang đặt trên nền xi măng.

An Hồng giật mình, lập tức nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Mắt Lộ Vân Phàm vẫn đang nhìn phía trước, góc nghiêng của cậu ta rất đẹp, đường cong khuôn cằm rất nét, mái tóc đen dày đã khô một nửa, đỉnh đầu rậm rạp rồi bù, tóc mai vẫn còn ướt dính lên má.

Chân mày cậu ta rất rậm, đôi mắt sáng, nhìn nghiêng có thể thấy đôi mi cong, dài hơi vểnh.

Sống mũi cậu ta rất đẹp, chóp mũi còn lấm tấm mồ hôi.

Cậu ta mím chặt môi mỏng, lộ ra sự kiên quyết.

Gương mặt cậu ta —— đồ ùng một cách cổ quái.

Cậu ta nhẹ nhàng nói: "An An, mình thích cậu."

Âm thanh trong trẻo lại bật ra vô cùng kiên định.

Sau đó, cậu ta xoay đầu lại, đôi mắt đen nhánh nhìn An Hồng.

An Hồng sửng sốt nhìn cậu ta.

Không khí xung quanh giống như cũng dừng lại, cảm giác nóng ran lượn lờ vây quanh bọn họ.

An Hồng nghe được tiếng mình tim đập kịch liệt, cũng cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trong lòng bàn tay Lộ Vân Phàm.

Đột nhiên cô ghé đầu tới hôn lên môi cậu ta.

Đôi môi mềm mại ẩm áp.

An Hồng trừng mắt nhìn người trước mặt đang hóa đá, đôi mắt cậu ta tròn tròn giống như không thể tin được đây là thật.

An Hồng chỉ đặt một nụ hôn nhàn nhạt, một giây, hai giây, nhưng mà đối với Lộ Vân Phàm thì giống như đã qua cả ngàn năm.

Trái tim cậu ta đập thình thịch, máu xông lên đầu, đợi đến khi cậu ta ý thức được cần phải đáp lại thì cô gái đã lui về chỗ, ngồi ngẩn ngẩn lại.

Lộ Vân Phàm ngây ngốc nhìn cô, tay trái sờ sờ lên môi mình, đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt rất nhanh đỏ ửng.

Hai người cứ như vậy nhìn đối phương, không còn có động tác nào khác, cho đến khi An Hồng khẽ rút tay khỏi tay cậu ta, bọn họ mới phát hiện lòng bàn tay đã ướt đầm.

Mười tám tuổi, An Hồng không hiểu sao mình lại muốn làm như vậy, cô chỉ coi như đó là món quà để tặng cậu ta mà thôi.

Lộ Vân Phàm, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã làm bạn với mình hai năm vừa qua.

Cảm ơn cậu, đã mang đến niềm vui cho mình trên đường đi học mỗi ngày.

Cảm ơn cậu, vì muốn chạy 400 mét cho mình xem mà chuyển trường.

Cảm ơn cậu, vì đã dạy mình chơi khiêu vũ audition, đưa bộ đề cho mình, vì mình mà chơi đàn.

Cảm ơn cậu, vì mỗi lần kết thúc giờ tự học buổi tối đã đưa mình về nhà.

Cảm ơn cậu, vì đã mời mình đi ăn trong ngày sinh nhật mình, lại còn tặng mình một con rối.

Cảm ơn cậu, vì trong cái ngày Valentine đau khổ đó đã uống rượu say với mình.

Cảm ơn cậu, vì Tết Nguyên Tiêu ngày đó, đã cầm tay mình trước mặt bọn họ.

Cảm ơn cậu, vì ở thời khắc cuối cùng của thế kỷ hai mươi đã đốt pháo hoa, cho mình một chiếc ôm ẩm áp.

Cảm ơn cậu, đã vì mình mà đánh nhau với người khác khiến bản thân bị trọng thương.

Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì đã thích mình.

Khi cả thế giới này bỏ rơi mình, ngay cả lúc Hàn Hiểu Quân cũng rời xa mình, cậu lại dùng một phương pháp đặc biệt để thích mình.

Cảm ơn cậu.....

Đầu tháng tám, mẹ thực hiện lời hứa, cùng bác sĩ tiêu đưa An Hồng và Tiêu Lâm đi Bắc Kinh chơi.

Mẹ biết An Hồng đã sửa lại nguyện vọng, An Hồng nói là không muốn để bà ngoại sống một mình, mẹ rất cảm động, nói rằng nếu đã không thể đến Bắc Kinh học thì phải tới chơi một chuyến.

An Hồng đi thăm Thiên An Môn, cố cung, Di Hòa viên, thiên đàn, cô leo lên Trường Thành nhìn quang cảnh hùng vĩ trước mắt, trong đáy lòng luôn có cảm giác bất an.

Bắc Kinh, Bắc Kinh.

Đây là một thành phố vĩ đại, là thủ đô, là trái tim, là nơi phồn hoa đô hội. Có những con người nhiệt tình, có cầu cao tốc khắp nơi, có xe điện ngầm mà An Hồng chưa từng thấy, khắp nơi là những tòa nhà cao ốc chọc trời, có giảng chiều rực rỡ, có Phong Diệp Lâm nổi tiếng cả nước, nghe nói vào thời điểm tháng mười sẽ vô cùng mỹ lệ, nơi này còn có trường đại học nổi danh nhất, nhân tài cả nước tụ tập lại, có cơ sở nghiên cứu khoa học tốt nhất, nơi này, có rất nhiều thứ mà thành phố J không có.

Thằng nhóc xấu xa kiêu ngạo đó, bốn năm tới hay có lẽ sẽ nhiều năm sinh sống ở nơi đây.

Cô cảm thấy vui mừng cho cậu ta.

Nhưng mà, vui mừng mà nước mắt lại rơi.

Về đến nhà không bao lâu, thành tích thi tốt nghiệp trung học đã có, tất cả đều trúng tuyển.

Điểm số được công bố, An Hồng nhận điện thoại của Lộ Vân Phàm gọi từ nơi xa, cậu ta thi được 702 điểm. Buổi tối xem tin tức, An Hồng vui mừng

phát hiện ra thành tích của Lộ Văn Phàm chỉ kém một điểm so với người đứng thứ ba toàn tỉnh khối khoa học tự nhiên.

Không nghi ngờ, cậu ta chính là thủ khoa của Thất Trung, có lẽ còn là thủ khoa của thành phố J, An Hồng xem ti vi, một lần nữa vì Lộ Văn Phàm xuất sắc mà cảm thấy kiêu ngạo cùng vui vẻ, cô không khỏi cảm khái, mình quyết định như vậy thực sự đúng đắn.

Trung tuần tháng tám, An Hồng nhận được thư trúng tuyển địa học. Cô là nhóm đầu tiên trúng tuyển, nhìn thư thông báo ghi "Đại học Z, khoa công trình chuyên nghiệp" tăng đá trong lòng cô cũng rơi xuống.

Chắc chắn cậu ta cũng đã nhận được thông báo trúng tuyển từ đại học Thanh Hoa, rốt cuộc tất cả đều kết thúc.

Lộ Văn Phàm trải qua kỳ nghỉ hè ở nhà bà ngoại tại Hắc Long Giang, hạ tuần tháng tám, An Hồng nhận được điện thoại từ một người bạn cũ đã lâu không liên lạc.

Là Tổng Lý Đình.

Nghe thấy giọng nói của An Hồng, cô đặc biệt vui vẻ: "Mình phải hỏi nhiều người mới có được số của cậu, hội bạn hồi tiểu học muốn tụ họp, cậu cũng đi nhé."

An Hồng cẩn thận suy nghĩ một chút, lúc còn học tiểu học, cô rất bết bát, hầu hết bạn bè cùng lớp không thích cô, đến lúc này, cô còn chẳng nhớ rõ tên bọn họ.

Cô từ chối, Tổng Lý Đình nói: "Lần này mọi người thi tốt nghiệp trung học xong nên muốn tụ họp, cô giáo Hạ cũng tới đó, cậu đi đi!"

Nghe nhắc đến cô giáo Hạ, An Hồng động lòng, hỏi rõ thời gian địa điểm, đồng ý tham gia.

Ngày họp lớp hôm đó, An Hồng xuất hiện khiến cho mọi người đều ngạc nhiên.

Mấy bạn học hồi tiểu học phần lớn đều ở phía bắc thành phố, không có ai trong bọn họ thi vào Thất Trung, dĩ nhiên họ không thể biết được biến hóa của An Hồng mấy năm nay.

Khi An Hồng cao gầy mặc váy đầm xanh dương đi vào phòng thì tất cả mọi người nhón nháo cả lên.

Cô bé thấp nhỏ đen gầy sáu năm trước đã lột xác thành mỹ nhân thanh tú, mấy học sinh nam to gan lập tức trở nên ân cần, kéo ghế, đưa đồ uống cho An Hồng, nhấm nhè đến gần. Tổng Lý Đình nhìn sự biến hóa của An Hồng cũng cảm thấy giật mình, vui mừng lôi kéo tay cô nói: "Khi còn bé cậu còn lùn hơn mình một cái đầu, bây giờ đã cao như thế này rồi!"

An Hồng cũng không nói thêm gì, những người này đối với cô rất xa lạ, nhất là mấy cậu trai đang nghiêng người liếc mắt nhìn càng làm cô cảm thấy khó chịu.

Con người quả nhiên đều là nhìn mặt mà bắt hình dong, ở trên thế giới này, hoàn toàn không để ý tới bề ngoài xấu xí mà vẫn đối xử tốt với cô, chỉ có hai người.

Đại khái cả đời, cũng chỉ có hai người này mà thôi.

Mà bọn họ cũng đã rời xa cô.

Trương lai sau này, cô sẽ không còn gặp được một người thật lòng, bởi vì bọn họ đều chưa từng thấy qua cô đã từng hèn mọn thế nào, làm sao có thể cảm nhận được bị thương mà cô phải trải qua.

Hoa đẹp thì người người đều thích, mà đâu ai hiểu một cọng cỏ nhỏ bé tịch mịch cũng cần một chút ánh sáng mặt trời.

An Hồng ngồi bên cạnh cô giáo Hạ nói chuyện thân thiết, kể cho cô biết thành tích thi tốt nghiệp trung học của mình.

"Cô giáo, môn số học con được 146 điểm, thiếu chút nữa là được điểm tối đa rồi."

Cô giáo Hạ thực sự vui mừng, bà xoa đầu An Hồng, trong lòng vô cùng vui thích.

Ăn được một nửa, có người tới trễ, đó chính là Giang Nghiên Nhi, ăn mặc rất hợp mốt.

Cậu ấy chuẩn bị xuất ngoại sang Canada học đại học, thấy An Hồng thay đổi như vậy thì tỏ ra ngạc nhiên vô cùng.

Cô ngồi bên cạnh An Hồng, kéo tay nói: "Mình nghe di nhỏ kể về cậu, di nói bây giờ quan hệ của cậu với Lộ Văn Phàm cũng không tệ."

"Rất tốt." An Hồng cười trả lời.

"Cậu vào trường nào?" Cô hỏi.

"Đại học Z." An Hồng thành thật trả lời.

"Đại học Z?" Giang Nghiên Nhi có chút ngơ ngẩn, nói, "Minh nghe di nhỏ nói hình như cậu và Lộ Vân Phàm rủ nhau đi Bắc Kinh học, thấy di kể ngày ngày cậu ta ở nhà sung sướng đến phát rồ rồi."

An Hồng gượng cười, cô thầm nghĩ, nguy rồi.

Ngày hôm sau, bão lại ập đến, cuồng phong gào thét ở thành phố J, mưa to tầm tã, An Hồng ở trong nhà lo lắng, sợ tiếng điện thoại vang lên, sợ phải nghe giọng nói tức giận của cậu ta.

Cô vẫn chưa sẵn sàng nói cho cậu ta biết, vốn là còn đợi cậu ta phát tác rồi mới nói rõ chuyện này.

Nhưng mà, đoán chừng là không được.

Từ sáng đến tối, điện thoại vẫn không có vang lên, đã qua chín giờ từ lâu, An Hồng vẫn ngồi ngẩn người trước bàn học.

Đột nhiên, hình như có tiếng ai đó đang gọi cô.

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa rơi tầm tã, rào rào ào ào vang lên cả ngày, An Hồng nghiêng tai nghe, cho là mình nhầm.

Cho đến khi một tiếng kêu rất rõ "An An—————" phá vỡ đêm mưa, vang ở bên tai cô, cô đứng dậy mở cửa sổ.

Tiếng mưa rơi lập tức trở nên lớn hơn, nước tấp vào rất nhanh làm ướt bệ cửa sổ, tràn vào trên bàn.

An Hồng chống hai tay lên mặt bàn nhìn xuống dưới, thấy trong mưa một bóng người cao gầy.

Cả người Lộ Vân Phàm ướt đầm, cậu ta không mang theo ô, thờ hồng học đứng dưới nhà An Hồng, ngẩng đầu hét lên:

"An An————— tại sao cậu lại gạt mình!"

"Tại sao cậu lại gạt mình!"

"An An————— tại sao cậu lại gạt mình! Tại sao cậu lừa gạt mình!"

"Nếu cậu phải vào đại học Z! Minh có thể học cùng cậu!! Tại sao cậu lại gạt mình!!"

Giọng nói của cậu ta mang theo tiếng nước nở, mưa rơi quá lớn, An Hồng không nhìn thấy rõ mặt cậu ta, cũng không biết có phải cậu ta đã khóc hay không.

Cô lẳng lặng nhìn cậu ta, đột nhiên kêu lớn: "Cậu nhanh đi về nhà đi! Cần thận kẻo bị cảm!"

"An An—— An An—— cậu là một tên lừa đảo! Từ nhỏ cậu đã luôn lừa gạt mình! Cậu là đồ lừa đảo! Tại sao lại nói dối mình! Sao lại bỏ rơi mình! Cậu là đồ lừa gạt! Kê lừa đảo! Tại sao cậu lại lừa mình!!!"

Bả vai cậu ta run run, cúi đầu giơ tay lau mắt, đột nhiên trong lòng An Hồng cảm thấy khó chịu, "Rầm——" một cái đóng lại cửa sổ.

Tay cô run rẩy lấy ra máy nghe nhạc, tùy tiện nhét vào một cuộn băng, đeo tai nghe, chui vào trong chăn.

Cô nghe một bài hát không biết tên, không muốn để tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng trong lòng cô luôn luôn vang lên giọng nói tê tâm liệt phế của cậu bé kia.

"An An————— tại sao cậu lại gạt mình!"

"An An————— tại sao cậu lại gạt mình!"

"An An————— An An————— tại sao cậu lại gạt mình—————"

.....

Từ đó về sau, An Hồng cũng chưa gặp lại Lộ Vân Phàm.

Đầu tháng chín năm 2001, cô một thân một mình kéo theo rương hành lý bước vào một phân hiệu của đại học Z nằm trong huyện thành sát với thành phố J.

Đi trên đường mòn, cô dừng bước quay đầu nhìn lại, từng người trẻ tuổi xa lạ đi ngang qua, giờ đây và cả tương lai sau này, bên cạnh cô đã không còn người thiếu niên luôn vui vẻ khoái hoạt ấy.

Cô nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, gió nhẹ thoảng qua, An Hồng hít sâu, nắm lấy tay cầm sải bước tới nơi báo danh.

Chương 63-1: Hãy gọi điện thoại cho anh!

Editor: Mẹ Bầu

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố T thì đã là hơn bảy giờ tối 7, An Hồng kéo hành lý đi đến chỗ xe buýt sân bay, bấm điện thoại gọi Lộ Vân Phàm.

"Em đến rồi sao?" Lộ Vân Phàm thấp giọng hỏi, trong bối cảnh giai điệu âm nhạc êm dịu.

"Vâng, anh đã ăn cơm xong chưa?"

"Ăn rồi, anh ăn cùng với ba ba và mấy người ở Kim Thủy Uyên, mọi người vừa mới trở về. Anh đang bận xử lý một ít tài liệu. Còn em?"

"Trên máy bay ăn đã ăn một chút rồi, giờ đang đợi xe buýt của sân bay."

"Em về sớm một chút để nghỉ ngơi đi, ngày mai em có phải đi làm hay không vậy?"

"Phải đi làm chứ, có rất nhiều công việc bị dồn đọng lại, vài ngày tới phòng chừng buổi tối em cũng phải làm thêm giờ."

Lộ Vân Phàm trầm mặc một chút, nói: @MeBau*@ "Tìm một cơ hội, sớm một chút đi nói chuyện kia cùng Tân Duy, có chút công tác, có thể bắt đầu giao tiếp rồi."

"Biết rồi." An Hồng cười rộ lên, "Xe đến rồi, em lên xe đây, đợi lát nữa... Anh còn muốn gọi điện thoại nữa không?"

"Em cứ nói đi?" Lộ Vân Phàm đã bắt đầu cao giọng, "Tắm rửa xong nằm trên giường, gọi điện thoại cho anh, anh sẽ chờ."

"Được rồi!" An Hồng nghĩ nghĩ, nói thêm, "Anh ít hút thuốc lá đi một chút."

". . ."

Lộ Vân Phàm tựa người vào trên lưng ghế của chiếc ghế xoay, nhìn điều thuốc lá đang kẹp ở trên ngón tay trái của mình, lập tức liền dụi luôn điều thuốc vào trong chiếc gạt tàn thuốc, nói, "Biết rồi! Chính em cũng thế, tương lai còn phải sinh con nữa đó!."

An Hồng dở khóc dở cười, nói: "Được rồi được rồi, cứ tán dóc mãi, em cúp máy đây! Một lát nữa em sẽ gọi lại cho anh, bye bye!"

"Áy này! Cứ như vậy cúp máy luôn sao?"

"Hả? Còn có chuyện gì nữa sao?"

"Em không thể nói một câu dễ nghe hơn một chút sao?"

An Hồng không nhịn được, ~~diên+dan+le+quy+don+com~~ bật cười ra tiếng, nói: "Lộ tổng à, ngài nghĩ muốn nghe chuyện gì cứ việc nói thẳng ra! Tôi đây vốn dĩ cũng không được thông minh như ngài!"

Lộ Vân Phàm cắn răng, nói: "Quản lý An, nghe anh nói này, em phải nói theo anh một lần được không?"

"Em đi đây!"

"Anh nhớ em lắm, An An, rất nhớ, rất nhớ."

". . ."

Lộ Vân Phàm chờ trong chốc lát, cũng không vẫn không nghe thấy có câu trả lời đáp lại, có chút ít táo bạo: "An An?"

"Em cũng nhớ anh lắm! Lộ Vân Phàm, rất nhớ, rất nhớ."

Người nào đó nói một câu giống như ống trúc xóc đậu (*) vậy. Đầu điện thoại phía đối diện, người đàn ông kia lập tức liền hài lòng. Tuy rằng tốc độ nói câu nói kia có vẻ hơi nhanh một chút, âm thanh có hơi nhẹ một chút, nhưng tốt xấu gì thì cô cũng đã nói rồi.

Lộ Vân Phàm cười trả lời: di②n②dan①ê②quý②đ②n "Hiện tại cũng không còn không chuyện gì nữa, em cúp máy đi! Em đi đường cẩn thận một

chút! Bye bye!"

" Bye bye!"

An Hồng cúp điện thoại, miệng lầu bầu mấy câu, đột nhiên cô liền ý thức được, đây là loại trạng thái gì vậy?

Trở lại thành thị với cuộc sống quen thuộc suốt sáu năm qua, An Hồng chậm rãi quay trở về dòng suy nghĩ một chút. Cô đi làm ở Phong Nguyên, cô còn phải trả tiền thuê phòng, cô còn phải để dành ra một khoản lớn để cung cấp sinh hoạt phí cho em gái đi du học, cô thậm chí còn treo người bạn trai nổi danh sang một bên.

Thế nhưng mà, cô yêu đương rồi.

Với Lộ Vân Phàm.

Trong lòng An Hồng thật sự có một chút hương vị vui sướng ngọt ngào. Có một người, ở đó làm cho cô vương bận. Loại cảm giác này khác hẳn với vài tuần trước, sau khi Lộ Vân Phàm khảo sát rời đi. Chẳng qua mới chỉ ngắn ngủn vài ngày, cô và anh trong thời gian đó giống như liền trở về khoảng thời gian nào đó trong quá khứ.

Cô ấn cái cần kéo của chiếc va li lại, bỏ vào khoang hành lý của xe buýt, nộp vé xe lên xe. Ngồi dựa vào trên ghế ngồi của xe buýt, An Hồng bắt đầu cẩn thận hồi tưởng lại những chuyện phát sinh trong mấy ngày ở thành phố J, vẫn có cảm giác không quá chân thực.

Gần nhất là có rất nhiều giấc mộng, trong mộng có rất nhiều người và nhiều loại chuyện. Cô có chút không thể phân định rõ cái nào thật sự, cái nào chỉ là giả nữa.

Vỗ vỗ lên mặt mình, An Hồng mở di động ra, liền nhìn vào màn hình điện thoại. Trên đó cô và Lộ Vân Phàm đang dựa sát vào với nhau, đây là tấm ảnh hai người chụp chung ở trong khu vườn Du Thái Hoa. Đó là tấm hình khi ban ngày Lộ Vân Phàm gửi cho cô, hơn nữa, anh còn giám sát cô đổi lại thành hình nền trên điện thoại.

Anh nói, tấm hình này ở trong điện thoại đã bị anh làm rơi vỡ. Anh đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể lấy ra được ảnh chụp bên trong đó. An Hồng đau đầu hỏi anh: "Như thế này nếu như bị đồng nghiệp trong công ty của em nhìn thấy thì làm sao bây giờ, hả?"

Lộ Vân Phàm nhướn mày trả lời: "Anh thật sự không thể gặp được người khác hay sao?"

"Không phải vậy, ý em muốn nói là, bọn họ đều đã đã gặp anh rồi."

"Nếu như có người hỏi em, vậy thì em liền nói em gặp lại rồi dùng quy tắc ngầm. Lộ Vân Phàm của Vũ Hoa coi trọng em! Phong Nguyên có hi vọng trúng thầu rồi."

". . ." An Hồng không nói gì, cô biết là anh đang nói đùa, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không yên. Bất quá, cuối cùng cô vẫn làm như anh mong muốn, để cho khuôn mặt tươi cười của hai người xuất hiện ở trên màn hình điện thoại di động.

Khi trở về đến đây có nên đổi lại hay không? An Hồng suy nghĩ, cuối cùng cô vẫn quyết định, cứ để như vậy đi, đã dám làm thì phải dám chịu. An Hồng cô từ trước đến nay không phải là một người hay sợ sệt, chỉ là cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, Huống chi, vấn đề đối với người "bạn trai chính quy" kia của cô vẫn còn chưa được giải quyết xong.

Về nhà, An Hồng sửa sang lại hành lý, thay đổi lại chiếc vỏ chăn và ga giường sạch sẽ khác cho mình, lại nảy sinh ra nhu cầu muốn giặt quần áo. Cô nhìn cái sọt chứa đầy ắp quần áo bẩn, liền bối rối có nên mang đi giặt giũ hay không. Khi nhìn thời gian thấy đã không còn sớm, cô không muốn làm cho người kia phải đợi chờ quá lâu, liền quyết định vẫn là tắm rửa trước.

Tắm rửa xong, An Hồng nằm dài trên giường, nghĩ đến Lộ Vân Phàm, liền bấm số điện thoại của anh.

"Em tắm rửa xong rồi hả?" Giọng nói trầm thấp của Lộ Vân Phàm truyền tới, trong màn đêm yên tĩnh nghe đặc biệt ma mị mê hoặc lòng người.

"Ừ."

"Đã nằm trên giường rồi hả?"

"Đúng như vậy!"

"A! Thực ngoan." Lộ Vân Phàm cười rộ lên, An Hồng lại cảm thấy không được quen lăm với cái ngữ điệu đầy vẻ cưng chiều kia.

"Anh lại coi em giống như một cô bé còn nhỏ thế à?" An Hồng ôm lấy chiếc gối đầu xoay chuyển người lại, trong giọng nói không tự chủ lại mang theo chút ngây thơ, non nớt.

Ở đầu điện thoại bên kia, Lộ Vân Phàm cười "khi" một tiếng: "Em cho là mình đã thật thành thực rồi sao?"

"So với anh thế nào cũng là người thành thực hơn. Chị đây tốt xấu gì cũng đã ăn cơm nhiều hơn hai năm kia đấy."

"Ăn cơm nhiều hơn hai năm cũng không thấy đầu óc của em trưởng thành được hơn một chút."

An Hồng chu chu khoe miệng ra, quyết định không chấp nhận với anh nữa, hỏi: "Chân của anh có bị đau hay không vậy?"

"Hả? tại sao lại hỏi đến chuyện này vậy?"

"Em... Vừa mới rồi em lên mạng xem xét thời tiết một chút, thấy nói thành phố J ngày mai trời sẽ đổ mưa."

"Em không thể không đề cập tới chuyện này hay sao? Em không nhắc đến thì còn thấy tạm được. Nhắc đến một cái là lại thấy có đau một chút rồi! Em có biết hay không, hiện tại đùi của anh còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết kia đó. Anh có thể xác định cho em biết là ngày mai thành phố J sẽ đổ mưa, bất quá sẽ mưa vào buổi tối xuống."

"A? Vì sao? Chân của anh thật sự bị đau rồi?" An Hồng nóng nảy hỏi.

"Nói em đau mà còn không thừa nhận! Hiện tại thì anh không đau, phỏng chừng phải đến sáng mai thì mới bắt đầu bị đau." Lộ Vân Phàm cười rộ lên, trong lòng anh cảm thấy thật âm ập, bởi vì trong giọng nói của An Hồng toát ra ngữ điệu về quan tâm.

". . ." An Hồng ngậm miệng, nói, "Lộ Vân Phàm, em cảm thấy sa mạc Sahara thực sự là phi thường thích hợp làm chỗ ở cho anh đó! Nơi đó quanh năm suốt tháng đều không có mấy giọt mưa, không bằng anh đến chỗ đó đầu tư một tòa nhà thương mại đi."

"Chủ ý này thực không sai! Dứt khoát sẽ xây dựng một cái khách sạn thật tốt ở đó, gọi là Khách Sạn Long Môn! Lại nói, An An, em cùng với bà chủ Kim Tương Ngọc Hoàn kia thật sự có một chút gì đó giống nhau." Lộ Vân Phàm cười lên ha hả, nói đùa với cô không chút để tâm. Chỉ số thông minh của hai người coi như đều bị lui trở lại ở cái tuổi lên tám.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63-2: Hãy gọi điện thoại cho anh! 2

Editor: Mẹ Bầu

Trong đầu An Hồng liên xuất hiện cảnh tượng ở trong sa mạc khói thuốc súng nổi lên bốn phía, ở giữa sa mạc nhô lên một cái khách sạn nhỏ xây gạch mộc, không khói cũng nở nụ cười. Cô lại cùng Lộ Vân Phàm thảo thảo bất tuyệt nói thêm vài câu, càng ngày càng tán gẫu nói những chuyện không đâu, càng ngày càng giống như ngựa thần lướt gió tung mây, nhưng lại luyến tiếc không nỡ để điện thoại xuống.

Thẳng đến khi điện thoại di động ở bên tai bắt đầu nóng lên, âm thanh "tút tut" báo hiệu lượng điện trong điện thoại của cô đã không đủ, An Hồng mới buông điện thoại xuống về lưu luyến không rời.

"Ừm, em đi ngủ sớm một chút đi, đã rất trễ rồi! An An, anh yêu em! Chúc ngủ ngon!" Giọng nói mang đầy sự dịu dàng âm ập của Lộ Vân Phàm đã làm cho trái tim của An Hồng tựa như nhũn ra. *dyan(lee^qu.donnn), Cô cong môi lên cười: "Ngủ ngon, Lộ Vân Phàm"

Chẳng qua là ba chữ này, cô vẫn mắc nganh ở trong cổ như cũ, không thể nói nên lời.

Lộ Vân Phàm cúp điện thoại, phải thật lâu sau anh mới phát hiện ra mình vẫn luôn luôn cười như vậy. Đã có bao nhiêu lâu rồi anh chưa từng cười như vậy? Lộ Vân Phàm lắc đầu, lại đốt lên một điếu thuốc, tựa lưng vào trên thành giường, bắt đầu ngắm người.

Trong lòng anh chậm rãi hiện lên bộ dạng người phụ nữ kia. Anh nhìn vào một cái gối đầu khác ở bên người. Trên mặt gối vẫn còn vương mấy sợi tóc dài của cô nằm ở đó. Đêm hôm trước, cô đã nằm ngủ ở trên chiếc gối này, cô đã ngủ ở trong lòng anh, cô mặc chiếc áo T-shirt rộng rãi của anh, để lộ hai bắp chân dài đi tới đi lui ở trong cái nhà này.

Anh nhớ tới mái tóc thật dài của cô, buông xõa lòa xòa ở trên vai, trên mặt cô lộ biểu tình có chút mơ hồ. Trông thật không giống một chút nào với bộ dáng của một phó phòng giới giang sắc bén ở trong công ty nữa.

Nhưng đây mới chính là An An của anh, đã nhiều năm như vậy, cô cũng không hề thay đổi.

Nhưng mà, luôn có cái gì đó biến đổi, diễn đàn Lê Quý Đôn nhưng là cái gì thì chính bản thân Lộ Vân Phàm cũng không thể nói rõ ra được.

Cả đêm hôm đó, An Hồng đã ngủ thẳng một giấc không tệ. Mãi cho đến sáu giờ sáng hôm sau cô mới tỉnh lại. Một giấc ngủ chất lượng như vậy khiến cho cô thấy vừa lòng. An Hồng rời giường rửa mặt trang điểm xong, cô đi ra quán ăn sáng bên ngoài tiểu khu để ăn bữa sáng, sau đó lái xe đi đến

công ty.

Hơn một tuần lễ không đi làm, vừa vào đến văn phòng, An Hồng liền nhìn thấy trên bàn làm việc của mình chất đống một đống lớn các đơn hàng chỉ trả cùng các tài liệu cần cô ký tên. An Hồng đại khái nhìn lướt qua. Chợt phát hiện ra Vương Mẫn Thanh ở bộ phận nghiệp vụ đã đến rồi, liền vội vàng mang tài liệu giải đáp nghi vấn dự thầu thiết kế tòa Cao ốc cùng máy ghi âm giao cho anh.

Vương Mẫn Thanh lấy đến lấy mấy thứ này, sắc mặt có chút cổ quái, sau khi nói cảm ơn liền không nói cái gì nữa. đi đến đàn ông quý ông. An Hồng vốn định trao đổi lại cùng anh vài câu về vấn đề đã phát hiện được tại hiện trường khi khảo sát, nhưng thấy anh cũng không có gì cảm thấy hứng thú lắm, liền dứt khoát đóng miệng.

Cả một buổi sáng sau khi đã trải qua hết bận rộn, An Hồng liền gửi một tin nhắn đến cho Lộ Vân Phàm, hỏi xum chân của anh có đau hay không. Lộ Vân Phàm trả lời hoàn hảo, bảo cô không cần phải lo lắng, An Hồng xem đi động, trong lòng mới hơi hơi ổn định lại.

Sau bữa cơm trưa, cô nhận được điện thoại của Triệu Đức Sinh.

Bọn họ cũng đã hai ba tuần lễ không có liên hệ gì với nhau rồi. An Hồng đột nhiên cảm thấy Triệu Đức Sinh trở nên thật xa lạ.

"Lư Diễm nói với anh rằng kỳ nghỉ đông em đi về thành phố J để tảo mộ, cho nên anh liền không điện thoại cho em. đi đến đàn ông quý ông. An Hồng, chuyện lần trước, anh thực xin lỗi."

Nghe thấy lời xin lỗi của anh, có trong nháy mắt An Hồng cảm thấy mê mang. Cô ngẫm nghĩ một lát thì mới nhớ tới lần hai người đã liên lạc với nhau một lần cuối cùng trước đây, hình như là Triệu Đức Sinh đến cửa Phong Nguyên để tìm cô, nhưng đã bị cô cự tuyệt thì phải.

An Hồng nghĩ nghĩ, sau đó hạ quyết tâm nói: "Không có gì! Đúng rồi, chừng nào thì anh có thời gian rảnh, em nghĩ muốn gặp anh một chút, em có chút chuyện muốn nói với anh!"

"Đêm nay anh phải tăng ca rồi, tối ngày mai như thế nào?"

"Có thể."

"Vậy thì ngày mai em không cần phải lái xe, tan việc anh tới đón em!"

"Không cần đâu, anh cứ hẹn địa phương đi, em tự mình đi đến."

"Cũng được, vậy thì đến quán món cay Tứ Xuyên ở gần nhà em đi! Chúng ta sẽ cùng đi đến quán đó."

"Được rồi, sáu giờ rưỡi anh chờ em ở đó đi."

Kết thúc cuộc trò chuyện, An Hồng thở ra một hơi. Ngày mai, cô có thể kết thúc quan hệ tình nhân cùng với Triệu Đức Sinh rồi. Điều này làm cho cô cảm thấy thoải mái, chính là, sẽ không tránh được chuyện bị Lư Diễm oán trách. Cô vừa thông suốt, bất quá, nghĩ đến người đàn ông ở phương xa kia, trong lòng An Hồng liền thấy ngọt ngào.

Cô suy nghĩ đến từng cái từng cái vấn đề cần phải giải quyết. Vấn đề muốn giải quyết từng cái từng cái, sau khi làm xong bước đầu tiên, kế tiếp đó, cô sẽ lo lắng đến chuyện từ chức.

"Quản lý An, quản lý An." Tiểu Cẩm cầm tài liệu đứng ở trước mặt cô, nghi ngờ nhìn phản ứng của cô, sau đó nhìn gò má ửng hồng của An Hồng, "Cái này... cần chị ký tên."

"A, được rồi." An Hồng nhìn nhìn tài liệu, ký một chữ, sau đó hỏi: "Cái này còn cần phải có cả Tổng giám đốc Tân ký tên nữa phải không?"

"Đúng vậy ạ"

"Anh ấy đang văn phòng phải không?"

"Vâng!"

"Vậy cô hãy đưa nó cho tôi, tôi sẽ mang đến đó để giao cho anh ấy."

"Vâng, cảm ơn chị."

An Hồng cầm lấy tài liệu, đi đến văn phòng của Tân Duy. Cô đã nghĩ rồi, sớm muộn gì thì cũng đều phải nói, không bằng cô sẽ nói chuyện cùng với Tân Duy sớm hơn một chút, như vậy buổi tối đỡ phải bị người nào đó ở trong điện thoại đề ra nghi vấn.

Tân Duy vẫn còn đang nghỉ trưa, thấy An Hồng gõ cửa, anh gật đầu nói: "Vào đi."

An Hồng đóng cửa lại, khi cô ngồi xuống đối diện với anh, liền giao tập tài liệu kia cho anh. Tân Duy nhận lấy nhìn nhìn một chút liền ký một chữ xuống dưới. Sau đó anh ngược mặt lên nhìn An Hồng một cái, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Lãnh đạo." An Hồng tận lực làm một tư thái tự nhiên, ngữ điệu bình thản, "Em... em muốn thương lượng với anh một chuyện!"

"Nói đi." Tân Duy miễn cưỡng dựa người vào ở trên ghế xoay. Đối với vị đệ tử đắc ý một tay anh cất nhắc lên này, từ trước đến nay anh luôn thả lỏng.

"Lãnh đạo, em nghĩ muốn từ chức!" An Hồng trực tiếp mở miệng, đối với việc Tân Duy sẽ xuất hiện phản ứng thế nào, cô đã làm xong các kiểu tư tưởng chuẩn bị rồi.

Quả nhiên, Tân Duy ngẩng ngẩng cả người, anh ngồi thẳng thân thể dậy, hỏi lại về không thể tin được: "Cái gì?"

"Em nghĩ muốn từ chức!" An Hồng lại lặp lại một lần nữa. Thậm chí trên mặt cô còn mang một ý cười.

"An Hồng, em đùa giỡn cái gì vậy? Có công ty sẵn đầu người đến lựa chọn em hay sao? Cho em lương một năm được bao nhiêu? Ba mươi vạn à?"

"Chuyện không phải là như thế! Lại nói, giá của em làm sao có thể đến mức nhiều tiền như vậy được." An Hồng nghĩ thật sự nếu có thật như vậy thì tốt quá, cô đã sớm đi rồi.

"Năm ngoài em được cầm bao nhiêu tiền? Thất thất bát bát cũng phải đến mười bảy mươi tám vạn đi, vẫn không vừa lòng sao? Có gì không vừa lòng em cứ nêu ra, anh sẽ đi nói với Lão Ngũ giúp em!"

"Không phải không phải như vậy! Không hề có sự liên quan đến lãnh đạo hay sự đãi ngộ, là về bản thân em có chút việc."

"Chuyện gì mà quan trọng đến như vậy! Đến cả công việc cũng không cần nữa?" Tân Duy có chút tức giận. Tiết Thanh Minh hàng năm An Hồng đều sẽ nghỉ lễ, anh đều có thể lý giải được. Thế nhưng mà lần này, sau kỳ nghỉ lễ trở về, ngày đầu tiên đi làm cô liền đưa ra ý kiến xin từ chức, buộc lòng Tân Duy phải suy nghĩ theo phương diện không tốt.

"An Hồng, có phải là có đồng nghiệp đã đồng hành đến gây sự gì với em hay không? Anh nói cho em biết, sự đãi ngộ của Phong Nguyên tuy không tính là tốt nhất, nhưng ở thành phố T này cũng không phải là không khác biệt. Em đó, một phụ nữ đã hai mươi tám tuổi rồi, không kết hôn không muốn đứa nhỏ, đối công tác như vậy liệu có thích hợp hay không? Đi đến đơn vị nào sẽ cho em mức lương hàng năm cỡ từ mười vạn trở lên như vậy chứ? Em nghĩ muốn sẽ làm lại từ đầu hay sao. Em đừng có nghe những đơn vị khác lừa dối, họ đều là lừa em đấy thôi!"

"Ai dà, lãnh đạo à, thực sự là không có liên quan gì đến chế độ đãi ngộ hết. Em cứ nói thẳng với anh luôn, em dự định trở lại quê nhà rồi."

"Về lại quê nhà? Về thành phố J?"

"Vâng."

"Rồi đi làm thế nào? Nhà cửa của em ở chỗ đó chẳng phải là đều đã bán rồi hay sao?"

"Em có bạn trai."

". . ." Tân Duy choáng váng, nâng cao âm lượng giọng nói: "An Hồng em là đang đùa bốn anh có phải hay không? Bạn trai của em trong thời gian qua chẳng phải là cái người mang họ Triệu đó hay sao, anh ta chính là cái người vẫn thường tới đón em đó sao?"

"Chia tay rồi!"

"Chia tay rồi? Chia tay từ khi nào vậy?"

"Lãnh đạo à, anh tự nhiên trở nên bát quái như vậy từ khi nào vậy? Em đã nói với anh là, em có bạn trai ở thành phố J kia mà!"

"Em vừa trở về quê thời gian mới được có vài ngày? Em em em..." Tân Duy không làm thế nào để phản ứng kịp: "Em không nên đi học cái việc cưới chui như những người trẻ tuổi nhà người ta làm cái gì Người có..."

"Có cái gì kia?" An Hồng không hiểu.

Tân Duy dùng đôi mắt ngắm nghía cái bụng của cô.

"Không có!" An Hồng tức giận, "Lãnh đạo! Tóm lại là em muốn từ chức, thủ tục nên làm cái gì thì làm. Về đơn từ chức thì vào buổi chiều em sẽ đánh đề nộp cho anh. Đương nhiên là em sẽ không đi ngay lập tức, em vẫn có thể tiếp nhận công tác, một mực đợi đến sau khi tòa Cao ốc Sáng Ý mở thầu."

"Cao ốc Sáng Ý?" Tân Duy lại bối rối thêm một lần nữa, "Cao ốc Sáng Ý kia thì có liên quan gì đến em kia chứ? Đó là hạng mục của bộ phận của Vương Mẫn Thanh kia mà? Em... An Hồng! Không phải là em đang có dây dưa với Lộ Văn Phàm của Vũ Hoa đó chứ?"

Liên tưởng đến sự cổ quái của hành trình lần đến Du Thái Hoa ngày đó, còn có một lần đến dự thầu ở thành phố thành phố J lần trước, trong đầu của Tân Duy cũng bị cái ý tưởng điên cuồng kia xuất hiện, lập tức liền thấy phát hoảng.

An Hồng đầu đầy hắc tuyến rồi. Cô cảm thấy đau buồn khi chợt phát hiện ra mình thật sự đúng như lời của Lộ Văn Phàm đã nói, trưởng thành nhưng đầu óc không trưởng thành nhiều thêm một ít.

Mất thấy lúc này nếu càng tỏ thì lại càng đen, An Hồng liền thừa nhận rõ ràng: "Vâng, em và Lộ Vân Phàm đã yêu đương rồi."

Tân Duy cả kinh, cảm thấy như sắp sửa bị rơi xuống rồi. Tuy rằng khi Lộ Vân Phàm đến thành phố T để khảo sát thì cũng có cái gì đó cổ cổ quái quái, anh trao đổi cùng với An Hồng cũng luôn luôn có một loại không khí quỷ dị, nhưng anh luôn luôn lý giải thành, chẳng qua là Lộ tổng sắc dục hun tâm (*), anh ta thêm nhỏ dãi đối với sự mỉa mai của An Hồng mà thôi. Vậy mà, hiện thời đây là cái tình huống gì vậy, An Hồng lại yêu đương cùng với thiếu gia chủ nhân Lộ Vân Phàm của tập đoàn Vũ Hoa rồi hả?

(*) Sắc dục hun tâm: Sắc dục là lòng thương yêu giữa trai và gái bao gồm tình yêu và tình dục. Trong đoạn văn ý muốn nói dục vọng đã lấn át cả lý trí

Tân Duy cầm lấy cái cốc ở trên bàn uống một ngụm trà, ổn định lại tinh thần, nhẹ nhàng hỏi lại: "Thật sự sao?"

"Thật sự!" An Hồng gật đầu, đưa ra một câu trả lời khẳng định.

Tân Duy trầm tư một lát rồi nói: "Anh đã biết rồi, về thủ tục thì em cũng đừng làm vội. Về chuyện này, anh muốn nói chuyện trước cùng với Lão Ngũ một chút đã."

"Lãnh đạo, có thể không nói về chuyện này được hay không?" An Hồng nhìn lại anh, "Em biết là anh lo lắng đến cuộc dự thầu kia. Bất quá anh cứ yên tâm, trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì, Lộ Vân Phàm cũng đã nói với em, anh ấy biết chúng ta vì cuộc dự thầu này mà đã phải làm rất nhiều công việc. Không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì chính là chúng ta trúng thầu. Chuyện này, em thật sự không muốn để cho người khác biết được."

Tân Duy có chút khó khăn, anh hạ giọng nói: "Phải gạt Lão Ngũ sao? Chỉ có em biết anh biết?"

"Vâng! An Hồng gật đầu.

Tân Duy đối với cô mà nói, cũng vừa là thầy, vừa là bạn, cũng vừa là đàn anh. Khi cô tới công ty thì anh vừa mới được tự lập, còn phi thường trẻ tuổi. Cả hai người vài năm qua vẫn luôn phối hợp hiệp trợ lẫn nhau, chung quy so với các đồng nghiệp bình thường hoặc cấp trên coi như càng thêm có chút tình hữu nghị, thâm hậu hơn.

"An Hồng, hạng mục này lớn đến mức độ nào, em có biết không? Nếu như có xảy ra chút vấn đề, anh sợ rằng anh sẽ không đảm đương nổi được."

"Em biết rồi, lãnh đạo. Đối với Lộ Vân Phàm kia, em sẽ giải thích, anh ấy có chừng mực. Anh có thể tin em một hồi hay không, đừng tìm Ngũ Tổng nói. Em và Lộ Vân Phàm sẽ khai thông chuyện này, đến lúc đó có biến đổi gì liền báo cáo cho anh, có được không?"

Tân Duy đắn đo một lát, rốt cục liền gật đầu đồng ý.

"Đơn từ chức em vẫn phải là gửi lên. Nếu người khác hỏi, em cứ nói chuẩn bị trở về quê nhà để phát triển, những cái khác không cần phải nói thêm nữa."

"Cảm ơn lãnh đạo!" An Hồng cười rộ lên, nghĩ buổi tối người nào đó hỏi chuyện này, cô có thể trả lời đúng lý hợp tình, trong lòng đã cảm thấy thoải mái.

Quả nhiên, Lộ Vân Phàm đang nghe An Hồng kể rõ nội dung cuộc nói chuyện giữa cô và Tân Duy, thì liền cao hứng cười rộ lên.

Cô đi làm ngày đầu tiên liền đưa ra chuyện này như vậy, quả thực là anh cũng không hề nghĩ tới. Anh vốn cho rằng, người có tính nết nóng nảy giống như An Hồng, dù sao cũng phải mất vài ngày. Trước còn phải tích đã những công việc hoàn thành tiếp đó lại tìm một cơ hội mới để đàm phán cùng Tân Duy.

Lộ Vân Phàm thừa nhận, động tác hành động của An Hồng rất mạnh, nằm ngoài dự liệu của anh, đương nhiên, cũng làm anh vạn phần kinh hi (vui mừng)

Chỉ là nghĩ đến cô còn phải mất có đến mấy tháng thời gian làm việc tiếp, anh vẫn còn có chút buồn bực: "Em còn phải đợi đến lúc Tòa Cao ốc Sáng Ý mở thầu xong, sau đó mới có thể đi được!"

"Đúng vậy đó, không biết là ai đó đã hoãn cuộc mở thầu từ tháng 4 chuyển sang đến tháng sáu kia đấy."

"Ồ! Anh cũng không biết là ai." Lộ Vân Phàm cười, "Không biết là vì cái gì mà phải làm như vậy đây."

"Đúng như vậy đấy! Anh không biết à, thật là quá ngốc." An Hồng đùa với anh, "Mở thầu lại không thể nói trước, anh cũng chậm rãi ở đó mà chờ đi."

"An An, anh rất nhớ em, mới có một ngày không được nhìn thấy em thôi, mà nah đã cảm thấy quá dài."

An Hồng nở nụ cười, nói: "Trước đây anh còn có nhiều năm không gặp em như vậy, còn không phải đã tới rồi sao."

"Không phải giống như vậy." Anh nghĩ nghĩ, rồi cũng không nói thêm gì đi nữa, còn nói, "Cuối tuần này anh phải đi công tác ở Nghiêm Châu rồi, khoảng cuối tuần, anh sẽ đi qua chỗ của người em!"

"Em tự đi lại là được rồi." An Hồng nhẹ giọng nói, "Hiếm khi có được thời gian như vậy. anh cứ nghỉ ngơi một chút, buổi tối thứ sáu tuần sau em sẽ

qua anh."

"Được!" Lộ Vân Phàm nằm ở trên giường, nghe âm thanh vọng ra từ trong di động, từ từ thờ dài, "Còn tới mười một ngày nữa, anh mới lại được nhìn thấy em! An An, thật sự, anh rất nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Nhà của anh sẽ là nhà của em!

Editor: Mẹ Bầu

Nghe thấy Lộ Vân Phàm nói như vậy, An Hồng có chút cảm động. Nghĩ nghĩ một lát, cô hỏi: "Chỗ của anh trời đã đổ mưa rồi chứ?"

"Đã mưa rồi."

"Chân của anh..." Lời cô nói còn chưa nói hết, đã bị anh ngắt lời: "An An, anh không sao, Thiên Kinh thường đều hay đổ mưa, đã nhiều năm như vậy rồi, anh sớm đã thành thói quen, em đừng lo lắng đến chuyện này."

Anh nói như vậy, An Hồng cũng đành nuốt lời mình định nói xuống, lại cùng anh tùy ý hàn huyên vài câu nữa, mới chịu tự cúp máy ngủ.

Buổi tối thứ ba, An Hồng đúng hẹn đi tới quán món cay Tứ Xuyên, để gặp mặt với Triệu Đức Sinh.

Triệu Đức Sinh đã ngồi đợi sẵn ở bên chiếc bàn ở gần một cái cửa sổ trong một phòng trang nhã. An Hồng cởi áo khoác ra, sau khi ngồi xuống, cô khách sáo chào hỏi với anh ta.

Nhân viên phục vụ rót trà giúp cô. Triệu Đức Sinh nói: "Đã thật lâu rồi em không đến nhà của anh để ăn cơm, Mấy ngày hôm trước mẹ anh vẫn còn nhắc tới em đó. Khi nào có thời gian rảnh em đến gặp bà một chút đi."

An Hồng cười cười, nói: @MeBau*@ "Kỳ thực, ngày hôm nay em đi đến gặp anh là có chút chuyện, nghĩ muốn nói với anh."

Tay Triệu Đức Sinh nâng chén trà lên hơi dừng lại một chút. Anh ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, nói: "An Hồng, anh biết, gần đây mối quan hệ của chúng ta không được tốt lắm, nhưng mà anh hi vọng em có thể biết, anh thật sự thích em! Lần trước anh khuyên em từ chức, chuyện này anh hi vọng em chớ để ý. Khi đó anh đã nói thiếu suy nghĩ, anh nhận lỗi với em! Chúng ta tiếp tục kết giao với nhau thật tốt, có được hay không?"

An Hồng nhìn chăm chú vào Triệu Đức Sinh, vẫn là chủ động mở miệng: "Đức Sinh, thực xin lỗi, ý em muốn nói là, chúng ta hãy chia tay đi."

Triệu Đức Sinh ngây ngẩn cả người. Lần phía trước anh đã có chuẩn bị tư tưởng chắc chắn, cảm thấy trong lòng An Hồng tựa như có chút chuyển biến, bằng không, cô cũng sẽ không thể mấy tuần lễ liên không chút liên hệ nào với anh. Triệu Đức Sinh cẩn thận phân tích nguyên nhân, diện+dan+le+quý+don+com cũng đã đi tìm Lưu Diễm để tán gẫu, cho là bản thân mình yêu cầu cô từ chức để tổ chức kết hôn, toàn tâm làm chức vị phụ nhân. Đây là điểm mấu chốt đã xúc phạm đến cô.

Triệu Đức Sinh quyết định xin lỗi, hy vọng có thể cứu vãn được hồi ức cảm tình này. Sự vắng mặt này thật sự rất xuất sắc đối với trái tim của phụ nữ.

Không nghĩ tới, cô trực tiếp liền nói ra câu chia tay, giống như phương thức đã hạ quyết tâm vậy. Tựa như cũng không hề lưu luyến một chút nào đối với đoạn tình cảm này, hoàn toàn không có chỗ để cho anh quay về nữa.

Triệu Đức Sinh trừng mắt nhìn An Hồng, quyết tâm đè nén sự tức giận ầm ầm lại bên trong, hỏi: "Có thể nói cho anh biết tại sao không?"

An Hồng bình tĩnh trả lời anh: di@n@đàn①ê@quý@đ@n "Em cảm thấy chúng ta không thích hợp với nhau. Đức Sinh, anh là một người đàn ông rất tốt... chỉ là em không muốn làm trẻ nãi thời giờ của anh."

"An Hồng! Anh hi vọng em có thể cân nhắc lại một lần nữa. Chúng ta... Dù sao cũng đã kết giao được bốn tháng rồi. Anh không biết là giữa hai chúng ta có tồn tại vấn đề lớn gì. Nếu như em cảm thấy anh có chỗ nào làm chưa được ổn, thì em hãy nói với anh, anh có thể sửa đổi!"

"Không, anh rất tốt, là do nguyên nhân của bản thân em." An Hồng nở nụ cười: "Đức Sinh, mấy tháng này thật sự cảm ơn anh! Thật sự là, em thật sự cảm thấy hai chúng ta không thích hợp ở cùng nhau... Cho nên, thực xin lỗi!"

Triệu Đức Sinh sau một lúc lâu không nói năng gì, đột nhiên, anh nở nụ cười, nói: "An Hồng, anh biết, em căn bản cũng không hề yêu anh, có đúng hay không?"

An Hồng không lên tiếng.

"Khi ở cùng với anh, điễn đàn, lễ, quý, đơn tư tưởng của em thường xuyên hay bị phân tán, không tập trung, không biết là em đang suy nghĩ cái gì. Những chuyện ở trong lòng em, cho tới bây giờ em đều không đồng ý muốn nói với anh. Cho dù anh có quan tâm đến em như thế nào, đối xử với em tốt như thế nào, nghĩ biến đổi biện pháp làm thế nào để cho em cảm thấy vui vẻ, tâm tư của em cũng chưa từng bao giờ đặt ở trên người anh, có đúng hay không?"

"Thật sự là em cũng đã nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với anh." An Hồng nói.

"Cái anh cần không phải là chuyện là kết hôn! Thứ anh cần chính là tình cảm! Là trái tim của em kia!" Nghe thấy những lời nói kia của An Hồng, Triệu Đức Sinh rốt cuộc không thể kiềm chế bình thường được nữa, liền lớn tiếng nói, "An Hồng! Em có biết hay không! Em là con người không có trái tim! Thứ em nghĩ muốn bắt quả chi là một cuộc sống an ổn! Là một đối tượng thích hợp để em kết hôn! Em cần bản cũng không biết yêu! Không có tâm hôn! Em chính là người không có trái tim!"

Trong phòng ăn mọi người đều nhìn lại về hướng bọn họ bên này. An Hồng ngồi không nhúc nhích, nhìn Triệu Đức Sinh ở phía bàn đối diện đang tròn mắt nhìn cô mà rống to. Đột nhiên A Hồng chợt nhớ tới một chuyện ở trong quá khứ. Có người, cũng từng nói với cô một câu nói giống như thế này... Ở một nơi, khi ấy đang vào mùa lá rụng, người ấy với khuôn mặt đầy tuyệt vọng, dùng một loại ngữ điệu gần như là tàn khốc để nói với cô: "Em có biết không? An Hồng, em là một người không có trái tim."

Giờ đây lại là một chuyện giống như đã xảy ra hồi trước rất lâu rồi... An Hồng cười khở một tiếng, nói với Triệu Đức Sinh: "Thực xin lỗi, em biết là em không đúng, là em đã phụ bạc anh! Chỉ có điều, những gì em muốn nói với anh thì em đã nói xong rồi. Triệu Đức Sinh, anh thật sự là một con người thật ưu tú, em chúc anh được hạnh phúc."

Nói xong, cũng không chờ Triệu Đức Sinh phản ứng lại, An Hồng nhấc chiếc áo khoác lên, cầm chiếc túi của mình, rồi sau đó rời khỏi nhà hàng.

Đột nhiên cô có ý nghĩ không muốn về nhà.

An Hồng lái xe đến một quán bar ở thành phố T. Đường đi đến nơi này không dài lắm, đây đã từng là nơi mà cô gửi gắm tình cảm của mình. Có một đoạn thời gian rất dài, cô thậm chí còn có mối quan hệ phi thường hữu hảo cùng với mấy ông chủ của quán rượu này. Cô thường xuyên qua lại ở trong đó, từ lượng gần như vượt ngàn chén không say, còn nói chuyện phiếm vô nghĩa cùng với người xa lạ. Đương nhiên cũng có đàn ông có tư tưởng có ý đồ với cô, nhưng bởi vì không chuốc cô say được, cô lại là chỗ quen thuộc nơi quán bar, có ông chủ làm chỗ dựa, cho nên An Hồng cũng chưa từng bao giờ bị người khác chiếm tiện nghi.

An Hồng uống một hồi, uống rất nhiều, uống đến mức nôn ra rượu, thế nhưng chính là cô uống vẫn không say. Cô đã từng ảo tưởng mơ bản thân mình có một ngày cũng có thể say rượu đến mức thành một bãi bùn nhão, đến bất tỉnh nhân sự, giống như người khác vậy, thế nhưng mỗi lần cô đều bị phí công.

Một mình uống rượu ở trong quán bar đến hơn mười một giờ đêm, An Hồng thuê xe về nhà.

Tắm rửa xong nhào lên trên giường, An Hồng mới nhớ lại buổi tối vẫn còn chưa gọi điện thoại cho Lộ Vân Phàm.

Lấy điện thoại cầm ra tay, vừa nhìn đã thấy, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhớ và tin nhắn cô chưa đọc. Quán bar quá ồn, cô căn bản không hề nghe thấy.

An Hồng bấm số điện thoại của người đàn ông kia, chuông chỉ vang một tiếng, anh đã liền nhận cuộc gọi.

"Em đã đi đến nơi nào rồi hả ? Tại sao lại không nghe điện thoại chứ?" Lộ Vân Phàm có chút tức giận. Suốt cả một buổi tối anh không thể nào liên lạc được với An Hồng. Chuyện này đã làm cho anh đứng ngồi không yên, thậm chí trong đầu anh đã từng nổi lên ý nghĩ lập tức đặt mua tấm vé máy bay, bay đến đó để tìm cô. May mắn, rốt cục An Hồng cũng đã gọi điện thoại trả lời rồi.

"Em uống nhiều quá!" An Hồng cười rộ lên, "Lộ Vân Phàm, anh đang làm gì vậy?"

"Uống nhiều quá? Uống ở đâu vậy? Vì sao lại uống? Uống cùng với ai?" Lộ Vân Phàm hỏi liên tiếp mấy vấn đề, ảo não không sao chịu được.

Bộ dạng say rượu của An Hồng liền tan biến mất. Cô ngồi dậy chăm cho mình một liều thuốc lá, đáp lại: "Một mình, đi đến quán bar, em không sao, đã thuê xe trở về."

"An An!" Lộ Vân Phàm thờ dãi: "Em làm sao vậy?"

"Không có việc gì đâu, em vẫn thường đi quán bar mà, từ lượng của em thế nào, không phải là anh không biết."

"Uống nhiều như vậy sẽ làm tổn hại đến sức khỏe." Anh đè nén ngữ điệu nói, lại hỏi một câu nữa: "Em làm sao vậy? An An, hãy nói với anh."

"Lộ Vân Phàm! Em báo cáo cho anh tin tức tốt nhất! Hôm nay em đã nói chuyện chia tay với Triệu Đức Sinh rồi !" An Hồng cười ha ha.

"..." Lộ Vân Phàm đen mặt lại, "Chia tay thì chia tay rồi! Người đó đáng giá để em đi uống rượu không? Em như vậy là luyến tiếc hẳn phải không?"

"Không có mà, anh nghĩ cái gì đâu đâu ấy!" Đầu óc An Hồng không còn được rất minh mẫn, nói, "Hành động của em như vậy có phải là thật nhanh nhẹn hay không? Có phải là anh hẳn là nên khen ngợi em hay không, hả?"

Lộ Vân Phàm cảm thấy đau đầu. Anh biết lúc này có nói gì đi nữa thì An Hồng cũng không thể thông suốt được, rõ ràng anh cần phải bậy bạ theo cô: "Đúng như vậy, đúng như vậy. Vậy kế tiếp theo thì em dự định làm cái gì nữa đây? Bán nhà cửa, bán xe?"

"Như vậy không được!" An Hồng vội vàng lắc đầu, "Xe có thể bán, nhà ở Tiêu Lâm cũng có phần, không thể được bán được. Đây là..." Cô lại đánh ợ hơi rượu: "Quà cưới em cho con bé!"

"Vậy nếu như em không bán nhà cửa, trở về thành phố J thì em sẽ nghỉ ngơi ở đâu đây? Em lại không tiền để mua phòng ở mới." Lộ Vân Phàm cười hỏi cô, thừa dịp đầu óc cô đang ở thời điểm hồ đồ, trêu đùa cô như vậy anh cảm thấy rất thú vị.

"Ồ nhỉ! Ở đó em đã không còn nhà ở nữa rồi." Giọng nói của An Hồng liền thấp xuống, "Lộ Vân Phàm, phòng ốc của anh cho em mượn ở, cùng lắm thì em sẽ trả tiền thuê nhà cho anh!"

Nghe thấy giọng điệu đáng thương tội nghiệp này của cô, Lộ Vân Phàm nở nụ cười: "An An, nhà của anh cũng sẽ là nhà của em. Anh luôn luôn ở đây để chờ em trở về cùng sống."

An Hồng trầm mặc thật lâu, Lộ Vân Phàm lại hỏi: "Tại sao em không nói chuyện gì nữa?"

An Hồng lau chất lỏng nơi khóe mắt không hiểu sao lại đột nhiên tràn ra, nói: "Lộ Vân Phàm, anh còn nhớ hay không, có một lần chúng ta đi đoán số mạng, ông lão kia đã nói trong cái tên của em có hai cái lọng che. Lọng che như vậy chính là nhà ở, ý tứ là có nhà. Ông ấy đã nói nếu trong tên của em chỉ có một chiếc lọng che thôi, thì em sẽ có một đời sống an ổn, cả nhà an khang. Nhưng bởi vì tên em có những hai cái lọng, hơn nữa chữ An thuộc hành Thổ, chữ Hồng thuộc hành Thủy. Thổ khắc Thủy, cho nên cả đời em sẽ không có nơi nương tựa, trên lưng treo hai cái lọng như vậy, cả đời lang bạt kỳ hồ, cả đời vô gia cư."

"Em đi tin vào mấy cái chuyện ma quỷ kia của lão già đó sao?" Âm điệu của Lộ Vân Phàm đã vồng lên cao: "Lão già kia là muốn em mua cái bùa hộ mệnh chó má của lão, cho nên mới nói hươu nói vượn như vậy!"

"Anh không biết là ông ấy nói như vậy là rất có đạo lý hay sao?"

"Cái loại đạo lý chó má!" Lộ Vân Phàm tức giận, "An An, khi đó anh đã nói cho em biết, đừng tin vào những loại chuyện đó! Thứ mà em phải tin chính là bản thân của em, là anh! Nhà của anh đây cũng sẽ là nhà của em, vĩnh viễn đều như vậy!"

"Lộ Vân Phàm..." An Hồng nghẹn ngào, không biết nên nói với anh gì thêm nữa. Cô chỉ cứ lặp đi lặp lại, từng lần gọi tên của anh, "Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm..."

Lộ Vân Phàm nhẹ giọng dỗ dành An Hồng, một lát sau, phát hiện ra đầu điện thoại bên cô không có âm thanh nữa, anh biết, cô đã ngủ rồi.

Cúp điện thoại, Lộ Vân Phàm ngồi ngẩn người ra trong chốc lát, lại bấm khác một số điện thoại khác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64-2: Nhà của anh sẽ là nhà của em! 2

Editor: Mẹ Bầu

Thứ sáu, An Hồng tan tầm, vừa đi ra khỏi tòa nhà liền gặp được Triệu Đức Sinh đang chờ đợi ở cửa.

Cô có chút kinh ngạc, Triệu Đức Sinh nhìn thấy cô liền bước nhanh đi tới, nói: "Anh nghĩ muốn nói chuyện với em"

An Hồng kéo chặt chiếc áo dệt kim hồ cổ nhìn anh ta, nói: "Triệu Đức Sinh, em cảm thấy giữa hai chúng ta đã không còn có chuyện gì hay để nói với nhau nữa rồi!"

Triệu Đức Sinh hít vào một hơi, nói: "An Hồng, anh đã suy nghĩ rất cẩn thận, lý do của em không chấp nhận được. Lúc trước hai chúng ta còn tốt đẹp là thế, em chỉ với một câu nói không thích hợp kia mà đã nghĩ muốn chia tay với anh hay sao? Anh nói cho em biết, anh không tin!"

"Có tin hay không là tùy anh thôi!" An Hồng biết mình đuối lý, quay đầu đi tới bãi đậu xe, Triệu Đức Sinh lập tức đuổi theo cùng đi tới.

"An Hồng! Cho anh thêm một cơ hội lần nữa đi! Anh làm sai chuyện gì em hãy nói với anh, anh cũng có thể sửa đổi! die,n;da.nlze.qrydo/mn, Hoặc là,

em hãy nêu ra cho anh một cái lý do để cho anh tâm phục khẩu phục!"

An Hồng dừng bước chân lại, quay đầu nhìn anh: "Không có lý do gì, không hề có lý do gì hết! Có lẽ anh nói không sai, em không hề yêu anh. Lý do này đã đủ hay chưa vậy?"

Triệu Đức tức giận đến quá, lớn tiếng nói: "Không hề yêu anh hay sao? Vậy suốt mấy tháng qua, em cùng với anh như vậy được coi là cái gì? Hà?"

"Triệu Đức Sinh, chúng ta có thể tụ họp được với nhau, cũng có thể chia tay nhau vui vẻ, có được không?" An Hồng nhìn xem chung quanh. Lúc này đã tan việc, nơi cửa ra vào của Phong Nguyên đều là những đồng nghiệp đang chuẩn bị về nhà. An Hồng, cô hạ thấp giọng nói, diễn đàn Lê Quý Đôn "Em biết là em có lỗi với anh, em đã cẩn thận nghĩ rất kỹ rồi, hai chúng ta thật sự không thích hợp với nhau!"

Triệu Đức Sinh kéo cánh tay An Hồng lại, kéo cô tới gần trước thân mình, nói: "An Hồng, anh tự hỏi, thấy mình không có bất kỳ chuyện gì có lỗi với em. Vậy mà bây giờ em chỉ với một câu thực xin lỗi muốn chia tay như vậy thôi, coi như là xong hay sao? Em coi anh là cái gì? Là một người để em tiêu khiển khi nhàn chán hay sao?"

An Hồng giãy giụa một chút. Lực nắm tay của Triệu Đức Sinh rất lớn, cô không thể nào tránh ra được, đành phải kêu to: "Buông em ra!"

Đột nhiên có một bàn tay mạnh mẽ giữ cổ tay của Triệu Đức Sinh lại. Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai An Hồng: "Buông cô ấy ra!"

Cái tay kia hơi liền dùng lực, liền khiến cho Triệu Đức Sinh phải buông lỏng bàn tay đang nắm lấy cánh tay của An Hồng ra.

An Hồng kinh ngạc ngẩng đầu, *dyan(lee^qu.donnn), liền nhìn thấy bên người mình có một người đàn ông trên người mặc bộ quần áo màu đen.

Sắc mặt của Lộ Vân Phàm ồ dột, anh ôm chặt lấy bả vai của An Hồng, dán chặt vào thân thể của chính mình, vẻ mặt không hề thay đổi nhìn sang Triệu Đức Sinh.

Triệu Đức Sinh nhìn qua An Hồng, lại nhìn sang Lộ Vân Phàm, đột nhiên giống như đã hiểu ra cái gì. Anh ta cười lạnh một tiếng, nói: "Thì ra là thế, An Hồng, tôi cũng biết là có nguyên nhân khác mà, hóa ra là cô đã câu được một con rùa vàng."

"Triệu Đức Sinh! Anh đang nói hươu nói vượn cái gì đó?" An Hồng tránh ra khỏi cái ôm của Lộ Vân Phàm, lớn tiếng nói.

Triệu Đức Sinh chỉ vào Lộ Vân Phàm, nói: "Tôi đang nói hươu nói vượn? Một tháng trước, diễn đàn Lê Quý Đôn cô vẫn còn nói với tôi rằng người đàn ông quê này là khách hàng của công ty của cô! Hiện tại thì sao đây? Cô và hắn ta là quan hệ như thế nào?"

Nghe được cái từ "Người đàn ông quê" này, trong nháy mắt, sắc mặt của Lộ Vân Phàm trở nên âm trầm. Anh mím chặt đôi môi, đang muốn phát tác, chợt nghe thấy người phụ nữ bên cạnh mình lớn tiếng nói: "Triệu Đức Sinh! Đủ rồi đó! Tôi đã nói rất rõ ràng cho anh biết, hai chúng ta đã kết thúc rồi! Đừng thế! Tôi thật sự không hề yêu anh, tôi cũng đã lãng phí thời giờ của anh, tôi nhận lỗi với anh. Nhưng mà, nếu như anh còn dám nói ra một câu vũ nhục nào nữa, tôi tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua cho anh!"

An Hồng ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt sắc bén, hai tay đã nắm chặt thành quyền, để sát tại hai bên thân thể.

Thân thể của cô run rẩy gay gắt, không phải bởi vì cô sợ hãi, mà là vì... cô đang phẫn nộ.

Triệu Đức Sinh bị ánh mắt gần như hung ác của cô làm cho sững sờ một lát. Anh ta khoát tay, lôi kéo lại cổ áo tây trang, gật đầu nói: dĩn đàn Lê Quý Đôn "OK, OK! Lại vẫn là tôi không đúng rồi. An Hồng, tôi cho cô được như ý cô đã ước nguyện. Cái loại người giống như cô, loại người mà khi nhìn thấy tiền là mắt sáng lên, loại phụ nữ mà khi nhìn thấy đàn ông là chỉ muốn lên giường như cô, về sau cho dù là có quỷ trên mặt đất để cầu xin tôi quay lại, thì ông đây cũng không cảm thấy có gì lạ..."

"Rầm!" một tiếng, thân thể của Triệu Đức Sinh đã bị ngã về hướng bên cạnh. Bước chân của anh ta lao đảo, phải vấp và lảo đảo thân thể anh ta mới có thể đứng vững lại được.

Tay trái của Lộ Vân Phàm vung lên một quyền bên trái của mình, ánh mắt của anh lạnh lẽo, ác liệt, cắn răng phun ra một chữ: "Cút."

Triệu Đức Sinh lau quét vết máu tứa ra bên môi bị vừa đánh, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Lộ Vân Phàm, đột nhiên liền vung lên một quyền đánh lại.

Anh rống to: "Ông đây mà lại có thể sợ cái loại người quê như mày sao?"

Trong lòng Lộ Vân Phàm cả kinh. Anh sợ đuôi của bản thân không thể chống đỡ nổi lực đạo của một quyền này, đang nghĩ tới phải làm thế nào để ứng đối, thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Triệu Đức Sinh mắt thấy có điều bất thường, lập tức hãy thu lại một phần lực đạo, nhưng do tốc độ quá nhanh, nắm tay vung ra vẫn bị đập vào trên trán An Hồng.

Trên đầu đột nhiên bị một lực lớn va chạm, khiến An Hồng cảm giác thấy mờ mịt một mảnh, thân thể của cô giống như tờ giấy mỏng liền ngã về phía sau đi, bỗng chốc liền tiến vào một trong lồng ngực vững chắc.

"An An!" Lộ Vân Phàm lớn tiếng gọi, hai tay ôm chặt lấy An Hồng, cảm giác người phụ nữ ở trong ngực giống như đã bị rút mất gân cốt, không giữ nổi được thân mình cứ thế trượt dần xuống đất. Lộ Vân Phàm nhận thấy mình không thể đứng được ổn định, anh dứt khoát chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó ngồi xuống trên mặt đất.

An Hồng cảm giác mình ngay cả mở mắt ra nhìn cũng không thể nào mở ra được nữa. Sự đau đớn lập tức lan tràn ra, trong đầu cô chấn động gay gắt. Cô nhắm lại mắt, nghĩ muốn đưa tay nắm lấy một thứ gì đó, nhưng lại bị một đôi tay nắm giữ gắt gao.

Lộ Vân Phàm gấp đến độ muốn nổi điên. Anh lấy điện thoại từ trong túi áo ra, ngón tay run rẩy bấm số 120. Nhân viên điện thoại hỏi anh địa chỉ, anh ngẩng đầu mờ mịt hướng về Triệu Đức Sinh đứng thẳng rống to: "Tên của đường phố này là gì? Địa chỉ số bao nhiêu?"

Triệu Đức Sinh nói: "Đường xxx, số nhà 58, Cao ốc xxx."

Lộ Vân Phàm thông báo cho nhân viên điện thoại, cúp điện thoại lại nhìn người phụ nữ đang ở trong ngực, hai mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, tay chân vẫn còn hơi run rẩy rất nhỏ.

"An An, An An!" Lộ Vân Phàm cũng không dám vỗ lên mặt của cô, chỉ có thể nhẹ giọng gọi tên cô, gắt gao nắm giữ bàn tay của cô.

Bên cạnh bệnh họ dần dần tụ tập một số người, Nhân viên của Phong Nguyên nhìn thấy An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đều cảm thấy kinh ngạc phi thường. Càng ngạc nhiên hơn nữa là An Hồng vẫn nằm ở trên mặt đất, nửa người trên được Lộ Vân Phàm ôm vào trong ngực. Bọn họ cứ xì xào bàn tán ở bên cạnh, có người lá gan to còn chạy đến bên người Lộ Vân Phàm, ngồi xổm xuống xem xét thương thế của An Hồng.

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn Triệu Đức Sinh. Nếu có thể, anh thực muốn xông tới tháo rời Triệu Đức Sinh thành tám khối. Nhưng mà hiện tại An Hồng vẫn còn đang ở trong lòng anh, mà thân thể của anh cũng không cho phép anh làm như vậy. Lộ Vân Phàm hiểu rất rõ, ngày hôm nay, đừng nói là đánh nhau cùng với một người có thể trạng cường tráng như Triệu Đức Sinh, cho dù ngay cả chỉ là một người đàn ông nhỏ gầy thôi, cũng có thể quật ngã anh dễ dàng.

Lộ Vân Phàm cố gắng tỉnh táo lại, bắt buộc lý trí chiến thắng sự xúc động, cắn răng nhìn Triệu Đức Sinh nói: "Anh có thể đi rồi!"

Triệu Đức Sinh nhìn ánh mắt của mọi người ở chung quanh, nói: "Để tôi cùng anh chờ xe cứu thương."

"Một mình tôi cũng có thể, anh đi đi."

Triệu Đức Sinh nhìn ánh mắt của Lộ Vân Phàm, biết anh cũng sẽ không để ý đến chuyện tiền bồi thường thuốc men, chỉ là đơn thuần không muốn nhìn thấy bản thân anh nữa.

Triệu Đức Sinh cảm giác mình ở tại chỗ này cũng thật sự không có gì thú vị, chính là trong lòng anh vẫn còn đang áy náy, về thể diện cũng sượng mặt, nôm đánh nói: "Thực xin lỗi, vậy thì tôi đi trước, chờ An Hồng tỉnh lại, tôi lại đi đến nhận lỗi với cô ấy. Tiền thuốc men tôi sẽ bồi thường."

"Không cần đâu!" Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh không cần phải xuất hiện nữa đâu."

"Nhưng đây đều là do lỗi của tôi, tôi sẽ đi gặp cô ấy."

"Nếu anh không muốn bị phá sản, tốt nhất là hãy làm theo lời tôi đã bảo." Về mặt của Lộ Vân Phàm đã lạnh xuống được như núi băng vậy, "Đây là câu nói một lần cuối cùng."

Triệu Đức Sinh ngẩn ra, anh nuốt một ngụm nước bọt, gật gật đầu, xoay người lướt qua đám người, rồi rời đi.

Tân Duy tiếp nhận được tin tức, nhưng lúc anh xuống lầu, thì xe cứu thương đã đến.

Nhân viên cứu hộ dùng cáng đặt An Hồng lên xe, Tân Duy thấy Lộ Vân Phàm còn ngồi dưới đất, liền đuổi tay về phía anh.

Lộ Vân Phàm cử động vị trí đùi phải của chính mình, tay trái nắm giữ lấy tay của Tân Duy, chân trái dùng sức, tay phải chống giữ xuống đất đứng lên. Anh thấp giọng nói: "Cảm ơn."

"Không cần phải khách khí."

Tân Duy và Lộ Vân Phàm cùng nhau đưa An Hồng đi đến bệnh viện. Lộ Vân Phàm đồng ý.

An Hồng lúc tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trên giường trong phòng bệnh. Cô xoay xoay cái cổ cũng cảm thấy đầu một trận choáng váng, còn có cảm giác hơi hơi đau đớn.

Tiếp sau đó, tay cô đã bị một đôi tay ấm áp vòng lên.

"An An, An An, em đã tỉnh rồi?"

An Hồng chậm rãi quay đầu sang, liền nhìn thấy Lộ Vân Phàm đang ở bên giường bệnh.

Sắc mặt của Lộ Vân Phàm có chút tiêu tụy, cúc áo nơi cổ áo của chiếc áo sơ mi đen đang mặc cũng đã bị anh cởi bỏ. Trên gương mặt anh tràn ngập

sự sốt ruột và lo lắng.

"Anh có sao không?" Cô hỏi, phát hiện ra giọng nói của mình giống như tiếng muỗi vo ve.

Lộ Vân Phàm nắm chặt tay cô, lắc đầu mỉm cười: "Anh không sao!"

"Em làm sao vậy?"

"Bị chấn động não chút xíu, đã chụp CT (*) rồi, không có vấn đề gì lớn, theo dõi một đêm, ngày mai em sẽ có thể xuất viện."

(*) Chụp CT: Chụp cắt lớp vi tính (còn gọi nôm na là chụp CT theo chữ viết tắt tiếng Anh: CT của Computed Tomography) hay còn gọi là chụp cắt lớp, đây là một phương pháp chụp hình X quang.

"Hiện tại là mấy giờ rồi?"

"Đã rất trễ rồi, sắp rạng sáng."

"Anh nên nghỉ ngơi đi, ngồi chờ đợi thế này, chân anh sẽ bị đau đấy!"

"Anh sẽ không bị đau đâu! An An, anh ở đây với em!"

"Tại sao anh lại đến nơi này vậy?"

"Chủ nhật rồi, sang đây thăm em ngui."

"Không phải anh nói phải đi Nghiễm Châu hay sao."

"An An, em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, bây giờ không phải là lúc để nói đến những điều này!"

"Vâng..." An Hồng nhú nhú mày, đột nhiên nói, "Em muốn ới."

Lộ Vân Phàm hoảng hốt, lập tức đỡ cô chậm rãi ngồi dậy. Theo tư thế thân thể biến hóa, An Hồng lại cảm thấy đầu của mình bị choáng váng gay gắt.

Lộ Vân Phàm một bên ấn vào chuông cứu hộ, một bên cầm lấy thùng rác, An Hồng đi tới gần liền nôn ra một trận.

Bác sĩ nhanh chóng chạy tới phòng bệnh. Chứng kiến tình hình của An Hồng, bác sĩ nhìn một chút, sau đó đơn giản nói với Lộ Vân Phàm: "Nôn mửa là phản ứng bình thường của việc não bị chấn động, dần dần rồi sẽ tốt lên. Anh ở đây theo dõi tình hình của cô ấy, nếu như thấy có những bệnh trạng khác ví dụ như bị co giật, hay chứng động kinh..., thì lập tức rung chuông."

Lộ Vân Phàm gật đầu cảm ơn bác sĩ, lại đỡ An Hồng nằm xuống.

Anh lo lắng đến hồng rồi, nắm chặt lấy tay của An Hồng, nói: "An An, nếu như em cảm thấy trong người có nơi nào không thoải mái, lập tức phải nói ngay với anh đó, nghe chưa?"

"Em không sợ đau." An Hồng miễn cưỡng nâng mí mắt lên, nhìn anh, nói chậm rì rì: "Anh không có việc gì là tốt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Anh thật sự luôn luôn ở đây

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng đứng ở trên quảng trường không có một bóng người, nhìn khắp bốn phía, đều là sương mù mờ mịt một mảnh. Cô nghiêng ngả chao đảo đi về phía trước, muốn tìm được một cái cửa ra, để cho cô đi ra khỏi chỗ này.

Xa xa trong sương mù dày đặc xuất hiện bóng dáng một người đàn ông. An Hồng dừng bước chân lại, chậm rãi tới gần anh.

Cô không nhìn thấy rõ bộ dáng của anh, nhưng mà cô biết, cô nhất định phải tìm được anh, trong lòng có một giọng nói đang nói với cô: An Hồng, An Hồng, bắt lấy anh ấy, không được cho anh ấy rời đi!

Bước chân của cô nhanh hơn, dần dần gần như là chạy. Mắt nhìn thấy khoảng cách với anh càng ngày càng gần, nhưng sương mù trước mắt cô lại càng nồng đậm hơn. Đợi đến khi An Hồng chạy đến nơi lúc trước người ấy đã đứng, thì phát hiện ra anh đã biến mất.

An Hồng mờ mịt nhìn chung quanh, muốn kêu tên của anh, nhưng ba chữ đó lại mắc ngạnh ở trong cổ không thể nào thốt ra ngoài được.

Cô vuron tay, nước mắt rơi xuống không sao dừng được, lớn tiếng gọi to: "Anh ở đâu rồi? Anh ở đâu rồi? Không cần đi... "

Trong óc cô đột nhiên đau đớn kịch liệt. An Hồng ôm đầu ngồi xỏm xuống. Cô lớn tiếng kêu to, cổ họng khàn khàn nỉ non, die,n;da.nlze.qurydo/mn, nhưng chung quanh vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này, có người đi đến trước mặt cô, dừng bước.

An Hồng cúi đầu, nhìn thấy trước mặt bên dưới chiếc quần dài màu đen kiểu nam giới, lộ ra đôi giày da màu đen. Cô mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Sương mù dày đặc chẳng biết đã tan đi từ lúc nào. Ánh mặt trời chiếu sáng khắp trên mặt đất, rọi chiếu thẳng vào ánh mắt của An Hồng, làm cho cô không thể thấy rõ được gương mặt phản quang của anh. Cô run run rẩy rẩy vuron tay ra, nói: "Anh ở nơi này sao?"

Người đàn ông cười, nói: "Anh ở trong này."

An Hồng nhìn mình tay của mình đưa ra, nhưng cũng không được anh nắm giữ lấy. Cô lại cúi đầu, ôm lấy đầu óc của mình nói: "Đầu em đau quá."

"Không có chuyện gì, em sẽ khỏe lại rất nhanh thôi!" Người đàn ông dịu dàng nói với cô.

Chờ đến khi sự đau đớn trong đầu đã trở lại bình thường một lúc, An Hồng mới chậm rãi đứng dậy. die>n, d<an, k<e. qu>y. d<on Bỗng nhiên cô phát hiện ra, người đàn ông ở trước mặt mình lại biến mất rồi.

Cô chạy đuổi theo giống như đã bị phát điên lên vậy, hai bàn tay nắm lấy tóc của mình, mắt tròn tròn xoay quanh tại chỗ.

Cảnh vật chung quanh xuất hiện cực kỳ nhanh, một lúc là ở nơi ngõ nhỏ của thôn Hạnh Phúc, với lũ trẻ con đang chơi đùa trên đất trống, một lát nữa lại là cây hóc tại cửa lớn của trường trung học Ngọc Lan, một lát nữa lại là trạm xe bus ở tại cửa tiểu khu, một lát sau lại là bãi bơi dập dòn sóng xanh, một lát nữa thì là sân thể dục của trường học. Đến cuối cùng, ngừng lại ở trên một cái bóng trên đường mòn trong rừng với cây cối hai bên xanh um tươi tốt. Người đàn ông đứng ở trước mặt cô, để lại cho cô một bóng lưng cao lớn. An Hồng bước từng bước một đi về phía anh, khi cô vuron tay sắp chạm được vào lưng anh, thì đột nhiên anh liền trở nên mỏng lung. Thân thể của anh dần dần trong suốt, cho đến sau cũng liền hóa thành một luồng khói nhẹ.

Cho đến cuối cùng, An Hồng cũng không thể nhìn thấy rõ được gương mặt của anh, không thể nào gọi lên tên của anh được.

Trong đầu cô lại xẹt qua một chút đau đớn bén nhọn. Dưới chân cô chông chênh... Cô dứt khoát nhắm mắt lại nờ nự cười tiêu điều lạnh lẽo, die>n, đàn, l<e. q<u>y. đồn mặc cho thân thể của mình giống như một con diều giấy đứt dây ngã nhào xuống mặt đất. Cảm giác tuyệt vọng cảm giác chiếm cứ lấy trái tim của cô, cô nghĩ cứ đi như vậy mãi.

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ cầm chặt lấy tay cô, giữ lại thân thể của cô đang không ngừng trượt xuống. Có một giọng nói đang không ngừng gọi cô: "An An! An An!"

Phút chốc An Hồng mở to mắt ra, lúc này cô mới phát hiện ra là mình đã ở trong một giấc mộng.

Lộ Văn Phàm ngồi ở bên cạnh giường bệnh của An Hồng. Nhìn thấy người phụ nữ trên giường mở hời đầy đầu tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, anh liền nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm,

Anh nhanh chóng nắm lấy tay cô vào trong tay của mình, nói: "An An, em đã tỉnh rồi chứ? Em làm sao vậy? Vừa rồi em cứ luôn luôn ở đó nói mê sáng."

An Hồng chớp chớp mắt, dĩnđànđề quýđon cảm thấy tình trạng đau đầu của mình đã được hóa giải đi rất nhiều. Cô quay đầu nhìn sang Lộ Văn Phàm, phát hiện trong ánh mắt anh đã có tơ máu, phía dưới hốc mắt đều có hai vàng quầng thâm. Hiển nhiên là anh đã không được nghỉ ngơi trong suốt một thời gian dài.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã mờ sáng, gior tay lên vỗ vỗ vào trán của bản thân mình. Cô hỏi một câu: "Có thể là do em đã gặp phải ác mộng. Anh vẫn luôn luôn ở tại nơi này phải không?"

"Ừ, anh luôn luôn ở đây!"

"Lộ Văn Phàm, suốt cả đêm anh không ngủ sao?"

Anh nhẹ nhàng gõ đầu, nói: "Bác sĩ đã dặn dò anh chú ý quan sát, cho nên anh không dám ngủ."

Trong bệnh viện chỉ có ghế nằm trông ban đêm, thân hình của Lộ Văn Phàm cao lớn, chân lại không khỏe. Chỉ dựa vào ghế như vậy anh không thể nào ngủ được, huống chi, anh căn bản cũng không sao ngủ được.

An Hồng nhìn thấy trên cằm của anh đã mọc đầy râu cằm, có chút đau lòng. Cô vuron tay xoa lên gương mặt của anh nói: "Em đã không sao rồi, lập tức có thể xuất viện, anh trở về hãy ngủ một giấc đi cho thật tốt đi!"

"Để anh đưa em về nhà."

"Không cần đâu!" An Hồng nghĩ nghĩ, nói tiếp, "Anh có thuê phòng ở khách sạn không? Chờ một lát anh đưa em đến dưới lầu là đến nơi rồi, sau đó trở về khách sạn đi ngủ một giấc đi, nhà của em... ở lầu 6."

Lộ Vân Phàm ngẩn ra, lắc đầu cười nói: "Lầu 6 mà thôi, anh có thể đi lên được. Anh có thể đi được lên thang lầu, lần trước lúc đi đến nhà cô giáo Hạ, em chẳng phải đã từng nhìn thấy anh đi rồi đó sao?"

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm, biết là anh đã hạ quyết tâm, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Tần Duy đưa ra ý muốn tới đón An Hồng xuất viện, nhưng An Hồng khéo léo từ chối. Chuyện này cũng không có gì là ám muội, nhưng cô vẫn hy vọng có thể để lộ ra ít nhất một chút. Lộ Vân Phàm giúp cô tiến hành làm thủ tục xuất viện, đỡ cô chậm rãi đi tới cửa gọi xe taxi.

Xe chạy đến dưới lầu tòa nhà của An Hồng, Lộ Vân Phàm dẫn An Hồng đi vào. Anh ngẩng đầu nhìn xem tầng lầu, ôm chặt lấy bả vai của An Hồng nói: "Thời điểm lên thang lầu, em đi trước mặt anh, nhưng anh lại không thể có biện pháp nào để đỡ em được. Tự mình em đi lên thang lầu có được hay không?"

"Có thể chứ." An Hồng cảm thấy mệt mỏi. Cô nỗ lực rời khỏi ngực của Lộ Vân Phàm, thân thể đứng thẳng lên, nói: "Anh thật sự không cần đưa em đi đâu, một mình em tự đi được, sẽ không có việc gì hết!"

Ánh mắt của Lộ Vân Phàm dần dần trở nên âm trầm xuống, anh nói: "Sẽ có người tới giúp đỡ em sao?"

An Hồng sừng sốt, lắc đầu nói: "Không có, ở chỗ này em không có người thân thích."

"Vậy khi em đói bụng thì làm sao bây giờ?"

"Thì em gọi đồ ăn mua ngoài."

"Em còn đang bị bệnh đó!"

"Trong khách sạn cũng có bán cháo mà."

Lộ Vân Phàm nheo lại mắt nhìn cô, nói: "An An, trong nhà em không phải là có cái gì bí mật nên không thể cho ai biết đấy chứ? Cho nên em mới không muốn để cho anh lên đó, đúng không?"

"Không có mà." An Hồng vốn là đang đau đầu, lúc này đau đầu lại càng tăng thêm, khoát tay nói, "Vậy thì đi thôi, chính anh cần phải cẩn thận một chút khi đi thang lầu đó."

An Hồng đi phía trước, Lộ Vân Phàm đi theo ở sau lưng cô. Hai người cùng nhau bò lên bậc thang lầu.

Đầu An Hồng mơ mơ màng màng, nặng trĩu. Cô vẫn còn muốn đi ngủ. Có lẽ là bởi vì đã gần như một ngày một đêm cô không ăn cái gì, nên mới cảm thấy đói, tay chân đều mất hết khí lực. Đi đến chỗ rẽ lầu ba, cô quay trở lại nhìn Lộ Vân Phàm.

Tay trái của anh vịn vào tay vịn, tay phải xách theo cái túi của An Hồng, cúi đầu bước từng bước một, đi đứng thật cẩn thận.

Vị trí bị cắt ở đùi phải của Lộ Vân Phàm bị cắt cao, cho nên anh không có đầu gối. Anh lựa chọn dùng loại chân giả được nhập khẩu, chuyển dịch áp đầu gối, loại này có thể thay thế cho đầu gối.

Khi anh đi thì tính chống đỡ được ổn định có thể linh hoạt cùng đồng đưa phần chân, có thể đạt tới mức độ cao nhất để cho anh đáng đi của anh được tự nhiên. Thế nhưng khi anh lên xuống thang lầu, bước chân của anh vẫn không thể nào giống được cách đi như người bình thường. Cứ phải chân trái giẫm lên một bậc đứng vững đã, sau đó lại kéo đùi phải nhắc tới vị trí song song cùng với chân trái, sau đó lại di chuyển chân trái đi lên trên.

Cho nên, bình thường khi Lộ Vân Phàm đi lại vẫn có chút hơi chậm chạp và không được linh hoạt. Thế nhưng khi anh đi thang lầu, có thể nhìn ra rất rõ ràng, đùi anh có vấn đề lớn.

An Hồng nhìn thấy bộ dạng anh đi như vậy, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót. Cô nhớ tới Lộ Vân Phàm của rất nhiều năm trước, khi lên xuống trên thang lầu đều không bao giờ chịu đi cho từ từ. Anh gần như là vừa chạy vừa nhảy, vừa sải bước đi từ 2 đến 3 bậc thang lầu. Có đôi khi nghịch ngợm, anh còn có thể ngồi ở trên tay vịn thang lầu của trường học, giống như đang ngồi ở cầu trượt để trượt xuống dưới vậy. Sau khi xuống đến nơi, anh sẽ lại tiêu sái lắc lắc mái tóc, quay đầu hướng về phía An Hồng lộ ra nụ cười rục rịch.

Anh của hôm nay, lại cần phải đi cẩn thận từng ly từng tí như vậy. Người thiếu niên hăng hái khi đi thang lầu thừa xưa bây giờ đã biến thành bị gió bụi của lịch sử phủ lên, biến thành một nỗi đau lắng đọng trong lòng bọn họ.

Lộ Vân Phàm tựa như cảm thấy ánh mắt của An Hồng. Anh dừng bước lại ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt của anh bình tĩnh, nhìn lên ánh mắt của An Hồng sau đó anh nhoen miệng cười, nói: "Khó coi lắm phải không? Anh ít khi đi thang lầu thế này, về sau vẫn là cần phải luyện tập nhiều hơn một chút."

"Không có mà." An Hồng thu hồi lại tầm mắt, có chút xấu hổ, nói, "Anh cứ từ từ đi sẽ đến thôi mà, chúng ta không bị thời gian cản trở đâu."

Lộ Vân Phàm cười khổ một tiếng, có bảo anh đi mau, thì anh cũng không thể đi mau được.

Cuối cùng cũng đã tới cửa nhà trên lầu 6 của An Hồng. An Hồng lấy chìa khóa ra mở cửa vào nhà. Lộ Văn Phàm theo sau lưng cô cùng đi vào. Anh giương mắt nhìn chung quanh một chút, sau đó hít một hơi khí lạnh.

Căn phòng này của An Hồng không lớn lắm, có nhiều tầng, mặt tiền nơi ở được thiết kế 8 phương, có phòng được xây rất cao, chính là căn phòng này... thật đặc biệt.

Phòng ở trang hoàng không có theo phong cách gì, sàn gỗ thực, vách tường màu trắng, đèn đóm loè loẹt. Trên tường bên cạnh treo bức tranh theo trường phái trừu tượng cổ quái. Đồ dùng trong nhà màu gì cũng có. Nào đen, trắng, lam, cà phê... thậm chí bộ sofa còn là màu da cam chói mắt. Lộ Văn Phàm cảm thấy ánh mắt của mình như đã bị hoa mắt. Anh ngẩng đầu lên, phát hiện thậm chí An Hồng còn làm cái công tỏ vẻ tròn hình vòm theo phong cách Địa Trung Hải. Bên cạnh đó lại bày biện một cái tủ thấp mang phong vị nồng đậm của dân tộc thiểu số.

Lộ Văn Phàm chưa bao giờ biết, hóa ra lấy một cái phòng trống để cho cô gái này đi trang hoàng, cô sẽ làm ra được hiệu quả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-2: Anh thật sự luôn luôn ở đây 2

Editor: Mẹ Bầu

Đến lúc sau anh lại phát hiện, phong cách trang hoàng cổ quái như vậy, tạm thời còn chưa tính là gì, trong phòng của An Hồng lại còn rất lộn xộn.

Phòng khách ở liền một chỗ cùng với nhà ăn. Anh nhìn thấy phải có đến hơn hai mươi cái mặt lớn nhỏ. Trên bàn phòng ăn chỉ bày biện vài chiếc hộp tiện lợi đựng đồ ăn mua ngoài, duy nhất có đôi dưa và chiếc thìa nằm tán loạn ở bên cạnh, còn có mấy cái tách cà phê Starbucks của đồ ăn mua ngoài, xếp hàng ở sát tường với nhau, giống như đang xếp hàng ở trên bàn ăn.

Trên chiếc ghế sofa màu cam ở phòng khách quảng đầy quần áo, gối ôm. Ở giữa có một chỗ trống, vừa nhìn cũng biết đây là ngai vàng của An Hồng rồi.

Trên bàn trà trước ghế sofa có một chút đồ ăn vặt, còn có một khay đựng quả táo sắp thối rữa ra đến nơi, chỗ khác có một chiếc gạt tàn pha lê màu hồng, bên trong chất đầy đầu mẩu thuốc lá dài nhỏ màu trắng, bên cạnh còn có nửa bình rượu đỏ cùng một cái chén không vẫn còn chút rượu đỏ trong đó.

Lộ Văn Phàm cảm thấy đau đầu. Anh nhìn An Hồng đang ở đôi đôi dép lê, giống như người cảm thấy không có việc gì vậy, không nhận được liền nói: "Em cứ sống một mình ở đây như vậy hay sao?"

An Hồng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh phòng, gật đầu nói: "Đúng vậy đấy, như thế nào?"

"Trước kia chẳng phải em là một người chịu khó vào bậc nhất hay sao, hiện tại thế nào lại lười như vậy chứ?" Lộ Văn Phàm không hề đòi gậy, anh trực tiếp đi vào trong nhà. Lúc đi ngang qua tủ lạnh, anh bị thứ gì đó ở trên cửa tủ lạnh hấp dẫn.

Trên cánh cửa tủ lạnh dán hai mươi mấy cái dán hình phim hoạt hình tủ lạnh. Phía dưới từng cái đều đề lên một tờ giấy dán tiện lợi. Ở trên những tờ giấy đó, An Hồng lung lung loạn xạ đủ thứ ghi nhớ, chữ viết chỉ chít lủi rủi vào nhau, khiến cho người ta không thể thấy rõ được.

Lộ Văn Phàm đi tới gần, dinendian.loqidJon, vội vàng đảo qua mấy tấm sau, chú ý tới một tờ giấy tiện lợi dán thêm ở bên phải có viết: 11. 03. 14, Thứ hai, tập đoàn Vũ hoa lại có người đến khảo sát, phiền chán!

Mặt sau vẽ hình một cô gái trẻ mái tóc tết tóc đuôi ngựa với biểu cảm nổi giận đùng đùng.

Lộ Văn Phàm cảm thấy có một chút vạch đen. Anh lại nhìn đến mặt khác của một tờ giấy khác, trên đó viết: 11. 03. 25, Thứ sáu, phải cùng đầu đất đi xem Du Thái Hoa ! Buồn bực...

Mặt sau là hình vẽ một cô gái trẻ với khuôn mặt uể oải, than thở.

Khóe miệng Lộ Văn Phàm thoáng giật giật nhẹ nhẹ, lại nhìn đến một tờ giấy khác dường như là mới nhất: 11. 04. 22, Thứ sáu, buổi tối bay đến thành phố J, đi gặp anh.

Lúc này đây, hình vẽ trẻ kia có đôi mắt cong cong, nở nụ cười đến thật đáng yêu, trên đầu còn bay ra một trái tim nho nhỏ.

Lộ Văn Phàm đột nhiên liền nở nụ cười, ngón tay sờ lên cái khuôn mặt đang cười túm túm kia, trong lòng anh chợt thấy ấm áp mềm mại.

An Hồng đi đến bên cạnh tủ lạnh, hỏi: "Anh nhìn cái gì đấy?"

Lộ Vân Phàm đi ra ngoài bóng lưng cứng đờ, anh quay đầu nói: "Anh không thể ngủ ở chỗ này hay sao?"

An Hồng kinh ngạc nhìn lại anh, vẻ mặt của anh thật nghiêm túc, lông mày khóa chặt ở cùng nhau, vẻ mặt đầy mất hứng. An Hồng nở nụ cười, đi lên ôm lấy anh, nói: "Đương nhiên là có thể."

Nghe được câu trả lời của cô, lúc này Lộ tổng mới cảm thấy vừa lòng, nở nụ cười đầy sự đắc ý.

An Hồng tắm rửa xong, Lộ Vân Phàm đã dùng nồi áp suất ninh ra được một nồi cháo trắng rồi. Anh và An Hồng ngồi đối diện với nhau cùng ăn cháo. Anh nhắc nhở cô chú ý cháo nóng. Lộ Vân Phàm nấu cháo nấu nhanh, vẫn còn chưa kịp ninh nhừ, ăn vào giống như là một chén nước com lưa thưa, thế nhưng mà An Hồng lại cảm thấy rất thơm ngon.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Lộ Vân Phàm đang cúi đầu ăn cháo, mái tóc đen của anh từ trên trán rủ xuống, An Hồng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt của anh. Bờ vai của anh rộng lớn, cánh tay rắn chắc. Ngón tay thon dài cầm cái thìa, khớp xương hơi nhô lên. Lộ Vân Phàm có một đôi tay nhìn rất đẹp mắt, đây là điều mà An Hồng trước kia đã phát hiện ra rất sớm. Hương cháo nhẹ nhàng vờn quanh ở bên người bọn họ, làn hơi nóng màu trắng từ trong chén uốn lượn dâng lên. An Hồng có một loại cảm giác hạnh phúc lan tràn ở đầu quả tim của mình. Cô cảm thấy hai người ở chung như vậy, làm gian phòng lạnh lùng này bỗng chốc liền sinh ra một sự ấm áp của gia đình.

Uống xong cháo, An Hồng nói Lộ Vân Phàm cầm chén bỏ vào trong bồn rửa là được. Cô thúc giục anh mệt mỏi rồi nên chạy nhanh tắm rửa một cái để còn đi ngủ.

Cô đã giúp anh chuẩn bị bàn chải đánh răng mới, chiếc khăn lông mới, rồi sau đó anh phủ lên đầu mình, xoa xoa thất lưng đi về hướng phòng ngủ. Lộ Vân Phàm đi vào trong phòng vệ sinh tắm rửa.

An Hồng đang buồn ngủ nằm ở trên giường, đột nhiên nghe thấy tiếng của Lộ Vân Phàm ở bên ngoài gọi tên của cô.

Cô lập tức đứng lên đi đến phòng tắm. Cô phát hiện Lộ Vân Phàm chính là đã cởi bỏ áo gió, mặc áo somi cùng quần tây đứng ở bên cạnh chiếc chậu rửa mặt. Anh nhìn An Hồng, sắc mặt thật mất tự nhiên. An Hồng kỳ quái hỏi anh: "Có chuyện gì vậy?"

Lộ Vân Phàm mắt khép hờ, thấp giọng nói: "An An, anh không mang theo gậy chống, hơn nữa... phòng tắm của em anh rất khó tắm rửa. Em có chiếc ghế dựa bằng nhựa gì đó để ngồi tắm hay không, khi tắm để cho anh ngồi một chút?"

Trong lòng An Hồng liền nhảy dựng lên, nhìn quanh trong phòng tắm trừu lụi có tường gạch men sứ chật hẹp cùng với chiếc vòi sen hình quạt, nháy mắt liền hiểu ngay. Cô nói: "Ghế dựa nhựa, ở đây em thật sự là không có, nếu không... Nếu không anh trở về đi."

Lộ Vân Phàm ngậm miệng giương mắt nhìn cô, cắn răng nói: "Em đang bị bệnh, anh không đi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Thôi, không có việc gì, anh đứng cũng có thể tắm rửa được."

An Hồng nhìn biểu tình có chút khoa trương của Lộ Vân Phàm, nói: "Ước chừng cây gậy chống của anh cũng không mang đi đâu, anh đi đường nào vậy?"

"..."

"Lộ Vân Phàm, để em giúp anh tắm rửa nhé?"

"... Không cần." Sắc mặt của anh trầm xuống.

An Hồng đi qua, quây chặt lấy hông của anh, cười nói: "Tại sao chứ? Anh vẫn còn có thể thẹn thùng nữa cơ đấy? Chẳng phải trước kia mình cũng đã từng tắm rửa cùng nhau đó sao?"

"..."

Người nào đó mặt đã thật sự đỏ rực.

Phòng tắm của nhà An Hồng vốn không phải là nhỏ, chỉ vì nó bị cô nhét vào trong đó một cái bồn tắm lớn, cho nên mới trở nên có chút chật chội, nếu lại đặt ở đó một cái ghế thì đến xoay người cũng khó khăn. Sau khi cởi áo ra, Lộ Vân Phàm rõ ràng an vị ở trên mép bồn tắm, chậm rãi cởi quần dài của mình ra. Theo ông quần bên trái, chân trái của anh từ bên trong lộ ra, đùi phải cũng là trực tiếp tuột ra theo chiếc chân giả, trên đoạn chân không được dài lắm vẫn còn đang mặc chiếc tất mạng lực đàn hồi. An Hồng đứng ở một bên, nhìn thấy động tác của Lộ Vân Phàm, có chút phản ứng không kịp.

Đây là lần đầu tiên, anh cởi quần khi đang ở trước mặt cô, trực tiếp bại lộ thân thể không trọn vẹn của bản thân. Lúc trước, khi An Hồng cùng anh chung sống hai ngày hai đêm, cũng đã từng thấy đùi của anh, thế nhưng cô cũng chưa có thể nhìn cho kỹ đã bị anh che đậy đi rồi. Lúc này đây, rõ ràng cô đã thấy rõ. Trên bắp chân trái của Lộ Vân Phàm, dưới những sợi lông tơ trung cho nam tính, có một chút những vết sẹo nhọt nhọt uốn lượn. Những thứ này đều là dấu vết do năm bị gãy xương cùng vết giải phẫu sau này lưu lại. Nhất là ở trên đầu gối, còn giữ lại rất rõ ràng dấu vết giải phẫu.

Lộ Vân Phàm luôn luôn cúi đầu, sau khi anh cởi chiếc tất có lực đàn hồi của đùi phải xong, phần chân bị cụt của anh liền hiện ra hoàn toàn ở trước

mặt An Hồng. Trong lòng An Hồng nhanh chóng hít thở không thông. Cô thừa nhận, cô vẫn không có thói quen nhìn thấy thân thể của anh như vậy, không có thói quen nhìn thấy cái bộ dạng này của anh. Lộ Vân Phàm ở sâu thẳm trong ký ức thâm căn cố đế của cô chính với hình ảnh Lộ Vân Phàm bây giờ thật không thể nào liên hệ được với nhau.

Lộ Vân Phàm hợp quần dài với chân giả để qua một bên, hai tay chống bên bồn tắm, chân trái dùng sức liền đứng lên. Nhìn thấy chiếc vòi sen trong phòng ở xa vài bước, hai tay của anh chống đỡ sau đó dùng chân sau nhảy tới.

An Hồng liền phát hoảng, chạy nhanh tới đỡ lấy Lộ Vân Phàm, nói: "Anh làm cái gì thế!"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn cô, nói: "An An, đây cũng là phương thức để anh di chuyển, anh cảm thấy, nên để cho em được biết."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đến đây ôm một cái!

Editor: Mẹ Bầu

Vì giúp đỡ Lộ Vân Phàm tắm rửa, An Hồng cũng dứt còi bỏ áo ngủ, quần ngủ, đổi lại bộ váy ngủ có quai đeo.

Một chân của Lộ Vân Phàm nhảy vào trong bồn tắm. Một người cao lớn như vậy, lập tức chiếm cứ đại bộ phận không gian bên trong. An Hồng đành phải phải đi ra bên ngoài cánh cửa phòng tắm, đứng ở bên cạnh bồn tắm, đỡ hông của anh.

Lộ Vân Phàm xoay lưng lại phía An Hồng cởi bỏ quần lót ra. Chiếc quần lót trượt xuống đất, sau đó anh nhảy một bước ra ngoài, xoay vặn đầu nói: "An An, nhặt giúp anh một chút."

An Hồng nhặt quần lót lên, nói: "Ướt rồi, như thế này anh còn đòi mặc làm cái gì?"

"..."

"Lộ Vân Phàm, anh thực không là rất thông minh chút nào. Tại sao anh không nghĩ tới chuyện đã liền lên đây như vậy?"
*dyan(lee^qu.donnn), An Hồng thở dài, "Thôi tắm xong trước tiên đi ngủ đã, để sau khi tỉnh lại em sẽ đi xuống siêu thị dưới lầu mua cho anh cái quần mới."

"Anh tắm rửa xong tự anh sẽ đi đến nơi để mua, thân thể của em còn chưa được khỏe."

An Hồng vỗ vỗ vào lưng của anh, nói: "Chân cẳng anh như vậy còn nói cái gì, anh ăn no rừng mờ à? Đây là lầu 6, anh leo lên leo xuống không sợ chân bị đau hay sao?"

Lộ Vân Phàm cúi đầu, một mực không xoay người lại, nghe thấy những lời An Hồng nói..., anh trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: "An An, thực xin lỗi."

"Hả?" An Hồng choáng váng, "Cái gì mà thực xin lỗi?"

"Em đang có bệnh thể này, chính ra là anh phải chăm sóc em mới đúng, nhưng bây giờ ngược lại, em lại còn phải tới giúp đỡ anh."

"Đồ ngốc à!" Thừa dịp trên người anh vẫn còn khô ráo, An Hồng sai bước tới bên cạnh bồn tắm, dĩ©nđàn①ê♂quý♂đ©n từ phía sau lưng ôm chặt lấy anh, nói, "Em đã không có việc gì rồi, anh đừng lo lắng."

Hai tay Lộ Vân Phàm phủ lên trên mu bàn tay của An Hồng đang vòn quanh ở trước người anh, vỗ vỗ nói: "Kỳ thực đi lầu 6 thật sự không có gì."

"Không được."

"Thật sự, chân không đau, chính là nhìn thấy thì khó coi mà thôi."

"Không được."

"Chỉ cần không đổ mưa, đùi anh sẽ không có một chút vấn đề gì hết."

"Không được, em... sẽ đau lòng." An Hồng không tự chủ được nói ra lời trong lòng, lại làm cho người đàn ông ở phía trước trở nên trầm mặc.

Cô cười cười, nói vòng tay ôm ấp ra, diễm đàn loê quý đôn. lại vỗ vỗ vào lưng của anh, nói: "Được rồi đừng nói nữa, anh hãy mau tắm rửa đi!"

Lộ Vân Phàm mở vòi nước ra, dòng nước ầm lập tức phun vào người. Một chân anh đứng trên tấm thảm chống trơn trải trên đất. Sau khi làm ướt thân thể xong, anh bới loạn đầu gội cùng sữa tắm lên thân thể. An Hồng còn giúp anh xoa sữa tắm trên lưng, chờ cả người anh đều bị lớp bọt bao trùm, cô lại mở ra vòi hoa sen tắm sạch toàn thân cho anh.

Lộ Vân Phàm vẫn luôn luôn không hề xoay người lại. An Hồng đứng cách anh một khoảng rất gần, cho nên trên người cô khó tránh khỏi bị nước ầm bắn vào. Tay cô luôn luôn đỡ hông của anh, ở trong làn hơi nước ầm ở trong toilet, cô nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình có một bả vai rộng lớn, chiếc eo thon nhỏ, cái mông vênh cao, còn có... một cái chân trái còn lại. Trong lòng cô liền bắt đầu đau đớn.

Phần đùi phải đã bị cụt còn lại của Lộ Vân Phàm hơi đông đưa theo những động tác rất nhỏ của thân thể, để giữ lấy sự cân bằng. Sau khi xối sạch bọt sữa tắm, An Hồng đưa cho anh chiếc khăn lông. Anh lau khô nửa người trên trước, sau đó nâng nửa phần đùi phải kia lên tiếp tục lau. Diễm đàn loê quý đôn An Hồng nhìn anh cúi đầu nhìn chân trái ngẩn người ra, liền tiếp nhận chiếc khăn lông nói: "Để em lau giúp, anh đứng vững nhé."

Cô ngồi xổm xuống, tỉ mỉ giúp anh lau khô chân trái, tiếp tục lau phía sau lưng, sau đó thuận tay liền trùm chiếc khăn lông lên trên đầu anh: "Trên tóc anh cũng toàn là nước, anh tự lau đi, em đi tìm chiếc khăn tắm khác cho anh."

Lộ Vân Phàm phủ thêm khăn tắm nhảy ra khỏi bồn tắm, hơi hơi có chút xấu hổ.

Bởi vì cửa của phòng tắm không đóng lại nên nước bị xối hết ra ngoài, làm cho sàn nhà ở bên ngoài bị ướt hết.

Anh nhìn ra chung quanh, trên tường bên cạnh bồn tắm lớn đang dựa chiếc chân giả cùng với quần dài của anh, chiếc móc kim loại ở trên tường đang treo chiếc áo của anh cời ra cùng với quần áo của An Hồng thay ra cũng treo trên đó. Trong chiếc bồn rửa mặt có quần lót của anh quăng trên đó. Chiếc gương bị hơi nước phủ kín. Cả phòng tắm lúc trước coi như khá sạch sẽ, lúc này liền có vẻ chật chội và hỗn độn rất nhiều. Anh cúi đầu nhìn lại bản thân mình, chân trái của anh vẫn còn chưa đi dép lê, vẫn đang ngâm mình trong nước đọng ở trên đất.

Nhẹ nhàng hơi vênh vênh ngón chân lên, Lộ Vân Phàm thở dài một hơi, quyết định dùng một chân nhảy ra khỏi phòng tắm. Trên đất cực kỳ trơn, anh nghĩ bản thân mình cần phải cẩn thận một chút.

Lúc này, An Hồng đi đến, nhìn thấy anh đang trong tư thế một tay cầm lấy chiếc khăn tắm, một tay chống ở trên chiếc bồn rửa mặt bồn, liền ngăn người ra hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Anh muốn đi ra ngoài."

"Anh đi dép lê vào đã, em vừa tìm thấy." An Hồng cầm trong tay một đôi dép lê bằng nhựa kiểu nam giới, "Dép của Trần Hằng đó, anh đi vào đi!"

Cô nhìn thấy đến trên đất toàn là nước đọng, vội vàng cầm lấy chiếc gậy lau nhà có ép bông vải, vớt luôn đôi dép lê xuống ở trên mặt đất.

Lộ Vân Phàm nhìn đôi dép lê kia, cười: "An An, một chiếc là đủ rồi. Hơn nữa, anh muốn nhảy ra ngoài, có lẽ là không mang dép có khi còn tương đối an toàn hơn."

An Hồng ngăn cả người. Cô cúi đầu, bả vai rung động, nước mắt lại rớt xuống. Lộ Vân Phàm cảm thấy đau đầu, phát hiện không hiểu tại sao gần đây người con gái này lại hay khóc như thế. Anh đứng thẳng thân thể, ôm chặt lấy vai của An Hồng, một cánh tay vẫy cô lại ở trong ngực, tay kia vỗ lưng của cô nói: "An An, có phải là đầu của em đã bị cái tên họ Triệu kia đánh cho choáng váng rồi hay không? Trước kia anh không bao giờ thấy em hay khóc như vậy đâu!"

"Anh mới là đồ ngốc ấy!" An Hồng tránh ra khỏi ngực của anh, khẽ đẩy nhẹ anh một cái.

Thân thể của Lộ Vân Phàm naoảng lảo đảo một cái, An Hồng kinh hãi, vội ôm chặt lấy anh nói: "Cẩn thận!"

Người đàn ông cúi đầu nở nụ cười, cúi người đặt một chiếc hôn ở bên má An Hồng, nói: "Lừa gạt em đó, anh đây không dễ dàng bị ngã như vậy đâu!"

Lộ Vân Phàm được An Hồng dìu đỡ hộ tống bên cạnh, anh thuận lợi nhảy tới phòng ngủ. Anh trùm khăn tắm đi đến trên giường, rừ rừ mở cái chăn ra hù lên trên người của mình. An Hồng đi đến phía bên kia giường, cũng nằm lên. Khoảng cách thân thể giữa hai người rất gần, mặt đối mặt nằm nghiêng. Cánh tay trái của An Hồng đặt lên thắt lưng của Lộ Vân Phàm, chân trái cô cũng gác qua trên bắp chân trái của anh. Cô cảm thấy chiếc khăn tắm trên người Lộ Vân Phàm thật vương vãi, liền vừa lúi vừa kéo nó ra xuống vớt xuống trên tủ đầu giường.

Lộ Vân Phàm kéo chặt chăn đến trước ngực, sau đó xê dịch thân mình, tròn tròn mắt nhìn An Hồng, nói: "Em muốn làm cái gì vậy?"

"Làm cái gì kia chứ?"

"Thế tại sao em lại kéo khăn tắm của anh xuống?"

"Trong chăn đựng phải cái này em thấy không thoải mái."

"Nhưng mà anh không mặc quần áo!"

"Tuần trước em ngủ ở trong nhà anh, lúc ấy anh cũng mặc quần áo hả "

"..." Lộ Vân Phàm cắn chặt răng, nhỏ giọng nói, "Không giống như vậy."

"Có cái gì mà giống với không giống kia chứ. Mau ngủ đi thôi, cũng đã sắp đến buổi trưa rồi đó. Anh coi mình là người sắt hay sao?"

"An An..."

"Hả?"

"Đầu của em có còn đau hay không?"

"Tốt hơn nhiều rồi, gần như đã không có cảm giác gì nữa rồi, chỉ là em cảm thấy có chút mệt mỏi."

"Vậy sao..."

"Còn anh? Cả đêm anh không ngủ, anh có cảm thấy trong người có chỗ nào không thoải mái hay không? Chân có bị đau hay không vậy?" Vừa nói, An Hồng vừa vuốt ve trên gương mặt anh.

Lộ Vân Phàm bắt lấy tay cô, lấy bàn tay to của mình phủ lên trên lưng bàn tay của cô, lúc đầu nói: "Không bị đau, rất hoàn hảo."

"Vậy thì anh ngủ đi." An Hồng ghé sát tới gần môi của anh hạ xuống một nụ hôn, lại vòng tay lên hông của anh, an tâm nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, anh lại gọi cô, "An An..."

"Có chuyện gì vậy?" An Hồng mở to mắt nhìn anh.

"Đưa khăn tắm cho anh đi."

"Tại sao vậy?"

"Không vì sao hết, em cứ đưa cho anh là được."

"Anh cảm thấy chưa đủ nóng hay sao? Chiếc chăn này nặng có tới 8 cân kia đó!" An Hồng cảm thấy kỳ quái.

"..." Trên mặt Lộ Vân Phàm hiện ra một chút đỏ ửng nhìn rất khả nghi. Anh xê dịch ánh mắt của mình, cũng không dám nhìn thẳng vào An Hồng.

An Hồng đột nhiên hiểu ra, luồn tay vào phía trong chăn tìm tòi, bỗng chốc liền chạm đến Lộ Tiểu Phàm đang cứng rần hùng tráng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Thấy thế này, gương mặt của Lộ Vân Phàm đỏ rực triệt để. Anh nằm nghiêng về hướng bên trái, đến lúc này thật muốn nghiêng thân quay người lại về hướng bên phải, lấy lưng đối mặt với An Hồng. Thế nhưng mà, phần đùi phải của anh thừa ra không nhiều lắm, nếu nằm nghiêng về phía bên phải với anh mà nói, thật sự không phải là một tư thế thoải mái.

Trong lòng anh thất thật ảo não. An Hồng đã can một quyền thay anh, bị đánh khiến cho não có chút bị chấn động. Cô lại vừa mới ra viện, trong lòng anh đã thật không dễ chịu. Anh có tình cậy mạnh đưa cô về nhà, sau đó lại đụng tới tình huống như vậy, anh đã không thể chăm sóc cho cô được tốt rồi, thậm chí còn nằm dài ở trên giường của cô, sau lại còn phải gọi cô đến trợ giúp bản thân. Nhận thức này làm Lộ Vân Phàm đã tự trách mình không thôi, thật sự cảm giác được sự thất bại trước nay chưa từng có.

Tắm rửa xong, vốn tưởng rằng đã cả một đêm mình chưa được ngủ, thì có thể ngủ một giấc ngon lành cùng với An Hồng, để cho cơ thể được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng lại. Ai ngờ, khi vừa chạm tới làn da thịt trơn bóng nhẵn nhụi của cô, nhìn thấy phong cảnh quyến rũ trước ngực của cô, thân thể anh lại có thể nổi lên phản ứng không tốt như vậy.

Chương 66-2: Đến đây ôm một cái! 2

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm tự thôi miên cho mình ở trong lòng, cần phải bình tĩnh, phải bình tĩnh lại, phải tỉnh táo một chút! Thế nhưng mà, dục vọng vẫn ập tới với thể hung hăng, giống như triều thủy dâng tràn, cứ từng đợt từng đợt bắt đầu khởi động cuộn sóng trong lòng anh.

Ở trong lòng Lộ Vân Phàm thầm mắng mình là cảm thú, nhưng lại vẫn là cần răng gượng chống đỡ, thẳng đến khi An Hồng kéo chiếc khăn tắm mà anh vẫn đang dùng để che đậy sự hổ thẹn của mình...

An Hồng nhìn thấy nét mặt biểu lộ sự cổ quái của Lộ Vân Phàm, thì đột nhiên liền nở nụ cười. Cô nhéo một cái ở trên eo anh một chút, hỏi: "Muốn sao?"

Lộ Vân Phàm lắc đầu, nhắm mắt lại, nói: "Ngủ đi, An An."

An Hồng thoáng nhìn biểu cảm cố đè nén của anh, đương nhiên cô hiểu rõ ràng ý tứ của anh. Cô cũng cười cười, nhắm hai mắt lại. Ở bên cạnh anh, cô luôn dễ dàng được an tâm, cũng bởi vì hành động hơi có chút cẩn thận, không quen thuộc kia của anh, mà cô cảm thấy cảm động.

Lộ Vân Phàm thật sự đã trưởng thành.

Bọn họ ôm nhau ngủ. Ngủ một giấc đến chạng vạng, tới hơn 6 giờ tối.

An Hồng tỉnh lại trước. Cô đã ngủ gần như một ngày một đêm rồi. Điều khiến cho cô cảm thấy không thể tin tưởng nổi chính là, trong giấc ngủ ban ngày này của cô, cô gần như không hề nằm mơ, cũng không biết nguyên nhân là do não bị chấn động hay là do cô đang ở bên cạnh Lộ Vân Phàm nữa.

Cô xuống giường, thay đổi quần áo, lại đi đến bên giường ghé vào bên tai người đàn ông nói: "Em đi xuống lầu, anh có muốn ăn chút gì hay không? Trong nhà cũng không có thứ gì hết."

Lộ Vân Phàm cuộn cuộn chần, hừ một tiếng, mí mắt cũng chưa nâng một chút liền nói: "Miễn chưa cay."

"..."

An Hồng mặc kệ anh, cầm lấy đi động, chìa khóa cùng ví tiền đi xuống dưới lầu.

Mới vừa đi tới dưới lầu, chuông điện thoại liền vang lên, cô vừa nhìn mã số nhận thấy là Luru Diễm gọi đến.

"A lô."

"An Tiểu Hồng!" Giọng nói ồm ồm ỉ ỉ của Luru Diễm lập tức vang lên, "Tớ nghe Triệu Đức Sinh nói, cậu bị bệnh hả?"

"A, không có việc gì, đến cuối tuần thì tốt rồi."

"Bệnh gì vậy? Triệu Đức Sinh cũng đã cẩn thận dặn dò tớ rằng, khi gọi điện thoại đến thì cho anh ấy gửi lời hỏi thăm cậu!."

"Thực sự không có gì, chỉ là việc nhỏ thôi, tớ đã xuất viện rồi." An Hồng nghĩ rằng Triệu Đức Sinh phỏng chừng cũng nói không nên lời là cô bị anh đánh nên phải đến bệnh viện.

"Đúng rồi, vì sao cậu với Triệu Đức Sinh thế nào đấy hả?"

"Chia tay rồi."

"Chia tay rồi hả? Vì sao vậy?"

"Thì không thích hợp với nhau thì chia tay thôi! Thực là ngượng ngùng, đã làm cho cậu phải quan tâm rồi."

"Không phải là lúc trước vẫn còn tốt đẹp như vậy hay sao! Có phải là chuyện anh ấy cứ luôn bảo cậu phải chức hay không? An Tiểu Hồng, chuyện này tớ cũng đã từng khuyên nhủ anh ấy rồi! Anh ấy cũng hiểu ra rồi. Về sau này sẽ không bao giờ còn ép buộc cậu như vậy nữa đâu."

"Luru Diễm... Kỳ thực, là vì tớ có bạn trai."

"Hả?"

"Ừ, tớ vừa xác định quan hệ. Tớ trở về rồi đến gặp Triệu Đức Sinh đề cập đến chuyện chia tay rồi."

"Ai vậy hả?"

"Một người bạn học ngày xưa."

"Hồi thành phố J mới liên hệ được sao? Sao lúc trước không nghe thấy cậu đề cập qua vấn đề này vậy?"

"Ừ! Trước kia bọn tớ đã từng ở cùng nhau, một khoảng thời gian trước đây mất liên lạc với nhau, cách đây không bao lâu tớ vừa mới liên hệ lại được!"

Lưu Diễm trầm mặc một lúc lại nói: "A!... Cậu từ từ đề cho tớ tiêu hóa tiêu hóa một chút đã! Bạn trai trước của cậu? An Tiểu Hồng, liệu có đáng tin hay không vậy?"

"Ồi rất đáng tin cậy!" An Hồng cho Lưu Diễm một câu trả lời khẳng định, "Cậu cũng đừng quan tâm mù quáng, tớ tự biết có chừng mực."

"Tớ... Ai dà... Tớ đây cũng không nói cái gì, cậu có thể xác định chắc chắn như vậy đi! Tớ cũng vậy, rất cao hứng. Chính cậu hãy biết nắm chắc cho tốt đi. Thân thể của cậu thực không có chuyện gì chứ? Tớ đang muốn tới thăm cậu một chút xem thế nào!"

"Thật, chỉ vô ích thôi, bạn trai tớ đang ở nhà của tớ rồi. Có anh ấy chăm sóc cho tớ rồi, cậu cứ yên tâm."

"Hả? A, này... cậu vốn định trở về thành phố J sao?"

"Ừ."

"..." Lưu Diễm lại im lặng một chút, nói, "Vậy chúng ta liên không còn được gặp nhau nữa rồi sao. An Tiểu Hồng, ở chỗ này tớ cũng chỉ có một mình cậu là bạn thân thôi."

An Hồng nở nụ cười: "Lưu Diễm, tớ sẽ luôn nhớ tới cậu! Lại nói, vẫn còn sớm mà, tớ còn phải chờ đợi ở nơi này ít nhất cũng phải đến hơn hai tháng nữa. Đến lúc đó chúng ta tha hồ mà gặp nhau."

"Tớ muốn gặp bạn trai của cậu!"

"Không thành vấn đề."

"Được! Như vậy tớ cúp máy trước nhé, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt nhé! A mà nghe làm sao giống như là cậu đang ở bên ngoài vậy?"

"Ồ, tớ xuống lầu mua một chút đồ!"

"Cậu còn đang bệnh kia mà, thế nào mà bạn trai của cậu không dưới lầu để đi mua? Vậy mà cậu còn nói anh ta đáng tin kia chứ, tớ thấy một chút cũng không thể tin được."

An Hồng cảm thấy vui vẻ: "Có nguyên nhân đặc thù, không nói trước được, lần sau gặp mặt tán gẫu."

"Được! Bye bye"

"Bye bye!"

Cúp điện thoại, An Hồng chạy tới khu Hi Sĩ Đa ở cửa tiểu khu, mua giúp cho Lộ Văn Phàm một hộp quần lót kiểu nam, lại mua một ít đồ ăn vặt điểm tâm và đồ uống. Thời điểm trà tiền, An Hồng ngắm ngắm cái giá ở bên cạnh, thân không biết quý không hay cầm một hộp bao cao su bỏ vào trên quầy thu ngân.

Bác gái thu ngân quét mã vạch mặt không đổi sắc, An Hồng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, mua thêm cái túi ni lông bỏ các này nọ vào liền đi ra cửa.

Đi đến một cửa hàng có quy mô nhỏ ở trong tiểu khu chuyên bán các loại rau dưa loại thịt cá, cô mua một ít rau xanh, một ít Mã Lan Đầu, lại cắt một khối thịt nạc, thêm hai cân trứng gà, xách theo rồi đi về nhà.

Đi đến đơn nguyên dưới lầu, An Hồng dừng bước lại, gọi điện thoại cho Trần Hàng.

Bác sĩ Trần còn đang trực ban, tiếp nhận điện thoại thì cười nghe rất vui vẻ.

"Về thành phố T từ khi nào vậy? Anh đoán, hẳn là hôm chủ nhật đi." Trần Hàng thật là hiểu biết cô

An Hồng ngậm miệng mỉm cười: "Vâng, là sửa đổi lại một chút. Lần trước thực xin lỗi, trước khi đi em cũng không gặp mặt chào anh một câu."

"Không có việc gì, em cứ khỏe mạnh là anh đây an tâm rồi! Hiện tại em như thế nào rồi? ý anh muốn nói là... ở cùng với Lộ Văn Phàm"

"Sự việc là như này." An Hồng nghĩ nghĩ, trả lời anh, "Em và anh ấy, hẳn coi như là đang ở cùng một chỗ với nhau đi."

"Ôi! An Hồng, hành động của em thật là rất nhanh đó! Kỳ thực chuyện này cũng bình thường thôi. Lộ Vân Phàm là một người tốt lắm, em có thể hạ quyết tâm như vậy thì anh cũng cảm thấy rất cao hứng. Chỉ là... Có một chuyện anh phải nhắc nhở em trước. Chuyện trước kia em không cần phải tiếp tục suy nghĩ nữa, hiện tại hai người đều đang rất tốt, Mà việc lại đi đến được cùng nhau như vậy cũng không dễ dàng, về sau em liền chú ý kết giao cho thật tốt. Em hiện tại tuổi cũng không còn nhỏ nữa. Anh thấy Lộ Vân Phàm đối với em cũng là khăng khăng một mực. Hai người liền mau mắn mà đi kết hôn đi thôi, hàng vạn hàng nghìn lần không nên bị những chuyện xảy ra từ trước quấy nhiễu, hiểu chưa?"

"Biết rồi. Bác sĩ Trần, anh thực đông dài đó, cái này không phải là sắp đến thời kỳ mãn kinh đó chứ?" An Hồng cười đùa cùng anh.

Trần Hằng cũng cười: "Có lẽ là như vậy, anh vẫn luôn là người phải bôn ba vì em đó sao."

"Được rồi không tán gẫu nhiều với anh nữa. Đúng rồi, em có một chuyện rất mâu thuẫn. Lộ Vân Phàm cũng không bảo em phải trở lại thành phố J ngay. Em cũng đã đáp ứng với anh ấy, công việc bàn giao ở bên này đại khái ở tháng 6 cũng phải đề đến tháng 7 thì lúc ấy em mới cần đi trở về. Chỉ là đến lúc đó Tiêu Lâm sẽ trở về đây để nghỉ hè, em ném con bé một mình ở lại chỗ này có phải không được tốt lắm hay không?"

Trần Hằng cười thành tiếng, nói: "Yên tâm đi, Tiêu Lâm cũng đã 23 tuổi rồi, em lại còn coi con bé giống như đứa nhỏ vậy. Chuyện này đến lúc đó lại nói tiếp, em trước hãy quản chính em cho thật tốt?"

"OK. Em cúp máy trước nhé, hẳn là em sẽ đến thành phố J rất nhanh thôi, đến lúc đó sẽ tìm anh ăn cơm."

"Được, khi nào trở lại nhớ điện thoại cho anh nhé, bye, bye!"

"Bye, bye."

Cúp điện thoại, An Hồng phát hiện đã đèn điện đã được bật sáng lên rực rỡ, Cô ngẩng đầu nhìn lên hướng trên lầu, đã thấy đèn sáng trong phòng ngủ của mình. Nghĩ đến bên trong có một người đang đợi cô trở về, trong lòng liền nổi lên một hồi ấm áp

Mở cửa vào nhà, An Hồng mang đồ ăn tối để trong phòng bếp. Khi đi vào phòng, cô phát hiện Lộ Vân Phàm đã thức dậy, cứ để thân thể trần trụi như thế dựa vào ở trên giường, đắp chăn ngang người, đang đọc "Tin tức kết nối".

Cô cười rộ lên: "Anh vẫn còn quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự kia à?"

"Ừ, khi có thời gian thì có thể nói là anh đều sẽ xem." Lộ Vân Phàm ngồi thẳng người dậy, giang hai cánh tay hướng về An Hồng "Nào, ôm một cái!"

An Hồng cúi đầu cười khanh khách, vút túi đồ vừa mua qua một bên, đi tới ngồi ở trên mép giường thuận thể liền ôm lấy anh.

Lộ Vân Phàm ôm thật chặt lấy An Hồng, nói: "Sao lại đi lâu như vậy, anh nhớ em muốn chết rồi."

"Anh lại ngứa da ngứa thịt rồi phải không? Em mới đi được hơn nửa canh giờ thôi mà."

"Không phải vậy, là bởi vì em không ở chỗ này, có một mình anh ở trong cái phòng này cảm thấy có chút khiếp sợ, giống như không thể nào vượt qua được vậy."

An Hồng tránh thoát khỏi lồng ngực của anh, nhìn xem phong cách độc đáo trong phòng của mình, khoe miệng giết nhẹ nói: "Lúc vừa mới trang hoàng thì cảm thấy thật mới mẻ. Vài năm nay nhìn lại em cũng cảm thấy không quá đáng tin, không hiểu sao trước kia em đã nghĩ muốn mình lại có một gian phòng như vậy."

"An An, tương lai chúng ta kết hôn, chắc em sẽ không trang hoàng phòng cưới của chúng ta cũng thành như vậy chứ?"

"Khi nào đến lúc đó hẵng hay! Đến lúc đó chúng ta sẽ trang trí một màu lam cùng một màu trắng theo phong cách Địa Trung Hải, như thế nào?" Cô xoa xoa mái tóc của người đàn ông.

Lộ Vân Phàm cong mắt lên cười đến rất vui vẻ, để lộ ra hàm răng trắng xóa ngay ngắn đều đặn.

An Hồng đột nhiên ý thức được, mới vừa rồi khi đối thoại với nhau bọn họ hình như là chạm đến từ kết hôn. Cô chớp chớp mắt, lấy từ trong túi đồ ra hộp quần lót nam ném cho Lộ Vân Phàm: "Quần lót em mua cho anh đây, đáng tiếc là không thể giặt qua một chút trước khi mặc, có quan trọng lắm không?"

"Không có việc gì." Lộ Vân Phàm cầm bọc quần lót, hỏi, "Mua chút gì ngon ngon để ăn chưa? Anh sắp chết đói rồi! Tối hôm qua chưa ăn gì, sáng nay chỉ uống có chút cháo."

Anh móc trong túi ra bánh sandwich, bánh ngọt, hộp cà phê, tiếp sau lại nhìn thấy gói bao cao su to ở trong túi. Lộ Vân Phàm có chút ngại ngùng, lấy ra hỏi An Hồng: "Em mua cái này làm gì chứ?"

"Để phòng bị." An Hồng mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nhìn lại Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm toét miệng ra nở nụ cười, nhéo nhéo vào gương mặt của An Hồng nói: "Phòng bị cho ai?"

An Hồng đoạt lấy cái hộp bao cao su một phen, nói: "Anh quản được sao?"

"Thật xấu xa!" Lộ Văn Phàm mở hộp quần lót ra, vén chặn lên đã nghĩ chuẩn bị mặc.

An Hồng ngồi ở bên cạnh anh, vừa cúi đầu một cái liền nhìn thấy hạ thân của lộ ra trắng trợn cùng với phần còn lại của đùi phải đã bị cụt.

Lộ Văn Phàm thấy cô nhìn chằm chằm vào thân thể của mình như vậy, trên mặt có chút mất tự nhiên. Anh kéo cái chặn đắp lại, nói: "Đừng nhìn, nếu không em cứ đi ra ngoài một lát trước đi."

An Hồng giương mắt nhìn anh, cắn cắn môi nói: "Được, để em đi lấy cho anh chiếc chân giả tới đây."

"Tốt quá, cảm ơn em!" Lộ Văn Phàm không có gây chống, tuy rằng ở trong phòng lại đeo chân giả vào như vậy cũng thật kỳ quái. Khi ngồi xuống sofa hay là nằm trên giường đều không thoải mái, nhưng thật sự là không có biện pháp nào khác hơn.

An Hồng lấy từ trong toilet ra cho anh chiếc giả cùng chiếc tất có lực đàn, nhìn Lộ Văn Phàm chậm rãi xỏ vào.

Chờ anh đi chân giả vào xong, sau đó một lần nữa đứng lên, rốt cuộc An Hồng mới thở một hơi thư giãn. Cô nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này cũng đã không cần phải ngồi lì một chỗ ở trong căn phòng này của cô, tiếp đó liền gọi tới gọi lui nữa rồi. Cái kia cảnh tượng cũng sẽ không làm cho cô cảm thấy sợ hãi, mà chính là, sẽ làm cô thấy xót xa tội đing.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tin tưởng rồi sẽ có một ngày

Editor: Mẹ Bầu

Vốn dĩ An Hồng nghĩ bản thân mình sẽ đi làm thức ăn, nhưng Lộ Văn Phàm lại làm ngăn trở cô. Anh ở trong phòng bếp trêu ghẹo cô mãi đến nửa ngày, mới bung ra được ba món ăn gia đình đơn giản. Anh kêu An Hồng cùng ngồi vào bàn ăn cơm. Anh thật là đối bụng, hương vị đồ ăn bất kể thế nào, anh đều ăn thật ngon lành, ăn luôn hân hai chén cơm.

An Hồng lại không có gì khẩu vị gì. Đầu cô vẫn còn mơ hồ lâm râm bị đau. Sau khi uống mấy viên thuốc mà bệnh viện đã kê đơn, cô dứt khoát ngồi an vị ở bên người Lộ Văn Phàm nhìn anh ăn.

Lộ Văn Phàm có chút bận tâm, nhìn thấy sắc mặt của cô không được thoải mái lắm, hỏi: "Đầu em vẫn bị đau à? Có cần phải đi bệnh viện khám lại một chút hay không?"

"Không cần đâu." An Hồng chống khuỷu tay ở trên bàn, mu bàn tay để nơi huyết Thái Dương lác đầu trả lời, die,n;da.nlze.quydo/mn, "Em nghỉ ngơi một chút là được rồi, không phải bác sĩ đã nói rồi hay sao, bị rất nhỏ, không có chuyện gì mà."

Lộ Văn Phàm thờ dãi, đưa tay gạt qua sợi tóc bên má An Hồng, vén lại đến sau tai của cô, nói: "Ngồi một lát nữa em lại đi nằm một chút đi. Bác sĩ đã nói rồi, em cần nghỉ ngơi vài ngày mới có thể khỏe lại được, mà em cũng đừng có nghĩ đi làm đấy nhé, biết không?"

An Hồng gật đầu, hỏi anh: "Trước không phải anh đã nói sẽ phải đi Nghiễm Châu đó sao?"

"Ngày hôm qua anh đã gọi điện thoại với bên kia rồi, mấy ngày nữa anh lại đi là xong, điế●n☆đ●àn lê☆q●ủyđ●ôn không có chuyện gì quan trọng hết."

"Vậy chừng nào thì anh trở về thành phố J?"

"Anh ở lại cùng với em vài ngày nữa, nhìn bộ dạng của em này, anh làm sao có thể yên tâm mà đi được."

"Em thật sự không sao nữa rồi. Ngày mai cũng là chủ nhật rồi, anh bận rộn như vậy, hẳn là nên về sớm một chút."

Lộ Văn Phàm buông đầu xuống, nói: "Nếu không em theo anh trở về ở đó vài ngày được không?"

"Không cần đâu, em không muốn ngồi máy bay." An Hồng còn bị một chút ù tai, cô sợ bản thân mình nếu ngồi thêm hai giờ máy bay nữa, đi đến đâu cũng sẽ bị ngất đi ở trong buồng máy bay mất.

"Anh ở đây đến thứ ba rồi sẽ trở về."

"Hả? Thật sự không cần đâu." An Hồng nắm giữ tay anh, "Bản thân em có thể chăm sóc cho mình được mà! Em cũng đã là người trưởng thành như vậy rồi, nếu thấy không thoải mái, em sẽ đi bệnh viện."

"Lần này anh nhất định sẽ không nghe lời em được rồi. Ngộ nhớ em bị ngất đi, cũng không có người nào hay biết. Đến buổi tối thứ ba anh sẽ trở về, hiện giờ ở lại ba ngày cùng với em!"

"Nhưng ở đây anh lại không mang theo cái gì hết." An Hồng nhìn anh có chút khó xử.

"Không có việc gì đâu, đi đến đâu, quần áo, đồ đạc, đồ ăn anh đã gọi điện thoại cho Tiểu Cao rồi, những đồ vật cần thiết của anh, cậu ta sẽ tìm người đi đến khách sạn lấy giúp anh, sau đó cầm đưa đến đây, hẳn là buổi sáng ngày mai có thể sẽ đến nơi."

An Hồng nhìn biểu cảm chân thực của anh, biết là không thể thuyết phục anh được rồi, liền dứt khoát gạt đầu đồng ý.

Người đang bị bệnh bất lực nhất là khi bị yếu ớt. An Hồng nhớ lại Tiểu Lâm học đại học, sau khi ở nội trú và xuất ngoại, bản thân cô bị một chút đau đầu nhức óc, nhưng cũng đều phải một mình gắng gượng trải qua, trong lòng không khỏi có chút thốn thốn. Mà bây giờ, có Lộ Văn Phàm tại bên người, cô cảm thấy thật an tâm.

Đêm nay, An Hồng tựa vào trong lòng Lộ Văn Phàm. Hai người đều buồn ngủ, cùng nhau nằm ở trên giường xem tivi. Lộ Văn Phàm nhẹ nhàng nói chuyện ở bên tai An Hồng, kể lại một ít chuyện quá khứ của hai người, còn có những khát khao về tương lai, chỉ là bỏ bớt đi sự trống rỗng ở giữa khoảng thời gian sáu năm. An Hồng nghe thấy không khỏi rung động, khóe miệng không tự chủ liền nở một nụ cười. Về sau, không biết đồng hồ báo thức đã chạy qua được mấy tiếng, An Hồng mơ màng chìm sâu vào giấc ngủ nặng nề. Trước khi nhắm mắt lại, cô nắm chặt lấy tay của Lộ Văn Phàm, nói: "Anh đừng đi."

"Anh sẽ không đi, em yên tâm." Lộ Văn Phàm hôn lên trán của cô, ôm chặt cô găt gao. Nhìn gương mặt của người phụ nữ đã ngủ say ở trong lòng mình, anh cười rộ lên, ngón tay đặt lên trên gương mặt trơn bóng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc tán loạn của cô

Lộ Văn Phàm nghĩ mãi mà không hiểu, chính là cô gái này, vậy mà lại có thể chiếm cứ tim của anh suốt nhiều năm như vậy. Khi anh đang chịu đựng cơn đau sau khi bị cắt đứt, thì vẫn như trước, luôn luôn có thể nhìn thấy bóng dáng của cô ở trong mộng. Vô số lần sau khi tỉnh mộng giữa đêm khuya, anh đều sẽ mở to hai mắt, nằm ở trong gian phòng tối đen mà nhớ lại những gì đã qua. Nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ, vô ưu vô lự, nhớ lại trăm nghìn những chuyện thống khổ mà cô đã gây ra cho anh.

Cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Lộ Văn Phàm cảm thấy kỳ thực cả đời của mình đã trôi qua cực kỳ hỗn loạn, cũng như không có chuyện gì lớn đáng giá để anh kiêu ngạo. Ngược lại là ở nơi này, trước mặt người phụ nữ có tên An Hồng này, anh một lần lại một lần cúi đầu, cầu xin một ít gì đó mà chính anh cũng không thể nói rõ ra được.

Ngay với điểm này mà nói, Lộ Văn Phàm cảm giác mình thực chưa thể được tính là một người đàn ông thành công. Thế nhưng mà, lúc này đây, anh vẫn cứ đến nơi này, một lần nữa đứng ở trước mặt cô, thứ mà anh cần tìm kỳ thực ra có rất ít thất bại. Chỉ riêng trái tim của cô là anh luôn luôn không tin xác định được chính mình đã từng có được hay không, hoặc là hiện tại, tương lai có được hay không!

Đúng vào 10 giờ sáng ngày Chủ nhật, thật sự có người ấn chuông cửa nhà An Hồng. Nghe tiếng chuông vang lên, An Hồng ra mở cửa, nhận một đồng lớn đồ vật gì đó.

Đây là hành lý của Lộ Văn Phàm đưa đến thành phố T, cái nạng chống của anh, quần áo để thay đổi, dao cạo râu, sạc điện thoại, Laptop .v.v. Người nọ còn mang đến một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn, Lộ Văn Phàm giao lại phiếu đặt phòng cho anh ta, dặn anh đi trả phòng giúp anh.

Có cây nạng chống, rất nhanh, Lộ Văn Phàm liền tháo luôn chiếc chân giả ra, đổi lại đồ mặc ở nhà. Sau khi dặn An Hồng đi nghỉ ngơi xong, anh liền chạy luôn vào trong phòng bếp nấu cho cô nồi canh thanh đạm, mặt khác lại nấu một nồi cháo.

An Hồng tóc tai bù xù đi đến bên cạnh cửa phòng bếp, nhìn anh một chân đứng ở nơi đó, bầm lấy cây nạng chống cắt thái đồ ăn, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cô hỏi: "Anh học nấu nướng từ hồi nào vậy?"

"Học của Giang Bội, sống một mình, có đôi khi cũng nấu một chút gì đó để ăn." Anh quay đầu lại nhìn cô, "Bất quá em cũng đừng có hy vọng quá lớn, tay nghề của anh thực ra cũng không là gì cả, trở nên thành thực chẳng qua là vì cuộc sống mà thôi, bất quá..." Anh cười một tiếng, nói tiếp, "Có thể nào cũng nấu nướng hơn em, về mặt này anh có thể khẳng định được."

"Em nấu nướng không được chỗ nào chứ?" An Hồng bĩu môi, "Trước kia em làm món cơm rang chiên trứng, anh một lúc có thể ăn hết một tô lớn!"

"Ai! Giới hạn món cơm rang chiên trứng!" Lộ Vân Phàm cười to, "Không cần phải đánh lừa dư luận! Được rồi em đi nghỉ ngơi một lát đi, xong xuôi anh gọi em."

"Đã ngủ một giấc dài như thế, ngồi không yên một chỗ cũng không ngủ được." An Hồng nhúc nhủ, "Anh xác định chắc chắn là sẽ ở đây cho đến ngày mai chứ?"

"Bằng không thì sao đây?" Lộ Vân Phàm cũng không quay đầu lại, hỏi cô.

"Em cảm thấy ngày mai anh có thể trở về được rồi."

"Anh đã xác định rồi, đã đặt vé máy bay vào hồi 7 giờ buổi tối thứ ba rồi."

"A... Vậy coi như khi ấy em chưa nói gì hết." An Hồng khoát tay, xoay người rời đi.

Tay nghề của Lộ Vân Phàm đích xác là không có gì cả, bất quá An Hồng vẫn thật nể tình uống hết một chén lớn món canh anh đã nấu.

Suốt hai ngày đó, hai người một mực không hề ra khỏi cửa, chỉ ở trong nhà nấu cơm, xem phim, ngủ, nói chuyện phiếm. An Hồng ở nhà một mình đã rất nhiều năm, giờ đây đột nhiên trong nhà lại có thêm một người đàn ông, tay chống nạng đi tới đi lui. Mới đầu cô thật sự cảm thấy không có thói quen, từ từ tập mãi cũng thành thói quen rồi.

Kiên trì uống thuốc, tình trạng đau đớn trong đầu cô càng ngày càng giảm bớt nhiều hơn. Mỗi ngày cô đều ngủ rất ngon, khẩu vị cũng dần dần trở lại.

Đến buổi trưa ngày thứ ba, sau khi đã ăn qua cơm xong, An Hồng tâm huyết dâng trào muốn xem thể trọng của mình. Vừa mới đứng lên trên cái cân, cô đã kinh ngạc kêu lên: "Lộ Vân Phàm!"

"có chuyện gì vậy?" Lộ Vân Phàm đi đến bên người cô, cúi người nhìn chữ số trên cái cân.

"51, làm sao vậy?" Anh không hiểu liền hỏi lại.

An Hồng đi xuống khỏi cái cân, đỡ lấy đầu rồi lắc đầu không ngừng: "Em đã phá hỏng hết tất cả rồi. Suốt 28 năm qua, đây là lần đầu tiên em phá hỏng hết rồi, thế nào mà thời gian mới có vài ngày, mà đã tăng lên tận 3 cân như vậy!"

Lộ Vân Phàm nở nụ cười, nói: "Tâm hồn thư thái, thể trạng béo lên, lên cân nhiều như vậy mới tốt!"

"Tốt cái gì mà tốt chứ!"

"Vóc người em cao như vậy, gầy quá nhìn không tốt." Anh giữ chặt lấy vai cô, nói, "Như thế này, anh đã nấu thêm cho em chút đồ ăn gì đó vào buổi tối, đến buổi tối anh liền trở về nhà. Em cứ ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, không cho phép đi làm, nhớ là phải gọi điện thoại báo cho anh đó."

"Được rồi..." Nghĩ anh muốn đi, An Hồng bắt đầu cảm thấy luyến tiếc.

Lộ Vân Phàm nheo nheo gương mặt cô, nói: "Xem tivi đi, bộ phim "CSI" Newyork, mới nhất em có xem không?"

"Có." Hai người cùng nhau đi đến trên giường, mở Laptop ra xem bắt đầu xem phim Mỹ. Xem phim, một loại cảm xúc ly biệt cũng chậm chậm bốc lên, tựa như là một ngọn lửa nhỏ đốt cô trên mảnh đất hoang vu thảo, nhất thời liền bốc cháy lên hưng hực.

An Hồng quần quít lấy thân thể Lộ Vân Phàm, hai người nhanh chóng lôi kéo quần áo trên người của nhau. Ôm hôn, gãi, da thịt kề nhau, hận không thể hòa hợp đối phương với thân mình trở thành một khối.

Bọn họ lẫn lộn ở trên giường, thân thể giãn ra rồi lại đoạt lấy lẫn nhau. Chút lý trí còn sót lại khi ấy, hết thảy cũng như đều bị cỏ dại lan tràn. Trong căn phòng màu hồng lúc này chỉ còn lại tiếng rên rỉ trầm thấp lại uyển chuyển đầy sự ái muội của bọn họ.

An Hồng mồ hôi đầm đìa, trên thân hình người đàn ông cũng toàn là mồ hôi dính dính. Anh đã sớm không thể khống chế được, cúi xuống sát vào ở bên tai cô thấp giọng hỏi: "Thư phòng bị gì đó của em đâu?"

"Ồ trong ngăn kéo tủ đầu giường... Ừm!..."

Dục vọng của Lộ Vân Phàm đã sớm lan tràn tới toàn thân. Nơi nào đó trên thân thể đang biểu hiện sự kiêu ngạo, anh thở phì phò làm tốt phương tiện bảo hộ sau đó thẳng thắt lưng của mình, lập tức tiến vào nơi thân thể đã ẩm ướt của An Hồng.

An Hồng cau mày khẽ kêu lên một tiếng, âm điệu tinh tế lại ma mị làm mê hoặc lòng người. Ở nơi này sau giờ ngo ý xuân thật ấm áp, trêu chọc trái tim Lộ Vân Phàm.

Anh gầm nhẹ một tiếng, thân thể rung lên một chút lại một chút, một bàn tay khuỷu tay chống ở trên gối đầu bên cạnh gò má An Hồng, tay kia thì vuốt ve mềm mại trước ngực cô, nghe người phụ nữ dưới thân kêu lên tiếng kêu như mèo vậy, nhìn về mặt cô đã sớm mê ly, Lộ Vân Phàm cảm thấy trong

thân thể có một dòng lực lượng vô cùng muốn phóng thích ra bên ngoài. Anh phát tiết tình cảm mãnh liệt đã phải ản nhẫn suốt mấy ngày nay, rốt cục ở tại một khắc làm cho mình cùng An Hồng đều nhẹ nhàng đạt tới sự vui vẻ đến cực đỉnh.

Sau khi bình tĩnh lại, An Hồng dựa vào trong lòng anh, mặc kệ cho ngón tay của Lộ Vân Phàm vòng quanh tóc của cô. Anh cúi đầu, càng không ngừng mở hôn cô, nói: "An An, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại thăm em."

"Vâng!" Đột nhiên cô như nghĩ đến cái gì, nói, "Đề lát nữa em đưa anh xuống lầu, nhiều thứ như thế này làm sao anh mang hết được?"

"Anh mang theo Laptop là được rồi, những vật khác đều để lại ở chỗ này, sau này vẫn còn phải tới đây nữa."

An Hồng ngẫm lại cũng đúng, gật đầu nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67-2: Tin tưởng rồi sẽ có một ngày 2

Editor: Mẹ Bầu

Vào lúc chạng vạng 5 giờ chiều, Lộ Vân Phàm chuẩn bị rời đi, anh ôm ấp lần cuối cùng uống, nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh, phải ăn cơm đúng giờ, mấy ngày nay không được hút thuốc, lại càng không cho phép em uống rượu, biết không?"

"Vâng!" An Hồng vòng quanh hông của anh, "Yên tâm, chính anh trên đường cũng phải cẩn thận."

"Được rồi, một lát nữa điện thoại liên hệ, anh đi rồi."

An Hồng dựa người vào khung cửa, nhìn anh chậm rãi đi xuống thang lầu, đóng cửa lại.

Quay người lại, cô nhìn về phòng ở tịch mịch của mình. Cô thở dài, cào cào tóc, đi vào phòng bếp, nhìn thấy Lộ Vân Phàm đã chuẩn bị tốt đồ ăn cho mình, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh người đàn ông này bận rộn ở trong nhà. Mím môi, An Hồng bụng lên trướng luộc anh làm, ngửi một cái, rốt cục hiểu ý tứ liền nở nụ cười.

Nghỉ ngơi ở nhà thêm một ngày, đến thứ năm, An Hồng đi công ty.

Như cô đã dự đoán, các đồng nghiệp quen biết xa lạ trong công ty đều nhìn nhìn cô, sau đó trong mắt đều hiện ra sự bồn chồn đặc ý.

An Hồng lơ đãng, gõ cửa văn phòng của Tân Duy. Tân Duy nhìn thấy cô vội bảo cô đóng cửa lại để nói chuyện.

"Lão Ngũ đã hỏi anh rồi, giấu diếm không xong, anh cũng đã nói lại hết cho ông ấy. Em cũng biết đó, ngày đó người qua lại nhìn thấy rất nhiều."

"À, không có việc gì, anh nói như thế nào?"

"Này... Tiểu An, chuyện này tuy đơn giản nhưng lại phức tạp đó. Anh biết đây là chuyện riêng giữa em và Lộ Vân Phàm, nhưng hiện tại đề cập đến chuyện dự thầu lần này, lão Ngũ ngược lại, lại khấn trương rất nhiều."

"Anh có thể bảo ông ấy yên tâm, em đã nắm chắc rồi."

Nhìn An Hồng lau trán, Tân Duy hỏi: "Thân thể của em khôi phục được thế nào rồi?"

"Đã tốt hơn nhiều rồi, không có chuyện gì đâu, chỉ là có đôi khi thì trong đầu hơi bị đau, qua vài ngày nữa em lại đi kiểm tra lại lần nữa, hẳn là không có vấn đề gì lớn."

"Ừ, chuyện em muốn từ chức, lão ngũ cũng đều đã biết rồi. Chúng ta tạm thời cũng chưa xem xét đến việc tuyển nhân viên giao tiếp mới. Em trước bàn giao công việc trong tay cho Tiểu Tê ở bộ phận một tiếp nhận đi, hiện tại quan trọng nhất là chuyện Cao ốc Sáng Ý, nếu quả thật thành công, lão Ngũ nói, cũng sẽ thưởng cho em một khoản đó."

"Cái này cũng đâu có chuyện gì liên quan tới em chứ, vốn dĩ đều là do mọi người đã thao tác lâu nay kia mà."

"Khụ! Tiền của công ty, lão Ngũ cũng đều đã mở miệng rồi, em cứ việc mà thi hành thôi, giúp đỡ làm chuyện khéo léo ở trước mặt Lộ Vân Phàm là được."

"Hiểu rồi, thôi em đi ra ngoài đây!" Đi tới cửa, An Hồng lại xoay người nói với Tân Duy, "Lãnh đạo, ngày đó cảm ơn anh!"

"Không có chuyện gì, với bạn trai trước của em, ai... xem chừng còn rất thuận mắt, lại là người như vậy, về sau này nghĩ có thể khả nhìn thấy rõ ràng... Còn đối với Lộ Văn Phàm mà nói, người này... Tiểu An... em thật sự nắm bắt được anh ta sao?"

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nghi vấn của Tân Duy, An Hồng mỉm cười, gật đầu nói: "Nắm bắt được! Lãnh đạo, anh cứ yên tâm."

Chạng vạng ngày thứ sáu, An Hồng bấm điện thoại gọi cho Lộ Văn Phàm, nói cho anh một tin tức: "Em lập tức muốn đăng ký bay đi thành phố J rồi, muốn xin Lộ tổng an bài đi đón máy bay, có thể chứ?"

Lộ Văn Phàm sững sốt nửa ngày mới nói: "Anh còn đang đặt vé máy bay sáng sớm ngày mai bay đến em đó!"

"Hóa ra là anh không chào đón em chứ gì?"

"Đương nhiên là không phải như vậy! Chỉ là... An An, em không có chuyện gì đó chứ?"

"Không có chuyện gì đâu, em đã ở sân bay rồi."

"Anh biết rồi, anh sẽ đi đến đó để đón em, đến lúc đó liên lạc điện thoại, anh chờ ngay tại cửa ra, em không được đi chỗ nào khác đó biết chưa?"

"Biết rồi."

Buổi tối 8 giờ rưỡi, An Hồng đi ra lối cửa ra sân bay thành phố J, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Lộ Văn Phàm trong đám người.

Anh ăn mặc thật thoải mái, một chiếc áo màu xanh ngọc kẻ sọc cổ bẻ, bên dưới mặc chiếc quần jeans màu trắng, vóc người bề ngoài cao cao, anh tuấn, đứng ở trong đám người đón máy bay đặc biệt dễ thấy.

Anh mở rộng hai tay hướng về phía An Hồng, An Hồng bước nhanh đi vài bước liền nhào vào trong lòng anh.

"Hoan nghênh em đã trở về!" Anh hôn gương mặt cô, nhỏ giọng nói, "An An của anh."

Hai người ở nhà trọ Quảng Hòa suốt một ngày một đêm, trải qua cuộc sống cực kỳ ngọt ngào. Đến tối thứ bảy, Lộ Văn Phàm lôi kéo An Hồng đi ra ngoài dạo chơi một vòng.

Anh đưa An Hồng đi đến một phòng trong quán bar, tìm cái ghế dài, gọi cho mình một vai bia, lại gọi cho An Hồng một ly đồ uống trái cây.

Hắc hắc! Đến quán bar mà lại gọi cho em đồ uống trái cây là sao?" An Hồng không vui.

"Bây giờ em vẫn đang còn trong thời kỳ theo dõi, khi nào thân thể thật khỏe thì em mới có thể được uống rượu."

"Cái gì mà trong kỳ theo dõi?"

"Em đang kỳ theo dõi di chứng chấn động não."

"Ai nói như vậy? Phải mất bao lâu?"

"Bác sĩ nói, thời gian bao lâu phải do bác sĩ định đoạt."

"Vị bác sĩ nào vậy?"

"Bác sĩ Lộ!" Anh toét miệng nở nụ cười, còn giơ chai bia hướng về phía cô.

An Hồng dở khóc dở cười. Suốt một tuần nay cô đã cai thuốc kiêng rượu, đương nhiên trong lòng cũng có chút ngứa ngáy khó nhịn. Nhưng mà vừa nghĩ tới lời nói của Lộ Văn Phàm lúc gần đi, cô đã ném vào thùng rác trong nhà mấy bao thuốc lẫn bình rượu đỏ mới uống hết được một nửa.

Trong quán bar có một sân khấu nhỏ, một ban nhạc nhỏ ở đó đang ca hát. An Hồng ngồi ở bên cạnh Lộ Văn Phàm, tựa người vào trên người anh, một bên vừa nghe ca nhạc một bên vừa uống đồ uống, một bên vừa nghe anh nói chế cười.

Dường như Lộ Văn Phàm đặc biệt vui vẻ, hơn phân nửa chai bia đã chui vào trong bụng của anh. Anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, nói vài câu, sau đó có một người đàn ông trung niên ăn mặc rất có phong cách liền đi tới.

"Hi, Jesse." Người đàn ông trung niên cầm một chai bia, đụng đụng cái chai cùng với Lộ Văn Phàm: "Đã lâu không gặp, hôm nay thế nào khó có dịp đến đây chơi như vậy?"

"Tôi mang bạn gái của tôi đến đây ngồi một chút." Lộ Văn Phàm ôm lấy bả vai của An Hồng kéo đây là bạn gái của ta, tên An Hồng."

"Hi, xin chào! Thật hân hạnh gặp em" Mike vẫy tay với An Hồng, ánh mắt có chút cổ quái.

"Xin chào." An Hồng cười cười với anh.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đứng lên, tiến đến bên cạnh Mike, ghé sát bên tai nói vài câu, Mike gật đầu liền đi ra.

Lộ Vân Phàm nhìn trên đài, Mike đi lên chỗ ban nhạc đang ngồi nói nói mấy câu, rồi sau xoay người hướng về phía Lộ Vân Phàm vẫy vẫy tay, ngón làm một động tác "OK"

Lộ Vân Phàm cúi người xuống thân, nói với An Hồng: "Chờ anh một lát."

"Anh đi đâu vậy?"

"Em cứ xem rồi sẽ biết!"

Anh chậm rãi đi đến bên bàn, dọc theo bậc thang đi lên sân khấu. Khách hàng trong quán bar nhìn thấy trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đợi đến khi nhìn thấy rõ người này thân hình cao lớn, tuổi trẻ lại anh tuấn, nhất thời mọi người đều cảm thấy hứng thú, không biết anh định làm gì.

Lộ Vân Phàm kéo Microphone qua, điều chỉnh đến thật đúng độ cao độ, anh hắng giọng một cái, hướng mặt về phía trước, nói: "Các vị, thật có lỗi đã chiếm dụng tài nguyên của quán bar này! Ngày hôm nay tôi cùng với bạn gái của tôi cùng đi đến nơi này. Hai chúng tôi... lúc trước bởi vì nguyên nhân nào đó chúng tôi đã phải tách ra thật lâu, mãi cho đến gần đây mới đến được với nhau một lần nữa. Trên quãng đường này, cả hai chúng tôi đều thật không dễ dàng gì, nhân một chút việc trong quá khứ, tôi... tôi chỉ muốn nói với bạn gái của tôi rằng, Let it go! (Tiếng Anh trong nguyên bản – Hãy để mọi thứ qua đi!) Chúng ta phải nhìn về phía trước! Thời gian đã qua rất ngắn, nhưng tương lai còn rất dài, cuộc sống của chúng ta còn mãi mãi, không bao giờ kết thúc. Chỉ là..."

Anh cúi đầu cười một chút, lại ngẩng đầu nhìn về phương hướng của An Hồng, nói, "Chỉ là bây giờ chúng ta vẫn còn ở trong tình trạng sống ở hai nơi... Không sai, chỉ là trạng thái lưu luyến nơi đất khách này có thể phải còn liên tục mấy tháng nữa, tôi thật tâm hi vọng ngày cô ấy có thể trở lại cái thành phố này thật sớm! Cuối tuần này cô ấy đã tới nơi này, tôi nghĩ muốn tặng cho cô ấy một bài hát "Có một ngày"! An An, hi vọng con đường đến tương lai, hai chúng ta có thể được đồng hành dắt tay nhau, làm bạn đến vĩnh viễn. Xin cảm ơn!

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay.

An Hồng chống tay vào má, nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trên sân khấu. Anh mặc áo sơ mi màu xanh đậm thoải mái, thiết kế ôm thân đơn giản, phía dưới là quần dài màu đen, tóc tùy ý hơi chút sấp chãi tóc. Ngọn đèn ở trên sân khấu chiếu rọi xuống gương mặt anh, làn da trắng nõn, ngũ quan thâm thúy lập thể, đường cong hàm dưới có chút lưu loát giống như một tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp. Bộ dạng đáng người của anh không hề kém cỏi so với người mẫu nam trong Tạp chí Model, khí chất lại còn càng tốt hơn.

Lộ Vân Phàm đeo cây đàn ghi-ta lên, đứng ở trước Microphone. Bass cùng dàn nhạc phía sau lưng anh bắt đầu chơi khúc nhạc dạo. Lộ Vân Phàm gảy lên dây đàn ghi-ta, cúi đầu, mũi chân trái nhẹ nhàng mà đánh nhịp. Một lát sau anh giương mắt nhìn về hướng An Hồng. Rõ ràng là người đứng ở rất xa, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm đến tận đáy lòng An Hồng. Anh cong khóe miệng lên, dùng giọng hát trầm thấp từ tính mà đôi mắt chậm rãi hát lên:

"Mỗi khi gió ở kích thích ngọn cây ngoài cửa sổ, mỗi khi màn đêm buông xuống, mỗi khi anh ngẩng đầu nhìn trời;

Trời ở một bên kia, anh ở bên này, có biết hay không chúng ta kém ngàn vạn năm ánh sáng

Mỗi khi chỉ còn lại một mình, anh nhớ lại quá khứ, mỗi khi kim lòng không đậu, nước mắt lại làm ngăn trở tầm mắt của anh;

Em đang ở phía bên kia, anh ở bên này, khi anh nâng niu tình yêu cùng toàn bộ tưởng niệm;

Em rồi đi có lẽ chỉ là trong một nháy mắt, anh biết em luôn luôn dõi theo ở bên cạnh anh;

Chúng ta sẽ gặp lại, đến một ngày kia, hi vọng có một ngày em có thể nâng gương mặt của anh;

Anh phải làm thế nào để đối mặt với em đi được rất xa, đi đến thiên sơn vạn thủy nghĩ muốn gặp em một lần

Gặp lại nhé, chung quy sẽ có một ngày gặp lại,

Tin tưởng sẽ có một ngày

Mỗi khi chỉ còn lại một mình, anh nhớ lại trước đây

Mỗi khi kim lòng không đậu, nước mắt ngăn trở tầm mắt của anh

Em đang ở phía bên kia, anh ở bên này,

Khi anh nâng niu tình yêu cùng toàn bộ tưởng niệm;

..."

Chương 68: Lộ Vân Phàm, anh đang ở đây cầu hôn sao?

Editor: Mẹ Bầu

Tối hôm đó, Lộ Vân Phàm muốn An Hồng hai lần. Ở trong quá trình, An Hồng khóc, móng tay của cô siết chặt cào vào làn da trên lưng Lộ Vân Phàm, nghẹn ngào nói: "Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm, làm sao anh lại tốt như vậy? Vì sao anh không hận em? Vì sao anh lại không hận em chứ?"

"Bây giờ em mới biết được là anh tốt sao?" Anh cắn vào da thịt nhẩn nhụi trên cổ của cô, thờ phỉ phò nói, "Làm sao em biết là anh không hận em? An An, anh hận em, hận em chết đi được! Cho nên anh muốn trừng phạt em, phạt em cả đời sống ở bên cạnh anh, không cho em đi đến bất cứ chỗ nào khác!"

Nước mắt An Hồng rơi xuống, dùng sự ấm áp nhất của thân thể để đón nhận lấy sự điên cuồng muốn đoạt lấy của Lộ Vân Phàm. Cô một bên kêu tên anh, một bên khóc, một bên hạ quyết tâm ở trong lòng.

An Hồng, cô tự nói với mình, đừng tới Lộ Vân Phàm, là kiếp số cả đời của mày, cũng là phúc khí cả đời của mày.

Từ nay về sau, cuộc sống cùng nhau sẽ là như thế, cùng anh làm bạn với nhau, chung thủy đến bạc đầu.

Tiêu Lâm nói không sai, trên đời này, sẽ không bao giờ có một người người đàn ông nào có thể yêu cô hơn so với Lộ Vân Phàm yêu cô nữa.

Giữa trưa ngày Chủ nhật, An Hồng hướng Lộ Vân Phàm xin phép, hẹn ăn cơm cùng với Trần Hằng. Lộ Vân Phàm không nói gì, chỉ ném cho cô chìa khóa xe cùng chìa khóa nhà cho cô, rồi liền lái xe đi. Lộ Vân Phàm không nói gì, chỉ ném cho cô chìa khóa xe cùng chìa khóa nhà cho cô, rồi liền lái xe đi.

Trong phòng ăn, bác sĩ Trần nhìn bộ dạng mặt mày hồng hào của An Hồng, lấy làm kỳ lạ, tám tấc khen: "An Hồng, em mập ra rồi!"

"Vậy sao! Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!" An Hồng áo nào sờ sờ lên gò má, "Cũng đến hơn 100 (*) cân rồi, em cực kỳ phiền não!"

(*) Số đo khối lượng của Trung Quốc, giá trị bằng 50% so với tiêu chuẩn số đo khối lượng quốc tế. 100 cân ở đây tương đương với khối lượng 50 kg theo tiêu chuẩn quốc tế

"Em đã từng nặng 170 cân (85kg) rồi, 100 cân (50 kg) cũng đã quá nhẹ rồi, anh thấy ít nhất em phải 120 cân (60 kg) thì mới bình thường."

"Anh tha cho em đi! 120 này thôi đã làm cho em sắp vứt đi tất cả quần áo của mình rồi! diễm phúc này phải mất một khoản tiền thật lớn đó."

Trần Hằng cười nói: "Xem ra em thật sự tốt rồi, gần nhất giấc ngủ của em như thế nào?"

"Rất tốt." An Hồng nở nụ cười, "Ngủ sớm hay trễ, khi tỉnh lại thân thể đều rất tốt! Thật sự là thật khó khăn, bản thân em cũng không nghĩ tới."

"Tình yêu thật là vĩ đại!" Trần Hằng bĩu bĩu môi, "Em cũng đừng ở trước mặt người cô độc lẻ loi như anh đây mà bày ra vẻ hạnh phúc, anh sẽ hỏng mất."

An Hồng cười ha ha. Một bữa cơm này cô ăn thật rất vui vẻ. Trước khi chia tay, cô nói lời cảm ơn Trần Hằng tự đáy lòng: "Mấy năm nay thật sự là rất cảm ơn anh, nếu như không có anh, dĩ nhiên rồi thì hiện tại sẽ không có em của hôm nay."

"Chính bản thân em cũng rất kiên cường." Trần Hằng vỗ vỗ vào vai cô, nghiêm túc nói, "An Hồng, chúc em hạnh phúc."

"Em cũng chúc anh được hạnh phúc, chúc anh sớm tới ngày được 'cởi sạch' ha ha!"

"Vẫn nên chờ uống rượu mừng của em trước đã!"

"Ha ha ha ha..."

Cùng Lộ Vân Phàm lại dính với nhau suốt một buổi chiều, sau đó An Hồng làm bạn cùng với anh đi ra sân bay, chuẩn bị trở về thành phố T.

Lộ Vân Phàm đi giúp cô đổi vé máy bay, An Hồng đi một chuyến vào phòng vệ sinh, lúc đi ra, nhìn thấy ở gần chỗ giải đáp thắc mắc của sân bay có một người quen.

Một người đàn ông tuổi còn trẻ, đang kéo tay cầm của chiếc va li đang cúi đầu nói gì đó với một người con gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng.

"Này! Trình Húc!" An Hồng vẫy tay về phía anh. Người đàn ông nghiêng đầu lại, nhìn thấy An Hồng, giật mình, nói: @MeBau*@ "An... Hồng?"

"Làm sao vậy? Vài năm không gặp lại, thành không quen biết sao?"

Biểu hiện trên mặt Trình Húc rất phức tạp. Anh ta cười đến có chút xấu hổ, nói: "Làm sao có thể, cô... có hóa thành tro tôi cũng nhận ra."

Đầu An Hồng đầy vạch đen rồi, khóe miệng cô hơi nhếch lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, lại nhìn sang người con gái ở bên cạnh, nói: "Vị này là...?"

"Bạn bè thôi, JOJO." Trình Húc nhìn An Hồng có chút đề phòng, "Tôi trở về để thăm ba mẹ tôi, vừa vặn cô ấy nghĩ muốn tới chỗ này du ngoạn một chuyến, nên tôi liền làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho cô ấy."

Cô gái đứng vào thật thẳng, đầu hình quả lê với mái tóc màu cà phê, tóc mái để ngang trán, ngũ quan thật tinh xảo. Trên người mặc chiếc áo cánh dài cổ trễ màu vàng nhạt, trên cổ đeo trang sức là một chuỗi hạt đá nhỏ màu đen. Bên dưới chiếc váy ngắn màu đen, đi đôi tất chân màu đen, với đôi ủng ngắn màu cà phê. Cô gái mỉm cười nói: "Xin chào."

"Xin chào." An Hồng nhìn Trình Húc không dự định giới thiệu bản thân mình với JOJO, nên cô liền tự giới thiệu rõ ràng, "Tôi tên là An Hồng, là học tỷ của Trình Húc hồi học đại học."

"Rất hân hạnh được biết chị." Cô gái tiếp tục mỉm cười, nhìn rất vui vẻ, nhưng An Hồng có cảm giác, cảm thấy trong ánh mắt của cô ta có một tầng ưu thương nhân nhật.

An Hồng không suy nghĩ nhiều, quay lại hỏi Trình Húc: "Bác sĩ Trình có khỏe không?"

"Ông ấy vẫn khỏe, xin cảm ơn." Trình Húc tựa như không muốn tán gẫu nhiều hơn với An Hồng, muốn rời khỏi, nhưng lại cảm thấy như vậy thì không được lễ độ lắm, đành phải hỏi, "Làm sao cô lại ở thành phố J?"

"Tôi..." An Hồng không biết trả lời như thế nào. Nơi này vốn là nơi cô sinh ra và lớn lên. Cô sống 22 năm ở thành phố này, bây giờ nghe Trình Húc hỏi một câu như vậy, nghe giống như cô không nên thuộc về nơi này vậy.

Còn chưa kịp suy xét phải trả lời thế nào mới thích hợp, cô liền phát hiện Trình Húc trên mặt hiện ra biểu cảm kinh ngạc đến cực độ. An Hồng nhìn lại, Lộ Vân Phàm đang cầm trong tay vé máy bay của cô, đang bước từng bước một chậm rãi đi tới đây.

"A Lộ!" Trình Húc nhìn thấy Lộ Vân Phàm liền đi qua nhân tiện dùng quyền đập một cái vào nơi ngực của anh.

Lộ Vân Phàm cũng dùng quyền đáp lễ một cú, vỗ vào lưng của anh cười nói: "Đã lâu không gặp, A Húc, tại sao trở về mà cũng không gọi điện thoại cho tôi vậy hả?"

Trình Húc cười nói: "Lần này trở về mới được ba ngày, có bạn bè đi cùng, cho nên không thuận tiện để hẹn gặp mọi người được! Vốn nghĩ là ngày 1 tháng 5 vừa trở về sẽ họp mặt gặp gỡ, đến lúc đó còn phải gọi cả Lạc Phong nữa."

Lộ Vân Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Ngày mùng một tháng năm à... Tôi có lẽ cũng không ở chỗ này."

"Đi ra ngoài du lịch sao?"

Lộ Vân Phàm đi về phía trước hai bước, đứng ở bên người An Hồng, ôm chầm lấy vai cô nói: "Tuần sau đã là ngày mùng một tháng năm rồi, tôi phải đi đến chỗ của An Hồng."

Miệng Trình Húc bỗng chốc mở ra đến mức cực lớn, to đến mức đủ để nhét cả một quả trứng gà. Anh ta sững sờ nửa ngày cũng không nói được ra lời, vẫn là Lộ Vân Phàm lại mở miệng trước: "Đừng kinh ngạc thế, tôi và An Hồng, đang ở cùng một chỗ với nhau."

"Cậu... hai người..." Trình Húc nghe được trả lời khẳng định của Lộ Vân Phàm, vẫn là không phản ứng kịp, nghĩ đến nửa ngày rồi mới hỏi, "Lạc Phong có biết hay không?"

"Đỉnh đáng gì tới anh ta?"

"Không phải ... là tôi muốn nói..."

"Tôi và An Hồng hiện tại rất tốt, tiểu tử nhà cậu, tự mình cũng phải nắm chặt đó!" Lộ Vân Phàm nhìn cô gái xinh đẹp ở bên cạnh này giờ vẫn không nói gì, tiến đến ghé sát vào bên tai Trình Húc nói, "Trượng phu, nắm chắc được mấy phần?"

"5 phần." Trình Húc thấp giọng trả lời, chăm chú nhìn xem cánh tay của Lộ Vân Phàm đang ôm An Hồng, dùng giọng nói chỉ có Lộ Vân Phàm mới nghe lấy được hỏi, "A Lộ, sao lại thế này? Tại sao cậu lại cùng với cô ấy thế hả?"

Lộ Văn Phàm cười, nói: "Chỉ có một lý do, tôi yêu cô ấy. Như vậy đã đủ hay chưa?"

Giọng nói không lớn lắm, nhưng cả hai người phụ nữ ở bên cạnh đều có thể nghe thấy được, An Hồng cảm thấy trên mặt mình có chút nóng bừng, ngượng ngùng nhìn JOJO một chút, phát hiện ra cô gái vẫn đang ngẩn ngơ. Sau khi nghe Lộ Văn Phàm nói xong, vẻ mặt cô gái đầy mê mang, tựa như suy nghĩ đã bay tới ngoài không gian.

Chia tay với Trình Húc và JOJO, tiếp đó Lộ Văn Phàm nhìn thấy thời gian còn sớm, liền lôi kéo An Hồng đi đến quán cà phê ngồi trong chốc lát.

Anh lấy từ trong hộp thuốc là ra một điếu thuốc, ưu nhã châm lửa, cau mày hít một hơi, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của An Hồng đang nhìn mình, Lộ Văn Phàm cười nói: "Đừng suy nghĩ, thời kỳ theo dõi của em còn chưa hết đâu, bản thân em khi trở về cũng cần phải không chế mình một chút."

"OK." An Hồng bĩu môi, trong lòng nghĩ, khi trở về, Trời thì cao, Hoàng đế thì xa, anh còn quản được nữa sao?

Cô uống một ngụm cà phê, hỏi Lộ Văn Phàm: "Hứa Lạc Phong biết chuyện của chúng ta không?"

"Đã biết." Anh gạt đầu trả lời.

"Anh ấy nói như thế nào?"

"Cái này không có quan hệ gì với cậu ta hết!" Lộ Văn Phàm nhướn mày.

An Hồng khép hờ cặp mắt: "Em biết Hứa Lạc Phong lẫn Trình Húc luôn luôn không thích em."

"Anh thích em là được rồi!"

"Ai, Lộ Văn Phàm! Rốt cuộc là anh đã coi trọng em ở chỗ nào vậy? Em luôn luôn không suy nghĩ cẩn thận."

"Vấn đề này em hỏi rất hay!" Lộ Văn Phàm cười, ngón tay gõ mặt bàn nói, "Vấn đề này tựa như Goldbach đoán rằng có học vấn giống nhau, kỳ thực anh cũng vậy cực kỳ muốn biết đáp án."

"..." An Hồng tròn mắt, quyết định không thêm đề ý anh nữa.

Bên chiếc bàn cách vách có mấy người đàn ông ngồi xuống, lấy ra thứ gì đó từ trong bao đóng gói, trong gói giấy to dai thật dày mang theo tùy thân. An Hồng chăm chú nhìn vào cái bao bên ngoài cũng biết đây là thư dự thầu, trong đầu lập tức cũng nhớ tới Cao ốc Sáng Ý. Cô nghĩ cuối tuần này đi lại vẫn còn chưa có nói qua chuyện này cùng với Lộ Văn Phàm, không biết hiện tại mở miệng ở nơi này có thích hợp hay không.

Châm chọc chỉ chốc lát, cô vẫn quyết định nói một chút: "Lộ Văn Phàm, có một chuyện em muốn hỏi anh, chính là việc đấu thầu Cao ốc Sáng Ý đó, xác suất Phong Nguyên trúng thầu đại khái là bao nhiêu?"

"Em hy vọng là bao nhiêu?" Anh hỏi lại.

"Em hy vọng là 100%."

"Thì phải là 100%." Anh cười lộ lên, "An An, đừng lo lắng, chuyện này trong lòng anh đã có tính toán. Tổng cộng có 8 đơn vị tham gia dự thầu, bên này của em có 5 đơn vị, mặt khác có 2 nhà chung một nhóm, còn có một đơn vị nữa, đến lúc đó anh sẽ chú ý một chút, cơ bản không có vấn đề."

Nghe anh nói hứa hẹn như vậy, An Hồng cũng an tâm.

Đội đến phải đi qua cửa kiểm tra an ninh, Lộ Văn Phàm nói với cô: "Ngày mùng một tháng năm anh sẽ lại đến với em. Đến lúc đó em hẹn Ngũ Tổng cùng Tần Duy một chút, anh cùng bọn họ gặp mặt ăn một bữa cơm, khiêm tốn một điểm, chỉ có ba người bọn anh thôi, em cũng đừng đi đến đó."

"Được!" An Hồng nghĩ rằng khi lão Ngũ nghe được tin tức này, không biết ông ta sẽ cao hứng biết bao nhiêu, phỏng chừng thậm chí đến đi ngủ cũng không được ngủ an ổn rồi.

Lộ Văn Phàm xem bộ dáng của An Hồng, chọc một cái vào cái ót của cô ót, nói: "Nghĩ gì thế, em là người sắp từ chức, lại vẫn còn một lòng một dạ hướng về Lão Đông Gia nữa là sao."

"Dù sao em ở đây cũng được 6 năm, bọn họ đều đối với em không có gì phải chê trách." An Hồng thờ dãi, giúp anh lôi kéo cổ áo áo gió, "Phán đấu lâu như vậy, nói đi là đi luôn rồi, thực sự rất luyến tiếc."

"Nếu luyến tiếc thì em sẽ không cần về nữa cũng được!" Lộ Văn Phàm hừ một tiếng, "Dù sao anh cũng đã trải qua cuộc sống một mình suốt sáu năm nay rồi, tiếp tục sống thêm mười năm tám năm nữa cũng không phải là vấn đề lớn."

"Anh nói cái gì vậy!" An Hồng ôm lấy anh, "Em nói cũng chỉ là nói như vậy mà thôi."

Lộ Văn Phàm ngậm miệng nghiêm mặt một hồi, đột nhiên liền nở nụ cười, anh gặt gao ôm An Hồng vào trong ngực, nói: "Chờ khi em đã trở lại, em nghĩ muốn đi làm liên đi làm, không muốn đi làm hàng ngày ở nhà đợi. Muốn đến Vũ Hoa, tùy em tuyển chọn ngành, không muốn đến Vũ Hoa, thích chỗ

"Ha ha! Tùy em tuyển chọn ngành?" An Hồng vui vẻ, "Em nghĩ muốn làm Chủ tịch Hội đồng quản trị kia!"

"Cái này cần phải được ông cụ nhà anh đồng ý đã." Lộ Vân Phàm hôn lỗ tai của cô, thấp giọng cười, "Còn chưa có gả vào trong nhà họ Lộ, ấy thế mà đã nghĩ đến chuyện leo lên trên đầu ba anh rồi sao? Em đúng là Từ Hi thái hậu đó!"

"Không văn hóa! Em đây rõ ràng chính là Võ Tắc Thiên."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Editor: Mẹ Bầu

Khoảng 9 giờ tối, chuông điện thoại di động vang lên, An Hồng bắt máy điện thoại, Lộ Vân Phàm nói đã ngồi lên taxi rồi.

"Tân Duy không đưa anh về sao?" An Hồng nghĩ rằng vị lãnh đạo này thật sự là keo kiệt, "Anh nói sớm một chút, em tôi đón anh có phải là tốt không!"

"Không phải, anh ta có nói muốn đưa anh về, nhưng anh không đáp ứng."

"Vậy sao..." An Hồng cơ bản cũng biết là nguyên nhân gì. Anh về đích là nhà của An Hồng, ở phía dưới mí mắt lãnh đạo trực tiếp của cô thì là anh đang "ở chung" cùng cô. Lộ Vân Phàm là không muốn để cho Tân Duy có nhiều không gian mơ màng hơn. Huống chi, đời anh cũng không tốt, @MeBau*@ lên xuống xe khó tránh khỏi vụng về, anh cũng không muốn có nhiều người chú ý đến mình hơn.

Lộ Vân Phàm đi xe taxi đến dưới lầu tiểu khu. Anh xuống xe, phát hiện An Hồng một bên ngồi hút thuốc ở bên cạnh bồn hoa, một bên hướng về phía anh cười cười.

"Ai! Thời kỳ theo dõi còn chưa qua mà!" Anh đi qua, lôi kéo bím tóc đuôi ngựa của cô.

"Lộ tổng, anh tha cho em đi! Em đã không có việc gì rồi, cũng đã hơn hai tuần rồi!" An Hồng chỉ khoác bên ngoài một chiếc áo sơ mi dài tay. Đang đầu tháng 5, thời tiết buổi tối vẫn còn có chút mát mẻ. Cô vứt bỏ đầu mẩu thuốc lá, đứng lên ôm cánh tay nói, "Chạy nhanh lên đi, lạnh chết em rồi."

"Em xuống lầu để làm gì?" Lô Vân Phàm ôm chậm lấy vai cô, "Xuống dưới mà cũng không biết mặc thêm nhiều quần áo một chút."

"Chờ anh chứ sao." An Hồng ôm hông của anh, cùng anh một chỗ chậm rãi đi vào trong hành lang: điên ㄟ ㄉㄢ ㄟ ㄌㄝ ㄑ ㄩ ㄣ ㄟ ㄉ ㄨ ㄣ "Thế nào mà mọi người tán gẫu với nhau lâu như vậy? Chân anh được có cảm thấy thoải mái hay không? Một lát nữa có muốn em mát xa giúp anh một chút hay không?"

"Tốt quá, anh nghĩ muốn mát xa theo kiểu Thái "Mã sát kê"."

"Mã cái đầu của anh!" An Hồng đột ngột chuyển đề tài, đột nhiên cười rô lên vẻ quyn rũ, "Lô tông ~ em là người mát xa đúng đầu bãng đó ~ rất đđt

tiền đó, anh có đồng ý gọi không?"

"Là người mất xa đứng đầu bảng sao?" Lộ Vân Phàm cười ha ha, "Thế nào người đứng đầu bảng đã 28 tuổi rồi vẫn còn ở đây tiếp khách vậy? Thật sự là đáng thương, tôi cũng gắng gượng để mà thu nạp em vậy, làm nguyên một bộ hết bao nhiêu tiền?"

An Hồng nhéo nhéo thật nặng lên cánh tay miệng nói: dĩ nhân đàn ① ② quý ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ ㏀ ㏁ ㏂ ㏃ ㏄ ㏅ ㏆ ㏇ ㏈ ㏉ ㏊ ㏋ ㏌ ㏍ ㏎ ㏏ ㏐ ㏑ ㏒ ㏓ ㏔ ㏕ ㏖ ㏗ ㏘ ㏙ ㏚ ㏛ ㏜ ㏝ ㏞ ㏟ ㏠ ㏡ ㏢ ㏣ ㏤ ㏥ ㏦ ㏧ ㏨ ㏩ ㏪ ㏫ ㏬ ㏭ ㏮ ㏯ ㏰ ㏱ ㏲ ㏳ ㏴ ㏵ ㏶ ㏷ ㏸ ㏹ ㏺ ㏻ ㏼ ㏽ ㏾ ㏿ 㐀 㐁 㐂 㐃 㐄 㐅 㐆 㐇 㐈 㐉 㐊 㐋 㐌 㐍 㐎 㐏 㐐 㐑 㐒 㐓 㐔 㐕 㐖 㐗 㐘 㐙 㐚 㐛 㐜 㐝 㐞 㐟 㐠 㐡 㐢 㐣 㐤 㐥 㐦 㐧 㐨 㐩 㐪 㐫 㐬 㐭 㐮 㐯 㐰 㐱 㐲 㐳 㐴 㐵 㐶 㐷 㐸 㐹 㐺 㐻 㐼 㐽 㐾 㐿 㑀 㑁 㑂 㑃 㑄 㑅 㑆 㑇 㑈 㑉 㑊 㑋 㑌 㑍 㑎 㑏 㑐 㑑 㑒 㑓 㑔 㑕 㑖 㑗 㑘 㑙 㑚 㑛 㑜 㑝 㑞 㑟 㑠 㑡 㑢 㑣 㑤 㑥 㑦 㑧 㑨 㑩 㑪 㑫 㑬 㑭 㑮 㑯 㑰 㑱 㑲 㑳 㑴 㑵 㑶 㑷 㑸 㑹 㑺 㑻 㑼 㑽 㑾 㑿 㒀 㒁 㒂 㒃 㒄 㒅 㒆 㒇 㒈 㒉 㒊 㒋 㒌 㒍 㒎 㒏 㒐 㒑 㒒 㒓 㒔 㒕 㒖 㒗 㒘 㒙 㒚 㒛 㒜 㒝 㒞 㒟 㒠 㒡 㒢 㒣 㒤 㒥 㒦 㒧 㒨 㒩 㒪 㒫 㒬 㒭 㒮 㒯 㒰 㒱 㒲 㒳 㒴 㒵 㒶 㒷 㒸 㒹 㒺 㒻 㒼 㒽 㒾 㒿 㓀 㓁 㓂 㓃 㓄 㓅 㓆 㓇 㓈 㓉 㓊 㓋 㓌 㓍 㓎 㓏 㓐 㓑 㓒 㓓 㓔 㓕 㓖 㓗 㓘 㓙 㓚 㓛 㓜 㓝 㓞 㓟 㓠 㓡 㓢 㓣 㓤 㓥 㓦 㓧 㓨 㓩 㓪 㓫 㓬 㓭 㓮 㓯 㓰 㓱 㓲 㓳 㓴 㓵 㓶 㓷 㓸 㓹 㓺 㓻 㓼 㓽 㓾 㓿 㔀 㔁 㔂 㔃 㔄 㔅 㔆 㔇 㔈 㔉 㔊 㔋 㔌 㔍 㔎 㔏 㔐 㔑 㔒 㔓 㔔 㔕 㔖 㔗 㔘 㔙 㔚 㔛 㔜 㔝 㔞 㔟 㔠 㔡 㔢 㔣 㔤 㔥 㔦 㔧 㔨 㔩 㔪 㔫 㔬 㔭 㔮 㔯 㔰 㔱 㔲 㔳 㔴 㔵 㔶 㔷 㔸 㔹 㔺 㔻 㔼 㔽 㔾 㔿 㕀 㕁 㕂 㕃 㕄 㕅 㕆 㕇 㕈 㕉 㕊 㕋 㕌 㕍 㕎 㕏 㕐 㕑 㕒 㕓 㕔 㕕 㕖 㕗 㕘 㕙 㕚 㕛 㕜 㕝 㕞 㕟 㕠 㕡 㕢 㕣 㕤 㕥 㕦 㕧 㕨 㕩 㕪 㕫 㕬 㕭 㕮 㕯 㕰 㕱 㕲 㕳 㕴 㕵 㕶 㕷 㕸 㕹 㕺 㕻 㕼 㕽 㕾 㕿 㖀 㖁 㖂 㖃 㖄 㖅 㖆 㖇 㖈 㖉 㖊 㖋 㖌 㖍 㖎 㖏 㖐 㖑 㖒 㖓 㖔 㖕 㖖 㖗 㖘 㖙 㖚 㖛 㖜 㖝 㖞 㖟 㖠 㖡 㖢 㖣 㖤 㖥 㖦 㖧 㖨 㖩 㖪 㖫 㖬 㖭 㖮 㖯 㖰 㖱 㖲 㖳 㖴 㖵 㖶 㖷 㖸 㖹 㖺 㖻 㖼 㖽 㖾 㖿 㗀 㗁 㗂 㗃 㗄 㗅 㗆 㗇 㗈 㗉 㗊 㗋 㗌 㗍 㗎 㗏 㗐 㗑 㗒 㗓 㗔 㗕 㗖 㗗 㗘 㗙 㗚 㗛 㗜 㗝 㗞 㗟 㗠 㗡 㗢 㗣 㗤 㗥 㗦 㗧 㗨 㗩 㗪 㗫 㗬 㗭 㗮 㗯 㗰 㗱 㗲 㗳 㗴 㗵 㗶 㗷 㗸 㗹 㗺 㗻 㗼 㗽 㗾 㗿 㘀 㘁 㘂 㘃 㘄 㘅 㘆 㘇 㘈 㘉 㘊 㘋 㘌 㘍 㘎 㘏 㘐 㘑 㘒 㘓 㘔 㘕 㘖 㘗 㘘 㘙 㘚 㘛 㘜 㘝 㘞 㘟 㘠 㘡 㘢 㘣 㘤 㘥 㘦 㘧 㘨 㘩 㘪 㘫 㘬 㘭 㘮 㘯 㘰 㘱 㘲 㘳 㘴 㘵 㘶 㘷 㘸 㘹 㘺 㘻 㘼 㘽 㘾 㘿 㙀 㙁 㙂 㙃 㙄 㙅 㙆 㙇 㙈 㙉 㙊 㙋 㙌 㙍 㙎 㙏 㙐 㙑 㙒 㙓 㙔 㙕 㙖 㙗 㙘 㙙 㙚 㙛 㙜 㙝 㙞 㙟 㙠 㙡 㙢 㙣 㙤 㙥 㙦 㙧 㙨 㙩 㙪 㙫 㙬 㙭 㙮 㙯 㙰 㙱 㙲 㙳 㙴 㙵 㙶 㙷 㙸 㙹 㙺 㙻 㙼 㙽 㙾 㙿 㚀 㚁 㚂 㚃 㚄 㚅 㚆 㚇 㚈 㚉 㚊 㚋 㚌 㚍 㚎 㚏 㚐 㚑 㚒 㚓 㚔 㚕 㚖 㚗 㚘 㚙 㚚 㚛 㚜 㚝 㚞 㚟 㚠 㚡 㚢 㚣 㚤 㚥 㚦 㚧 㚨 㚩 㚪 㚫 㚬 㚭 㚮 㚯 㚰 㚱 㚲 㚳 㚴 㚵 㚶 㚷 㚸 㚹 㚺 㚻 㚼 㚽 㚾 㚿 㜀 㜁 㜂 㜃 㜄 㜅 㜆 㜇 㜈 㜉 㜊 㜋 㜌 㜍 㜎 㜏 㜐 㜑 㜒 㜓 㜔 㜕 㜖 㜗 㜘 㜙 㜚 㜛 㜜 㜝 㜞 㜟 㜠 㜡 㜢 㜣 㜤 㜥 㜦 㜧 㜨 㜩 㜪 㜫 㜬 㜭 㜮 㜯 㜰 㜱 㜲 㜳 㜴 㜵 㜶 㜷 㜸 㜹 㜺 㜻 㜼 㜽 㜾 㜿 㝀 㝁 㝂 㝃 㝄 㝅 㝆 㝇 㝈 㝉 㝊 㝋 㝌 㝍 㝎 㝏 㝐 㝑 㝒 㝓 㝔 㝕 㝖 㝗 㝘 㝙 㝚 㝛 㝜 㝝 㝞 㝟 㝠 㝡 㝢 㝣 㝤 㝥 㝦 㝧 㝨 㝩 㝪 㝫 㝬 㝭 㝮 㝯 㝰 㝱 㝲 㝳 㝴 㝵 㝶 㝷 㝸 㝹 㝺 㝻 㝼 㝽 㝾 㝿 㞀 㞁 㞂 㞃 㞄 㞅 㞆 㞇 㞈 㞉 㞊 㞋 㞌 㞍 㞎 㞏 㞐 㞑 㞒 㞓 㞔 㞕 㞖 㞗 㞘 㞙 㞚 㞛 㞜 㞝 㞞 㞟 㞠 㞡 㞢 㞣 㞤 㞥 㞦 㞧 㞨 㞩 㞪 㞫 㞬 㞭 㞮 㞯 㞰 㞱 㞲 㞳 㞴 㞵 㞶 㞷 㞸 㞹 㞺 㞻 㞼 㞽 㞾 㞿 㟀 㟁 㟂 㟃 㟄 㟅 㟆 㟇 㟈 㟉 㟊 㟋 㟌 㟍 㟎 㟏 㟐 㟑 㟒 㟓 㟔 㟕 㟖 㟗 㟘 㟙 㟚 㟛 㟜 㟝 㟞 㟟 㟠 㟡 㟢 㟣 㟤 㟥 㟦 㟧 㟨 㟩 㟪 㟫 㟬 㟭 㟮 㟯 㟰 㟱 㟲 㟳 㟴 㟵 㟶 㟷 㟸 㟹 㟺 㟻 㟼 㟽 㟾 㟿 㠀 㠁 㠂 㠃 㠄 㠅 㠆 㠇 㠈 㠉 㠊 㠋 㠌 㠍 㠎 㠏 㠐 㠑 㠒 㠓 㠔 㠕 㠖 㠗 㠘 㠙 㠚 㠛 㠜 㠝 㠞 㠟 㠠 㠡 㠢 㠣 㠤 㠥 㠦 㠧 㠨 㠩 㠪 㠫 㠬 㠭 㠮 㠯 㠰 㠱 㠲 㠳 㠴 㠵 㠶 㠷 㠸 㠹 㠺 㠻 㠼 㠽 㠾 㠿 㡀 㡁 㡂 㡃 㡄 㡅 㡆 㡇 㡈 㡉 㡊 㡋 㡌 㡍 㡎 㡏 㡐 㡑 㡒 㡓 㡔 㡕 㡖 㡗 㡘 㡙 㡚 㡛 㡜 㡝 㡞 㡟 㡠 㡡 㡢 㡣 㡤 㡥 㡦 㡧 㡨 㡩 㡪 㡫 㡬 㡭 㡮 㡯 㡰 㡱 㡲 㡳 㡴 㡵 㡶 㡷 㡸 㡹 㡺 㡻 㡼 㡽 㡾 㡿 㢀 㢁 㢂 㢃 㢄 㢅 㢆 㢇 㢈 㢉 㢊 㢋 㢌 㢍 㢎 㢏 㢐 㢑 㢒 㢓 㢔 㢕 㢖 㢗 㢘 㢙 㢚 㢛 㢜 㢝 㢞 㢟 㢠 㢡 㢢 㢣 㢤 㢥 㢦 㢧 㢨 㢩 㢪 㢫 㢬 㢭 㢮 㢯 㢰 㢱 㢲 㢳 㢴 㢵 㢶 㢷 㢸 㢹 㢺 㢻 㢼 㢽 㢾 㢿 㣀 㣁 㣂 㣃 㣄 㣅 㣆 㣇 㣈 㣉 㣊 㣋 㣌 㣍 㣎 㣏 㣐 㣑 㣒 㣓 㣔 㣕 㣖 㣗 㣘 㣙 㣚 㣛 㣜 㣝 㣞 㣟 㣠 㣡 㣢 㣣 㣤 㣥 㣦 㣧 㣨 㣩 㣪 㣫 㣬 㣭 㣮 㣯 㣰 㣱 㣲 㣳 㣴 㣵 㣶 㣷 㣸 㣹 㣺 㣻 㣼 㣽 㣾 㣿 㤀 㤁 㤂 㤃 㤄 㤅 㤆 㤇 㤈 㤉 㤊 㤋 㤌 㤍 㤎 㤏 㤐 㤑 㤒 㤓 㤔 㤕 㤖 㤗 㤘 㤙 㤚 㤛 㤜 㤝 㤞 㤟 㤠 㤡 㤢 㤣 㤤 㤥 㤦 㤧 㤨 㤩 㤪 㤫 㤬 㤭 㤮 㤯 㤰 㤱 㤲 㤳 㤴 㤵 㤶 㤷 㤸 㤹 㤺 㤻 㤼 㤽 㤾 㤿 㥀 㥁 㥂 㥃 㥄 㥅 㥆 㥇 㥈 㥉 㥊 㥋 㥌 㥍 㥎 㥏 㥐 㥑 㥒 㥓 㥔 㥕 㥖 㥗 㥘 㥙 㥚 㥛 㥜 㥝 㥞 㥟 㥠 㥡 㥢 㥣 㥤 㥥 㥦 㥧 㥨 㥩 㥪 㥫 㥬 㥭 㥮 㥯 㥰 㥱 㥲 㥳 㥴 㥵 㥶 㥷 㥸 㥹 㥺 㥻 㥼 㥽 㥾 㥿 㦀 㦁 㦂 㦃 㦄 㦅 㦆 㦇 㦈 㦉 㦊 㦋 㦌 㦍 㦎 㦏 㦐 㦑 㦒 㦓 㦔 㦕 㦖 㦗 㦘 㦙 㦚 㦛 㦜 㦝 㦞 㦟 㦠 㦡 㦢 㦣 㦤 㦥 㦦 㦧 㦨 㦩 㦪 㦫 㦬 㦭 㦮 㦯 㦰 㦱 㦲 㦳 㦴 㦵 㦶 㦷 㦸 㦹 㦺 㦻 㦼 㦽 㦾 㦿 㧀 㧁 㧂 㧃 㧄 㧅 㧆 㧇 㧈 㧉 㧊 㧋 㧌 㧍 㧎 㧏 㧐 㧑 㧒 㧓 㧔 㧕 㧖 㧗 㧘 㧙 㧚 㧛 㧜 㧝 㧞 㧟 㧠 㧡 㧢 㧣 㧤 㧥 㧦 㧧 㧨 㧩 㧪 㧫 㧬 㧭 㧮 㧯 㧰 㧱 㧲 㧳 㧴 㧵 㧶 㧷 㧸 㧹 㧺 㧻 㧼 㧽 㧾 㧿 㨀 㨁 㨂 㨃 㨄 㨅 㨆 㨇 㨈 㨉 㨊 㨋 㨌 㨍 㨎 㨏 㨐 㨑 㨒 㨓 㨔 㨕 㨖 㨗 㨘 㨙 㨚 㨛 㨜 㨝 㨞 㨟 㨠 㨡 㨢 㨣 㨤 㨥 㨦 㨧 㨨 㨩 㨪 㨫 㨬 㨭 㨮 㨯 㨰 㨱 㨲 㨳 㨴 㨵 㨶 㨷 㨸 㨹 㨺 㨻 㨼 㨽 㨾 㨿 㩀 㩁 㩂 㩃 㩄 㩅 㩆 㩇 㩈 㩉 㩊 㩋 㩌 㩍 㩎 㩏 㩐 㩑 㩒 㩓 㩔 㩕 㩖 㩗 㩘 㩙 㩚 㩛 㩜 㩝 㩞 㩟 㩠 㩡 㩢 㩣 㩤 㩥 㩦 㩧 㩨 㩩 㩪 㩫 㩬 㩭 㩮 㩯 㩰 㩱 㩲 㩳 㩴 㩵 㩶 㩷 㩸 㩹 㩺 㩻 㩼 㩽 㩾 㩿 㪀 㪁 㪂 㪃 㪄 㪅 㪆 㪇 㪈 㪉 㪊 㪋 㪌 㪍 㪎 㪏 㪐 㪑 㪒 㪓 㪔 㪕 㪖 㪗 㪘 㪙 㪚 㪛 㪜 㪝 㪞 㪟 㪠 㪡 㪢 㪣 㪤 㪥 㪦 㪧 㪨 㪩 㪪 㪫 㪬 㪭 㪮 㪯 㪰 㪱 㪲 㪳 㪴 㪵 㪶 㪷 㪸 㪹 㪺 㪻 㪼 㪽 㪾 㪿 㫀 㫁 㫂 㫃 㫄 㫅 㫆 㫇 㫈 㫉 㫊 㫋 㫌 㫍 㫎 㫏 㫐 㫑 㫒 㫓 㫔 㫕 㫖 㫗 㫘 㫙 㫚 㫛 㫜 㫝 㫞 㫟 㫠 㫡 㫢 㫣 㫤 㫥 㫦 㫧 㫨 㫩 㫪 㫫 㫬 㫭 㫮 㫯 㫰 㫱 㫲 㫳 㫴 㫵 㫶 㫷 㫸 㫹 㫺 㫻 㫼 㫽 㫾 㫿 㬀 㬁 㬂 㬃 㬄 㬅 㬆 㬇 㬈 㬉 㬊 㬋 㬌 㬍 㬎 㬏 㬐 㬑 㬒 㬓 㬔 㬕 㬖 㬗 㬘 㬙 㬚 㬛 㬜 㬝 㬞 㬟 㬠 㬡 㬢 㬣 㬤 㬥 㬦 㬧 㬨 㬩 㬪 㬫 㬬 㬭 㬮 㬯 㬰 㬱 㬲 㬳 㬴 㬵 㬶 㬷 㬸 㬹 㬺 㬻 㬼 㬽 㬾 㬿 㭀 㭁 㭂 㭃 㭄 㭅 㭆 㭇 㭈 㭉 㭊 㭋 㭌 㭍 㭎 㭏 㭐 㭑 㭒 㭓 㭔 㭕 㭖 㭗 㭘 㭙 㭚 㭛 㭜 㭝 㭞 㭟 㭠 㭡 㭢 㭣 㭤 㭥 㭦 㭧 㭨 㭩 㭪 㭫 㭬 㭭 㭮 㭯 㭰 㭱 㭲 㭳 㭴 㭵 㭶 㭷 㭸 㭹 㭺 㭻 㭼 㭽 㭾 㭿 㮀 㮁 㮂 㮃 㮄 㮅 㮆 㮇 㮈 㮉 㮊 㮋 㮌 㮍 㮎 㮏 㮐 㮑 㮒 㮓 㮔 㮕 㮖 㮗 㮘 㮙 㮚 㮛 㮜 㮝 㮞 㮟 㮠 㮡 㮢 㮣 㮤 㮥 㮦 㮧 㮨 㮩 㮪 㮫 㮬 㮭 㮮 㮯 㮰 㮱 㮲 㮳 㮴 㮵 㮶 㮷 㮸 㮹 㮺 㮻 㮼 㮽 㮾 㮿 㯀 㯁 㯂 㯃 㯄 㯅 㯆 㯇 㯈 㯉 㯊 㯋 㯌 㯍 㯎 㯏 㯐 㯑 㯒 㯓 㯔 㯕 㯖 㯗 㯘 㯙 㯚 㯛 㯜 㯝 㯞 㯟 㯠 㯡 㯢 㯣 㯤 㯥 㯦 㯧 㯨 㯩 㯪 㯫 㯬 㯭 㯮 㯯 㯰 㯱 㯲 㯳 㯴 㯵 㯶 㯷 㯸 㯹 㯺 㯻 㯼 㯽 㯾 㯿 㰀 㰁 㰂 㰃 㰄 㰅 㰆 㰇 㰈 㰉 㰊 㰋 㰌 㰍 㰎 㰏 㰐 㰑 㰒 㰓 㰔 㰕 㰖 㰗 㰘 㰙 㰚 㰛 㰜 㰝 㰞 㰟 㰠 㰡 㰢 㰣 㰤 㰥 㰦 㰧 㰨 㰩 㰪 㰫 㰬 㰭 㰮 㰯 㰰 㰱 㰲 㰳 㰴 㰵 㰶 㰷 㰸 㰹 㰺 㰻 㰼 㰽 㰾 㰿 㱀 㱁 㱂 㱃 㱄 㱅 㱆 㱇 㱈 㱉 㱊 㱋 㱌 㱍 㱎 㱏 㱐 㱑 㱒 㱓 㱔 㱕 㱖 㱗 㱘 㱙 㱚 㱛 㱜 㱝 㱞 㱟 㱠 㱡 㱢 㱣 㱤 㱥 㱦 㱧 㱨 㱩 㱪 㱫 㱬 㱭 㱮 㱯 㱰 㱱 㱲 㱳 㱴 㱵 㱶 㱷 㱸 㱹 㱺 㱻 㱼 㱽 㱾 㱿 㲀 㲁 㲂 㲃 㲄 㲅 㲆 㲇 㲈 㲉 㲊 㲋 㲌 㲍 㲎 㲏 㲐 㲑 㲒 㲓 㲔 㲕 㲖 㲗 㲘 㲙 㲚 㲛 㲜 㲝 㲞 㲟 㲠 㲡 㲢 㲣 㲤 㲥 㲦 㲧 㲨 㲩 㲪 㲫 㲬 㲭 㲮 㲯 㲰 㲱 㲲 㲳 㲴 㲵 㲶 㲷 㲸 㲹 㲺 㲻 㲼 㲽 㲾 㲿 㳀 㳁 㳂 㳃 㳄 㳅 㳆 㳇 㳈 㳉 㳊 㳋 㳌 㳍 㳎 㳏 㳐 㳑 㳒 㳓 㳔 㳕 㳖 㳗 㳘 㳙 㳚 㳛 㳜 㳝 㳞 㳟 㳠 㳡 㳢 㳣 㳤 㳥 㳦 㳧 㳨 㳩 㳪 㳫 㳬 㳭 㳮 㳯 㳰 㳱 㳲 㳳 㳴 㳵 㳶 㳷 㳸 㳹 㳺 㳻 㳼 㳽 㳾 㳿 㴀 㴁 㴂 㴃 㴄 㴅 㴆 㴇 㴈 㴉 㴊 㴋 㴌 㴍 㴎 㴏 㴐 㴑 㴒 㴓 㴔 㴕 㴖 㴗 㴘 㴙 㴚 㴛 㴜 㴝 㴞 㴟 㴠 㴡 㴢 㴣 㴤 㴥 㴦 㴧 㴨 㴩 㴪 㴫 㴬 㴭 㴮 㴯 㴰 㴱 㴲 㴳 㴴 㴵 㴶 㴷 㴸 㴹 㴺 㴻 㴼 㴽 㴾 㴿 㵀 㵁 㵂 㵃 㵄 㵅 㵆 㵇 㵈 㵉 㵊 㵋 㵌 㵍 㵎 㵏 㵐 㵑 㵒 㵓 㵔 㵕 㵖 㵗 㵘 㵙 㵚 㵛 㵜 㵝 㵞 㵟 㵠 㵡 㵢 㵣 㵤 㵥 㵦 㵧 㵨 㵩 㵪 㵫 㵬 㵭 㵮 㵯 㵰 㵱 㵲 㵳 㵴 㵵 㵶 㵷 㵸 㵹 㵺 㵻 㵼 㵽 㵾 㵿 㶀 㶁 㶂 㶃 㶄 㶅 㶆 㶇 㶈 㶉 㶊 㶋 㶌 㶍 㶎 㶏 㶐 㶑 㶒 㶓 㶔 㶕 㶖 㶗 㶘 㶙 㶚 㶛 㶜 㶝 㶞 㶟 㶠 㶡 㶢 㶣 㶤 㶥 㶦 㶧 㶨 㶩 㶪 㶫 㶬 㶭 㶮 㶯 㶰 㶱 㶲 㶳 㶴 㶵 㶶 㶷 㶸 㶹 㶺 㶻 㶼 㶽 㶾 㶿 㷀 㷁 㷂 㷃 㷄 㷅 㷆 㷇 㷈 㷉 㷊 㷋 㷌 㷍 㷎 㷏 㷐 㷑 㷒 㷓 㷔 㷕 㷖 㷗 㷘 㷙 㷚 㷛 㷜 㷝 㷞 㷟 㷠 㷡 㷢 㷣 㷤 㷥 㷦 㷧 㷨 㷩 㷪 㷫 㷬 㷭 㷮 㷯 㷰 㷱 㷲 㷳 㷴 㷵 㷶 㷷 㷸 㷹 㷺 㷻 㷼 㷽 㷾 㷿 㸀 㸁 㸂 㸃 㸄 㸅 㸆 㸇 㸈 㸉 㸊 㸋 㸌 㸍 㸎 㸏 㸐 㸑 㸒 㸓 㸔 㸕 㸖 㸗 㸘 㸙 㸚 㸛 㸜 㸝 㸞 㸟 㸠 㸡 㸢 㸣 㸤 㸥 㸦 㸧 㸨 㸩 㸪 㸫 㸬 㸭 㸮 㸯 㸰 㸱 㸲 㸳 㸴 㸵 㸶 㸷 㸸 㸹 㸺 㸻 㸼 㸽 㸾 㸿 㹀 㹁 㹂 㹃 㹄 㹅 㹆 㹇 㹈 㹉 㹊 㹋 㹌 㹍 㹎 㹏 㹐 㹑 㹒 㹓 㹔 㹕 㹖 㹗 㹘 㹙 㹚 㹛 㹜 㹝 㹞 㹟 㹠 㹡 㹢 㹣 㹤 㹥 㹦 㹧 㹨 㹩 㹪 㹫 㹬 㹭 㹮 㹯 㹰 㹱 㹲 㹳 㹴 㹵 㹶 㹷 㹸 㹹 㹺 㹻 㹼 㹽 㹿 㺀 㺁 㺂 㺃 㺄 㺅 㺆 㺇 㺈 㺉 㺊 㺋 㺌 㺍 㺎 㺏 㺐 㺑 㺒 㺓 㺔 㺕 㺖 㺗 㺘 㺙 㺚 㺛 㺜 㺝 㺞 㺟 㺠 㺡 㺢 㺣 㺤 㺥 㺦 㺧 㺨 㺩 㺪 㺫 㺬 㺭 㺮 㺯 㺰 㺱 㺲 㺳 㺴 㺵 㺶 㺷 㺸 㺹 㺺 㺻 㺼 㺽 㺾 㺿 㻀 㻁 㻂 㻃 㻄 㻅 㻆 㻇 㻈 㻉 㻊 㻋 㻌 㻍 㻎 㻏 㻐 㻑 㻒 㻓 㻔 㻕 㻖 㻗 㻘 㻙 㻚 㻛 㻜 㻝 㻞 㻟 㻠 㻡 㻢 㻣 㻤 㻥 㻦 㻧 㻨 㻩 㻪 㻫 㻬 㻭 㻮 㻯 㻰 㻱 㻲 㻳 㻴 㻵 㻶 㻷 㻸 㻹 㻺 㻻 㻼 㻽 㻾 㻿 㼀 㼁 㼂 㼃 㼄 㼅 㼆 㼇 㼈 㼉 㼊 㼋 㼌 㼍 㼎 㼏 㼐 㼑 㼒 㼓 㼔 㼕 㼖 㼗 㼘 㼙 㼚 㼛 㼜 㼝 㼞 㼟 㼠 㼡 㼢 㼣 㼤 㼥 㼦 㼧 㼨 㼩 㼪 㼫 㼬 㼭 㼮 㼯 㼰 㼱 㼲 㼳 㼴 㼵 㼶 㼷 㼸 㼹 㼺 㼻 㼼 㼽 㼾 㼿 㽀 㽁 㽂 㽃 㽄 㽅 㽆 㽇 㽈 㽉 㽊 㽋 㽌 㽍 㽎 㽏 㽐 㽑 㽒 㽓 㽔 㽕 㽖 㽗 㽘 㽙 㽚 㽛 㽜 㽝 㽞 㽟 㽠 㽡 㽢 㽣 㽤 㽥 㽦 㽧 㽨 㽩 㽪 㽫 㽬 㽭 㽮 㽯 㽰 㽱 㽲 㽳 㽴 㽵 㽶 㽷 㽸 㽹 㽺 㽻 㽼 㽽 㽾 㽿 㿀 㿁 㿂 㿃 㿄 㿅 㿆 㿇 㿈 㿉 㿊 㿋 㿌 㿍 㿎 㿏 㿐 㿑 㿒 㿓 㿔 㿕 㿖 㿗 㿘 㿙 㿚 㿛 㿜 㿝 㿞 㿟 㿠 㿡 㿢 㿣 㿤 㿥 㿦 㿧 㿨 㿩 㿪 㿫 㿬 㿭 㿮 㿯 㿰 㿱 㿲 㿳 㿴 㿵 㿶 㿷 㿸 㿹 㿺 㿻 㿼 㿽

"Thật sự, Lưu Diễm, chuyện quá khứ tớ đã không muốn nghĩ lại nữa. Những chuyện này cũng là chuyện trước xảy ra trước đây thật lâu, thật lâu rồi, hiện tại tớ và anh ấy rất tốt."

"Được rồi..." Lưu Diễm thờ dãi, lại cắn răng nói, "Hừ! An Tiểu Hồng, không trách được, mỗi lần tớ giới thiệu bạn trai cho cậu, cậu đều chán ghét. Hóa ra khỏi điểm của cậu lại cao như vậy! Có người bạn trai trước như vậy ở đằng kia, thì Triệu Đức Sinh... làm sao có thể lọt vào mắt của cậu được!"

An Hồng bị câu nói này của Lưu Diễm làm cho nở nụ cười: "Có cần thiết phải khoa trương như vậy hay không chứ! Tớ cảm thấy anh ấy chính là cao một chút, đẹp trai một chút mà thôi. Cậu đều không biết trước kia tính khí anh ấy kém cỏi đến mức nào đâu. Ngày trước tớ và anh ấy thường âm ỉ đồ mặt tía tai, bất quá khi đó chúng tớ đều còn trẻ, hiện tại tớ cảm thấy tính nết của anh ấy đã tốt lên rất nhiều."

"Con người ta, nói chúng ai rồi cũng đều trưởng thành lên thôi! A, đúng rồi." Lưu Diễm tiến đến gần bên tai An Hồng nhỏ giọng hỏi, "Cái chân kia là do có chuyện gì xảy ra vậy? Tớ thấy anh ấy đi lại không được thật sự thoải mái."

"Xảy ra tai nạn xe cộ, để lại chút chút tật xấu ở chân." An Hồng cười rộ lên, "Không có việc gì, cậu đừng có lo lắng vớ vẩn."

Tháng Năm dần dần sắp đi đến ngày kết thúc, thời tiết cũng nóng lên. Bộ phận nghiệp vụ ở Phong Nguyên loay hoay đến chóng vờ. Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho cuộc đấu thầu trả giá Cao ốc Sáng Ý. An Hồng cũng lười quản, mỗi ngày liền ở trong công ty đến phát ngân người. Cô gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm hoặc tâm sự trên QQ với anh, chơi một số trò chơi nhỏ, chờ đến ngày mở thầu.

Mấy tên tiểu quỷ trong công ty đều biết đến chuyện cô muốn tạm rời cương vị công tác về quê cũ, nói không chừng là vội vàng đi kết hôn. Cả đám đều hưng phấn đến không kim được, quây âm ỉ muốn làm một bữa gặp mặt vui vẻ để tiễn An Hồng trước khi đi. Tân Duy đánh nhịp nói: "Chờ trúng thầu Cao ốc Sáng Ý xong, công ty sẽ xuất tiền, mọi người chúng ta sẽ thoải mái chơi đùa ăn một bữa no say một hồi, làm cho An Hồng một buổi đưa tiễn."

"Yeah! !" Nhóm Tiểu quỷ rất vui vẻ, lại càng ra sức làm việc.

Đến ngày cuối cùng của tháng 5, An Hồng nhận được điện thoại của Lâu Tinh Tinh, biết được một tin tức kinh người.

"An Hồng! Tớ chính thức thông báo cho cậu biết! Tớ sắp kết hôn!"

"Hả?" An Hồng choáng váng, hỏi, "Với ai vậy?"

"Boss của tớ - Kim Vĩnh Tuyên!"

"..."

"Tại sao cậu không nói chuyện này với tớ vậy?" Giọng nói the thé của Lâu Tinh Tinh vang lên không ngừng ở đầu điện thoại bên kia, "Thứ Bảy, ngày 18 tháng 6 năm 2011! Buổi lễ kết hôn của tớ, cậu phải tới đó! Thiệp mời thì ngày mai tớ sẽ gửi đến cho cậu."

Quả bom màu đỏ này tới thật là đột ngột, An Hồng cảm thấy khó hiểu: "Thế nào mà lại gấp gáp như vậy? Cậu sao lại cưới nhanh như vậy? Kết hôn vào tháng 6 không nóng chết cậu sao."

Lâu Tinh Tinh có chút ngại ngần chốc lát ở trong điện thoại, rốt cục cũng nói ra tình hình thực tế: "Vào một ngày trung tuần tháng 4, tớ và anh ấy cùng say rượu... làm chuyện kia, rồi kết quả... Tớ có."

"A? ?"

"Tớ mang thai, An Hồng! Tớ đã sắp làm mẹ rồi! Không có biện pháp nào hơn, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi."

"..."

An Hồng cảm thấy có chút như sấm nổ, tính tính ngày rồi cười nói: "Ha ha! Kỳ thực đúng là vừa vặn, vào những ngày đó tớ vốn là ở thành phố J kia rồi. Ngày 13 tháng 6 sẽ mở một cuộc đấu thầu, chờ xin ý kiến trúng thầu phòng chừng cũng phải mất mấy ngày. Khi kết quả báo ra vừa khéo đến uống rượu mừng của cậu."

"Tốt quá! Đến lúc đó cậu phải mang cả Lộ Văn Phàm của cậu cùng đi đó!"

"Đi chứ!"

"Nhưng mà hai người các cậu phải đưa mừng cho tớ hai phần hồng bao đó! Hai người đều là bạn học của tớ mà! Đưa một phần hồng bao tớ tiếc lắm!"

"Lâu Tinh Tinh, không trách được ngày trước cậu học toán kém như vậy, việc này tương lai cậu vẫn là có hai phần hồng bao nhưng vẫn là chung trong một phần hồng bao hay sao?"

"Đương nhiên là còn một phần hồng bao! Tớ cũng thông minh đó chứ! Còn có, Lộ Văn Phàm nhà cậu là người có nhiều tiền như vậy, cậu nhanh chóng gọi cho cậu ta, bảo phải mừng cho tớ một cái hồng bao thật lớn đó! Cậu đừng có không thừa nhận, hai người có thể có hôm nay, cũng là có công lao của tớ đó!"

An Hồng cười ha ha, nói qua lời chúc mừng chúc mừng, liền treo máy.

Cô gọi điện thoại cho Lộ Vân Phàm nói lại chuyện này. Giọng nói của cô có chút thương cảm: "Từ Mạt Mạt đã kết hôn, bé con cũng đã sắp được 4 tuổi rồi, hiện tại, Tình Tình cũng sắp kết hôn, làm mẹ rồi."

"Chỉ có mỗi một mình em kém cỏi." Lộ Vân Phàm cười bổ sung thay cô.

"Em cũng không phải thực vội."

"Thật sự chứ? Vậy chúng ta bàn lại cái chuyện 5 năm yêu đương đi!" Lộ Vân Phàm nghe tâm tình có vẻ tốt lắm,

"6 năm cũng xong, bồi thường cho thời gian lúc trước."

"..."

Không nghe thấy cô lên tiếng, Lộ Vân Phàm vừa cười: "Đùa thôi, kỳ thực anh cũng đã có ý tưởng sớm kết hôn một chút rồi! An An, không bằng sáu tháng cuối năm chúng ta liền xử lý việc này thôi."

"..."

"An An?"

"Lộ Vân Phàm, anh đang ở đây cầu hôn em sao?"

"Không tính như vậy được, anh đây là đang thảo luận với em."

"Không đáng đáp lại." An Hồng châm một điếu thuốc lá cho mình, "Trước hết hãy để cho em uống đến uống rượu mừng của Tình Tình đã, nhìn xem bộ dạng Tình Tình mặc áo cưới thế nào đã, sau đó mới suy xét cân nhắc đến vấn đề này. Nói xem, anh mới bao nhiêu tuổi kia chứ? Anh cũng chưa đầy 26 tuổi đâu."

"Em có còn nhớ rõ lần trước ở Quảng trường Vương Miện, anh đã hứa nguyện như thế nào không?"

"Nhớ chứ, thì làm sao?"

"Cũng sắp phải thực hiện rồi." Lộ Vân Phàm thấp giọng cười, "Chỉ cần em đồng ý thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tung lưới thu lưới

Editor: Mẹ Bầu

Thời điểm chuông báo di động vang lên, An Hồng vẫn còn đang ngủ rất say. Cô đưa tay đến trên tủ đầu giường sờ lấy điện thoại di động, chăm chú nhìn thời gian – 5 giờ 30 phút sáng. Cô ngồi dậy, hai tay gãi gãi lên mái tóc, rồi giường đi rửa mặt.

Ngày 11 tháng 6 chính là Chủ nhật cuối cùng trước khi mở thầu. Một ngày trước là thứ sáu, cô cùng bộ phận nghiệp vụ tăng ca tới 11 giờ đêm. Ngũ Tổng tự mình ngồi trấn giữ, mang theo Tân Duy, Vương Mẫn Thanh cùng mấy tên tiểu quỷ trong bộ phận một vẫn ở trong công ty, trắng đêm chiến đấu hăng hái. An Hồng về nhà trước tiên, bởi vì cô muốn vào buổi sáng sớm thứ bảy sẽ bay chuyến bay đi thành phố J. Quyết chiến đêm trước, Ngũ Tổng khản trương đến không thể chịu được, hận không thể hạ một quân lệnh trạng đối với An Hồng, nhất thiết phải nắm bắt được Lộ Vân Phàm. An Hồng dờ khóc dở cười, hẹn thời gian liên hệ cùng bọn họ vào chủ nhật, sau đó cô liền rời đi trước.

Làm nhân viên trong một đơn vị tham gia dự thầu, An Hồng cảm giác, cảm thấy lúc này @MeBau*@ mình đi gặp mặt Lộ Vân Phàm thật sự là rất không thích hợp. Nên những công việc cần làm bọn họ đều đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, tránh những hiềm nghi không cần thiết. Nếu như bị đối thủ cạnh tranh bắt được nhược điểm này, bẩm báo lên cấp trên của bộ phận thiết kế, chẳng phải là Phong Nguyên sẽ phải vứt bỏ một hạng mục một cách đơn giản như vậy hay sao.

Nhưng mà Lộ Văn Phàm lại không đồng ý như vậy. Mỗi cuối tuần được gặp mặt với An Hồng đã trở thành của chuyện bắt buộc phải làm đối với anh. Thứ bảy An Hồng mới bay tới thành phố J đã làm anh không vừa lòng. Cô đưa ra đề xuất trước khi kết quả trúng thầu được thông báo, thì hai người không được gặp mặt, tức thì bị anh một tiếng cự tuyệt luôn.

Lộ tổng đã nhận định chuyện gì, An Hồng biết, dựa vào năng lực của mình, thật sự không cách nào thay đổi được, rõ ràng cũng tăng thêm can đảm đồng ý với anh.

Nâng cổ tay nhìn xem đồng hồ, đã 10 giờ sáng. Máy bay sắp đáp xuống sân bay thành phố J, An Hồng uống một ngụm cà phê, lại cúi đầu nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay đến ngây ngẩn cả người. Chiếc đồng hồ này chính là quà tặng sinh nhật 28 tuổi của cô vào mấy tuần lễ trước. Khi Lộ Văn Phàm tặng quà sinh nhật, chung quy anh chỉ nói mặt chiếc đồng hồ quá lớn, còn dây đeo đồng hồ của An Hồng lại quá rộng, cho nên nghĩ muốn cho cô mua một chiếc. An Hồng luôn không đồng ý. Chiếc đồng hồ cô mang lúc trước là do Trần Hằng đưa. Mặt đồng hồ này là một khối lớn nhỏ nam nữ xen lẫn ở giữa mấy móc đồng hồ, An Hồng đã đeo nó thật nhiều năm. Sau khi Lộ Văn Phàm biết được lai lịch đồng hồ, thì gương mặt càng là thối đến không thể chấp nhận được rồi. Vào hôm sinh nhật của An Hồng, anh đã chạy tới thành phố T, cứng rắn dứt một cái hộp tinh xảo cho cô, có chút ra lệnh bắt buộc cô phải thay đổi đồng hồ ở ngay trước mặt anh.

Đây là một chiếc đồng hồ nữ kiểu cách quý tộc tinh xảo, dây đồng hồ mạ vàng. Mặt đồng hồ làm bằng ngọc quý màu lam, trên mặt đồng hồ được khảm mấy viên kim cương nhỏ. Lộ Văn Phàm biết giá tiền của nó có lẽ phải bằng thu nhập một năm rưỡi của cô, thật sự cô cảm thấy thực không muốn nhận món quà này. Nhưng nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lộ Văn Phàm, cô khẽ cắn môi, vẫn đeo ở trên cổ tay của mình.

Lộ Văn Phàm kéo tay cô, cẩn thận xem xét trái phải, rốt cục trên mặt hiện ra nụ cười hài lòng. Trong lòng An Hồng không ngừng bồn chồn, cô rút tay về ai oán nói: "Chiếc đồng hồ này có phải mang nó trên tay nhìn có vẻ rất khoa trương hay không? Con người em nhìn giống như là rất phù hợp để mang loại đồng hồ này lắm hay sao? Người ta nhìn vào lại còn tưởng rằng em nghĩ muốn hàng xa xỉ phẩm sắp điên lên rồi, cho nên mới mua loại đồng hồ hàng nhái này để đeo."

Lộ Văn Phàm cười: "Mặc kệ người ta có nói như thế nào thì nói, chỉ cần em nhớ được, đây là đồng hồ anh đưa cho em đeo là tốt rồi."

Chiếc đồng hồ này giá hơn 30 vạn đô! An Hồng hít một hơi khí lạnh, nghĩ rằng, nếu bán được ở hiệu cầm đồ diện tích quy mô thì chắc có thể trả sạch được tiền thuê phòng, còn có thêm được một khoản lợi nhuận nữa là khác. Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền nở nụ cười.

Lộ Văn Phàm nhìn cô, hỏi lại về kỳ quái: "Đang cười ngốc cái gì đó?"

"Em đang suy nghĩ, bán chiếc đồng hồ này đi, sau đó sẽ đi mua chiếc đồng hồ hàng nhái khác để đeo cho anh xem, như vậy có phải là em phát tài rồi không?"

"Em dám sao?" Mặt của người nào đó bỗng chốc liền đen rồi.

Kéo lại dòng suy nghĩ, máy bay đã hạ cánh. An Hồng vội kéo va li, theo dòng người đi tới lối đi ra.

Cô trang điểm thật sự thoải mái, mái tóc dài buông lỏng buộc lại ở sau ót, trên mặt đeo một chiếc kính mát lớn, Diendanlequydon, mặc áo T-shirt màu trắng tay lỡ cùng với chiếc quần Jean dài, trên chân đi một đôi xăng đan màu trắng.

Lộ Văn Phàm đứng ở trong đám người đón máy bay. Anh mặc áo sơ mi ngắn tay màu đen, quần đen dài, đi đôi giày da màu đen. Anh mặc trên người một màu đen như vậy càng làm nổi bật thêm làn da trắng nõn của anh. Làn da của Lộ Văn Phàm thuộc loại dễ bắt nắng rám đen, nhưng cũng thật dễ dàng liền trắng trở lại, đi bên cạnh có làn da An Hồng từ trước đến nay có chút sẫm màu tạo thành hai màu sắc đối lập rõ ràng. Điểm này, cũng là một cái đề tài mà hai người bọn họ thường xuyên chế giễu đối phương. An Hồng chế cười Lộ Văn Phàm là loại tiểu bạch kiểm(*), trẻ con mặt búng ra sữa, Lộ Văn Phàm thì đáp lại An Hồng đúng là người châu Phi xấu xí. Quây phá âm ỉ xong, hai người liền lại vui vẻ cười rộ lên.

(*) Tiểu bạch kiểm: Dịch nghĩa: mặt trắng nhỏ. Cụm từ thường dùng để chỉ nam thanh niên trắng trẻo đẹp trai được phụ nữ bao nuôi.

Lộ Văn Phàm thích hôn lên cổ An Hồng nói mình liền thích làn da của cô, thích nó mịn màng như vậy, trơn bóng như vậy trơn, nhìn còn biết chính là khỏe mạnh cường tráng. An Hồng cũng sẽ nâng đôi gò má của Lộ Văn Phàm lên, nói mình rất thích bộ dạng trắng trắng non mềm này của anh, nhất là đường cong lưu loát của chiếc cằm của anh.

Gò má thon gầy của Lộ Văn Phàm cho tới nay đều là điểm làm cho An Hồng động tâm nhất. Cô thường xuyên có thể nhớ lại hồi lớp 11 ở sân thể dục trường Thất Trung. Ngày năm ấy khi nhìn thấy tình cảnh Lộ Văn Phàm là một thiếu niên tuấn mỹ sắp trưởng thành đến loá mắt, trên gương mặt đã bắt đầu sự trẻ thơ biểu cảm bày ra vẻ rạng ngời, ánh mắt sách chời rạng rỡ, khóe môi nhếch lên nụ cười như có như không. An Hồng thừa nhận, một khác kia, trong lòng cô thực vạn phần khiếp sợ. Cô chưa từng bao giờ nghĩ tới, cậu bé Lộ Văn Phàm xinh đẹp đáng yêu lại nghịch ngợm mồm miệng lém lỉnh ấy, sau khi trưởng thành lại trở nên anh tuấn như thế.

Hiện thời trên người Lộ Văn Phàm còn mang theo một hơi thở có chút thành thực.

Anh vừa nhìn thấy An Hồng, trên mặt liền tràn ra ý cười, theo thường lệ lại cho cô một cái ôm vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. An Hồng nhắm mắt lại hưởng thụ hết thảy những cảm xúc ấy. Bọn họ kết giao đã hơn hai tháng rồi, càng ngày lại càng ăn ý, sự dựa dẫm ý lại lẫn nhau cũng càng ngày càng sâu hơn. An Hồng chỉ hy vọng cuộc đấu thầu này nhanh kết thúc, để cô có thể công thành rút lui, không còn sự liên quan không vấn vương gì nữa, trở lại cái thành phố này, trở lại bên cạnh người đàn ông này.

Buổi tối Chủ nhật, Ngũ Tổng, Tân Duy cùng Vương Mẫn Thanh mang theo thư dự thầu bay tới thành phố J. An Hồng cũng không gặp mặt với bọn họ. Cô nướng nấu ở trong nhà trọ của Lộ Vân Phàm, nói chuyện điện thoại cùng với Tân Duy xem ngày thứ hai khi mở thầu thì bố trí cô làm cái gì. An Hồng hỏi Tân Duy ngày thứ hai khi mở thầu cô có phải xuất hiện trong buổi tiệc đó hay không. Tân Duy nói cùng đi chứ, không có quan hệ gì, Lộ Vân Phàm cũng không có mặt.

Buổi tối hai người lại ở trên giường, An Hồng hỏi Lộ Vân Phàm ngày thứ hai sẽ có sự bố trí như thế nào. Lộ Vân Phàm nói mình không tham dự, bất quá cả một ngày hôm ấy anh cũng sẽ ở công ty. Việc mở thầu là do bộ phận phụ trách hạng mục của Vũ Hoa tiến hành, đến lúc bình luận dự thầu sẽ do chuyên gia và bộ phận kỹ thuật của Vũ Hoa cùng nhau phụ trách bình luận giá dự thầu. Hạng mục Cao ốc Sáng Ý cần số tiền không nhỏ, thời gian xin ý kiến giá thầu sẽ phải cần một thời gian tương đối dài. Tóm lại vấn đề cũng không lớn, anh cũng đã nhấn nhủ lại không sai biệt lắm.

An Hồng tò mò hỏi anh: "Hiện tại Vũ Hoa chính là do anh định đoạt sao?"

"Làm sao có thể chứ." Lộ Vân Phàm lắc đầu cười, "Có Hội Đồng Quản Trị, còn có nhiều cổ đông như vậy, ông già nhà anh thỉnh thoảng cũng sẽ đến xử lý một chút công việc. Bởi vì tố chất nhân lực của Phong Nguyên cũng không phải là kém cỏi, kinh nghiệm, công trạng cũng khá đủ, trải qua quá trình thực hiện công việc đã có lòng tin và danh dự cũng rất tốt. Anh làm sao có thể thao túng được những tài năng như vậy. Nếu như quả thực đây là một công ty be bét thối nát, thì anh cũng không thể nào ăn nói đối cổ đông được."

An Hồng gật đầu, biết sự tình cũng không phải là nắm chắc, nên trong lòng vẫn có chút không yên.

Cô nghĩ, loại trả giá thầu công trình như thế này, tất cả mọi người đều nghĩ hết cách để tìm biện pháp khai thác các mối quan hệ khác nhau, đều đã sớm chuẩn bị lên hết thảy rồi. Phong Nguyên tìm nhiều đơn vị đến để dự thầu như vậy, vốn chính là tình thế nhất định, nhưng bây giờ bởi vì mối quan hệ giữa chính mình với Lộ Vân Phàm, làm cho thế cục trở nên có chút kỳ diệu hơn, tình huống ngược lại lại có phức tạp lên. Rốt cuộc trước khi đến đây, An Hồng biết trong lòng Ngũ Tổng luôn không bỏ xuống được.

Sáng sớm ngày 13 tháng 6, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm chia tay nhau để đi đến tòa Cao ốc Vũ Hoa. Cô ăn mặc đứng đắn, đi xe taxi tới. Sau khi chạm trán với đám người Ngũ Tổng ở ngay cửa chính của Vũ Hoa, mọi người cùng đi đến đại sảnh mở thầu. Không khí có chút ngưng trọng, đại biểu của mỗi đơn vị mở thầu đều tự tụ tập với nhau. Tất cả mọi người cùng đồng hành, nhưng lại không có người nào chào hỏi hay nói chuyện với nhau.

Đến thời hạn mở thầu cuối cùng, bên tổ chức đấu thầu bắt đầu đọc giá thầu, công bố bảng báo giá của mỗi đơn vị dự thầu.

An Hồng cùng Tân Duy lập tức ấn lên máy tính, thông qua quy định về cách làm bình luận giá thầu, cho ra kết luận, ở phương diện thương vụ dự thầu, giá thầu của Phong Nguyên có tiêu chuẩn cơ bản gần sát nhất, thứ hạng hẳn là thứ nhất, tiếp tục nữa, chính là chờ đợi việc bình luận về giá thầu trang thiết bị kỹ thuật rồi.

Vòng thứ nhất xin ý kiến giá thầu liền bắt đầu vào buổi chiều lúc 13 giờ. Vũ Hoa đưa ra một đồng lớn các vấn đề còn thắc mắc, yêu cầu cần phải giải đáp, yêu cầu mỗi đơn vị dự thầu phải trả lời giá vào buổi sáng ngày hôm sau.

Buổi tối, Vương Mẫn Thanh cùng Tân Duy bận rộn suốt đêm. An Hồng chính là trở về nhà trọ của Lộ Vân Phàm, cùng anh xem tivi ăn trái cây.

Sáng sớm ngày 14, vòng thứ nhất xin ý kiến giá thầu kết thúc thuận lợi, ngay sau đó, vào buổi chiều lại phát ra đợt xin ý kiến giá thầu thứ hai.

Liên tiếp mấy ngày, Tân Duy cùng Vương Mẫn Thanh chính là không ngừng thu nhận và giải đáp các vấn đề còn nghi vấn và đều vượt qua. An Hồng thỉnh thoảng lại gọi cho bọn họ mấy cú điện thoại. Đụng tới những vấn đề nghi vấn mà chưa thể giải quyết được, cô liền trực tiếp hỏi Lộ Vân Phàm. Chuyên nghiệp của Lộ Vân Phàm được tu dưỡng rất mạnh, không cần phải trải qua bộ phận kỹ thuật của Vũ Hoa, chỉ cần nhìn xem bản vẽ cùng vấn đề liền có thể đưa ra câu trả lời thuyết phục. An Hồng nghĩ rằng loại này trả giá thầu này thật sự là chưa bao giờ được nghe thấy rồi, liền hướng về phía lão tổng xây dựng cơ bản trực tiếp hỏi đáp án. Cục kỳ giống như trong cuộc thi vấn đáp này ra vấn đề chưa được, liền trực tiếp thỉnh giáo hiệu trưởng vậy.

Lộ Vân Phàm một mặt cũng là rất bình tĩnh, anh ngồi dựa vào ở trên ghế sofa, vừa ăn dưa hấu, vừa giờ bản vẽ, miệng không chút để ý đáp lại mọi vấn đề của An Hồng. Thỉnh thoảng anh còn muốn cười nhạo có vài câu, lúc ấy giống như là đang nói: Một vấn đề đơn giản như vậy mà mấy người cung không giải quyết được, còn mơ tưởng chuyện trúng thầu gì kia chứ!

Có khi An Hồng bị bộ dạng lên mặt của anh làm cho đến không thể không tức giận được, cô không thể nén nhịn được liền cầm cái gối ôm lên đập anh, Lộ Vân Phàm cười lớn né tránh, miệng kêu: "Này! Các người còn có nghĩ là trúng thầu nữa không? Trình độ chuyên nghiệp ở mức độ như vậy còn không chịu khiêm tốn một chút!"

Tiếp sau đó anh đoạt lấy cái gối ôm trong tay An Hồng, một phát ôm chầm lấy cô liền lăn lộn ở trên ghế sofa thành một đoàn. Lộ Vân Phàm làm cho An Hồng ngứa ngáy khiến cô liên tục thét chói tai, không ngừng xin khoan dung, anh mới hài lòng ngừng tay. Anh ngồi chỗ cuối ôm lấy An Hồng, làm cho cô ngồi dựa gắt gao vào ở bên mình, hai cái đùi cô đặt ở trên đùi trái của chính mình. Lộ Vân Phàm chỉ mặc cái quần có độ dài đến gần đầu gối, phần đùi phải bị cụt còn lại kia thì được giấu ở bên trong ống quần, độ dài còn chưa đủ để hiện lộ ra. An Hồng cúi đầu nhìn chỗ đùi phải của anh chợt lờm xuống, còn đoạn ống quần trống không nằm ở trên mặt sofa, trong lòng cô liền mơ hồ nổi lên sự chua xót.

Lộ Vân Phàm nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô, anh kéo tay cô luồn vào trong ống quần bên phải, xoa xoa phần đùi phải đã bị cụt còn lại của mình y. Anh thấp giọng hỏi: "An An, có phải em sợ hãi hay không?"

An Hồng lắc đầu.

Xúc cảm trong tay cô cực kỳ đặc biệt. Cơ hội để An Hồng tiếp xúc với đùi phải của Lộ Vân Phàm cũng không nhiều. Bình thường cô làm mát xa cho anh cũng đều là chỉ xoa bóp chân trái. Đầu ngón tay của lướt qua chỗ mặt cắt của phần còn lại của cái chân đã bị cụt của anh, cô có thể cảm giác được

nơi mồm đầu đuôi phải của anh hơi hơi run rẩy. Lộ Vân Phàm dùng tay mình phủ lên mu bàn tay của cô, anh dẫn dụ cô hơi hơi dùng sức nhéo nhéo ở chỗ xương gầy của mình.

An Hồng lo lắng hỏi: "Có bị đau không?"

"Không đau." Lộ Vân Phàm cười, "Xương cốt chính là đến nơi này rồi, em thử sờ sờ xem, có thể sờ được đấy."

An Hồng nhắm mắt lại, thật sự mò tới vị trí xương đuôi bị cắt đứt của anh. Một lát sau, cô đưa tay rời đi khỏi chỗ đuôi phải của anh, ôm chăm lấy cổ của anh khiến mặt anh vùi vào bên bả vai của mình.

An Hồng không nói gì, Lộ Vân Phàm lại cười rộ lên: "Quản lý An, nhóm lãnh đạo của em hiện tại cũng còn đang loay hoay sút đầu mề trán kia kia, em còn ở đây mà rảnh rỗi như vậy lại không cảm thấy ngượng ngùng hay sao?"

Người đàn ông này thực biết phá hư bầu không khí. An Hồng nắm chặt lấy mái tóc đen rậm rạp của Lộ Vân Phàm, nói: "Em đây không có nhân rồi nhé! Lộ tổng, chuyện này cũng phải dựa vào sự hỗ trợ của ngài đó. Em tới đây không phải là đang dùng tới mỹ nhân kế hay sao."

Lộ Vân Phàm cười đến tệ hơn rồi, anh ngẩng đầu lên, ôm lấy gò má của An Hồng nói: "Quản lý An, cô gái nhỏ xinh đẹp này, em hãy thử cho anh xem năng lực của em thế nào đi, xem em có thể hầu hạ anh được thư thái hay không. Chỉ cần anh được hài lòng, em muốn cái gì anh đều có thể cho em."

An Hồng nheo lại mắt nhìn anh, ánh mắt anh mang ý cười. An Hồng liếm liếm môi, trực tiếp liền ôm lấy cổ của anh, hôn lên đôi môi mềm mại của anh.

Môi với răng của Lộ Vân Phàm mang theo hơi thở lẫn mùi thuốc lá nhân nhật. An Hồng hôn anh tham lam, hai cổ thân thể rất nhanh đã cực nóng, liền gắt gao dây dưa ở cùng nhau. Quần áo trên người theo đó cứ từng cái từng cái được tung ra. Cuối cùng bọn họ trình diễn ở trên ghế sofa một màn vừa ra kiều diễm lãng mạn, của phân đoạn kịch bắt đầu nổi lên đến cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69-2: Tung lưới thu lưới 2

Editor: Mẹ Bầu

Nhiệt độ không khí của tháng 6 đã rất cao, điều hòa trong phòng khách lại mở khí lạnh thật sự rất có chừng mực. Nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy nóng, nóng quá, phi thường phi thường nóng. Nhưng mà ngọn lửa nóng thiêu đốt kia lại không ngăn cản được hai trái tim càng ngày càng sát gần nhau. Trong lồng ngực trẻ tuổi trái tim tươi trẻ nhảy lên những nhịp đập kịch liệt. An Hồng ngược cổ ngồi ở trên người Lộ Vân Phàm, cô cau mày, nhắm hai mắt lại.

Kích tình đến độ sâu nhất, Lộ Vân Phàm một bên mút vào nụ hoa trước ngực cô, một bên thấp giọng hỏi:

"An An, em có yêu anh hay không?"

Phút chốc An Hồng liền mở hai mắt ra. Cô ôm lấy đầu Lộ Vân Phàm, ngón tay mềm mại tóm lấy mái tóc đen của anh, cúi đầu cúi người ghé vào lỗ tai của anh trả lời: "Có."

"Nói em yêu anh! An An, nói em yêu anh!" Anh đột nhiên kịch liệt chuyển động. Người đàn ông trẻ tuổi trên người đầy những giọt mồ hôi, đưa vào thân thể của cô toàn bộ lực lượng của chính mình không hề trở ngại. An Hồng từ từ đột từng đột tiến công mãnh liệt của anh làm cho An Hồng đầu văng mắt hoa. Cô lớn tiếng rên rỉ, lại không kịp nói ra gần từng tiếng.

Cứng rắn của Lộ Vân Phàm rất cực phóng thích ra ở trong cơ thể của cô. Anh không thể đè nén, không thể dừng lại kêu rống ra thành tiếng, tựa như những ngọn sóng rung động không dứt thối lui về sau. Lộ Vân Phàm cắn vào vành tai của An Hồng, anh lần lượt kêu lên: "An An, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em..."

Mãi cho đến buổi sáng ngày thứ sáu, vòng xin ý kiến giả bỏ thầu cuối cùng mới kết thúc. Bộ phận tổ chức đấu thầu hướng về phía các đơn vị đến dự thầu tuyên bố, kết quả giả bỏ thầu trang thiết bị kỹ thuật, đứng hàng thứ nhất chính là – Công ty Xây dựng Phong Nguyên.

Cái này có ý nghĩa, Phong Nguyên đã trúng thầu rồi.

Ngũ Tổng kích động đứng lên, *dyan(lee^qu.donnn cùng Tân Duy, Vương Mẫn Thanh liền ôm siết lấy nhau, sau đó quay lại bắt tay chào hỏi đối với đại diện của bên chủ thầu, và các đại diện và nhân viên của các đơn vị đến dự đấu thầu. Các đơn vị đến dự đấu thầu khác cũng ào ào biểu đạt sự chúc mừng đối với Ngũ Tổng. Đến lúc này, Lộ Vân Phàm, người suốt một tuần nay chưa từng lộ diện đi đến đại sảnh mở thầu. Ngũ Tổng bước nhanh tới, tiến ra đón bắt tay gắt gao với anh.

Ngũ Tổng nói lời tự đáy lòng: "Lộ tổng, xin cảm ơn."

Lộ Văn Phàm đứng vào thật thẳng, biểu cảm lạnh nhạt, gật đầu nói: "Ngũ Tổng, xin chúc mừng, kế tiếp, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ."

An Hồng đứng ở một bên, nhìn đến Lộ Văn Phàm phóng ánh mắt đến trên người cô, thậm chí anh không thể không hướng về phía cô làm một cái mặt quỷ.

Tiếp sau đó, khoe miệng anh hơi cong lên, diện·dan·le·quý·don·com hướng về phía mọi người đang ngồi tuyên bố: "Mấy tháng nay mọi người đều cực khổ rồi, nhất là tuần lễ này. Chúng tôi đều biết các vị đã phải nỗ lực rất nhiều vì lần dự thầu này. Cho dù lần này không thể hợp tác, xin tin tưởng, vẫn còn có lần nữa. Vì muốn cảm tạ các vị đã phối hợp trong công việc, đêm nay Vũ Hoa sẽ cử hành một buổi dạ tiệc nhỏ ở khách sạn Hoa Tín, cũng là chúc mừng cho cuộc đấu thầu hạng mục Cao ốc Sáng Ý kết thúc thuận lợi, hi vọng các vị đều có thể tham dự."

Các đại biểu của các đơn vị đến dự thầu đều ào ào đáp ứng. Cứ cho việc đấu thầu lần này bị thất bại, nhưng Lộ Văn Phàm nói không sai, cơ hội hợp tác còn có rất nhiều. Hơn nữa, cũng không có ai muốn bỏ qua một cái cơ hội được trao đổi hiếm khi có được cùng với cấp cao của Vũ Hoa như vậy.

An Hồng đứng là có chút kinh ngạc. Cô không nghĩ tới còn có một buổi dạ tiệc như vậy. Cô cứ nghĩ, đến lúc đó, cô là lấy danh nghĩa là nhân viên của Phong Nguyên đến tham gia đấu hay là sẽ làm - bạn gái của Lộ Văn Phàm?

Tiếp xúc đến ánh mắt của Lộ Văn Phàm, cô đã biết ý tứ của anh, đương nhiên là - dưới danh nghĩa thứ hai kia.

Lộ Văn Phàm sau khi chào hỏi cùng mọi người, anh trở về phòng tiếp tục công việc của mình. đi·n·đàn·lê·quý·đon An Hồng cùng đám người của Ngũ Tổng cùng nhau đi ăn cơm trưa. Cô tính toán bớt chút thời gian đi gặp Lâu Tĩnh Tĩnh, thuận tiện đi mua cho mình một bộ lễ phục mặc buổi tối. Mấy người đàn ông của Phong Nguyên đều về khách sạn để ngủ bù đi. Phải làm việc liên tục năm ngày qua, thân thể của ai cũng mệt mỏi, ăn không tiêu.

Người sắp làm tân nương khi nhìn thấy An Hồng, thì kích động đến không chịu được. Biết được công việc của An Hồng đã hoàn thành thuận lợi, cô sắp trở lại thành phố J, thì lại càng là cao hứng, thiếu chút nữa thì đã khóc lên. Cô nói: "An Hồng, An Hồng, cậu hãy nhanh chóng kết hôn cùng với Lộ Văn Phàm đi! Đến lúc đó hai chúng ta có thể cùng nhau dạo phố uống chén trà với nhau rồi, sau này lại còn có thể cùng nhau dắt bọn trẻ con đi chơi nữa!"

An Hồng sờ sờ cái bụng của Lâu Tĩnh Tĩnh vẫn còn quắt quắt như trước, cười hỏi: "Có cảm giác gì rồi?"

"Đương nhiên chưa có! Còn chưa tới 2 tháng đâu!" Về mặt của Lâu Tĩnh Tĩnh đầy hạnh phúc, "Sáng mai 9 giờ rưỡi, cậu chớ có tới trễ đó! đi·n·đàn·lê·quý·đon Còn có, không cho cậu được ăn mặc thật xinh đẹp đâu nhé, tớ đây cũng không muốn bị cậu đoạt đi mất sự nổi bật."

An Hồng cười to: "Làm sao có thể chứ! Tĩnh Tĩnh, cậu thực sự là một cô dâu xinh đẹp nhất, tớ thật sự phi thường phi thường vui vẻ chúc mừng cậu!."

Nước mắt Lâu Tĩnh Tĩnh không nén nhịn được lại rớt xuống. Cô nắm chặt lấy tay của An Hồng, nói: "An Hồng, tớ hi vọng cậu cũng có thể hạnh phúc! Nhìn cậu bây giờ đang ở cùng với Lộ Văn Phàm hạnh phúc như vậy, cậu có biết không, tớ cao hứng đến biết bao nhiêu!"

Buổi tối, An Hồng mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ chót tay áo dài lộ vai cổ chữ V, khoác cánh tay Lộ Văn Phàm xuất hiện tại hiện trường buổi dạ tiệc.

Tham dự buổi yến hội trừ bỏ mấy đại biểu của các đơn vị dự thầu, còn có một vài đơn vị khác hợp tác với Vũ Hoa ở hạng mục Cao ốc Sáng Ý. Người tham gia buổi yến hội hôm nay cũng không nhiều lắm. Mọi người ăn mặc cũng không tính rất chính thức, chính là đồ ăn và rượu vẫn là thật phong phú. Tại hiện trường luôn luôn có tiếng nhạc du dương vờn quanh.

Rất nhiều người nhìn thấy An Hồng xuất hiện ở bên người Lộ Văn Phàm, đều cảm thấy kinh ngạc. Những đồng nghiệp trong giới có chút quen biết với An Hồng đều nhìn không được mà xi xào bàn tán. May mắn cuộc đấu thầu lần này bản thân chính chủ thể của Phong Nguyên đến tham gia và thao tác, cho nên cho dù trong lòng mọi người có nghi hoặc, sau khi cân nhắc tí mĩ cũng cảm thấy chuyện này đều rất hợp tình hợp lý.

An Hồng xinh đẹp khí chất lại tốt. Cho dù Phong Nguyên có rõ rệt đánh bài mờ mờ để bắt Lộ Văn Phàm làm tù binh, cũng không phải là chuyện gì đáng trách hết.

An Hồng đương nhiên nhìn thấy được những cái nhìn nghiền ngẫm lóe lên ở trong ánh mắt của mọi người, cô ghé vào bên tai Lộ Văn Phàm thấp giọng nói: "Xong đời, em có nhảy vào nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được."

Lộ Văn Phàm vung vẩy ly rượu trong tay, cười nói: "Dù sao em cũng lập tức phải trở về đến nơi này rồi, không phải cần lo lắng."

Mấy người đàn ông trung niên đi về hướng của hai người bọn họ.

Lộ Văn Phàm nắm giữ thật chặt lấy tay của An Hồng, nói: "Đề anh giới thiệu em một chút."

"Lộ tổng." Một người đàn ông trung niên đưa tay phải ra hướng về phía Lộ Văn Phàm.

Lộ Văn Phàm cười cười bắt tay anh ta, chạm cốc, rồi sau đó nhất nhất giới thiệu cho An Hồng, đây là A. tổng của một công ty X, đây là B. tổng của một công ty Y... An Hồng vẫn một mực giữ vững nụ cười, vừa có vẻ đoan trang lại vừa dịu dàng. Thời điểm Lộ Văn Phàm giới thiệu cô cũng không có dùng đến cái từ "bạn gái" kia, mà chỉ nói: "Vị này là một người bạn của tôi, An Hồng."

An Hồng cùng bọn họ bắt tay chào hỏi nhau, trong lòng cũng không hề nghĩ nhiều. Mấy người đàn ông trung niên trong nhóm ào ào khen cô trẻ tuổi

xinh đẹp, tiếp theo lại bắt đầu tán gẫu cùng với Lộ Vân Phàm về chuyện hợp tác hạng mục. An Hồng lặng lẽ giương mắt nhìn Lộ Vân Phàm. Anh mặc một thân màu xanh sẫm, áo somi dài tay, quần tây dài màu đen, giờ ly rượu cười đến trầm ổn. An Hồng thừa dịp giữa lúc bọn họ tán gẫu, cô chào một tiếng, bản thân đi đến quầy để thức ăn để lấy đồ ăn.

An Hồng bưng chiếc đĩa tay đang lấy ăn, đột nhiên bên người vang lên một hồi những tiếng bước chân từ xa tới gần. Bước chân thong thả đi đến, vang lên tiếng giày cao gót dẫm xuống mặt đá cẩm thạch.

Cuối cùng, người kia đứng lại ở sau lưng An Hồng.

An Hồng bưng chiếc đĩa, không nhìn được quay đầu lại nhìn thoáng qua. Đó là một cô gái tuổi còn trẻ mặc áo đen, dung mạo trang điểm tinh xảo, đáng người yêu điệu, chỉ là vẻ mặt đứng ở trước mặt cô không hề thay đổi.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đứng cách đó không xa, trong lúc vô ý ánh hướng ánh mắt về phía bên này cái. Chỉ liếc mắt một cái, con ngươi của anh liền chột co rút lại, không kịp từ giả với nhóm mấy người đàn ông trung niên trước mặt, anh liền vội vàng đã đi tới. Bởi vì tốc độ đi nhanh, tư thế đi của anh so bình thường thoát nhìn thấy hoảng hốt chật vật rất nhiều, thân thể lão đạo cực kỳ rõ ràng.

Nhưng mà, anh còn chưa tới kịp thì...

"Bốp!" một tiếng, cô gái áo đen đã nặng nề mà đánh cho một bạt tai An Hồng. Rồi sau đó, cô ta đưa tay bưng lên một ly rượu đỏ đặt sẵn ở trên quầy, liền hất luôn vào An Hồng.

Cô ta cắn răng, lớn tiếng nói: "Hô ly tinh!"

An Hồng sợ đến ngây người! Lúc đầu khi ly rượu xối đến trên người cô, cô căn bản là không thời gian để phản ứng, hoàn toàn vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vừa nghiêng đầu, cô đã nhìn thấy Lộ Vân Phàm vội vàng đi tới.

Cô duỗi tay về phía anh vừa muốn nói gì đó, nhưng chỉ thấy Lộ Vân Phàm đi nhanh xoải bước tới bên người cô gái áo đen, một phát ôm lấy vai cô ta, kéo cô ta lại lui về phía sau vài bước.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Lam Lam, Lam Lam, bình tĩnh, bình tĩnh một chút."

Cô gái áo đen ngẩng đầu lên nhìn Lộ Vân Phàm, ánh mắt mềm yếu, miệng mím lại, đột nhiên liền òa khóc lên. Những giọt nước mắt trong suốt không sao dừng được cứ lăn ra khỏi hốc mắt. Bỗng chốc cô liền tựa vào trong ngực Lộ Vân Phàm, ôm hông của anh lớn tiếng khóc thút thít.

Lộ Vân Phàm gắt gao ôm cô, nhẹ nhàng nói: "Thôi được rồi, thôi được rồi, nín khóc, nín khóc nào, ngoan!"

Cô gái áo đen vừa khóc, vừa nói: "Vân Phàm, Vân Phàm, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy!"

An Hồng đứng chết lặng người nhìn hết thấy cảnh đang diễn ra trước mắt. Nhìn cô chật vật không chịu nổi, trên đầu, trên mặt, trên váy đều là vết rượu đỏ thẫm. Trên má trái của cô vẫn còn có dấu vết của cái tát kia, giờ phút này chính đau rát. Cô đứng đó một mình, tràn ngập sự cô độc ở bên bàn ăn, nhìn nam nữ trước mặt ôm nhau nói nhỏ.

Tân Duy đi đến bên người An Hồng. Anh cười Tây phục khoác lên trên vai An Hồng. Anh cũng không biết đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ là... Nhìn điệu bộ kia của cô gái áo đen thì cũng có thể hiểu được, quan hệ của cô gái kia với Lộ Vân Phàm, thật không hề đơn giản.

An Hồng hít sâu một cái, nhưng vẫn là không sao được sự run rẩy của toàn thân mình. Cô không cần nhìn bốn phía, thì có thể biết được ánh mắt của những người đó đang xem kịch vui. Cùng những lời nói ở trong miệng bọn họ, thì cô hoàn toàn hiểu rất rõ, ở trong mắt của bọn họ, tột cùng bản thân cô đang sắm vai của loại người như thế nào.

Nhưng mà, cô cần có một lời giải thích của Lộ Vân Phàm.

Cô tròn tròn mắt, vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào Lộ Vân Phàm. Mãi thật lâu, thật lâu về sau, cô gái áo đen rốt cục cũng đành chỉ lại tiếng nỉ non, Lộ Vân Phàm buông lỏng cánh tay đang ôm cô gái kia ra, hướng ánh mắt nhìn về phía An Hồng đang đi lại.

Về mặt của anh lúc này, trong nháy mắt liền trở nên thật xa lạ, trong ánh mắt anh, mờ hồ để lộ ra một chút hơi thở đầy hưng phấn.

Sắc mặt của anh rất nặng, đã có một luồng áp lực khoái cảm. An Hồng là người hiểu rõ anh như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái là cô đã hiểu hết thấy.

Như vậy, tất cả hết thấy chuyện xảy ra vừa xong, đều là do Lộ Vân Phàm đã tung lưới.

Mà cô, chính là một con cá đã sớm bị anh vây ở trong lưới.

Hiện tại, đại khái chính là thời gian để anh thu lưới rồi.

An Hồng cảm giác mình lúc này không còn sức lực để suy nghĩ bất cứ đến chuyện gì nữa gì. Đầu óc của cô đã trống không một mảnh. Cô nỗ lực cong khóe miệng lên cười cười, lôi kéo chiếc áo khoác trên vai, bước từng bước một đi về phía cửa của đại sảnh yến hội.

Chung quanh thật yên tĩnh.

Lúc đi qua bên người Lộ Văn Phàm, cô không hề quay đầu liếc nhìn anh một cái.

Khi lướt qua nhau, An Hồng nhất định giữ vững nụ cười, dáng người đầy ưu nhã, cô bước đi ra khỏi cửa chính.

Tiến đến thang máy, đi đến đại sảnh, đi ra khỏi cửa cánh xoay tròn...

Mãi cho đến lúc ngồi ở trên xe taxi, cô mới phát hiện ra gân cốt trên toàn thân mình đều cực kỳ căng cứng. Trong lòng bàn tay, gan bàn chân tràn đầy mồ hôi lạnh, gương mặt phồng chùng đã không còn chút huyết sắc nào rồi.

Ngồi tê đít tại chỗ ngồi phía sau của xe taxi, An Hồng mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Có dòng chất lỏng im hơi lặng tiếng chảy dọc theo gò má cô xuống dưới, một giọt lại một giọt rơi xuống ở trên mu bàn tay của cô.

Tài xế xe taxi hỏi: "Tiểu thư, cô đi nơi nào?"

An Hồng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Xe đang gào thét chạy qua cảnh đêm thành thị, đèn màu lộng lẫy, nhưng trong lòng cô lại chỉ thấy hoang vu một mảnh.

Ở cái thành phố này, cô sớm đã không có nhà.

Người đàn ông kia nói, nhà anh ở nơi này, vĩnh viễn đều là nhà của em.

Hóa ra, đều là lời nói giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Dưới Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Vậy nụ hôn đầu của cậu vẫn còn sao?

Editor: Mẹ Bầu

Lúc Lộ Văn Phàm về đến nhà, thì đã là 10 giờ đêm.

Mở cửa ra, đối mặt với anh là một căn phòng hắc ám quanh quẽ, anh mở đèn, chậm rãi đi vào phòng khách. Vừa nghiêng đầu anh liền nhìn thấy trên tủ giấy bên cạnh cửa ra vào có hai chuỗi chìa khóa đặt ở đó. Đó là chìa khóa xe và chìa khóa cửa phòng mà anh đã đưa cho An Hồng.

Lộ Văn Phàm nhìn chằm chằm vào hai chuỗi chìa khóa kia trong chốc lát, sau đó anh quay đầu liền đi tới bên cạnh ghế sofa, ngồi xuống.

Anh dựa người vào trên chỗ dựa lưng của ghế sofa, buông lỏng thân thể, dần dần nhắm hai mắt lại. Trong đầu anh xẹt qua cảnh tượng đã xảy ra trước đó không lâu kia.

An Hồng chật vật đứng ở trước mặt anh, gương mặt giống như tro tàn, nhưng trên khóe miệng của cô thì vẫn còn đang treo lên một nụ cười đầy quật cường. Chính cô cũng không hề hay biết, die,n;da.nlze.qu;yd0/nm nụ cười này quả thực nhìn còn khó coi hơn cả khi cô khóc.

Lộ Văn Phàm có thể nghe được những tiếng nói chung quanh truyền ra. Có thể nhìn thấy ánh mắt đầy kinh ngạc các tân khách. Ở trong mắt của những người kia, đây chỉ là một cảnh buồn cười trên phim truyền hình. Nói không chừng đến ngày mai, chuyện này có thể trở thành đề tài trọng tâm, đồng hành để những người trà dư tửu hậu tiêu khiển.

Một lần nữa mở to mắt ra, anh ngồi thẳng người lại, từ trên bàn trà sờ lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu thuốc châm lửa. Mùi thuốc lá theo hơi thở hít vào trong phổi, kết hợp với không ít cồn trong cơ thể, anh cảm thấy trong đầu mình có chút hỗn loạn. Đưa tay xoa lên cái trán, tầm mắt của anh đột nhiên bị một thứ gì đó sáng lấp lánh ở trên bàn trà hấp dẫn. Nhìn kỹ thì thấy, chiếc đồng hồ chính là chiếc đồng hồ mà An Hồng đã để lại.

Cô chính là một người như thế. Cho dù là bỏ đi, cũng phải ra đi thật sạch sẽ. Lộ Văn Phàm cảm lấy chiếc đồng hồ. Ngón tay anh xoa lạnh lẽo mặt chiếc đồng hồ bằng vàng kia, tưởng tượng ở trên đó có lẽ còn giữ được một chút hơi ấm nhiệt độ cơ thể của cô.

Cô đã rời đi rồi, chỉ mang đi thứ thuộc về cô, để lại những thứ mà cô tự nhận là không thuộc về cô.

Mỗi một lần, đều là như thế này.

An Hồng lúi kếu va ly hành lý đi trên đường. Cô vẫn mặc bộ lễ phục buổi dạ tiệc màu đỏ như trước, trên vai cũng vẫn khoác chiếc Áo phục của Tân Duy như trước. Ban đêm trung tuần tháng sáu, thỉnh thoảng có một làn gió lạnh thổi qua, nhiệt độ không khí có lẽ cũng không thấp lắm.

An Hồng biết lớp trang điểm của mình đã sớm bị trôi đi. Hiện giờ trên mặt cô không biết đã biến thành bộ dáng cái quỷ gì, nhưng cô vẫn cứ lẳng lặng bước từng bước một đi tới. Đôi giày cao gót màu đỏ dẫm xuống trên mặt đường lát xi măng, phát ra tiếng vang lóc cóc. Chân của cô đã có chút đau. Cô cũng không biết mình đã đi bao lâu rồi, không biết mình phải đi đến chỗ nào.

Có trong nháy mắt, An Hồng muốn gọi điện thoại cho Trần Hằng. Ở cái thành phố này, anh là người duy nhất mà cô có thể tin cậy dựa vào. Thế nhưng mà, lòng tự tôn còn thừa không nhiều lắm đã nhắc nhở cô, không nên làm quấy rầy đến anh.

Đây chính là quả đắng mà cô đã gieo xuống! đi đến quý tộc Sự chua xót bức người này chỉ có thể bản thân cô nếm trải. An Hồng thật sự muốn lập tức mua vé máy bay bay trở về thành phố T, trở lại cái tổ nhỏ của mình, suông sẻ từ phía khóc lớn một hồi. Thế nhưng mà ngày thứ mai đã là hôn lễ của Lâu Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh là bạn tốt của cô suốt ba năm trung học. Hôn lễ của bạn tốt, làm sao cô có thể vắng mặt được chứ!

Ở lại chờ thêm một ngày nữa mà thôi! Đến đêm mai, là cô đã có thể trở về nhà rồi. Sau khi về đến nhà, tắm rửa một cái, ngủ một giấc, hút điếu thuốc, uống ly rượu, mở to mắt, sau đó lại sẽ là một ngày mới.

Trước kia cô đã sống như thế nào, đến sau này cô cũng sẽ vẫn tiếp tục trải qua như thế.

An Hồng cười cười tự giễu, chuyện xảy ra suốt mấy tháng qua tựa như là một giấc mộng. Cô thậm chí có chút cảm ơn Lộ Văn Phàm, Sáu năm trước, cô chưa kịp nói với anh lời nói gặp lại. Sáu năm sau, anh tự mình đến, dùng phương thức độc đáo của mình, hạ giữa hai người một dấu chấm tròn trọn vẹn.

Như vậy cũng tốt, từ nay về sau, cô lại thật sự đã được giải thoát!

Chỉ có điều là... Vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy rất đau, rất đau, rất đau. Trong lồng ngực trái của cô có một cái lỗ thủng, đã từng vỡ nát. An Hồng đã phải dùng hết sáu năm để chữa lành vết thương. Cô tự cho là mình đã chữa trị miệng vết thương lành lại rồi, thế nhưng chỉ trong một đêm, lại bị người người đàn ông kia khoét mở một lần nữa. Ánh mắt của anh tựa như một lưỡi dao găm sắc bén, đâm thẳng tắp vào trái tim của cô, quấy đảo huyết nhục của cô, khiến cho cô đau đớn đến không cách nào hít thở nổi.

Cuối cùng, cô kiếm củi ba năm để thiêu cháy trong một giờ, bị thất bại thảm hại.

An Hồng giờ cô tay lên, nghĩ nhìn thời gian một cái, lại mới nhớ ra, chiếc đồng hồ đã bị cô tháo xuống rồi. Trên cổ tay cô giờ đây trống tuếch. Đêm đã rất khuya, trong bụng cô đã có chút quặn đau. Cô đi ngang qua một nhà hàng Kentucky Fried Chicken – KFC. An Hồng ngẩng đầu nhìn vào hình ông già râu bạc với gương mặt cười tùm tùm. Cô đứng ngây người ra một lát, ma xui quỷ khiến thế nào liền đi tiến vào bên trong.

"Hoan nghênh quý khách quang lâm nhà hàng Kentucky Fried Chicken của chúng tôi!" Một cô gái nhỏ chừng 20 tuổi nhiệt tình chào hỏi cô. An Hồng đi đến chỗ gọi com, mua cho mình một ly Cola, một cái bánh Hamburger, đi đến bên cạnh chiếc bàn ngồi xuống, một mình lặng yên gặm bánh.

Có một nam sinh dáng người cao, trên bả vai đeo chiếc ba lô đi đến. Anh mặc áo sơ mi ô vuông màu xanh đậm, đi qua trước mắt An Hồng lập tức gọi com. An Hồng quay đầu nhìn về phía cậu thanh niên đi. Nam sinh kia hai tay đang chống ở trên mặt bàn quầy cao cao, chỉ tay chọn món ăn bữa trưa. Bóng lưng của anh ta thoát nhìn thật trẻ tuổi, như là bộ dáng của một học sinh lớn. Có trong nháy mắt An Hồng chợt thấy hoảng hốt, trong lòng liền nhớ lại hình ảnh của một gương mặt.

Anh từng đã rành rang đứng dựa vào ở bên bàn để gọi com, cúi đầu miệng lầm bầm đang nói gì đó, khiến cho đám người ở chỗ xếp hàng gọi com phải ghé mắt một mảnh.

Cái kia tình cảnh phảng phất như đang ở trước mắt, An Hồng có thể nhớ lại khóe môi cười xấu xa của anh, còn có ý tứ hàm xúc trong ánh mắt khi đã thực hiện được trò đùa dai. Khi đó, cô thật sự bị anh làm cho tức giận đến giận sôi lên, hận không thể cầm cả cái khay với cốc coke bên trên, mà úp chụp lên trên đầu anh.

Mà hiện thời, cô thật sự bị một ly rượu đỏ úp chụp lên đầy mặt đầy người. Đây được gọi là phong thủy luân chuyển sao? An Hồng quay lại mạch suy nghĩ, cô buông chiếc bánh Hamburg mới chỉ ăn hết được hơn một nửa, đứng dậy kéo va li hành lý đi ra cửa.

Đi ngang qua một tiệm tạp hóa nhỏ còn đang mở cửa, An Hồng dừng bước lại, mua một gói thuốc lá, nhìn thấy chai rượu trưng bày trên giá hàng, cô nói với ông chủ bán hàng: "Cho tôi lấy bình rượu."

"Cô muốn mua loại nào?"

"Rượu trắng."

Ông chủ tiệm sừng sốt, chỉ vào trên giá hàng nói: "Tất cả đều ở đây cả, cô muốn loại nào?"

"Số độ cao nhất."

Cuối cùng An Hồng lấy một bình rượu nửa lít Kim Lục phúc 52 độ, nghiêng ngả, nhanh chóng đi vào trong một phòng nghỉ của khách sạn.

Mở cánh cửa ra, cô đi đến cái giường lớn trong phòng. Sau khi cô tắm rửa gội đầu, liền tùy tiện bôi từ trong va li ra một chiếc áo T-shirt ngắn tay mặc lên người. Cô tùy ý ngồi dựa vào ở trên giường, mở bình rượu ra liền uống ực một ngụm, mạnh mẽ nuốt xuống.

Chất lỏng cay xè theo thực quản trượt vào trong thân thể của cô, đột nhiên cảm giác choáng váng mắt hoa làm cho An Hồng cảm thấy thật đã nghiền.

Cô hít một hơi thuốc lá lại uống vào một ngụm rượu, ngồi xem TV. Đài truyền hình trung ương 5 đang phát tiếp sóng một trận thi đấu bóng đá. An Hồng cũng không phân biệt rõ được cầu thủ của hai đội bóng đá, chính là xem nhưng lại không chút để ý. Ngẫu nhiên có một cầu thủ có biểu hiện xuất sắc, cô liền kích động quát lên: "A! Bóng tốt!"

Trên sân bóng tiếng người ồn ào, nhưng bên cạnh cô thì lại là sự yên tĩnh không tiếng động. An Hồng đang nhớ lại một chút việc trước đây thật lâu, khi đó, cô vừa học năm nhất đại học. Sau khi kỳ quần huấn qua đi, chính là một trận thi đấu bóng đá kích động lòng. Đó là chuyện xảy ra từ 10 năm trước, thật sự đã qua rất lâu, rất lâu rồi...

Ngày 7 tháng 10 năm 2001, vào buổi tối khoảng 21 hay 22 giờ đêm, giờ Bắc Kinh, đội bóng đá nam Trung Quốc dưới sự hướng dẫn thần kỳ của huấn luyện viên Milutinovic, ở sân bóng Ngũ Lý Hà ở Thẩm Dương, Cản Vĩ đã dẫn bóng sút vào lưới, giành chiến thắng 1 - 0 trước đội Ô Man, giành được vé vào tham dự vòng chung kết World Cup tổ chức tại Nhật - Hàn.

Đây là một thời khắc mang tính lịch sử, An Hồng 18 tuổi chen chúc ở trong phòng ăn chật như nêm cối, cùng nam sinh nữ sinh chung quanh cùng nhau ngửa đầu, nhìn chăm chăm cố định ở trên màn hình chiếc TV lớn ở trên tường, tâm mắt dõi theo những bóng người bé bé đang chạy trên sân bóng.

Bọn họ lớn tiếng la hét, vỗ tay hoan hô cổ vũ cho đội tuyển nước nhà. Có người còn thổi kèn, hoặc thổi còi, có người thậm chí còn dùng khay kim loại hoặc cái mâm để làm trống. Một số nam sinh có chút kích động còn cời trần giẫm lên trên bàn, trên đầu đội mảnh vải màu đỏ, chỉ huy các học sinh trong phòng ăn bắt đầu với làm lân sông.

Sau khi trọng tài thổi lên tiếng còi kết thúc trận đấu tiếng cười sau, An Hồng cũng giống như mọi người nhảy dựng lên giống như bị kích động, ôm lấy bạn cùng phòng Thang Gia Nhụy, hô to: "Vào vòng trong! Vào vòng trong! Chúng ta đã vào vòng trong rồi!"

Thang Gia Nhụy cái đầu nhỏ nhỏ, mắt đeo kiếng, cũng là người mê bóng đá, cô cũng kiếng mũi chân nhảy múa la hét không ngừng. Mấy trăm người tuổi trẻ ở trong phòng ăn to như vậy, làm âm ỉ chúc mừng đội bóng đá nam Trung Quốc đã có thời khắc cực kỳ có kỷ niệm có ý nghĩa trong lịch sử, phải rất lâu sau mới chịu tán đi.

An Hồng cùng Thang Gia Nhụy sóng vai đi ra ngoài căn tin. Bên cạnh hai người đều là những người bạn cùng lứa tuổi tràn đầy kích động. Mọi người chạy chạy nhón nháo, kẻ vai sát cánh cười nói không ngừng. Có vị nam sinh trên mặt còn vẽ quốc kỳ, mặc trang phục đã bóng của đội tuyển, chạy đến bên người An Hồng, đột nhiên ôm lấy cô. Cậu ta nhỏ giọng bên tai cô nói một câu: "Chúng ta chiến thắng rồi!"

An Hồng liền phát hoảng, dùng sức đẩy cậu ta ra sau đó, mới phát hiện ra mặt mũi cậu ta đã đỏ lên.

Chung quanh truyền đến một trận tiếng hô to hùng hậu, vài nam sinh lớn còn hoa chân múa tay vui sướng nhìn hai người bọn họ, ào ào hô lớn: "Vương Lực Bôi! Vương Lực Bôi! Thỏ lộ! Thỏ lộ!"

An Hồng vừa thấy điệu bộ này chỉ biết là đã có chuyện gì xảy ra rồi, mặt đỏ lên, lập tức lôi kéo Thang Gia Nhụy chạy biến, để lại cậu nam sinh có tên là Vương Lực Bôi kia đứng thất thần tại chỗ, bị một đám nam sinh khác giễu cợt.

Chương 70-2: Vụ nộ hôn đầu của cậu vẫn còn sao? 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng cùng Thang Gia Nhụy trèo lên lầu 6, trở lại phòng ngủ. Sau khi mở cửa ra vẫn còn hưng phấn mà nói chuyện không ngừng. Tường Phuong nhìn thấy các cô, buồn bực dừng nghe điện thoại lại, bất mãn nói: "Nhỏ giọng một chút! Tôi đang gọi điện thoại đó!"

"A, thực xin lỗi." Thang Gia Nhụy vội vàng nói xin lỗi, thế nhưng An Hồng lại không hề hé răng, chính là không có hứng thú tán gẫu.

Trương Tự Nghi từ trên giường trên thò đầu xuống dò xét, hỏi An Hồng: "Có thắng không?"

"Có, chúng ta chiến thắng." An Hồng hướng cô cười cười, sau đó ngồi ở trên giường của chính mình ở bên dưới dưới, bắt đầu chuẩn bị rửa mặt gì đó.

"Tức là chúng ta được vào vòng trong rồi hả?" Trương Tự Nghi không phải là người mê bóng đá, chỉ là đối với trận đấu bóng đá thế giới có tính mẫu chốt náy, thì cô có chút quan tâm.

"Đúng vậy đó, chúng ta được vào vòng trong rồi!" An Hồng lại hưng phấn lên, Khâu Bình Bình ở giường dưới của Trương Tự Nghi buồn bực lật chăn ra, kêu lên: "Mấy giờ rồi hả! Người ta còn đang ngủ đây!"

An Hồng lập tức ngậm miệng, @MeBau* cùng Thang Gia Nhụy cầm chiếc chậu rửa mặt và cốc đánh răng chuẩn bị ra phòng rửa mặt công cộng.

Bộ môn thiết kế công trình bằng gỗ của Đại học Z nữ sinh đã ít lại càng ít. Trong ban của An Hồng tổng cộng có hơn 30 sinh viên, mà cũng chỉ có 4 người là nữ sinh, mà phân hiệu khu nữ sinh của bọn họ lại phân chia phòng ngủ là sáu người, không có ban công cũng không có khu vệ sinh độc lập.

An Hồng, Thang Gia Nhụy cùng Trương Tự Nghi học cùng một ban, ở cùng một phòng với ba nữ sinh của ban khác.

Nữ sinh nhiều khó tránh khỏi sẽ có sự va chạm. An Hồng từ nhỏ đến lớn lại không am hiểu lắm chuyện kết giao với các nữ sinh. Kỳ thực cô cũng không am hiểu cả chuyện kết giao với các nam sinh. Chính là hồi nhỏ cô có cùng nhau chơi đùa với Hàn Hiểu Quân, sau học lên sơ trung thì có La Lập Sơn, die»n, d«an, ke, qu»y. d«on về sau khi học trung học, cô trở nên xinh đẹp, bình thường sẽ có một ít nam sinh chủ động lôi kéo để làm quen với cô. Cho nên, trừ bỏ Lâu Tinh Tinh ngồi cùng bàn với cô, mấy người bạn tốt nhất của An Hồng đều là nam sinh.

Đương nhiên, còn có Lộ Vân Phàm làm bạn cùng cô hai năm năm tháng...

Lộ Vân Phàm... Nghĩ tới cái tên này, trong lòng An Hồng lại có chút không rõ là tư vị gì.

Vừa đến phòng ngủ, các cô gái đều vô cùng tươi mới, ở trong buổi tối ngày đầu tiên, bên trong cuộc tán gẫu, An Hồng ngồi ở trên thành giường của Thành Dao liền hỏi mọi người có kinh nghiệm luyện ái hay không.

Chỉ có mỗi Thành Dao và Khâu Bình Bình thừa nhận là từng có, còn những người khác đều nói là không có. Thành Dao đối với sự phủ nhận của An Hồng không quá tin tưởng. Cô nói: đi•ễn đ•àn l•ê quý đ•ôn. "Làm sao có thể kia chứ? Bộ dạng của cậu nhìn rất đẹp mắt, tớ không tin không có nam sinh nào theo đuổi cậu."

An Hồng ôm chiếc gối đầu, ngồi ở trên giường, cười nói: "Nam sinh theo đuổi tớ thực sự là có, nhưng thật sự là tớ chưa từng nói chuyện này."

Thành Dao thỉnh linh hỏi: "Vụ nộ hôn đầu của cậu vẫn còn sao?"

An Hồng không đáp lại được rồi, trong óc lập tức hiện lên một ngày mùa Hạ, ở trên khán đài xi măng trường Thất Trung, giữa cô và Lộ Vân Phàm đã có nộ hôn kia. Đây chính là nộ hôn đầu của cô, mặc dù chỉ là một nộ hôn phơn phớt nhẹ nhàng, nhưng An Hồng vẫn có thể nhớ lại tâm tình không yên đây bất an lúc đó, lại còn có tiếng thỉnh thỉnh nhảy loạn ở trong lồng ngực mình nữa.

Cô còn có thể nhớ lại, đi•ễn đ•àn l•ê qđứ đđôn bộ dạng mặt đỏ hồng của Lộ Vân Phàm, ngay cả chính cậu chàng cũng bị bản thân mình làm cho phát hoảng.

Nhưng mà, sau này, bọn họ vẫn là đi ra khỏi cuộc sống của nhau. Có lẽ cả đời đều sẽ không bao giờ còn giao tiếp với nhau nữa.

Ba nữ sinh của ban khác cũng rất không ưa thích An Hồng. Bởi vì bình thường sẽ có nam sinh gọi điện thoại đến phòng ngủ để tìm cô. Vào tháng 9, có một vị nam sinh cùng khoa máy tính với các cô, tìm đến phòng ngủ làm hoạt động quan hệ hữu nghị. Đối với 6 cá nhân cùng ở bên phòng ngủ, thậm chí có tới 3 người tỏ vẻ có hảo cảm đối với An Hồng, với cục diện như thế nhất định An Hồng sẽ bị xa lánh. Thế nhưng mà, chính cô cũng không biết nên kết giao cùng với các nữ sinh đó như thế nào.

Tiền sinh hoạt của An Hồng không cao, hàng tháng chỉ có 500 đồng. Trước khi nhập học, mẹ đã từng tìm cô nói rằng, con trai do vợ trước của bác sĩ Tiêu ra nước ngoài du học, chi phí sinh hoạt phải chi tiêu tương đối lớn, mà Tiêu Lâm, đã học xong bậc sơ trung của trường tư, học phí cũng cao kinh người. Mẹ nói tương lai cũng vốn định cho Tiêu Lâm xuất ngoại, cho nên, hàng tháng chỉ có thể cấp An Hồng 500 đồng làm phí sinh hoạt.

"Con lúc này đang học ở đây trên quê mình, liền hãy tiết kiệm một chút đi. Chủ nhật con trở về nhà ở cùng bà ngoại, tương lai sau này, nếu như con cũng ra nước ngoài du học, thì hãy tìm một cái trường học tốt, mẹ và chú Tiêu nhất định sẽ gánh chuyện sinh hoạt phí của con."

An Hồng đương nhiên tỏ vẻ hiểu biết, trải qua thực nghiệm 9 tháng, cô phát hiện ra, nếu chặt chẽ một chút thì 500 đồng kia cũng đủ dùng rồi. Chỉ có điều chính là, cô không thể mua thêm những bộ quần áo mới, cũng không thể mua một ít đồ trang điểm giống như các bạn cùng phòng với mình. Các cô ấy đều là con một, mà An Hồng, cô hiểu rõ là mẹ và bác sĩ Tiêu gần như là phải nuôi nấng cả ba đứa trẻ, kinh tế của bọn họ phải chịu một áp lực là rất lớn. An Hồng đương nhiên sẽ không nghĩ muốn cầu xin thêm cái gì.

Bạn học cùng lớp ở trong phòng với An Hồng có Thang Gia Nhụy, Trương Tự Nghi thì còn có thể quan hệ. Hai nữ sinh chung phòng kia chỉ biết tính khí của An Hồng không giống như nhìn bề ngoài của cô

Cô có vẻ lạnh lùng đến xa cách như vậy, mặc dù thực tại cô nói chuyện không được bình dị gần gũi lắm, nhưng kỳ thật cô là một con người rất đơn giản.

An Hồng học tập thật khắc khổ, lúc không có chuyện gì làm cô liền ngâm mình ở trong thư viện. Kỳ thi giữa kỳ, cô xuất đầu lộ diện giữa một đồng lớn nam sinh. Kỳ thi toàn ban, cô đứng thứ 7, lập tức làm cho toàn thể bạn học trong ban phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Trong ban khác có một nữ sinh là Từ Mạt Mạt, một mình ở tại trong phòng ngủ khác. Bình thường An Hồng và các cô không thường xuyên lui tới với nhau. Từ Mạt Mạt là một người rất khoe khoang, cô chỉ cao chừng độ 1 mét 60, dáng người có chút béo, làn da rất trắng, ngũ quan tinh xảo. Mái tóc của cô cắt rất kỳ quái, cắt theo từng lớp cao thấp rất lộn xộn, không đồng đều, tựa như một khu vườn trà vậy, lại còn nhuộm tóc. Kiểu tóc này thật sự rất hiếm thấy ở trong các sinh viên.

Cô còn thích hoá trang, đôi mắt được tô bóng một đường màu ám, dùng son nước màu cam, móng tay được sơn màu lam. Mặc nhęc chiếc áo T-shirt rộng rãi đủ màu đủ dạng kiểu La pagayo, mỗi ngày một cái đi tới đi lui nhìn giống như một con chim Không Tước.

Nam sinh ở trong ban chỉ cười nhạt đối với thắm mỹ kỳ lạ của cô. Về mặt của Từ Mạt Mạt kiểu căng, trước sau đều lộ vẻ lơ đãng. An Hồng không rất ưa thích cô bạn này. Cô có cảm giác, cảm thấy, có đôi khi vẻ mặt của Từ Mạt Mạt rất giống với Tiêu Lâm. Khi nhìn đến bản thân, trong mắt tràn đầy biểu cảm khinh thường. An Hồng lý giải thành đây là một cô gái luôn có sự thù địch mà không hiểu vì sao.

Ở năm nhất đại học, An Hồng có rất nhiều cái lần đầu tiên trong đời.

Lần đầu tiên, cô bắt đầu đi làm công. Cô làm người phục vụ trong tiệm KFC duy nhất, nằm ở gần phân hiệu đại học Z giáp với khu ngoại ô. Phần công việc này là do An Hồng tự đi tìm. Khi ấy lương trả vẫn chưa đủ 5 đồng, nhưng cô vẫn kiên trì đi làm như cũ. Xế chiều mỗi ngày, sau khi tan học cô đến đó làm việc mấy giờ đồng hồ, kiếm một khoản thu nhập thêm cho mình một chút.

Lần đầu tiên, cô lên mạng, đối mặt với mạng 163 đủ loại tin tức mọi mặt, cô căn bản không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô nắm chặt con chuột không biết nên xem cái nào trước. Trương Tự Nghi dạy cô tiến vào khung "chat room" nói chuyện phiếm cùng với người khác, còn tặng cô một cái mã số QQ. An Hồng vận dụng "nhị chỉ thần công" của mình, luống cuống tay chân nhìn mọi người trong khung chat room "xoạt xoạt" mà ghi lại những lời tán gẫu, hoàn toàn không theo kịp với tốc độ viết chữ của người khác. Cô cảm thấy cực kỳ mới lạ. Internet đã mở ra một cánh cửa sổ cho cô, để cho cô thấy được một thế giới thật kỳ diệu.

Lần đầu tiên, cô đồng ý hẹn hò đi ra ngoài cùng với một nam sinh đi ra ngoài, chính là vị nam sinh đã từng mạnh mẽ ôm cô sau cuộc thi đấu bóng đá nam - Vương Lực Bồi.

Anh chàng là sinh viên khóa trên, học ban tài chính chuyên nghiệp năm 3. Vóc người Vương Lực Bồi không cao, diện mạo thanh tú, theo như Vương Lực Bồi nói, khi An Hồng làm thủ tục nhập học năm nhất, chính anh là người đã hỗ trợ cô làm bảng đăng ký, lúc đó anh có một ấn tượng sâu sắc đối với cô. Người một mình tự đến báo danh là nữ sinh rất ít rất ít. Vương Lực Bồi cảm thấy người nữ sinh này vừa độc lập lại cá tính, liền lên lút nhớ kỹ của cô ngành học cùng lớp học của cô.

Anh hẹn cô thật nhiều lần, nhưng An Hồng vẫn luôn luôn không đáp ứng. Đến cuối cùng bởi vì bị điện thoại của anh điên cuồng tấn công, khiến cho bạn cùng phòng phải phiền chán không thôi, An Hồng phải ép buộc cùng đi ra ngoài để gặp mặt anh một lần.

Đầu tháng 12, An Hồng cùng Vương Lực Bồi cùng một chỗ đi xem phim, lại cùng nhau ăn một bữa cơm. Vương Lực Bồi len lén nghĩ muốn khoác tay An Hồng, nhưng bị cô không dấu vết tránh qua, tránh né. An Hồng vẫn chưa có ý tưởng muốn yêu đương, hưởng hờ, lại ở một mình như vậy cùng với một vị nam sinh có tiếng cũng có miếng là "hẹn hò", vẫn làm cho cô cảm thấy xấu hổ. Sau khi về tới trường học, An Hồng giải thích cùng với Vương Lực Bồi về tâm ý của bản thân, Vương Lực Bồi tỏ vẻ hiểu biết, nói không cần phải nóng vội, hai người trước tiên có thể theo tiếp nhận nhau là bạn bè cũng được.

Ngay trong lúc bận rộn của học kỳ thứ nhất, của Đại học năm nhất hai người cãi nhau

Đại học năm nhất của An Hồng đã trôi qua vừa phong phú vừa nhanh chóng vui vẻ. Cô nỗ lực thích ứng với cuộc sống đại học, chỉ là trong lúc nhàn hạ, cô lại lên lút nhớ tới hai người kia.

Một năm qua không liên hệ với Hàn Hiểu Quân, không biết bây giờ anh đang ở chỗ nào, đang bận rộn làm cái gì.

Nửa năm không liên hệ với Lộ Vân Phàm, không biết anh đang ở Bắc Kinh, sống cuộc sống như thế nào...

Không liên hệ với Hàn Hiểu Quân, là do chú ý của An Hồng, mà không liên hệ với Lộ Vân Phàm... Tất nhiên là vì, anh tức giận.

Cô đã lừa anh, cô đã phụ kỳ vọng của anh, không tôn trọng tình cảm mà anh đã phải mất hai năm thời gian để tạo dựng lên với cô. Anh sẽ tức giận,

đương nhiên là chuyện bình thường.

Chỉ là An Hồng nghĩ, có lẽ cần phải mấy năm tiếp theo nữa mới gặp lại, thì ở đầu đường hai người đã ngẫu nhiên gặp lại nhau. Cái cậu nhóc thời kia lại có thể nhìn cô cười rồi lên tiếng chào hỏi thật to, thật vui vẻ nói một tiếng: "Hi, An An, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Đối với anh mà nói, em là một người rất quan trọng

Editor: Mẹ Bầu

Bước vào kỳ nghỉ đông, An Hồng đồng ý lời mời đi đến nhà ba Mẹ Hàn Hàn để làm khách. Cô có chút đầu đầu, bởi vì hàm ý này có nghĩa, có lẽ cô sẽ được gặp Hàn Hiểu Quân.

Một năm qua, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi đến nhà họ Hàn để thăm ba Mẹ Hàn Hàn một chút. Ngay từ khi An Hồng còn nhỏ, hai người bọn đã đối xử với cô rất tốt. An Hồng vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng. Chỉ là mỗi một lần cô đi đến nhà họ Hàn, thì Hàn Hiểu Quân cũng không có ở đây. Anh phải đi làm việc, hoặc là phải đi công tác, cũng không biết có phải là do anh cố ý tránh An Hồng hay không nữa. Một năm thật dài, anh chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô, ngay cả khi cô thi đại học, kết thúc kỳ thi cô nhận được thông báo trúng tuyển, anh cũng không hề ghé qua.

Thấy anh tuyệt tình như thế, An Hồng cũng giằng co không muốn liên hệ cùng với anh. Thời gian lâu dài, cô cũng có chút hoảng hốt, một người đã quen biết suốt mười mấy năm qua như thế, *dyan(lee^qu.donnm), cứ như vậy mà rời xa khỏi bản thân mình, cô không phải là không thấy thương tâm.

Có những lúc An Hồng đã tưởng, mình có phải là mình đã làm quá rồi không. Cô đã từng cho là tình cảm của mình với Hàn Hiểu Quân sẽ gắn bó đến già, không nghĩ tới, chỉ là bởi vì một Tần Nguyệt kia, mà hết thảy đều thay đổi biến dạng.

Nghĩ đến Tần Nguyệt, trong lòng An Hồng lại cảm thấy có một hồi khó chịu. Người này đã từng là người bạn tốt nhất của cô, sau này không hiểu vì sao liên xa nhau. Về sau này, khi tỉnh táo lại, An Hồng lại nghĩ đến Tần Nguyệt đã từng đối xử tốt với cô như thế nào. Ở trong những năm tháng thời sơ trung cô thực cô độc lại tự ti, tình bạn của Tần Nguyệt đã từng cho trái tim của An Hồng một sự ấm áp thật sâu. Khi đó chuyện xưa của các cô, vẫn không có liên quan gì đến Hàn Hiểu Quân. An Hồng tin tưởng, Tần Nguyệt đối xử tốt với cô như vậy là thật tâm. Nhưng vì cái gì, sau khi cô biết được Tần Nguyệt thích Hàn Hiểu Quân thì cô cũng không thể nào làm ra vẻ tự nhiên chung sống cùng với Tần Nguyệt được nữa!

An Hồng biết mình vẫn còn để ý, Diễn~đàn~le~quý~đoan nhưng lại không có cách nào để giải thoát. Cô tự hỏi chính mình, đến cùng có phải đúng là bản thân cô đã thích Hàn Hiểu Quân rồi hay không, thì đáp án lại là - không biết.

An Hồng được nghe từ miệng của mẹ Hàn, biết được Hàn Hiểu Quân kết giao với Tần Nguyệt chẳng phải là được thật thuận lợi. Hai người gặp mặt nhau cũng không nhiều, bởi vì Hàn Hiểu Quân thường xuyên đi công tác, thậm chí khi chia tay cũng đã làm náo loạn lên đến một hai lần rồi. Tần Nguyệt thi đỗ vào đại học J, chuyên ngành tiếng Anh, trường học ở ngay bên cạnh trường đại học Z. Thế nhưng An Hồng chưa bao giờ gặp mặt Tần Nguyệt. Kỳ thực, từ sau khi chia lớp nghệ thuật, thì An Hồng liền không còn nói chuyện nhiều với cô nữa.

Hàn Hiểu Quân, Tần Nguyệt, Hàn Hiểu Quân, Tần Nguyệt... Nghĩ đến hai người kia, An Hồng đã cảm thấy tim mình loạn như ma. Cô lắc lắc đầu, giữ vững tinh thần, trên tay cầm túi hàng tết gõ cửa chính nhà họ Hàn.

Ba Mẹ Hàn Hàn nhiệt tình chào hỏi An Hồng, diễn~đàn~le~quý~đoan.An Hồng lặng lẽ nhìn quanh bốn phía, mẹ Hàn nhìn thấy bộ dáng của cô, cười nói: "Đừng tìm nữa, Hiểu Quân không có ở nhà đâu."

"Tết mừng năm mới mà anh ấy cũng không chịu về nhà hay sao ạ?" lúc này vẫn đang là trong tháng mà. An Hồng không nói nên lời trong lòng cũng không biết là nên thất vọng hay là cảm thấy may mắn, sau khi cân nhắc tí mĩ, cô nhận ra là sự thất vọng vẫn có nhiều hơn một chút.

Mẹ Hàn nói: "Đã trở về nhà rồi, nhưng hôm nay giống như có chút việc gì đó, nên nó vội vã đi ra ngoài rồi. Di cũng đã nói với nó là con sắp tới, nó nói lại là sẽ trở lại ăn cơm chiều. Hai đứa cũng đã lâu không gặp nhau rồi còn gì?"

"Đúng vậy đấy ạ, một năm rồi." Nghĩ đến tết mừng năm mới năm trước, mình có thái độ xa cách đối với Hàn Hiểu Quân, ở trong lòng An Hồng liền thờ dài một hơi, cảm thấy có một ít hối hận.

"Hồng Hồng, chuyện của con và Hiểu Quân chuyện, di cũng biết đại khái. Kỳ thực ra, diễn~đàn~le~quý~đoan cho dù con không trở thành con dâu của nhà của chúng ta, di và chú cũng vẫn luôn hy vọng con và Hiểu Quân vẫn có thể thân thiết với nhau như trong quá khứ vậy. Chúng ta vẫn luôn luôn coi con như con gái trong nhà. Nếu như Hiểu Quân chọc giận con, thì con cũng thể tình mặt mũi của chú đi đây mà tha thứ cho nó đi. Chuyện tình cảm cũng không ai có thể nói tốt được, di cũng đã trải qua thời tuổi trẻ nên rất hiểu. Một lát nữa nếu như con gặp gỡ với nó, con cũng nên vui vẻ trò chuyện với nó có được không? Kỳ thực nó vẫn luôn luôn thật sự quan tâm đến con đó. Khi con đã thi vào trường đại học xong, nó liền gọi điện thoại hỏi chúng ta xem kết quả con thi như thế nào. Biết con đã thi đỗ được vào trường đại học Z, học khoa kiến trúc như vậy, nó khá cao hứng."

Mẹ Hàn lôi kéo tay của An Hồng, kể lể câu chuyện thật dài một hồi. Khi bà nói xong, hốc mắt của An Hồng cũng có chút đỏ, cô gật gật đầu, nói: "Di à, Hiếu Quân anh ấy không hề chọc giận gì cháu đâu, mọi chuyện xảy ra cho đến bây giờ đều là... đều là do cháu không tốt."

Kết quả, thẳng cho đến khi ăn cơm tối xong, nói chuyện hàn huyên rồi ăn hoa quả xong, Hàn Hiếu Quân cũng chưa có trở về. Mẹ Hàn gọi điện thoại cho anh, biết được anh còn có chuyện vẫn chưa xử lý xong, chỉ có thể bắt đầu dĩ chuyện lời cáo lỗi với An Hồng.

An Hồng cười cười nói nếu cô có thời gian rảnh sẽ gọi điện thoại cho Hàn Hiếu Quân, cầm chiếc túi của mình lên liền hướng ba Hàn mẹ Hàn nói lời cáo từ.

Lúc này đã là 8 giờ rưỡi tối, ba Hàn muốn lái xe đưa An Hồng đi, nhưng An Hồng khéo léo từ chối, nói mình sẽ đi xe bus công cộng trở về.

Đi đến chỗ công tiểu khu nơi nhà họ Hàn ở, An Hồng đối mặt với một chiếc xe vừa đi tới, đèn pha của xe ô tô chiếu vào ánh mắt của An Hồng, làm cho cô phải nâng tay lên để che tầm mắt của mình, lui qua ven đường.

Chiếc xe hơi màu bạc chạy đến bên cạnh An Hồng, bỗng nhiên liền ngừng lại. An Hồng không kiềm chế nổi liền quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy cửa sổ người điều khiển xe được nhanh chóng mở ra. Một người vội vàng vàng đi xuống xe.

Tóc của anh cắt ngắn ngắn, mặc chiếc áo lông màu sẫm cùng chiếc quần Jeans màu sáng, đôi mắt mở to ở lóe sáng ở trong bóng đêm.

"A Hồng!" Hàn Hiếu Quân gọi cô. Nhìn thấy An Hồng lảng lảng đứng ở ven đường nhìn anh, đột nhiên anh liền nở nụ cười. Nụ cười này có bao nhiêu quen thuộc, chẳng sợ trời đang tối đen, đèn đường thật mờ mờ, An Hồng vẫn có thể cảm nhận được nụ cười tươi tắn ấm áp cùng quan tâm của Hàn Hiếu Quân như trước.

"Cô bé ngốc này, không nhận ra anh hay sao?" Anh đi đến bên cạnh An Hồng đưa tay lên liền nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, "Một năm không gặp nhau, cuộc sống đại học của em như thế nào rồi?"

An Hồng vẫn cứ ngẩn đầu nhìn anh, không nói một lời.

Hàn Hiếu Quân bắt đầu cười cười: "Có chuyện gì vậy? Ngán người ra cái gì? Anh vội vã gấp gấp trở về muốn được gặp em. Trong lòng lại sợ em đã đi mất rồi!"

"Hiếu Quân." An Hồng nhìn chăm chú vào anh, rốt cục mở miệng, "Gần đây anh có khỏe không?"

Hàn Hiếu Quân càng cười đến vui vẻ, hai tay để ở trong túi quần, gật đầu nói: "Cũng không tệ, chính là công việc tương đối bận rộn, còn em thế nào?"

"Em rất khỏe."

Hàn Hiếu Quân chỉ chỉ lên xe: "Lên xe đi, anh đưa em trở về."

An Hồng suy nghĩ một chút, đồng ý.

Ngồi ở ghế kế bên tài xế, An Hồng vụng trộm quay đầu nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Hàn Hiếu Quân. Vẻ mặt của anh chuyên chú, hình dáng gương mặt tựa như được điêu khắc, qua ánh sáng lóe lên ở ngoài cửa kính xe chiếu vào có vẻ phá lệ rõ ràng.

Cô thực sự không biết anh đã biết lái xe, càng không biết anh đã mua xe, bọn họ thật sự đã xa cách nhau thật lâu thật lâu rồi. Lâu đến mức không biết những chuyện đã xảy ra của nhau trong khoảng thời gian xa cách đó. Không biết cả hai đã có thêm bạn bè mới hay không, có những chuyện cao hứng hay những chuyện thương tâm gì hay không! An Hồng nghiêng đầu lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cảm thấy thời khắc mình ngồi ở bên người Hàn Hiếu Quân như thế này, có một loại cảm giác không chân thực.

Hàn Hiếu Quân đột nhiên mở miệng hỏi: "Em mua điện thoại di động chưa?"

"Hả?" An Hồng cả kinh, lập tức lắc đầu, "Không em chưa mua!"

"Hiện tại không phải là sinh viên đại học đều có di động hay sao?"

"Trong lớp của chúng ta cũng không nhiều lắm." An Hồng nghĩ nghĩ, trước khi tiến vào kỳ nghỉ đông, trong ban chỉ có 5, 6 bạn học trong lớp là có điện thoại di động. Mà điện thoại di động cũng không phải là nhu yếu phẩm của cuộc sống, ít nhất là cô cảm thấy như vậy.

"Vậy sao? Số điện thoại di động của anh em đã biết rồi, đúng không? Khi nào em có điện thoại di động, nhớ phải nói cho anh mã số của em đó."

"Vâng!"

"Bà ngoại gần đây có khỏe hay không?"

"Cũng bình thường, thân thể coi như cũng khỏe mạnh, vững vàng."

"Còn em? Có kết giao với bạn trai chưa?"

"Chưa có." An Hồng cười, "Em không lo lắng chuyện này lắm."

Hàn Hiểu Quân không lên tiếng hỏi nữa, An Hồng liền ngậm miệng lại. Cô cảm thấy rất kỳ quái, trước đây rất lâu, khi cô sống cùng với Hàn Hiểu Quân, chung quy là cô có bao nhiêu chuyện, nói mãi không hết. Tuyệt sẽ không giống như hiện tại, anh hỏi, cô mới đáp, anh không mở miệng, cô liền có thể trầm mặc đến chết.

Hàn Hiểu Quân cười cười, nhẹ nhàng thờ dài, nói: "A Hồng, em vẫn còn đang giận anh hay sao?"

"Hả? Không có mà, em tức giận anh cái gì chứ." An Hồng chột dạ trả lời.

"Bởi vì chuyện của Tần Nguyệt."

An Hồng không lên tiếng.

Hàn Hiểu Quân vẫn một mực không hề quay đầu lại, giọng của anh trầm thấp: "A Hồng, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày ba người chúng ta lại sẽ biến thành cái dạng như hiện nay. Anh vẫn luôn còn nhớ rõ lần chúng ta đi ra ngoài du ngoạn với nhau, tình cảnh ấy mới vui về làm sao!"

"Em cũng còn nhớ chuyện ngày ấy." An Hồng trả lời về buồn buồn.

"Anh có chút hồi hận."

"Sao kia?"

"Nếu như anh biết, sau khi cùng với Tần Nguyệt mà phải trả một giá cao như thế, là bị mất đi em như vậy, thì lúc đó anh nhất định sẽ không làm như vậy."

"Hàn Hiểu Quân, anh đang nói gì đấy?" Nghe thấy lời nói này của anh, An Hồng đột nhiên có chút bốc hỏa lên rồi! Thậm chí cô còn cảm thấy có chút uất ức thay cho Tần Nguyệt, "Dựa vào đâu mà anh nói những lời này?"

"Có một số việc em không rõ thôi, kỳ thực ngay bản thân anh cũng không phải là rất rõ ràng." Hàn Hiểu Quân không để ý tới giọng điệu đầy kích động của An Hồng, "Anh đã từng nghĩ tới rất nhiều lần, nếu lúc đó anh cự tuyệt Tần Nguyệt, thì hiện tại mọi chuyện lại sẽ trở thành như thế nào."

"Anh đừng có làm trò! Anh đã cùng với cô ấy rồi, thì cứ lo mà giao du đi lại cùng cô ấy cho tốt đi. Hiện tại anh còn nói những lời nhảm nhí này đều không có một chút ý nghĩa nào hết!"

Hàn Hiểu Quân đột ngột một cước đạp phanh xe lại, cho xe dừng nơi ven đường. Anh hít sâu một hơi, nghiêng đầu lại nhìn An Hồng, nói: "Nhưng mà anh chính là muốn nói đấy! Anh đã suy nghĩ thật lâu, thật lâu lắm rồi! Anh luôn luôn tưởng tượng sẽ nói với em, A Hồng, với anh mà nói, em là người rất quan trọng, có lẽ... còn quan trọng hơn cả với Tần Nguyệt nhiều lắm! Em có hiểu rõ ý anh muốn nói hay không?"

An Hồng há miệng rộng, nhưng đến nửa ngày cũng không thể nói ra thành lời. Cô nhìn sang Hàn Hiểu Quân, nhìn anh trong bóng đêm đang dày đặc. Về mặt anh tuấn của anh lộ rõ biểu cảm bình tĩnh, còn trong ánh mắt của anh thì vừa thâm trầm lại vừa có ý vị phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-2: Đối với anh mà nói, em là một người rất quan trọng

2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng quyết định thừa cơ hội này để cùng anh nói chuyện thẳng thắn với anh một chút, không trốn tránh không lùi bước, tựa như hồi hai người còn nhỏ vậy, đơn thuần thẳng tính, coi Hàn Hiểu Quân trở thành người thân thiết nhất của bản thân.

"Hiểu Quân." An Hồng nở nụ cười, "Với em mà nói, anh cũng là một người rất quan trọng. Cho nên, em thật hi vọng anh có thể hạnh phúc. Lúc trước, biết anh cùng với Tần Nguyệt, thật sự là em rất thương tâm khổ sở, nhưng mà em không biết là vì sao! Là bởi vì em thích anh, hay là bởi vì - với em mà nói anh là một người quan trọng với em như thế, bị người bạn tốt nhất của mình đoạt đi như thế, em cũng không thể phân định được rõ ràng! Thật đấy. Nhưng mà hiện tại, em cảm thấy hết thảy đều trôi qua rồi, anh đã cùng với Tần Nguyệt, thì anh nên đối xử thật tốt với cô ấy. Cô ấy là một cô gái rất tốt, đáng giá để anh quý trọng."

"Anh cùng Tần Nguyệt..." Hàn Hiểu Quân cười khò một tiếng, "Cũng không phải là tốt đẹp giống như em đã tưởng tượng đâu."

Anh dừng một chút, lại nói tiếp: die,n;da.nlze.qu;yo/mn "Khi ở cùng với cô ấy, anh phải chịu một áp lực rất lớn, cảm thấy rất mệt! Anh cảm thấy anh và cô ấy thật sự chẳng thể thích hợp được với nhau."

"..."

"Anh và cô ấy đã chia tay rồi, em có biết không? Từ mấy tháng trước."

An Hồng gật đầu: "Đi cũng đã nói với em rồi."

"Bất quá sau này, cô ấy lại vẫn làm như không hề có sự chia tay. Cho dù là anh đi công tác ba tháng, hoàn toàn không liên hệ gì với cô ấy! Sau khi trở về, cô lại vẫn tìm đến anh, khóc lóc cầu xin anh tha thứ. Công việc của anh phải chịu áp lực rất lớn, ở công trường có khi gần như là không có ngày nghỉ. Mỗi ngày trừ bỏ ngủ ăn cơm hay là đi làm việc, khi về đến nhà, còn phải đối mặt với cô ấy, anh thật sự cảm thấy rất mệt."

An Hồng đột nhiên hiểu ra, Hàn Hiểu Quân là đang nói hết! Có lẽ, anh căn bản tìm không thấy một nơi để nói ra cho hết. điđn ๔ đđan ๔ lê ๔ qđuy ๔ đđon Nếu như anh nói cho mẹ Hàn nghe, thì chỉ biết đổi lấy một câu nói của mẹ Hàn: Xứng đáng! Ai bảo con muốn cùng với cô ta.

Cho nên, hiện tại Hàn Hiểu Quân, thả lỏng người, ngồi tựa vào chỗ tựa lưng trên ghế ngồi, hơi ngẩng mặt lên, xuyên thấu qua kính chắn gió nhìn về phía phương xa. Dường như anh tìm về thời kì còn thiếu niên, thời gian đang cùng ở chung với An Hồng, khoe miệng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói một câu: "A Hồng, có lẽ bây giờ anh còn không thích hợp với chuyện yêu đương. Công tác của anh mang tính chất quyết định, anh không thể có nhiều thời gian hơn để cùng với bạn gái, đổi lại bất cứ là ai, cũng đều sẽ có oán giận đối với anh."

Anh chỉ mới có 22 tuổi, lần đầu trải qua chức vụ trách nhiệm, có tràn đầy tâm chí mạnh mẽ, An Hồng cảm giác mình có thể hiểu được anh, nói: "Anh có thể nói chuyện thẳng thắn với Tần Nguyệt kia mà, cô ấy cũng không phải là người không phân rõ chuyện phải trái."

"Các em cũng đều còn là học sinh, @MeBau*@ thời gian rảnh rỗi rất nhiều. Chỉ có em là không biết, mỗi ngày cô ấy đều gửi tin nhắn cho anh không hề gián đoạn. Số tin nhắn cô ấy gửi cho anh trong một tháng tính ra có đến 2000 tin, nhưng cũng vẫn không đủ đối với cô ấy! Em có thể tưởng tượng được không?"

An Hồng có chút giật mình. Cô thực sự không thể tưởng tượng được rằng, nói đến chuyện luyến ái Tần Nguyệt lại điên cuồng tới mức thái quá như vậy.

Hàn Hiểu Quân lại trầm mặc một hồi. Đột nhiên anh lại cho xe rời đi một lần nữa, cười nói: "Thôi, không nói đến những chuyện này nữa! Đã lâu rồi không gặp mặt em, giờ vừa thấy mặt lại đi nói với em những chuyện không đâu như vậy, khẳng định là em cảm thấy anh thật đông dài, phiền chán, đúng hay không?"

"Không đâu." An Hồng nhìn xe một lần nữa được lái vào làn xe ô tô, nói, "Vậy anh định xử lý chuyện này như thế nào đây? Hiểu Quân."

"Anh nghĩ muốn chia tay cùng cô ấy, thật sự đó!" Ngữ khí của Hàn Hiểu Quân trầm thấp, điđn☆đ●ànlê☆q●uyđ●on "Hắn là sẽ nhanh thôi. Anh cảm thấy anh và cô ấy thật sự không thích hợp với nhau. Còn tiếp tục kéo như vậy nữa, chính là lãng phí thời gian của cả hai người."

"..."

Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng đến dưới lầu, trước khi chia tay, anh lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô một lần nữa, cười nói: "Về sau phải thường xuyên liên hệ với anh nhé! Anh là anh trai của em mà. Em trưởng thành liên không cần đến anh nữa phải không? Có phải là em lo lắng nếu có anh ở đây, thì em sẽ không tìm được bạn trai hay không?"

"Nào có! Rõ ràng là do anh không liên hệ với em mà."

"Anh không dám gọi điện thoại cho em, cũng không dám đi tìm gặp em." Hàn Hiểu Quân cúi đầu, khép mắt lại nói, "Anh sợ phải nghe thấy giọng nói lạnh lạnh nhạt nhạt của em, sợ em cúp điện thoại của anh, sợ sau khi em nhìn thấy anh rồi, em sẽ giả bộ làm như không biết anh là ai..."

Anh lại ngẩng đầu lên, nhướn miệng cười: "Bất quá hôm nay nhìn thấy em thế này, anh thật cao hứng. A Hồng, em phải nhớ kỹ, những lời anh nói với em hôm nay, đối với anh mà nói, là là một người rất quan trọng. Về sau ở trường học, nếu là có người nào dám ức hiếp em, hoặc là em đụng phải chuyện gì nan cần phải giải quyết, em nhớ phải gọi điện thoại cho anh. Anh nhất định sẽ tới để giúp em."

An Hồng nặng nề gật đầu một cái. Cuộc đối thoại lần này, kỳ thực cũng không hề nói ra nguyên do vì sao, nhưng mà cô kinh ngạc khi phát hiện ra tảng đá ở trong lòng mình dường như đã được buông xuống. Đối mặt với Hàn Hiểu Quân, cô lại tìm về được loại cảm giác thân thiết một lần nữa. Cho dù ai là người đang ở bên cạnh anh, mặc kệ tương lai sau này của bọn họ sẽ trở nên thế nào, tình cảm giữa cô và Hàn Hiểu Quân, hẳn là lâu dài mãi mãi, hết thấy hết thấy mọi thứ đều không thể phá hủy được.

Sau giai đoạn nghỉ đông, An Hồng cùng Lâu Tinh Tinh hẹn nhau đi dạo phố ăn cơm. Theo bản năng An Hồng hướng về phía Lâu Tinh Tinh hỏi thăm tin tức về Lộ Vân Phàm. Lâu Tinh Tinh lắc đầu nói không biết. An Hồng có chút mất mát. Cô có chút nghĩ muốn gọi điện thoại cho Lộ Vân Phàm, hỏi thăm anh một chút xem gần anh có khỏe hay không. Kết quả là lại giống như Hàn Hiểu Quân đã nói - cô sợ phải nghe thấy giọng nói lạnh lùng, hồ hững của anh, sợ anh sẽ gác điện thoại. Vì thế cuối cùng không có kết quả gì hết.

Sau khi khai giảng năm nhất đại học, An Hồng phát hiện ra, bạn học cùng lớp mình rào một cái, bỗng chốc đều mua sắm điện thoại di động. Nokia, Motorola, Alcatel, Siemens vân vân... Giá đều là hơn một ngàn, có loại máy còn hơn hai nghìn. Có mấy bạn học gia cảnh không tồi còn mua điện

thoại di động giả đến ba, bốn ngàn đồng, làm cho An Hồng lú lười không thôi.

Ngán ngán một tháng, trong ban chỉ còn lại có năm, sau người là chưa mua điện thoại di động.

An Hồng tính tiền số tiền đã tích góp để dành của mình, cũng đã có gần 1000 đồng. Cô quyết định ăn mặc tiết kiệm một chút, lại dùng một chút tiền còn tồn lại của mình, để mua cho mình một chiếc điện thoại. Về chuyện này, cô không nói gì với bà ngoại và mẹ của mình. Cô cảm giác tự mình cần có quyết định cho chính mình.

Vì thế, các bạn cùng phòng đều thấy được An Hồng ở vào trạng thái keo kiệt. Cô tiếp tục đi làm thuê, bình thường trừ ăn cơm ra, cô gần như không hề chi tiêu thêm thứ gì khác. Cô tính toán cẩn thận qua mỗi ngày, mỗi một đồng tiền đều hận không thể bẻ thành hai nửa đẽo.

Ngày mùng một tháng năm sau đó, rốt cuộc An Hồng đã tích đủ số tiền để mua cho mình một chiếc điện thoại Siemens, không nghĩ tới, điện thoại vừa mới mua được còn chưa quá một tuần, trong phòng ngủ liền xảy ra chuyện.

Ngày đó tan học về, An Hồng cùng Thang Gia Nhụy ở căn tin ăn cơm tối, cười nói xong trở lại phòng ngủ. Cô phát hiện không khí trong phòng ngủ thật cổ quái, trầm mặc, đè nén, mọi người đều không ai nói chuyện, yên tĩnh làm chuyện của mình.

"Có chuyện gì vậy?" An Hồng hỏi Trương Tự Nghi về nghi ngờ. Trương Tự Nghi nhấp máy môi, ánh mắt nhìn An Hồng có chút trốn tránh.

An Hồng không rõ chân tướng, dứt khoát không hỏi nữa, một lát sau, cô cầm chậu rửa mặt đi đến phòng rửa mặt giặt quần áo.

Trương Tự Nghi đi theo cô ra cửa, hai người cùng nhau giặt quần áo, cô thấp giọng nói: "Tuông Phuong bị mất tiền."

"Cái gì?"

"Trong thẻ ngân hàng của Tuông Phuong bị mất 500 đồng, nhưng mà thẻ thì vẫn còn ở đó."

"Hả?"

"An Hồng, thế này thì nhất định là có giặc trong nhà rồi. Máy người Tuông Phuong kia, các cô đang nói... tiền là do cậu lấy cắp."

An Hồng vô cùng kinh ngạc, đôi tay đang đầy bọt xà phòng giờ lên ở giữa không trung.

"Khâu Bình Bình hôm nay mới nói. Lúc trước cô cũng bị mất tiền, bắt quả là tiền mặt, cô ấy để ở trong ngăn kéo, sau này liền không thấy nữa, bắt quả chỉ có 200 đồng, cô liền không nói, cũng sợ là mình nhớ lầm rồi."

"Máy người ấy dựa vào cái gì mà nói là tớ đã lấy tiền chứ?"

"An Hồng, bởi vì gần đây trong phòng ngủ của chúng chỉ có cậu là người thiếu nhất tiền. Không phải là cậu vừa mới mua điện thoại di động đó sao. Tớ vẫn tin tưởng cậu, cảm thấy cậu sẽ không làm loại chuyện như thế này, nhưng mà các cô ấy..."

An Hồng tức giận, một phát ném luôn quần áo vào trong chậu giặt, rửa tay sạch sẽ liền phóng nhanh về phía phòng ngủ. Trương Tự Nghi vừa gọi ở sau lưng cô, cũng chạy theo trở về.

An Hồng đẩy cửa ra, vọt tới trước mặt Tuông Phuong, lớn tiếng nói: "

Tôi không lấy tiền của cậu!"

Tuông Phuong liền giặt mình, sau khi hiểu được, trên mặt đầy vẻ âm tình bất định, nói: "Tôi không có nói là cậu lấy tiền."

"Nhưng tất cả mấy người đều ở đó hoài nghi tôi, có đúng hay không?"

"..." Tuông Phuong từ trên ghế đứng lên, nói, "An Hồng, tôi nói thật với cậu, tôi bị mất tiền đây không phải là lần đầu tiên. Lần trước trong thẻ thiếu 100 đồng, tôi cảm thấy chắc là tôi đã nhớ lầm rồi. Nhưng lần này, ba tôi vừa mới gởi cho tôi 1000 đồng. Tiền lúc trước của tôi đã tiêu hết, ngày hôm qua tôi đi ra ngoài muốn mua cái túi giá hơn 600 đồng, nhưng người ta nói tiền trong thẻ không có đủ để quẹt thẻ, lúc ấy tôi mới tin tưởng là tôi đã bị mất tiền."

"Nhưng là tôi không lấy tiền của cậu!" An Hồng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Tuông Phuong. Cô nhìn thấy rõ ràng trong đó là ánh nhìn không tin tưởng.

"An Hồng, kỳ thực... Nếu như cậu có khó khăn có thể nói với chúng tôi, cậu muốn mượn tiền mua điện thoại di động tôi cũng có thể cho cậu mượn."

"Cậu không tin tôi? Tôi đã nói tôi không lấy tiền của cậu! Cậu hãy báo mất cắp đi! Gọi số 110 ấy! Cảnh sát sẽ điều tra ra được thôi!"

"Thôi, mới mất 500 đồng mà thôi." Tuông Phuong cười một chút, "Tất cả mọi người đều ở chúng trong một phòng ngủ này. Tôi tin tưởng là cậu không lấy tiền, bắt kẻ là ai lấy, tra ra đều rất khó coi, đúng không?"

Thân thể của An Hồng đều run hết cả lên. Cô tròn tròn mắt, cảm giác có một cổ xót xa, hốc mắt sớm hiện lên hồng hồng. Ở chung sớm chiều đã

được nửa năm với các bạn cùng phòng, hóa ra mọi người chính là nhìn cô như vậy sao?

Khâu Bình Bình không nhịn được đâm miệng nói: "Tường Phương, tớ cảm thấy cậu vẫn nên đi báo bị mất cấp đi. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên. Đã là lần thứ hai rồi, về sau này hàng ngày mọi người sẽ phải sống với nhau như thế nào đây!"

Tường Phương nói: "Ôi gười, coi như quên đi, tất cả mọi người tự xem lại các thứ của chính mình nhanh một chút không phải là được rồi hay sao."

An Hồng cắn môi, nhìn sang Tường Phương sau khi nói xong lời này, lại liếc nhìn cô một cái. Trong ánh mắt nhìn tựa như còn có chút sợ hãi. Cô quay đầu lại nhìn Thang Gia Nhụy cũng vừa kịp cùng trở về. Ánh mắt của cô ấy cũng nhìn mình đầy sự nghi ngờ. Hiển nhiên khi cô đang giặt quần áo của chính mình, mấy người Tường Phương đã nói hết mọi chuyện cho cô biết rồi.

An Hồng cũng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô gắt gao nắm thật chặt nắm tay, xoay người liền chạy ra khỏi phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Học tử không nhận ra tôi sao?

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng chạy đến trên ban công nhỏ phía cuối hành lang. Nước mắt rốt cục đã chảy xuống, cô ghé đầu vào bên cạnh lan can ban công, bả vai rung rung thấp giọng nức nở. Những hồi ức thống khổ hồi nhỏ lại ập tới tràn đầy trời đất. Vừa rồi ánh mắt của các bạn trong phòng cô, rõ ràng chính là đang nói: An Hồng, cậu là kẻ trộm.

Cô cho là mình đã có sự thay đổi, chính là trở nên càng ngày càng tốt. Nhưng té ra, hết thảy đều không phải. Các bạn không thích cô, luôn luôn không thích, hiện tại lại còn hoài nghi đến nhân phẩm của cô, hoài nghi cô là tên trộm.

Kết quả bây giờ phải làm như thế nào, thì mới có thể chân chính trả lại cho mình sự trong sạch được đây? An Hồng đã mê mang rồi. Lúc này, cô rất muốn tìm được một người nào đó để thổ lộ hết tâm sự của mình. An Hồng sờ sờ vào túi, cô không mang điện thoại di động theo bên mình, cô cũng không thể nào gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân được.

Anh nhất định sẽ tin tưởng của cô, tin tưởng của cô vô điều kiện. An Hồng thật hy vọng lúc này Hàn Hiểu Quân có thể ở bên cạnh mình, nhẹ nhàng an ủi mình, sẽ nói với cô tựa như hồi nhỏ cô còn vậy: @MeBau*@ "A Hồng, em đừng khóc!"

Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói: "Này, cậu đang ở đây làm cái gì vậy? Muốn tự sát à?"

An Hồng lấp bắp kinh hãi, nhìn lại, giữa một mảng tối đen kia cô chỉ có thể nhìn thấy một đốm lửa lóe ra. Dần dần sau lưng đốm lửa kia hiện ra một bóng người, chính là Từ Mạt Mạt, cô đang ngồi dưới đất tựa người vào vách tường, nhàn nhã hút thuốc.

An Hồng lau quệt nước mắt, định đi về. Từ Mạt Mạt gọi cô lại: "An Hồng, hãy ngồi đây với tớ một chút đi, cậu thấy không, từ nơi này có thể nhìn thấy được các vì sao đấy!.."

An Hồng sửng sốt, nghĩ mình cũng thật sự không muốn trở về phòng ngủ, liền ngồi xuống trên mặt đất kề bên Từ Mạt Mạt.

Đang là đầu hạ, trên ban công gió thổi đến mát rượi. An Hồng ngẩng đầu lên, phát hiện ra thật sự có thể nhìn thấy được cả một trời đầy sao. Phân hiệu đại học Z nằm riêng biệt ở vùng ngoại thành, diện tích rộng lớn, xung quanh trường đều là ruộng nương, không có ánh đèn nê ông của đô thị hiện đại quá nhiều. Ánh sáng của các ngôi sao có thể nhìn được rất rõ ràng. Đây là một cảnh tượng mà ở nội thành thành phố J, An Hồng vĩnh viễn không thể nhìn thấy được.

"Cậu làm sao vậy?" Từ Mạt Mạt hỏi.

An Hồng lại trào lên một hồi uất ức, nói: "Bạn cùng phòng bị mất tiền, nói là tớ lấy."

"Vậy cậu có lấy không?"

"Đương nhiên là tớ không lấy rồi!"

"Báo cô ấy báo mất cắp đi, cậu còn ở đây mà khóc lóc cái gì, khóc chết thì cũng không có người biết."

"Cô ấy không chịu báo, nói thôi."

"Ngu ngốc!" Từ Mạt Mạt cười, lại đốt thuốc, "Cậu liền định đeo cái nôi đen này trên lưng hay sao?"

"Bằng không phải làm sao bây giờ?"

"Cô ta không báo, dĩ nhiên là cậu báo, thậm chí có thể nói là cậu cũng bị mất tiền, gọi cảnh sát đến điều tra chứ sao."

An Hồng không nói chuyện nữa. Một lát sau, cô vụng trộm nhìn Từ Mạt Mạt một cái, nói: "Cậu hút thuốc sao?"

"A. Đúng vậy đó, có sao không? Tớ hút thuốc đã nhiều năm rồi." Từ Mạt Mạt đưa qua một điếu thuốc, "Cậu có muốn thử một chút hay không? Thời điểm mình phiền lòng hút thuốc là thoải mái nhất."

An Hồng do do dự dự nhận lấy điếu thuốc. Từ Mạt Mạt ném sang cô một cái bật lửa An Hồng cầm điếu thuốc bật lửa châm thuốc, nhưng cô căn bản là không thể làm cho điếu thuốc cháy lên được. Từ Mạt Mạt cười rộ lên, nói: "Đồ ngốc, cậu phải cắn ở trong miệng, hít một hơi thì nó mới cháy lên được."

An Hồng thử làm, một luồng khói sắc mùi thuốc lá trong nháy mắt bị cô hút vào trong miệng, khiến cho cô phải lớn tiếng ho khan.

Từ Mạt Mạt cười to, một bên vừa vỗ vỗ lưng giúp cô, một bên vừa nói: "Hút một điếu thuốc như vậy thôi! dĩ nhiên là cậu sẽ quen thôi. Bây giờ tớ đi với cậu đi về phòng ngủ, là nữ sinh của lớp chúng ta làm sao có thể bị người khác bắt nạt như vậy được."

Trong lòng An Hồng cảm thấy ấm áp. Giờ phút này ở bên cạnh có một người tin tưởng mình như vậy, mặc dù lúc trước cô vẫn nhìn thấy Từ Mạt Mạt không vừa mắt, nhưng bây giờ Từ Mạt Mạt lại khiến cho cô cảm thấy cực kỳ an tâm.

Cô lại hít một hơi thuốc lá, lúc này đây, cô hít không cẩn thận làm cho khói bị hít vào trong phổi. Một loại cảm giác kỳ quái liền xông lên óc của cô một chút. Khiến cho cô cảm thấy tầm mắt trước mắt đột nhiên rõ ràng một chút.

"Thật là choáng váng!" An Hồng thấp giọng kêu.

Từ Mạt Mạt nói: "Lần đầu tiên hút thuốc là như vậy đấy. Chỉ cho cậu hút một điếu thuốc này mà thôi, để cho cậu chút an ủi, một lát nữa trở về thu thập mấy con nhóc xấu xa kia."

Từ Mạt Mạt thật sự đi theo An Hồng đi vào phòng ngủ. Vừa vào đến trong phòng, cô đã nói luôn: "Ai đã đánh mất tiền?"

Tường Phương đang ở trên giường nấu cháo điện thoại, nghe thấy Từ Mạt Mạt hỏi như vậy, lập tức liền cúp điện thoại đứng lên, nói: "Tôi là người bị mất."

"Thế hả, chúng tôi đã báo cảnh sát." Từ Mạt Mạt lạnh lùng nói.

"Hả?" Tường Phương nhìn An Hồng, nói, "Không phải tôi đã nói là hãy quên đi rồi sao."

"Cậu bị mất tiền ở trong thẻ, chứ không phải là tiền mặt, cái này điều tra rất dễ." Từ Mạt Mạt ôm cánh tay, ánh mắt được tô màu tím bóng mắt hơi híp lại, "Mặc kệ tên kẻ cắp đã quẹt thẻ ở máy để rút tiền, nhưng đã lấy tiền mặt, ở ngân hàng đều sẽ có ghi lại. Nếu như máy ATM được trang bị tốt, còn có cả camera theo dõi, nhất định sẽ lấy được hình ảnh người đó rất rõ ràng."

Vài câu nói kia làm cho vẻ mặt của các cô nương kia, ai nấy nhìn đều như đang trong mộng.

"Cho nên, hôm nay mấy người đều hãy ngủ một giấc cho tốt đi. Bên cảnh sát đã nói, buổi sáng ngày mai sẽ đến điều tra xác nhận. Trước khi kết quả được đưa ra, không cần phải nghi ngờ loạn cho ai hết. Còn nữa, người ở trong ban thiết kế công trình của chúng ta, cũng không phải là dễ bị bắt nạt như vậy!"

Trước khi rời đi, Từ Mạt Mạt thấp giọng nói với An Hồng: "Cậu cứ chờ xem, ngày mai nhất định sẽ có tin tức tốt."

Sau khi Từ Mạt Mạt rời đi, trong phòng ngủ liền khôi phục lại một mảnh tĩnh mịch. An Hồng lặng yên không tiếng động đọc sách, rửa mặt, đi ngủ. Nhưng cô nằm ở trên giường mà vẫn không làm thế nào mà ngủ được. Lần đầu tiên bị người khác cho rằng tay chân của mình không sạch sẽ, đã khiến cho cô bị một đả kích lớn. An Hồng biết mình không đủ hướng ngoại, cho tới nay bạn bè của cô cũng không nhiều, nhưng cô vẫn là nỗ lực làm được những việc khiến người khác đều ưa thích vui mừng. Chỉ có điều là khi cô đã phải có sự cố gắng thật lớn để dung nạp với các bạn nữ sinh, thì kết quả, liền đã xảy ra chuyện như vậy, Người mà các bạn sinh nghi ngờ đầu tiên lại chính là cô. Trong lòng cô cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Ngày hôm sau, gió chuyển hướng thổi! Đương nhiên là cảnh sát không có xuất hiện, nhưng mà vào giữa trưa, Tường Phương liền tuyên bố ở trong phòng ngủ: "Tôi đã biết người lấy tiền của tôi là ai rồi, người kia đã nhận lỗi với tôi rồi, cho nên các bạn cũng không nên hoài nghi cho An Hồng nữa."

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, Khâu Bình Bình nói: "Không được! Cậu đã biết thì phải nói ra. Để như vậy, về sau này ngộ nhỡ có ai đó lại bị mất tiền, như vậy phải làm sao bây giờ đây? Tôi cũng không muốn ở cùng trong một phòng với loại người như vậy."

Những người khác liền ào ào phụ họa theo. Tường Phương có chút do dự, nói: "Thực thôi đi, tất cả mọi người đều sống ở trong căn phòng ngủ này."

An Hồng nói: "Cậu đương nhiên phải nói ra."

Tường Phương thật chần chờ, lúc này, Thành Dao vẫn luôn luôn không nói gì liền mở miệng: "Được rồi, được rồi! Tất cả mọi người đừng nói nữa! Tiền là do tôi lấy! Thế đã được chưa! Mấy người đã hài lòng chưa! Có gì đặc biệt hơn người chứ."

Nói qua cô ta liền "Hừ" lên một tiếng, xoay người đi ra cửa. An Hồng quay đầu lại nhìn theo bóng lưng của Thành Dao, nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân là vì sao. Thành Dao là bạn bè tốt nhất của Tường Phương. Hai người bình thường đều là ra vào một đôi. Ngày Chủ nhật còn cùng nhau đi dạo phố, dạo siêu thị, cái lạ nhất chính là, điều kiện nhà Thành Dao cũng không tệ. Thành Dao lấy mấy trăm đồng tiền kia, rốt cuộc là vì cái gì đây?

Kết quả sự kiện lấy trộm tiền là như vậy: Trường học cũng vẫn biết chuyện Thành Dao đã lấy trộm tiền. Thành Dao không có cách nào ở lại trong ban học của mình nữa. Cô sẽ tạm thời nghỉ học, nói là đến năm học tiếp theo sẽ chuyển sang trường học khác.

An Hồng cũng không muốn tiếp tục trọ ở phòng ngủ này nữa. Vừa đúng phòng ngủ của Từ Mạt Mạt còn có một cái giường ngủ bỏ không. Cô đương nhiên chuyển tới, biến thành bạn tốt của Từ Mạt Mạt.

Màu da của An Hồng sẫm hơn, nên Từ Mạt Mạt liền thích gọi cô là "Tiểu Hắc". Tương ứng, An Hồng liền gọi Từ Mạt Mạt là "Tiểu Bạch". Từ Mạt Mạt là một cô gái có phong cách sống độc lập và đặc biệt, không giống với cách sống của các cô gái mà An Hồng đã từng tiếp xúc trước kia. Sống cùng với Từ Mạt Mạt, An Hồng cảm giác mình cũng đã trở nên cá tính hơn rất nhiều.

Kỳ thực, tính cách của An Hồng vốn đặc biệt cá tính. Chỉ là trong những ngày thường, cô luôn đè nén bản thân mình xuống, giả bộ vui vẻ lại vụng vàng. Từ Mạt Mạt liếc qua một cái, liền nói cho cô biết: "Cậu không cần cứ phải để ý đến ánh mắt của người khác làm gì. Cậu sẽ giả người đi vì cái chuyện quan tâm đến việc người khác sẽ nghĩ mình như thế nào đó! Cậu chính là cậu, cuộc đời này có được bao lâu đây? Cậu còn muốn sống vì người khác như vậy, không phải là sẽ mệt chết người hay sao."

Một câu nói làm bùng tỉnh người trong mộng. An Hồng hiểu ra, từ đó cô không bao giờ còn khúm núm nữa, chỉ nỗ lực theo chí thị trong lòng, sống cuộc sống thoải mái.

Cùng sống chung với Từ Mạt Mạt, An Hồng cảm thấy rất thoải mái. Tính cách của Mạt Mạt chút gì đó khá giống với Lâu Tĩnh Tĩnh. An Hồng nghĩ rằng, hóa ra mình lại thích hợp với việc kết giao cùng với những người có tính khí như vậy, chính là không riêng gì với nữ sinh, mà còn có cả nam sinh.

Trên cái này thế giới, nhất nhất đều không cần để ý đến ánh mắt của người đời. Người cứ ung dung qua lại, tùy ý làm bậy như vậy, không phải chính là cậu nhóc con xấu tính có tên gọi là Lộ Văn Phàm kia hay sao?

Tháng 6, đã đến vòng chung kết World Cup được tổ chức tại Hàn – Nhật rồi. Toàn thể trường họ, ai nấy cũng đều xem bóng đá, bởi vì là trận đấu được diễn ra ở châu Á, cho nên thời gian sắp xếp các thi đấu rất đúng với khẩu vị của người mê bóng Trung Quốc. Chỉ còn một tháng, bởi vì có cuộc thi cuối kỳ, An Hồng dứt khoát từ chức, không làm việc tại tiệm KFC kia nữa. Không theo dõi trận đấu thì cô lại ngâm mình ở trong thư viện. Khi có trận đấu thì cô liền xem ở trong phòng ăn, cùng chia xẻ lạc thú xem bóng đá với mấy trăm bạn học.

Thỉnh thoảng Từ Mạt Mạt và Thang Gia Nhụy cũng sẽ đi xem bóng đá cùng cô. Vương Lực Bồi lại càng là mỗi trận đá bóng đều có mặt, im lặng ngồi ở bên người An Hồng. Đối với sự ân cần săn sóc của anh chàng, An Hồng luôn luôn không muốn đáp lại. Vương Lực Bồi cũng không chịu lùi bước, mỗi ngày đều điên cuồng nhắn tin điện thoại oanh tạc như cũ. An Hồng cự tuyệt anh chàng rất nhiều lần, nhưng Vương Lực Bồi đều nói không sao hết. Tôi có thể chờ đợi bạn. Có thể là bạn không thích tôi, nhưng không thể bạn lại không thể ngăn cản tôi thích bạn được. Chỉ cần bạn còn chưa có bạn trai, tôi liền sẽ không chịu buông tay ba la ba la ba la... An Hồng không có biện pháp gì, cũng đành mặc kệ để cho Vương Lực Bồi tùy ý.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, World Cup cũng vào giai đoạn chấm hết, An Hồng thu liễm lại tâm tình của mình. Trong thời gian được nghỉ hè cô tìm công việc để làm trong những ngày nghỉ đó. Cô lại tiếp tục được nhận làm người phục vụ ở nhà hàng KFC ở gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đến Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72-2: Học tử không nhận ra tôi sao? 2

Editor: Mẹ Bầu

Thời tiết quá nóng, An Hồng tóc đã rất dài rồi. Cô nghĩ đến Từ Mạt Mạt với mái tóc ngắn thời thượng theo lớp rõ ràng, ý tưởng đột phát liền đi vào tiệm hớt tóc. Cuối cùng chọn lựa ra kiểu cắt tóc ngắn lưu loát nhẹ nhàng khoan khoái.

Sờ sờ đến mái tóc mới đến ngang lỗ tai, An Hồng cảm thấy tâm tình của mình tốt lắm. Đã có thật nhiều thật nhiều năm rồi cô chưa từng cắt tóc ngắn.

Khi về nhà, bà ngoại nhìn thấy kiểu tóc mới của cô thật sự bị giật mình, nói: "Tiểu Niếp, con cắt mái tóc theo kiểu này cũng không tệ lắm, thực sáng khoái! Hơn nữa cái vết sẹo nằm ở bên cạnh lông mày cái kia cũng đã bị che lấp đi toàn bộ rồi. Rất tốt, rất tốt."

An Hồng cười cười, bàn tay không tự chủ được liền sờ lên vết sẹo nằm ở bên cạnh lông mày bên trái. Trong lòng cô lại nghĩ tới cái kia cậu nhóc thối kia. Đã một năm rồi, giữa bọn họ không có bất kỳ sự liên hệ nào. ~~die,n,da,nlze.quydo/nm~~, Lâu Tinh Tinh nói cho An Hồng biết, Hà Ngọc Đồng cùng đang ở Bắc Kinh cùng với Thẩm Kha đều không có tin tức gì của Lộ Vân Phàm. Từ sau khi tốt nghiệp trung học cho đến bây giờ, dường như anh chàng này đã biến đâu mất.

Sau buổi khai giảng năm hai đại học, An Hồng cùng và sinh viên khác trong ban được giáo viên sắp xếp, chỉ định đi làm nhiệm vụ nghênh đón các tân sinh viên, hiệp trợ tiến hành thủ tục báo danh của những học sinh mới nhập học. An Hồng cùng các sinh viên ngồi ở trước bàn, hướng dẫn những sinh viên mới điền bảng. Các nam sinh thì giúp đỡ xách hành lý, đồ dùng dẫn dắt các học đệ học muội tiến đến phòng ngủ của mình.

Những ngày này thời tiết rất nóng. Vào buổi chiều, An Hồng ngồi ở dưới gốc cây, một bên lau mồ hôi ở trên trán, một bên ứng phó với tin nhắn của Vương Lực Bôi.

Đang cúi đầu, thì có người đi đến trước bàn. Dư quang khỏe mắt An Hồng chỉ nhìn thấy gân mạch mờ mờ ẩn hiện trên bắp thịt cánh tay phải trắng nõn của người này. Người này là nam sinh viên thuộc loại tuổi trẻ, ~~die,n,da,nlze.quydo/nm~~, Lâu Tinh Tinh nói cho An Hồng biết, Hà Ngọc Đồng cùng đang ở Bắc Kinh cùng với Thẩm Kha đều không có tin tức gì của Lộ Vân Phàm. Từ sau khi tốt nghiệp trung học cho đến bây giờ, dường như anh chàng này đã biến đâu mất.

Người nọ không nói chuyện, tay trái đặt lên trên mặt bàn kéo cái bảng qua nhưng lại chậm chạp không thấy viết. An Hồng vẫn không có ngừng đầu lên như cũ. Vương Lực Bôi vừa mới nói trong tin nhắn với cô rằng, trong kỳ nghỉ hè này sẽ không được gặp mặt cô rồi, nghĩ muốn hẹn cô cùng nhau ăn một bữa cơm.

An Hồng cự tuyệt lời mời này của Vương Lực Bôi, vừa nhấn lại tin nhắn trả lời, liền nhìn thấy người trước mặt mình vẫn cứ một mực đứng không nhúc nhích như vậy. Cô không khỏi ngừng đầu đến nhìn cậu ta, một giây sau liền cả kinh quát to một tiếng, người ngra về phía sau, thiếu chút nữa thì ngã ra khỏi chiếc ghế dựa.

Đầu tháng 9, buổi chiều vào lúc nóng nhất, trong đại học Z, dưới bóng cây rậm rạp, không có đến một chút gió, bầu không khí như ngưng trệ.

Một người nam sinh cao cao gầy gầy đứng ở trước mặt An Hồng. Cậu ta mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay cổ lật màu trắng, quần dài vải ka-ki thoải mái, trên vai đeo một cái ba lô màu xanh thẫm cực lớn, ~~die,n,da,nlze.quydo/nm~~, Lâu Tinh Tinh nói cho An Hồng biết, Hà Ngọc Đồng cùng đang ở Bắc Kinh cùng với Thẩm Kha đều không có tin tức gì của Lộ Vân Phàm. Từ sau khi tốt nghiệp trung học cho đến bây giờ, dường như anh chàng này đã biến đâu mất.

Cho dù này trên mặt đang chiếc kính mát rất lớn rất lớn, An Hồng vẫn là dễ dàng liền nhận ra dấu hiệu cười tươi của Lộ Vân Phàm. Trong đầu cô liền vang lên nổ một tiếng "âm", ánh mắt cũng sờn quan sát cậu ta. Cô ngồi, Lộ Vân Phàm đứng, nhìn vóc người của cậu ta có vẻ cao dị thường. An Hồng phát hiện một năm không gặp, người này dường như lại đã cao thêm không ít. Khung người cũng cao lớn nở nang một ít, bà vai trở nên rộng rãi, hơn nữa nhìn cậu ta càng đẹp trai hơn. Mái tóc hơi dài, cắt theo một thời thượng, nhìn gương mặt và phong thái kia, vừa liếc mắt nhìn sang, còn tưởng rằng đó là một người mẫu nam nào đó vừa xuống khỏi sân khấu chữ T!

Một đoàn những sinh viên mới xếp thành một hàng dài đứng dài trước bàn đón tiếp người mới đến nhập học. Rất nhiều học sinh, phụ huynh đều đang đánh giá Lộ Vân Phàm. Các nữ sinh lại càng xi xào bàn tán không ngừng, thế nhưng Lộ Vân Phàm lại không chút để ý, chính là cứ nhìn chằm chằm vào An Hồng.

An Hồng vẫn một mực không nói chuyện, ~~die,n,da,nlze.quydo/nm~~, Lâu Tinh Tinh nói cho An Hồng biết, Hà Ngọc Đồng cùng đang ở Bắc Kinh cùng với Thẩm Kha đều không có tin tức gì của Lộ Vân Phàm. Từ sau khi tốt nghiệp trung học cho đến bây giờ, dường như anh chàng này đã biến đâu mất.

An Hồng cảm giác mình trong lòng bàn tay đã tứa đầy mồ hôi. Trên trán cô, những giọt mồ hôi tứa ra, lặng yên không một tiếng động theo gương mặt cô trượt xuống dưới. Cô dờ dẫm hỏi: "Cậu, tại sao cậu lại đến nơi này?"

Nam sinh kia bỏ cặp kính râm xuống, cặp mắt đen nhánh như mực thẳng tắp nhìn chăm chú vào cô, khỏe miệng hơi cong lên trên, nói: "Tôi là sinh viên mới đến nhập học tại đại học Z, là sinh viên ban thiết kế công trình bằng gỗ, hôm nay tới báo danh."

"Lộ Vân Phàm! Cậu nổi điên cái gì vậy!" An Hồng không thể nhịn được đứng phắt lên, mới phát hiện ra, chiều cao thân thể của hai người quả nhiên đã gia tăng chênh lệch thêm một ít nữa rồi, Lộ Vân Phàm thật sự lại đã cao lớn hơn.

Lộ Vân Phàm vẫn cười đến xán lạn như trước: "Học tỷ, giúp tôi làm thủ tục chút nhé, tôi đã đứng đây một hồi lâu rồi."

An Hồng đột nhiên liền tức giận không thể đánh người được. Cô cầm chiếc bút ở trên bàn hung hăng quăng xuống mặt đất, vỗ bàn một cái, rồi quát to lên đối với Lộ Vân Phàm: "Lộ Vân Phàm! Cậu có biết cậu đang làm cái gì đây không hả? Cậu là kẻ điên sao? Trong đầu cậu đang nghĩ những cái gì vậy? Cậu có đầu óc hay không chứ?"

Lộ Vân Phàm rốt cục thu hồi lại nụ cười, ngắm nhìn gương mặt đang nổi giận của An Hồng, lại quay đầu ra nhìn xung quanh, rất nhiều các bạn học, giáo viên, phụ huynh, ánh mắt ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc, quay đầu lại nói với An Hồng: "Này, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta đó."

Ngực An Hồng liền phập phồng mạnh mẽ. Đột nhiên cô liền đi vòng qua cái bàn đi đến bên người Lộ Vân Phàm, nắm cổ tay của cậu lên nhanh chóng kéo chạy đi.

"Tại sao?"

"Theo tôi đi ra đây! Tôi có lời muốn hỏi cậu!"

Hai người chạy đến một góc hẻo lánh, An Hồng mới dừng bước lại, đứng ở bên cạnh một cây đại thụ. Đến lúc này, rốt cuộc An Hồng mới nói cái tay đang lấy siết chặt lấy cô tay của Lộ Vân Phàm ra, nhìn trở lại đối với cậu. Cô chạy đến đây thực vội, dọc theo đường đi suy nghĩ ngàn vạn chuyện. Lúc này nhìn biểu tình trên gương mặt tỏ vẻ không chút để ý, lại còn vênh môi thổi phù phù vào cổ tay, An Hồng lại nóng giận.

"Lộ Vân Phàm! Cậu không học kiến trúc ở Thanh Hoa à?"

Cậu ta cười, trả lời: "Không học."

"Không đi học?"

"Không đi học!"

"Vậy suốt một năm này, cậu ở chỗ nào?"

"Trước đây tôi đi Âu châu chơi hơn một tháng, rồi sau đó đi châu Úc chơi hơn một tháng. Đến Lễ Tạ Ôn thì tôi tới nhà của chú ở nước Mỹ, chơi ở đó mấy tháng. Đến Tết mừng năm mới thì mới trở về nhà. Tiếp sau đó tôi liền ôn tập một chút để tham gia thi cao đẳng. A! Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học tôi còn đi Hàn Quốc và Nhật Bản để xem World Cup. Tổ đã xem trận chung kết đó! Thật sôi nổi! Tôi còn lấy được chữ ký của Raul trên bộ quần áo chơi bóng nữa kia! Anh ấy và tôi có cùng một ngày sinh nhật đó!" Lộ Vân Phàm càng nói càng hưng phấn, thần thái trên mặt đầy phấn khởi. Khi nói đến World Cup, cánh tay cũng đều vung lên.

"..." An Hồng há to mồm nhìn cậu ta.

Cô đột nhiên đưa tay lên đẩy một cái vào bộ ngực của cậu ta, lớn tiếng nói: "Đủ rồi!"

Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền ngậm miệng.

"Có phải là đầu óc của cậu đã bị nước vào rồi hay không, hả? Tại sao cậu không đi học ở trường Thanh Hoa chứ?"

"Vì sao nhất định tôi cứ phải học ở trường Thanh Hoa thì mới được?" Lộ Vân Phàm nhún mày hỏi.

"Thanh Hoa là trường đại học tốt nhất trong nước! Cậu! Bây giờ cậu lại thi vào trường đại học Z là đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tôi thích! Ai cần cậu lo! Tôi không thích Bắc Kinh, Bắc Kinh có lắm bụi bặm! Tôi thích ở nơi này."

"Cậu bị bệnh thần kinh à?"

"Này! Cậu mắng tôi cái gì chứ? Tôi đến học ở trường nào, mắ mớ gì đến cậu chứ nhỉ?"

"Cậu! Cậu có biết cậu đang ở đây để mang tương lai tiền đồ của cậu ra để đùa giỡn hay không, hả?"

"Tương lai tiền đồ của tôi sao? Ha ha!" Lộ Vân Phàm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Cậu cho là cậu là ai vậy? Cậu cho cậu là người là mẹ tôi sao? Ba tôi và Giang Bội đều không thể quản nổi tôi, cậu tạm thời đừng có ở chỗ này mà khoa tay múa chân đối với tôi đi!"

"Tôi khoa tay múa chân đối với cậu sao? Cho dù là tôi có khoa tay múa chân đối với đi nữa, cũng chỉ là vì muốn tốt cho cậu mà thôi! Lộ Vân Phàm, xin cậu đây, cậu không cần tùy hứng giống như một đứa con nít có được hay không? Lúc đầu tôi sửa nguyện vọng chính là không nghĩ muốn để cho cậu làm những chuyện mà để sau này sẽ làm cho cậu phải hối hận!"

"Việc mà tôi đã làm thì sẽ không hối hận! An An!" Ngữ điệu nói của Lộ Vân Phàm cũng đã cất cao hơn: "Thanh Hoa không có gì là thần kỳ. Trường học ưu tú ở nước ngoài còn nhiều mà, có chỗ nào mà tôi không thể đi chứ? Trái lại, chỉ cần là bản thân tôi học được là tốt rồi, tôi đi học ở chỗ nào thì có cái gì quan trọng kia chứ?"

"Cậu...!"

"An An." Lộ Vân Phàm thoáng cười một chút, "Có phải là cậu đã cho rằng bởi vì cậu nên tôi mới đến vào thi đại học Z tới đó?"

Bỗng chốc An Hồng có chút không thể lên tiếng đáp lại rồi.

Cô nghĩ, tên nhóc con xấu xa kiêu ngạo này nhất định sẽ phải ý vị mà nói rằng: Cậu đã suy nghĩ nhiều quá rồi. Tôi tới học ở nơi này mới không phải là vì cậu. Cậu cho rằng cậu là ai vậy, với tôi mà nói, cậu cần bản không là cái gì hết.

Không nghĩ tới, Lộ Vân Phàm chính là nhìn cô thật sâu một cái, trên má cậu ta có một chút đỏ ửng. Cậu ta thấp giọng nói: "Kỳ thực, cậu nghĩ không sai, tôi vì cậu nên tôi mới thi vào trường này, ai bảo cậu... khi đó đã gạt tôi!"

Nghe xong lời nói này của Lộ Vân Phàm, An Hồng đã hoàn toàn hóa đá. Trong đầu cô như dòng sông lấp biển, rồi thành một núi, nhìn nam sinh trước mặt cao gầy trước mặt mình, trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn mang theo biểu tình ngượng ngùng, ánh mắt cũng vô cùng kiên định. Cô biết đã mình xong đời, cuộc sống đại học của cô sắp hoàn toàn lộn xộn. Cô không biết mình rốt cuộc mình đã làm cái gì, mà lại trêu chọc tới Lộ Vân Phàm, liền dẫn tới trái

qua nhiều năm như vậy, cậu ta vẫn luôn luôn chạy đuổi theo ở phía sau cái bóng của chính mình. Từ tiểu học đến sơ trung, rồi theo sơ trung đến trung học, theo trung học đến đại học, cậu ta nhảy lớp, cậu ta chuyển trường. Hết lần này tới lần khác, cậu ta một lần lại một lần khiêu chiến phòng tuyến tâm lý của An Hồng.

Nhìn gương mặt của An Hồng đã ngốc trệ ra ở trước mặt mình, Lộ Vân Phàm cười nhợt nhạt, Cậu đi về phía trước một bước, theo bản năng An Hồng thật lùi lại một bước, anh lại đi tới một bước, sống lưng của An Hồng liền tựa vào trên thân cây thượng.

Trong lúc hai người đứng cách nhau rất gần, Lộ Vân Phàm liền hơi cúi đầu, xuống. An Hồng có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cậu ta đang phun tại trên mặt của cô.

Anh tự tay vuốt chỗ tóc bên tai An Hồng bị rơi, thấp giọng nói: "An An, hiện tại cậu là học tỷ của tôi rồi."

"..." An Hồng xoay mặt qua không dám nhìn anh, trái tim nhanh chóng nhảy dựng lên.

Lộ Vân Phàm tiếp tục cười nói: "Về sau ở trường học, đề nghị học tỷ hãy chú ý đến tôi nhiều hơn một nha."

"..."

"Còn có..."

"..."

Anh càng cúi đầu sâu hơn, cẩn thận nhìn mặt cô, ngón tay vân vê mấy sợi tóc mềm mại của cô rơi ra, lập tức bàn tay liền trượt lên trên gương mặt của cô.

Cảm nhận được độ ẩm cực nóng trong tay anh, toàn thân An Hồng, trên mặt của cô đầy mồ hôi lạnh.

Lộ Vân Phàm đột nhiên tiến bên cạnh tai cô, nhẹ giọng nói: "An An, làm sao cậu lại cắt mái tóc dài thành ra như thế này chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thổ mộc tam cây

(Dịch nghĩa: Ba cây cao của ban Thiết kế công trình gỗ)

Editor: Mẹ Bầu

Vương Lực Bồi đứng ở số trên đường số 3 của tòa nhà giảng đường. Muốn đi đến căn tin nhất định phải đi qua con đường này. Cậu ta ôm sách vở, đứng nhìn chăm chăm về hướng tòa nhà giảng đường không ngừng. Chốc chốc lại nâng cổ tay lên để xem đồng hồ. Tan học đã được 7, 8 phút rồi, người đi trên đường lúc này đã nhiều hơn. An Hồng chắc cũng sắp đi tới rồi.

Nghĩ đến tình cảnh lúc mới gặp An Hồng, Vương Lực Bồi liền nở nụ cười. Ngày đó cậu ta bỏ công đến trường đại học để giúp đỡ xách hành lý cho nhóm học đệ học muội đồng hương mới vào nhập học. Kỳ thực mục đích của cậu ta hết sức rất rõ ràng, chính là nghĩ muốn thừa dịp mấy tiểu học muội mới vừa vào nhập học năm nhất đại học, vẫn còn là hoa vô chủ, nếu tìm được một đóa hoa kiều diễm thì liền ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Cậu ta nhớ được bản thân đã nhìn thấy An Hồng, cô đang đứng ở mép bàn, vừa điền xong bảng.

Lúc đó An Hồng buộc chặt mái tóc dài của mình thành chiếc đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, lớp tóc mái ngang trán để hơi che về phía bên trái một chút càng làm cho gương mặt càng có vẻ nhỏ hơn. @MeBau*@ Vóc người của cô cao gầy, chiếc áo rộng rãi áo không thể che lấp được dáng người mặc dù gầy nhưng lại rất xinh đẹp của cô. Phía dưới cô mặc chiếc quần ngắn, để lộ ra hai bắp chân dài trắng tấp, dưới chân mang một đôi giày chơi bóng màu trắng. Vương Lực Bồi nhìn chăm chú vào gương mặt của An Hồng, nửa ngày không dời tầm mắt đi nổi. An Hồng dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, cô ngẩng đầu lên hướng cậu ta cười cười.

Chính là một khuôn mặt tươi tắn như vậy, làn da hơi sẫm màu một chút, ánh mắt dài hẹp, khỏe môi hơi nhếch lên, hàm răng trắng như tuyết, trong nháy mắt liền đánh trúng trái tim Vương Lực Bồi, "Àm!" một tiếng, làm trong lòng cậu ta nở hoa.

Sau khi quyết định phải theo đuổi An Hồng, về sau này Vương Lực Bồi phát hiện, bản thân mình có đến mấy người cạnh tranh, dĩ nhiên sau đó cậu ta lại phát hiện ra, An Hồng rất khó theo đuổi.

Nói dễ nghe, cô cực kỳ lạnh nhạt, nói nghe không xuôi tai, cô chính là cực kỳ lạnh lùng. Mặc kệ mấy vị nam sinh có áp dụng thế tấn công như thế nào, cô đều không hề hé miệng, một mực đáp lại: die»n, d«an, k«. qu»y. d«on "Thực xin lỗi, bây giờ tôi vẫn không có ý định yêu đương."

Một năm trôi qua, vài người cạnh tranh khác đều đã ào ào buông tha An Hồng, ánh mắt chuyển hướng về phía một học muội mới nhập học. Chỉ còn lại Vương Lực Bồi, vẫn còn cố chấp ở lại bên người An Hồng.

Rõ ràng là An Hồng đã từng cự tuyệt cậu ta, nhưng Vương Lực Bồi cảm giác mình vẫn còn có cơ hội, bởi vì An Hồng cũng không ghét cậu ta. Cậu ta đã học năm thứ tư rồi, qua mấy tháng nữa là sẽ bắt đầu đi thực tập. Cậu ta thật hy vọng có thể kiếm tiền ở trong kỳ thực tập để có thể nắm bắt An Hồng, làm cho cô trở thành bạn gái danh chính ngôn thuận của mình.

Cậu ta thậm chí còn đã từng ảo tưởng sau khi tốt nghiệp sẽ sống cuộc sống cùng với An Hồng. Hai người đi làm, sáng từ chín giờ, chiều về lúc năm giờ, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau để dành tiền, diên·dan·le·quy·don·com Trải qua chừng ba, bốn năm thì sẽ mua nhà, kết hôn, rồi sau đó sẽ sinh ra một đứa trẻ. Hàng ngày cứ trôi qua cuộc sống như vậy

Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng như vậy, Vương Lực Bồi liền cảm thấy cả người tràn đầy nhiệt tình. Cậu ta lại xem đồng hồ một lần nữa, giương mắt nhìn về phía hướng cái góc kia, rốt cục gặp đã nhìn thấy bóng dáng của An Hồng.

Cậu ta toét miệng cười rộ lên, vẫy tay đang muốn chào hỏi, đột nhiên liền phát hiện ra tình hình không đúng lắm – Bên cạnh An Hồng còn có một chàng trai trẻ đi theo.

Đó là một chàng trai trẻ có bề ngoài đặc biệt phát triển, vóc người cao, bộ dạng đẹp trai, tuổi trẻ trên khuôn mặt tràn đầy sự tự tin. Vương Lực Bồi nhìn thấy có chút thất thần, trong lòng suy đoán xem chàng trai trẻ kia là ai. Cậu ta cảm thấy này chàng trai trẻ này thoạt nhìn thật nhỏ tuổi, tuy rằng trên mặt vẫn còn lộ ra tính trẻ con, nhưng mà lại có loại khí phách bướng bỉnh lý lợm. Vương Lực Bồi không khỏi ở trong lòng đem chính mình cùng cậu ta làm một phép so sánh, trừ bỏ vô pháp liếc mắt một cái, nhìn thấu tình hình nội tại, trong lòng cậu ta thừa nhận, chàng trai trẻ này khí tràng rất cường đại. Xét về bề ngoài vô luận như thế nào cậu ta cũng không sánh bằng. Nếu phải nhận xét thì chỉ có thể nói, dĩ·n·đàn①·ê·quý·đ·n Vương Lực Bồi cậu có thể thắng được cậu ta, đại khái miễn cưỡng chỉ có thể được coi là thành thực ổn trọng hơn một chút mà thôi.

An Hồng nghiêm mặt, chỉ trông coi sao cho chính mình đi được thật nhanh. Chàng trai trẻ tuổi kia mặc chiếc áo T-shirt màu lục, chiếc quần Jean, cứ thế sôi nổi theo sát ở bên người cô. Cậu ta đeo trên bả vai chiếc ba lô hai quai, một lát đi ở bên trái An Hồng, một lát lại nhảy tới bên phải An Hồng, cúi đầu cười đến thật xán lạn, không biết đang nói chuyện gì đó cùng với An Hồng.

Bọn họ càng chạy càng gần, khuôn mặt An Hồng càng tỏ vẻ không kiên nhẫn. Mắt cô nhìn thẳng về phía trước, tựa như hoàn toàn không hề chú ý tới Vương Lực Bồi. Khi bọn họ đi đến bên cạnh Vương Lực Bồi, thì cậu ta đành phải mở miệng gọi cô: "An Hồng!"

An Hồng dừng bước lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu ta. Vương Lực Bồi cười cười, nói, "Tôi chờ cậu ở đây thật lâu chúng ta cùng nhau đi ăn cơm trưa đi." Cậu ta nỗ lực cười có vẻ tự nhiên, lộ ra một khí thế mạnh mẽ tỏ vẻ đã quen thuộc cùng An Hồng từ lâu, cặp mắt ý thức liếc về phía chàng trai trẻ ở bên người An Hồng.

Chàng trai trẻ kia chính nhượng mây ôm cánh tay, khoe miệng mang ý cười, dường như tỏ ý xem kịch vui giữa hai người.

An Hồng nhìn sang chàng trai trẻ bên cạnh mình, quay đầu lại nói: "Không cần, tôi còn có việc."

Vương Lực Bồi bị một cậu cự tuyệt kia, có chút xấu hổ. Trong dĩ vãng, An Hồng chỉ cần không có chuyện gì, thì thi thoảng cũng sẽ đáp ứng cùng cậu ta đi ăn cơm. Thế nhưng mà chưa bao giờ việc rủ đi dùng cơm của cậu ta bị mắc kẹt thế này. Vương Lực Bồi lấy hết dũng khí nói tiếp: "Cậu phải đi đâu làm việc sao? Để tôi đi cùng với cậu nhé!"

"Không cần đâu, Vương Lực Bồi, cảm ơn cậu." An Hồng nhú mày, cô chỉ muốn chạy nhanh trốn trở về phòng ngủ của mình "Tôi đi trước đây, hẹn gặp lại."

Cô nhắc chân bước đi, Vương Lực Bồi đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của An Hồng, có chút ứ oải. Chàng trai trẻ kia này giờ vẫn luôn luôn yên lặng không tiếng động, đột nhiên vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, chỉ vào bóng dáng An Hồng cười nói: "Người anh em, anh thích cô ấy?"

Vương Lực Bồi đỏ mặt gật gật đầu, lại cảm thấy trả lời thực thà đối với một đứa bé như vậy như vậy, thì có chút bức tức, giọng nói chột liên cất cao hơn một chút, nói: "Thì đã sao?"

"Không sao cả." Chàng trai trẻ kia cười đến càng thêm xán lạn. Cậu ta dùng sức vỗ vỗ vào lưng của Vương Lực Bồi, nói, "Vậy thì người anh em hãy cố lên, tôi chúc phúc cho anh!"

Rồi sau đó, cậu ta chạy về phía trước. Lúc này An Hồng đã đi xa một quãng đường phải đến hơn 10 thước, lập tức hô to một tiếng: "An An! Chờ tôi một lát!"

An Hồng bỗng chốc liền dừng bước chân lại. Cô quay người lại tròn mắt nhìn cậu ta, rồi đột nhiên liền quay đầu chạy đi.

Chàng trai trẻ kia liền thờ dài, lập tức liền di chuyển cặp chân dài đuổi theo, vừa chạy vừa quay đầu hướng mắt nhìn về phía Vương Lực Bồi vẫn còn choáng váng kêu lên: "Người anh em, muốn theo đuổi cô ấy, anh phải chạy thật mau! Nhớ lấy nhớ lấy! Thần Cupid (Thần Tình yêu) sẽ ở cùng anh! Bye bye!"

Vương Lực Bồi mắt thấy chàng trai trẻ kia liền đuổi theo An Hồng rất nhanh, hơn nữa một phát liền ôm lấy vai cô. Trái tim của cậu ta bắt đầu trở nên nặng nề, rồi sau đó liền nhìn thấy An Hồng bỗng chốc đẩy cậu ta ra, không chút khách khí một cước đá lên trên đùi của chàng trai trẻ kia. Chàng trai trẻ kia cũng không tức giận, chính là về mặt vẫn cứ cười cười giờ chân né tránh, chờ sau khi An Hồng lại bắt đầu đứng lên để đi, cậu ta đuổi thẳng cánh tay ra liên tiếp để chiếm hữu mái tóc ngắn của cô, dẫn đến An Hồng quay trở lại đánh đôm đốp đôm đốp vào trên người cậu ta.

Vương Lực Bồi nhìn thật lâu thật lâu. Cậu ta phát hiện, bộ dạng này của An Hồng, thực sự cậu ta chưa từng thấy bao giờ.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Vương Lực Bồi xoay người, một mình chậm rãi đi đến hướng căn tin.

Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đùa giỡn không ngừng. Cậu ta rất vui vẻ, An Hồng lại cảm thấy đầu mình như sắp sửa bị nổ tung lên rồi.

Cô một lần lại một lần tránh thoát cánh tay cậu ta, kêu lên: "Lộ Vân Phàm cậu nhảm chán có phải vì không có ai tán gẫu hay không?"

"Không phải không có ai để tán gẫu, mà là tôi đói bụng." Lộ Vân Phàm cọt nhà lại vuốt vuốt mái tóc ngắn của An Hồng, "Cùng đi ra bên ngoài ăn đi, tôi mời cậu làm khách."

"Không đi!" An Hồng đã sắp phát điên lên rồi. Khai giảng được hai tuần lễ, tiểu ôn thần này hoặc là không hiện ra, hoặc là vừa xuất hiện liền giống như kẻ vô lại vậy, cứ quần quít lấy cô. Trước khi chuông tan học vang lên cách mười mấy phút đồng hồ, An Hồng cùng Từ Mạt Mạt đi ra khỏi phòng học, liền nhìn thấy Lộ Vân Phàm cười hi hi đứng chờ ở cửa. Từ Mạt Mạt trực tiếp xoay người chạy lấy người, ném một mình An Hồng ở lại cho cậu ta.

Đi đến dưới lầu phòng ngủ nữ sinh, An Hồng nhanh chóng bước vào trong thang lầu. Lộ Vân Phàm thiếu chút nữa muốn đuổi theo vào bên trong, nhưng lại bị bác gái quản lý phòng ngủ ngăn lại. Cậu ta hướng về phía bóng lưng An Hồng kêu lên: "An An! Cậu không ăn cơm sao?"

"Không ăn!" An Hồng cũng không quay đầu lại đáp lại cậu ta, trực tiếp liền chạy lên lầu.

Chạy một mạch đến lầu ba, An Hồng mới nằm sấp ở trên cửa sổ nhìn về hướng dưới lầu. Chỉ thấy Lộ Vân Phàm đang bước trở về. Cậu ta cúi đầu xuống, có chút phờ phạc ỉu xiu. Bất giác ở trong lòng An Hồng thở dài một tiếng, rốt cục cô cầm chiếc túi đi về phía phòng ngủ của mình.

Trở lại phòng ngủ, An Hồng bỏ cái túi xuống, nằm ngửa mặt ở trên giường. Cô nhớ lại chuyện phát sinh suốt hai tuần nay, chỉ cảm thấy trong lòng thực phiền chán.

Mỗi khi nhìn thấy Lộ Vân Phàm, nghĩ đến cái lý do buông tha chuyện học ở Thanh Hoa không ra làm sao kia, An Hồng đã nghĩ muốn bừa đôi cái đầu của cậu ta ra để nhìn xem, rốt cuộc ở bên trong đó đã chứa đựng cái gì. Đối với cậu ta, tâm tình của cô luôn khó chịu, giọng điệu tự nhiên cũng kém đi. Lộ Vân Phàm thật sự cũng không phiền não. Không biết từ nơi nào mà cậu ta lại biết được số điện thoại của An Hồng. Cậu ta không ngừng gọi điện thoại, nhắn tin cho cô. An Hồng ít để ý đến cậu ta, xem Lộ Vân Phàm tin nhắn mà cậu ta gửi tới, trong đầu cô liền toát ra miêu tả của Hàn Hiểu Quân đối với Tần Nguyệt. Nghĩ đến tình cảnh này tự nhiên ở trên người cô chợt phát sinh một cái rùng mình, trên người cô đều liền trở nên lạnh run.

Từ Mạt Mạt ăn cơm trưa xong trở lại phòng ngủ, thấy An Hồng vẫn còn lại ở trên giường ngẩn người. Từ Mạt Mạt ngồi vào bên giường của An Hồng, hỏi: "Không cùng đi ăn cơm với đứa bé kia sao?"

"Không muốn đi." An Hồng lười biếng trả lời, lại ngửa đầu nhìn lại Từ Mạt Mạt, "Tiểu Bạch, vừa rồi cậu rất không có nghĩa khí rồi!"

Từ Mạt Mạt cười to, làm bộ dáng ôm ngực đau lòng nói: "Bộ dáng đứa bé kia tỏ vẻ vô tội, còn gọi tớ một tiếng "chị Mạt Mạt" như thế, tớ liền phát tác tình cảm từ mẫu đối với cậu ta, thật sự là không thể giúp được cho cậu cái gì."

"Hừ!" An Hồng lật người, xoay mặt vui đùa vào trong chiếc gối đầu.

"Này, tớ đã mang về cho cậu ít mì xào rồi đây, nhanh chóng ngồi dậy nhân lúc còn nóng liền ăn đi." Từ Mạt Mạt vỗ vỗ vào lưng An Hồng, "Tớ biết ngay là cậu sẽ không cùng đi ăn cơm với cậu ta mà."

"Cảm ơn cậu." An Hồng ngồi vào trước bàn bắt đầu ăn mì. Từ Mạt Mạt nghiêng ngả đánh giá cô, cười nói: "Tiểu Hắc, cậu cùng đứa bé kia đến cùng là có quan hệ như thế nào?"

"là bạn cùng lớp hồi học Trung học." An Hồng trả lời.

"Cậu có từng kết giao cùng cậu ta không?"

"Không có!"

"Cậu ta cũng theo đuổi cậu đến cực nhanh đó. Cậu có biết hay không, cậu ta hiện tại rất nổi tiếng đấy, được phong cái gì như là... "Thỏ mọc tam cây - Ba cây cao của ban Thiết kế công trình gỗ" gì đó."

"Phốc!" An Hồng thiếu chút nữa thì phun mì sơi ra, vội chạy nhanh đi uống nước, "Cái gì mà Thỏ mọc tam cây?"

"Ai nha! Không phải có câu nói mỹ nữ là hoa, soái ca là cỏ đó sao! Khóa 2 của ban Thiết kế công trình gỗ có ba người vào nhập học, lại còn chơi thân với nhau nữa. Các cô nương đều điên cuồng, nói nếu bảo bọn là cỏ, như vậy sẽ không thể nào hình dung ra được mấy người bọn họ. Cho nên mới dứt khoát dùng tên gọi là Thỏ mọc tam cây - Ba cây cao, thẳng nhóc theo đuổi cậu ấy, đã được xếp trong danh sách đó."

"..." Về mặt An Hồng lộ vẻ cầu xin.

"Tiểu Hắc, thẳng nhóc kia thực sự rất thích cậu đó, cậu cân nhắc một chút xem sao."

An Hồng quả thực muốn hồng mắt. Cô bỗng chốc bỏ nhào đến trên mặt bàn, vùi đầu ở trong cánh tay kêu lên: "Tớ và cậu ta không thể nào!"

"Tại sao vậy?"

"Cậu ta nhỏ hơn tớ đến hai tuổi đó! Hai tuổi!"

"Stop – dừng ngay... cái này mà cũng tính là lý do được sao!" Từ Mạt Mạt lắc đầu làm bộ dạng đầy vẻ khinh thường.

An Hồng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Từ Mạt Mạt, nghiêm túc nói: "Tiểu Bạch, nếu như tớ nói cho cậu biết, kỳ thực tớ đã có người ở trong lòng rồi, thì cậu có tin hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73-2: Thổ mộc tam cây 2

(Dịch nghĩa: Ba cây cao của ban Thiết kế công trình gỗ)

Editor: Mẹ Bầu

Từ Mạt Mạt nâng mặt lên cười: "Tin chứ! Tiểu Hắc, cậu cũng đã một bó tuổi như vậy rồi, cho dù là cậu nói kỳ thực người mà cậu thích chính là tớ, tớ cũng sẽ tin ngay."

"Đi tới địa ngục đi!" An Hồng một lần nữa chống tay lên đầu bắt đầu phát sầu, miệng cô cắn cắn chiếc đũa kêu to, "Quý thần ơi! Mau tới hàng phục đồ yêu nghiệt Lộ Văn Phàm kia đi! Người muốn tôi làm cái gì tôi đều đáp ứng người!"

Từ Mạt Mạt bĩu môi, rút ra một điều thuốc châm lửa. Cô nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên Lộ Văn Phàm xuất hiện tại trước mặt cô, liền cảm thấy rất thú vị.

Đó là khoảng thời gian không lâu sau khi khai giảng. Cô cùng An Hồng vừa tan học, Cậu nhóc nhìn như trẻ nhỏ kia, lưng đeo cái ba lô hai quai chờ ở cửa phòng học của bọn họ. Khi đi ngang qua hành lang, các nữ sinh cũng không nhìn được đều hướng mắt lên trên người cậu ta mà đánh giá. Rồi sau đó ào ào xáo hổ đồ mặt, nhỏ giọng bắt đầu nghị luận. Từ Mạt Mạt phát hiện này chàng trai trẻ lờ lờ phát sáng lên kia, chính là còn có chút non mềm *dyan(lee^qu.donnn) Ở trong lòng cô liền chặc chặc tán thưởng. Đến một thời gian nữa, khi đã trưởng thành, nhất định cậu ta sẽ trở thành một họa thủy làm điên đảo chúng sinh. Lúc này, cô phát hiện ra An Hồng ở bên cạnh mình đã thay đổi sắc mặt.

Chờ đến khi bạn học cùng lớp đã đi sạch, An Hồng mới đi đến trước mặt chàng trai trẻ kia, lạnh lùng hỏi: "Cậu ở đây làm gì?"

"Chờ cậu để cùng nhau ăn cơm." Chàng trai trẻ cười đáp lại.

Từ Mạt Mạt sáng tỏ, hóa ra người mà chàng trai trẻ chờ đợi là An Hồng.

"Lộ Văn Phàm, chẳng lẽ cậu không có chuyện gì khác để có thể làm hay sao?" An Hồng nhũn mày trừng mắt, lớn tiếng nói, "Cậu cho là người người đều cũng rảnh rỗi y như cậu hay sao? Cậu cho là người người đều cũng thông minh không cần nhìn sách để ôn tập y như cậu hay sao? Cậu cho là người người trong nhà cũng đều có tiền muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó y như cậu à? điễn, đàn, lê, quý, đồn Tôi nói cho cậu biết, tôi còn bận rất nhiều việc! Tôi còn phải ôn tập, tôi phải làm bài tập, tôi còn phải đi làm công, tôi không có thời gian để du ngoạn cùng với cậu! Xin cậu đó, có có thể có chút chín chắn hơn một chút có được hay không hả? Tôi đã nói rất rõ ràng với cậu rồi đó! Cậu cũng không cần cứ phải quẩn quýt lấy tôi nữa có được không vậy?"

Chàng trai trẻ kia có tên là Lộ Văn Phàm kia nhỏ giọng than thở mấy câu gì đó. Từ Mạt Mạt không có nghe rõ, nhưng lại thấy An Hồng càng tức giận hơn. Tay trái cô chống nạnh, tay phải vung lên ở trong không khí, thường thường chỉ vào trước mặt chàng trai trẻ. Từ Mạt Mạt nghe thấy An Hồng nhắc cậu ta "Ngu ngốc", "Đồ ngốc ạ", nói cậu ta "Đầu óc bị nước vào rồi.", "Trương lai nhất định sẽ hối hận!", "Mang tiền đồ của mình ra làm trò đùa" ...

Tuy rằng Từ Mạt Mạt không biết An Hồng có quan hệ với nam sinh trẻ tuổi kia như thế nào. Nhưng cô thật dễ dàng hiểu ra được, không thể nghi ngờ chàng trai trẻ này chính là một người đang theo đuổi An Hồng. Chỉ có điều là, cô chưa từng bao giờ nhìn thấy An Hồng dùng thái độ như vậy để nói chuyện đối với một vị nam sinh. Có thể nói gần như là bão nổi lên rồi. Diễn~đàn~lê~quý~doãn Cô nhìn thấy chàng trai trẻ đang đứng ở trước mặt An Hồng, lúc đầu trên mặt còn treo mớ cười, dần dần, trong ánh mắt của cậu liền hiện lên một vẻ mặt tức giận. Lúc cậu ta ngẩng cao đầu, lộ rõ biểu cảm đầy cao hứng, rốt cục sau đó liền từ từ chìm xuống. Về sau, cậu ta tựa như là một học sinh nhỏ đang nghe giáo viên răn dạy vậy, cúi đầu vênh môi đá mấy cục vôi vữa ở trên mặt đất, nghe An Hồng mắng mình xối xả.

An Hồng mắng xong rồi, lôi kéo Từ Mạt Mạt muốn đi. Cậu nhóc kia đột nhiên liền mở miệng: "An An, cậu có còn nhớ khi tôi ở trên khán đài của trường Thất Trung, cậu đã nói với tôi những gì không?"

An Hồng ngây ngẩn cả người, cô xoay lưng lại với Lộ Vân Phàm, không thèm quay đầu lại nhìn cậu ta.

"Cậu có còn nhớ hay không, @MeBau*@ sau khi tôi nói câu nói kia với cậu, cậu đã làm cái gì không?"

An Hồng nắm chặt nắm đấm, thân thể cứng ngắc, gất gao nhắm hai mắt lại. Từ Mạt Mạt cảm thấy cô túm chặt lấy tay của mình tay siết lại thật chặt.

"Tại sao khi đó cậu lại muốn làm như vậy?" Lộ Vân Phàm đứng sau lưng An Hồng, bình tĩnh nói, "Những gì mà cậu vừa mới nói lúc này, tôi đều hiểu rất rõ ràng, tôi cũng không có mang tiền đồ của mình ra làm trò đùa. Chỉ là tôi không thể nào quên được sự việc mà cậu đã làm đối với tôi. Tôi cứ nghĩ mãi mà không rõ tại sao cậu lại muốn gạt tôi. Cho nên, tôi không có cách nào học ở trong trường đại học mà không có cậu cùng học ở trong đó."

"..."

"Tôi thi vào đại học Z này, chính là muốn hỏi cậu một chút, Why? (Tại sao – Tiếng Anh trong nguyên bản) Cậu biết ý tứ tôi muốn hỏi rồi đó."

Từ Mạt Mạt ở bên cạnh nghe như vậy không hiểu ra làm sao. Nhìn thấy bộ dạng của An Hồng và Lộ Vân Phàm đều tỏ ra một bộ nghiêm trang như vậy, cảm thấy buồn cười. Cô lôi kéo tay của An Hồng ý bảo đi thôi. Cô quay đầu nói với Lộ Vân Phàm: "Soái ca, muốn diễn phim thần tượng, phiền cậu ra ngoài xin hãy chọn thời gian, chích đây đang đói bụng, chúng ta cần phải đi ăn cơm rồi. Lần sau xin mời cậu hãy đi tìm một mình An Hồng thôi, OK?"

Cô thấy vẻ mặt của chàng trai trẻ kia trở nên đờ đẫn, cứ thế nhìn dõi theo các cô càng chạy càng xa, mà An Hồng ở bên người cô, cũng không nói gì, trở nên trầm mặc.

Trong lòng An Hồng thầm nhớ lại những lời Lộ Vân Phàm đã nói, trong đầu lại hiện lên cái hôn kỳ quái kia. Đúng như vậy, đúng như vậy! Lúc đó tại sao cô lại muốn làm như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là cô đã bị sắc đẹp hấp dẫn? Sắc làm cho trí tuệ bị hôn mê sao? Hiện tại xem ra, cô mới chính là người đầu óc bị ngập nước mới đúng. Nhất thời xúc động một cái, không dùng đến sự điều khiển của não, đã làm chậm trễ tiền đồ của Lộ Vân Phàm, lại liên lụy đến cuộc sống bình thân của chính mình, thật sự là ngu xuẩn chết đi được.

An Hồng tự mắng một chập nhưng cũng không thu được hiệu quả như dự tính. Từ đó về sau, Lộ Vân Phàm như cũ, vẫn thường thường xuất hiện ở trước mặt An Hồng, cậu ta vẫn nhất quán không chịu để tâm tiếp tục khiêu chiến sự nhẫn nại của An Hồng. Có một số việc cậu ta không có nói toạc ra, nhưng trong mà lòng dạ của hai người thì biết rất rõ. An Hồng quyết định xử lý lạnh nhạt. Cô nghĩ, qua một thời gian lâu dài, chờ đến khi tên nhóc thối này đã thích ứng với cuộc sống đại học, cậu ta dĩ nhiên sẽ có thể nghĩ thông suốt, vùng trời này ở chỗ nào mà không có cô thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một đóa hoa?

Nhưng mà hai tuần lễ đi qua, hết thấy mọi chuyện đều như trước. An Hồng lại nhớ lại tình cảnh thời trung học, khi ấy Lộ Vân Phàm làm bạn ở bên cạnh cô. Đúng vậy, khi đó bọn họ rất vui vẻ thoải mái, thế nhưng mà, khi cậu ta nói "Tôi thích cậu", lại vì cô bỏ qua việc đi học ở Thanh Hoa, thì An Hồng cảm thấy, hết thấy đều không trở về như thời quá khứ được nữa rồi.

Cô kể bên vai của Từ Mạt Mạt, hai người tránh ở trên ban công nhỏ để hút thuốc. An Hồng sâu kín kể lại chuyện của mình và Hàn Hiểu Quân.

Từ Mạt Mạt nghe xong, nghiêng cái đầu một chút nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy bây giờ quan hệ giữa cậu và Hàn Hiểu Quân là như thế nào?"

"Là bạn bè, là anh em thân thiết, ai biết được." An Hồng cười, híp mắt lại, hút thuốc, hỏi, "Cậu có muốn xem ảnh chụp của Hàn Hiểu Quân không?"

"Muốn."

An Hồng lấy chiếc ví tiền từ trong túi áo ra. Từ trong ngăn để ảnh trong suốt, cô rút ra thẻ mạt sách của mình, nương theo ánh sáng của bật lửa cho Từ Mạt Mạt xem tấm hình chụp Hàn Hiểu Quân được giấu ở mặt dưới - đó là tấm ảnh hai người chụp chung với nhau vào thời gian cô nghỉ hè ở huyện W, năm cô mười lăm tuổi.

Ánh lửa lập lòe chiếu rọi lên hai khuôn mặt tuổi trẻ đang bày ra nụ cười tươi tắn. Từ Mạt Mạt xem xét tỉ mỉ rồi cười nói: "Thật sự rất đẹp trai."

"Năm ấy anh ấy mới có mười tám tuổi." Ngón tay An Hồng mon trón khuôn mặt nho nhỏ của Hàn Hiểu Quân trên ảnh chụp, chỉ to chừng độ bằng đầu ngón tay cái, "Rất nhiều năm rồi."

"Bây giờ anh ấy còn kết giao với người bạn cùng học với cậu nữa không?"

"Có." An Hồng gật đầu, "Bất quá anh ấy lại thường xuyên phải đi công tác. Mấy tháng này, mỗi lần anh ấy trở về chúng ta đều sẽ gặp mặt. Anh ấy cũng không nói với tớ chuyện của anh ấy và cô bạn học cùng lớp với tớ như thế nào. Thời điểm tết mừng năm mới, anh ấy nói anh ấy muốn chia tay, nhưng mà hình như đến bây giờ cũng chưa chia tay."

"Cậu vẫn còn thích anh ấy đúng không?" Từ Mạt Mạt bĩu môi nói. Trách không được An Hồng có thể quyết tuyệt cự tuyệt một đám người theo đuổi như vậy. Hóa ra là, trong lòng cô sớm đã có một người như vậy rồi. Cô hiểu rõ tính khí của An Hồng kỳ thực vô cùng cố chấp, một khi đã nhận định chuyện gì thì không thể dễ dàng sửa đổi. Không biết thế trận vô vọng thâm mền này sẽ còn phải kéo dài tới khi nào.

"Tờ không biết." An Hồng cười lác đầu, thả lại ví tiền vào trong túi áo "Nhưng mà tớ phát hiện ra hiện tại trong lòng tớ lại không thể nạp được những

người khác nữa! Tôi cảm thấy tôi vẫn còn thích anh ấy!"

"Thế anh ấy có biết cậu vẫn còn thích anh ấy hay không?"

"Tôi không biết." An Hồng lại lắc đầu, tiếp theo nói bổ sung, "Tôi cũng không biết anh ấy có biết hay không."

"Tiểu Hắc, ta cảm thấy cậu không nên lãng phí thời gian ở trên người anh ấy nữa, trừ phi anh ấy và người bạn học kia của cậu chia tay. Còn nữa, giữa cậu và Lộ Vân Phàm là có chuyện gì xảy ra vậy?"

An Hồng bật cười, dùng một câu nói trả lời Từ Mạt Mạt: "Cậu ta nói cậu ta yêu thích tôi, nhưng mà tôi thì lại không thể nghĩ ra được một chút lý do, mà cũng không thể nghĩ thông suốt được, rốt cuộc cậu ta yêu thích tôi ở điểm gì."

"Cậu nên nói rõ ràng cùng cậu ta thì hơn, không thể cứ trốn tránh cậu ta mãi được." Từ Mạt Mạt kéo bả vai của An Hồng sang, để cho cô dựa vào ở trên vai mình, "Tiểu Hắc, thẳng thắn nói ra cũng ngang ngược như cậu, cậu lại cứ tiếp tục kéo dài như vậy, đối với bất cứ người nào cũng không tốt."

An Hồng cảm thấy Từ Mạt Mạt nói rất có lý. Có lẽ cô nên thật sự tìm Lộ Vân Phàm, chính xác nghiêm túc nói chuyện với cậu ta một lần.

Ở bên ngoài thư viện của trường học, An Hồng giống như phân tích cho cậu ta thấy những gì không thích hợp giữa mình với Lộ Vân Phàm: Tuổi tác, tính cách, diện mạo, thành tích, gia cảnh, hứng thú ham thích, vân vân. Sau khi An Hồng nói cho Lộ Vân Phàm nghe những lời nói thăm thía, linh tinh lang tang một tràng, An Hồng thấy Lộ Vân Phàm vẫn bình tĩnh, thậm chí mặt cậu ta còn có chút đại ra, cô liền đề cao giọng nói: "Này! Đến cùng cậu nghe như vậy có hiểu tôi đang nói cái gì không vậy?"

Lộ Vân Phàm gật đầu, đáp ứng trả lời: "Nghe rõ."

"Hiểu rõ là tốt rồi." An Hồng thở ra một hơi, "Lộ Vân Phàm, cậu đã quyết định không học Thanh Hoa, muốn học ở tại đại học Z này, tôi cũng không muốn nói cái gì nữa." Cô nhìn vào ánh mắt cậu ta, nghiêm túc nói, "Hiện tại, những gì nên nói thì tôi cũng đã nói ra rất rõ ràng rồi. Từ nay về sau, hai người chúng ta sẽ không cần phải liên hệ với nhau nữa. Cậu cũng đừng có nghĩ lại muốn làm những cái chuyện nhảm chán kia nữa! Hãy ở trong này mà chăm chỉ học hành cho tốt, tương lai nên học nghiên cứu sinh thì đi học nghiên cứu sinh, nên xuất ngoại du học thì ra nước ngoài du học. Dựa vào thực lực của cậu, đến trường nào học nghiên cứu cũng không có vấn đề gì."

"An An." Lộ Vân Phàm khép mắt lại, do dự trong chốc lát, rốt cuộc lấy hết dũng khí nói, "Tôi bất kể cậu mới vừa nói những lời gì đó, tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, cậu đã từng bao giờ thích tôi hay không?"

An Hồng nhìn chăm chú vào cậu ta, bình tĩnh trả lời: "Không có."

"Chưa?"

"Không có."

"Chưa bao giờ?"

"Chưa bao giờ."

"Vậy tại sao khi đó cậu lại muốn hôn tôi? Vì sao?" Cậu ta lớn tiếng hỏi, có chút kích động.

Trong lòng An Hồng cả kinh. Cô phát hiện ra thế nào mà trông mặt của cậu nhóc thôi kia đã ửng đỏ.

Cô thấp giọng nói: "Tôi chỉ có thể nói, thực xin lỗi."

Nhìn thấy ánh mắt của Lộ Vân Phàm càng ngày càng âm trầm, An Hồng bất an tránh tầm mắt của mình đi.

"Lộ Vân Phàm, thực xin lỗi, tôi thật sự, chưa từng bao giờ thích cậu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hoan nghênh quý khách đến với Quán gà rán KFC

Editor: Mẹ Bầu

Trận kia nói chuyện dường như đã lấy được hiệu quả như dự tính. Liên tục mấy ngày, Lộ Vân Phàm đều không hề xuất hiện ở trước mặt An Hồng, không có điện thoại, không có tin nhắn của cậu ta. Cuộc sống của An Hồng dường như đã được khôi phục lại bộ dáng như cũ.

Lúc này, danh tiếng của ba ngọn cây cao của ban thiết kế công trình gỗ đã lan truyền khắp toàn bộ các ban trong trường đại học Z. Không phải nói, mấy cậu con trai này thật sự đẹp trai đến vô pháp vô thiên, chính là ba cậu con trai xinh xắn này thi vào cùng thi vào một ban, lại còn quen biết nhau, cả ngày ở một chỗ vui đùa, bản thân thì lại có tính hay chuyện. Dần dần, đến nữ sinh của các phân ban khác trong trường đều ở bàn luận với nhau về chuyện, ở phân ban thiết kế công trình gỗ có ba cây giống thuộc hàng ngọc thụ lâm phong. An Hồng nghe thấy nữ sinh ban khác trong phòng ngủ bàn luận về này mấy vị nam sinh này, căn bản là không dám tiếp lời.

Trung tuần tháng 9, sinh viên đại học năm nhất bắt đầu thực hiện quân huấn, trong trường học thường xuyên có thể nhìn thấy nam sinh nữ sinh mặc trang phục quân đội. An Hồng tính toán, die,n;da.nlze.quydo/mn Lộ Văn Phạm đã biến mất hơn một tuần lễ rồi, thậm chí ở ngay tại tòa nhà giảng đường cũng chưa từng chạm mặt. Cô cảm thấy cậu nhóc thối này cuối cùng cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Tuy rằng việc cậu ta không chịu học ở Thanh Hoa vẫn làm cho An Hồng tiếc nuối như cũ. Nhưng sự việc phát triển như vậy tóm lại còn tốt hơn là việc hai người cứ tiếp tục dây dưa như trước.

Vào một buổi tối trước ngày lễ Quốc Khánh, An Hồng chuẩn bị đi đến phòng học tự học, đột nhiên nhận được điện thoại của Hàn Hiểu Quân.

Anh cười ở trong điện thoại hỏi cô: "Em đang ở đâu đấy?"

"Ở trong trường học thôi, vừa mới chuẩn bị lên lớp tự học."

"Anh đang ở trường học của em đấy, chúng ta gặp mặt đi."

An Hồng có chút sững sờ, lập tức liền cười rộ lên: "Tốt quá, gặp nhau ở chỗ cũ nhé."

Chỗ cũ là ở trước một cái vòng dây xanh tạc bằng đá ở bên cạnh sân thể dục đại học Z. An Hồng chậm rãi chạy tới, Hàn Hiểu Quân đã đến. Anh hướng về phía cô vẫy vẫy tay, cười nói: *dyan(lee^qu.donnn) "Không cần phải chạy, anh cũng sẽ không bỏ đi."

An Hồng đứng lại, hơi hơi xoay người thở hướng về phía cậu ta cười: "Anh trở về lúc nào vậy?"

"Đêm qua." Hàn Hiểu Quân xoa xoa mái tóc ngắn của An Hồng, "Tóc hơi dài một chút rồi đó."

An Hồng hí mắt chỉ cười không nói, Hàn Hiểu Quân chỉ chỉ vào sân thể dục nói: "Cùng đi đi."

"Được."

Lúc chạng vạng tối, trên bãi tập cũng không thiếu người. Người đi dạo có các cặp tình nhân, người chạy thể dục, một nhóm sinh viên năm nhất tập khúc ca quân huấn, còn có vợ chồng giáo sư đã lớn tuổi cùng nhau đi tản bộ. An Hồng vừa nhìn mảnh trăng lưỡi liềm đầu tháng mới hiện ra trên trời, vừa cùng Hàn Hiểu Quân tùy ý nói chuyện tào lao.

Hàn Hiểu Quân vừa đi đến đại học J để gặp Tần Nguyệt. An Hồng sau khi nghe được như thế, thực sự không biết mình có bao nhiêu khổ sở. Dù sao Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vẫn là tình nhân. Cô cảm giác mình không có bất kỳ lập trường nào để phát biểu đối với anh về quan điểm tình cảm giữa hai người. diễn~đàn~le~quy~đoàn Ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân, An Hồng cảm thấy thoải mái tự tại, tâm lý nặng nề như được buông xuống. Sau đó cô càng ngày càng cảm giác giữa mình và Hàn Hiểu Quân có thể duy trì một loại tình nghĩa giống thời kì thiếu niên. Hai người đều nói qua cho đối phương tình hình gần đây, một ít những chuyện thú vị phát sinh với mình, những khó khăn trong công tác hoặc trên phương diện học tập. Rồi sau đó đưa ra những ý kiến của mình cho đối phương. Nhưng không có ai đề cập đến vấn đề tình cảm.

Sau khi đi dạo vài vòng, lực chú ý của Hàn Hiểu Quân bị nhóm sinh viên mặc trang phục bộ đội ngồi ở một góc sân thể dục hấp dẫn. Bọn họ chính là đang lên tiếng ca hát ở đằng kia. Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng: "Bọn họ đang trong kỳ quân huấn à?"

"Vâng, sinh viên năm nhất đó anh. Buổi tối bị huấn luyện viên xách ra ngoài để ca hát. Hồi em học năm nhất, cũng giống như thế này."

Hàn Hiểu Quân thật có chút tò mò, đề nghị đi tới đó để xem. An Hồng vui vẻ đồng ý.

Đến gần chỗ đám học sinh,Diễn~đàn~le~quy~đoàn An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đứng cách xa bọn họ khoảng 7, 8 mét, nhìn bọn họ chơi trò chơi, ca hát.

Một nhóm mặc quân phục ngồi dưới đất đưa lưng về phía bọn họ. An Hồng nhìn vào phía huấn luyện viên của bọn họ chỉ vào một đệ tử nói: "Ai! Cái người kia đang chơi đùa đi động, còn tiếp tục chơi nữa thì sẽ tịch thu! Bị bắt phạt đứng ra bên ngoài ca hát."

Các học sinh cười to, rồi sau đó một vị nam sinh liền đứng lên, từ trong đám người thoải mái đi ra, xoay người lại mặt hướng về phía An Hồng.

Trên bãi tập ánh sáng mờ ảo, An Hồng nhìn không rõ ngũ quan của người nam sinh kia lắm. Cô chỉ cảm thấy làn da của cậu ta rất trắng, tổng thể cảm giác có chút quen mắt.

Cậu ta đứng đó thật tùy ý, cũng không biểu hiện ra sự lười nhác, bả vai giãn ra, hai tay tự nhiên áp sát ở bên cạnh quần. Cậu ta háng giọng một cái liền hát lên: "Đoàn kết chính là sức mạnh! Đoàn kết chính là sức mạnh! Sức mạnh này chính là sắt, sức mạnh này chính là thép! So với sắt còn cứng rắn hơn, so với thép còn mạnh hơn! Hai ba - hát!"

Một đám sinh viên mặc quân phục lập tức hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang cùng hát lên.

An Hồng nhìn chằm chằm vào nam sinh kia, càng nhìn cô càng cảm thấy cậu ta rất quen mắt. Cô hơi nhú ánh mắt lại, phát hiện ra nam sinh kia cũng

nhìn lại cô. Ở trong đầu An Hồng cẩn thận tìm tòi, đột nhiên nhớ ra, nam sinh gầy gò kia chính là - Hứa Lạc Phong.

Hứa Lạc Phong? Một trong ba cây cao của ban thiết kế công trình gỗ, như vậy... Lộ Vân Phàm đâu?

An Hồng trực giác không muốn lưu lại, nhưng thấy bên người Hàn Hiểu Quân giống như có mùi thú vị. Cô cũng ngượng ngùng không dám đánh gãy sự cao hứng của anh, chỉ có thể cùng anh cùng nhau xem tiếp, nhưng lại lén lút giấu người tránh né ở phía sau Hàn Hiểu Quân.

Một bài hát hát xong rồi, Hứa Lạc Phong ngồi trở lại trong đám người. An Hồng nhìn thấy cậu ta vỗ vỗ vào bả vai một vị nam sinh, thì thầm vài câu, người kia trong nháy mắt ngồi thẳng lưng lại. Đột nhiên cậu ta, liền quay đầu lại nhìn.

An Hồng lập tức liền tiếp xúc với tầm mắt ép người của Lộ Vân Phàm.

Cùng quay đầu lại với Lộ Vân Phàm chính là một nam sinh khác đội mũ bộ đội. An Hồng biết cậu ta đại khái chính là Trình Húc, ngọn cây thứ ba rồi. Cô lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Hàn Hiểu Quân, nói: "Đi thôi, đừng xem nữa."

Hàn Hiểu Quân lại cười, anh cũng nhìn thấy này ba cái đầu nam sinh quay lại. Sau khi nhìn kỹ vài lần anh cúi đầu nói: "Cái người kia không phải là bạn học của em hay sao, chính là cái người họ Lộ đó."

"Đi thôi!" An Hồng cũng không nói lời gì nữa, cứ thế lôi cánh tay anh đi.

Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền đứng lên, huấn luyện viên bị hành động của cậu ta làm cho phát hoảng, lớn tiếng kêu: "Em kia làm cái gì vậy? Ngồi xuống!"

Lộ Vân Phàm quay đầu, cắn răng nói: "Bảo cáo huấn luyện viên! Tôi muốn ca hát!"

Sau ót của An Hồng túa đầy mồ hôi. Hàn Hiểu Quân lại nói: "Đừng đi vội, ở lại nghe một chút xem cậu ta muốn hát cái gì."

Huấn luyện viên ho khan một tiếng, nói: "Muốn ca hát thì phải giơ tay chứ, đi lên đây đi!"

Lộ Vân Phàm nghênh ngang từ trong đám người đi ra, xoay người lại, hai tay hướng trên eo xiên một cái. Ánh mắt trùng trùng nhìn vào mắt An Hồng, nhưng vẫn không quên ngửa sang Hàn Hiểu Quân đang ở bên cạnh cô một cái. Cậu ta đột nhiên liền hét lên một câu xé cổ họng: "Đại đao! Hướng trên đầu giặc ngoại xâm chém tới! Hai ba - hát!"

Hoàn toàn yên tĩnh.

Các học sinh bộc phát ra một trận cười to. An Hồng chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một con quạ bay qua kêu "quác quác". Từ xa nhìn lại, biểu cảm của Lộ Vân Phàm thậm chí còn có chút dữ tợn. Cậu ta nhìn xem phản ứng ở phía dưới, nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng nói: "Không biết hát à? Cười cái gì mà cười!"

Các học sinh cười càng lớn tiếng hơn, huấn luyện viên đi lên vỗ vỗ vào vai của Lộ Vân Phàm, vẫy tay nói: "Đi xuống đi xuống, cậu làm loạn cái gì vậy?"

Lộ Vân Phàm cong miệng lên, mi tâm đã khóa chặt ở cùng một chỗ. An Hồng cảm thấy cậu ta nhìn như dán mắt ở trên người mình, tầm mắt giống như từng lưỡi dao nhỏ vậy. Cô hiểu cậu ta rất rõ, Lộ Vân Phàm lúc này đang cực kỳ tức giận!

Tiểu lộ phi đao, lệ bất hủ phát (*), An Hồng rút cuộc không thể tiếp tục đứng lại ở nơi này nữa, cô kéo Hàn Hiểu Quân bỏ chạy tránh xa chỗ thị phi này.

(*) Tiểu lộ phi đao, lệ bất hủ phát: Dịch nghĩa: "Đường bay của dao nhỏ không thành vấn đề". Tác giả chơi chữ: Tiểu lộ phi đao vừa có nghĩa là ánh mắt của Lộ Vân Phàm nhìn An Hồng như lưỡi dao nhỏ. Vừa có nghĩa là đường bay của lưỡi dao nhỏ phi đến. Ý muốn nói: ánh mắt căm tức của Lộ Vân Phàm giống như lưỡi dao nhỏ, đầy căm tức khi nhìn thấy Hàn Hiểu Quân đứng ở bên cạnh An Hồng. Nhưng cũng chỉ là ánh mắt nhìn mà thôi, không có tác dụng gì

Hàn Hiểu Quân đi theo bên người cô, tay phải nắm hờ lại, đặt lên trên bờ môi thấp giọng cười: "A Hồng, đứa con nít này thật thú vị, có phải là em đã cãi nhau với cậu ta hay không?"

An Hồng nâng trán xua xua tay: "Anh đừng đến cậu ta nữa, xin anh đấy!"

Hàn Hiểu Quân vẫn cười đến vui vẻ: "Cậu ta không phải học cùng năm với em hay sao? Thế nào mà bây giờ mới học đại học năm nhất vậy?"

"Cậu ta thi lại một năm."

"Hả? Năm trước không thi đỗ sao?"

An Hồng quay đầu trùng mắt nhìn cậu ta, nặng nề gật đầu: "Ừ, thi tệt hết biết rồi! Hiểu Quân, miễn bàn đến cậu ta nữa. Chúng ta đi ra bên ngoài ăn một chút gì đi, em đói bụng rồi."

"Được, vậy chúng ta đi thôi." Hàn Hiểu Quân vừa đi vừa quay đầu lại nhìn đám sinh viên năm nhất ở xa xa kia vẫn còn ở đó cãi nhau. Lộ Vân Phàm

đã cúi cái đầu ngó trở lại trong đám người. Cậu ta lắc đầu lia lịa, nghĩ đến bọn nhỏ trong tháp Ivory kia thực là hạnh phúc, một đám đơn thuần vui vẻ, không có một chút phiền não áp lực nào.

Nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, Hàn Hiểu Quân lại đi công tác rồi. An Hồng cẩn thận suy xét, vẫn quyết định sẽ tới tiệm bán gà rán KFC ở bên cạnh trường học, tiếp tục làm công. Thửa dịp nghỉ dài hạn cũng có thể kiếm thêm chút tiền. Cô làm ban ngày, mỗi ngày đi một lần xe bus, một lần trung chuyển. Tổng cộng hết đến hơn 3 giờ đồng hồ để đi qua lại giữa tiệm bán gà rán KFC và tiểu khu Hòa Bình.

Có một ngày, trong tiệm có một người nữ sinh trong nhà có chuyện, liền đưa ra đề nghị đổi ca với cô. An Hồng đồng ý, liền làm việc vào buổi muộn. Sau khi chào hỏi với bà ngoại, cô nói buổi tối sẽ ngủ ở trường học.

Lúc chạng vạng tối, đúng vào thời gian cao điểm mọi người đến dùng bữa, An Hồng đứng ở trong quầy gọi com, trên gương mặt mang nụ cười chào hỏi khách hàng. Nhóm nhân viên trong cửa hàng đều loay hoay làm việc, chân không chạm đất, đứng trước khu gọi com thành hàng dài.

"Hoan nghênh quý khách đến với Quán gà rán KFC! Xin mời đến bên này gọi món!" An Hồng vừa giúp cho một vị khách hàng trước tìm chọn được đồ ăn và trả lại tiền, ngừng đầu nói đối với vị khách hàng kế tiếp, liền gặp được một con người mà lâu nay không nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74-2: Hoan nghênh quý khách đến với Quán gà rán KFC 2

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm tựa vào phía trước quầy gọi món, nở một nụ cười tươi tắn đối với An Hồng.

Cậu ta mặc một bộ T-shirt dài tay màu tím nhạt, trên vai đeo một cái ba lô hai quai, ngón tay thon dài khẽ chọc chọc lên mặt bàn.

Lúc này An Hồng mặc bộ đồng phục làm việc ngắn tay màu đỏ xen lẫn với màu lam, quần dài màu đen, đi giày da màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai màu lam. Cô ngẩng người ra một lúc, lập tức lại nở một nụ cười theo quy định nghề nghiệp, hỏi: "Xin chào ngài, xin hỏi ngài ăn tại nơi này, hay là đóng gói vậy?"

"Ăn ở nơi này!" Lộ Vân Phàm đứng thẳng thân mình lại, ánh mắt quét qua tờ thực đơn, chỉ tay vào một món, nói, "Tôi muốn Gà nguyên vị, 4 đồng."

An Hồng vừa định mở miệng hỏi cụ thể loại thịt gà nào, chợt nghe Lộ Vân Phàm nói sâu sa: "Một khối đùi gà trái, @MeBau*@ một khối đùi gà phải, một khối cánh gà trái, một khối cánh gà phải."

Khách hàng đang xếp hàng ở bên cạnh đều tròn tròn mắt.

An Hồng im lặng chỉ chốc lát, lại hỏi: "Ngài còn cần gì nữa không?"

"Không cần."

"Xin chờ một chút, tôi giúp ngài đặt bữa."

An Hồng hút vào một hơi, dứt khoát xoay người tìm cho đồ ăn như cậu ta đã yêu cầu. Cô thật vất vả tìm trong một đồng Gà đồng kia mới tìm ra những thứ trái trái phải phải mà cậu ta đã yêu cầu. Sau đó cô đặt cái khay tới trước mặt cậu ta. Lộ Vân Phàm cúi đầu quan sát một chút rồi nói: "Này cô xem này, Gà này rõ ràng không đầy đủ dinh dưỡng rồi. Đùi gà sao lại nhỏ như vậy, làm sao có thể cạnh tranh được với các hàng Gà cùng loại đây? Cô nhìn xem này, cánh gà gãy, giống như là cánh chim cút vậy."

An Hồng bình tĩnh trả lời cậu ta: điểIn C đđan C lể C quý C đđon "Thưa ngài, gà của chúng tôi đều là phù hợp tiêu chuẩn, nhưng nhất định cũng sẽ có chút khác biệt. Dù sao bộ dạng của mỗi con gà cũng không giống nhau."

"A... Được rồi, bắt quá cánh gà nhỏ như vậy, có thể tôi ăn sẽ không đủ no, vậy cho tôi thêm cái Hamburger đi."

"Loại Hamburger nào?"

"Loại Chân bảo."

"Muốn cay hay là không cay?"

"Cay, nhưng mà tôi đặc biệt thích ăn loại nước sốt ở bên trong bánh Hamburger. Phiền cô nói với bọn họ làm giúp cho tôi một cái, cho nhiều nước sốt

một chút."

"..." An Hồng nặn ra một nụ cười, "Vâng, xin chờ một chút."

Cô chờ bên kia đã bỏ thêm nước sốt vào trong bánh Hamburger để đưa ra. Khách hàng xếp hàng sau lưng Lộ Văn Phàm đã bắt đầu không vừa lòng. Có người đàn ông trung niên bắt đầu lớn tiếng ồn ào: diễn đàn lê quý đôn "Ấy này! Cậu thanh niên trẻ ơi, sao cậu lại thế này? Gọi món kiểu gì mà lè mè giống như phụ nữ vậy?"

Lộ Văn Phàm ngược mắt lên tròn trắng con mắt, không thèm để ý đến ông ta. Quản lý đi tuần tra phát hiện ra tình huống không ổn, liền chạy nhanh tới mở thêm một quầy thu ngân khác, phân tán bớt khách hàng ở phía sau Lộ Văn Phàm sang bên đó.

An Hồng nói xin lỗi đối với vị khách hàng đó, đặt bánh Hamburger lên trên khay, đưa tới cho Lộ Văn Phàm "Đã bỏ thêm nước sốt rồi."

Lộ Văn Phàm mở giấy gói ra xem xét, kêu to đầy vẻ khoa trương: "Không phải đâu! Thêm nhiều như vậy! Ghê tởm chết rồi, đổi một cái khác đổi một cái khác, có lẽ không cần phải thêm nhiều nước sốt như vậy đâu."

An Hồng há miệng rộng nhưng lại không thể thốt ra lời. Quản lý đi đến bên cạnh cô, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Nhìn xem nhân viên của các người làm ăn như thế nào thế này? Làm ra loại Hamburger thế này, diễn đàn lê quý đôn chính ông tự nhìn xem." Cậu ta ngắt cái đầu, để chiếc bánh Hamburger lên trước mặt quản lý.

Quản lý nhú mày: "Tại sao lại thế này?"

"Là khách hàng bản thân yêu cầu cho nhiều nước sốt hơn." An Hồng nhỏ giọng trả lời.

"Wey wey Wey! Cô chó có nói lung tung, rõ ràng là chính các người làm việc không tốt!" Lộ Văn Phàm vỗ bàn kêu lên, "Đổi một cái khác!"

Chủ quán không nói hai lời, vứt bỏ chiếc bánh Hamburger kia đi, một lần nữa cầm một chiếc bánh khác đưa cho cậu ta, cười nói: "Thật xin lỗi."

An Hồng cắn răng trừng mắt nhìn Lộ Văn Phàm, nghĩ rằng sao cái này cậu không phản đối đi!

Lộ Văn Phàm hài lòng đẩy lại hộp đựng chiếc bánh Hamburger, xoay chuyển tròn mắt, nói thêm: "A... Tôi còn muốn một suất khoai chiên trung, một ly Coke ướp lạnh. Khối đá phải 8 đồng, nhiều một khối thiếu một đồng đều không được."

"Xin chờ một chút!" An Hồng nổi giận, xoay người lại đưa cho cậu ta món ăn đã gọi, lúc này đây, dinendian.loqidJon, Lộ đại thiếu thấy rất hài lòng đối với ly Coke, lại đưa một miếng khoai tây chiên lên miệng.

An Hồng nhìn cậu ta tựa vào bàn bên cạnh, đương nhiên đếm từng cọng từng cọng khoai tây chiên một, miệng lẩm bẩm, trong mắt toàn là ý tứ đã thực hiện được trò đùa quái đản của mình, trên khóe miệng vẫn còn hiện mãi một nụ cười xấu xa.

"Tiên sinh, khoai tây chiên của chúng tôi coi trọng về trọng lượng, sức nặng, không coi trọng chuyện số lượng bao nhiêu cọng. Nếu như ngài cảm thấy số lượng không đủ tôi có thể giúp ngài mang cái cân đến đây." Phía sau Lộ Văn Phàm đã không còn có khách hàng nào khác nữa rồi. An Hồng nghĩ rằng, cậu muốn chơi đúng không? Được thôi! Chị đây sẽ chơi đùa cùng với cậu!

Lộ Văn Phàm nghe xong lời của cô, lắc đầu nói: "Không cần đâu! Tôi đây ta đang kiểm tra các sợi khoai tây chiên của các người thôi. Xem mỗi cọng khoai tây chiên có phải đều dính muối vào hay không. Cô có biết, khoai tây chiên mà nhạt thì không thể ăn được."

Nói xong, cậu ta ngẩng đầu lên, toét ra một nụ cười vô hại đối với An Hồng.

An Hồng thực hận không thể cầm cả cái khay coke kia đập lên trên đầu cậu ta một phát. Cô đè nén lại cơn tức giận của mình, nhỏ giọng nói: "Lộ Văn Phàm, cậu nào loạn đã đủ chưa? Ở đây tôi đang làm việc!"

"Tôi gọi đồ ăn ở đây mà, cũng không gây trở ngại gì đối với cậu hết." Lộ Văn Phàm một bộ nghiêm trang trả lời cô, lại nhìn cái gì đó ở trên khay, vỗ vỗ tay cười nói, "Được rồi, cho tôi thêm bánh quế đi!"

An Hồng làm cho cậu ta một cái bánh quế. Lộ Văn Phàm nhận lấy vừa nhìn thấy, cau mày kêu lên: "Vị này, cô là người phục vụ mới tới đúng không? Làm bánh quế khó coi muốn chết, tựa như chất đóng một đồng phân ở mặt trên thế này, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị thêm ăn của tôi, ta muốn khiếu nại!"

Bên cạnh có rất nhiều khách hàng đã sớm xem kịch vui từ nãy đến giờ rồi, xem đến chỗ này cũng đã nở nụ cười.

"Lộ Văn Phàm!" An Hồng xù lông rồi, hận không thể trực tiếp leo ra bên ngoài bàn quầy để đánh cậu ta.

Lộ Văn Phàm lại nhất quyết không tha kêu: "Tại sao gì chứ? Tiệm KFC này không tôn khách hàng làm thượng đế à? Cô chỉ là người bán hàng mà sao lại hung hăng như vậy chứ!"

Quản lý đi lại kéo An Hồng ra, nói: "Tiểu An, em trước cứ đi vào bên trong nghỉ ngơi một chút đi."

An Hồng hung hăng trừng mắt nhìn Lộ Văn Phàm, quay đầu bước đi. Lộ Văn Phàm mút một ngụm bánh quế, liếm liếm khóe miệng, nhìn bóng lưng cô thờ phỉ, vui vẻ cười rộ lên: "A, bao nhiêu tiền? Tôi đã gọi xong rồi."

Đồng nghiệp của An Hồng đến an ủi cô ở trong phòng nghỉ của nhân viên: "Đừng tức giận, đừng tức giận nữa, cực phẩm hàng năm đều có. Năm nay lại đặc biệt nhiều, đứa bé trai kia tốt xấu gì cũng là cái đại soái ca, em cứ coi như mình đang xem biểu diễn đi."

Một cô gái khác nói: "Này có phải đầu óc của vị nam sinh kia đã bị bệnh rồi không vậy, nếu đổi lại là tôi, thì tôi đã đem đồng nước đá đổ lên trên mặt cậu ta rồi, nào có người nào chịu ức hiếp như vậy chứ!"

An Hồng thờ dãi, nói: "Cảm ơn mọi người, tôi không sao, mọi người cứ đi ra ngoài đi, mau lên."

Quản lý cũng đi tới an ủi An Hồng. An Hồng nói: "Quản lý, đêm nay tôi muốn xin nghỉ, có thể chứ?"

Quản lý biết tâm tình của An Hồng không tốt, mà thời gian cao điểm để dùng cơm cũng lập tức sẽ qua, cũng gật đầu đồng ý.

An Hồng thay quần áo bản thân, khoác chiếc túi quai chéo lên lưng, đi qua cửa chính tiệm KFC. Lộ Văn Phàm đang ngồi ở cửa sổ vừa ăn khoai tây chiên, vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, cậu ta lập tức xoa xoa tay liền đuổi theo.

An Hồng nghe thấy tiếng bước chân phía sau liền ngoái đầu nhìn lại, nhất thời tức giận dễ sợ: "Bệnh thần kinh! Hôm nay đầu của cậu xảy ra vấn đề à?"

Hai tay Lộ Văn Phàm cắm vào trong túi chiếc quần jeans, nghiêng ngả đi tới, cười nói: "Chị Mạt Mạt nói cậu làm công ở đây, tôi tới kiểm tra xem cậu có làm việc xứng chức hay không!"

"Nhảm chán!" An Hồng rõ ràng không để ý cậu ta, quay đầu bước đi.

Lộ Văn Phàm nhún nhún vai, vẫn như trước, không nhanh không chậm đi theo phía sau lưng cô.

An Hồng trong lòng phiền chán, nhất thời cũng không biết mình phải đi nơi nào. Cô thể nhưng lại quên mất mình là phải trở về phòng ngủ. Cô đi dọc theo tuyến đường chính của thị trấn từ cửa tiệm KFC kia, tiếp tục đi nhanh.

Lộ Văn Phàm luôn luôn đi cùng ở sau lưng cô, giữ vững khoảng cách 5 mét đối với cô.

An Hồng buồn bực, càng chạy càng nhanh, Lộ Văn Phàm bước tiếp chân dài, luôn luôn đi theo cô.

Không biết đi bao lâu rồi, không biết đã đi qua mấy con đường, An Hồng cảm thấy chân đều đã mỏi nhừ rồi, bàn chân đi đôi giày chơi bóng cũng đã bắt đầu đau.

Bước chân của cô chậm lại, chàng trai phía sau cũng đi chậm lại.

An Hồng ngẩng đầu nhìn bốn phía. Đây là một địa phương xa lạ, cô chỉ chú ý vui đùa mà đi, lúc này đã đi mất phương hướng. Cô biết, cô đã rời bỏ phương hướng đi về trường học, đi vào chỗ sâu của thị trấn này rồi.

Cô thể nhưng lại không cảm thấy sợ hãi, có lẽ là bởi vì, cô cũng không phải chỉ một mình.

Trời bắt đầu mưa xuống, An Hồng vươn tay, trên bàn tay lập tức chạm đến mưa bụi. Cô đứng ở trong cơn mưa phún phát ngốc người, sau đó lại đột nhiên lại nhấc chân đi.

Cô càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh. Mưa cũng càng rơi xuống càng lớn, càng rơi xuống càng lớn. An Hồng đột nhiên chạy trốn ở trong cơn mưa to.

Tiếng bước chân phía sau vẫn luôn luôn không hề ngừng lại. Cho dù là trong cơn mưa to, ở trong tiếng mưa rơi "rào rào rầm rầm" bao trùm, tiếng bước chân của cậu ta khó phân được rõ ràng như trước. Khóe miệng An Hồng đột nhiên nhoẻn cười. Cô vung vẩy cánh tay, giống như chạy trong trận thi đấu bốn trăm mét vậy, kiên định chạy nhanh về phía trước.

Chạy thật lâu thật lâu, cả người cô đã ướt đẫm. Cô đứng ở một con đường có ánh đèn đường mờ ảo. Làn mưa bụi ở dưới ánh sáng u vàng phá lệ rõ ràng. An Hồng lau nước chảy trên mặt, cúi người nghỉ ngơi một lát.

Người phía sau cũng ngừng lại, An Hồng luôn luôn không quay đầu lại, mấy phút đồng hồ sau, cô lại chạy tới.

Lúc này đây, cô không thể chạy được rất xa nữa, cánh tay của cô đã bị một người nhanh chóng kéo lại.

"Ngốc à! Mưa lớn như vậy mà vẫn còn chạy!" Lộ Văn Phàm kẹp vào cánh tay An Hồng, kéo cô đi vào hướng ven đường.

"Buông tay! Buông tay! Cậu buông tay tôi ra!" An Hồng đá vào Lộ Văn Phàm, dùng sức giãy dụa, còn hung hăng cắn một ngụm lên trên cánh tay của Lộ Văn Phàm.

"Ái..." Lộ Văn Phàm đau kêu lên một tiếng đến to, dứt khoát ôm lấy eo của An Hồng, vừa lôi vừa kéo dẫn cô đến dưới mái hiên một nhà ở bên đường.

Khoảng mái hiên không rộng nhưng đã lập tức che đi cơn mưa tầm tã kia Hai người trú đây tại một lát chờ khô ráo giữa tiếng hô hấp lớn.

Lộ Vân Phàm để An Hồng đứng sát tường, hai tay chống lên tường, khiến cô không cách nào rời khỏi vòng cấm của cậu ta.

Toàn thân cậu ta cũng ướt đẫm, trên tóc chải một bên đọng nước mưa, một đôi mắt đen nhánh lóe lên ngọn lửa, nhìn chăm chăm vào cô gái ở trước mặt.

An Hồng xoay đầu đi, không muốn đón nhận ánh mắt của cậu ta. Lộ Vân Phàm dần dần bình phục hô hấp, thấp giọng nói: "Cậu còn có thể chạy được nữa hay không?"

"..."

"Nhưng mà tôi sẽ đuổi cậu đến tận cùng." Cậu ta tạm dừng một lát, còn nói, "An An, cho dù cậu có chạy đến đâu thì tôi cũng vẫn có thể đuổi theo cậu."

"Lộ Vân Phàm, tôi đã từng nói với cậu rồi, tôi không thích cậu." An Hồng rốt cục nổi lên dũng khí xoay mặt trở lại, nhìn thẳng vào cậu ta.

Khoảng cách gương mặt của hai người rất gần rất gần. Trên con đường này đèn đường rất thưa thớt, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy rõ lẫn nhau ở trong ánh sáng mờ mịt, cảm nhận hơi thở và nhịp tim đập kịch liệt lẫn nhau.

Lộ Vân Phàm không có lên tiếng, cậu cứ nhìn gương mặt ướt sũng của cô gái ở trước mặt. Bộ ngực đầy đặn của cô đang dán lên thân thể cậu ta. Trong lòng cậu ta nhảy dựng lên, hầu kết chuyển động, ánh mắt cũng trở nên mềm dịu. Đột nhiên cậu ta liền ghé sát mặt tới gần...

Thế nhưng mà cậu ta chỉ là hôn được gò má của An Hồng, cô đã xoay mặt đi sớm một bước.

Lộ Vân Phàm nhắm mắt lại. Tay cậu ta nắm chặt thành quyền, dùng sức để ở trên tường, cậu ta nghe được bản thân đè nặng lên yết hầu hỏi: "An An, có phải cậu vẫn còn đang thích... Hàn Hiểu Quân hay không?"

An Hồng cúi đầu, thật lâu về sau, cô mới gật đầu nói: "Đúng thế!"

Lộ Vân Phàm chỉ cảm thấy ngọn lửa vừa cháy lên trong lòng, bỗng chốc đã bị cơn mưa xối xả như trút nước kia, tưới ướt đến tắt ngấm.

Phảng phất, hết thấy lại nhớ tới thừa ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75-1: Lộ Vân Phàm uống quá nhiều.

Editor: Mẹ Bầu

Khi trở về nội thành thành phố J, An Hồng đã ngủ thiếp đi trên taxi.

Đi làm liên mấy giờ, lại chạy liên tục đến mấy ki lô met ở trên đường như vậy, cô thật sự mệt muốn chết rồi.

Thân thể của cô nghiêng lệch trên chỗ tựa lưng ở ghế ngồi xe taxi, đầu dần dần rũ xuống. Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn xem cô, sau đó duỗi thẳng cánh tay liền vây cô ở trong ngực mình, để cho đầu cô đặt ở trên vai trái của bản thân.

Lộ Vân Phàm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Mưa vẫn cứ rơi giọt giọt tí tách không ngừng như trước, không có ý tứ ngừng nghỉ. Cảnh vật ngoài cửa sổ se lóe lên lại mờ đi, tâm tình của cậu ta lại rõ ràng gần như trong suốt.

Cậu ta cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh mình, cô ngủ cực kỳ sâu, khuôn mặt trầm tĩnh, @MeBau*@ hàng lông mi dài dài không hề động đậy, trên tóc vẫn còn vương lại những giọt nước mưa. Cậu ta đưa tay phải ra phất phất những giọt nước trên tóc cô rơi xuống, trong lòng thờ dài một hơi.

Cô vậy mà lại thừa nhận mình vẫn còn thích Hàn Hiểu Quân. Nghĩ đến việc này, Lộ Vân Phàm đã cảm thấy cơn tức lại bốc lên trên đầu đến dựng tóc. Cậu ta cắn chặt răng, tay phải siết thành quyền đập một cái xuống đệm lót ghế ngồi, nhìn gương mặt của An Hồng đang ngủ đến vô tâm vô sự. Cậu ta hận không thể đập cho cô tỉnh lại, lớn tiếng hỏi cô một chút, đến tột cùng trong đầu cô đã nghĩ như thế nào.

Việc này, trong phim thần tượng Đài Loan, Hàn Quốc luôn làm như vậy. Mặc dù Lộ Vân Phàm chưa từng xem cụ thể nó như thế nào, nhưng cậu cũng biết trong đó đại khái là như thế.

Bình thường chính là chuyện khúc mắc tình cảm giữa hai nam hai nữ. Lộ Văn Phàm cảm thấy hoang mang, diện·dan·le·quy·don·com Có lẽ là ở trong câu chuyện của cậu ta, cậu ta chính là người nam số 2 kia? Cho dù cậu ta có nỗ lực làm nhiều hơn nữa, dù có moi tìm móc phôi đối với người nữ kia như thế nào, cũng đều không thể bằng được người nam số 1 đã được định trong số mệnh kia!

Lộ Văn Phàm nhếch mép cười khổ, lại cúi đầu xuống nhìn An Hồng. Cô chính khẽ nhủ mảy, giật giật thân mình rúc sâu vào trong lòng cậu ta một chút. trong lòng Lộ Văn Phàm thấy ấm áp, ôm sát vai cô, nhắm mắt lại ngửi hương vị trên tóc của cô. Hương vị nhàn nhạt của cô hòa lẫn với mùi vị của nước mưa, đột nhiên cậu ta liền xác định được trong lòng mình rồi.

Ở trong từ điển của cậu ta, cho tới bây giờ đều không có cụm từ "Buông tay" vật mà cậu ta cần tìm, cho tới bây giờ chưa từng bao giờ không chiếm được.

An Hồng ngủ một giấc thật thoải mái, thân thể mỗi một giống như được tựa vào một bến cảng ấm áp. điễn ㄟ đđần ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn Trong sự chuyển động rung rung, có cảm nghĩ cứ một mực nằm ngủ như vậy, cũng không cần tỉnh lại. Thẳng đến khi có một giọng nói trầm thấp ở bên tai gọi cô.

"An An, An An, đến nơi rồi, cậu tỉnh lại đi."

An Hồng mở to mắt, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lộ Văn Phàm gần trong gang tấc, cô sợ tới mức vội vàng lui về sau, thiếu chút nữa thì đụng vào cửa xe, Lộ Văn Phàm một phen ôm hông của cô, cười nói: "Ngủ đến choáng váng kia à? Đến nhà cậu rồi."

Đến lúc này An Hồng mới phản ứng kịp, nhìn xuyên qua cửa sổ xe, cô phát hiện xe đã dừng ở tiểu khu Hòa Bình. Cúi đầu nhìn cánh tay của Lộ Văn Phàm đang ôm thắt lưng của mình, cô mới ý thức được, dọc theo đường đi, cô đã ngủ ở trong lòng tiểu tử thối này, nhất thời mặt liền đỏ rực lên.

Lộ Văn Phàm nói cánh tay của mình ra, cùng An Hồng trước sau xuống xe. Mưa chỉ còn rơi lất phất. Lộ Văn Phàm gỡ gỡ mái tóc ướt sũng tóc, chỉ tay lên trên lầu nói: "Cậu lên trước đi, tôi chờ đến khi phòng cậu có đèn sáng lên thì tôi đi."

"Ừ." An Hồng cúi cái đầu không dám nhìn Lộ Văn Phàm. Cô liền nhớ lại những lời nói lúc trước mình đã nói ở trước mặt Lộ Văn Phàm. Hiện giờ đối mặt với cậu ta thế này cô thực sự có chút không được tự nhiên.

Cô bước đi về phía hàng hiên, Lộ Văn Phàm gọi với theo ở sau lưng cô: "An An."

An Hồng xoay người lại nhìn cậu ta. Lộ Văn Phàm chỉ chỉ vào mái tóc của mình, nói: "Khi về đến nhà thì phải tắm rửa gội đầu ngay lập tức nhé! Bị mốc mưa thế này rất dễ dàng bị cảm mạo đó."

"Được rồi." An Hồng gật đầu, lại bỏ sung thêm một câu, "Cậu cũng vậy, nhanh về nhà đi, đừng chậm trễ."

Lộ Văn Phàm cười lại chỉ chỉ lên lầu ba, rồi sau hướng An Hồng phát phát tay chào.

Sau khi An Hồng vào nhà, cô chạy nhanh đến gian phòng của mình bật đèn lên, cô đẩy cửa sổ kính ra nhìn xuống. Lộ Văn Phàm đã mở cửa xe taxi, ngồi vào trong xe, hạ cửa kính xuống trước rồi. Cậu ta lại ngẩng đầu nhìn ngược mắt nhìn lên trên lầu, đón nhận ánh mắt của An Hồng. An Hồng nhìn thấy cậu ta lại vẫy tay, tiếp theo liền kéo cửa kính lên. Xe taxi chạy ra khỏi tiểu khu ở trong màn đêm.

An Hồng đóng cửa sổ lại, cảm thấy đầu óc mình rất loạn. Lộ Văn Phàm nói trắng tâm tư của mình ra dễ hiểu như vậy, thế nhưng từ đầu đến cuối cô lại không thể rõ ràng.

Tất cả chuyện này, đến tốt cùng là đã có chuyện gì xảy ra đây? Hồi nhớ cậu nhóc thối này luôn luôn đối chọi gay gắt với mình, kết quả là, không biết từ khi nào thì cậu ta bắt đầu thay đổi, lại nổi lên tâm tư đối với mình như vậy? Hơn nữa, chính xác là sau khi mình đã cự tuyệt mấy lần, vì sao cậu ta còn có thể bám riết không tha như thế? Cuối cùng chính là, cậu ta đã dùng hết sức lực như thế, sẽ phải làm cho tới khi nào thì mới có thể ngừng lại.

An Hồng hi vọng, đây chỉ là tâm huyết dâng trào đầy mơ mộng của một chàng trai trẻ mà thôi.

Sau kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, cuộc sống, học tập của cô lại trở về theo đúng quỹ đạo. An Hồng và Từ Mạt Mạt gần như là hình với bóng. Vương Lực Bồi thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện ở bên người cô. Cậu ta càng trở nên thêm ân cần, chân chính xem như hỏi han ân cần đối với An Hồng, nhưng mà An Hồng đối với cậu ta vẫn cứ lạnh nhạt như trước.

Vương Lực Bồi nói, tháng mười một cậu ta sẽ phải bắt đầu phải chạy tuyển dụng rồi. Đối với vấn đề này, An Hồng ngược lại, lại nguyện ý tán gẫu thêm cùng với cậu ta nhiều hơn. Cô đã từng đặt ra rất nhiều kế hoạch đối với tương lai của mình. Tuy rằng mẹ cô đã nói có thể cho cô đi du học, nhưng An Hồng chưa bao giờ nghĩ tới như vậy. Cô không muốn làm tăng thêm gánh nặng kinh tế cho mẹ và bác sĩ Tiêu. Bởi vậy, cô nghĩ kỹ đường ra cho mình chính là sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, liền trực tiếp đi làm, hoặc là tiếp tục thi nghiên cứu sinh.

Hàn Hiểu Quân hàng tháng đều sẽ trở về nhà vài ngày, anh là quản lý của công trường ở ngoài tỉnh, công việc cực kỳ bận rộn, áp lực cực kỳ lớn. Mỗi lần anh đi về đều cũng rất vội vàng. Nhưng anh vẫn cố gắng để dành thời gian để đến trường đại học Z để gặp mặt An Hồng một lần. Hai người lại cùng nhau ăn một bữa cơm, tâm sự tình hình gần đây.

Mấy tháng qua, An Hồng và Hàn Hiểu Quân đều dùng hình thức kết giao như vậy. Bình thường, bọn họ gần như không gọi điện thoại, hay nhắn tin cho nhau. Dần dần An Hồng đã thành thói quen. Mỗi lần gặp gỡ với Hàn Hiểu Quân cô đều có cảm giác hết sức thân thiết, sẽ không vì thời gian và khoảng cách cách trở mà tình cảm trở nên xa cách. An Hồng cũng có thể cảm giác được tâm tình của Hàn Hiểu Quân. Mỗi lần gặp mặt cùng cô, anh đều rất vui vẻ, phảng phất như khi ở trước mặt An Hồng, thì anh có thể buông lỏng rất nhiều tâm sự, làm cho bản thân trở lại vui vẻ tiêu sái.

Đây là cô lần đầu tiên có tiếng cũng có miếng cùng gặp mặt cùng với Tam cây. Lộ Vân Phàm cười giới thiệu với An Hồng Thọ tinh công (*) Hứa Lạc Phong, nói: "Kỳ thực đã sớm biết nhau rồi, đừng không? Ha ha ha ha ha..."

(*) Thọ tinh công: Nghĩa đen: Ngôi sao sống lâu. Cụm từ này thường được dùng với nghĩa bóng: Người được chúc thọ - đối với người cao tuổi, người được mừng sinh nhật – đối với người trẻ tuổi.

An Hồng có chút không được tự nhiên, bởi vì cô cảm thấy ánh mắt của Hứa Lạc Phong nhìn cô tỏ vẻ cũng không được thân thiết.

Vài năm không gặp nhau, thiếu niên áo trắng lúc trước chạy trốn ở trong màn đêm, lúc này đã trở nên chín chắn hơn rất nhiều. Bất quá ngoại hình của cậu ta thì vẫn xuất sắc như trước, làn da trắng nõn, gò má gầy yếu, ngũ quan xinh đẹp, tóc mái đen nhánh xòa xuống ngang trán che đi hàng lông mày. Diễn~đàn~le~quy~đoan Một đôi mắt phượng hẹp, dài lộ ra vẻ lạnh lùng. Đối mặt với An Hồng, cậu ta chỉ mỉm môi gật gật đầu, không nói không rằng rút bìa cho cô.

Nhưng là Trình Húc thì vẫn luôn luôn mỉm cười, An Hồng nhìn cậu ta, chung quy có cảm giác như mình đã từng gặp ở đâu đó thì phải. Lộ Vân Phàm thấy bộ dạng cô trầm tư suy nghĩ, liền cười cười, vỗ vào đầu của cô: "Thật ngu ngốc, trí nhớ của cậu thật kém, A Húc là con trai của bác sĩ Trình đó. Hồi chân tôi bị gãy xương, lúc ấy bác sĩ Trình đã trị thương cho tôi, nhớ ra được chưa?"

An Hồng bừng tỉnh nhớ ra. Cô nhớ tới một đêm kia ở trong một phòng khám bệnh nhỏ, người thiếu niên thanh tú này đã đi theo bên cạnh bác sĩ Trình. Hóa ra đó chính là Trình Húc. Cô chào hỏi với bọn họ, lại phát hiện trong ghế lô còn có khác mấy cô gái và mấy cậu con trai khác. Lộ Vân Phàm lại nhát nhát giới thiệu cô với mọi người. Cô đã biết bọn họ đều là bạn học cùng lớp của Hứa Lạc Phong, có lẽ là bạn thân của Lạc Phong.

Mọi người bắt đầu ăn uống, An Hồng kinh ngạc phát hiện ra, ngồi vây quanh bên người Hứa Lạc Phong là hai cô gái xinh xắn, thoạt nhìn đều thấy có vẻ rất thích cậu ta.

Hai người bọn họ đối Hứa Lạc Phong vô cùng thân thiết. Thay phiên nhau nghiêng cái đầu thấp giọng nói chuyện cùng với cậu ta. Nhưng cũng có lúc giữa hai bọn họ lại tranh đấu với nhau gay gắt. Khi nói chuyện như cặp thương cặp gậy theo vậy, hận không thể cách chức được đối phương dẫm xuống dưới chân mình... An Hồng thật chịu không sao nổi cảnh tượng như vậy. Cô nhìn Hứa Lạc Phong, cậu ta vẫn bình thản thoảng lại nói vài lời cùng với Lộ Vân Phàm và Trình Húc.

An Hồng uống bìa, lặng lẽ nhìn Lộ Vân Phàm ở bên người. Nhìn cậu ta thật cao hừng, thần thái trên mặt đầy phấn khởi, một bên uống bìa, một bên lớn tiếng nói đùa cùng Trình Húc, thảo luận trận thi đấu bóng đá thế giới buổi chiều.

An Hồng cảm thấy có chút nhàm chán. Một bàn này, trừ bỏ Lộ Vân Phàm ra, thì cô gần như cũng không quen biết ai hết. Ngồi đối diện với Hứa Lạc Phong vẫn thường xuyên âm thầm nhìn cô, nhìn đến mức lông tơ trên người cô đều dựng đứng hết lên. Cô dứt khoát chỉ lặng yên một mình chụp đĩa dưa chuột để ngay giáp trước mặt, đưa lên miệng ăn. Thẳng đến lúc móng vuốt của Lộ Vân Phàm đập một cái lên trên vai của cô, cười hi hi ở bên tai cô, thấp giọng than thở, thì lúc này An Hồng mới chú ý tới - Lộ Vân Phàm đã uống quá nhiều.

Lộ Vân Phàm tửu lượng kém, An Hồng hiểu sâu sắc vấn đề này. Cô phát hiện cậu ta ngồi đã có chút không vững, gò má ửng hồng, ngay cả hơi thở cũng đều mang theo mùi rượu nồng đậm.

Cô hỏi Trình Húc: "Cậu ta uống được bao nhiêu rồi?"

"Không có nhiều, có hơn một bình thôi mà."

"Hả?" An Hồng kêu lên kinh hãi, bàn tay đỡ vào lưng Lộ Vân Phàm, "Cậu ta không thể uống nhiều như vậy được đâu!"

"Không sao đâu, hôm nay được dịp cao hứng." Trình Húc lơ đãng, lại tiếp tục rót rượu cho Lộ Vân Phàm, "Nhiều người ở đây như vậy, sợ cái gì! Cùng lắm thì lát nữa vác cậu ta trở về phòng ngủ là được."

"..." An Hồng không nói gì, thấy Lộ Vân Phàm thần chí đã có chút không rõ, nói năng đã đến độ hồ ngôn loạn ngữ (*) rồi, cô nhẹ nhàng nói, "Này, cậu không sao chứ?"

(*) Hồ ngôn loạn ngữ: câu thành ngữ chỉ người say rượu nói năng lung tung lộn xộn

"Không có việc gì... Ách..." Lộ Vân Phàm đánh ợ hơi rượu, quay đầu nhìn sang An Hồng, hí mắt lại cười rộ lên, "An An, cậu ở đây à? "

Tay cậu ta lại lại ôm lấy vai của An Hồng, siết lại thật chặt. An Hồng làm thế nào cũng không thể tránh ra được. Chính là, Lộ Vân Phàm đã là một chàng trai trưởng thành rồi. Cậu ta cao một mét tám lăm. Chỉ có cái đầu cao, tuy rằng vẫn gầy gò như trước, nhưng cánh tay so với vài năm trước đã vững chãi, trắng kiện hơn rất nhiều.

An Hồng rõ ràng không tránh ra nổi, cô vỗ lưng của cậu ta, lo lắng hỏi: "Cậu muốn ói ra thì cứ nói, tôi sẽ dìu cậu đi ra ngoài."

"Tôi... Không cần... ới, tôi... không có say !" Lộ Vân Phàm lớn miệng nói chuyện, thế nhưng một lát sau đã đứng dậy lác la lác lư đứng lên, nói, "Đi... Đi đến toilet."

An Hồng quay đầu lại nhìn cậu ta chống tay lên tường, nghiêng ngả chao đảo đi tới. Cô cầm khăn giấy cùng một ly trà chạy nhanh đuổi theo.

Toilet của nhà hàng nhỏ thật đơn sơ. An Hồng chờ ở trên hành lang ngoài cửa toilet nam, một hồi lâu mới thấy Lộ Vân Phàm mở cửa đi ra. Cậu ta

nhìn thấy An Hồng, nhếch miệng cười ngây ngô: "Tại sao... sao cậu lại đến đây?"

"Cậu đã ới ra chưa?" An Hồng đưa khăn giấy cho Lộ Vân Phàm lau mặt. Cậu ta dùng nước lạnh tạt lên mặt, làm cho cả một đầu đầy những nước, làm cho cả mái tóc đều bị ẩm. Đầu tháng tháng 11, nhiệt độ không khí đã hạ thấp hơn. An Hồng sợ cậu ta sẽ bị cảm lạnh.

"Không có." Lộ Vân Phàm thấp giọng cười, một phen liền đưa tay kéo An Hồng qua, dùng tay vây cô vào trong lòng.

"Này! Buông tay!" An Hồng nghĩ rằng, tiết mục này chắc chắn là cậu ta đã phải diễn đến vài lần rồi!

"An An..." Lộ Vân Phàm nấp khếp hờ nhìn cô gái nhỏ ở trong lòng. Ánh mắt cậu ta mềm dịu đến độ tựa như có thể có thể tràn ra nước. Cậu ta thấp giọng nói, "Tôi chỉ biết rằng nếu tôi như vậy cậu sẽ lo lắng cho tôi."

"Cậu đừng có giả vờ nhé!" An Hồng buồn bực.

Lộ Vân Phàm không đáp lại đối với cô, chỉ tiếp tục cười, gương mặt lộ ra trắng hồng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Tay trái của cậu ta ôm lấy eo của An Hồng, tay phải chiếm lấy cằm của An Hồng, ngón tay cái lướt qua môi của cô, cậu ta nhẹ nhàng mà nhắm hai mắt lại. Mắt thấy cậu ta sẽ hôn mình, An Hồng đột nhiên nâng tay trái lên, hất cả một ly trà lên trên mặt của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Yes! Thực đã nghiền!

Editor: Mẹ Bầu

Trong nháy mắt động tác của Lộ Vân Phàm tạm dừng lại, thân thể cũng trở nên cứng ngắc. Cậu ta cau mày, thật lâu về sau mới mở to mắt nhìn chăm chú vào An Hồng.

"An An, vì sao rốt cuộc cậu cứ phải đối xử với tôi như vậy?" Trên mặt của cậu ta những giọt nước cứ nhỏ xuống, ánh mắt thâm trầm như đòi mạng.

"Lộ Vân Phàm, tôi đã từng nói với cậu rất nhiều lần rồi..."

"An An!" Cậu ta lớn tiếng kêu, "Trước kia chính cậu là người đã hôn tôi trước đó, cậu đã quên rồi sao?"

"Tôi..."

"Khi đó cậu cũng không uống rượu kia mà?" Lộ Vân Phàm cong miệng lên, hỏi "An An, rốt cuộc phải như thế nào thì cậu mới sẽ thích tôi?"

"Lộ Vân Phàm, tôi sẽ không thích cậu đâu!" An Hồng trừng mắt nhìn cậu ta, cô vẫn ở trong lòng cậu ta như cũ, không thoát thân ra được.

"Vì sao?" Lộ Vân Phàm cắn răng hỏi, die,n;da.nlze.qu,ydo/nm "Tôi sa ra đã kém Hàn Hiểu Quân ở chỗ nào hả ?"

Vấn đề này được hỏi lên, tựa như lời thoại chưa xốt trong phim nhiều tập chiếu lúc tám giờ đúng vậy. Lộ Vân Phàm ở trong lòng khinh bỉ chính bản thân mình, nhưng chính bản thân cậu ta thật sự cũng không rõ ràng được. Rất nhiều lần, cậu ta đều cảm thấy ánh mắt của An Hồng nhìn cậu ta không giống như kiểu của người ở bậc bề trên. Cô sẽ cười với cậu ta, trên đường qua lại ở trong trường học nhưng khi cô hứng trí bùng bùng sẽ nói chuyện

phiếm cùng với cậu. Cô cũng không chút phản cảm mà dựa vào ở trong lòng cậu ta để ngủ. Cô cũng quan tâm đến bản thân cậu. Bọn họ từng đã ôm ấp, từng đã dắt tay... Mà quan trọng nhất chính là, tại cái ngày mùa hạ dưới ánh mặt trời gay gắt hôm ấy, cô đã chủ động hôn cậu.

Khi đó Lộ Vân Phàm đã cao hứng đến độ giống như sắp bay lên đến trời xanh rồi. Thế nhưng là từ đó về sau, cậu ta lại lần lượt gặp được sự đả kích, làm cậu ta cảm thấy những thầy ngọt ngào tốt đẹp từng đã phát sinh trước đó, hết thảy đều là một hồi ảo mộng hư không !

Cậu ta ngã vào An Hồng di-ễn-đàn-lê-quy-đôn vì cậu ta đã giăng bẫy cô. Thế nào mà mọi nỗ lực đều không đem lại được kết quả gì vậy.

Nghe thấy vấn đề Lộ Vân Phàm đưa ra, An Hồng cảm thấy phiền chán. Cô trả lời cậu ta: "Cái đó không chút liên quan đến Hàn Hiểu Quân. Tôi cũng không có cùng với anh ấy! Chính là... Lộ Vân Phàm à, hai chúng ta thật sự không hề thích hợp với nhau!"

"An An..."

"Lộ Vân Phàm cậu đủ rồi đấy! Làm sao da mặt của cậu lại dày như thế chứ! Cậu cho là bộ dạng của cậu đẹp trai, vóc dáng cậu cao ráo, trong nhà cậu có tiền, như vậy thì mọi cô nương đều sẽ phải vây quanh chuyển động quanh cậu hay sao? Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không thích cậu, không thích cậu, không thích cậu! Rõ chưa? Trước kia tôi không thích cậu, về sau này cũng sẽ không thích cậu! Rốt cuộc là cậu có hiểu điều đó hay không hả? Tôi đã nói với cậu rồi, hai chúng ta không cần phải liên lạc lại với nhau, làm sao cậu vẫn cứ dây dưa không dứt, cứ quẩn quýt lấy tôi như vậy chứ? Tôi... Tôi lớn hơn cậu những 2 tuổi kia đấy! Những 2 tuổi kia! Tôi cũng đã sắp hai mươi tuổi rồi! Cậu vẫn còn chưa trưởng thành đâu! di-ễn-đàn-lê-quy-đôn Cậu nói xem, hai chúng ta có thể đến với nhau được hay không? Cậu hãy tỉnh táo lại đi có được không? Tôi... Tôi lúc đầu hôn cậu như vậy... là do đầu óc của tôi đã bị ngập nước, có được không? Tôi nói lời xin lỗi đối với cậu, tôi đã có lỗi cậu, tôi đã sai lầm rồi! Lộ Vân Phàm, tôi xin cậu đấy, cậu hãy bỏ qua cho tôi đi!"

An Hồng nhất cổ tác khí (*) nói một mạch hết lời. Cô có chút kích động, thờ phỉ phò nhìn chàng trai trẻ trước mặt.

(*) Nhất cổ tác khí: Dịch nghĩa: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Nguồn gốc của câu này trích trong "Tả Truyện" Trang Công thập niên: “phu chiến, dùng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt” - Khi đánh trận dựa vào dùng khí, đánh một tiếng trống, dùng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dùng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dùng khí không còn. Sau này câu nói đó thường dùng để chỉ nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Nhẹ nhàng vùng vẫy, rốt cục An Hồng cũng rời ra khỏi ngực của Lộ Vân Phàm, lui về phía sau mấy bước.

Lộ Vân Phàm cũng lui về phía sau mấy bước. di-ễn-đàn-lê-quy-đôn Cậu ta dựa lưng vào trên vách tường, nghiêng cái đầu sang bên nhìn An Hồng, ánh mắt tiêu điều lạnh lẽo, giống như đang nhìn một người không quen biết.

An Hồng cảm giác lời nói của mình vừa rồi có chút nặng nề. Không thể phủ nhận, những năm gần đây, Lộ Vân Phàm đã mang đến cho cô rất nhiều rất nhiều sự vui vẻ, suy xét tỉ mỉ, sự vui vẻ này cũng không kém một chút nào, so với những vui vẻ mà Hàn Hiểu Quân mang đến cho cô. Thế nhưng mà, cô chính là vẫn cố chấp cho rằng, cô và Lộ Vân Phàm, hai người không phải là người cùng một thế giới.

Còn có một chút cô vẫn còn dấu vết ở trong lòng mà không nói ra... Cô luôn luôn không chưa từng bao giờ nói với Lộ Vân Phàm mà kỳ thực, cô cũng chưa từng nói với bất kỳ ai.

Nhà cậu ta có căn phòng lớn. Phòng của cậu ta rộng mở ánh sáng sáng ngời, cậu ta có Piano, khi đi du lịch, cậu ta có ảnh lưu niệm ở các nơi trên thế giới. Nhà cậu ta có xe hơi màu đen, cậu ta đeo đồng hồ dạ quang phát sáng lấp lánh. Toàn thân cậu ta phục sức toàn hàng hiệu. Cậu ta thường đùa với chiếc điện thoại di động có giá trị tới hơn bảy ngàn đồng. Cậu ta mang tới trường học chiếc Laptop có giá hơn vạn đồng. Bản lĩnh toàn năng của cậu ta ta cũng đứng trong top 10, tuổi của cậu ta, thành tích của cậu ta, ý nghĩ thông minh cậu ta, hết thảy hết thảy đều là của cậu ta.

Cô và cậu ta, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, cũng không phải là người cùng một thế giới.

Cái gì mà “Vườn sao băng”, tất cả đều là gạt người! Đạo Minh Tự và Sam Thái, bọn họ làm sao có thể sẽ có tương lai tốt đẹp được.

Cho tới bây giờ An Hồng cũng không tin câu chuyện cổ tích về Cô bé lọ lem. Cho dù trong lòng có một chút ý nghĩ man nha như vậy, cô cũng sẽ bóp chết ngay từ trong trứng.

Lộ Vân Phàm vẫn một mực không nói năng gì. Cậu ta dần dần cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân của mình.

An Hồng nhìn bộ dáng của cậu ta, nói: "Tôi đã nói xong rồi, bây giờ tôi đi về trước, cậu ngồi lại một lát nữa, nhớ uống ít rượu thôi."

Nói xong cô đi trở về ghế lô cầm lấy túi, chào hỏi với Hứa Lạc Phong và Trình Húc xong liền rời đi.

Khi đi ngang qua hành lang, cô phát hiện Lộ Vân Phàm vẫn cứ đứng dựa lưng vào tường như vậy. Thân hình cao cao gầy gầy, cậu ta tuổi trẻ lại anh tuấn, nhưng lúc này tinh thần lại uể oải, mặt không chút biểu cảm, đôi mắt nhìn tựa như đã mất đi tiêu cự vậy, không biết đang nhìn về nơi nào.

An Hồng lặng yên đi qua trước mặt cậu ta, cậu ta vẫn như trước, không hề nhúc nhích.

Đêm nay, Lộ Vân Phàm uống đến say mềm, bất tỉnh nhân sự, sau đó được Trình Húc vác trở về phòng ngủ.

Ghé vào trên lưng Trình Húc, nước mắt Lộ Vân Phàm len lút rớt xuống, chỉ là... Không có ai phát hiện ra.

Lộ Văn Phàm lại biến mất lần nữa.

Thình thoảng An Hồng cũng nhìn thấy cậu ta ở trong trường học. Mỗi lần nhìn thấy nhau, ánh mắt của cậu ta đều nhìn về phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua. Có đôi khi, cậu ta nói giỡn đùa vui cùng với Hứa Lạc Phong hoặc Trình Húc ở bên người. Chỉ là... sẽ không bao giờ còn quay đầu lại liếc mắt nhìn An Hồng một cái nữa.

Trong lòng An Hồng có chút hơi thất lạc, bất quá đây chẳng phải là kết quả mà cô đã mong muốn hay sao? Hai người dây dưa với nhau lâu như vậy, lúc này đây, cuối cùng cũng đã triệt để nói rõ.

Cô tiếp tục giữ cuộc sống bình thản của bản thân mình. Học tập, làm công, ăn cơm, ngủ, chỉ có điều là, mỗi lần cô một mình ngồi ở trên xe bus công cộng để về nhà, khi tan tâm đi ra khỏi tiệm gà rán KFC, khi đối mặt với ngã tư đường lúc đêm khuya trống trải, ở trong lòng An Hồng lại sẽ nhớ tới người kia.

Cô thường xuyên nhìn chằm chằm vào vị trí bên cửa sổ ở trong tiệm gà rán KFC. Đó là vị trí của Lộ Văn Phàm, cậu ta chung quy chỉ thích ngồi ở đằng kia, một bên làm bài, một bên cắn Hamburger, uống cola, một bên ngẩng đầu hướng về phía quầy gọi cơm nhìn An Hồng ở trong đó mà cười.

Hiện tại, chỗ kia vắng vẻ trống không.

An Hồng lắc lắc đầu, nỗ lực quên hết thầy những gì về cậu ta.

Đạo Minh Tự nên đi tìm một cô gái giống như Hà Nguyên Tư mới đúng. Tương lai Sam Thái hẳn là cần phải ở cùng nhau với Trần Thanh. Đây chính là logic của An Hồng.

Đào mất thu đi đông lại. Đã tiến đến lễ Giáng Sinh.

Vương Lực Bôi tìm được một đơn vị để thực tập, là một công ty chứng khoán. Đêm giáng sinh ngày đó, cậu ta mời An Hồng đi ăn cơm, An Hồng cự tuyệt, Vương Lực Bôi nói coi như là chúc mừng cậu ta tìm được công tác, cậu ta lập tức phải bắt đầu đi làm, không thể có nhiều thời gian để gặp mặt cùng với An Hồng, hi vọng An Hồng có thể nể mặt cậu ta.

An Hồng đành phải đi đến cuộc hẹn. Cô hẹn với Vương Lực Bôi cô sẽ đợi ở tại cửa sau của trường học.

Đã là mùa đông, lá ở trên hàng cây bên đường đều đã rụng hết. An Hồng bọc người trong chiếc áo lông màu đen đứng ở phía sau cửa để chờ. Cô hoàn toàn không hề trang điểm, mái tóc dài vừa chạm vai tùy ý để xõa ra. Trên cổ cô quây quanh một chiếc khăn quàng cổ bằng len dài, thật dày len.

An Hồng vốn tưởng rằng đây chỉ là một bữa ăn cực kỳ bình thường nhất. Nhưng khi Vương Lực Bôi xuất hiện, đầu cô liền nổ tung "ầm" một chút.

Vương Lực Bôi ăn mặc đặc biệt chính thức. Một thân âu phục màu đen, giày da đen lau đến khi bóng loáng, trên tóc còn vuốt nhẹ ít keo. Nhìn bộ dạng của cậu ta thật sự có chút chức trường thành phần, mang bộ dạng một thành phần trí thức. Nhưng quan trọng nhất chính là trên tay cậu ta đang cầm hồ hững một bó hoa Hồng thật to.

Nhìn gương mặt có chút ửng hồng của Vương Lực Bôi đang đi tới hướng về bản thân mình, An Hồng sợ tới mức muốn bỏ chạy.

Vương Lực Bôi đi đến trước mặt cô, gãi gãi đầu cười nói: "Hôm nay nhân dịp ngày lễ,... Tôi tặng cho em."

Nhìn thấy bó hoa Hồng to tướng đưa tới trước mặt mình, An Hồng đã hoàn toàn bị choáng váng. Cô cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ dồn về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tôi nghĩ tôi rất nhớ cậu

Editor: Mẹ Bầu

"An An, cậu đi đâu vậy?"

"An An, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, hôm nay là đêm Giáng sinh đó!"

"Ngao ngao oa, đau quá! Tại sao cậu lại đá tôi chứ!"

"An An, bên ngoài trường học mới có một nhà mở quán bán bún đó. Cậu có muốn đi ăn thử xem thế nào hay không?"

"An An... Có phải là cậu tức giận hay không?"

An Hồng đi nhanh ở trên đường đi, Lộ Vân Phàm thì tựa như một cái kẹo mè xừng dính vào bên người cô vậy. An Hồng làm thế nào cũng không dứt ra khỏi cậu ta được. Cô dứt khoát coi cậu ta lúc này như không tồn tại, trong người buồn bực, đầu cúi xuống một mực đi về hướng phòng ngủ ký túc xá. Lộ Vân Phàm làm thế nào cô cũng không phản ứng lại. @MeBau*@ Cậu dứt khoát bồng chốc nhảy tới trước mặt An Hồng. An Hồng kịp thời phanh chân lại, mới không làm cho mình bị va vào bức tường thịt kia.

"Này! Cậu giận thật đấy à?" Hai tay Lộ Vân Phàm chắp sau lưng, cúi gập thắt lưng đánh giá về mặt của An Hồng: "Không phải là cậu đang khóc đó chứ?"

"Cậu mới khóc đó!" An Hồng giương mắt trừng cậu ta, nổi giận đùng đùng.

"Cậu làm gì mà tức giận như vậy chứ?" Lộ Vân Phàm sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng than thở, "Cậu hôn tôi một lần, tôi hôn lại cậu một lần, hai ta rốt cục huê nhau thôi mà."

"Cậu! Cậu biến thái!" An Hồng cực kỳ tức giận, đi đến ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ 𐀀 𐀁 𐀂 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟 𐀠 𐀡 𐀢 𐀣 𐀤 𐀥 𐀦 𐀧 𐀨 𐀩 𐀪 𐀫 𐀬 𐀭 𐀮 𐀯 𐀰 𐀱 𐀲 𐀳 𐀴 𐀵 𐀶 𐀷 𐀸 𐀹 𐀺 𐀻 𐀼 𐀽 𐀾 𐀿 𐁀 𐁁 𐁂 𐁃 𐁄 𐁅 𐁆 𐁇 𐁈 𐁉 𐁊 𐁋 𐁌 𐁍 𐁎 𐁏 𐁐 𐁑 𐁒 𐁓 𐁔 𐁕 𐁖 𐁗 𐁘 𐁙 𐁚 𐁛 𐁜 𐁝 𐁞 𐁟 𐁠 𐁡 𐁢 𐁣 𐁤 𐁥 𐁦 𐁧 𐁨 𐁩 𐁪 𐁫 𐁬 𐁭 𐁮 𐁯 𐁰 𐁱 𐁲 𐁳 𐁴 𐁵 𐁶 𐁷 𐁸 𐁹 𐁺 𐁻 𐁼 𐁽 𐁾 𐁿 𐂀 𐂁 𐂂 𐂃 𐂄 𐂅 𐂆 𐂇 𐂈 𐂉 𐂊 𐂋 𐂌 𐂍 𐂎 𐂏 𐂐 𐂑 𐂒 𐂓 𐂔 𐂕 𐂖 𐂗 𐂘 𐂙 𐂚 𐂛 𐂜 𐂝 𐂞 𐂟 𐂠 𐂡 𐂢 𐂣 𐂤 𐂥 𐂦 𐂧 𐂨 𐂩 𐂪 𐂫 𐂬 𐂭 𐂮 𐂯 𐂰 𐂱 𐂲 𐂳 𐂴 𐂵 𐂶 𐂷 𐂸 𐂹 𐂺 𐂻 𐂼 𐂽 𐂾 𐂿 𐃀 𐃁 𐃂 𐃃 𐃄 𐃅 𐃆 𐃇 𐃈 𐃉 𐃊 𐃋 𐃌 𐃍 𐃎 𐃏 𐃐 𐃑 𐃒 𐃓 𐃔 𐃕 𐃖 𐃗 𐃘 𐃙 𐃚 𐃛 𐃜 𐃝 𐃞 𐃟 𐃠 𐃡 𐃢 𐃣 𐃤 𐃥 𐃦 𐃧 𐃨 𐃩 𐃪 𐃫 𐃬 𐃭 𐃮 𐃯 𐃰 𐃱 𐃲 𐃳 𐃴 𐃵 𐃶 𐃷 𐃸 𐃹 𐃺 𐃻 𐃼 𐃽 𐃾 𐃿 𐄀 𐄁 𐄂 𐄃 𐄄 𐄅 𐄆 𐄇 𐄈 𐄉 𐄊 𐄋 𐄌 𐄍 𐄎 𐄏 𐄐 𐄑 𐄒 𐄓 𐄔 𐄕 𐄖 𐄗 𐄘 𐄙 𐄚 𐄛 𐄜 𐄝 𐄞 𐄟 𐄠 𐄡 𐄢 𐄣 𐄤 𐄥 𐄦 𐄧 𐄨 𐄩 𐄪 𐄫 𐄬 𐄭 𐄮 𐄯 𐄰 𐄱 𐄲 𐄳 𐄴 𐄵 𐄶 𐄷 𐄸 𐄹 𐄺 𐄻 𐄼 𐄽 𐄾 𐄿 𐅀 𐅁 𐅂 𐅃 𐅄 𐅅 𐅆 𐅇 𐅈 𐅉 𐅊 𐅋 𐅌 𐅍 𐅎 𐅏 𐅐 𐅑 𐅒 𐅓 𐅔 𐅕 𐅖 𐅗 𐅘 𐅙 𐅚 𐅛 𐅜 𐅝 𐅞 𐅟 𐅠 𐅡 𐅢 𐅣 𐅤 𐅥 𐅦 𐅧 𐅨 𐅩 𐅪 𐅫 𐅬 𐅭 𐅮 𐅯 𐅰 𐅱 𐅲 𐅳 𐅴 𐅵 𐅶 𐅷 𐅸 𐅹 𐅺 𐅻 𐅼 𐅽 𐅾 𐅿 𐆀 𐆁 𐆂 𐆃 𐆄 𐆅 𐆆 𐆇 𐆈 𐆉 𐆊 𐆋 𐆌 𐆍 𐆎 𐆏 𐆐 𐆑 𐆒 𐆓 𐆔 𐆕 𐆖 𐆗 𐆘 𐆙 𐆚 𐆛 𐆜 𐆝 𐆞 𐆟 𐆠 𐆡 𐆢 𐆣 𐆤 𐆥 𐆦 𐆧 𐆨 𐆩 𐆪 𐆫 𐆬 𐆭 𐆮 𐆯 𐆰 𐆱 𐆲 𐆳 𐆴 𐆵 𐆶 𐆷 𐆸 𐆹 𐆺 𐆻 𐆼 𐆽 𐆾 𐆿 𐇀 𐇁 𐇂 𐇃 𐇄 𐇅 𐇆 𐇇 𐇈 𐇉 𐇊 𐇋 𐇌 𐇍 𐇎 𐇏 𐇐 𐇑 𐇒 𐇓 𐇔 𐇕 𐇖 𐇗 𐇘 𐇙 𐇚 𐇛 𐇜 𐇝 𐇞 𐇟 𐇠 𐇡 𐇢 𐇣 𐇤 𐇥 𐇦 𐇧 𐇨 𐇩 𐇪 𐇫 𐇬 𐇭 𐇮 𐇯 𐇰 𐇱 𐇲 𐇳 𐇴 𐇵 𐇶 𐇷 𐇸 𐇹 𐇺 𐇻 𐇼 𐇽 𐇾 𐇿 𐈀 𐈁 𐈂 𐈃 𐈄 𐈅 𐈆 𐈇 𐈈 𐈉 𐈊 𐈋 𐈌 𐈍 𐈎 𐈏 𐈐 𐈑 𐈒 𐈓 𐈔 𐈕 𐈖 𐈗 𐈘 𐈙 𐈚 𐈛 𐈜 𐈝 𐈞 𐈟 𐈠 𐈡 𐈢 𐈣 𐈤 𐈥 𐈦 𐈧 𐈨 𐈩 𐈪 𐈫 𐈬 𐈭 𐈮 𐈯 𐈰 𐈱 𐈲 𐈳 𐈴 𐈵 𐈶 𐈷 𐈸 𐈹 𐈺 𐈻 𐈼 𐈽 𐈾 𐈿 𐉀 𐉁 𐉂 𐉃 𐉄 𐉅 𐉆 𐉇 𐉈 𐉉 𐉊 𐉋 𐉌 𐉍 𐉎 𐉏 𐉐 𐉑 𐉒 𐉓 𐉔 𐉕 𐉖 𐉗 𐉘 𐉙 𐉚 𐉛 𐉜 𐉝 𐉞 𐉟 𐉠 𐉡 𐉢 𐉣 𐉤 𐉥 𐉦 𐉧 𐉨 𐉩 𐉪 𐉫 𐉬 𐉭 𐉮 𐉯 𐉰 𐉱 𐉲 𐉳 𐉴 𐉵 𐉶 𐉷 𐉸 𐉹 𐉺 𐉻 𐉼 𐉽 𐉾 𐉿 𐊀 𐊁 𐊂 𐊃 𐊄 𐊅 𐊆 𐊇 𐊈 𐊉 𐊊 𐊋 𐊌 𐊍 𐊎 𐊏 𐊐 𐊑 𐊒 𐊓 𐊔 𐊕 𐊖 𐊗 𐊘 𐊙 𐊚 𐊛 𐊜 𐊝 𐊞 𐊟 𐊠 𐊡 𐊢 𐊣 𐊤 𐊥 𐊦 𐊧 𐊨 𐊩 𐊪 𐊫 𐊬 𐊭 𐊮 𐊯 𐊰 𐊱 𐊲 𐊳 𐊴 𐊵 𐊶 𐊷 𐊸 𐊹 𐊺 𐊻 𐊼 𐊽 𐊾 𐊿 𐋀 𐋁 𐋂 𐋃 𐋄 𐋅 𐋆 𐋇 𐋈 𐋉 𐋊 𐋋 𐋌 𐋍 𐋎 𐋏 𐋐 𐋑 𐋒 𐋓 𐋔 𐋕 𐋖 𐋗 𐋘 𐋙 𐋚 𐋛 𐋜 𐋝 𐋞 𐋟 𐋠 𐋡 𐋢 𐋣 𐋤 𐋥 𐋦 𐋧 𐋨 𐋩 𐋪 𐋫 𐋬 𐋭 𐋮 𐋯 𐋰 𐋱 𐋲 𐋳 𐋴 𐋵 𐋶 𐋷 𐋸 𐋹 𐋺 𐋻 𐋼 𐋽 𐋾 𐋿 𐌀 𐌁 𐌂 𐌃 𐌄 𐌅 𐌆 𐌇 𐌈 𐌉 𐌊 𐌋 𐌌 𐌍 𐌎 𐌏 𐌐 𐌑 𐌒 𐌓 𐌔 𐌕 𐌖 𐌗 𐌘 𐌙 𐌚 𐌛 𐌜 𐌝 𐌞 𐌟 𐌠 𐌡 𐌢 𐌣 𐌤 𐌥 𐌦 𐌧 𐌨 𐌩 𐌪 𐌫 𐌬 𐌭 𐌮 𐌯 𐌰 𐌱 𐌲 𐌳 𐌴 𐌵 𐌶 𐌷 𐌸 𐌹 𐌺 𐌻 𐌼 𐌽 𐌾 𐌿 𐍀 𐍁 𐍂 𐍃 𐍄 𐍅 𐍆 𐍇 𐍈 𐍉 𐍊 𐍋 𐍌 𐍍 𐍎 𐍏 𐍐 𐍑 𐍒 𐍓 𐍔 𐍕 𐍖 𐍗 𐍘 𐍙 𐍚 𐍛 𐍜 𐍝 𐍞 𐍟 𐍠 𐍡 𐍢 𐍣 𐍤 𐍥 𐍦 𐍧 𐍨 𐍩 𐍪 𐍫 𐍬 𐍭 𐍮 𐍯 𐍰 𐍱 𐍲 𐍳 𐍴 𐍵 𐍶 𐍷 𐍸 𐍹 𐍺 𐍻 𐍼 𐍽 𐍾 𐍿 𐎀 𐎁 𐎂 𐎃 𐎄 𐎅 𐎆 𐎇 𐎈 𐎉 𐎊 𐎋 𐎌 𐎍 𐎎 𐎏 𐎐 𐎑 𐎒 𐎓 𐎔 𐎕 𐎖 𐎗 𐎘 𐎙 𐎚 𐎛 𐎜 𐎝 𐎞 𐎟 𐎠 𐎡 𐎢 𐎣 𐎤 𐎥 𐎦 𐎧 𐎨 𐎩 𐎪 𐎫 𐎬 𐎭 𐎮 𐎯 𐎰 𐎱 𐎲 𐎳 𐎴 𐎵 𐎶 𐎷 𐎸 𐎹 𐎺 𐎻 𐎼 𐎽 𐎾 𐎿 𐏀 𐏁 𐏂 𐏃 𐏄 𐏅 𐏆 𐏇 𐏈 𐏉 𐏊 𐏋 𐏌 𐏍 𐏎 𐏏 𐏐 𐏑 𐏒 𐏓 𐏔 𐏕 𐏖 𐏗 𐏘 𐏙 𐏚 𐏛 𐏜 𐏝 𐏞 𐏟 𐏠 𐏡 𐏢 𐏣 𐏤 𐏥 𐏦 𐏧 𐏨 𐏩 𐏪 𐏫 𐏬 𐏭 𐏮 𐏯 𐏰 𐏱 𐏲 𐏳 𐏴 𐏵 𐏶 𐏷 𐏸 𐏹 𐏺 𐏻 𐏼 𐏽 𐏾 𐏿 𐐀 𐐁 𐐂 𐐃 𐐄 𐐅 𐐆 𐐇 𐐈 𐐉 𐐊 𐐋 𐐌 𐐍 𐐎 𐐏 𐐐 𐐑 𐐒 𐐓 𐐔 𐐕 𐐖 𐐗 𐐘 𐐙 𐐚 𐐛 𐐜 𐐝 𐐞 𐐟 𐐠 𐐡 𐐢 𐐣 𐐤 𐐥 𐐦 𐐧 𐐨 𐐩 𐐪 𐐫 𐐬 𐐭 𐐮 𐐯 𐐰 𐐱 𐐲 𐐳 𐐴 𐐵 𐐶 𐐷 𐐸 𐐹 𐐺 𐐻 𐐼 𐐽 𐐾 𐐿 𐑀 𐑁 𐑂 𐑃 𐑄 𐑅 𐑆 𐑇 𐑈 𐑉 𐑊 𐑋 𐑌 𐑍 𐑎 𐑏 𐑐 𐑑 𐑒 𐑓 𐑔 𐑕 𐑖 𐑗 𐑘 𐑙 𐑚 𐑛 𐑜 𐑝 𐑞 𐑟 𐑠 𐑡 𐑢 𐑣 𐑤 𐑥 𐑦 𐑧 𐑨 𐑩 𐑪 𐑫 𐑬 𐑭 𐑮 𐑯 𐑰 𐑱 𐑲 𐑳 𐑴 𐑵 𐑶 𐑷 𐑸 𐑹 𐑺 𐑻 𐑼 𐑽 𐑾 𐑿 𐒀 𐒁 𐒂 𐒃 𐒄 𐒅 𐒆 𐒇 𐒈 𐒉 𐒊 𐒋 𐒌 𐒍 𐒎 𐒏 𐒐 𐒑 𐒒 𐒓 𐒔 𐒕 𐒖 𐒗 𐒘 𐒙 𐒚 𐒛 𐒜 𐒝 𐒞 𐒟 𐒠 𐒡 𐒢 𐒣 𐒤 𐒥 𐒦 𐒧 𐒨 𐒩 𐒪 𐒫 𐒬 𐒭 𐒮 𐒯 𐒰 𐒱 𐒲 𐒳 𐒴 𐒵 𐒶 𐒷 𐒸 𐒹 𐒺 𐒻 𐒼 𐒽 𐒾 𐒿 𐓀 𐓁 𐓂 𐓃 𐓄 𐓅 𐓆 𐓇 𐓈 𐓉 𐓊 𐓋 𐓌 𐓍 𐓎 𐓏 𐓐 𐓑 𐓒 𐓓 𐓔 𐓕 𐓖 𐓗 𐓘 𐓙 𐓚 𐓛 𐓜 𐓝 𐓞 𐓟 𐓠 𐓡 𐓢 𐓣 𐓤 𐓥 𐓦 𐓧 𐓨 𐓩 𐓪 𐓫 𐓬 𐓭 𐓮 𐓯 𐓰 𐓱 𐓲 𐓳 𐓴 𐓵 𐓶 𐓷 𐓸 𐓹 𐓺 𐓻 𐓼 𐓽 𐓾 𐓿 𐔀 𐔁 𐔂 𐔃 𐔄 𐔅 𐔆 𐔇 𐔈 𐔉 𐔊 𐔋 𐔌 𐔍 𐔎 𐔏 𐔐 𐔑 𐔒 𐔓 𐔔 𐔕 𐔖 𐔗 𐔘 𐔙 𐔚 𐔛 𐔜 𐔝 𐔞 𐔟 𐔠 𐔡 𐔢 𐔣 𐔤 𐔥 𐔦 𐔧 𐔨 𐔩 𐔪 𐔫 𐔬 𐔭 𐔮 𐔯 𐔰 𐔱 𐔲 𐔳 𐔴 𐔵 𐔶 𐔷 𐔸 𐔹 𐔺 𐔻 𐔼 𐔽 𐔾 𐔿 𐕀 𐕁 𐕂 𐕃 𐕄 𐕅 𐕆 𐕇 𐕈 𐕉 𐕊 𐕋 𐕌 𐕍 𐕎 𐕏 𐕐 𐕑 𐕒 𐕓 𐕔 𐕕 𐕖 𐕗 𐕘 𐕙 𐕚 𐕛 𐕜 𐕝 𐕞 𐕟 𐕠 𐕡 𐕢 𐕣 𐕤 𐕥 𐕦 𐕧 𐕨 𐕩 𐕪 𐕫 𐕬 𐕭 𐕮 𐕯 𐕰 𐕱 𐕲 𐕳 𐕴 𐕵 𐕶 𐕷 𐕸 𐕹 𐕺 𐕻 𐕼 𐕽 𐕾 𐕿 𐖀 𐖁 𐖂 𐖃 𐖄 𐖅 𐖆 𐖇 𐖈 𐖉 𐖊 𐖋 𐖌 𐖍 𐖎 𐖏 𐖐 𐖑 𐖒 𐖓 𐖔 𐖕 𐖖 𐖗 𐖘 𐖙 𐖚 𐖛 𐖜 𐖝 𐖞 𐖟 𐖠 𐖡 𐖢 𐖣 𐖤 𐖥 𐖦 𐖧 𐖨 𐖩 𐖪 𐖫 𐖬 𐖭 𐖮 𐖯 𐖰 𐖱 𐖲 𐖳 𐖴 𐖵 𐖶 𐖷 𐖸 𐖹 𐖺 𐖻 𐖼 𐖽 𐖾 𐖿 𐗀 𐗁 𐗂 𐗃 𐗄 𐗅 𐗆 𐗇 𐗈 𐗉 𐗊 𐗋 𐗌 𐗍 𐗎 𐗏 𐗐 𐗑 𐗒 𐗓 𐗔 𐗕 𐗖 𐗗 𐗘 𐗙 𐗚 𐗛 𐗜 𐗝 𐗞 𐗟 𐗠 𐗡 𐗢 𐗣 𐗤 𐗥 𐗦 𐗧 𐗨 𐗩 𐗪 𐗫 𐗬 𐗭 𐗮 𐗯 𐗰 𐗱 𐗲 𐗳 𐗴 𐗵 𐗶 𐗷 𐗸 𐗹 𐗺 𐗻 𐗼 𐗽 𐗾 𐗿 𐘀 𐘁 𐘂 𐘃 𐘄 𐘅 𐘆 𐘇 𐘈 𐘉 𐘊 𐘋 𐘌 𐘍 𐘎 𐘏 𐘐 𐘑 𐘒 𐘓 𐘔 𐘕 𐘖 𐘗 𐘘 𐘙 𐘚 𐘛 𐘜 𐘝 𐘞 𐘟 𐘠 𐘡 𐘢 𐘣 𐘤 𐘥 𐘦 𐘧 𐘨 𐘩 𐘪 𐘫 𐘬 𐘭 𐘮 𐘯 𐘰 𐘱 𐘲 𐘳 𐘴 𐘵 𐘶 𐘷 𐘸 𐘹 𐘺 𐘻 𐘼 𐘽 𐘾 𐘿 𐙀 𐙁 𐙂 𐙃 𐙄 𐙅 𐙆 𐙇 𐙈 𐙉 𐙊 𐙋 𐙌 𐙍 𐙎 𐙏 𐙐 𐙑 𐙒 𐙓 𐙔 𐙕 𐙖 𐙗 𐙘 𐙙 𐙚 𐙛 𐙜 𐙝 𐙞 𐙟 𐙠 𐙡 𐙢 𐙣 𐙤 𐙥 𐙦 𐙧 𐙨 𐙩 𐙪 𐙫 𐙬 𐙭 𐙮 𐙯 𐙰 𐙱 𐙲 𐙳 𐙴 𐙵 𐙶 𐙷 𐙸 𐙹 𐙺 𐙻 𐙼 𐙽 𐙾 𐙿 𐚀 𐚁 𐚂 𐚃 𐚄 𐚅 𐚆 𐚇 𐚈 𐚉 𐚊 𐚋 𐚌 𐚍 𐚎 𐚏 𐚐 𐚑 𐚒 𐚓 𐚔 𐚕 𐚖 𐚗 𐚘 𐚙 𐚚 𐚛 𐚜 𐚝 𐚞 𐚟 𐚠 𐚡 𐚢 𐚣 𐚤 𐚥 𐚦 𐚧 𐚨 𐚩 𐚪 𐚫 𐚬 𐚭 𐚮 𐚯 𐚰 𐚱 𐚲 𐚳 𐚴 𐚵 𐚶 𐚷 𐚸 𐚹 𐚺 𐚻 𐚼 𐚽 𐚾 𐚿 𐛀 𐛁 𐛂 𐛃 𐛄 𐛅 𐛆 𐛇 𐛈 𐛉 𐛊 𐛋 𐛌 𐛍 𐛎 𐛏 𐛐 𐛑 𐛒 𐛓 𐛔 𐛕 𐛖 𐛗 𐛘 𐛙 𐛚 𐛛 𐛜 𐛝 𐛞 𐛟 𐛠 𐛡 𐛢 𐛣 𐛤 𐛥 𐛦 𐛧 𐛨 𐛩 𐛪 𐛫 𐛬 𐛭 𐛮 𐛯 𐛰 𐛱 𐛲 𐛳 𐛴 𐛵 𐛶 𐛷 𐛸 𐛹 𐛺 𐛻 𐛼 𐛽 𐛾 𐛿 𐜀 𐜁 𐜂 𐜃 𐜄 𐜅 𐜆 𐜇 𐜈 𐜉 𐜊 𐜋 𐜌 𐜍 𐜎 𐜏 𐜐 𐜑 𐜒 𐜓 𐜔 𐜕 𐜖 𐜗 𐜘 𐜙 𐜚 𐜛 𐜜 𐜝 𐜞 𐜟 𐜠 𐜡 𐜢 𐜣 𐜤 𐜥 𐜦 𐜧 𐜨 𐜩 𐜪 𐜫 𐜬 𐜭 𐜮 𐜯 𐜰 𐜱 𐜲 𐜳 𐜴 𐜵 𐜶 𐜷 𐜸 𐜹 𐜺 𐜻 𐜼 𐜽 𐜾 𐜿 𐝀 𐝁 𐝂 𐝃 𐝄 𐝅 𐝆 𐝇 𐝈 𐝉 𐝊 𐝋 𐝌 𐝍 𐝎 𐝏 𐝐 𐝑 𐝒 𐝓 𐝔 𐝕 𐝖 𐝗 𐝘 𐝙 𐝚 𐝛 𐝜 𐝝 𐝞 𐝟 𐝠 𐝡 𐝢 𐝣 𐝤 𐝥 𐝦 𐝧 𐝨 𐝩 𐝪 𐝫 𐝬 𐝭 𐝮 𐝯 𐝰 𐝱 𐝲 𐝳 𐝴 𐝵 𐝶 𐝷 𐝸 𐝹 𐝺 𐝻 𐝼 𐝽 𐝾 𐝿 𐞀 𐞁 𐞂 𐞃 𐞄 𐞅 𐞆 𐞇 𐞈 𐞉 𐞊 𐞋 𐞌 𐞍 𐞎 𐞏 𐞐 𐞑 𐞒 𐞓 𐞔 𐞕 𐞖 𐞗 𐞘 𐞙 𐞚 𐞛 𐞜 𐞝 𐞞 𐞟 𐞠 𐞡 𐞢 𐞣 𐞤 𐞥 𐞦 𐞧 𐞨 𐞩 𐞪 𐞫 𐞬 𐞭 𐞮 𐞯 𐞰 𐞱 𐞲 𐞳 𐞴 𐞵 𐞶 𐞷 𐞸 𐞹 𐞺 𐞻 𐞼 𐞽 𐞾 𐞿 𐟀 𐟁 𐟂 𐟃 𐟄 𐟅 𐟆 𐟇 𐟈 𐟉 𐟊 𐟋 𐟌 𐟍 𐟎 𐟏 𐟐 𐟑 𐟒 𐟓 𐟔 𐟕 𐟖 𐟗 𐟘 𐟙 𐟚 𐟛 𐟜 𐟝 𐟞 𐟟 𐟠 𐟡 𐟢 𐟣 𐟤 𐟥 𐟦 𐟧 𐟨 𐟩 𐟪 𐟫 𐟬 𐟭 𐟮 𐟯 𐟰 𐟱 𐟲 𐟳 𐟴 𐟵 𐟶 𐟷 𐟸 𐟹 𐟺 𐟻 𐟼 𐟽 𐟾 𐟿 𐠀 𐠁 𐠂 𐠃 𐠄 𐠅 𐠆 𐠇 𐠈 𐠉 𐠊 𐠋 𐠌 𐠍 𐠎 𐠏 𐠐 𐠑 𐠒 𐠓 𐠔 𐠕 𐠖 𐠗 𐠘 𐠙 𐠚 𐠛 𐠜 𐠝 𐠞 𐠟 𐠠 𐠡 𐠢 𐠣 𐠤 𐠥 𐠦 𐠧 𐠨 𐠩 𐠪 𐠫 𐠬 𐠭 𐠮 𐠯 𐠰 𐠱 𐠲 𐠳 𐠴 𐠵 𐠶 𐠷 𐠸 𐠹 𐠺 𐠻 𐠼 𐠽 𐠾 𐠿 𐡀 𐡁 𐡂 𐡃 𐡄 𐡅 𐡆 𐡇 𐡈 𐡉 𐡊 𐡋 𐡌 𐡍 𐡎 𐡏 𐡐 𐡑 𐡒 𐡓 𐡔 𐡕 𐡖 𐡗 𐡘 𐡙 𐡚 𐡛 𐡜 𐡝 𐡞 𐡟 𐡠 𐡡 𐡢 𐡣 𐡤 𐡥 𐡦 𐡧 𐡨 𐡩 𐡪 𐡫 𐡬 𐡭 𐡮 𐡯 𐡰 𐡱 𐡲 𐡳 𐡴 𐡵 𐡶 𐡷 𐡸 𐡹 𐡺 𐡻 𐡼 𐡽 𐡾 𐡿 𐢀 𐢁 𐢂 𐢃 𐢄 𐢅 𐢆 𐢇 𐢈 𐢉 𐢊 𐢋 𐢌 𐢍 𐢎 𐢏 𐢐 𐢑 𐢒 𐢓 𐢔 𐢕 𐢖 𐢗 𐢘 𐢙 𐢚 𐢛 𐢜 𐢝 𐢞 𐢟 𐢠 𐢡 𐢢 𐢣 𐢤 𐢥 𐢦 𐢧 𐢨 𐢩 𐢪 𐢫 𐢬 𐢭 𐢮 𐢯 𐢰 𐢱 𐢲 𐢳 𐢴 𐢵 𐢶 𐢷 𐢸 𐢹 𐢺 𐢻 𐢼 𐢽 𐢾 𐢿 𐣀 𐣁 𐣂 𐣃 𐣄 𐣅 𐣆 𐣇 𐣈 𐣉 𐣊 𐣋 𐣌 𐣍 𐣎 𐣏 𐣐 𐣑 𐣒 𐣓 𐣔 𐣕 𐣖 𐣗 𐣘 𐣙 𐣚 𐣛 𐣜 𐣝 𐣞 𐣟 𐣠 𐣡 𐣢 𐣣 𐣤 𐣥 𐣦 𐣧 𐣨 𐣩 𐣪 𐣫 𐣬 𐣭 𐣮 𐣯 𐣰 𐣱 𐣲 𐣳 𐣴 𐣵 𐣶 𐣷 𐣸 𐣹 𐣺 𐣻 𐣼 𐣽 𐣾 𐣿 𐤀 𐤁 𐤂 𐤃 𐤄 𐤅 𐤆 𐤇 𐤈 𐤉 𐤊 𐤋 𐤌 𐤍 𐤎 𐤏 𐤐 𐤑 𐤒 𐤓 𐤔 𐤕 𐤖 𐤗 𐤘 𐤙 𐤚 𐤛 𐤜 𐤝 𐤞 𐤟 𐤠 𐤡 𐤢 𐤣 𐤤 𐤥 𐤦 𐤧 𐤨 𐤩 𐤪 𐤫 𐤬 𐤭 𐤮 𐤯 𐤰 𐤱 𐤲 𐤳 𐤴

"Cậu phát điên rồi hả?" An Hồng ném chiếc gối đầu lên trên người Từ Mạt Mạt, chau mày nhăn mặt thở dài. Bàn tay cô không tự chủ được lại sờ lên môi mình. Trước đó không bao lâu, trên môi cô vẫn còn giữ được độ ẩm của cơ thể cậu ta.

"Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, cảm giác như thế nào?" Từ Mạt Mạt về mặt đầy sự bồn chồn: "Có phải có rất nhiều nước miếng hay không? Tớ chỉ cần nghĩ tới thôi đã cảm thấy thật ghê tởm."

"..." An Hồng lắc lắc đầu, nhăn lại mày nghĩ nghĩ. Cô thật sự không cảm thấy ghê tởm, hương vị trong khoang miệng của cậu nhóc thôi kia... Ừm... Nhẹ nhàng khoan khoái, thậm chí còn có chút hương. Cảm giác kia tuy rằng kỳ quái, nhưng tư vị cũng không tồi.

Cô hé miệng, thở ra một hơi hương và trong lòng bàn tay mình. Sau đó cô đi cái mũi mình tới gần người người. Hừm! Tốt lắm, miệng không bị thối. An Hồng nghĩ sau cơm trưa, cô trừ bỏ uống nước thì không ăn bất kỳ vật gì, cho nên miệng không thể có mùi vị khác thường được, trong lòng cảm thấy kiên định .vân .vân ! Cô đây là đang lo lắng cái gì vậy nhì! An Hồng vỗ lên mặt mình, lòng bàn tay cảm nhận được độ ẩm của gò má đưa lên, cô áo nào kêu: "A a a a... Phiền chết phiền chết rồi! Tiểu Bạch! Buổi tối ăn cái gì đi? Tớ thật đói!"

Từ Mạt Mạt cười to, khoác vào cánh tay An Hồng nói: "Hôm nay nghỉ lễ, đi mua một ít rượu đến uống, cậu có dám hay không?"

An Hồng nhú mày: "Thế nào mà không dám? Phỏng chừng có khi cậu còn không uống bằng tớ ấy chứ!"

"So tài thì mới biết được! Hôm nay không uống bia nhé, uống rượu trắng thôi, có tới hay không?"

"Được thôi!"

Hai cô gái mua được hai chai rượu trắng nho nhỏ Sao đỏ Nhị Oa Đầu, tiếp đó liền mua gói lạc rang hiệu Bà cụ và đậu phụ khô hiệu Ông lão, bắt đầu cùng nhau uống.

Các nữ sinh khác trong phòng ngủ đều đã đi chơi rồi. Buổi tối lúc trở về, chỉ thấy hai người uống đến ngã trái ngã phải, chen chúc nhau ở trên chiếc giường của An Hồng, đã sớm bất tỉnh nhân sự.

Đêm nay, Lộ Vân Phàm kéo Trình Húc cùng Hứa Lạc Phong đi tiệm net chơi CS cả đêm. Bọn họ mua chút bia cùng một ít đồ ăn, Trình Húc cùng Hứa Lạc Phong thì chơi rất vui vẻ. Lộ Vân Phàm thì lại đang ngủ. Cậu ta nằm sấp ở trên bàn máy tính, bên môi vẫn còn treo một nụ cười, trong tay là một lon bia đã rỗng không.

(*) CS: Viết tắt của trò chơi Counter-Strike (thường được gọi tắt là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản mod của Half-Life do Lê Minh (Minh Gooseman) và Jess Cliffe thực hiện.

Lúc đầu Counter-Strike được tung ra dưới cái tên "Half-Life: Counter-Strike", phiên bản đầu tiên thậm chí chỉ được gọi là 3rd-party Half-Life Modification (phần chơi phụ trong Counter Strike), nhưng không lâu sau đó nó đã tách biệt hẳn với Half-Life và trở thành cả một loạt trò chơi chỉ vì cách chơi rất hay của nó. Tuy nhiên nó vẫn sử dụng theo cách chơi của Half-Life. Counter-Strike nâng cấp như: Counter-Strike: Condition Zero, Counter-Strike: Source, Counter-Strike: Anthology, Counter-Strike: Global Offensive và Counter-Strike Online. Bản mới nhất của dòng trò chơi này là Counter-Strike: Global Offensive (được dựng dựa trên nền tảng Source) được phát hành vào ngày 21 tháng 8 năm 2012.

Rốt cuộc Vương Lực Bồi cũng không còn liên hệ gì với An Hồng nữa. Sau một năm kết giao, cuối cùng hai người ngay cả làm bạn bè cũng không có.

An Hồng cảm giác mình rất có lỗi với Vương Lực Bồi. Từ Mạt Mạt đối với việc này từ chối cho ý kiến: "Mục đích của anh ta dự định rất rõ ràng. Nếu anh ta thật sự thích cậu, nhìn thấy cậu có một người bạn trai không tệ như vậy, hẳn là phải chúc phúc cho cậu mới đúng."

An Hồng trong lòng cũng không đồng ý với ý tưởng của Từ Mạt Mạt. Cô nhớ lại bản thân mình trung học, khi đối mặt với Hàn Hiểu Quân cùng Tân Nguyệt, cô cũng quyết tuyệt như vậy. Nghĩ rằng có lẽ yêu sâu nặng, thì sẽ hận đến rõ ràng đi.

Tết Nguyên Đán, Lộ Vân Phàm thật sự gọi điện thoại cho An Hồng, hẹn cùng nhau về nhà. An Hồng đã không có sức lực để cự tuyệt cậu ta, thành thật ngoan ngoãn cùng lên xe bus ngồi cùng một chỗ với cậu ta.

Từ đó về sau, bọn họ tựa như lại hồi phục lại hình thức kết giao giống như mấy tháng trước. Rất nhanh, cuộc thi cuối kỳ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77-2: Tôi nghĩ tôi rất nhớ cậu 2

Editor: Mẹ Bầu

Trước tuần cuối của cuộc thi cuối kỳ kia, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm cùng nhau ngồi xe trở lại thành phố J. Khi sắp đến trạm dừng xe bình thường bọn họ vẫn xuống xe về nhà, An Hồng nói với Lộ Vân Phàm: "Cậu xuống xe trước đi, tôi ngồi một đoạn nữa đi đến tòa nhà trung tâm thương

mại để mua một ít này nọ."

"Mua cái gì? Tôi cùng đi với cậu."

"Không cần đâu, cậu cứ về nhà trước đi thôi."

"Tôi cũng vậy, cũng muốn mua một chút thứ gì đó! Cậu thử nhìn mà xem, ba lô của tôi đã bị sứt chỉ nhiều rồi. Vừa vặn đi mua cái mới luôn." Lộ Vân Phàm co kéo chiếc ba lô đến nửa ngày, thật sự tìm ra được sợi chỉ bị sứt ra: @MeBau*@ "Rõ ràng" đầu sợi chỉ bị tuột ra đây này."

..

Đến tòa nhà trung tâm thương mại, Lộ Vân Phàm đi theo bên cạnh An Hồng, không nhìn được lại hỏi: "Cậu muốn mua cái gì?"

"Tôi tùy tiện nhìn xem đã. Ba lô đeo lưng của cậu ở tầng năm, chính cậu tự lên đi, một lát nữa tôi tới tìm cậu."

"Cậu muốn mua cái gì vậy? Tôi sẽ giúp cậu, chúng ta cùng nhau lựa chọn chứ sao."

"Mua nội y." An Hồng quay mặt lại nhìn cậu ta: "Có muốn theo giúp tôi cùng nhau chọn hay không?"

"..." Lộ Vân Phàm đỏ mặt, "Tôi cứ ở bên ngoài chờ cậu cho khỏe."

"Thật sự không cần! Cậu, cái người này lại sao lại phiền như vậy, cậu mau đi nhanh lên đi!"

Lộ Vân Phàm nhìn thấy cô nôn nóng sốt ruột muốn bộ dạng như muốn đuổi chính mình đi, đành phải xoay người thoáng cái đi ra.

An Hồng đi đến quầy bán nội y của nữ giới ở lầu ba, giả vờ vòng vo xem xét hai vòng, diễn ㄟ đẵn ㄟ lẹ ㄟ qđuy ㄟ đẵn sau đó thò cái đầu ra nhìn chung quanh. Phát hiện không có bóng dáng của Lộ Vân Phàm, cô chạy ra thật nhanh, đi thang máy đến lầu 4, tới khu chuyên bán đồ dùng của nam giới.

Cô đi thẳng đến quầy bán bật lửa ZIPPO, bỏ nhào vào bàn quầy thủy tinh nhìn những chiếc bật lửa rực rỡ muôn màu bày ở trên đó.

"Câu muốn mua bất lửa làm gì?"

Giọng nói của Lộ Vân Phàm từ phía sau lưng truyền đến. An Hồng nhắm mắt khẽ nguyên rửa một tiếng, quay đầu lại trừng cậu ta: "Ai cần cậu lo."

"An An, chừng nào thì cậu đã học hết thuốc lá vậy?" Cậu ta ghé sát đến bên cạnh tai cô, thấp giọng nói, "Trên người cậu có đôi khi có hương vị của thuốc lá đó. Cậu đừng cho là tôi không ngửi thấy nhé."

"Không có liên quan gì tới cậu!" Đối với chuyện hút thuốc lá này, An Hồng luôn thật thẳng thắn vô tư. Cô gần như không hề nghiện thuốc lá, dĩ nhiên, đàn, lêu, quý, đôn có đôi khi vài ngày cô cũng không hề hút đến một điếu. Có đôi khi cô hứng trí lên thì sẽ cùng với Từ Mạt Mạt tránh ở trên ban công nhỏ hút điếu thuốc, tán gẫu nhìn sao trên trời.

"Chớ căng thẳng làm gì, tôi đâu có nói gậy." Lộ Vân Phàm cười, giọng nói trở nên nhỏ hơn, thân mình mấy lần gần như đã dán tại ở trên người An Hồng. "Kỳ thực tôi cảm thấy nhìn bộ dạng cậu hút thuốc lá, nhất định là sẽ... thật gọi cảm."

"Lộ Vân Phàm cậu còn có thể ít biến thái hơn một chút sao?" An Hồng bất chấp là hai người đang đứng giữa đám đông quần chúng lúc này, cô tránh người ra, nhìn Lộ Vân Phàm về ghét bỏ. Nhân viên mẫu dịch nhìn thấy bộ dạng của hai thanh niên trẻ ở trước mặt mình, đã sớm nở nụ cười, lúc này hỏi: "Đi ăn, đi ăn, ke, quỳ, đi ăn" "Tiểu thư, cô mua bất lửa là để mình dùng hay là tặng cho người khác?"

"Tặng người khác."

Vừa nghe thấy lời này, Lô Vân Phàm liền mở to hai mắt nhìn hỏi: "Tặng cho ai vậy?"

An Hồng không để ý câu ta, nhân viên mưu dịch lại hỏi: "Tặng cho nam giới hay là nữ giới, bao nhiêu tuổi?"

"Nam giới, hai mươi ba tuổi." An Hồng ngưng ngừng cười, "Là tặng quà sinh nhật."

Người nào đó... Tức giận.

Kế tiếp, đối thoại chính là như thế này:

Nhân viên mạo dịch: "Nhìn xem cái này đi, đây là chiếc bật lửa sản xuất ra đã được hai năm sáu tháng, thật thích hợp cho những nam giới tuổi còn trẻ dùng."

An Hồng: "Xin lấy cho tôi xem thử..."

Lô Văn Phàm: "Khó coi chết đi được! Nhiều hoa văn như vậy, chỉ có loại vớ vẩn mới dùng."

An Hồng: "Ừ đúng... Đúng là hoa văn hơi nhiều một chút, cho tôi xem cái kia một chút được không?"

Nhân viên mặt dịch: "Cô thực là rất tinh mắt đó! Cái này thuộc loại kinh điển, thiết kế rất đơn giản, rất nhiều nam thanh niên trẻ tuổi ưa thích."

Lộ Vân Phàm: "Ồi dào! Sao lại sáng bóng như vậy? Định dùng làm gương soi hay sao? Nhìn thật khó coi khó coi."

An Hồng: "..."

Nhân viên mặt dịch: "Thế còn cái này thì cô thấy như thế nào? Chỉ là giá tiền hơi bị đắt một chút, nhưng lại rất có khuynh hướng cảm xúc, thoát nhìn đặc biệt tinh xảo."

An Hồng: "Cho tôi xem một..."

Lộ Vân Phàm: "Cái gì? Giá hơn 600 đồng kia à? Thật đúng là ăn cướp mà! Mua loại bột lửa đánh bằng đá lửa mà có thể mua được đến sáu trăm cái đó!"

An Hồng không nén nhịn được nữa, cô nổi giận: "Lộ Vân Phàm, cậu hãy cầm miệng lại cho tôi! Cậu mua hay là tôi mua vậy!"

Lộ Vân Phàm: "Tôi đóng góp ý kiến cho cậu một chút không được sao!"

"Cậu hãy đứng ở bên cạnh tôi mà đợi đi!"

"An An..."

"Nhanh đi!"

"Ồ, được..."

Đợi đến hi An Hồng chọn lựa được một cái bột lửa, thanh toán tiền và đóng gói hàng xong, cô hài lòng đi đến cửa thang máy. Lộ Vân Phàm chính là đang uống cà phê ở đằng kia. Cậu ta đưa một chén cho An Hồng: "Caramel Macchiato, nóng."

Đương thời An Hồng còn không biết Starbucks là cái gì, lại càng không hiểu cái gì là Caramel Macchiato. Cô cầm lấy cái cốc uống một ngụm, cảm thấy hương vị rất ngon: "Cảm ơn. Cậu có cần đi mua ba lô nữa không? Tôi đi cùng với cậu lên mua được không?"

"Không cần đâu." Lộ Vân Phàm kéo dài bước chân, đứng lên bậc đi xuống của chiếc thang máy cuốn tự động. An Hồng đứng ở sau lưng cậu ta về trầm mặc.

Lần bốn xuống đến lần ba, lần ba xuống đến lần hai, lần hai xuống đến lần một, rốt cục Lộ Vân Phàm cũng không nhẫn nhịn được nữa. Cậu ta xoay người lại nhìn An Hồng: "Cậu cũng chưa từng bao giờ tặng quà sinh nhật cho tôi đó."

"Hả?" An Hồng choáng váng, trong đầu nhớ lại một chút. Cô phát hiện ra, thật sự cô chưa từng bao giờ tặng quà sinh nhật cho cậu ta thật. Thế nhưng mà, cô đang nhớ lại những lời mà Lộ Vân Phàm đã từng nói với cô: "Lộ Vân Phàm, không phải là cậu đã từng nói với tôi đó sao, nam sinh đều không ưa thích việc được tặng quà kỷ niệm hay sao."

"Tôi..." Lộ Vân Phàm nghẹn lời rồi, lập tức lại gân cổ lớn tiếng nói, "Trước kia thì tôi không thích! Hiện tại tôi lại thích rồi!"

"A! Vậy thì tôi đã biết rồi, chờ sinh nhật năm nay, tôi sẽ tặng quà cho cậu."

"An An! Cậu nói lời phải giữ lấy lời đó!" Lộ Vân Phàm cao hứng, "Năm nay tôi đã tròn mười tám tuổi rồi. Cậu không thể nói tôi không trưởng thành!"

An Hồng nhấp một ngụm cà phê, liếc mắt nhìn bộ dạng vui tươi hơn hờ của cậu ta, không khỏi lắc đầu cười khổ. Lộ Vân Phàm chính là một đứa trẻ ở trên đời này, cậu ta thật sự là rất dễ dàng thỏa mãn vui vẻ.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, là đến kỳ nghỉ đông. Trước hôm sinh nhật Hàn Hiểu Quân, An Hồng đã tặng chiếc bột lửa đó cho anh: "Trước tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Hàn Hiểu Quân nâng cái hộp trong tay, cười đến thật ấm áp: "Cảm ơn em!"

Buổi tối, sau khi ăn cơm tối ở nhà họ Hàn xong, Hàn Hiểu Quân lái xe đưa An Hồng về nhà. Trước khi chia tay, hai người tùy ý hàn huyên vài câu. An Hồng nhìn ra Hàn Hiểu Quân tâm tình không tốt, anh cũng không nói nhiều lời, cô cũng không có hỏi.

Đến gần rạng sáng, An Hồng nhận được một cuộc gọi từ một số điện thoại xa lạ.

"An Hồng, là mình đây, Tàn Nguyệt."

"... A."

"Không quá rầy giắc ngủ của cậu chứ?" Giọng nói của Tàn Nguyệt rất nhẹ nhàng êm ái, ở giữa đêm khuya yên tĩnh nghe những lời này, cảm giác có

về có chút u buồn.

"Không có, tớ còn chưa ngủ."

"Thật lâu không liên hệ với cậu rồi, bây giờ cậu có khỏe không?" Tần Nguyệt cười khẽ, "Là Hiểu Quân đã nói với tôi mã số điện thoại của cậu."

"Vây sao... Tớ rất khỏe, còn cậu?"

"Tớ có khỏe không ư?" Tần Nguyệt trầm mặc một lát, "An Hồng, cậu vẫn còn đang giận mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77-3: Tôi nghĩ tôi rất nhớ cậu 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng nắm lấy điện thoại trốn ở trong chăn, trong lúc nhất thời, cô không biết nên trả lời thế nào. Bất quá, dù sao cô cũng không còn là cô gái mới mười sáu, mười bảy tuổi ngày xưa nữa rồi. Cô trả lời Tần Nguyệt: "Không có đâu. Tớ không có tức giận."

"Khi nào cậu có thời gian rảnh, cậu ra ngoài gặp mặt một chút đi. Cũng đã thật lâu rồi chúng ta không gặp mặt nhau. Mình rất nhớ cậu!"

"..." Thật sự cũng đã nhiều năm rồi! Trong đầu An Hồng hiện ra gương mặt của Tần Nguyệt khi còn học sơ trung. Đó là một cô gái nhỏ có gương mặt bầu bĩnh, cặp mắt to nhìn đặc biệt đáng yêu, đặc biệt thanh thuần. Thực sự là người gặp người thích.

"Trường học của chúng ta cũng cách nhau gần như vậy, thế mà cũng đến một năm rưỡi rồi chúng ta cũng chưa từng liên hệ với nhau. Trước đây một thời gian, Thiệu Dục Hoa còn gọi điện thoại cho mình, hỏi thăm tình hình của cậu thế nào. Mình thực sự cũng không biết nên trả lời cậu ấy như thế nào."

"Tần Nguyệt, khi nào khai giảng đi học, tớ sẽ điện thoại cho cậu nhé. Đến lúc đó chúng ta sẽ ăn một bữa cơm với nhau."

"Tốt, mình đang chờ cậu gọi đó!" @MeBau* Tần Nguyệt vừa cười, "An Hồng, kỳ thực mình cũng không cảm thấy là mình đã làm sai cái gì! Mình thật sự thích Hiểu Quân, hiện tại cũng vẫn thích. Mình biết Hiểu Quân không hề yêu thích mình giống như kiểu yêu thích nam nữ, nhưng là... Chúng mình cũng đã từng cùng nhau trải qua một khoảng thời gian vui vẻ. Mình biết, có thể anh ấy sẽ nói với cậu chút gì đó, mà cậu nhất định là sẽ đứng về phía bên anh ấy. Nhưng mà, kỳ thực mình cũng vậy, mình thật khổ sở..."

Từ đầu điện thoại bên kia truyền đến một âm thanh kỳ quái. An Hồng biết là Tần Nguyệt đã khóc, nhưng cô không hề hé răng, tiếp tục chờ đợi Tần Nguyệt nói hết: "An Hồng, cậu nói cho mình biết, cậu đã từng trải qua yêu đương bao giờ chưa? Cậu có biết, việc chờ đợi một người, cứ một ngày lại một ngày, một ngày lại một ngày, là cảm giác như thế nào không? Nhất là, khi anh ấy không tiếp nhận điện thoại của mình, cũng không nhắn tin trở lại trả lời tin nhắn của mình. Có đôi khi mình thật sự muốn đi đến bên cạnh anh ấy, hỏi anh ấy một chút, rốt cuộc anh ấy có từng coi mình giống như bạn gái của anh ấy hay không?"

An Hồng có chút mờ mịt. die»n, dđan, ke, qu»y, d«on Bất tri bất giác cô lại thành một cái thùng rác của cả hai bên, Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt thổ lộ tất cả lời trong lòng sang bên cô, khiến cho cô không biết phải làm thế nào.

"Tần Nguyệt, tớ mệt nhọc, muốn đi ngủ rồi." An Hồng tròn tròn mắt, không hề buồn ngủ, "Sau khi khai giảng tớ sẽ điện thoại cho cậu, được không? Trong kỳ nghỉ đông, tớ phải đi đến chỗ mẹ của tớ để mừng năm mới."

"Vây sao... Thật có lỗi." Tần Nguyệt hít hít mũi, "Đã rất trễ rồi, mình thật sự là không thể nhịn được, cho nên mới gọi điện thoại cho cậu."

"Không sao đâu, nếu như cậu có việc gì, liên cứ gọi điện thoại cho tớ!"

"Được, vậy cậu hãy đi ngủ đi, chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

"An Hồng!"

"Gì cơ?"

"... Chúng ta vẫn là bạn bè với nhau chứ?" Tần Nguyệt chần chờ hỏi ra những lời này.

An Hồng cười một chút: die●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn "Đương nhiên là như vậy rồi."

Vào dịp Tết âm lịch, An Hồng cùng bà ngoại đi đến thành phố L để mừng năm mới.

Buổi tối đêm Ba mươi, cô và mẹ cùng nhau phụ trách làm bữa cơm tất niên cho năm người ăn.

Mẹ ở hấp đồ ăn, An Hồng đứng ở bên cạnh bao bánh sủi cảo, mẹ quay đầu nhìn tay cô thuần thục làm, cười nói: "Bao bánh rất tốt."

"Bà ngoại thích ăn, nhân bánh đều là do bà làm, con sẽ không biết làm, chỉ biết bao bánh thôi." An Hồng cười trả lời.

Mẹ tựa ở bên cạnh bàn, đánh giá cô con gái lớn của mình, nhìn xong, hốc mắt bà liền hiện lên cảm giác cay cay: "Thời gian qua thực vui vẻ, Hồng Hồng, con cũng sắp hai mươi tuổi rồi, bộ dạng cao như vậy, xinh đẹp như vậy."

An Hồng cười rộ lên đối với mẹ của mình.

"Ai... Tại sao mẹ lại không thể nào thích ứng được với tuổi già nhỉ." Hai tay mẹ vuốt vuốt lại hai bên mái tóc, từ từ thả dài.

An Hồng đánh giá về mẹ của mình. dĩ☉n☉đàn①ê☉quy☉đ☉n Mẹ của cô thật sự không còn trẻ của mẹ đều sinh ra tóc bạc, nếp nhăn nơi khóe mắt càng ngày càng hiện lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

"Mẹ, mẹ vẫn còn rất trẻ đó."

"Hồng Hồng, bộ dạng của con càng lúc càng giống ba con rồi." Mẹ nhìn ba của con vừa cao lớn vừa đẹp trai, ở trong xương thực sự là miếng mồi ngon."

"Thực á?"

"Ừ, lúc đó mẹ vừa nhìn thấy ba của con, liền thích ông ấy luôn." Trên mặt mẹ cô chợt nổi lên sắc hồng. "So với tuổi của con bây giờ thì lớn tuổi hơn một chút, hồi ấy mẹ khoảng độ hai mươi ba tuổi."

"Mẹ, mẹ còn không sợ chú Tiêu nghe thấy sao?" An Hồng nhìn mẹ nhớ lại những hồi ức thời quá khứ của mẹ mình, liền cảm thấy buồn cười.

"Không có chuyện gì, đều đã là vợ chồng già cả rồi." Mẹ lắc đầu, "Con bây giờ như thế nào? Những chàng trai tốt đẹp có theo đuổi con không?"

Bỗng chốc, trong óc An Hồng liền hiện ra khuôn mặt Lộ Vân Phàm đang cười hi hi.

Mặt cô liền "vọt lên" một chút đỏ, lắc đầu nói: "Không có."

"Con đừng tưởng lừa được mẹ của con nhé. Con gái của tôi xinh đẹp như vậy, làm sao có thể không có người theo đuổi được chứ."

An Hồng ngượng ngùng cúi đầu.

"Hồng Hồng, phụ nữ lập gia đình nhất định phải thận trọng, không riêng phải nhìn đối phương xem, người này có được hay không được, mà còn phải nhìn tình hình gia đình của họ nữa. Mẹ năm đó chính là ăn phải sự khổ sở này đây. Ba của con thật ra thì cũng là người không tồi, chỉ là do ông nội bà nội của con rất cứng chiu ba con, cho nên đã nuôi dưỡng ba con thành một người ngu ngốc không thể chịu được. Đụng tới một chút khó khăn suy sụp cũng chỉ biết lùi bước, không đáng giá để cho người phụ nữ dựa vào. Cho nên tương lai con tìm bạn trai, nhất định phải tìm người đàn ông phải xốc vác, đảm đương mọi việc."

"Vâng, con biết rồi."

"Đúng rồi, hiện giờ con có còn liên hệ cùng với Hàn Hiểu Quân, con trai của nhà hàng xóm ở thôn Hạnh Phúc ngày xưa ấy nữa không? Đứa bé kia hồi nhỏ nhìn có vẻ đỉnh đạc đáng tin. Mẹ thấy nó luôn luôn quan tâm chăm sóc đến con."

"Vẫn còn liên hệ, anh ấy đã đi làm, cái chính là thường xuyên hay phải đi công tác."

"Hồng Hồng, con và thằng bé ấy liệu có triêm vọng hay không? Mẹ nghe bà ngoại con nói, hồi nhỏ con cực kỳ thích nó." Mẹ cười.

"Mẹ, chuyện mẹ nói tất cả là hồi nhỏ rồi, bây giờ Hiểu Quân anh ấy đã có bạn gái."

"Vậy sao, coi như là mẹ chưa nói gì hết." Mẹ mở cái vung nồi ra nhìn nhìn vào đồ ăn, lại quay đầu lại nói với An Hồng: "Mẹ đã suy nghĩ, không cần vài năm nữa, con sẽ mang theo bạn trai đến trước mặt mẹ ở đây. Nghĩ đến một ngày nào đó, mẹ liền vụng trộm cao hứng. Hồng Hồng, những năm gần đây, mẹ luôn luôn cũng không chăm sóc chu đáo được cho con. Mẹ thật sự cảm thấy mẹ phi thường phi thường có lỗi với con. Cũng may là con thật biết điều, luôn luôn tự chăm sóc cho chính mình rất khá, mẹ thấy mà thật sự là rất cao hứng. Qua vài năm nữa thôi, mẹ liền về hưu, đến lúc đó Lâm Lâm cũng học xong đại học, con cũng phải đi làm. Như vậy con có hoan nghênh mẹ trở lại thành phố J, sống cùng với con ở nơi đó một khoảng thời gian hay không?"

"Đương nhiên là con hoan nghênh rồi! Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Mẹ là mẹ của con kia mà!" An Hồng trong lòng cảm động, dùng bàn tay trần đầy bột mì ôm lấy bà vai mẹ của mình một cái: "Hồi nhỏ con không hiểu chuyện, trong lòng dích xắc là luôn trách móc mẹ. Hiện tại con đều đã hiểu hết rồi, mẹ cũng là không có biện pháp nào khác. Con hiểu mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng bao giờ nghĩ sẽ bỏ lại con."

"Con có hiểu biết là tốt rồi." Mẹ vỗ về mái tóc của An Hồng: "Hồng Hồng, mẹ thật sự rất xin lỗi con, khó tìm được người hiểu chuyện như vậy. Nếu Lâm Lâm chỉ cần hiểu chuyện bằng một nửa con thôi thì tốt rồi."

An Hồng không nhìn được cười

Cánh cửa phòng bếp bị đẩy mở ra, Tiêu Lâm mới mười bốn tuổi thò đầu ra: "Còn bao lâu nữa thì được ăn cơm vậy?"

"Sắp rồi, con cùng bà ngoại xem tivi một chút đi."

"Bà ngoại xem tivi lúc này đã ngủ rồi." Tiêu Lâm mở rộng cửa ra lắc lắc thân mình, nháy mắt to cười làm lạnh, "Mẹ, con có thể chơi máy vi tính một lát hay không?"

"Đi thôi đi thôi, khó được một ngày như hôm nay, đừng chơi quá lâu đó, biết không?"

"A vâng! Mẹ vạn tuế!" Tiêu Lâm hô to gọi nhỏ sau đó chạy vội đi ra ngoài.

An Hồng nhìn theo bóng lưng của em gái, trong lòng thật hâm mộ. Đã từng có những năm tháng thật dài, cô có được tình thương của mẹ thật sự là đã rất ít lại càng ít. Cô không hiểu được cách làm nũng, không hiểu được việc khẩn cầu, sớm đã nhét chuyện học hành thật giỏi kia vào trong lòng. Mang hết sức mạnh của chính mình đi vượt qua hết thảy những khó khăn suy sụp. Trên đầu cô không có bên cang tránh gió, không có ai có thể che gió che mưa cho cô. An Hồng đã sớm hiểu rõ một điều rằng, con người ta, nếu ai muốn dựa vào chính mình.

Quay đầu nhìn mẹ của mình, An Hồng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Cuộc nói chuyện với mẹ ngày hôm nay, là một chuyện rất khó. Chỉ có một thời gian ngắn, cô cảm giác về căn bản cũng cô không đủ có lời nói. Trải qua lúc này đây, ở trong lòng mình cô hạ quyết tâm, về sau nhất định phải quan tâm nhiều hơn nữa đối với mẹ của mình. Mẹ đang ở chậm rãi già đi, mẹ là người thân yêu có cùng huyết thống duy nhất trên cái thế giới này của cô, An Hồng nghĩ đến những lời mà mẹ của mình vừa mới nói..., cô thật sự bắt đầu ước mơ sau khi cô về hưu, nhất định cuộc sống của cô khi đó nhất định đã có năng lực kinh tế. Có thể cùng mẹ của mình uống trà, ra ngoài du lịch, leo núi ngắm phong cảnh. Hai người có thể giống như mẹ con nhà khác, sẽ kết bạn cùng đi dạo trung tâm thương mại, đi dạo siêu thị, hai người tay dắt tay, thân mật khăng khít.

Đây là hy vọng xa vời cho tới nay, An Hồng vẫn luôn chôn giấu thật kín ở tận sâu trong đáy lòng.

Rốt cục, việc này không còn là hy vọng xa vời nữa, mà biến thành một loại công việc mà cô nghĩ mình có thể thực hiện được, An Hồng tinh thần gấp trăm lần nghênh đón học kỳ mới.

Chính là, cô thật không ngờ, nhân dân cả nước, toàn bộ nhân dân thế giới cũng không nghĩ tới, tháng 3 năm hai ngàn lẻ ba, trên địa cầu sẽ phát sinh một kiện đáng sợ kia.

Hơn nhiều năm sau, An Hồng nhớ lại cuộc nói chuyện hai mẹ con cô ở trong phòng bếp. Dĩ nhiên là cô không thể nào nghĩ được rằng, cuộc nói chuyện cùng mẹ của mình ngày hôm đó lại là một lần cuối cùng, cô liền không nhìn được thổn thức. Nếu như có thể sớm đoán được, cô nhất định sẽ hung hăng ôm ấp ở bên mẹ của mình, lớn tiếng nói: "Mẹ, con yêu mẹ!"

Đó là một trận dịch khủng khiếp, bắt đầu từ Quảng Đông Trung Quốc, xẹt qua Hongkong, rồi đến Bắc Kinh bị thất thủ. Sau đó dịch bệnh nhanh chóng lan rộng ra cả nước. Khi tình hình bệnh dịch còn chưa thể kiểm soát ổn định được, thì người phải đứng mũi chịu sào chịu bị lây nhiễm, chính là những người làm công tác y tế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Cứ yên tâm, đã có tôi ở đây

Editor: Mẹ Bầu

Ngày 15 tháng 3 năm 2003, Tổ chức y tế thế giới (World Health Organization, viết tắt là WHO) thông báo đã xuất hiện một dịch bệnh mới gây biến chứng cấp tính về đường hô hấp rất nghiêm trọng: Đó là Hội chứng viêm đường hô hấp cấp (Severe acute respiratory syndrome - viết tắt là SARS) do virus Coronavirus gây ra. (*) Tình truyền nhiễm của loại dịch bệnh mới này rất mãnh liệt, biểu hiện lâm sàng của bệnh chủ yếu là viêm phổi. Bệnh xuất hiện ở những nơi tụ tập đông người như ở gia đình và bệnh viện.

(*) Hội chứng hô hấp cấp tính nặng (tiếng Anh: Severe acute respiratory syndrome; viết tắt: SARS) là một chứng bệnh hô hấp ở con người gây ra bởi một loại virus mang tên virus SARS. Giữa tháng 11 năm 2002 và tháng 7 năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Hồng Kông, lan tỏa ra toàn cầu và gần

như trở thành một đại dịch, với 8422 trường hợp và 916 trường hợp tử vong trên toàn thế giới (10,9% tử vong) - theo Tổ chức Y tế Thế giới. Chỉ trong vòng vài tuần lễ, SARS lan từ Hồng Kông sang lây nhiễm nhiều người khác tại 37 quốc gia trên thế giới vào đầu năm 2003.

Lúc đó, tại thành phố J lúc trước đang gió êm sóng lặng, chợt có tin tức nhỏ nhỏ truyền đến, ở Quảng Đông, ở Hongkong, die»n, d«an, ke, quye. d«on ở Bắc Kinh, dịch bệnh này đã sớm tàn sát bừa bãi, gây tử vong cho không ít người. An Hồng hoàn toàn không hề để ý đến loại tin tức này ở trong lòng. Thậm chí cô còn đang bận khoản không biết có nên ghen gấp mặt cùng với Tần Nguyệt hay không. Năm học mới đã khai giảng được hơn nửa tháng, cô vẫn chưa có dũng khí để gọi điện thoại cho Tần Nguyệt. Hoặc là nói đúng hơn, cô không hề hành động gì vì vẫn không có động lực để nhúc nhích.

Lộ Văn Phàm mang đến cho An Hồng rất nhiều rắc rối cùng khẩu trang, làm cho An Hồng phải dờ khóc dờ cười: "Cậu làm cái gì vậy? Sao cậu sợ chết như vậy hả?"

(*) Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Biểu cảm của Lộ Văn Phàm cực kỳ nghiêm túc: "Cậu đừng tưởng rằng là trò đùa! Tôi nghe nói, thành phố J đã chẩn đoán chính xác là có ca bệnh rồi. Người này đi công tác qua Nghiêm Châu, *dyan(lee^qu.donnn), khi trở về người đã phát sốt cao, đi làm 1 tuần lễ mới đi khám bệnh, không biết đã truyền bệnh cho bao nhiêu người rồi."

"Thế nào mà tôi lại không có nghe thấy nói gì thế nhỉ? Tin tức cũng không thấy thông báo gì hết." An Hồng bĩu môi.

"Chỗ nào dám thông báo chứ? Thừa dịp trước khi người còn chưa có chết phải cứu sống lại đã rồi hãy nói. Bây giờ mà thông báo lên thì toàn bộ thành phố này khủng hoảng rồi."

An Hồng nửa tin nửa ngờ, nhưng là không quá bao lâu, cô đã biết tin rồi. Bệnh nhân đi công tác Nghiêm Châu trở về hiện đã tử vong. Chính phủ thông qua truyền thông đã thông báo chính thức về tin tức của người này, đề nghị những người đã từng có tiếp xúc chặt chẽ gần với anh ta cần chủ động đi đến bệnh viện để thực hiện kiểm tra sức khỏe.

An Hồng xem báo chí, rốt cục thấy ra một vẻ khẩn trương.

Tiếp tục sau đó, @MeBau*@ tình hình cũng có chút không kiểm soát được. Tin tức xác nhận chính xác đã có một người tử vong, lại xác nhận có thêm một người nữa, rồi lại thêm một người nữa, lại thêm một người nữa đã chết.

An Hồng bắt đầu nhận ra sự khác thường. Người đi trên đường rõ ràng đã giảm bớt. Tiệm bán gà KFC khách hàng cũng thưa thớt. Khắp nơi đều rộ lên tin tức điên cuồng đi mua rễ bản lam, mua giấm trắng, mua khẩu trang. An Hồng liền phân phát cho bạn cùng phòng khẩu trang và rễ bản lam mà Lộ Văn Phàm đã mang đến cho cô, khiến cho nhóm bạn của cô kích động không thôi.

Vào cuối tháng 3, An Hồng nhận được điện thoại của mẹ gọi đến. Mẹ thông báo cho cô trong khoảng thời gian này cô hàng vạn hàng nghìn lần không nên đi đến những nơi công cộng, nghi việc bán hàng tại tiệm bán gà KFC ngay lập tức. Bên trong nhà bảo đảm giữ thông gió, ra ngoài tận lực mang khẩu trang, ít tiếp xúc và nói chuyện cùng với mọi người. Siêng năng rửa tay, giữ gìn vệ sinh cá nhân, phòng bị một chút giấm trắng cùng rễ bản lam để sát trùng. Dieerndkan/leequhydonnn Tốt nhất chính là ngoan ngoãn ở tại trường học, không được đi đến tụ tập bất cứ chỗ nào.

An Hồng nghe thấy vậy sùng sục sùng sục, hỏi: "Có nghiêm trọng đến như vậy sao? Vậy bà ngoại thì phải làm sao bây giờ?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng ho khan của mẹ. Mẹ cô chần chừ lưỡng lự mãi mới nói: "Thành phố L đã có chẩn đoán chính xác ca bệnh rồi, ngay tại bệnh viện của mẹ đang làm, bệnh tình đã nguy kịch. Thành phố J đã có vài người chết rồi. Loại dịch bệnh này lan truyền thật sự rất nhanh, con nhất định phải cẩn thận đó. Trong khoảng thời gian này con không cần về nhà, hàng xóm sẽ chăm sóc cho bà ngoại."

"Vâng, mẹ! Mẹ cùng chú Tiêu cũng phải cẩn thận. Còn có... Tiêu Lâm, con bé cũng đang ở trường học, ở đấy cũng rất lộn xộn."

"Mẹ biết rồi, mấy ngày nay chúng ta đều không thể trở về nhà, Lâm Lâm đã đến ở trong nhà chủ nhiệm lớp rồi. Chờ thêm trận dịch bệnh này qua đi, chúng ta lại đón con bé trở về nhà thôi. dī@nđđan①ē@quýđ@n Tự chính bản thân con cần phải chú ý chăm sóc cho mình đó."

"Vâng, mẹ! Mẹ cứ yên tâm." An Hồng nghe mẹ dề nén tiếng ho khan đứt quãng, nghĩ rằng, mẹ nhất định là một muốn chết rồi.

Trung tuần tháng tư, tình hình bệnh dịch càng thêm lợi hại. Trong trường học bắt đầu cấm trường. Không có chuyện gì thật đặc thù, toàn bộ học sinh, giáo viên trong trường đều không được phép đi ra khỏi trường. Còn người ở bên ngoài trường thì lại càng là vào không được. An Hồng đi qua cửa sau trường học bên cạnh con đường, nhìn ra ngoài song sắt, con đường kia ngày xưa tấp nập các quán ăn vặt, còn bây giờ phở xá chỉ còn là sự vắng vẻ trống không.

Cô gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân, hỏi tình hình ở chỗ của anh. Hàn Hiểu Quân cười khổ: "Mọi công việc đều đã bị dừng lại hết rồi, nhưng lại không thể đi đâu được, trước cứ chờ xem một chút đã."

"Chính anh cần phải cẩn thận đó." An Hồng lo lắng nói với anh, nghĩ nghĩ một lúc cô lại nói, "Ở nơi này của em đều rất tốt, trường học đều đã đóng cửa chặt lại rồi. Bên trường học của Tần Nguyệt cũng đóng cửa giống như vậy."

"Anh biết rồi! Từ đầu năm đến giờ anh cũng chưa gặp qua cô ấy." Trong di động truyền đến tiếng Hàn Hiểu Quân bật lửa, "Tuần trước anh cũng đã gửi đến cho cô ấy một tá khẩu trang. Cô ấy nói, cô mua không được. Còn em thế nào? Em có cần hay không? Tiền thưởng của anh bây giờ cũng còn chưa có bị hết sạch tron đâu."

"Không cần đâu, em có rồi."

Cúp điện thoại xong, An Hồng đột nhiên nghĩ đến, đã hơn một tuần lễ rồi mẹ không gọi điện thoại cho cô. Cô sợ mẹ đang bận công việc, cho nên cô mới gửi đến cho mẹ một cái tin nhắn: Mẹ, mẹ và chú Tiêu có khỏe không? Nhưng vẫn luôn luôn không có hồi âm.

Chạng vạng ngày hai mươi một tháng Tư, An Hồng cùng Từ Mạt Mạt vừa cơm nước xong trở lại phòng ngủ, đột nhiên tiếp nhận được một cuộc điện thoại của một người xa lạ từ thành phố L gọi đến.

Vừa mới tiếp thông, cô chợt nghe thấy bên kia truyền đến một hồi tiếng nước nở.

"A lô? Ai vậy?" An Hồng cau mày, trong lòng chỉ cảm thấy một trận bất an như có điềm xấu.

Rốt cuộc đối phương cũng đã mở miệng: "Chị An Hồng."

"Tiêu Lâm à?" Tuy rằng An Hồng tiếp xúc với Tiêu Lâm không nhiều lắm, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được giọng nói của con bé: "Có chuyện gì vậy?"

"Chị An Hồng..." Tiêu Lâm khóc đến nỗi nói không nên lời.

An Hồng bỗng chốc liền hiểu rõ sự tình đã hồng bết, cô ổn định dòng suy nghĩ của mình, nhẹ nhàng an ủi Tiêu Lâm: "Tiêu Lâm, em trước đừng khóc, nói cho chị nghe, chuyện xảy ra như thế nào? Có phải là mẹ cùng chú Tiêu đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Tiêu Lâm kêu "A..." lên một tiếng, rồi òa lên khóc lớn, thút tha thút thít nói: "Ba mẹ sắp chết! Chị An Hồng! Ba mẹ sắp chết! Hu hu..."

An Hồng bỗng chốc liền như bị mê man. Từ Mạt Mạt nhìn thấy sắc mặt cô trong nháy mắt bị tái nhợt, lập tức ngồi xuống bên cạnh người cô, nắm giữ tay cô, phát hiện ra tay cô đã bắt đầu phát run lên rồi.

"Nói rõ một chút đi! Tiêu Lâm!" An Hồng hét to vào trong microphone.

"Mẹ... Mẹ... hồi đầu tháng 4 mẹ bị chẩn đoán chính xác là đã bị nhiễm SARS, sau đó ba mẹ cũng bị chẩn đoán chính xác bị nhiễm SARS rồi, bọn họ hiện tại cùng đang ở phòng ICU (phòng sản sóc tích cực) để cấp cứu rồi." Tiêu Lâm vừa nói vừa khóc, "Nói là mẹ bị truyền nhiễm trước... Khi ấy mẹ đang chăm sóc cho một bệnh nhân thì bị... bị bắn nước bọt nên bị lây nhiễm, sau đó mẹ lại lây truyền sang cho ba mẹ! Chị An Hồng! Làm sao bây giờ đây?"

"Làm sao em không nói sớm với chị một chút hả?" An Hồng vừa nóng nảy vừa giận em.

"Ông nội bà nội cùng cô cô không cho phép em đi thăm hai người bọn họ! Cũng không cho phép em gọi điện thoại cho chị và bà ngoại! Em gọi điện thoại vụng trộm cho chị! Em hỏi bà ngoại số di động của chị rồi gọi cho chị."

"Bà ngoại đã biết chuyện rồi sao?" An Hồng kinh hãi. Sức khỏe của bà ngoại làm sao có thể chịu được!

"Không đâu, em không dám nói cho bà ngoại biết." Tiêu Lâm hít hít mũi, "Chị An Hồng, phải làm sao bây giờ a? Em rất sợ hãi!"

"Hiện bây giờ em đang ở đâu?"

"Ở trong nhà của cô giáo Tiền. Ba mẹ không ở nhà, em đã ở chỗ này suốt một tháng nay rồi."

"Cho chị địa chỉ, ngay bây giờ chị sẽ đến đó!" An Hồng một bên vừa nói chuyện điện thoại, một bên vừa đứng lên, lấy ra chiếc ba lô hai quai của mình.

"Vâng! Chị mau ghi lại đi! Địa chỉ là thành phố L, đường xxx, số nhà xxx!" Tiêu Lâm giống như thở ra một hơi nhẹ nhàng: "Em rất muốn đi gặp ba mẹ! Nhưng là mấy người bọn họ không cho phép em đi! Em biết ba mẹ sắp chết rồi! Ở trong bệnh viện của cũng đã có hai bác sĩ cùng 1 người y tá chết rồi!"

"Em đừng vội, chờ chị đi đến đó! Hiện tại chị sẽ xuất phát luôn!"

An Hồng nhanh chóng thu thập vài thứ, Từ Mạt Mạt nhìn cô, hỏi: "Mẹ của cậu... Bị lây bệnh rồi hả?"

"Ừ!" An Hồng ngẩng đầu lên, hốc mắt cô đã đỏ lên, "Hiện tại tớ phải đi đến, trước phải tìm phụ đạo viên để mở công đi ra ngoài đã."

"Không có việc gì đâu!" Từ Mạt Mạt đi qua ôm lấy An Hồng, "Tiểu Hắc, không có việc gì đâu!"

"Chỉ mong là như vậy."

"Tớ đi cùng với cậu có được không?"

"Không cần đâu, bệnh viện là một nơi thật dễ dàng bị truyền nhiễm. Một mình tớ cũng có thể được." An Hồng cắn môi, kéo khóa kéo ba lô lên.

Vừa ra đến trước cửa, Từ Mạt Mạt liền lấy ví tiền, lật đồ hết ra, đưa cho An Hồng mấy trăm đồng tiền: "Cầm, chạy nhanh đi thôi."

An Hồng chạy vội tới chỗ phụ đạo viên của ký túc xá, nhanh chóng làm thủ tục ra ngoài, phụ đạo viên biết tình thế nghiêm trọng, liên tục nói an ủi cô.

An Hồng chạy nhanh về hướng cửa trường học. Sắc trời bắt đầu tối, cô càng chạy càng vội, càng chạy càng vội, trong lòng rối bời. Tiếng kêu gào của Tiêu Lâm cứ vang vọng mãi ở trong đầu cô. An Hồng chỉ cảm thấy bước chân của mình nặng nề, con đường hướng ra ngoài trường dường như trở nên gập ghềnh khó đi như vậy.

Di động của cô đột nhiên đột ngột vang lên, là điện thoại của Lộ Vân Phàm gọi đến.

Cậu ta vui vui mừng mừng kêu to: "An An! Buổi tối đi xem tôi đá bóng!"

An Hồng cảm thấy phiền lòng, nhìn con nóng giận xuống, nói: "Tôi hiện tại có việc, không đi được."

"Cậu có việc gì vậy? Hôm nay cậu không có lớp phụ đạo mà?"

"Cậu đừng để ý tới tôi!" An Hồng chạy tới cổng trường rồi, cầm điện thoại trong tay, cô đưa cho bảo vệ tờ giấy cho phép ra ngoài.

Bảo vệ giọng rất lớn: "Lúc này còn ra ngoài để làm gì? Bạn học à, đi vài giờ rồi sẽ trở về sao?"

Điện thoại đầu kia lập tức không có âm thanh, An Hồng thở dài, tuyệt không ngoài ý muốn nghe được tiếng thở nặng nề trầm mặc của Lộ Vân Phàm. Một lát sau ở đầu kia hô to lên: "A lô a lô! An Hồng! Cậu ra khỏi trường à? Cậu đi đến nơi nào vậy?"

"Tôi có chút chuyện cần phải đi ra ngoài. Lộ Vân Phàm, cậu đừng hỏi tôi nữa có được không."

"Không được! Rốt cuộc là cậu đi chỗ nào? Lúc này nếu cậu đi ra ngoài trở về thật dễ dàng bị cách ly!"

"Tôi biết rồi! Tóm lại cậu cứ mặc kệ tôi, tôi cúp máy đây."

Cúp điện thoại xong, An Hồng chạy tới ven đường. Cô nhìn thấy ngã tư đường trống rỗng, hết đường xoay xở. Cô không biết lúc này trở lại nội thành của thành phố J, còn có thể vượt qua bằng chuyến xe cuối cùng đi thành phố L nữa hay không. Nếu bắt được xe, cũng chỉ có thể ngồi xe chờ thêm khách để đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78-2: Cứ yên tâm, đã có tôi ở đây 2

Editor: Mẹ Bầu

N Cửa trường học không có xe taxi, bởi vì các trường đại học nằm chỉ theo khu đều đóng cửa, ngay cả xe bắt thêm khách cũng đều không có. An Hồng chỉ có thể ở đứng chờ nửa giờ ở trạm xe bus trông chờ vào chuyến xe trung chuyển.

Mười mấy phút đồng hồ sau, đầu vai cô đột nhiên bị người vỗ một cái. An Hồng liền phát hoảng, quay đầu lại đã nhìn thấy Lộ Vân Phàm đang thờ hồn hồn trừng mắt nhìn cô.

"Cậu đi tới chỗ nào?" Lộ Vân Phàm đánh giá An Hồng. Trên lưng cô đeo một cái ba lô hai quai, trên mặt thất hồn lạc phách, như là người đang vội đi lẫn trốn vậy.

"Làm sao cậu ra được ngoài vậy?" An Hồng kinh ngạc, "Ai cho mở cổng cho cậu đi ra ngoài vậy?"

"Tôi trèo tường." Lộ Vân Phàm nhún mày dẫu môi, nói: "Cậu vội vội vàng vàng đi ra ngoài trường học như vậy, nhất định là phải có chuyện gì rồi. Tôi lo lắng, nên ra ngoài xem thế nào."

"..." Đồ điên! An Hồng nghĩ trong lòng.

"Cậu đi đến nơi nào vậy?" Lộ Vân Phàm lại hỏi.

"Tôi đi đến thành phố L." @MeBau* An Hồng mắt thấy không thể gạt được nữa, chỉ có thể nói lời nói thật, "Mẹ tôi và chú Tiêu được được chẩn đoán chính xác mắc bệnh SARS rồi, cho nên tôi vội vàng đi đến đó."

"A?" Lộ Vân Phàm thật sự bị kinh hãi.

"Ừ, cậu nhanh đi về đi, thừa dịp bảo vệ còn chưa phát hiện ra." An Hồng trong lòng nghĩ đến mẹ, vành mắt lại đỏ, cô cúi đầu, lau khóe mắt.

Lộ Vân Phàm kinh ngạc nhìn cô một lát, đột nhiên nói: "Tôi sẽ đi cùng với cậu đến thành phố L."

An Hồng ngẩng đầu mạnh một cái, nhìn cậu ta, lắc đầu lại xua tay: "Không cần không cần! Đây cũng không phải là chuyện đùa giỡn!"

Lộ Vân Phàm đảo đảo túi quần: "Tôi đã mang bóp tiền theo rồi, có tiền có thân phận chứng nhận, tôi đi cùng với cậu, một mình cậu đi qua đó tôi rất lo lắng."

An Hồng đang định cự tuyệt, thì xe trung chuyển đến, Lộ Vân Phàm giơ tay lên vẫy tay một cái, rồi sau đó lúi cánh tay An Hồng, kéo cô lên xe.

Ở trên xe trung chuyển đi, Lộ Vân Phàm thấp giọng gọi điện thoại, An Hồng đang tâm phiền ý loạn, nên không để ý nghe. Xe chạy đến trên trần, An Hồng xuống xe chạy về hướng trạm xe bus. Lộ Vân Phàm liền kéo cô lại: "Đừng ở chỗ này đợi một lát, chờ lái xe nhà tớ đưa xe đến đây lập tức đón chúng ta, ông ta sẽ trực tiếp đưa chúng ta đi thành phố L."

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm đến ngây ngẩn cả người. Lộ Vân Phàm vẻ mặt kiên định, cậu ta ôm lấy bả vai của An Hồng một chút, thấp giọng nói: "An An, cứ yên tâm, đã có tôi ở đây."

Mãi cho đến khi đã ngồi trên xe của nhà Lộ Vân Phàm, An Hồng nhìn chàng trai trẻ ngồi bên cạnh mình, trong lòng vẫn không thể tin được.

Lộ Vân Phàm thật sự đã theo cô cùng đi đến thành phố L.

Xe chạy nhanh ở trên đường cao tốc. Trong đầu An Hồng đang kêu loạn xạ, không biết sau khi đến nơi sẽ phát sinh ra chuyện gì. Cô chưa từng bao giờ nghĩ tới loại chuyện như thế này sẽ phát sinh ở trên người mình. Lại nghĩ đến câu nói của Tiêu Lâm "Ba mẹ sắp chết rồi!" *dyan(lee^qu.donn), trong lòng của cô như xoắn lại thành một đoàn.

Nhất cánh tay mạnh mẽ kéo vai cô qua, để cho cô tựa vào đầu vai của mình, Lộ Vân Phàm ôn nhu nói: "An An, cậu trước đừng lo lắng, trước đừng nghĩ loạn, cứ đến chỗ kia xem xét tình hình đã rồi nói sau."

"Ừ!" An Hồng cố nén nín nước mắt xuống, một mối dựa người vào trong lòng cậu ta. Giờ này khắc này, có một người ở bên người, để cho cô dựa vào để động viên an ủi, cô cảm thấy có sự an tâm trước nay chưa từng có. Giống như thân thể đang bị treo lơ lửng đột nhiên tìm lại được chỗ đứng. Trái tim đang căng thẳng gần như sắp không thể không chế được, dần dần trở nên bình tĩnh hơn.

Xe thuận lợi chạy tới thành phố L. Lúc này đã là hơn 9 giờ tối. An Hồng đứng ở dưới lầu nhà cô giáo Tiền, chủ nhiệm lớp Tiêu Lâm, gọi điện thoại cho con bé.

Cô giáo Tiền nhận điện thoại, An Hồng nói lại tình hình, cô giáo Tiền liền mời hai người bọn họ lên lầu.

Nhìn thấy An Hồng, đi đến trước cô, Lộ Vân Phàm lập tức liền òa lên khóc. Cô bé bỏ nhào vào trong lòng An Hồng, lớn tiếng kêu: "Làm sao bây giờ đây! Chị An Hồng! Làm sao bây giờ đây!"

Cô giáo Tiền an ủi Tiêu Lâm: "Cô bé ngốc này, không phải là thầy đã nói với em rằng hiện tại không có việc gì rồi sao, thế nào em lại gọi cả chị gái tới đây như vậy."

An Hồng nhìn thẳng vào cô giáo Tiền: "Người mắc bệnh kia chính là mẹ của tôi. Tôi hẳn là có quyền lợi được biết chuyện này chứ!"

Từ ngữ của cô giáo Tiền ngập ngừng: "Người nhà của bác sĩ Tiêu cũng đều ở đây cả rồi, có biến động gì chúng tôi sẽ thông báo cho hai chị em cô."

"Cái gì gọi là có biến động? Chẳng lẽ phải chờ đến khi hai người bọn họ qua đời thì mới đến nói với tôi hay sao? Đó là mẹ đẻ của tôi!" An Hồng cực kỳ tức giận, ôm Tiêu Lâm an ủi, "Đừng khóc, Tiêu Lâm, đi nào, bây giờ chúng ta liền đi đến bệnh viện!"

Lộ Vân Phàm ở bên cạnh vẫn luôn luôn không hề hé răng, nhìn bộ dạng đầy kích động của An Hồng, đi đến bên cô, Lộ Vân Phàm nắm lấy tay cô ta giữ chặt cô lại, nói: "Cậu trước đừng xúc động qua! An An, hiện tại đã muộn rồi, sáng sớm mai chúng ta sẽ đi qua bệnh viện có được không?"

"Đó là mẹ của tôi!" An Hồng trừng mắt nhìn cậu ta, "Lúc này cậu đương nhiên là không nóng ruột rồi!"

"An An, đã sắp 10 giờ đêm rồi. Hiện tại trong bệnh viện đã rồi thành một nùi, bác sĩ y tá cũng đều rất mệt rồi, còn có người nhà của chú Tiêu ở đó nữa. Suốt một ngày khăng định ai cũng đều cần nghỉ ngơi rồi, chúng ta trước nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ đi qua đó. Lái xe sẽ không đi về, mấy ngày nay xe đều do tôi sử dụng. Cậu nghe tôi đi, có được không?"

Cô giáo Tiền phụ họa: "Đúng vậy đó, đúng vậy đó, bạn học An à! Hai người cũng đã tới đây rồi, khăng định sẽ cho mấy người đi đến bệnh viện. Bất quá cô phải có sự chuẩn bị về tư tưởng. Hai vợ chồng bác sĩ Tiêu bọn họ hiện tại cũng đang được chăm sóc trong phòng sản sóc đặc biệt, không ai có thể đi vào thăm hỏi được. Bọn họ chỉ có thể dựa vào tờ giấy để liên hệ với bên ngoài."

An Hồng nhìn Tiêu Lâm ở trong lòng mình khóc sụt sùi đến thâm, lại nhìn sang Lộ Vân Phàm. Ánh mắt của cậu ta trầm ổn, hướng cô gật gật đầu. An Hồng rút cục thở dài, đồng ý ngày hôm sau sẽ đi đến bệnh viện.

Đêm nay, Lộ Vân Phàm đã hai căn phòng ở khách sạn. Cậu ta và lái xe ngủ một phòng, An Hồng và Tiêu Lâm ngủ một phòng.

Tiêu Lâm tắm rửa xong bò lên giường liền ngủ mất rồi. An Hồng ngồi ở mép giường nhìn em gái. Cô bé nằm ngủ bầy ra vẻ mặt ngốc nghếch. Tiêu Lâm mới mười bốn tuổi, vẫn còn là con nít. An Hồng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Tiêu Lâm...

Di động vang lên báo có tin nhắn, là tin nhắn của Lộ Vân Phàm: An An, hãy ngủ một giấc cho thật ngon, yên tâm, đã có tôi ở đây.

Những lời này, trong ngày hôm nay cậu ta đã nói với cô thật nhiều lần. Thế nhưng mà An Hồng lại rất tin tưởng, chính cô tự cảm thấy không biết tại sao lại như vậy! Lộ Vân Phàm vẫn còn ở tuổi vị thành niên, thế nhưng mà vừa mới rồi, cậu ta lại biểu hiện ra sự quyết đoán trầm ổn như vậy, cũng không hề giống một chút nào bộ dáng hi hi ha ha của cậu ta ngày thường.

Trời vừa sáng, một hàng ba người đều đi tới bệnh viện của bác sĩ Tiêu. Tiêu Lâm gọi điện thoại cho cô cô của mình. Cô Tiêu miệng bịt khẩu trang đi đến đại sảnh bệnh viện, liền gặp được ba người tuổi trẻ.

"Sao lại thế này?" Cô Tiêu nhui mày lại nhìn Tiêu Lâm, "Tại sao cháu lại không chịu đến trường học? Hai người này là ai?"

"Cháu là chị gái của Tiêu Lâm, tên là An Hồng, đây là..." An Hồng quay đầu nhìn sang Lộ Vân Phàm, nhất thời không biết nên thế nào giới thiệu cho phải.

"Cháu là bạn trai của cô ấy." Lộ Vân Phàm sắc mặt không đổi nói tiếp lời, "Chúng cháu đến thăm dì và chú Tiêu."

"hả?" Ánh mắt của cô Tiêu hơi lạnh đi: "Lâm Lâm, cô cô đã nói với cháu như thế nào rồi?"

Tiêu Lâm xoay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô mình nữa. An Hồng nén nhịn sự tức giận của mình xuống, nói: "Dì Tiêu, xin hỏi mẹ cháu cùng Chú Tiêu đang ở đâu vậy?"

"Ở trong phòng ICU, hai đứa không gặp được đâu!" Cô Tiêu lắc đầu thở dài, "Chúng ta cũng không gặp được, hàng ngày chỉ có thể ở tại chỗ này mà đợi tin tức. Bệnh viện là nơi rất nguy hiểm, mấy đứa có biết hay không? Không cho các cháu đến nơi này chính là vì muốn tốt cho các cháu thôi!"

"Chúng cháu sẽ có chừng mực." An Hồng kéo tay của Tiêu Lâm qua, "Chúng cháu sẽ ở đây đợi cùng với mọi người."

Cô Tiêu không hề nói gạt người, không ai có thể dò xét được bệnh tình, ra sao. Thế nhưng mà, rốt cuộc An Hồng cũng đã biết được tình hình của mẹ và bác sĩ Tiêu rồi. Bệnh tình của bác sĩ Tiêu thật sự rất nghiêm trọng, đã tiến hành mở khí quản ra rồi, còn mở máy để hỗ trợ hô hấp. Cơ tim của và chức năng của thận của bác sĩ Tiêu đã xuất hiện sự khác dị thường. Phổi đã hiện lên những hình sợi, tương đối mà nói, tình hình của mẹ có hơi tốt hơn một chút.

Tiêu Lâm mỗi ngày dường như đều lấy nước mắt để rửa mặt. Cô bé không chịu đi đến trường học, An Hồng cũng không cưỡng ép con bé, cho phép em gái được đi theo mình.

Bên người thân, ban ngày ở bệnh viện chờ tin tức, buổi tối trở về khách sạn để ngủ. Lộ Vân Phàm chăm sóc cho hai chị em cô một ngày đủ ba bữa, Họ hàng thân thích của nhà họ Tiêu đối với bọn họ cũng ôn hoà. Mà An Hồng cũng lười cùng bọn họ đi giao tiếp.

Lộ Vân Phàm cảm thấy kỳ quái, trong giọng nói khó tránh khỏi lộ ra một chút nghi vấn. An Hồng thừa dịp Tiêu Lâm đi toilet, nói với cậu ta chuyện xảy ra giữa mẹ mình với bác sĩ Tiêu y.

"Năm đó mẹ gả cho chú Tiêu, người trong nhà chú Tiêu đều phản đối. Ông nội bà nội Tiêu Lâm một mực thích vợ trước của chú Tiêu vì hai người bọn họ đã sinh ra con trai của cửa họ, cho nên qua nhiều năm như vậy chú Tiêu đi làm cùng với mẹ của tôi liền ở chỗ này, không trở lại thành phố Gi nữa. Hiện tại chú Tiêu đã đổ bệnh thành như vậy, con trai của bác sĩ cũng không thèm trở về."

Lộ Vân Phàm ôm lấy bờ vai của An Hồng, nhẹ giọng thở dài: "Trước kia cũng từng bao giờ được nghe cậu nói về em gái của mình như vậy."

"Quan hệ giữa tôi và con bé cũng không được tốt lắm, cậu tin hay không, từ nhỏ đến lớn, con bé chưa từng tỏ một tiếng là chị ơi."

"Nhưng hiện tại con bé lại thật ý lại vào cậu. An An, cậu cần phải chú ý chăm sóc cho bản thân, đừng hạn ăn cơm đi ngủ. Nếu như cậu ngã xuống, em gái cậu sẽ bị suy sụp."

"Ừ, tớ biết rồi."

Mấy ngày chờ đợi, lại chờ đón được một tin dữ, ngày 26 tháng 4, bác sĩ Tiêu được tuyên bố cấp cứu không có hiệu quả, đã từ vong.

Thân thích nhà họ Tiêu lập tức khóc thành một đoàn. Tiếng kêu rên nổi lên bốn phía. Tiêu Lâm đã chết lặng, cô bé ngơ ngác đứng ở nơi đó, tiếp theo cả người liền mềm nhũn, tuột xuống dưới. Người của nhà họ Tiêu không hề có một người nào, không có một ai chú ý tới cô bé, may mắn Lộ Vân Phàm tay mắt lanh lẹ đỡ được cô bé, nên Tiêu Lâm mới không bị ngã cắm đầu vào trên đất.

Lộ Vân Phàm bồng Tiêu Lâm lên, nói: "Cô bé bị hôn mê rồi!" An Hồng sững sờ nhìn cậu ta, không có phản ứng.

Lộ Vân Phàm thở dài: "An An! Kiên cường lên một chút đi! Mẹ của cậu vẫn còn đang được cấp cứu đó!"

An Hồng nhất thời tỉnh ngộ, xem người nhà họ Tiêu đã hỗn loạn thành một đoàn. Cô tự nói với mình ở trong lòng: Mẹ vẫn còn sống! Mẹ vẫn còn sống! Mẹ vẫn còn sống!

Chỉ là, việc cô từ nhỏ đến lớn, cô không hề nhận được sự đối đãi của người thân thiết đối với cô chú Tiêu, cứ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Lộ Vân Phàm, tôi đồng ý

Editor: Mẹ Bầu

Bởi vì đang trong thời kì bất bình thường, di thể của bác sĩ Tiêu không thể chở về quê nhà của ông ở thành phố J, cũng không thể cử hành tang lễ cáo biệt di thể được. Mà chỉ có thể hoá táng ngay tại chỗ, tro cốt tạm thời bảo tồn ở nhà tang lễ, chờ sau khi tình hình bệnh dịch đi qua mới giao lại cho người thân mang về thành phố J để an táng. Sau khi bác sĩ Tiêu qua đời, thân thích nhà họ Tiêu sẽ không đến bệnh viện nữa, Ông nội Tiêu, bà nội Tiêu tuổi tác đã cao, ở lại thành phố J do anh trai của bác sĩ Tiêu chăm sóc. Sau khi tới thành phố L rồi, toàn bộ người thân trong nhà họ Tiêu đều bị giám sát nhiệt độ cơ thể, xác định không có gì sai lầm tiếp đó lại ào ào trở về thành phố J. Chỉ để lại cô ruột của Tiêu Lâm cùng với Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm không nuốt nổi bát cơm, không mấy ngày thì cô bé đã gầy đi một vòng lớn, cả ngày chỉ biết là lau nước mắt. An Hồng cũng không có biện pháp gì khác, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh cùng em gái, die,n;da.nlze.qur,ydo/nn có đôi lúc cô ép buộc em gái ăn uống một chút gì.

Tình hình của mẹ luôn luôn không ổn định. Bà cũng bị cắt mở khí quản để thở bằng máy, bởi vậy không thể nói chuyện, có đôi khi mẹ viết vào tờ giấy, sau khi đã khừ trùng y tá mang ra ngoài, đưa cho hai chị em xem.

Chữ viết trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí còn nhìn không rõ, đơn giản chỉ là một chút những lời dăn dò, nói An Hồng và Tiêu Lâm phải chịu khó chăm sóc bản thân cho thật tốt, không cần canh giữ ở bệnh viện, như vậy rất dễ dàng bị lây bệnh truyền nhiễm. Có một tờ giấy, mẹ viết hỏi: Chú Tiêu không có sao chứ?

Chỉ liếc mắt một cái, An Hồng cùng Tiêu Lâm liền lệ rơi đầy mặt. Lộ Vân Phàm ôm lấy bờ vai của An Hồng, trầm mặc không nói, đi●n☆đ●àn●lê☆q●uỷđ●ôn mặc cho cô gái ở trong lòng mình khóc lóc ầm ĩ.

Ngày mùng 3 tháng 5, mẹ đưa ra bên ngoài một tờ giấy cuối cùng. Đó là những lời nói mẹ còn viết dang dở chưa xong: Hồng Hồng, Lâm Lâm! Tối hôm qua mẹ đã nằm mơ thấy một giấc mơ. Mẹ mơ thấy cha của Lâm Lâm, mẹ biết ông ấy đã mất, mẹ cảm thấy thật sự rất mệt, mẹ không thể nào chống đỡ nổi nữa rồi! Hồng Hồng, con đã trưởng thành rồi, Lâm Lâm tương lai liền. . .

Thời điểm An Hồng nhận được tờ giấy kia, bác sĩ y tá đang thực thi cấp cứu đối với mẹ. Theo lời y tá nói, mẹ đã vừa khóc vừa viết tờ giấy này, còn chưa viết xong, mẹ liền đã xảy ra cơn sốc.

Vào lúc mười giờ tối ngày hôm đó, mẹ được tuyên bố đã từ vong.

Nhận được tin tức đó, trong nháy mắt đó, An Hồng ngược lại, lại trấn định được tinh thần. Cô găt gao ôm lấy Tiêu Lâm trong lòng đang lên tiếng khóc lớn, ở trong lòng tự nói với mình: Phải kiên cường! đi●n C đđàn C lē C qđuy C đđon Phải kiên cường! Phải lại kiên cường lên một chút!

Quay đầu nhìn sang Lộ Vân Phàm, cậu ta vẫn một mực ở bên cạnh cô. Cánh tay nhẹ nhàng khoác lên trên vai cô. Sự ấm áp từ lòng bàn tay của Lộ Vân Phàm như truyền sang cho cô một loại sức mạnh. An Hồng nhìn về phía cửa sổ bên ngoài hành lang bệnh viện. Bầu trời đêm khòn cùng, cô phảng phất như nhìn thấy một luồng khói nhẹ mỏng manh đang bay lên! Cô biết, mẹ đang đuổi theo bác sĩ Tiêu rồi.

Sau khi mẹ được hoá táng xong, tiếp theo giống như là một trận giao tranh đầy rối ren vậy. Tất cả cũng bởi vì việc bàn bạc thương lượng phân chia cùng người nhà họ Tiêu.

Nguyên nhân có một vài chuyện như sau: Thứ nhất: bác sĩ Tiêu có được hợp táng cùng với mẹ của An Hồng hay không; thứ hai: xử lý di sản để lại của vợ chồng bác sĩ Tiêu như thế nào; thứ ba, Tiêu Lâm còn đang trong tuổi vị thành niên, về sau này do ai giám hộ.

Về vấn đề thứ nhất, Diễ~đàn~lê~quy~đoan An Hồng cùng Tiêu Lâm tự nhiên là thống nhất chung mặt trận. Bác sĩ Tiêu và mẹ làm vợ chồng suốt mười bảy năm nay, tuy rằng hai người đều đã từng kết hôn, nhưng thời gian cũng không dài, về tình về lý đều hẳn là nên hợp táng. Nhưng mà người nhà của bác sĩ Tiêu lại không đồng ý, nhất là Tiêu Trí, người con trai của bác sĩ Tiêu cùng vợ trước sinh ra. Cậu ta kiên trì muốn bác sĩ Tiêu phải phân huyết với mẹ An Hồng. An Hồng vừa tức giận vừa thương tâm. Sau khi đau khổ khuyên bảo không có kết quả, cô không thể nhịn được nữa chỉ vào mũi cậu ta nói: "Chú Tiêu không phải là ba của tôi. Tôi và anh có thân phận giống như nhau. Nhưng mà tôi tin tưởng chú Tiêu ở trên trời có linh thiêng, cũng

hy vọng có thể được hợp táng cùng với mẹ của tôi! Toàn bộ thu nhập của chú Tiêu đều gửi cho anh, tạo điều kiện cho anh xuất ngoại du học. Mọi chi phí trong nhà đều dựa vào một mình mẹ tôi. Thu nhập của một người dùng để duy trì chi tiêu trong nhà. Mẹ tôi đối đãi với anh cũng không mỏng, làm sao anh có thể không có lương tâm như vậy chứ!"

Chuyện này, cuối cùng kết thúc đấu tranh bằng với sự tuyệt thực của Tiêu Lâm. Người nhà họ Tiêu cuối cùng đồng ý để cho tro cốt của mẹ hợp táng cùng với bác sĩ Tiêu ở thành phố J. Bất quá phải chờ tới mấy tháng sau, sau khi tình hình bệnh dịch đi qua.

Đến vấn đề thứ hai, An Hồng thật sự là đau đầu đến không chịu được. Vợ chồng bác sĩ Tiêu ở mỗi nơi trong thành phố J cùng thành phố L đều có sở hữu một chỗ bất động sản. Ở thành phố J phòng ốc rộng, ở thành phố L phòng ở nhỏ, đều đứng tên của cả hai vợ chồng bác sĩ Tiêu. Người thân của nhà họ Tiêu có ý định phân chia tiền mặt và các di sản xa xỉ của hai vợ chồng bác sĩ Tiêu làm ba phần: Ông nội, bà nội Tiêu một phần, Tiêu Trí một phần, Tiêu Lâm một phần. Tuy nhiên phòng ở trong thành phố J để lại cho Tiêu Trí. Phòng ở tại thành phố L để lại cho Tiêu Lâm. Thoảng nghe việc qua phân chia như vậy dường như là hợp tình hợp lý. Thế nhưng mà Lộ Vân Phàm cảm giác, cảm thấy không đúng. Cậu ta gọi điện thoại cho luật sư ở công ty của ba ba, hỏi nếu cả hai vợ chồng cùng đồng thời bỏ mình ngoài ý muốn, vậy phương pháp phân chia phần di sản để lại như thế nào. Sau khi có được câu trả lời thuyết phục, cậu ta cẩn thận suy xét, thương lượng với An Hồng, sau đó ra mặt truyền lại lời nói của luật sư cho tất cả người nhà họ Tiêu nghe.

Ý tứ của Lộ Vân Phàm là như thế này: Tuy rằng bác sĩ Tiêu và An Hồng mẹ là qua đời trước sau, nhưng ở trong một cái thời kì như vậy, có thể quy kết là hai người cùng từ vong đồng thời. Bọn họ lại là người cùng thế hệ, sẽ không phát sinh kế quan hệ thừa lẫn nhau, di sản để lại sẽ phân chia của từng người cho người thừa kế riêng biệt kế thừa.

Tất cả các di sản đều chia đều cho hai người. Phần tài sản của bác sĩ Tiêu sẽ được chia làm ba phần: Ông nội, bà nội Tiêu một phần, Tiêu Trí một phần, Tiêu Lâm một phần. Phần tài sản của mẹ cũng được chia làm ba phần: bà ngoại An Hồng một phần, An Hồng một phần, Tiêu Lâm một phần. Còn lại hai bất động sản kia, bởi vì tính chất đặc biệt của tài sản, sẽ không chia đều làm sáu phần, có thể dựa theo ý tứ của nhà họ Tiêu, Tiêu Lâm và Tiêu Trí mỗi người sẽ được một gian.

Người thân của nhà họ Tiêu cự tuyệt thoái thác đối với việc phân định tài sản như vậy, đối với một cậu nhóc trẻ tuổi bộ dạng nghiêm trang, còn chưa mọc hết lông măng kia. Lộ Vân Phàm ngăn chặn con tức bằng cách cầm điện thoại nói: "Nếu các người không đồng ý, tôi có thể dẫn chiếu ra đây toàn bộ cách phân chia tài sản theo luật pháp. Đến lúc đó kể cả hai gian phòng kia cũng được pháp luật đưa vào di sản để phân chia. Cả bà ngoại An Hồng và An Hồng cũng đều có phần, tài sản các người được phân chia chỉ càng ít hơn mà thôi!"

Sau khi người thân của nhà họ Tiêu thương lượng với nhau một ngày, cuối cùng đồng ý ấn định phương thức xử lý di sản như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-2: Lộ Vân Phàm, tôi đồng ý 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng đã sớm không còn sức lực, đứng vào lúc này lại phải nhận được một tin tức xấu. Bác sĩ Phan đồng nghiệp của bác sĩ Tiêu tìm được An Hồng đưa ra một tờ giấy Giấy vay nợ. Ông ta có chút ngượng ngùng nói khi còn sống bác sĩ Tiêu đã hướng ông ta mượn 5 vạn đồng tiền, dùng làm tiền sinh hoạt cho Tiêu Trí xuất ngoại du học. An Hồng cảm thấy kỳ quái. Bác sĩ Phan liền kéo cô đi ra một góc, nhỏ giọng nói: "Kỳ thực, khi bác sĩ Tiêu hỏi vay tiền tôi, khi ấy tôi có hỏi qua nguyên nhân cậu ta vay tiền. Bác sĩ Tiêu nói, cậu ta cho em gái và em rể cậu ta mượn 15 vạn đồng để đầu cơ cổ phiếu. Theo như tôi biết, em gái của cậu ta cũng không có viết giấy vay nợ đâu. Số tiền kia, thực sự là cháu rất khó đòi lại trở về đó."

An Hồng nói lại việc này cho Lộ Vân Phàm nghe. Lộ Vân Phàm trầm ngâm một khắc, nói cậu ta đã nghĩ ra được biện pháp.

Ngày kế, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm nhìn thấy cô Tiêu ở bệnh viện. An Hồng trực tiếp nói thẳng vấn đề: @MeBau*@ "Di à, trong tay cháu có Giấy vay nợ, chứng minh là ngài đã mượn tiền của chú Tiêu hai mươi lăm vạn đồng. Số tiền kia ước định là đến cuối năm hoàn trả. Thừa dịp này chúng ta trước tiên cũng nên nói rõ ràng một chút về nó, món nợ này cũng nên tính làm di sản của chú Tiêu cùng với mẹ của cháu."

Cô Tiêu kinh hãi, thốt ra: "Này giấy vay nợ kia nhất định là giả dối! Chúng ta chỉ hỏi mượn anh ấy có mười lăm vạn đồng mà thôi!"

"Vậy sao? Nhưng mà Giấy vay nợ ở trong tay của cháu viết giấy trắng mực đen rõ ràng là tên của ngài vay mà."

"Giấy vay nợ ở đâu? Cháu đưa đây cho cô xem! Tôi chưa từng bao giờ viết Giấy vay nợ như vậy. Lúc trước chính là mượn bằng miệng, không tin cháu cứ đi hỏi, đến hỏi..."

Đến hỏi ai đó? Cô Tiêu cũng không nói ra được. Đột nhiên cô ý thức được, chuyện này lúc trước chăm sóc cho bác sĩ Tiêu, bác sĩ Tiêu không nói cho những người khác, lại càng không có để lại văn tự gì để làm bằng chứng. Cô Tiêu lập tức sửa miệng nói: "Cô cảm thấy chính là các cháu đã làm rồi! điễn ㄟ đặng ㄟ lê ㄟ quý ㄟ độn Cô... Cô chưa từng hỏi vay tiền của anh trai bao giờ!"

"Không phải mới vừa rồi ngài đã thừa nhận đó sao?" An Hồng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô Tiêu, lạnh lùng nói.

"Là cô nhớ sai lầm thôi! Cái gì mà hai mươi lăm vạn đồng! Chúng ta có khi nào lại mượn nhiều tiền như vậy chứ!"

"Ngài vừa nói mượn mười lăm vạn."

"Không thể nào!"

"Cuối năm hoàn trả."

"Không có! Không có!" Ánh mắt của cô Tiêu lóe lên, mặt đỏ rần, "An Hồng, cháu tuổi còn trẻ, thế nào lại xu lợi như vậy. Anh trai của cô và mẹ cháu xương cốt còn chưa lạnh, thừa dịp mầu chót này cháu liền tiến vào trong chuyện này sao? Vu khống người cũng đừng vu khống hãm hại cô như vậy chứ!"

An Hồng nói: *diễn~dan~le~quy~don~com* "Cháu là vì Tiêu Lâm thôi. Di sản của chú Tiêu và của mẹ cháu, tất cả mọi người đều nhìn thấy được. Trong tài khoản của ngân hàng căn bản là không còn tiền nữa rồi, chỉ có khoản tiền này là có thể phân chia. Phòng ở ngay trong một chốc cũng không thể bán đi được. Tiền sinh hoạt cùng học phí của Tiêu Lâm về sau này phải làm sao bây giờ?"

"Cuộc sống của Lâm Lâm là một gánh nặng của chúng ta. Chuyện này không cần cháu phải quan tâm." Cô Tiêu nói, "Tóm lại, chuyện vay tiền kia chính là chuyện giả dối hư ảo!"

"Cháu có bằng chứng chú Tiêu chuyển khoản gửi tiền cho chú đi qua ngân hàng. Còn có nhật ký của chú Tiêu lưu lại, trong nhật ký chú ấy đã ghi gửi tiền ngày hôm đó cho chú đi. Viết rất rõ ràng, chú ấy đã cho chú đi mượn một khoản tiền, hai mươi lăm vạn đồng. Chú ấy sợ bản thân công tác bận bịu làm cho quên đi, nên mới ghi để nhớ! Ngài có muốn nhìn qua hay không?"

Lộ Văn Phàm ở bên cạnh xen vào nói: *Diễn~đàn~le~quy~đoàn* "Nếu tôi không lầm, cái này đều có thể dùng làm bằng chứng đó, Trong nhà của tôi có vị luật sư rất lợi hại, nổi tiếng là số một số hai ở thành phố J đó. Có chứng cứ xác thực như vậy ở trong tay, lên tòa án tuyệt đối sẽ không thua đâu."

Cô Tiêu hoảng sợ, lập tức nói: "Làm sao có thể chứ! Nơi đó có ghi mượn hai mươi lăm vạn đồng sao! Chúng ta. . . thật sự là chúng ta có hỏi mượn tiền của anh trai, nhưng mà số tiền vay chỉ là mười lăm vạn thôi! Anh ấy lại viết cái gì lên nhật ký như vậy chứ! Thế nào mà lại mù quáng viết lung tung như thế! Hơn nữa lúc đó... anh ấy chuyển tiền cũng không phải sử dụng chuyển khoản qua ngân hàng cho cô, mà là tiền mặt. . ."

Nói đến đây thì đột nhiên cô Tiêu tỉnh ngộ. Cô định sửa lại miệng, thì Lộ Văn Phàm đã móc từ trong túi áo ra một cây bút ghi âm, nói: "Dì à, vừa rồi cuộc nói chuyện vừa rồi của chúng ta đều đã ghi lại trong này rồi, chứng cứ vốn là không có, bắt quá bây giờ thì đã có."

Cô Tiêu bỏ nhào qua muốn cướp lại cây bút ghi âm, thế nhưng làm sao có thể so sánh được với hành động nhanh nhẹn của Lộ Văn Phàm. Cậu ta thành linh nhét chiếc bút trở lại vào trong túi quần, lui về phía sau mấy bước, nói: "Hiện tại cũng không phải là chúng cháu muốn ngài trả tiền ngay, chỉ là muốn nói việc này cho rõ ràng đến nơi đến chốn. Tránh cho ngài lớn tuổi trí nhớ không tốt lại quên mất. Mười lăm vạn, cuối năm sẽ hoàn trả, chúng cháu cũng không cần đi phải trả tiền lãi. Đến lúc đó chúng ta sẽ lại liên hệ với ngài. Chung quy ngài cũng không mong muốn phải nhận được giấy mời từ luật sư của nhà chúng cháu gửi đến, đúng không?"

Sắc mặt của cô Tiêu biến ảo bất định, nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, mới phát hiện mình ra là mình đã nhỏ hơn An Hồng cùng Lộ Văn Phàm rồi. Cô Tiêu thờ dãi, gật đầu nói: "Được rồi, mười lăm vạn, cuối năm hoàn trả, cô đã nhớ kỹ rồi."

Buổi tối, Tiêu Lâm đã đi ngủ, An Hồng không ngủ được, liền gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm đến vườn ở dưới lầu khách sạn để gặp mặt.

Ánh trăng sáng tỏ dịu dàng chiếu vào trên người cậu ta. An Hồng tựa vào trên người Lộ Văn Phàm, hai người ngồi sóng vai ở trên ghế đá, lặng yên một lúc lâu không nói chuyện.

Lộ Văn Phàm đột nhiên nói: "An An, nếu như cậu muốn khóc..., vậy thì cậu cứ khóc đi."

Chỉ một câu nói đó thôi, nước mắt của An Hồng đã không thể nín nhịn được được nữa, lập tức lăn xuống dưới. Cô vùi đầu ở trong lòng Lộ Văn Phàm, ngón tay gút gao nín chặt quần áo của cậu ta, gào khóc lên.

Từ lúc mẹ rời đi, hoả táng, tiến hành các loại thủ tục, cô cũng chưa từng rơi nước mắt lần nào. Cô luôn luôn ở bên người Tiêu Lâm, chống đỡ cho em gái. An Hồng biết đối với Tiêu Lâm mà nói, mình đã biến thành người thân duy nhất để dựa vào. Chỉ cần nhìn thái độ của người nhà họ Tiêu đối với Tiêu Lâm mà nói, có thể sáng tỏ ngay rằng, không có người nào nguyện ý làm người giám hộ cho Tiêu Lâm. Mọi người ở trong gia đình họ Tiêu, chẳng biết tại sao mình lại phải đồng ý thu lưu một cô bé choai choai mới hơn mười bốn tuổi, để cùng trải qua cuộc sống hàng ngày cùng với gia đình mình!

Nhưng mà, An Hồng mới hai mươi tuổi, chính mình cũng vẫn còn là con nít, có rất nhiều chuyện cô không hiểu, đến suy nghĩ cũng chưa được rõ ràng. Cô ở trong lòng một lần lại một lần cảm thán, mấy ngày qua tới nay, may mắn bên người cô lại có Lộ Văn Phàm.

Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm! Cậu ta một bước cũng không rời khỏi bên người cô. Cậu ta không còn giống như một đứa trẻ. Cậu làm việc, nói chuyện ổn trọng lại thẳng thắn đến lợi hại, nhất là khi tranh đấu cùng với người trong gia đình họ Tiêu. Nếu như không có cậu ta, An Hồng hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào chính mình cùng Tiêu Lâm, căn bản cô không thể tranh thủ làm được bất cứ điều gì đó.

Tuy rằng bác sĩ Tiêu cùng mẹ vừa mới rời đi, lúc này nói đến mấy thứ này trong tình cảm thật rất đau đớn. Có thể là từ nhỏ đến lớn kinh nghiệm cuộc sống đã khiến cho An Hồng hiểu rõ được mọi chuyện, hiện thực thật tàn khốc, cuộc sống là phi thường hiện thực. Cô cùng Tiêu Lâm tuyệt đối không thể có được, cho dù không ham muốn. Bởi vì vài thứ kia cũng là do mẹ cô đã phấn đấu để có được. Nếu mẹ cô ở dưới đất có biết, cũng sẽ hy vọng bà

ngoại, An Hồng và Tiêu Lâm ra sức thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79-3: Lộ Vân Phàm, tôi đồng ý 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng khóc thật lâu, thật lâu. Lộ Vân Phàm chính là nhẹ nhàng vỗ về trên lưng của cô, thỉnh thoảng lại hôn hít lên mái tóc trên đỉnh đầu của cô. Lộ Vân Phàm dịu dàng nói: "An An, cứ khóc đi, khóc ra được thì sẽ không có chuyện gì nữa rồi. Đã có tôi ở đây rồi, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cậu không cần phải sợ hãi."

"Lộ Vân Phàm, cậu sẽ luôn luôn ở đây chứ, đúng không?" An Hồng nghẹn ngào hỏi.

"Đương nhiên rồi, chỉ cần cậu không đuổi tôi đi." Lộ Vân Phàm cười, cậu ta vỗ về lên gò má đang tràn đầy nước mắt của An Hồng, cười nói, "Nhưng bây giờ cho dù cậu có đuổi tôi đi, thì tôi cũng không đi đâu! An An, tôi xác định chắc chắn với cậu đó!"

An Hồng hít hít mũi, nói: @MeBau*@ "Cậu có thuốc lá không?"

Lộ Vân Phàm sùng sốt, lắc đầu nói: "Không có, tôi đi mua nhé?"

Cậu ta mua được thuốc lá cùng bật lửa, cùng An Hồng ngồi cùng một chỗ chậm rãi hút thuốc, khói thuốc lá cùng với đốm lửa cứ lập lòe lập lòe. Trên trời lộ ra ánh sao thưa thớt. An Hồng nhìn trời, mơ hồ nói sâu kín: "Lộ Vân Phàm, cậu nói xem, có phải là mẹ tôi đã ở trên trời rồi hay không, hả?"

Lộ Vân Phàm cũng ngẩng đầu lên, gật đầu nói: "Đúng thế, nhất định là mẹ cậu đang ở trên đó."

"Kỳ thực từ nhỏ đến lớn, thời gian cùng tôi ở chung với mẹ cũng không nhiều lắm. Thời điểm học trung học, đi●n☆đ●ánlê☆q●uýđ●ôn tôi vẫn cảm thấy, có mẹ hay là không có mẹ cũng không có gì khác nhau."

"Khi đó đang là thời kỳ phản nghịch của trẻ con ấy mà, khẳng định bất cứ đứa trẻ nào cũng đối nghịch với cha mẹ của mình. Tôi và ba tôi cũng như vậy mà."

"Nói năng giống như cậu đã là người lớn rồi ấy vậy. Chính cậu cũng đang còn là một cậu nhóc đó!."

"An An, người không cần phải nói tôi là cậu nhóc nữa! Tôi đã không phải là trẻ con nữa rồi." Lộ Vân Phàm nghiêm túc nói.

Trong lòng An Hồng nhảy dựng lên. Cô quay đầu lại nhìn xem khuôn mặt của cậu ta. Trong bóng đêm ánh mắt của Lộ Vân Phàm lộ rõ vẻ kiên định, sắc mặt trầm tĩnh. An Hồng cẩn thận đánh giá cậu ta, dien+dan+le+quy+don+com mới phát hiện cậu ta thật sự đã lớn hơn rất nhiều.

Đã nhiều ngày này mọi người bận rộn chạy đôn chạy đáo suốt ngày đêm. Lộ Vân Phàm có khi cũng không nhớ đến chuyện cạo râu. Lúc này cằm của cậu ta râu đã có chút hơi xanh rì, gương mặt trắng trẻo tựa như ánh trăng ở trên trời, ánh mắt sáng ngời giống như ánh sao trên trời. Bả vai cậu ta sớm trở nên rộng lớn, trên người lộ ra một luồng hơi thở nam tính trẻ tuổi bùng nổ. Yết hầu trong cổ đã lộ ra rõ ràng lợi hại, theo lời nói chuyện hơi hơi chuyển động lên xuống. Cậu ta mặc quần cộc và áo ngắn tay bỏ vào trong quần, để lộ ra cánh tay cùng cặp chân thon dài lại rắn chắc. Trên bắp chân còn có những sợi lông chân tượng trưng đặc thù của nam tính.

Lộ Vân Phàm kéo tay của An Hồng qua bên mình. Bàn tay cậu ta to mà ấm áp, nắm giữ lấy bàn tay của An Hồng. **đi nđàn ① ế quý đ ② n** Cậu ta hơi hơi dùng sức, nói: "An An, tôi biết bây giờ cậu không còn có tinh lực để mà lo lắng việc này. Tôi sẽ không nói gì với cậu hết. Nhưng mà tôi hi vọng cậu biết rõ rằng, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh cậu. Mặc kệ trong lòng cậu giả bộ là có người nào đó, hoặc là trong lòng cậu không hề có ai, tôi vẫn tin tưởng rằng, sớm hay muộn rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ đi vào nơi đó."

Cậu ta cười rộ lên, ánh mắt tự tin lại tiêu sái. Cậu ta kẹp điều thuốc ở ngón tay chỉ chỉ vào bên ngực trái của An Hồng. An Hồng cúi đầu, lại ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, nửa ngày nói không ra lời. Mãi cho đến khi điều thuốc sắp cháy tới ngón tay, cô mới vội vàng quăng điều thuốc lá xuống ở trên mặt đất.

Cô nói: "Lô Văn Phàm, tôi cảm thấy... Tôi không xứng với cậu."

Lộ Vân Phàm sững sờ, tức khắc liền xoay đầu đi đi cười khanh khách. Sau đó cậu ta lại quay đầu lại đến nhìn thẳng vào An Hồng, nói: "An An, tự tin vào bản thân mình một chút đi. Cô gái mà tôi thích, tuyệt đối là người tốt nhất trên thế giới!"

An Hồng nhìn cậu ta vẻ mặt như khó có thể tin được. Đôi môi của cô lay động, gò má thoáng ửng hồng, trái tim nhảy lên thật sự rất nhanh, rất nhanh.

Rất nhiều, rất nhiều năm về sau này, An Hồng cũng vẫn có thể nhớ lại được cái buổi tối trăng trong đó. Cô có thể nhớ lại những lời mà Lộ Vân Phàm đã nói. Khi đụng tới khó khăn trở ngại, cô lại tự mình thôi miên, nói với chính mình: Mình là người con gái tốt nhất, mình là người con gái tốt nhất, mình là người con gái tốt nhất!

Có vài năm, cô cực độ thất ý, chính là dựa vào tín niệm này mà cô đã lần lượt bước qua những cửa ải khó khăn, dần dần trưởng thành lên.

Vấn đề về quyền giám hộ đối với Tiêu Lâm lại không hề đơn giản như vậy. Người trong nhà họ Tiêu thật mâu thuẫn, bọn họ đã mơ ước khoản tiền ở trên tay Tiêu Lâm kia, nhưng lại không nghĩ đến chuyện thực sự chăm sóc nuôi nấng Tiêu Lâm. An Hồng để cho tự bản thân Tiêu Lâm đưa ra quyết định. Tiêu Lâm tỉnh táo sau khi tự hỏi, liền lôi kéo góc áo An Hồng nhỏ giọng nói: "Chị An Hồng, em có thể trở lại thành phố J hay không? Em muốn đi theo chị, sống cùng với bà ngoại với chị!"

Kỳ thực trong lòng An Hồng cũng có hi vọng như vậy. Cô nói: "Đương nhiên là có thể, nhưng mà chị vẫn còn đang đi học, chỉ có Chủ nhật mới có thể trở về nhà. Mà bà ngoại tuổi cũng đã rất cao rồi, em sống cùng với bà mà nói, cần phải chia sẻ một phần công việc trong nhà, em nguyện ý hay không?"

Tiêu Lâm gật đầu: "Em có thể học."

An Hồng vuốt mái tóc của em gái, cười một chút, nói: "Vây thì cứ xác định như vậy đi."

Tiêu Lâm lúc này đã học đến sơ nhị. An Hồng sau khi bàn bạc cùng với cô giáo Tiền xong, ước định hiện tại học kỳ cuối cùng còn hơn một tháng, như vậy Tiêu Lâm tiếp tục ở tại nhà của cô giáo Tiền. Đến khi Tiêu Lâm tốt nghiệp sơ nhị, liền chuyển trường về thành phố J. Cô giáo Tiền, Tiêu Lâm cùng người thân của nhà họ Tiêu đều tỏ vẻ đồng ý, chuyện này cứ như vậy liền chấm dứt.

An Hồng cùng với người thân của nhà họ Tiêu ước định, thời gian an táng cho bác sĩ Tiêu cùng mẹ là vào tiết đông chí cuối năm. Hai bất động sản ở hai nơi tạm thời cũng không động đến. Di sản về tiền mặt liền ấn định trước phương án phân chia. Đến trung tuần tháng 5, mọi người giải tán về nhà, cùng nhau đợi đến khi tình hình bệnh dịch SARS đã kết thúc, thì sẽ bố trí cụ thể mọi việc.

An Hồng cùng Lô Văn Phàm trở về tới trường học, liền trực tiếp bị giam vào tòa nhà cách ly.

An Hồng trải qua sinh nhật hai mươi tuổi sinh nhật của mình ở trong tòa nhà cách ly. Lộ Vân Phàm gọi điện thoại cho cô, hát cho cô nghe bài hát Chúc mừng sinh nhật, An Hồng nghe xong liền khóc òa lên.

Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho An Hồng, chúc cô sinh nhật vui vẻ. An Hồng chần chờ một lát, sau đó kể lại chuyện của mẹ cùng bác sĩ Tiêu cho Hàn Hiểu Quân nghe. Hàn Hiểu Quân kinh hãi, hỏi lại An Hồng vì sao không chịu sớm nói cho anh biết, anh có thể gấp gấp trở về với cô để cùng nhau chia sẻ.

An Hồng nói không cần. Anh đang ở một địa phương xa như vậy, thời kì này mà chạy tới chạy lui như vậy, thì thực sự phi thường nguy hiểm. Hơn nữa... An Hồng tự nói ở trong lòng, Hàn Hiểu Quân, anh có thể lấy thân phận gì để ở bên cạnh em đây? Anh trai ở nhà bên chăng? Thanh mai trúc mã ư? Vô luận như thế nào, anh vẫn là bạn trai của Tần Nguyệt mà thôi. Chẳng lẽ em lại có thể không chút cố kỵ mà dựa vào bờ vai của anh mà khóc lớn hay sao?

Giờ này khắc này, trong lòng An Hồng, chỉ có thể nhớ đến một chàng trai trẻ khác, cậu ta đã làm bạn với cô trong một tháng là khoảng thời gian gian nan nhất trong đời của cô. Cậu ta đã hướng về phía cô biểu đạt tâm ý xác định của bản thân mình. Ở trong lòng An Hồng cứ một lần lại một lần tự hỏi mình, chàng trai trẻ còn kém một tháng nữa mới được thành niên kia, đối với cô mà nói, rốt cuộc là sự tồn tại của cậu ta chính là như thế nào đây?

Một tuần sau, cuộc cách ly kết thúc. Nhiệt độ cơ thể của An Hồng và Lộ Vân Phạm bình thường, đồng thời được bỏ lệnh cấm. Đi ra khỏi tòa nhà cách ly, một khắc kia, An Hồng ngẩng đầu lên nhìn mặt trời trên bầu trời, có một cảm giác giống như mình đã bừng tỉnh, cảm giác như đã bị xa cách đến một thế hệ.

Trở lại phòng ngủ, mọi người đều biết chuyện mà An Hồng đã gặp phải, ào ào tới an ủi cô, An Hồng nói mình không có việc gì, gọi bọn họ đừng lo lắng.

Cô lo lắng nhất chính là bà ngoại, tiếp theo là Tiêu Lâm. Mẹ là con gái duy nhất của bà ngoại. Việc mẹ và bác sĩ Tiêu đột nhiên qua đời, cho đến bây giờ bà ngoại cũng vẫn chưa được biết chuyện. An Hồng biết chung quy không thể giấu giếm bà ngoại được lâu lắm, Cô sợ hãi bà ngoại biết được chân tướng, một khắc kia, người đầu bạc tiền người đầu xanh như vậy, bà ngoại đã bảy mươi tuổi làm sao có thể chịu được sự đả kích này.

Còn có Tiêu Lâm nữa, một tháng cuối cùng này, bên cạnh con bé không có bất kỳ người thân thích nào. Cha mẹ đều mất, Tiêu Lâm đã trở thành trẻ mồ côi rồi, có phải hay không! Miên man trong dòng suy nghĩ, An Hồng cảm thấy lo lắng, chỉ có thể mỗi ngày đều gọi điện thoại đến nhà cô giáo Tiền, tán gẫu với Tiêu Lâm một lát.

Tiêu Lâm nghe qua cũng không gặp phải điều gì khác thường, chỉ là cô giáo Tiền nói cho An Hồng biết, thành tích của Tiêu Lâm trượt xuống dưới thẳng tắp, bài tập của rất nhiều môn đều không đạt tiêu chuẩn. An Hồng biết về tình thì có thể tha thứ cho con bé, nên giờ phút này cô cũng không thể miễn cưỡng Tiêu Lâm bất cứ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79-4: Lộ Vân Phàm, tôi đồng ý 4

Editor: Mẹ Bầu

Về phần Lộ Vân Phàm, cậu ta vẫn như trước, mỗi ngày đều ở bên người An Hồng, có khi cũng lộ ra với An Hồng một ít thông tin ái muội. Nhưng mà An Hồng vẫn cứ giả ngu. Chính cô cũng không thể nói rõ ra được, quan hệ kỳ quái giữa cô và Lộ Vân Phàm như vậy kết quả được tính là cái gì.

Thăng đến có một ngày, Lộ Vân Phàm gọi An Hồng đến xem cậu ta đá bóng.

Đó là buổi tối ngày 19 tháng 6, Lộ Vân Phàm mặc màu trắng vàng, mang áo số 7 vui thích khoan khoái chạy chơi bóng ở trên sân. Chỉ có điều, cậu ta không nhìn về phía An Hồng giống như bình thường, mà lại là từ bên sân không ngừng nhìn về một phương hướng khác.

An Hồng nhìn theo tầm mắt của cậu ta, thì phát hiện ra có một cô gái trẻ rất xinh đẹp đang ngồi ở bên sân. Diendanlequydon, Mỗi khi Lộ Vân Phàm nhìn cô, cô gái đó liền cười đến phá lệ xán lạn, còn vẫy tay hướng về phía Lộ Vân Phàm trên trận, lớn tiếng hô: "Lộ Vân Phàm! Cố lên!"

An Hồng đột nhiên cảm thấy trái tim có chút quặn đau. Đó là một loại cảm giác vi diệu lạ thường. Cô nhìn về phía Lộ Vân Phàm, lại nhìn về phía cô bé kia, không khỏi nhăn lại mày. Đột nhiên An Hồng có cảm giác mình ngồi ở đây thật là buồn cười biết bao. Hết thảy trước mắt đều đang nhắc nhở cô, quan hệ của Lộ Vân Phàm cùng với cô bé kia không phải là tầm thường.

Giữa trận lúc nghỉ ngơi, Lộ Vân Phàm chạy tiếp, cậu ta từ xa xa vẫy tay về phía An Hồng chào một tiếng. Sau đó liền lập tức chạy đến trước mặt cô bé kia. An Hồng nhìn thấy Lộ Vân Phàm uống đồ uống mà cô gái kia đưa cho cậu ta. Hai người xì xào bàn tán, tiếp theo cùng nhau cười ha ha.

Cô gái kia gò má ửng hồng, Diendanlequydon nhìn Lộ Vân Phàm, trong mắt không chút che giấu sự ái mộ của mình. Lộ Vân Phàm cười đến đắc ý, thỉnh thoảng còn dùng dư quang khoe mắt nghĩa về phía An Hồng một cái. Tiếp theo khoe miệng liền cong lên, tùy ý cười đối với cô bé kia lại càng thêm vui vẻ.

Tuần nam mỹ nữ, trời đất tạo nên một đôi. Ở trong lòng An Hồng trực tiếp đưa ra kết luận. Nghĩ đến cậu nhóc thối kia đã từng đã nói với cô những lời này, cô chợt nghĩ, Lộ Vân Phàm quả nhiên vẫn còn là con nít, bất quá vẫn chỉ là có mới nói cũ mà thôi. Đối với đứa nhỏ ở cái tuổi này mà nói, hứa hẹn cái gì, chính là cái rắm!

An Hồng thu hồi tầm mắt, cảm lấy bực của mình đứng lên, xoay người rời đi.

Từ sân thể dục đến phòng ngủ, đoạn đường này, trước đây cô cùng Lộ Vân Phàm đã từng đi với nhau rất nhiều lần, nhưng lúc này đây, tựa như lại càng trở nên dài dằng dặc.

Đi đến dưới lầu phòng ngủ, diendanlequydon An Hồng ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn, cô phát hiện ra chàng trai trẻ kia lúc này đang nhàn nhả dựa người vào ở trên tường, cười mỉm nhìn cô.

An Hồng dứt khoát trừng mắt nhìn Lộ Vân Phàm, không hiểu thế này là có chuyện gì.

Lộ Vân Phàm đi chậm rì rì đến trước mặt cô, hơi hơi xoay người nhìn vào mặt cô, ánh mắt đột nhiên liền phát sáng lên.

"An An! Ánh mắt của cậu rất đỏ! Có phải cậu vừa mới khóc xong, đúng không hả?" Cậu ta kêu lên về đầy kinh ngạc.

"Bệnh thần kinh à! Nào có!" An Hồng quệt quệt khoe mắt, không ngờ bất tri bất giác, nước mắt đã tràn ra.

"Vì sao mà cậu khóc? Là vì cô bé kia sao?" Lộ Vân Phàm cười. Cậu ta tự mình thổi thổi khoe mắt An Hồng, lại hỏi, "Cậu thật sự đã khóc vì tôi hay sao?"

"Có cần thiết phải nói hay không!" An Hồng gạt tay cậu ta ra.

"Cậu có muốn biết cô bé kia là ai hay không?" dĩ ㊦n ㊦đàn ㊦đ ㊦quý ㊦đ ㊦n Lộ Vân Phàm tiếp tục cười, "Hình như là tên gọi là Hồ Đan Ny, học hệ Trung văn, năm nhất đó."

"Chuyện đó đâu có gì liên quan tới tôi chứ!"

"Cô bé ấy nói cô ấy yêu thích tôi, hình như là cô gái ấy thích vẻ xinh đẹp của tôi thì phải, cậu nói có đúng hay không?"

"Không biết!"

"An An, có phải là cậu đang ghen hay không?"

"Không có!"

"Mới vừa rồi là tôi đang diễn trò đó!" Cậu ta đột nhiên thấp giọng nói, "A Húc dạy tôi, cậu ta nói tôi cứ luôn luôn theo đuổi cậu như vậy, biện pháp này giống như không được hay lắm, liền kêu tôi lật mềm buộc chặt một phen, thử xem tâm ý của cậu thế nào..."

". . ." An Hồng choáng váng.

"Ai à! Thật sự là có hiệu quả!" Lộ Vân Phàm vui vẻ cười rộ lên, "An An, cậu đừng không thừa nhận! Nhìn thấy tôi thật thân mật cùng với cô bé kia, có phải là cậu rất ghen hay không?"

"Không có." An Hồng chột dạ xoay đầu đi chỗ khác.

"Tại sao cậu lại cứ luôn không chịu thừa nhận cậu yêu thích tôi đây?"

"Ai thích cậu kia chứ!"

"Không thích tôi thì cậu khóc cái gì? Nhìn thấy tôi tán gẫu cùng với Hồ Đan Ny kia, tại sao cậu lại phải bỏ đi?"

"Tôi muốn lên trên tự học!"

"An An! Cậu còn muốn mạnh miệng tới khi nào!"

Lộ Vân Phàm cong miệng lên, cậu ta một phen chiếm lấy cái cằm của An Hồng, không chút do dự hôn xuống một cái.

An Hồng kinh hãi, còn không kịp lấy tay đẩy cậu ta ra, thân mình cô đã bị cậu ta vòng lấy ôm chặt vào trong lồng ngực vững chãi của mình, không thể nào động đậy nổi.

Xung quanh chợt vang lên tiếng kinh hô một mảnh, hình ảnh tươi đẹp này làm tất cả học sinh đều qua lại đều nghỉ chân tại chỗ để quan sát.

Lộ Vân Phàm hôn thật lâu, mới nói An Hồng ra. Cậu ta đột nhiên lớn tiếng nói: "An Hồng, tôi hỏi cậu, cậu có nguyện ý làm bạn gái của tôi hay không?"

Ánh mắt cậu ta khí thế bức người. Trái tim của An Hồng nhảy dựng lên thành thịch. Cô không biết nên trả lời Lộ Vân Phàm như thế nào. Ở trước công chúng, nếu một phát nói lời cự tuyệt thì có thể nói..., thật sự rất thương tổn tới thể diện của Lộ Vân Phàm.

Hơn nữa... Tại sao cô lại phải cự tuyệt Lộ Vân Phàm đây? An Hồng, mà thật sự muốn cự tuyệt thật sao? Hãy tự hỏi trái tim mày một chút đi, lúc này nó đang nhảy kịch liệt như vậy, hỏi môi của mày một chút đi, lúc này nó còn đang hiểu rõ sự dịu dàng vừa mới rồi đó, hỏi gương mặt của mày một chút đi, lúc này nó đã đỏ hồng đến như vậy đó.

An Hồng, đã rất nhiều năm, rất nhiều năm rồi, mày thật sự muốn cự tuyệt chàng trai trẻ ở trước mặt mày đây thật sao?

Cô nghe được giọng nói của mình rất nhỏ, phảng phất như đến từ rất xa xôi, tận ngoài không gian: "Lộ Vân Phàm, cậu sẽ không hối hận chứ?"

Lộ Vân Phàm sùng sốt, đợi nửa ngày vậy mà cậu lại chờ đợi được một câu nói như vậy! Cậu ta hỏi ve đầy kỳ quái: "Tại sao tôi lại phải hối hận?"

"Tôi. . ." An Hồng cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

"An An, tôi chỉ hỏi cậu một câu này thôi, cậu có nguyện ý làm bạn gái của tôi hay không, cậu đồng ý, hoặc là không ý, không cần thiết phải mang bất cứ một lý do nào khác vào đây!"

An Hồng nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu thật lâu. Cô mở to mắt, nhìn khuôn mặt của chàng trai trẻ ở trước mặt mình hơi thở tràn đầy thanh xuân. Cậu ta thật sự là anh tuấn đến đẹp mắt. Không biết từ bao giờ, gương mặt này đã im hơi lặng tiếng khắc sâu vào trong đầu óc cô rồi.

Lộ Vân Phàm nhìn An Hồng đầy sự chờ mong. Trái tim của cậu ta cũng đập nhanh khác thường. Vừa rồi khi dùng xong chiêu thức cay độc mà Trình Húc đã dạy được ăn cả ngã về không kia, cậu ta cũng không có làm theo y như Trình Húc đã nói, biểu diễn vài ngày ở trước mặt An Hồng để xem hiệu quả thế nào. Trên thực tế, cậu ta đến một giây cũng không hề tiếp tục diễn nữa. Nhìn thấy xem An Hồng quay đầu rồi đi, cậu ta cũng chưa kịp chào hỏi Hồ Đan Ny kia một câu liền đã đuổi theo. Cậu ta chạy băng băng vòng theo đường gần đường một bước đến trước cô, đứng ở dưới lầu của cô phòng ngủ.

Tất cả tất cả mọi nỗ lực của cậu cũng chỉ vì giờ khắc này. Lộ Vân Phàm tưởng tượng, nếu như An Hồng nói ra câu "Không đồng ý", thì cậu ta nên làm cái gì bây giờ.

A! Không không! Sẽ không! Lộ Vân Phàm có đầy đủ tin tưởng! Cậu ta tin tưởng ở cảm giác của mình, cậu ta tin tưởng, cậu ta chưa bao giờ là chỉ có một bên tình nguyện.

Thời gian từng phút từng giây đi qua, không riêng gì Lộ Vân Phàm, mà ccs bạn học khác đi ngang qua bên cạnh đều đứng lại chờ đợi ở chỗ này, chờ cậu trả lời của An Hồng.

Lộ Vân Phàm tiếng tâm lý lừng, một trong “Thổ mộc tam cây”. An Hồng cũng được các bạn học trong ban sắp xếp là mỹ nữ số một. Chuyện Lộ Vân Phàm thích An Hồng, sớm đã không còn là bí mật. Chuyện đêm Giáng sinh ngày đó, nụ hôn nồng nhiệt tình cảm mãnh liệt của bọn họ ở bên cạnh công của trường học đã lan truyền khắp nơi, từng cũng đã bị cho rằng chỉ là tin tức bát quái lan truyền rộng khắp. Nhưng trên thực tế, trừ bỏ bản thân An Hồng, còn lại tất cả mọi người đều cảm thấy Lộ Vân Phàm và cô đã sớm là một cặp tình nhân rồi.

Sắc mặt của An Hồng cũng đã dần dần trở lạ bình tĩnh, vẻ ửng hồng trên mặt đã rút đi. Cô nhìn chăm chú vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm, trong đó tràn đầy sự mong chờ. An Hồng cắn cắn môi, khóe mắt dư quang ngăm ngăm ra chung quanh. Cô đột nhiên kéo cổ áo Lộ Vân Phàm lại gần, làm cho cậu ta cúi gập thất lưng xuống, môi của cô tiến đến bên cạnh lỗ tai cậu ta, nhẹ nhàng nói:

"Lộ Vân Phàm, tôi đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Lễ trưởng thành

Editor: Mẹ Bầu

Chuông báo di động vang lên, Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền từ trên giường nhảy bắn lên.

Cậu ta luơt bò xuống giường, vọt tới bên cạnh bệ rửa tay đi rửa mặt. Âm thanh lách ca lách cách rầm rầm kia nhất thời liền đánh thức ba vị nam sinh khác ngủ cùng trong ký túc xá.

Trình Húc hé hé ánh mắt, sờ sờ di động nhìn xem, mới có 6 giờ sáng, trong miệng cậu ta khẽ nguyên rủa một tiếng, quơ lấy gối đầu liền hung hăng ném tới cái người đang ở bên cạnh bệ rửa tay kia.

"Cậu nổi điên cái gì vậy! Hiện tại mới mấy giờ!"

Lộ Vân Phàm miệng đầy bọt kem đánh răng, đá một cước vào cái gối đầu trên đất, cũng không để ý đến cậu ta, ngược lại rung đùi đắc ý hừ giọng bắt đầu ca hát.

"A a a a!" Trình Húc muốn phát điên lên rồi, kéo qua buồn bực kéo chiếc chăn mỏng trùm đến trên đầu, die,n;da.nlze.quydo/nn lại cảm thấy nóng không chịu được, dứt khoát cũng đi xuống giường, đi vào toilet.

Lộ Vân Phàm lại giành trước một bước chen vào trong toilet: "Thật xin lỗi! Tôi đi tắm rửa trước."

Trình Húc thấy cánh cửa trước mắt đột nhiên khép lại, chóiáng vàng, tiếp theo liền "Rầm rầm rầm" vừa đập lên cửa, vừa kêu gào: "Lộ Vân Phàm, cái đồ khốn kiếp nhà cậu! Ông đây muốn đi vệ sinh!"

Trong toilet truyền ra tiếng nước, còn kèm theo tiếng ca hát của người nào đó rõ to: "Niệt tình của ta! Giống như một trận lửa! Thiêu đốt toàn bộ sa mạc..."

"Đồ quỷ sứ!" Trình Húc đá một cước vào cửa, một lần nữa lẩn về trên giường, điều chỉnh chiếc quạt điện nhỏ nơi cuối giường lên số lớn nhất. Chính là, gió nóng thổi vù vù, căn bản là không thể ngăn được sự nóng nực của độ tuổi thanh xuân trong tháng 6.

Sau khi tụ hội cùng với Hứa Lạc Phong ở bên phòng ngủ cách vách, ba người cùng nhau đi xuống lầu. Lộ Vân Phàm tinh thần sáng khoái, trên mặt lộ ý cười không thôi, trên đường đi đều toát ra có chút vui vẻ. ~~diên·dan·le·quy·don·com~~Hứa Lạc Phong liếc mắt nhìn bạn mình, nhỏ giọng hỏi Trình Húc: "Nó uống lộn thuốc à?"

Trình Húc lắc đầu: "Từ tối hôm qua là bắt đầu cứ như vậy suốt, phần khởi giống như được đi lên trời rồi."

"Một lát nữa còn phải tham gia cuộc thi đó, cậu ta sẽ không đến trường để mà thi thi hát hò đấy chứ."

"Không chừng... Bất quá người này cho dù thế nào cũng chẳng sợ cái gì hết, chắc cũng sẽ không thể sợ cuộc thi này..."

"..."

Lộ Vân Phàm đi ở phía trước, nghe thấy giọng nói thì thầm của hai người phía sau, liền quay đầu lại hỏi: "Đang tán gẫu cái gì đấy?"

"Không có gì." Trình Húc cười cười, đi lên vỗ một cái vào lưng của Lộ Vân Phàm, "Buổi tối uống rượu với nhau chứ?"

"Không được." Lộ Vân Phàm không dễ dàng phát giác mình hơi cười một chút, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Có hoạt động sao?"

"Hắc hắc."

"Nhóc con chết tiệt! Diễn hình của kẻ trọng sắc khinh bạn!" Trình Húc không chút khách khí chào hỏi một chút vào sau ót của Lộ Vân Phàm, chợt nghe thấy từ ven đường truyền tới một giọng nữ mềm mại: "Lộ Vân Phàm."

Ba người theo tiếng gọi nhìn lại, ~~di·ễn·đàn·l·e·quý·đ·ôn~~ Hồ Đan Ny đang ôm sách vở đứng ở ven đường. Cô gái mặc một cái áo đầm màu tím nhạt, mái tóc mềm mại được uốn sậy buông thả ở trên vai, duyên dáng yêu kiều, nụ cười duyên dáng.

Hồ Đan Ny đi đến trước mặt Lộ Vân Phàm, hướng về phía Hứa Lạc Phong cùng Trình Húc gật gật đầu, đột nhiên lấy từ trong đồng sách vở ra một cái hộp nhỏ đưa tới trước mặt Lộ Vân Phàm: "Tặng cho anh, sinh nhật vui vẻ."

Lộ Vân Phàm cúi đầu nhìn cái hộp này, nói: "Thực xin lỗi, tôi không thể nhận được."

Sắc mặt Hồ Đan Ny thay đổi, gò má đỏ bừng: "Chỉ là món quà nhỏ, không đáng giá bao tiền."

Tay của cô vẫn cứ giơ ra như thế, vẫn không nhúc nhích.

Lộ Vân Phàm lắc đầu: "Thực xin lỗi, thật sự là anh không có thể nào nhận được, bạn gái của anh sẽ bị mất hứng."

Nói đến mấy từ "Bạn gái của anh" kia, ~~di·n·đàn·l·e·quý·đ·ôn~~ trong giọng điệu của Lộ Vân Phàm bắt gặp mang theo một chút kiêu ngạo. Hồ Đan Ny xấu hổ cực kỳ, vành mắt liền đỏ lên, mắt thấy nước mắt sắp rơi xuống đến nơi.

Trình Húc túm tay Lộ Vân Phàm lên tiếp nhận hộp quà. Lộ Vân Phàm nhú mày nhìn lại bạn mình, Trình Húc nói: "Ai nha, bạn học người ta tặng cho cậu quà sinh nhật cũng là có ý tốt, mọi người một hồi cùng là bạn học, cậu không nên làm trái với tâm ý của người ta ý chứ sao."

Ngón tay Lộ Vân Phàm cầm chiếc hộp quà, ấp úng nói: "Cảm ơn."

Hồ Đan Ny cảm kích liếc mắt nhìn Trình Húc một cái, lại trừng ánh mắt mang đầy vẻ oán giận nhìn Lộ Vân Phàm một cái, rồi sau đó quay đầu bỏ chạy.

Trình Húc lắc đầu: "Ai... Lại làm tổn thương một thiếu nữ với trai tim ngây thơ mất rồi."

Lộ Vân Phàm trừng mắt: "Ai bảo cậu đưa ra cái chủ ý ngu ngốc như vậy!"

Trình Húc cười ha ha: "Thủ đoạn là ác liệt một chút, bất quá có hiệu quả là được! Cậu còn phải cảm ơn tớ đó!"

Nghe xong lời nói này của Trình Húc, Lộ Vân Phàm có chút đỏ mặt, cong khóe miệng lên cười cười. Trình Húc nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Lộ Vân Phàm, trong lòng vui vẻ không thể tả được. Cậu ta cầm lấy hộp quà trên tay Lộ Vân Phàm, quơ quơ hỏi: "Cái gì trong này vậy nhỉ?"

"Cho cậu đó, tôi không cần." Lộ Vân Phàm tiếp tục đi.

"Tôi đây cũng không cần, tiểu cô nương nhà người ta đưa tặng cho cậu." Trình Húc đánh giá cái hộp, "Có thể là sách không?"

"Sách là cái chắc."

Trình Húc mở ra vừa thấy, hóa ra là một chiếc đồng hồ máy cơ kiểu nam hiệu Tissot, giá xem chừng phải đến hơn hai nghìn đồng. Cậu ta lú lười không thôi: "Thế này mà còn không đáng tiền hay sao!"

Lộ Văn Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt vẫn như trước, không hề thay đổi.

Trình Húc cầm chiếc đồng hồ trên tay ném vào trên tay Hứa Lạc Phong từ nãy đến giờ vẫn luôn luôn trầm mặc không nói: "Này, Lộ thiếu không cần."

Hứa Lạc Phong cười lạnh: "Không cần thì hãy vứt đi!"

Lộ Văn Phàm quay đầu nhìn bọn họ một cái, nói: "Các cậu trước cầm giúp tôi một chút, đợi lát nữa về phòng ngủ để ở đó, thi xong tôi còn có việc mất rồi, không trở về phòng ngủ được."

"..."

Trong trường thi oi bức không chịu nổi, đám sinh viên người người đều ở mùa bút thành văn, bắt đầu làm đề có thể kịp thời gian nộp bài thi. Giáo viên giám thị còn chưa có phản ứng kịp, thì có một người liền đứng lên xông lên bục giảng, nhẹ nhàng đặt bài kiểm tra lên trên bàn giáo viên. Lộ Văn Phàm nhét tất cả giấy bút vào trong chiếc ba lô hai quai, nhìn về hướng giáo viên cười cười sau đó liền chạy ra khỏi phòng học, từ đầu tới đuôi không quá một phút đồng hồ.

Trong trường thi, Trình Húc ngẩng đầu cùng Hứa Lạc Phong liếc mắt nhìn nhau, ở trong lòng hai người đồng loạt mắng: "Cầm thú!"

An Hồng thi xong cùng Từ Mạt Mạt cùng đi ra khỏi khu giảng đường, liếc mắt một cái liền nhìn thấy được ở đằng kia có một chàng trai trẻ người cao dong dỏng, đang đứng ở dưới ánh mặt trời.

Lộ Văn Phàm ăn mặc đơn giản, chiếc áo T-shirt màu trắng phối hợp với chiếc quần jeans, trên đôi chân đi một đôi giày chơi bóng, khuôn mặt sớm đã đầy mồ hôi.

An Hồng nheo nheo mắt nghênh đón ánh mặt trời, chào hỏi Từ Mạt Mạt một câu liền đi đến phía Lộ Văn Phàm đang đứng.

"Cậu cũng không biết tìm chỗ râm mát mà trốn nắng, không sợ phơi nắng như vậy bị tróc da hay sao." An Hồng lấy giấy ăn lau những giọt mồ hôi trên mặt Lộ Văn Phàm. Chàng trai trẻ cười đến thật vui vẻ, liền cầm lấy tay An Hồng một phen: "Tôi mới đứng không bao lâu. Chúng ta đi thôi, cậu có muốn trở lại phòng ngủ một chuyến hay không?"

"Không cần đâu." An Hồng lắc đầu cười, Lộ Văn Phàm lặng lẽ đánh giá chiếc túi đeo chéo của An Hồng một chút, không nói nữa, dắt tay cô đi về hướng cổng trường.

Chỉ một lát sau, lòng bàn tay của hai người đều ra đầy mồ hôi, nhưng mà bọn họ lại chỉ cảm thấy ngọt ngào. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau, nhưng lại cũng không cảm thấy chán ghét cảm giác dính dính nhơn nhớt trên tay này chút nào, ngược lại, lại khiến cho đáy lòng người nào đó từng hồi từng hồi tê dại. Đi ở dưới ánh mặt trời mãnh liệt, An Hồng nhìn hai cái bóng dưới chân hai người bị ánh nắng mạnh mẽ chiếu rọi phơi ra rõ ràng, lại quay đầu nhìn sang người ở bên cạnh. Gương mặt chàng trai trẻ lúc này đỏ hồng mồ hôi đầy đầu, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

Hôm nay là ngày thứ chín sau khi hai người bọn họ xác định quan hệ, đúng là sinh nhật Lộ Văn Phàm tròn mười tám tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80-2: Lễ trưởng thành 2

Editor: Mệ Bầu

Bọn họ trải qua những ngày giống như tất cả các cặp tình nhân khác ở bậc đại học, ăn cơm trưa, xem phim, đi dạo trung tâm thương mại, cùng ăn một cây kem Kỳ Lâm, thường thức hơi lạnh tràn ngập từ bên trong phả ra, đi lang thang ở dưới cái nóng đến ba mươi tám độ C, lại tiến vào một nơi khác bên trong có khí lạnh tràn ngập, rồi lại trở ra, vên vẹn suốt một buổi chiều, không hề cảm thấy mệt một chút nào.

Đi dạo qua một cái chợ nhỏ, Lộ Văn Phàm nhìn thấy một tiệm chụp hình ảnh dán, tự động ghép khung hình, liền kéo An Hồng đi đến đó tiến vào.

Chỉ là tuyển chọn bối cảnh khung hình liền hết tới hai mươi phút, sau khi đã tuyển chọn xong xuôi, hai người chen chúc nhau ở trong một không gian nhỏ nhỏ, áp mặt vào khung hình bắt đầu chụp ảnh. Lộ Văn Phàm lại càng không ngừng nhấn mặt, một lát sau lại giả vờ chu miệng nhìn rất đáng yêu, một lát lại trừng mắt cố phồng cái gò má lên, một lát lại nheo mắt về đùa giỡn. Chụp xong hai bản ảnh chụp xác định lấy, rồi cắt bỏ lại xác định lấy. Chọn các ảnh chụp đầy đủ xong cũng hết hơn nửa giờ. An Hồng dở khóc dở cười, nếu biết Lộ Văn Phàm từ trước đến nay thích chụp ảnh như vậy, cũng sẽ vài lần chụp cùng với cậu ta.

Cuối cùng khi lấy thành phẩm, @MeBau* Lộ Văn Phàm vui vẻ không thôi, chụm đầu cùng An Hồng chung một chỗ xem xét tỉ mỉ, vừa nhìn vừa cười: "Ha ha ha! Này cái mặt cậu nhìn mới ngốc làm sao!"

Thật sự là rất ngốc nghếch, An Hồng cũng cười không ngừng, chỉ một tấm hình nói: "Ài, cái này nhìn gương mặt của cậu rất tuần tú nhé!"

Lộ Vân Phàm nhún mày: "Tôi làm gì có cái nào không đẹp trai kia chứ!"

"Đồ tự sướng chết tiệt!"

"Tôi thích nhất là cái ảnh này!" Lộ Vân Phàm chỉ vào một tấm ảnh chụp ghép khung kích cỡ 2 tác. Trong ảnh chụp, tay cậu từ phía sau vòng quanh thân mình An Hồng, hai người trán kề trán, đều cười đến xán lạn dưới ánh mặt trời.

An Hồng mỉm môi cười vui vẻ, Lộ Vân Phàm đã bóc luôn tấm hình này ra, dán luôn lên mặt trái điện thoại di động.

"Ai nha, cậu đúng là đồ biến thái! *dyan(lee^qu.donnn) Làm gì có nam sinh nào dán hình trên điện thoại di động thế này chứ!"

"Tại sao lại không được? Tôi thích thì dán thôi." Lộ Vân Phàm cẩn thận dán tấm ảnh chụp lên điện thoại, ngoáy ngoáy lại liền hướng vào trên má An Hồng hôn một cái, "Ban ngày hôn cậu, buổi tối hôn ảnh chụp!"

"Chán ghét!"

"An An, trừ bỏ ảnh tốt nghiệp hồi trung học, đây là lần đầu tiên chúng ta chụp ảnh chung đó"

An Hồng một bên vừa lau mặt, một bên vừa cười, cẩn thận nghĩ nghĩ. Cuối cùng cô đồng ý với lời nói của Lộ Vân Phàm, đúng là mười năm qua, thật sự đây chính là lần đầu tiên hai người chụp ảnh với nhau. Nhìn bộ dạng Lộ Vân Phàm vui tươi hơn hờ như vậy, trong lòng An Hồng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Buổi tối ăn lẩu, là do Lộ Vân Phàm đề nghị.

An Hồng kinh hãi: "Ngày hôm nay nóng như vậy mà lại đi ăn lẩu? Cậu không sợ bị bốc hỏa à?"

"Ngày hôm nay nóng như vậy nhưng cũng vẫn không thấy quán lẩu nào đóng cửa đó thôi!" đi đến, đàn, lè, quý, đôn Lộ Vân Phàm kéo tay cô liền đi vào hướng bên trong quán bán lẩu.

Đây là một quán lẩu có treo biển hiệu màu cam, nóng từ ánh đèn nên ông trên biển hiệu, nóng đến nỗi canh lẩu, đến cả bầu không khí cũng nóng rực. Cho dù máy điều hòa mở thật lớn, nhưng An Hồng vẫn như trước, ăn được bát nước lẩu mồ hôi đã đầy đầu. Khẩu vị của hai người đều tốt lắm, chỉ là thịt dê có hai phần, còn có thịt bò béo, thịt viên, sủi cảo trứng, nấm Kim Châm, văng đậu phoi khô thái chỉ, rau xà lách, rau chân vịt, một đồng lớn các thứ để cho vào nồi lẩu.

Lộ Vân Phàm cùng An Hồng uống bia. Nhìn bộ dạng cô vui đầu ăn ngấu ăn nghiêng, trên gò má Lộ Vân Phàm lặng lẽ dâng lên hai đám đỏ ửng. Đợi đến khi ăn uống no đủ, đi ra cửa tiệm, hai người liền cùng đi dạo cùng bắt đầu ợ một cái no nê.

Đi đến bên cạnh bể phun nước ở quảng trường Hồng Thái Dương, An Hồng há miệng khả khả hơi, đầu lưỡi rung rung, hô to: đi đến đàn 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 "A a a! Cay đến dễ chịu!"

Cô quay đầu nhìn Lộ Vân Phàm, chàng trai trẻ này đã có chút lơ mơ. An Hồng cười nói: "Này! Không phải là cậu lại uống quá nhiều đó chứ? Cậu mới chỉ uống có hai ly bia thôi mà!"

"Không có!" Lộ Vân Phàm cười, đột nhiên ném chiếc ba lô hai quai lên trên đất, duỗi thẳng cánh tay sau đó bế An Hồng lên. Cậu ta xoay mấy vòng cực kỳ nhanh, hô to, "Nói mau tôi có bị say hay không hả? Có hay không? Có hay không?"

"A a a... cậu điên à! Thả tôi xuống!" An Hồng giũ cái đầu, hai chân vẩy loạn xạ, hai tay vẫn ôm lấy cổ Lộ Vân Phàm miệng oa oa kêu to, "Cậu không có say cậu không có say! Không có say không có say! Được chưa!"

Bầu trời đêm trên đỉnh đầu đầy các tầng mây màu xám, đèn nê ông bốn phía quay dạo qua một vòng lại một vòng. Cuối cùng Lộ Vân Phàm cũng đặt An Hồng xuống, An Hồng vẫn ghé đầu mình ở trên đầu vai Lộ Vân Phàm thờ phỉ phò. Một lát sau, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước mặt mình có một đôi mắt đen sáng long lanh.

Bên cạnh bể phun nước có ngọn đèn lập lòe khiến gương mặt Lộ Vân Phàm chột sáng chột tắt. An Hồng giật mình, nhìn cậu ta thật là đẹp mắt... Ánh mắt rất đẹp, cái mũi cũng đẹp, đôi môi cũng ưa nhìn, còn có cái cằm tuyệt đẹp giống như vai nam chính trong truyện tranh vậy... An Hồng không nén nhìn được liền đưa tay vuốt ve gương mặt của Lộ Vân Phàm. Bàn tay của Lộ Vân Phàm trườn lên mu bàn tay của cô, một giây sau, bọn họ đã hôn nhau say đắm.

An Hồng không lùn, nhưng mà khi hôn môi cùng thời gian, cô như cũ vẫn cần phải kiễng chân lên. Trên thân thể của hai người vẫn còn mang theo mùi thịt dê ở trong quán lẩu, ngửi thấy ở trong lỗ mũi làm người ta cảm thấy buồn cười. Thế nhưng mà An Hồng cũng không cam nguyện dừng cái hôn này lại. Thời gian mới không đến mấy ngày, cô đã có chút có thói quen được thời gian cường ngạnh hôn hít, không chỉ là có thói quen, mà còn có chút... thích, có chút quyến luyến, có chút ý lại, có chút say mê ở trong đó...

Náo loạn đủ rồi, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm ngồi ở bên cạnh bể phun nước, bọn họ đá rơi giày ở trên chân xuống, cho chân vào ngâm ở trong nước quấy đạp.

Lộ Vân Phàm ôm lấy bờ vai của An Hồng, để cho đầu của cô đặt ở trên vai của mình. Hai người cùng nhau nhìn cột nước trước mặt phun ra rắc rắc rầm rầm. Những giọt nước bắn tới trên người bọn họ cũng hồn nhiên bắt giãc.

Hai người cùng trầm mặc không ai nói gì. Lộ Vân Phàm có chút không thể nhẫn nhịn nổi, nói: "Ai, có phải cậu không đã quên cái gì không hả?"

"Cái gì cơ?" An Hồng giả ngu.

Lộ Vân Phàm từng phát từng phát vén bím tóc đuôi ngựa của cô lên, giọng nói trầm thấp: "Tự mình nghĩ ra chứ sao."

"Cái gì là cái gì chứ ?" An Hồng cười.

"Không có gì! Coi như tôi chưa nói!"

"A..."

"..." Chàng trai trẻ chờ trong chốc lát, thấy cô thật sự cũng không có chút phản ứng nào, một phen nắm lấy mái tóc của cô xách lên, "Không có trí nhớ, không có trí nh, không có trí nhớ!"

"Ai ôi ai ôi! Đau quá đau quá!" An Hồng bấu môi nhìn cậu ta, "Tôi không có quên!"

"Hả?"

An Hồng cúi đầu, lấy từ trong chiếc túi đeo bên mình ra một cái hộp nho nhỏ đưa tới trước mặt Lộ Vân Phàm: "Đây, chúc sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ!"

Lộ Vân Phàm sùng sốt, trên mặt lập tức liền tràn ra một nụ cười thật lớn. Cậu ta cầm lấy chiếc hộp, hai ba lần bỏ lớp giấy bao gói bên ngoài ra, phát hiện bên trong là một chiếc đàn Dương cầm nhỏ bằng gỗ, chỉ lớn bằng bàn tay, nhìn cực kỳ tinh xảo.

"Đây là cái gì vậy?" Anh nghi hoặc.

"Đàn Dương cầm! Thật ngu ngốc."

"Tôi biết là đàn Dương cầm, nhưng chơi như thế nào?"

An Hồng cầm lấy chiếc đàn Dương cầm nhỏ bằng gỗ trong tay Lộ Vân Phàm lên, xoay vài vòng cái dây cót ở dưới đáy. Chiếc đàn Dương cầm lập tức vang lên bài hát Chúc mừng sinh nhật. Hóa ra đây là cái hộp bát âm nho nhỏ.

Lộ Vân Phàm nở nụ cười, nhận lại chiếc đàn từ trên tay An Hồng, cẩn thận nghe hết trọn một bài hát hát xong, cậu ta lại xoay lại vài vòng dây cót

Nghe hết, lại một bên vặn dây cót, một bên nghe, nghe xong lại tiếp tục làm lại một lần nữa, lại một lần nữa. Nghe mãi cũng không thấy chán tai.

An Hồng nhìn thấy bộ dáng của Lộ Vân Phàm như vậy, cảm thấy cậu ta tựa như một đứa trẻ nhỏ, liền nói: "Vật nhỏ thôi mà."

"Tôi thật là thích, cảm ơn cậu! An An." Lộ Vân Phàm miệng cười mừng rỡ đến không khép lại được. Cậu ta cẩn thận thả lại chiếc đàn Dương cầm nhỏ vào trong hộp, bỏ vào trong ba lỗ. Sau đó một phát kéo An Hồng lại ôm vào trong ngực mình: "An An, cậu biết không? Hiện tại tôi có cảm giác cảm thấy mình rất hạnh phúc, rất hạnh phúc! Ở trên đời này, tôi là người hạnh phúc nhất!"

An Hồng không nói chuyện, nhưng trong lòng lại trở nên thật mềm mại. Cô ngây ngốc nghĩ ngợi, hóa ra hương vị của yêu đương chính là như vậy. Ở bên cạnh Lộ Vân Phàm, cô cảm thấy bản thân mình thật vui vẻ làm sao! Cô có phải là người hạnh phúc nhất trên đời này hay không nhỉ?

An Hồng phát hiện ra, thì ra việc tiếp nhận Lộ Vân Phàm, bắt quá lại là một việc thật dễ dàng đến thế. Hóa ra, để quên người kia cũng không hề có một chút khó khăn nào. Hóa ra giữa lúc bất tri bất giác, đã có nhiều thứ sớm đã thay đổi trở nên biến hóa rồi.

Buổi tối về tới trường học, Lộ Vân Phàm đưa An Hồng đến dưới lầu phòng ngủ. Trước khi chia tay, cậu ta kéo tay An Hồng, nghiêm túc nói: "An An, anh đã trưởng thành. Từ nay về sau, em cũng đã không thể coi anh, nhìn anh giống như nhìn một đứa trẻ nữa! Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, bảo hộ cho em, chăm sóc cho em! Chỉ cần có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em, sẽ không còn có bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì còn làm cho em phải khóc nữa, em hãy tin tưởng ở anh."

An Hồng khẽ nhún mày. Mặc dù lời nói của Lộ Vân Phàm rất thành khẩn, nhưng mà trong lòng cô nói thế nào cũng vẫn có một chút hoài nghi.

Đúng vậy, cô vừa cảm động, nhưng lại vừa hoài nghi.

Ở trong mắt của cô, Lộ Vân Phàm vẫn giống là đứa con nít không lớn như cũ. Về tương lai, An Hồng cảm giác mình lo lắng xa hơn, so với anh cô còn lo lắng hơn. Chính là vào giờ phút lúc, cô không có cách nào nói ra được một lời phong cảnh như vậy được..., chỉ đành cười gật đầu nói: "Vâng, em tin."

Lộ Vân Phàm vui vẻ cười rộ lên. Khi sinh nhật mười tám tuổi của anh, vào một ngày này, anh đã đưa ra một lời hứa, một lời hứa cần phải dùng cả đời

để mà chấp nhận.

Cả đời dài bao nhiêu? Tuổi trẻ bọn họ còn nhỏ, vẫn còn vô tri giác. Nồng tình mật ý, nói cái gì thì nói, cũng có thể không cần dùng đến não, vĩnh viễn, lời thề thiên trường địa cửu, thề non hẹn biển này...

Từ đó bất kể từ như thế nào đều có thể hạ bút thành văn, ai mà chả biết, chân chính làm được thì có mấy người?

Chỉ có nhất thiết giao ra hết thảy cho thời gian, xét kỹ để phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-1: Thời gian đi chơi thư thái nhất của kỳ nghỉ

Editor: Mẹ Bầu

Học kỳ kết thúc, tiến đến kỳ nghỉ hè. Lộ Vân Phàm bảo lái xe trong nhà lái xe đi thành phố L một chuyến, cùng với An Hồng đi đón Tiêu Lâm trở về. Hai chị em ở trong nhà Tiêu Lâm thu thập hành lý. Dẫn dắt không kiềm chế được cảm xúc thương cảm lan tràn, nước mắt Tiêu Lâm liên bắt đầu rơi xuống. Hốc mắt của An Hồng hốc mắt cũng đỏ ửng. Lộ Vân Phàm không nói gì, chính là ôm ôm lấy bờ vai của An Hồng, bảo cô đi an ủi về Tiêu Lâm.

Hành lý của Tiêu Lâm rất nhiều, xếp đến tràn đầy một xe mà cũng không thể nào chở hết được. An Hồng nói với Tiêu Lâm về sau lại đến lấy, chỗ ở của bà ngoại cũng không thể chứa hết được. Tiêu Lâm gật gật đầu, cất tấm ảnh chụp chung một nhà ba người vào ba lô tùy thân, cuối cùng quay đầu nhìn nhìn lại phòng ở, đi theo An Hồng xuống lầu.

Ngồi trên xe, @MeBau*@ An Hồng bắt đầu lo lắng sau khi trở về sẽ phải đối mặt với bà ngoại như thế nào. Lúc này cả nước cũng bắt đầu bỏ lệnh cấm, bà ngoại đã phát giác ra sự khác thường, đã hơn hai tháng này không thấy con gái mình gọi điện thoại về nhà. Bà thường xuyên hỏi An Hồng xem có nhận được điện thoại opmej hay không, An Hồng đều che giấu qua được. Thế nhưng mà bây giờ Tiêu Lâm đi theo cô trở về nhà như thế này, cũng đã không thể che giấu được nữa.

An Hồng nói với Tiêu Lâm "Một lát nữa chị sẽ thu thật cùng với bà ngoại, em phải tận lực khống chế cảm xúc, đừng khóc quá lợi hại. Bà ngoại lớn tuổi sẽ không chịu đựng nổi đâu. Chỉ có chúng ta kiên cường một ít, thì mới có thể cùng bà ngoại vượt qua được."

Nhưng mà, cô nói ra những điều này đều phí công. An Hồng đối mặt bà ngoại chậm rãi kể rõ lại chuyện phát sinh mấy tháng qua, nước mắt của cô chảy như vỡ đê. Tiêu Lâm đã sớm khóc đến không thể ức chế được nữa, toàn thân đều run rẩy đến gay gắt. Bà ngoại ngồi sững sờ ở trên ghế, nước mắt tuôn đầy mặt, diễn đàn le quý đoàn nhìn hai đứa cháu gái trước mặt mình nước mắt cũng đã chảy rơi. Có thể nào bà cũng không thể nào tin nổi con gái của mình lúc này đã thành người thiên cổ, ở thế giới bên kia xa cách bà.

Trong phòng là tiếng khóc một mảnh, Lộ Vân Phàm luôn luôn ngồi cùng ở bên người hai chị em. Nhìn thấy An Hồng, Tiêu Lâm cùng bà ngoại, cả ba bà cháu ôm đầu khóc rống, anh lặng lẽ lau khô mắt, ở trong lòng thở dài một hơi.

Đợi đến khi bà ngoại khóc mệt nằm ngủ, An Hồng nhìn quanh trong nhà, có hai phòng ngủ một phòng khách, nói với Tiêu Lâm: "Chị đi mua cái giường, về sau chị sẽ ngủ ở phòng khách, phòng ngủ kia em dùng. Dù sao khi đi học chị cũng sẽ ở lại trong trường học rồi. Mấy ngày này chị sẽ mang hết đồ vật ở trong phòng ra ngoài, em xếp hành lý của chính mình vào trong phòng."

Tiêu Lâm tuyệt không khách khí gật gật đầu. Lộ Vân Phàm trong lòng không rõ tư vị thế nào, Diễn đàn le quý đoàn kéo An Hồng lại thấp giọng nói: "Về sau này em sẽ nằm ngủ ở phòng khách sao?"

An Hồng cười cười với anh, lắc đầu nói: "Không có việc gì, dù sao trong nhà cũng chỉ có ba bà cháu, toàn là phụ nữ cả. Trước kia em cũng đều ngủ ở phòng khách, thành thói quen rồi."

Trong lòng Lộ Vân Phàm ảo não, nhưng lại cũng không thể làm gì được.

Trong kỳ nghỉ hè, tiệm gà rán KFC ở gần nhà An Hồng bắt đầu đi vào hoạt động. Cô bạn lo lắng cho bà ngoại cùng Tiêu Lâm, cho nên không thể hẹn hò cùng với Lộ Vân Phàm được nhiều lắm. Lộ Vân Phàm đương nhiên không có phương tiện để thường đến nhà An Hồng. Hai người cùng sống ở trong một thành phố, nhưng phần lớn cũng chỉ liên hệ với nhau bằng tin nhắn hoặc bằng điện thoại mà thôi. Bất quá Lộ Vân Phàm thường xuyên sẽ đến đón An Hồng tan tầm, đưa cô về nhà, hai người ngọt ngào dính với nhau ở trong khu vực một lát, dĩ nhiên đoàn le quý đoàn anh mới lưu luyến không rời thả cho An Hồng đi lên lầu.

Bà ngoại từ trong đau thương vì cái chết của con gái mình, cũng đã hồi phục trở lại. Xem ra bà vẫn có vẻ giống như bình thường vẫn khỏe mạnh vững vàng, dạo chợ mua bán thức ăn, nghe diễn xướng, chơi mạt chược. Tất cả mọi hoạt động đều không hề bỏ lỡ. Chỉ có điều An Hồng phát hiện ra bà ngoại thường xuyên len lén khóc, có đôi khi lại ngồi buồn so gần người đến một, hai giờ, trí nhớ cũng càng ngày càng kém. An Hồng biết là bà ngoại không muốn để cho cô và Tiêu Lâm quá lo lắng, cho nên đã nuốt hết toàn bộ khổ sở vào trong bụng mình. Cả đời bà ngoại, không nói có nhiều đau khổ,

đến hưởng phúc cũng không hề có. Vất vả mãi đến tuổi già, lại gặp phải vận rủi như vậy, An Hồng biết cô rất khó có thể an ủi được trong lòng bà ngoại, chỉ có thể rút thời gian nhiều để cùng bà ngoại nói chuyện phiếm, đi tản bộ, giả tòa bớt nỗi khổ sở buồn bã cho bà.

Sự hậm hực của Tiêu Lâm cũng là dễ hiểu. Từ một cô bé được cha mẹ yêu thương giờ đây bỗng chốc biến thành trẻ mồ côi. An Hồng biết con bé thật sự phải rất gian nan thì mới thích ứng được. Ở nhà, có khi An Hồng sẽ sắp xếp cho Tiêu Lâm làm chút việc nhà. Tiêu Lâm làm được thì mới lạ, rửa chén bát vừa vặn đánh vỡ đĩa, giặt quần áo thì lại để chung các loại quần áo làm phai màu sang cho nhau. An Hồng cũng không thể trách móc gì con bé được, đành phải bảo Tiêu Lâm trở về phòng làm bài tập, bản thân mình tối thu thập tàn cục.

Tiêu Lâm càng ngày càng yên lặng, có khi còn có thể lặng lẽ rơi nước mắt khóc thầm. Cô bé vốn dĩ là một cô gái nhỏ luôn nói líu ríu không ngừng, hiện tại đã trở nên trầm mặc rất nhiều. An Hồng biết, sau khai giảng Tiêu Lâm sẽ phải đi vào một trường học mới, làm quen với một tập thể ban học mới, lại là thời kỳ học Sơ Tam mẫu chốt. Là một cô gái nhỏ, cô bé khó tránh khỏi bị căng thẳng. Nhưng An Hồng cũng không biết làm như thế nào để khuyên bảo cho Tiêu Lâm, chỉ có thể thuận theo tự nhiên. May mắn chính bản thân Tiêu Lâm thoát nhìn xem ra có vẻ hiểu chuyện, sau khi chuyển về thành phố J đã không còn giận dữ cùng với An Hồng nữa, làm cho An Hồng bớt lo rất nhiều.

Cuối tháng bảy, Từ Mạt Mạt gọi điện thoại cho An Hồng, mời An Hồng đi đến nhà cô ở Hạ Môn để chơi.

Nhà của Từ Mạt Mạt ở đảo Cổ Lăng có mở một khách sạn gia đình. Từ Mạt Mạt nói với An Hồng bọn họ bao toàn bộ chi phí ăn ở cho cô, An Hồng chỉ cần chịu phí đi lại là được.

"Tớ biết gần đây cậu rất mệt, tâm tình không tốt." Mạt Mạt nhẹ nhàng cười một tiếng ở trong điện thoại, "Mang theo em gái của cậu, còn cả Lộ Vân Phàm nữa, sang đây xem biển đi!"

An Hồng nói lại tin tức này cho Lộ Vân Phàm, anh thật rất hưng phấn, rất nhanh liền sắp xếp hành trình. Nhưng An Hồng không nghĩ tới chính là, Lộ Vân Phàm còn gọi thêm cả Trình Húc cùng Hứa Lạc Phong cùng đi. Hứa Lạc Phong còn mang theo một cô gái tên là Lili.

Sáu người trẻ tuổi lên đường đến Hạ Môn bằng xe lửa giường nằm. Rót cuộc tâm tình của An Hồng cũng đã được buông lỏng.

Bọn họ thay đổi chỗ nằm cùng với các lữ khách khác, cho nên sáu người ở cùng trong một toa với sáu cái giường nằm. Tiêu Lâm dù sao tuổi còn nhỏ, cùng ra ngoài du ngoạn với một đám các anh chị lớn như vậy, có chút hưng phấn, không còn tối tăm giống như một tháng trước đây. Trên mặt cô bé dần dần đã thấy có nụ cười treo lên. An Hồng chăm sóc em gái rất cẩn thận, mọi thứ ăn uống đều đưa tới bên miệng. Tiêu Lâm cũng buông lỏng ra đôi chút, bắt đầu cùng mọi người ăn uống nói cười rộ lên.

Sáu người đánh bài tán gẫu với nhau đến tận đêm khuya, sau đó mới mơ màng đi ngủ. Đến sau khi trời sáng, tàu đã ngừng lại ở Hạ Môn.

An Hồng xách theo hành lý xuống tàu, hít thở trong bầu không khí tươi mới còn mang theo một chút vị mặn. Cô đang nhớ lại Hàn Hiểu Quân đã nói với cô, đây chính là hương vị của biển.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81-2: Thời gian đi chơi thư thái nhất của kỳ nghỉ 2

Editor: Mẹ Bầu

Lần đầu tiên trong đời cô được nhìn thấy biển chính là cùng với Hàn Hiểu Quân. Còn lúc này thì sao đây? An Hồng quay đầu lại, liền nhìn thấy người đang kẻ vai sát cánh với Trình Húc kia chính là chàng trai trẻ Lộ Vân Phàm. Trên đầu anh đội lệch một chiếc mũ đan bằng cỏ, trên mũi còn mang lấy một chiếc kính mát, đang cười không chút kiêng nể gì. Chú ý tới tầm mắt của An Hồng, Lộ Vân Phàm lập tức đi nhanh lên đến bên cạnh, một phen dặt tay cô, cười hỏi: "Đã tới Hạ Môn bao giờ chưa?"

An Hồng lắc đầu, Lộ Vân Phàm tháo chiếc mũ trên đầu mình xuống, chụp nó lên trên đầu cô, tiếp tục cười: "Che chắn ánh nắng soi đi, người đã đen như vậy rồi, lại còn phơi thêm nữa sẽ thành người Châu Phi đó."

"Đi tới địa ngục đi!" *dyan(lee^qu.donnn), An Hồng nhẹ nhàng đá anh một cước, Lộ Vân Phàm xoa xoa tóc, nhếch môi vui vẻ: "Đi, trực tiếp thuê xe đi đến bến tàu!"

Biển Hạ Môn trải ra ở trước mặt bọn họ, không tính là triệt để trong suốt, nhưng mà cũng đủ làm rung động lòng người.

Khi đi lên tàu, thời tiết có chút nặng nề, thời tiết sương mù nhàn nhạt bao phủ, làm người ta không nhìn thấy rõ bộ dáng của hòn đảo nhỏ nằm đối diện. Gió biển nhẹ thổi qua, người trên thuyền đều hưng phấn không thôi. Theo tàu chạy hướng về tới gần bên bờ, rốt cục An Hồng đã có thể nhìn

Gió biển thổi phát qua, chiếc mũ cói trên đầu An Hồng bị thổi bay đi. Cô cả kinh kêu to: "Ai da ai da! Mũ bị thổi bay đi rồi!"

Lộ Vân Phàm dừng bước lại quay đầu xem, lập tức buông An Hồng xuống, quay đầu đuổi theo cái mũ.

Chiếc mũ cói màu vàng nhạt bị thổi bay tới trong nước biển, theo lớp sóng triều tịch càng ngày bị dòn càng xa ra bên ngoài. Lộ Vân Phàm đi trong nước biển đến độ sâu ngang thắt lưng rồi mà vẫn không thể nào với tới. Anh dứt khoát mạnh mẽ lao người liền chui vào trong nước biển, ra sức rẽ nước, bơi về hướng chiếc mũ cói vẫn đang phiêu du ở trên nước biển.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-3: Thời gian đi chơi thư thái nhất của kỳ nghỉ 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng đứng trên bờ, nhận ra đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm bơi lội. Vóc người của anh cao ráo, tư thế bơi lội đúng tiêu chuẩn lại có lực. Chỉ rắc rắc rầm rầm không đến vài cái liền đã với tay nắm được chiếc mũ cói rồi, tiếp theo anh quay đầu hướng về phía An Hồng vẫy tay, trên mặt hiện ra nụ cười đầy sự đắc ý.

"Anh cẩn thận một chút đi!" An Hồng hướng về phía anh kêu lên. Lộ Vân Phàm đã bơi trở về, vừa đi đến trên bờ cát, anh lập tức liền cởi luôn chiếc áo T-shirt trên người mình ra, cười hi hi đi về hướng An Hồng đang đứng.

Chàng thanh niên mười tám tuổi có vóc người cao to, làn da nhẵn nhụi trắng nõn. Bởi được vận động hàng năm nay, nên vóc người của anh đẹp đến không thể tả được. Cơ bụng sáu múi rõ ràng lợi hại, die,nđa,nlze.quydo/nn bà vai rộng rãi, thắt lưng eo hẹp, hơi thở lộ ra chất nam tính thanh xuân của tuổi trẻ. Lộ Vân Phàm vắt chiếc áo lên trên vai, lắc lắc đầu làm cho nước biển trên tóc bắn tung ra như giọt mưa. Anh ném chiếc mũ cho An Hồng: "Quý lâu lâu, nếu còn lại rơi mũ xuống một lần nữa thì bản thân tự đi nhặt nhé."

"Bản thân tự nhặt thì tự bản thân nhặt! Em cũng không phải là người không biết bơi lặn."

"Đồ ngốc ạ! Bơi lội ở trong biển không hề giống như em bơi ở trong bể bơi đâu, rất nguy hiểm đó!" Lộ Vân Phàm xoa nhẹ lên đầu An Hồng một cái, "Không được sự đồng ý của anh thì em không được xuống biển đâu đó!"

An Hồng suy nghĩ nhưng tâm trí đã có chút bay xa rồi. Lộ Vân Phàm vừa mới nói câu nói kia, dường như thật lâu trước đây cũng đã có người từng nói với cô như vậy "em cứ làm nơi này như là bể bơi sao, die,nđa,nlze.quydo/nn, dđan, ke, quy, đon bơi lội trong nước biển có sóng rất lớn đó!"

Một lần nho nhỏ, thiếu chút nữa thì cô bị chết chìm ở trong nước biển rồi. Chính là Hàn Hiểu Quân đã cứu cô lên. An Hồng đột nhiên nghĩ đến bộ dạng khi bơi lội của Hàn Hiểu Quân. Thân hình của anh cũng rất đẹp, nếu so sánh với Lộ Vân Phàm thì lại có vẻ to lớn hơn một ít. Làn da màu lúa tiêu mạch nhìn loang loáng dưới ánh mặt trời, không thấy chói mắt giống như Lộ Vân Phàm lúc này.

Đã bao nhiêu lâu cô đã không bơi lặn cùng với Hàn Hiểu Quân rồi nhỉ? An Hồng suy nghĩ. Có lẽ là rất nhiều rất nhiều năm rồi, có lẽ là trong tương lai, sẽ không bao giờ còn có cơ hội như vậy nữa.

Lộ Vân Phàm đang trên bờ vắt nước trong chiếc áo ra, quay đầu lại nhìn thấy An Hồng đang ngẩn người, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hả? Không sao hết." An Hồng thu hồi suy nghĩ, đi đến bên người anh, cầm quần áo của anh giúp anh lau tóc, diễnđànđe quýđôn "Cẩn thận đừng để bị cảm mạo."

"Sẽ không đâu! Đi nào, chúng ta cùng với bọn họ đi du ngoạn một chút." Anh dắt tay An Hồng rất tự nhiên.

Trong lòng An Hồng nhảy dựng lên như nai con vậy, Lộ Vân Phàm cứ để thân trên của mình trần trụi trực ra, cứ như vậy triển lãm ở trước mặt cô, khiến cho cô cảm thấy không quen.

"Này, sao anh không chịu mặc áo vào vậy?"

"Không muốn, áo bị ướt mặc vào rất khó chịu." Lộ Vân Phàm nhìn biểu tình kỳ quái An Hồng, biết là cô đang ngượng ngùng.

Đột nhiên Lộ Vân Phàm lại giờ trò xấu, cõng An Hồng lên lưng, hướng về đám người Hứa Lạc Phong ở cách đó không xa, diễnđànđe quýđôn phóng đi, vừa chạy vừa kêu: "An An! Em đồ mặt! Ha ha ha ha ha..."

"Anh... cái đồ lưu manh!" Đến lúc này mặt An Hồng đã thật sự đỏ rực lên rồi. Cô ghé vào trên sống lưng Lộ Vân Phàm vẫn còn mang theo những giọt nước, cánh tay vòng lên bám vào vai anh. Chạm phải làn da trơn mịn trước ngực anh, trái tim An Hồng nhảy lên điên cuồng.

Nhưng Lộ Vân Phàm lại không quan tâm, cứ cồng cô trên lưng lập tức vọt tới nhảy vào giữa đám người trẻ tuổi kia, thả cô xuống, lập tức triển khai tất nước đại chiến liền về phía bọn họ.

Hứa Lạc Phong vốn tính ưa thích sạch sẽ, bị Lộ Vân Phàm gọi cho một thân nước biển liền ảo não không thôi. Thừa dịp Lộ Vân Phàm không chú ý Hứa Lạc Phong một phát ôm lấy anh dúi vào trong nước. die»n, d~an, ke, qu»y, d«on Trình Húc cũng đi lên hỗ trợ, hai người một đầu một chân nắm lấy Lộ Vân Phàm, từng phát từng phát đập anh vào trong nước biển.

Lộ Vân Phàm kêu "Wow wow" thâm thiết, hướng về An Hồng hô to "Cứu mạng", An Hồng cũng bật cười đến mức không sao đứng thẳng lên được, cùng khác mấy cô gái trẻ khác ở bên cạnh vỗ tay không ngừng.

Lúc này, có thể quên mất hết thấy mọi phiền não. Trên bờ biển của tiểu đảo đã để lại một dấu ấn sâu sắc cho tuổi thanh xuân của bọn họ. Đây thực sự là khoảng thời gian vô ưu vô lo nhất của bọn họ. An Hồng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lộ Vân Phàm xán lạn đến mức tận cùng, chỉ hy vọng thời gian có thể ngừng lại. Nếu như có thể được sung sướng vĩnh viễn như vậy, thì thật sự tốt đẹp biết bao nhiêu.

Tiếp tục vài ngày nữa, là khoảng thời gian nghỉ ngơi đi chơi nhàn nhã nhất của bọn họ.

Ban ngày, bọn họ ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh lại. Sau đó, cùng nhau tản bộ ở trên đảo nhỏ, xem công viên các loài chim, đi tới đỉnh ngọn núi lửa xem mặt trời mọc, từ trên đỉnh ngọn núi lửa quan sát các loại kiểu dáng kiến trúc trên đảo, nhìn các nóc nhà đủ màu đủ dạng nằm ẩn mình ở dưới tán thực vật xanh rậm rạp dài ở trên đảo nhỏ. Mỗi một tòa nhà đều có thể kể lại một giai đoạn lịch sử từ ngàn xưa...

Bọn họ bơi lội bên bờ biển, nô đùa trong nước, đánh bóng chuyền trên bờ cát, hoặc là chỉ nằm tắm nắng. An Hồng không chút lo lắng chính mình sẽ bị thương tổn bởi phơi nắng. Cô nhiệt tình yêu thương ánh mặt trời, thích rong chơi ở trong tự nhiên, tùy tâm sở dục (Làm bất cứ điều gì bạn muốn) nhận hết thấy mọi ơn huệ ông trời ban tặng.

Bọn họ chậm rãi dạo bước ở trên phố buôn bán trong đảo, ăn các loại ăn vặt, uống trà sa diện, ăn hải sản nướng, ăn cá viên bao bột, ăn cháo hào, ăn bánh vùng, uống trà sữa, các đồ hải sản nướng, còn có thật nhiều loại thức ăn ngon không thể nhớ hết tên gọi. Ăn no thỏa mãn đến mức mồm miệng dính đầy dầu mỡ.

Bọn họ tham quan bảo tàng Piano, thăm Hoa viên Thực Trang, chui tới chui lui ở mười hai cái động ở đó, còn chụp ảnh lưu niệm chung với nhà điêu khắc Trịnh Thành Công.

Lộ Vân Phàm mang theo máy ảnh kỹ thuật số. Loại máy ảnh này vào thời đó cũng chưa được phổ biến. Anh lôi kéo An Hồng chụp rất nhiều ảnh, biểu cảm cực kỳ phong phú, động tác rất đa dạng, có khi còn đặc biệt chụp riêng An Hồng kiểu mặt quỷ, chơi đùa đến cười to ha ha.

Buổi tối, bọn họ xem thi đấu bóng đá ở đại sảnh trong quán nhỏ của nhà Từ Mạt Mạt, cho dù chỉ là giải bóng Hạng A League nhưng cũng đều xem đến mê say.

Bọn họ đánh bài, chà xát mặt chược, chơi trò nói thật lòng Đại mạo hiểm, người thua sẽ phải nhận các loại trừng phạt loạn thất bát tao;

Rảnh rỗi bọn họ đi dạo trên bờ biển u tĩnh với các lớp sóng lay động, tuyệt không cảm thấy sợ hãi.

Dưới bầu trời đêm trên bờ biển, Lộ Vân Phàm và An Hồng hôn môi nhau. Anh nhẹ nhàng phát phát những sợi tóc ở bên tai cô. Động tác dịu dàng làm cho lòng người say mê.

Bọn họ tổ chức bữa Party nướng ở trong hoa viên, hô to gọi nhỏ, còn mời những người khách ở trọ khác cùng nhau tham gia. Ban đêm, đảo Cổ Lăng yên tĩnh đến mức mê người. Ngọn đèn mờ ảo, bên tai có thể nghe được tiếng gió biển vù vù, cho dù có bị muỗi tàn sát bữa bãi, cũng không thể ngăn được tình cảm mãnh liệt bọn họ dâng trào.

An Hồng ngồi ở bên người Lộ Vân Phàm, nhìn anh một bên nướng cánh gà, một bên uống bia, trên má sớm đã hồng rực về không bình thường, trong lòng cô không khỏi lo lắng. Mấy ngày nay, bọn họ mỗi ngày đều uống rượu, Lộ Vân Phàm có khi còn có thể khống chế một chút, có khi buông thả ra thì sẽ uống say, đến đi lại cũng bất ổn. Phải nhờ đến Trình Húc và Hứa Lạc Phong vác anh trở về đến trong phòng. Nhưng đợi đến khi tỉnh rượu anh liền lập tức quên sạch trơn, sang ngày hôm sau lại uống đến phun ra như trước.

Lộ Vân Phàm nướng cánh gà xong liền đưa cho An Hồng, cười híp mắt nói: "Ném thử đầu bếp Lộ nướng cánh gà theo kiểu của Lộ thị xem sao."

An Hồng cắn một miếng, da giòn thịt non mềm, rất thơm, cô nói: "Anh uống ít đi một chút, uống nhiều quá lại muốn phun ra đó. Uống đến như vậy mà cũng không ngại khó chịu sao?"

"Mỗi ngày đều được ở cùng với em, anh cảm thấy cao hứng chứ sao." Lộ Vân Phàm cười, lại một hơi uống cạn lon bia, ánh mắt anh có chút mơ hồ, lắc lư cái đầu nói với An Hồng: "Anh... Anh đi toilet một chút."

Nhìn dáng vẻ Lộ Vân Phàm đi lên lầu lắc lư lão đảo như vậy, An Hồng nhăn mày lại. Trình Húc thấy bộ dạng lo lắng của An Hồng, liền ném chìa khóa phòng sang cho cô: "Cô đi xem cậu ta thế nào đi, đừng để đến lúc đó lại bị té một cái thì chết dở."

"Ừ!" An Hồng cầm chìa khóa lên liền đi theo lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Anh yêu em

Hai tháng kết giao, cũng không phải là không có thời khắc ái muội. Khi xem phim, cậu nhóc thối kia sẽ chọn chỗ ngồi tình nhân, ngồi ở trong rạp chiếu phim tận chỗ góc xó cuối cùng ôm lấy An Hồng. Hai người hôn môi cực nồng nhiệt. Thịnh thoảng An Hồng cũng có thể chạm vào chỗ thân thể biến hóa nổi lên của Lộ Vân Phàm, chỉ là cô làm bộ như không biết.

Lộ Vân Phàm cứ lặng lẽ đưa bàn tay mình tiến vào bên trong áo của An Hồng, thăm dò thân thể của cô. Ánh mắt anh tràn ngập nhu tình, làm An Hồng thẹn thùng không thôi. Cô cũng đã muốn cự tuyệt nhưng lại có chút tò mò, bên trong đã có chút lưỡng lự... Cô cũng đã tiếp nhận sự tìm kiếm của anh rồi.

Lộ Vân Phàm tìm kiếm cũng mang theo sự hiếu kỳ rất nồng đậm. Dáng người của An Hồng vốn rất đẹp, cảm giác mỗi lần tiếp xúc đều có thể làm cho trái tim của anh rung động khó nhịn. Chỉ là anh biết, nếu An Hồng không đồng ý, đương nhiên anh sẽ không miễn cưỡng.

Các nam sinh trong phòng ngủ cũng có đôi khi xem một chút những phim ngoài luồng. Lộ Vân Phàm cũng sẽ xem cùng, xem các diễn viên nữ trong phim A V của Nhật Bản biểu diễn khoa trương. Nhưng trong đầu của Lộ Vân Phàm cũng chỉ có biểu tình trầm tĩnh vừa thẹn e sợ của An Hồng.

Thời điểm An Hồng không cười, nhìn cô rất lạnh lùng, ánh mắt có chút sắc bén, đôi môi mím lại thật chặt, làm như có thật nhiều tâm sự đang ẩn giấu trong lòng, khiến cho người ta không thể không có ý muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Khi cô bắt đầu mỉm cười, thì tựa như xuân gió thổi qua đại lục địa, dung nhan giãn ra, ánh mắt dài nhỏ hơi tí lại, hơi để lộ ra hai hàng răng trắng chính tề, ấm áp làm trong lòng người ta cảm thấy thật thư thái.

Thời điểm cô thương tâm, bình thường sẽ khóc, vành mắt hiện ra ửng hồng, từng giọt từng giọt nước mắt rớt xuống. Mỗi khi như vậy, Lộ Vân Phàm chỉ muốn ôm cô thật chặt chẽ vào trong ngực mình, cùng cô chia sẻ này những chuyện thương tâm khổ sở phiền lòng kia.

Lúc cô nổi giận đối với anh, hàng lông mày tinh tế liền nhíu chặt lại, ánh mắt đẩy người ta ra xa ngàn dặm. Khóe miệng trễ ra, nói ra lời nói khắc nghiệt lại không thêm nề mặt, làm cho toàn bộ trái tim của Lộ Vân Phàm nhảy loạn, vừa nóng vừa giận, lại không biết nên phản bác như thế nào;

Thời điểm cô quan tâm đến anh, trong ánh mắt toát ra sự thân thiết tràn đầy tình cảm không hề che dấu chút nào. Tuy rằng giọng điệu không ôn nhu như trước, nhưng lại làm cho anh cảm thấy uất ức, phảng phất trên đời này chỉ cần có một phần quan tâm này thôi, anh liền đều không cần cái gì thêm nữa.

Đại đa số thời điểm là cô trầm tĩnh, hờ hững. Có đôi khi lại nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngẩn ngơ. Ở giữa lông mày có nếp nhăn nhàn nhạt. Mỗi lần nhìn thấy An Hồng như vậy, Lộ Vân Phàm cũng có chút không biết làm sao. Bình thường cô là người nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng lúc này lại giống như cũng không quá nhiều lời để mà nói... Điều anh có thể làm được, chính là yên tĩnh ngồi cùng ở bên người cô, chỉ là nếu được luôn luôn cùng cô như vậy, thì cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Anh yêu em 2

Editor: Mẹ Bầu

Đứng ở bên ngoài cửa phòng của Lộ Vân Phàm, An Hồng gõ gõ lên cánh cửa. Không thấy có phản ứng gì, cô dùng chìa khóa mở cửa ra, đẩy cửa bước vào trong phòng.

"Lộ Vân Phàm!" Liếc mắt quanh nhà một cái có thể thấy được trong phòng không có người. Cánh cửa toilet đang khép chặt, An Hồng đi đến gõ cửa, "Lộ Vân Phàm! Lộ Vân Phàm! Anh có ở bên trong không? Anh không sao chứ?"

Cửa mở ra rồi, Lộ Vân Phàm đứng dựa vào khung cửa đằng kia. Anh đã cởi áo ra, chỉ mặc một cái quần bơi màu xanh thẫm in hoa to, gương mặt anh đỏ rực, nhìn thấy An Hồng, liền nở nụ cười: "An An..."

Anh tự tay kéo An Hồng qua, vòng tay kéo vào trong lòng mình, gắt gao ôm lấy cô. Bàn tay ấm áp của anh vuốt ve sống lưng của cô. An Hồng nghe thấy anh cúi đầu gọi tên của cô, một lần lại một lần! @McBau* Cô biết, anh đã say.

An Hồng tránh thoát khỏi ngực của Lộ Vân Phàm, ảo não nói: "Anh lại nôn rồi phải không?"

Thời điểm cô thương tâm, bình thường sẽ khóc, vành mắt hiện ra ửng hồng, từng giọt từng giọt nước mắt rớt xuống. Mỗi khi như vậy, Lộ Vân Phàm chỉ muốn ôm cô thật chặt chẽ vào trong ngực mình, cùng cô chia sẻ này những chuyện thương tâm khổ sở phiền lòng kia.

Lúc cô nổi giận đối với anh, hàng lông mày tinh tế liền nhíu chặt lại, ánh mắt đầy người ta xa xa ngàn dặm. Khóe miệng trễ ra, nói ra lời nói khác nghiệt lại không thềm nề mặt, làm cho toàn bộ trái tim của Lộ Vân Phàm nhảy loạn, vừa nóng vừa giận, lại không biết nên phản bác như thế nào;

Thời điểm cô quan tâm đến anh, trong ánh mắt toát ra sự thân thiết tràn đầy tình cảm không hề che dấu chút nào. Tuy rằng giọng điệu không ôn nhu như trước, nhưng lại làm cho anh cảm thấy uất ức, phảng phất trên đời này chỉ cần có một phần quan tâm này thôi, anh liền đều không cần cái gì thêm nữa.

Đại đa số thời điểm là cô trầm tĩnh, hờ hững. Có đôi khi lại nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngẩn ngơ. Ở giữa lông mày có nếp nhăn nhàn nhạt. Mỗi lần nhìn thấy An Hồng như vậy, Lộ Vân Phàm cũng có chút không biết làm sao. Bình thường cô là người nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng lúc này lại giống như cũng không quá nhiều lời để mà nói... Điều anh có thể làm được, chính là yên tĩnh ngồi cùng ở bên người cô, chỉ là nếu được luôn luôn cùng cô như vậy, thì cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-2: Anh yêu em 3

Editor: Mẹ Bầu

Đối Lộ Vân Phàm mà nói, An Hồng tựa như một quyển sách đọc, nhưng lại vô cùng khó hiểu. Anh cũng không rõ rốt cuộc cô gái này đã đi vào trong lòng anh từ lúc nào, cắm rễ sâu ở trong mỗi một tế bào của thân thể của anh. Khiến cho anh thường thường nhớ tới, thường thường nằm mơ thấy cô.

Có khi nghĩ đến những lời cô nói tuyệt tình kia, anh liền áo não không bao giờ nữa muốn đi cùng với cô nữa. Thế nhưng khi quay đầu, anh lại phát hiện ra chính mình vẫn còn nhớ thương cô như cũ! Cứ tưởng rằng sẽ quên đi, nhưng lại không thể nào quên được. Vì thế, để bản thân lại ngang dọc đuổi theo cô!

Các cô gái khác ở bên người anh, cho tới bây giờ mà nói, cũng không phải là không có, thậm chí nếu so về xinh đẹp còn hơn cả An Hồng, cũng không hề thiếu. Các cô ôn nhu đáng yêu, hoặc tùy hứng, hoặc nghe lời, @MeBau*@ nhưng bất kể được nuông chiều như thế nào, ở trước mặt Lộ Vân Phàm đều là nói gì nghe nấy, rất biết vâng lời. Thế nhưng mà, Lộ Vân Phàm thì lại chưa từng bao giờ có chút cảm giác động tâm.

Bất kể là Sử Tiểu Trân, hay là Hồ Đan Ny, vẫn chỉ là các cô gái khác đối với anh. Trong mắt anh, không ai có thể vượt qua được cô gái có tên An Hồng kia.

Lộ Vân Phàm không biết vì sao lại như vậy. Anh có thể trả lời được câu hỏi trong cuốn “Mười vạn câu hỏi vì sao”, thế nhưng lại không thể giải đáp ra được một cái vấn đề đơn giản này.

Cho nên, khi An Hồng ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói ra một câu "Lộ Vân Phàm, em nguyện ý", trong lòng Lộ Vân Phàm nhất thời liền như có một đóa hoa nở ra vô cùng xán lạn. dien+dan+le+quy+don+com Anh biết, vấn đề khó hiểu này, cô gái khó hiểu nữ này, rốt cục anh đã có cơ hội được trải qua tác phẩm tinh tế này rồi.

Hai người quấn quýt với nhau ở trong không gian chật hẹp của toilet. Lộ Vân Phàm một bên hôn môi An Hồng, một bên nóng nảy cởi nút áo quần của cô ra.

An Hồng đã ngừng sự giãy dụa lại, cô đứng vững lặng yên để cho chàng trai trẻ trước mặt mình tùy ý bận rộn. Cô nghe được giọng nói rời rạc của Lộ Vân Phàm ở bên tai mình: "An An, em thật đẹp..."

Vòi hoa sen chẳng biết đã được anh mở ra từ lúc nào. Lộ Vân Phàm lôi kéo An Hồng đứng ở trong nước nóng. Nụ hôn của anh lúc này trở nên cuồng nhiệt hơn so với lúc trước. Tác dụng của cồn đã lan tràn ở trong cơ thể, anh cảm giác mình cả người tràn ngập sức mạnh, giờ này khắc này, thậm chí chỉ muốn chinh phục cô gái ở trước mặt.

Áo ngực của An Hồng bị Lộ Vân Phàm kéo xuống, *dyan(lee^qu.donnn) chiếc quần ngắn cùng với chiếc quần lót cũng đã bị anh lột xuống. Lộ Vân Phàm gần là dùng răng cắn cắn lên da thịt của cô. An Hồng nhắm mắt lại, cả người run run, không dám nhìn vào thân thể anh chút nào.

Cô chưa từng bao giờ xem phim A (phim AV, phim cấp 3), chưa từng bao giờ nhìn thấy cái bộ phận nam tính kia. Vừa rồi thoáng nhìn xuống phía dưới, cô cảm thấy quá sợ hãi. Sự sợ hãi chiếm lĩnh toàn bộ lòng của An Hồng. Ở trong lòng An Hồng lần lượt tự hỏi mình: Thật sự có phải mọi việc cứ như vậy là kết thúc hay không

Cô hiểu rất rõ, lý trí của Lộ Vân Phàm vẫn còn tồn tại, nếu cô ra sức giãy dụa, anh nhất định sẽ buông tha cho cô. Nhưng mà, trong óc cô lại dâng lên một cái ý niệm cổ quái, cái giọng nói kia đang nói: An Hồng, không phải sợ, cứ tiếp nhận anh ấy đi!

Không hiểu vì sao cái ý niệm kia lại lan tràn mãnh liệt ra khắp cơ thể cô. Ở trong lòng An Hồng những ý niệm về quan niệm về đạo đức, quan niệm về trình tiết, quan niệm về tình yêu cứ giằng co lẫn nhau. đi đến đâu cũng thấy Trong đầu An Hồng còn chưa lí giải ra một chữ nào, thì trong thân thể lại nổi lên một loại cảm giác kỳ quái khác. Khi anh hôn môi, xúc giác làm cho thân thể của cô càng ngày càng nóng, linh hồn phảng phất đã bay lên cao. An Hồng mở to mắt, tùy ý để cho nước âm rơi ở trên mặt mình. Cô chậm rãi giơ tay lên, vây quanh khít khao thân thể người con trai ở trước mặt mình. Ngón tay lướt qua làn da của anh, cảm nhận được nhiệt độ trên người anh thật khó đề nén xuống, còn có chút hơi hơi run run.

Lộ Vân Phàm đang run rẩy, anh cảm nhận được những ngón tay của An Hồng khẽ vuốt trên lưng mình. Nhất thời anh liền cảm thấy hưng phấn lên. Anh kéo tay An Hồng qua đặt ở trên bụng dưới đã căng chặt của mình, tiếp tục đi xuống dưới, xuống thêm chút nữa, khiến cho ngón tay cô chạm đến nơi đang trào dâng của anh.

Cả người An Hồng run lên, không nhìn được mà cúi đầu xuống nhìn lại. Lộ Tiểu Phàm đã sớm ngẩng cao đầu, gần như sắp dán vào ở trên bụng anh, kích cỡ cực đại, màu sắc hồng hào, làm cho đầu óc An Hồng thấy như hôn mê. Lộ Vân Phàm muốn đề cho cô nắm giữ lấy bảo bối của mình, nhưng An Hồng lại xấu hổ không làm được. Ngón tay của cô vừa sờ tới bên dưới liền lập tức mở ra, nhưng Lộ Vân Phàm lại nhất quyết không tha. Anh lại nắm lấy tay cô, bắt buộc cô phải nắm lên nó.

Nơi đó bộ lông mọc thành bụi. An Hồng đã muốn hồng mắt, tay nắm giữ bộ phận này, trong nháy mắt, Lộ Vân Phàm liền lớn tiếng rên rỉ lên một tiếng. An Hồng sợ tới mức muốn nhảy lên, Lộ Vân Phàm cũng đã cúi đầu hôn lên môi của cô, thân thể dùng sức cọ xát ở trên người cô. Đinh chớp mềm mại của Lộ Tiêu Phàm để ở trên bụng An Hồng, An Hồng sợ tới mức muốn nước mắt chảy xuống, việc đã đến nước này, cô biết cô đã trốn không thoát.

Lộ Văn Phàm tắt vòi hoa sen đi, mò lấy một chiếc khăn tắm lớn khoác lên trên người An Hồng, ôm ngang người bé bỏng cô lên đi về tới chiếc giường đơn trong phòng .

Trong phòng ánh sáng mờ ảo, cả người An Hồng run run. Lộ Vân Phàm nằm ở trên người cô, một lần lại một lần nhẹ nhàng cẩn thận hôn lên môi cô. Anh gọi tên của cô, ánh mắt thật dịu dàng thật dịu dàng. Đôi tay chạy không ngừng ở trên thân An Hồng, mỗi nơi khi bàn tay đi qua đều có thể làm An Hồng cảm thấy một trận tê dại, tim đập không thôi.

Cô hoàn toàn không biết phải làm như thế nào, anh cũng vậy, cũng không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể mặc cho bản năng có thể chỉ dẫn tất cả các động tác. Bỗng nhiên đến nửa ngày, bàn tay của Lộ Văn Phàm dò xét đến hạ thân, nắm giữ bảo bối của mình để ở lên trên hạ thân của An Hồng đang ở phía dưới thân thể của mình.

"An An... Cho anh nhé, có được không?" Lộ Vân Phàm thấp giọng thì thầm nói, giọng nói nghe khàn khàn.

An Hồng không lên tiếng. Lộ Vân Phạm liền hoạt động, nhưng mà chân của An Hồng gắt gao siết chặt với nhau, anh làm thế nào cũng không tìm thấy nơi đó, chứ đừng nói tìm ra đường dẫn để đi vào.

"An An, An An, An An yêu quý, cho anh đi..." Anh nhắc chân An Hồng lên, nắm lấy Lộ Tiểu Phàm một lần lại một lần tìm kiếm nơi để vào, nhưng lại vẫn như trước, không thể vào được. Đầu Lộ Vân Phàm vấp ra một lớp mồ hôi, miệng cũng rên rĩ kêu lên, "An An, giúp anh một chút."

"Hå?"

"Anh không tìm thấy nơi ấy..." Lộ Vân Phàm dừng động tác lại, nhẹ nhàng hít thở, "Anh chưa từng bao giờ làm..."

"Em cũng không có!" An Hồng đột nhiên bắt đầu đẩy Lộ Vân Phàm, "Để cho em đi thôi! Lộ Vân Phàm, em van anh đấy! Em... em sợ hãi!"

"Đừng sợ... Là anh mà... An An..." Lộ Vân Phàm ní nỏ ở bên tai cô, "Sớm hay muộn em đều là của anh, chúng ta tương lai sẽ cùng nhau kết hôn... An An, đừng sợ."

An Hồng thật sự muốn khóc rồi. Cô xấu hổ và giận dữ không thể chịu nổi, cũng đã đâm lao đành phải theo lao. Lộ Vân Phàm lại cúi đầu bần rợn, vẫn không tìm thấy nơi ấy, anh dứt khoát ngồi dậy, nhìn xem thân thể An Hồng. An Hồng chỉ cảm thấy cả người máu đều đã xông lên đỉnh đầu. Cô gắt gao kẹp lấy chân quay trở mình đi. Lộ Vân Phàm nhìn thấy phần lưng trơn bóng nhẵn nhụi của cô. Thân thể thanh xuân nỡ lệ của cô gái trẻ làm tim của anh nổi lên một trận kinh hoàng. Anh như bị kích động lên, bỗng chốc liền nhào tới trên người An Hồng, lỗ mắng lôi kéo đùi cô, tìm kiếm cái nơi ra vào đã sắp làm anh phát cuồng lên rồi.

An Hồng bị đau, sử dụng cả tay chân bắt đầu độ sức cùng anh. Cô không hé răng, chính là cắn răng cùng anh lôi kéo. Nhưng dù sao cô cũng là nữ sinh, căn bản là không thể đầu lại một nam sinh huyết khí đang sôi trào kia. Không bao lâu, Lộ Vân Phàm đã tìm được một tư thế mà anh tự nhận thấy là thích hợp, Lộ Tiểu Phàm nhanh chóng để ở lõi vào, anh hơi cong thắt lưng một cái, rốt cục bảo bối cũng chen vào được một chút.

Đột nhiên đau đớn ập đến làm An Hồng kêu lên một tiếng, rồi cuộc nước mắt cô liền rơi xuống, một bên vừa đánh Lộ Văn Phàm, một bên cô vừa kêu lên: "Buông em ra! Buông em ra! Anh buông em ra mau!"

"An An... Em hãy thả lỏng ra cho anh một lát... Anh sẽ không cử động." Lộ Văn Phàm tùy ý để cho tay của An Hồng đánh vào ở trên người của mình. Anh cắn răng lại, lại hướng vào trong cơ thể của cô như trước.

"A..." Lộ Văn Phàm than nhẹ một tiếng, rồi cục Lộ Tiểu Phàm đã hoàn toàn đi vào trong thân thể An Hồng.

Thân thể An Hồng phẳng phất như bị xé nứt ra vậy. Hai mắt An Hồng đắm lệ mơ hồ nhìn chàng trai trẻ ở trên người mình. Anh cau mày, biểu cảm không hiểu, một đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm cô như cũ: "An An, đừng sợ... Anh đã đi vào rồi."

"Hu hu hu hu... Đau quá! Lộ Vân Phàm! Đau quá!" An Hồng đau đến không sao chịu được, thân thể cũng ngừng sự giãy dụa lại. Bởi vì càng giãy dụa cử động, cô lại càng thêm đau đớn khó nhin. Cô bắt lấy cánh tay Lộ Vân Phàm, móng tay cắm vào da thịt anh thật sâu: "Lộ Vân Phàm, anh nhẹ một chút, nhẹ một chút đi, đau quá!"

"Không đau, lập tức sẽ hết đau ngay bây giờ! Anh... Anh không cử động nữa." Lộ Vân Phàm nhìn cô, trong ánh mắt nổi lên sự thương tiếc. Thế nhưng mà lời vừa mới dứt, anh lại đột nhiên chuyển động mãnh liệt, tần suất lớn đến mức làm cho thân thể An Hồng cũng bắt đầu bị lay động theo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83-3: Anh yêu em 3

Editor: Mẹ Bầu

"A a a... đau quá!" Từng giọt từng giọt nước mắt An Hồng chảy xuống. Cô bắt đầu ra sức giãy dụa, đem hết khí lực cả người ra để vật lộn với Lộ Vân Phàm. Thân thể của bọn họ vẫn dính chặt với nhau như cũ, nhưng trên thân hai người thì mồ hôi đầm đìa. Ở trên giường trình diễn toàn bộ vai võ phụ, hai chân An Hồng đạp loạn xạ, lại đánh lại cắn, giống như phát điên lên rồi. Cô một bên khóc, một bên liều mạng bám chặt vào làn da Lộ Vân Phàm: "Buông em ra! Buông em ra! Buông em ra! Anh, cái đồ cầm thú khốn kiếp này! Cầm thú! Súc sinh! Buông em ra! Đau quá... hu hu hu..."

Nhưng Lộ Vân Phàm cũng không để ý đến cô, chính là từng phát từng phát rung động thân thể của chính mình, trên mặt anh lộ ra biểu tình hoàn toàn cảm thấy thỏa mãn. Nhìn vào gương mặt cô gái trẻ ở dưới thân mình đang khóc hu hu đến thâm thẳm, trong lòng anh mềm mại một mảnh. Anh đưa tay phủ dưới khóe mắt An Hồng, nói: "An An, anh yêu em!"

An Hồng nhất thời liền dừng luôn động tác. Lộ Vân Phàm vẫn đang vận động như trước. @MeBau*@ Chiếc giường đơn của quán nhỏ cũng không bền chắc, lúc này theo động tác của anh phát ra tiếng kêu "kèo kẹt kèo kẹt". An Hồng ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Mái tóc của cô tán loạn, ánh mắt tan rã, không biết suy nghĩ đã bay tới nơi nào.

Cả người Lộ Vân Phàm đầy mồ hôi. Làn tóc mái ngang trán đã dán sát vào trên vầng trán. Anh nằm ở trên người An Hồng, lớn tiếng thở, cau mày bắt đầu luật động, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực chuyển động càng lúc càng lớn. Dần dần anh rống lên một tiếng, thân mình run rẩy gay gắt.

Đây là lần đầu tiên của anh, cũng không có thể kiên trì lâu lắm. Chỉ mấy phút đồng hồ sau, anh đè nặng giọng của mình rống lên vài cái, thân thể kịch liệt run rẩy, Lộ Tiểu Phàm liền bạo phát ra ở ngay trong thân thể An Hồng.

Lộ Vân Phàm mệt muốn chết rồi, die»n, d~an, k~e, qu~y, d~on anh bỗng chốc giống như bị hết sạch khí lực, nằm phục ở trên người An Hồng, hơn nửa ngày đều không nói gì, chỉ nặng nề mà thở phì phò.

An Hồng cảm giác mình giống như là đã từng bị chết rồi vậy, cả người đau nhức, bộ phận phía dưới thân thể đang cùng anh chặt chẽ đau rát giống như hỏa thiêu lửa đốt.

Hết thấy những chuyện vừa mới phát sinh, trải qua còn chưa hết nửa giờ, nhưng mà An Hồng biết, rốt cuộc cô đã không trở về như trước được nữa rồi.

Dưới lầu mọi người đã kết thúc bữa tiệc Party nướng, ào ào trở về phòng. Trình Húc cùng Tiêu Lâm sóng vai đứng ở trước cửa phòng Lộ Vân Phàm, nhìn cửa vẫn còn đóng chặt. Trình Húc quay đầu hỏi Tiêu Lâm đi~đến đàn_l~o~ê~quý~đ~ôn. "Em có dám gõ cửa hay không, đi vào gọi chị gái em một tiếng!"

Đầu Tiêu Lâm lắc như chiếc trống bỏi vậy, ném lại một câu nói: "Hôm nay một mình em ngủ là được rồi rồi." Nói xong xoay người bỏ chạy biến mất.

Trình Húc thờ dãi, đang định đi xuống lầu, thì đụng tới Hứa Lạc Phong cùng Lili vừa vận lên lầu

Hứa Lạc Phong nhìn bộ dạng bạn mình có vẻ ủ rũ, nhưng nét mặt lại mang chút hưng phấn, ngấm nghĩa cửa phòng Lộ Vân Phàm, lập tức liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Sắc mặt của anh trầm xuống, vỗ vỗ lên bả vai Trình Húc sau đó lôi kéo Lili trở về phòng.

Trình Húc đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Từ Mạt Mạt đang ở thu thập mấy cái giá nướng đồ ăn, ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Từ Mạt Mạt, phiền toái chị cho tôi mượn thêm gian phòng nữa với."

"Sao kia?" Từ Mạt Mạt không hiểu.

"Cái kia... đi~on~đàn_l~o~ê~quý~đ~ôn An Hồng dường như đang ở trong phòng của tôi, hắc hắc." Trình Húc vừa mới nói xong, Từ Mạt Mạt liền kinh ngạc há to miệng.

Hai năm ở chung, cô sớm đã hiểu rõ An Hồng. Cô cũng hiểu biết đại bộ phận ý tưởng cùng quan niệm của An Hồng, hiện thời như vậy, cô nghĩ, không biết An Tiểu Hắc liệu có giết cô hay không đây!

Bất quá, may mắn là Lộ Vân Phàm... Từ Mạt Mạt thế nhưng lại cảm thấy rất cao hứng. Cô khẽ ngâm nga một câu hát, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên trời. Vành trăng lưỡi liềm cong cong, đột nhiên Từ Mạt Mạt nhớ ra, hôm nay chính là vào tiết Thất Tịch (*).

(*) Tiết Thất Tịch: Bắt nguồn từ Trung Quốc và được xem là ngày Lễ tình nhân của châu Á, câu chuyện lễ tình nhân gắn liền với sự tích Ngưu Lang - Chức Nữ

Truyền thuyết này bắt nguồn từ Trung Quốc xa xưa và có rất nhiều cách kể lại khác nhau. Nhưng câu chuyện thường được truyền tai nhau nhiều nhất có ghi chép lại được kể lại như sau: "Ngày xưa, dưới hạ giới có chàng chăn bò trẻ tuổi có tên gọi Ngưu Lang (nghĩa là: anh chàng chăn bò). Một lần chàng tình cờ nhìn thấy bảy nàng tiên xinh đẹp đang tắm dưới hồ, được cổ vũ bởi người bạn đồng hành tình quái là chú bò đực, chàng đã lấy trộm váy áo của họ. Các nàng tiên cử cô em út xinh đẹp nhất có tên gọi là Chức Nữ (nghĩa là: cô gái dệt vải) ra để lấy lại váy áo. Không hiểu thế nào mà Chức Nữ gặp Ngưu Lang rồi thì lại không muốn lấy lại váy áo quay về trời nữa mà cam tâm tình nguyện cùng chàng nên đôi. Ngưu Lang và Chức Nữ sống bên nhau rất hạnh phúc, họ có hai đứa con kháu khỉnh. Nhưng Chức Nữ vì mãi vui bên chồng mà quên mất nhiệm vụ của nàng là dệt các đám mây ngũ sắc trên bầu trời. Hậu quả là Thiên Hậu giận dữ đã rút cái kẹp tóc của bà vạch ra một con sông rộng trên bầu trời (chính là sông Ngân) để chia cắt đôi vợ chồng mãi mãi. Từ đó, Chức Nữ phải vĩnh viễn ngồi trên một bờ sông, buồn bã dệt vải, còn Ngưu Lang chỉ nhìn thấy vợ mình từ xa và phải chịu trách nhiệm nuôi hai con. Nhưng có một ngày, tất cả các con quạ cảm thấy thương họ và chúng bay lên trời dựng thành chiếc cầu Ô Thước bắc qua sông Ngân để cho đôi vợ chồng được đến bên nhau. Vậy là, hàng năm vào mùng 7 tháng 7 âm lịch, vợ chồng Ngưu Lang - Chức Nữ lại được đoàn tụ dù chỉ một lần trong năm, nước mắt họ khóc khi gặp nhau rơi xuống trần thành mưa ngâu. Vì thế ngày mùng 7 tháng 7 hàng năm được gọi là lễ Thất Tịch (nghĩa là: đêm mùng bảy)".

Thất Tịch là một lễ hội quan trọng của người Trung Quốc từ xa xưa. Theo như tên gọi, ngày này luôn rơi vào ngày 7 tháng 7 âm lịch, vì thế người Trung Quốc còn gọi là Lễ hội Trùng Thất hay còn được coi là ngày Ngưu Lang - Chức Nữ gặp nhau hàng năm. Ở Trung Quốc, trong ngày này các cô gái trẻ thường hay trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo do mình làm ra, để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

Bóng đêm càng sâu đậm.

Trong phòng tối đen một mảnh trong phòng, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt. An Hồng ngủ ở bên người Lộ Vân Phàm. Chàng trai trẻ gất gao ôm lấy cô, nhắm mắt lại giấc ngủ rất sâu, khoe miệng anh hơi cong lên, biểu cảm sự thoải mái, giống như một đứa trẻ được ăn thịt, tựa như nằm mơ cũng cười.

Nhưng An Hồng lại không ngủ được.

Nghĩ đến chuyện vừa mới trải qua, cô đột nhiên đã cảm thấy khó chịu. An Hồng chẳng phải là người theo chủ nghĩa hôn hậu (sau kết hôn mới quan hệ da thịt), nhưng mà cô mới kết giao với Lộ Vân Phàm không đến hai tháng. Vậy mà hai người đã có quan hệ da thịt thân thiết với nhau như vậy, vẫn khiến cho cô cảm thấy khó chịu, thậm chí có chút hối hận.

Chính là, có hối hận thì bây giờ cũng đã vô dụng rồi, cô đã không còn là cô của trước kia nữa.

Lộ Vân Phàm chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào, anh đưa tay gạt mấy sợi tóc trên gò má An Hồng, nhẹ giọng gọi cô: "An An."

"Đừng nói chuyện với em." An Hồng trở mình, dùng lưng đối lại với anh.

Lộ Vân Phàm từ phía sau lưng nhót chặt thân thể của cô lại: "An An, đừng nóng giận."

"..."

"Thật sự rất đau sao?"

"..."

"Lần sau anh sẽ chú ý hơn một chút, em có biết... đây cũng là lần đầu tiên của anh đó..."

"..."

"An An, chúng ta sẽ kết hôn, em hãy tin tưởng anh." Lộ Vân Phàm ở phía sau cô nhẹ nhàng cười lên một tiếng: "Cả đời này anh chỉ có một mình em, em hãy tin tưởng anh."

Anh vẫn còn trẻ như vậy! Lộ Vân Phàm! Anh mới có mười tám tuổi thôi! Chung quy anh có biết ý nghĩ của từ cả đời kia là như thế nào hay không?

An Hồng nhắm mắt lại, nước mắt không một tiếng động trượt xuống trên gò đầu, cô dần dần ngủ thiếp đi...

Trong mộng, cô vẫn là một cô gái nhỏ vô tâm vô sự như cũ, mãi miết chạy ở trong ngõ hẻm nhỏ của thôn Hạnh Phúc. Trong tay cô đang mân mê một đoá hoa dại không biết tên, trên mặt treo một nụ cười thuần hậu. Phía sau dường như có người đang gọi tên của cô. Cô quay đầu lại, tận cùng ngõ nhỏ vẫn vắng vẻ trống không, không có một bóng người nào.

mỗi người đều tràn đầy vẻ tươi cười, nhất là mẹ của Lâu Tĩnh Tĩnh. Nhìn thấy An Hồng, bà liền vui vẻ lên: "An Hồng à, khi nào thì đến phiên cháu đó? Tĩnh Tĩnh nhà bác cũng đã sắp làm mẹ rồi, cháu cũng phải nhanh lên chứ!"

An Hồng chỉ cười cười không nói gì, Lâu Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh kêu lên: "Áy mẹ, mẹ cũng không cần phải quan tâm đến cô ấy đâu, An Hồng cũng sắp sửa rồi đó! Cô ấy được gả vào nơi khá tốt, đó là mối tình đầu kéo dài hơn mười năm rồi!"

An Hồng có chút xấu hổ, cũng không tiện nói cái gì, chính là lén lút đi vào trong toilet. Cô nghĩ, cần phải bổ sung chút phấn mắt một chút và chải thêm mascara nữa.

Suốt cả một ngày, An Hồng cùng chị họ, em họ của Lâu Tĩnh Tĩnh làm phù dâu, cô thật sự làm hết phận sự của mình. Chủ rể quan Kim Vĩnh Tuyên tới đón dâu, cô cùng mấy cô gái trẻ tuổi khác cùng nhau hô to gọi nhỏ ngăn cửa đòi hồng bao thưởng, sau đó còn an bài một loạt hạng mục để khảo nghiệm, sau đó mới để cho Kim Vĩnh Tuyên vào cửa.

Nhìn Kim Vĩnh Tuyên quỳ một chân trên đất, cười tươi như hoa dâng lên hoa tươi cho Lâu Tĩnh Tĩnh, đeo cho cô chiếc nhẫn kim cương, từ đáy lòng An Hồng cũng cảm thấy cao hứng với Tĩnh Tĩnh. Đồng thời, trong lòng cô lại xoắn đau. Chính là chỉ trong một đêm, cô còn cho rằng mình đang hạnh phúc, nhưng rồi hạnh phúc cũng giống như những hạt cát từ trong kẽ tay chảy xuống, rơi rớt hết sạch rồi.

Cô căn bản còn chưa kịp đau xót, liền bắt buộc bản thân phải tiếp nhận sự thực phát hiện ra kia.

Lâu Tĩnh Tĩnh đã mang thai, không thích hợp đi chụp ảnh ngoại cảnh. Kim Vĩnh Tuyên đón cô đến tân phòng. Sau bữa cơm trưa, đoàn người liền đến nghỉ ngơi ở trong tân phòng, cùng đợi để mấy giờ sau đi đến nơi tiệc mừng.

An Hồng không sao nén nhịn được, một mình tránh đi ở trên ban công phòng khách, nằm trên đó phun khói lên. Cô yên tĩnh nằm ngẫm nghĩ tâm sự, lại gọi điện thoại đặt vé máy bay bay trở về thành phố T vào buổi tối cho bản thân.

An Hồng tự xây dựng cho mình một cái kế hoạch. Sau khi trở lại thành phố T, trước hết cô cần phải nói chuyện một chút cùng với Tân Duy thật tốt. Tuy rằng cô đã nộp đơn từ chức, công việc cũng đều đã bàn giao xong, nhưng tình hình ở trước mắt hiện giờ, thật sự không cho phép cô bị thất nghiệp. Cô nghĩ mình cần phải tiếp tục lưu lại làm việc tại Phong Nguyên. Chỉ có điều, chuyện phát sinh đêm hôm trước, sẽ ảnh hưởng đối với danh dự của cô như thế nào, những lười đôn đai bình luận tạo thành ảnh hưởng thế nào, An Hồng cũng không thể hiểu hết.

Lâu Tĩnh Tĩnh tìm được An Hồng, cô đang ở đó hút đến điếu thuốc thứ ba. Nhìn thấy Lâu Tĩnh Tĩnh đến, An Hồng lập tức dụi tắt đầu mẩu thuốc lá, cười nói: "Làm sao cậu lại đi ra ngoài này vậy?"

"Nhìn xung quanh không thấy cậu đâu cả... Cậu làm sao vậy? Tớ cảm thấy hôm nay cảm xúc cậu có gì đó không đúng."

"Không có gì đâu. À đúng rồi, buổi tối nay, tớ bay chuyến bay trở về thành phố T lúc mười một giờ đêm, đợi lát nữa đến tám giờ là tớ phải đi rồi."

"Hả? Cậu bất hòa với Lộ Văn Phàm phải không vậy?"

"Anh ấy... Về mặt công tác còn có việc phải làm, tớ sẽ không quấy rầy anh ấy làm gì."

"Vậy, được rồi, hôm nay chúng ta sẽ phải mời rượu rất muộn đó. Từ lượng của cậu tốt, tớ lại không thể uống, tớ còn chỉ cách trông chờ vào sự giúp đỡ của cậu mà thôi!"

"Uống đến đâu thì tính đến chỗ đó thôi." An Hồng cười, "Yên tâm, việc khác tớ không giúp được, chứ việc uống rượu với tớ không thành vấn đề."

Buổi chiều, vào lúc bốn giờ, mọi người cùng nhau di chuyển đến hội trường tiệc cưới. Lâu Tĩnh Tĩnh đã thay đổi lễ phục cưới khác. Thợ trang điểm giúp cô làm lại tóc một lần nữa, khiến cô thoát nhìn đặc biệt kiều diễm tươi đẹp. An Hồng tựa vào bên người Lâu Tĩnh Tĩnh, cùng nhau soi mình trong gương, nói: "Tĩnh Tĩnh, cậu thật là xinh đẹp."

"Trông lại đến khi cậu kết hôn, tuyệt đối còn xinh đẹp hơn tớ nhiều!" Lâu Tĩnh Tĩnh đánh giá đáng người An Hồng, cười nói, "Cậu phải mặc cái loại váy cưới kiểu dáng đuôi cá thân dài, cổ dựng hoặc để vai trần hở ngực mới đẹp. Nhất định cậu phải để lộ cổ và bả vai ra một chút, ngực áo cũng phải thấp xuống một ít, khe ngực hơi đẩy lên một chút! Úi chà! Như vậy đáng người của cậu thật sự là quá tuyệt vời, tuyệt đối khiến cho Lộ Văn Phàm phải chảy máu mũi!"

"Đừng nói mò lung tung nữa!" An Hồng cảm thấy đau đầu, "Cậu cũng đừng quá hưng phấn như vậy, cũng đang mang thai rồi, cậu cẩn thận một chút đi."

"Không có việc gì, hiện tại tớ thật sự không có một chút cảm giác nào!"

Đúng năm giờ, Lâu Tĩnh Tĩnh cùng Kim Vĩnh Tuyên đến cửa khách sạn để tiếp khách, An Hồng mặc trang phục phù dâu, trên ngực đeo một bông hoa đứng ở bên cạnh cô dâu. Thợ trang điểm trang điểm lại cho Lâu Tĩnh Tĩnh, đột nhiên nói: "Ai chà, quên đeo vòng cổ rồi!"

An Hồng nói: "Để tôi đi lấy, có phải là vòng cổ vừa rồi cô đã đặt ở bên cạnh cái dải ruy băng hay không?"

"Vâng, đúng rồi, đã làm phiền cô."

An Hồng đi trên lầu phòng lấy vòng cổ. Nơi lầu một đại sảnh có mấy người khách đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-2: Người xa lạ 2

Editor: Mẹ Bầu

Kim Vĩnh Tuyên nhìn thấy bọn họ, lập tức cùng với cha mẹ của chính mình cùng ra nghênh đón. Một nhà ba người cùng bắt tay hàn huyên với một đôi vợ chồng trung niên. Kim Vĩnh Tuyên cười nói: "Chú Khổng, dì Chu! Xin chào, xin chào!"

Một cô gái tuổi còn trẻ hai tay đưa hồng bao cho Kim Vĩnh Tuyên, cười nói: "Anh Vĩnh Tuyên, chúc tân hôn vui vẻ!"

Kim Vĩnh Tuyên cười đến xán lạn: "Cảm ơn, Lam Lam đã lớn thế này rồi! Đến đây, để cháu giới thiệu cho mọi người vị hôn thê của cháu. Mọi người vẫn còn chưa từng được gặp cô ấy đâu."

Kim Vĩnh Tuyên dẫn theo những người kia đi đến bên người Lâu Tĩnh Tĩnh, nói: "Đây là phu nhân của cháu, Lâu Tĩnh Tĩnh! Tĩnh Tĩnh, giới thiệu với em, đây là chú Khổng, là bạn tốt của cha anh đã ba vài chục năm nay rồi. @MeBau*@ Đây là dì Chu, phu nhân của chú Khổng, còn đây là con gái của hai người, tên gọi Khổng Lam."

Khuôn mặt của Lâu Tĩnh Tĩnh đại ra, miệng há to nhìn ngơ con trai trẻ tuổi vóc người cao lớn ở bên cạnh Khổng Lam.

Kim Vĩnh Tuyên đánh giá người đàn ông kia, cảm thấy người này phi thường anh tuấn, nói: "Vị soái ca này tôi cũng chưa được quen biết rồi, Lam Lam, sao em không giới thiệu cho anh Vĩnh Tuyên nghe đi?"

Khổng Lam đỏ mặt, kéo tay người thanh niên kia qua, nói: "Xin chào chị dâu! Đây là bạn trai em, Lộ Văn Phàm. Văn Phàm, đây chính là anh Vĩnh Tuyên cùng với phu nhân của anh ấy, hôm nay tổ chức hôn lễ. Em vẫn đã từng có lần đề cập với anh rồi đó."

Lộ Văn Phàm cười nhân nhật, bắt tay Kim Vĩnh Tuyên, lại nhìn thoáng qua Lâu Tĩnh Tĩnh, nói: ~~diễn~~☆đ●ànle☆q●uýđ●ôn "Chúc mừng."

Lâu Tĩnh Tĩnh cố nén sự xúc động sắp bùng nổ, trong nháy mắt sắc mặt của cô liền lạnh xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cảm ơn."

Kim Vĩnh Tuyên cảm thấy cảm xúc của Lâu Tĩnh Tĩnh có gì đó không đúng, có chút xấu hổ, quay sang nói với Khổng tiên sinh: "Chú Khổng! Thật có lỗi thật có lỗi. Tĩnh Tĩnh đang mang thai, thân thể không được thoải mái, để cháu trước đưa mọi người đi vào."

Lúc này, An Hồng cầm chiếc vòng cổ vội vàng đi tới, vừa đi vừa xem xét cái khóa móc của chiếc vòng cổ trong tay, cảm giác, cảm thấy có chút vấn đề.

Khi sắp đi đến bên người bọn họ, cô ngừng đầu lên, nói: "Có phải không phải cái này..."

Nhìn thấy tình cảnh trước mặt, cô bỗng chốc liền dừng bước chân lại.

Bầu không khí như đọng lại.

An Hồng cũng chỉ là hơi có một chút sững sờ, ~~diễn~~danlequýdon cô lập tức bước đi đến bên người thợ trang điểm, giao chiếc vòng cổ kia cho cô ta.

Cô nói với Lâu Tĩnh Tĩnh: "Tớ lên trước một chút, còn có có nhiều thứ chưa lấy. Đợi lát nữa tiệc mừng bắt đầu... Tớ sẽ xuống lần nữa."

Nói xong, cũng không chờ Lâu Tĩnh Tĩnh có phản ứng, An Hồng lập tức quay đầu bước đi. Tiếng giày cao gót của cô vang lên ở trên nền gạch đá hoa kêu "cốc cốc". An Hồng gần như là đã chạy thật nhanh vào giữa thang máy.

Cô xoay người lại. Cánh cửa thang máy chậm rãi khép lại, cô có thể nhìn thấy hai người kia tay trong tay thật thân thiết.

Lộ Văn Phàm mặt không chút biểu cảm, sắc mặt Khổng Lam cũng là lạnh lùng đến mức tận cùng.

An Hồng run run bắt đầu đưa tay ấn cái nút lên tầng lầu. Trong lúc nhất thời, cô thể nhưng lại ấn sai. ~~diễn~~đ●ànlequýđ●ôn Cánh cửa thang máy vừa đóng lại, cô lập tức liền tựa vào trên vách đá của thang máy, ôm cánh tay đã run lên.

Cô có nên lưu lại uống bữa này rượu mừng này hay không? An Hồng đấu tranh tư tưởng không ngừng. Thế nào cô cũng không nghĩ tới, Lộ Văn

Phạm thế nhưng sẽ đến đây, lại là đến cùng với cái cô gái có tên gọi là Lam Lam kia.

Tiếp khách kết thúc, để chuẩn bị tiến vào trên khán đài tiệc cưới, Lâu Tinh Tinh trở lại trên lầu sửa sang lại trang điểm một chút. Chỉ làm đơn giản một chút, Lâu Tinh Tinh liền bảo thợ trang điểm đi ra ngoài.

An Hồng đứng cạnh cửa sổ hút thuốc, Lâu Tinh Tinh nhìn bóng lưng của cô, trầm giọng nói: "Cậu đi lại đây!"

An Hồng tắt thuốc lá, đi tới ngồi ở bên người Lâu Tinh Tinh, ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Sao chuyện lại thành ra thế này?" Lâu Tinh Tinh rõ ràng rất tức giận, "An Hồng, giữa cậu và Lộ Vân Phạm đã xảy ra chuyện gì vậy? Hôm qua, lúc trời xê chiều vẫn còn tốt đẹp như vậy... giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy hả?"

"Đúng như cậu đã thấy rồi đó, anh ấy đã có bạn gái." An Hồng cười, "Cũng là đến tối hôm qua tớ mới biết được."

"Thế tại sao cậu lại không chịu nói gì với tớ chứ? Lộ Vân Phạm kia, hắn có còn phải là người nữa hay không? Cậu có biết hay không, lúc vừa rồi tớ thật muốn cỡi giày ra nện vào trên mặt hắn một cái!"

An Hồng hít một hơi: "Tinh Tinh, tớ không sao, loại chuyện tình cảm như thế này cậu cũng biết mà, không thể nào miễn cưỡng được."

"Vậy mấy tháng trước hắn ta đang làm cái trò xiếc gì vậy? Định đùa giỡn với cậu hay sao?"

"Anh ấy... luôn luôn có đạo lý của anh ấy." An Hồng lắc đầu, "Thôi, không nói đến chuyện này nữa. Hôm nay là ngày đại hỉ của cậu, cậu ngàn vạn đừng nên nóng giận, sẽ làm tổn thương đến thai khí, sẽ không tốt đâu. Tớ không sao, cậu cứ yên tâm đi."

"Chính là vì nhìn thấy cậu biểu hiện không có việc gì, cho nên tớ mới lo lắng! Lộ Vân Phạm kia, hắn thế nào lại là loại người khốn kiếp như vậy! Hắn..."

"Tinh Tinh!" An Hồng ôm bạn tốt vào lòng, "Tớ biết là cậu đang nóng giận hộ tớ! Bất quá tớ thật sự không có việc gì đâu mà, cậu đừng nóng giận quá như thế, biết không?"

Lâu Tinh Tinh lau mắt, vì đau lòng đến đôi mắt vì An Hồng, từ trước đến nay An Hồng vẫn đều là như vậy. Có chuyện gì khổ sở liền cắn răng nham nuốt vào trong bụng. Thế nhưng mà nghĩ đến một màn vừa mới nhìn thấy kia, cô làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại nổi.

"An Hồng, vừa rồi tớ cũng đã hỏi Vĩnh Tuyên rồi, Cái con bé có tên gọi là Không Lam kia chính là con gái một của chú Không. Gia nghiệp của nhà bọn họ rất lớn, thương giới ở thành phố J cũng là sắp xếp vào loại nhà có tiếng tăm đó.."

"Chẳng quan hệ gì tới tớ hết."

"Không Lam này mới chỉ có hai mươi hai tuổi, còn đang du học ở nước ngoài, lần này trở về, là tới uống rượu mừng của Vĩnh Tuyên. Vĩnh Tuyên nói anh chỉ biết là năm trước vào mùa hè, Không Lam nghỉ hè đã về nước, nói chuyện với anh ấy về bạn trai của mình. Vĩnh Tuyên luôn luôn chưa từng gặp mặt lần nào, không nghĩ tới người đó lại chính là Lộ Vân Phạm!"

"..."

"An Hồng, cậu có cảm thấy hay không, bộ dạng của Không Lam có chút giống với cậu hay không?"

"Hả? Không phải chứ."

"Thật sự, vừa nhìn vào mắt là tớ đã cảm thấy rồi." Lâu Tinh Tinh nghiêm túc nói, "Tuy rằng cô ta có khuôn mặt trướng ngồng, còn cậu là mặt trái xoan, môi của cô ta thì mỏng hơn môi của cậu một chút, làn da trắng hơn một chút, nhưng sống mũi của cậu thẳng hơn cô ta. Thế nhưng nếu nhìn tổng thể, thì thoát nhìn giữa hai người thật sự có chút giống nhau, nhất là cặp mắt kia, thật sự là cực kỳ giống nhau!"

An Hồng nhìn Lâu Tinh Tinh vẻ không thể tin được. Cô cẩn thận nhớ lại bề ngoài của Không Lam một chút, chỉ cảm thấy rất mơ hồ. Trên thực tế, cô thật không hề quá nhìn thật kỹ cô bé kia, cô chỉ nhớ rõ cái bạt tai kia ở trước mặt công chúng, ly rượu đỏ hất lên cô kia... Cô bé kia nhu nhược nỉ non ở trong lòng Lộ Vân Phạm, còn có một màn vừa rồi... Bọn họ nắm tay nhau đây về thân thiết như thế.

Lâu Tinh Tinh nói tiếp: "Nhà họ Không hình như có hợp tác gì đó với Vũ Hoa thì phải. Cụ thể nội dung là cái gì, thì tớ cũng không hiểu lắm, Vĩnh Tuyên cũng không nói rõ ràng. Bất quá... An Hồng, Lộ Vân Phạm đối với cậu như vậy! Cậu thật sự không hề tức giận hay sao? Tớ... Tớ tức giận thay cậu đến sắp nghẹt thở rồi đây này! Cậu cũng đã từ chức vì hắn rồi, cũng đã chia tay với bạn trai vì hắn rồi, cũng đã tính toán đã trở lại nơi này rồi! Vậy hắn làm như thế này là có ý định làm cái gì vậy! Hắn... Mẹ kiếp, hắn thật không phải người!"

"Tinh Tinh, thật sự cậu đừng nói nữa." An Hồng cười đến chua sót, "Dù sao năm đó, người rời đi chính là tớ, hiện tại, anh ấy muốn làm như thế nào, đều là chuyện bình thường. Anh ấy..."

Cô muốn nói Lộ Vân Phạm đã không có một chân rồi, nhưng lời nói đến bên miệng cô vẫn là nuốt xuống, lắc đầu nói, "Tóm lại tớ không trách anh ấy, vậy đại khái cứ coi đó chính là ý muốn của ông trời đi!"

"Ý trời cái rắm ấy! Hắn chính là cố ý!" Tinh Tinh kéo chiếc áo cưới rườm ra lên, "Buổi hôn lễ này tớ cũng không muốn nữa rồi! Đàn ông đều là đồ

không tốt! Ngay đến một người đàn ông như Lộ Văn Phàm kia, vậy mà cũng có thể làm ra cái loại sự tình thế này, như thế trên đời này còn có người đàn ông nào có thể tin tưởng được nữa đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84-3: Người xa lạ 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng cười ra thành tiếng, cô nắm giữ lấy tay của Lâu Tinh Tinh, nhìn thấy đôi mắt của bạn mình đã ứng hồng lên rồi, nói: "Đừng không tin vào tình yêu! Tinh Tinh, bây giờ cậu đang rất hạnh phúc, lập tức phải làm cô dâu rồi, hẳn là cậu nên cao hứng một chút. Tớ thấy chồng của cậu đối với cậu tốt lắm đó. Đây chính là phúc kh của cậu. Còn về phần tớ... Tớ tin tưởng tớ cũng sẽ có phúc khí của tớ! Tớ vẫn còn rất trẻ tuổi kia mà, có phải hay không?"

Nhìn thấy biểu tình rất bình thản của An Hồng, trong lòng Lâu Tinh Tinh lại càng thấy chua xót khó chịu, cũng rút cuộc cũng không nói ra lời nữa.

Lúc nghỉ thức mới bắt đầu, An Hồng ngồi ở bàn cùng với các bạn cùng học của Lâu Tinh Tinh thời trung học, cùng chào hỏi qua Hà Ngọc Đồng, Tiền Hội Na, mọi người cùng nhau chờ đợi đôi vợ chồng tân hôn vào bàn. @MeBau*@ Hà Ngọc Đồng thấy An Hồng chỉ có một mình, Lộ Văn Phàm lại xuất hiện cùng với một cô gái khác như vậy, tự nhiên cảm thấy kỳ quái. Bất quá anh không là người thích bắt quái, cho nên cũng không có hỏi nhiều.

Hàng khúc buổi hôn lễ được tấu vang, đèn đóm trong toàn hội trường đều tắt phụt, ánh sáng chỉ tụ vào nơi đại sảnh lối vào yến hội. Lâu Tinh Tinh xinh đẹp khoác tay Kim Vĩnh Tuyên phong độ hiên ngang, trong cánh hoa hồng được tung đầy trời chậm rãi ngồi vào bàn.

An Hồng cùng mọi người cùng nhau chống hai tay, nhìn xem đôi cô dâu chú rể tuyên thệ ở trên sân khấu, trao đổi nhẫn, uống ly rượu giao bôi, ôm ấp, hôn môi, lên tiếng đọc diễn văn, cắt bánh ngọt, rót sâm banh, cô đột nhiên đã cảm thấy thật bình tĩnh.

Không phải là mỗi người ở đây đều là cô đơn bóng chiếc trôi nổi một mình, trên cái thế giới này, die»n, d-an, k«. quy». d«on vẫn còn có rất nhiều ng hạnh phúc ví dụ như Từ Mạt Mạt và Tiểu Cốc, Lâu Tinh Tinh và Kim Vĩnh Tuyên, Luru Diễm và chồng của cô ấy, cùng với bên cạnh cô đây có vô số người yêu nhau. Bao gồm... cả Lộ Văn Phàm và Khổng Lam.

An Hồng cách vài cái bàn nhìn lại về hướng bên kia. Cô có thể nhìn thấy bóng lưng của Khổng Lam cùng gương mặt nhìn nghiêng của Lộ Văn Phàm. Nhìn gương mặt kia, ở vào một ngày phía trước vẫn là thuộc về của cô, nhưng bây giờ, hết thảy đều đã trở thành ảo tưởng tan vỡ rồi.

An Hồng nheo mắt lại, ngắm Lộ Văn Phàm cùng Khổng Lam. Bọn họ đều đang chuyên tâm xem ở trên đài. Gương mặt của Lộ Văn Phàm không lộ vẻ gì trên mặt như trước, anh đang hút thuốc lá, tư thế tao nhã, Khổng Lam ngẫu nhiên đi tới gần cùng anh nói đôi lời, anh cũng chỉ là gật gật đầu.

Bọn họ thật xứng đôi, về độ tuổi, về vẻ bề ngoài, die•n☆đ•ànle☆q•uýđ•ôn về bằng cấp, về gia cảnh. Anh là thanh niên tài tuấn, cô là con gái nhà danh môn.

An Hồng cảm giác mình cũng đã không còn trách móc, không oán, không hận gì đối với anh nữa.

Dù sao, khi cô ở vào thời khắc gian nan nhất trong cuộc đời của mình, anh đã luôn luôn cùng ở bên cạnh cô. Ngược lại khi cuộc sống của anh ở vào thời khắc tối tăm, xuống thấp nhất, thì cô lại rời khỏi anh như vậy. Khi anh trải qua thảm cảnh đau xót như vậy, thì cô lại không ở bên cạnh anh.

Cô đã vứt bỏ anh trước.

Lộ Vân Phàm, thực xin lỗi, chỉ là hiện tại, món nợ với anh, em đã trả sạch.

Một An Hồng trong quá khứ đang nói chuyện với cô, An Hồng thu hồi tầm mắt, quay đầu đi mỉm cười. Diễn~đàn~le~quy~đoan Nhưng cô lại không biết, có người khác lại đang quay đầu lại, đặt tầm mắt ở trên người cô.

Đến màn kính rượu, An Hồng đi theo bên người Lâu Tĩnh Tĩnh, mọi người đều biết cô dâu đang mang thai, cho nên mọi mũi nhọn đều nhắm vào chú rể và phù rể phù dâu. An Hồng vóc người cao gầy xinh đẹp, ngăn cản không thể ngăn cản, gần như là ai đến chúc cũng uống xong một ly rượu không hề cự tuyệt.

Đến khi kính rượu ở bàn của Không tiền sinh, An Hồng đứng vòng bên ngoài. Không Lam hướng Tĩnh Tĩnh kính rượu: "Chị dâu! Lần đầu tiên gặp mặt, ly rượu này nhất định chị phải uống đó nhé!"

Kim Vinh Tuyên cười: "Chị dâu em hiện tại trên người còn có chút không tiện lắm! Để anh Vinh Tuyên uống thay chị dâu em có được không?"

Không Lam cười khanh khách không ngừng, tầm mắt vượt qua trên người An Hồng: "Vị phù dâu xinh đẹp kia, hình như tửu lượng của chị ấy không tồi thì phải, không bằng để chị ấy uống giúp."

An Hồng nhìn sang phía bọn họ, cũng không nhiều suy nghĩ nhiều lắm, thoải mái đi tới, tiếp nhận ly rượu ở trong tay Không Lam. Đó là một ly rượu trắng tràn đầy, cô nhìn lướt qua người đàn ông trầm mặc ở bên cạnh, nói: "Chúc chú rể cô dâu tân hôn vui vẻ, trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm. Cũng chúc hai bạn đây... hạnh phúc. Cụng ly!"

Hoi ngựa cổ lên, trút sạch cả một ly chất lỏng cay xè kia vào trong cổ. mi tâm An Hồng cũng hề nhả lại một cái.

Chung quanh vang lên một tràng vỗ tay, mọi người ào ào ủng hộ: "Tửu lượng thật tốt! Thực hào sảng!"

Không Lam mặt trầm xuống nhìn An Hồng.

An Hồng quệt quệt mồm, "Cạch" một tiếng, đặt cái ly xuống. Tĩnh Tĩnh đã choáng váng, cô giữ chặt An Hồng nói: "Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì." An Hồng nhếch môi cười, "Thời gian không còn sớm, tớ phải đi rồi, hành lý tớ vẫn còn đang để ở tại khách sạn. Tĩnh Tĩnh, chúc cậu tân hôn vui vẻ."

Cô cũng không hề liếc mắt nhìn lại người kia đến một cái, xoay người đi ra khỏi đại sảnh yến hội.

Trước khi đi, An Hồng đi vào trong toilet chỉnh trang một chút, lúc đi ra, khi đi ngang qua hành lang, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đứng cách cô vài thước có thêm một người đang đứng, chính là cái người đàn ông kia.

Anh ăn mặc rất tuấn tú, trên thân mặc chiếc áo somi màu xám đi đôi với chiếc quần tây dài màu đen, đi đôi giày da màu đen, tóc cũng để theo kiểu thời thượng già dặn. Về mặt của anh trầm tĩnh, ánh mắt thâm u, nhìn chằm chằm thẳng tắp vào An Hồng.

An Hồng nhìn chăm chú vào anh, không nói gì, cứ thế đi nhanh về phía của anh đang đứng.

Chính là... nhìn thoáng qua.

Lộ Vân Phàm, từ nay về sau, chúng ta chính là người xa lạ rồi.

Ở trong phòng tại khách sạn, An Hồng nhanh chóng thu thập hành l. Cô mở TV ra xem, kênh ca nhạc MTV của địa phương đang truyền phát một MV.

Thoáng vọng đến một giọng nữ đang hát, chất giọng khàn khàn êm tai, giai điệu nghe có chút bi thương, nhưng lại lộ ra sự kiên cường.

Nghe ca từ, tay An Hồng dần dần dừng động tác lại.

Cô để người trượt dọc xuống dưới chân giường, chầm rãi ngồi xuống trên sàn nhà, đột nhiên hai tay ôm lấy đầu gối lớn tiếng khóc òa lên.

"Một đóa mây có thể gửi gắm năm bao nhiêu năm tưởng niệm

Ở đâu đường, bỗng nhiên lại gặp nhau

Khi chúng ta lướt qua nhau một giây ngắn ngủn kia

Đều hiểu rõ, mọi thứ đều đã thay đổi

Quay người lại ai có thể không hề để tâm cảm khái

Khi vật đổi sao dời về sau

Cho dù cảm tình kia đã từng là khắc cốt ghi sâu trong lòng

Đi qua, lại có thể thay đổi được cái gì

Địa Cầu kia quay quanh vài tuần rồi...

Em không khó chịu, thậm chí thiết tình hi vọng anh có thể được hạnh phúc

Để cho em sẽ giải thích anh chỉ là ký ức sống ở trong đầu

Em không hận anh, thậm chí tha thứ cho anh với lý do tàn nhẫn

Để cho em sẽ giải thích không thương hay không nhớ lại đều là gánh vác

Quay người lại ai có thể đem cảm khái không hề để tâm

Khi vật đổi sao dời về sau

Cho dù cảm tình kia đã từng là khắc cốt ghi sâu trong lòng

Đi qua, lại thay đổi cái gì

Tình yêu yêu đến sâu đậm đều đã thành xa lạ

Em không khó chịu rồi, thậm chí thiết tình hi vọng anh có thể hạnh phúc

Để cho em sẽ giải thích anh chỉ là ký ức sống ở trong đầu

Em không hận anh, thậm chí cảm ơn không hận mà gặp như vậy

Khi trong mắt anh, em phát hiện ra, em đã là người xa lạ

Em đã là người xa lạ rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cởi chuông còn phải nhờ người buộc chuông

Editor: Mẹ Bầu

Trần Hàng gọi thật nhiều cuộc điện thoại cho An Hồng, thế nhưng điện thoại của cô vẫn trong tình trạng tắt máy.

Trần Hàng cảm thấy kỳ quái, một tuần trước An Hồng đã gọi điện thoại cho anh, nói mình sẽ đến ở thành phố J tham gia đấu thầu, thứ bảy phải đến uống rượu mừng của người bạn học cùng thời trung học, đợi đến chủ nhật sẽ cùng anh một chỗ ăn một bữa cơm. Nhưng là Trần Hàng chờ đến chủ nhật, thêm ngày thứ hai, ngày thứ ba cũng không thấy điện thoại của An Hồng gọi đến. Cho đến buổi sáng ngày thứ tư, anh liền gọi điện thoại di động cho An Hồng, nhưng điện thoại của cô tắt máy.

Mỗi một lần, cách độ một, hai giờ, Trần Hàng đều sẽ lại bấm gọi điện thoại cho An Hồng một lần. Thế nhưng mà luôn luôn chỉ có âm thanh nhắc nhở báo số điện thoại gọi đến đã tắt máy, Trần Hàng nghĩ nghĩ, @MeBau*@ lật mở ngăn kéo tìm danh thiếp của An Hồng, bấm số điện thoại của công ty Phong Nguyên.

Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh lễ phép nói cho anh biết: "Quản lý An xin nghỉ phép một tuần, phải đến thứ hai tuần sau mới trở về đi làm."

"Cô ấy đi ra ngoài đi du lịch sao?"

"Về việc này tôi cũng không rõ lắm, hẳn là không phải như vậy đâu." Ngữ điệu nói của tiểu thư lễ tân ở đại sảnh, đã có chút kỳ quái, dường như còn mang theo chút cười cười.

"Tôi có việc gấp tìm cô ấy, xin hỏi cô có biết cô ấy có phương thức liên lạc khác hay không."

"Về việc này tôi cũng không rõ lắm, bất quá có thể Tần tổng của chúng tôi có thể biết, để tôi nói máy giúp anh, xin chờ một chút."

Tân Duy tiếp được điện thoại của Trần Hằng, nghe nói anh muốn tìm An Hồng, có chút kinh ngạc: "Xin hỏi anh là ai?"

"Tôi tên là Trần Hằng, *dyan(lee^qu.donm) là bạn thân của cô ấy ở thành phố J. Tôi có việc gấp muốn tìm cô ấy, nhưng điện thoại di động của cô ấy vẫn luôn luôn trong tình trạng tắt máy."

Tân Duy trầm ngâm một khắc, nói: "Hành tung của Tiểu An tôi cũng không biết. Bất quá vài ngày nay tâm tình của cô ấy không được tốt lắm, cô ấy xin tôi được nghỉ phép một tuần, có lẽ là muốn đi đâu đó để giải sầu chăng."

"Tâm tình không tốt ư? Vì sao vậy?"

"Về chuyện này tôi không tiện nói ra, vì đây là chuyện riêng của cô ấy. Nếu như anh muốn tìm cô ấy, thì Chủ nhật có thể gọi điện thoại cho cô ấy được, phỏng chừng khi đó cô ấy đã khởi động lại máy rồi cũng nên. Đến thứ hai tuần sau cô ấy phải trở về để đi làm."

Trần Hằng gấp hỏi không ra được tin tức gì, liền nhanh trí khéo léo nói xạo: "Là như vậy, An Hồng có một cô em gái, cô ấy lập tức muốn trở về nước để nghỉ hè, nhưng mà lại luôn luôn liên hệ không được với An Hồng, liền nhờ anh quýđơn cho nên đã tìm tới tôi. Tôi lại đang ở thành phố J, thật sự là nóng ruột nên mới gọi điện thoại đến công ty của cô ấy để tìm An Hồng. Tần tổng, anh có biết đến cùng An Hồng đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Tân Duy biết An Hồng có một người em gái ở đang du học ở nước ngoài, nghe Trần Hằng nói như vậy, đành phải trả lời: "Tôi thật sự không liên hệ được với cô ấy. Cô ấy có vấn đề trong chuyện tình cảm, nghĩ muốn được yên tĩnh một mình một chút. Mời anh nói lại với em gái của cô ấy nói diễđàn ㄟ●ē_ quýđ●ôn đến Chủ nhật thứ liên lạc lại với cô ấy xem thế nào."

"Vấn đề tình cảm?" Trần Hằng nhú mảy, "Cùng Lộ Vân Phàm sao?"

"Chuyện này..."

"Tần tổng, anh cứ yên tâm, tôi là bạn thân của An Hồng đã rất nhiều năm nay rồi, mọi chuyện của cô ấy tôi đều biết hết, xin mời anh cứ nói thẳng."

Tân Duy thấy người này biết Lộ Vân Phàm, cũng không che giấu nữa: "Vâng, là chuyện với Lộ Vân Phàm, hai người bọn họ dường như là chia tay."

"Chia tay ư? Chia tay từ khi nào vậy? Vì sao lại chia tay? Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Trần Hằng vội hỏi.

Tân Duy nghĩ nghĩ, liền nói đại khái câu chuyện cho Trần Hằng nghe: "Lộ Vân Phàm có bạn gái khác. Vào buổi tối thứ sáu tuần trước chúng tôi tham gia dự thầu xong thì tham gia một buổi dạ tiệc nhỏ. Bạn gái của Lộ Vân Phàm, người ta làm âm ỉ tới tận cửa, làm cho thật không vui vẻ. Tôi xem phản ứng của Tiểu An như vậy, phỏng chừng cô ấy cũng không biết chuyện gì. Bất quá người khác thì lại không hề nghĩ như vậy. Ngày hôm qua Tiểu An đến lại công ty, muốn xin tôi được nghỉ phép một tuần. Tôi nghĩ muốn để cho bản thân cô ấy được yên tĩnh một chút, đi ra ngoài chơi một chuyến cũng tốt."

Trần Hằng nói lời cảm ơn với Tân Duy, sau đó treo điện thoại. Anh suy tư hồi lâu, càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, liền cầm lấy chìa khóa xe xin phép lãnh đạo rồi lập tức chạy ra khỏi bệnh viện.

Lộ Vân Phàm họp xong xuống lầu trở về văn phòng, vừa đi, anh vừa nói qua với Tiểu Cao thu xếp một ít công việc. Khi đi qua cửa phòng khách, trong phòng có người nhanh chóng đứng dậy đi ra gọi: "Lộ Vân Phàm!"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn, phát hiện ra đó là Trần Hằng. Thư ký Tiểu Tổng cũng lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên: "Lộ tổng, vị Trần tiên sinh này luôn luôn ở chỗ này đợi ngài."

"Bác sĩ Trần, chuyện gì vậy?" Lộ Vân Phàm hỏi.

"Tìm một nơi nào đó để nói chuyện một lúc." Trần Hằng nâng nâng kính gọng vàng, ánh mắt lạnh lùng quét mắt qua Tiểu Cao cùng Tiểu Tổng.

Lộ Vân Phàm giao tập tài liệu trong tay cho Tiểu Cao: "Đi đến phòng làm việc của tôi trước đi."

Tiểu Tổng rót một chén trà cho Trần Hằng, lúc rồi liền đi khép cửa lại. Lộ Vân Phàm đi đến cạnh ghế sofa, nói: "Mời ngồi, bác sĩ Trần."

"Không cần đâu, tôi chỉ nói vài lời rồi sẽ đi ngay." Trần Hằng nhìn lại Lộ Vân Phàm: "Chúng ta cứ việc nói thẳng ra với nhau, chuyện của anh và An Hồng như thế nào rồi?"

"Chuyện của tôi và cô ấy hình như không cần thiết phải báo cáo cho anh biết thì phải!" Lộ Vân Phàm không khách khí ngồi xuống ở trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn Trần Hằng cười cười, "Thật xin lỗi, chân của tôi không được tốt, anh cứ tùy ý."

"Chuyện của anh, với tôi mà nói, chỉ một chút tôi cũng không có hứng thú muốn biết. Nhưng mà vì có An Hồng cho nên chuyện này đối với tôi mà nói rất trọng yếu! Hiện tại tôi không sao tìm được cô ấy, điện thoại di động của cô ấy luôn tắt máy. Tôi biết tựa như giữa hai người đang có chút vấn đề. Lộ Vân Phàm, rốt cuộc giữa hai người đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không thể trả lời." Lộ Vân Phàm mở ra hai tay sang hai bên thành ghế, nhũu mày trả lời.

Trần Hằng nhin xuống sự tức giận. Kỳ thực ở trong lòng anh đã nghĩ ra đại khái được chuyện gì rồi. Hiện thời nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh kia của Lộ Vân Phàm, anh cảm thấy suy đoán của mình có lẽ là đúng rồi.

Anh hỏi: "Lộ Vân Phàm, mấy tháng trước anh đến thành phố T tìm An Hồng, có phải là cố ý hay không?"

"Là vì công việc thôi, bác sĩ Trần à, anh đã suy nghĩ nhiều rồi."

Trần Hằng không có đề ý đến lí do thoái thác của anh, tiếp tục hỏi: "Những cục diện kiaà không phải là do anh bố trí hay sao?"

"Tôi không biết anh đang nói cái gì."

"Lộ Vân Phàm! Vấn đề của tôi rất trọng yếu! Tôi hi vọng anh nghiêm túc trả lời tôi!"

"Mắc mớ gì đến anh?" Lộ Vân Phàm rút ra một điều thuốc châm lửa, "Bác sĩ Trần, tôi và anh hình như chúng ta không quen nhau thì phải."

"Nhưng mà tôi và An Hồng thì lại rất quen thuộc. Chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi!" Thấy Lộ Vân Phàm tươi cười vẻ mặt có chút vô lại, Trần Hằng tức giận.

"Vậy sao, tôi ngược lại lại không biết, hóa ra quan hệ của hai người lại có thể tốt đẹp đến nước này rồi." Lộ Vân Phàm rảnh rang hút thuốc, "Vậy thì anh phải đi tìm cô ấy chứ, tôi tìm tôi để làm cái gì?"

"Tôi không tìm thấy cô ấy! Tôi lo lắng cho cô ấy! Tôi lo lắng cô ấy gặp chuyện không may! Cô ấy..." Trần Hằng cố nhẫn nhịn, giọng điệu liền chậm lại, "Lộ Vân Phàm, tôi biết anh vẫn còn đang đề ý đến chuyện năm đó, nhưng tất cả mọi chuyện này không phải đều đã qua rồi hay sao? Anh phải dùng tới trăm phương ngàn kế như vậy để đào một cái hố để cho An Hồng nhảy xuống hay sao? Anh đã dẫn cô ấy lên Thiên đường, hiện tại lại tự tay đẩy cô ấy vào trong địa ngục như vậy, anh có biết là anh đang làm cái gì hay không, hả?"

"Tôi đương nhiên là biết chứ!"

Lộ Vân Phàm lạnh lùng nhìn chăm chú vào Trần Hằng: "Bị mang lên Thiên đường, rồi lại bị đẩy xuống Địa ngục, không chỉ phải là chỉ có một mình cô ấy thôi đâu."

"Anh! Anh có phải là đàn ông hay không vậy? Anh có biết anh làm như vậy hết thấy đối với An Hồng mà nói đã có ý vị như thế nào không? Anh có biết rằng, có lẽ sẽ hủy hoại cuộc sống của cô ấy hay không? Mấy năm nay quả thật cô ấy đã sống rất không dễ dàng, thật vất vả mới sống đến được bây giờ, vậy mà anh cư nhiên..."

Nói còn chưa dứt lời, Lộ Vân Phàm đã đứng lên: "Bác sĩ Trần, tôi không có hứng thú nghe anh kể lại chuyện xưa. Tôi còn bận rộn rất nhiều công việc, nếu như anh không có chuyện gì khác, tôi nghĩ là anh có thể rời đi được rồi đó! Xin lỗi không tiễn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85-2: Cởi chuông còn phải nhờ người buộc chuông 2

Editor: Mẹ Bầu

Anh xoay người đi đến bàn làm việc của mình. Trần Hằng vọt tới trước mặt anh, một phát tóm lấy cổ áo sơ mi của Lộ Vân Phàm, quát lên: "Anh chính là cố ý! Có đúng hay không?"

Vóc người của Trần Hằng cũng không lùn, nhưng ở trước mặt Lộ Vân Phàm thì anh vẫn là lùn hơn độ bảy, tám centinmet. Lúc này anh hơi ngẩng mặt lên trừng mắt nhìn Lộ Vân Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

Lộ Vân Phàm mặt trầm xuống, nâng tay nhẹ nhàng mà đẩy Trần Hằng ra, lui về sau mấy bước, còn sửa sang lại áo sơ mi, caravat của mình một chút, anh mỉm cười nói một chữ: "Đúng!"

Trần Hằng nổi giận, lập tức thay đổi lại hình tượng lịch sự của mình, chỉ vào Lộ Vân Phàm quát: "Làm sao anh lại có thể hèn hạ như vậy chứ? Tại sao anh lại có thể đối xử với cô ấy như vậy hả?"

Lộ Vân Phàm nhướn mi, diễn đầnlê quý đầon ánh mắt lạnh thấu xương: "Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì đến anh. Bác sĩ Trần, chừng nào thì anh lại xen vào việc của người khác như vậy, không có trâu muốn bắt chó đi cày là sao hả?"

Mi tâm của Trần Hàng liền nhúu lại, bỗng nhiên anh vung một quyền đâm thẳng vào Lộ Vân Phàm. Hai người bọn họ đứng gần nhau, Lộ Vân Phàm không nghĩ tới Trần Hàng sẽ động thủ, giờ tay trái lên chống đỡ một chút nhưng vẫn không thể ngăn cản nổi, gò má bên trái liền bị trúng một quyền nặng nề mà. Dưới chân anh không ổn định, người bỗng chốc ngã xuống phía sau.

"Uych" một tiếng, Lộ Vân Phàm ngã trên mặt đất. Bên trái của anh là bàn trà, tay trái theo bản năng vung ở bên đó, còn quét mọi thứ ở trên bàn trà rơi xuống... Chiếc gạt tàn thủy tinh cùng chén trà bằng thủy tinh nóng bỏng, cả mấy thứ này đều bị rơi xuống trên đất, vỡ vụn, tung ra bốn phía, phát ra một tiếng động rất lớn.

Nước nóng dội vào trên mu bàn tay của anh, diễn đầnlê quý đầon Lộ Vân Phàm nhăn mày lại, hóa ra lại đau như vậy.

Vai phải rất đau, cánh tay phải rất đau, lưng cũng rất đau.

Nhưng mà, hết thấy những cái đau ấy đều không sánh nổi với sự đau đớn từ trên đùi anh truyền đến. Mất cả chân chân trái của Lộ Vân Phàm bị xoay đi một chút, lúc này chỉ thấy một trận tê dại, tiếp theo liền đau đớn đến kịch liệt. Mà của nơi đùi phải của anh ngã sấp xuống mảnh liệt như vậy, khiến cho chiếc chân giả của anh hơi bị lỏng ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập, Tiểu Cao lớn tiếng hỏi: "Lộ tổng! Ngài có chuyện gì không? Có cần tôi đi vào không?"

"Không có việc gì! Đều không cần phải đi vào trong này!" Lộ Vân Phàm ngồi dậy, nhúu mày trả lời.

Anh biết, lúc này bản thân mình nhìn khá chật vật, hai tay chống trên đất ngồi ở trên mặt đất, diễn đầnlê quý đầon hai cái đùi gần như đều không thể cử động được nữa rồi. Anh ngẩng đầu lên nhìn Trần Hàng ở phía đối diện. Bác sĩ Trần có chút xấu hổ, anh thấy hối hận chỉ vì sự kích động nhất thời của mình.

Lộ Vân Phàm nhếch môi nở một nụ cười, anh lắc đầu, nói: "Anh đã cảm thấy hài lòng chưa?"

Trần Hàng thấp giọng nói: "Thực xin lỗi." Anh đi đến bên người Lộ Vân Phàm, vươn tay ra hướng về Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm nhìn cánh tay đang duỗi ra ở trước mặt mình, tiếp tục lắc đầu: "Không cần đâu, tôi không đứng không được, khả năng phải cần xe lăn rồi."

"Hả?" Trần Hàng kinh ngạc.

"Thế nào? An Hồng không hề nói cho anh biết sao? Tôi bây giờ là người tàn tật rồi, tôi chỉ có một chân, tình hình tựa như còn không được tốt lắm."

"..." Trần Hàng sợ đến ngây người, @MeBau* tuy rằng anh là bác sĩ, nhưng không phải là bác sĩ ở khoa chỉnh hình. An Hồng cũng chưa từng bao giờ nói với anh về chuyện này. Trần Hàng đã từng nhìn thấy tư thế đi của Lộ Vân Phàm có chút cứng nhắc. Anh vẫn cho là chỉ là một chút di chứng để lại, không nghĩ tới, tình huống vậy mà lại trở thành như vậy.

Anh đột nhiên có chút rõ ràng... Lộ Vân Phàm hận.

Thế nhưng như vậy không có nghĩa là, anh có thể tha thứ chuyện mà Lộ Vân Phàm đã làm kia!

Trần Hàng nhìn chung quanh một chút, hỏi: "Anh có cần tôi lấy xe lăn giúp cho anh không?"

"Không cần đâu, anh có thể đi rồi." Lộ Vân Phàm cúi đầu, tay trái xoa đầu gối chân trái của mình, trầm giọng trả lời.

Trần Hàng thở dài một hơi, Diễn đầnlê quý đầon ngồi xổm xuống, nói: "Lộ Vân Phàm, có phải là anh cảm thấy An Hồng đã có lỗi với anh hay không?"

Lộ Vân Phàm hất mặt đi, không có nhìn Trần Hàng, trầm mặc không nói.

"Cô ấy là có nỗi khổ riêng."

"Tôi không muốn nghe, bác sĩ Trần! Không phải là anh đã nói rồi đó sao, chuyện này, hết thấy đều đã qua rồi."

Trần Hàng nhìn chăm chú vào ánh mắt Lộ Vân Phàm, gần từng tiếng nói: "Cho tôi mười phút là được. Tôi không phải là bên vực kẻ yếu, vì An Hồng, tôi chỉ là muốn nói lại cho anh biết một số chuyện lúc trước mà anh không được biết mà thôi. Nói xong tôi sẽ đi ngay!."

"Tôi không có hứng thú!"

"Lộ Vân Phàm, anh, con người này thế nào lại mang thù nặng như vậy? Anh có phải là đàn ông hay không?"

Lộ Vân Phàm cười nhạo một tiếng, nói: "Tôi là đàn ông thì liền xứng đáng phải thừa nhận hết thấy mọi chuyện hay sao? Bác sĩ Trần, anh xem bộ dáng

của tôi bây giờ, anh chỉ cần đánh tôi một quyền như vậy, tôi đã liền không đứng dậy được rồi! Sáu năm! Suốt sáu năm qua, tôi chính là sống qua ngày như vậy đây! Chân giả! Xe lăn! Nặng chông! Nếu rời khỏi máy thử này dù có nửa bước tôi cũng khó mà đi lại được! Khi đó, An Hồng đang ở nơi nào?"

Đây là những lời có thể nói là, chưa từng bao giờ Lộ Vân Phàm nói ra với người khác... Cho dù đối mặt với Hứa Lạc Phong, anh cũng chưa từng mở miệng. Anh là một người kiêu ngạo như vậy, anh dấu ở trong lòng một vài chua xót khôn kể. Cứ một ngày lại một ngày, anh mặc cho chúng nó khỏe mạnh trưởng thành, lan tràn khôn cùng, cuối cùng hóa thành một loại cảm xúc đáng sợ. Loại chuyện này, cùng với một cảm xúc khác tận sâu trong lòng anh tràn ra đan xen vào với nhau, quấn quít với nhau không rời, không rõ ở bên trong. Đến cuối cùng đã làm cho anh lại một lần nữa đứng ở trước mặt An Hồng, làm ra một chuyện mà ngay cả chính anh cũng không thể lý giải, không cách nào cứu vãn được.

Nhưng mà bây giờ đối mặt với Trần Hàng, trong ánh mắt của Lộ Vân Phàm lộ ra sự bi thương. Anh chỉ vào đùi bản thân, lại lớn tiếng hỏi một lần nữa: "Khi đó! An Hồng đang ở nơi nào?"

"Khi đó, tôi luôn luôn ở cùng cô ấy." Trần Hàng bình tĩnh trả lời anh, "Mỗi ngày đều ở cùng cô ấy! Lộ Vân Phàm, anh có muốn nghe hay không?"

"..."

Lộ Vân Phàm không hề hé răng, Trần Hàng cứ như vậy ngồi ở trước mặt anh, chậm rãi kể lại chuyện của khoảng thời gian đã qua cho anh nghe.

Chuẩn bị rời đi khỏi văn phòng của Lộ Vân Phàm, Trần Hàng cầm lấy một tấm danh thiếp của Lộ Vân Phàm, lại để lại số điện thoại của mình, nói: "Tôi dự định ngày mai sẽ đi thành phố T tìm cô ấy. Tôi không biết cô ấy có ra khỏi cửa hay không! Căn cứ vào sự hiểu biết của tôi đối với cô ấy mà nói, cô ấy hẳn là trốn ở nhà. Tìm được cô ấy, tôi sẽ điện thoại cho anh!"

Lộ Vân Phàm trầm mặc ngồi dưới đất.

Trần Hàng đi tới ngưỡng cửa, đi vài bước lại ngừng lại, lại một lần nữa quay đầu: "Lộ Vân Phàm, tôi kể lại chuyện này cho anh nghe, đối với anh mà nói hoàn toàn không hề có ý tứ gì khác. Tôi biết là anh hận cô ấy. Nếu đối lại là tôi... tôi cũng sẽ hận. Chỉ là hy vọng sau khi anh nghe qua chuyện này rồi, có thể buông tay hết thảy mọi chuyện. Mấy năm nay anh cũng đã phải trải qua cuộc sống không tốt. An Hồng cũng giống như vậy. Tôi hi vọng anh không nên tiếp tục mang mối thù hận này trong cuộc sống nữa! Thật sự chuyện này không có ý nghĩa gì hết."

Trần Hàng rời đi khỏi văn phòng của Lộ Vân Phàm, nhẹ giọng nói với Tiểu Cao vẫn luôn luôn đứng ở ngoài cửa nói: "Anh ấy mời cậu đi vào."

Tiểu Cao đi vào phòng nghỉ trong văn phòng của Lộ Vân Phàm đẩy chiếc xe lăn ra. Lộ Vân Phàm vẫn ngồi ở trên mặt đất như trước, vẫn duy trì tư thế nhìn về phía trước như trước. Về mặt của anh như đại ra, hai bàn tay đã nắm chặt lại thành quyền đập ở trên mặt đất, chỗ khớp xương thậm chí phát ra tiếng vang nghe "lách cách".

Tiểu Cao đỡ anh ngồi lên trên xe lăn, hỏi: "Lộ tổng, có cần phải đi đến bệnh viện hay không?"

"Không cần đâu, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Lộ Vân Phàm chuyển động xe lăn đi vào trong phòng nghỉ. Anh cời quần sửa sang lại chiếc chân giả, lại nhìn kỹ mắt cá chân chân trái một chút, xác nhận không bị gãy xương, chỉ là bị trật rất nhỏ. Anh tự phun thuốc lên chân cho mình, cẩn thận xoa bóp chân. Một bên vừa xoa bóp, một bên vừa nhớ lại những lời mà Trần Hàng đã nói với anh.

Cô gái nhỏ kia, vậy mà...

Cô đúng là đã điên rồi !!

Di động vang lên, là điện thoại của Không Lam gọi đến. Lộ Vân Phàm nhận cuộc gọi.

"Vân Phàm, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé."

"Thực xin lỗi, hôm nay anh bận nhiều việc, cần phải làm thêm giờ."

"Vài ngày nay anh đều đang bận rộn cái gì vậy? Mỗi ngày cũng không thèm gặp em nữa."

"Thân thể của anh có chút không thoải mái, tăng ca xong nghĩ sớm muốn về nhà nghỉ ngơi một chút."

"Vậy sao? Có cần em đi đến đó để xem anh thế nào hay không?"

"Không cần đâu, không mấy khi em trở về nước như vậy, em cần ở nhà để nói chuyện cùng với ba mẹ em một chút."

"Nhưng mà! Chúng ta cũng đến nửa năm rồi không gặp nhau mà! Mẹ em còn bay đến Chicago để thăm em nữa kia, anh cũng chưa từng tới đó một lần!"

"Anh thật sự cực kỳ bận rộn."

"..." Không Lam trầm mặc một lát, lạnh lùng nói, "Hắn là anh đang vội hẹn hò, đúng không?"

"..."

"Anh đừng có cho là em không ở trong nước thì cũng không biết chuyện gì hết. Suốt mấy tháng nay, anh đều ở cùng với người đàn bà kia đúng không?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85-3: Cởi chuông còn phải nhờ người buộc chuông 3

"Lộ Văn Phàm, mẹ em đã nói với em, trong cuộc sống, người đàn ông khó tránh khỏi chuyện gặp dịp thì chơi. Em phải học được cách mở một mắt nhắm một mắt, thế còn anh thì sao? Anh một lần lại một lần cũng cô ta tham dự ở các trường hợp công cộng như vậy. Đến cùng anh đã đặt bạn gái là em đây ở cái vị trí nào vậy?"

"Lam Lam, thực xin lỗi."

"Em không thích nghe anh nói xin lỗi! Lộ Văn Phàm anh chính là tên khốn kiếp mà!"

Không Lam xoay một cái liền cúp điện thoại. Lộ Văn Phàm thở dài, ném chiếc điện thoại di động sang một bên.

Nghĩ đến chuyện mà mình đã làm trong mấy tháng qua, anh cười rộ lên tự giễu. Được rồi! Anh chính là con người độc ác nhất trên toàn bộ thế giới này, anh bị mọi người phi nhổ là đáng đời. Một quyền kia của Trần Hằng thật sự là tới kịp thời. Lộ Văn Phàm vỗ vỗ lên trán của mình, trong lòng gió nổi mây phun, anh đột nhiên nhào qua cầm lấy di động, bấm số điện thoại của Trần Hằng.

Trần Hằng lúc này đang lái xe: "Xin chào."

"Là tôi, Lộ Văn Phàm."

"Chuyện gì vậy?"

"Tôi muốn nói, hiện tại vào tối muộn ngày hôm nay, tôi sẽ đi thành phố T để tìm An Hồng."

"Hả?"

"Bác sĩ Trần, hôm nay thật cảm ơn anh! Tôi cảm thấy... Có một số việc, tôi cần phải gặp trực tiếp cô ấy để đàm đạo một lần. Có một vấn đề, tôi luôn luôn muốn hướng cô ấy để hỏi cho rõ."

Trần Hằng cười rộ lên, trong lòng chịu trách nhiệm vì An Hồng như trước: "Được thôi, tôi đây chúc anh may mắn."

Treo điện thoại xong, Trần Hằng huyết sáo một hơi, anh có cảm giác mình đã làm một việc không sai. Có chút làm tương vẫn luôn luôn đặt ở nơi đó, chỉ biết móc meo hư thối ở trong lòng người, biến thành một đồng thịt thối vĩnh viễn sẽ không thể tiêu đi. Cởi chuông vẫn là phải nhờ đến người buộc chuông. Muốn xóa sạch vết sẹo vĩ đại trên người giữa hai con người kia, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Anh nguyện ý làm việc này vì An Hồng, mặc kệ tương lai cô và Lộ Văn Phàm sẽ thế nào, anh cũng không thể dễ dàng tha thứ cho Lộ Văn Phàm đã làm tổn thương đến cô như vậy.

Nhớ lại ngày đó, anh đã phải mất bao nhiêu thời gian, tinh lực, tâm huyết, mới cứu thoát được An Hồng trở lại. Bây giờ đây, Lộ Văn Phàm dùng mấy tháng ngăn ngừa, chỉ trong chớp lát liền gần như đã hủy hoại thành quả của anh. Nơi đáy lòng của Trần Hằng cực kỳ tức giận.

Khả năng là anh không thể đồng ý sẽ lặp lại quá trình này một lần nữa. Hơn nữa hiện tại, còn có một con đường tắt để giải quyết mấy vấn đề này cho thật rõ ràng.

Chỉ cần để cho Lộ Văn Phàm đã biết hết thảy mọi chuyện, Trần Hằng tin tưởng, hết thảy mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Cục diện rối rắm

Editor: Mẹ Bầu

Cúp điện thoại xong, Lộ Vân Phàm tiếp tục xoa nhẹ nơi mắt cá chân chân trái. Mấy phút đồng hồ sau, anh đứng lên thử đi vài bước, mỗi một lần chân trái đặt xuống đất đều sẽ truyền đến sự đau đớn. Anh nghỉ ngơi, ngồi xuống lại phun lên chỗ mắt cá chân trái bị sưng lên một chút thuốc, lấy băng vải ra tỉ mỉ quấn lên mắt cá chân. Bị thương 6 năm nay, vết thương khó tránh khỏi những lần phát sinh bị đau nho nhỏ. Ở phương diện này anh đã biến thành bán chuyên gia rồi.

Băng bó chân hoàn tất, Lộ Vân Phàm cầm lấy một chiếc nạng, đi vài bước sau đó lại lấy chiếc nạng thứ hai. Hai tay chống gậy nạng đứng lên quả nhiên vừa bước đi một cái, chính là... Cúi đầu nhìn lại nửa người dưới của mình, Lộ Vân Phàm vẫn là để một chiếc nạng trở lại, @MeBau* @ một tay chống nạng đi ra phòng nghỉ.

Anh nói với Tiểu Cao vẫn luôn luôn đứng chờ nói: "Đưa tôi đi sân bay, giúp tôi đặt vé máy bay chuyển bay nhanh nhất đi đến thành phố T."

Ở sân bay, khi đi qua cửa kiểm tra an ninh, Lộ Vân Phàm thấp giọng nói với nhân viên kiểm tra an ninh về tình hình thân thể của chính mình. Không ngoài sở liệu, một lần nữa anh lại được mời vào trong căn phòng nhỏ màu đen. Về mặt anh không hề thay đổi khi còi quăn ở trước mặt nam nhân viên kiểm tra an ninh, tháo xuống chiếc chân giả đùi phải của mình, nhìn anh ta tiến hành kiểm tra theo lệ thường.

Việc kiểm tra như vậy, mỗi một lần đăng ký đi máy bay đều sẽ tiến hành thủ tục này. Mới đầu, anh cực kỳ không thích ứng, thiếu chút nữa muốn nổi đóa lên. Nhân viên kiểm tra an ninh ở sân bay kiên nhẫn giải thích cho anh, nguyên nhân bởi vì trong thành phần của chiếc chân giả của anh có hàm chứa kim loại, phản rỗng kết cấu bên trong tiếp thu ánh sáng, nếu thông qua cách kiểm tra an ninh phổ thông thì không thể kiểm tra ra được phản rỗng ở bên trong đó. die»n, d=an, ke, qu»y, d=on Ngày trước, cũng đã phát sinh có quá nhiều án lệ về trường hợp hành khách lợi dụng chân giả để mang bật lửa hoặc dao kéo. Nội quy sân bay có quy định như thế, cũng là từ sự lo lắng về an toàn hàng không đối với phi hành đoàn cùng với hành khách trên chuyến bay mà thôi.

Lộ Vân Phàm chẳng phải người không phân rõ phải trái, thái độ làm việc của nhân viên kiểm tra an ninh của sân bay cũng không tệ, giải thích và xin lỗi một lần nữa đối với anh. Dần dần rốt cục Lộ Vân Phàm cũng bình phục lại tâm tình của mình, trầm mặc phối hợp kiểm tra.

Chính là, cho dù loại này kiểm tra theo lệ thường này đã tiến hành vô số lần rồi, nhưng trong lòng Lộ Vân Phàm vẫn là rất nặng nề. Tất cả mọi người có thể một thân thoải mái mà đăng ký kiểm tra, chỉ có anh, lại phải ở cái nơi này, trong một căn phòng nhỏ nhẫn nhịn chịu đựng loại hành vi đối với anh mà nói, dien+dan+le+quy+don+com có thể gọi là vạn phần khuất nhục. Lộ Vân Phàm hiểu, nhưng lại không thể quên được. Thế nhưng anh vẫn hiểu được, đối với chuyện này, anh vĩnh viễn đều không thể làm gì được.

Thẳng đến khi ngồi vào trong cabin, anh tựa lưng vào trên ghế ngồi ở khoang hạng nhất, tâm tình mới dần dần ổn định xuống.

Di động vang lên, là Khổng Lam gọi đến.

"Lộ Vân Phàm, anh đang ở đâu vậy? Người của công ty nói là anh đã đi rồi. Anh không phải là đi về nhà hay sao? Hiện giờ em đang ở cửa nhà anh đây! Anh đi nơi nào vậy?"

"Tạm thời đã ra một cái quyết định sai."

"Không phải là anh nói thân thể anh không được thoải mái hay sao? Buổi tối khuya còn đi công tác cái gì? Anh đi nơi nào vậy?"

"Lam Lam, di=ễn+đan+le+quy+don anh phải tắt điện thoại, tiếp viên hàng không hiện đang thúc giục, có chuyện gì chờ anh trở lại rồi nói tiếp."

"Này! Lộ Vân Phàm anh không nên quá mức như vậy!"

"Anh cúp máy đây, khi nào trở lại anh sẽ điện thoại cho em, bye bye!"

"Lộ..."

Lộ Vân Phàm không đợi cho Khổng Lam nói xong, liền ấn phím call kết thúc, lập tức liền tắt máy.

Khổng Lam chính là vẫn còn là một cô gái nhỏ chưa trưởng thành, Lộ Vân Phàm xoa xoa nơi huyệt Thái Dương của mình, thở dài. Bất tri bất giác anh bỗng nhớ lại sự gặp gỡ quen biết với cô ngày trước.

Đó là vào mùa hè một năm trước, là thời điểm World Cup được tổ chức ở Nam Phi hùng hực khí thế.

Trình Húc xin được năm ngày nghỉ ngơi, đặc biệt trở lại thành phố J xem đã bóng. Trận chung kết ngày đó, Trình Húc đã gọi Lộ Vân Phàm cùng Hứa Lạc Phong đi đến một hội sở cao cấp.

Tại hội sở đó có quy định chính sách hội viên, chi phí cực kỳ đắt đỏ, là nơi chỉ có một ít nhà giàu và con cái trong thành phố thường xuyên ghé thăm.

Lộ Vân Phàm cũng không đến đây nhiều lắm. Nhưng vì chính là trận chung kết World Cup tổ chức bốn năm một lần, cùng hiếm khi được gặp mặt với Trình Húc, cho nên Lộ Vân Phàm cũng tuân theo ý của bạn mình cùng đi đến đó để xem trận chung kết, định trước là rất náo nhiệt.

Bọn họ không chọn ngồi ghế lô, bởi vì không có không khí, mà ngồi ngay ở tại đại sảnh hội sở quán bar cùng một ít người trẻ tuổi cùng nhau xem bóng đá.

Màn hình nơi quán bar rất rộng, độ phân giải rất rõ ràng. Ông chủ còn đặc biệt phóng to âm lượng lên thật lớn. Hiện trường huyền ảo của trận chung kết không khí cổ vũ dễ dàng liền lây nhiễm mọi người ở đây.

Trận chung kết giữa hai đội bóng là Tây Ban Nha và Hà Lan. Lộ Vân Phàm từ trước đến nay đều là fan hâm mộ đội bóng Tây Ban Nha, chính là trận chung kết này với anh mà nói, là tiếc nuối trọn đời. Bởi vì trận đấu lần này trong đội hình của đội Tuyển quốc gia Tây Ban Nha không có Raul.

Đó là một cầu thủ bóng đá thế giới mà anh thích nhất, ngay từ thời thiếu niên anh liền bắt đầu thích rồi. Cầu thủ này đeo áo số 7 trong đội bóng Real Madrid, cũng đeo áo số 7 trong đội tuyển của Tây Ban Nha. Cầu thủ Raul Gonzales này đã từng đoạt huy vàng của đội bóng đã thiếu niên, lúc này đã 33 tuổi, đã thuộc loại lão tướng ở trên sân cỏ, tuyệt đối là nhân vật truyền kỳ trong lịch sử bóng đá của Tây Ban Nha. Chính là, ở thời khắc huy hoàng nhất này của đội Tây Ban Nha, thế nhưng anh lại bị vô tình ngăn ở ngoài cửa lớn của Đội tuyển quốc gia.

Năm tháng quả nhiên tàn khốc, Lộ Vân Phàm như trước, vẫn có thể nhớ lại nhiều năm trước, nhìn thấy bóng dáng như tinh linh của chàng thanh niên ngưng ngừng ở tại chỗ đó. Mỗi khi gặp dẫn bóng, anh liền vừa chạy vội, vừa kêu ngao mà hôn lên chiếc nhẫn kết hôn trên tay phải. Anh là một người đàn ông chung tình, mặc kệ là đối với đội bóng của mình hay là dịch vụ vợ con của mình, anh vẫn đều là như thế. Anh chưa bao giờ bị gièm pha bởi các chuyện xấu, nổi tiếng chính là nhờ kỹ thuật chơi bóng tinh xảo cùng với tinh thần tuyệt đối là cầu thủ trung thành của đội bóng Real Madrid và đội tuyển Tây Ban Nha.

Lộ Vân Phàm thậm chí còn tự hào vì mình và Raul có cùng một ngày sinh nhật. Thế nhưng mà bây giờ, Raul đã rời khỏi đội Real Madrid. Hiện giờ ở trong Đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha, người khoác áo số 7 kia cũng đã đổi thành là cầu thủ Villa.

Lộ Vân Phàm có chút cô đơn, anh uống từng ngụm từng ngụm bia, không phấn khởi giống như Trình Húc kia.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86-2: Cục diện rối rắm 2

Editor: Mẹ Bầu

Hứa Lạc Phong yên tĩnh ngồi ở bên cạnh anh, hai người cùng nhau hút thuốc, vừa xem đá bóng, vừa trò chuyện về tình hình công việc gần đây.

Cách đó không xa là 4, 5 người tuổi trẻ, nhìn qua bộ dáng giống như là sinh viên. Cả trai lẫn gái đều cười nói náo nhiệt, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chai bia chạm nhau lanh canh. Theo thế cục trên trận đấu đầy phong vân biến ảo thỉnh thoảng lại phát ra một trận lại một trận tiếng hoan hô.

Tầm mắt của Lộ Vân Phàm bị bọn họ hấp dẫn nhìn sang. Ở bên trong đám người trẻ tuổi kia, dĩ nhiên đàn ông quý ông anh nhìn thấy có một cô gái trên người mặc chiếc áo bóng đá màu hồng. Cô cột bím tóc thành đuôi ngựa, sau lưng chiếc áo có in một số 7 thật to cùng với tên cầu thủ RAUL. Không hiểu sao, trong lòng Lộ Vân Phàm bỗng có hảo cảm hơn. Đến khi cô bé kia xoay người lại, anh nhìn thấy rõ mặt cô gái, thì trái tim bỗng đập mạnh run rẩy một chút.

Cô gái có một đôi mắt dài nhỏ, thế nào nhìn lại tương tự với người kia thế như vậy.

Lộ Vân Phàm kinh ngạc nhìn cô gái chằm chằm. Có lẽ cô gái kia cảm nhận được chút gì đó, cũng nhìn sang hướng Lộ Vân Phàm. Cô cong môi lên cười, hướng anh giơ chai bia lên, tiếp đó lại hi hi ha ha náo loạn lên cùng với các bạn học của mình.

Hứa Lạc Phong chú ý tới vẻ bất thường của Lộ Vân Phàm. Anh cũng nhìn về hướng mấy người trẻ tuổi kia. dĩ nhiên đàn ông quý ông Sau khi nhìn đến cô bé kia thì tâm của anh liền nhủ lại, vỗ vỗ vào bả vai Lộ Vân Phàm, nói: "Như thế nào?"

"Không có gì." Lộ Vân Phàm cười, thu hồi tầm mắt lại, nhưng mà tâm tư của anh thì không cách nào có thể quay lại trên trận bóng đá được nữa.

Hứa Lạc Phong nói: "Mấy người kia đều là loại Phú Nhị Đại, tớ đã nhìn thấy 2 đứa con trai trong đó."

"Vậy sao."

"A Lô, không cần lại nhớ đến cô ta nữa."

"Ừ." Lô Văn Phàm đứng lên, "Tớ đi toilet một chút."

Trận bóng chung kết này, dĩ nhiên, đàn, lê, quý, đôn cuối cùng đội tuyển Tây Ban Nha đã đoạt giải quán quân. Khi đá hiệp phụ Iniesta đã đá thêm một quả tuyệt sát đội tuyển Hà Lan, thì cả đại sảnh quán bar đều sôi trào lên.

Lô Văn Phàm vẫn ngồi ở trên ghế sofa như trước. Khuôn mặt đại ra, không biết ở đang suy nghĩ cái gì.

Chạy nhanh, nhảy cao, đá bóng... Những việc này với anh mà nói, đã là quá khứ xa xôi. Anh cũng đã từng dong ruổi chạy ở trên sân cỏ, đã từng dẫn bóng sau đó giống như con chim nhỏ vậy, giang hai cánh tay chạy như bay khắp sân, cũng đã từng hướng về bên sân kiêu ngạo giơ tay phải lên vẫy chào cô gái kia, sau đó vui sướng nghênh đón lại ánh mắt sùng bái của cô... Chính là những hình ảnh đó đều đã không còn tồn tại nữa. Rốt cuộc anh ki thể trở về như trước được nữa. @MeBau*@ Người kia, từ lâu đã không còn ở bên cạnh anh.

Chuẩn bị rời khỏi hội sở, cô gái mặc áo màu hồng lúc trước chạy đến bên người bọn họ. Cô thoải mái chào hỏi cùng Lô Văn Phàm: "Hi!"

"Hi." Đêm nay Lô Văn Phàm uống đến hơi nhiều, anh đứng lên, phát phát tay hướng về cô gái.

"Tên em là Không Lam, anh cũng có thể gọi em là Jennifer. Còn anh tên là gì?"

"Jesse, Jesse Lô."

"Vâng, anh có thể cho em số điện thoại của anh hay không?" Không Lam nheo lại mắt, cười nói.

Lô Văn Phàm có chút sững sờ nhìn lên gương mặt cô, trừ bỏ cặp mắt kia, cô gái này không hề có nét gì giống với An Hồng. Thế nhưng mà chỉ cần đôi mắt này, cũng đã đủ làm cho linh hồn của anh nhảy dựng lên rồi.

"Hi hi, anh không sao chứ?" Không Lam đỏ mặt, quơ quơ tay ở trước mặt Lô Văn Phàm.

"Thật xin lỗi, tôi cũng không thường ở trong nước nên không có điện thoại." Lô Văn Phàm tùy ý nói xạo một câu. Chút lý trí còn lại nói cho anh biết, giữ liên lạc với Không Lam, không phải là một việc sáng suốt.

"Vậy sao... Em cũng vậy, cũng không thường ở trong nước, em đang học ở Chicago. Anh ở chỗ nào?"

"Los Angeles."

"A! Có thời gian em có thể đi tìm anh để đi chơi được không?" Không Lam cười rộ lên, hương vị có chút rất quen thuộc tự nhiên.

Lô Văn Phàm cũng không nói phá hỏng, gật đầu mỉm cười: "Được thôi."

Thật là một cô bé ngốc, không có phương thức liên lạc, làm sao cô bé có thể đi tìm anh được chứ?

Nhưng Lô Văn Phàm không ngờ tới chính là, chỉ một tháng sau, Lô Kiến Vũ gọi anh cùng đi tham gia một bữa ăn.

Đi đến nơi, Lô Văn Phàm nhìn thấy cô bé kia ngồi ở trong ghế ló, thì không khỏi sững sốt.

Không Lam để tóc dài xõa vai, mặc chiếc áo len dệt màu hồng cùng chiếc váy dài màu trắng, đang ngồi ở bên cạnh cha của mình là Không Kỳ Đông. Cô gái nhìn về phía anh mỉm cười.

Trên bàn cơm chỉ có bốn người bọn họ. Lô Văn Phàm không rõ là chuyện gì xảy ra. Lô Kiến Vũ giới thiệu anh với Không Kỳ Đông. Không Kỳ Đông lại giới thiệu Không Lam con gái một của mình. Bốn người bắt đầu ăn cơm.

Trên bàn cơm, Lô Kiến Vũ cùng Không Kỳ Đông trò chuyện không bờ bến. Không Lam biểu hiện vẻ hào phóng thỏa đáng, hiển nhiên cô đã được nuôi dạy rất tốt. Nhưng mà Lô Văn Phàm vẫn như trước, có thể nhớ được ngày đó khi cô xem bóng đá đã có bộ dạng sôi nổi hi hi ha ha như thế nào. Anh nghĩ hóa ra ở trước mặt cha của mình, mỗi người đều chỉ là giả bộ.

Không Lam cũng không nói chuyện nhiều với anh. Phần lớn Lô Văn Phàm vẫn chỉ nói chuyện cùng với Không Kỳ Đông nhiều hơn. Cơm nước xong, Lô Kiến Vũ nói mình và Không Kỳ Đông muốn đi uống tách cà phê, bàn bạc chút chuyện, bảo Lô Văn Phàm đưa Không Lam về nhà.

Đến lúc này rốt cuộc Lô Văn Phàm đã hiểu rõ. Hóa ra, bữa cơm này rút cục là để làm quen.

Ra khỏi khách sạn, Lô Văn Phàm gọi điện thoại bảo lái xe ở trong bãi đỗ xe đi đến đón bọn họ. Không Lam đột nhiên nói: "Ài, trước khi chia tay chúng ta đi tản bộ một chút đi, thời tiết hôm nay không nóng lắm."

Lô Văn Phàm không tiện nói lời cự tuyệt, đành phải chậm rãi đi bộ cùng với Không Lam.

Nhìn bộ dạng bước đi của anh luôn có thể nhìn ra được sự khác thường. Không Lam cúi đầu làm ra vẻ nhìn như lơ đãng. Lộ Vân Phàm biết cô đang nhìn đuôi của mình, anh liền nói trực tiếp thẳng rõ ràng luôn: "Chân bên phải của tôi là chân giả đó.."

"Hả?" Không Lam sững sốt, lập tức liền khôi phục bình tĩnh, cẩn thận từng ly từng tí hỏi lại, "Do tai nạn xe cộ?"

"Ừ!"

"Vây... Anh... Có phải là anh cảm thấy đau hay không? Ý em muốn nói là khi anh... đi."

"Không biết." Đương nhiên không thể đi lâu lắm, nhưng là Lộ Vân Phàm không có ý định nói.

Không Lam trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Bill quen biết với Hứa Lạc Phong, anh ấy đã nói cho em biết anh là ai."

". . ."

"Tại sao anh muốn gạt em đây?" Không Lam cười, "Rõ ràng là anh đã về nước để làm việc rồi."

"Thật xin lỗi."

"Là do em xin với ba ba hẹn với chú Lộ." Không Lam đỏ mặt nói.

". . ." Lộ Vân Phàm đương nhiên hiểu rõ Không Lam đang nói cái gì.

"Ba ba từ nhỏ đã dạy em, em không thể tùy tiện yêu đương, cho dù đã ra nước ngoài để du học rồi, cũng không thể tùy tiện tìm bạn trai. Bởi vì em nhất định phải về nước. Mà ba em hi vọng em có thể tìm được người bạn trai thích hợp, anh có hiểu không."

Môn đăng hộ đối, Lộ Vân Phàm khẽ cười một chút.

"Cũng không dễ dàng tìm được đâu, mãi cho đến khi em gặp được anh." Không Lam cúi đầu cười rộ lên, "Anh chính là hình mẫu của người mà em ưa thích."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86-3: Cục diện rồi rắm 3

Editor: Mẹ Bầu

"Cũng không dễ dàng tìm được đâu, mãi cho đến khi em gặp được anh." Không Lam cúi đầu cười rộ lên, "Anh chính là hình mẫu của người mà em ưa thích."

Lộ Vân Phàm cũng không có tiếp lời.

"Anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi lăm tuổi."

"Em mới hai mươi một tuổi. Khả Khả! Hai chúng ta thật sự rất thích hợp."

Lộ Vân Phàm trong lòng cảm thán, là vậy sao! Đúng thế, hai người là rất thích hợp! @McBau*@ Thế nhưng là loại cảm tình như thế này, nếu như có thể dùng tuổi, gia cảnh, bề ngoài, vóc người, bằng cấp để mà cân nhắc, là có thể tìm được một nửa kia thích hợp, như vậy thật là đơn giản biết bao!

Anh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: "Nhưng mà bây giờ tôi vẫn còn chưa muốn nói đến chuyện yêu đương."

"Em biết, anh còn còn trẻ như vậy, em cũng vậy, em cũng không vội. Hai chúng ta trước làm quen với nhau một chút cũng được chứ sao."

Thực là một cô gái trẻ to gan. Trong lòng Lộ Vân Phàm không khỏi nghĩ đến người kia. Nếu như cô có thể lớn mật bằng một nửa Không Lam thôi,

thì lúc ban đầu anh đã không phải theo đuổi cô đến khổ cực như vậy rồi.

Bọn họ cũng không nói thêm gì, nói ngắn gọn mấy câu kia, Không Lam đã biểu đạt ý tứ rõ ràng. Dieendaanleequydonn Lộ Vân Phàm cũng biểu đạt ra ý nghĩ của mình, bất quá Không Lam cũng lơ đãng.

Sau này, Không Lam một mình tự hẹn Lộ Vân Phàm vài lần, đi ăn cơm, đi xem phim, đi quán bar. Cha của anh cũng có mối giao tình không tệ đối với Không Kỳ Đông. Mà Lộ Vân Phàm cũng không hẳn là cự tuyệt, cũng vài lần đi đến cuộc hẹn.

Học trung học và đại học ở tại nước Mỹ, kỳ thực Không Lam cũng đã bị ảnh hưởng của quan niệm Tây Phương. Đối với việc nam nữ kết giao như vậy cũng không đến nỗi kín đáo, mà rất hào phóng, thật chủ động, rất nhiệt liệt.

Có một lần ở quán bar, dĩ nhiên không Lộ Vân Phàm uống đến hơi nhiều, bất tri bất giác ý thức cũng có chút mơ hồ, anh dựa người vào ở trên ghế sofa, Không Lam hôn anh.

Lộ Vân Phàm mở to mắt, nhìn thấy cô gái ở trước mặt mình, có trong nháy mắt trong đầu anh liền rối loạn, anh mơ hồ kêu lên thành tiếng:

"An An. . ."

"Hả?" Không Lam nói ra khỏi bờ môi của anh, cười nói, "Làm sao anh biết nữ danh của em gọi là Lam Lam?"

Lộ Vân Phàm giật mình một cái h, nhất thời tỉnh táo lại. Anh nhẹ nhàng khẽ đẩy Không Lam ra, ngồi thẳng người lại nói: "Thực xin lỗi, tôi uống nhiều quá."

"A. . .từ lượng của anh thật sự rất kém." Không Lam cười. Cô vuốt miệng mình, trong lòng ngọt ngào, dĩ nhiên đàn ông quý trọng "Về sau này em sẽ gọi anh là Vân Phàm nhé, tên của anh giống như tên diễn viên Phí Vân Phàm ở trong tập phim "Lại thấy một giấc mơ u ám", trong bộ phim nhiều tập "Chiếc bàn hình trái xoài" đó, anh đã từng xem phim này chưa vậy?"

Vào những năm 1989, các cô gái nhỏ không có ai là không từng xem qua bộ phim "Lại thấy một giấc mơ u ám", Lộ Vân Phàm lắc đầu: "Chưa xem qua."

Không Lam khoác tay lên trên cánh tay của anh, nói: "Vân Phàm, chúng ta yêu đương đi!"

Lộ Vân Phàm ngây ngẩn cả người.

Về nhà lúc ăn cơm Lộ Vân Phàm tán gẫu cùng Lộ Kiến Vũ một chút. Lộ Kiến Vũ có chút do dự, nói với con trai: "Không Kỳ Đông làm việc rất cay nghiệt. Mấy năm nay, Vũ Hoa cũng đã từng có cơ hội hợp tác với ông ta, cũng đều bởi vì một chút nguyên nhân nên bị bỏ lỡ. Nếu như con thật sự thích con gái của ông ta, ba sẽ không phản đối, mà ngược lại, đây lại là chuyện tốt. Chỉ có điều là. . . Không Lam kia. . . Bộ dạng của cô ta có một chút giống với An Hồng. Con trai à, nếu như vì nguyên nhân đó mà còn cùng với cô ta, thì ba ba rất phản đối. Nếu tương lai con làm thương tổn đến trái tim của Không Lam, con người Không Kỳ Đông kia, sẽ không dễ dàng buông tha cho Vũ Hoa đâu."

Ánh mắt của Lộ Vân Phàm bình tĩnh nhìn sang cha của mình, anh nói: "Con đã quên người kia rồi."

Lộ Kiến Vũ gật đầu, vỗ vỗ vai anh, nói: "Như vậy là tốt nhất."

Trước khi Không Lam trở lại Chicago, Lộ Kiến Vũ, Giang Bội, Lộ Vân Phàm, cùng Không Kỳ Đông một nhà ba người cũng ăn bữa cơm. Lộ Vân Phàm cùng Không Lam xem như chính thức trở thành quan hệ người yêu.

Thu hồi lại suy nghĩ, qua ô cửa sổ mạn tàu máy bay, Lộ Vân Phàm nhìn ra ngoài bầu trời bao la đen nhánh, anh cười cười tự giễu. Ở trên chuyến tình cảm này, từ trước đến nay anh luôn rõ ràng chủ động, chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày nào đó phải chấp nhận. Nhưng mà sau này, anh lại bị ai phát hiện ra, có rất nhiều chuyện mà bản thân mình cũng không có cách nào nắm chắc được. Ví dụ như việc An Hồng rời đi. Ví dụ như chuyện cô đã lưu lại cho anh những vấn đề kia. Ví dụ như tỷ như hiện tại, anh phải đi thu thập một đồng cục diện rối rắm này.

Lộ Vân Phàm là người thông minh, thế nhưng có thời điểm, đối với tương lai của mình, anh lại cũng có một chút hoài nghi. Không xác định được tương lai sẽ phát sinh ra chuyện gì. Tất cả mọi sự kiện có thể đi theo hướng hay không, hoặc có thể không chế được ở trong tay của mình hay không.

An Hồng ngủ ở nhà suốt một ngày trời, sau đó cô rời giường tự mình đi làm cho mình đĩa cơm rang chiên trứng. Sau khi ăn xong, cô cầm chén đĩa ném vào trong bồn rửa, vào trong toilet để tắm rửa. cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài, cô bắt đầu hoá trang.

Cô chọn tô mắt màu đen, đánh bóng mắt màu khói, lông mi chải nồng đậm, dùng son nước màu sáng, má hồng màu mật ong. Cô sấy cho mái tóc của mình trở nên bông bênh rạp sau đó buông xõa ra, mở tủ quần áo của mình.

Chọn lựa một lúc sau, An Hồng mặc vào một chiếc áo bó sát người màu đen, phía dưới là chiếc quần ngắn kiểu cao bồi cùng một đôi giày buộc dây kiểu La Mã. Chiếc áo chèn buộc vòng quanh vùng thắt lưng mảnh khảnh của cô. Cổ áo mở ra cực thấp. An Hồng cảm thấy có chút không an toàn, lại mặc vào một cái áo ngực.

Cô đeo đôi khuyên tai đinh đinh đang đang lên, trên cổ tay đeo vài chuỗi vòng tay. Cô đứng ở trước gương xoay người ngắm nghía. Người trong kính có dáng người cao gầy hoạt bát, đôi chân dài hiển lộ ra bên ngoài. Cô ăn mặc nóng bỏng, trang điểm diêm dúa lẳng lơ. Cô cười một chút, tìm cái túi cầm tay nhỏ bé ném ví tiền vào, bao thuốc, bật lửa, chìa khóa cửa phòng, giấy ăn, đồ hoá trang, sau đó liền lao đảo đi ra cửa.

Đi xuống lầu cô mới phát hiện, hóa ra trời đã mưa rồi.

An Hồng bĩu môi, đành phải trở lên lầu để lấy ô. Buổi tối nay nhất định cô sẽ uống nhiều, cho nên cô không có ý định lái xe.

Cô mở chiếc ô ra, đi về phía bên ngoài của tiểu khu. Lúc đi ra ngoài, không hiểu sao trong lòng An Hồng lại nghĩ lên người kia. Trong mấy tháng này, mỗi khi trời đổ mưa, cô sẽ lại nhớ đến anh, coi như biến thành một cái thói quen.

Trời đổ mưa rồi, đùi anh có bị đau không?

A! Mày bị choáng váng hay sao vậy? Anh ta đang ở một cái thành phố khác kia mà! Quan trọng hơn là, anh ta đã không còn có quan hệ gì với mày nữa rồi! An Hồng, hãy tỉnh lại đi! Anh ta đã không còn có chút quan hệ gì với mày nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lần này là cái gì vậy? Khổ nhục kế sao?

Editor: Mẹ Bầu

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố T. Lộ Vân Phàm mở di động ra, lập tức liền nhận được tin nhắn của Khổng Lam: Lộ Vân Phàm, em chán ghét anh!

Anh lác đầu, cho điện thoại vào trong túi quần, một tay chống nạng đi ra đại sảnh sân bay.

Lại phát hiện ra, trời đã đổ mưa rồi.

Lộ Vân Phàm nhăn mày lại, không trách được chân trái của anh luôn cảm thấy không thoải mái, hóa ra nguyên nhân là do trời đổ mưa.

Anh xếp hàng ngồi lên taxi, báo ra địa chỉ nhà An Hồng.

Sân bay ở vùng ngoại thành, xe taxi chạy đến nội thành thành phố T phải mất một giờ. Theo thời gian trôi qua, Lộ Vân Phàm cảm thấy chân trái ngày càng đau hơn. Cái loại này cảm giác nhói nhói giống như kim châm lại bò lên trên thân thể anh. Anh một bên xoa đầu gối chân trái, đi đến gần cầu thang bộ quý tộc vừa nghĩ sau khi nhìn thấy An Hồng thì sẽ phát sinh ra chuyện gì. Anh sẽ phải mở miệng như thế nào, sẽ hỏi cô về cái vấn đề vẫn làm anh vướng mắc suốt sáu năm qua như thế nào.

Xe đến bên dưới lầu nhà An Hồng, Lộ Vân Phàm xuống xe, vừa hướng mắt liền nhìn thấy chiếc xe Chevrolet màu xanh ngọc của An Hồng đang đậu đúng vị trí ở dưới lầu. Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía lầu 6, nơi có cánh cửa sổ quen thuộc, không có ánh sáng đèn lộ ra. Cô đang làm gì vậy? Lộ Vân Phàm cúi đầu nhìn nhìn cái đùi của mình, liền đi về phía hàng hiên.

Tay phải chống chắc vào chiếc nạng, tay trái vịn vào tay vịn thang lầu, Lộ Vân Phàm cắn răng, chịu đựng sự đau đớn, diện+dan+le+quy+don+com chậm rãi bò lên trên lầu 6.

Đứng ở trước cửa nhà An Hồng, toàn thân người anh đã ướt sũng mồ hôi, sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch. Cả ống chân trái đều rất đau, đầu gối sưng to, mắt cá chân trái đã đau đến chết lặng. Từ trước đến nay Lộ Vân Phàm vốn không chịu đựng được đau đớn. Bất quá mấy năm nay, anh đã tạo cho mình thành thói quen này rồi. Tay phải của anh gặt gao chống khuỷu tay lên nạng để chống đỡ thân thể, anh đối mặt cánh cửa kia, hít sâu một cái, rốt cục giờ tay lên bắt đầu gõ cửa.

Ngay từ đầu anh chỉ nhẹ nhàng mà gõ, dần dần càng ngày càng dùng sức, giọng nói cũng càng ngày càng vang hơn, anh không khỏi quát lên: "An An, An An, mở cửa! An An, anh biết em đang ở đây!"

Thật lâu sau, vẫn không hề có động tĩnh gì.

Lộ Vân Phàm chưa từ bỏ ý định, đi đến cầu thang bộ quý tộc lấy điện thoại ra bấm số điện thoại di động của An Hồng, đúng như lời Trần Hàng đã nói, cô tắt máy.

Người hàng xóm ở phòng cách vách ra mở cửa. Một bà thím đã vào tuổi trung niên nhô đầu ra xem, hiển nhiên là do bị tiếng đập cửa làm kinh động đến.

Nhìn thấy Lộ Vân Phàm, bà lập tức cười rộ lên: "Ai dà, Tiểu Lộ, là cháu đó sao, đến thăm An Hồng à?"

"Ồ xin chào di!" Lộ Vân Phàm mỉm cười, mấy tháng qua, anh có mấy lần qua đêm ở nhà An Hồng, ra ra vào vào, hàng xóm cách vách đều đã quen biết anh. Anh chỉ chỉ vào cửa hỏi bà thím họ, "Di à, ngài có biết hiện giờ An Hồng có ở nhà hay không?"

"Không biết, buổi tối ngày chủ nhật tôi còn nhìn thấy cô ấy, Hai ngày nay thì không thấy cô ấy đâu."

"Có phải là cô ấy đã đi ra ngoài đi du lịch rồi hay không ạ?"

"Có lẽ là không đâu. Tôi còn nhìn thấy trên ban công nhà cô ấy vẫn có quần áo mới phơi."

"Vậy sao! Xin cảm ơn ngài. Dì ạ, có lẽ cháu lại gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút vậy. Thật xin lỗi đã làm phiền đến ngài."

"Không sao hết không sao hết." Bà thím kia cười đến giống hoa nở, "Đúng rồi Tiểu Lộ à, dì có chuyện này muốn hỏi cháu một chút."

"Chuyện gì vậy?"

"Cháu có còn anh em họ nào nữa hay không? Bên họ ngoại đều được."

Lộ Vân Phàm nghi hoặc: "Không có. Có chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì đâu, chính là con gái của dì đó, năm nay nó cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, thế nhưng vẫn còn chưa có đối tượng nào hết. Dì thấy An Hồng phúc khí thật tốt, có thể tìm được bạn trai cao cường như cháu đây, vốn nghĩ nếu như mà cháu có anh em nào thì cháu giới thiệu cho nó một chút. Vậy thôi, cháu đang vội, đi đi vào nhà đây."

"..." Khóe miệng Lộ Vân Phàm co giật, hơi cười cười, nhìn bà thím kia đóng cửa, anh lập tức gọi điện thoại cho Trần Hằng.

"Bác sĩ Trần, An Hồng không có ở nhà. Anh có biết cô ấy có thể đi chỗ nào hay không? Xe của cô ấy vẫn còn dưới lầu."

"... Anh có chìa khóa nhà cô ấy hay không?"

Lộ Vân Phàm sờ sờ lên túi. Thực sự, anh đến đây cũng nhiều lần, An Hồng đã sớm cho anh chìa khóa dự phòng, lần này đi đến đây, Lộ Vân Phàm lấy mang theo phòng ngừa bất trắc thì còn mở cửa.

"Có."

"Vậy anh mở cửa vào xem thế nào."

Lộ Vân Phàm nhú mày, Trần Hằng còn nói: "Chạy nhanh vào xem đi, có biến thì gọi điện thoại cho tôi."

"Được." Lộ Vân Phàm cúp điện thoại, mở cửa bước vào nhà.

Phòng trong tối đen một mảnh, thoang thoang bay lên mùi khói thuốc lá nhàn nhạt. Lộ Vân Phàm mở đèn lên, rơi vào trong mắt anh là một căn phòng khách thật hỗn độn, so với lần đầu tiên anh tới còn quá tồi tệ hơn.

Biết rõ rành rành là An Hồng không ở nhà, Lộ Vân Phàm vẫn cứ đi xem xét mỗi căn phòng một lần. Trong phòng của An Hồng, trên bàn trang điểm đồ trang điểm bị cô vứt tán loạn, điện thoại di động đã tắt máy vứt ở trên tủ đầu giường. Trên giường còn quăng vài món quần áo chỉ thích hợp mặc đi chơi bởi ở quán bar ban đêm. Mỗi một bộ đồ đều sáng long lanh, nhìn thật gọi cảm. Lộ Vân Phàm cầm quần áo lên nhìn nhìn, mày rậm liền nhíu lại.

Anh xoay xoay ở trong phòng, rồi lại đi đến phòng bếp. Trong bồn rửa phòng bếp quăng một cái chảo rang cùng với vài cái đĩa bẩn, mặt trên còn dính một ít cơm rang. Lộ Vân Phàm vừa nhìn thấy cũng biết là cơm chiên trứng, đây là món ăn duy nhất mà An Hồng ra tay làm được cái gì đó.

Đi hết một vòng, Lộ Vân Phàm lại gọi điện thoại cho Trần Hằng: "Cô ấy không có ở nhà, bất quá hẳn là vừa mới ra khỏi nhà thôi. Cô ấy còn làm cho mình đồ ăn, nồi cháo bát đĩa cũng chưa rửa."

"Thế à... Vậy là tốt rồi!" Trần Hằng khẽ nhẹ nhàng thở ra một hơi ở trong điện thoại.

"Bác sĩ Trần, cô ấy có thể đi đến chỗ nào đây?" Lộ Vân Phàm không có đầu mối, bên ngoài trời lại mưa như vậy. Hơn nữa, An Hồng lại không lái xe, làm anh thật lo lắng.

"Đại khái có thể cô ấy đi đến phố quán bar rồi. Lộ Vân Phàm, anh hãy đi tìm khách sạn nghỉ qua đêm đi, ngày mai tôi sẽ đi qua đó tìm hai người."

"Đợi một chút, phố quán bar?" Lộ Vân Phàm nhăn mày lại, "Nó ở nơi nào vậy?"

"Ồ đường Thanh Hà, gần nơi dành riêng cho người đi bộ. Cứ mỗi lần tâm tình không tốt thì cô ấy thích đi đến phố quán bar để vui chơi. Tôi cũng vậy, cũng từng đi cùng với cô ấy qua đó vài lần. Có mấy ông chủ quán ở đó đều rất quen thuộc với cô ấy. Yên tâm, sẽ không có việc gì đâu."

"Tôi thử đi tìm xem thế nào, bác sĩ Trần, anh có biết cô ấy thường đi đến một quán nào hay không?"

"Chuyện này cũng không nhất định, lúc thì cô ấy đi đến quán phía đông, khi thì cô ấy đi đến quán phía tây. Anh đừng đi tìm, vui chơi đến nửa đêm tự nhiên cô sẽ về nhà. Đến sáng mai anh hãy đến đó tìm cô ấy, nhất định cô ấy sẽ đang ngủ."

"Tôi đã biết rồi, cảm ơn anh!"

"Là tôi phải cảm ơn anh mới đúng! Đã trễ thế này rồi mà anh vẫn còn chạy đến đó đèn đi tìm cô ấy. Lộ Vân Phàm, ngày mai khi anh gặp cô ấy, thì anh hãy nói chuyện nghiêm chỉnh với cô ấy một chút. Bất kể như thế nào anh cứ nói thẳng thắn ra. Về phần tương lai thế nào, chắc chắn phải nhờ vào bản thân cả hai người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87-2: Lần này là cái gì vậy? Khổ nhục kế sao? 2

Lộ Vân Phàm đi đến phòng khách, ngồi xuống ở trên ghế sofa. Trên bàn trà trước sofa là một cái gạt tàn, vẫn như cũ, bên trong đó đầy những đầu mẩu thuốc lá dài như cái chày nhỏ màu trắng, bên cạnh còn có mấy cái lon bia rỗng không. Lộ Vân Phàm có thể tưởng tượng được tình cảnh An Hồng đang ở trên ghế sofa, uống rượu hút thuốc, anh không khỏi thờ dài.

Anh một bên xoa chân trái đầu gối của mình, một bên làm kế hoạch ở trong lòng. Cảm thấy chân trái đã có hơi chút thoải mái một chút, anh đứng lên ra khỏi cửa đi xuống lầu.

Mạo hiểm đội mưa đi đến cửa tiểu khu, Lộ Vân Phàm giơ tay ngăn lại một chiếc xe taxi, nói với người lái xe: "Đi đến phố quán bar, cảm ơn."

Phố quán bar ở thành phố *@ Vào buổi tối nơi này đèn đuốc sáng trưng, lòng lấy muôn hồng nghìn tía.

Hai bên đường, một nhà nối với một nhà, đều là nơi mang các loại phong cách sống về đêm. Bởi vì trời đổ mưa, cho nên trên đường cũng không có nhiều người đi lại. Thỉnh thoảng mới có tốp năm tốp ba toàn thanh niên đi ra, đi vào.

Các nhân viên an ninh đứng trò chuyện ở cửa, còn có các người bán hàng rong, tay cầm chiếc ô lớn đang bán các xâu thịt dê nướng, có người say đến lung lay lao đảo, có người say đến gào khóc thảm thiết, có người lao tới ôm hàng cây bên đường nôn mửa, có người hôn nôi nhau ở dưới ánh đèn nê ông chiếu rọi xuống.

Lộ Vân Phàm đứng ở trong mưa, có chút mờ mịt nhìn ngã tư đường phố đầy xa lạ này. Đột nhiên anh liền hạ quyết tâm, điên☆đ●ànle☆q●uýđ●ôn đẩy cửa quán rượu thứ nhất phía bên tay phải.

Anh dạo qua một vòng nơi đại sảnh quán bar đầy huyền ảo, không nhìn thấy bóng dáng An Hồng, lập tức liền đi ra, đi vào nhà thứ hai theo sát bên cạnh.

Mưa rơi lớn dần, hạt mưa đổ xuống rào rào. Quần áo của Lộ Vân Phàm đã ướt đầm, chân trái lại càng đau hơn làm cho anh phải cắn chặt răng. Tay phải của anh gắt gao chống vào cây nạng, tìm tòi An Hồng trong quán bar hết nhà này lại đến nhà khác. Anh tìm tìm kiếm kiếm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Rất nhiều người đều nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc. Một người đàn ông trẻ tuổi cả người ướt đầm nước mưa, tóc cũng đã dán chặt ở trên mặt, biểu cảm thống khổ, dáng người cao lớn, lại chống cái nạng, khắp khiêng đi qua bên cạnh bọn họ, một đôi mắt sắc bén đánh giá chung quanh, điênn℃đđàn℃lê℃qđứy℃đđôn tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Lộ Vân Phàm không biết mình đã đi tìm mấy quán rượu rồi, có quán nhiều người, có chỉ có ít người. Anh biết An Hồng sẽ không ngồi ở ghế lô, cho nên anh chính là nghiêm túc tìm tòi ở mỗi gian đại sảnh. Ở giữa những gương mặt xa lạ và điên cuồng kia anh tìm kiếm ánh mắt đặc biệt nhất kia.

Đùi anh càng ngày càng đau, nhưng Lộ Vân Phàm vẫn cắn răng kiên trì, kỳ thực đến tột cùng anh không biết là vì sao mình lại làm như vậy. An Hồng trải qua sống về đêm xong, cô sẽ về nhà, ngày hôm sau là anh nhất định có thể nhìn thấy cô. Thế nhưng mà anh chính là nghĩ muốn đi tìm kiếm cô. *dyan(lee^qu.donnn) Nghĩ đến những lời mà lúc buổi chiều Trần Hằng đã nói với anh, Lộ Vân Phàm chỉ muốn lập tức tìm được ngay An Hồng. Còn về phần sau khi tìm được sẽ phải nói cái gì đó đối với cô, anh thật sự còn chưa xác định được.

An Hồng đang ở một quán bar có tên gọi là "Lữ khách". Cô đang trò chuyện cùng với một vị khách người nước ngoài. Người nước ngoài này nói mình là người Mỹ, tên là Tom, ba mươi tư tuổi, nhậm chức quản lý cấp cao của một xí nghiệp nước ngoài ở thành phố T này. Anh ta nói tiếng Trung chưa đúng tiêu chuẩn lắm. An Hồng nói chuyện bằng tiếng Trung với anh ta, rồi sau đó chuyển sang nói chuyện tán dóc bằng lẫn cả tiếng Trung và tiếng Anh.

Tom có bộ dạng phong nhã, tóc vàng mắt xanh rất có khả năng tán gẫu, miệng đặc biệt ngọt. Anh ta không ngừng khen ngợi An Hồng, nói cô phi thường xinh đẹp, phi thường đặc biệt đặc biệt gọi cảm. Quả thực đúng là đại biểu cho nữ tính Đông Phương, có thể nói còn vượt quá cả Củng Lợi, Chương Tử Di. An Hồng đương nhiên biết anh ta đang nói hươu nói vượn, nhưng cô vẫn cứ cười nói cảm ơn. Đây đã là ngày thứ ba An Hồng ngâm

mình ở trong quán đêm, không phải nói là cô muốn tìm cảm giác tồn tại cho mình, cũng không phải cô muốn mượn rượu tiêu sầu, An Hồng chỉ là muốn tìm một chỗ để nói chuyện phiếm cùng với người khác. Cô muốn được nghe những người đàn ông khác tán dương đối với bản thân cô một chút, làm cho lòng tự tin của chính mình được nâng cao lên thêm một chút.

Tán gẫu một lúc, chỉ trong chốc lát sau, Tom bắt đầu có hành vi thiếu đứng đắn rồi, Đầu tiên là một đôi tay vuốt ve bên dưới mái tóc của An Hồng, tiếp theo vuốt lên hướng trên eo rồi ôm lấy cô.

An Hồng cũng không có trốn tránh, ở quán bar ui đùa, việc tiếp xúc như vậy đúng là rất bình thường. Cô đã có chút ngà ngà say, hơi híp mắt lại nhìn con người mắt màu lam của Tom, cảm thấy người nước ngoài này còn rất có ý tứ.

Tom đưa đôi môi của mình tiến đến bên tai An Hồng, nhẹ nhàng nói: "Wanna have some fun anywhere else?" (Em có muốn có một số niềm vui ở bất cứ nơi nào khác hay không?)

An Hồng cười lên ha ha, lắc đầu nói: "No, thanks." (Không, xin cảm ơn!)

Tom có chút thất vọng, tiếp tục nỗ lực cùng An Hồng điều đình, ngón tay đánh vòng từng phát từng phát ở trên eo của cô. An Hồng xoay vặn thân mình, cô buông chai bia đứng lên, nói: "It's late. I've got to go." (Trễ rồi. Tôi phải đi về!)

Tom giữ chặt tay cô, dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn cô nói: "Ould you give me your phone number?" (Em có thể cho tôi số điện thoại của em được không?)

An Hồng lắc đầu cười: "Sorry." (Xin lỗi)

Tom còn muốn nói điều gì nữa, nhưng có một bàn tay đột nhiên xiên ngang tới, vươn ra chế trụ nơi cổ tay của Tom, hơi hơi dùng sức. Tom bị ép phải buông lỏng tay của An Hồng ra.

"Hey! What are you doing?" (Này! Anh đang làm cái gì vậy?) Tom kêu lên, nhìn người đàn ông có bộ mặt lạnh lùng, toàn thân ướt đẫm đang đứng ở trước mặt mình.

"Get lost! Leave her alone." (Cút xéo ngay! Để cho cô ấy yên.) Lộ Vân Phàm trừng mắt nhìn người đàn ông này, tay trái anh dùng sức vùng ra một cái. Tay của Tom đã bị anh vùng ra, tiếp sau đó anh lập tức kéo An Hồng đến bên người mình, thuận thế ôm lấy hông của cô.

An Hồng quay đầu lại nhìn đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Lộ Vân Phàm từ trên trời giáng xuống, đến nửa ngày cũng chưa ngấm miệng lại. Sau khi phản ứng kịp, cô đột nhiên hung hăng đẩy anh ra.

Dưới chân Lộ Vân Phàm bất ổn, bước chân lão đảo một cái, phải nhờ chống chiếc nạng ở trên đất thì thân hình anh mới đứng vững lại được.

Anh ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, nhưng cô chỉ lạnh lùng nhìn anh, nói: "Anh tới đây làm gì chứ?"

"Anh tới tìm em!"

Bộ dáng của Lộ Vân Phàm nhìn tương đối chật vật. Chiếc áo sơ mi ướt đẫm dán sát ở trên người, đầu tóc rối bời. Thậm chí trên tay anh còn chống cây nạng. An Hồng khẽ nhún mày, đảo mắt nhìn qua toàn thân anh từ đầu đến chân một cái, rồi cười lạnh một tiếng nói: "Tìm được rồi, hiện giờ anh đã có thể đi được rồi."

"An An, anh..."

"Không nên gọi tôi là An An!" An Hồng nhìn chăm chú vào anh, "Tôi và anh, hai chúng ta đã không còn có liên quan gì đến nhau nữa rồi! Tôi không muốn lại phải nhìn thấy anh nữa! Anh đi đi."

Nói xong, cô lại ngồi xuống, giờ tay gọi nhân viên phục vụ lấy ra một bình rượu Hắc phượng.

Tom ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, hỏi: "What happened, Ann? Who is he?" (Đã có chuyện gì xảy ra vậy, Ann? Anh ta là ai?)

"I don't know him." (Tôi không biết anh ta). An Hồng cầm lấy bình rượu, ngay cả dùng cái ly cũng không dùng, trực tiếp kê bình rượu lên miệng mình liền uống luôn.

Lộ Vân Phàm một phát đoạt lấy bình rượu trong tay cô, rống lớn: "Em đã điên rồi?"

An Hồng vươn hai tay đến đoạt lại bình rượu trong tay anh, dùng một sức lực lớn đến kinh người, một bên vừa đoạt lại, một bên kêu lên: "Anh mới là người điên đó! Trả lại cho tôi!"

Chương 87-3: Lần này là cái gì vậy? Khổ nhục kế sao?

Editor: Mẹ Bầu

Chỉ dùng một bàn tay, Lộ Vân Phàm không ngăn được An Hồng, anh dứt khoát vứt luôn cây nạng đi, một bên tay giơ cao chai rượu, một bên tay ngăn trở An Hồng: "An An! Em nhìn lại dáng vẻ của mình xem! Em có biết em đang làm cái gì hay không?"

An Hồng đột nhiên dừng lại động tác. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lộ Vân Phàm, ánh mắt sững sờ.

Lộ Vân Phàm thờ phỉ phò nhìn lại cô. Cô hóa trang đi đến quán đêm, trên tóc dính đầy hơi thở của thuốc lá rượu chè, quần áo mặc trên người gọi cảm đến đời mạng. Từ trên nhìn xuống, có thể tình tường nhìn thấy khe rãnh trước ngực của cô. Đột nhiên Lộ Vân Phàm liền cảm thấy tức giận, *dyan(lee^qu.donn), không khỏi lại nhắc lại câu nói một lần nữa: "Em có biết em đang làm cái gì hay không? An An!"

"Bốp!" Một cái bạt tai.

Thân hình Lộ Vân Phàm hơi lay động một chút.

Ánh mắt của An Hồng lạnh như băng. Cô vươn tay trái ra cướp lại bình rượu từ trong tay người đàn ông vẫn còn đang ngu ngơ, dùng ngón tay phải chỉ ra cửa chính của quán bar nói: "Cút."

Người chung quanh bỗng chốc an tĩnh lại, mọi hưng trí bùng bùng đều tập trung lực chú ý đến trên người bọn họ. Trong quán bar thật sự là một nơi để người ta trình diễn hí kịch rất tốt. Mỗi ngày đều có người diễn trò ở đây, khóc khóc cười cười, cùng mọi người đi tìm niềm vui.

Lộ Vân Phàm đứng thẳng người, một lần nữa đối mặt với An Hồng. Anh không rảnh để ý đến mọi người ở chung quanh, chính là nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, nói gần từng tiếng: die↗n, d↗an, k↗e, qu↗y, d↗on "An An, anh có lời muốn nói với em"

"Cút." An Hồng vẫn duy trì tư thế lúc trước, lại một lần nữa, cô từ trong kẽ răng phun ra một từ này.

"An An..."

"Lộ Vân Phàm, anh hãy cẩn thận mà nghe tôi nói đây. Tôi không thiếu nợ anh, hai chúng ta đều rõ ràng. Anh làm như thế này dự tính là có ý gì? Tôi đây cũng không muốn so đo với anh! Tôi không thích nghe anh nói cái gì hết! Tôi chỉ cầu anh không cần cứ hiện ra ở bên người tôi, tôi không muốn anh lại làm phiền đến tôi! Tôi không trách anh, tôi chúc anh hạnh phúc! Tôi chúc anh sớm có ngày kết hôn, sớm sinh quý tử. Nhưng mà tôi cũng vậy, cũng muốn sống cuộc sống của mình! Tôi cũng phải tìm một người đàn ông khác để kết hôn chứ! Chỉ vì tôi đã không đàm phán được với anh để anh trở thành một người bạn trai, Diễ↗nd↗anLê↗eQu↗yĐ↗ôn cho nên hiện tại tôi nghĩ muốn lại tìm được một người bạn trai khác, không được sao? Tôi không còn trẻ tuổi nữa rồi!" An Hồng nói xong liền chỉ về hướng Tom đang đứng ở bên cạnh. Anh ta trợn mắt há hốc mồm nghe được câu nói mà cảm thấy như bị lọt vào trong sương mù,

"Tôi đi tìm người uống rượu thì có liên quan gì đến anh? Người ta đang êm đẹp, có chỗ nào trêu chọc đến anh, hả? Anh hỏi tôi đang làm gì đó? Anh quản được tôi hay sao? Có phải là anh cảm thấy không quen nhìn tôi sống tốt, đúng hay không? Không quen nhìn thấy trôi qua cuộc sống thoải mái tự tại tiêu sái vui vẻ? Làm sao anh lại cứ như âm hồn bất tán như vậy chứ? Cho đến tốt cùng là anh nghĩ muốn làm cái gì đây? Lúc trước, người đột nhiên xuất hiện chính là anh, nói muốn tôi trở về đến bên cạnh anh cũng chính là anh, người nói muốn tôi hãy từ chức đi chính là người, nói muốn kết hôn chó má gì đó cũng chính là anh! dinendian.loqid]on Còn đứng trước mặt mọi người mà ôm một người con gái trẻ khác cũng chính là anh, muốn làm rõ hiện người ta cũng là anh! Được rồi! Tôi thật sự không trách anh! Tôi van cầu anh đó, anh hãy đi đi! Anh hại tôi đến như vậy, thật sự không có ý nghĩa gì nữa rồi! Cũng đã nhiều năm như vậy, anh, con người này, làm sao anh vẫn không chịu biết điều như vậy chứ? Tôi cầu xin anh hãy giơ cao đánh khẽ mà bỏ qua cho tôi đi! Lộ Vân Phàm, hiện giờ tôi cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa!"

Lộ Vân Phàm trợn tròn mắt cau mày. Nghe xong cả đoạn văn mà An Hồng đã âm ào gào lên, sắc mặt anh càng ngày càng nặng nề.

Ngực An Hồng phập phồng, cô lấy chai rượu mạnh lại mở ra uống một ngụm rượu, "Cộp" một cái, đặt mạnh bình rượu ở trên bàn, đột nhiên kéo tay của Tom đi về hướng cửa quán bar, nói: "Let's go." (Đi nào)

"Where to go?" (Đi đâu vậy?) Tom cả kinh hô to.

"Just follow me." (Cứ theo tôi!)

Hai người sắp đi đến cửa quán bar, di↗nđ↗anĐ↗eQu↗yĐ↗on Lộ Vân Phàm đi nhanh đuổi theo. Dáng đi của anh đáng đi rất không ổn định, đi tư thế có vẻ đặc biệt chật vật.

Anh từ phía sau kéo cánh tay An Hồng lại, miệng kêu lên: "An An! Hãy Đứng lại!"

An Hồng không hé răng, nghĩ muốn rút tay ra, nhưng tay Lộ Vân Phàm tựa như cái kim sắt vậy, kèm chặt cánh tay cô lại.

"Buông tôi ra!" Thân mình cô ngửa ra sau, sống chết cố giãy dụa.

Tom nóng nảy, một tay bắt lấy cánh tay của Lộ Vân Phàm đang nắm chặt lấy tay An Hồng, một tay đẩy vào ngực Lộ Vân Phàm một cái. Tom dùng thứ tiếng trung không chuẩn quát to: "Mày! Fuck (Mẹ kiếp). Buông cô ấy ra!"

Sức lực của người đàn ông phương tây không thể coi thường. Xung lực to lớn làm cho Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền buông lỏng tay, bởi vì quán tính mà thân mình bị ngã về phía sau.

Người ở chung quanh phát ra một trận kinh hô.

Người bị ngã phía sau, trong nháy mắt, Lộ Vân Phàm liền nhắm hai mắt lại. Thật sự là không sai, trong vòng một ngày lại có lần thứ hai.

Không nghĩ tới chính là, lại có người đỡ anh ở phía sau.

Lộ Vân Phàm ổn định lại thân mình vững vàng xong xuôi, cúi người đỡ lấy đầu gối chân trái, quay đầu nhìn lại. Đó là một người đàn ông trung niên cường tráng. Ông ta nhặt chiếc nạng Lộ Vân Phàm vút trên mặt đất lên đưa cho anh: "Chàng trai trẻ tuổi, chân cậu không được tốt, phải cẩn thận một chút."

Mặt Lộ Vân Phàm có chút nóng lên, bộ dạng anh lão đạo lung lay đứng không vững, đã hoàn toàn dừng ở trong mắt các khách hàng trong quán bar, làm cho anh thấy mình vô cùng thất bại cùng chật vật. Anh nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

"Không khách khí! Hắc hắc. Tom à." Người đàn ông trung niên vỗ vỗ lên bờ vai của Tom, cười nói, "Hãy để cho bọn họ nói chuyện với nhau đi! Tôi mời anh cùng đi uống rượu."

Dư quang khỏe mắt của Tom không khỏi ngấm ngấm hướng về trên đầu Lộ Vân Phàm. Vừa rồi anh ta chính là hơi chút dùng thêm chút sức lực để đẩy Lộ Vân Phàm ra. Anh ta liền hoàn toàn đứng không yên, trong lòng cảm thấy có chút áy náy, quay đầu lại nhìn nhìn về mặt không chút biểu cảm của An Hồng, đi đến bên người Lộ Vân Phàm, nói: "Sorry, are you ok?" (Xin lỗi, anh ổn chứ?)

"I'm fine." (Tôi không sao.) Lộ Vân Phàm đứng thẳng người lên, tay phải nắm giữ vào chiếc nạng. Có sự chống đỡ, anh cảm giác thật sự tốt lên rất nhiều. Anh nhìn nhìn lại Tom, người đàn ông kia hướng anh bữu môi cười cười, sau đó theo người đàn ông trung niên nhân đi về hướng quầy bar.

Người xem náo nhiệt bốn phía cũng dần dần tản đi. Chỗ trống trên đất ở gần cửa quán bar chỉ còn lại có An Hồng và Lộ Vân Phàm mặt đối mặt đứng đó.

An Hồng quay đầu đi, cười nhạt một tiếng, nói: "Lần này vậy là cái gì vậy? Khó nhọc kể sao?"

Lộ Vân Phàm chỉ nhàn nhạt nói: "Theo anh ra ngoài, anh có lời muốn nói với em."

"Thực xin lỗi, tôi rất mệt mỏi. Tôi đang có khả năng phát sinh một tình cảm tốt đẹp với người ngoại quốc. Vừa mới rồi anh đã đến quấy rầy tôi, cho nên hiện tại tâm tình của tôi thật không tốt, tôi phải về nhà ngủ đây."

Nói xong cô liền xoay người đi ra cửa chính của quán bar.

Lộ Vân Phàm đi theo cô đi ra ngoài.

Trời vẫn đang đổ mưa như trước. An Hồng đã quên mất phải đi lấy cái ô của chính mình. Cô bước đi rầm rầm ở trong mưa, có thể nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng của chiếc nạng chống xuống trên mặt đất lộc cộc.

Lửa giận trong lòng An Hồng từ từ "bốc" lên, bỗng chốc liền bùng cháy đến vô biên vô hạn. Cô đột nhiên dừng lại bước chân, quay người lại chỉ vào Lộ Vân Phàm lớn tiếng kêu to: "Lộ Vân Phàm! Anh đừng có đi theo tôi nữa! Mẹ kiếp! Anh hãy cút đi cho tôi! Cút đi! Cút càng xa càng tốt! Cả đời này tôi cũng không còn muốn gặp lại anh nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: An An, chân anh đau lắm!

Editor: Mẹ Bầu

Mưa rơi đầy trời, mưa rơi đến xối xả, không trung phẳng phất chỉ còn có sự yên lặng.

Toàn bộ thế giới lúc này chỉ còn lại hai người, mặt đối mặt đứng cách xa nhau mấy thước.

Mái tóc dài của An Hồng đã bị mưa gội ướt đẫm. Những sợi tóc dài mảnh bết lại thành từng vệt từng vệt, dán sát ở trên gương mặt của cô. Ánh mắt cô lộ ra mê mang, còn có chút tuyệt vọng.

Cô chỉ vào Lộ Vân Phàm hồ to: "Vì sao anh vẫn còn muốn xuất hiện ở nơi này? Vì sao? Lộ Vân Phàm! Tôi không có sức lực để chơi đùa với anh nữa! Cái trò chơi này, mẹ kiếp, một chút cũng không có gì hay mà chơi đùa! Tôi van cầu anh, hãy bỏ qua cho tôi đi! Rốt cuộc tôi phải làm như thế nào thì anh mới có thể buông tha cho tôi đây? Rốt cuộc tôi phải làm như thế nào đây! Anh nói với tôi đi! Nói với tôi đi..."

Cô bỏ cái túi xách trong tay xuống, chậm rãi thu mình ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy bả vai, co rút thành một cục ở trong mưa.

Lộ Vân Phàm trầm mặc nhìn cô, @MeBau*@ chậm rãi đi tới gần An Hồng.

Đứng ở trước mặt An Hồng, Lộ Vân Phàm hơi hơi xoay người, bàn tay phủ lên trên đầu cô.

Thân mình An Hồng run lên, đột nhiên giật bắn người lên giống như bị điện giật vậy. Cô xoay người muốn bỏ chạy, nhưng Lộ Vân Phàm đã kéo cánh tay cô lại, lôi cô vào trong lòng mình.

"An An!" Anh vút bỏ chiếc nạng xuống, hai tay gắt gao ôm lấy cô, dùng đủ mười phần khí lực. Bàn tay anh nặng nề vuốt ve nơi sống lưng của cô. Anh ấn đầu của cô ở trên vai mình, cảm nhận được thân thể cô run rẩy kịch liệt.

An Hồng nhắm mắt lại. Trong đầu đột nhiên liên hồi hỗn loạn. Vòm ngực của anh thật ấm áp, rất quen thuộc, nhưng lại lộ ra chút ẩm ướt lạnh lẽo. Cô cũng không ôm anh ngược trở lại. Diendaaneequydonn Hai bàn tay của cô chính là nắm chặt lại, cúi đầu ở bên người anh, tùy ý để cho Lộ Vân Phàm một lần lại một lần gọi tên của cô ở bên tai.

"An An... An An... An An..."

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

An Hồng đột nhiên mở to mắt, bỗng chốc liên tỉnh táo lại. Cô nghĩ lúc này là lúc nào, đây là đang ở nơi nào, nhớ đến người đang ở trước mặt mình đến tận cùng là ai! Cảm giác tuyệt vọng thoáng chốc liền bao phủ lên trái tim của cô. An Hồng bắt đầu thét chói tai, bắt đầu giãy dụa, bắt đầu giãy giụa như phát điên lên rồi, cô gắng muốn thoát ra khỏi anh.

Trong trí nhớ của cô cũng đã từng có một ngày mưa như vậy. Ngày ấy, anh nói: An An, cho dù cậu có chạy đến đâu thì tôi đều có thể đuổi theo cậu được.

Đó cũng là vào buổi tối, An Hồng đeo trên lưng chiếc túi chéo chạy như điên trên đường. Nước mưa tạt vào người cô, Diễ~đàn~le~quy~đoàn nhưng cô lại không chút để ý, trong lòng chỉ có một loại xúc động khó hiểu.

Phía sau cô là tiếng bước chân chạy chưa bao giờ ngừng lại, tiết tấu rõ ràng, lực lượng đủ mười phần. Đó là tiếng bước chân đặc hữu của một thiếu niên mười bảy tuổi. Cậu ta vẫn luôn luôn duy trì cự ly đối với cô, không đuổi theo cô, cũng không mở miệng gọi cô, chính là ở trong trận mưa to đó, đã chạy trong mưa cùng cô qua mấy cái ngã tư.

Khoảng thời gian vui vẻ điên cuồng của tuổi trẻ ấy, rốt cuộc không trở về được nữa rồi!

Bọn họ đã từng đều có ánh mắt trong suốt chân thật, ngồi ở trong phòng học, quay đầu nhìn lại, chung qui có thể nhìn thấy được gương mặt của một cậu trai trẻ đang cười hì hì.

Người ấy ở trên xe bus dùng lực mạnh mẽ vẩy vẩy tay hướng về phía cô; người ấy mở rộng hai tay song chưởng cười ở trên xe đạp, mái tóc đen đón gió tung bay, tiếng cười lớn vang xa; dĩ~n~đàn~đ~quy~đ~n người ấy từ phía sau đường như ảo thuật đã biến ra một chuỗi kẹo hồ lô dâu tây; người ấy đã nắm tay cô chạy như điên ở trước mặt bọn con đồ; người ấy khi cô ở trong thời kì không bình thường đã đưa bờ vai để cho cô dựa vào; người ấy

ở bên cạnh bể phun nước đã ôm cô mà xoay quanh đến điên cuồng, người ấy và cô đã ôm hôn nhau ở dưới ánh trăng, trong làn nước biển...

Bọn họ từng có khoảng thời gian thiếu niên vui vẻ như vậy. Sau này, lại đã trải qua sự tổn thương thâm thiết, làm cho bọn họ khi quay đầu lại, rốt cuộc không tìm thấy bóng dáng lẫn nhau. Thanh xuân chính là một giai đoạn giống như một chuyến xe lửa, một đường đi phía trước, vĩnh viễn không bao giờ có vé trở về.

An Hồng kêu đến cả giọng ở trong mưa khàn. Cô hung hăng đâm đầu người đàn ông ở trước mặt, đánh anh, cắn anh, cào cấu anh, đá anh, nước mắt hòa với nước mưa tràn ngập trên gương mặt của cô. Mấy ngày qua cô luôn phải nhẫn nhịn, rốt cục tại giờ phút này đã bùng nổ. An Hồng chỉ hy vọng có thể từ bên người anh né ra. Khi tránh né ra được rồi, dùng hết khí lực toàn thân, tránh thoát đi rất xa!

Nhưng Lộ Vân Phàm vẫn không chịu buông tay, cứ mặc kệ để cho cô đánh. Cho dù cô có đánh anh đau đớn bao nhiêu, anh vẫn cứ chỉ ôm lấy cô thật chặt chẽ, tựa như là ôm lấy sự hi vọng cuối cùng.

Anh chỉ biết là, không thể để cho cô rời khỏi mình, tuyệt đối không thể để cho cô rời khỏi nữa! Nếu cô rời đi, bọn họ lại thật sự sẽ không còn có cái gì nữa.

An Hồng tránh né không thoát được, đột nhiên liền nổi lên sự tàn nhẫn. Cô một cước dẫm lên trên chân trái của Lộ Vân Phàm, đầu gối còn húc lại một cái vào trên đầu gối trái của anh.

Chỗ mắt cá chân của Lộ Vân Phàm vẫn còn đang quấn băng gạc, lúc này bị giẫm một cái, cơn đau nhức kịch liệt tức khắc truyền đến. Anh rút cuộc không kiên trì nổi nữa, chân trái mềm nhũn, thân mình liền ngã nhào về hướng trên đất.

Nhưng bàn tay của Lộ Vân Phàm vẫn gắt gao nắm lấy cánh tay An Hồng. Hai người bỗng chốc liền dây dưa với nhau, cùng nhau ngã xuống trên mặt đất lầy lội nước mưa.

Đầu gối chân trái của Lộ Vân Phàm bị gập lại, đau đến mức trong đầu anh trống rỗng. Anh thét lớn một tiếng, rốt cục buông lỏng cái tay đang nắm giữ lấy tay của An Hồng ra, hai bàn tay dè dặt đặt lên trên đầu gối chân trái.

Anh nâng nghiêng cuộn tròn thân mình lại, sùnn nằm ở trên mặt đất. Bên dưới thân anh là nước mưa không sạch sẽ, sắc mặt của anh trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, mày rậm nhíu lại thật chặt, cắn răng kiên trì không chịu la lên.

Thân mình An Hồng cũng nằm nghiêng, mặt đối mặt cùng Lộ Vân Phàm nằm ở trên mặt đất, không chút quan tâm mặt đất có bao nhiêu bẩn thỉu. Nước mưa vẫn tạt vào ở trên người bọn họ như trước. An Hồng nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của người đàn ông ở trước mặt mình, nghe thấy tiếng hít thở kịch liệt của bản thân, đột nhiên liền nở nụ cười. Cô cười đến mức cả vai run lên không ngừng.

Cô cười càng lúc càng lớn tiếng, tiếng cười vang lên trong mưa đêm nghe có vẻ phá lệ thê lương. Cô cứ cười, cười mãi, đến khi nước mắt liền theo gương mặt chậm rãi rơi xuống.

Trải qua được một lúc, Lộ Vân Phàm mới dần dần khỏe lại, trán của anh vã ra một tầng mồ hôi lạnh, lẫn lộn ở cùng một chỗ với nước mưa. Anh mở to mắt nhìn thấy An Hồng ở trước mặt đã ngưng cười, trong lòng cố gắng hít sâu một hơi, cố nén sự đau đớn của chân trái, chậm rãi ngồi dậy.

"An An..." Anh gọi cô, tay trái chống đỡ trên mặt đất, tay phải phủ lên cánh tay của cô.

An Hồng không hề động dậy, vẫn nằm yên không nhúc nhích. Ánh mắt của cô nhìn thẳng tắp về phía trước, trên khóe miệng còn treo móm một ý cười quỷ dị. Cô nằm ở trong mưa trên mặt đất, tư thế lười nhác, thư thái giống như đang ngủ ở trên chiếc giường vậy.

"An An, đừng nằm nữa, mau đứng lên, trên đất bẩn lắm." Lộ Vân Phàm lời kéo cánh tay của cô, nhưng An Hồng vẫn không hề nhúc nhích.

Lộ Vân Phàm thử định đứng lên, anh bày xong vị trí cho chân giả bên đùi phải, hai tay dùng sức chống đỡ. Chân trái vừa mới dùng thêm chút sức, liền co rút một trận đau đớn, làm cho anh lại một lần nữa bị ngã ngồi trên đất.

Anh nhìn ra cây nạng ở cách đó không xa, vờn vờn cánh tay ra, nhưng phát hiện ra mình không thể với tới được, đành phải nói với An Hồng: "An An, nhặt cái nạng giúp anh một chút, đỡ anh dậy một phen."

An Hồng vẫn không hề động dậy như trước, nằm yên không nhúc nhích.

"An An, An An! Em đừng làm rộn, mau đứng lên, anh... Chân anh đau lắm." Lộ Vân Phàm hít một hơi, lại kéo cánh tay An Hồng một lần nữa.

Rốt cuộc An Hồng đã có một chút động tĩnh. Cô chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào Lộ Vân Phàm, mặt không chút biểu cảm.

"An An..."

An Hồng từ trên mặt đất bò lên, đi vài bước nhặt cái nạng của Lộ Vân Phàm lên, đi trở lại đưa cho anh, lại ngồi xổm xuống, đưa tay ôm lấy dưới nách anh, dùng sức diu anh đứng dậy.

Dù sao Lộ Vân Phàm cũng là đàn ông, dáng người cao, trọng lượng cũng không nhẹ. An Hồng kéo ôm anh, cảm thấy phải cực kỳ cố hết sức.

Thật vất vả mới đỡ được cho Lộ Vân Phàm đứng dậy, chờ anh chống nạng đứng vững vàng, An Hồng liền buông lỏng tay ra.

Lộ Vân Phàm thử bước chân một cái. Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy An Hồng đã xoay người tránh ra.

Trên thân thể hai người đều là dấu vết của nước bùn. An Hồng tóc tai bù xù, nhìn chật vật vô cùng. Cô nhặt túi xách trên đất lên, chậm rãi bước đi về phía một đầu phố khác.

Không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88-2: An An, chân anh đau lắm! 2

Editor: Mẹ Bầu

Chân của Lộ Vân Phàm rất đau, cho dù không thể sánh bằng với nỗi đau kịch liệt ở trong lòng. Nhìn thấy An Hồng đang đưa tay động thân mình càng đi càng xa, anh đột nhiên chống cái nạng liền đuổi theo.

Chân trái dẫm trên đất, mỗi một bước đi cũng đau nhức giống như bị dao cắt vậy. Nhưng mà bước chân của Lộ Vân Phàm lại hết sức kiên định, anh rớt cục đuổi theo chiếm hữu cô, lại một lần nữa, từ phía sau giữ lại cánh tay của cô.

Thân hình của An Hồng liền dừng lại. Cô đã không có khí lực để từ chối nữa, chính cô cũng nghĩ mãi mà không rõ, thế này là như thế nào.

Vừa rồi bọn họ, giống như hai con thú vật ở trong mưa đánh lẫn nhau vậy. Cô cho rằng mình đã hạ quyết tâm đá anh một cước kia, có thể giết chết tất cả hi vọng của anh, không nghĩ tới, @MeBau*@ Lộ Vân Phàm vẫn giống như là nhiều năm trước vậy, mặc kệ cô nói với anh cái gì, làm cái gì, anh cũng vẫn như trước, cứ thế theo đuổi ở sau lưng cô.

Chính là, hết thấy đều đã thay đổi rồi, không phải sao? Anh đã không còn là anh trong quá khứ. Mà cô cũng không phải là cô quá khứ nữa, tháo bỏ sự ngây ngô ra, thứ bọn họ lưu lại cho nhau, cũng chỉ còn lại có một lần lại một lần sự thương hại.

Cần gì phải lại vạch trần vết sẹo, mà thật vất vả lắm mới khỏi hấn kia, thêm một lần nữa đây?

An Hồng không rõ, rốt cuộc là Lộ Vân Phàm muốn làm cái gì, muốn nói với cô cái gì, rốt cuộc anh đã nghĩ muốn được cái gì?

Cô quay đầu lại nhìn anh, die»n, dƣan, ke, qu»y. dƣon trên mặt của anh đều dính nước bùn, gương mặt anh ở trong màn đêm có vẻ phá lệ tái nhợt, trong ánh mắt tràn ngập sự đau đớn, còn có cất giấu một ít gì đó càng sâu.

Bọn họ cứ nhìn đối phương như vậy, bất động, cũng không nói chuyện.

Thật lâu sau về sau, Lộ Vân Phàm mới mở miệng nói trước: "Anh đã gặp Trần Hàng rồi."

Thân mình An Hồng run lên, cô tròn tròn mắt nhìn Lộ Vân Phàm, môi giật giật, cuối cùng vẫn không thể nói được ra lời.

"An An..."

"Lộ Vân Phàm, tôi nói với anh một lần cuối cùng." An Hồng đột nhiên nở nụ cười, cô nhàn nhạt nói, "Hết thấy đều đã qua rồi."

"Thật sự như vậy sao?" Lộ Vân Phàm vẫn nắm lấy cổ tay cô, dùng lực đúng mức, "Thật sự đều đã qua rồi sao?"

"Thật sự, đều đã qua rồi. Lộ Vân Phàm, chúng ta đã kết thúc rồi. Tôi không thiếu nợ gì anh nữa. Anh hãy trở về đi, đi đến Ɔ đƣan Ɔ lê Ɔ qđuy Ɔ đƣon hãy sống cuộc sống qua ngày cho tốt, hãy đối xử với cô ấy cho tốt. Hãy quên tôi đi, quên tất cả những gì của chúng ta trong quá khứ đi, có được hay không?"

"Em cũng đã quên anh rồi chứ, An An?" Trong ánh mắt của Lộ Vân Phàm hiện lên một tầng thương tổn, "Tựa như sáu năm trước như vậy, em thật sự có thể quên anh được chứ?"

An Hồng ngây ngốc nhìn anh, nói: "Có thể chứ, vì sao không thể? Lộ Vân Phàm, anh không cần phải coi chính mình đến mức quá vĩ đại như vậy đâu. Sáu năm trước tôi đã có thể quên mất anh, hiện tại cũng có thể giống như vậy."

"Em nói dối!" Lộ Vân Phàm tức giận, anh dùng lực kéo cổ tay An Hồng, lời cô đến trước mặt mình, "Em căn bản cũng chưa từng bao giờ quên anh, có đúng hay không? An An!"

"Anh bị bệnh thần kinh à? di©nđanđiđquýđđon Anh cho anh là ai vậy hả?" Sắc mặt của An Hồng lạnh xuống, cô lại bắt đầu giả vờ, "Buông

tôi ra! Lộ Vân Phàm! Tôi đã sớm quên anh rồi! Nếu như anh không lại xuất hiện lần nữa, tôi đã hoàn toàn không còn nhớ rõ anh nữa rồi!"

"Em nói vậy! Em muốn lừa anh lại còn muốn tự lừa gạt mình nữa sao? An An! Em cần bản cũng từng bao giờ quên mất anh! Có phải hay không? Có phải hay không?"

"Chuyện này bây giờ có còn quan trọng nữa không?" An Hồng dặt chính mình tay, thê lương cười, "Chúng ta đã không thể trở về được nữa! Lộ Vân Phàm! Chúng ta không thể trở về được nữa rồi! Anh có hiểu hay không hả? Đến cùng anh có hiểu hay không hả?"

Lộ Vân Phàm ngậm miệng, trong lòng mắt anh giống như là muốn bốc lửa, anh đột nhiên lôi kéo An Hồng liền bước đi thật nhanh.

Thân thể anh rõ ràng rất lợi hại, chiếc nặng nề nề gổ ở trên mặt đất, chống đỡ lấy một nửa sức nặng thân thể của anh.

An Hồng bị anh kéo đi, cô vung chiếc túi lên đánh anh, lớn tiếng kêu: "Buông tôi ra! Buông tôi ra! Tôi phải về nhà! Anh buông tôi ra!"

Lộ Vân Phàm giống như đã không còn quan tâm đến sự đau đớn trên đùi mình nữa. Anh kéo An Hồng đi thẳng đến ngã tư Quán bar phố, nơi đó có một hàng xe taxi đang dừng lại.

Lộ Vân Phàm gõ vào một cánh cửa xe, mở ra, một phát đẩy An Hồng vào chỗ ngồi phía sau, tiếp theo đó, tự mình cũng ngồi xuống. Hai người bọn họ trên thân thể đầy bùn đất lầy lội, lập tức làm dơ bẩn vỏ bọc của chiếc đệm ghế màu trắng của chỗ ngồi phía sau xe taxi. An Hồng vẫn còn đang giãy dụa, bất đắc dĩ cửa xe taxi bên kia lại vẫn đang khóa, nên cô trốn không thoát. Lộ Vân Phàm nghiêng răng cắn lấy cánh tay cô không ngừng kéo lại. Hai người không ngừng dây dưa ở ghế sau. Lái xe liền phát hoảng, quay đầu kêu: "Này này! Hai người sao lại thế này? Mới lần người ở trong bùn ra hay sao vậy? Làm cho xe của tôi bẩn thỉu thế này thì tôi còn chờ khách làm ăn thế nào nữa đây? Muốn ồn ào đi xuống xe mà náo loạn!"

Lộ Vân Phàm lấy ra năm trăm đồng đưa cho lái xe: "Không cần phải trả lại, cho xe đi đến một khách sạn hiện đại!"

Lái xe sừng sốt, cất kỹ tiền nói một tiếng "Được rồi", liền khởi động cho xe chạy đi.

Xe taxi chạy trên đường, cần gạt nước dường như không được tốt lắm, phát ra tiếng kêu "kéo kẹt kéo kẹt". Lúc này, rốt cuộc An Hồng đã yên tĩnh trở lại, cô xoay mặt ra cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài. Nước mưa chảy xuôi ở trên cửa kính xe làm cho không thể nhìn rõ được cảnh vật trên phố, chỉ còn lại những vệt sáng lóe lên không ngừng.

Lộ Vân Phàm buồn lòng tinh thần. Lúc này anh mới cảm giác được trên đùi mình đau đớn bén nhọn. Anh gần như không nói ra lời, mệt mỏi ngồi dựa vào trên lưng ghế ngồi ở sau xe. Tay trái anh ấn chặt vào đầu gối trái, cảm giác cơ bắp toàn thân đều bị căng cứng quá độ, trên trán lập tức lại thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

Anh nhìn thấy An Hồng gần như là đã quay lưng lại về phía mình. Lộ Vân Phàm nghĩ rằng, chờ cô tỉnh táo lại một chút đã, sau đó nhất định phải nghiêm túc nói chuyện với cô một chút cho thật tốt. Đúng như lời Trần Hàng đã nói thẳng thắn, việc này, vẫn luôn mắc kẹt ở trong lòng bọn họ, từ lâu lắm rồi, từ quá lâu rồi.

Xe chạy đến một khách sạn hiện đại, Lộ Vân Phàm kéo An Hồng xuống xe. An Hồng nhìn thấy bộ dáng của anh thật sự là rất chật vật, rất thống khổ, rốt cuộc, cô không còn giãy dụa nữa.

Lộ Vân Phàm và An Hồng đi vào khách sạn. Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của nhân viên bảo vệ, anh đến trước quầy lễ tân ở đại sảnh, quăng ra giấy tờ tùy thân, chứng nhận thân phận của mình và thẻ tín dụng: "Một phòng xa hoa."

Làm xong xuôi thủ tục nhập phòng, anh lại lôi An Hồng vào thang máy, cuối cùng đi đến phòng.

Vừa vào trong cửa, Lộ Vân Phàm liền nhìn vào bên trong chiếc gương soi treo ở cạnh cửa, thấy quần áo mình mặc trong gương, thật sự là chưa từng bao giờ nhếch nhác đến như vậy. Anh đóng cửa lại, kéo An Hồng lại ấn cô ngồi lên trên ghế sofa phòng khách, còn chính mình cũng buông chiếc nặng nề ngồi xuống.

"A..." Nơi đầu gối trái bị gấp khúc lại liền mang đến một trận đau dữ dội. Ở nơi này trong không gian yên tĩnh, rốt cuộc Lộ Vân Phàm không thể nén nhịn được nữa liền bật kêu lên thành tiếng. Anh cúi người ôm lấy đầu gối chân trái, bả bả vai càng không ngừng lay động.

An Hồng ở bên cạnh nhìn anh, lúc này đột nhiên cô cảm thấy có chút không ổn. Cô lưỡng lự một lúc, sau đó vươn tay, khoác lên trên lưng anh, hỏi: "Anh có muốn tôi đưa anh đi đến bệnh viện hay không?"

"Không cần đâu..." Lộ Vân Phàm cắn răng trả lời, "Lập tức sẽ tốt thôi, không có việc gì."

"Có phải lại bị gãy xương cốt rồi hay không? Vẫn nên đi bệnh viện để kiểm tra một chút đi."

"Em đau lòng sao?" Anh nghiêng đầu lại, biểu cảm trên mặt có chút bóp méo, "Vừa rồi, lúc em đập anh một cước đó, vậy mà lại lại cũng không hề do dự một chút nào hết!"

"..."

"Em trước đi tắm rửa đi đã, em tắm xong thì đến lượt anh tắm. Hôm nay phải ngủ một giấc cho khỏe đã, ngày mai anh có lời muốn nói cùng em"

"Tôi phải về nhà."

"Không được."

"Tôi phải về nhà!"

"Không được!"

"Tôi..." An Hồng trừng anh, "Tôi ngủ so pha."

Lộ Vân Phàm đau đầu, anh chỉ chỉ vào ghế sofa, trầm giọng nói: "Anh sẽ ngủ trên sofa! Em yên tâm đi, đêm nay anh không còn đủ sức lực để chạm vào em đâu!"

"Chân của anh không tốt, tôi ra ngủ ở sofa."

"Còn nói lằng nhằng cái gì nữa! Mau chóng đi tắm rửa một chút đi, cẩn thận bị cảm mạo phát sốt lên đấy!" Thân thể của anh không thoải mái, tính cách cũng nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88-3: An An, chân anh đau lắm! 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng bĩu môi, biết tối hôm nay hai người đã không thể dễ dàng nói chuyện với nhau được rồi, liền đứng dậy liền đi đến hướng phòng ngủ.

Cô nhìn bản thân ở trong gương, trông thấy mình tựa như một con khỉ vừa mới lăn qua ở trong bùn vậy. Trên mặt cô, lớp trang điểm đã bị mưa dội vào đến mức không thể nhìn ra nữa rồi. Chỉ còn sót lại chung quanh ánh mắt cô là một vòng đen bao quanh. An Hồng nghĩ rằng, quả thực phấn mắt cùng mascara loại không thấm nước này thật sự là không tệ. Bị mưa xối vào lâu như vậy mà cũng vẫn không bị rửa trôi đi.

Cô cúi khuôn mặt, lắc tay ra, cẩn thận tắm rửa gội đầu, khoác lên trên người chiếc áo tắm đi đến phòng khách, phát hiện Lộ Vân Phàm đã ngủ thiếp đi ở trên ghế sa lon rồi.

Chân trái của anh đặt ở trên ghế sofa, đùi phải và chiếc chân giả vẫn còn đang dẫm trên đất, *dyan(lee^qu.donnn) đầu gối lên trên tay vịn của ghế sofa, ngủ giấc ngủ rất sâu.

Vóc người của anh cao, ghế sofa không đủ dài, chân trái của anh bị thò ra bên ngoài đệm sofa. Cả người cực kỳ bẩn thỉu dơ dáy, làm bẩn hết lớp đệm ghế sofa màu trắng bằng da thật.

An Hồng đứng ở bên cạnh anh, nhìn gương mặt của anh đang ngủ.

Anh thật sự bị đau đến hồng rồi. Trong lúc ngủ mơ vẫn luôn nhíu mày, môi mím lại thật chặt, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

An Hồng vỗ vỗ vào cánh tay anh: "Tỉnh dậy, Lộ Vân Phàm, đi tắm rửa đã sau đó ngủ tiếp."

"Ái... đau." Lộ Vân Phàm giống như bắt được cánh tay của An, mơ mơ màng màng nói, "An An... Chân anh rất đau."

"Vậy thì đi đến bệnh viện!" An Hồng ngồi xuống ở bên cạnh anh, nhẹ nhàng nắm vào chân trái của anh.

"A..." Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền tỉnh táo lại, "Đừng cầm! Rất đau!"

An Hồng lập tức thu tay lại, diễn ㄟ đầ ㄟ l ㄟ q ㄟ đ ㄟ Lộ Vân Phàm chậm rãi ngồi dậy, lắc lắc cái đầu của mình, nhìn thấy An Hồng đã mặc áo tắm, cười cười, nói: "Em tắm rửa xong rồi sao?"

"Ừ, anh mau chóng cũng đi tắm rửa đi."

Lộ Vân Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Anh đi đến toilet rồi sẽ tháo chân giả sau, nếu tháo ra ở nơi này sợ sẽ không thể bước đi nổi."

"Tôi đỡ anh nhé?"

"Ừ!"

Toilet rất lớn, An Hồng mang theo một cái ghế vào trong toilet. Lộ Văn Phàm ngồi xuống cởi chiếc áo somi bẩn thỉu ẩm ướt ra, rút chân trái ra khỏi ống quần, sau đó tháo chiếc hân giả ra khỏi phần còn lại của đùi phải đã bị cụt ra.

Hết thấy đau tê hết sức rồi! Phần còn lại của đùi phải đã bị cụt đều bị cọ sát đến có chút sưng đỏ, mắt cá chân trái lại càng sưng đến gay gắt.

An Hồng lặng người nhìn lớp băng gạc trên mắt cá chân trái của anh, hỏi: "Chân trái của anh bị làm sao vậy?"

"Không có việc gì, ban ngày hơi bị trật khớp một chút." Anh buồn bã trả lời.

Nghỉ vừa rồi bản thân mình lại còn hung hăng đạp xuống chân trái của anh đi một cước kia, trái tim của An Hồng chợt co rút lại thoáng đau đớn một chút.

"Thực xin lỗi."

"Không có việc gì." *die»n, d=an, ke, qu»y, d«on* Lộ Văn Phàm ngẩng đầu lên, "Em cứ đi ra ngoài đi, anh có thể tự mình làm tốt được."

"Có cần tôi hỗ trợ hay không?"

"Không cần đâu. Đã có cệy nạng đây rồi, chỉ cần một mình anh cũng có thể." Lộ Văn Phàm chống tay vào cái nạng đứng lên.

Trong lòng An Hồng thật lo lắng, chẳng biết tại sao cô lại không muốn kiên trì nữa, chỉ nói một tiếng "Được rồi, chính anh phải cẩn thận một chút", sau đó thì cô đi ra khỏi toilet.

An Hồng đứng phát ngốc ra ở trước giường trong phòng ngủ. Cô đi đến tủ quần áo bên cạnh ôm đóng chặn gói đầu dự phòng ra, sau đó liền đi đến bên ghế sofa phòng khách, ném mình lên trên ghế sofa.

Rượu, mưa to, đánh lộn lẫn nhau, la hét chói tai... đã sớm khiến cho cô lâm vào tình trạng kiệt sức, @MeBau*@ An Hồng nằm ở trên ghế sofa, không đến bao lâu cô liền ngủ thiếp đi.

Một đêm không chút mộng mị.

Lúc tỉnh lại, xung quanh cô là một mảnh tối đen.

Hiệu quả che sáng của chiếc rèm cửa sổ của khách sạn thật là tốt. Cũng không biết hiện tại đã mấy giờ rồi. An Hồng giật giật thân mình, đột nhiên phát hiện, cô thế nhưng lại đang ngủ ở trên giường!

An Hồng mở đèn đầu giường, cô nhìn sang bên cạnh người mình, thấy cả trên chiếc giường rộng rãi chỉ có một mình cô. Trên thân thể cô vẫn mặc áo ngủ như trước, còn được đắp một chiếc chăn mềm mại màu trắng. Trong lòng cô cả kinh, lập tức xuống giường chạy đi về hướng phòng khách.

Trong phòng khách đen nhánh một mảnh.

An Hồng đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mà giật rèm cửa sổ ra, phát hiện sắc trời đã sáng trưng, mưa cũng ngừng lại.

An Hồng quay đầu lại, liền nhìn thấy thân thể của cao lớn của người đàn ông đang cuộn tròn mình lại nằm ở trên ghế sofa. Hệ thống điều hòa trung tâm ở trong phòng đã được mở rất đầy đủ. Bên ngoài phòng ánh mặt trời xinh đẹp đã lên cao, nhưng trong phòng lại có chút hơi lạnh. Lộ Văn Phàm bọc chân gậy gao quanh mình, chỉ để lộ ra một cái đầu, một đầu khác chặn khác, bên dưới thò ra một cái chân trái.

Trên mắt cá chân chân trái của anh, một lần nữa lại được bao quần lên một lớp băng gạc sạch sẽ. Trên bàn trà trước ghế sofa còn bày biện một chiếc bình xịt thuốc, một cuộn băng gạc, một hộp thuốc cùng một chén nước. Mấy thứ này đoán chừng là sau khi cô đã ngủ rồi, Lộ Văn Phàm đã gọi điện đến lễ tân khách sạn yêu cầu họ đi mua.

An Hồng đi qua cầm lấy hộp thuốc lên xem. "Toàn bộ" trong lòng liền nhảy dựng lên, trên tay cô rõ ràng là một hộp thuốc giảm đau.

Nhìn trên lọ thuốc, Lộ Văn Phàm vậy mà một lúc đã uống liền bốn viên.

Hiển nhiên là anh ngủ được không thoải mái, hô hấp có chút ồ ồ, miệng hơi hơi vênh lên, giữa lông mày chiu chặt lại thành một chữ "Xuyên" (川) nhọt nhọt. Mái tóc ngang trán màu đen lòa xòa phủ trên cái trán. Nhìn anh lúc này có cảm giác, lại vẫn hiện ra tính trẻ con vài phần.

An Hồng cảm giác mình thật đau lòng. Cô cúi người, bàn tay phủ lên gò má của Lộ Văn Phàm, lòng bàn tay cô chính là nóng bỏng.

Cô lấp bấp kính hải, vội vàng kêu lên: "Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm, tỉnh lại! Anh đã phát sốt rồi!"

"Ừm..." Lộ Văn Phàm thật vất vả mới mở to mắt, nhìn thấy mặt của An Hồng trước mặt mình, anh một phen liền giữ lấy cổ tay tay trái của cô.

An Hồng lập tức muốn rút tay lại, nhưng cô giấy giữa thế nào cũng không thoát ra được.

Ánh mắt của Lộ Văn Phàm nặng nề nhìn sang An Hồng, anh chậm rì rì nói: "Không làm loạn nữa chứ?"

"..."

"Có thể nói chuyện thật thoải mái được không?"

"..." An Hồng dứt khoát áp thân thể anh ngồi xuống, lạnh lùng hỏi, "Anh muốn nói gì?"

"Nói về những chuyện mà em đã từng làm ấy." Lộ Vân Phàm chậm rãi ngồi dậy, tay phải vẫn giữ chặt lấy cổ tay tay trái của cô như cũ.

"..." An Hồng xoay đầu đi, không nhìn anh.

"Trần Hàng đã nói cho anh biết tất cả rồi."

"..."

"An An, hãy nhìn anh đây!" Anh vươn tay trái ra, giữ lấy người của cô bắt buộc cô phải quay mặt lại.

"Ừ, anh đã biết." An Hồng nhún vai, "Không, có vấn đề gì, tất cả chẳng qua đều là chuyện đã qua rồi."

"Vậy sao? !" Trong ánh mắt anh tràn ngập sự thống khổ. Anh một phen kéo cổ tay tay trái của An Hồng qua, để cho nó xuất hiện trước mặt mình, "Đều qua thật rồi sao? An An! Em đã từng làm cái gì vậy? Em có biết em đã từng làm chuyện gì hay không?"

"Tôi biết!" An Hồng rút cục bỏ tay anh ra, tay phải xoa xoa nơi cổ tay tay trái của mình.

"Em thế nhưng lại tự sát? An An! Em thế nhưng lại tự sát?" Lộ Vân Phàm lại một lần nữa kéo cổ tay tay trái của cô cổ tay qua, ngón tay anh run rẩy mon tron hai vết sẹo nhọt nhọt trên cổ tay trái của An Hồng. Anh không thể tin, lắc đầu lia lịa, "Anh cũng chưa từng bao giờ nghĩ tới tự sát, vậy mà em lại có thể tự sát! Mạng của em là do anh mang đến cho em mà! Làm sao em có thể tự sát được chứ? Em đã phát điên rồi hay sao? Vậy là, đối với em mà nói, anh thật sự có vị trí quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức em nguyện ý chết đi vì anh?"

Trong lòng là anh một mảnh tuyệt vọng, hốc mắt đều đỏ lên. An Hồng cũng là bình tĩnh nhìn lại anh. Cô lại một lần nữa rút tay của chính mình về, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Đây thật sự là chuyện của nhiều năm trước đây rồi! Lộ Vân Phàm, thật sự, hết thảy đều đã qua rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Anh cao hơn anh ta rồi.

Editor: Mệ Bầu

An Hồng đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, cô đưa lưng về phía Lộ Vân Phàm, ôm cánh tay nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua phiêu động sa mỏng rèm cửa sổ chiếu vào trên thân thể cô. Cô xoa tung mái tóc dài, để tóc tùy ý buông lơi ở trên đầu vai, trên người mặc chiếc áo tắm màu trắng của khách sạn, đi chân trần đứng trên thảm trải sàn.

Lộ Vân Phàm nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Nhìn hai bắp chân dài của An Hồng lộ ra ở dưới áo tắm, anh không nhịn được liền cúi đầu nhìn lại thân thể của chính mình.

Tuy rằng anh sớm quen với bộ dáng hiện tại của bản thân, nhưng cứ mỗi một lần nhìn đến, trong lòng anh sẽ lại nhói lên đau đớn giống như trước kia, trong đó lại mang theo một chút xót xa lẫn tủi thân. Sau khi chân bị cắt, tâm tính của Lộ Vân Phàm đã điều chỉnh lại tốt rồi, @MeBau* thể nhưng mà giờ này khắc này, nhìn mình, nhìn lại An Hồng, anh vẫn cảm nhận được có một loại cảm xúc nào đó khang khác. Loại cảm xúc như thế này chỉ nảy sinh ra ở sau một lần bị thương đó. Trong hai năm nó đã ăn mòn quá tim của anh. Về sau này, sau khi anh trở lại trường học một lần nữa, học xong liền rời đi, trở về với cuộc sống bình thường, học tập, tốt nghiệp, công tác, lần lượt thành công chậm rãi mang anh ra khỏi những ký ức thống khổ.

Lộ Vân Phàm biết mình cũng không bắt đồng với người khác nhiều lắm, Tuy rằng trước kia anh rất thích thú nhiều thứ này nọ, nhưng sau này cũng không thể làm tiếp đến, chỉ là anh vẫn tự tin như trước, tiêu sái như trước. So sánh với chúng sinh ở trên đời này, anh biết mình đã lấy được nhiều lắm. Chỉ là, ngày qua ngày, nơi sâu kín đáy lòng anh luôn có một cái ý niệm rục rịch ở trong đầu. Sau khi kết giao cùng Khổng Lam chừng nửa năm, cái ý nghĩ này càng ngày càng trở nên mãnh liệt, dần dần, dần dần, cuối cùng đã khiến cho anh làm ra hành động như vậy.

Đầu Lộ Vân Phàm đột nhiên có chút choáng váng, anh giơ tay xoa cái trán. Thật nóng, anh biết mình thật sự đã bị phát sốt rồi. Anh nghĩ tới chuyện mà Trần Hàng đã nói với anh về cuộc sống vài năm qua của An Hồng, một ngày trước đây. Rốt cuộc anh đã biết... anh đã sai lắm rồi, hơn nữa còn sai đến quá đáng.

Trong trí nhớ của anh, cũng đã từng có cảnh tượng tương tự như thế này. Hôm đó cũng là vào một buổi sáng sớm, anh tỉnh lại từ trong giấc mơ ngọt ngào, phát hiện cái chân cuộn đống lại tán loạn ở bên người, không thấy bóng dáng người kia đâu.

Mới mười tám tuổi, trong lòng Lộ Vân Phàm thấy có chút sợ hãi. Anh vội vàng xoay người ngồi dậy, nhìn khắp mọi nơi, lúc ấy mới phát hiện ra cô đang yên tĩnh đứng ở trước cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Khi đó, trên người An Hồng chỉ bọc một tấm khăn tắm. Lộ Vân Phàm có thể nhìn thấy bờ vai để trần của cô. Diễm đã ăn mặc thật đẹp. Chiếc khăn tắm bao vây quanh dáng người yếu đuối của cô. Dưới ánh mặt trời, da thịt của cô hiện ra khỏe mạnh sáng bóng, cánh tay dài nhỏ buông thõng ở bên người, thỉnh thoảng lại nâng lên vén lại một chút tóc của mình, tư thế gọi cảm không nói nên lời.

Tóc của An Hồng vừa mới dài quá vai, lại vừa đen vừa sáng bóng, có chút bù rối. Cô luôn luôn đưa lưng về phía Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm suy đoán nét mặt của cô, không nhìn được liền bước xuống giường, đi đến bên người cô.

Anh từ phía sau nột chặt lấy thân thể của cô, vùi cằm vào hõm vai của cô, nhẹ nhàng nói: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." An Hồng trả lời về buồn buồn.

"Còn đau không?"

". . ."

"An An." Lộ Vân Phàm cười rộ lên, die,n;da.nlze.qu;ido/mn anh nắm thật chặt cánh tay, giọng nói thật dịu dàng: "Thực xin lỗi, ngày hôm qua đã làm em bị đau rồi!"

". . ."

"Bất quá. . ." Anh trái lại tự cười ra thành tiếng, nghĩ đến chuyện phát sinh đêm hôm trước, mặt cũng đỏ lên, "An An, thực rất thoải mái."

"Chán ghét!" Đối An Hồng mà nói, thực sự là không có tí ti thoải mái nào đáng nói. Cô gần như khó ngủ cả một đêm, lúc ngủ lúc tỉnh, rồi lại ngủ lại tỉnh. Trời còn chưa sáng, cô liền tròn tròn mắt chờ mặt trời mọc.

"Tại sao vậy, thật sự như vậy sao?" Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên, cùng cô nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Hóa ra căn phòng này của anh có thể nhìn thấy biển: "An An, từ giờ trở đi, anh đã là của em rồi, chỉ là của một mình em."

"Em mới không cần!"

"Ai! Em bội tình bạc nghĩa nhé!" Lộ Vân Phàm giờ trở xấu cần vào vành tai của cô, "Lần đầu tiên của người ta đều đã tặng cho em rồi! Em phải chịu trách nhiệm với anh."

An Hồng không nói gì, đưa tay về phía sau nghĩ muốn nhéo anh một cái. Không nghĩ tới bỗng chốc tay của cô lại đụng phải thân thể lỏng lẻo của anh. Cô sợ tới mức rút lại tay, la hoảng lên: "Lộ Vân Phàm, mới sáng tinh mơ anh đùa giỡn lưu manh cái gì vậy! Chạy nhanh đi mặc quần áo!"

Lộ Vân Phàm cười bật lên thành tiếng, anh một phen ôm lấy An Hồng, không để ý đến tiếng thét chói tai lẫn sự giãy dụa của cô, cứ thế liền ném cô trở về trên giường.

Anh cúi người xuống, nói nhỏ ở bên tai cô: "Thẹn thùng sao? Chuyện này có là cái gì, các đôi vợ chồng không phải đều làm như thế hay sao?"

"Ai là vợ chồng với anh chứ! Bệnh thần kinh! Mau mặc quần áo vào!" An Hồng bịt chặt lấy đôi mắt, xoay đầu đi không nhìn anh.

Lộ Vân Phàm cười ha ha, rút cục đứng lên, đến bên chiếc túi du lịch của mình, lôi quần áo ra mặc vào.

An Hồng từ trên giường ngồi dậy, từ giữa kẽ tay nhìn thấy Lộ Vân Phàm đã khoác lên mình chiếc áo T-shirt và mặc chiếc quần ngắn rồi, lúc này cô mới yên lòng để tay xuống.

"Này." Cô gọi anh.

"Hả?"

"Quần áo của em thì phải làm sao bây giờ đây? Đều trong toilet cả rồi, lại còn bị làm ướt. . ."

Lộ Vân Phàm cười, nói: "Để anh đi lấy giúp em."

Lộ Vân Phàm thật sự đi đến trong phòng An Hồng, đón nhận ánh mắt bốn cột của Tiêu Lâm giúp cô mang lại quần lót, áo ngực cùng áo đầm sạch sẽ. Hai người mặc xong thì đi xuống lầu ăn điểm tâm, phát hiện ra những người khác đều đang lên lút đánh giá hai người bọn họ, trên mặt mang biểu tình nghi ngờ.

An Hồng xấu hổ tới cực điểm. Cô cúi đầu nâng húp mạnh cháo trắng, gương mặt đỏ au giống như gan heo vậy.

Tâm tình của Lộ Vân Phàm cũng rất tốt. Anh ngồi ở bên người An Hồng, gấp rau ngâm, xúc ruốc bông vào trong chén của cô, nhắc nhở cô ăn cẩn thận kẻo bị nóng.

Tiêu Lâm một bên gặm bánh bao thịt, một bên mở trừng hai mắt thật to nhìn vào An Hồng, không nhịn được nữa hỏi: "An Hồng, trên cổ chị là cái gì vậy? Bị muỗi cắn thành một mảng lớn như vậy sao?"

"Phốc..." An Hồng vừa mới xúc một ngụm cháo lên miệng, thiếu chút nữa thì đã phun sạch ra. Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn lại, hóa là một vết quả dâu tây nhỏ, anh tự đưa tay qua khẽ xoa xoa, nói: "Ồ, con muỗi này thật sự rất lớn đó!"

An Hồng quay đầu tròn mắt nhìn anh, phui cái tay của Lộ Vân Phàm ra, bản thân sờ sờ lên cổ, nói: "À, ừ... Tội qua có con muỗi, không làm sao đánh được nó."

Trình Húc, Từ Mạt Mạt ở bên cạnh không thể nén nhịn nổi, nhún nhún vai mà cười không ngừng. Tiêu Lâm vẫn không hiểu lắm, nói: Không phải trong phòng vẫn có nhang trừ muỗi đốt điện đó sao."

"Con muỗi này có tính kháng thuốc cao, ý chí kiên định, hun không chết được." Lộ Vân Phàm rót cho Tiêu Lâm một chén sữa, "Tiểu quý, uống sữa tươi."

"Ai là tiểu quý! Anh mới là tiểu quý!" Tiêu Lâm cong miệng lên.

"Anh của em đây đã trưởng thành rồi! Nơi này người còn tuổi vị thành niên chỉ có một mình em thôi!"

"Hừ! Ngoại trừ em ra, không phải người nhỏ tuổi nhất ở đây chỉ có mình anh thôi hay sao! Em không phải, chính anh mới là tiểu quý!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Anh cao hơn anh ta rồi. 2

Editor: Mẹ Bầu

"Ai ai ai! Tốt xấu gì anh đây cũng là bạn trai của chị gái em, làm sao em cũng không nghĩ mà gọi anh đây một tiếng anh rể đi!" Lộ Vân Phàm ôm lấy vai An Hồng, đắc ý cười rộ lên.

"Oe..." Tiêu Lâm làm một biểu cảm muốn nôn mửa một chút, bưng ly sữa cùng bánh bao đi tới ngồi bên cạnh Từ Mạt Mạt, "Chị Mạt Mạt à, bọn họ thật là đáng ghét!"

"Hai người được rồi đó! Đừng có dạy hư cô gái nhỏ!"

Từ Mạt Mạt nói xong, rồi liếc mắt một cái nhìn sang Trình Húc, bọn họ nhìn thấy bộ dạng của An Hồng cùng Lộ Vân Phàm, một người luôn luôn đỏ mặt cúi đầu không nói chuyện, một người khác lại vui vẻ ra mặt, phảng phất như vừa trúng giải thưởng lớn vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ lên.

Hứa Lạc Phong luôn luôn yên tĩnh ăn bữa sáng giờ báo chí, không để ý tới chuyện bọn họ cười đùa. An Hồng giương mắt nhìn nhìn sang cậu ta, không cẩn thận đón nhận được ánh mắt Hứa Lạc Phong. Ánh mắt lạnh lạnh nhạt nhạt, còn mang theo một chút trào phúng, cô lập tức cúi đầu, @MeBau*@ chẳng biết tại sao liền cảm thấy khó chịu.

Lại một ngày vui vẻ nữa trôi qua.

Lộ Vân Phàm lôi kéo An Hồng đi bơi lội ở trong biển.

An Hồng đuối dài thân thể, lướt người thật mạnh, phảng phất như là muốn phát tiết cái gì đó vậy.

Lộ Vân Phàm luôn luôn đi theo bên người cô, chờ cô bơi lội mệt mỏi, mới lôi kéo tay cô chậm rì rì cùng nhau bơi về hướng ven bãi biển.

"Em vẫn còn đang tức giận à?" Lộ Vân Phàm ở trong nước biển ôm hông của An Hồng. Người con gái trẻ tuổi .da thịt nhẵn nhụi mềm mại, ở trong nước vuốt tron tuột, làm cho Lộ Vân Phàm tâm động không thôi.

An Hồng ngâm miệng, cô suy nghĩ thật lâu, mới quay đầu chống lại ánh mắt của anh, nói: "Lộ Vân Phàm à , em không phải là một con người tùy tiện."

"Anh cũng không phải là con người như vậy mà." Lộ Vân Phàm nhíu mày trả lời.

"Em không muốn chúng ta làm chuyện kia... sớm như vậy. Chuyện ấy..."

"Anh mỗi ngày đều mơ tưởng."

"Hà?"

"Mỗi ngày mỗi ngày, die,n;da.nlze.quydo/nh, anh đều nghĩ muốn được ăn em như vậy!" Lộ Vân Phàm cạp cạp cái miệng, còn liếm liếm đầu lưỡi, "Hương vị thật không tệ."

"Này! Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đó!" An Hồng có chút tức giận rồi.

Lộ Vân Phàm biết cô đã có chút tức giận dựng lông lên rồi, lập tức thu hồi biểu tình bồn chồn của mình lại. Anh kéo hai tay An Hồng, nói: "Anh cũng rất nghiêm chỉnh mà nói, An An, em phải biết là anh đã thích em từ rất lâu rồi. Anh luôn luôn cho rằng, hai chúng ta sớm hay muộn đều sẽ là của nhau, sớm một chút trễ một chút cũng không có gì quan trọng, quan trọng là, cả đời này anh chỉ có một mình em!"

"Nhưng mà... Anh vừa mới trưởng thành mà thôi!" An Hồng nói có chút ảo não, cô thật sự không tin tưởng lời nói của anh.

"Vẫn là nói, em dự định về sau sẽ không quan tâm đến anh nữa sao?" Biểu tình của Lộ Vân Phàm lộ vẻ tủi thân: *dyan(lee^qu.donnn), "An An, có phải cả đời này em cũng sẽ chỉ có một mình anh thôi chứ, đúng hay không?"

". . ." An Hồng không biết nên trả lời Lộ Vân Phàm như thế nào.

Lộ Vân Phàm đợi không được đáp án của cô, anh chớp chớp mắt, có chút xúc động: "Em không muốn kết hôn với anh hay sao?"

"Nào có, bây giờ ai đã nói đến chuyện này đâu!" An Hồng rút tay về, xoay người đi về hướng trên bờ cát.

Lộ Vân Phàm nhìn cô có chút không hiểu lắm. Anh đột nhiên đắm xuống nước đi nhanh đuổi theo, một phen kéo tay của An Hồng lại, lôi cô tới trong lòng mình, cúi đầu liền hôn lên môi của cô.

Bọn họ đứng ngay ngắn ở trong nước biển sâu đến thất lung mà hôn môi. Sóng biển vọt tới trên người bọn họ, di●ễn đàn l●ô quý đ●ôn. từng phát từng phát đánh thẳng vào thân thể của bọn họ, sức nâng của nước khiến cho hai chân của bọn họ không thể đứng ổn định được. Thế nhưng mà cái ôm của Lộ Vân Phàm cực kỳ mạnh mẽ mà có lực, nụ hôn của anh cứ như thể tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Hai người một mực hôn nhau đến lúc hô hấp khó khăn. Đến khi môi của hai người đều bị mót đau, Lộ Vân Phàm mới chịu buông An Hồng ra.

Ánh mắt anh đen bóng thâm thúy, lộ ra ánh nhìn cực nóng. Anh cúi đầu để trán ờ trên trán của An Hồng, nói: "An An, ở tại nơi này anh xin thề, anh nhất định không sẽ rời khỏi em, chuyện tối ngày hôm qua, anh... rất vui về! Anh nhất định sẽ có trách nhiệm đối với em."

". . ." An Hồng khép mắt lại, không nói gì.

"Em không tin sao?" Lộ Vân Phàm đứng thẳng thân thể, dựng thẳng ba đầu ngón tay lên: "Nếu như anh không làm được, sẽ khiến cho trời giáng tội anh!"

"Đừng nói nữa!" An Hồng che cái miệng của anh lại, nhỏ giọng nói, "Được rồi, em tin tưởng."

Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền nở nụ cười, anh ôm An Hồng vào trong ngực, nói: "Yên tâm đi, An An. Anh chỉ thích em thôi, đời này đều sẽ không bao giờ thích những người khác."

"Lộ Vân Phàm"

"Hà?"

"Rốt cuộc anh yêu thích em về cái gì vậy?"

"Toàn bộ."

"Cái gì cơ?"

"Đúng đấy toàn bộ em!" Lộ Vân Phàm vỗ vỗ vào lưng của An Hồng, cười nói, "Anh thật sự cũng không biết là bắt đầu từ khi nào thì như vậy. Nhưng tóm lại, anh chính là thích em, thật thích, thật thích."

". . ."

Một đám người trẻ tuổi ở trên đảo Cổ Lăng chơi đủ một tuần, mới về đến phân khu Hạ Môn. Đương nhiên, An Hồng không còn cùng Lộ Vân Phàm qua đêm nữa. Trở lại Hạ Môn, Từ Mạt Mạt cùng Tiểu Cốc làm hướng dẫn du lịch cho mấy người bọn họ, đã dẫn bọn họ đi thăm thú một vài phong cảnh trong nội thành, như chùa Nam Phổ Đà, trường đại học Hạ Môn, thăm Pháo đài cổ Lý Sơn, thôn Tập Mỹ. . .

Bọn họ cùng nhau đi xe đạp đôi ở vòng xoay trên đường. Lộ Vân Phàm cùng An Hồng mặc áo somi tình nhân, có ô vuông đỏ thắm, nghênh đón gió biển thổi đến vù vù, làm cho áo của Lộ Vân Phàm bị thổi đến phồng lên, Hai vạt áo somi lại càng không ngừng lật qua lật lại phần phật. An Hồng ngồi ở

sau lưng anh, lúc mới đầu còn ra sức dấm xuống bàn đạp, về sau một hồi liền ngừng lại, để cho một mình Lộ Vân Phàm hí hục đạp xe.

Mái tóc đen của Lộ Vân Phàm tung bay. An Hồng không nén nhịn được, liền đứng lên ở trên bàn đạp, một bàn tay để ở trên vai của Lộ Vân Phàm, một bàn tay kia thì giờ lên.

Gió thổi xuyên qua đầu ngón tay, cô cười rất lớn tiếng, Lộ Vân Phàm nghe vào trong tai, trong lòng cũng rất vui vẻ, anh một bên vừa đạp xe một bên kêu: "Này! Em hãy cẩn thận một chút!"

"Không có chuyện gì! Không ngã được đâu!"

"Một chết! Em đúng là quý lười, cũng không chịu đạp xe giúp anh!"

"Hắc hắc, em sẽ không đạp xe đâu!"

Lộ Vân Phàm cười cười, cũng không đáp lời, chỉ là cố ý làm cho đầu xe hơi lắc lư một chút. An Hồng hét lên một tiếng, vội vã ngồi xuống, đánh vào phía sau lưng anh bồm bộp, miệng kêu lớn: "Hù chết người ta!"

"Ai bảo em cứ muốn biểu diễn tạp kỹ." Lộ Vân Phàm quay đầu lại cười, lại nhìn thấy Hứa Lạc Phong mang theo Lili, Trình Húc mang theo Tiêu Lâm, Tiểu Cốc mang theo Từ Mạt Mạt phóng qua từ bên cạnh bọn họ.

"Thi đấu nào! Có chịu hay không?" Trình Húc hướng Lộ Vân Phàm hơi hát càm.

"Sợ gì chứ! Thi nào! Đến cái cờ đỏ ở căn phòng phía trước kia nhé!"

"Đi nào! Tiêu Lâm cố lên!" Trình Húc cúi thân mình xuống, lập tức dùng sức đạp xe.

"Vâng!" Tiêu Lâm lớn tiếng trả lời Trình Húc, lập tức cũng nỗ lực đạp xe. Một cái xe đạp rào rào đạp xe một chút liền chạy trốn ra ngoài.

Tiểu Cốc mang theo Từ Mạt Mạt theo sát phía sau.

"An An! Chúng ta lên!" Lộ Vân Phàm lớn tiếng kêu.

An Hồng cũng không chịu thua mạnh mẽ hô to một tiếng "Xông lên a ...a..." rồi cùng với Lộ Vân Phàm cùng nhau nhanh chóng dồn sức lên bàn đạp.

"Bọn họ thật là ấu trĩ!" Lili ngồi ở sau lưng Hứa Lạc Phong, khẽ cười cười.

Hứa Lạc Phong lắc đầu, vẫn đạp xe như trước, không nhanh không chậm. Anh nhìn theo hai cái áo sơ mi kẻ ô vuông màu đỏ, sức lực đủ mười phần càng vượt lên càng xa, rốt cục vượt qua hai chiếc xe đạp khác, khoe miệng liền hơi cong lên một chút, không dễ dàng phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Anh cao hơn anh ta rồi. 3

Editor: Mẹ Bầu

Trong khi rời đi khỏi đường vòng xoay, Lộ Vân Phàm nhờ một người đi đường chụp hộ mấy tấm hình chung giúp bọn họ.

Lấy biển lớn làm bối cảnh, tám người tuổi trẻ cùng tụ một chỗ,

Trên mặt mỗi người đều mang theo biểu tình khoa trương tùy ý. Bọn họ làm đủ loại động tác buồn cười, dùng máy ảnh ghi chép lại năm tháng thanh xuân mà bọn họ đã từng trải qua.

Lộ Vân Phàm ôm An Hồng vào trong ngực, hai người cùng nhau giơ hai ngón tay thành chữ V, cười đến cực kỳ xán lạn.

Sắc màu áo sơ mi tình nhân ấm áp đặc biệt dễ thấy. An Hồng tựa vào bên người Lộ Vân Phàm, @MeBau*@ vươn tay làm tư thế bắn súng vào dưới cằm của anh cầm, hoặc là cô làm điệu bộ hai cái tai thỏ ở phía sau đầu Lộ Vân Phàm, hoặc là Lộ Vân Phàm cồng An Hồng ở trên lưng, An Hồng kéo hai lỗ tai của anh, còn anh làm bộ dáng biểu tình giống như một cô vợ nhỏ vậy... Tóm lại, tóm lại, đây chính là một kỳ nghỉ hè đặc biệt nhất, một kỳ nghỉ hè vui vẻ nhất, một kỳ nghỉ hè làm cho người ta khó quên nhất.

Ở tại cái thành thị vùng duyên hải đó, ở trên hòn đảo nhỏ xinh đẹp đó, tại mùa hè năm đó, bọn họ rốt cục... đều đã trưởng thành.

Sau khi trở lại thành phố J, cách thời gian phải đi học cũng chỉ có nửa tháng nữa.

An Hồng tiếp tục đi làm tại tiệm gà rán KFC. Vào một ngày chạng vạng, cô nhận được điện thoại của Hàn Hiểu Quân.

"Hiểu Quân!" Cô có chút ngoài ý muốn, bởi vì dịch SARS, Hàn Hiểu Quân ở lại công trường đẩy nhanh tốc độ thi công, anh cũng đến mấy tháng chưa có trở về nhà rồi.

"Vừa gọi điện thoại đến nhà em, dinendian.loqidJon, bà ngoại nói em đang đi làm. Em làm ở tiệm gà rán KFC gần khu nhà em sao?"

"Đúng vậy đó, em cũng đã sắp tan tâm rồi."

"Vậy sao, anh lập tức đi ngay đến đó, em đợi anh ở đó, buổi tối anh đi đến nhà em để thăm bà ngoại một chút."

"Vâng, được ạ!"

An Hồng thay xong quần áo đi ra khỏi tiệm gà rán KFC. Hàn Hiểu Quân đã đứng hút thuốc ở một bên cửa, đang chờ cô.

Anh phoi người đến thật sự đen thui. Mái tóc cắt ngắn ngắn, mang trên mặt vẻ mệt mỏi mệt, khi nhìn thấy An Hồng anh liền nở nụ cười.

"Tối rồi sao!" An Hồng đi đến bên người anh, "Tại sao anh không đi vào trong phòng một chút..., die»n, d=an, ke, quxy, d«on bên ngoài nóng quá."

"Anh hút thuốc mà." Hàn Hiểu Quân dụi điều thuốc lá ở trong thùng rác: "Gần đây em có khỏe không? A Hồng, thật sự rất xin lỗi, mẹ em xảy ra chuyện, anh cũng không thể trở về."

"Không có việc gì, mọi chuyện đều đã qua rồi, hiện tại Tiêu Lâm đang sống cùng với em ở đây, sau học kỳ con bé đã chuyển trường trở lại đây."

"Bà ngoại nói cho anh biết, em có việc gì cần anh hỗ trợ, thì em hãy với nói anh, trong khoảng thời gian này anh cũng sẽ ở lại thành phố J, nghỉ ngơi hai tháng rồi đi."

"Cũng không có việc gì đâu."

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, trong nhà đích xác có thật nhiều chuyện cần có người hỗ trợ. Ví dụ như cô vừa mua giường, đồ đạc trong nhà liền cần phải khuôn vác điều chỉnh; ví dụ như vấn đề chuyển trường của Tiêu Lâm; dĩ©nđàn①êđ quýđ©n ví dụ như tất cả những thủ tục còn sót lại của mẹ và bác sĩ Tiêu, sau khi đã qua đời ở thành phố L; ví dụ như đèn huỳnh quang trong phòng khách đột nhiên hỏng rồi phải thay đổi bóng đèn mới; ví dụ như cống thoát nước trong toilet bế tắc cần phải khơi thông; ví dụ như mua gạo mua dầu, ví dụ như mua một số đồ vật nặng gì đó. . .

Có chút việc nhỏ trong cuộc sống, ở trong quá trình trưởng thành của An Hồng, nếu như không phải là bà ngoại cùng An Hồng tự mình giải quyết, nếu không phải là nhờ hàng xóm hỗ trợ, cũng sẽ phải chờ mẹ cùng bác sĩ Tiêu trở về xử lý, mà bây giờ, nhưng toàn bộ bây giờ đều dựa vào... Lộ Vân Phàm

Lộ Vân Phàm gọi thêm Trình Húc, hai chàng thanh niên giống như công nhân bốc vác vậy, đến nhà An Hồng giúp cô chuyển đồ đạc. Lộ Vân Phàm đứng ở trên ghế học để thay đổi bóng đèn, anh để trần cánh tay cầm dụng cụ thông tắc bồn cầu để hút thông bồn cầu, đột nhiên bị nước bắn toát ra ồ ồ, sợ tới mức nhảy căng lên kêu la, rốt cục sau khi khơi thông được rồi, anh lại hướng về phía An Hồng lộ ra nụ cười đắc ý. Lộ Vân Phàm cùng An Hồng trở lại thành phố L tiến hành làm các thủ tục có liên quan đến mẹ và bác sĩ Tiêu. Anh còn nhờ cậy người thân thích trong nhà, giúp Tiêu Lâm làm thủ tục chuyển trường thỏa đáng. Có khi anh tay trái xách dầu, tay phải vác gạo, đi lên lầu ba vừa đi vừa thở. . .

An Hồng lấy khăn lông lau mồ hôi giúp anh, thấy anh cầm lấy bình nước, ngược cổ lên liền uống ừng ực ừng ực cạn hết một bình nước, thì không sao nhận được liền cười rộ lên.

Có đôi khi Lộ Vân Phàm thật ngây thơ, có đôi khi, lại khiến cho người ta quên mất tuổi của anh. An Hồng tựa vào trên người anh, cùng anh tản bộ dưới lầu, trong lòng cô sẽ luôn cảm thấy thật bình thản, thật bình tĩnh. Mà chàng thanh niên này mới vừa tròn mười tám tuổi, có lẽ anh là một người thật sự cả đời có thể dựa vào.

An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân sóng vai đi về hướng tiểu khu Hòa Bình. Mới đi được một nửa đường, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Cô cúi đầu vừa nhìn thấy, lập tức nở nụ cười nhận điện thoại.

"A lô."

"Này! Em như thế nào rồi? Anh vừa đến tiệm gà rán KFC." Giọng nói của Lộ Vân Phàm có chút gấp gáp, hiển nhiên là anh vừa mới chạy bộ trên một đoạn đường.

"Không phải anh nói xế chiều hôm nay đi đá bóng hay sao?"

"Đá xong rồi, nhìn thời gian không sai biệt lắm, nghĩ còn có thể tới đón em. Em đang ở chỗ nào đấy?"

"À. . . Ở trạm xe bus bên cạnh cầu Thạch Gia."

"Chờ ở đó, anh sẽ đi đến đó!"

"Áy này. . ." An Hồng còn chưa nói xong, Lộ Vân Phàm đã cúp điện thoại.

Cô ngẩng đầu cười cười đối với Hàn Hiểu Quân. Trên mặt Hàn Hiểu Quân vẫn không có biểu cảm gì, một lát sau anh mới hỏi: "Ai vậy?"

"Ách. . . Là Lộ Vân Phàm, anh đã từng gặp đó."

"Vậy sao, cậu ta tìm em có chuyện gì vậy?"

"Cậu ấy..." An Hồng nghĩ nghĩ, nhìn ánh mắt của Hàn Hiểu Quân, nói, "Em đã đáp ứng kết giao cùng cậu ấy rồi."

Hàn Hiểu Quân kinh ngạc, hơi lặng đi một lát. Anh nhìn An Hồng, một hồi lâu sau mới hỏi lại sự bình tĩnh, anh nhếch miệng cười cười: "Rất tốt, cậu ta so với em ít tuổi hơn. . ."

"Hai tuổi." An Hồng có chút thẹn thùng, lại nói bổ sung thêm: "Còn nhiều hơn một tháng nữa."

"Vậy sao." Hai tay của Hàn Hiểu Quân ở trong túi quần nắm chặt lại, mũi chân đá đá vào tảng đá trên mặt đất, "Ngày trước anh đã sớm nói với em rồi, cậu ta thích em."

"Hình như là như vậy!."

"Hai người đã ở cùng nhau bao lâu rồi?"

An Hồng còn chưa kịp trả lời, một cánh tay đã hoàn toàn chiếm hữu bờ vai của cô.

Một chàng trai trẻ tuổi một bên thờ, một bên lớn tiếng trả lời: "Đã lâu rồi, thật lâu, thật lâu, thật lâu lắm lắm rồi."

"Nói hươu nói vượn cái gì vậy!" An Hồng vỗ vỗ lên tay anh. Lộ Vân Phàm rút cục đứng thẳng người lên, anh lau mồ hôi ở trên mặt. Hiển nhiên là anh đã chạy đến đây thực vội. Anh hướng Hàn Hiểu Quân vươn tay ra: "Xin chào! Hàn Hiểu Quân, một lần nữa tự giới thiệu, bạn trai của An Hồng, Lộ Vân Phàm."

"Xin chào!" Hàn Hiểu Quân bắt tay với anh, cảm giác Lộ Vân Phàm thật sự đang dùng sức nhéo nhéo tay anh, tiện đà liền nhếch môi nở nụ cười.

Lộ Vân Phàm nói tay, lại ôm lấy bờ vai của An Hồng, mang chút tự nhiên quen thuộc hỏi: "Thật lâu rồi không thấy anh, gần đây ở chỗ anh đang bận rộn lắm phải không?"

"Luôn luôn phải đi công tác, công trình vừa kết thúc thì mới trở lại đây được." Hàn Hiểu Quân nâng cổ tay nhìn xem đồng hồ, lại nhìn sang An Hồng, nói, "A Hồng, buổi tối anh còn có chút việc bận. Anh đi trước, ngày khác anh sẽ đến để thăm bà ngoại nhé."

"Hả?" An Hồng có chút sững sờ.

"Lần sau gặp lại nhé. Anh đi đây, hẹn gặp lại." Hàn Hiểu Quân giơ tay về hướng Lộ Vân Phàm vẫy chào một cái, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

An Hồng nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng có chút thất lạc. Quay đầu nhìn sang Lộ Vân Phàm, anh vẫn như trước không chịu để tâm cười, cúi đầu xuống đón nhận ánh mắt của cô. Lộ Vân Phàm cười đến càng vui vẻ hơn: "An An, anh cao hơn anh ta rồi!"

". . ." An Hồng không nói gì, ai có thể nói cho cô biết, Lộ Vân Phàm đầu óc thông minh như vậy, trong đầu giờ đang suy nghĩ cái gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thiên trường địa cửu (Lâu dài như trời đất)

Editor: Mẹ Bầu

Mãi cho đến khai giảng, An Hồng cũng không hề nhìn thấy Hàn Hiểu Quân, hai người chỉ có gọi cho nhau mấy cú điện thoại.

Sau khi khai giảng, Tiêu Lâm tiến vào học trường tam trung ở thành phố J, được xếp học lớp sơ tam. Bình thường An Hồng phải ở nội trú, cô thật sự lo lắng cho thực tại đối với việc một già một trẻ ở nhà, nhưng cũng chỉ có thể nhờ cậy mọi người hàng xóm chú ý giúp đỡ nhiều hơn một chút. May mắn Tiêu Lâm coi như cũng biết nghe lời, tan học về nhà cũng sẽ giúp đỡ bà ngoại làm chút việc vặt trong nhà. Tuy rằng cô bé thường thường kể lể với An Hồng, die,n;da.nlze.quy;do/mn tò về oán giận bà ngoại nấu nướng gì đó không thể ăn, lúc thì mặn lúc thì nhạt, có khi còn có thể nấu chín như quá mức. Nhưng An Hồng biết, Tiêu Lâm cũng chỉ là phát câu nhàu như vậy thôi, hai chị em đều hiểu rất rõ, từ nay về sau trong cuộc sống chính là chỉ còn lại ba

người tiếp tục sống nương tựa lẫn nhau mà thôi.

Thời điểm ngày Chủ nhật, Tiêu Lâm sẽ đi đến nhà ông nội bà nội và nhà của cô ăn một bữa cơm. Ngay từ đầu cô bé có chút bài xích, An Hồng phải giảng đạo lý cho Tiêu Lâm. Ông nội bà nội bọn họ không phải là không muốn cô, chính là mỗi gia đình đều có những khó khăn riêng khác nhau. Tiêu Lâm đi theo An Hồng chính là sự sắp xếp quá là hợp lý nhất. Thân là con cháu, cách hai ba tuần lễ Tiêu Lâm cần phải đi thăm hỏi các bậc bề trên như vậy. Cuối cùng, Tiêu Lâm cũng hiểu ra, mỗi lần đi đến nhà ông nội bà nội để thăm ông bà cô chú, họ hàng bên thân thích bên nhà của ba ba đối với cô thật là tốt. Mỗi lần Tiêu Lâm đến, *dyan(lee^qu.donn), mọi người đều làm một bàn lớn toàn thức ăn ngon cho cô bé ăn, còn mua cho cô bé rất nhiều quần áo và sách ngoại khóa. Cuối cùng còn làm cho cô mang trở về một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn, hoa quả khô, đặc sản.

Chủ nhật An Hồng về nhà, cô bớt chút thời gian để ở bên Tiêu Lâm. Cô mang Tiêu Lâm đi dạo trung tâm thương mại, đi đến hiệu sách, đi ăn cơm Tây, hoặc là đi chơi công viên. Có khi Lộ Vân Phàm cũng sẽ đi đường như đã thích ứng khá tốt với ngôi trường mới. Cô bé thường xuyên sẽ kể cho An Hồng nghe về những người bạn mới, về giáo viên chủ nhiệm lớp. Thành tích học tập của Tiêu Lâm cũng dần dần tăng trở lại. Sau khai giảng không lâu, khi so sánh với các bạn khác trong lớp, Tiêu Lâm nằm ở trong danh sách có kết quả học tập thuộc nhóm giữa.

An Hồng nghĩ muốn phụ đạo việc làm bài tập cho Tiêu Lâm, thế nhưng có chút lực bất tòng tâm. Cuối cùng, Lộ Vân Phàm liền nắm lấy phần công việc này. Cứ vào mỗi buổi chiều từng ngày chủ nhật, die»n, d^an, ke, qu»y, d«on anh đến nhà An Hồng để phụ đạo miễn phí cho Tiêu Lâm.

An Hồng chuẩn bị cho bọn họ chút hoa quả, đồ uống. Khi quay đầu nhìn đến hai người ở trước bàn sách, một người giảng bài, một người nghe, có khi còn có bộ dạng kiêu như có vài câu tranh cãi, cô liền nở nụ cười. Cần thận giấu lại, người nào đó, năm đó đứng đầu trong kỳ thi cao đẳng ở thành phố J, từ khi anh phụ đạo cho Tiêu Lâm làm bài tập lớp sơ tam, thật đúng là đã cho anh mặt mũi.

An Hồng đã học Đại học năm 3, cô phát hiện việc học cần phải tăng tốc lên. Cả đầu cô đều đầy dẫy mấy thứ như, những bản thiết kế kết cấu xi măng cốt thép, thí nghiệm thủy động học, cầu công trình, công trình cấp nước.

Cô cẩn thận suy xét, Đại học năm bốn sẽ phải bắt đầu thực tập, Đại học năm ba thì tương đối mầu chót rồi, @MeBau*@ vì thế cô liền xin thôi làm việc tại tiệm gà rán KFC, tập trung toàn bộ tinh lực vui đầu vào trong chuyên học tập. Tuy rằng việc bài vở học hành của ngành kỹ thuật rất bận rộn, nhưng từ trước tới nay đối với An Hồng, việc đọc sách kéo dài đã thành thói quen. Cô nghiêm túc lên lớp, làm bài tập, làm thí nghiệm, tự làm một mình, tự học tối, mọi việc đều an bày hết thảy gọn gàng ngăn nắp. Sau khi không còn phải đi làm công nữa, cô thấy bản thân có rất nhiều thời gian dư dả, vì thế thời gian hẹn hò cùng với Lộ Vân Phàm cũng liền nhiều hơn.

Lộ Vân Phàm học tập từ trước đến nay không tệ, nhưng thành tích tốt của anh cũng không phải trên trời rớt xuống. Anh cũng đi cùng An Hồng tới phòng học tự học buổi tối. Có đến hơn phân nửa hai người can thiệp vào việc đọc sách của nhau, hơn một nửa thời gian liền biến thành những động tác nhỏ lén lút lút lút rồi.

Có khi, An Hồng đang đọc sách, sẽ đột nhiên cảm giác ở dưới bàn, cẳng chân của Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng cọ cọ vào đùi của cô. Da đầu của cô run lên, quay đầu nhìn lại, liền đón nhận được ánh mắt mang theo ý cười của anh.

Có khi, Lộ Vân Phàm lại lặng lẽ đẩy tới cô một trang giấy. Trên tờ giấy vẽ nguệch ngoạc hai hình người nho nhỏ, một nam một nữ. Cô gái nhỏ đang tức giận, còn chàng trai thì cười hi hi. An Hồng nhìn vào liền cười một tiếng, cầm tờ giấy qua cũng vẽ lại.

Hồi nhỏ cô cũng đã từng học hội họa, lại đã có nhiều năm đọc truyện tranh, do vậy bức vẽ của cô thường tốt hơn một chút so với Lộ Vân Phàm. Cô tỉ mỉ tô lại mái tóc hình vẽ của chàng trai, rồi sau đó tùy ý phác thảo vài nét bút, thần khí của Lộ Vân Phàm liền hiện ra bộ dạng sôi nổi như thật trên giấy.

"Vậy còn em thì sao?" Lộ Vân Phàm ghé sát lại bên cạnh tai cô, "Vẽ lại cả em đi chứ."

An Hồng chỉ cười không nói, lại vẽ ở bên cạnh hình người chàng trai thêm hình của một cô gái, tóc buộc đuôi ngựa, mắt nhỏ, con ngươi mắt híp lại, môi vênh lên, bộ dạng giống như rất không cao hứng.

"Ồi, cái mặt này thật tồi tệ, thực đấy!" Lộ Vân Phàm cười đến vui vẻ, cầm lấy bút ở vẽ trên đầu hình vẽ của hai hình người kia một cái biểu tượng tình yêu, cẩn thận tỉ mỉ một chút, nói, "Rõ ràng anh nhìn khá là đẹp trai đấy chứ!"

An Hồng nằm sấp ở trên bàn nở nụ cười, cô lấy bút chọc chọc vào cánh tay của Lộ Vân Phàm: "Đừng làm rộn, học bài đi, ngày mai em còn có bài tập phải nộp đó."

"Làm không xong để anh dạy cho em!" Người nào đó đắc ý nhún mày.

"Học đi, cậu có vẻ mới học đại học năm hai thôi phải!"

"Học tở, mấy cái bài tập kia của chị, không nhất thiết là tôi không biết nhé! Kỳ thực anh sớm đã từng xem một ít sách vở của đại học năm ba rồi."

"Thiệt hay giả đó?"

"Đã khi nào anh lừa gạt nem chưa?" Lộ Vân Phàm cầm sách của cô qua, là cuốn sách "Công trình thủy động học", anh tùy ý lật đến phần chương và tiết bài tập, nói, "Tìm một đề, để anh làm."

An Hồng hăng hái rồi, lựa chọn một đề bài dường như khá khó tính toán. Lộ Vân Phàm cười, múa bút xoẹt xoẹt tính toán theo công thức một lúc, lại còn vẽ ra một cái sơ đồ đơn giản.

An Hồng trợn mắt há hốc mồm, nhìn Lộ Vân Phàm đẩy trả về bản nháp của bài tập: "Học tử, xin mời chấm điểm."

Căn bản không cần kiểm tra, chỉ cần nhìn về biểu tình đặc ý phi phàm của anh, thì cô đã biết nhất định là đúng rồi.

An Hồng khép lại vở lại "soạt" một tiếng, nói có chút tức giận: "Thật không có thiên lý!"

"Ha!" Lộ Vân Phàm cười vui vẻ, vươn tay phát phát bên dưới bím tóc đuôi ngựa của cô, cười, "Học tử, về sau có gì không hiểu hãy tới hỏi anh đây, anh đây sẽ dạy cho em!"

"Đi đi đi! Phiên chết rồi!" An Hồng đẩy đẩy Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm cười ra thành tiếng. Nam sinh ngồi trước rốt cục không sao chịu nổi nữa rồi, quay đầu nhìn bọn họ một cái, nói: "Bạn học à, phiên toái đề nghị yên tĩnh một chút có được hay không vậy?"

"Thực xin lỗi thực xin lỗi." An Hồng đỏ mặt, một lần nữa mở sách ra, ở dưới bàn nhẹ nhàng đá cho Lộ Vân Phàm một cước, nhỏ giọng nói, "Đều lại anh đó, đừng có làm ồn nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Dưới Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thiên trường địa cửu (Lâu dài như trời đất) 2

Editor: Mẹ Bầu

"Ồ..." Khuỷu tay của Lộ Vân Phàm chống ở trên bàn, bàn tay nâng gò má, cũng không nhìn vào sách, chính là cười hi hi nhìn vào mặt của An Hồng.

An Hồng bị cái nhìn chăm chú đó của Lộ Vân Phàm, làm cho không thể đọc được một chữ gì, học cũng không vào, dứt khoát thu thập mọi thứ lại, nói: "Đi thôi!"

"Tại sao vậy? Không học bài nữa sao?"

"Đọc sách cái đầu ấy! Đi thôi."

"Chúng ta đi ra bên ngoài ăn một chút gì đi."

"Không phải là mới ăn cơm tối hay sao?"

"Đã tám giờ rồi, em đói bụng."

Nam sinh ngồi phía trước lại một lần nữa quay đầu lại: "Bạn học!"

"Thật có lỗi thật có lỗi!" An Hồng đứng lên, lôi kéo Lộ Vân Phàm, buộc phải rời khỏi. Lộ Vân Phàm kì kèo mè nheo thu thập các thứ, @MeBau* cuối cùng cũng phải. Trước khi đi, đột nhiên anh xoay người nói với nam sinh ngồi phía trước nói: "Người anh em à, ngày tốt cảnh đẹp, không cần phải lãng phí như vậy, trong sách là không có gương mặt đẹp như ngọc châu."

Nam sinh kia trợn mắt nhìn lại đối với Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm cười ha ha, lập tức bị An Hồng ném ra khỏi phòng học.

Xe đạp của Lộ Vân Phàm để ở dưới lầu. Từ sau buổi khai giảng, anh liền mang đến trường một cái xe đạp, không phải là loại nhãn hiệu đặc biệt nổi tiếng, nhưng mà có thể đèo được người khác.

Làn gió ban đêm gió mang theo một chút se se lạnh. Lộ Vân Phàm vui vẻ cười xe, đèo An Hồng đằng sau, xuyên qua ở trong sân trường.

Bọn họ nhất nhất là một cặp tình nhân bình thường ở bậc đại học. Hai người cùng nhau ăn cơm, diện+dan+le+quy+don+com cùng nhau tự học, có khi cùng nhau hẹn hò, đi xem phim, dạo phố, ăn khuya, hoặc là chính là tùy tiện tìm một địa phương yên lặng trong trường học, ngồi trò chuyện nho nhỏ với nhau.

Khi ngồi trò chuyện, Lộ Vân Phàm sẽ kéo An Hồng qua, để cho cô ngồi vào trên đùi anh, hai người ngọt ngọt ngào ngào bắt đầu hôn nhau.

Có khi, bọn họ sẽ cùng nhau hoạt động tập thể. Một đám người trẻ tuổi đi đến một khách sạn bên ngoài trường học để liên hoan, kêu lên ba nôi tôm rồng nhỏ cay thơm. Cả nhóm luống cuống tay chân cướp đồ ăn. Món tôm rồng nhỏ béo ngậy kia thật sự không phải là đồ ăn của Hứa Lạc Phong. Bình thường anh chỉ ngồi đó yên lặng uống bia ăn rau trộn, nhìn những người khác ăn ngấu ăn nghiến. Lộ Vân Phàm sẽ cho bóc cho An Hồng những tôm rồng nhỏ, diễm+đàn+le+quy+đ+ôn ném từng con từng con vào trong đĩa dấm chua của cô. Mãi cho đến lúc An Hồng phải kêu lên "Stop" (dừng lại) thì mới thôi.

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm thần thái phần khởi chạm cốc cùng Trình Húc, luôn sẽ có chút ngáy ngời. Trong mấy tháng này thật sự đã xảy ra quá

nhiều chuyện. Thế nhưng mà trong lòng cô lại tuyệt không cảm thấy hoảng loạn cùng không từ bỏ, bởi vì, luôn luôn có người luôn ở bên cạnh cô.

An Hồng nhớ tới hồi mình còn nhỏ. Trong quá khứ, bác sĩ Tiêu luôn dùng ánh mắt này để nhìn mẹ, mang theo ý cười, mang theo sự cưng chiều. Cái loại ánh mắt này, từng khiến cho cô hướng tới vô hạn, cũng từng ảo tưởng sẽ có một người dùng ánh mắt như thế đặt vào trên người của mình.

điền đàn lên quý đôn Nhưng đến hôm nay, cô đã thật sự đã có được hết thấy những điều đã từng khiến cô mê hoặc.

Từ trong mắt của một người con trai khác, cô hiểu rất rõ, cô chính là người duy nhất.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc thực sự.

Ngày nghỉ Quốc Khánh, Tiêu Lâm được ông nội bà nội kêu đến ở một vài ngày. Lộ Văn Phàm gọi điện thoại cho An Hồng, bảo với cô đến chơi ở trong nhà của anh.

An Hồng cảm thấy xấu hổ. Cô sợ bị đụng phải ba ba của Lộ Văn Phàm cùng Giang Bội. Lộ Văn Phàm cười ở trong điện thoại: "Bọn họ cũng không có ở nhà đâu. Giang Bội muốn đi du lịch, ba của anh đã phải thật vất vả để thu xếp công việc của mình, cùng cô ắt đi đến đảo Bali rồi. Hiện tại, nhà của anh không có người." Có thể này An Hồng mới đồng ý.

Đến nhà của Lộ Văn Phàm, An Hồng mới phát hiện ra, phòng ở Kim thủy uyển đã được sửa sang mới, càng thêm trở nên rộng lớn, xa hoa. Phòng ở của Lộ Văn Phàm đẹp mắt muốn chết, tựa như là căn phòng từng thấy ở trong phim thần tượng vậy, vừa giản lược, thời thượng, màu sắc mạnh mẽ nhưng lại được phối hợp hài hòa dị thường.

An Hồng nhìn thấy căn phòng có kết cục thay đổi lớn như vậy, mới nhớ tới, đã nhiều năm bản thân mình cũng không hề tới đây.

Giá sách của Lộ Văn Phàm vẫn như trước, rất cao rất lớn, mặt trên của giá sách vẫn như trước, bày đầy chật. An Hồng vừa hướng mắt lên, liền nhìn thấy tấm hình của mình chụp ảnh chung với Lộ Văn Phàm hồi ở đảo Cổ Lăng, hơn nữa lại còn không phải chỉ có một tấm hình.

"Ai chà! Làm sao anh lại bày những tấm hình này ở đây vậy?" Cô cảm thấy gò má có chút nóng bừng, quay đầu lại nhìn Lộ Văn Phàm. Lúc này Lộ Văn Phàm chính là đưa ra một xấp hình cho cô: "Rửa ảnh cho em đó, trở về nhà em cũng bày ra."

"Em mới không cần!"

"Vì sao? Nhìn thật là đẹp mắt mà."

"Em sẽ để những tấm hình này vào trong cuốn album ảnh." An Hồng tiếp nhận tập ảnh chụp, giờ từng tấm hình một ra xem. Xem hình cô liền nở nụ cười, "Ha ha ha... Cái ảnh này nhìn anh bày ra cái mặt thật là khờ khạo!"

"Nhìn qua ngốc nghếch phải không... Em cũng thích ảnh này, có phải hay không?" Lộ Văn Phàm cầm tay cô qua lấy lại tập ảnh chụp bỏ lên trên bàn, tiếp theo liền ôm An Hồng vào trong ngực mình.

Giọng của anh rất thấp, còn mang theo một chút hương vị hấp dẫn, phiêu phiêu dang dang ở bên tai An Hồng: "An An, em có thích anh hay không?"

"Không biết!" An Hồng đỏ mặt, xoay đầu đi chỗ khác.

"Em chưa từng nói em yêu thích anh bao giờ." Giọng nói của Lộ Văn Phàm có chút uất ức, tiếp đó lại cười rộ lên. Tay anh vòng quaeo của An Hồng thân mình dong đưa qua lại, "An An, nói em yêu thích anh đi!"

". . ."

"Anh thích em! Em có thích anh không?"

An Hồng lấy hết dũng khí, nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói của bản thân mình giống như tiếng muỗi kêu: "Em thích anh."

"Thêm tên vào."

"Hà?"

"An Hồng, anh thích em."

". . ."

"Nói đi nào!"

"Ai ôi... người gì mà nóng thế!" An Hồ không sao chịu nổi nữa rồi, bắt đầu đẩy anh ra.

Lộ Văn Phàm mới sẽ không dễ dàng buông tay như vậy. Anh cúi đầu hôn lên gò má An Hồng, nhắc đi nhắc lại: "An An, anh thích em, anh thích em, anh thật sự cực kỳ thích em. . ."

Hô hấp của An Hồng dần dần thờ ơ gấp lên. Cô cảm thấy càng ngày càng nóng, không khí lúc này có chút ái muội. Trong đầu của An Hồng đột nhiên

toát ra một cái ý niệm... kế tiếp, không phải là Lộ Vân Phàm muốn muốn... .

Lộ Vân Phàm dùng thực tế hành động trả lời cho cô. Anh bắt đầu điên cuồng mà hôn cô, hai tay dùng sức vuốt ve thân thể của cô.

An Hồng đầu văng mắt hoa, liên tiếp lui về phía sau, Lộ Vân Phàm cũng theo cô tiến từng bước về phía trước.

Anh liền hơi dùng lực, thân mình của An Hồng liền ngã về phía sau. Cô thở nhẹ một tiếng, mới phát hiện ra là mình đã ngã xuống trên giường lớn của Lộ Vân Phàm

Lộ Vân Phàm nằm ở trên người cô, ánh mắt dịu dàng nhìn lại cô. Anh cong môi lên cười, nói: "An An, đừng sợ."

Anh bắt đầu mở cúc áo trên áo somi của An Hồng. Tháo được một cúc áo, anh liền cúi đầu xuống hôn cô một cái. Đến khi toàn bộ cúc áo được cởi bỏ, thân thể của An Hồng liền hiển lộ ra. Trong mắt Lộ Vân Phàm đã cực nóng, anh tự tay gạt lần tóc mái ngang trán của An Hồng qua một bên, nhìn biểu tình của cô gái bên dưới mình vừa khấn trương vừa thẹn e sợ hãi kia, anh nghiêm túc lặp lại: "Đừng sợ. An An, đừng sợ!"

Trong lòng An Hồng đang kinh hoàng không thôi. Trong tiếng nói thì thầm của anh, dần dần cô bình tĩnh trở lại, cô vòng tay lên cổ của Lộ Vân Phàm, bắt đầu ngây ngô đáp lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thiên trường địa cửu (Lâu dài như trời đất) 3

Editor: Mẹ Bầu

Bọn họ hôn nhau đến thật triền miên, ngân nga kiều diễm. Lộ Vân Phàm không hề thô bạo giống như lần đầu tiên khi trước. Anh cẩn thận từng ly từng tí một, cởi quần áo của An Hồng ra, lại cởi tiếp chiếc áo T-shirt của mình. Thân thể trắng nõn căng đầy của chàng trai tuổi trẻ xuất hiện ở trước mặt An Hồng. Nhưng cô cũng không bị kích động đến nhắm mắt lại, chính là chặt chẽ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm.

Hô hấp của Lộ Vân Phàm có chút ồ ồ, biểu cảm lại có vẻ thần thánh. Anh một lần lại một lần hôn lên môi của An Hồng, trần trọc lặp lại thật lâu, sau đó anh nhẹ nhàng nói: "An An, anh thích em!"

An Hồng nhìn anh, nói gần từng tiếng: die,n;da.nlze.qũydo/nn, "Lộ Vân Phàm, em cũng vậy, em thích anh."

Nghe được lời nói này của cô, Lộ Vân Phàm thế nhưng lại sững sốt đến ba giây, sau đó lập tức liền cười thỏa mãn. Anh cười đến mức mặt mày giãn ra, sự dịu dàng tình cảm từ trong đáy mắt giống như thủy triều, cứ thế tràn ra xuất ra.

Anh đột nhiên liền tăng nhanh động tác, nhanh chóng thoát khỏi tất cả quần áo trên người của cả hai người. Anh cuồng nhiệt hôn hít An Hồng, thân hình cao lớn áp ở trên người cô, cánh tay kiên cố vây quanh cô. Anh là thỏa mãn như vậy, vui vẻ như vậy, tràn ngập lực lượng như vậy.

Hai cổ thân thể tuổi trẻ giao hòa cùng với nhau không hề có trở ngại, quần quít vắn vương cùng nhau ở trên giường nệm mềm mại của Lộ Vân Phàm.

Đây là lần thứ hai bọn họ tiếp xúc thân mật với nhau, dĩ nhiên ๙ đàn ๙ lê ๙ quý ๙ đôn không chút rối loạn giống như lần đầu tiên, cũng có đủ ngọt ngào ấm áp. Lộ Vân Phàm rải nụ hôn du lịch khắp nơi trên thân thể của An Hồng. Cuối cùng, anh thở phì phò, lại một lần nữa, cùng cô chặt chẽ liên hệ với nhau.

Thân thể của An Hồng không khoẻ như trước, nhưng cô cũng không hề cảm thấy sợ hãi khó chịu. Cô nỗ lực thả lỏng tâm tình của bản thân, nheênh hợp với Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm cảm thấy cực kỳ khoái hoạt, tựa như có một chút ăn ý gì đó đã nảy sinh ở giữa bọn họ. An Hồng không lại thét chói tai hay giãy dụa mà là cực kỳ khoái ái. Khuôn mặt thẹn thùng của cô, tiếng rên rỉ uyển chuyển của cô, ngón tay khẽ vuốt ve ở trên người anh, đều làm anh cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Kịch liệt luật động, Lộ Vân Phàm nở nụ cười. Cả hai thân thể của bọn họ đầy mồ hôi, dính dính, diễn ๙ đàn ๙ lê ๙ quý ๙ đôn cảm giác thúc giục hóa không ngừng kéo lên tình dục. Lộ Tiểu Phàm ở trạng thái ngẩng cao đầu, dùng mảnh đi vào bên trong thân thể của An Hồng, từng đợt từng đợt làm cho người ta rung động không thôi, khoái cảm lan tràn tới toàn thân của Lộ Vân Phàm. Anh kêu lên thành tiếng, không sao nhận được liền hỏi An Hồng: "An An... Anh thật thoải mái... Còn em thì sao?"

Giương mặt của An Hồng đều đã hồng thắm, hai chân của cô bám ở trên người của Lộ Vân Phàm, cả người cô không ngừng đung đưa theo động tác của anh. Cô cắn răng không đáp lại, trong thân thể lại dâng lên một loại cảm giác tuyệt vời không thể tả xiết.

Đây là một chuyện mà An Hồng không có cách nào lý giải được. Đây hết thảy đều rất không hiểu vì sao nữa rồi. Trên thực tế, từ lần đầu tiên về sau, An Hồng đã cảm thấy thế giới này đã thay đổi. Đi trên đường, nhìn đến những người xa lạ lui tới, trong đầu cô lại toát ra một hình ảnh cổ quá[(#)]*[(#)]([@](#)) A! Hóa ra... Bọn họ cũng đều làm như vậy cả! Không phải là như ở trong phim ảnh, người đàn ông hôn thâm tình người phụ nữ, rồi sau đó chậm rãi nằm xuống. Hình ảnh kế tiếp chính là ánh nắng chiếu rọi rõ, còn hai người thì đắp chăn, lười biếng nằm ở trên giường.

Hóa ra, quá trình này lại quái dị như thế. An Hồng từng đã nghĩ, hóa ra bà ngoại cũng làm chuyện như vậy, mới có mẹ. Mẹ cùng bác sĩ Tiêu cũng làm chuyện như vậy, mới có Tiêu Lâm. Thậm chí khi đi học, nhìn đến vị giáo sư bụng bìa tóc đã trọc đến nửa đầu kia, An Hồng còn buồn bực mà nghĩ, giáo sư buổi tối cũng sẽ làm chuyện như vậy! Còn có mấy vị bảo vệ trong phòng thường trực của trường học lúc nào cũng nghiêm túc kia, bà thím mập mạp, người làm vệ sinh phòng ngủ trong tòa nhà, những đầu bếp trong phòng ăn trên người vĩnh viễn đều mang mùi vị béo ngậy, trời ạ! Bọn họ đều sẽ làm chuyện như vậy!

Nhân sinh quan, thế giới quan của An Hồng đã hoàn toàn thay đổi sau lần đầu tiên tiếp xúc thân mật cùng với Lộ Vân Phàm. Cô rốt cục ý thức được, thế giới của người lớn còn bao gồm rất nhiều rất nhiều những chuyện gì đó mà không muốn để cho người khác biết.

Mà bây giờ, cô cùng Lộ Vân Phàm cũng đang ở đây làm chuyện đó, liền là một người trong số đó.

Lộ Vân Phàm không hề phát hiện An Hồng xuất thần. Anh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dùng sức, đến thời điểm cao trào, đột nhiên liền phóng thích ra.

"A a..." Anh kêu rất lớn tiếng, toàn thân cơ bắp kéo căng, biểu tình trên mặt có vẻ có chút quái dị.

An Hồng cảm nhận thân thể của anh yên lặng bất động. Lộ Tiểu Phàm vẫn còn đang ở trong cơ thể của cô, từng hồi nhẩy lên. Cảm giác này thật sự là cực kỳ quái. An Hồng nhắm mắt lại, nghe được Lộ Vân Phàm lớn tiếng thở phì phò. Anh lại ôm chặt An Hồng một lần nữa, thân mình ghé vào trên người cô, cắn vào lỗ tai của cô nói: "An An, anh thật thoải mái, còn em?"

An Hồng cười "hắc hắc" rất ngây ngô, kỳ thực cảm giác của cô cũng rất không kém, chỉ là cô ngượng ngùng không muốn nói. Cô nghĩ, lúc này đây, cô cùng anh trải qua như vậy, có lẽ chính là sự nghênh đón thân mật nhất trong sinh hoạt tình bạn.

Hai người cùng nhau ở trong phòng của Lộ Vân Phàm

Cùng nhau tắm rửa trong toilet rộng mở. Giờ khắc này, thẳng thắn thành khẩn nhìn nhau, không còn xấu hổ giống như lần trước nữa.

Dáng người của Lộ Vân Phàm phi thường đẹp. Trên người anh không có một chút mỡ dư thừa nào. Tỷ lệ dáng người của anh phảng phất như đã từng được tính toán, đến mức dường như chọc đến tâm hồn người ta. An Hồng xoa xoa lưng giúp Lộ Vân Phàm, đột nhiên cô nhìn đến vết sẹo nơi khuỷu tay tay phải của anh. Cô đưa tay phủ qua đó một chút, cười nói: "Thế nào, vết sẹo vẫn còn rõ ràng như vậy sao?"

"Sao cơ?" Lộ Vân Phàm cúi đầu vừa nhìn thấy, liền nở nụ cười, "Đây là dấu ấn mà em đã để lại cho anh, làm sao có thể dễ dàng mất tiêu được chứ."

"Rõ ràng là anh là người đã động tay trước kia mà!"

"Này! Khi đó em cũng đã mười tuổi rồi đó. Em chỉ cần đẩy anh một chút là được, khi ấy em không hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc sao?"

"Anh có biết dùng thành ngữ hay không vậy! Trên người anh có hương thơm không? Anh là ngọc sao? Anh phải nói là 'trân trọng người bạn nhỏ' mới đúng!"

"Hả? Ai là 'người bạn nhỏ'? Ai là 'người bạn nhỏ'?" Lộ Vân Phàm cảm vùi hoa sen qua liền phun về phía người An Hồng. Dòng nước ào ào xối thẳng về hướng An Hồng. Cô nhảy người lên cầu xin tha thứ, anh mới cười lớn ôm cô vào trong ngực mình.

Bọn họ hôn môi ở giữa hơi nước mù mịt như sương, trên người toàn là chưa bọt của sữa tắm chưa được rửa sạch, trơn trơn tuột, còn tản ra mùi hương thơm thoang thoảng.

An Hồng nhắm mắt lại, cô gắt gao vòng vào hông của anh, trong lòng chỉ nghĩ đến một cụm từ - thiên trường địa cửu.

Tắm rửa xong, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đùa vui chơi trò chơi, tới gần chạng vạng, bọn họ bắt đầu thảo luận đi đến chỗ nào để ăn cơm chiều. Lúc này, chuông di động của An Hồng vang lên.

Cô vừa thấy tên người gọi hiển thị, thì có chút lạng người. Lộ Vân Phàm một bên chơi trò chơi, một bên hỏi: "Ai vậy?"

An Hồng ấn xuống nút nghe, bắt máy điện thoại: "A lô, Tàn Nguyệt à?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Anh cảm thấy chúng ta rất hạnh phúc

Editor: Mẹ Bầu

"Là mình đây." Tần Nguyệt nhẹ nhàng nói ở trong điện thoại, "An Hồng, gần cậu có khỏe hay không? Mình nghe Hiểu Quân kể lại chuyện mẹ của cậu."

"Ừ..."

"Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì, tớ rất tốt, cảm ơn. Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại cho cậu hay sao? Cậu đã quên, chúng ta vốn dĩ đã hẹn sau khi khai giảng thì sẽ gặp mặt nhau sao, không nghĩ tới sau này lại xảy ra dịch SARS rồi."

"Đúng vậy."

"Đúng rồi, nghe Hiểu Quân nói... Bây giờ cậu đang cùng với Lộ Vân Phàm rồi phải không, hả?"

An Hồng nhìn nhìn Lộ Vân Phàm đang ngồi xếp bằng ở dưới đất chuyên tâm chơi game, nhỏ giọng nói: "Ừ!"

Tần Nguyệt "cười rộ lên: "Ha ha ha! Thật sự đúng là không nghĩ tới chuyện này đó! Hai người ở chung một chỗ bao lâu rồi?"

"Không bao lâu, mới được hơn ba tháng."

Lộ Vân Phàm nghiêng đầu sang bên, @MeBau*@ khẽ cười một chút không thể thấy được. Trên màn hình, mấy hình người không nghĩ tới là lại đụng phải chướng ngại, bị treo.

"Ai dà!" Lộ Vân Phàm có chút áo nảo, buông tay cầm trò chơi, trèo lên sofa tiến đến bên người An Hồng. Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô, cái tay cũng hạnh kiểm xấu, tìm kiếm mò vào trong quần áo của cô.

An Hồng né tránh sang một đầu của ghế sofa, một bên tiếp tục nói chuyện điện thoại, một bên đưa tay ra ngăn cản đường đi của móng vuốt không chịu an phận của Lộ Vân Phàm.

Tần Nguyệt nói: "Hơn ba tháng cũng không ngắn, thật tốt, thật tốt! Đúng rồi, An Hồng, cậu đã ăn cơm tối chưa?"

"Chưa, vẫn chưa ăn!"

"Không bằng chúng ta họp gấp đi, liền đêm nay! Thừa dịp hiện tại Hiểu Quân đang kỳ nghỉ phép ở nhà. Đến tháng mười một anh ấy lại phải đi công tác."

"Này..."

"Ồi dào, chọn ngày không bằng gặp ngày nhé! Bây giờ tớ hiện đang ở trong nhà của Hiểu Quân. đi●n☆đ●ànle☆q●uýđ●ôn Chúng ta lái xe đi lại đó để đón cậu, lại đi đến nhà của Lộ Vân Phàm để đón cậu ta, như thế nào?"

"Hiện tại tớ đang ở cùng với Lộ Vân Phàm, đợi lát nữa tớ hỏi anh ấy một chút."

"Thật đúng là rất nhiều năm, chỉ là Hiểu Quân thường xuyên rất hay phải đi công tác bên ngoài. Thời gian mình ở cùng với anh một chỗ, phòng chừng còn chưa nhiều bằng cậu cùng với An Hồng đâu. Thực hăm mộ hai người cùng học ở chung một trường học, mỗi ngày đều có thể gặp mặt nhau."

An Hồng nói: "Hiểu Quân, về sau này anh luôn luôn phải đi công tác đến mấy tháng trời như vậy hay sao?"

Hàn Hiểu Quân trả lời: "Anh cũng có ý nghĩ muốn được triệu hồi về tổng bộ, về sau sẽ làm quản lý công trình hạng mục trong tỉnh, như vậy sẽ không cần thường xuyên đi ra ngoài. Nhưng việc này cần tích lũy kinh nghiệm, còn cần phải khảo chứng nữa, không có dễ dàng như vậy."

Tần Nguyệt xen mồm: "Hiểu Quân đã thi được hạng mục quản lý cấp ba rồi, sang năm liền thi lên cấp hai, hiện tại còn kém năm để có thể được bình lên công trình sư."

"Không sai!" Lộ Vân Phàm cười, "Làm quản lý hạng mục tốt lắm đó, không cần phải ở công trường chịu gió thổi nắng chiếu giống như làm nhiệm vụ thi công viên nữa."

"Anh thì biết cái gì!" An Hồng trừng mắt với anh.

"Tại sao anh lại không biết chứ?" Lộ Vân Phàm có chút không phục, "Trong công ty của ba anh có một đồng lớn quản lý hạng mục kia kìa."

Hàn Hiểu Quân cười cười: "Tôi không có bối cảnh, cũng không có hậu trường, không có khả năng vừa lên đến liền thư thư phục phục. Lựa chọn chuyển đi này phải làm công trình, nhất định phải làm cho được công nhận từ nhỏ. Sống lâu ở công trường rồi, mới có thể biết một ít những gì đó cơ bản nhất. Phải sống hòa vào với công nhân một thời gian ngắn, như vậy mới có thể biết đến tốt cùng một công trình là phải làm từ thế nào đi lên. Mấy thứ này, chỉ học trong sách thôi là không đủ, cho nên làm vài năm thi công viên, tôi cảm thấy vẫn là rất đáng."

Lời nói của Hàn Hiểu Quân kỳ thực rất có đạo lý, nhưng khi nghe vào trong tai Lộ Vân Phàm lại phi thường không thoải mái. Cái gì gọi là không có bối cảnh, không có hậu trường? Cái gì gọi là chỉ học trong sách thôi là không đủ? Ánh mắt của Lộ Vân Phàm lạnh xuống, không khí bỗng chốc liền có vẻ trở nên ngưng đọng, may mắn lúc này, người phục vụ bụng thức ăn lên.

Hai âu đồ ăn thơm ngào ngạt nóng hổi vừa đặt lên bàn, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đã cảm thấy hơi đói rồi. Vừa cảm lấy đôi đũa lên định bắt đầu ăn uống, liền nghe thấy Tần Nguyệt nói một câu với người phục vụ: "Phiền toái mang cho tôi một cái chén không, lấy thêm một ấm trà, cảm ơn."

An Hồng nghi ngờ nhìn người phục vụ mang đồ mà Tần Nguyệt yêu cầu lên. Tần Nguyệt đổ nước trà vào trong chén, rồi sau gấp lên một cọng rau củ nhúng vào trong nước trà chao đi chao lại một lúc, mới đưa vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Anh cảm thấy chúng ta rất hạnh phúc 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng và Lộ Vân Phàm song song cùng há hốc mồm, tay cứ cầm đôi đũa đến quên ăn. Bộ dạng Hàn Hiểu Quân lại là một bộ nhìn thấy nhưng không thể nói gì, chú ý từ từ ăn đồ ăn. Anh còn mời mọc An Hồng cùng Lộ Vân Phàm: "Ăn đi thôi, nhân lúc còn mau nóng ăn đi."

Tần Nguyệt cảm nhận được tầm mắt của An Hồng, liền ngẩng đầu lên nhìn cô cười: "Mình muốn giảm béo, trong đồ ăn đều là dầu mỡ, ăn nhiều không tốt."

An Hồng chớp chớp mắt, không nói gì, gấp lên một miếng sườn ăn. Tuy nhiên sau đó cô liền phát hiện, Tần Nguyệt chỉ ăn một ít rau củ gì đó, hoàn toàn không chạm vào đồ ăn mặn.

Lộ Vân Phàm cũng ăn sườn, cảm thấy mùi vị không tệ, hỏi Tần Nguyệt: "Có phải là tôi đã gọi đồ ăn không hợp khẩu vị của cậu hay không?"

Tần Nguyệt cười: @MeBau*@ "Không phải đâu, chỉ là hiện tại mình không ăn thịt."

"Hả?" Lộ Vân Phàm kinh hãi, "Không ăn thịt? Vậy cậu ăn thịt gì?"

"Thịt heo, thịt dê, thịt bò thì không ăn một chút nào, mình ăn nhiều lắm cũng chỉ có chút thịt gà thôi! À mình còn ăn cá!"

Lộ Vân Phàm mau chóng vẫy tay kêu người phục vụ: "Thêm con cá!"

Hàn Hiểu Quân ngăn trở anh: "Không cần đâu, cô ấy chỉ ăn một chút, ăn không hết sẽ lãng phí."

Tần Nguyệt cũng phụ họa: "Không cần kêu thêm đâu, mình ăn chút rau dưa là tốt rồi, kỳ thực mình tuyệt đối không đói."

Lộ Vân Phàm cũng không miễn cưỡng nữa, đồ ăn lại được tiếp tục mang lên. Nhìn thấy Tần Nguyệt mỗi một lần gấp đồ ăn, lại một lần dùng đũa nhúng thức ăn ở trong chén trà chao dầu đi như vậy, cách một lát lại còn muốn đổ bỏ nước trong chén trà đi, đổi một chén mới như thế, diễn, dểan, ke, quỷ, dểon Lộ Vân Phàm ăn có chút không biết ngon. Anh quay đầu nhìn sang An Hồng, cũng thấy cô ăn mà trong lòng không được yên.

Bọn họ tùy ý trò chuyện, bàn luận về những chuyện lý thú ở trong trường học, còn có một chút tình hình gần đây của các bạn học thời trung học. Hàn Hiểu Quân luôn luôn không nói lời nào, chính là lẳng lặng ngồi nghe.

Ăn được không nhiều lắm, Lộ Vân Phàm muốn đi thanh toán, nhưng Hàn Hiểu Quân ngăn trở anh: "Để anh!"

Lộ Vân Phàm còn muốn kiên trì, nhưng đã bị một câu nói lại của Hàn Hiểu Quân đánh trở về: "Đừng cãi cò nữa, cậu vẫn còn là sinh viên đó."

Lộ Vân Phàm lập tức liền ngậm miệng lại. Dù sao giảng co đối với một việc nhỏ như vậy, thật sự cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi ăn xong, bốn người cùng đi ra khỏi nhà hàng. Hàn Hiểu Quân lấy ra chìa khóa xe, nói với An Hồng: diễn☆đểanlẻ☆qủyđểon "Để anh hai người trở về nhà."

An Hồng còn chưa kịp trả lời, Lộ Vân Phàm đã cự tuyệt luôn: "Không cần đâu, em và An Hồng còn muốn đi dạo, hai người cứ đi trước đi là được."

Hàn Hiểu Quân không để ý đến Lộ Vân Phàm, chính là nhìn vào An Hồng chờ đợi câu trả lời của cô. An Hồng gật gật đầu, cầm tay Lộ Vân Phàm nói: "Vừa rồi em ăn đã rất no, em cũng còn muốn đi dạo một lát, hai người đi về trước đi."

"Cũng được, hai chúng tôi đi trước vậy, hai người nhớ đừng về nhà quá trễ đó, hẹn gặp lại." Ánh mắt của Hàn Hiểu Quân có chút âm trầm, Tần Nguyệt khoác tay lên cánh tay của anh, vẫy tay đối với An Hồng: "Chúng mình đi nhé, An Hồng, Lộ Vân Phàm, bye bye! Hẹn lần sau gặp lại."

"Bye bye." An Hồng vẫy vẫy tay, nhìn theo Tần Nguyệt cùng Hàn Hiểu Quân đi xa dần. diễn_đểan_lẻ_quỷ_đểon Tần Nguyệt mặc chiếc quần jeans bó chặt lên người, hai chân của cô nhìn giống như hai cây sào trúc được bọc lại vậy. An Hồng nhìn mà như đang nằm mộng.

Thẳng đến nhìn không thấy bóng lưng của bọn họ nữa, Lộ Vân Phàm mới ôm chầm lấy bả vai của An Hồng: "Đi, chúng ta đi ăn hiệp đấu sau nào!"

"Hả?"

"Anh vẫn chưa ăn no!" Lộ Vân Phàm trừng lớn mắt, "Nhìn Tần Nguyệt ăn cơm như thế, có ai còn có thể nuốt trôi được chứ! Làm cho anh có cảm giác như những thứ mình ăn vào đều là mỡ heo không vậy!"

"..."

"Đi thôi! Đi ăn đồ nướng có được hay không? Anh đặc biệt nhớ đến được ăn từng miếng từng miếng thịt."

"Hay lắm"

"Hử?"

"Em cũng vậy, cũng chưa ăn no." An Hồng hướng Lộ Vân Phàm nở ra một nụ cười, "Muốn ăn thịt dê xiên đến muốn điên rồi!"

Lộ Vân Phàm cười to, dắt tay An Hồng liền bước đi.

Hai người ở trong quán đồ nướng, mãi mê nướng đến khi thể ngắt trời, thịt dê xiên, mè vịt, cánh gà, lạp xườn, ngô, từng thứ một được bày ra, một bên uống Coke ướp lạnh, một bên vội vàng đưa vào trong miệng những miếng mỡ béo ngây mà người ta vừa nướng xong.

Ăn như "lang thôn hổ yết" (*) một trận, Lộ Vân Phàm mới vuốt bụng dừng lại. Anh một bên bôi bột thìa là lên xiên thịt dê, một bên lắc đầu thờ dài: "Hàn Hiểu Quân nhất định chưa từng bao giờ được hưởng thụ cái thời khắc như thế này."

(*) Lang thôn hổ yết: Câu thành ngữ chỉ sự ăn uống vội vàng ngấu nghiến. Tương đương với câu thành ngữ ở Việt Nam: ăn như hổ đói; ăn như hà bá đánh vựa; ăn như thần trùng mổ mả.

"Cái gì?" An Hồng một bên vừa phun xương gà ra, một bên ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Được cùng bạn gái ăn uống thả cửa với nhau ấy! Anh xem bộ dáng kia của anh ta đến ghen mà chết rồi. Đầu óc Tần Nguyệt cũng là có bệnh, ăn một bữa cơm mà còn như vậy, bình thường không biết còn giậm béo thế nào nữa."

An Hồng cúi đầu, cô cũng có cảm giác như thế. Nhìn Hàn Hiểu Quân cùng với Tần Nguyệt, cô có thể nhận thấy được, Hàn Hiểu Quân cũng không được mấy vui vẻ.

"Làm bạn trai của Tần Nguyệt thật sự rất thống khổ. Nếu đổi lại là anh, nhất định sẽ bóp miệng của cô ấy ra, nhét vào trong đó các loại đồ ăn ngon gì đó. Nếu như cô ấy mà không chịu ăn, anh liền bye bye với cô ấy luôn!" Lộ Văn Phàm nhớ đi nhớ lại liền cười rộ lên. Ánh mắt anh sáng lên nhìn An Hồng. "An An, anh cảm thấy chúng ta rất hạnh phúc! Thật sự, đặc biệt đặc biệt hạnh phúc!"

"Ăn đồ của anh đi!" An Hồng lấy mấy vòng mề vẹt bắc lên giá nướng, rắc rắc lên đó muối và bột thìa là, rồi đưa cho Lộ Văn Phàm.

"Anh nói thật chứ sao." Lộ Văn Phàm cũng không sợ nóng, mau chóng cắn lên mề vẹt, "Còn có, anh quyết định khi nghỉ đông sẽ đi học lái xe."

"Cái gì?" An Hồng có chút kinh sợ.

"Ồ. Ba ba anh nói, chờ khi nào anh thi được bằng lái, liền mua cho anh một chiếc xe, đến lúc đó chúng ta đi về trường học liền dễ dàng rồi."

"Anh còn đang học đại học, mua xe cái gì chứ!"

"Trong trường học có không ít người đã mua xe rồi thôi. Lạc Phong cũng mua đó, chính là cậu ta không lái xe đi thôi."

"Cậu ta mua thì anh liền mua sao? Anh mới bao nhiêu tuổi hả!"

Lộ Văn Phàm có chút không hiểu nhìn lại An Hồng: "Em không thích?"

"Không thích." An Hồng cúi đầu uống cola. Chuyện gia cảnh của Lộ Văn Phàm vẫn là vấn đề gì đó mà cô luôn để ý. Lúc này nếu như Lộ Văn Phàm thật sự muốn mua một chiếc xe, thì sau này còn gì nữa?

"A..." Lộ Văn Phàm cong miệng lên, "Đã biết rồi, vậy thì anh sẽ không mua xe, sớm đi học để thi lấy bằng lái trước thì cũng có thể chứ?"

"Ừ."

Lộ Văn Phàm nhìn sắc mặt của An Hồng đã có chút dịu lại điều hòa hơn, nghĩ nghĩ nói: "Trong kỳ nghỉ hè Lạc Phong lái xe đưa bạn gái của cậu ta đi ra ngoài du ngoạn. Anh cảm thấy thế cũng rất tốt, nghĩ đến nghỉ đông thi được bằng lái xe rồi, sau học kỳ là có thể mua xe. Kỳ nghỉ hè sang năm là có thể mang em đi ra ngoài chơi rồi."

An Hồng nhìn sang Lộ Văn Phàm, biết ý nghĩ của Lộ Văn Phàm kỳ thực rất đơn giản, cũng không nói cái gì nữa, chỉ là nghĩ đến Hứa Lạc Phong, An Hồng nghĩ tới một điều gì đó, không khỏi hỏi: "Đúng rồi, em hỏi anh này, có phải là em đã từng làm một chút chuyện gì đó không thích hợp, đã trêu chọc đến Hứa Lạc Phong hay không? Vì sao mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của cậu ta, em đều cảm thấy có cái gì đó rất quái dị?"

"Ánh mắt của cậu ta nhìn em là lạ sao?" Lộ Văn Phàm kinh hãi, "Không phải là cậu ta coi trọng em đấy chứ!"

"Không phải vậy! Ài, thế cậu ta không nói năng gì với anh hay sao?" An Hồng nghĩ mãi mà không rõ. Cô nhăn mày lại, cẩn thận từng ly từng hỏi, "Anh nói xem, có phải là cậu ta coi trọng anh hay không?"

Lộ Văn Phàm phun ra một ngụm coke "Phốc" một cái, tiếp theo liền lớn tiếng ho khan.

Anh trì hoãn một nửa sức lực, nhìn ánh mắt của An Hồng một bộ nghiêm trang, lắc đầu nói: "Không có, không có khả năng ấy đâu! Hai đứa bọn anh là anh em với nhau đã nhiều năm qua." Lộ Văn Phàm nghĩ nghĩ, còn nói, "An An, em đừng nghĩ nhiều! Đại khái là bởi vì vài năm trước anh luôn luôn chạy đuổi theo em, Lạc Phong cũng đã từng có chút ý kiến đối với anh."

"Cậu ta có ý kiến với anh được chỗ nào là đúng chứ, rõ ràng chính là có ý kiến đối với em thôi!"

"Không có!" Lộ Văn Phàm đưa tay vén mái tóc của An Hồng lên, "Đề anh đi với cậu ta, nếu như cậu ta còn dám có gì kỳ quái đối với em nữa, anh liền đập cho cậu ta một trận!"

"Chán ghét! Trên tay anh đều là dầu mỡ!" An Hồng phẩy tay của Lộ Văn Phàm ra, "Đừng nói gì hết, dù sao em và cậu ta cũng không quen thân với nhau, cũng không có chuyện gì, em chính là thuận miệng nói ra thôi."

"Ừ!" Lộ Văn Phàm cười đến xán lạn, lại vui đùa đối phó đối với đồ ăn ngon trên giá nướng.

An Hồng lặng lẽ yên tĩnh nhìn tướng ăn vui vẻ của Lộ Văn Phàm, nghĩ vừa rồi cùng ăn bữa cơm kia cùng với Tần Nguyệt và Hàn Hiểu Quân, trong lòng đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Cô tựa như cảm nhận được sự cực đoan của Tần Nguyệt, cảm nhận được tâm tình không thể không nề hà của Hàn Hiểu Quân. Anh cùng với Tần Nguyệt có như trước, qua nhiều năm như vậy rồi, anh còn yêu cô ấy sao?

Chương 97: Cuộc tranh cãi nhỏ

Editor: Mẹ Bầu

Đúng lúc mùi hoa quế dần dần biến mất, lá cây ngô đồng rơi đầy đất, An Hồng bọc người trong áo bành tô đi ở trong sân trường, xoay người nhìn lại, mới phát hiện ra mùa đông đã đến gần.

Tiết Đông chí, lễ tang của mẹ và bác sĩ Tiêu đúng hạn cử hành.

Trừ bỏ ba vị già cả ra, tất cả thân thích của hai nhà đều tham dự hết. Tiêu Lâm nâng tro cốt của mẹ, Tiêu Trí nâng tro cốt của bác sĩ Tiêu đi tuốt đường trước. An Hồng trên người mặc bộ đồ màu đen, vành mắt đỏ ửng tựa vào trên người Lộ Văn Phàm, chậm rãi đi theo ở bên người Tiêu Lâm.

Tuy rằng đã qua hơn nửa năm, thì thời khắc trầm trọng này thật sự tiến đến. An Hồng như trước, bị thương muốn chết, may mắn là có Lộ Văn Phàm luôn luôn tại bên người cô. @MeBau*@ Anh gặt gao ôm lấy vai cô, dùng sức mạnh và sự ấm áp của mình truyền sang cho người con gái ở bên cạnh.

Mẹ cùng bác sĩ Tiêu rốt cục đã đi họp táng. Khi bọn họ ở trước mộ bia, Tiêu Lâm khóc cực kỳ bi ai, An Hồng đi đến bên người cô, kéo bà vai gầy yếu của em gái qua, vòng tay ôm vào trong lòng mình.

Nhìn ảnh chụp mẹ cùng bác sĩ Tiêu trên mộ bia, bọn họ vẫn đang còn rất trẻ tuổi, cười đến xán lạn. Hốc mắt của An Hồng đã ươn ướt, Cô hiểu rất rõ ràng, trên vai mình đã có trách nhiệm quá nặng. Cần phải chú ý mà chăm sóc thật tốt cho Tiêu Lâm và bà ngoại, đó chính là sứ mạng trong tương lai của cô.

Hàn Hiểu Quân cũng tham gia lễ tang. Anh chỉ đứng ở phía trước, đặt hoa ở trước mộ bia, sau đó anh đi đến trước mặt An Hồng, đưa tay ra dịu dàng vuốt vuốt mái tóc của cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô một cái.

Giọng nói của anh vang lên ở bên tai An Hồng thực êm dịu: "A Hồng, có việc gì, em liền gọi điện thoại cho anh, anh luôn luôn ở bên cạnh em."

An Hồng gật đầu, tựa vào trong vòm ngực vững chãi của Hàn Hiểu Quân. Cô im ắng cố kìm nước mắt.

Lộ Văn Phàm đứng ở một bên, trầm mặc nhìn sang phía bọn họ. Anh chú ý tới ánh mắt của Hàn Hiểu Quân. Anh hơi hơi nhíu nhíu mày lại, nhưng trước sau cũng không nói gì.

Đã đến giờ ăn cơm trưa, mọi người tản đi. Hàn Hiểu Quân lái xe đưa An Hồng, Lộ Văn Phàm cùng Tiêu Lâm trở về trường học. Diendanlequydon Tiêu Lâm chính là đang học sơ tam, việc học cũng thật nhanh. Lúc này đã cách cuộc thi cuối kỳ không xa. An Hồng buổi chiều còn phải lên lớp, buổi tối còn có giờ tự học tối. An Hồng dặn Tiêu Lâm vài câu, nhìn theo em gái đi vào trường học rồi mới trở về trên xe. Cô nghĩ nghĩ, nói với Hàn Hiểu Quân không cần đưa cô và Lộ Văn Phàm đến trường nữa. Đại học Z nằm ở rất xa, một hồi vừa tới nơi sẽ phí phạm không ít thời gian.

Hàn Hiểu Quân nói mình không thiếu thời gian, mà An Hồng cũng không kiên trì nữa, cùng Lộ Văn Phàm lên ngồi ở trên ghế sau.

Trên đường, Lộ Văn Phàm đánh giá xe của Hàn Hiểu Quân. Đây là một chiếc Santana 2000 màu xám bạc. Lộ Văn Phàm nhào người ra chỗ ghế ngồi tay lái ở hàng trước, hỏi: dinendian.loqidJon "Anh Hàn, xe này của anh mua từ khi nào vậy?"

Hàn Hiểu Quân suy tư một chút, trả lời: "Năm kia, đúng rồi, được 1 năm sáu tháng rồi."

"Bao nhiêu tiền vậy?"

"Khoảng độ mười ba hay mười lăm gì đó."

"Vậy sao..." Lộ Văn Phàm kéo dài tiếng, dựa trở lại vào lưng ghế xe phía sau nói với An Hồng, "Anh thích loại xe Buick kia, bắt quá giá phải đến ba mươi vạn đồng, có chút đắt quá, không biết ba của anh có chịu mua cho anh hay không."

An Hồng liền phát hoảng, đối với cô mà nói, chiếc xe này của Hàn Hiểu Quân đã thật quý giá rồi. Trên thực tế An Hồng vẫn cho rằng có được xe riêng chính là một việc cực kỳ xa xỉ. Không nghĩ tới Lộ Văn Phàm đã bắt đầu chú ý đến xe cô như vậy, vừa mới nghĩ đến đã nói muốn mua xe giá đến ba mươi vạn đồng như vậy.

Cô có chút bất mãn, nói: "Không phải là anh đã nói không mua xe đó sao?"

"Anh chính là muốn xem trước một chút thôi mà. Chiếc xe đầu tiên cũng không thể nên mua loại quá tốt, tay nghề còn non, bị đụng phải thì sẽ đau lòng."

Hàn Hiểu Quân hỏi: "Đã lấy bằng lái chưa?"

"Vẫn chưa lấy bằng lái, bắt quá em đã ghi tên rồi. Khoảng tháng 1 thì liền thi lý thuyết rồi, tính toán vào kỳ nghỉ đông em đi luyện xe."

"Nhìn em xem ra cũng có khả năng lấy được bằng sớm."

"Kỳ thực em thích loại xe như Land Rover hay là Hummer kia. Thế nhưng mà quá mắc, khẳng định là ba của em sẽ không chịu mua cho em rồi."

"Xe Land Rover, bắt quá khi đi khẳng định rất thoải mái."

"Đúng vậy a! Đặc biệt nhanh."

An Hồng không hiểu những chuyện này. Cô ngồi ở bên cạnh không hề rảnh. Lộ Vân Phàm nói chuyện với Hàn Hiểu Quân vài câu, sau nhìn thấy vẻ mặt cô phụng phịu, lập tức cọt nhả nói: "Anh vẫn không có ý định mua xe đâu, chính là tùy tiện tâm sự một chút thôi, hắc hắc."

Hàn Hiểu Quân cũng phát hiện ra An Hồng khác thường, cười nói: "Nam thanh niên trẻ bây giờ, khẳng định đều thích xe. Bắt quá Lộ Vân Phàm, nếu bây giờ em mua xe có phải là quá sớm một chút hay không. Em mới học đại học năm hai thôi. Hiện tại sinh viên Đại học chẳng lẽ đều đã mua xe rồi hả?"

"Không có, bắt quá chỉ là sớm hay muộn cũng sẽ phải mua thôi. Mua xe, về sau có thể đưa An Hồng đi chơi, muốn đi chỗ nào đều được." Lộ Vân Phàm một bên cười, một bên cầm lấy tay của An Hồng: "An An, về sau anh sẽ lái xe đưa em đi Tây Tạng, một đường đi du ngoạn luôn mấy tháng. Đến thăm Tây Tạng, Vân Nam, Tứ Xuyên, Quý Châu, mấy chỗ có phong cảnh đẹp chúng ta đều đến thăm một lần, đến thăm cả đường biên giới nữa!"

An Hồng vẫn không hề rảnh như trước. Lộ Vân Phàm có chút không thú vị, rốt cục an tĩnh lại, ngượng ngùng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe.

Hàn Hiểu Quân đưa bọn họ đến đại học Z rồi rời đi. An Hồng không để ý Lộ Vân Phàm, lập tức đi về hướng trường học. Lộ Vân Phàm đuổi theo gọi cô, kéo tay cô, An Hồng vùng vờ ra, Lộ Vân Phàm mới biết được là cô đã tức giận.

"Em làm sao vậy?" Lộ Vân Phàm có chút mờ mịt.

"Cái gì mà như thế nào? Lần trước anh còn đáp ứng với em là không mua xe!" An Hồng quay đầu tròn mắt nhìn Lộ Vân Phàm, tiếp tục bước đi nhanh.

"An An, em tức giận sao?" Lộ Vân Phàm chạy theo cô, "Hiện tại anh đâu có mua xe!"

"Không mua, nhưng anh đi xem xe gì đó thôi!"

"Nhìn xem mà cũng không được sao?"

"Anh mới là sinh viên đại học năm hai thôi, mua xe cái gì! Xem xe cái gì!"

"Em sao lại thế này hả? Ăn phải thuốc nổ hay sao vậy?" Lộ Vân Phàm nâng cao giọng lên, "Có mua xe hay không, đây cũng không phải là cái chuyện gì quan trọng lắm, em gấp cái gì chứ?"

"Anh đó!" An Hồng chộc tức, "Anh có tiền mua xe sao? Anh có tiền sao? Ba mươi vạn kia đấy! Còn không phải muốn ba anh mua cho anh sao!"

"Ba anh mua cho anh thì thế nào? Xe của Lạc Phong cũng chính là ba của cậu ấy mua cho đấy."

"Hứa Lạc Phong mua xe thì anh cũng mua theo à? Anh đây là ganh đua so sánh hay là ghen tị?"

"Anh ganh đua so sánh cái gì? Ghen tị cái gì?" Lộ Vân Phàm nghĩ không thông, "Anh chính là chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, lại còn chưa có mua xe mà, còn sớm quá, em tức giận như vậy làm gì chứ? Hơn nữa, cho dù là có mua xe đi nữa thì anh cũng sẽ không thể lái xe tới trường học. Anh biết là em không thích, nhưng mà Chủ nhật hay là ngày nghỉ, anh có thể lái xe đưa em đi chơi, như vậy cũng thuận tiện rất nhiều."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Lúc này, An Hồng kết giao cùng với Lô Văn Phàm đã được nửa năm. Phần lớn thời giờ, bọn họ đều là ngọt ngọt ngào ngào. Thế nhưng ở trong lòng

An Hồng vẫn luôn tồn tại một ít băn khoăn, nhất là liên quan đến gia cảnh ưu việt của Lộ Văn Phàm. Mỗi cuộc tranh cãi nhỏ của bọn họ hầu như đều có liên quan đến chuyện này.

Học tiểu học, học sơ trung rồi lên trung học, bọn nhỏ còn chưa có khái niệm gì đối với sự chênh lệch giàu nghèo. Đứa trẻ nhỏ thuộc gia đình nhà người có tiền cũng sẽ không cảm thấy mình có gì đặc biệt hơn người khác. Đứa trẻ nhỏ thuộc gia đình nhà bình thường cũng sẽ không thể cảm giác mình kém một bậc. Trong trường học, tất cả mọi người sống chung với nhau thật hòa hợp. Đứa nhỏ có thành tích tốt lại hoạt bát sáng sủa vĩnh viễn đều được hoan nghênh. Không có người nào kỳ thị với bạn bởi vì bạn hàng tháng chỉ có ba mươi đồng tiền tiêu vặt. Mọi người chỉ biết sùng bái bạn bởi vì kỳ thi cuối kỳ của bạn đã đạt được thành tích tốt.

Thập niên chín mươi, tư tưởng của mọi người vẫn còn rất thuần phác, cho dù mở ra theo cái cách, có một bộ phận người đã giàu lên, bọn họ cũng vẫn luôn giáo dục con cái của mình, phải chăm chỉ lao động, phải nỗ lực, phải hiểu được biết nói cảm ơn, phải tích cực tiến thủ, bởi vì những người giàu lên đó, phần lớn cũng đều có xuất thân từ nghèo khổ, hiểu được để có được hết thảy mọi thứ như vậy quả thực là không dễ.

Nhưng mà khi tiến vào thế kỷ mới, thời đại Internet toàn diện đã đến, tư tưởng của người trẻ tuổi bắt đầu có sự chuyển biến.

Đại học Z có nữ sinh xinh đẹp được người giàu có bao dưỡng, thậm chí còn có các cô gái trẻ buổi tối đi làm ở các quán đêm. Chỉ cần trong nhà có tiền, chẳng sợ thành tích học bị kém, người ta cũng trở nên khoa trương. Mà học sinh có gia cảnh nghèo khổ, cho dù bài vở và bài tập có ưu tú, cũng vẫn là không có tiếng tăm gì, thậm chí còn bị người khác xem thường.

Không khí xã hội dần dần chuyển biến. Quan niệm có tiền đó chính là mẹ đã bắt đầu xuất hiện. An Hồng luôn luôn khinh thường những điều này. Cô hoài niệm cuộc sống vô ưu vô lự của thời kỳ học trung học ngày trước. Cô cùng Lộ Văn Phàm chơi đùa với nhau, các học sinh cũng chỉ vui đùa ồn ào, quan hệ giữa các thiếu nam thiếu nữ lúc này chỉ là vui đùa không có đau khổ. Không giống như hiện tại, bị một số ít người không biết nội tình thế nào đưa ra tin đồn An Hồng chỉ là coi trọng tiền của nhà Lộ Văn Phàm, cho nên đã mang ra hết tất cả vốn liếng làm cho Lộ Văn Phàm say mê đến đầu óc choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Cuộc tranh cãi nhỏ 3

Editor: Mẹ Bầu

Kỳ thực Lộ Văn Phàm đã được xem như là số ít thiếu gia có bị bệnh. Anh vẫn như trước, cùng An Hồng ngồi xe bus công cộng đi tới đi lui đến trường học. Anh vẫn cùng An Hồng đi ăn chung một mâm ở căn tin như trước, ở phòng ngủ như trước, chưa từng bao giờ đề cập tìm phòng ở bên ngoài trường học để ở chung cùng An Hồng.

Anh biết An Hồng không sẽ đồng ý. Anh tôn trọng cô, vì thế hai người mỗi một lần làm chuyện xấu chỉ có thể đợi đến Chủ nhật khi đi đến nhà Lộ Văn Phàm. Bất quá việc lên lút cũng có một hương vị riêng của nó. Lộ Văn Phàm sống một mình ở tại lầu ba, trong phòng có cả toilet. Cửa lớn vừa đóng lại, liền biến thành thế giới nhỏ của hai người.

Ở phương diện này, die»n, d«an, ke, quy»y. d«on An Hồng cùng Lộ Văn Phàm đã có mười phần ăn ý, mỗi một lần đều là nhẹ nhàng vui vẻ thoải mái, làm người ta muốn ngủng mà không được.

Bọn họ thích cùng nhau tắm rửa, chơi đùa náo loạn ở trên giường, xem phim tình yêu cảm động, chậm rãi ôm hôn nhau.

Có khi Lộ Văn Phàm còn tìm được một ít phim kinh dị đến dọa An Hồng, nhất là bộ phim The Ring (*). Lúc trước khi An Hồng còn chưa xem qua, nhưng sau khi xem, cô liền trực tiếp bị dọa ngốc, tiến vào trong lòng Lộ Văn Phàm nửa ngày cũng không chịu nhô đầu ra. Lộ Văn Phàm đắc ý cười ha ha, Diễn~đàan~le~quý~đoan dứt khoát liền lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lại một lần nữa ăn sạch sành sanh.

(*) The Ring là tác phẩm điện ảnh kinh điển của Nhật Bản, từng làm khiếp đảm bao thế hệ khán giả và có tầm ảnh hưởng lớn tới điện ảnh thế giới. Phim The Ring ra đời năm 1998, được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết Ring của Koji Suzuki xuất bản lần đầu năm 1991. Ring được xem là một trong những đỉnh cao thể loại văn học kinh dị của Nhật, tạo nên cơn sốt kinh dị (horror boom) tại Nhật suốt một thời gian dài. Đến nay tiểu thuyết có hàng loạt phim dài, phim truyền hình, manga và vô số sản phẩm ăn theo khác trước đó bảy năm. (Tiểu thuyết này đã từng được xuất bản tại Việt Nam với cái tên Vòng tròn oan nghiệt). Bối cảnh câu chuyện được diễn ra ở nước Nhật vào thời hiện đại với trung tâm là cuộn băng và chiếc TV - những thứ tồn tại trong hầu hết hộ gia đình. Vào thời điểm năm 1998, khi mà việc tải phim trên mạng hay những chiếc DVD chưa được phổ biến như ngày nay, cuộn băng video chính là công cụ xem phim tại gia được ưa chuộng nhất. Việc đưa hình ảnh ma quỷ gắn liền với nó khiến cho không ít người thừa nhận rằng họ không dám xem TV một mình vào ban đêm sau khi xem The Ring.

An Hồng đã sớm gặp qua Lộ Kiến Vũ cùng Giang Bội. Bọn họ cũng đều biết An Hồng đã thành bạn gái của Lộ Văn Phàm. Giang Bội vẫn đối với An Hồng thật thân thiết, nhưng mà Lộ Kiến Vũ thì trước sau vẫn luôn lạnh lùng. Vì thế cho nên mỗi lần An Hồng nhìn đến ông, đều cảm thấy thật khản trương, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Chẳng qua là, di©nđàn①ê~quý~đ②nhút tập quán sinh hoạt nào đó của Lộ Văn Phàm vẫn làm cho An Hồng không quá có thể thích ứng. Ví dụ

như anh thích đổi điện thoại, trong vòng nửa năm đã thay đổi đến ba chiếc. Ví dụ như anh thích mua sản phẩm điện tử mới nhất, lúc đó MP3 còn chưa thông dụng, máy ảnh kĩ thuật số, máy chơi game cầm tay Nintendo, thậm chí là cả Laptop. Cách một thời gian ngắn, An Hồng liền phát hiện anh đang đồ chơi đã thay hình đổi dạng khác. Cô hỏi anh cái cũ đã bỏ đi nơi nào rồi, anh liền giả ngu trả lời đã bán ở chợ đồ cũ. An Hồng không tin lắm, nhưng mà đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Lộ Văn Phàm, cô cũng không tiện hỏi nhiều. Dù sao cô cũng chỉ là bạn gái của anh, chưa thể quản việc này đối với anh được.

Vẫn còn so sánh như việc Lộ Văn Phàm mua quần áo giày mua ba lô, thật sự là đã làm cho An Hồng có chút đau đầu. Quần áo của anh đều là được mua ở trung tâm thương mại. Mỗi một thứ động vào chính là đến mấy trăm đồng, thậm chí còn hơn một ngàn. Đến giày thì càng nguy rồi, hãng Adidas Clover vừa mới phát triển một mẫu mới, anh nhất định phải mua vào, mỗi một đôi giá đều là đến sau, bảy trăm đồng. Anh mua ngay lập tức, mà ánh mắt cũng không hề chớp đến một cái.

"Anh mua nhiều giày như vậy để làm gì chứ? Đi được hết sao?" Đứng ở trong quầy chuyên doanh, An Hồng hỏi anh.

"Không phải là đi rất nhiều." Lộ Văn Phàm cầm lấy một đôi giày tình nhân đưa cho An Hồng xem, "Đây là loại hàng số lượng có hạn, chúng ta một người một đôi, có được không?"

"Em không cần." An Hồng lắc đầu, "Muốn mua thì mua cho chính anh thôi."

"Không mua thì đôi giày tình nhân thì cũng không có ý nghĩa gì chứ sao." Lộ Văn Phàm hướng về phái nhân viên hướng dẫn mua vồ tay phát ra tiếng, "Một đôi cỡ bốn mươi hai, một đôi cỡ ba mươi bảy, viết hóa đơn!"

"Này! Em đã nói là em không cần rồi mà!"

"Coi như là quà tặng em nhân dịp năm mới cũng được chứ sao." Ánh mắt Lộ Văn Phàm cong cong, cười rộ lên, "Đúng rồi, ngày kia là sinh nhật của ba anh, em tối nhà của anh ăn cơm đi, chúng ta cùng đi đôi giày mới này."

"Cái gì?" An Hồng có chút do dự, "Em đi đến đó không tốt lắm đâu?"

"Có cái gì mà không tốt chứ! Em là bạn gái của anh, không đi thì mới không tốt đó."

An Hồng suy tư một chút, đồng ý.

Lúc này đã là tháng 01 năm 2004, đã gần cuối năm (âm lịch).

Vào buổi chiều hôm sinh nhật của Lộ Kiến Vũ, An Hồng nhận được điện thoại của dì hàng xóm gọi tới.

"Hồng Hồng! Cháu mau chạy nhanh trở về nhà! Bà ngoại của cháu đã xảy ra chuyện rồi!"

"Bà cháu làm sao vậy?" An Hồng hoảng sợ hỏi.

"Đột nhiên bị hôn mê, đã gọi cấp cứu 120 đưa đến bệnh viện rồi. Hiện giờ dì đang ở bệnh viện số 2 của thành phố J, cháu mau chóng trở về nhà ngay, chạy nhanh lên!"

An Hồng vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, vừa chạy cô vừa gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm, nhưng vẫn luôn luôn không có người nhận. Cô nhớ tới hình như Lộ Văn Phàm đã nói qua, buổi chiều anh phải đi đá bóng, không chừng không nghe được rồi.

An Hồng không kịp đi săn bóng tìm anh, cô gọi một chiếc xe taxi chạy thẳng đến bv số 2 của thành phố J, dọc theo đường đi, cô không ngừng gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm, nhưng vẫn không có người đón.

Mất thấy di động đã sắp hết điện, cô mau chóng gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân, điện thoại thông.

"Hiểu Quân! Anh có đang ở thành phố J này không?"

"Có ở đây, có chuyện gì vậy?" Ngữ khí nói chuyện sốt ruột của An Hồng, làm cho trực giác Hàn Hiểu Quân biết đã xảy ra chuyện.

"Bà ngoại em sinh bệnh phải nhập viện rồi! Em không có đủ tiền, anh mang chút tiền đi đến bệnh viện cho em mượn một chút, ở bv số 2 thành phố J!"

"Được, anh lập tức tới ngay!"

Cúp điện thoại, An Hồng xem lượng điện của di động đã là 0, lập tức mau chóng gửi một tin nhắn cho Lộ Văn Phàm: Buổi tối em không đi đến nhà anh để ăn cơm được

Sau khi gửi tin nhắn đi thành công, cô cảm thấy không yên lòng, lại bắt đầu viết tin nhắn: Bà ngoại em gặp chuyện không may, đã đưa đi bệnh viện rồi.

Nhưng mà, tin nhắn còn chưa kịp viết xong, di động liền hết sạch điện, tự động khóa máy rồi.

An Hồng nhìn di động, choáng váng, thử khởi động lại máy, nhưng làm thế nào cũng không thể khởi động lại điện thoại được. Cô suy sụp ngồi dựa

vào ở trên ghế dựa, tâm loạn như ma.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tôi không có thời gian cùng anh nổi điên!

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng chạy tới bệnh viện thì Hàn Hiểu Quân đã đến. Anh đang đứng ở trong đại sảnh của phòng khám chờ cô.

Nhìn đến An Hồng, anh vội vàng đón chào, nói: "A Hồng, em đừng vội, bà ngoại vẫn đang được cấp cứu, anh đã làm thủ tục nộp tiền viện phí rồi. Di Du đang ở cùng với bà. Anh gọi điện thoại di động cho em, điện thoại của em luôn luôn tắt máy, liền ở tại chỗ này để đợi em."

Nắm giữ bàn tay của Hàn Hiểu Quân, sự hoảng loạn đến vô cùng và sự lo lắng trong lòng của An Hồng mới trấn định lại được một chút. Cô hỏi: "Bà ngoại em bị bệnh gì vậy? Làm sao có thể đột nhiên té xỉu như thế? Bình thường sức khỏe của bà luôn luôn rất tốt kia mà!"

"Bà bị chảy máu não." @MeBau*@ Hàn Hiểu Quân thở dài, dứt khoát liền ôm lấy bờ vai của An Hồng. Anh cảm nhận thấy thân thể của cô đang run lên gay gắt, tựa như ngay cả việc đứng cũng không vững được nữa.

"Bị chảy máu não?" An Hồng mờ mịt, cô nhìn ra chung quanh, chờ dẫn hỏi, "Tiêu Lâm có đến đây không? Con bé có biết hay không?"

"Tiêu Lâm..." Hàn Hiểu Quân muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói: "Nghe thấy di Du nói, lúc xế chiều nghe thấy bà ngoại và Tiêu Lâm nổi lên tranh chấp gì đó, sau đó Tiêu Lâm bỏ chạy, bà ngoại liền té xỉu."

"Anh nói cái gì?" An Hồng sợ ngây người, "Tiêu... Tiêu Lâm, bây giờ đang ở chỗ nào?"

"Anh không biết. Anh cũng chưa lái xe qua nhà, di Du cũng không nói được kỹ càng. Để anh đi cùng em tìm Tiêu Lâm."

"Vâng."

"Lộ Vân Phàm đâu? Cậu ta không đi cùng với em sao?"

"Điện thoại di động của em không còn điện, diễ●n☆đ●ànlê☆q●uýđ●ôn em không gọi được cho anh ấy."

"Được, trước mình đi gặp bà ngoại đã."

Tìm được di Du, An Hồng mới biết được đại khái biết chuyện đã trải qua. Tối hôm trước bà ngoại đi họp phụ huynh ở trường học cho Tiêu Lâm. Giáo viên chủ nhiệm lớp Tiêu Lâm hình như đã nói chút chuyện gì đó đối với bà ngoại, bà ngoại cực kỳ tức giận, buổi tối sau khi trở về liền mắng Tiêu Lâm một chút. Giọng nói của bà lớn lớn đến mức hàng xóm cũng đều nghe thấy được.

Sự việc phát sinh vào buổi chiều hôm sau. Tiêu Lâm không đi học. Giáo viên chủ nhiệm lớp gọi điện thoại thông báo cho bà ngoại, bà ngoại đi đến tiệm net gần nhà bắt gặp Tiêu Lâm, buộc cháu gái mình phải trở về nhà. Sau đó hai người lại đã xảy ra tranh cãi kịch liệt. Không biết thế nào Tiêu Lâm lại bỏ chạy đi mất. Di Du lo lắng, nên đi sang nhà xem xét bà ngoại, nghe bà ngoại kể lại chút chuyện đã xảy ra, bà ngoại vừa nói vừa khóc, Diễ~đàn~le~quý~đoan còn chưa nói xong câu chuyện liền ngã cảm đầu đến trên mặt đất. Di Du sợ hãi, nhanh chóng gọi cấp cứu 120 đưa bà ngoại đi bệnh viện, lại vội vã gọi điện thoại cho An Hồng.

An Hồng nghe xong, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại, sau đó sắp xếp lại câu chuyện này. Mấy phút đồng hồ sau bác sĩ đi ra, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân lập tức đi tới, bác sĩ nói với bọn họ: "Bệnh tình của bệnh nhân đã được khống chế rồi, tạm thời không có nguy hiểm đến tánh mạng. Chỉ là bởi vì bệnh nhân tuổi đã khá lớn, sau chảy máu não như vậy nhất định sẽ bị để lại di chứng. Ví dụ như bị liệt nửa người, thần trí mơ hồ vân vân. Người nhà phải chú ý chuẩn bị tư tưởng cho tốt. Mấy ngày tới bệnh viện còn phải theo dõi chặt chẽ. Trong khoảng thời gian ngắn thì bệnh nhân không thể nào tỉnh táo được, người nhà trước tiến hành làm thủ tục nằm viện đi."

An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân hướng bác sĩ tỏ ý cảm ơn. Hàn Hiểu Quân vừa cúi đầu một cái, phát hiện ra sắc mặt An Hồng tái nhợt, hốc mắt đã đỏ lên.

Anh nắm chặt lấy An Hồng: "A Hồng, đừng lo lắng, bà ngoại đã không còn bị nguy hiểm đến tánh mạng nữa rồi."

An Hồng nhắm nhin nước mắt, di③n③đàn①ê③quý③đ③n đột nhiên nói: "Em muốn đi tìm Tiêu Lâm."

"Hà?"

"Hiểu Quân, em muốn đi tìm Tiêu Lâm, anh ở lại chỗ này giúp em được không?"

"Đề anh đi cùng với em." Hàn Hiểu Quân lấy điện thoại cầm ra tay, "Đề anh gọi ba mẹ anh đến đây, buổi chiều mẹ anh đã nói muốn đi cùng anh đến đây. Chờ ba mẹ anh đến, anh sẽ cùng em đi tìm Tiêu Lâm."

An Hồng ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Hiểu Quân. Ánh mắt của anh trầm ổn và kiên định, cô cảm thấy mọi thứ đều ổn, nước mắt cô cũng không nên rơi được nữa, từ từ lăn xuống.

Đợi đến khi ba mẹ Hàn đi tới bệnh viện, Hàn Hiểu Quân liền mang theo An Hồng rời đi. Bọn họ lái xe đến tiểu khu Hòa Bình. Xe vừa mới dừng hẳn, An Hồng liền vội vã bước xuống xe.

Hàn Hiểu Quân đuổi theo, một phen ôm lấy vai An Hồng. Bởi vì bước chân của An Hồng như nhũn ra, bước đi của cô liền có chút lảo đảo.

Hàn Hiểu Quân có thể lý giải được tâm tình của An Hồng. Đối với cô mà nói, nếu so với mẹ, bà có ý nghĩa quan trọng với cô nhiều hơn. Từ nhỏ cho đến khi trưởng thành, An Hồng luôn ở cùng với bà ngoại, cùng sinh hoạt với bà ngoại suốt hai mươi mấy năm. Mặc dù bà ngoại không có học hành, cũng không giỏi giang gì về biểu đạt, nhưng đối với An Hồng, bà ngoại vẫn là vô cùng tốt. Tình cảm giữa hai bà cháu được bồi đắp không phải là người ngoài nào cũng có thể hiểu được. Thế nhưng mà, Hàn Hiểu Quân là người từ thuở nhỏ lớn lên cùng An Hồng thì lại hoàn toàn lý giải được điều này.

Hàn Hiểu Quân ôm vai An Hồng, cùng cô đi về nhà.

Lộ Văn Phàm nhìn thấy, chính là một bộ tình cảnh như vậy.

An Hồng tròn mắt nhìn một đôi nam nữ đi từ xa tới gần, ngón tay cầm điện thoại di động siết lại gắt gao, khớp xương mỗi đốt ngón tay đều trắng bệch ra.

An Hồng ngẩng đầu lên nhìn thấy Lộ Văn Phàm, ánh mắt không tự chủ được liền trở nên ảm ướt rồi. Cô chớp mắt đôi môi, vừa định há miệng nói, thì Lộ Văn Phàm đã nhanh chóng đi tới.

Hàn Hiểu Quân hơi hơi buông lỏng vòng tay đang ôm bờ vai của An Hồng ra, nhìn Lộ Văn Phàm đứng lại ở trước mặt bọn họ. Lộ Văn Phàm thoát nhìn rất tức giận, cũng không liếc mắt nhìn Hàn Hiểu Quân đến một cái, chính là gắt gao nhìn chăm chăm vào An Hồng.

An Hồng ngậm miệng, đột nhiên cầm điện thoại đưa đến trước mặt An Hồng, nói: "Em thế này là có ý tứ gì?"

An Hồng có chút lạng người đi, hỏi: "Cái gì kia?"

"Anh hỏi em, em gửi cho anh cái tin nhắn như thế này chính là có ý tứ gì?"

An Hồng cẩn thận nghĩ nghĩ, mới nhớ lại bản thân mình đã gửi cho Lộ Văn Phàm tin nhắn như thế nào, cô suy sụp mở miệng: "Em... Điện thoại di động của em hết pin, không có điện."

"Đây không phải là vấn đề điện thoại di động của em có còn pin hay là hết pin rồi! Anh muốn hỏi em, tin nhắn này đến cùng là có ý gì? Hôm nay là sinh nhật của ba anh! Lúc sáng sớm hôm nay anh đã nói với ông ấy là anh sẽ dẫn em đến nhà để ăn cơm. Giang Bội đã ở nhà để chuẩn bị một ngày trời, em không muốn đi thì em cũng có thể nói với anh là được. Vậy mà em lại gửi đến cho anh cái tin nhắn này là có ý tứ gì?"

"Em..."

"Còn nữa! Hiện tại! Rốt cuộc là em đang làm cái gì đó?" Rốt cục Lộ Văn Phàm quay đầu lại thoáng nhìn qua Hàn Hiểu Quân, trong ánh mắt nhìn chứa chất đầy sự tức giận, không còn gì để nói.

Sắc mặt của An Hồng đã lạnh xuống. Cô nhìn thoáng qua Lộ Văn Phàm, đột nhiên giữ chặt lấy tay của Hàn Hiểu Quân nói: "Đừng để ý đến anh ta nữa, chúng ta lên trước đi."

"A Hồng..." Hàn Hiểu Quân cau mày.

"Em đã nói là đừng để ý đến anh ta nữa! cứ để cho chính anh ta ở trong này mà nổi điên đi!"

"An An!" Lộ Văn Phàm bị chọc tức, anh kéo cổ tay An Hồng lại, trong giọng nói hàm chứa sự run rẩy, "Em nói cái gì?"

Ba người cô quai quặt co nhau ở đó. Thân mình An Hồng đã phát run, gút gao cảm thấy không cho phép nước mắt mình rơi ra, sắc mặt cô đã sớm tái nhợt. Hàn Hiểu Quân nhìn xem An Hồng, lại nhìn sang Lộ Văn Phàm, thở dài, anh vỗ vỗ bờ vai của Lộ Văn Phàm, nói: "Lộ Văn Phàm, cậu trước đừng kích động, buổi chiều nay bà ngoại An Hồng cãi nhau với Tiêu Lâm, đột nhiên phát ra chảy máu não phải nhập viện rồi. Hai chúng tôi mới từ bệnh viện trở về, hiện tại phải tìm cho được Tiêu Lâm, không biết con bé đã chạy đi nơi nào rồi."

Nghe được những lời nói kia của Hàn Hiểu Quân..., Lộ Văn Phàm hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Anh cúi đầu nhìn lại An Hồng. Anh cảm thấy da đầu run lên. Trái tim anh chưa bao giờ cảm thấy thực sự áy náy và tràn ngập hối hận như bây giờ.

An Hồng đã quay mặt đi, không thèm nhìn anh, Lộ Văn Phàm thấp giọng gọi: "An An..."

"Cút!" An Hồng ngẩng đầu lên trừng anh, "Tôi không thời gian ở nơi này nổi điên cùng anh. Hiểu Quân, chúng ta lên lầu, đi xem Tiêu Lâm hiện giờ có

ở nhà hay không."

"Nhà em không có ai đâu!" Lộ Văn Phàm nắm chặt lấy tay An Hồng, cho dù cô vùng vẫy như thế nào anh cũng không buông ra, "Lúc trước anh đã đi qua nhà rồi, Tiêu Lâm không có ở trong nhà."

"Tôi không tin anh!" An Hồng vẫn cứ lôi kéo Hàn Hiểu Quân đi về hướng đầu hành lang: "Em muốn đi lên nhà xem một chút."

Lộ Văn Phàm không có biện pháp nào. Anh biết lần này là bản thân mình đã hoàn toàn không đúng rồi, đành chỉ phải đi theo An Hồng và Hàn Hiểu Quân, cùng nhau đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tôi không có thời gian cùng anh nổi điên! 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng mở cửa vào nhà, trong phòng vẫn là cảnh tượng buổi chiều khi bà ngoại phát bệnh. Cái ghế té ngã ở trên mặt đất, trên nền gạch còn vương vãi rải rác một ít vật phẩm khi cấp cứu chữa bệnh. An Hồng giống như là một con ruồi không đầu, đi quanh trong nhà một vòng, phát hiện Tiêu Lâm cần bản không hề trở lại. Cô đi vào gian phòng của Tiêu Lâm. An Hồng vừa nghiêng đầu, liền kinh ngạc phát hiện ra, đã không thấy khung hình ảnh gia đình đặt trên tủ đầu giường của Tiêu Lâm đâu nữa.

"Con bé đã đi nơi nào rồi? Rớt cuộc con bé đã đi nơi nào rồi! Hiểu Quân! Anh nói xem! Rớt cuộc thì Tiêu Lâm đã đi nơi nào đây!" An Hồng nín chặt lấy cổ áo của Hàn Hiểu Quân lớn tiếng kêu. Hàn Hiểu Quân bỗng chốc liền ôm lấy An Hồng vào trong lòng. Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của cô, thấp giọng dỗ dành cô: "Chúng ta lại đi tìm xem sao, đi chung quanh công viên, đi, n;da.nlze.quydo/nh, đến tiệm net, phòng game... Anh sẽ đi tìm Tiêu Lâm cùng với em. A Hồng, em đừng khóc nữa, em không nên lo lắng."

Lộ Vân Phàm đứng ở một bên nhìn hai người bọn họ, hai tay anh dán vào hai bên ống quần đã tao thành quyền, đến một câu nói cũng đều không nói.

An Hồng để lại lời nhắn ở nhà cho Tiêu Lâm. Ba người liền đi ra cửa, tìm khắp xung quanh một lần những nơi có khả năng Tiêu Lâm sẽ đến, nhưng lại không thu hoạch được gì. An Hồng gọi điện thoại cho cô của Tiêu Lâm, biết được Tiêu Lâm cũng không đi đến cô Tiêu, mà cũng không đi đến nhà của ông nội bà nội Tiêu. Cô Tiêu hỏi An Hồng xem đã xảy ra chuyện gì. An Hồng đành phải phải kể lại sự tình cho cô Tiêu nghe. Cô Tiêu nghe xong cũng cảm thấy thật lo lắng, nói mình cũng sẽ ra ngoài tìm xem.

Hàn Hiểu Quân bấm điện thoại của mẹ Hàn, DiễẽđầnlêLêQuýĐôn biết được trong tình hình trong bệnh viện tạm thời không có gì đặc biệt. Anh nghĩ nghĩ, hỏi An Hồng: "Em có số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lớp Tiêu Lâm hay không? Thử hỏi giáo viên một chút xem Tiêu Lâm có bạn tốt nào, có lẽ con bé đi đến nhà bạn học của nó chưa biết chừng."

An Hồng gật đầu, nhanh chóng thay đổi sim điện thoại sang máy của anh, bấm điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lớp Tiểu Lâm. Cô nghe giáo viên chủ nhiệm lớp Tiểu Lâm kể lại chuyện đã trao đổi với bà ngoại, về sự việc xảy ra một ngày trước hôm họp phụ huynh xong, cô cắn răng cúp điện thoại.

"Có tin tức gì không?"

"Chú nhiệm lớp sẽ gọi điện thoại đến nhà cho mấy bạn học nữ trong lớp của Tiêu Lâm, bảo chúng ta chờ tin tức. @MeBau*@ Bất quá, hẳn là con bé không phải đang ở nhà cùng với mấy nữ sinh này đâu."

"Sao kia? Có ý tứ gì?"

"Tiêu Lâm, con bé giống như yêu đương rồi." An Hồng phiền chán bắt an, ngẩng đầu nhìn đến Lộ Vân Phàm, càng tỏ ra giận dữ sợ, "Anh còn ở lại chỗ này làm gì vậy? Hôm nay không phải là sinh nhật của ba anh hay sao? Anh hãy nhanh chóng đi về ăn cơm đi!"

"Anh cùng em đi tìm Tiêu Lâm." Lộ Vân Phàm nói nhỏ nhỏ.

"Không cần, cảm ơn!" An Hồng lôi kéo tay của Hàn Hiểu Quân, đi về hướng bãi đỗ xe, "Đi đến trường Tam Trung xem sao, Tiêu Lâm có lẽ sẽ đi đến trường học."

Hàn Hiểu Quân nhìn sang Lộ Vân Phàm, anh đành phải đi theo An Hồng về hướng chỗ xe đang dừng đỗ. die»n, d-«an, k«e, qu»y, d«on Lộ Vân Phàm cúi gằm đầu đi theo sau lưng bọn họ, lên xe trước. An Hồng một phen đề xuống tay cầm cửa sau xe, mở ra. Cô hít sâu một cái, nói với Lộ Vân Phàm: "Chúng tôi tự mình đi đến đó thôi. Lộ Vân Phàm, anh không cần phải đến đó đâu."

"An An!"

"Tôi không thời gian để chơi đùa cùng với anh!" An Hồng cuối cùng liếc mắt nhìn anh một cái, xoay người ngồi vào bên ghế tay lái phụ.

Hàn Hiểu Quân nhìn thấy Lộ Vân Phàm dường như đã sắp nổi cáu lên rồi, lập tức đề xuống vai anh, nhỏ giọng nói: "Đề Tôi đưa An Hồng đi thôi. Hiện tại cảm xúc của cô ấy không tốt lắm, cậu trước bình tĩnh một chút."

"Chuyện của tôi và cô ấy không cần anh phải quan tâm!" Lộ Vân Phàm hất tay Hàn Hiểu Quân ra.

"Lộ Vân Phàm, hãy bình tĩnh một chút! Như vậy đi, chúng ta hãy chia làm hai đường. Tôi và An Hồng đi đến Tam Trung xem thế nào. Anh suy nghĩ một chút xem Tiêu Lâm có khả năng đi những chỗ nào, đi ㊟nđàn①ê- quýđ㊟n rồi sau đó đi tìm một chút xem, chúng ta giữ liên hệ qua điện thoại."

Lộ Vân Phàm nhìn con tức của mình xuống, nhìn An Hồng cúi đầu ngồi ở vị trí kế bên tài xế trong xe không nói năng gì, anh hít vào một hơi, suy xét một lát sau, vẫn gật đầu: "Nói với An Hồng nhớ giữ liên lạc, khởi động máy điện thoại di động."

"Yên tâm, tôi biết rồi, hiện tại chúng tôi đi trước."

Nhìn xe Hàn Hiểu Quân chở An Hồng nghênh ngang rời đi, Lộ Vân Phàm trong chốc lát đứng sững ra ở đó, rốt cục ảo não đá một cước vào tảng đá trên đất, thấp giọng mắng một câu: "Mẹ kiếp!"

Hàn Hiểu Quân lái xe, An Hồng tựa đầu vào kính cửa sổ xe, một lúc lâu không nói chuyện. Hàn Hiểu Quân quay đầu sang nhìn cô một cái, nói: "Em đừng tức giận với cậu ta nữa, tại cậu ta không biết chuyện đã xảy ra, về tình có thể tha thứ được."

"Em không hơi đâu mà tức giận." An Hồng cúi đầu thắt góc áo của mình, "Em chỉ nghĩ muốn tìm được Tiêu Lâm nhanh một chút."

"Còn nói là không tức giận! Anh lại còn không hiểu rõ về em hay sao!" Hàn Hiểu Quân cười khẽ một tiếng, "A Hồng, hai người ở cùng nhau thỉnh thoảng lại có chút nào loạn mâu thuẫn nhỏ nhỏ với nhau cũng là chuyện rất bình thường. Anh xem Lộ Vân Phàm đã thật ngược ngùng, em không nên trách giận cậu ta nữa. Nếu như cậu ta biết chuyện đã xảy ra thế nào, tuyệt đối sẽ không phát giận đối với em như thế. Cậu ấy tức giận như vậy cũng là bởi vì rất đề ý đến em mà thôi."

An Hồng quay đầu nhìn Hàn Hiểu Quân một cái. Trong lòng cô lập lại lời mà Hàn Hiểu Quân đã nói... Cô biết anh nói có đạo lý. Nghĩ đến thời điểm mẹ cùng bác sĩ Tiêu gặp chuyện không may, Lộ Vân Phàm gần như một bước không rời, trấn giữ ở bên cạnh mình như vậy, cô biết mình tồn tại ở trong lòng Lộ Vân Phàm như thế nào. Cô biết, với anh không thể nói lý, đích xác không phải là anh cố ý.

Lộ Vân Phàm chính là còn quá trẻ, quá mức xúc động, thứ anh phải cần có, chính là thời gian.

Cùng Hàn Hiểu Quân đi tìm một vòng ở trong vườn trường Tam Trung, đi đến lúc trường học đã đến giờ tự học buổi tối. Đại bộ phận đèn trong phòng học cũng đã tắt hết, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân lo lắng, nhưng vẫn cứ đến từng phòng phòng học một để tìm một lần. Hai người còn đi đến sân thể dục và hội trường để tìm, nhưng cũng không trông thấy bóng dáng của Tiêu Lâm.

An Hồng sốt ruột đến không nén được, trong lòng cô lại còn bồn khoăn bà ngoại trong bệnh viện, đứng tại chỗ nâng trán xoay quanh Hàn Hiểu Quân nhìn bộ dáng của cô, nói: "Trước đề anh dẫn em đi ăn một chút gì đó đã. Em ngay đến cả cơm chiều cũng còn chưa ăn. Đến một lát nữa, Tiêu Lâm còn chưa tìm được, thì chính em đã bị đói trước đến chóng mặt rồi."

An Hồng nôn nóng phẩy tay: "Em không đói bụng, không muốn ăn."

Cô trầm tư suy nghĩ những nơi nào Tiêu Lâm có thể sẽ đi đến. Trong lòng cô vừa nóng vừa giận, nhưng mà Tiêu Lâm trở lại thành phố J chỉ mới có nửa năm, An Hồng thật sự cũng không thể nghĩ ra con bé có thể đi đến nơi nào.

Đúng lúc này, chuông di động của cô vang lên, vừa nhìn vào, dĩ nhiên là điện thoại của Lộ Vân Phàm.

An Hồng không muốn nhận, Hàn Hiểu Quân nhìn thấy cô cứ nhìn điện thoại di động đến ngẩn ngơ, dứt khoát một phen đoạt lấy điện thoại di động của cô để nghe.

Nghe xong những lời của Lộ Văn Phàm vừa nói..., Hàn Hiểu Quân nhẹ nhàng thở ra một tiếng. Anh cười rộ lên đối với An Hồng: "A Hồng, Lộ Văn Phàm đã tìm được Tiêu Lâm rồi."

Hàn Hiểu Quân cùng An Hồng cho xe chạy tới bên xe ô tô đường dài của thành phố J. Lộ Văn Phàm đang áp tải hai đứa nhóc đứng ở đội trong đại sảnh của bến xe.

Trên lưng của Tiêu Lâm đeo chiếc ba lô hai quai, cúi đầu chùng vai khóc gay gắt. Một cậu bé độ mười lăm mười sáu tuổi chân tay luống cuống đứng ở một bên, trên vai cũng đeo một cái ba lô hai quai căng phồng.

An Hồng vừa thấy điệu bộ này, lập tức liền tức giận đến điên lên rồi. Cô xông lên nhìn vào mặt Tiêu Lâm liền quăng một cái bạt tai.

"Bốp!" một tiếng, thân mình Tiêu Lâm đổ nghiêng sang phía bên cạnh. Lộ Văn Phàm lập tức đỡ lấy cô bé: "An An!"

Cậu thiếu niên trẻ kia bước hai bước liền vọt tới phía trước Tiêu Lâm. Vóc người của cậu ta vẫn còn chưa cao bằng An Hồng, nhưng khuôn mặt thì thanh tú dị thường. Cậu bé mở rộng hai tay ra chắn ngang, nói với An Hồng nói: "Chị à, chị không nên đánh Tiêu Lâm! Là do em không tốt! Chị không nên đánh bạn ấy như vậy!"

Hàn Hiểu Quân cũng kéo An Hồng lại: "A Hồng, em bình tĩnh! Bình tĩnh! Người đã tìm được thì tốt rồi."

Ngực An Hồng phập phồng kịch liệt. Cô trợn mắt nhìn đối với Tiêu Lâm, thân mình đã giận đến phát run: "Giỏi lắm, Tiêu Lâm, em thực có tiền đồ, yêu sớm, trốn học, làm bậy, bây giờ còn rời nhà trốn đi! Em có biết là bà ngoại hiện tại đang nằm ở trong bệnh viện hay không! Thiếu chút nữa thì bà đã bị em làm cho tức chết đó! Em nói cho chị biết! Em như thế này là muốn đi đâu đây, hả? Há? Đi đến chỗ nào?"

Tiêu Lâm chỉ mới có mười lăm tuổi, thân mình đã run rẩy đến mức giống như cái sàng đang đảo vậy, sớm khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Lộ Văn Phàm ôm cô bé, nói với An Hồng: "An An, em trước đừng nóng giận, chúng ta giờ đi đến bệnh viện thăm bà ngoại trước đi. Tiêu Lâm tuổi còn nhỏ, cũng không phải em ấy cố ý đâu."

An Hồng đẩy cậu bé đứng trước mặt mình ra, kéo Tiêu Lâm từ trong lòng Lộ Văn Phàm qua bên mình, nắm lấy hai vai của em gái, dùng sức lay động: "Chị hỏi em! Em thế này là muốn đi đâu? Tiêu Lâm! Em có thể đi nơi nào đây! Em còn có thể đi nơi nào đây?"

Tiêu Lâm lớn tiếng khóc lên, thân mình mềm nhũn ra, liền ngồi sụp xuống trên mặt đất. Cậu thiếu niên trẻ kia lập tức ngồi xuống theo. Cậu ta ngồi xổm xuống đưa tay ôm vai Tiêu Lâm, một bên vừa dỗ dành Tiêu Lâm, một bên vừa ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, kêu to: "Chị à! Chị không nên lại mắng Tiêu Lâm nữa! Sự tình không phải là như là mọi người đã nghĩ đâu!"

"Vậy thì là như thế nào? Há? Tiêu Lâm! Em nói đi! Là như thế nào? Còn cậu nữa!" An Hồng chỉ vào cái mũi của cậu thiếu niên trẻ kia, lớn tiếng hỏi, "Cậu là ai? Cậu muốn đưa em gái của tôi đi nơi nào?"

"Em..."

"Không liên quan tới cậu ấy..." Tiêu Lâm một bên khóc, một bên ôm bà vai mình, mở miệng nói không rõ lời, "Chuyện này không liên quan đến Lâm Tiêu... Em muốn về nhà, em nghĩ muốn trở về thành phố L, em muốn về nhà, em muốn về nhà... Em nghĩ muốn trở lại nhà của ba mẹ! Hu hu..."

Nghe được những lời của Tiêu Lâm nói..., An Hồng cũng không khống chế được bản thân mình nữa, nước mắt cũng chảy xuống. Cô một phen kéo Tiêu Lâm lên, nhìn thân hình gầy yếu của em gái được bao trong chiếc áo lông lúc này đang kịch liệt run rẩy. An Hồng nghe được bản thân mình đang gần từng tiếng nói: "Em tỉnh lại đi, Tiêu Lâm, chú Tiêu và mẹ đã chết rồi, đã chết rồi! Bọn họ đã không còn nữa! Hiện tại em chỉ có chị cùng bà ngoại thôi! Hiện giờ bà ngoại lại ở trong bệnh viện, nói không chừng, lập tức, em cũng chỉ còn có chị thôi. Tiêu Lâm, em tỉnh lại đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chuyện của em cũng là chuyện của anh

Editor: Mẹ Bầu

Hàn Hiểu Quân lái xe chờ theo vài người trở lại bệnh viện. Trên xe, Lộ Văn Phàm ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế. Anh lặng lẽ quay đầu đánh giá ba người trên chỗ ngồi phía sau Lâm Tiêu ngồi đoàn đoàn chính chính dán sát người ở cửa xe. Tiêu Lâm tựa vào trên người An Hồng, vẫn còn đang lặng yên chảy nước mắt. An Hồng lấy khăn giấy lau mặt cho em gái, rừ mắt không nói.

Tiêu Lâm ngẩng đầu lên, hỏi An Hồng: "Bà ngoại hiện tại như thế nào?"

"Còn đang theo dõi, chỉ là tình hình cũng không lạc quan lắm."

"Đều là do em không tốt."

"Bà ngoại trở bệnh, bác sĩ nói có khả năng bà cũng sẽ không đứng lên nổi nữa rồi, thậm chí thần chí có thể sẽ luôn luôn không rõ ràng nữa, không nói được nữa... Em không biết mình nên phải làm sao bây giờ."

"Chúng ta hãy mời một hộ lý tốt nhất đến chăm sóc cho bà ngoại, suốt hai mươi bốn giờ luân phiên coi chừng cho bà."

"Sau khi xuất viện về nhà thì sao đây? Tiêu Lâm mới học đến sơ tam, lập tức sẽ phải thi lên cấp ba rồi, ai là người tới để chăm sóc bà ngoại? Ai là người tới để chăm sóc cho Tiêu Lâm? Lộ Vân Phàm, anh nói xem, em có nên tạm nghỉ học một năm hay không?"

"Không được!" Lộ Vân Phàm lớn tiếng nói, "Anh sẽ nghĩ biện pháp, bà ngoại xuất viện về nhà, cũng là có thể mời hộ lý đến để chăm sóc cho bà. Ngày trước, khi bà nội anh sinh bệnh thì ba của anh đã mời ba hộ lý đến vừa chăm sóc cho bà nội, vừa luân phiên trông nom dùm, cũng không hề có một chút vấn đề gì. Về phần Tiêu Lâm, trước khi thi lên cấp ba thì có thể nhờ cô Tiêu giúp đỡ chăm sóc cho mấy tháng, chu cấp một khoản tiền là được thôi. Nếu thật sự không được, thì mình sẽ tìm một bảo mẫu về nhà, chuyên nấu cơm làm việc trong gia đình. Những chuyện này đều không coi vào đâu, chỉ cần có tiền là có thể hoàn thành."

"Anh nói thì linh hoạt, nhưng làm sao em có nhiều tiền như vậy." An Hồng thờ dãi, "Phòng ốc ở thành phố L vẫn còn chưa bán đi được, tuy rằng chú Tiêu và mẹ có để lại tiền cùng tiền từ tuất, không tính là thiếu, nhưng mà trong cuộc sống không thể tiêu xài được như vậy. Tiêu Lâm tương lai còn muốn phải ra nước ngoài học đại học. Em còn muốn mua cho con bé một phòng nhỏ ở thành phố J. Bà ngoại mặc dù có bảo hiểm y tế, nhưng mà em đã hỏi qua bác sĩ, có rất nhiều loại thuốc tốt cùng phương thức điều trị cũng là bệnh nhân phải tự trả tiền. Đây cũng là việc cần phải tiêu phí một số lượng tiền không nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Chuyện của em cũng là chuyện của anh 3

Editor: Mẹ Bầu

"Anh sẽ giúp em, An An." Lộ Vân Phàm nỉ non ở bên tai cô, "Em là bạn gái của anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh, anh sẽ giúp em."

An Hồng hiểu rõ ý tứ của Lộ Vân Phàm, bất quá khi vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh nhạt của Lộ Kiến Vũ khi nhìn mình, trong lòng của An Hồng không khỏi trở nên căng thẳng: "Trước đừng nói đến những chuyện này vội, đi một bước rồi tính một bước đi, chung quy rồi sẽ khá hơn."

"Nhất định sẽ khá hơn, An An. Còn có..." Lộ Vân Phàm đột nhiên cười một chút, "Vừa rồi khi em nói chuyện với mẹ của đứa bé kia, nhìn em thật sự là rất xuất sắc đó."

An Hồng quay đầu nhìn anh một cái vẻ kỳ quái: @McBau*@ "Anh nghĩ rằng em và anh ở đây là muốn biểu diễn diễn thuyết à?"

"Không phải vậy, anh biết em nói là nói những lời trong lòng mình thôi, nhưng quả thật là rất xuất sắc. Anh ở bên cạnh nghe mà cũng cảm thấy cảm động muốn chết. Yên tâm đi An An, Tiêu Lâm nghe xong những lời này của em, nhất định sẽ hiểu rõ. Anh sẽ tiếp tục giúp phụ đạo bài vở cho con bé, tranh thủ khiến cho khi Tiêu Lâm thi lên cấp ba sẽ thi được vào một trường học tốt."

"Ừ, cảm ơn anh."

"An An, kỳ thực anh cũng vậy, rất tin tưởng."

"Tin tưởng cái gì?"

Lộ Vân Phàm cúi đầu, nhẹ nhàng hé nở nụ cười: "Tin tưởng tương lai em cũng sẽ không thể kém cạnh so với bất luận kẻ nào. Ngay từ lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, anh đã liên tin rồi."

An Hồng nghiêng đầu, dieendaanleequydonn lẳng lẳng nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Lộ Vân Phàm. Ánh mắt cô có chút mê mẩn, nhưng ở trong mắt Lộ Vân Phàm, anh lại nhìn thấy sự kiên định của cô thật vững chắc.

Ở trước khi đến kỳ nghỉ đông, Tiêu Lâm tạm thời đến ở tại nhà của cô Tiêu. An Hồng đã đưa cho cô Tiêu một khoản tiền, cô nhận.

An Hồng mời một vị hộ lý cho bà ngoại. Bà ngoại đã tỉnh lại, nhưng mà đúng như lời bác sĩ đã nói, bà không thể nào nói chuyện được nữa, chỉ có thể "ừ ừ ào ào" biểu đạt sự suy nghĩ trong lòng mình. Bà dùng tay trái duy nhất còn khả năng cử động được, vô lực nắm chặt tay của An Hồng cùng tay của Tiêu Lâm. Nhìn thấy những giọt nước mắt lăn ra từ trong tròng mắt đục ngầu của bà ngoại, trong lòng An Hồng đau như dao cắt. Cô biết bà lúc này - ý thức là đã tỉnh táo, *dyan(lee^qu.donn), nhưng mà do bị cục máu đông trong đầu chèn ép lên dây thần kinh, tạo thành bệnh trạng liệt nửa người không nói được nữa.

Bác sĩ nói với An Hồng lời ở tận đáy lòng, bệnh này của bà ngoại nếu như có thể được chăm nom săn sóc thật tốt đẹp, thì vẫn có thể kéo dài cuộc

sống thêm một năm. Nhưng nếu chăm nom săn sóc không đủ thích đáng, tạo thành hoại tử hoặc chảy máu não lần thứ hai, người có thể sẽ bị nguy hiểm đến tánh mạng.

Bác sĩ muốn nói để cho An Hồng chuẩn bị tâm lý thật tốt. Người già hơn bảy mươi tuổi bị trúng gió như vậy, gần như không thể nào có thể lại đứng lên được. Tùy thời có thể ra đi bất cứ lúc nào, hơn nữa thần trí bà ngoại vẫn còn minh mẫn như vậy, cuộc sống hàng ngày cũng sẽ rất thống khổ.

"Cần phải tận lực ở cùng với bệnh nhân nhiều hơn, trò chuyện với cụ, làm cho cụ được vui vẻ một chút. Chính là, cô thật sự có muốn dùng những loại thuốc quý hiếm này không? Những thuốc kia, rất có tác dụng đối với những người bệnh bị trúng gió có độ tuổi từ năm mươi tuổi trở lên. Có lẽ dùng ở trên người bà ngoại của cô có hữu hiệu, nhưng thật ra là hiệu quả cực kỳ bé nhỏ."

"Chẳng phải là tôi đã lựa chọn những loại thuốc đắt tiền như vậy rồi hay sao!" An Hồng cười khò, "Bác sĩ, kỳ thực tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ! Tôi cũng biết rõ bà ngoại còn sống như vậy thì thật khổ, nhưng mà tôi thật sự không muốn để cho bà phải ra đi. Cả đời này bà cũng chưa từng bao giờ được hưởng phúc, chưa từng bao đi ra ngoài du lịch, chưa từng bao ngồi trên máy bay, thậm chí cũng chưa nhìn thấy ngày tôi tốt nghiệp ra đi làm ngày nào. Hiện tại trong tay tôi vẫn còn có chút tiền, nên dùng thuốc nào vẫn cứ phải dùng thôi."

"Tốt, tôi đã hiểu rồi."

Trở lại phòng bệnh, An Hồng phát hiện Lộ Vân Phàm đang ngồi ở bên giường bà ngoại nói chuyện với bà. Anh kể lại những chuyện xấu hời nhỏ của An Hồng, bởi vì hàm răng mọc không đều mà bị bạn học cười nhạo, bởi vì vóc người thấp bé mà bị bạn học bắt nạt. Anh nói chuyện đến mức mặt mày hớn hờ, bà ngoại nghe được cứ "ừ ừ" cười không ngừng.

"Sau đó, cháu một phát túm lấy nam sinh đang bắt nạt An Hồng kia, vung một quyền liền nện xuống..." Lộ Vân Phàm đang nói, ngừng đầu liền phát hiện An Hồng đang đứng khoanh tay, tựa người vào trên khung cửa phòng bệnh nhìn anh, mặt anh đỏ lên, nói, "Bà ngoại, An An đã trở lại."

An Hồng cười đi tới, ngồi vào bên người bà ngoại kéo tay bà qua: "Bà ngoại, để cháu xoa bóp người giúp bà có được không? Xoa bóp xong rồi cháu cùng Lộ Vân Phàm sẽ về lại trường học, ngày mai sẽ trở lại thăm bà."

Bà ngoại hơi hơi lắc đầu, ngón tay tiều tụy dùng sức cầm lấy tay An Hồng. An Hồng lập tức sẽ hiểu ý của bà, cô cười nói: "Ngày mai chúng cháu không phải lên lớp, tuần sau sẽ bắt đầu kỳ thi cuối rồi. Trước khi thi một tuần, đều là thời gian cho chúng cháu ôn tập. Bà yên tâm, cháu và Lộ Vân Phàm đều chuẩn bị thật sự đầy đủ, sẽ không thi rớt đâu. Mấy ngày tới đây, hàng ngày chúng cháu đều có thể tới thăm bà."

Biểu tình trên mặt bà ngoại lúc này mới có chút hơi buồn lòng ra. Bà lại nhìn về phía Lộ Vân Phàm ở bên cạnh, chậm rãi chớp chớp mắt, miệng phát ra âm thanh khò khè.

Lộ Vân Phàm lập tức cúi người nắm giữ lấy tay của bà ngoại. Anh nói: "Bà ngoại, ngài cứ yên tâm, cháu sẽ chú ý chăm sóc cho An Hồng và Tiểu Lâm, ngài cứ việc hết sức yên tâm. Thật sự, bà hãy buông lỏng hoàn toàn tinh thần!"

Bà ngoại nở nụ cười, nước mắt theo khe rãnh trán rơi xuống gò má, An Hồng vuốt ve mái tóc hoa râm của bà ngoại, nghĩ có lẽ rồi cuộc sẽ không còn được nghe tiếng của bà ngoại kêu cô một tiếng "Hong Hong" nữa, trong lòng của cô liền quặn đau, đau đến tận tận tột đỉnh.

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đi ra khỏi phòng bệnh, gặp được bà ngoại của Hàn Hiểu Quân cùng mẹ Hàn đến thăm. Mẹ Hàn nắm lấy tay An Hồng, nhìn sang Lộ Vân Phàm, có chút lặng người. Bà vẫn nhớ được người nam sinh trẻ tuổi này, Vào cái đêm bà ngoại An Hồng phát bệnh kia, chàng trai này luôn luôn ở bên cạnh An Hồng. Chính là ngày đó, bọn họ gần như không hề có bất kỳ sự đối thoại nào, hiện thời vừa thấy, chàng trai trẻ tuổi này hẳn là bạn trai của An Hồng.

Là một thanh niên rất xuất sắc, vóc người cao, bộ dạng tuấn tú, cả người đều tản ra hơi thở thanh xuân, ánh mắt rạng rỡ sáng ngời, nhìn tính cách liền thấy không giống với con mình, vừa hướng ngoại, vừa linh hoạt hơn, không trách được An Hồng lại thích.

Quay đầu nhìn lại con của mình một cái, mẹ Hàn chỉ nhẹ nhàng thở dài. Hàn Hiểu Quân cũng là một người xuất sắc, tính cách trầm ổn hướng nội, ngoại hình cũng xuất chúng, lại cố tình tìm một người người bạn gái như Tần Nguyệt, làm cho bà mấy năm qua đều không nghĩ ra.

Mặc dù nhà của An Hồng liên tục gặp biến cố, mẹ Hàn mẹ cũng chưa từng bao giờ thay đổi cách nhìn đối với An Hồng. Tận sâu từ trong đáy lòng, bà luôn thích cô bé này. Bà cũng biết An Hồng thích Hàn Hiểu Quân, cho nên, bà luôn luôn chờ mong cái ngày nào đó Hàn Hiểu Quân chia tay với Tần Nguyệt. Sau đó, con trai của bà có thể đến được với An Hồng. Một người con dâu như An Hồng, đó luôn là trong dự định của bà trước tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chuyện của em cũng là chuyện của anh 4

Editor: Mẹ Bầu

Không nghĩ tới, Hàn Hiểu Quân luôn luôn không chịu chia tay với Tần Nguyệt, An Hồng cũng đã tìm được người trong lòng của cô rồi.

Suy tư của mẹ Hàn quay trở lại, bà đi lên phía trước nói với An Hồng: "Hồng Hồng, con phải về trường học sao?"

"Vâng." An Hồng cười, "Con ở chỗ này suốt một ngày rồi, buổi tối con còn có lớp, phải trở về."

"Như vậy đi, hãy kêu Hiếu Quân đưa tiễn hai người. Trường học của con xa như vậy, ngồi xe trở về thì cũng đã muộn rồi, @MeBau* @ vừa vặn đi cũng có thể trò chuyện cùng bà ngoại của con."

"Việc này..." An Hồng lặng lẽ nhìn sang Lộ Vân Phàm, phát hiện anh rất không thích ý định này, thế nhưng đây là đề nghị của trưởng bối, bọn họ cũng không tiện cự tuyệt. An Hồng mong mỏi Hàn Hiếu Quân có thể cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới, Hàn Hiếu Quân liền trực tiếp liền đồng ý luôn: "Được, hai người theo anh đi lên chào bà ngoại một tiếng trước đã, sau đó anh sẽ lái xe đưa hai người đi. Hôm nay khá lạnh, ngồi xe buýt không được thuận tiện lắm."

An Hồng đành phải gật đầu: "Vâng, em cảm ơn anh."

Hàn Hiếu Quân cười, đi đến, đi đến, đi đến, đi đến cùng mẹ Hàn đi về hướng phòng bệnh bà ngoại.

An Hồng đi theo sau lưng bọn họ, đang đi tới thì Lộ Vân Phàm lén lút lôi kéo quần áo của An Hồng. Cô quay đầu, liền nhìn thấy sắc mặt của Lộ Vân Phàm không được tự nhiên lắm.

"Có chuyện gì vậy?"

"Anha..." Lộ Vân Phàm có chút do dự, vẫn là quyết định mở miệng, "Sau học kỳ anh định mua xe, về sau em luôn phải đi tới đi lui giữa nhà và trường học rồi. Em muốn trở về thăm bà ngoại, anh mua xe rồi, em có thể thuận tiện đi lại hơn một chút."

An Hồng chớp chớp mắt mấy cái, phát hiện ra Lộ Vân Phàm lại đang rối rắm về vấn đề này rồi. Nhưng mà lời Lộ Vân Phàm vừa nói cũng có đạo lý, cô đành gật đầu: "Được thôi, đi đến đi đến đi đến đi đến chờ anh thi xong, cầm được bằng lái rồi hãy nói."

"Được." Lộ Vân Phàm cười toe toét, "Nghỉ đông là anh có thể đi thi lấy bằng được rồi."

Sau cuộc thi cuối kỳ, tiến đến kỳ nghỉ đông, An Hồng rốt cục có toàn bộ cả ngày làm bạn với bà ngoại.

Cô gần như ở tại trong bệnh viện, ban ngày cùng hộ lý giúp đỡ chăm sóc bà ngoại, buổi tối lại luân phiên trông đêm.

Ngủ ở trên ghế nằm bên cạnh giường của bà ngoại, An Hồng bực chán, thường xuyên ngủ không được. Lộ Vân Phàm nghĩ muốn trông đêm cùng với cô, nhưng bị cô cự tuyệt. Bọn họ vẫn chỉ là đang trong quan hệ người yêu, vẫn còn chưa phải vợ chồng, nếu để cho anh cùng làm việc này, trong lòng An Hồng thấy rất băn khoăn. Trông đêm thật vất vả, huống chi bà ngoại vẫn là phụ nữ, thường xuyên phải dùng bộ nằm để hầu hạ chuyện đại tiểu tiện, lại còn phải lau người, xoa bóp, xoay người, có Lộ Vân Phàm ở đây, cũng không được thuận tiện.

Vì thế, hàng ngày vào ban ngày Lộ Vân Phàm đều sẽ ngâm mình ở trong bệnh viện, cùng An Hồng nói chuyện với bà ngoại. Trong phòng bệnh với bà ngoại còn có một bà cụ khác, thường xuyên đến vài ngày cũng chưa có người đến thăm, chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của hộ lý. Bệnh trạng của bà nếu so với bà ngoại thì nhẹ hơn, vẫn còn có thể nói chuyện được. An Hồng thường nhìn thấy bà cụ nhìn bà ngoại đầy sự hâm mộ, miệng thao thao bất tuyệt nói đi nói lại câu "Phúc khí của bà thật là tốt, cháu con thật nhiều hiếu thuận."

Trong lòng An Hồng rầu rĩ, nghĩ đến người thân ở bên cạnh mình đã càng ngày càng ít đi. Đợi đến sau khi bà ngoại trăm tuổi, mối liên hệ máu mủ với cô, chẳng phải là chỉ còn lại có một mình Tiêu Lâm thôi sao?

Cô ngẩng đầu lên nhìn Lộ Vân Phàm, anh đang gọt trái táo cho bà ngoại. Cắt gọt xong, anh sau bắt đầu ép quả táo lấy nước, rồi sau đó đổ ra một ít dùng thìa đút cho bà ngoại uống từng chút một, vẫn còn không quên lau vết bẩn ri ra bên miệng bà ngoại.

Một khác kia, An Hồng đã nghĩ, có phải ngoại trừ Tiêu Lâm, cô sẽ còn có anh nữa?

An Hồng tự hỏi ở trong lòng mình, nếu quả có một ngày, không có Lộ Vân Phàm, cô nên làm cái gì bây giờ?

Một chàng trai mới tròn mười chín tuổi đã từng nói với cô rất nhiều lời hứa, mỗi lời hứa này đều liên quan đến thiên trường địa cửu. Thế nhưng mà trong lòng An Hồng vẫn luôn luôn có một bức tường dựng lên, giống như luôn luôn tự nhắc cô phải tự mình biết phòng bị. Cô không cho phép mình bị hãm quá sâu ở trong cuộc tình này. Cô đã sắp hai bàn tay trắng, nếu như còn dón vào đó một trăm phần trăm trái tim. Thế nhưng anh lại thành thực, dính chặt, rồi khỏi rồi, cô thất bại thật sự, thảm thật thảm.

Hàn Hiếu Quân, mẹ Hàn và Tiêu Lâm cũng thường đến bệnh viện. An Hồng đã nhờ Lộ Vân Phàm phụ đạo cho Tiêu Lâm làm bài tập. phụ giúp một tay vì đợt thi nước rút của Tiêu Lâm. Lộ Vân Phàm vui vẻ nhận lời, vì thế, hai người liền bắt đầu học hành ở ngay trong phòng bệnh.

Trải qua những chuyện xảy ra từ lần trước kia, Tiêu Lâm rõ ràng đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, cũng càng thêm chịu khó học tập, làm bài đến mệt mỏi, Lộ Vân Phàm nói đùa với cô: "Này, Tiêu Lâm, đến cùng em và Lâm Tiêu là có quan hệ như thế nào? Tiêu Lâm, Lâm Tiêu, Tiêu Lâm, Lâm Tiêu, tên của hai người nghe rất thú vị!"

Tiêu Lâm đen mặt: "Em không có quan hệ gì với cậu ta! Cũng là bởi vì cái tên của tui em đồ qua đồ lại đọc ngược đọc xuôi thấy giống nhau. Ở trong lớp mấy đứa chán ghét, cho nên mới luôn lấy chúng em ra để vui đùa. Bất quá hiện tại em đã không nói chuyện gì với cậu ta nữa rồi. Lộ Vân Phàm, anh

nghĩ rằng em và anh giống nhau sao. Mới học sơ trung đã nghĩ đến chuyện theo đuổi An Hồng rồi, thật là có đủ nhảm chán."

An Hồng uống trà ở bên cạnh, thiếu chút nữa thì phun ra cả một miệng trà, quay đầu nói: "Hai người đang nói cái gì đó!"

Lộ Vân Phàm cười: "Tiêu Lâm, anh theo đuổi chị gái của em, điều kiện tiên quyết là anh có thể dễ dàng thi được vào Nhị Trung. Cái này cũng không thể lẫn lộn. Đúng rồi, em nghĩ muốn thi vào trường trung học nào? Cái cậu Lâm Tiêu kia muốn thi vào Nhị Trung, xem ra thành tích không tệ lắm, bộ dáng cũng phong nhã, em có thể lo lắng một chút đi."

"Lộ Vân Phàm, anh nói hươu nói vượn cái gì đó!" An Hồng trừng anh, "Đừng dạy hư em gái của em!"

"Em muốn thi trường trung học Húc Nhật." Tiêu Lâm nhàn nhạt trả lời.

Lộ Vân Phàm cùng An Hồng, tất cả đều giật mình. Trường trung học Húc Nhật tuy rằng cũng là chất lượng cao, nhưng lại nằm ở vùng ngoại thành của thành phố J, lộ trình cách nội thành so đại học Z còn xa hơn.

An Hồng hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì là chế độ ký túc xá." Tiêu Lâm ngẩng đầu nhìn An Hồng, "Em không muốn ở cùng với chỗ của cô, em cũng biết chị luôn lo lắng cho em và bà ngoại ở cùng nhau trong nhà. Cho nên, em liền muốn thi vào trường trung học có ký túc xá để ở. Tự bản thân em sẽ chăm sóc cho chính mình, như vậy, chị cũng không cần phải lo lắng cho em nữa rồi."

An Hồng ngây ngẩn cả người, nhìn Tiêu Lâm mang theo biểu tình có chút quật cường. Cô hiểu rõ, Tiêu Lâm đã thật sự trưởng thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Dưới Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hãy kết giao với cậu ta cho thật tốt!

Editor: Mẹ Bầu

Năm 2004, tết âm lịch tới đặc biệt sớm.

Lộ Vân Phàm ở nhà ăn cơm tất niên xong rồi chào hỏi đối với Lộ Kiến Vũ, Giang Bội, sau đó chạy ra khỏi cửa.

Đêm trừ tịch, trên đường rất vắng vẻ, gần như tất cả cửa hàng đều đóng cửa, chỉ có một số khách sạn kinh doanh cơm tất niên là còn đang mở cửa làm ăn buôn bán. Lộ Vân Phàm đứng ở ven đường gọi xe thật lâu mà cũng không thấy xe đến, đành phải ngã đi hai lần xe bus đến Bệnh viện số 2 thành phố J, đi vào khu nội trú quen thuộc.

Đã gần đến 9 giờ đêm, lại là đêm trừ tịch, cho dù trong bệnh viện có treo một ít dải băng cùng với khí cầu, die,n;da.nlze.qu;cydo/nn nhưng nhìn vẫn có vẻ tiêu điều quanh quẽ.

Lộ Vân Phàm đi thang máy đến tầng thứ mười hai, đi đến bên ngoài một gian phòng bệnh, anh nhẹ nhàng gõ gõ vào cánh cửa, chợt nghe thấy trong phòng truyền tới một giọng nữ tinh tế: "Mời vào."

Lộ Vân Phàm đẩy cửa bước vào phòng. An Hồng ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, ngây ngẩn cả người.

Trong phòng bệnh của bà ngoại không có ti vi, đồ cho bà ngoại ăn cơm tối xong, An Hồng đang ngồi ở bên giường, nương theo ánh sáng của ngọn đèn bàn để xem tiểu thuyết. Bà ngoại đã ngủ rồi, *dyan(lee^qu.donnn bà lão nằm ở giường bên cạnh cũng đã ngủ say giấc khò khò.

An Hồng dựng thẳng ngón trỏ đặt lên trên bờ môi "suyt" một tiếng, đứng dậy lôi kéo Lộ Vân Phàm đi đến trên hành lang: "Sao anh lại tới đây?"

"Đến cùng em, gần sang năm mới em đang ở bệnh viện thế này, anh sợ em quanh quẽ."

An Hồng cười rộ lên, vươn tay ôm lấy hông của anh. Lộ Vân Phàm thuận thế lên vòng cô vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi của cô.

"Ba anh không nói gì với anh à?"

"Không có, họ hàng trong nhà đến chơi, bọn họ chơi mệt chợp còn không kịp nữa là. Đúng rồi, Tiêu Lâm đâu?"

"Con bé đi đến nhà của ông bà nội bên kia ăn cơm tất niên rồi. Em đã bảo với cho con bé mấy ngày tới thì cứ ở chỗ bên đó, mỗi ngày đều phải nhớ làm bài tập. Con bé ở lại bệnh viện cũng không được thuận tiện, diễm đàn Lê quý đôn mà ở một mình trong nhà em cũng thấy lo lắng."

"Vậy à. Cơm tất niên em ăn cái gì?"

"Còn có thể ăn cái gì nữa đây?" An Hồng cười, vuốt xuôi cái mũi Lộ Vân Phàm một cái, "Ăn cơm tập thể ở căn tin thôi, bà ngoại cũng không ăn được cái gì, một mình em cũng lười lấy."

"Gọi em đi đến nhà anh ăn cơm, em lại không chịu."

"Tết mừng năm mới, làm sao em để lại bà ngoại một mình trong bệnh viện được! Hiểu Quân cũng gọi em đi đến nhà anh ấy ăn cơm đấy, nhưng em cũng vậy, không nhận lời."

"Có muốn anh đi cùng em ra ngoài lại ăn chút gì hay không?"

"Không cần đâu, em đã ăn no rồi." An Hồng ngẩng đầu lên nhìn Lộ Vân Phàm. Trong khoảng thời gian này, diễm đàn Lê quý đôn gần như mỗi ngày Lộ Vân Phàm đều chạy tới bệnh viện, anh cũng thật mệt mỏi. Không nghĩ tới đêm trừ tịch Lộ Vân Phàm cũng chạy tới đây, An Hồng xoa lên gương mặt anh, "Anh về sớm một chút đi, em ở đây cũng không có chuyện gì, chỉ chốc lát nữa sẽ ngủ thôi."

"Vậy em phải ngủ ở cái ghế nằm kia sao?" Lộ Vân Phàm cảm thấy đau lòng. Vài ngày nay An Hồng gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng kém đi không ít, "Anh lại cùng với em một lát, sau đó trở về cũng không có chuyện gì."

"Ở chỗ này chẳng có cái gì hết, chương trình cuối năm cũng không được xem, anh không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Không phải còn có thể tán gẫu hay sao, nhìn em thì có chỗ nào còn có thể nhàm chán được đây." Lộ Vân Phàm lôi kéo An Hồng ngồi vào ghế tựa ở hành lang, "Bà ngoại còn phải bao nhiêu lâu nữa mới có thể ra viện?"

"Phải qua mấy tuần lễ nữa, vốn dĩ bệnh nhân trúng gió còn phải tiến hành tập luyện để hồi phục lại, bất quá bà ngoại lớn tuổi rồi, bác sĩ nói không cần thiết, đợi đến khi bệnh tình ổn định thì có thể xuất viện."

"An An, lại mời thêm một hộ lý nữa đi, anh thấy em thế này thì vất vả quá."

An Hồng nắm giữ tay Lộ Vân Phàm, tựa đầu vào trên bả vai của anh: "Thời kì Tết âm lịch thế này chỗ nào cũng mời hộ lý cả, cái người hộ lý mà em mời kia không trở về nhà ăn mừng năm mới đã là vô cùng may mắn lắm rồi. Cho dù cũng phải bỏ thêm một ít thù lao, dù sao cũng không được bao lâu, em cứ kiên trì một chút thì tốt rồi."

Lộ Vân Phàm thở dài, hai người lại đụng đầu vào nhau một lúc lâu, không ai nói gì. An Hồng tựa người vào trên người Lộ Vân Phàm, dần dần nhắm hai mắt lại, không quá bao lâu lại ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, An Hồng mơ mơ hồ hồ nghe được Lộ Vân Phàm ở đó kêu cô: "An An, An An, tỉnh."

An Hồng mở to mắt ngẩng đầu: "Em đã ngủ thiếp đi sao?"

"Ừ."

"Hiện tại mấy giờ rồi?"

"Hơn mười một giờ đêm một chút."

Trong lòng An Hồng cả kinh, lập tức nhảy dựng lên: "Bà ngoại..."

"Yên tâm, y tá đã tới kiểm tra phòng rồi, bà ngoại không có chuyện gì."

An Hồng cúi đầu nhìn Lộ Vân Phàm đang xoa bả vai, biết mình vậy mà dựa vào anh ngủ đến hơn hai giờ, nhất định là anh mệt muốn chết rồi.

Cô giúp anh xoa bả vai, thấp giọng nói: "Đã tê rần vai rồi hả?"

"Ừ! Em ngủ thật là sâu, anh lại không nhẫn tâm đánh thức em." Lộ Vân Phàm ngẩng đầu hướng cô cười, tiếp theo liền đứng lên hoạt động hai cánh tay. Lúc này, thoáng từ xa xa truyền đến tiếng nổ của pháo hoa. Lộ Vân Phàm dần dần dừng động tác, anh đột nhiên một phát cầm tay An Hồng lên, chạy đi trên hành lang.

"Này! Đi đến nơi nào vậy?"

"Đi xem pháo hoa!"

Chạy ra khỏi bệnh viện, Lộ Vân Phàm nhìn quanh trái phải, mang theo An Hồng đi đến một đoạn đường, liền nhìn thấy ở trên bãi đất trống của cửa một khu dân cư, có một đám người đang tụ tập để xem pháo hoa.

Tối gần mười hai giờ, tất cả mọi người thật hưng phấn, những đứa trẻ chơi một chút những sợi pháo sáng nhỏ, chạy tới chạy lui vòng quanh người lớn, vui đùa âm ỉ không ngừng. Lộ Vân Phàm hướng đến một bác gái trung niên xin hai sợi pháo sáng nhỏ, đưa cho An Hồng, mỗi người một cái liền đốt vùng chơi.

Tiếng cười của anh nghe rất lớn, ánh lửa văng khắp nơi, tia lửa sáng chiếu rọi khuôn mặt còn trẻ của anh. An Hồng có thể nhìn thấy ánh mắt của anh cười đến cong lên cùng cái miệng cười lộ ra những chiếc răng xinh đẹp trắng bóng. Tâm tình của cô cũng bị kích động theo, tựa như sự mệt mỏi suốt mấy ngày nay đều trở thành hư không. An Hồng giơ cánh tay ra vùng sợi pháo sáng, lưu lại ở trong không khí băng lạnh từng chuỗi ánh sáng trắng. Cô cũng bắt đầu lớn tiếng cười, cùng đám người chung quanh vui vẻ cùng nghênh đón năm con khi sắp đến.

Đúng 0 giờ tiếng chuông báo vang lên, các loại pháo sáng đều được châm lên, bên tai truyền đến âm thanh vĩ đại của pháo hoa. Lộ Vân Phàm ôm An Hồng vào trong ngực, hai người cùng nhau nghiêng mặt, ngẩng đầu nhìn lên những chùm pháo hoa đủ màu sắc nở trong trời đêm.

Nhiệt độ rất thấp, nhưng bọn họ lại cũng không cảm thấy lạnh một chút nào. Lộ Vân Phàm nói nhỏ ở bên tai An Hồng: "An An, năm mới vui vẻ."

Theo lời nói chuyện, từ trong miệng của anh phả ra từng luồng từng luồng hơi nước trắng xóa. An Hồng sờ sờ lên chóp mũi đông lạnh đỏ ửng lên của anh, "Xoẹt xoẹt xoẹt" sau đó liền nở nụ cười.

"Năm mới vui vẻ, Lộ Vân Phàm!" Cô dựa đầu vào trên ngực anh, nhẹ nhàng mà nhắm hai mắt lại.

Đây là cái tết âm lịch đầu tiên mà hai người bọn họ đã cùng nhau trôi qua.

Chỉ là bọn họ không biết, cùng nhau mừng năm mới tiếp theo, là chuyện sau này rất lâu, thật là lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Hãy kết giao với cậu ta cho thật tốt! 2

Editor: Mẹ Bầu

Mùng tám Tết, sinh nhật Hàn Hiểu Quân bước qua tuổi hai mươi tư. Anh và mẹ Hàn cùng gọi An Hồng đi đến nhà ăn cơm.

Hàn Hiểu Quân bảo An Hồng gọi cả Lộ Vân Phàm, nhưng Lộ Vân Phàm không đồng ý: "Anh không quen với bọn họ, đi khách sạn ăn cơm còn tạm được, chứ đi đến nhà anh ấy không tốt lắm đâu. Hơn nữa, nói không chừng vừa đến lại gặp phải Tần Nguyệt thì chết. Cả đời này anh cũng không nghĩ muốn lại phải cùng ăn cơm với Tần Nguyệt nữa đâu."

An Hồng cũng tùy theo anh, bản thân mua chút hoa quả hàng tết để đi đến nhà họ Hàn.

Thật bất ngờ chính là Tần Nguyệt cũng không tới nhà. An Hồng cảm thấy kỳ quái, lại không tiện mở miệng hỏi. Sau khi cùng Hàn Hiểu Quân và mọi người trong nhà cùng nhau ăn bữa cơm chiều, @MeBau*@ Hàn Hiểu Quân đưa ra ý kiến đưa An Hồng trở lại bệnh viện.

Anh uống rượu, không thể lái xe. An Hồng chối từ một chút, Hàn Hiểu Quân xoa xoa đầu của cô, nhẹ nhàng nói: "Có việc muốn cùng em, đi thôi!"

Xe taxi đi đến bệnh viện. Hàn Hiểu Quân xuống xe, sau đó đi đến quầy bán quà vật mua mấy lon bia cùng một gói thuốc lá, kêu An Hồng đi cùng anh đến ngồi ở vườn hoa nhỏ trong bệnh viện một lát.

An Hồng càng nghi ngờ, suốt cả buổi tối Hàn Hiểu Quân đều có vẻ là lạ, rõ ràng là ngày sinh nhật của anh, nhưng anh lại có bộ dạng một bộ u sầu, rõ ràng không có chút cao hứng nào.

Bọn họ tìm cái ghế băng dưới bóng đèn đường sáng vai ngồi xuống. Hàn Hiểu Quân đưa cho An Hồng một lon bia, Diendanlequydon tiếp theo liền châm lên một điếu thuốc.

An Hồng cau mày nhìn anh, kéo móc kéo lon bia ra cùng uống với anh.

Thấy Hàn Hiểu Quân này giờ không nói gì, An Hồng rốt cục không nhịn được nữa, liền hỏi: "Hiểu Quân, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hàn Hiểu Quân quay đầu nhìn cô một cái, lắc đầu cười: "Không có chuyện gì. Chính là đột nhiên muốn tìm em tâm sự."

Ngón tay An Hồng gõ gõ lên lon bia, mím môi gật gật đầu: "Vậy sao. Ăn tết xong, có còn phải đi công tác không?"

"Có chứ, anh đi Quảng Tây, có lẽ cũng phải đến mấy tháng."

"Lâu như vậy sao?"

"Ừ! Ở đó có một công trình khá lớn, lúc trước cũng đã chuẩn bị thật lâu."

"Vậy anh đi lâu như vậy, dĩ nhiên đàn ông quý trọng không phải là sẽ phải bỏ lại Tần Nguyệt một mình ở chỗ này hay sao?"

Nghe thấy những lời An Hồng nói, Hàn Hiểu Quân cũng không trả lời, chỉ là nhếch miệng cười một chút. An Hồng cảm thấy, nụ cười này của anh cười thực sự có chút cổ quái, nhưng cô vẫn không hỏi tiếp nữa.

Thấy Hàn Hiểu Quân hút thuốc, An Hồng nghiện thuốc lá cũng bị quyến rũ theo. Cô duỗi tay về phía anh: "Cho em một điếu."

"Cái gì?"

"Thuốc lá."

Hàn Hiểu Quân mở to hai mắt nhìn: "Thuốc lá?"

An Hồng gật đầu.

"Em học hút thuốc lá từ khi nào vậy?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì chứ, cứ cho em một điếu đi nào."

Hàn Hiểu Quân đưa cho cô một điếu thuốc lá cùng bật lửa, nhưng rồi vẫn không sao nhịn được, nói: dĩ nhiên đàn ông quý trọng không phải là sẽ phải bỏ lại Tần Nguyệt một mình ở chỗ này hay sao? "Con gái hút thuốc không tốt đâu."

"Dùng dài."

"Lộ Vân Phàm có biết không?"

"Biết." An Hồng cười, "Em không có gì phải gạt anh ấy."

Nói xong, cô liền châm lửa cho điếu thuốc của mình. Trong bóng đêm, hai đốm lửa nhỏ lóe ra lấp lóe. An Hồng quay đầu sang nhìn Hàn Hiểu Quân. Anh cúi đầu, khép mắt, vẻ mặt có chút cô đơn.

An Hồng nói: "Hiểu Quân, đến tết cùng hôm nay anh bị làm sao vậy? Hôm nay là sinh nhật của anh đó, anh hẳn là nên cao hứng một chút mới đúng chứ."

"Có chuyện gì đáng giá mà phải cao hứng kia chứ?" Hàn Hiểu Quân dựa người mình về sau, tư thế có chút lười nhác, "Đã hai mươi bốn tuổi rồi, mà anh giống đều không làm ra được chuyện gì hết."

"Tại sao lại không làm được cái gì chứ? Chẳng phải là bây giờ công tác của anh rất tốt đó sao! Vài ngày trước em còn nghe di nói anh đã dự định mua phòng ốc rồi, đúng không?"

"Ừ, là anh nhìn trúng một căn thôn, sang năm sẽ đến kỳ giao nhà rồi."

"Quá tốt rồi còn gì!" An Hồng dùng khuỷu tay huyếch một cái vào eo của Hàn Hiểu Quân: "Thành thật khai báo, nhà này có phải là phòng cưới của anh và Tần Nguyệt hay không, hả?"

"Nói linh tinh cái gì đó." Không biết tại sao, vừa nói đến Tần Nguyệt, Hàn Hiểu Quân liền dừng ngay đề tài lại. An Hồng ngượng ngùng thu tay lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm rộng lớn thờ dài một hơi.

"Tuổi còn trẻ, em than thở cái gì." Hàn Hiểu Quân đưa tay cốc vào đầu của cô, "A Hồng, hai chúng ta đã quen biết nhau bao lâu rồi?"

"A?" An Hồng nghĩ nghĩ, "Khoảng mười tám năm rồi."

"Lâu như vậy sao?"

"Ha ha ha ha ha! Một điển hình của đầu nhỏ." Nói đến đây một cái, trong đầu An Hồng liền hiện ra tình cảnh hồi nhỏ mình luôn lẻo đẻo đi theo phía sau Hàn Hiểu Quân để chơi đùa: "Hiện tại, có đôi khi em vẫn còn có thể nhớ tới chuyện trước kia ở thôn Hạnh Phúc. Khi đó thật sự là đặc biệt vui vẻ, đặc biệt vô ưu vô lự."

"Anh cũng vậy." Hàn Hiểu Quân đưa tay ở trong không khí để so sánh độ cao: "Thời điểm mới quen em, em chỉ mới hơi lớn như vậy thôi, đầu tóc thì cạo thành một cái đầu cua đặc biệt khó coi. Người vừa đen, vừa gầy lại bần nữa, nhìn em thật giống như con khỉ ở trong vườn thú."

"Anh mới con khỉ ấy!"

"Hiện tại em cũng đã lớn như vậy rồi." Hàn Hiểu Quân quay đầu lại nhìn An Hồng nở nụ cười. Nụ cười đặc biệt thoải mái, cười đến mức hai hàm răng đều lộ hết ra. An Hồng phát hiện ra, dường như thật lâu rồi mình chưa từng thấy nụ cười như vậy lộ ra trên mặt Hàn Hiểu Quân rồi. Cô nói: "Hiểu Quân, khi đó, nếu như anh không có về nhà cũ để học sơ trung hẳn là tốt hơn."

"Làm sao mà cả em và mẹ anh lại nói một câu giống nhau như vậy chứ. Mẹ anh nói, sớm biết rằng như vậy, chính là cho dù phải tiêu phí tiền học nhiều hơn nữa thì cũng phải cho anh học sơ trung ở chỗ này rồi. Mẹ anh luôn luôn đề ý đến chuyện anh không học khoa chính quy."

"Kỳ thực em cũng cảm thấy cực kỳ đáng tiếc, thời học tiểu học thành tích học của anh tốt như vậy."

"Chuyện đã là quá khứ rồi, hiện giờ đừng nên nhắc lại nữa. Hiện tại em thi được vào đại học Z như vậy, anh thật sự thật cao hứng. Em còn nhớ rõ chúng ta đã hẹn với nhau như thế nào hay không?"

Anh vừa nói, một bên vừa cười, một bên vừa uống bia, một bên lại nhai lăm nhăm nói đến những chuyện đã xảy ra trước đây thật lâu.

An Hồng lặng lẽ yên lặng nghe anh nói, một mực không hề cắt ngang. Cô cứ nghe nghe, cô cũng nở nụ cười, dù loại chuyện qua lại rành rành trước mắt, phảng phất gần ngay trước mắt.

"A, mà không phải là anh nói có việc muốn nói với em hay sao? Nói đi, là chuyện gì vậy?" An Hồng dụi tắt điếu thuốc lá, "Mọi người thường nói một người bắt đầu nhớ lại những gì đi qua, điều đó nói lên là người ấy đã già đi. Anh thế này là chưa già đã yếu sao?"

Hàn Hiểu Quân lắc đầu, rốt cục ép buộc mình đừng nói lại. Anh lấy từ trong túi áo bành tô ra một phong bì đưa cho An Hồng: "Anh muốn đưa cái này cho em, hãy nhận cho anh vui lòng."

"Cái gì vậy?" An Hồng tiếp nhận phong bì, vừa nhìn vào bên trong, cô liền ngây ngẩn cả người.

Là hai xấp tiền thật dày.

"Anh làm cái gì vậy? Em không cần!" Cô nhét lại phong bì vào trong tay Hàn Hiểu Quân, "Lần trước dì cũng đã cho em hai ngàn đồng rồi, bây giờ em không thể nhận nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Hãy kết giao với cậu ta cho thật tốt! 3

Editor: Mẹ Bầu

"Nhận lấy!" Sắc mặt của Hàn Hiểu Quân trở nên nghiêm nghị, "Đây không phải là đưa cho em, là anh biếu bà ngoại. Em xem rồi mua gì đó cho bà ngoại ăn lót dạ, hoặc là cần mua loại thuốc gì đó cho bà cũng được."

"Em thật sự không thể nhận! Em vẫn còn có tiền!" An Hồng tiếp tục nhét chiếc phong bì vào trong tay anh.

Hàn Hiểu Quân dùng sức ấn chiếc phong bì vào trong tay An Hồng. Anh nhìn chăm chú vào cô, trầm giọng nói: "Nhận đi, A Hồng."

An Hồng từ chối nhưng không lại nổi với anh. Ngón tay cô siết thật chặt lấy phong bì, cô thấp giọng nói: "Đến lúc nào thì anh đừng nữa." "Về sau này em sẽ trả lại cho anh!"

Tần Nguyệt đứng ở dưới lầu nhà dì như vậy, cuối cùng Hiểu Quân có đi xuống hay không?"

"Không có, là chính dì đi xuống." Mẹ Hàn có chút đắc ý cười lộ lên, "Dì đã nói cho cô ta biết, chuyện tình cảm của cô ta và Hiểu Quân, dì không đồng ý. Dì nói thế này, Tần Nguyệt à, cháu vẫn còn trẻ như vậy, về sau tốt nghiệp đại học có thể quen biết được với rất nhiều nam thanh niên ưu tú khác, làm gì nhất định cứ phải quần quít lấy Hiểu Quân nhà chúng ta như vậy. Loại đối tượng mới mười mấy tuổi liền bắt đầu quen biết vốn là không đáng tin, đến cuối cùng có mấy khi có thể thành được? Cái cô gái Tần Nguyệt kia chỉ biết khóc, kỳ thực dì trôi qua cũng thật khó khăn, dù sao con gái nhà người ta cũng đã cùng Hiểu Quân nhà chúng ta nhiều năm như vậy rồi. Nhưng mà Hồng Hồng à, dì cảm thấy Hiểu Quân nhà chúng ta tuổi cũng còn trẻ, lứa tuổi đúng lúc là giai đoạn phát triển sự nghiệp, luôn bị Tần Nguyệt chèo kéo như vậy, biến thành tâm tình cũng không tốt. Hiếm khi Hiểu Quân về nhà được vài ngày làm thế nào cũng không thấy nó cười lên một tiếng. Hiểu Quân trước kia không phải là người như thế. Tất cả đều tại ánh mắt thiên cận của chúng ta khi đó đã đưa nó về quê cũ để học sơ trung. Nếu như nó luôn luôn ở lại thành phố J, thế nào cũng cũng thi được vào đại học Z giống như con rồi! Haiz..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Hãy kết giao với cậu ta cho thật tốt! 4

Editor: Mẹ Bầu

Nói xong câu chuyện, hốc mắt của mẹ Hàn liền đỏ ửng lên. An Hồng nắm giữ tay của mẹ Hàn, trong lòng cũng có chút xót xa: "Dì à, chuyện đã là quá khứ rồi, dì đừng nhắc đến nữa, hiện tại Hiểu Quân cũng rất tốt. Hiện giờ... anh ấy và Tần Nguyệt, đã chia tay nhau thật sự rồi sao? Tần Nguyệt nghe xong lời ngài nói..., dì nghĩ liệu cô ấy đã hiểu chưa?"

"Dì cũng không biết, bắt quá sau này cô thật sự không còn tới tìm Hiểu Quân nữa." Mẹ Hàn quệt quệt ánh mắt, "Chỉ là đáng tiếc, con đã tìm bạn trai rồi, nếu con có thể cùng ở một chỗ với Hiểu Quân nhà chúng ta, thật là tốt biết bao."

"Dì à, Hiểu Quân không thích con đâu." @MeBau*@ An Hồng cười khổ, "Lúc trước anh ấy cũng thích Tần Nguyệt thì mới cùng với cô ấy đấy chứ."

"Vậy sao? Thế nào mà cho tới bây giờ dì lại không cảm thấy là như vậy." Mẹ Hàn nhăn mày lại, "Hồng Hồng, dì nói thật với con, đối với chuyện Tần Nguyệt mà nói, nếu con đi mà thiệt tình thích cô bé kia, cho dù cô bé kia không đáng tin thế nào thì dì đây cũng vậy, sẽ cho hai đứa một khoảng thời gian. Dù sao Tần Nguyệt là một cô gái hiện tại tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện cũng là bình thường, nhưng vấn đề là ở chỗ, Hiểu Quân không thích cô bé ấy!"

"Ngài làm sao mà biết được." An Hồng có chút cấp bách, "Anh ấy không thích Tần Nguyệt mà lại còn cùng với cô ấy nhiều năm như vậy?"

"Con trai của mình sinh ra mà dì lại không hiểu nó sao? Nói chuyện tại sao lúc trước Hiểu Quân lại nghĩ muốn cùng với Tần Nguyệt, dì còn đang muốn hỏi con đây."

"Hỏi con ư? *dyan(lee^qu.donnn) Làm sao mà con biết được." An Hồng chớp chớp mắt mấy cái.

"Con không biết?"

"Không biết." An Hồng lắc đầu.

Mẹ Hàn thở phì phì nói: "Hừ! Dì xem Hiểu Quân chính là trúng tà rồi!"

An Hồng hơi nhếch khóe miệng cười một chút: "Dì à, về sau này Hiểu Quân sẽ tìm được một cô gái tốt, khẳng định sẽ khiến cho ngài được vừa lòng."

"Trong lòng Hiểu Quân, kỳ thực luôn luôn có một người."

An Hồng ngập ngừng cả người.

Mẹ Hàn giương mắt lên nhìn An Hồng, die»n, d«an, ke. qu»y. d«on vỗ nhẹ xuống mu bàn tay của cô, "Người này là ai vậy, chắc con phải biết."

An Hồng cả kinh nói không ra lời.

"Khụ! Không nói đến chuyện này nữa! Bây giờ con đang cùng với đứa bé trai này dì thấy cũng rất tốt. Nghe nói nhà cậu ta điều kiện tốt lắm phải không con! Hồng Hồng chính con cần phải nắm chắc cho tốt đó. Phụ nữ ấy à, gã được cho một người chồng đáng tin nhất, gã cho người đối xử với con tốt, điều kiện trong nhà lại tốt nữa, con sẽ không bị giống như dì đây vậy. Lúc tuổi còn trẻ ngày đêm đi theo ba ba Hiểu Quân làm lưng vắt và không ngừng."

"Dì ơi, ngài nói chuyện cũng quá xa xôi rồi."

"Xa cái gì đâu mà xa, con cũng đã học đến đại học năm 3 rồi, hai mấy tuổi đầu cũng không còn nhỏ nữa rồi." điếu, đàn, lè, quý, đônMẹ Hàn nhìn nhìn bà ngoại trên giường bệnh, nói tiếp, "Nếu như nhân duyên của con có tốt, di đây cũng thấy cao húng, bà ngoại của con cũng cao húng, mẹ con ở trên trời lại càng cao húng. Chính là không biết Hiếu Quân nhà chúng ta khi nào thì mới có thể có một nhân duyên tốt đẹp đây. Di cũng đã mong ngóng, có chút muốn được ôm cháu nội rồi, Haiz..."

Nghe tiếng mẹ Hàn thở dài, An Hồng liền trầm mặt.

Trước khi vào học, rốt cục bà ngoại đã được xuất viện.

Lộ Vân Phàm giúp An Hồng mời hai vị hộ lý có thâm niên trong công việc, cắt lượt ở nhà chăm sóc bà ngoại. An Hồng xin nhờ cô Tiểu chăm sóc cho Tiểu Lâm mấy tháng, cho đến khi con bé kết thúc kỳ thi lên cấp ba.

An Hồng định ra cho mình một kế hoạch, chỉ cần buổi tối không có lớp, cô sẽ trở về nhà qua đêm. Lộ Vân Phàm muốn đi cùng với cô, nhưng bị cô cự tuyệt.

Khoảng cách đường xá giữa trường học và tiểu khu Hòa Bình đi tới đi lui rất mệt. Buổi sáng cần từ trong nhà xuất phát rất sớm thì mới có thể theo kịp được tiết học thứ nhất, buổi tối sau khi về nhà, lại còn phải cùng với hộ lý thay nhau chăm sóc cho bà ngoại. An Hồng cam tâm tình nguyện, nhưng lại không đồng ý cho Lộ Vân Phàm phải chịu vất vả cùng với cô.

Vào ngày thứ bảy, người hộ lý xin nghỉ phép, An Hồng ở nhà cùng bà ngoại. Cô giúp bà ngoại hoạt động đùi phải cùng tay phải không thể cử động được, miệng cũng không ngừng nói chuyện cùng với bà

Thời điểm Lộ Vân Phàm đến vừa lúc là giữa trưa. Anh mang đến mấy hộp đồ ăn đóng gói. An Hồng kinh ngạc nhìn anh bày biện đồ ăn ra đầy một bàn, hỏi: "Tại sao lại tới đây như vậy?"

Lộ Vân Phàm nhúc nhủ đầu, mặt đỏ hồng trả lời: "Anh chỉ biết là em đã quên."

"Quên cái gì?"

"Hôm nay là ngày Lễ tình nhân." Lộ Vân Phàm kéo tay cô hỏi, "Em đã quên, đúng không?"

"Anh nói em còn có thể nhớ được sao?" An Hồng cười khổ, "Em làm gì còn đầu óc nào có thời gian để nhớ đến cái ngày này."

"Cho nên anh mới mang hết đồ đi tới đây chứ sao." Lộ Vân Phàm lấy từ trong túi áo lông ra một cái hộp nhỏ đưa tới trong tay An Hồng, "Quà tặng nhân ngày Lễ tình nhân!"

An Hồng mở ra hộp ra vừa vặn thấy, là một máy MP3.

Lộ Vân Phàm nói: "Anh đã ghi ở trong đó cho em rất nhiều ca khúc rồi, trên đường em đi về có thể nghe ca nhạc, như vậy thì sẽ không cảm thấy rất nhàm chán. Em không cso máy vì tính, về sau này anh sẽ phụ trách copy vào cho em các ca khúc mới."

"Cảm ơn anh. Bất quá, em không chuẩn bị quà tặng cho anh rồi, thực xin lỗi." An Hồng cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Lộ Vân Phàm ôm chặt lấy vai cô, xoay người lại nói ở bên tai cô: "Không có chuyện gì, anh không cần những thứ đó, anh chỉ hy vọng em thông suốt phóng khoáng thì tốt rồi."

"Vâng!" An Hồng có chút muốn khóc rồi, cô nhìn thấy một bàn đồ ăn, nói, "Ăn cơm thôi, chán anh cũng đói bụng rồi."

Hai người đi đến bên cạnh bàn để ăn cơm, Lộ Vân Phàm thấy An Hồng cảm xúc luôn luôn không cao, liền nói: "Ngày An An, để anh kể cho em nghe chuyện cười nhé, đặc biệt buồn cười."

"Chuyện gì vậy?"

"Chuyện là thế này. Có một người cười xe đạp tan tành về nhà, nhìn thấy ven đường có người đang bán dưa hấu. Người bán dưa hấu đang lớn tiếng rao hàng: 'Bao đỏ bao ngọt, không đỏ không ngọt không lấy tiền!' Người nọ đã nghĩ muốn ăn dưa hấu rồi, vì thế liền mua một quả. Anh ta hỏi người bán dưa hấu: 'Nếu không đỏ không ngọt tôi sẽ trở lại để tìm anh đó'. Người bán dưa hấu nói: 'Tuyệt đối sẽ không! Ngài yên tâm nhé!' Thế rồi sau đó người nọ liền đi xe mang theo dưa hấu đi. Kết quả đi đến nửa đường, anh ta không cẩn thận liền vấp ngã một cái, dưa hấu rơi xuống trên đất bị vỡ thành hai nửa. Người nọ vừa thấy, hắc! Trắng bệc! Thế này không tức sao được, vì thế liền cho xe quay trở về tìm cái người bán dưa hấu kia, anh ta hắng giọng rống lên nửa ngày ở nơi đó muốn người bán dưa cho ý kiến. Người bán dưa hấu cẩn thận nghe anh ta nói lại tí mỉ xong, liền nói: 'Ái ôi, ngài bị vấp ngã sao, té ngã như vậy có bị làm sao không? Bị kinh sợ chứ?' Người mua dưa nói: 'Ái nói là không đau chứ! Ngã đau chết đi được ấy!' Em có biết người bán dưa hấu đã nói cái gì không?"

An Hồng đã bị những lời kể chuyện sinh động như thật của Lộ Vân Phàm hấp dẫn ở, vội vàng hỏi: "Nói cái gì vậy?"

Lộ Vân Phàm buông dưa xuống, học ngữ điệu nói của người bán dưa hấu, nói: "Ấy dà... Tôi nhìn cũng thấy vậy, nhất định là ông té ngã không nhẹ rồi, ngài xem, mặt ngài cũng đã bị hù dọa đến nổi trắng bệch ra nữa là, huống chi chỉ là một quả dưa hấu kia! Ha ha ha ha ha ha ha ha..."

An Hồng còn chưa có cười, Lộ Vân Phàm đã tự mình vỗ bàn phá lên cười.

An Hồng chỉ ngây ngốc nhìn anh, Lộ Vân Phàm đang cười liền ngừng lại: "Không buồn cười sao?"

An Hồng "phì" lên cười ra một tiếng. Cô đưa tay sờ lên đầu của Lộ Vân Phàm, cười nói, "Lộ Vân Phàm, anh đó, cái người này thật sự là rất ngốc nghếch!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Em có nghĩ đến điều này hay không?

Editor Mẹ Bầu

An Hồng ở trong phòng bếp rửa chén, Lộ Vân Phàm lén lút đi đến. Anh từ phía sau vòng lấy thân thể của cô, cũng không nói chuyện, chính là cứ yên tĩnh ôm lấy cô như vậy.

Tay của An Hồng vẫn không ngừng, vừa lau chùi cái mâm, cô vừa cười nói: "Có việc gì vậy?"

"An An, buổi chiều có người đến nhà em hay không?"

"Chắc là không có đâu, có chuyện gì chứ?"

"Anh..." Lộ Vân Phàm cắn vào lỗ tai của cô, hơi thở ấm áp của anh phun ở bên tai của cô, "Anh nghĩ muốn em!"

"..."

"Chúng ta đã không làm chuyện kia từ lâu lắm rồi." Giọng nói của Lộ Vân Phàm nghe có chút đáng thương, "Anh rất nhớ em!"

"Bà ngoại còn đang ở nhà đó."

"Bà ngoại... ở trên giường không dậy nổi đâu."

"..."

An Hồng đi đến phòng bà ngoại phòng, thấy bà ngoại đã ngủ rồi, cô nhẹ chân rón rén đi ra, khép cửa lại.

Không kịp quay đầu lại, @MeBau*@ cô đã bị ôm, ngã vào trong một vòm ngực nóng rực. Lộ Vân Phàm sớm chờ không kịp, anh cởi quần áo An Hồng có chút lố mẫm. Hô hấp của An Hồng cũng dồn dập lên. Cô ngẩng đầu nhìn lên thấy ánh mắt nóng rực của Lộ Vân Phàm, cô bắt đầu lâm vào trong trận lốc xoáy tình dục.

Quần áo, từng cái từng cái một bị vứt ở trên đất. Hai người bọn họ đều có đè nén lại tiếng của mình, dẩy đưa đến trong toilet.

Lộ Vân Phàm cầm lấy cổ tay của An Hồng để ở trên tường, cúi người cuồng nhiệt hôn môi của cô, rồi sau liền một đường kéo dài đến khắp làn da nhẵn nhụi trên người cô. Anh hoặc mút, hoặc liếm, hoặc cắn, hoặc ngậm, làm An Hồng nhỏ giọng rên rỉ một tiếng. Lộ Vân Phàm rút cuộc không thể kiềm nén được nữa, *dyan(lee^qu.donnn), anh nhắc một chân của cô lên, để cho Lộ Tiểu Phàm sớm đã chuẩn bị tốt, tiến nhập vào trong thân thể của cô.

An Hồng cũng chưa được chuẩn bị sẵn sàng, nháy mắt cảm nhận kịch liệt xuyên suốt kia đã khiến cho cô cảm thấy có chút không được thoải mái, hàng lông mày nhỏ nhăn hơi hơi nhíu lại. Lộ Vân Phàm lớn tiếng thở phì phò, cúi đầu nhìn về mặt An Hồng hơi có chút thống khổ, bàn tay to liền phủ lên chiếm hữu đỉnh núi mềm mại trước ngực của cô, dịu dàng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

An Hồng dần dần đã có cảm giác. Lộ Vân Phàm cũng cảm nhận được thân thể của cô đã ướt át, sự ấm áp nồng đậm bao quanh anh Anh nhếch môi cười, hơi dùng sức phần thắt lưng, bắt đầu chậm rãi chuyển động. Nghe tiếng rên nhẹ chọc lòng người của An Hồng, nhìn thấy gò má ửng hồng, đi●n●★đ●àn●lê●q●uỷđ●ôn ánh mắt mê ly của cô, Lộ Vân Phàm càng ngày càng phấn khởi.

"Ôm chặt lấy anh đi, An An." Anh một phát cầm cả hai bắp đùi của An Hồng lên, để cho cô ôm vào cổ của mình, treo người ở trên thân mình.

Theo khe hở hẹp của cửa sổ chớp lặt, ánh mặt trời rọi chiếu vào trong toilet nhỏ hẹp, thả xuống hàng loạt những luồng ánh sáng.

An Hồng gất gao vịn vào thân thể của Lộ Vân Phàm, Cả hai đang là nam nữ thanh niên tuổi trẻ, đều có được hình thể thanh xuân tráng kiện và thon đẹp. Mồ hôi dính ướt cả mái tóc của bọn họ, tình cảm mãnh liệt lại triền miên. Hai chân thon dài rắn chắc của Lộ Vân Phàm vững chãi dẫm ở trên đất. Cả người anh giống một gốc cây đại thụ sừng sững, hai tay có lực chặt chẽ ôm lấy đùi của An Hồng, để cho cô giống một nhánh cây leo lan tràn,

quần quít ở trên thân anh. Theo sự chuyển động của anh, thân thể của bọn họ lắc lư có tiết tấu, diễn ㄟ đầ ㄟ lê ㄟ qđ ㄟ đđon giống đang nhảy múa một vũ điệu áp sát vừa cuồng nhiệt vừa độc đáo.

Nhịp tim của An Hồng đập rất nhanh, cảm giác cọ sát trong thân thể thật là tuyệt vời. Cô biết Lộ Vân Phàm giờ phút này cũng đang hưởng thụ tư vị mất hồn này. Hai tay An Hồng gắt gao ôm lấy cổ Lộ Vân Phàm, cảm nhận được hơi thở nam tính mãnh liệt, còn có cảm xúc nóng bỏng trên người anh. Cô nhắm hai mắt lại, cảm giác mỗi một tế bào toàn thân đều như sôi trào lên, thân thể tựa như một cây pháo hoa nở rộ, dưới sự thúc giục và châm đốt của Lộ Vân Phàm.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người cùng nhau tắm rửa sạch sẽ. Lộ Vân Phàm thỏa mãn lại vui vẻ. Từ ngày bà ngoại nằm viện, anh cũng chưa từng cùng An Hồng làm chuyện xấu này. Hôm nay là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau trôi qua ngày Lễ tình nhân. Trong một ngày này, được âu yếm, được làm chuyện yêu đương với cô gái mà mình yêu, Lộ Vân Phàm cảm thấy đặc biệt, đặc biệt hạnh phúc.

Nhưng mà anh lại còn muốn thêm hơn nữa. Anh lôi kéo tay An Hồng nhẹ nhàng nói: "An An, đêm nay dù sao cũng đã có hộ lý ở cùng bà ngoại cả đêm rồi, không bằng em tới nhà anh ở đi."

An Hồng nhìn vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm. Trong đôi mắt đen như mực kia lóe lên tia sáng ao ước, mong chờ. Trong nháy mắt trong đầu cô nhớ tới lời mẹ Hàn đã nói... "Loại thanh niên mới mười mấy tuổi mà đã bắt đầu tìm kiếm đối tượng vốn dĩ là không đáng tin, liệu có mấy cặp đến cuối cùng có thể thành đôi được đây? Một cô gái còn trẻ như thế mà đến ở trong nhà bạn trai như vậy, thật sự là liêm sỉ cũng không còn nữa rồi!"

Cô lập tức trả lời ngay: "Không đi!"

"Vì sao vậy?" Lộ Vân Phàm có chút giật mình. Anh không nghĩ tới An Hồng lại nói một tiếng liền cự tuyệt như vậy. "Ba anh đi công tác rồi, trong nhà chỉ có Giang Bội ở thôi, cô ấy sẽ không quản chúng ta đâu."

"Không muốn!"

"An An, không có liên quan gì hết, dù sao ngày mai cũng là chủ nhật mà, đi đi, đến nhà anh đi!" Anh bắt đầu nói làm nũng rồi.

"Thật sự không muốn." An Hồng hít một hơi, "Lộ Vân Phàm, em không muốn đi."

"Thôi được..." Lộ Vân Phàm nhún nhún vai, anh tôn trọng ý kiến của An Hồng, nhưng thật sự vẫn thấy rất thất vọng.

Anh chỉ là muốn, mỗi sáng sớm khi mặt trời mọc, mở mắt ra là có thể thấy cô ở bên mình rồi, chỉ như thế mà thôi.

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, vài người bạn học cũ ở lại thành phố J đều biết đến chuyện trong nhà của An Hồng, liền lục tục kéo nhau tới thăm bà ngoại.

Ngày Tàn Nguyệt tới thăm bà ngoại, vừa khéo Lộ Vân Phàm cũng ở đó.

Nhìn đến Tàn Nguyệt, An Hồng cảm thấy có chút xấu hổ. Lộ Vân Phàm lại không hề biết chuyện gì hết. Ba người ngồi ở bên giường bà ngoại nói chuyện với nhau một lúc, Tàn Nguyệt liền đưa ra ý kiến muốn rời đi chỗ khác.

An Hồng đưa Tàn Nguyệt đến cạnh cửa, Tàn Nguyệt vờn vờn đầu, xác định Lộ Vân Phàm không đi ra cùng, cô mới giữ chặt lấy tay An Hồng, nói: "An Hồng, mình có vài lời muốn cùng với cậu, cậu có thể theo mình đi ra ngoài một chút được không?"

An Hồng cơ bản có thể đoán được ý đồ của Tàn Nguyệt, cô gật gật đầu, đóng lại cửa rồi cùng Tàn Nguyệt đi đến ban công ở hàng hiên phía Bắc.

Hai cô gái đứng đối mặt với nhau. Tàn Nguyệt cúi đầu, hai tay cô không ngừng vò nắm lấy bên dưới vạt áo. An Hồng cũng không nói chuyện, chính là chờ Tàn Nguyệt mở miệng.

Rất cục, Tàn Nguyệt hít một hơi, ngẩng đầu lên nhìn An Hồng: "Chh của mình và Hiểu Quân cậu đã biết rồi chứ?"

An Hồng gật đầu.

"Mình tìm đến bạn là muốn nhờ bạn giúp cho mình một việc. An Hồng, mình biết quan hệ giữa cậu và Hiểu Quân rất tốt. Cậu có thể giúp mình trò chuyện cùng với anh ấy có được hay không? Cậu hãy nói cho anh ấy biết, mình sẽ sửa đổi, mình sẽ không cứ luôn kề cận bên cạnh anh ấy nữa, sẽ không còn không ngừng gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho anh ấy nữa, sẽ không còn tùy tiện nôi cáu lên nữa, mình..."

An Hồng cắt ngang lời nói của Tàn Nguyệt: "Tàn Nguyệt, đây là chuyện riêng của cậu và Hiểu Quân chuyện. Tớ cảm thấy tớ có nói cái gì với anh ấy đều không thích hợp."

"Nhưng mà cậu và Hàn Hiểu Quân là bạn tốt của nhau mà. Hai người đã từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Mình biết Hiểu Quân, anh ấy thật sự để ý đến cậu, cậu mà nói chuyện thì nhất định anh ấy sẽ nghe theo!" Nước mắt của Tàn Nguyệt chảy xuống. Cô vẫn như cũ, thật là gầy, gầy đến mức An Hồng nhìn mà cũng không thể nào chấp nhận được rồi.

Editor Mẹ Bầu

"Tàn Nguyệt, loại chuyện tình cảm như thế này là phải do hai bên tình nguyện, hai người cảm thấy thích hợp liền ở một chỗ, nếu cảm thấy không thích

hợp, thì chia tay nhau cũng là bình thường, không cần thiết cứ phải là lúc nào cũng phải dính chặt lại với nhau ở cùng một chỗ."

"Làm sao cậu biết là mình và anh ấy không thích hợp với nhau?" Tần Nguyệt mở to hai mắt nhìn, lập tức lại biến thành một vẻ mặt biểu lộ thống khổ, "An Hồng, An Hồng, cậu hãy giúp mình một chút đi! Hiện tại mình không dám gọi điện thoại cho Hiếu Quân. Mình chỉ dám gửi tin nhắn cho anh ấy, nhưng anh ấy cũng không nhắn tin trả lại cho mình. Mình gửi thư qua bưu điện cho anh ấy, nhắn tin ở trên QQ cho anh ấy, anh ấy cũng đều không hồi đáp lại. Kỳ thực mình có rất nhiều, có rất nhiều lời nghĩ muốn nói với anh ấy. Mình và anh ấy biết nhau cũng đã nhiều năm như vậy rồi, tại mình cũng không phải là thường xuyên cãi nhau, anh ấy cũng đã từng đối với mình rất tốt! Mình biết mẹ anh ấy không thích mình, die,n;da.nlze.qy;yo/nn nhưng mà mình có thể thay đổi, mình cũng có thể sửa chữa mà! Mình sẽ ăn cơm thật ngon, mình sẽ tích cực làm việc nhà, mình..."

"Tần Nguyệt!" An Hồng dè dặt tay Tần Nguyệt lại, cắt ngang những lời nói thao thao bất tuyệt đầy sự kích động của Tần Nguyệt, "Cậu có nói những lời này với tớ cũng vô dụng thôi! Máu chốt là thái độ của Hiếu Quân. Tớ nói thật với cậu đó." An Hồng nghĩ nghĩ, thấy ánh mắt của Tần Nguyệt nhìn mình mang theo sự chờ mong, cô bình tĩnh nói: "Tần Nguyệt, tớ cảm thấy cậu và Hiếu Quân thật sự không được thích hợp đâu."

"Đây chỉ là cậu cảm thấy! Cậu không biết chuyện giữa hai chúng tớ!" Tần Nguyệt lớn tiếng kêu lên.

"Thôi được rồi, được rồi, được rồi!" An Hồng có chút không nén nhịn được, "Tớ không biết chuyện giữa hai người, hiện tại bà ngoại của tớ còn đang trong tình trạng như vậy, tớ đây cũng không có thời gian để đi quản chuyện của hai người. Cho nên cậu đến nhờ tớ đi khuyên nhủ Hiếu Quân cũng sẽ không đáng tin đâu! die»n, d«an, ke, qy»y. d«on Tần Nguyệt, tớ biết bây giờ cậu rất khổ sở, nhưng mà cậu vẫn còn trẻ như vậy, thật không đáng để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy."

Tần Nguyệt ngừng khóc, cô lạnh lùng nhìn An Hồng, nói: "An Hồng, có phải cậu đặc biệt không hy vọng mình và Hiếu Quân hòa hảo với nhau hay không?"

"Tớ không có ý tứ này."

"Vậy vì sao cậu không giúp mình?" Tần Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Hiếu Quân là bạn tốt của cậu, mình cũng là bạn tốt của cậu. Chúng ta đều đã biết hơn mười năm rồi, cậu vẫn biết mình luôn luôn thích anh ấy, nhưng mà cậu chính là không hy vọng chúng ta ở cùng nhau, có phải hay không?"

"Không phải vậy!"

"Mình biết cậu đã từng thích Hàn Hiếu Quân, tuy rằng cậu vẫn không chịu thừa nhận."

"..."

"Bây giờ cậu đã cùng với Lộ Văn Phàm rồi, die•n☆đ•anlê☆q•uýđ•ôn nhưng mà trong lòng cậu vẫn chưa từng quên Hiếu Quân, có phải hay không?"

Nghe thấy Tần Nguyệt nói câu "Có phải hay không phải" kia, An Hồng đột nhiên cảm giác mình có chút không còn sức lực để nói chuyện tiếp nữa rồi. Cô nuốt nước miếng, xoay đầu: "Không có, cậu chớ nói nhảm."

"An Hồng, cậu không lừa được mình đâu." Tần Nguyệt xoay người đi xuống lầu dưới, "Quả thật mình đã nhìn lầm người rồi, thật không nghĩ tới cậu lại là một người như thế."

An Hồng đứng lặng người, sững sờ tại chỗ.

Tần Nguyệt đi vài bước, lại quay đầu: "Mình nói một câu cuối cùng, mình thật sự tiếc thay cho Lộ Văn Phàm, thật không đáng giá."

An Hồng đứng hồi lâu ở ban công Bắc, mới xoay người đi lên lầu. Đẩy cửa nhà ra, cô ngẩng đầu, liền nhìn đến Lộ Văn Phàm lưng dựa vào vách tường đứng ở nơi đó, vẻ mặt anh không chút biểu cảm, dī©nđàn①êđ quýđ©n gấ gao ngậm miệng, ánh mắt nhìn cô về hồ hững.

An Hồng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lộ Văn Phàm, nhẹ nhàng cười lên một tiếng: "Anh đã nghe được chuyện rồi sao?"

"Bọn họ chia tay nhau rồi hả?" Lộ Văn Phàm thấp giọng hỏi.

"Chia tay rồi."

"Chia tay từ khi nào vậy?"

"Chia tay từ năm trước."

"Được hơn một tháng rồi hả?"

"Ừ!"

"Vì sao em lại không nói cho anh biết?"

"Chuyện này đâu có liên quan gì với chúng ta đâu?" An Hồng hỏi lại.

"Không có liên quan thì em cũng có thể nói một chút với anh mà." Lộ Vân Phàm cười nhạo một tiếng. Dáng đứng của anh thật tùy ý, vẻ mặt mang theo chút khinh thường. "Lâu Tinh Tinh và bạn trai cô ấy cãi nhau, em cũng nói với anh, Từ Mạt Mạt và Tiểu Cốc giận dỗi nhau, em cũng đã nói với anh. Dựa vào cái gì Hàn Hiểu Quân chia tay cùng Tần Nguyệt, thì em lại không thèm nói một chữ nào với anh như vậy?"

"Chuyện này..." An Hồng thật sự không sao đáp lại lời nói này của anh được rồi, "Em thực cảm thấy không có gì cần phải nói chuyện này với anh."

"Vậy sao?" Lộ Vân Phàm nheo mắt lại, "Vậy thì em cảm thấy có chuyện gì thì mới cần phải nói với anh đây?"

"..."

Lộ Vân Phàm đi đến trước mặt An Hồng: "Vì sao em lại không đi khuyên Hàn Hiểu Quân giúp Tần Nguyệt? Em biết rõ ràng Tần Nguyệt thích Hàn Hiểu Quân như vậy mà."

"Anh không hiểu chuyện này là chuyện riêng của hai người bọn họ hay sao?"

"Chính là truyền lại lời nói mà thôi, vì sao em luôn luôn muốn cự tuyệt Tần Nguyệt chứ?"

"Anh không biết những chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ đâu!"

"Em thì biết sao?"

Ngữ điệu nói của Lộ Vân Phàm mang khí thế bức người. An Hồng không biết vì sao Lộ Vân Phàm đột nhiên liền không được bình thường như vậy! Tựa như mỗi lần nói đến đề tài hoặc có những chuyện gì quan trọng liên quan đến Hàn Hiểu Quân, thì giữa bọn họ luôn sẽ nổi lên sự tranh chấp hoặc lớn hoặc nhỏ.

"Em cũng có biết một chút Cái chính là em cảm thấy hai người bọn họ không thích hợp với nhau! Được không?" An Hồng có chút nóng mặt lên rồi, giọng nói cũng vang lên to hơn.

Lộ Vân Phàm vẫn như trước, lạnh lùng nhìn cô hỏi: "Thế nào là không thích hợp?"

"Tóm lại là có rất nhiều phương diện, mà anh cứ muốn quản chuyện của bọn họ làm khi gió gì kia chứ!"

"Lúc trước em cũng nói hai chúng ta không thích hợp đó sao! Hiện tại chúng ta không phải là ở cùng một chỗ với nhau đó thôi." Lộ Vân Phàm lắc đầu, "Có thích hợp hay không, loại chuyện như thế này chỉ có chính bọn họ biết với nhau, em đi theo xem nào nhiệt làm gì?"

"Em không vào đó để giúp vui!"

"Em không vào đó để giúp vui thì em dựa vào cái gì mà nói với Tần Nguyệt, rằng cô ấy không thích hợp với Hàn Hiểu Quân? Vì sao em không giúp cô ấy đi truyền lại lời nói, nói không chừng hai người bọn họ rồi cũng sẽ trở nên hòa thuận thì sao đây?"

"Anh có tật xấu à! Anh ở đây mà hờ hết với em cái gì chứ? Lộ Vân Phàm, anh làm cái gì vậy? Em có đi truyền lời giúp cho Tần Nguyệt hay không, đó là chuyện của em, em cần phải đến xin phép anh sao?"

Trong nháy mắt sắc mặt của Lộ Vân Phàm liền thay đổi. Anh cầm chiếc áo khoác của mình lên, nhanh chóng mặc vào. An Hồng thấy Lộ Vân Phàm đi nhanh đi tới cửa, cũng không quay đầu lại ném theo một câu nói với cô: "Anh xem, không phải là em không chịu đi khuyên giúp cô ấy, mà là, em căn bản cũng không muốn đi khuyên như giúp. Tần Nguyệt nói không sai, em căn bản là không hy vọng bọn họ được hòa hảo! Có lẽ, trong lòng em căn bản cũng chưa từng bao giờ quên anh ta."

An Hồng nhìn theo bóng lưng của anh khó có thể tin nổi. Cô phát hiện thân mình Lộ Vân Phàm hơi hơi có chút phát run, hiển nhiên là anh đang tức giận.

Lộ Vân Phàm đứng đó trong chốc lát, vung tay đóng lại cửa phòng rồi rời khỏi nhà An Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đến Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Em có nghĩ đến điều này hay không? 2

Editor Mẹ Bầu

An Hồng suy sụp ngồi xuống. Cô thật sự không rõ đến cùng chuyện gì đã xảy ra. Cô cẩn thận suy tư những chuyện mà mình từng làm, đã từng nói, xem có nói một câu nào đâm chọc đến Lộ Vân Phàm hay không, mà lại làm cho anh tức giận đến như vậy. Thế nhưng mà nghĩ một hồi lâu cô cũng không thể nghĩ ra được rõ ràng.

Vốn dĩ An Hồng cũng không muốn cãi nhau với Lộ Vân Phàm, nhưng mà anh dường như đặc biệt để ý đến một chút việc nào đó, hay là về một người nào đó. Trong lòng An Hồng đều biết, cho nên cô tận lực tránh nói đến những chuyện về người đó ở trước mặt anh, nhất là phương diện có liên quan đến chuyện tình cảm. Thế nhưng mà cô nhận ra, cô vẫn đã đánh giá thấp trình độ suy nghĩ của Lộ Vân Phàm rồi.

Cuộc tranh chấp lần này, dĩ nhiên đàn ông cuối cùng người chịu cúi đầu tuyên bố kết thúc chính là An Hồng.

Kỳ thực cũng không tính là cúi đầu, chỉ là sau khi tan học An Hồng đã nhắn tin cho Lộ Vân Phàm, hỏi anh giữa trưa có muốn cùng nhau ăn cơm hay không. Khi đi ra khỏi tòa nhà giáo đường, cô liền nhìn thấy anh đã đứng chờ cô ở ven đường.

Đại học năm 3, chương trình học càng căng thẳng, An Hồng dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Ở trường phải làm liên tục bài vở và bài tập. Ở trong nhà bà ngoại, chính là Tiêu Lâm đang chuẩn bị thi lên cấp ba, lại còn chuyện chi tiêu sinh hoạt hàng ngày, mỗi một dạng đều tạo áp lực ở trên bờ vai cô.

Cô không còn có thời gian dư thừa để hẹn hò cùng với Lộ Vân Phàm. Mỗi khi có thời gian là cô trở về nhà làm bạn, dĩ nhiên đàn ông là quý ông chăm sóc bà ngoại nằm trên giường không dậy nổi. Vào mỗi cuối tuần cô còn muốn gặp mặt với Tiêu Lâm, quan tâm đến tình hình gần nhất của em gái một chút.

Tình hình của bà ngoại không được tốt lắm, ngay cả việc ngồi lên trên xe lăn cũng đều phi thường khó khăn, chỉ có thể trường kỳ nằm ở trên giường. Thân thể của bà ngoại càng ngày càng kém, phản ứng cũng chậm độn, có khi còn có thể phát giận, cả người nằm ở trên giường run run, miệng ú ớ kêu lên tiếng thét chói tai, cuối cùng lại ngủ thiếp đi giống như bị hôn mê sâu vậy.

An Hồng thường tiếp nhận các cuộc điện thoại gọi đến của người hộ lý. Mỗi một lần như vậy đều làm cô cảm thấy sợ hãi. Cô biết, thời gian của bà ngoại đã không còn nhiều lắm rồi.

Loại cảm giác sợ hãi này cũng từng đã ăn mòn trong lòng của cô, có lẽ là vào khoảng thời gian trước khi mẹ cùng bác sĩ Tiêu rời đi. dĩ nhiên, đàn ông, quý ông, An Hồng không dám nghĩ đến một ngày nào đó sẽ đến, mỗi một lần nhìn thấy bà ngoại yên tĩnh ngủ ở trên giường, cô mới có thoáng thấy an tâm.

Có đôi khi, An Hồng sẽ cảm thấy hoang mang không biết giải quyết thế nào. Khi đi ở trên đường, dứt tai nghe vào trong lỗ tai, nghe những ca khúc mà Lộ Vân Phàm đã tải xuống giúp cô, cô sẽ tưởng tượng, rốt cuộc tương lai sau này thì sẽ như thế nào, có phải dần dần sẽ tốt lên hay không, có phải hết thảy đều hướng cô hi vọng đến sự phát triển tốt đẹp hay không.

Lộ Vân Phàm cũng có chút không biết làm thế nào. Anh học tập làm một người bạn trai có đủ tư cách, mang hết khả năng để làm cho An Hồng được vui vẻ, nhưng trước sau lại phát hiện ra, cuối cùng không thể làm cho cô được chân chính thoải mái. Chỉ gần gần mấy tháng, An Hồng đã gầy đi một vòng lớn, cô bắt đầu mất ngủ, ban ngày thì tinh thần uể oải, có khi lên lớp đều sẽ mề mề trầm trầm ngủ thiếp đi.

Cô bắt đầu tranh cãi cùng Lộ Vân Phàm chỉ vì một chút những việc nhỏ như lòng gà vô tội. Có khi lại hướng về phía đối phương gào to rống lớn, có khi lại bị rùng mình một hồi, vài ngày cũng không liên hệ cùng đối phương.

An Hồng cảm thấy rất mệt mỏi. Cô cho rằng Lộ Vân Phàm căn bản là không hiểu biết cô rốt cuộc muốn cái gì. Mà kỳ thực chính cô cũng không biết mình đang muốn cái gì. Có đôi khi, An Hồng sẽ cảm thấy dưới tình huống như thế này, mình căn bản không phải là đang yêu đương.

Lộ Vân Phàm cũng cảm thấy rất mệt. Anh không biết anh còn có thể làm tiếp cái gì thì mới có thể làm cho An Hồng cảm thấy vừa lòng. Riêng về chuyện bí mật, Lộ Vân Phàm cũng đã thỉnh giáo Trình Húc và Hứa Lạc Phong. Hai người bạn này cũng đã cho anh ra một ít chủ ý, nhưng mà khi chân chính thực thi thì sau đó, Lộ Vân Phàm liền phát hiện hoàn toàn đều không có hiệu quả, thậm chí có khi còn hoàn toàn ngược lại, khiến cho An Hồng cảm thấy bị phiền chán bất an.

Mặc dù như thế, Lộ Vân Phàm vẫn kiên trì với phần tình cảm mình không dễ có được này. Anh ra sức bảo vệ cô gái đối với anh mà nói, chính là đặc biệt quan trọng này.

Sau cái lần cãi nhau với Lộ Vân Phàm hôm đó, về sau này An Hồng suy xét hồi lâu, thật sự quyết định gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân.

Cô cảm thấy Lộ Vân Phàm nói không sai, Tần Nguyệt thích Hàn Hiểu Quân như vậy, cô ấy chỉ là cầu xin bản thân cô truyền giúp lại lời nói, là một người bạn thân, là bạn học cùng lớp, cô hẳn là nên giúp đỡ.

Nhưng mà, ở trong điện thoại Hàn Hiểu Quân đã nói rõ ràng mình bạch với An Hồng rằng, chuyện của anh và Tần Nguyệt đã kết thúc.

An Hồng hỏi Hàn Hiểu Quân một vấn đề: "Hiểu Quân, anh đã từng bao giờ thích Tần Nguyệt chưa?"

Hàn Hiểu Quân ở trong điện thoại trầm mặc hồi lâu, sau đó cho cô một đáp án thế này: "Anh cũng không xác định lắm. Có lẽ, khi đó anh cho rằng cái loại cảm giác ấy là rất thích, nhưng mà đến bây giờ anh cảm thấy, không phải vậy."

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng cầm điều thuốc cùng bật lửa đi đến chiếc ban công nhỏ ở phía cuối hành lang phòng ngủ. Cô trốn ở nơi đó hút thuốc, ôm đầu gối suy nghĩ tâm sự của mình.

Trưởng thành, thật sự thật làm cho người ta thấy phiền não. An Hồng cảm thấy sinh hoạt đã qua của bản thân thật hồng bét.

Tuần đầu tháng năm, An Hồng cùng với bạn học cùng lớp cùng nhau ra ngoài để thực tập hai tuần lễ, tham gia thực tập về địa chất công trình và thực tập công việc đo đạc quan trắc.

Đó là một thành phố nhỏ nằm cách thành phố J khoảng 400 ki lô mét. Đơn vị tiếp nhận là bên kia một trường đào tạo chuyên nghiệp chính quy. Các học sinh được sắp xếp ở trong khu nhà khách đơn sơ của nhà trường.

An Hồng ở cùng với Từ Mạt Mạt trong một cái phòng. Bọn họ mỗi ngày đều đi sớm về trễ, trèo đèo lội suối, luyện tập sử dụng la bàn địa chất, thuận tay phân tích mặt cắt, vẽ sơ đồ tiết diện mặt cắt, các loại hiện tượng địa chất, điều tra địa chất công trình, còn có đo vẽ các loại bản đồ địa hình, đo đạc khuôn mẫu thi công, kiểm soát đo lường các vấn đề quan trọng cần giải quyết.

Mỗi ngày chịu gió thổi nắng chiếu, màu da của An Hồng lại đen cháy hơn một ít. Các nữ sinh cùng đi thi bôi kem chống nắng, lại còn mang mũ chống nắng, còn An Hồng cũng chỉ là bôi tóc kiểu đuôi ngựa, mặc quần áo bảo hộ chống nóng hời hả ngược xuôi đi theo thầy giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Em có nghĩ đến điều này hay không? 4

Editor Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm có khi sẽ gửi tin nhắn cho cô, nói thời điểm rảnh rồi cô nên về. Cô bận rộn nên cũng chẳng quan tâm đến cái gì nữa. Buổi tối khi gọi điện thoại cho Lộ Vân Phàm, có thể rõ ràng cảm nhận được là anh không vui, nhưng An Hồng cũng không có tinh lực để trấn an anh, chỉ vội vàng nói vài câu chuyện liên treo điện thoại rồi.

Sinh nhật lần thứ 21 của An Hồng là trải qua ở trong nhà khách. Lúc trước cô đã cảnh cáo Lộ Vân Phàm, không được đi tới đây, cũng không được làm cái gì khiến cho cô kinh ngạc.

An Hồng cảm giác mình đã không chịu nổi cái chuyện bị kinh ngạc nữa rồi. Cô cảm giác, cảm thấy, diễn đàn lễ quý, đơn Lộ Vân Phàm muốn cái gì đều làm ra được, mà việc này, đối với cô mà nói, thậm chí giống như là một loại kinh hãi.

Thật bất ngờ chính là, tối hôm đó, An Hồng nhận được điện thoại của Hàn Hiểu Quân gọi tới.

Anh nói với cô lời chúc sinh nhật vui vẻ, An Hồng mệt mỏi nằm ở trên giường, cảm thấy giọng nói của Hàn Hiểu Quân nghe qua có chút quái dị.

"Anh uống rượu rồi phải không?" An Hồng cười, "Uống nhiều quá hả?"

"Ừ, anh uống một chút rượu trắng." Hàn Hiểu Quân ở điện thoại đầu kia cúi đầu cười, "Em đang làm gì đó?"

"Em đang thực tập ở bên ngoài, bây giờ đang ở trong nhà khách, mệt chết đi được. Anh làm gì mà lại đi uống rượu trắng vậy?"

"Hôm nay tâm tình tốt, sinh nhật, die,n;da.nlze.qu; ydo/nr, em có ăn bánh ngọt không?"

"Không có." An Hồng nghĩ nghĩ, "Em giống như chưa từng bao giờ ăn bánh ngọt chúc mừng cho sinh nhật của mình thì phải."

"Không thể nào! Thiệt hay giả đó?"

"Thật sự." An Hồng nhớ lại những sinh nhật mà bản thân mình đã trải qua từ nhỏ đến lớn, "Chưa từng một lần ăn."

"Như vậy thật đáng thương, sinh nhật sang năm của em, anh sẽ trải qua cùng với em, sẽ mua cho em một cái bánh ngọt cực lớn."

"Tốt quá, anh nói nhớ giữ lời nói đó!" An Hồng cười rộ lên khanh khách. Nói chuyện phiếm cùng Hàn Hiểu Quân, dĩ nhiên, dĩ nhiên, dĩ nhiên chung quy cô có một loại cảm giác thân thiết, tự tại.

Hàn Hiểu Quân thật sự uống quá nhiều rượu. Chuyện trời nam biển bắc chỉ chỗ nào, nói chỗ nào, anh thao thao bất tuyệt nói chuyện không ngừng. An Hồng liền theo sự bầy bạ đó của anh, nói qua nói lại, lại nói đến chuyện hồi nhỏ của bọn họ.

Di động của An Hồng càng không ngừng phát ra những tiếng chuông báo nhắc nhở, cô biết là Lộ Vân Phàm gọi điện thoại tới, nhưng mà cô lại không muốn nhận, chính là trò chuyện cùng Hàn Hiểu Quân.

Cuối cùng, bọn họ lại nói chuyện về Tần Nguyệt.

Hàn Hiểu Quân nói: "Ngày Quốc tế lao động, Tần Nguyệt đến Quảng Tây rồi, cô ấy đi Liễu Châu thăm họ hàng rồi sau đó đến Nam Ninh tìm anh."

"Hai người như thế nào?"

"Không thể nào hết, anh chỉ khuyên cô ấy hãy trở về." Giọng nói của Hàn Hiểu Quân rất thấp, "Anh không biết cô ấy phải cần bao lâu mới đi ra, anh biết là mình có lỗi với cô ấy. Nhưng mà anh thật sự cảm thấy, việc anh chia tay với cô ấy chính là kết quả chính xác nhất! A Hồng, nếu như em gặp được cô ấy, thì hãy khuyên nhủ cô ấy."

Nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng của Tần Nguyệt khi cô ấy nhìn mình, An Hồng thấy thân thể hơi run lên một chút.

"Rồi nói sau."

Hàn Hiểu Quân không để ý giọng điệu khác lạ của An Hồng: "Bây giờ em và Lộ Vân Phàm như thế nào?"

"Vẫn cứ như vậy thôi."

"A Hồng, em thích cậu ta sao?"

"Hả?"

"Lộ Vân Phàm, em thích cậu ta sao?"

"Thích... ừm, thế thì sao?"

"À... Thích là tốt rồi." Hàn Hiểu Quân "Ha ha ha", nở nụ cười, "Em cảm thấy vui vẻ là tốt rồi."

"Anh nói cái gì vậy, Hiểu Quân?"

"Không có gì, anh uống hết gần hết một cân (một lít) rượu trắng, cho nên đầu có chút choáng váng."

"Một cân?" An Hồng choáng váng.

"Em lớn tiếng như vậy làm gì chứ. Ha ha ha ha..." Hàn Hiểu Quân cười, tiếng cười của anh càng ngày càng lớn. An Hồng không biết anh đang ở nơi nào, không biết anh làm sao có thể phấn khởi như vậy, cô có chút lo lắng: "Hiểu Quân, anh mau chạy đi tìm thứ gì đó ăn cho tỉnh rượu đi, em thấy anh thực không thích hợp."

"Anh không sao, không có việc gì." Hàn Hiểu Quân tiếp tục cười, "Chỉ là anh thấy rất là vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, rất vui vẻ, rất vui vẻ..."

Giọng nói của anh dần dần nhỏ xuống dần, An Hồng gọi anh vài tiếng, chỉ nghe trong điện thoại truyền đến một hồi tiếng ngáy rất nhỏ. Cô biết Hàn Hiểu Quân đã ngủ rồi.

Cúp điện thoại, An Hồng phát hiện di động của chính mình đã nóng gay gắt, lúc này, đột nhiên chuông điện thoại di động lại vang lên, dọa cô nháy dưng.

Là Lộ Vân Phàm: "Em đã gọi điện thoại cho ai đấy? Gọi hết mấy giờ đồng hồ như vậy? Anh gọi cho em nhiều cuộc điện thoại như vậy, tại sao em lại không nhận cuộc gọi chứ? Em muốn anh nóng ruột chết à?"

"Em nói chuyện với Hàn Hiểu Quân." Nghe giọng nói tràn ngập sự chất vấn của Lộ Vân Phàm, An Hồng bình tĩnh trả lời, "Anh ấy uống nhiều quá, tìm em nói chuyện phiếm, thuận tiện nói chúc mừng em sinh nhật vui vẻ."

"Em! Em nhìn thời gian xem!" Lộ Vân Phàm bị chọc tức, lúc này đã là rạng sáng, đã qua mười hai giờ đêm rồi. Anh gọi điện thoại di động tưởng sắp vỡ cả điện thoại ra rồi, mà điện thoại cũng vẫn không được tiếp thông. Cú điện thoại này, anh còn chưa kịp chính miệng nói với cô câu "Sinh nhật vui vẻ."

"Lộ Vân Phàm, em xin anh đấy, anh không cần ở đó mà toan tính mấy thứ này có được hay không? Cái gì mà sinh nhật, cái gì mà ngày kỷ niệm, cái gì mà quà tặng, em căn bản đều không cần."

Lộ Vân Phàm hít vào một hơi: "Vậy rốt cuộc em để ý đến cái gì? An Hồng! Anh là bạn trai của em, em có nghĩ đến điều này hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 113: Trong buồn ngoài lo

Editor: Mẹ Bầu

Từ Mạt Mạt sớm đã ngủ rồi, lại bị tiếng nói của An Hồng đánh thức. Mở to mắt, cô nhìn thấy An Hồng đang ngồi xếp bằng ở trên giường, chính là đang cãi nhau cùng đối phương qua đi động.

Từ Mạt Mạt vừa nghe giọng điệu của An Hồng, liền biết ngay là Lộ Vân Phàm ở đầu điện thoại bên kia. Mấy ngày qua tới nay, cô nghe được không ít An Hồng và Lộ Vân Phàm tranh cãi nhau ở trong điện thoại. Cũng giống như lúc này đây, không biết hai người đã nói chuyện đến nơi nào nữa.

"Em không nói chuyện với anh nữa! Em muốn đi ngủ rồi! Gặp lại sau!" An Hồng hung tợn cúp điện thoại, tiếp theo liền đóng đi động lại nhét vào dưới cái gối. Tất cả các động tác An Hồng làm đều liền mạch lưu loát. @MeBau*@ Từ Mạt Mạt nhìn cô nhanh chóng bỏ lên giường xoay chuyển mấy vòng, rồi sau liền hướng mặt xuống, bỏ nhào vào trên giường.

"Chuyện thế nào vậy?" Từ Mạt Mạt đứng lên uống một ngụm nước, "Hơn nửa đêm tinh thần của cậu cũng không tệ lắm nhỉ! Hôm nay đi đường núi nhiều như vậy mà cũng không thấy cậu mệt mõi chút nào."

An Hồng bỏ ở trên giường Từ Mạt Mạt, kéo tấm chăn mỏng che đầu lại: "Tiểu Bạch, tớ đang cực kỳ phiền lòng."

"Phiền lòng cái gì chứ?"

"Tớ cũng không biết, chỉ biết chính là phiền lòng." An Hồng kéo tấm chăn mỏng xuống để lộ ra đôi mắt, dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn "Tiểu Bạch, cậu cảm thấy tớ và Lộ Vân Phàm còn có thể ở một chỗ được không?"

"Thế nào lại không thể chứ? Lộ Vân Phàm luôn luôn đối xử với cậu tốt lắm kia mà. Chỉ là gần đây cậu đã phải chịu áp lực quá lớn, nếu có chút thoải mái hơn, thì không có chuyện gì là không qua được."

An Hồng ngồi dậy, khép mắt lại, nói: "Cũng là bởi vì anh ấy đối xử với tớ thật tốt quá, cho nên tớ mới sợ. Tớ nói thật với cậu, Tiểu Bạch, càng ngày tớ càng cảm thấy chuyện giữa tớ và Lộ Vân Phàm chắc là không có kết quả gì đâu."

"Vì sao cậu lại nói như vậy? Cậu đang sợ cái gì?" Từ Mạt Mạt kinh ngạc.

"Tớ và anh ấy không phải là người trong cùng một thế giới." Cảm xúc của An Hồng có chút sa sút, dĩ●n℃đđàn℃lê℃qđuý℃đđôn "Cậu có biết trên đường đi, Vân Phàm đã nói với tớ cái chuyện gì hay không? Anh ấy nói muốn kết hôn với tớ. Tớ căn bản là không muốn nghĩ xa như vậy. Tớ cảm thấy, có một ngày nào đó anh ấy sẽ rời đi khỏi tớ."

Từ Mạt Mạt trừng mắt thật to: "Tại sao cậu lại suy nghĩ như vậy chứ? Tiểu Hắc, gần đây quả thật là cậu đã quá mệt mỏi rồi, cậu chớ có suy nghĩ quá nhiều như vậy. Chỉ là Lộ Vân Phàm nghĩ muốn làm những chuyện gì đó làm cho cậu ta phải rộn lòng. Về chuyện này cậu đừng vội phát hỏa, cậu ta còn trẻ tuổi, nhưng mà xác định tình cảm của cậu ta đối với cậu thì rất tốt đó. Tất cả mọi người đều nhìn thấy như vậy! Cậu hãy cho Lộ Vân Phàm một chút thời gian, rồi cậu ta sẽ trở thành chín chắn thôi."

An Hồng lắc đầu: "Cũng bởi vì là biết anh ấy còn trẻ tuổi, cho nên tớ mới cảm thấy rằng tớ và anh ấy sẽ không có tương lai. Cậu cũng biết đó, bà ngoại tớ không còn chống đỡ được bao lâu nữa. dĩ●n●đàn①ê●qúy●đ●n Tuy rằng tớ rất sợ ngày đó sẽ tiến đến, nhưng rồi một ngày nào đó nó cũng vẫn sẽ đến. Tới lúc đó, người thân thiết nhất của tớ ở trên thế giới này cũng chỉ còn lại có một mình Tiểu Lâm! Tớ gần như chính là chỉ còn hai bàn tay trắng rồi. Mà Lộ Vân Phàm thì sao đây? Điều kiện của nhà anh tốt như vậy, bản thân anh ấy lại ưu tú như vậy, đợi đến khi anh ấy đã trưởng thành lên một ít, có lẽ anh ấy sẽ xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu. Cũng có lẽ sẽ đi Bắc Kinh, Thượng Hải để làm việc. Cũng có lẽ sẽ lưu lại ở nước ngoài không trở lại trong nước nữa. Đến lúc đó thế giới quan của anh ấy sẽ được mở rộng rất nhiều, sẽ quen biết được càng nhiều người ưu tú hơn, trong đó cũng sẽ bao gồm rất nhiều các cô gái..."

Nói tới đây, An Hồng "Hừ" lên một tiếng giống tự giễu vậy. "Tiểu Bạch, tới lúc đó, cậu cảm thấy ở trong mắt anh ấy tớ sẽ được coi như là cái gì? Hiện tại anh ấy mới có mười chín tuổi thôi! Cuộc sống của anh đều còn chưa bắt đầu, tớ thật sự không cảm thấy được, liệu mình đủ tư cách để có thể tiếp tục làm người bạn trên đường đi của anh ấy nữa không!"

Nghe xong những lời An Hồng nói, Từ Mạt Mạt trở nên trầm mặc. Không thể phủ nhận, những lời mà An Hồng nói rất có đạo lý. Tuổi thanh xuân

của người con gái thật là ngán ngùi, Từ Mạt Mạt cũng không dám vỗ ngực nói bảo đảm với An Hồng rằng Lộ Văn Phàm sẽ không thay đổi. Dù sao loại chuyện tình cảm này, không ai có thể nói chính xác được.

Từ Mạt Mạt cũng chỉ có thể khuyên nhủ với An Hồng: "Ai dà Tiểu Hắc à, tớ cảm thấy là cậu đã có chút buồn lo vô cớ rồi, không cần phải bi quan như vậy đâu! Đến đây, trước làm điều thuốc đã."

Từ Mạt Mạt châm cho An Hồng một điều thuốc lá, sau đó lại tự đốt cho mình một điều khác: "Cậu có nhớ lời thoại ở trong phim "Titanic" như thế nào không, 'Hãy hưởng thụ mỗi một ngày', chị đây tặng cho em!"

An Hồng hít một hơi thật sâu, cười khổ lắc đầu, nói: "Tớ không phải là buồn lo vô cớ đâu. Là tớ muốn phòng ngừa chu đáo thôi. Chung quy là tớ đã suy nghĩ, đến một ngày nào đó tớ và Lộ Văn Phàm sẽ kết thúc thôi! Không nói gât cậu, tớ đã từng có ý nghĩ chia tay với anh ấy."

"Hả?" Từ Mạt Mạt kinh ngạc.

"Nếu như đây đưa cái vài năm xong rồi kết thúc thì thâm, còn không bằng chia tay nhau sớm một chút. Đối với anh ấy, đối với tớ, sự thương tổn chỉ là một chút nhỏ nhoi. Hơn nữa, ba anh ấy luôn luôn không thích tớ! Có lẽ nhìn Lộ Văn Phàm yêu đương với tớ, thì ông ấy còn có thể mở một mắt nhắm một mắt, thực tế nghĩ muốn nói đến chuyện kết hôn gì đó, nhất định ba anh ấy sẽ không đồng ý."

"Tiểu Hắc Tiểu Hắc, cậu nói thật với tớ, tớ liền hỏi cậu một câu thôi." Từ Mạt Mạt leo đến trước mặt An Hồng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, "Vậy đến cùng, cậu có thích Lộ Văn Phàm hay không?"

"Cậu muốn nghe lời nói thật?"

Từ Mạt Mạt gật đầu không ngừng.

"Tớ nói với cậu một chuyện như thế này." An Hồng cắn môi nghĩ nghĩ, "Mấy tháng trước tớ đã từng hỏi Hiểu Quân, hỏi anh ấy đã từng có thích Tần Nguyệt hay không. Hiểu Quân nói với tớ, anh ấy cho rằng đã từng thích, thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện ra, cái loại cảm giác ấy không phải là thích. Cho nên Tiểu Bạch, tớ thật sự rất sợ hãi, thật sự sợ hãi. Sợ hãi vì tớ cho rằng bây giờ tớ thích Lộ Văn Phàm, thế nhưng là rồi nhiều nhiều năm sau, tớ sẽ phát hiện ra rằng loại cảm giác này không phải là thích."

Từ Mạt Mạt có chút choáng váng: "Tớ nghe mà không hiểu gì hết."

"Thật dần chết đi được! Tớ muốn nói là, bây giờ Lộ Văn Phàm đối với tớ rất tốt, thật cưng chiều tớ, thật quan tâm đến tớ, thật chăm sóc cho tớ! Tớ thừa nhận bản thân phi thường hưởng thụ loại cảm giác này, phi thường vui vẻ cùng với anh ấy. Nhưng tớ không biết đây rốt cuộc có tính là thích hay không? Tớ sợ hãi đây chỉ là một loại cảm giác sai lầm! Tớ sợ hãi là vì mình đã lẫn lộn giữa hai loại cảm xúc cảm động và yêu thích với nhau rồi, hiểu chưa?"

Từ Mạt Mạt lắc đầu, lập tức lại gật đầu một cái: "Kỳ thực muốn rõ ràng mình bạch cũng thật dễ dàng thôi mà. Tớ cũng đã từng đã nghĩ tới, Tiểu Cốc còn đang học đại học, tớ hiện tại cũng đang học đại học, nếu hai chúng tớ chia tay rồi, thì tớ sẽ như thế nào. Kết luận chính là, tớ sẽ phi thường phi thường thương tâm, vì thế tớ xác thực tin tưởng, chính mình tuyệt đối là sẽ không rời bỏ anh ấy. Anh ấy cũng giống như vậy, cho nên hai chúng tớ đã quyết định sau khi tốt nghiệp xong, thì một năm sau sẽ kết hôn. Cho nên cậu chỉ cần thiết tưởng một chút, nếu hiện tại cậu chia tay với Lộ Văn Phàm, thì cậu sẽ như thế nào, sẽ cảm thấy thế nào, cậu có đau lòng hay không? Có khó chịu hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Trong buồn ngoài lo 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng lặng lặng nhìn Từ Mạt Mạt, ở trong làn khói mù mịt lượn lờ chậm rãi lắc lắc đầu: "Tiểu Bạch, tớ cho rằng, tớ sẽ cảm thấy vui mừng. Rồi khỏi tớ, Lộ Văn Phàm tuyệt đối sẽ bay rất rất cao, sẽ đi được xa hơn, cũng sẽ có một tương lai phi thường rực rỡ. Mà tớ, cũng sẽ cảm thấy mình được tự tại một ít, được nhẹ lòng buông lỏng một ít! Tớ nghĩ rằng tớ sẽ không cảm thấy thương tâm khổ sở đâu."

"Thật vậy chẳng?" Từ Mạt Mạt không thể tin chớp chớp mắt, "Tiểu Hắc, cậu đây là nói lời trong lòng sao?"

An Hồng gật đầu: "Tớ không cần thiết phải lừa cậu làm gì."

Đêm nay, An Hồng một mực không sao ngủ được. Cô lẩn qua lẩn lại, nghĩ đến những lời đã nói với Từ Mạt Mạt.

Ngày thứ hai, Lộ Vân Phàm không liên lạc với cô.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, anh cũng vẫn như trước, biệt vô âm tín.

Vào buổi sáng ngày thứ năm, An Hồng nhận được điện thoại của người hộ lý gọi tới, nói bà ngoại bị tái phát chảy máu não, *dyan(lee^qu.donn), đã được đưa đến bệnh viện để cấp cứu rồi.

Cô xin phép giáo viên rồi vội vã ngồi xe bus trở về thành phố J. Từ Mạt Mạt lo lắng, cũng đi cùng với cô trở về.

Xe buýt đi phải mất bốn giờ, trong lòng An Hồng nóng như lửa đốt. Cô gấp gấp gọi ba cú điện thoại cho Lộ Vân Phàm, nhưng anh đều không nhận. An Hồng cũng không gọi lại nữa, ngược lại cô gọi điện thoại cho mẹ Hàn, cầu xin bà mau tới bệnh viện số 2 của thành phố J để xem tình hình, cũng nhờ bà đi đến trường Tam trung để đón Tiểu Lâm đến bệnh viện luôn.

An Hồng chỉ hy vọng xe có thể chạy nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa. Hộ lý nói bác sĩ đã thông báo rằng bệnh tình của bà ngoại hiện tại rất nguy kịch, tình huống hiện tại vô cùng nghiêm trọng, đi-ên-đá-nhệ-qu-ý-đô-n sợ là không thể kéo dài thêm được nữa.

An Hồng nắm chặt điện thoại di động trong tay không sao kìm được sự run rẩy. Nước mắt cô đã đảo quanh ở trong hốc mắt. Từ Mạt Mạt gất gao ôm vai An Hồng, nhỏ giọng an ủi cô, nói: "Cậu lại gọi một cuộc điện thoại nữa cho Lộ Vân Phàm đi! Nói không chừng hiện tại cậu ta đang trong giờ học cũng nên, nếu không phát gửi cho cậu ấy một cái tin nhắn cũng được."

An Hồng cắn môi lắc đầu. Đúng lúc này, chuông di động của cô vang lên, là điện thoại của mẹ Hàn.

"Hồng Hồng, con hãy bình tĩnh một chút, hãy nghe đi nói, ngàn vạn đừng kích động." Giọng nói của mẹ Hàn vang lên ở bên tai An Hồng. Lời nói của bà còn chưa nói hết, thân thể An Hồng liền đã hoàn toàn cứng ngắc lại.

"Bà ngoại của con vừa mới đi rồi." Mẹ Hàn nhỏ giọng khóc nức nở, "Hồng Hồng, con yên tâm, bà ngoại con đi rất bình thản, không phải chịu nhiều khổ sở lắm đâu. Lâm Lâm luôn luôn vẫn luôn ở cùng bên bà. Con... Con không cần quá khổ sở, bây giờ chúng ta đang ở trong bệnh viện chờ con. Chính con cần phải tự chăm sóc cho bản thân mình thật tốt... nhớ đi đường cẩn thận. đi-ên-đá-nhệ-qu-ý-đô-n Hồng Hồng, con bớt đau buồn đi! Con yên tâm, đi sẽ luôn luôn cùng Lâm Lâm"

An Hồng lặng yên cúp điện thoại, vẻ mặt không hề thay đổi nhìn về phía trước. Xe buýt chạy nhanh ở trên đường cao tốc, An Hồng ngồi thân mình thẳng tắp. Cả người cơ bắp cứng ngắc, phảng phất biến thành một pho tượng rồi.

Điện thoại lại vang lên, An Hồng không nhìn vào màn hình một cái, đã máy móc nhận cuộc gọi.

Giọng nói của Lộ Vân Phàm mang theo một chút hài hước xuất hiện ở bên tai cô: "Hừ, bây giờ em đã biết gọi điện thoại mà đôi phương không nhận có tư vị như thế nào chưa? Buổi tối hôm đó anh thật sự đã bị em làm cho tức chết! Anh chỉ muốn nói với em một câu sinh nhật vui vẻ mà thôi, vậy mà em và Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho nhau những hai giờ liền, đi-ên-đá-nhệ-qu-ý-đô-nem cũng quá mức rồi đó..."

"Lộ Vân Phàm!"

Giọng nói của An Hồng hư vô mờ mịt, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh khác thường. Lộ Vân Phàm cảm thấy có chút gì đó là lạ: "Chuyện gì vậy?"

"Bà ngoại tôi đã chết, anh nào loạn đã đủ chưa?"

"..."

An Hồng cúp điện thoại. Cô thất thần chỉ chốc lát, đột nhiên liền cúi người xuống, ôm lấy đầu mình, co cả người lại thành một khối, tiếp theo liền khóc lớn lên điên cuồng.

Từ Mạt Mạt sợ đến ngây người. Tất cả mọi người toa xe đều sợ hãi, rất nhiều lữ khách bị tiếng thét An Hồng đã bùng tình từ trong giấc mộng. Bọn họ ào ào ló đầu ra dò xét, nhìn cô gái trẻ đang khóc không thành tiếng, cả người phát run lên không ngừng, nhỏ giọng bàn luận với nhau.

Từ Mạt Mạt ôm An Hồng vào trong lòng mình, càng không ngừng an ủi bạn. Cô biết lúc này không thể dùng lời nói gì để khuyên nhủ được An Hồng, chỉ có thể mặc cho An Hồng phát tiết hết cảm xúc ra.

Rốt cuộc An Hồng đã cảm nhận được cảm giác nội tâm đau đớn triệt để là như thế nào! So với người cha gần như không còn trong ký ức, đến mối quan hệ vi diệu với mẹ và bác sĩ Tiểu, việc bà ngoại rời bỏ cuộc đời này, lần đầu tiên đã khiến cho cô cảm thấy sự tuyệt vọng trong đời này.

Linh hồn cô phảng phất như đã bị lôi kéo ra khỏi thân thể, nội tâm của cô trở nên lạnh như băng, máu đã đông lại. An Hồng lớn tiếng khóc, cảm giác hơi ấm trên cơ thể theo từng đầu ngón tay, từng chút từng chút một tan đi, cuối cùng đẩy cô vào sâu trong sự giá lạnh cực độ.

Người thân thiết nhất trên thế giới này, thân thiết nhất của cô... đã đi rồi. Vĩnh viễn thẳng bước ra đi.

Lo liệu hậu sự cho bà ngoại xong xuôi, An Hồng ngồi ở trong phòng của bà ngoại suốt ba ngày.

Cô không hề nói chuyện với bất luận một người nào, chính là chỉ lẳng lặng yên tĩnh ngồi ở trên giường lớn trống không của bà ngoại. Không ai biết cô đang nghĩ cái gì.

Hàn Hiểu Quân đã từ Quảng Tây trở về. Ban ngày, anh và mẹ Hàn, Từ Mạt Mạt đến nhà An Hồng để chăm sóc cho An Hồng và Tiêu Lâm. Lộ Vân Phàm cũng luôn luôn ở đây, ngay cả buổi tối cũng không đi, cứ thế ngủ ra đất mà nghỉ ngơi ở trong phòng khách, thẳng tắp làm bạn với An Hồng đang nằm ở trên giường của bà ngoại.

Ngày thứ tư, cuối cùng An Hồng từ trong phòng đi ra. Mọi người nhìn thấy cô cũng không ai dám nói một lời. Về mặt của An Hồng tiêu tụy, nhưng ánh mắt lại rực sáng. Cô đến nhìn Tiêu Lâm, đi qua vuốt ve mái tóc của em gái, cười nói: "Không phải là em muốn thi lên cấp ba hay sao? Tại sao em lại không đi lên lớp học vậy?"

"Ở nhà ôn tập cũng như vậy." Mức độ bị thương của Tiêu Lâm nếu so với An Hồng thì nhẹ hơn rất nhiều. Dù sao, từ nhỏ Tiêu Lâm chủ yếu là sống cuộc sống cùng với ba mẹ, thời gian cô bé ở cùng với bà ngoại cũng không nhiều.

Tiêu Lâm thấy An Hồng như vậy, nói: "Chị không nên quá thương tâm. Lúc bà ngoại lúc ra đi, em vẫn luôn luôn ở bên người bà, bà không bị cô đơn đâu. Em đã nói với bà, em sẽ ngoan ngoãn, sẽ nghe lời chị, nói bà cứ yên tâm! Em còn nói với bà, chị cũng sẽ sống rất tốt. Tuy rằng bà ngoại luôn luôn không có tình, nhưng mà em biết là bà có nghe thấy."

An Hồng gật gật đầu: "Yên tâm đi, chị không sao rồi. Chị cũng vậy, phải tiếp tục trở về trường học để đi học rồi."

Cô quay đầu nhìn nhìn Lộ Vân Phàm, Từ Mạt Mạt, Hàn Hiểu Quân cùng mẹ Hàn, nở nụ cười đối với bọn họ: "Mọi người cũng không cần phải nhìn cháu như vậy đâu, cháu thật sự không có việc gì rồi."

Lộ Vân Phàm đi đến trước mặt cô, cẩn thận từng ly từng tí giữ chặt tay cô: "An An..."

An Hồng vẫn không hề động đậy, nhúc nhích. Lá gan của Lộ Vân Phàm lớn hơn một chút, rốt cục anh lôi cô vào trong lòng mình, vỗ vỗ lưng của cô, giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên ở bên tai cô: "An An, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

"..." An Hồng kê đầu trên bờ vai anh, cô giương mắt, lướt qua bờ vai của Lộ Vân Phàm chống lại tầm mắt của Hàn Hiểu Quân.

Trong ánh mắt anh tràn ngập sự quan tâm

An Hồng đối diện với anh một lúc lâu, sau đó rốt cục cô nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Trong buồn ngoài lo 3

Editor: Mẹ Bầu

Cuối tháng sáu, Tiêu Lâm thuận lợi tham gia kỳ thi lên cấp ba, tính ra thi điểm của Tiêu Lâm nhất định có thể thi được vào trường trung học Húc Nhật.

Cuộc thi cuối kỳ của An Hồng cũng kết thúc. Cô cũng không quên sinh nhật của Lộ Vân Phàm, mua tặng cho anh một cái dây lưng làm quà sinh nhật. Hai người cùng nhau ăn cơm, Lộ Vân Phàm lấy ra một cái bóp da kiểu nữ đưa cho An Hồng: "Luôn luôn không cơ hội để tặng quà sinh nhật cho em."

An Hồng yên lặng nhận lấy: "Cảm ơn."

Lộ Vân Phàm phát hiện, điểm C trên C là C quý C đôn từ sau khi bà ngoại qua đời, thời gian về sau này An Hồng trở nên trầm mặc rất nhiều. Anh rất muốn làm cho cô vui vẻ một chút, nhưng chung quy là vẫn không có hiệu quả.

Bọn họ sẽ điên cuồng mà ân ái ở trong phòng của Lộ Vân Phàm. Mỗi khi như vậy, An Hồng liền sẽ biểu hiện ra một mặt đặc biệt cuồng nhiệt. Cô cùng Lộ Vân Phàm quấn quýt với nhau, lôi kéo nhau, mồ hôi đầm đìa, đoạt lấy thân thể lẫn nhau. Đối mặt với một An Hồng như vậy, Lộ Vân Phàm thật hưởng thụ, nhưng hơn nữa là có một cảm giác sợ hãi.

Anh không biết loại cảm giác sợ hãi này bắt nguồn từ nơi nào, nhưng mà trong lòng anh tổng có một loại cảm giác mơ hồ, tựa như tình cảm lưu luyến giữa hai người bọn họ sắp sửa gặp phải một khảo nghiệm vĩ đại nào đó.

Đầu tháng bảy Hàn Hiểu Quân trở về thành phố J. Có khi anh sẽ tới trong nhà An Hồng hỏi thăm hai chị em, @McBau*@ thỉnh thoảng cũng sẽ đụng với Lộ Vân Phàm. Hàn Hiểu Quân cũng không ở lại lâu, chỉ cùng An Hồng nói chuyện một lát sau đó liền sẽ rời đi.

Thời điểm An Hồng ở cùng với Lộ Vân Phàm, có khi cũng sẽ tiếp nhận cuộc điện thoại của Hàn Hiểu Quân. Anh chỉ là quan tâm cô, ân cần thăm hỏi một chút, tuy nhiên nó lại làm trong lòng Lộ Vân Phàm cảm thấy thật sự không được thoải mái.

Đúng vậy! Anh chán ghét An Hồng và Hàn Hiểu Quân gặp mặt nhau, chán ghét An Hồng và Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho nhau, chán ghét khi nhìn thấy vẻ mặt lúc An Hồng nói chuyện cùng với Hàn Hiểu Quân toát ra đầy sự tự nhiên, lại còn cả ánh mắt hòa nhã dịu dàng nữa.

Khi An Hồng trò chuyện cùng với Hàn Hiểu Quân thì giọng điệu đều là bình thản nhẹ nhàng, dịu dàng, ân ái, quý, đôn. Thế nhưng mà, khi cô nói chuyện đối với Lộ Vân Phàm thì lại rất dễ bị phát hỏa. Hai người thường xuyên không nói đến vài lời liền đã tranh chấp với nhau. Lộ Vân Phàm thật đau đầu, anh không biết rốt cuộc vấn đề là ở nơi nào. An Hồng căn bản là một người cứng mềm đều không ăn. Nếu như anh đối đãi ôn hòa nhẹ nhàng với cô, thì về mặt của cô vẫn là một bộ đậm mặt như cũ. Nhưng nếu như anh đối với cô cường ngạnh hơn một chút, vậy thì mọi chuyện đều hồng бет, cô có thể không nói với anh vài ngày.

Lộ Vân Phàm không rõ đến tột cùng mình ở trong lòng An Hồng có một vị trí như thế nào. Cô cũng đã từng nói cô thích bản thân anh, nhưng mà anh thật sự lại không thể cảm nhận được loại thích này kết quả được thể hiện ở nơi nào.

Trừ bỏ mỗi lần ân ái, An Hồng sẽ hoàn toàn chìm đắm vào bên trong cuộc tình, còn hết thảy những thời khắc khác, die,n;da.nlze.quydo/mn Lộ Vân Phàm đều có cảm giác mình đối An Hồng mà nói, là có cũng được mà không có cũng không sao.

Anh thật buồn rầu, thật rối rắm, vì thế anh liền làm ra một chuyện thật thiếu lý trí.

Anh nhìn lên điện thoại di động của An Hồng.

An Hồng bụng hai đĩa com chiên trứng đi đến phòng khách, liền phát hiện Lộ Vân Phàm luống cuống tay chân thả chiếc điện thoại di động của cô trả lại ở trên mặt bàn.

Cô không hề rầy, trở lại phòng bếp mang đĩa com chiên trứng thứ ba, nói: "Tiêu Lâm, ăn com!"

Tiêu Lâm từ trong phòng bà ngoại chạy đến, bụng đĩa com lên rồi chạy về: "Em xem tivi, sẽ đi vào bên trong ăn com."

An Hồng ngồi xuống, dời chiếc đĩa com tới, xúc lên ăn.

Gương mặt Lộ Vân Phàm căng ra đến đỏ bừng, cũng lặng yên cầm đĩa lên.

"Đẹp không?" An Hồng vừa ăn, một bên hỏi.

"Cái gì đẹp?" Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên.

"Di động của em ấy, có đẹp không?" An Hồng cười khế, "Phát hiện ra bí mật gì chưa?"

"Anh..." Lộ Vân Phàm cảm giác mình thật là quá ngu xuẩn rồi.

"Lộ Vân Phàm, có chuyện này, đã lâu rồi em nghĩ muốn nói với anh."

"An An!" Lộ Vân Phàm có chút nóng nảy, "Không phải là anh cố ý, thực xin lỗi! Anh sẽ không bao giờ nữa điện thoại di động của em nữa, em hãy tin tưởng anh."

"Không liên quan gì đến chuyện anh xem điện thoại di động, em không có điều gì phải dối gạt anh, cũng không có bí mật gì sợ bị anh phát hiện, nhưng mà anh không thấy là, gần đây quan hệ của hai chúng ta thật sự không được tốt lắm sao? Em cảm thấy chúng ta vẫn nên chia..."

"Không được!" Lộ Vân Phàm "cạch" một cái, buông đĩa xuống đứng lên, "An An! Không nên như vậy!"

An Hồng cúi đầu: "Lộ Vân Phàm, anh đừng kích động, anh hãy có lý trí một chút đi! Suy nghĩ chuyện giữa hai người chúng ta, thật sự, em cảm thấy chúng ta vẫn là nên chia tay..."

"Anh đã nói là không được!"

"Anh hãy để cho em nói hết đã!"

"Không cần!" Lộ Vân Phàm vòng qua cái bàn liền bưng kín lấy miệng của An Hồng, hốc mắt anh đã hiện lên hồng hồng, "Không cho nói! Không cho nói! An An! Anh van cầu em đó, không được nói nữa."

An Hồng đẩy tay anh ra, cũng đứng lên: "Thực xin lỗi, Lộ Vân Phàm, chúng ta chia tay đi."

Rất cục cô đã nói ra được câu này, thế nhưng trong lòng cô lại cảm thấy một trận thoải mái. Sắc mặt của Lộ Vân Phàm đã trở nên trắng bệch, anh lắc lắc đầu, hai tay giữ chặt lấy bờ vai của An Hồng, mắt mở thật to: "Anh không đồng ý, anh sẽ không đồng ý! An An, bây giờ chính là tâm tình em đang không tốt, lúc này em đang giận anh! Anh biết, anh xem điện thoại di động của em như vậy là không nên, anh sẽ không bao giờ xem nữa, em hãy tin tưởng anh."

"Em đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì với chuyện anh xem điện thoại di động hết!" An Hồng nhìn anh, bình tĩnh nói, "Lộ Vân Phàm, sau khi khai giảng thì em liền học đại học năm tư rồi, em lập tức phải bắt đầu thực tập, đi tìm việc. Em muốn kiếm tiền nuôi sống bản thân em, em còn phải chăm sóc cho Tiêu Lâm nữa. Em sắp phải đối mặt với cuộc sống nhưng anh lại không giống như vậy. Thừa dịp hiện tại đôi ta đều còn chưa chìm đắm nhiều lắm, như vậy chia tay là kết quả thích hợp nhất."

"Không đâu... Đã chìm đắm nhiều lắm rồi!" Lộ Vân Phàm nhìn An Hồng vẻ khó có thể tin được. Dưới bàn tay dùng sức của anh, An Hồng có cảm giác bả vai của mình giống đã sắp bị bóp nát ra rồi. "Em cảm thấy anh như vậy mà vẫn còn chưa đủ chìm đắm quá nhiều hay sao? An An, em còn muốn anh phải như thế nào thì mới là chìm đắm đây? Rất cuộc em còn muốn anh phải làm như thế nào nữa đây?"

Anh khóc, An Hồng nhìn chàng trai trẻ tuổi, cao cao lớn lớn trước mặt mình, cứ như vậy rớt nước mắt ra. Cô cảm giác mình trái tim của mình như bị bóp chặt gắt gao lại ở cùng một chỗ: "Không không, không phải là em muốn nói anh chìm đắm vào đó chưa đủ nhiều. Chính là bây giờ anh vẫn còn rất trẻ tuổi, có thể nói, chúng ta chia tay thế này... thì em sẽ không làm lãng phí nhiều thời gian của anh hơn, anh..."

"Em đang nói đến cái chuyện ma quỷ gì vậy?" Lộ Vân Phàm nhăn mày lại, vẻ mặt thống khổ, "An An! Rất cuộc đến cùng thì em muốn thế nào? Vài ngày trước chúng ta vẫn còn tốt đẹp kia mà... Ở trong nhà anh, chúng ta còn... Chúng ta còn... Làm sao em có thể nói ra lời chia tay như vậy? Rất cuộc em coi anh như cái gì đây? Có phải là em... hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Trong buồn ngoài lo 4

Editor: Mẹ Bầu

Anh đột nhiên liền thay đổi biểu cảm: "Có phải là em, muốn ở cùng một chỗ với Hàn Hiểu Quân hay không?"

Nghe thấy anh nói ra những lời này, đột nhiên An Hồng liền cảm thấy quá phiền não. Cô gạt bỏ ra bàn tay của Lộ Vân Phàm đang chế trụ nơi bả vai của cô ra, lớn tiếng nói: "Không cần phải nhắc đến Hàn Hiểu Quân nữa! Em và anh ấy không phải giống như là anh đã nghĩ đâu! Hai chúng em chỉ là bạn bè với nhau thôi! Vì sao anh lại cứ một mực muốn hoài nghi em cùng Hiểu Quân như vậy? die,n,da.nlze.qy,ydo/m Anh có biết hay không, em thật sự chán ghét anh như thế này!"

"Anh..." Lộ Vân Phàm chân tay luống cuống, "Anh không có hoài nghi em cùng với anh ta, chỉ là anh nghĩ muốn..."

"Anh chính là có! Đừng cho là em không biết! Nếu như anh không hoài nghi em, thì anh xem điện thoại di động của em làm cái gì? Lộ Vân Phàm, em nói cho anh biết, việc em nghĩ muốn chia tay với anh, không hề có chút liên quan nào đến Hàn Hiểu Quân! Em và anh, hai chúng ta không thể nào ở cùng nhau được! Anh hãy suy nghĩ lý trí một chút đi, tương lai mười năm con đường đi của anh đường, con đường đi của em, hai con đường này có thể là một con đường được sao?"

"Tại sao lại không là một con đường?" Lộ Vân Phàm đột nhiên liền ôm lấy An Hồng, cúi đầu hôn cô.

"Anh làm gì thế!" An Hồng giằng co, một bên quay mặt một bên đẩy anh ra. Cô thật dùng sức, @MeBau* Lộ Vân Phàm lại sợ sẽ làm đau cô, nên bị cô đẩy lui lại liền mấy bước.

"Anh điên rồi à?" An Hồng hướng về phía Lộ Vân Phàm hô to.

Trong lòng ngực Lộ Vân Phàm là một khối lửa giận không có chỗ phát tiết. Bàn tay thủ chống đỡ ở trên bàn đựng phải cái đĩa com chiên trứng, anh liền vung tay lên, hất tung đĩa com rơi xuống ở trên mặt đất.

Chiếc đĩa sứ vỡ vụn bốn phía. Com chiên cũng đều vung vãi ở trên mặt đất. Tiếng đồ vỡ rất lớn, làm cho Tiêu Lâm đang cầm đĩa com, sấm đứng ở cửa phòng bị sợ tới mức ngã dãi. Cô bé mở trừng mắt to mắt nhỏ nhìn hai người đứng đối diện nhau ở bên trong phòng khách. An Hồng vừa sợ vừa tức. Lộ Vân Phàm cũng là một mặt thương tâm.

"An An, vậy đến cùng anh đã làm sai cái gì?" diễn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđứy ㄟ đđôn Lộ Vân Phàm gất gao cắn môi, hỏi cô.

"Anh không hề sai gì hết, là do em không tốt mà thôi! Lộ Vân Phàm, em nghĩ rằng là bản thân em đã thích anh không đủ, thực xin lỗi." An Hồng ngồi xuống trên mặt đất, bắt đầu thu thập những mảnh nhỏ của chiếc đĩa sứ.

Trước mắt cô là hai chân của anh. An Hồng vẫn luôn luôn không hề ngẩng đầu lên, chính là máy móc thu dọn mọi thứ.

Mãi thật lâu về sau, rốt cục chân của anh bắt đầu chuyển động.

Rồi sau chính là tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa.

Lộ Vân Phàm đã rời đi.

Ngón tay An Hồng bị mảnh sứ sắc bén cứa vào một cái, tạo vết đứt nhỏ. Máu tươi một giọt một giọt rơi xuống, diễn ㄟ đàn ㄟ lê ㄟ qđứy. đôn động lại ở trên mảnh sứ tuyết trắng, nhìn thấy mà ghê người, nhưng là cô lại hoàn toàn không hề có cảm giác gì hết. Tiêu Lâm kêu một tiếng kinh hãi, đi vào trong phòng bếp lấy ra cái chổi, cái hót rác, giúp chị gái mình cùng thu dọn.

"An Hồng! Chị đừng như vậy nữa, mau đi rửa tay thôi, chị bị đứt tay rồi!"

Tiêu Lâm gọi An Hồng, nhưng An Hồng lại không để ý đến em gái.

Tiêu Lâm cũng ngồi chồm hồm xuống, cùng nhặt mảnh sứ bỏ vào trong chiếc hót rác. Lúc ngẩng đầu lên, cô bé mới phát hiện ra An Hồng đang khóc.

Có một sự kiện mà Lộ Vân Phàm không hề biết.

Cách đây không lâu, có một ngày ở tại Kim Thủy Uyển, Giang Bội đã gọi Lộ Vân Phàm đi sửa lại chiếc máy vi tính của mình một chút. Lộ Kiến Vũ và An Hồng đã nói chuyện với nhau trong chốc lát.

Lộ Kiến Vũ hỏi An Hồng sau khi tốt nghiệp có tính toán gì không.

An Hồng nói năm thứ tư liền bắt đầu thực tập, đi làm việc.

"Không thi nghiên cứu sinh sao?" Biểu tình của Lộ Kiến Vũ thật nghiêm túc, làm cho An Hồng thấy khẩn trương.

Cô lắc đầu nói: "Cháu phải bắt đầu đi làm việc thôi, phía dưới cháu còn có một em gái nữa, trong nhà cần phải có thu nhập."

Lộ Kiến Vũ gật đầu: "Bạn học An à, nếu về phương diện trên kinh tế cháu cần sự trợ giúp, cứ việc nói với tôi. Chính là, tôi có chuyện này muốn nói chuyện trước cho cháu được biết. Lộ Vân Phàm chuẩn bị xin vào học đại học Stanford, có lẽ nó cũng vẫn chưa nói gì với cháu phải không? Nhưng mà tôi nghĩ, tốt nhất vẫn là nên đề cho cháu biết. Là một cô gái, sau khi tốt nghiệp không quá hai, ba năm sau, đều sẽ phải lo lắng đến chuyện kết hôn rồi. Nhưng là con trai thì lại không giống như vậy. Tôi cho rằng, là một người đàn ông vẫn là cần phải lấy sự nghiệp làm trọng. Trước lập nghiệp sau mới thành gia. Bản thân tôi đây cũng kết hôn tương đối trẻ, mãi cho đến lúc 35 tuổi mới có Lộ Vân Phàm. Tôi đã nghĩ, tôi phải bảo đảm có đầy đủ năng lực cùng thực lực, có thể cho vợ con của tôi cuộc sống không phải lo lắng đến chuyện áo cơm, lúc ấy tôi lựa chọn đi vào hôn nhân. Cái gọi là cảm tình lúc tuổi còn trẻ, đều là gặp dịp thì chơi, cũng không có chủ đích. Tôi cũng sẽ không thể bởi vì một số nhân tố bên ngoài mà phải dừng lại bước chân của mình. Về điểm này, ngay từ khi Lộ Vân Phàm còn rất nhỏ, tôi đã bắt đầu yêu cầu nó phải làm được. Mà bản thân nó cũng luôn luôn làm được rất khá. Kỳ thực, nó không chịu đi học ở Thanh Hoa, tôi cũng biết rõ là vì sao, bất quá cũng không sao hết. Bất kể là học ở Thanh Hoa hay là học ở đại học Z, rốt cuộc đến cuối cùng nó vẫn phải đi học ở nước ngoài. Hiện tại nó còn nhỏ, được vui vẻ là quan trọng nhất, chờ đến khi nó quá 20 tuổi, tôi liền sẽ không để mặc cho nó làm loạn như vậy nữa. Dù sao, ở trong nước, nó cũng là đứa con trai duy nhất của nhà họ Lộ. Hiện tại tôi đang dốc sức làm hết tất cả mọi việc, tương lai cũng sẽ phải giao lại mọi thứ cho nó. Bạn học An, không biết tôi nói đến chuyện này như vậy, cháu có thể hiểu rõ được hay không?"

An Hồng ngồi nghe, vẻ mặt chết lặng, cuối cùng cô gật gật đầu, nhàn nhạt nói: "Chú à, cháu nghe đã hiểu hết chuyện rồi."

"Hiểu rõ là tốt rồi! Tôi biết cháu là một cô gái trẻ rất thông minh đạt lý, dù sao cháu cũng lớn hơn Lộ Vân Phàm hai tuổi, nhất định là cháu sẽ phải hiểu chuyện hơn so với nó."

Lộ Vân Phàm sửa máy vi tính giúp cho Giang Bội xong thì chạy xuống lầu, An Hồng đang ngồi xem TV.

"Ba của anh đâu?" Lộ Vân Phàm cũng không hề hay biết chuyện gì hết, một bên uống nước Coke ướp lạnh, một bên hỏi An Hồng.

"Chú có nói là có chút việc, nên chỉ đã đi ra ngoài trước."

"Vậy sao, một lát nữa em muốn ăn cái gì?" Lộ Vân Phàm ngồi xuống kể bên An Hồng, miễn cưỡng tựa vào trên người cô.

An Hồng nghĩ nghĩ, cầm lấy chiếc túi của mình đứng lên: "Em không ăn gì đâu, trong người có chút không được thoải mái, em đi về trước."

"Tại sao vậy? Đã nói cùng nhau ăn cơm rồi mà. Giang Bội đã chuẩn bị thật nhiều đồ ăn đó." Lộ Vân Phàm giữ chặt tay cô.

"Dì cả của em đã đến rồi, em đau bụng." An Hồng rút tay ra, nhìn Lộ Vân Phàm liếc mắt một cái, trong lòng đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Thất lạc 1

Editor: Mẹ Bầu

Khoảng thời gian nghỉ hè, An Hồng đã tạo cho mình thành một thói quen, vào mỗi sáng sớm đều dậy sớm để chạy.

Cô chạy xung quanh tiểu khu Hòa Bình, một giờ sau khi mồ hôi đầm đìa thì quay về nhà, cô tắm rửa qua sau đó ăn bữa sáng. Tiếp đó, An Hồng sẽ mang theo lý lịch sơ lược, đi dạo một vòng quanh thị trường nhân sự của thành phố J, hoặc là sẽ ở nhà ngâm nga học tiếng Anh, ôn tập bài chuyên ngành của mình. Tiêu Lâm nghỉ hè thoải mái tự tại, nhưng cũng có chút nhàm chán. An Hồng nghĩ mình cũng muốn tìm việc, khề cần môi liên xài hơn năm ngàn đồng để mua một chiếc máy vi tính để bàn, @MeBau*@ kéo dây mạng vào trong phòng Tiêu Lâm.

Phần lớn thời gian máy vi tính đều do Tiêu Lâm sử dụng. Mỗi ngày An Hồng đều rút ra một khoảng thời gian để vào mạng lên trang web xem tin tức thông báo tuyển dụng, gửi hồ sơ lý lịch sơ lược, hoặc là luyện tập CAD (*) về bản đồ.

(*) CAD là từ viết tắt của cụm từ tiếng Anh Computer Aided Draft hoặc Computed Assisted Design, nghĩa là thiết kế có sự trợ giúp của máy tính. Hiểu một cách chung nhất tức là, CAD là việc sử dụng máy tính trong quá trình thiết kế và lập bản vẽ, quá trình phác thảo, dựng mô hình 3D, lắp ráp và xuất bản vẽ.

Theo phương pháp truyền thống thì các bản vẽ kỹ thuật thì được vẽ bằng tay. Công việc này đòi hỏi rất nhiều công sức và thời gian đặc biệt là những chi tiết phức tạp. Vì vậy mà ngày nay CAD được sử dụng rộng rãi trong rất nhiều lĩnh vực, không chỉ riêng trong lĩnh vực cơ khí sản xuất, mà còn cả trong xây dựng, kiến trúc, mỹ thuật, thương mại, y học...

Thời gian khác hai chị em ở nhà lo liệu làm các công việc nhà. Một ngày ba bữa không thiếu thứ gì, để chăm sóc việc ăn uống cho Tiêu Lâm trong sinh hoạt thường ngày. Diendaanleequydomr Cô còn dạy cho em gái một ít kỹ năng trong cuộc sống nội trú. Hai chị em gần gũi bạn với nhau, cuộc sống cũng là sống nước chảy xao.

An Hồng tham gia các buổi hội thảo tuyển dụng việc làm, chuyên ngành học của cô là một nghề có triển vọng tương lai tốt. Nhưng bởi vì cô còn chưa tốt nghiệp, lại là nữ sinh, hơn nữa có rất nhiều công ty cũng không tuyển, nhận người đang là thực tập sinh. An Hồng luôn luôn không tìm được đơn vị thích hợp, nguyện ý tiếp nhận cô vào thực tập.

Gọi điện thoại nói chuyện với Từ Mạt Mạt, Từ Mạt Mạt khuyên cô: "Cuối năm vừa đúng lúc có rất nhiều Công ty lớn đến trường học dự buổi biểu diễn dành riêng, có thông báo tuyển dụng. die»n, d«an, ke. quwy. d«on Cậu là người địa phương, thành tích học lại không tệ, đến lúc đó nhất định có thể tìm được công việc thích hợp. Nghe các bậc đàn anh đàn chị nói, chuyên ngành học này của chúng ta thường được rất tán thưởng, tuyển dụng."

"Cậu không chạy qua thị trường tuyển người mà xem, có một Công ty HR lớn đã trực tiếp nói thẳng với tớ, bọn họ không thu nhận nữ sinh."

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì nữ sinh không thuận tiện cho việc chạy đi chạy lại đến công trường, càng đừng nói đến chuyện hàng năm còn phải đi công tác nữa. Nói không chừng không quá vài năm còn phải kết hôn sinh con. Nếu như là làm một chút công việc trong văn phòng, thì bọn họ lại cảm thấy chuyên ngành chúng ta học thì nhiều như thế mà lại chỉ sử dụng quá ít rồi, dĩễn Ƨ đđan Ƨ lê Ƨ qđuy Ƨ đđonhơn nữa bản thân tớ cũng không đồng ý làm. Có một công ty kiến trúc lại hỏi tớ rằng có nguyện ý làm thư ký cho Tổng kinh lý hay không, thật sự là đã làm tớ thấy hôn mê luôn."

Từ Mạt Mạt cười to: "Làm thư ký cho Tổng kinh lý? Công việc này quả thật là không tồi chút nào, chí ít ra, thì người ta cũng đặt thừa nhận cậu là một cô gái xinh đẹp."

"Tớ không thích, tớ vẫn muốn tìm một công việc có vị trí hợp với khẩu vị của mình kia! Công việc như thiết kế xây dựng, chế tạo cái gì đó không tệ, bất quá làm thiết kế ít nhất cũng phải có nền tảng là nghiên cứu sinh, làm thiết kế giá trị các công trình thì tớ lại không có một chút kinh nghiệm gì! Ai dà... Nhìn lại nhìn đi, hoặc là thực sự đúng như cậu đã nói, chờ tới cuối năm tham gia buổi biểu diễn dành riêng cho thông báo tuyển dụng, nhìn xem có cơ hội tốt hay không!"

"Ừ, cậu cũng đừng quá sốt ruột như vậy!" Từ Mạt Mạt chần chờ một chút, vẫn là hỏi ra miệng, "Đúng rồi, cậu và Lộ Vân Phàm thật sự đã chia tay nhau rồi sao?"

"... Ừm." An Hồng cười, "Đừng nói đến chuyện này nữa, được không?"

"Tiểu Hắc, cậu thật sự không có một chút thương tâm khổ sở nào sao?"

"Tớ không sao, tớ... rất tốt mà." An Hồng vội vàng nói thêm vài câu với Từ Mạt Mạt rồi sau đó liền cúp điện thoại.

Kể từ ngày đó cô nói lên chuyện chia tay, sau khi Lộ Vân Phàm rời đi, bọn họ cũng đã không liên hệ với nhau thật lâu rồi.

An Hồng tự động viên ở trong lòng cho mình: Mình rất khỏe, mình không sao, mình a rất khỏe, mình không sao... Mình chia tay với Lộ Vân Phàm là rất đúng, rất đúng, rất đúng...

Nhưng mà trong lòng cô thì lại cảm thấy hoàn toàn là sự mất mát nồng đậm. Không có cái kia người con trai trẻ tại bên người vui cười đùa giỡn, không có cái ôm ấp ấm áp của anh, không có nụ hôn môi ngọt ngào, mỗi ngày không có các cuộc điện thoại nói chuyện dằng dãi của anh, không có các tin nhắn nói chuyện phiếm của anh, thậm chí là không có sự tranh cãi nhua, trong lúc nhất thời, An Hồng cảm thấy thật không được quen lắm...

Cô nghĩ, cô cần phải có thời gian, hết thảy mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp lên.

Cuối tháng tám, Hà Ngọc Đồng tổ chức một buổi họp lớp với các bạn cùng học thời trung học. An Hồng vốn không muốn tham gia, bởi vì cô không muốn có bất cứ cơ hội nào để nhìn thấy Lộ Vân Phàm và Tần Nguyệt. Nhưng mà Thẩm Kha tự mình gọi điện thoại cho cô: "An Hồng, sau học kỳ này tớ liền phải đi đến nước Áo rồi. Chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp nhau, lần này cậu lại không đến, về sau không biết còn có gặp được nhau nữa hay không, cơ hội liền càng ngày càng ít rồi, nể mặt tớ, cậu mau tới đi."

An Hồng đành phải đáp ứng.

Hội lớp ngày đó, An Hồng và Lâu Tinh Tinh cùng đi đến KTV. Hà Ngọc Đồng đã đặt trước một phòng bao xa hoa lớn rồi, người đến đây có hơn ba mươi bạn học cũ. Vừa vào đến cửa, An Hồng vừa đưa mắt nhìn liền nhìn thấy Lộ Vân Phàm đang ngồi ở trên ghế sofa.

Anh ăn mặc đặc biệt đẹp trai, một thân áo sơ mi màu hồng, chiếc quần tây màu trắng huu nhân, lộ ra gương mặt trắng nõn tuấn lãng. Mái tóc đen nhánh, dáng người cao lớn rắn rỏi, thực sự nhìn giống như bạch mã hoàng tử sáng rực rỡ lấp lánh.

Lộ Vân Phàm thoát nhìn tâm tình tốt lắm, thần thái gương mặt sáng láng, đang tán gẫu vui vẻ cùng với Thẩm Kha.

Rất nhiều bạn học cũ thời trung học đều biết đến Lộ Vân Phàm đang yêu đương với An Hồng. Có thể nói là trừ Lâu Tinh Tinh ra, không có người nào biết bọn họ đã chia tay.

Thẩm Kha nhìn thấy An Hồng đến liền đi tới chào hỏi. Lộ Vân Phàm cũng đứng lên, hai tay đút ở trong túi quần cười hi hi nhìn cô.

An Hồng có chút xấu hổ, cười cười đối với Thẩm Kha: "Đã lâu không gặp, Thẩm Kha."

"Đúng vậy, từ sau khi tốt nghiệp đến giờ chúng ta chưa từng gặp lại nhau. Tớ vừa mới trò chuyện cùng với Lộ Vân Phàm một hồi, tớ đến Bắc Kinh luôn luôn đi tìm cậu ta, vậy mà cậu ta lại không đến báo danh ở Thanh Hoa, mà là chạy theo cậu đi học ở đại học Z! Tớ thật sự là phục cậu ta rồi đó."

Lộ Vân Phàm đi đến bên người Thẩm Kha, duỗi thẳng cánh tay miễn cưỡng khoác lên trên vai Thẩm Kha, cười nói: "Tớ vẫn tương đối thích thành phố J, đại học Z cũng không tồi chút nào, sự tỷ, tôi nói có đúng hay không?"

An Hồng xem bộ dạng cợt nhả kia của Lộ Vân Phàm, cô thật không biết nên trả lời như thế nào.

Chương 118: Thất lạc 2

Editor: Mẹ Bầu

Lúc này, Tần Nguyệt đi đến. Tần Nguyệt thoạt nhìn thật không giống với ngày trước. Mái tóc dài của cô uốn thành lọn lớn, trên mặt trang điểm tinh xảo, mặc một cái váy liền áo ngắn, chỉ là thân mình thì vẫn gầy gầy gút như trước, sắc mặt thoạt nhìn cũng không được tốt lắm.

Nhìn thấy An Hồng, Lâu Tinh Tinh, Thẩm Kha cùng Lộ Vân Phàm đang đứng ở nơi đó, Tần Nguyệt liền đi qua chào hỏi: "Thẩm công tử, gần nhất có khỏe không?"

Thẩm Kha nhìn Tần Nguyệt từ trên xuống dưới, gật đầu mỉm cười: "Cũng không tệ! Tần Nguyệt, cậu càng ngày càng đẹp ra đó."

Thẩm Kha vẫn giữ vẻ nho nhã lễ độ, điển hình của quý tộc. Tần Nguyệt nói chuyện thỏa đáng, câu nói đầu tiên đã chọc cười Tần Nguyệt.

"Làm sao có thể so được với An Hồng kia chứ!" Tần Nguyệt liếc mắt nhìn An Hồng, lại nhìn sang Lộ Vân Phàm, cười nói, "Ồi, Lộ Vân Phàm, cậu hôm nay như kết hôn ấy nhỉ! An Hồng, cậu thực hảnh là nên phối hợp mặc áo cưới một chút mới đúng."

An Hồng ăn mặc thật mộc mạc, cô lôi kéo Lâu Tinh Tinh, nói: "Mọi người chậm rãi tán gẫu, chúng tớ đi sang bên kia ngồi."

Mấy người tuổi trẻ đều ngồi xuống, ca ca hát hát, uống bia uống rượu. Bạn học cũ với nhau thật lâu không liên hệ sau khi gặp mặt nhau có vẻ phá lệ thân thiết. Mọi người ào ào nói qua cuộc sống học đại học cùng với những dự định sau này của mình, có chút nhắc nhở đến một số người bạn cùng học ở trường đại học đã tốt nghiệp bắt đầu công tác. Một số bạn học cũ đang học năm bốn, điển hình là đàn, lễ, quý, đơn chuẩn bị sau này tiếp tục thi nghiên cứu sinh. Một số bạn học cũ khác đang có kế hoạch đi du học ở nước ngoài. Còn lại một số người giống như An Hồng, chuẩn bị tìm đơn vị để thực tập.

Có nữ sinh hỏi Tần Nguyệt chuyện tình cảm yêu đương, Tần Nguyệt ngay từ năm thứ hai đã cùng với Hàn Hiểu Quân ở một chỗ. Tình yêu oanh động ngày xưa giữa luôn luôn có lực ảnh hưởng không nhỏ đến các nữ sinh.

Tần Nguyệt trả lời: "Tớ đã chia tay với anh ấy rồi."

"Hả?" Các nữ sinh đều thật kinh ngạc, "Vì sao vậy?"

"Anh ấy thay lòng." Tần Nguyệt cười đến mềm mại đáng yêu, "Tớ không sánh bằng người đàn bà kia, không thể nắm giữ được trai tim của Hiểu Quân."

"Hai người đừng phải kẻ thứ ba rồi hả?"

"Coi như là thế."

Một nữ sinh khác nói: dĩ nhiên đàn ông quý trọng "Cậu cùng với anh Hàn nhà cậu luôn không gặp mặt, nếu như anh ấy đụng tới cái loại này hồ ly tinh muốn giờ thủ đoạn, thì thật là rất dễ dàng thay đổi tình cảm."

"Tớ không trách anh ấy, đàn ông mà, có chút hoa tâm cũng là chuyện bình thường. Chính là người đàn bà kia thật sự rất lợi hại, cô ta đã có bạn trai, nhưng mà đã ăn trong bát vẫn còn nhớ tới trong nồi, bản lãnh đối phó đàn ông của cô ta, tớ thật sự không thể theo kịp được."

Tần Nguyệt không dấu vết liếc mắt lườm An Hồng một cái, khóe miệng còn nhếch lên một ý cười trào phúng.

Một người nữ sinh khác nói rất tức giận: "Thế nào lại có loại người không biết xấu hổ như vậy chứ! Bất quá đàn ông cũng thực không phải là đồ tốt, mỗi một người đều là hoa tâm cái cù!"

"Cũng không thể nói như vậy, @MeBau*@ giống như Lộ Vân Phàm và An Hồng cũng rất ngọt ngào đó thôi. Lộ Vân Phàm tuyệt đối là một người bạn trai quá đủ tư cách." Tần Nguyệt nhìn khoảng cách thật xa giữa Lộ Vân Phàm và An Hồng, từ trên ghế lô trong phòng bao nhìn về phía hai người bọn họ, trực giác của cô cho biết, hai người kia đang giận đối với nhau.

Các nữ sinh lập tức bắt đầu ồn ào: "Đúng vậy đó, đúng vậy đó! Vừa nghe nói đến chuyện của Lộ Vân Phàm với An Hồng sau này rất tốt, chúng ta đều không thể tin được đâu. Bất quá khi còn ở trung học Lộ Vân Phàm cũng đã đối với An Hồng thật tốt rồi."

Có nữ sinh làm hình dáng háo sắc, nói đùa cùng với An Hồng: "Ai dà... Khi còn học trung học tớ luôn luôn thêm nhò dãi dung mạo đẹp đẽ của bạn học Lộ này rồi, bất quá nhìn cậu ấy thật là non mềm như cỏ, thật sự là tớ không dám xuống tay. Hơn nữa trong lòng cậu ấy cũng luôn luôn chỉ có An Hồng mà thôi, thật là hâm mộ chết người!"

Tần Nguyệt thân thiết kéo cánh tay An Hồng, cười nói: "Cậu có thể lợi hại được như An Hồng sao. Khi học trung học thì đã làm cho Lộ Vân Phàm mê muội đến thất điên bát đảo rồi! Haiz, An Hồng, cậu có cái bí quyết gì, xin mau truyền thụ cho mình một chút đi, cũng tốt cho tội mình về sau này thuần dưỡng bạn trai cho dễ bảo."

An Hồng luôn luôn trầm mặc, mặc cho các bạn gái liu riu nói ở bên cạnh. Lâu Tinh Tinh nghe không vào nổi, nghĩ muốn phát tác, bị An Hồng gắt gao

dề tay xuống.

An Hồng ngẩng đầu nhìn vào Tần Nguyệt, nhàn nhạt nói: "Tôi cảm thấy hai người ở cùng nhau, quan trọng nhất chính là phải tự gìn giữ chính mình, không thể để cho mình bị thất lạc. Một tình yêu oanh oanh liệt liệt không thể nào sánh nổi với tình cảm nước chảy đá mòn! Một người không cần thiết vì một người khác mà buông tha cho vài thứ, làm một chút thay đổi vô vị cùng hy sinh, mỗi người đều cần đối đãi với bản thân cho thật tốt, biết chịu trách nhiệm đối với chính mình, lúc ấy mới có thể học được cách yêu một người khác thật tốt."

An Hồng vừa nói, vừa ngẩng đầu lên nhìn mấy người kia, ngoại trừ Lộ Vân Phàm. Sắc mặt của anh trầm tĩnh, thường thức chai bìa trên tay, tầm mắt không e dè đối mắt với cô. An Hồng nói tiếp, "Mỗi người trong quá trình trưởng thành đều sẽ gặp phải rất nhiều lựa chọn. Ở trong sự lựa chọn này, bản thân không thể xúc động, không thể cảm tính, phải để cho lý trí, bình tĩnh suy xét, cuối cùng mới ra quyết định. Ở khi tự mình ra quyết định đó, vẫn không thể chỉ nghĩ đến bản thân, mà phải nghĩ nhiều nhất cho người ở bên cạnh, nhất là người thân của họ. Phải suy nghĩ lựa chọn của mình một chút, xem có phải sẽ mang đến sự tổn thương cho bọn họ hay không. Chỉ khi nào bản thân đã suy nghĩ đầy đủ chín chắn rồi thì mới có thể đưa ra được quyết định chính xác, hợp lý. Cho nên, Tần Nguyệt, chuyện cậu cùng Hàn Hiểu Quân chia tay, đối với hai người mà nói cũng không nhất định là chuyện xấu. Chúng ta tuổi đều còn trẻ, sau này vẫn sẽ còn có thật nhiều cơ hội. Dưa chín ép thì sẽ không ngọt, nhất là ở trong chuyện tình cảm như thế này."

Sắc mặt của Tần Nguyệt đã rất khó coi, biểu cảm đã có chút vẩn vơ. Cô cắn răng "Hừ" lên một tiếng: "An Hồng, nguyên bản những chuyện mà cậu vừa nói ra kia thật sự là không sai, chung quy là có kinh nghiệm phong phú thôi."

"Không phải là kinh nghiệm, đó chính là lời tâm huyết!" An Hồng đứng lên, "Em gái của tôi đang ở nhà một mình, tôi còn phải về nhà nấu cơm cho con bé, mọi người chậm rãi vui chơi, tôi đi trước."

An Hồng ủy thác nhờ Lâu Tĩnh Tĩnh sau khi kết thúc ứng giúp cô một chút tiền quỹ, lại chào hỏi đối với Hà Ngọc Đồng, Thẩm Kha, rồi rời đi khỏi KTV.

Đi lên đường cái không bao lâu, bên người cô liền có dừng một chiếc xe hơi màu trắng mới tinh dừng lại.

An Hồng quay đầu nhìn lại, trong chỗ ngồi điều khiển xe, không phải là Lộ Vân Phàm thì còn ai khác.

Anh đã sớm lấy được bằng lái, nhưng là vì sợ An Hồng mất hứng, cho nên vẫn một mực chưa muốn mua xe. An Hồng không nghĩ tới, mới chia tay còn chưa tới một tháng, Lộ Vân Phàm liền đã có chiếc xe thuộc về mình.

Lộ Vân Phàm xuống xe đi đến trước mặt An Hồng, vẻ mặt không biểu cảm: "Lên xe đi! Anh đưa em trở về."

"Cảm ơn. Tôi có thể tự mình về nhà được." An Hồng nói không nóng không lạnh.

"Anh có lời muốn nói với em, em trước lên xe đã."

"Lời nói vừa rồi của tôi, cậu cũng đã nghe được rồi đó thôi, đó chính là suy nghĩ mà tôi muốn nói với anh."

"Anh đã nghe được, còn anh cũng vậy, cũng muốn nói với em một chút suy nghĩ của anh."

"Lộ Vân Phàm..."

"An An, em còn chưa từng ngồi lên xe do anh lái! Em lên xe đi, anh đưa em đi một vòng." Lộ Vân Phàm cười rộ lên, "Yên tâm, anh sẽ không bán đứng em đâu, chính là đưa em về nhà thôi."

Anh mở cửa xe bên tay lái phụ ra, bàn tay liền mở ra, xoay người hành lễ.

Lộ Vân Phàm cười đến thật tùy tính, không hề có một chút đối chọi nào so với bình thường và với khí thế gay gắt của An Hồng. An Hồng nhìn anh, soái ca làm dáng bên xe, thật xứng ở cùng nhau, thật sự là cảnh đẹp ý vui. Cô cúi đầu nghĩ nghĩ, rốt cục ngồi vào bên ghế tay lái phụ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Thất lạc 3

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm lên xe, An Hồng nhìn đến anh thắt dây an toàn, khởi động, , mắt nhìn về phía trước, xe lập tức liền chạy đi hòa vào dòng xe.

"Thắt dây an toàn vào." Lộ Vân Phàm vừa lái xe vừa nhắc nhở An Hồng.

An Hồng ngoan ngoan nghe theo. Lộ Vân Phàm hài lòng gật đầu. Anh cho xe chạy thật sự ổn định, tập trung sự chú ý, thường thường còn tăng tốc

vượt qua mấy chiếc xe khác.

An Hồng lặng lẽ gương mặt nhìn anh, không thể phủ nhận, khi Lộ Vân Phàm chuyên chú lái xe nhìn anh rất tuần tú, khí chất sinh viên trên người lại không còn rõ ràng nữa. Trên thân mình mặc áo sơ mi cùng quần tây, thoạt nhìn anh càng giống như một người thuộc thành phần tri thức, tuổi còn trẻ đi làm ở công ty.

"Hôm nay Tần Nguyệt nói em như vậy, @MeBau*@ em cũng không tức giận sao?" Lộ Vân Phàm thấy An Hồng không nói chuyện, liền chủ động mở miệng trước.

"Có cái gì mà phải rất tức giận kia chứ. Trong lòng cô ấy không thoải mái, khó tránh khỏi sẽ thêm suy nghĩ loạn tưởng, tôi sẽ không so đo cùng cô ấy."

"Em đúng thật là một người độ lượng, thế mà tại sao bình thường đối với anh, anh có nói hơi sai một chút gì đó đều có thể khiến cho em tức giận đến nhảy dựng lên như vậy."

"..."

"Em đừng nóng giận, anh cũng chỉ là tùy tiện tâm sự chút thôi. Vừa rồi những gì em nói anh đều nghe thấy được, bắt quá anh không thể hiện ra ý tứ rõ ràng mà thôi."

"Sao vậy?"

"Em nói hai người ở cùng nhau, dĩ nhiên là quý trọng quan trọng nhất chính là phải tự gìn giữ chính mình, không thể để cho mình bị thất lạc. Anh thật đồng ý, hơn nữa anh cảm giác mình luôn luôn vẫn là chính bản thân mình, người bị lạc đường như lại chính là em đó."

"Anh hãy kết hợp những lời này, cùng những lời nói phía sau đó lại với nhau để lý giải." Giọng nói của An Hồng thật nhỏ, "Ví dụ như anh không đi học Thanh Hoa, cho đến bây giờ tôi vẫn luôn cảm thấy đây là một quyết định sai lầm, cảm thấy anh không đủ chín chắn, không đủ lý trí. Anh làm như vậy thật là ích kỷ thật là bốc đồng! Anh có nghĩ tới ba mình hay không, hơn nữa, chuyện này đối với tôi mà nói cũng là một sự áp lực rất lớn."

"Chúng ta có thể dừng tiếp tục dẫn chuyện đi học ở Thanh Hoa ra đây nữa hay không? Anh đã từng nói cho em biết rồi, anh cũng không làm những chuyện để rồi sẽ phải hối hận. Cho đến nay, anh cũng chưa từng bao giờ phải hối hận, còn về phần ba của anh, dĩ nhiên là quý trọng thời hạn báo danh ở Thanh Hoa đã hết, trước đó anh cũng từng trao đổi với ba của anh rồi! Ông ấy nói tôn trọng quyết định của anh."

"Được, không nói đến chuyện Thanh Hoa nữa, chúng ta nói đến chuyện tương lai đi." An Hồng đột nhiên cảm thấy thật thả lỏng, cô có thể bình tâm tĩnh khí mà tán gẫu với Lộ Vân Phàm, không hề gào to rống lớn, không có giả mồm át lễ phải, tựa như cũng chưa hề có một sự kiện gì không đúng, "Lộ Vân Phàm, sau khi khai giảng anh đã là sinh viên đại học năm 3 rồi, anh lo lắng đối với tương lai của mình như thế nào? Anh nhất định sẽ phải học nghiên cứu sinh, là học ở trong nước hay là nước ngoài?"

"..." Lộ Vân Phàm không lên tiếng.

"Anh nhất định là sẽ phải ra nước ngoài, có đúng hay không?"

"..."

"Chuyện này cũng phải mất nhiều năm." Nhìn Lộ Vân Phàm vội vã muốn mở miệng, An Hồng nhanh chóng nói, dĩ nhiên là an k. quý. đ. on "Anh đừng nói với tôi rằng anh sẽ không đi du học nước ngoài. Nếu như anh không đi, liên khẳng định những lời mà tôi vừa mới nói..., anh vẫn còn là một người chưa được chín chắn."

"Anh... Anh chưa nói là anh không đi du học, cái chính là, vấn đề này vẫn có thể giải quyết được."

"Giải quyết như thế nào? Muốn tôi ở chỗ này chờ anh sao? Ba năm, bốn năm, hay là năm năm?" An Hồng cười khẽ, "Lộ Vân Phàm, anh thật là rất ngây thơ, làm sao anh lại có thể tự tin đối chính mình như vậy?"

"Không phải vậy, không phải là anh muốn em chờ ta. Anh vốn là muốn đợi sau khi em tốt nghiệp, em sẽ cùng anh xin trường học. Em chuẩn bị ngoại ngữ một năm, chờ ta anh đến năm thứ tư rồi, chúng ta có thể đi ra nước ngoài."

Nghe Lộ Vân Phàm nói lời với một bộ nghiêm trang như vậy..., An Hồng sợ ngây người, cô lắc đầu liên tục: "Không có khả năng này."

"Vì sao không có khả năng? dĩ nhiên là quý trọng Thành tích của em tốt lắm kia mà, anh sẽ giúp em bỏ tức thêm tiếng Anh ngữ thi Toefl."

"Anh quá ngây thơ rồi, tôi đi ra nước ngoài rồi, Tiểu Lâm phải làm sao bây giờ? Con bé còn chưa trưởng thành đâu. Hơn nữa, ra nước ngoài du học phải cần rất nhiều tiền, tôi giữ tiền là tiền của mẹ tôi và chú Tiểu đã lưu trữ để cho Tiểu Lâm dùng khi đi du học nước ngoài, tôi sẽ không đụng vào đó dù chỉ một phần."

"Chi phí du học thì em không cần phải lo lắng, anh sẽ nghĩ biện pháp." Về mặt của Lộ Vân Phàm đầy vẻ nghiêm túc, lại bổ sung thêm một câu, "Cùng lắm thì chúng ta cũng mang theo cả Tiểu Lâm cùng đi ra nước ngoài."

An Hồng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Lộ Vân Phàm, hơn nửa ngày sau anh mới nói: "Lộ Vân Phàm, anh coi tôi là cái gì vậy? Mỗi ngày anh đang ở

đó mà suy nghĩ những thứ ý tưởng buồn cười này sao? Anh có hỏi qua ý kiến của tôi hay không?"

"An An, bằng không em muốn anh phải làm sao bây giờ? Anh biết là em băn khoăn, anh biết những lời nói của em là lời nói có đạo lý, nhưng mà trong lòng anh chỉ có một ý tưởng, anh không muốn chia tay với em! Em nói anh ích kỷ cũng được, nói tùy hứng và thật ấu trĩ cũng được, anh chính là không muốn chia tay với em. Anh sẽ nghĩ hết thảy các biện pháp để khiến cho hai người chúng ta được ở cùng nhau. Chúng ta sẽ kết hôn, sẽ sinh ra rất nhiều những đứa con! Anh sẽ chứng minh cho em thấy, tương lai mười năm sau chúng ta cũng vẫn sẽ đi trên cùng một con đường!"

"Đủ rồi đó! Lộ Vân Phàm, tôi nói thật với anh." An Hồng cảm thấy mệt mỏi, ngón tay cô nắm bắt mi tâm, chậm rãi nói, "Tôi nghĩ rằng, anh thật sự là đã hiểu lầm rồi. Tôi không có ưa thích anh như những gì mà anh đã tưởng tượng, tôi không nghĩ vì anh mà tôi sẽ làm chuyện gì đó mạo hiểm, còn nữa, tương lai của tôi và anh thật sự phi thường phi thường xa vời! Vì sao anh lại không thể nhận rõ hiện thực đây?"

"Em... Không thích anh?" Lộ Vân Phàm không thể nào tin nổi, quay đầu lại nhìn cô.

An Hồng hung hăng hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: "Đúng, Lộ Vân Phàm, tôi không thích anh như anh đã tưởng đâu."

Lộ Vân Phàm cũng không nói lại câu gì nữa. Xe đi đến tiểu khu Hòa Bình, vừa mới dừng hẳn, An Hồng liền vội vàng đi xuống xe. Đi được vài bước, cô quay đầu lại nhìn anh, Lộ Vân Phàm vẫn đang ngồi ngơ ngác ở trong buồng lái, phảng phất như đã hóa đá.

An Hồng nghĩ, lúc này đây, chung quy nên tính toán nói cho rõ ràng thôi.

Lộ Vân Phàm rốt cuộc không còn tới tìm An Hồng nữa.

Sau khi khai giảng, Tiêu Lâm chính thức vào sống nội trú. Mỗi cuối tuần Tiêu Lâm sẽ về nhà, hai chị em lại được quây quần qua ngày. Trong nhà có thể lên mạng, Tiêu Lâm đã vui vẻ rất nhiều, vừa về nhà liền ôm lấy máy tính ngâm người ở trong phòng. An Hồng thì lật qua một phần một phần báo chí, xem tin tức thông báo tuyển dụng.

Có khi ở trong trường học, cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm. Hai người lặng yên đi lướt qua nhau, không có bất kỳ trao đổi nào.

Tin tức An Hồng chia tay cùng Lộ Vân Phàm rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ trong học viện. Những nữ sinh thích bát quái ào ào nghị luận là vì sao bọn họ chia tay, đến tốt cùng là ai là người đưa ra lời chia tay. An Hồng thoát nhìn cũng không nhìn thấy có cái gì khác thường. Cô vẫn như thường nói cười với các bạn cùng phòng. Thế nhưng mà cảm xúc của Lộ Vân Phàm lại hết sức hồng bét. Anh trầm mặc hơn rất nhiều, bình thường cũng chỉ là cùng đi cùng đến với Hứa Lạc Phong và Trình Húc. Cả ngày gương mặt đều âm u, thật hiếm khi có thể thấy nụ cười của anh.

Vì thế mọi người trong trường học liền đoán, chính An Hồng đã bỏ rơi Lộ Vân Phàm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy thật khó hiểu. An Hồng và Lộ Vân Phàm ở trong học viện đều cực kỳ nổi tiếng. Có rất nhiều người đều biết đến gia đình An Hồng trong vòng một năm liên tục gặp vận rủi, nhưng mà cô thật kiên cường chấp nhận tất cả, không để bị ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống và học tập. Hơn nữa ở giữa các nữ sinh, bề ngoài của An Hồng cũng coi như xuất chúng. Lộ Vân Phàm đem hết toàn lực để theo đuổi cô, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Mà Lộ Vân Phàm tựa như là vai nam chính trong phim thần tượng vậy, muốn mẫu người như thế nào thì sẽ có như thế ấy. Gần như có thể nói rằng anh có khuyết điểm gì, mà để cho người ta nói chuyện say sưa chính là, anh thật chung tình, anh đối với An Hồng tốt như thế nào, mọi người đều biết.

Cho nên rất nhiều người liền nghĩ không thông, một người nổi tiếng như thế, rất lãng mạn và biết săn sóc như Lộ Vân Phàm, làm sao có thể bị An Hồng bỏ rơi được đây?

Trong ban, nữ sinh tò mò hướng An Hồng hỏi thăm chuyện cô và Lộ Vân Phàm. An Hồng chỉ hằm hằm hồ hồ đáp lại rồi bỏ qua.

Cô không nghĩ đoạn này thất bại cảm tình đối với mình tạo thành quấy nhiễu, càng không muốn đối Lộ Vân Phàm tạo thành quấy nhiễu.

Trong trường học chuyện tình bạn phân phân hợp hợp là chuyện rất bình thường. Một thời gian ngắn về sau, mọi người dần dần liền giảm bớt đi sự nhiệt tình, không còn quan tâm nữa.

Không biết từ khi nào thì Hàn Hiểu Quân bắt đầu liên hệ thường xuyên với An Hồng. Mấy tháng này, Hàn Hiểu Quân may mắn được ở lại làm quản lý một công trường ở thành phố J. Khi rảnh rỗi không làm gì, anh sẽ gọi điện thoại cho An Hồng, hoặc là trực tiếp đi đến đại học Z để thăm cô. Chủ nhật, anh sẽ lái xe đi đến trường học đón An Hồng về nhà, thỉnh thoảng cũng sẽ đi đến nhà An Hồng để ăn một bữa cơm, cùng cô nói chuyện phiếm với nhau.

Anh sớm đã biết đến chuyện rồi Lộ Vân Phàm chia tay với An Hồng rồi. Khi nói chuyện phiếm anh liền tránh nói tới đề tài này, sợ rằng An Hồng sẽ không vui.

An Hồng dường như thật sự không chịu ảnh hưởng gì. Thậm chí cô lại còn nói đùa với Hàn Hiểu Quân, nói khôi phục lại sự độc thân mới hiểu được tâm tình của Hàn Hiểu Quân lúc trước. Được trút bỏ áp lực trên người, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Chỉ là cô cảm thấy phiền não vì đơn vị thực tập của mình. Một lần ăn bữa tối cùng Hàn Hiểu Quân ở đại học Z, cô nói với anh chuyện này, sau đó Hàn Hiểu Quân hỏi cô có nguyện ý đi đến nhậm chức để thực tập ở công ty của anh hay không.

"Công ty của tui anh mặc dù là làm công trình quốc lộ, nhưng cũng coi như là phù hợp với chuyên ngành học của em. Hơn nữa anh cũng làm ở công ty

được một vài năm rồi, có thể giúp em thu xếp an bày chuyên ngành cùng vị trí thực tập của em được tốt hơn "

"Thật sự có thể chứ?" An Hồng động tâm, "Liệu có làm ảnh hưởng gì đối với anh hay không?"

"Không biết." Hàn Hiểu Quân cười, "Thực tập tại đơn vị rất quan trọng. Tuy rằng sự đỗi ngộ của bên anh không tính là xí nghiệp đứng đầu trong nước, nhưng ở thành phố J này coi như là cũng không tệ. Nếu như em nguyện ý lưu lại làm việc ở đó, anh cũng có thể thu xếp được. Dù sao em là người có danh tốt nghiệp, chuyên ngành lại phù hợp, thành tích học lại ưu tú, anh còn được coi như đã giúp đỡ dự trữ nhân tài của công ty anh nữa ấy chứ!."

An Hồng ngậm miệng nở nụ cười: "Được, vậy khi nào anh có thời gian rảnh thì giúp em thu xếp đi phỏng vấn một chút nhé, cảm ơn anh trước!"

"Em khách khí với anh làm cái gì." Hàn Hiểu Quân cúi đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu lên nói, "A Hồng, có chuyện này anh vẫn luôn luôn nghĩ muốn nói với em"

"Chuyện gì vậy?" An Hồng uống bia, duỗi thẳng chiếc đùi đi gấp thức ăn.

"Anh thích em, em làm bạn gái của anh nhé, có được hay không?"

Biểu tình của Hàn Hiểu Quân rất chân thành. Một đôi mắt chặt chẽ chăm chú nhìn vào An Hồng.

An Hồng chỉ ngây ngốc nhìn anh, đôi đùi cằm trong tay ngừng lại ở trong không trung, cứng ngắc lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Em là người không có trái tim

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng không thể phủ nhận, sau khi chia tay với Lộ Vân Phàm, làm bạn với Hàn Hiểu Quân ở trên một độ nhất định đã làm cho lòng cô cảm thấy được an ủi. Nhưng mà, cô chưa bao giờ nghĩ tới, trong lúc cô không hề dự liệu thì Hàn Hiểu Quân lên tiếng thổ lộ với cô.

An Hồng kinh ngạc không thôi, nhưng cô vẫn tỉnh táo lại rất nhanh. cô nhìn sang người thanh niên ở phía đối diện, nói: "Hiểu Quân, bây giờ em vẫn không có tinh lực để lo lắng đến việc này, cho nên... Thực xin lỗi!"

Nghe xong lời nói này của An Hồng..., Hàn Hiểu Quân cũng không hề mất nhuệ khí, anh chỉ nhẹ nhàng cười cười, gật đầu nói: @MeBau* @ "Anh biết, đột nhiên anh nói ra với em chuyện này cũng quá đường đột. Bất quá anh hi vọng em có thể biết được tình cảm chân thật của anh. Anh sẽ cho em thời gian, xin em cứ suy nghĩ cho thật kỹ."

Sau khi trở lại phòng ngủ, trong lòng An Hồng loạn như ma. Cô cũng không phải ngu đần gì. Mấy ngày nay, Hàn Hiểu Quân luôn luôn quan tâm đối với cô rất cẩn thận, anh thường xuyên sẽ mang cho cô một ít hoa quả, đồ dùng hàng ngày; bình thường cũng sẽ gửi tin nhắn cho cô, nhắc nhở cô thời tiết lạnh thế này, dù thế nào cũng phải chú ý mặc thêm quần áo. Chủ nhật, anh lại mua rất nhiều đồ ăn đến trong nhà An Hồng, xắn ống tay áo lên tự mình xuống bếp, nấu cho hai chị em cô một bữa ăn ngon.

Khi anh nhìn cô, ánh mắt luôn thật dịu dàng, khi nói chuyện với cô anh cũng sẽ mang theo ý cười thư thái. *dyan(lee^qu.donnn), Nụ cười tươi như vậy đã làm cho An Hồng nhớ lại tình cảnh trước đây rất nhiều năm. Ngày ấy, cô luôn ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân, cô ngồi ở bên sân nhìn anh chơi bóng, cùng anh bôi lợi một chỗ, đi xem phim. Anh đi xe đạp chở theo cô chạy tán loạn khắp phố lớn ngõ nhỏ. Khi đó Hàn Hiểu Quân luôn cười sang sảng đến âm áp. Ở cùng với anh, An Hồng sẽ cảm thấy phi thường phi thường vui vẻ.

Cô đã từng thích người thanh niên này, cô đều ghi tạc hết thảy ở trong nhật ký, nhớ lại mỗi một phút mỗi một giây vượt qua cùng với anh. Thời thanh xuân, vô số lần Hàn Hiểu Quân đi vào trong mộng An Hồng, anh là bạch mã hoàng tử của cô. An Hồng từng đã ảo tưởng rằng về sau này, khi bản thân mình lớn lên, tình cảm của cô cũng sẽ giống như diễn trên TV vậy. Cô và Hàn Hiểu Quân sẽ đến với nhau, hò hẹn, kết hôn, sanh con. Thậm chí cô nghĩ tới tên con của bọn họ nên gọi là gì. diên_đàn_!•é_ quý_đ•ôn Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, chung quy An Hồng lại thấy mắc cỡ, đỏ mặt chui vào trong chăn, rồi sau đó len lén cười rộ lên.

Chính là, Tàn Nguyệt xuất hiện, đã làm hết thảy ảo tưởng của cô đều biến thành bọt biển.

An Hồng che giấu tâm ý của bản thân, nguyện không bao giờ để cho trí nhớ chạm đến phương diện này nữa. Trong một đoạn thời gian rất dài, quan hệ cô cùng Hàn Hiểu Quân hạ đến điểm băng. Mãi đến sau khi cô vào đại học mới chậm rãi khôi phục lại. Hàn Hiểu Quân vẫn như trước, vẫn đối với cô

tốt lắm, khi đó, An Hồng cảm thấy duy trì mối quan hệ như vậy với Hàn Hiểu Quân cũng không tồi. Anh giống như một người anh trai, giống như một người bạn tốt tri tâm, một người luôn hiểu biết tính cách tâm tư của An Hồng, điều gì cần làm, điều gì không nên làm, từ nhỏ đến lớn đều luôn luôn bao dung, bảo vệ cô. Ở trước mặt anh, An Hồng cảm giác mình phi thường được thả lỏng. Cái loại này cảm giác thân thiết quanh năm suốt tháng không khỏi được tiếp tục tích lũy. An Hồng tin tưởng, trên thế giới này không còn có một người nào khác sẽ mang lại cho cô, mà chỉ có Hàn Hiểu Quân mới tạo được cho cô cái loại cảm giác này.

Còn về sau này, bên cạnh cô có Lộ Vân Phàm

Tiếp đó, về sau này, cô chia tay với Lộ Vân Phàm

Khi Hàn Hiểu Quân nói ra câu kia "Anh thích em!" An Hồng có thể cảm nhận thấy trái tim trong lồng ngực mình trở nên nặng nề mà rạo rực. Cô cũng không rõ đây là một loại tư vị gì, là mộng muốn trở thành thực? Hay là hoang đường hết mức? Hay là kinh ngạc vui mừng? Hay là kinh hãi hoảng sợ?

Từ khi Hàn Hiểu Quân thổ lộ nỗi lòng mình, hành động của anh ân cần rõ ràng hơn. Anh nhanh chóng thu xếp giúp đỡ An Hồng phỏng vấn, còn dẫn cô đi mua quần áo thích hợp để mặc khi phỏng vấn. An Hồng muốn tự mình trả tiền, nhưng Hàn Hiểu Quân có chút cường ngạnh ngăn cản cô, móc chiếc thẻ ngân hàng của mình ra quẹt.

An Hồng có chút không biết làm sao, khi tán gẫu cùng Từ Mạt Mạt, cô rốt cục nói với bạn mình về chuyện này.

Từ Mạt Mạt đang trang điểm giúp cho An Hồng, sửa soạn để cô đi phỏng vấn.

Nghe xong lời nói của An Hồng, Từ Mạt Mạt kinh ngạc há to miệng: "Anh ấy thật sự nói muốn cậu làm bạn gái của anh ấy?"

"Ừ!" An Hồng gật đầu, "Chỉ là tớ không đáp ứng."

"Vì sao không đáp ứng? Thời điểm học đại học năm nhất, cậu còn nói cậu thích anh ấy kia mà, là vì Lộ Vân Phàm sao? Ai dà, chết mất!"

An Hồng tùy ý để Từ Mạt Mạt vẽ bóng mắt, kẻ mắt cho mình. Cô nói: "Một mặt là vì bây giờ tớ vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng lại tiếp tục yêu đương. Còn về phương diện khác, tớ thật sự cũng không rõ, đến tận cùng cảm giác của tớ đối với Hiểu Quân là cảm giác gì. Tớ sợ, ngộ nhỡ khi tớ và anh ấy chia tay rồi, ngay cả là làm bạn bè với nhau, hai chúng tớ cũng không thể làm được. Cậu cũng biết rồi đó, tớ và anh ấy quen biết nhau cũng đã lâu như vậy. Phần này cảm tình này cũng là hiếm khi có được."

"Cậu đó, nói chuyện yêu đương với Lộ Vân Phàm một hồi, lá gan cũng đã nhỏ đi rồi! Kỳ thực cậu hoàn toàn có thể thử qua lại với Hàn Hiểu Quân xem thế nào! Không phải cậu đã từng nói, cậu và Lộ Vân Phàm không phải là người cùng một thế giới sao? Vậy thì cậu và Hàn Hiểu Quân hoàn toàn là người trong cùng một thế giới rồi. Hơn nữa, mẹ anh ấy vẫn còn rất thích cậu, tương lai cũng không cần phải lo lắng đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu nữa. Mà lấy tư cách là một người nói chuyện với một người yêu người thanh mai trúc mã rất nhiều năm, tớ nghĩ là tớ vẫn có tư cách nói với người những lời này."

"Cậu đừng có trêu chọc tớ nữa!" An Hồng vênh môi, nói có chút ảo não.

"Ai trêu chọc cậu, các phương diện của cậu và Hàn Hiểu Quân đều thật xứng đôi với nhau! Tiểu Hắc, cậu thật sự cũng nên suy xét cân nhắc đi. Chúng ta lập tức sẽ tốt nghiệp, tìm bạn trai, kết hôn, việc này có thể nói kỳ thực cũng không xa, bất quá vẫn là phải xem chính cậu. Chủ yếu nhất là nhìn xem rốt cuộc cậu có thích Hàn Hiểu Quân hay không. Được rồi, cậu mở to mắt ra, nhìn xem cậu có xinh đẹp không?"

An Hồng mở to mắt nhìn bản thân mình ở trong gương. Đây là lần đầu tiên cô trang điểm. Kỹ thuật hoá trang của Từ Mạt Mạt rất tốt, An Hồng nhếch miệng mỉm cười. Cô gái trong gương da thịt nhẵn nhụi, môi hồng răng trắng, mắt kẻ viền, mắt đánh bóng và chải mascara, khiến cho cô đôi mắt dài nhỏ của cô có vẻ quyến rũ xinh đẹp. An Hồng đột nhiên có một chút tự tin trong lòng. Cô biết mình đã trở nên rất xinh đẹp, tương lai cuộc sống cũng sẽ từ từ khá hơn.

Thông qua Hàn Hiểu Quân, An Hồng thuận lợi phỏng vấn nhận chức thử việc trong công ty. Kế hoạch ở tháng 11 mới bắt đầu vào thực tập ngành dự toán.

Ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, Hàn Hiểu Quân hẹn với An Hồng ra ngoài đi dạo một chút. An Hồng hỏi anh đi nơi nào, anh không chịu nói.

Xe luôn luôn chạy về vùng ngoại thành hướng thành phố J. Đến lúc này, An Hồng mới phát hiện ra, nơi hai người đến khu vực thác nước mà hồi nhỏ cô thường đi đến cùng Hàn Hiểu Quân.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Em là người không có trái tim 3

Editor: Mẹ Bầu

Nơi này có nước suối trong suốt, thời tiết dần dần mát mẻ, khách du lịch cũng không có nhiều người lắm. Có rất nhiều người ở tại nhà của gia đình nông dân bên dòng suối cách đó không xa, đang vui vẻ đánh bài, nướng đồ, phơi nắng.

Trong không khí có mùi hoa quế. An Hồng đi theo phía sau Hàn Hiểu Quân, không biết anh tại sao muốn mang mình tới nơi này.

Hàn Hiểu Quân đi đến bên dòng suối. Đột nhiên anh khom người cúi gầy cúi tất. An Hồng ngỡ ngàng nhìn anh. Hàn Hiểu Quân vén ống quần lên, quay đầu nhìn An Hồng cười: "Đến đây, đến đây đi nào, chúng ta đi ở trong nước một lát."

"Hà?"

Hàn Hiểu Quân đi chân không vào bên trong nước suối, anh tiếp tục cười: "Nước cũng không lạnh lắm đâu, thật đấy! die,n;da.nlze.qu;ydo/nm A Hồng, xuống đây đi!"

Anh vươn tay về phía An Hồng. An Hồng đột nhiên cũng nổi hứng lên, cúi gầy cúi tất, xắn ống quần lên liền nắm lấy tay Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân lôi kéo cô chậm rãi đi ở trong nước suối. Nước suối lạnh lẽo đâm vào trên làn da chân An Hồng, khiến cho cô không nén được mà nháy dưng lên.

Tay cô khoác lên trên vai Hàn Hiểu Quân, hỏi: "Tại sao anh lại dẫn em tới nơi này để vọc nước?"

"Trước kia không phải là em rất thích tới nơi này hay sao? Vừa đến nghỉ hè liền quần quít lấy anh muốn đi rồi. Anh đi xe đạp, phải đèo em tới hơn một giờ thì mới có thể đi đến nơi này, thật sự là mệt đến ngất ngư."

"Những chuyện này xảy ra khi nào vậy?"

"Cho dù là chuyện xảy ra từ khi nào, die»n, d~an, k«e, qu»y, d«on anh đều nhớ được." Hàn Hiểu Quân xoay người lại đối mặt với An Hồng, "Anh chỉ là... muốn làm cho chúng ta trở lại quá khứ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy."

An Hồng hất mái tóc qua một cái, thấp giọng nói: "Làm sao có thể, ai có thể trở lại quá khứ được chứ!."

"Chỉ cần em nguyện ý, chúng ta có thể trở lại quá khứ, sau đó lại tiếp tục cùng đi tới!"

Ngữ khí của Hàn Hiểu Quân rất chân thành: "A Hồng, làm bạn gái của anh đi, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

"..."

"Anh biết là em để ý đến chuyện của Tần Nguyệt. Nhưng mà chuyện này cũng đã qua rồi, anh và cô ấy đã kết thúc, kỳ thực... người trong lòng anh, vẫn luôn là em!"

An Hồng ngẩng đầu mạnh lên một cái, diễn đàn lễ quý đôn Cô nhìn chăm chú vào ánh mắt của Hàn Hiểu Quân, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Thật lâu về sau, An Hồng mới hít sâu một cái, hỏi: "Hiểu Quân, anh có thể nói cho em biết, tại sao lúc trước anh phải cùng với Tần Nguyệt được không?"

Hàn Hiểu Quân dờ dẫm mắt, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: "Kỳ thực, đó chính là bắt đầu của một sai lầm. Nếu em muốn biết, anh có thể nói cho em nghe. Lúc đó, Tần Nguyệt vẫn luôn với anh rằng, em hiện tại đang kết giao cùng với Lộ Văn Phàm."

"Em không có!"

"Anh cũng đã từng hỏi em rồi, nhưng em lại nói với anh rằng, còn đang học trung học em không muốn nói đến chuyện yêu đương. Nhưng mà, anh tận mắt nhìn thấy em và Lộ Văn Phàm... thật thân mật. Khoảng thời gian đó anh thật phiền não, nghĩ muốn tâm sự với em một chút cho thoải mái, thì em lại la to với anh. Anh cùng với Tần Nguyệt... Kỳ thực anh đều không xác định được là cần phải bắt đầu với cô ấy như thế nào. Anh biết cô ấy luôn luôn yêu thích anh, trước khi cô có ý định thổ lộ, anh cũng đã từng ám chỉ đối với cô ấy là anh không có ý tưởng đối với phương diện này. Nhưng mà dường như cô ấy lại giống như nghe nói mà không hiểu vậy. Sau khi anh trở lại thành phố J, cô thường xuyên gọi điện thoại cho anh, hẹn gặp mặt anh, đưa tặng anh này nọ... Sau này, cô ấy đã nói rằng cô ấy yêu thích anh. Tết âm lịch năm ấy, Tần Nguyệt uống rượu say, cô đến dưới lầu nhà anh để tìm anh. Cô ấy khóc nói với anh hi vọng anh làm bạn trai của cô ấy, cho dù chỉ là thử một lần thôi cũng được. Anh thừa nhận, khi đó Tần Nguyệt thật đáng yêu, tính cách của cô ấy khác hẳn so với em. Cô ấy thích gì không thích cái gì, đều có thể nói ra rất rõ ràng, tính cách hơi có chút giống với trẻ con. Không biết tại sao anh lại đáp ứng cô ấy! Có lẽ là bởi vì khi ấy tuổi anh còn rất trẻ, có lẽ là bởi vì do lòng hư vinh quá phá, có lẽ là bởi vì anh cảm thấy... em cũng không thích anh, anh liền có chút không phục. Vì thế, anh liền cùng với cô ấy như vậy."

An Hồng ngơ ngác nhìn Hàn Hiểu Quân, trong lòng lập lại lời của anh. Kỳ thực, cô có thể hiểu rõ, một người bắt đầu một đoạn cảm tình cùng một người khác, có đôi khi thật là không có đạo lý đáng nói. Cũng thật giống như cô và Lộ Văn Phàm, cô vẫn luôn luôn nghĩ mãi mà không rõ tại sao mình kiên trì lâu như vậy, đến sau cùng vẫn đáp ứng lời tỏ tình của anh. Có lẽ là bởi vì lúc đó mẹ vừa mới rời khỏi thế gian, trong lòng của cô nói chuyện có chút mơ hồ không đầu. Hơn nữa, cũng là ở trong đoạn thời gian đó, Lộ Văn Phàm lại luôn luôn ở bên cạnh làm bạn với cô.

Anh dùng một chiêu tổn hại để thử lòng của cô, để cho cô rốt cục nói ra câu "Em nguyện ý kia". Nhưng mà An Hồng biết, kỳ thực trong lòng mình vẫn luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, cho dù sau cùng đã xảy ra quan hệ với Lộ Văn Phàm, cho dù Lộ Văn Phàm thề nói sẽ kết hôn cùng cô, cho dù Lộ Văn Phàm vẫn một mực đều là tốt như vậy, thế nhưng mà, tận sâu trong tiềm thức, An Hồng vẫn cảm thấy, cho đến cuối cùng, cô cũng sẽ không đi đến cùng với Lộ Văn Phàm.

Hiện tại, sự thực chứng minh kết quả chính là như thế. Quay đầu lại ngắm lại kết giao cùng với Lộ Văn Phàm khoảng thời gian hơn một năm, An Hồng biết phần lớn khoảng thời gian ấy cô thật vui vẻ. Nhưng mà, nếu muốn cô lựa chọn một lần nữa, cô nhất định sẽ nói với Lộ Văn Phàm: Thực xin lỗi.

Trận tình cảm lưu luyến này, thời gian liên tục cũng không tính là quá lâu. Nhưng mà, cô đúng là vẫn đã làm tổn thương đối với anh.

Thấy An Hồng vẫn một mực không nói chuyện, cũng không biết cô đang nghĩ cái gì, Hàn Hiểu Quân không khỏi gọi cô: "A Hồng, A Hồng."

"Hả?" An Hồng phục hồi tinh thần lại.

"Em đang nghĩ cái gì vậy? Anh nói xong rồi, bắt quá anh hi vọng em có thể quên hết những chuyện này đi, quên Tần Nguyệt đi, quên Lộ Văn Phàm đi! Quan trọng nhất chính là, em cũng phải quên cái quá khứ mà em đã cùng nhau Hàn Hiểu Quân lớn lên đi."

"?" An Hồng không hiểu ý tứ của Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân cười toe toét. Anh dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của An Hồng, chậm rì rì nói: "Anh hi vọng em có thể quen biết với anh một lần nữa! Anh không phải là người anh trai nhỏ đã từng chơi đùa cùng em kia, cũng không phải là một thanh mai trúc mã đã cùng em lớn lên kia, cũng không phải là con trai của gia đình hàng xóm, không phải là bạn trai trước của bạn học cũ. Anh là Hàn Hiểu Quân, năm nay 25 tuổi, thân cao 1 mét 83, trước mắt vẫn còn độc thân. Anh công tác ở thành phố J, chỉ qua sang năm là đã có thể được thăng chức làm quản lý hạng mục, không còn phải quanh năm suốt tháng đi công tác nữa. Anh có xe, có một phòng ở đang vay thế chấp ngân hàng, có một công việc ổn định có tương lai phát triển! Anh thích một người con gái tên là An Hồng, hi vọng cô ấy có thể làm bạn gái của anh. Anh sẽ bảo vệ cho cô ấy, chăm sóc cho cô ấy, toàn tâm toàn ý đối đãi với cô ấy... Rồi sau đó, đến một ngày nào đó, anh sẽ cùng với cô ấy tiến vào cung điện hôn nhân, đeo lên cho cô ấy..."

Nói tới đây, Hàn Hiểu Quân lấy từ trong túi quần ra một chiếc nhẫn vàng bạch kim nho nhỏ, đặt ở trong lòng bàn tay, đưa lên trước mặt An Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Em là người không có trái tim 3-4

Editor: Mẹ Bầu

Anh nói tiếp, "A Hồng, em hãy đồng ý với anh đi, có được không?"

Hốc mắt của An Hồng đã ướt át rồi. Những lời thổ lộ này của Hàn Hiểu Quân đã để lại cho cô ngàn vạn suy nghĩ. Không biết thế nào mà trong đầu cô lại nhớ tới những hình ảnh của kỷ niệm hè năm cô 15 tuổi ấy, khi ấy cô đã một mình vụng trộm chạy đến huyện W.

Cô ngồi ở quầy bán quà vặt ở bên ngoài cửa nhà ga, uống lon Coca dưới ánh mặt trời bóng râm.

Hàn Hiểu Quân năm ấy đã 18 tuổi, vội vã chạy đến trước mặt cô, mồ hôi đầy mặt, đầy người, trong ánh mắt toàn là sự sốt ruột.

An Hồng nhớ được anh đã hỏi mình: Làm sao em lại chạy tới đây hả?

Mà cô lại còn cười hi hi trả lời: @MeBau*@ Em nhớ anh lắm!

Khi đó, cô có thể trắng trợn nói ra tâm tình của bản thân mình như thế, không cần thiết phải nói chơi chữ gì hết.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cả hai bọn họ mỗi người đều trưởng thành rồi, cũng đã không thể nói và làm việc tùy ý theo lòng mình như thế nữa. An Hồng nhớ lại, trong từng giấc mộng hồi nhỏ của bản thân, cô đã từng tự nhủ phải mau lớn lên thật nhanh. Khi lớn đến thì sẽ có thể hoàn toàn nắm trong tay cuộc sống của bản thân mình. Thế nhưng mà bây giờ, cô lại cứ nào hăm mộ cái tuổi thơ đầy đơn thuần ngây thơ như thế. Thế giới của người lớn có đủ loại phiền não thống khổ, nếu như có thể, cô thật vĩnh viễn muốn mình không cần lớn lên.

"A Hồng..." dieendaanleequydonn Hàn Hiểu Quân nhìn nước mắt đang đọng đầy trong khóe mắt của An Hồng. Anh nhấc lại mày, nâng tay lên lau những giọt lệ kia đi, "Em làm sao vậy? Kỳ thực... Em không đáp ứng anh thì cũng không có sao mà, anh..."

"Hiểu Quân, anh nói thật sự sao?" An Hồng nhẹ giọng hỏi.

Hàn Hiểu Quân sững sốt: "Đương nhiên là thực sự rồi! Anh đã lo lắng từ lâu rồi. Em cùng với Lộ Vân Phàm, thì anh cũng không biết nói cái gì, nhưng mà bây giờ hai người đã chia tay rồi, anh mà không nói ra lời trong lòng đối với em, anh sợ lại sẽ xuất hiện một Lộ Vân Phàm thứ hai, rồi một Lộ Vân Phàm thứ ba nữa. Đến lúc đó, anh sẽ hối hận muốn chết..."

"..." An Hồng hít hít mũi, cô cảm lấy cái nhìn trong tay Hàn Hiểu Quân, nói, "Cái này sẽ phải đeo vào ngón tay nào đây anh?"

Ánh mắt của Hàn Hiểu Quân sáng lên, diễn đàn lo quý đôn. trong lòng mừng như điên. Anh kiềm chế lại tâm tình kích động của bản thân, hỏi: "Em... đã đồng ý rồi?"

"Vâng!" An Hồng nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn Hiểu Quân kéo tay trái của An Hồng, đeo chiếc nhẫn vào trên ngón giữa của cô, vừa đeo vừa nói: "Yêu đương là mang nhẫn ở ngón giữa, đợi đến khi chúng ta kết hôn, thì sẽ đổi lại đeo nhẫn trên ngón áp út cho em."

An Hồng đỏ mặt, cúi đầu vụng trộm cười. Đột nhiên, Hàn Hiểu Quân ôm lấy cô, An Hồng bất ngờ không phòng bị, trong lòng hoảng hốt, mới phát hiện anh cũng không có động tác tiếp sau.

Hàn Hiểu Quân ôm An Hồng chặt chẽ vào trong ngực, trong giọng nói đều mang theo ý cười: diễn đàn lo quý đôn "Rốt cuộc là anh đã có thể được ôm em như vậy rồi, A Hồng."

Ngực của anh thật ấm áp, nhưng cũng có chút xa lạ. Gò má An Hồng dựa vào đầu vai anh, tầm mắt cô có thể nhìn đến nơi có một khoảng bóng cây xanh um che đi bầu trời, in lại ánh sáng phản chiếu lại của ánh mặt trời, khi chiếu xuống mặt nước của dòng suối.

Bọn họ cứ ôm nhau như vậy, vẫn đứng ở trong suối lạnh lẽo như cũ. Trong lòng của An Hồng thật bình tĩnh. Cô nghĩ, cô muốn điều chỉnh lại tâm tình của mình cho thư thái một chút, chuẩn bị bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Sau lễ Quốc khánh, An Hồng đã cùng Hàn Hiểu Quân dắt tay đi lại ở trong sân trường.

Các sinh viên đều thật kinh ngạc. An Hồng vứt bỏ Lộ Vân Phàm, sau đó lại có bạn trai mới nhanh như vậy, lại còn là một nhân sĩ có chức sắc. Tuy rằng độ anh tuấn thì không sánh kịp với Lộ Vân Phàm, nhưng đáng người cũng là cao lớn rắn rỏi, bộ dạng bất phàm.

Các nữ sinh đều suy đoán về gia cảnh của Hàn Hiểu Quân, đoán xem anh có phải là phú hào con (con nhà giàu) hay không. Đến sau này khi nhìn anh lái chiếc xe ô tô Santana 2000 kia, liền có chút hiểu rõ rồi.

An Hồng tận lực giữ cho mình một vẻ khiêm tốn. Dù sao cô lập tức sẽ phải rời khỏi trường rồi, cho nên cũng không cần phải băn khoăn gì về những lời đồn đãi hay chuyện nhảm gì nữa.

Nhưng mà, rất nhanh Lộ Vân Phàm vẫn sẽ biết được tin tức này.

Một ngày sau khi tan học, An Hồng vừa đi ra khỏi phòng học, liền bị Lộ Vân Phàm đứng chờ trên hành lang, một phát túm lấy tay giữ lại. An Hồng kêu lên một tiếng kinh hãi. Lộ Vân Phàm kéo cô đi nhanh về phía trước, không thèm để ý tới lời kêu to của cô, một mực dẫn cô đi trên đường, đến dưới một bóng cây yên lặng trong rừng.

Con đường này, là đường mà hai người bọn họ đã từng hẹn hò với nhau, đã đi qua vô số lần.

Đã là cuối mùa thu, những cây ngô đồng nước Pháp trồng ven đường bắt đầu rụng lá. Những chiếc lá màu vàng óng ánh rơi đầy đất.

Lộ Vân Phàm dùng sức bỏ tay An Hồng ra, anh đứng chống tay vào thắt lưng, xoay lưng về phía cô, chân phải không ngừng đá đá vào mặt đường,

có vẻ phiền chán bất an.

An Hồng xoa xoa cổ tay đã bị Lộ Vân Phàm siết chặt đến đau nhức. Cô biết anh đang tức giận, nhưng cũng không nói năng gì.

Rốt cục, Lộ Vân Phàm xoay người lại đối mặt cô, anh nói: "Em hãy giải thích cho anh một chút đi!"

"Giải thích cái gì?"

"Em đã nói, em chia tay với anh thực sự không hề có liên quan đến Hàn Hiểu Quân một chút nào hết. Vậy bây giờ em lại cùng với anh ta như vậy, thì tính là cái gì? Mẹ kiếp, em coi anh như một con khỉ để mà đùa giỡn hay sao? An Hồng, kỳ thực em vẫn luôn luôn không hề quên anh ta, có phải hay không?"

An Hồng xoay đầu đi, không dám nhìn vào Lộ Vân Phàm. Cô biết mình không phải hằn là chột dạ, nhưng lúc này vẫn cảm thấy khó có thể đối mặt với anh được.

Lộ Vân Phàm xua xua tay, lắc lắc đầu, nói: "Em nói với anh xem nào, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nói!"

An Hồng rốt cục ngẩng đầu lên nhìn anh, chàng trai trẻ tuổi trẻ về mặt về giận dữ, hiển nhiên là đang tức giận đến không nhẹ! Cô nói: "Lộ Vân Phàm, tôi và anh đã kết thúc rồi, tôi ở cùng với ai, chuyện này hình như cũng không có liên quan gì với anh thì phải!"

"Không liên quan gì tới anh sao?" Lộ Vân Phàm sợ đến ngây người, "An Hồng, em có gan liền lặp lại lần nữa xem!"

"Tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, anh là người thông minh như vậy, hẳn là sẽ hiểu hết chứ."

"Anh không hiểu rõ cái gì hết! Anh, con mẹ nó, tuyệt không hiểu cái gì hết! An Hồng! Em... Em làm sao có thể đối xử với anh như vậy? Anh có điểm nào có lỗi với em? Có điểm nào anh đã làm không được tốt đây? Trong khoảng thời gian này anh luôn luôn tại khơi thông với ba của anh. Mấy hôm nay, có lẽ ông ấy đã đáp ứng cho hai chúng ta đi ra nước ngoài để học nghiên cứu rồi. Anh a vốn tính toán sau khi thu phục được ba của anh rồi, thì sẽ đến nói lại với em... Nhưng mà, em lại có thể..."

"Lộ Vân Phàm anh đừng có u mê mãi như vậy được không? Tôi và anh đã chia tay nhau rồi, anh không cần thiết phải làm những việc vô ích như vậy đối với tôi. Tháng sau tôi liền phải bắt đầu thực tập, nếu công ty này thích hợp, tôi sẽ lưu lại đó để làm việc. Tôi cũng muốn nói lại với anh một lần nữa. Cho tới bây giờ, tôi vẫn không tính toán đến chuyện đi du học ở nước ngoài. Tôi và anh, hai chúng ta đã kết thúc, đã kết thúc rồi, anh hiểu chưa? Từ nay về sau, Trong cuộc sống, hai chúng ta liên ai đi đường nấy. Anh sẽ có một tương lai rất tốt đẹp! Tôi cũng vậy, cũng sẽ trải qua cuộc sống qua ngày bình, như vậy không phải là rất tốt hay sao?"

Lộ Vân Phàm dùng ngón tay gãi gãi đầu, đi dạo qua một vòng tại chỗ. Anh nhìn An Hồng vẻ khó có thể tin được, nói: "Hiện tại, trước hết anh không nói với em về việc này, anh chỉ hỏi em, em ở cùng với Hàn Hiểu Quân như vậy là có ý gì? Anh muốn hỏi em về chuyện này, em hãy trả lời thẳng thắn từ tế cho anh!"

"Không có ý gì hết! Anh ấy yêu thích tôi, tôi cũng thích anh ấy. Vì thế hai chúng tôi liền ở cùng một chỗ." Ngữ khí của An Hồng thật bằng phẳng, ánh mắt cũng bình tĩnh trở lại, "Lộ Vân Phàm, anh không cần cứ phải rối rắm về việc này đâu, hãy vui vẻ trải qua cuộc sống của bản thân mình đi. die,n;da.nlze.qu;yo/nn Những ngày tháng tôi ở cùng với anh, tôi rất vui vẻ! Thật cảm ơn anh! Chỉ có điều là, thật xin lỗi, hai chúng ta không thích hợp để ở cùng nhau."

Lộ Vân Phàm lại kéo tay An Hồng một phen, lớn tiếng kêu: "An An! Không nên nói những lời như thế! Không nên!"

An Hồng hung hăng hất tay anh ra: "Lộ Vân Phàm, anh đừng như vậy!"

Lộ Vân Phàm cúi đầu xuống, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của bàn tay trái An Hồng, ánh mắt anh bỗng chốc trợn thật lớn, trong ánh mắt nhìn tựa như đều muốn phun ra lửa vậy. Anh chỉ vào tay của An Hồng, hỏi: "Cái này là... Anh ta đưa cho em sao?"

An Hồng gạt đầu, còn lui về phía sau mấy bước.

Thần sắc (thần thái sắc mặt) dĩn, đàn, lẽ, quý, đôn của Lộ Vân Phàm trở nên tuyệt vọng. Anh cắn răng, ngón tay trở chỉ vào An Hồng, trong giọng nói đã bắt đầu nổi lên sự run rẩy: "Em có biết không? An Hồng, em là một người không có trái tim!"

Lộ Vân Phàm rốt cục xoay người lại, rồi đi. Lúc mới đầu thì anh chỉ sai bước đi, dần dần liền thành bỏ chạy, anh càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, gần như điên cuồng.

An Hồng mệt mỏi đứng trên con đường mòn xuyên qua rừng, nhìn theo bóng lưng của anh, nghe thấy tiếng hét đầy phẫn nộ của Lộ Vân Phàm từ xa xa truyền đến:

"A..."

Lộ Vân Phàm đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Đầu tiên anh thay đổi tác phong khiêm tốn của dĩ vãng, bắt đầu thường xuyên tham gia các hoạt động của trường học. dĩnđànlẽquýđôn

Trước kia rất nhiều lần các đoàn thể xã hội có nói đến rách môi vỡ mồm ra cũng thế nào mời được anh tham gia vào hoạt động của mình. Giờ hiện tại, bóng dáng của anh đã xuất hiện trong đội bóng. Anh là đại biểu của đại học Z tham gia giải bóng đá league trường cao đẳng của thành phố J. Ở trong trận đấu, anh chạy tựa như phát điên, chiến đấu, đá bóng mà giống như ăn phải thuốc nổ vậy, phong cách thi đấu của anh khiến cho các cầu thủ khác cũng không dám trêu chọc anh, chỉ sợ bị anh đá gãy chân.

Anh là đại biểu của đại học Z tham gia đại hội thể dục thể thao mùa thu. Vẫn là chạy 5000 thước, rồi thi đấu thể thao cùng với các sinh viên khoa thể dục trong trường, anh không hề có chút bị rơi vào thế hạ phong. Không có người nào biết, mỗi sáng sớm anh đều sẽ chạy mấy chục vòng, vòng quanh sân thể dục, bộ dạng giống như không biết tư vị mệt mỏi là như thế nào.

Anh tham gia thi hùng biện trong trường, cùng một nhóm bạn học giương thương múa kiếm. Anh từ nhỏ đã hay nói, lượng tri thức lại phong phú, lúc này lời nói sắc bén nói có sách, mạch có chứng, không hề chút nể tình nào cho đối thủ. Có một lần, thậm chí anh còn làm cho đối phương hùng biện là một nữ sinh trong trường phải phát khóc lên.

Thậm chí Lộ Văn Phàm còn cùng Trình Húc, cộng thêm với hai nam sinh khác thành lập nên một ban nhạc. Lộ Văn Phàm phụ trách Bass, ở mỗi buổi tối cuối tuần, cùng với một vài sinh viên khác trong trường diễn cường đàn hát ở tiểu trong lễ đường, thu hút vô số nữ sinh đến vây quanh để xem.

Nhất nhất những việc làm của Lộ Văn Phàm đã làm cho người ta phải kinh ngạc. Lộ Văn Phàm đã nhuộm mái tóc đen nhánh của chính mình thành màu nâu nhạt, còn uốn thành những lọn xoắn xoăn bồng bênh, khiến thoát nhìn đầu tóc của anh giống một con sư tử nhỏ đang phẫn nộ.

Lộ Văn Phàm mỗi ngày đều đi dạo vô dương oai đi trong trường học. Anh nhanh chóng biến thành một ngôi sao lớn trong vườn trường, lời cuốn một đám sinh viên mới vừa vào trường. Một số các cô gái trẻ học năm nhất, không biết tình sử giữa anh và An Hồng, hưng phấn không thôi, ào ào tìm cơ hội để làm quen với anh, thổ lộ đối với anh.

Từ những cuộc nói chuyện phiếm cùng các bạn ở trong phòng, An Hồng đều được biết hết thấy những chuyện đó. Trong thời gian này, cô chỉ gặp mặt Lộ Văn Phàm có hai lần. Nhìn thấy bộ dáng tạo hình mới đầy khoa trương và quý dị kia của anh, An Hồng thật sự liền cảm thấy phát hoảng. Thế nhưng Lộ Văn Phàm cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua.

Có một lần, Hàn Hiểu Quân đến đại học Z tìm An Hồng cùng đi ăn cơm. Sau khi ăn xong hai người cùng đi tản bộ trong trường học, An Hồng đột nhiên liền cảm thấy có chút bất an. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy phía đối diện có hai người đang đi tới.

Hàn Hiểu Quân vẫn nắm tay cô như trước, tầm mắt của An Hồng lại động lại ở trên từng tư chi động tác của hai người kia.

Lộ Văn Phàm nghênh ngang đi tới, cánh tay gắt gao ôm lên bờ vai của Hồ Đan Ny. Anh cúi đầu cười đến đặc biệt vui vẻ, cười đến mức, mái tóc màu nâu nhạt uốn lượn xoắn kia đều rung hết cả lên. Khi đi đến trước mặt An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân ở một khoảng cách không xa lắm, Lộ Văn Phàm đưa tay vuốt ve lên gò má của Hồ Đan Ny, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: "Nini, lát nữa chúng ta đi xem phim nhé!"

"Hay quá!" Hồ Đan Ny thật là cao hứng, ngượng ngùng gật đầu.

Lộ Văn Phàm lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy Hàn Hiểu Quân cùng An Hồng đang nhìn mình, anh nhếch môi cười, tiêu sái phát phát tay, nói: "Ôi, anh Hàn, đã lâu không gặp, đến gặp bạn gái à?"

Hàn Hiểu Quân cảm nhận được sự xấu hổ của An Hồng. Anh cười nói: "Vâng, chúng tôi phải đi có việc rồi, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại, lần sau có cơ hội cùng nhau tụ tập nhé!" Lộ Văn Phàm nhếch miệng cười đến thật vui mừng. Đợi đến lúc hai đôi nam nữ gặp nhau, rồi đi lướt qua nhau rồi, nụ cười trên mặt anh mới dần dần thu lại.

Chương 123: Bàng hoàng 1

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm nói vòng tay đang khoác lên trên vai Hồ Đan Ny ra, sắc mặt đầy vẻ âm trầm. Hồ Đan Ny hỏi anh: "Một lát nữa chúng ta đi xem phim gì vậy?"

Lộ Vân Phàm nói, giọng nghe buồn buồn: "Anh còn có chút việc, không đi được, để anh đưa em trở về phòng ngủ thôi."

Hồ Đan Ny mất hứng cong miệng lên, còn dậm chân: "Lộ Vân Phàm anh... cái người này, anh làm sao vậy hả?"

Lộ Vân Phàm không lên tiếng, die,n;da.nlze.q;cydo/nn hai tay đút ở trong túi quần, cúi đầu đi nhanh. Hồ Đan Ny không có biện pháp, đành phải đuổi theo sau.

An Hồng đi được một đoạn đường, sau đó cô nhìn không được liền quay đầu nhìn thoáng qua. Thân hình Lộ Vân Phàm nhìn rất quen thuộc, bất quá, chính là mái tóc xoắn trên đầu kia anh nhìn thấy có chút xa lạ. An Hồng nhìn thấy Hồ Đan Ny chạy chậm đuổi theo ở bên người Lộ Vân Phàm. Cô gái đang ngẩng mặt lên, không biết đang nói với anh điều gì đó. Cô lặng yên quay đầu lại, phát hiện Hàn Hiểu Quân đang nhìn cô.

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Hiểu Quân thấp giọng hỏi.

"Không có gì." An Hồng cười, nhưng không nói năng gì nữa.

Sau khi An Hồng và Hàn Hiểu Quân kết giao với nhau, người cao hứng nhất đáng quá mức mẹ Hàn. diễ↑n ㄘ đầ↑n ㄘ lê ㄘ q↑uý ㄘ đ↑ôn Thịnh thoảng bà lại bảo Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng về nhà ăn cơm. Sau khi nhìn thấy An Hồng bà liền lôi kéo tay cô càng không ngừng tán gẫu. Mẹ Hàn lập một kế hoạch đối với tương lai của Hàn Hiểu Quân và An Hồng hết sức tường tận và cẩn thận. Bà nói với An Hồng, phòng ở của Hàn Hiểu Quân phải đến mùa thu năm 2005 mới có thể bàn giao được. Trước đó, hi vọng hai người hãy kết giao với nhau cho thật tốt, bồi dưỡng tình cảm, đợi đến khi được nhận phòng ở, sẽ tiến hành chứng nhận bất động sản. Khi đó sẽ viết tên của cả hai người Hàn Hiểu Quân và An Hồng. Rồi sau đó sẽ trang hoàng phòng ở hoàn chỉnh. Đến mùa xuân hoặc mùa thu năm 2006, hai người trẻ tuổi đã có thể kết hôn rồi. Trải qua một, hai năm, chờ đến khi đứa nhỏ được sinh ra rồi, ba Hàn ba và mẹ Hàn liền chuyển nhượng quán ăn Quân Hiểu, dành thời gian để chăm sóc đứa nhỏ của bọn họ, dĩ㊤n㊤đàn㊤ê㊤quý㊤đ㊤n bắt đầu hưởng thụ tuổi già yên tĩnh. Hai người trẻ tuổi cũng có thể được rảnh tay chân để phát triển sự nghiệp của chính mình.

Mẹ Hàn cứ một lần lại một lần nói đến chuyện này. Mà mỗi một lần, An Hồng cũng chỉ là lẳng lặng nghe, không có trả lời.

Hàn Hiểu Quân ngồi ở bên cạnh cô, anh sẽ ôm siết lấy vai của An Hồng nói với mẹ của mình: "Mẹ, bây giờ mẹ nói đến những chuyện này để làm gì chứ! A Hồng vẫn còn chưa có tốt nghiệp đâu, mẹ đã nói dọa cô ấy đến hồng rồi."

Mẹ Hàn cười toe toét mừng rỡ: "Mẹ đây không phải là nghĩ sớm được ôm cháu nói một chút hay sao. Thừa dịp mẹ còn khỏe mạnh làm được công việc, hai đứa nên sớm kết hôn sinh con một chút! Mẹ và ba của con vẫn còn có thể giúp một tay cho các con được. Hiểu Quân, Hồng Hồng, tóm lại hai đứa đều không cần phải lo trước lo sau gì hết! Mấy năm nay chưa từng được thông suốt phóng khoáng, Hiểu Quân, nếu con nghĩ phép liền mang Hồng Hồng đi ra ngoài du lịch một chút. Bình thường cũng cần phải đưa con bé đi dạo, chơi đùa ở bên ngoài nhiều hơn. Các con còn đang trẻ tuổi như vậy, không cần thiết phải luôn chờ đợi ở nhà, bình thường phải gặp mặt nhiều hơn, hẹn hò nhiều hơn! Hồng Hồng, con có nghĩ sẽ đi Hong kong hay không? Có muốn nói Hiểu Quân dẫn con đi sang bên đó mua đồ hay không?"

"Dì ơi, không cần đâu ạ, qua khoảng thời gian này là cháu đã phải đi thực tập rồi, đến tháng một cháu còn phải tham gia cuộc thi cuối kỳ nữa cơ ạ." An Hồng xua xua tay, Hàn Hiểu Quân lắc đầu lia lịa: "Mẹ, chuyện của con và A Hồng mẹ cũng không cần phải quan tâm nhiều đâu ạ, chúng con đều biết rõ mà!"

Trong lòng Hàn Hiểu Quân hiểu rõ mọi việc phải như thế nào.

Anh thật dụng tâm kinh doanh phần này tình cảm này, nhưng mà anh cũng không vội vã nóng ruột mà liệu lỉnh được. Anh sẽ tuân theo các phương diện lẳng yên quan tâm đến An Hồng, anh không muốn gây cho cô quá nhiều áp lực lên người. Hàn Hiểu Quân biết, tình cảm mãnh liệt cố nhiên là trọng yếu, nhưng hai người nếu sau này muốn phát triển lâu dài, thì phải giữ lại một phần tình tế, tình cảm lâu dài mới là thích hợp nhất.

Bình thường, anh và An Hồng không gặp mặt nhau nhiều lắm, anh cho cô có đủ không gian, để cho cô an tâm học tập trong trường học, bản thân mình thì lại bận rộn công tác. Ngày nghỉ ngơi, Hàn Hiểu Quân sẽ tới trong nhà An Hồng nấu cơm cho hai chị em ăn. Tay nghề nấu nướng của An Hồng không tốt, Hàn Hiểu Quân lại được ba Hàn chân truyền cho kỹ thuật, hai chị em cả tuần ăn cơm trong căn tin, đến Chủ nhật có thể ăn được một chút đại tiệc đồ ăn ngon một chút cũng là một chuyện hạnh phúc.

Hàn Hiểu Quân cũng sẽ đưa An Hồng ra ngoài để đi dạo. Có khi hai người xem phim, có khi đi dạo phố, có khi đi giải sầu ở công viên vùng ngoại thành.

An Hồng có thể cảm nhận được sự dụng tâm của Hàn Hiểu Quân, cô cũng rất nỗ lực dụng tâm vui đầu vào trong phần tình cảm này. Chỉ là rất nhiều khi, cô sẽ có một chút bối rối. Nhìn người thanh niên ở bên cạnh mình, trong lòng cô sẽ xảy ra ra một loại cảm xúc không rõ, không nói được thành lời.

đó. Một chàng trai tuổi trẻ bế bồng lên cô, miệng hô to xoay vòng quanh thật nhiều vòng. Bọn họ cùng nhau ngâm chân của mình ở trong bể phun nước, nhẹ nhàng hơi nghiêng thân mình dịu dàng hôn môi, đó là thời gian vui vẻ biết bao nhiêu.

Cô đi dạo thương trường cùng Hàn Hiểu Quân. Khi đi ngang qua quầy chuyên doanh Clover, dĩ nhiên đàn ông quý ông An Hồng lại nhớ đến bộ dạng của Lộ Vân Phàm khi anh cầm lên một đôi tình nhân. Khi ấy, ánh mắt của anh mang theo ý cười, nét mặt rạng rỡ, anh không làm thế nào để có thể che giấu được vẻ mặt đó của mình. Mà cho đến tận bây giờ, đôi giày đó vẫn còn đang đặt ở trong tủ quần áo của cô, chưa từng có một lần nào cô đi thử đôi giày đó.

Khi cùng Hàn Hiểu Quân đi ăn cơm, An Hồng khê khàng đề nghị ăn một chút đồ nướng. Hàn Hiểu Quân liền nói ăn đồ nướng rất béo ngậy, ăn vào trong người sẽ bị nóng. An Hồng nói, vậy thì đi ăn lẩu, Hàn Hiểu Quân hơi hơi cười, nói anh không thích ăn cay, hỏi An Hồng có muốn đi ăn món ăn Quảng Đông hay không.

An Hồng gật đầu đồng ý, trong lòng lại nhớ tới những lần ăn thịt nướng cùng với Lộ Vân Phàm, nhớ tới tình cảnh ăn lẩu ăn tới no. Trừ bỏ đồ ngọt, Lộ Vân Phàm cũng không kiêng ăn một chút gì, mỗi lần cùng An Hồng ăn cơm, hai người đều có thể ăn đến mức cái bụng tròn xoe, phải chống vào tường mà ợ ra. Chỉ cần là thứ đồ gì đó mà An Hồng thích, thì toàn bộ anh đều thích, mỗi lần anh đưa ra đề nghị ăn cái gì đó đều có thể làm cho khẩu vị An Hồng được mở rộng ra, thêm ăn không thôi.

Còn có rất nhiều chuyện khác nữa... An Hồng cảm thấy buồn rầu, bóng dáng của Lộ Vân Phàm cứ hiện lên ở trong đầu óc cô, khiến cho cô không biết phải làm sao.

Cô không rõ bản thân mình như thế nào. Chuyện chia tay là do cô đưa ra, cô cảm giác mình đã thật trọng trải qua việc tự hỏi chính mình, đã đưa ra quyết định chính xác nhất. Sau khi chia tay, cô cũng không bởi vậy mà cảm thấy quá nhiều thương tâm.

Nhưng mà từ khi cô đi sâu vào việc kết giao cùng với Hàn Hiểu Quân, số lần An Hồng nhớ tới Lộ Vân Phàm càng ngày càng thường xuyên.

Cô biết như vậy là không nên. Cô càng hiểu mình không thể lấy Lộ Vân Phàm ra để so sánh với Hàn Hiểu Quân, thế nhưng hết thảy mọi chuyện cô cũng không thể tự quyết định được. Sau khi Hàn Hiểu Quân làm một chút việc, hoặc nói một ít lời gì đó, thì ở trong lòng An Hồng luôn len lút mang anh ra để so sánh với Lộ Vân Phàm.

Hàn Hiểu Quân khác hẳn Lộ Vân Phàm. Nếu như nói Hàn Hiểu Quân giống như một trận gió mềm nhẹ, ấm áp, thư thái, thì Lộ Vân Phàm tựa như ánh mặt trời xán lạn cực nóng, tình cảm mãnh liệt. An Hồng nhớ lại những lúc mình và Lộ Vân Phàm thủ thủ tâm tình với nhau, bọn họ từng đã vành tai và tóc mai chạm vào nhau, như hình với bóng. Ở trong nhà Lộ Vân Phàm, bọn họ một lần lại một lần điên cuồng mà dây dưa cùng với nhau, sau khi mệt rã rời, kiệt sức, họ lại gắt gao ôm lẫn nhau, nằm ở trên giường lớn tiếng thở.

Cho tới bây giờ Lộ Vân Phàm đều không hề bần xỉn nói ra tâm ý của anh. Cũng không phải anh thường treo trên bờ môi cái câu nói: "Anh thích em" hoặc là "Anh yêu em", mà là, ở vào thời cơ thỏa đáng nhất, anh luôn sẽ hướng An Hồng biểu đạt tình yêu của anh.

Trước kia mỗi khi nghe được câu này, trong lòng An Hồng sẽ thấy ngọt ngào. Được một người con trai yêu mình thật tình như thế, không có một cô gái nào mà không chút động lòng. Đến khi Lộ Vân Phàm rời khỏi cuộc sống của cô, cô cho là mình có thể hoàn toàn bứt ra mà không có chút vướng bận nào. Nhưng ngoài ý muốn, cô lại phát hiện ra, chàng trai trẻ tuổi kia, trong lúc bất tri bất giác đã sáp nhập vào trong cuộc sống của cô, thậm chí là đã xâm nhập vào tận trong cốt tủy của cô.

Có một lần cô đi xem phim cùng với Hàn Hiểu Quân, ở trong rạp chiếu bóng tối như mực, An Hồng xem phim đến nhập thần theo kịch tính diễn ra trong phim. Khi xuất hiện đến một đoạn phim mang tính tiết khô hài, toang bộ trong rạp chiếu bóng liền bộc phát ra một trận cười to. An Hồng cười đến ngả nghiêng tới lui, lập tức túm lấy tay của người bên cạnh mình, nói: "Chết cười em rồi, Lộ Vân Phàm."

Người thanh niên ở bên cạnh cô cũng không có bất kỳ câu đáp lại. Khán giả dần dần ngưng tiếng cười, lại vui đầu vào trong những tình tiết tiếp theo sau. Trong rạp chiếu phim chỉ còn lại có trong âm thanh của phim, An Hồng có thể cảm nhận được sự kinh hoàng trong trái tim của bản thân. Cô áo nào cúi đầu, ngón tay gắt gao vịn về góc áo.

Hàn Hiểu Quân đề xuống mu bàn tay cô, nói: "Không có việc gì, em đừng nghĩ nhiều."

"Thực xin lỗi." An Hồng nói nhỏ, ở trong lòng cô lần lượt tự hỏi mình, rốt cuộc là cô như thế nào? Như thế nào?

Sau khi những câu hỏi nghi vấn này một lần lại một lần xuất hiện trong đầu, rốt cục An Hồng ý thức được đây là một vấn đề nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bàng hoàng 3

Editor: Mẹ Bầu

Đầu tháng mười một, An Hồng tạm thời rời khỏi trường học, theo Hàn Hiểu Quân đến nhậm chức bắt đầu thực tập ở công ty. Cô làm việc ở bộ phận dự toán, Hàn Hiểu Quân ở bộ phận công trình. Tuy rằng hai người gặp mặt nhau không nhiều lắm, nhưng mọi người trong công ty vẫn đều đã biết An Hồng là bạn gái của Hàn Hiểu Quân. Cho nên những đồng nghiệp trong nhóm đều có phần chiếu cố đối với cô hơn. Một vài đồng nghiệp tiền bối cũng rất tận tâm làm hết phận sự giúp đỡ cô.

An Hồng nghiêm túc học tập làm một người nhân viên mới, cô thật thông minh, cũng rất nỗ lực, tiền bối giao cho công việc cho cô, cô đều sẽ bảo đảm chất lượng, bảo đảm số lượng hoàn thành đúng hạn. Cô học tập xem bản vẽ, làm quen với tài liệu, hỏi thăm giá cả thị trường. @MeBau* @ còn hộ tống tiền bối đến tham quan hiện trường, càng quan sát trực tiếp, cô càng hiểu rõ các loại tình huống của công trình. An Hồng dùng sự bận rộn của công tác để gây tê bản thân, làm cho chính mình không suy nghĩ thêm về cái vấn đề kia nữa, để cho cô khỏi bị quấy nhiễu.

Thời điểm Hàn Hiểu Quân ở công ty, có khi anh sẽ tới bộ phận dự toán để gặp An Hồng, thỉnh thoảng anh và cô lại cùng nhau đi ăn cơm trưa. Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng đã thích ứng như thế nào, An Hồng mỉm cười nói không tệ lắm. Hàn Hiểu Quân vui mừng gật gật đầu, nói nếu có bất cứ vấn đề gì cũng có thể trực tiếp nói với anh.

Tuy rằng tuổi trẻ, nhưng Hàn Hiểu Quân đã công tác ở công trường tâm này được năm năm, cũng được tính là một nhân viên có thâm niên rồi. Hơn nữa Hàn Hiểu Quân là một người trầm ổn, phụ trách công tác nghiêm cẩn, những công trường trải qua sự quản lý của anh, chưa bao giờ bị xảy ra sơ suất. *dyan(lee^qu.donnn Bởi vậy những người lãnh đạo rất coi trọng anh, các đồng nghiệp cũng đều rất thích người thanh niên tuổi còn trẻ mà rất thành thạo này.

An Hồng thực tập ở trong công ty thật sự thuận lợi. Đến một ngày đầu tháng mười hai, buổi tối, cô lưu lại ở trong công ty để tăng ca, Hàn Hiểu Quân biết về sau liền mang theo đồ ăn nhanh mua ngoài mang đến cho cô.

An Hồng nghiên cứu tỉ mỉ đối với mấy bản vẽ lớn, đụng tới chỗ nào không hiểu lại hỏi Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân đứng ở sau lưng cô, ngón tay chỉ vào bản vẽ cẩn thận giảng giải cho cô.

Anh nói xong rồi, An Hồng vẫn còn có chút khó hiểu. Đang khi cô còn tự mình cân nhắc, thì cô cảm giác thấy bàn tay của Hàn Hiểu Quân đang đặt lên, chiếm hữu bả vai của cô.

An Hồng quay đầu lại, chống lại tầm mắt của Hàn Hiểu Quân.

Trong gian phòng làm việc rộng lớn lúc này chỉ còn có hai người bọn họ. An Hồng bật trên hai ngọn đèn huỳnh quang ở trên đỉnh đầu mình, để»n, d~an, ke, qu>y. d~on bốn phía rất đen, mà cô cùng Hàn Hiểu Quân chính là đang được bao phủ ở trong vòng ánh sáng trắng kia.

Không khí thật là ái muội.

Chung quanh thật yên tĩnh, Hàn Hiểu Quân hơi khom thân mình xuống, ánh mắt anh buông xuống, trong ánh mắt trắng đen rõ ràng của anh lộ ra một tia nhìn cực nóng.

Màu da của Hàn Hiểu Quân hơi ngăm đen, hình dáng bộ mặt sáng sủa, cương nghị, mày rậm mắt to, mũi thẳng, ngũ quan thật anh tuấn, trên người lộ rõ một luồng hơi thở nam tính mãnh liệt.

An Hồng nhìn thấy Hàn Hiểu Quân dường như nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu hoạt động lên xuống cao thấp, bờ môi của anh hơi hơi cong lên. Đột nhiên anh liền nhắm mắt lại, cúi người hôn lên môi An Hồng.

Đầu óc của An Hồng hoàn toàn trống rỗng. di~ễn~đàn~l~e~qu>y~đ~ôn Cô không tự chủ được, liền cắn chặt răng lại, thân thể cứng ngắc, hoàn toàn không đáp lại lời nói của Hàn Hiểu Quân.

Thậm chí cô còn vươn tay để ở trước ngực Hàn Hiểu Quân, còn hơi dùng lực đẩy ra một chút.

Thân mình Hàn Hiểu Quân bị kiềm hãm, rốt cục anh mở to mắt, đứng thẳng thân thể lại.

An Hồng cúi thấp đầu xuống, trước sau không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Hàn Hiểu Quân đứng thẳng người ở trước mặt cô, một lúc lâu vẫn không hề động đậy. Anh vẫn không nhúc nhích, rốt cục, tự đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, nói: "Không có chuyện gì, A Hồng, em đừng quá căng thẳng."

"..." An Hồng áo não nhắm hai mắt lại, chỉ có tự mình cô biết, cô không hề căng thẳng. di~ễn~đàn~l~e~qu>y~đ~ôn Ở một thoáng khi Hàn Hiểu Quân hôn cô, trong đầu cô chỉ có thể nhớ tới cảm xúc cô khi hôn môi với Lộ Văn Phàm.

Cái loại hôn môi thật ngang ngược mà dịu dàng, thật điên cuồng nhưng lại mang tính chất như một chiếc hôn của trẻ con.

Hàn Hiểu Quân đột nhiên hôn cô như vậy, tựa như sấm sét nổ giữa trời quang, làm cho một loại xao tình An Hồng tâm.

An Hồng trong lòng rốt cục toát ra một đáp án, đáp án về cái vấn đề đã quấy nhiễu cô suốt hai tháng qua.

Đáp án kia chính là... cô căn bản cũng không hề quên Lộ Văn Phàm, cô căn bản cũng chưa hề chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận Hàn Hiểu Quân.

Đáp án này giống một lời cảnh tỉnh, làm cho An Hồng như thể bị xối nước lạnh lên đỉnh đầu vậy.

An Hồng chạy trong gió lạnh sớm của tháng mười hai. Cô chạy đến mức mồ hôi túa ra đầy người, hết lần này đến lần khác nghĩ rốt cuộc bản thân bây giờ nên làm cái gì cho phải.

Cô biết rõ, chung quy là cô không thể trở về được với Lộ Văn Phàm rồi, bất kể là theo tình huống chủ quan hay là khách quan, bọn họ đều sẽ không có tương lai.

Cô đã làm tổn thương khiến anh đau thương sâu đến như vậy, thế nhưng cho đến lúc này cô mới lí lẽ được rõ ràng tâm tình của bản thân mình. Quả thực chính là ông Trời đã vui đùa một trận đối với cô rồi.

Như vậy với Hàn Hiểu Quân thì sao đây? An Hồng rõ ràng nhớ được cảm xúc của mình khi hôn môi với Lộ Văn Phàm. Nó có chút khản trương, có chút ngọt ngào, cả người như mềm yếu, lại sa vào trong đó, trái tim cũng sẽ đập cực kỳ nhanh, mặt cũng sẽ nóng bừng lên. Bây giờ nghĩ lại, đó mới chính là cảm giác của tình yêu đích thực.

Nhưng khi Hàn Hiểu Quân hôn cô thì sao, trong lòng An Hồng cũng chỉ có cảm giác bất an, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Cô cảm thấy, vô luận thế nào mình giống như cũng không thể nào tiếp nhận được sự tiếp xúc thân mật giữa mình và Hàn Hiểu Quân.

Hôn môi cũng đã như thế, nếu còn lên giường nữa thì sao đây? Nghĩ đến điểm này, An Hồng đều có thể cả kinh mà nhảy dựng lên tại chỗ.

Cô làm cái chuyện kia cùng với Hàn Hiểu Quân sao? Theo ý cô, đây căn bản chính là đảm rỗng hang hổ, không cách nào tưởng tượng được.

An Hồng không tâm sự điều này đối với bất kỳ một người nào khác. Nhưng ở trong lòng cô lại đã hạ một cái quyết định khác.

Cô quyết định chia tay với Hàn Hiểu Quân.

Cô biết quyết định này của mình sẽ làm cho rất nhiều người phải thất vọng, mẹ Hàn, ba Hàn, Từ Mạt Mạt, nhất là Hàn Hiểu Quân.

An Hồng biết mình đã gây tổn thương đến Lộ Văn Phàm, nhưng cô không muốn lại tiếp tục sẽ làm tổn thương đến Hàn Hiểu Quân. Thế nhưng mà, nếu cô tiếp tục cùng với anh, thì mới chính là đã gây sự tổn thương lớn nhất đối với anh.

An Hồng sai bước chạy băng băng ở trong gió lạnh. Cô hi vọng bản thân mình sẽ không hối hận.

Hàn Hiểu Quân hẹn An Hồng vài lần, An Hồng đều không nhận lời. Hàn Hiểu Quân đến văn phòng gặp cô, cô lấy cớ bản thân đang bận công việc để lảng tránh. An Hồng đang tìm kiếm cơ hội để mở miệng đối với Hàn Hiểu Quân. Cô cảm giác mình cần phải bình tĩnh vài ngày, thì mới có thể mà khơi thông chuyện này cùng Hàn Hiểu Quân được.

Cô tin tưởng Hàn Hiểu Quân có thể hiểu được, chấp nhận được. Cô hi vọng mình có thể chia tay trong hòa bình với Hàn Hiểu Quân, sau còn có thể tiếp tục làm bạn bè với nhau.

Nhưng mà, An Hồng vẫn không có được cơ hội này! Ông trời liền lại đùa cợt với cô.

Vào buổi tối một ngày của trung tuần tháng mười hai, An Hồng đang tăng ca ở nhà, đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

Cô mở cửa, ngoài ý muốn phát hiện đó chính là Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân uống rượu, hơn nữa anh còn uống rất nhiều. Bước đi đã có chút ngã trái ngã phải rồi. An Hồng cảm thấy kỳ quái, vội vàng đỡ Hàn Hiểu Quân vào nhà, để cho anh ngồi xuống.

Hàn Hiểu Quân khom người xuống, hai tay ôm đầu, thật lâu đều không có nâng người lên, An Hồng nghi ngờ hỏi: "Hiểu Quân, đã xảy ra chuyện gì? Làm sao anh lại uống rượu nhiều thế?"

Bà vai của Hàn Hiểu Quân hơi hơi lay động. Anh lắc lắc đầu, thân thể càng run đến lợi hại, An Hồng ngồi ở trước mặt anh, đỡ lấy vai anh, mới phát hiện ra Hàn Hiểu Quân đã khóc.

Anh cắn răng, ánh mắt đỏ hồng, nước mắt theo gương mặt càng không ngừng trượt xuống, anh vậy mà lại khóc đến thập phần thương tâm.

An Hồng chưa từng bao giờ thấy Hàn Hiểu Quân lại có biểu hiện luống cuống như thế. Cô hoảng sợ, lớn tiếng hỏi: "Hiểu Quân, anh làm sao vậy hả? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Hàn Hiểu Quân giương mắt lên nhìn An Hồng. Anh sờ soạng lên mặt lên gò má cô, nước mắt vẫn rơi xuống không sao dừng được. An Hồng thất kinh nhìn anh, rốt cục nghe được giọng nói trầm thấp của anh: "A Hồng... A Hồng, thực xin lỗi, chúng ta không thể ở cùng một chỗ với nhau được rồi."

An Hồng choáng váng, cô vội vàng hỏi: "Như thế nào? Rốt cuộc chuyện là như thế nào? Hiểu Quân!"

"Tần Nguyệt... Sinh bệnh rồi, cô ấy bị nhiễm trùng đường tiểu." Giọng nói của Hàn Hiểu Quân nghẹn ngào gay gắt, "Mẹ cô ấy đã tới tìm anh, hi vọng anh có thể đi cứu Tần Nguyệt. Tần Nguyệt đã bỏ việc điều trị, mẹ cô ấy nói, chỉ có anh mới có thể khuyên nhủ được cô ấy, mới có thể cứu được cô ấy."

An Hồng sợ ngây người triệt để. Cô bị tin tức này làm cho khiếp sợ không nói ra được thành lời.

"A Hồng... A Hồng, anh nên làm cái gì bây giờ? Nếu anh không trở lại đến bên người Tần Nguyệt, thì cô ấy sẽ chết. Nếu nói vậy, cả đời này lương tâm của anh sẽ bất an. Cho nên... A Hồng, chúng ta không thể ở cùng một chỗ, A Hồng..."

An Hồng ôm lấy Hàn Hiểu Quân, nước mắt tràn mi, cô gắt gao ôm chặt lấy anh ở trong lòng mình: "Hiểu Quân, mạng người quan trọng hơn, không có sao hết. Thật sự, thật sự đấy, anh không sao hết đâu. Thật sự..."

"A Hồng, thực xin lỗi... Thực xin lỗi..." Hàn Hiểu Quân khóc rống lên thất thanh, tiếng khóc trầm thấp đè nén bi thương thấm thiết, từng phát từng phát đánh thẳng vào trong ngực An Hồng.

Cô ý thức được, tình cảm gắn bó giữa mình và Hàn Hiểu Quân suốt hai tháng qua, giờ đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Hiểu ra

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đạt thành ăn ý ngầm với nhau, tạm thời tin tức chia tay này không nói cho ba Hàn mẹ Hàn, mà cũng không nói cho các đồng nghiệp ở trong công ty biết. Bọn họ cũng không nghĩ làm cho rất nhiều người chú ý đến, lại càng không muốn khiến cho mẹ Hàn phải thương tâm.

Hàn Hiểu Quân nói cho An Hồng biết, sức khỏe của Tần Nguyệt vẫn luôn luôn không tốt. Vài năm trước đây, bởi vì cô giảm béo nên đã khiến cho hệ tiêu hoá bị rối loạn, sau này không biết thế nào lại bị mắc bệnh viêm thận mạn tính. Tần Nguyệt cũng kiên trì ở uống thuốc, nhưng mà vẫn cứ liên tục gây yếu. Tình hình sức khỏe thân thể khi ấy cũng khá tốt, nhìn tinh thần cũng không tệ. Khi tình hình thân thể lâm vào tình trạng kém hơn một cái, cả người liền lẩn sắc mặt liền vàng như nền, bộ mặt phù thũng, đầu choáng váng mặt mũi. @MeBau*@ Cha mẹ của Tần Nguyệt sau khi ly hôn đều đã xây dựng gia đình mới của mình, sự quan tâm của họ đối với cô cũng không đủ, Tần Nguyệt chán ghét bộ dáng của bản thân khi phát bệnh, chán ghét phải nhìn thấy khuôn mặt phù thũng của bản thân. Vì thế việc ăn uống điều độ càng thêm gay gắt. Hàn Hiểu Quân khuyên như thế nào cô cũng đều không nghe. Hàn Hiểu Quân muốn dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra, dù thế nào cô cũng không chịu đi.

Hai tháng trước, tình hình thân thể của Tần Nguyệt chuyển biến xấu. Cô được mẹ của mình đưa đi bệnh viện, mới phát hiện ra, bệnh viêm thận mạn tính đã phát triển trở thành bệnh nhiễm trùng đường tiểu.

Cô cần phải liên tục lọc máu chạy thận để trị liệu, một tuần phải đi hai lần. Hàn Hiểu Quân nhớ lại những lời mà mẹ của Tần Nguyệt đã nói với anh..., Tần Nguyệt phản ứng đặc biệt lớn đối với quá trình lọc máu chạy thận, trước khi lọc máu cả người bần rùn vô lực, đi đường không vững, ăn không ngon. DiễnđầnlêeQuýỖĐôn Sau khi lọc máu chạy thận thì đầu bị choáng váng, lợm giọng muốn phun ra. Bác sĩ yêu cầu người nhà phải buộc cô ăn cái gì đó để bổ sung thể lực, nhưng mà cô căn bản là không thể ăn nổi. Chỉ ăn một chút liền đã ói ra toàn bộ. Dần dà, Tần Nguyệt sinh ra ý niệm tiêu cực, chỉ phí cho việc lọc máu này không hề thấp, mẹ Tần ba Tần đều có chút khó xử. Đây không phải là chuyện tiêu xài một lần một khoản tiền liền có thể giải quyết được, mà là cần phải liên tục trị liệu không ngừng, tựa như làm người ta không trông không thấy đâu. Biện pháp điều trị tốt nhất hiện tại để trị tận gốc bệnh, chỉ có thể thay thận khác. Thế nhưng, khả năng cung cấp thận nguyên lại rất căng thẳng, phí mua thận lại đặc biệt cao, ba Tần mẹ Tần ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vì thế, Tần Nguyệt cự tuyệt lại đi lọc máu. Mẹ Tần đau khổ khuyên bảo, cô liền tuyệt thực. Nhưng vì thân thể cô vốn đã không tốt, thân thể lại khá suy yếu, hai bữa không ăn liền trực tiếp bị hôn mê bất tỉnh, dinendian.loqid]on cuối cùng bị đưa đến bệnh viện cấp cứu thì mới nhặt về được một cái mạng.

"Hiểu Quân, thực sự là di không có cách nào mới phải đến cầu xin cháu. Cháu hãy đi đến gặp Nguyệt Nguyệt của chúng ta đi. Mỗi ngày con bé đều không nói năng gì với chúng ta cả, di chỉ sợ nó sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đó! Di chỉ có một đứa con gái duy nhất là Nguyệt Nguyệt này. Cho dù có phải đập nổi bán sắt, di cũng muốn tiếp tục điều trị cho con bé. Thế nhưng lúc này bản thân con bé lại nhất định không đồng ý điều trị. Nó còn nói với di, bị cái bệnh này chính là chuyện cả đời. Nó bảo nó có cảm giác mình đã bị hủy hoại rồi! Hiểu Quân, di cầu van cháu đó, cháu đến gặp Nguyệt Nguyệt đi, chỉ có cháu mới có thể khuyên giải được con bé, chỉ có cháu mới có thể cứu được nó thôi!"

Hàn Hiểu Quân kể lại cho An Hồng nghe tất cả những lời nói này. An Hồng hỏi anh: "Vậy anh định làm như thế nào đây?"

Hàn Hiểu Quân cúi đầu nói: điểñ Ƨ đầñ Ƨ lê Ƨ qđuy Ƨ đầñ "Anh nghĩ sẽ giúp cô ấy, trước chữa bệnh quan trọng hơn, chuyện khác thì để sau này rồi hãy nói đi."

An Hồng khép mắt lại không nói năng gì. Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, nở nụ cười khổ sở: "Em đừng nên có biểu cảm như vậy

được không? Tàn Nguyệt bị bệnh nặng như vậy, anh cũng thấy mình có trách nhiệm với cô ấy. Thời điểm anh cùng với cô ấy, anh lại để thời gian cho cô ấy quá ít. Nếu như anh có thể quan tâm đến cô ấy nhiều hơn một chút, thì bệnh của cô cũng sẽ không thể chuyển biến xấu giống như bây giờ."

Từ Mạt Mạt đã trở về Hạ Môn để thực tập. qua điện thoại, An Hồng đã kể lại những chuyện này cho Từ Mạt Mạt biết. Từ Mạt Mạt trầm mặc thật lâu sau đó liền thở dài: "Cậu và Hàn Hiểu Quân thật đúng là có duyên mà không có phận, vậy cậu có tính toán gì không đây?"

"Trước cần đặt hết tinh lực ở trên công tác thôi! Tiểu Bạch à, tớ cảm thấy hiện tại tớ căn bản là không thích hợp để yêu đương, việc này cũng cần qua vài năm nữa mới lo nghĩ đến thì tốt hơn."

"Cũng đúng, thời gian này nhân lúc mình còn trẻ nên cố gắng quan tâm đến bản thân mình một chút, thời tiết cũng lạnh rồi. Tháng sau tớ đã trở về, chúng ta sẽ tâm sự với nhau nhiều hơn."

"Được."

An Hồng thu hồi hết thảy cảm xúc của mình, tiếp tục tiến hành thực tập ở trong công ty. Ở trong thời gian ngắn ngủi một năm rưỡi, cô đã trải qua hai đoạn tình cảm hoàn toàn khác nhau, nhưng đều là lấy thất bại để chấm dứt. Điều này không khỏi khiến cho cô có sự hoài nghi đối với tình yêu. Phải tìm được một người thích hợp, xem ra thực sự không phải là chuyện dễ dàng. An Hồng đều giấu những điều này ở tận đáy lòng. Cô nghĩ, bản thân còn trẻ, sau này vẫn còn có cơ hội. Lộ Văn Phàm, Hàn Hiểu Quân, bọn họ đều là người rất tốt, nhưng đáng tiếc, ba người bọn họ lại đi theo phương hướng khác nhau, không còn giống nhau nữa.

Có khi ở công ty cô đụng tới Hàn Hiểu Quân, An Hồng sẽ chào hỏi cùng anh, chuyện phiếm ngắn gọn vài câu.

Đối với An Hồng trong lòng Hàn Hiểu Quân vẫn còn có áy náy, cho nên cũng không nói nhiều lời về chuyện của Tàn Nguyệt. Thế nhưng mà An Hồng sẽ chủ động hỏi han, Hàn Hiểu Quân dần dần liền bình thân lại, nói Tàn Nguyệt đã bắt đầu tiến hành trị liệu theo quy củ, bọn họ đã làm đơn đề nghị với ở bệnh viện, nói với bác sĩ nếu khi nào có được thận để thay thì sẽ làm giải phẫu thay thận.

"Mọi gánh nặng chi phí đều do anh lo." Hàn Hiểu Quân nói với An Hồng, "Tuy rằng phải đến hơn hai mươi vạn, nhưng mà để có thể làm cho cô ấy được sống sót."

"Anh có nhiều tiền như vậy sao?" An Hồng có chút không hiểu.

"Gom góp lại xem, cùng lắm thì bán căn nhà kia đi." Hàn Hiểu Quân thở dài, "Hiện tại mấu chốt của vấn đề là không có thận nguyên."

An Hồng không hỏi tiếp gì nữa, đối với hành động của Hàn Hiểu Quân, cô có chút không hiểu.

Nhưng mà cô cũng vẫn không nói gì, dù sao chuyện giữa Hàn Hiểu Quân và Tàn Nguyệt, bản thân cô cũng không biết. Nếu như Hàn Hiểu Quân đã nhận chịu gánh trách nhiệm, anh luôn có lý do của mình.

Cuối tháng mười hai, An Hồng kết thúc giai đoạn thực tập thứ nhất trở về trường học, bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ.

Trừ bỏ Từ Mạt Mạt, không có ai biết cô và Hàn Hiểu Quân đã chia tay.

Ngày cuối cùng của năm 2004, học viện có một bữa tiệc tối cử hành ở Đại lễ đường để cùng đón năm mới. Đây là lần trải qua bữa tiệc tối một lần cuối cùng ở trường học của nhóm tốt nghiệp. Từ Mạt Mạt, An Hồng cùng mấy nữ sinh trong phòng ngủ hẹn nhau cùng đi xem.

Chỉ là An Hồng không nghĩ tới điều này, sau một vài tiết mục, cô đã nhìn thấy Lộ Văn Phàm.

Hai tháng không gặp mặt, cô thiếu chút nữa thì không nhận ra anh.

Lộ Văn Phàm không còn để mái tóc màu nâu nhạt uốn quăn nữa, mà anh đã nhuộm mái tóc của mình thành màu đỏ rượu, dùng keo xịt tóc vuốt dựng thẳng ở trên đỉnh đầu thành từng tùm từng tùm một. Nhìn cái đầu của anh rất giống một đóa hoa mào gà nở rộ.

Anh và dàn nhạc của mình đứng dưới vòng tròn ánh sáng đèn ở trên vũ đài. Lộ Văn Phàm ăn mặc rất mê hoặc lẫn lộn, áo cổ chữ V sâu viền kim tuyến, quần da bó sát người, đi đôi ủng da cao, tất cả đều là màu đen. Thân hình của anh đẹp đến không thể tả được, cơ ngực theo cổ áo loáng thoáng hiện lộ ra, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt hờ hững.

Dưới đài vang lên tiếng thét chói tai lẫn tiếng vỗ tay của vô số nữ sinh. An Hồng cùng Từ Mạt Mạt không có chỗ ngồi, chính là đứng ở trong góc tối đen. Cô ngơ ngác nhìn lên chàng trai trẻ đang ở trên sân khấu kia, giống như đang nhìn một người không quen biết.

Âm nhạc vang lên, Lộ Văn Phàm vươn ngón trỏ chỉ vào dưới đài, đột nhiên trong lúc đó anh rống lớn một tiếng, tiếp theo liền bùng lên, chiếc ghita Bass trong tay anh cũng phát ra một hồi những giai điệu trào dâng, sau khi cúi mặt xuống đất xong, anh chuyển hướng hai chân, cúi đầu điên cuồng mà đánh lên chiếc ghita Bass, đầu cũng lắc lư trái phải theo âm nhạc kịch liệt.

Dàn trống bắt đầu nổi lên, bàn gõ cũng bắt đầu lên tiếng. Trình Húc ôm đàn ghi-ta đứng cách Lộ Văn Phàm không xa, lớn tiếng hòa giọng cùng với Lộ Văn Phàm.

Đó là ca khúc cũ "Hiểu ra", đã được ra tay cải biên thành giai điệu Rock and roll...

Lộ Văn Phàm hát khàn cả giọng, anh hơi hơi ngẩng lên đầu, không biết đang nhìn về nơi nào. An Hồng từ một khoảng cách rất xa cũng có thể nghe ra sự tuyệt vọng trong giọng hát của anh.

"Anh đã cho là anh sẽ khóc, nhưng mà anh không khóc

Anh chỉ kinh ngạc nhìn theo bước chân của anh, gửi cho em lời chúc phúc cuối cùng

Đây có phải là một loại hiểu ra hay không, làm cho anh thấy được rõ ràng chính mình

Tuy rằng tình yêu là khổ sở, ngày ngày đêm đêm làm cho linh hồn anh chìm vào chỗ sâu nhất

Anh đã cho là anh sẽ trả thù, nhưng mà anh không làm thế

Để cho anh nhìn thấy người con gái mà anh yêu khắc sâu đi qua, thế nhưng anh lại bất lực giống như một đứa trẻ

Đây có phải là một loại hiểu biết hay không, để cho em nhìn thấy rõ ràng chính mình

Được yêu là một hạnh phúc xa xỉ, đáng tiếc là em chưa bao giờ để ý

A... Một đoạn cảm tình như vậy kết thúc

A... Cả trái tim mất thấy muốn hoang vu

Chúng ta yêu nhau, như là một sai lầm

Nguyên cho anh và em không bị uổng phí, không phải nhận khổ sở

Như từng thiệt tình chân ý trả giá, nên thỏa mãn

A! Hiểu ra rồi cỡ nào đau khổ, em đã từng là của anh toàn bộ

Chỉ là khi anh quay đầu lại, lúc bước đi trên đường mỗi một bước đi đều thấy mình cô độc

A! Hiểu ra rồi cỡ nào đau khổ, em đã từng là của anh toàn bộ

Chỉ mong em tránh thoát tình gông xiềng, yêu trời buộc, tùy ý theo đuổi

Đừng vì yêu mà chịu khổ nữa..."

Hát càng về sau, anh càng ngày càng điên cuồng, bộ mặt dữ tợn, vài lần gào thét đến khàn giọng phá âm. Nhưng mà các nữ sinh ở dưới sân khấu tựa như hoàn toàn không thêm để ý, ngược lại còn có sự si mê trong đó. Một đám ào ào gọi tên mấy vị nam sinh trên sân khấu, cái tên được các cô kêu nhiều nhất đương nhiên là "Lộ Văn Phàm".

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Hiểu ra 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng rốt cục phát hiện, trải qua nửa năm này, Lộ Văn Phàm đã biến thành một mảnh tình vườn trường, chạm tay vào có thể bị bỏng. Anh cao lớn, anh tuấn, thần bí, suy sút, không trách được anh lại được nhận sự hoan nghênh nhiệt liệt của các nữ sinh.

Nhưng mà, nghe giọng nói quen thuộc của anh, vành mắt của An Hồng lại đỏ hoe không sao nén nhịn được. Bọn họ ở một khoảng cách quá xa, cô không thể nhìn thấy rõ mặt anh, nhưng mà An Hồng biết biểu cảm trên mặt anh là như thế nào.

Tựa như ngày nào đó, ở trên con đường nhỏ dưới bóng rừng kia, Lộ Văn Phàm gắt gao nhìn cô chăm chăm, cắn răng nói: Em là một người không có trái tim.

Đúng vậy, chính là hình thức vẽ mặt đó, die»n, d~an, k«. qu»y, d«on tâm xám như tro, đầy tuyệt vọng, phảng phất như cô tự tay đẩy anh vào trong Địa ngục vậy.

Từ Mạt Mạt biết An Hồng nhìn thấy Lộ Vân Phàm liền không được tự nhiên, liền lôi kéo cô rời khỏi lễ đường. An Hồng cố nén không quay đầu liếc mắt nhìn lại một cái. Cô nghĩ, ca từ của bài hát đó viết thật tốt - Lộ Vân Phàm, chỉ mong anh tránh thoát tình gông xiềng, yêu trời buộc, tùy ý theo đuổi, đừng chịu khổ vì yêu nữa.

Cuối kỳ kỳ thi, An Hồng bị cảm lạnh bởi vì ôn tập đến tận đêm khuya. Cô uống thuốc cảm mạo hai ngày mà cũng không hạ xuống được. Cuối cùng thậm chí cô còn bị phát sốt. Vì không muốn bị ảnh hưởng đến cuộc thi, An Hồng quyết định sau bữa cơm chiều, cô sẽ đi đến phòng y tế của trường để truyền dịch.

Bác sĩ của trường giúp cô đề tốc độ truyền dịch. An Hồng giờ cái túi truyền dịch lên đi vào trong phòng truyền dịch. @MeBau*@ Phòng truyền dịch của trường học không lớn, chỉ có sáu cái ghế nằm. An Hồng vừa đi vào liền phát hiện bên trong phòng đã có một người đang nằm ở đó.

Tập trung nhìn vào, chính là Lộ Vân Phàm. Bước chân của An Hồng bị kiềm hãm, nhưng cô vẫn cứ kiên trì tiến vào bên trong, treo túi truyền dịch lên trên cái giá, sau đó cô lặng yên nằm chết dí ở trên ghế nằm.

Lộ Vân Phàm ngoeo cái đầu dựa vào ở trên ghế dựa, giống như là đã ngủ rồi, hoàn toàn không chú ý tới có người vừa tiến vào.

Anh bọc người bằng một chiếc áo bông, tóc có chút rối loạn, sắc mặt trắng bệch, môi cũng không có tí huyết sắc nào. An Hồng không biết anh bị làm sao, trong lòng không khỏi lo lắng.

Ghế nằm vừa hẹp lại vừa ngắn, dĩ●n☆đ●anlê☆q●uýđ●ôn vóc người của Lộ Vân Phàm thì lại cao lớn, nằm ở trên đó mặt mũi tỏ ra thật không thoải mái, cánh tay thường thò ra ngoài, thỉnh thoảng lại đưa tay lên gãi gãi đầu, mày rậm cũng nhíu lại.

Anh luôn luôn gắt gao nhắm mắt lại, khiến cho An Hồng có thể lớn mật nhìn anh. Giữa bọn họ chỉ cách nhau có ba cái ghế nằm, nhưng thật giống như cách một khoảng cách thật xa.

Chàng trai trẻ tuổi này đã từng cùng bản thân cô thân mật khăng khít. Một đoạn trí nhớ này cũng không xa xôi, nhưng mà bây giờ rốt cuộc cũng đã không thể quay trở về quá khứ được nữa. An Hồng thở dài một hơi, bất buộc bản thân mình không được phép suy nghĩ tiếp đến cái chuyện vô vị này nữa.

Một lát sau, An Hồng phát hiện túi truyền dịch của Lộ Vân Phàm đã sắp cạn rồi, cô nghĩ không muốn đánh thức anh, ửđiển♥đanửđế♥quý♥đôn liền cầm lấy túi truyền dịch của mình rồi đi ra ngoài gọi bác sĩ của trường tới đổi cho anh.

An Hồng sợ Lộ Vân Phàm hồi tỉnh, một mực chờ bác sĩ đi ra mới thò đầu vào cửa phòng truyền dịch để thăm dò. Phát hiện ra Lộ Vân Phàm vẫn nhắm mắt như trước, cô mới lại đi vào.

Thời gian truyền dịch thật là lâu. An Hồng nằm ở trên ghế dựa đến phát ngốc cả người ra. Thỉnh thoảng cô lại quay đầu sang nhìn Lộ Vân Phàm một cái. Thân thể của cô vốn đang không thoải mái, điều hòa trong phòng truyền dịch mở chế độ nóng, thật ấm áp dễ chịu. Bất tri bất giác An Hồng liền ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, cô kinh ngạc phát hiện ra túi truyền dịch của mình đã được đổi rồi, trên người cô còn đang đắp một tấm thảm lông.

An Hồng ngồi dậy, sờ sờ ót, nhìn chiếc ghế nằm bên người đã trống rỗng, trong lòng có chút mất mát.

Lộ Vân Phàm cô rút cái đầu lại chống con gió lạnh, đi về hướng phòng ngủ của mình. Khi trở lại phòng ngủ, anh liền mang tai nghe lên liền bắt đầu chơi trò chơi điện tử.

Trình Húc cùng hai người nam sinh khác đang ôn tập bài vở chuẩn bị cho cuộc thi, nhìn thấy bộ dạng của Lộ Vân Phàm như vậy liền giật dể sợ: "A Lộ! Cậu có thể không đọc sách, xin nhờ cậu không cần chơi trò chơi ở trong phòng ngủ như vậy nữa có được hay không? Hiện tại đã đến lúc nào rồi hả, cậu như vậy là có ý tốt muốn kích thích chúng ta hay sao?"

Lộ Vân Phàm không để ý Trình Húc, chính là lạnh mặt tiếp tục đánh đánh giết giết, từng đọt từng đọt công kích hướng về trên người quái thú.

Trình Húc đi tới lấy đi cái tai nghe của anh, hướng về phía anh rống lên: "Ngày mai có cuộc thi! Không nên chơi nữa!"

"Tớ thi qua được." Lộ Vân Phàm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trình Húc, lại đoạt lấy tai nghe rồi đội lên.

"Mẹ nó! Cậu đúng là cầm thú!" Trình Húc hùng hùng hổ hổ ngồi trở lại cái bàn của mình, "Xứng đáng ăn phải cái đồ ăn ôi thiu này nọ để bị tiêu chảy!"

Thế nhưng Lộ Vân Phàm chỉ là phụng phịu không rên lấy một tiếng, ánh mắt nhìn lom lom thật chăm chú vào màn hình máy tính, ngón tay bấm cứng nhắc từng chữ, không biết trong đầu anh giờ đang nghĩ cái gì rồi.

Mãi cho đến cuộc thi kết thúc, lại phải rời trường, An Hồng cũng chưa từng gặp lại Lộ Vân Phàm.

Đến ngày cuối cùng sau chót của kỳ nghỉ đông của sinh viên, An Hồng tiếp tục trở lại công ty để thực tập. Cô đã tính toán lưu lại ở nơi này để làm

việc, tuy rằng sẽ bị chạm mặt với Hàn Hiểu Quân có thể có chút xấu hổ, nhưng mà An Hồng biết, đây là một công ty không tệ. Một phần công việc thích hợp đối với cô mà nói, còn quan trọng hơn so với việc phải chịu đựng những lời đồn đãi, những câu chuyện nhảm kia.

Giao thừa năm 2005, An Hồng đã trải qua một mình.

Cô khuyên Tiêu Lâm đi tới nhà của ông nội bà nội để mừng năm mới. Cả đại gia đình được đoàn tụ trong nhà mới có hơi thở tân xuân vui mừng. Nếu hai người cứ chờ đợi nhau ở nhà, thật sự là quá mức quanh quẩn. Tiêu Lâm mới đầu không đồng ý, nhưng là ông nội Tiêu bà nội Tiêu, còn cả cô Tiêu nữa, đã thay nhau gọi cô tới. Tiêu Lâm đành phải đáp ứng.

Cô Tiêu có lễ tiết, tính bảo An Hồng cùng đi, nhưng An Hồng dùng lời nói dịu dàng xin miễn. Tiêu Lâm hỏi cô: "Vậy chị chỉ có một mình ở lại nhà hay sao?"

An Hồng liền cười: "Em cứ trông coi chính mình cho tốt đi, chị sẽ nấu một chút bữa cơm tất niên phong phú, chị đây sẽ không bạc đãi bản thân đâu."

Mẹ Hàn gọi điện thoại tới kêu An Hồng đến nhà ăn cơm tất niên. Nghĩ đến Hàn Hiểu Quân, An Hồng liền cự tuyệt. Cô nói dối mẹ Hàn là cô phải đưa Tiêu Lâm đi đến nhà họ Tiêu để mừng năm mới ông nội Tiêu bà nội Tiêu.

Cuối cùng, cô cũng chỉ nấu cho mình một bát bánh sủi cảo đông lạnh ăn nhanh, xem chương trình Tết âm lịch của đài Truyền hình trung ương, một mình liên hoan tiệc tối, một người im lặng trôi qua một năm cũ.

Vào khoảng giữa tháng, Lộ Vân Phàm lái xe cùng Giang Bội đi đến siêu thị để mua đồ.

Thân thích ở nước Mỹ đến thành phố J mừng năm mới, trong nhà mỗi ngày đều có thật nhiều người khách. Lộ Kiến Vũ không thích đi ra bên ngoài để ăn cơm, Giang Bội liên tục rất nhiều. nghĩ muốn mua thêm một ít nguyên liệu nấu ăn, cho nên liền tha Lộ Vân Phàm đi làm công nhân bốc vác.

Ở trong siêu thị vừa đi dạo loang quanh, Giang Bội không nén nhịn được, bèn nói với Lộ Vân Phàm: "Nhìn mái tóc của cháu, một lát hồng một lát vàng, cứ để tóc đen không phải là rất đẹp mắt hay sao! Cháu đẹp trai như vậy tự nhiên đi làm một thằng nhóc giống như người Nhật Bản."

"Giống như cô thôi, không phải cô cũng nhuộm tóc hay sao!" Lộ Vân Phàm nhún mày nói.

Giang Bội vỗ vào anh một chút: "Thằng nhóc xấu xa này, đầu của cháu nhìn tựa như cái mông con Gà vậy. Cháu thật sự cảm thấy mình để cái đầu như vậy rất đẹp mắt sao?"

Lộ Vân Phàm nhếch miệng cười, thuận tiện còn sờ sờ lên mái tóc của mình: "Cháu dự định đến khi đi học thì sẽ đổi lại kiểu đầu Mohicans, cô cảm thấy như thế nào?"

"Kiểu đầu Mohicans đã sớm lỗi thời rồi!" Giang Bội lắc đầu, "Chỉ là thất tình mà thôi, ai giống như cháu vậy, ba cháu nhìn cái bộ dạng này của cháu cũng đều muốn buồn chết rồi. Về sau làm sao có thể yên tâm để đưa cháu đến nước Mỹ được đây."

Lộ Vân Phàm đen mặt lại, cong miệng lên không nói tiếp lời nữa.

Chuyển qua một cái giá hàng, Giang Bội còn đang ở bên cạnh lái nhai làm nhảm, Lộ Vân Phàm lại đột nhiên ngừng cả người.

Anh mở trừng mắt, nhìn hai người phía xa, cho là chính mình đã nhìn lầm rồi.

Giang Bội lấy từ trong tủ lạnh ra hai con cá đồ dĩa để so sánh, Lộ Vân Phàm đã đẩy cái xe ra đi về phía trước đi. Giang Bội gọi anh: "Này! Cháu định đi đến nơi nào đó?"

Lộ Vân Phàm cũng không quay đầu lại nói: "Chính cô tự trở về nhà đi, cháu có chút việc cần phải đi trước."

"Thật là một thằng nhóc xấu xa! Cháu..." Giang Bội còn chưa kịp hiểu ra làm sao, Lộ Vân Phàm đã nhanh chóng đi xa.

Anh chậm rãi đi sát vào giá hàng, cách hai người kia càng ngày càng gần.

Anh không đi đến rất gần, chính là ở một chỗ không xa quan sát hai người bọn họ, càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng hoài nghi.

Rồi sau đó, anh bắt đầu phần nộ.

Hàn Hiểu Quân ôm bà vai Tần Nguyệt đi ra siêu thị, đột nhiên tránh qua một cái bóng đen trước mặt.

Lộ Vân Phàm gần như là từ trong góc nhảy ra. Anh rút nắm tay ra hung hăng nện ở trên mặt Hàn Hiểu Quân, dùng hết khí lực cả người.

Tần Nguyệt ở bên cạnh hét rầm lên. Bạch xóp trong tay Hàn Hiểu Quân rơi xuống trên đất, các thứ gì đó trong túi lăn ra đầy đất.

Hàn Hiểu Quân bị đánh ngã ra trên mặt đất Lộ Vân Phàm đồ hai mắt, anh bỗng chốc liền đánh tiếp. Trong lúc Hàn Hiểu Quân còn chưa kịp có phản ứng lại, anh trước liền cười lên trên người Hàn Hiểu Quân, từng quyền từng quyền đập xuống trên mặt anh. Lộ Vân Phàm một bên vùng quyền, một bên rống to: "Hàn Hiểu Quân, mẹ nó cứ, mày còn có phải là đàn ông hay không? Mẹ nó chứ, mày còn có phải là đàn ông nữa hay không! Mày cần bản vốn cũng không phải là đàn ông! Không phải!"

Chương 128: Trở lại bên cạnh anh đi!

Editor: Mẹ Bầu

Hàn Hiểu Quân đưa hai tay lên chống đỡ sự công kích của Lộ Vân Phàm. Rốt cục sau khi thở nổi, anh liền dùng lực đẩy Lộ Vân Phàm một cái. Sau khi phát hiện ra không thể đẩy Lộ Vân Phàm một cái được, anh cũng trực tiếp vung một quyền ra tiếp đón lên trên mặt Lộ Vân Phàm. Thừa dịp thân thể Lộ Vân Phàm đảo người nghiêng sang bên cạnh, Hàn Hiểu Quân thừa dịp cơ hội này liền xoay chuyển người lại, ngồi dậy trên mặt đất.

Anh đã bị đánh thương tích, tay quệt quệt vết máu bên cạnh khóe miệng, Hàn Hiểu Quân thờ phỉ phò nhìn chàng trai tuổi còn trẻ kia. Lộ Vân Phàm nửa ngồi, anh phun xuống đất một ngụm nước miếng, nghiêng đầu tròn mắt nhìn lại đối với Hàn Hiểu Quân, đột nhiên trong lúc đó lại đánh tới.

Lúc này đây, Hàn Hiểu Quân đã có đề phòng, anh bỗng chốc liền đứng lên, một bên vừa trốn tránh nắm tay của Lộ Vân Phàm, @MeBau* @ một bên vừa rống to: "Lộ Vân Phàm! Cậu dừng tay! Cậu phát điên rồi sao?"

"Tôi đã phát điên rồi đây! Tôi đã điên rồi nên mới có thể giao lại An Hồng cho anh! Anh, cái đồ súc sinh này! Anh căn bản cũng không phải là đàn ông!"

Lộ Vân Phàm nắm tay lại đánh trúng mặt Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân bị ăn đau, lửa giận cũng bốc lên trong lồng ngực. Anh ổn định vững chắc bước chân, khi Lộ Vân Phàm lại một lần nữa đánh úp về phía anh, anh liền nắm chặt lấy nắm tay vung một cái lên trên mặt Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm bị trúng chiêu, thân mình lắc đi một cái. Anh hét lớn lên một tiếng, một cước đá tới hướng Hàn Hiểu Quân.

Rốt cục, nhiệt huyết đã chiến thắng lý trí, hai người anh đánh tôi, tôi tránh đi, đánh nhau triệt để.

Tần Nguyệt ở bên cạnh vừa khóc vừa la, die»n, dđan, k«. qu»y. d«on nghĩ muốn để cho hai người bọn họ dừng tay, nhưng căn bản gần không thể can nổi.

Người qua đường vây quanh xem càng ngày càng nhiều, nhìn hai chàng trai trẻ tuổi quyền đấm cước đá đối với đối phương, tựa như không muốn sống nữa vậy. Xem đến hoa mắt choáng váng, rốt cuộc bảo vệ của siêu thị cũng chạy tới. Mỗi người một bên ôm lấy thắt lưng hai người tách rời bọn họ ra. Lộ Vân Phàm vẫn không chịu ngưng lại, dù bị hai người bảo vệ lôi cánh tay, anh vẫn còn muốn nhấc chân lên để đá Hàn Hiểu Quân.

Bảo vệ hô to: "Làm gì vậy! Làm gì vậy! Lại đánh nhau nữa thì tôi liền báo cảnh sát!"

Lộ Vân Phàm lớn tiếng thờ phỉ phò. Mái tóc của anh đã rối thành một nùi, khóe mắt bầm tím một mảnh, diễn Ɔ đđan Ɔ lê Ɔ qđuy Ɔ đđon chỗ xương gò má cao cao sưng phồng lên, cái mũi cũng tóe máu. Trên chiếc áo lông màu trắng cũng bị dính loang lổ vết máu, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Hàn Hiểu Quân cũng không khá hơn chút nào. Mặt mũi cũng bầm dập như vậy. Anh đã tỉnh táo lại, bảo vệ nói tay anh ra, anh sửa sang lại quần áo, chỉ vào Lộ Vân Phàm lạnh lùng quát nói: "Cậu muốn làm gì!"

Tần Nguyệt nhanh chóng chạy đến bên người anh, vươn tay ra sờ vết thương ở trên mặt anh. Hàn Hiểu Quân bây giờ đau hít một hơi. Tần Nguyệt cực kỳ đau lòng, quay đầu lại hướng về phía Lộ Vân Phàm kêu lên: "Lộ Vân Phàm cậu, cái đồ biến thái kia! Cậu điên à! Cậu xem cậu đã làm ra cái chuyện gì rồi?"

Lộ Vân Phàm xì một tiếng đầy vẻ khinh miệt, lạnh lùng nhìn sang Hàn Hiểu Quân, nói: "Tôi làm gì à? dĩ©nđànđiê quýđ©n Trước tiên hãy tự hỏi các người một chút đi, hai người đang làm cái gì đó hả!"

Hàn Hiểu Quân nhăn lại mày, anh rốt cục cũng đã rõ ràng nguyên do khiến cho Lộ Vân Phàm phẫn nộ rồi. Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, Tần Nguyệt đã nói chuyện: "Chúng tôi làm cái gì thì có mắc mớ gì đến cậu! Cậu đây là vì An Hồng, muốn bênh vực kẻ yếu sao? Tôi nói cho cậu biết, Hiểu Quân đã sớm chia tay với An Hồng rồi! Bọn họ đã không còn quan hệ với nhau nữa rồi!"

Lộ Vân Phàm ngây ngẩn cả người.

Tần Nguyệt lấy ra tờ khăn giấy lau mặt cho Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân bắt được tay của cô, ngẩng đầu lên nói với Lộ Vân Phàm: "Thật sự, tôi đã không ở cùng một chỗ với An Hồng nữa rồi."

"Cái gì... chuyện từ khi nào vậy?" Lộ Vân Phàm hỏi, tin tức này tới quá mức đột ngột, anh có chút lờ mờ.

"Nhiều tháng nay rồi." Tần Nguyệt trừng mắt nhìn Lộ Vân Phàm, "Hóa ra là cậu vẫn còn không biết? Lộ Vân Phàm, cậu thật là đáng thương! Nhìn bộ dáng của cậu một cái cũng biết, An Hồng đã không cần đến cậu nữa, vậy mà cậu vẫn còn ra mặt vì cô ấy như thế, cậu có đáng giá sao?"

"Vì sao vậy?" Lộ Văn Phàm không để ý đến lời nói của Tần Nguyệt..., chính là nhìn chăm chăm vào Hàn Hiểu Quân. Lộ Văn Phàm đột nhiên vùng cánh tay ra khỏi tay của bảo vệ, đi nhanh vài bước đến trước mặt Hàn Hiểu Quân, lập tức túm lấy cổ áo của anh, lần lượt hỏi, "Vì sao? Nói với tôi! Vì sao?"

Về mặt của Hàn Hiểu Quân trầm xuống, vụn bung tay của Lộ Văn Phàm ra. Anh liếc mắt nhìn Tần Nguyệt một cái, thấp giọng nói: "Không vì cái gì cả."

"Anh..." Lộ Văn Phàm bị chọc tức, anh lui ra phía sau vài bước, nhìn lại Hàn Hiểu Quân, rồi lại nhìn sang Tần Nguyệt. Ngón tay chỉ vào Hàn Hiểu Quân lớn tiếng nói, "An Hồng thích anh như vậy, thích anh nhiều năm như vậy! Làm sao anh lại có thể đối xử với cô ấy như vậy!"

Trong mắt Hàn Hiểu Quân có ánh nhìn đầy bi thương lóe lên. Anh cúi đầu giữ chặt lấy tay của Tần Nguyệt, nói: "Tôi và An Hồng bây giờ chỉ là bạn bè."

"Thôi lắm!" Đột nhiên trong đầu Lộ Văn Phàm toát ra một cái ý niệm thoáng qua. Cái ý nghĩ này ập tới với khí thế to lớn, anh không bao giờ nguyện ở trong này dây dưa cùng với Hàn Hiểu Quân nữa, lập xoay người liền xoay bước đi nhanh như chạy.

Tần Nguyệt nhìn Lộ Văn Phàm đột nhiên rời đi như vậy, thấp giọng mắng: "Bệnh thần kinh." Sau đó quay đầu lại bắt đầu quan tâm đến vết thương của Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân nói với cô bản thân mình không có việc gì. Anh ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng lưng của chàng trai trẻ tuổi kia đã chạy xa, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Lộ Văn Phàm điên cuồng chạy mãi miết ở trên đường, thỉnh thoảng lại dừng lại ngăn đón xe taxi, không có xe ngừng lại, anh cứ tiếp tục chạy.

Không biết chạy qua mấy cái ngã tư, Lộ Văn Phàm đã rất mệt, anh ngửa đầu há mồm to ra để thở. Trên người anh có thật nhiều chỗ bị đau, thế nhưng anh lại không chấp nhận việc dừng bước lại. Có chút người qua đường bị anh đụng vào, bọn họ nhìn thấy gương mặt đầy vết thương của chàng trai trẻ tuổi, chạy nhanh qua bên người mình, có người giạt mình mở to hai mắt nhìn theo.

Chàng trai trẻ tuổi kia, cậu ta đang khóc sao?

Lộ Văn Phàm vừa chạy, một bên vừa lau khôe mắt. Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt anh đã chảy xuống không thể khống chế được. Anh lại chạy qua vài cái ngã tư nữa, rốt cục đã chạy tới tiểu khu Hòa Bình.

Lộ Văn Phàm "nhất cổ tác khí" * (hăng hái) chạy vọt vào trong tòa nhà, chạy thẳng lên lầu ba, Lộ Văn Phàm thở hồng hển đứng ở trước cửa nhà An Hồng.

(*): NHẤT CỔ TÁC KHÍ: Dịch nghĩa: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Theo "Tả Truyện" - Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này, câu thành ngữ kia được ví với hành động nhân lúc đang hăng hái, làm một mạch cho xong việc.

Tiêu Lâm đi theo họ hàng trong nhà họ Tiêu tới Tam Á ẩm áp để nghỉ đông rồi. Ông nội Tiêu nói, thừa dịp Tiêu Lâm còn đang học năm nhất cao trung (Lớp 10 – hệ 12 năm), việc học tập còn chưa phải đến mức khẩn cấp, thừa dịp nghỉ đông đi ra ngoài chơi là tốt hơn. Sau khi Tiêu Lâm rời đi, An Hồng ở nhà chỉ có một mình. Ngày nghỉ tết âm lịch vẫn còn chưa hết, cô không cần phải đi làm, mỗi ngày nhất định đều xem TV, vọc máy vi tính chơi đùa, nấu nướng một chút gì đó cho bản thân mình. Hàng ngày coi như cũng trôi qua nhàn nhả tự tại, chính là, cô cảm thấy có một chút tịch mịch.

Cửa phòng bị gõ vang lên "rầm rầm rầm", An Hồng lúc này đang chui ở trong chăn để xem tivi. Cô cảm thấy kỳ quái, không phải là có người đến nhà cô đó chứ!

An Hồng mặc áo ngủ bằng vải gai chạy đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, cô liền bị hù dọa.

Cách lớp song sắt của cửa chống trộm, An Hồng khó có thể tin được khi nhìn thấy người ở ngoài cửa. Lộ Văn Phàm một tay chống đỡ ở trên tường, khom người như trước để thở. Anh ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, nói: "Mở cửa."

Anh bị thương, nhìn đã có chút hoàn toàn thay đổi rồi. Mái tóc màu đỏ rồi bời, chiếc áo màu trắng mặc trên người cũng có vết máu, nhìn có chút dọa người. An Hồng vội vàng mở cửa để cho anh tiến vào, hai mắt còn nhìn ra bên ngoài, nhanh chóng khóa lại cửa, cài bảo hiểm lên.

Lộ Văn Phàm đặt mông ngồi ở trên ghế. Anh đã hung hăng đánh nhau một trận, còn chạy bộ trên rất nhiều đường xá như vậy, thật sự là một muốn chết rồi.

"Ai đã đuổi anh vậy? Làm sao anh lại bị đánh thành ra như vậy?" An Hồng sờ sờ lên vết thương nơi khóe mắt của Lộ Văn Phàm. Xung quanh mắt trái của anh đều sưng húp lên, tròng mắt bị chen lách híp lại thành một đường. An Hồng vừa sờ vào anh bị đau đến kêu to lên. Nhưng nghe thấy lời An Hồng nói thì lại ngoan cố cứng cổ kêu lên: "Ai nói anh bị người ta đánh?"

"Chẳng lẽ là tự mình bị ngã? Không giống chút nào!" An Hồng thì thầm nhỏ nhỏ, đi vào trong toilet nhúng một chiếc khăn vào nước nóng, vắt nước đi rồi mang ra, nhẹ nhàng lau mặt giúp anh, "Thế tại sao anh lại bị thương nghiêm trọng đến như thế này? Haiz, để tôi đưa anh đi bệnh viện thôi."

"Không đi!" Khăn nóng đụng tới chỗ xương gò má Lộ Văn Phàm bị sưng lên thật cao, anh cắn răng hít một hơi, "Nhẹ chút nhẹ chút, đau quá!"

An Hồng nhăn lại mày, rớt cục, cô lau mặt sạch sẽ giúp anh. Thế nhưng mà nhìn anh vẫn rất tệ như trước. Trên mặt có thật nhiều vết bầm tím, khoe miệng cũng bị phá vỡ. Trong lòng cô thật lo lắng, nhưng trên mặt lại không lộ ra biểu cảm gì.

"Vậy đến cùng là chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Trên đường anh đã bắt kẻ trộm sao?"

"..." Lộ Vân Phàm không hé răng.

"Đắc tội với xã hội đen rồi hả?" An Hồng lấy ra cái hộp thuốc, lấy thuốc mỡ ở trong hộp thuốc ra.

Lộ Vân Phàm vẫn không chịu nói chuyện.

"Không phải là anh bị gia pháp đó chứ? Bị ba anh đánh sao?"

Tuy rằng hai người đã chia tay nhau hơn nửa năm, nhưng ở cùng với anh, An Hồng cũng không cảm thấy một chút khó chịu nào. Cô thật thả lỏng, nói chuyện cũng không có gì kiêng kị, đối mặt với Lộ Vân Phàm, cô căn bản là nghĩ đến cái gì thì nói cái nấy, trong đầu rất ít sự chuyển biến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Trở lại bên cạnh anh đi! 2

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm một phát bất lấy cổ tay An Hồng, An Hồng liền bị phát hoảng: "Cái gì vậy?"

Cô chống lại ánh mắt của anh. Tuy rằng mắt trái của Lộ Vân Phàm bị sưng lên, nhưng mắt phải lại mở trừng cực kỳ lớn, ánh mắt sáng quắc: "An An..."

"Vậy đến tốt cùng anh bị làm sao vậy?" An Hồng không hiểu hỏi lại.

"Em..." Lộ Vân Phàm lưỡng lự một lát, đột nhiên đứng lên, một phát ôm luôn An Hồng vào trong lòng.

An Hồng quá sợ hãi, muốn đẩy anh ra, Lộ Vân Phàm lại kêu lên đau, nên An Hồng cũng dừng động tác lại.

Cô buông thõng cánh tay im lặng đứng thẳng, mặc cho Lộ Vân Phàm ôm cô gất gao, thật lâu về sau, Lộ Vân Phàm mới nói cánh tay ra.

Anh tự tay nâng chặt gương mặt cô, ánh mắt trở nên thật dịu dàng. An Hồng lặng lẽ nhìn anh, trong óc giống như rót đầy tương hồ, hoàn toàn không biết đây là có chuyện gì.

Anh cả người đầy vết thương chạy tới nhà cô, cũng không nói năng cái gì, lúc này, anh đang muốn làm cái gì đây?

Lộ Vân Phàm không cho An Hồng có thời gian để suy xét. Anh nhìn vào gương mặt ở trước mặt mình, @MeBau*@ phảng phất đã khắc sâu đến trong sinh mệnh của anh. Đột nhiên Lộ Vân Phàm cảm giác mình rất nhớ cô, rất nhớ cô, rất nhớ cô.

Trên gương mặt cô hiện lên một tầng đỏ ửng, trên người còn mang theo một mùi hương quen thuộc, trong ánh mắt cô tựa hồ có một tầng hơi nước, lòng mi lay động, có vẻ đặc biệt quyến rũ mê người. Đôi môi của cô hơi hơi cong lên, màu sắc môi thật khỏe mạnh, giống một quả hồng anh đào mê người.

Một giây sau, Lộ Vân Phàm đã hôn lên quả anh đào này.

Ngay từ đầu, An Hồng cũng không phản ứng lại với anh, bởi vì cô đã ngỡ ngàng, nhưng mà theo thể công càng ngày càng mãnh liệt của Lộ Vân Phàm, nội tâm An Hồng cũng rung động, rốt cục chiến thắng lý trí. dần dần là quý don Cô giờ tay lên gất gao ôm ấp lấy thất lung của anh, kịch liệt đáp lại nụ hôn cực nóng của anh.

Mãi cho đến lúc này, An Hồng mới biết được, cô đã nhớ nhưng Lộ Vân Phàm như thế nào.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, Lộ Vân Phàm phấn khởi, hôn đến càng ngày càng chìm đắm hơn. Anh nhắm mắt lại, mặc dù gò má của An Hồng cọ đến miệng vết thương trên mặt anh, anh cũng không cam nguyện dừng lại. Cái cảm giác đau này, lúc này vậy mà lại trở nên cực kỳ kích thích. Từng chút từng chút đâm vào trái tim của anh, để cho anh biết rõ, hiện tại mình không phải là đang nằm mơ.

Thật lâu về sau, Lộ Vân Phàm rốt cục buông lỏng môi An Hồng ra. Anh nâng mặt cô như trước, đặt trán của bản thân mình chạm vào cái trán của cô. Anh thấp giọng nói: "Anh biết em và Hàn Hiểu Quân đã chia tay nhau rồi! An An, trở lại bên cạnh anh đi."

An Hồng bỗng chốc tỉnh táo lại, diễn, đàn, lể, quý, đôn cô chớp chớp mắt, nói: "Chúng ta... Không có khả năng."

"Vì sao lại không có khả năng?"

"Em không xứng với anh."

"Không có gì."

"Anh phải ra nước ngoài."

"Anh đã nói với em rồi, chúng ta cùng đi ra nước ngoài."

"Em không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa, em không đến ở Stanford."

Lộ Vân Phàm bỗng chốc ngậm miệng. An Hồng ngẩng đầu nhìn anh, mới phát hiện ra sắc mặt của anh lúc này thật cổ quái.

"Làm sao em... biết được nơi anh đến học chính là Stanford? Ai đã nói cho em biết?"

"..." Hồng bết, nói lờ miệng rồi, An Hồng áo não xoay đầu đi.

Lộ Vân Phàm nắm tay cô lên: "An An, là Giang Bội nói cho em? Hay là ba anh đã nói?"

"..." Thái độ khí thế bức người của Lộ Vân Phàm làm cho An Hồng cảm thấy phiền chán.

"Cho dù anh không đến học ở Stanford, cũng có thể xin học ở một trường học khác. Stanford cách San Francisco rất gần, đi»,n, d«an, ke, qu»y, đ«on em có thể xin học ở trường học tại San Francisco. Anh sẽ giúp em bỏ tức thêm về tiếng Anh."

"Lộ Vân Phàm, không phải đơn giản như anh vẫn nghĩ đâu."

"Có phải là ba của anh đã nói gì đó với em hay không?" Lộ Vân Phàm thực là một người rất thông minh, "Anh đã từng khai thông với ba của anh rồi. Ông ấy đã đồng ý để cho em du học nước ngoài cùng với anh. Mọi chi phí đều không thành vấn đề. Từ trước đến nay ba của anh vẫn không có biện pháp để bắt ép anh được. Chỉ cần là anh thích, ông ấy sẽ không làm gì gây trở ngại."

An Hồng không muốn phải tiếp tục cái đề tài này nữa. Cô hỏi: "Anh nói cho em biết trước, vết thương kia của anh, đến tận cùng là bị ai đánh?"

"..." Lộ Vân Phàm gằn cổ phùng miệng, đảo tròn mắt, vừa căng thẳng lại vừa nói nho nhỏ giải thích: "Hàn Hiểu Quân."

"Hà?" An Hồng choáng váng.

Lộ Vân Phàm đỏ mặt: "Anh nhìn thấy anh ấy đi cùng với Tần Nguyệt, anh không nhận được nên đã đánh nhau với anh ấy."

"Anh... Cái đồ ngu ngốc này! Anh... Anh ấy... Anh ấy cũng không bị thương đấy chứ?"

Lộ Vân Phàm trừng mắt to: "Anh ta đối xử với em như vậy, em còn quản chuyện anh ta có bị thương không cái khi gió gì?"

"Không phải." An Hồng thờ dãi, "Nói ra thì dài dòng lắm, Tần Nguyệt sinh bệnh rồi, anh biết không?"

Lộ Vân Phàm đương nhiên là không biết. Vài ngày sau, anh đi theo An Hồng đi bệnh viện số 2 thành phố J để thăm Tần Nguyệt, thuận tiện nói lời xin lỗi với Hàn Hiểu Quân.

Vết thương trên mặt của hai chàng thanh niên đều chưa biến mất hết. Lộ Vân Phàm đã cắt hết mái tóc màu đỏ của mình, chỉ chừa lại một tầng tóc đen mỏng manh. Bởi vì là mùa đông, anh đội lên đầu chiếc mũ len, cùng An Hồng đứng ở trước mặt Hàn Hiểu Quân.

"Thực xin lỗi, anh Hàn!" Lộ Vân Phàm khép mắt lại, "Không đánh anh bị thương đấy chứ? Đã gặp bác sĩ chưa?"

Hàn Hiểu Quân buồn cười nhìn lại Lộ Vân Phàm. Hai người bị thương, kẻ tám lạng người nửa cân, Lộ Vân Phàm lại nói chuyện giống như một doanh nhân như vậy. Hàn Hiểu Quân không so đo với Lộ Vân Phàm, hỏi An Hồng có nên đi vào hay không nhìn xem Tần Nguyệt.

An Hồng có chút do dự, một bàn tay Lộ Vân Phàm ôm lên vai cô, một bàn tay xách lên giỏ trái cây: "Đi chứ, tại sao lại không đi, Tần Nguyệt là bạn học cũ của chúng ta mà."

An Hồng vẫn chưa thể hạ được quyết tâm, lại đã nghe thấy Tần Nguyệt ở trong phòng bệnh quát lên: "Là An Hồng cùng Lộ Vân Phàm sao? Vào đi."

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm liếc nhìn nhau. Hàn Hiểu Quân cười, mở ra cửa phòng bệnh: "Gần đây tình hình của Tần Nguyệt cũng không tệ. Hai ngày này phải làm kiểm tra sức khoẻ toàn thân để nằm viện. Bình thường người phải chạy thận lọc máu vẫn có thể có cuộc sống giống như của người bình thường."

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm tiến vào trong phòng bệnh., Tần Nguyệt ngồi dựa vào ở trên giường bệnh, đang cười hi hi nhìn hai người bọn họ. Gương

mặt của cô vẫn còn có chút phù thũng, tinh thần cũng không tệ lắm.

Nhìn thấy vết thương ở trên mặt Lộ Vân Phàm, Tần Nguyệt cười nói: "Còn chưa khỏe lại sao? Đau rất nhiều ngày rồi nhỉ?"

Lộ Vân Phàm xụ mặt ngồi xuống. Tần Nguyệt liền gọi bảo Hân Hiểu Quân rót nước, giống như một nữ chủ nhân.

An Hồng có chút xấu hổ, cô nhìn sang Tần Nguyệt, nói: "Thật xin lỗi, tớ đã không tới thăm cậu luôn luôn được."

"Không sao hết! Mình cũng không đến mức độ nghiêm trọng như vậy. Một chốc cũng không chết được, chính là chỉ cực khổ cho Hiểu Quân." Tần Nguyệt luôn luôn cười, "Cảm ơn hai người đã tới thăm mình."

Trong phòng bệnh chỉ có một mình Tần Nguyệt là bệnh nhân. Bốn người trong lúc nhất thời đều có chút không biết phải nói chuyện gì. Lộ Vân Phàm cũng không còn tính toán thay đổi không khí, chính là cứ ngơ ngác ngồi ở bên cạnh. An Hồng hỏi Tần Nguyệt một ít chuyện liên quan đến tình hình bệnh tật sau đó liền nói lời chào rồi rời đi.

Hân Hiểu Quân đưa bọn họ đến trên hành lang. An Hồng quay lại nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của anh, nói: "Hiểu Quân, anh không cần phải tạo cho mình một áp lực quá lớn."

Hân Hiểu Quân cười cười về thật miễn cưỡng, nói: "Anh không sao, em cứ yên tâm."

"Đi đã biết chuyện Tần Nguyệt chưa?"

"Đã biết rồi, đã thật lâu rồi cũng không nói chuyện với anh."

"Chỉ phí chữa trị có khó khăn không? Không đủ thì có thể nói..., em cũng còn có một chút."

"Không cần, anh có thể giải quyết." Hân Hiểu Quân thở dài, "Anh lo lắng nhất là không có thận để thay, dựa theo xếp hàng bình thường, căn bản là không thể đến lượt được. Anh đã nghĩ tìm bác sĩ nhờ hỗ trợ, nhưng cũng không có phương pháp gì khác."

Lộ Vân Phàm đột nhiên xen vào: "Tôi có thể giúp anh nghĩ ra được biện pháp."

An Hồng và Hân Hiểu Quân cùng nhìn về phía anh.

Lộ Vân Phàm nhìn hai người bọn họ, nói: "Ba của tôi có phương pháp, tôi có thể đi hỏi thăm chỗ ông ấy một chút. Chỉ là tôi không dám cam đoan có thể được hay là không thôi!"

Hân Hiểu Quân nghiêm cẩn đứng lên: "Thật vậy chăng? Vậy thì xin nhờ cậu hãy giúp tôi việc đến hỏi bác sĩ một chút, thật sự là tôi... rất bận."

Lộ Vân Phàm đồng ý. Lúc này, y sĩ trưởng của Tần Nguyệt vừa vặn đến kiểm tra phòng, nhìn thấy ba người ở cửa phòng, anh chào hỏi với Hân Hiểu Quân: "Cảm giác hiện tại của Tần Nguyệt như thế nào rồi?"

"Bác sĩ Trần." Hân Hiểu Quân gật gù đầu, "Cảm giác của cô ấy cũng được, chỉ là thân thể tương đối mệt mỏi."

"Hiện tượng này bình thường, kê đơn thuốc phải tiếp tục ăn. Tôi hiện vào phòng trước để thăm bệnh cho cô ấy. Mọi người cứ việc tiếp tục nói chuyện với nhau!" Người bác sĩ nam trẻ tuổi mặc áo blu dài trắng, dáng người cao cao gầy gầy, khuôn mặt thanh tú, đeo một bộ kính gọng vàng, người chừng độ 27, 28 tuổi, An Hồng chú ý tới chiếc băng tên đeo ở trên ngực của anh. Trên đó có một dòng chữ ghi tên của anh: Trần Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phân li

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng chán ghét bệnh viện.

Một năm rưỡi gần đây, ở trong bệnh viện cô đã bị mất đi ba người thân thiết nhất. Nhìn vào trong bệnh viện toàn là những người nhà của bệnh nhân cực kỳ xa lạ. Cả một đám người khuôn mặt tiêu điều lạnh lẽo, vô cùng lo lắng bất đắc dĩ. Người đến cái mùi của nước sát trùng, cảm nhận thấy cái loại không khí đè nén, trầm trọng, An Hồng đã cảm thấy khó chịu.

Cáo biệt Hân Hiểu Quân, An Hồng và Lộ Vân Phàm cùng nhau rời đi. Cô hỏi Lộ Vân Phàm có phải thật sự là có phương pháp để có thể trước giúp cho Tần Nguyệt tìm được thận để thay hay không. Lộ Vân Phàm nói cho cô biết, dưới tình huống bình thường, điều kiện để được thay thận cho người bệnh bị nhiễm trùng đường tiểu, đều cần phải chờ đợi ít nhất là một năm trở lên. Thậm chí có thể là phải mấy năm mới đợi được quả thận có tương xứng

với cơ thể của mình. Thời gian trước đây, tuyệt đại đa số bệnh nhân đều phải liên tục tiến hành điều trị chạy thận nhân tạo để lọc máu, chịu đủ mọi sự tra tấn ốm đau. @MeBau*@ Có một số người không đợi được đến lúc có thận phù hợp để thay, cũng bởi vì sức lực suy kiệt nên đã chết. Cho nên đây là một chuyện không phải là việc dễ dàng, nhưng mà Lộ Văn Phàm hứa hẹn, trở về nhà anh sẽ nói với cha của mình, có thể ra sức giúp được.

An Hồng cảm thấy kỳ quái: "Làm sao anh biết được rõ ràng như vậy?"

Sắc mặt của Lộ Văn Phàm có chút trầm xuống, anh nhìn An Hồng liếc mắt một cái, nói: "Mẹ anh qua đời chính là do bị bệnh thận này, bắt quá khi ấy không có thận để cho mẹ anh làm giải phẫu thay thận, khi đó chuyện giải phẫu này là một phẫu thuật rất lớn, số lượng thận lưu trữ để thay cũng không cao. Mẹ anh cũng đã mạo hiểm, chịu nguy hiểm tánh mạng mới sinh được ra anh, Đến khi anh được nửa tuổi thì bệnh tình của mẹ anh chuyển biến xấu, cho nên bà đã qua đời. die»n, d«an, ke. quy»y. d«on Ba của anh có mấy người bạn là bác sĩ chuyên môn về bệnh thận, đã giao hảo với nhau hơn hai mươi năm qua. Hiện tại, có mấy cái người đã trở thành chuyên gia về bệnh thận rồi, ba của anh hẳn là có thể tìm được biện pháp."

Nghe xong lời nói này của Lộ Văn Phàm, An Hồng không biết nên tiếp lời thế nào, một lát sau mới nói: "Thực xin lỗi."

"Có cái gì mà phải xin lỗi ở đây chứ, anh bây giờ cũng không thể nhớ rõ một chút gì về mẹ của mình nữa rồi." Lộ Văn Phàm đột nhiên liền nở nụ cười, "An An, vài ngày nay em có rảnh không?"

"Làm gì vậy?"

"Thừa dịp kỳ nghỉ mừng năm mới vẫn còn, anh đưa em đi ra ngoài chơi một chút."

"Không đi." An Hồng cảm giác mình vẫn nên giữ một khoảng cách thoả đáng với Lộ Văn Phàm thì tốt hơn.

Lộ Văn Phàm bĩu môi: đi«n đ«n, l«e. quý. đ«on. "Tại sao không đi chứ? Tiêu Lâm cũng đã đi Tam Á chơi rồi, một mình em ở nhà như vậy cũng không ngại nhàm chán hay sao? Chúng ta phải đi dạo chung quanh một chút chứ, đi hai ngày một đêm nhé, như thế nào?"

"Còn phải qua đêm nữa kia à?" An Hồng càng kinh ngạc, "Không đi có được hay không?"

"Năm nay sang năm mới anh cũng chưa đi chơi đâu cả, cũng buồn sắp chết rồi. Trong nhà anh, họ hàng từ nước Mỹ về chơi cũng chẳng có người nào chịu theo giúp anh ra ngoài đi dạo cả."

"Không đi!"

"Hừ, anh sẽ không nói gì với ba của anh hết." Lộ Văn Phàm ngẩng đầu lên nhìn trời, đầu còn lắc lắc.

". . ." Uy hiếp trần trụi trắng trợn như vậy sao! An Hồng cắn răng trừng mắt nhìn Lộ Văn Phàm, tức giận đến mức nắm chặt nắm tay.

Lộ Văn Phàm liếc nhìn An Hồng một cái, thấy bộ dạng thờ ơ phi phi của cô, vội vàng nói: đi«n đ«n, l«e. quý. đ«on "Không phải là em đang muốn đánh anh đó chứ? Anh vẫn còn là người bị thương đó nhé!"

Lộ Văn Phàm chỉ vào chiếc băng keo cá nhân đang dán trên khoeo mắt của mình, trong nháy mắt lại cười rộ lên đùa cợt: "Quyết định như vậy nhé, trưa mai anh sẽ đi đến nhà em để đón em, hai chúng ta cùng đi ra ngoài để giải sầu một chút."

"Buổi tối ở lại đặt hai căn phòng." An Hồng lạnh lùng nói.

"Sẽ đặt một phòng chuẩn theo đúng yêu cầu, mỗi người một cái giường. Đặt hai căn phòng thật lãng phí, đang thời kì tiết kiệm giả phòng thật đắt tiền."

"Đặt hai phòng, bằng không không đi!"

". . ." Lộ Văn Phàm đảo tròn mắt, lập tức lại cười rộ lên, "Được rồi, nghe lời em."

Ngày hôm sau, Lộ Văn Phàm lái xe đưa An Hồng đi đến một nơi ở huyện J cách thành phố J hai giờ đường xe chạy. Nơi đó có một ngọn núi có phong cảnh xinh đẹp, chân núi còn có một ngôi chùa được xây dựng với quy mô khá lớn.

An Hồng cũng nghĩ đi ra ngoài để hít thở không khí một chút. Nhưng cô thật sự không nghĩ tới là sẽ đi cùng với Lộ Văn Phàm. Hai người cùng nhau leo núi, dọc theo đường đi An Hồng cũng không nói chuyện quá nhiều. Còn Lộ Văn Phàm mồm miệng cứ liến thoắng oa oa nói chuyện không ngừng. An Hồng không sao nhìn được liền đầu võ nồm cùng anh. Lộ Văn Phàm cũng không thèm để ý một chút nào, ngược lại, ở bên người An Hồng lại hứng trí cao đến bật nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng còn đi kéo bím tóc đuôi ngựa của cô một chút. An Hồng tức giận đến mức liền đi nhanh dọc theo thềm đá để chạy lên núi. Lộ Văn Phàm cười hắc hắc, bước chân dài ra không nhanh không chậm đi theo ở bên người cô. An Hồng biết mình chạy không lại được với Lộ Văn Phàm, liền dứt khoát đi chậm lại, một bên ngắm phong cảnh, một bên từ từ đi.

Mùa đông vùng núi, tuy rằng nhiệt độ rất thấp, nhưng mà không khí tươi mát dị thường. An Hồng cùng Lộ Văn Phàm tốn mất ba giờ sau mới đi xuống núi. Trên thân thể của hai người cũng đã đầy mồ hôi, mặt đến thở hổn hển.

"Về khách sạn trước để ăn cơm đi." Lộ Văn Phàm ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời đã có đen một chút. Anh quay đầu nói với An Hồng, "Sáng mai chúng ta hãy đi thấp hương..."

Anh duỗi tay về phía cô. An Hồng không chút suy nghĩ liền kéo lại tay của anh, thẳng đến lúc Lộ Vân Phàm cười rộ lên rất lớn, cũng nắm giữ tay cô gắt gao, thì An Hồng mới phản ứng kịp.

Cô nghĩ muốn rút tay ra, nhưng lại không lay chuyển được khí lực của Lộ Vân Phàm, đành chỉ có thể mặc cho anh kéo đi về hướng khách sạn.

Khách sạn nằm ở dưới chân núi, Lộ Vân Phàm lấy từ trong xe túi hành lý, cùng An Hồng tiến vào đại sảnh khách sạn.

An Hồng lấy từ trong túi ra giấy tờ tùy thân cùng bóp tiền, khoe miệng Lộ Vân Phàm lộ ra một chút cười giảo hoạt, anh nói với tiểu thư lễ tân: "Cho tôi đặt hai phòng có giường lớn."

"Thật xin lỗi tiên sinh, chỉ có phòng có một giường lớn thôi ạ." Tiểu thư lễ tân cười híp mắt nói.

"A, vậy thì một phòng có giường lớn đi, lấy thêm một phòng tiêu chuẩn." Anh lớn tiếng nói, lại quay đầu sang An Hồng cười, "Phòng có giường lớn thì dành cho em ngủ."

Không nghĩ tới, tiểu thư lễ tân vẫn cười trả lời như trước: "Thật xin lỗi tiên sinh, hiện tại phòng tiêu chuẩn không có. Ngày hôm nay chúng tôi vừa nhận hai đoàn khách đến nghỉ, chỉ còn lại có một phòng có giường lớn thôi ạ."

Mặt An Hồng đã đen lại, Lộ Vân Phàm nhỏ giọng hỏi cô: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

". . ."

Anh ghé sát đến cạnh tai cô nói: "Hay ta đặt một phòng đi, anh cam đoan không chạm vào em"

". . ."

An Hồng đồng ý.

Phòng có giường lớn, toilet lại dùng tấm thủy tinh để ngăn cách, làm cho An Hồng cảm thấy hồng mắt. Cái kiểu toilet của thủy tinh này dĩ nhiên là không có khóa.

Lộ Vân Phàm vừa vào phòng liền bắt đầu cởi mũ cởi áo, ầm ĩ kêu nóng đến chết rồi muốn tắm rửa. An Hồng đoan chính ngồi ở bên cạnh bàn làm việc. Nhìn thấy Lộ Vân Phàm cởi bỏ chỉ còn quần lót, cô liền nhanh xoay đầu đi.

Lộ Vân Phàm vụng trộm liếc nhìn cô một cái, cười không để lộ dấu vết, miệng ngâm nga bài hát liền đi vào toilet.

Nghe được trong toilet có tiếng nước ào ào, An Hồng ngẩng đầu có thể nhìn thấy được qua lớp kính mờ phản chiếu ra bóng người thon dài. Cô bắt đầu phiền chán, không dám tưởng tượng nghĩ đến một lát nữa có thể sẽ có chuyện phát sinh.

Lộ Vân Phàm tắm rửa xong đi ra ngoài nhìn thấy bộ dạng An Hồng ngồi nghiêm chỉnh liền nở nụ cười: "Em đi tắm đi, giặt giũ quần áo xong chúng ta ra ngoài đi ăn cơm."

"Em không tắm đâu."

"Vừa rồi leo núi, không người em ra đây mồ hôi hay sao?" Lộ Vân Phàm trừng mắt to, "Sao em bản thế?"

An Hồng đành phải thu thập quần áo để thay, rồi đi vào toilet. Cô lo lắng đề phòng khi mình tắm rửa, chỉ sợ Lộ Vân Phàm kia sẽ xông tới. Tuy rằng hai người không phải là không từng tắm cùng nhau bao giờ. Nhưng bây giờ dưới tình huống như thế này, cô vẫn cảm thấy phi thường khản trương, cũng phi thường xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phân li 2

Editor: Mẹ Bầu

May mắn, không có chuyện gì phát sinh cả. An Hồng mặc xong quần áo đi ra khỏi toilet, phát hiện ra Lộ Vân Phàm đã thay xong quần áo rồi. Tóc của anh cạo thật sự ngắn, nhìn cái đầu cũng thật không khác gì với hòa thượng ở trong chùa lắm. Nhưng hình dáng cái đầu của anh cũng không tệ, để kiểu tóc như vậy làm anh có vẻ thật có hương vị của đàn ông. Nhất là trên mặt còn mang theo một chút vết thương bị tím bầm, nơi khóe mắt của anh vẫn dán một cái băng keo cá nhân như trước.

"Em tắm xong rồi hả? Ra đi ăn cơm đi, anh thật là đói!" Nhìn đến cô, chàng thanh niên trẻ tuổi trẻ cười toe toét, liền lại kéo tay An Hồng một phen.

Ở nhà ăn gọi xong đồ ăn, Lộ Vân Phàm muốn uống rượu, An Hồng có chút bận tâm. Cô bảo anh uống ít một chút. @MeBau*@ Lộ Vân Phàm quơ quơ chai rượu cười: "Hiếm khi có được như thế này! Đi ra ngoài chơi lại không phải chạy xe, thời tiết lạnh như vậy, uống chút rượu còn có thể làm cho thân mình được ấm áp."

An Hồng ủ rũ. mấy ngày trước, cô còn thông dong tự đắc trải qua cuộc sống độc thân của mình. Hiện tại, mới vài ngày sau, cô vậy mà lại cùng với Lộ Vân Phàm, ở trong phòng ăn nhỏ nhắn của một huyện ngồi đối diện uống rượu rồi. Kinh khủng hơn nữa chính là, buổi tối bọn họ còn phải chung sống ở trong cùng một căn phòng. Đây là một sự kiện cỡ nào quý dị.

Cơm no rượu say trở lại phòng, Lộ Vân Phàm quả nhiên có chút uống nhiều quá. Bước chân của anh lảo đảo, ôm lấy bả vai của An Hồng, cúi đầu nói chuyện không ngừng ở bên tai cô. Vừa nói anh còn vừa cười hi hi thật ngốc nghếch. An Hồng dịu dỗ Lộ Vân Phàm đến bên giường, anh vừa đá rơi giày xuống liền đi đến trên giường, lao vào một cái gối ôm vào trong lòng.

An Hồng có chút hơi mệt, die»n, d~an, k~e, qu~y, d~on vừa định tránh ra, thì tay cô đã bị Lộ Vân Phàm kéo lại.

"An An, đừng đi. . ."

Bàn tay của chàng trai trẻ hơi dùng sức, An Hồng bỗng chốc liền ngã vào trên giường. Lộ Vân Phàm thuận thế ôm cô vòng vào trong lòng mình.

Miệng Lộ Vân Phàm đầy mùi rượu, ánh mắt đã mê ly từ lâu, tìm được môi của An Hồng liền phủ lên trên, bàn tay cũng bắt đầu làm trò xấu.

An Hồng tức giận nói: "Lộ Vân Phàm! Dừng tay!"

"Không. . ." Anh lẩm bẩm, rồi bắt đầu cởi quần áo của cô.

An Hồng dùng sức giãy dụa, chỉ kém muốn hét to lên nữa mà thôi. Phải thật vất vả cô mới nhìn được con tức giận của mình xuống, bắt đầu dùng lời nói nhẹ nhàng ngọt ngào để khuyên nhủ anh: diễn~đàn~lê~l~quý~đôn "Lộ Vân Phàm anh buông em ra, buông em ra! Anh đã uống nhiều quá rồi, anh trước buông em ra được không?"

Nhưng mà Lộ Vân Phàm có nơi nào nghe lọt. Dù sao sức lực của anh cũng là của một nam sinh, khỏe hơn sức lực của An Hồng rất nhiều. Không cần một lát sau, áo khoác, quần dài của hai người đều bị lấy xuống. . .

An Hồng cực kỳ tức giận, không sao nhẫn nhịn được nữa, liền hung hăng tát tới một cái trên cánh tay anh. Lộ Vân Phàm chính là cắn răng không lên tiếng, vẫn gắt gao đè cô ở dưới thân mình như trước, để cho An Hồng tùy ý quyền đâm cước đá, chặt chẽ nắm quyền chủ động trong tay g. Trông mặt của anh đều đỏ hết, trên khóe miệng còn mang theo ý cười, thỉnh thoảng anh lại hôn một chút lên môi của An Hồng. Tay của anh đến một khắc đều không ngừng. . .

Sự thực chứng minh, Lộ Vân Phàm đúng là một tên lười gạt!

An Hồng rốt cục tuyệt vọng.

An Hồng tỉnh lại ở trong vòng tay ôm của Lộ Vân Phàm. Nhìn thấy chàng trai nằm bên cạnh mình, die,n;da,nlze.qu;ydô/nn cô áo nào lại nhắm hai mắt lại.

Lộ Vân Phàm vẫn còn chưa tỉnh lại hẳn, nhưng hàng lông mày của anh đã giãn ra, khóe miệng hơi hơi cong lên. Hiển nhiên anh ngủ rất ngon, nói không chừng còn đang ở trong mộng đẹp gì đó. An Hồng vận bung cánh tay của anh ra, chuẩn bị rời giường. Hàng lông mi của Lộ Vân Phàm hơi lay động, ánh mắt còn chưa mở ra, giọng nói mang theo ý cười bên trong cũng đã trôi giạt, từ từ xuất hiện ở bên tai An Hồng: "An An, buổi sáng tốt lành."

An Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lộ Vân Phàm, hung hăng vò nắn cái đầu thô ráp của anh: "Tốt lành cái đầu của anh ấy!"

"Oa - -" Lộ Vân Phàm bỗng chốc xoay người ngồi dậy. Anh chớp chớp mắt, gãi gãi trên đầu, nhìn sang An Hồng lập tức liền nở nụ cười, "An An."

An Hồng tức giận muốn xuống giường. Vừa vén chăn lên cô mới phát hiện mình không mặc quần áo. An Hồng hét lên một tiếng, dứt khoát kéo chăn lên che lại đầu.

Lộ Vân Phàm chỉ nhìn thấy một đồng chăn co rút thành một cục ngồi ở trước mặt mình. Anh cười ra thành tiếng, cách chăn ôm lấy An Hồng, nói: "An An, rời giường, chúng ta đi ăn điểm tâm, rồi sau đó đi đến chùa để thắp hương."

Lộ Vân Phàm trả phòng ở quây lễ tân tại đại sảnh của khách sạn. An Hồng phát hiện tiểu thư lễ tân nói nói cười cười cùng anh, cô nhất thời khả nghi. Trên đường đi đến chùa, cô hỏi Lộ Vân Phàm: "Khách sạn thật ra là vẫn có phòng đứng không?"

"Hả? Cái gì?" Lộ Vân Phàm giả ngu.

"Có phải là anh đã thông đồng cùng với các cô ấy để cùng nhau nói gạt em hay không?"

"Ha ha, khả khả, ha ha ha ha ha. . ." Lộ Vân Phàm cười ha hả, "Bị em phát hiện ra rồi sao? An An, em thật sự là rất thông minh."

"Lộ Vân Phàm, anh đúng là có tật xấu mà!" An Hồng thật sự đã bị chọc tức, liền đánh xuống "bốp" một cái ở phía sau lưng anh.

"Ái chà đau quá! Gì chứ, Sao em lại tức giận như vậy, không phải đêm qua em cũng rất vui về hay sao!" Lộ Vân Phàm một bên cong lưng một bên chu miệng lên, cắn vào lỗ tai An Hồng nhỏ giọng nói, "Em ngang ngược như vậy, anh không ngấm lại biện pháp thì làm sao có thể ăn em được đây! An An, anh đã nói với em rồi đó, trở lại bên cạnh anh đi."

"Lộ Vân Phàm!"

"Anh biết, cũng có lẽ bây giờ em vẫn chưa đủ yêu thích anh, nhưng mà anh sẽ làm cho em yêu thích anh. Cũng không phải là em không có một chút cảm tình nào đối với anh, đúng không?"

"Lộ Vân Phàm, giữa chúng ta đã có quá nhiều vấn đề rồi, rốt cuộc anh có hiểu hay không hả?"

"Anh hiểu, anh đều biết hết." Lộ Vân Phàm vẻ mặt đột nhiên trở nên rất chân thành, "An An, bất kể là đụng phải điều gì, có bao nhiêu khó khăn, anh đều sẽ nghĩ biện pháp vượt qua, chỉ cần hai chúng ta ở cùng bên nhau, không có khó khăn nào mà không vượt qua được. Em phải tin tưởng chính mình, cũng phải tin tưởng vào anh."

"Em . ."

"Được rồi, trước không nói đến chuyện này nữa, chúng ta đã đến nơi rồi." Anh toét miệng cười đến rất vui vẻ, chỉ chỉ về cửa chính của chùa ở phía trước cách đó không xa.

Lộ Vân Phàm thấp hương thỉnh nguyện ở trước tượng Phật, vẻ mặt của anh thật thành kính, quỳ ở trên bồ đoàn (*), đập đầu ba cái thật sâu.

(*) Bồ đoàn: Vật giống như một cái đệm hình tròn nhỏ, mỏng, dùng để quỳ khi tụng kinh niệm phật ở Trung Quốc.

An Hồng bái lạy Bồ Tát xong, cầm hương tới cắm vào trong lư hương. Lộ Vân Phàm vội kéo tay cô lại đi đến trước mặt tượng Phật, anh ổn định lại định tâm thần, hướng mặt nhìn vào An Hồng, nói: "An An, ở Bồ Tát trước mặt anh lại nói với em một lần nữa, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, không có bất kỳ chuyện gì có thể chia cắt hai chúng ta ra. Thật sự là anh sẽ phải ra nước ngoài du học, nhưng mà anh sẽ cố gắng để cho em cùng đi với anh. Nếu như em không muốn đi, thì vào mỗi dịp nghỉ lễ, anh sẽ đều trở về trong nước để gặp em. Tốt nghiệp thạc sĩ xong, anh sẽ lập tức về nước, kết hôn với em. Anh sẽ không để cho em phải đợi quá lâu, anh lại càng sẽ không thay lòng! An An, anh đã nói rồi, anh chỉ thích một mình em, em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa, cho hai chúng ta một cơ hội nữa đi, có được hay không?"

An Hồng trầm mặc, trước mặt là ánh mắt sáng ngời đen thẳm của Lộ Vân Phàm, bên tai cô, trừ bỏ lời nói của anh, chỉ còn lại có tiếng tim đập cuồng loạn của mình.

Cô biết mình bức tường trong trái tim của mình đang ở bị công hãm. Thậm chí, cô còn có thể nghe được tiếng sụp đổ của những viên gạch, trên bức tường trái tim của cô.

Cô không biết mình có nên lại dừng cảm thêm một lần nữa hay không. Tuy rằng cô biết rõ, chàng trai trẻ đang ở trước mặt mình đây, đã sớm khắc sâu vào trong lòng cô. Thế nhưng lúc này những vấn đề sớm tồn tại vẫn chưa được giải quyết như trước, cho dù Lộ Vân Phàm có sự hứa hẹn đối với cô, nhưng mà trong lòng cô vẫn còn có một chút hoài nghi.

Thấy cô cúi đầu không nói chuyện, Lộ Vân Phàm quyết định nhân dịp này thừa thắng truy kích. Anh nói: "An An, trở lại bên người anh đi, có được không?"

"Lộ Vân Phàm. . ." An Hồng ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt đã ướt át, "Chúng ta thật sự có thể vẫn một mực ở cùng một chỗ hay sao?"

"Đương nhiên!" Trong mắt của Lộ Vân Phàm nhấp nháy ánh sáng, "Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phân li."

An Hồng cắn môi, phút chốc trong đầu cô thoáng qua một cái ý niệm. Cô nghĩ, mình hãy đánh cược một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Đời này kiếp này, vĩnh viễn không phân li 3

Editor: Mẹ Bầu

Cô kiễng chân lên, nhắm mắt lại, ngửa mặt lên, hôn lên môi Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm bỗng chốc liền ngây ngẩn cả người, ngo ngác không biết phải làm sao bây giờ, mọi suy nghĩ trong đầu thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Niềm hạnh phúc to lớn bất thành linh xảy ra, cảm giác giống như sóng biển ập tới, đánh anh lật nhào. Vào giờ này khắc này trong lòng Lộ Vân Phàm

mình rõ như điên, nhưng lại không biết làm sao. Thật lâu về sau, suy nghĩ của anh rốt cục trở về trái đất. Anh ôm cổ An Hồng, dùng hết khí lực giam cầm cô ở trong ngực mình. Giọng nói của anh do bị kích động mà trở nên có chút run rẩy: "An An... An An... Em đã đáp ứng anh rồi, em đã nhận lời với anh rồi, có phải hay không? Có phải hay không?"

"Ừ, em nhận lời với anh." Nước mắt An Hồng chảy xuống, đầu cô dán sát vào vòm ngực ấm áp rộng lớn của anh, die,n;da.nze.qu;oyo/mn"Lộ Văn Phàm, anh không thể nói chuyện không tính toán gì hết, đời này kiếp này. . ."

"Vĩnh viễn không bao giờ phân li." Lộ Văn Phàm một bên cười, một bên khóc, "Anh nói nhất định sẽ giữ lời nói của mình."

Trước khi rời khỏi chùa, Lộ Văn Phàm kéo An Hồng đi dạo qua một vòng quanh các tiệm bán vật kỷ niệm trong chùa. An Hồng nhìn thấy trong góc có một vị hòa thượng bộ dạng có vẻ đã già đang ngồi, tựa như là đang giải các quẻ thẻ. Lão hòa thượng nhìn thấy cô liền cười rộ lên: "Nữ thí chủ, hãy xin một cái thẻ đi, không thu tiền đâu."

An Hồng đột nhiên nổi lên hứng thú, nói với Lộ Văn Phàm: "Áy dà, mấy năm gần đây em đều rất cố gắng nhưng vẫn không thuận lắm. Em muốn rút một quẻ thẻ để xem nhé, như thế nào?"

Lộ Văn Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, die»n, d³an, ke, qu»y, d«onmi tâm lập tức nhăn nhu lại: "Gạt người, người nhà Phật không bao giờ đi đoán mệnh, không đoán các quẻ thẻ bao giờ. Người này đoán chừng là người ngoài đến chùa nhận thầy làm ăn gì đó thôi, em đừng có tin."

"Thử xem xem thế nào thôi mà, ông ấy cũng đã nói không thu tiền." An Hồng không để ý Lộ Văn Phàm, bước đi đến trước mặt lão hòa thượng ngồi xuống.

"Nữ thí chủ, cô muốn yêu cầu cái gì?" Lão hòa thượng cười híp mắt nói.

"Tôi muốn hỏi xem, liệu nửa đời sau của tôi có được thuận hay không?"

Lão hòa thượng dời giấy bút qua, bảo An Hồng viết tên của bản thân mình lên trên giấy. Sau khi An Hồng viết xong, lão hòa thượng cầm tờ giấy lên, đeo chiếc kính lão lên xem xét rất cẩn thận, rồi sau đó thở dài một hơi thật sâu.

"Nữ thí chủ, số mạng của cô không tốt đâu."

An Hồng liền phát hoảng, die●ễn đàn _l●ê _quý _đ●ôn. lúc này Lộ Văn Phàm đã ngồi vào bên cạnh cô, cô liếc mắt nhìn sang anh một cái, vội vàng hỏi: "Thế nào mà là không tốt vậy?"

"Cô xem, tên của cô là có hai cái bảo khấn voan ở trên, (An Hồng = 安宏) chiếc bảo khấn voan ý nghĩa là tượng hình, đại biểu cho phòng ỡ, là gia đình. Tên của cô nếu chỉ có một chiếc bảo khấn voan, thì sẽ một đời an ổn, cả nhà an khang. Thế nhưng tên của cô lại có đến hai cái, lại là tương xung. Chữ "An" thuộc mệnh Thổ, chữ "Hồng" thuộc mệnh Thủy. Thổ lại khắc Thủy. Cho nên cả đời này cô không nơi nương tựa, tên lại đội hai cái bảo khấn voan như vậy, cả đời sống đầu đường xó chợ, cả đời sống không nhà không cửa."

An Hồng tròn tròn mắt. Lộ Văn Phàm cũng đã vỗ bàn kêu to lên: "Ông này, ông đúng là kẻ lừa đảo, chỉ nói hươu nói vượn cái gì đầu đuôi! Ai cho phép ông ở đây để giả danh lừa bịp vậy? Cẩn thận tôi đập chết ông đó!"

Về mặt của anh đầy sự giận dữ, trên mặt còn có vết thương lại phối hợp với cái đầu tóc ngắn như vậy, thật sự giống như một người trong giới giang hồ.

Lão hòa thượng có chút sợ, vội vàng nói: "Thí chủ bớt giận, thí chủ bớt giận, tôi... Tôi cũng chỉ là ăn ngay nói thật thôi."

"Thúi lắm! Ông đúng là một tên lừa đảo!"

An Hồng giữ chặt Lộ Văn Phàm, @MeBau*@ nói với lão hòa thượng: "Việc này... việc này có cách gì để hóa giải hay phương pháp để xử lí hay không?"

Lão hòa thượng nhìn nhìn Lộ Văn Phàm, ngập ngừng nói: "Có thì cũng có đấy, chính là. . ."

"Sự phụ xin mời ngài nói."

"Tôi đây có Phật châu đã được khai quang, thật linh nghiệm. Từ giờ trở đi cô cứ mang nó theo trên tay, từ từ có thể gặp dữ hóa lành được."

Lộ Văn Phàm "Hừ" một tiếng, cao giọng lên, nói: "Muốn bao nhiêu tiền, ông cứ việc nói thẳng đi!"

"Ai nha thí chủ à, cậu nói như vậy là đã làm nhục đến Phật hiệu rồi đó. Đây không phải là chuyện tiền bạc, đây là có quan hệ đến chuyện cậu tâm thật không thành. Phật châu là vô giá, nữ thí chủ, cô xem rồi lấy đi."

"An An, đi thôi, em thật đúng là hay tin tưởng!" Lộ Văn Phàm bị chọc tức, nghĩ muốn kéo An Hồng đi, lại phát hiện cô cúi đầu không lên tiếng.

"An An, em làm sao vậy?"

An Hồng thở dài, cô nhẹ giọng nói: "Kỳ thực em cảm thấy, ông ấy nói được nghe rất có đạo lý."

"Ông ta nổi điên, em cũng nổi điên theo ông ta mà ngăn người ra sao? Hừ!" Lộ Vân Phàm đột nhiên cười rộ lên đối với lão hòa thượng. "Sự phụ, không bằng tôi cũng xin rút một quẻ thẻ xem thế nào, ông xem giúp tôi một chút đi."

Lão hòa thượng đẩy đẩy mắt kính lão, cầm một cái ống thẻ qua, nói: "Thí chủ xin mời thí chủ xóc ống thẻ."

Lộ Vân Phàm nhìn cũng không nhìn liếc mắt một cái, một tay cầm lấy ống thẻ rung rung vài cái, sau đó có một chiếc thẻ bị rút ra.

Lão hòa thượng cầm lấy, vừa nhìn thấy, liền giao đến trên tay Lộ Vân Phàm, nói: "Thẻ số bốn mươi mốt."

Ông ta cầm qua một quyển sách in các lời trên quẻ thẻ, lật đến quẻ thẻ số 41, liền đưa cho Lộ Vân Phàm xem. Quẻ thẻ 41 viết: Thơ nói rằng:

Uyên ương kinh tán các tây đông,

Vô hạn thẻ lương mấy lạc hồng,

Hai mươi bốn phen mùa hoa rụng,

Tướng đem trọng diễn Bích Ba trung.

Phía sau: Hào sự đa ma nan,

Nhi kim ngộ quá thì,

Ly Cúc phương hữu tín,

Tiểu ngữ hoa đường trung.

(Dịch nghĩa: Những điều tốt đẹp thật khó để thực hiện,

Lúc gặp lại thì đã lỗi thời,

Có một lá thư từ hoa Cúc,

Tiếng cười ở trong nhà.)

Kết luận: Công danh quý hiển, người đi rồi sẽ trở về, lục giáp sinh con, xuất hành gặp nhiều may mắn, nên bái lễ Phật tổ nhiều, gia đình bình an, cầu tài sẽ có bảo vệ, tìm kiếm sẽ có hy vọng, bệnh tật sẽ trở lại tốt, mọi thứ đều sẽ hưng thịnh.

Lão hòa thượng nói: "Thí chủ, quẻ thẻ này mặc dù không xem như là quẻ tốt nhất ký, nhưng cũng là một thẻ khá tốt. Tôi nghĩ rằng, cậu và vị nữ thí chủ này hẳn là phải trải qua rất nhiều đau khổ mới đi đến được cùng nhau một lần nữa. Tựa như trên thẻ tre đã nói, đây giống như đối với đôi uyên ương cho dù phải phân chia ra hai phía tây đông, nhưng là chỉ cần không buông tay, luôn luôn nỗ lực, trải qua gian khổ, sớm hay muộn cũng sẽ vẫn được gặp lại nhau ở trong đám. Cái gọi là làm việc tốt thường gian nan, chính là đạo lý này, chính là, cần phải có sự chịu đựng cùng nghị lực tương đối lớn."

Lộ Vân Phàm lẳng lặng xem nội dung quẻ thẻ này n, An Hồng cũng ngây dại, trong lòng tự nhủ, quẻ thẻ này thật sự rất chuẩn.

Lộ Vân Phàm đột nhiên lôi kéo An Hồng đứng lên đi ra ngoài. Lão hòa thượng cũng không gọi bọn họ lại. Thế nhưng mà An Hồng lại không nén nhịn được mà quay đầu nhìn thoáng qua. Chỉ thấy lão hòa thượng nét mặt trần đầy nếp nhăn đang mỉm cười nhìn lại cô.

"Em cảm thấy ông ấy nói thật sự là rất chuẩn đó." An Hồng lôi kéo tay Lộ Vân Phàm nói, "Anh thế nào lại không hỏi ông ấy thêm vài câu vậy."

"Đều là gạt người!" Lộ Vân Phàm cười nhạt, "Lão hòa thượng kia đoán mạng giải thẻ cho người như vậy, đã làm tiết lộ thiên cơ, còn không sợ bị nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục trọn đời không được siêu sinh hay sao! An An, âm mưu vụng về như vậy mà em cũng tin được."

An Hồng không nói chuyện tiếp nữa, Lộ Vân Phàm nhìn xung quanh mọi phía, nói đi toilet. Sau khi anh chạy đi, An Hồng nghĩ nghĩ, đột nhiên chạy trở về chỗ tiệm bán vật kỷ niệm kia.

Cô tìm tờ tiền 200 đồng đi đến chỗ lão hòa thượng ngồi để xin hai chuỗi Phật châu bằng gỗ, một vòng có hạt châu lớn hơn một chút, một vòng có hạt châu nhỏ hơn một chút.

Đợi đến sau khi Lộ Vân Phàm trở về, An Hồng cầm lấy này chiếc vòng có hạt Phật châu lớn đeo lên trên cổ tay tay phải của anh: "Đeo vào đi, nói là đã được khai quang rồi đó, linh nghiệm lắm, có thể phù hộ được cho anh."

"Trời ạ! Em thật sự mua sao?" Lộ Vân Phàm cảm thấy đau đầu.

"Không phải là mua, là cầu được đó." An Hồng nói với một bộ dáng nghiêm trang, cô lấy một chuỗi hạt khác đeo lên trên cổ tay tay trái của mình, "Nhìn cũng rất đẹp mắt nhỉ!"

Lộ Vân Phàm dờ khóc dờ cười, nghĩ rằng chỉ cần cô thích sẽ theo cô đi thôi, nhưng không ngờ An Hồng sẽ tin vào chuyện này. Anh đúng là có chút hơi giật mình.

"An An, em đừng suy nghĩ đến những chuyện ma quỷ của lão hòa thượng kia. Cái gì mà cả đời không có nhà cửa, cả đời đầu đường xó chợ, đều là đánh rắm!" Anh ôm chặt lấy bả vai An Hồng, "Từ giờ trở đi, anh sẽ bắt đầu nỗ lực, anh sẽ vì gia đình của anh và em mà phấn đấu. Đến lúc đó, anh sẽ tặng cho em một tòa nhà lớn cực tốt, đó chính là ngôi nhà của chúng ta."

"..."

"Haiz, em có phản ứng một chút đi, có được hay không?"

"Em không cần cần phòng lớn làm gì." An Hồng nhẹ nhàng cười, "Lộ Vân Phàm, em chỉ muốn được cùng với anh đến trọn đời."

Nghe được lời này của cô, cả người Lộ Vân Phàm đều ngây ngẩn cả ra, cảm thấy máu trong người đều như sôi trào lên, trái tim anh ầm ập tựa như muốn hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Sự phiến não của Lộ Vân Phàm

Editor: Mẹ Bầu

Khi cùng nhau rời đi khỏi thành phố J, hai người đều có tâm sự riêng biệt. Khi trở lại thành phố J, Lộ Vân Phàm và An Hồng đã hoàn toàn thay đổi trạng thái của mình, tựa như chuyện chia tay nửa năm về trước không hề tồn tại. Ở trên xe bọn họ nói nói cười cười, bỗng chốc tìm trở về cái loại cảm giác cuồng nhiệt khi hai người đang say đắm trong tình yêu.

Lộ Vân Phàm đặc biệt vui vẻ, An Hồng xem anh mang cười quay mặt, trong lòng đã cảm khái, lại cảm thấy may mắn, lòng vòng dạo quanh, bọn họ lại đi ở cùng một chỗ. An Hồng trong lòng có một tia thả lỏng, @MeBau*@ nhưng lại không thể không bắt đầu lo lắng tiếp vấn đề.

Lộ Vân Phàm sẽ đi Mỹ quốc, cô là ở lại thành phố J chờ anh đây? Vẫn là cùng anh một chỗ đi.

Chỉ có nhất năm thời gian rồi, quyết định này rất trọng yếu, có lẽ sẽ quan hệ đến bọn họ kết cục, An Hồng cảm thấy khó xử, trong nhà còn có Tiêu Lâm cần cô chiều cố, cô thật sự làm không được đi cho xong việc.

Học kỳ mới bắt đầu, Lộ Vân Phàm trở lại trường học. An Hồng lại tiếp tục đi làm. Chủ nhật, Lộ Vân Phàm sẽ mang theo An Hồng đi tụ tập cùng với Trình Húc, Hứa Lạc Phong. Bọn họ uống rượu đánh bài chà xát mặt chược. Ở trước mặt bọn Trình, Hứa, An Hồng luôn luôn không nói chuyện nhiều lắm. Cô biết bọn họ không thích cô, cũng biết bởi vì chuyện chia tay lúc trước, nên thành kiến của bọn họ đối với cô lại càng sâu hơn.

Còn ngay trước mặt An Hồng, Trình Húc và Hứa Lạc Phong cũng sẽ không nói cái gì, nhưng bọn họ lại rất có phê bình kín đáo riêng với nhau. Hứa Lạc Phong đã lười không muốn nói cái gì với Lộ Vân Phàm rồi, dĩ nhiên, dĩ nhiên, dĩ nhiên. Trình Húc bắt quá cũng là tức giận, hỏi Lộ Vân Phàm rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

"Có phải là đầu óc cậu bị hư mất rồi hay không, hả?" Trình Húc thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, "Lúc trước, cô ta đến mi mắt cũng không nhận lấy một chút liên lạc quảng cáo đi rồi. Hiện tại cô ta bị người khác quảng đi, cậu lại tìm cô ta về làm như cô ta là bảo bối không bằng. Trên đời này chẳng lẽ không còn những cô gái khác nữa hay sao? Cậu có biết hay không, sau khi biết cậu lại ở cùng với An Hồng một lần nữa, ở trong trường học có bao nhiêu người đang cười cậu đó. Cậu có phải là đàn ông hay không vậy? Làm sao cậu có thể dẫn nổi con giận này chứ?"

Lộ Vân Phàm chẳng thèm nói tới: "Tớ quan tâm đến những người khác làm gì chứ? Tớ ở một chỗ cùng An Hồng, chỉ là chuyện riêng của hai người, giữa tớ và cô ấy thôi. Còn có vui vẻ hay không tự mình tớ biết là được, dĩ nhiên, dĩ nhiên, dĩ nhiên. Tớ cần phải dựa theo ánh mắt của người khác để sống hay sao?"

Trình Húc biết Lộ Vân Phàm nổi giận. Nghe thấy anh nói như vậy, cũng không biết phải nói cái gì nữa.

Kỳ thực, những chuyện nói linh tinh ở trong trường học, nếu so với những lời nói Trình Húc nghe được còn khó nghe gấp trăm lần, nhưng mà anh thật sự không thể nói nên lời. Có một số bạn học cho rằng Lộ Vân Phàm bị An Hồng cho đội nón xanh (*), mà An Hồng bị bạn trai mới vứt bỏ chính là cô đã bị báo ứng. Các nữ sinh đều cảm thấy An Hồng xứng đáng như vậy, nhưng mà điều khiến cho các cô khó có thể chịu được chính là, đã loại con gái gái dám dâng giống như An Hồng kia vậy mà lại trở lại cùng với Lộ Vân Phàm rồi.

(*) Đội nón xanh: Câu nói chỉ chuyện ngoại tình, có ý tương tự với câu bị cấm sừng ở Việt Nam.

Tất cả mọi người đều kinh dị trước phẩm vị kén vợ kén chồng của Lộ Vân Phàm. Mọi người đều ào ào đoán xem có phải là An Hồng đã dùng thủ đoạn mới, không có nhân cách gì đó, d@n đàn đ@n quý đ@n để cho mình được trở về bên người Lộ Vân Phàm hay không. Hết thấy những chuyện này đương nhiên là Lộ Vân Phàm không hề hay biết. Anh vẫn vui vẻ trải qua cuộc sống đại học của anh như trước. Ở sau thời gian học xong anh lại nói chuyện yêu đương cùng với An Hồng ngọt như mật.

Lộ Vân Phàm thật sự đã nói với cha của mình về chuyện của Tần Nguyệt. Đương nhiên là anh không nói làm chuyện phức tạp hơn, chỉ lấy ra tấm ảnh chụp chung hồi trung học, khi đang kỳ quân huấn, chỉ vào mặt Tần Nguyệt trên ảnh nói, người bị bệnh chính là bạn học cũ của mình, đang cần thiết được trợ giúp. Lộ Kiến Vũ liền nhớ ở trong lòng, đáp ứng anh có thể giúp bạn.

Đối mặt với con của mình, trong lòng Lộ Kiến Vũ cảm thấy vui mừng. Lộ Vân Phàm sắp 20 tuổi, con trai ông thật sự đã trưởng thành, hiểu chuyện. Ở trong mắt Lộ Kiến Vũ, Lộ Vân Phàm luôn luôn vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ nghịch ngợm hay gây chuyện. Còn bây giờ, con trai ông đã biết đến việc, vì bạn học mắc bệnh nặng mà đến cậy nhờ bản thân ông.

Cái việc hỗ trợ này, tuy rằng hành vi cùng tâm tính như vậy cũng không phù hợp với chuyện đánh cờ chém giết ở trên thương trường. Nhưng không thể phủ nhận, Lộ Vân Phàm đã chứng tỏ mình là một người đàn ông đã biết lo toan. Cho nên, Lộ Kiến Vũ quyết định nhất định phải giúp con trai chuyện này cho bằng được.

An Hồng bị tin tức này kích động mà đã đi bệnh viện để thông báo cho Hàn Hiểu Quân cùng Tần Nguyệt biết. Thế nhưng hai người bọn họ cũng không để lộ ra biểu cảm cao hứng.

An Hồng cảm thấy kỳ quái. Cô biết Lộ Vân Phàm mà đã hứa hẹn giữ bí mật chuyện này, thì nhất định anh sẽ làm được. Điều này có ý nghĩa bệnh của Tần Nguyệt đã có cơ hội khỏi hẳn. Nhưng vì cái gì mà tâm sự của hai người lại có vẻ nặng nề như vậy?

"Lộ Vân Phàm nói, khi có tin tức liền sẽ lập tức thông báo cho hai người biết. Khi có thật cung cấp thì chỉ cần trong vòng hai ngày liền sẽ tiến hành giải phẫu. Cho nên, Tần Nguyệt, cậu nhất định phải tích cực phối hợp để trị liệu, chờ có tin tức, khi đó thể trạng thân thể có thể được tốt nhất để tiến hành giải phẫu."

An Hồng mỉm cười nói xong, Tần Nguyệt cũng vẫn cúi đầu không nói chuyện, mặt xám như tro tàn.

"Có chuyện gì vậy?" An Hồng cảm thấy khó hiểu, cô nhìn sang ánh mắt yên lặng không tiếng động của Hàn Hiểu Quân, "Đây là tin tức tốt mà, Lộ Vân Phàm đã đáp ứng chuyện này thì nhất định sẽ làm được."

"Có tin được thật thay thế hay không thì chuyện cũng có cái gì khác đâu." Giọng nói của Tần Nguyệt rất thấp rất thấp. Cô ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, ánh mắt lạnh đến mức tận cùng. "Cho dù có làm phẫu thuật thay đổi thật thì sẽ như thế nào đây, mình còn không phải vẫn giống như một người đã chết rồi sao, cả đời đều là người tàn phế rồi. . ."

An Hồng nhăn lại mày: "Tần Nguyệt, cậu đừng có nói như vậy. Sau khi đã phẫu thuật thay thật rồi, về sau này cậu sẽ không cần phải đi chạy thận để lọc máu nữa rồi, như vậy là cậu có thể hồi phục sinh hoạt bình thường mà."

"Cậu thì biết cái gì!" Đột nhiên Tần Nguyệt không hề có dấu hiệu báo trước liền rống to một câu. Sau đó cô nắm lấy cái gối đầu trên giường bệnh ném về phía An Hồng, "Cút! Cút đi! Các người ai cũng đều không hiểu cái gì hết, không nên nói lung tung như thế! Cái gì mà cuộc sống bình thường, đều là đánh rắm! Thúi lắm! Đều là nói hươu nói vượn! Các người đều đang gạt tôi! Gạt tôi! Các người chính là ở vui sướng khi người gặp họa! Các người đều ở đây xem tôi như xem trò hay! A a . ."

Tần Nguyệt giăng co ở trên giường bệnh, gào to rống lớn giống người đã phát điên lên rồi, nước mắt sớm như đê vỡ. Hàn Hiểu Quân lập tức bỏ nhào qua ôm lấy cô, một bên vừa ấn chuông cấp cứu ở bên giường, một bên vừa vỗ về lên Tần Nguyệt nhẹ giọng an ủi cô. Thế nhưng Tần Nguyệt lại vẫn tru lên không chút quan tâm, còn hung hăng cào lên mặt Hàn Hiểu Quân. An Hồng nhìn thấy vết cào rướm máu trên mặt Hàn Hiểu Quân do bị Tần Nguyệt cào, nhưng anh vẫn như cũ, không chịu buông tay ra.

An Hồng đã sợ ngây người, đứng ở bên cạnh hoàn toàn không biết làm sao. Lúc này, Trần Hằng cùng y tá nhanh chóng chạy tiến vào. Trần Hằng bình tĩnh tiêm một mũi thuốc an thần cho Tần Nguyệt. Rốt cuộc Tần Nguyệt dừng sự gậy dựa lại, dần dần ngủ thiếp đi. Trần Hằng nhìn xem mặt Hàn Hiểu Quân, bảo y tá xử lý giúp anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Sự phiền não của Lộ Vân Phàm 2

Editor: Mẹ Bầu

Hết thầy đều đã được xử lý tốt, sau đó Trần Hàng nhìn sang An Hồng lúc này vẫn còn đang ngây người ra như phỗng ở bên cạnh. Cô cũng không biết mình nên làm cái gì nữa. Trần Hàng nói: "Cô... Nếu như không có chuyện gì thì hãy đi trước đi, để cho hai người bọn họ... Yên lặng một chút."

An Hồng gật gật đầu, đi theo Trần Hàng rời khỏi phòng bệnh. Trần Hàng đi về phía cuối hành lang. An Hồng không nhận được nữa, gọi anh lại: "Bác sĩ."

Trần Hàng quay đầu: "Chuyện gì vậy?"

"Bọn họ... Vừa rồi, tôi không rõ, rốt cuộc bọn họ là như thế nào."

Trần Hàng nhìn thoáng qua vào trong phòng bệnh, nói: "Lúc trước bọn họ có não loạn một chút nên không thoải mái, cô tới không phải lúc."

"Tôi đến là muốn mang một tin tức tốt nhất tới cho bọn họ mà. Tôi là bạn học cũ của Tần Nguyệt. die,n;da.nlze.qu;ydro/mn Bạn trai tôi nhờ quan hệ có thể mau chóng tìm giúp được thận để thay thận cho cô ấy, nhưng mà khi tôi nói chuyện này cho bọn họ biết, thì lại..."

"Thận để thay sao?" Trần Hàng nhăn mày lại, "Đến phòng làm việc của tôi rồi hãy nói đi, nói chuyện đó ở trên hành lang này không được tốt lắm"

Ở trong văn phòng, Trần Hàng rót cho An Hồng một chén trà.

Anh hỏi: "Cô và Tần Nguyệt rất quen thuộc sao?"

An Hồng ăn ngay nói thật: "Tôi và Tần Nguyệt tuy rằng là bạn học cũ, nhưng kỳ thật tôi lại tương đối quen thuộc cùng với bạn trai của cô ấy."

"Hàn Hiểu Quân?"

"Đúng."

"Anh ấy không phải là người tồi. Dienddanlequydon, Tần Nguyệt bị bệnh thành như vậy, anh ấy vẫn luôn luôn cùng với cô gái kia. Tôi đã từng thấy, rất nhiều năm qua, các nữ bệnh nhân bị bệnh này, sau khi biết được bạn gái của mình bị bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu như vậy, các bạn trai đó đều rời đi khỏi các cô."

"Vì sao vậy? Bởi vì phí điều trị bệnh này quá đắt đỏ hay sao?"

"Cũng có một phần nguyên nhân về phương diện này." Trần Hàng gật đầu, "Nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất chính là, bệnh nhân bị nhiễm trùng đường tiết niệu, tương lai sau này sẽ không thể sinh con được nữa."

"Cái gì?" An Hồng sợ đến ngây người, "Không phải nói sau khi làm giải phẫu thay thận xong, là có thể sống cuộc sống bình thường giống như những người bình thường khác hay sao?"

Trần Hàng bật cười: Dieenndkdan/leeequhydonnn "Làm sao có thể chứ. Việc giải phẫu thay thận đúng là một loại biện pháp trị tận gốc nhiễm trùng đường tiểu, nhưng dù sao trong thân thể có thêm bộ phận của người khác, cũng sẽ tạo thành rất nhiều loại phản ứng khác nhau, chung thân đều cần phải uống thuốc kháng dị ứng. Hơn nữa mặc dù là cấy ghép thận, cũng không phải là có thể khỏi hẳn trăm phần trăm. Sau khi cấy ghép thận xong, có lẽ độ vài năm sau lại sẽ bị xảy ra vấn đề. Chuyện này lại phải xem vận khí cùng mức độ bảo dưỡng của mỗi người nữa. Về phần sinh nở, thì gần như là không thể nào, thân thể của bệnh nhân căn bản chịu không được mấy tháng có thai."

"..."

"Trước khi cô tới, mẹ đẻ của Hàn Hiểu Quân cũng mới vừa tới. Bà ấy có tới hỏi tôi về tình hình thân thể của Tần Nguyệt. Tôi không biết quan hệ của bọn họ, cho nên cũng đã nói lời nói thật với bà ấy. Kết quả bà ấy đã đi vào trong phòng bệnh làm não loạn một hồi, khiến cho dẫn đến không thoải mái. Cho nên Tần Nguyệt mới có thể không khống chế được, cô phải tha thứ cho cô ấy."

An Hồng ngơ ngác ngồi ở trên ghế, nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước, mới biết được hóa ra là bởi vì mẹ Hàn.

Cô gần như có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ của mẹ Hàn thế nào. Trong lòng cô cũng cảm thấy uất ức cho Tần Nguyệt, đó cũng không phải ý nguyện của Tần Nguyệt. An Hồng biết, Tần Nguyệt phát tác ra như vậy là từ tình yêu thiết tình với Hàn Hiểu Quân. Tần Nguyệt nhất định là muốn sanh con dưỡng cái vì anh.

An Hồng cảm thấy đau lòng hơn cho Hàn Hiểu Quân. Hết thầy tất cả những chuyện này hai người bọn họ cũng không thể nắm được trong lòng bàn tay. Tình trạng trước mắt bây giờ, mỗi một người bọn họ đều bó tay hết cách.

"Đúng rồi, cô nói bạn trai cô có thể mau chóng tìm được thận nguyên để thay cho Tần Nguyệt, thật vậy chăng?" Trần Hàng hỏi.

An Hồng gật đầu.

Trần Hàng đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Có tin tức thì cô hãy gọi điện thoại cho tôi. Là bác sĩ chịu trách nhiệm điều trị cho Tần Nguyệt, điều này rất trọng yếu. Khi tìm được thận phù hợp với cơ thể thì phải tiến hành giải phẫu nhanh một chút. Tôi ta cũng có thể sớm chuẩn bị cho kịp."

An Hồng đáp ứng, cáo biệt Trần Hàng. Cô lại đi tới bên ngoài phòng bệnh của Tần Nguyệt. Trên mặt Hàn Hiểu Quân đã thoa một chút thuốc, đang ngồi phát ngốc ra ở bên cạnh giường bệnh của Tần Nguyệt.

An Hồng đứng ở cửa gọi anh: "Hiểu Quân."

Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn thấy cô, đứng dậy đi ra.

"Anh lại nghĩ là em đã đi rồi. Chuyện vừa rồi thực xin lỗi." Hai tay anh gãi gãi lên đầu, lưng tựa vào trên tường hành lang, có vẻ đặc biệt tiêu tụy.

"Đi đã tới rồi, phải không?"

"Ừ."

"Hiểu Quân, rồi sẽ khá hơn thôi." An Hồng không biết phải nói cái gì, chỉ có thể nói chút an ủi vô vị.

"Không biết được nữa. Anh căn bản không biết nên làm sao bây giờ." Hàn Hiểu Quân hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, "A Hồng, anh thật sự cực kỳ mệt, rất mệt, vô số lần anh đã muốn buông tay rồi."

"Hiểu Quân..." An Hồng lấy hết dũng khí, rốt cục nói ra sự nghi ngờ của mình, "Kỳ thực, anh không cần phải đeo những thứ này ở trên lưng bản thân mình. Anh có thể trợ giúp Tần Nguyệt, nhưng mà, anh không nhất thiết phải làm người yêu của cô ấy mà."

"Cô ấy sẽ chết." Hàn Hiểu Quân cười đầy sự tiêu điều lạnh lẽo, còn lắc lắc đầu, "Anh hiểu cô ấy rất rõ, cô ấy thật sự sẽ chết. Cho nên, hiện tại anh chỉ muốn mau sớm làm giải phẫu thay thận cho cô ấy, bồi dưỡng cho thân thể cô ấy. Đợi đến lúc cô hoàn toàn hồi phục cuộc sống bình thường, không cần phải làm cái việc chạy thận nhân tạo để lọc máu đáng chết kia nữa, anh lại lo lắng chuyện tương lai. Trước đó, anh sẽ không rời đi khỏi cô ấy. Anh tin tưởng chờ mấy năm tiếp theo, Tần Nguyệt sẽ trở thành quen thuộc, đã hiểu biết chuyện, khi đó cô đã khỏe mạnh rồi, anh sẽ có thể trao đổi với cô ấy được tốt hơn."

"Em nghe bác sĩ Trần nói Tần Nguyệt không thể sanh con được nữa rồi."

"Đúng vậy! Đây chính là sự đã kích rất lớn đối với cô ấy. Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. A Hồng, em cũng biết mẹ anh là người thế nào, mẹ anh tuyệt đối sẽ không đồng ý để anh kết hôn với Tần Nguyệt, mà anh cũng sẽ không thể vì Tần Nguyệt mà trở mặt với mẹ của mình được. Dù sao đó cũng là mẹ đẻ của anh. Mẹ anh đã sinh ra anh, nuôi anh suốt hai mươi mấy năm, anh không thể làm cho mẹ phải thương tâm. Hiện tại, anh chỉ có thể làm được một việc chính là, cố gắng khuyên nhủ mẹ anh, trước hết để cho Tần Nguyệt trị liệu bệnh cho tốt đã. Thân thể Tần Nguyệt được khỏe mạnh lại chính là quan trọng hơn so bất cứ chuyện gì. Cho nên, vẫn còn phải xin nhờ Lộ Văn Phàm rồi."

An Hồng gật đầu, lại hàn huyên vài câu cùng Hàn Hiểu Quân, sau đó cáo từ rồi đi.

Đi trên đường, An Hồng đột nhiên phi thường phi thường nhớ đến Lộ Văn Phàm, nhớ đến anh khuôn mặt tươi cười hồn nhiên vô tư của anh, nhớ đến ánh mắt lóe sáng lại mang theo một chút buồn bình gì đó của anh, nhớ đến vòng tay ôm ấp ấm áp với bộ ngực vững chãi của anh.

So sánh với khốn cảnh mà Hàn Hiểu Quân cùng Tần Nguyệt đang phải đối mặt kia, những hồ sau gần như không thể vượt qua đó, tương lai đầy vô vọng đó, An Hồng cảm giác mình và Lộ Văn Phàm thực là may mắn như vậy. Những khó khăn mà hai người bọn họ đã từng trải qua như thế thật đơn giản, quả thực chính là chút chuyện không đáng giá đề nhắc tới.

Cô gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm, hỏi anh đang làm cái gì. Lộ Văn Phàm nói anh đang chuẩn bị đi ăn cơm chiều, ăn xong rồi muốn đi về, hoạch định phòng chừng phải đến hừng đông.

Chương 135: Sự phiền não của Lộ Vân Phàm 3

Editor: Mẹ Bầu

Ban học Công trình bằng gỗ thường xuyên phải suốt đêm ngồi vẽ thủ công những đồ án lớn. An Hồng hiểu rõ điều này, nói vài câu xong liền cúp điện thoại.

Khi cô mang theo điểm tâm đi vào trong phòng học chuyên môn họa hình lớn, Lộ Vân Phàm vẫn chưa phát hiện ra. Anh vẫn như trước, nằm phục ở trên bàn lớn nghiêm túc vẽ. Mãi cho đến khi An Hồng đi đến bên người anh, thân mình chặn ngang ánh sáng của ngọn đèn huỳnh quang, thì anh mới ngẩng đầu lên, tiếp theo liền mở to hai mắt nhìn đầy sự kinh ngạc.

"An An! Sao em lại tới đây?" Lộ Vân Phàm đứng lên, vẻ mặt thật vui vẻ.

"Nhỏ giọng một chút. Vẽ rất mệt, nên em mang đến cho anh chút đồ ăn." An Hồng nhìn chung quanh, sinh viên trong lớp đang vẽ cũng không nhiều lắm, cả đám đều im lặng. [die,n;da.nlze.quydo/nn](http://da.nlze.quydo/nn), An Hồng ngồi xuống ở bên người Lộ Vân Phàm, nhìn nhìn những bản họa đồ mà anh vẽ: "Những bản vẽ này phải vẽ đến mấy giờ nữa mới."

"Đúng vậy đó. Không phải là anh đã nói với em phải tới hùng đông hay sao." Lộ Vân Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, "Trời đã tối rồi, một lát nữa em làm sao trở về nhà được? Buổi tối nơi này không thuê được xe đâu."

"Em không quay về." An Hồng cười, "Em sẽ ở lại đây cùng với anh."

"Ha! Muốn kiểm tra sao?" Lộ Vân Phàm hôn một cái vào trên má An Hồng, "Thật vất vả, em mệt nhọc phải làm sao bây giờ?"

"Em đã từng rất nhiều lần ngồi vẽ suốt đêm như vậy rồi, không có chuyện gì đâu, em ở đây cùng với anh."

"Được, anh sẽ làm mau chóng thôi." Lộ Vân Phàm cười. An Hồng từ trên trời giáng xuống như vậy, đối với anh mà nói, Dienndkdan/leeequhydonnn chuyện này thực sự là quá kinh ngạc và vui mừng. Hồi An Hồng học đại học năm 3, anh cũng đã từng cùng cô ngồi vẽ, mãi cho đến lúc người gác phòng ngủ ký túc xá đến đuổi, anh mới rời đi. Lúc đó anh đã từng tưởng tượng đến một hình ảnh tuyệt đẹp, chờ anh học đại học năm 3, có phải An Hồng cũng sẽ tới để cùng anh vẽ hay không. Nhưng mà, thật sự lúc anh học lên đến đại học năm 3, An Hồng đã không ở bên cạnh anh nữa rồi. Anh và các bạn học trong ban thức đêm để vẽ, có một số người yêu của bạn học cũng sẽ đến làm bạn, mỗi lần Lộ Vân Phàm nhìn thấy như vậy, trong lòng anh đều có sự mất mát không sao dừng lại được.

Cho nên, khi mà An Hồng thật sự ngồi ở bên cạnh anh, Lộ Vân Phàm cảm thấy thật thỏa mãn, phảng phất mộng đẹp đã trở thành sự thật vậy.

Anh lại bắt đầu nghiêm cẩn ngồi vẽ lần nữa, An Hồng cũng không quấy rầy anh, chính là ở bên cạnh lặng lẽ ngồi xem.

Gương mặt nhìn nghiêng khi cúi xuống của Lộ Vân Phàm nhìn rất đẹp mắt. Ánh mắt của anh thật chuyên chú, dinendian.loqidJon, một lát đứng lên, một lát ngồi xuống, cây bút chì cầm trong tay nhanh chóng vẽ dọc về ngang theo thước đo xẹt qua ở trên bản vẽ siêu cấp lớn. Lộ Vân Phàm viết rất quyết đoán thuần thục, cách hành văn liền mạch lưu loát, hiển nhiên là đã trải qua nhiều lần luyện tập, trên tay thật có cảm giác.

Về một trận, anh lại ngẩng đầu lên nhìn An Hồng cười một cái, tiếp đó lại vui đầu vào can vẽ.

An Hồng nghe tiếng bút viết loạt loạt loạt loạt trên giấy, nhìn Lộ Vân Phàm cầm lấy một cây bút chì cắn ngang ở trong miệng, nhanh chóng thay đổi một cây bút chì khác, cô liền mỉm cười không sao dừng được.

Hai tay của An Hồng xếp chồng lên nhau, đầu đặt trên cánh tay, nghiêng đầu nhìn anh. [@MeBau*\[email protected\]@](mailto:MeBau@) Dần dần, cô cảm thấy mí mắt nặng trĩu, trong mắt cô, bóng dáng của Lộ Vân Phàm càng ngày càng mờ hồ. Rốt cuộc An Hồng đã mất ý thức, ngủ thiếp đi mất rồi.

Khi An Hồng... tỉnh lại, Lộ Vân Phàm đang ở giai đoạn kết thúc.

An Hồng phát hiện trên người mình đang khoác chiếc áo khoác của anh. Lúc này đã là cuối tháng ba, ban đêm phòng học có chút hơi lạnh, Lộ Vân Phàm lại mặc áo đơn, tay áo dài đều xắn đến tận khuỷu tay.

An Hồng ngồi thẳng người dậy, đưa lại áo khoác cho anh: "Mau mặc vào đi, đừng để bị cảm."

Cô nhìn nhìn chung quanh, chỉ còn lại có độ bốn, năm bạn học của anh. Cô nhìn thăm dò bản vẽ của Lộ Vân Phàm, không khỏi cảm thán một câu đầy kinh ngạc: "Wow! Anh vẽ thật đẹp, có khi vượt qua cả Computer làm rồi."

Lộ Văn Phàm nở nụ cười: "Bình thường thôi, không đến nỗi tệ lắm. Anh vẽ sắp xong rồi, em cũng mệt mỏi rồi, chờ anh vẽ xong hoàn chỉnh liền thuê xe đưa em trở về."

"Tự em thuê xe về là được."

"Trời vẫn còn chưa sáng đâu. Một mình em đi như vậy anh rất lo lắng, anh cũng dứt khoát đi về nhà ngủ một giấc, dù sao sáng mai cũng không có giờ học."

"Được rồi." An Hồng phủ tay lên gò má Lộ Văn Phàm, đau lòng nói, "Mất anh đã thâm quầng hết rồi."

Lộ Văn Phàm bắt được tay cô, ánh mắt nghi hoặc: "An An, em làm sao vậy? Hôm nay anh thấy em cứ là lạ thế nào ấy."

"Làm gì có chuyện đó?"

"Cũng đã lâu lắm rồi, em không có dịu dàng đối với anh như vậy!" Lộ Văn Phàm thấp giọng cười, "Anh đã sắp không có thói quen như vậy nữa rồi."

"Đồ ngốc ạ." An Hồng dứt khoát sờ lên đầu của anh. Đã hơn một tháng rồi, tóc của Lộ Văn Phàm đã dần dần dài ra, sờ lên tóc đã có chút đâm vào tay. Mái tóc hơi dài nhưng cũng không ngắn này, khiến cho anh cũng không thể cắt ra cái hình dáng gì, đã làm anh cảm thấy rất là buồn rầu. Nhưng mà An Hồng lại cảm thấy này cái đầu lông xù này phi thường đáng yêu.

"Ha ha ha, như vậy mới giống anh chứ sao." Lộ Văn Phàm cười, tiếp theo liền cầm lấy đồ điểm tâm mà An Hồng đã mang đến, "Anh đói bụng, có cái gì ăn ngon không? Wow! Lòng đỏ trứng xốp mềm, anh rất thích!"

An Hồng nhìn anh cầm lên một cái lòng đỏ trứng xốp mềm, chỉ hai ba miếng liền nuốt vào hết, cô buồn cười lắc đầu lia lịa. Ở trên cái thế giới này, dường như chỉ có Lộ Văn Phàm là sung sướng như vậy, không có phiền não.

Lộ Văn Phàm thật sự không có phiền não sao?

Đương nhiên là không phải rồi.

Anh thật sự có nhiều, rất nhiều phiền não, hơn nữa khó có thể giải quyết.

Sự phiền não thứ nhất của Lộ Văn Phàm là - An Hồng không đồng ý xuất ngoại cùng anh một chỗ. Cô nói sẽ ở lại trong nước để chờ anh.

Chuyện này làm cho Lộ Văn Phàm bó tay không biết phải làm thế nào. Anh đã khuyên cô rất nhiều lần, nhưng An Hồng chính là không đồng ý. Cô đã nêu cho anh rất nhiều lý do: Lo lắng cho Tiêu Lâm còn đang tuổi vị thành niên, không đủ tiền, thành tích không tốt, tiếng Anh không được... Lộ Văn Phàm đau đầu vô cùng. Tuy rằng anh đã từng nói với An Hồng nếu cô không muốn đi, anh sẽ trở lại để gặp cô. Nhưng đây chẳng qua chỉ là lời thỏ lộ khi dưới tình thế cấp bách mà thôi. Đương nhiên là Lộ Văn Phàm rất hi vọng An Hồng sẽ đi cùng với anh ra nước ngoài. Hai người ở nước ngoài sẽ cùng trải qua cuộc sống vô ưu vô lự... Một tình cảnh tươi đẹp như vậy, chỉ cần tưởng tượng ra quang cảnh ấy thôi đã khiến cho anh hưng phấn không thôi.

Nhưng mà An Hồng chính là không đáp ứng, cô nói rất chân thành: "Em nhất định sẽ chờ anh trở về."

Lộ Văn Phàm bị cô đánh bại, quyết định tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa.

Chuyện phiền não thứ hai của Lộ Văn Phàm là - An Hồng dự định sau khi tốt nghiệp ở lại làm việc ở chính công ty mà cô đang thực tập.

Đó là công ty mà Hàn Hiểu Quân đang công tác và giới thiệu cho An Hồng thực tập. Trong lòng Lộ Văn Phàm cực kỳ không thoải mái. Anh khuyên An Hồng đi đến công ty Vũ Hoa làm việc: "Vũ Hoa cũng có bộ phận dự toán. Chỉ biết quy mô của công ty này lớn hơn công ty em đang làm. Em vào làm ở Vũ Hoa, sẽ có rất nhiều người giúp đỡ em, hướng dẫn cho em. Chờ đến khi anh trở lại chúng ta là có thể đi làm ở cùng một công ty, như vậy có phải tốt đẹp bao nhiêu không!"

"Em không cần." An Hồng lắc đầu, "Chờ đến khi anh trở về rồi hãy nói sau. Làm việc ở dưới quyền của ba anh, em sẽ rất căng thẳng."

"Em căng thẳng cái gì?" Lộ Văn Phàm tỏ vẻ không hiểu, "Ba anh không hề hung dữ mà."

An Hồng cúi đầu không nói. Cô nghĩ rằng, đối với đứa con trai của mình, đương nhiên là ông sẽ không dữ tợn. Nhưng mà An Hồng tình huống nhớ được mỗi lần cô đi đến nhà Lộ Văn Phàm, khi ánh mắt của Lộ Kiến Vũ nhìn cô, cô biết mình làm Lộ Kiến Vũ bị thất vọng rồi. Cô cũng biết Lộ Kiến Vũ đã kiên cường đồng ý để Lộ Văn Phàm kết giao với cô. Bởi vì Giang Bội từng đã hỏi kỹ càng tình hình trong nhà An Hồng, cùng với những dự định về tương lai của mình. Giang Bội đã cho An Hồng rất nhiều lời đề nghị, mỗi một lời đề nghị đều có liên quan đến tương lai của Lộ Văn Phàm. Giang Bội cùng Lộ Kiến Vũ như là đang bồi dưỡng bà chủ tương lai của Vũ Hoa vậy. Nhận thức này làm cho An Hồng cảm thấy hoảng sợ vạn phần.

Cho nên, mấy năm Lộ Văn Phàm đi du học ở nước ngoài này, cô làm sao dám làm nhân viên ở công ty Vũ Hoa được.

An Hồng cắn chặt răng không buông miệng, vì thế, một lần nữa Lộ Văn Phàm lại bị đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Sự phiên não của Lộ Vân Phàm 4

Editor: Mẹ Bầu

Chuyện phiên não thứ ba của Lộ Vân Phàm là chuyện khiến anh đề ý nhất, đương nhiên là bởi vì - Hàn Hiểu Quân.

Đó là vào sinh nhật An Hồng 22 tuổi. Vừa vặn đúng vào dịp chủ nhật, Tiêu Lâm đã ở nhà, Lộ Vân Phàm mang theo bánh ngọt cùng quà tặng đến nhà An Hồng để cùng nhau trôi qua.

Anh tự mình xuống bếp nấu nướng vài món thức ăn. Nếu không phải bị mặn thì chính là bị nhạt, có một đồ ăn sao nấu thậm chí còn có chút bị cháy xém. An Hồng nhìn thấy vậy không thể nhìn nổi, liền chen chúc ở tại bên cạnh anh để rang một bát tô com chiên trứng.

Com chiên trứng từ trước đến nay cô làm đều rất ngon, có thể khiến cho Lộ Vân Phàm ăn hết một tô thật lớn. @MeBau*@ Ngoại trừ có những thứ đơn giản như trứng gà, hành thơm, com, trong com rang An Hồng còn rắc ở bên trong một ít lạp xường thái hạt lựu. Trong phòng bếp nhất thời tỏa hương bốn phía, làm Lộ Vân Phàm đứng xem một bên ngón tay xoa xoa vào nhau, khen không ngừng.

Tiêu Lâm ở phòng khách lén lút mở nắp hộp bánh ngọt mà Lộ Vân Phàm mang đến, nhìn thấy trên mặt chiếc bánh ngọt viết dòng chữ: An An, sinh nhật vui vẻ.

Tiêu Lâm quay đầu nhìn vào trong phòng bếp. Hai người ở đằng kia chính là đang cãi nhau ầm ĩ. Trong phòng bếp hỗn loạn giống như là trên chiến trường vậy. Tiêu Lâm không khỏi bắt đầu lo lắng cho đời sống hôn nhân tương lai của hai người này.

Lúc ăn com, mỗi một món ăn Tiêu Lâm đều ăn một miếng, về mặt đau khổ nói: "Cực kỳ khó ăn! Lộ Vân Phàm, die»n, d«an, k«e, qu»y, d«ontay nghề nấu nướng của anh quá kém, về sau làm thế nào nuôi sống được An Hồng đây."

"Chị gái của em thích ăn là được." Lộ Vân Phàm ăn một miếng rau cần xào, "Cũng không tệ lắm mà, đâu có khó ăn lắm đâu!"

"Anh cũng chỉ có thành thạo một chút trong việc xào xào rau dưa thôi." An Hồng cười.

"Đây là miếng thịt hay là cục thịt?" Tiêu Lâm kẹp lên một "miếng thịt" thái rất dày, "Anh thực hản là nên đi đến Hàn Hiểu Quân bãi sư học nghệ đi, nhà người ta là một đầu bếp có trình độ cấp bậc đó. Anh có đến làm việc vặt ở ven chợ huyện Sa thì người ta cũng đều không cần anh đâu."

Lộ Vân Phàm đen mặt: "Nói cái gì đó, không thích ăn thì đừng ăn!"

"Hung dữ cái gì chứ! Anh có hung dữ thì hung dữ với mình là được, lại còn dám hung dữ đối với em, hừ!" Tiêu Lâm chu miệng lên bắt đầu bới com ra.

"Được rồi, hai người còn cãi cọ với nhau cái gì nữa đây, chị cảm thấy cũng tạm được mà, dĩễn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđứy ㄟ đđôn so với chị làm bị cháy thì còn tốt hơn nhiều." An Hồng nhìn Tiêu Lâm, "Tiêu Lâm, lúc nào em thử nấu nướng một chút để chúng ta cùng ăn thử xem thế nào, để cho chị cũng nếm thử tay nghề của em."

Tròng mắt tròn của Tiêu Lâm chợt chuyển động. Đột nhiên cô bé chạy vào phòng lấy ra một cái hộp nhỏ: "Chị này, quà tặng sinh nhật của chị đó."

An Hồng mở ra vừa thấy là một thoi son thôi, cô nói: "Cảm ơn."

Lộ Vân Phàm cũng đưa cho cô một cái hộp: "Đây là quà tặng của anh, bắt quá bây giờ em đừng mở ra."

An Hồng ngậm miệng cười: "Tại sao vậy?"

"Có trẻ con đang ở đây, không tốt."

"Anh mới là trẻ con ấy!" Tiêu Lâm không vui, "Em muốn xem em muốn xem, em tới mở!"

Cô bỗng chốc túm cái hộp ở trong tay An Hồng. Lộ Vân Phàm muốn ngăn cản nhưng đã không kịp. Tiêu Lâm tay chân lạnh lẽo mở giấy gói ra, mới phát hiện trong hộp đó chính là – một bộ đồ nội y.

"Wow! Trời ạ!" Tiêu Lâm xách cái quần lót màu hồng lên kêu lên thật khoa trương, "Lộ Vân Phàm! Anh thật là háo sắc!"

Tay của Lộ Vân Phàm đã đỡ ở cái trán, gương mặt sung huyết đỏ bừng.

An Hồng chạy nhanh tới đoạt lấy cái hộp cất kỹ, cả khuôn mặt đỏ bừng lên từ lâu.

Lộ Vân Phàm đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: "Đúng rồi, năm trước anh tặng cho em cái ví tiền, thế nào không thấy em dùng vậy, cái ví kia của em đã

dùng rất nhiều năm rồi, tại sao em không đổi đi?"

"A. . . Em đã quên mất."

"Hiện tại đổi đi, hiện tại đổi ngay! Em đi lấy ra đây."

Lộ Vân Phàm nghĩ đến cái gì sẽ làm cái đó. An Hồng lấy ra hai cái ví tiền, một cũ một mới hoàn toàn, cười nói: "Anh nói em mới phát hiện, cái ví này thật sự rất cũ kỹ rồi."

Lộ Vân Phàm tiếp nhận cái ví tiền cũ ở trong tay cô cũ, bắt đầu đồ hết đồ vật ở bên trong ra: "Trong ví tiền của em thế nào mà để lẫn thứ đồ vật lộn xộn như vậy, chính là không thấy tiền. . ."

Lời nói còn chưa dứt, sắc mặt của anh đột nhiên chìm xuống, động tác trên tay cũng dừng lại.

An Hồng nhìn anh vẻ kỳ quái, chỉ thấy Lộ Vân Phàm đặt một tờ giấy nho nhỏ ở trên bàn com.

An Hồng tập trung nhìn vào, tìm đập đột nhiên nhanh hơn. Đó chính là một tấm hình mà đã giấu ở mặt sau chiếc thẻ mượn sách. Đó là tấm ảnh chụp chung cùng Hàn Hiểu Quân hồi cô 15 tuổi khi ở huyện W. Chuyện xảy ra đã nhiều năm qua, cô có lẽ đã quên mất chuyện này, Nhưng lúc này đã để cho Lộ Vân Phàm nhìn thấy, An Hồng cảm thấy thật sự là tệ hết biết rồi.

Tiêu Lâm cũng nhìn thấy tấm hình kia, cô đứng nhìn nói hai người lặng im không nói, bụng đĩa com chiên trứng lên, lên lút chạy vào trong phòng.

Trong phòng khách không thể tránh khỏi lại vang lên tiếng của hai người tranh cãi với nhau. An Hồng nói giải thích, nhưng Lộ Vân Phàm lại tựa như không nghe thấy. Hai người nói chuyện trọng tâm xung quanh đề tài về Hàn Hiểu Quân, một vòng lại một vòng, rồi sau liền dẫn dắt đến vấn đề làm việc của An Hồng cùng chuyện ra nước ngoài của Lộ Vân Phàm.

Tiêu Lâm áp sát vào cửa phòng nghe lén, trong lòng cảm thấy sốt ruột vì hai người kia. Giọng nói của An Hồng cùng Lộ Vân Phàm cũng đã cất cao. Tiêu Lâm lo lắng Lộ Vân Phàm sẽ hất com chiên trứng và đồ ăn xuống đất. Tuy rằng An Hồng biểu hiện được thật kiên cường, nhưng mà Tiêu Lâm biết, kỳ thực trong lòng An Hồng rất đau đớn.

May mắn, chuyện này đã không có nghiêm trọng như vậy. Một lát sau, An Hồng mở cửa phòng ra: "Tiêu Lâm, ra ăn com."

Tiêu Lâm tiếp tục bụng đĩa com chiên trứng ra ngồi trở lại bên cạnh bàn. phát hiện hai người kia mặt đều thối thối. Nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của An Hồng và Hàn Hiểu Quân đã bị xé thành mảnh nhỏ, rơi vãi ở trên mặt đất.

Com nước xong, An Hồng bụng bánh ngọt ra. Lộ Vân Phàm không nói không rằng, giúp cô đốt lên ngọn nến, lại tắt đèn phòng khách đi.

Anh bắt đầu vỗ tay hát bài hát mừng sinh nhật, cười hát thật nỗ lực. Tiêu Lâm cũng hát lên phụ họa. Sau khi hát xong, Lộ Vân Phàm nói: "Em hãy nguyện ước đi."

An Hồng chấp tay ở trước ngực, nguyện ước xong liền thổi tắt ngọn nến. Lộ Vân Phàm lại bật sáng đèn lên, anh đứng trong chốc lát, nói: "Anh đi trước."

"Anh vẫn còn chưa ăn bánh ngọt mà."

"Anh không thích ăn ngọt."

". . ." An Hồng thấp giọng nói, "Được rồi, để em đưa anh đi xuống."

Đưa Lộ Vân Phàm xuống đến bên cạnh xe, An Hồng đột nhiên giữ chặt tay anh.

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt đã có chút thay đổi, không còn lạnh lùng nữa.

"Lộ Vân Phàm, hôm nay cảm ơn anh! Chuyện vừa rồi. . . Đây chính là bánh sinh nhật đầu tiên trong đời này của em. . . Đây là. . . lần đầu tiên em được trải qua hình thức sinh nhật thế này. Cho nên, cảm ơn anh!."

Biểu tình của Lộ Vân Phàm ngưng trọng. Anh thờ dài, sau đó ôm An Hồng vào trong lòng mình.

"Vừa rồi, thực xin lỗi, sinh nhật em mà anh còn hướng về phía em mà phát giận như vậy."

"Là em không tốt." An Hồng ôm chặt hông của anh, "Lộ Vân Phàm, xin anh hãy tin tưởng em."

"Anh tin tưởng." Lộ Vân Phàm nói vòng tay ôm áp ra, hôn xuống môi An Hồng, "Anh biết trong lòng em vẫn còn chưa hoàn toàn quên anh ta, bắt quá anh sẽ cho em thời gian."

"Em. . ."

"Đừng nói nữa, An An! Anh tin tưởng em! Thật sự, đừng nói nữa." Lộ Vân Phàm cười rộ lên, "Ít nhất anh biết, hiện tại người đang cùng với em chính

là anh."

An Hồng nhìn lên mặt anh, dường như muốn thốt ra lời.

Cô muốn nói với anh - Lộ Vân Phàm, anh sai lầm rồi, người mà em thích chính là anh, là anh, là anh.

Trong lòng em, sớm đã không có Hàn Hiểu Quân.

Nhưng mà, cuối cùng cô lại không nói những lời này ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Đêm mưa

Editor: Mẹ Bầu

Lúc An Hồng về đến nhà, Tiêu Lâm còn đang ngồi ở bên cạnh bàn nhàn nhã ăn bánh ngọt. Nhìn thấy An Hồng vào cửa, cô gái liền cắt một miếng bánh cho chị gái của mình: "An Tử Lăng, đến ăn bánh ngọt."

"Cái gì mà An Tử Lăng?"

"Đúng như em nói với chị đây! Chị và Lộ Vân Phàm bây giờ có khác gì cảnh trong vở kịch "Một màn mộng ảo" kia đâu. Rõ ràng là chị giống như cô gái kia, đã thật thích anh ta, thế nhưng anh ta lại nghĩ rằng cô gái vẫn còn đang thích Hàn Sở Liêm, không biết hai người vẫn còn đang lơ lửng cái gì đây."

"Con nhóc xấu xa này, @MeBau*@ em đúng đã xem kịch liên tục quá nhiều rồi!" An Hồng trừng mắt liếc nhìn Tiêu Lâm một cái, ăn một miếng bánh ngọt! Ừm, hương vị của bánh thật ngon.

"An Hồng, vì sao chị lại không muốn đi đến làm việc tại công ty của nhà anh Lộ Vân Phàm vậy? Đó là một Đại tập đoàn đó, không phải con người đều luôn muốn vươn tới chỗ cao à?" Tiêu Lâm vừa liếm bánh ngọt vừa hỏi xiên hồng.

"Em không hiểu đâu, mặc kệ."

"Ừm, vậy thì... Vậy thì tại sao chị lại không chịu ra nước ngoài cùng với anh ấy kia chứ?" Tiêu Lâm vẫn như trước, nhất quyết không chịu buông tha, hỏi.

An Hồng buông bánh ngọt, diện·dan·le·quy·don·com nghiêm mặt nói: "Có rất nhiều nguyên nhân."

"Là bởi vì em sao?"

". . ." An Hồng nhìn em gái, lời nói thâm thúy, "Em bây giờ học bậc cao nhất (lớp 10 PTTH), nếu như sang năm chị cùng anh ấy đi ra nước ngoài, em vẫn còn chưa có học hết cấp ba, ai sẽ tới để chăm sóc em đây?"

"Em cũng biết là chị bởi vì em." Tiêu Lâm tiếp tục há mồm to ăn bánh ngọt, "An Hồng, chị cũng quá coi thường em rồi đó! Tự bản thân em cũng có thể chăm sóc được cho mình. Bình thường em ở trường học, nghỉ hè em có thể đến ở nhà của cô em. Cho dù em có sống một mình ở trong nhà cũng không có quan hệ gì hết, diễn, đàn, lê, quý, don em sẽ thu xếp được ổn thỏa hết. Muốn dựa vào chị nấu nướng vài thứ kia còn nghĩ đến chuyện nuôi em, chị có làm cho heo ăn thì đúng hơn."

". . ." An Hồng tức giận đến đập bàn này khay, "Em đây là có ý tứ gì hả?"

"Ý của em chính là..." Tiêu Lâm đột nhiên trở nên một bộ nghiêm trang, "Chị vẫn nên đi ra nước ngoài cùng với Lộ Vân Phàm."

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì tương lai chị sẽ phải gả cho anh ấy, chị sẽ phải làm bà xã của anh Lộ Vân Phàm, cho nên càng phải không ngừng đề cao mình, làm phong phú bản thân. Bằng không tương lai Lộ Vân Phàm biến thành ông chủ lớn, diễn, đàn, lê, quý, don người ta hỏi anh ấy, vợ của ngài đã tốt nghiệp đại học nổi tiếng nào ở nước ngoài vậy. Anh ấy đáp lại bà xã của tôi chính là tốt nghiệp đại học chính quy một trường quốc gia ở trong nước. Việc này đã hạ thấp xuống một phần khá nhiều rồi! Chị cũng không phải là sẽ không học nhé, chị đi học thạc sĩ cùng với anh ấy ở chung một chỗ như vậy thật tốt. Lại còn có thể đi ra nước ngoài học vài năm, người khác muốn đến lượt cũng đều không có đâu."

An Hồng dở khóc dở cười: "Chuyện này em nghe ở đâu ra mà lại lý luận như vậy hả?"

Tiêu Lâm cắn nĩa cười: "Trước kia mẹ đã dạy em như vậy đây! Mẹ nói nếu như muốn tìm được một người đàn ông tốt nhất, như vậy trước sẽ phải

làm cho mình đạt tới một trình độ học vấn cao giống như người đàn ông đó. Cho nên tương lai em nhất định phải đi du học."

"Nào có đơn giản như em đã nói vậy chứ, muốn đi du học cần phải có thật nhiều tiền đó."

"Chỉ thực ngốc, bán cái phòng nhỏ ở thành phố L này đi, không phải là đã có tiền rồi không!"

"Cái này là của em, tiêu tổ tông ạ. Chỉ dùng hết tiền của em rồi, tương lai em chỉ có thể đi Việt Nam, Lào, Cambodia để mà du học thôi."

"Ngu ngốc! Chờ thời điểm em đi ra nước ngoài du học, thì lúc đó chị đã sớm là Lộ phu nhân rồi. Còn sợ em không có tiền đi ra ngoài để học hay sao? Ha ha ha ha ha. . ." Tiêu Lâm đắc ý cười ha ha, An Hồng lại lâm vào trầm tư.

An Hồng đã về lại trường được nửa tháng rồi. Cô bắt đầu bận rộn cho việc làm đề cương luận văn, rồi phản biện. Mỗi ngày An Hồng đều sẽ hò hẹn với Lộ Văn Phàm. Ở thời điểm trước khi An Hồng tốt nghiệp, hai người nắm chặt thời gian hưởng thụ thời gian cuối cùng ở vườn trường. An Hồng ở trường này đã được bốn năm, trong bốn năm học đó, cô đã trải qua rất nhiều chuyện, đã gặp rất nhiều người. Thời điểm rảnh rỗi, cô sẽ nhớ lại tình cảnh lúc bản thân mình đến nhập học. Khi đó cô mới 18 tuổi, vô cùng đơn giản, vẫn còn hồ đồ lơ mơ, mà bây giờ, lại đã đến kỳ cô tốt nghiệp, bên người lại còn thêm một người.

Người này, kỳ thực vẫn luôn luôn ở đây.

An Hồng đã từng trải qua sự hoài nghi, sự do dự, sự lay động, bàng hoàng, cuối cùng, cô rốt cục đã xác định. Đối mặt với tương lai, cô tựa như có thể nhìn thấy một tia ánh sáng rạng đông.

Lộ Văn Phàm cũng giống như vậy. Anh tràn ngập khát khao đối với tương lai. Anh cũng không có bị sự kiện chiếc ví tiền kia làm cho ảnh hưởng. Tình cảm của anh với An Hồng càng ngày càng lưu luyến nồng烈. Hai người chân chính có thể dùng từ như keo như sơn để hình dung. Chính là theo thời gian trôi qua, Lộ Văn Phàm vẫn còn có chút sốt ruột, anh vẫn nỗ lực không chịu buông tha đối với việc An Hồng đi du học. Anh vì An Hồng mà kiểm tra tư liệu về mấy trường Đại Học ở San Francisco, rồi sau đưa cho An Hồng xem. Nói cho cô biết trường này chuyên ngành phù hợp với cô, trường học này có vườn trường rất xinh đẹp...

"Anh đều rất quen thuộc với mấy vị giáo sư ở trong trường, hoàn toàn có thể nhờ các giáo sư này viết thư tiến cử giúp cho em. Thật đó, An An, em hãy suy xét cân nhắc."

An Hồng trầm mặc.

Cô cẩn thận suy tư vài ngày, đến ngay cả buổi tối đi ngủ cũng đều ở suy nghĩ đến chuyện này. Lộ Văn Phàm đã bắt đầu chuẩn bị tài liệu. Mấy tháng trước anh đã tham gia cuộc thi Toefl, thành tích nổi trội xuất sắc. An Hồng biết thời gian của bọn họ đã không còn nhiều lắm, cần phải mau chóng đưa ra quyết định, chờ anh, hay là đi theo anh. Nếu như cô muốn đi theo anh, thì một năm kế tiếp này, cô cần phải có sự nỗ lực rất nhiều rất nhiều.

Một ngày vào cuối tháng năm, Lộ Văn Phàm tham gia trận đấu chung kết bóng đá league, đương nhiên An Hồng đã đi ra sân để đồng viên cổ vũ cho anh.

Lộ Văn Phàm mặc quần áo chơi bóng màu trắng chạy nhanh ở trên sân. Anh đá ở vị trí tiền đạo, là người chuyên thực hiện tấn công của đội bóng đại học Z. Trong trận đấu, các cầu thủ sau khi nhận được bóng, đều ào ào chuyền bóng cho anh. Lộ Văn Phàm tả xung hữu đột, bắt đầu bị hậu vệ đối phương kèm sát bên người để phòng thủ, vẫn không thể nào dứt ra được. Dần dà, anh bắt đầu nôn nóng, bắt đầu làm động tác giương cánh tay hướng về phía đồng đội của mình cao giọng la lên, chỉ huy tiến công lộ tuyến.

An Hồng ở trên khán đài vừa nhìn vừa nóng lòng, mỗi khi Lộ Văn Phàm va chạm với đối phương, ngã sắp xuống, cô lại sẽ khăn trương đứng lên, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Rốt cục, cơ hội đã tới.

Tiền đạo cánh trái của Đại học Z đột ngột từ giữa sân đẩy bóng đi về phía trước, một cú sút truyền cho Lộ Văn Phàm đang ở vị trí gần khu vực cấm lớn. Lộ Văn Phàm sau nhận được bóng liền cấp tốc xoay người, hai hậu vệ đội bạn lập tức lao về phía anh. Lộ Văn Phàm làm một động tác giả, một hậu vệ đội bạn đã bị anh lừa gạt, vọt tới bên trái anh. Trong lúc đó, Lộ Văn Phàm đột nhiên lại gậy bóng về phía trước một cái, làm quả bóng xinh xắn vượt qua người. Bóng dáng của anh tựa như một tia chớp màu trắng xẹt qua một hậu vệ khác của đối phương, Lộ Văn Phàm dẫn bóng tiến thẳng đến khu vực cấm địa, phía sau hậu vệ đã không đuổi theo kịp anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Đêm mưa 2

Editor: Mẹ Bầu

Đối mặt với cầu môn của đối phương, Lộ Văn Phàm thậm chí còn không hề ngẩng đầu lên, chính là nâng chân phải lên dùng lực đá mạnh vào bóng. Quả bóng đã được một đạo kinh phong đá bay thẳng đến góc trên bên trái cầu môn. Thủ môn đội bạn nhảy cao bay vọt lên trên không, nhưng tiếc rằng đường bóng đi quá mức xảo quyệt, nên vẫn không thể nào với tới được.

Theo tiếng bóng đã chạm vào lưới vang lên, Lộ Văn Phàm cũng cao hứng nhảy búng lên. Anh mở rộng hai tay chạy nhanh ở trên sân bóng, lớn tiếng gầm rú, lập tức liền bị các cầu thủ đội nhà ùn ùn kéo tới, nhảy bổ lên trên người, ngã nhào xuống đất.

Bọn họ chúc mừng thật lâu, @MeBau*@ Lộ Văn Phàm rốt cục bò lên được. Anh chạy nhanh lên trước, tầm mắt cũng nhìn vào đám người ngồi ở bên sân tìm tòi. Sau khi nhìn thấy An Hồng, anh lập tức giơ lên cánh tay phải về phía cô, lực quơ quơ tay còn lớn hơn.

An Hồng cười đối với anh, vươn ngón tay cái giơ cao khỏi đầu, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng vì anh.

Cuộc tranh tài này cuối cùng bởi vì Lộ Văn Phàm đá bóng vào, nên đại học Z đã thắng lợi với tỉ số 1-0, giành được danh hiệu quán quân league.

Các đồng đội còn đang nâng cúp chúc mừng, Lộ Văn Phàm đã lôi kéo An Hồng rời đi.

Mặt trời chiều ngả về tây, trong vườn trường đã có đám người lui tới.

Lộ Văn Phàm rất mệt, đi đến đâu đến đâu mệt nhưng bởi vì chiến thắng trong trận cầu mà hưng phấn không thôi. Gò má của anh đỏ bừng, mái tóc ướt chèm nhẹp dính ở trên trán, mồ hôi đầy người đầy mặt, quần áo chơi bóng màu trắng đã dơ bẩn từ lâu không chịu nổi.

"Anh đi về phòng ngủ tắm rửa một cái, rồi sau đó cùng đi ăn cơm. Anh mệt chết đi được, chỉ muốn có một bữa cơm no đủ để ăn." Lộ Văn Phàm một tay cầm lấy chiếc áo khoác của đội bóng vắt lên trên vai, một tay cầm lon nước Coca mà An Hồng vừa đưa cho anh, ngửa cổ lên uống ừng ực ừng ực.

Hai người đã đi qua ở trên con đường nhỏ dưới bóng rùng kia vô số lần. Làn gió nhẹ đầu hạ thổi qua, bước chân của An Hồng dần dần chậm xuống.

Cô nheo lại mắt nhìn bóng dáng cao to của chàng trai trẻ trước mặt. Bờ vai của anh rộng rãi đến nỗi quý trọng vững chắc như vậy, bên dưới bộ quần áo đá bóng rộng rãi lộ ra hai cẳng chân vừa dài lại vừa thẳng. Trên đùi có đường cong cơ bắp rõ ràng sắc bén. Sải chân bước của anh thật lớn, đi được thật tùy ý.

Lộ Văn Phàm uống cạn sạch Coca, anh quơ quơ bình, đột nhiên vứt lon Coca xuống, nâng chân phải lên, làm ra một tư thế sút bóng bóng vào gôn. "Xoảng" một tiếng, chân phải của anh chuẩn xác đá trúng chiếc lon, đá luôn chiếc lon hướng về phía thùng rác ven đường.

Đây là động tác anh phải làm sau mỗi lần uống xong Coca. Trong dĩ vãng chưa từng có lần nào anh đá được vào, nhưng lúc này đây, đi đến đâu đến đâu anh lại đá bay chiếc lon chuẩn xác vào trong thùng không có sai.

"Yes!" Lộ Văn Phàm vui vẻ kêu lên.

Đột nhiên trong lòng An Hồng đưa ra một cái quyết định. Cô gọi lại anh:

"Lộ Văn Phàm."

Chàng trai trẻ quay đầu lại, cười đến rất vui vẻ: "An An, em có nhìn thấy không, vừa rồi anh đã đá được chiếc lon Coca vào trong thùng rác rồi đó!"

"Ừ, thấy rồi."

An Hồng đi lên phía trước vài bước, đứng ở trước mặt anh, nói, "Cái chuyện kia, chuyện mà anh nói lần trước đó, em đồng ý với anh!"

Lộ Văn Phàm ngây ngẩn cả người. Rất nhanh, ánh mắt của anh sáng rực lên: "Thật sự?"

"Ừ!" An Hồng gật đầu.

"A a a...! Thật sự thật sự thật sự?" Lộ Văn Phàm bỗng chốc liền vứt bỏ chiếc áo khoác vận động trong tay, một phát bế luôn An Hồng lên. Anh ôm cô quay xung mấy vòng, vui vẻ kêu lên, "An An, em thật sự đã đồng ý rồi sao? Thật sự thật sự thật sự chứ hả?"

"Ừ, thật sự! Em đồng ý. A a a... anh phát điên rồi hả? Hãy mau đặt em xuống! Anh vừa mới đá bóng xong, trên người hôi chết đi được!"

Cuối cùng Lộ Văn Phàm cũng đặt An Hồng xuống. Tay trái của anh vẫn ôm lấy eo của An Hồng, tay phải xoa lên gò má An Hồng. Anh nói: "An An, anh thật là cao hứng, chúng ta rốt cục không phải chia hai ngã nữa rồi."

An Hồng cũng cười rộ lên. Cô luôn nghĩ muốn cùng với anh, luôn luôn ở cùng nhau.

Lộ Văn Phàm kéo tay cô một phen, lớn tiếng nói: "Đi, chúng ta đi ăn một bữa đại tiệc! Chúc mừng một chút!"

An Hồng bị lây nhiễm cảm xúc vui vẻ của anh, đột nhiên kiễng chân lên ghé vào lỗ tai anh nói: "Không bằng... đi đến nhà của em đi, Tiêu Lâm đang ở trường học, trong nhà của em không có người."

"?" Lộ Văn Phàm nhìn sang cô vẻ nghi ngờ.

An Hồng đỏ mặt, cô hạ giọng nói nhỏ hơn: "... Lần trước anh đưa quà sinh nhật cho em, anh không muốn nhìn xem thế nào sao?"

Gương mặt Lộ Vân Phàm vụt đỏ bừng lên một chút. Anh cũng cắn vào vành tai của An Hồng khiến cho cô cảm thấy ngứa ngáy: "Dĩ nhiên là anh muốn xem rồi, nhất định... cực kỳ gọi cảm."

Khi Lộ Vân Phàm tiếp nhận điện thoại Lộ Kiến Vũ gọi đến, là lúc anh đang vui đùa âm ỉ cùng An Hồng ở trên giường.

Nghe xong lời nói của cha mình, anh bỗng chốc nhảy vọt lên, vừa nắm lấy quần áo ở bên giường vừa mặc vừa nói: "An An, dậy đi mau lên! Chúng ta đi đến bệnh viện, đã tìm được thận phù hợp với Tần Nguyệt để ghép rồi!"

An Hồng luống cuống tay chân mặc quần áo vào, dùng thời gian ngắn nhất đi theo Lộ Vân Phàm ra cửa.

Ở trên xe, An Hồng lục tìm ở trong túi ra danh thiếp của Trần Hàng để gọi điện thoại cho anh. Bác sĩ Trần đã tan tầm, tiếp nhận được cuộc điện thoại lập tức lại quay về hướng bệnh viện.

An Hồng lại đánh gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân nghe được tin tức này, một lúc lâu sau không hề nói chuyện. An Hồng bảo Hàn Hiểu Quân lập tức đưa Tần Nguyệt đi đến bệnh viện.

Kết thúc cuộc trò chuyện, An Hồng thả lỏng người tựa lưng vào trên ghế ngồi, thở dài ra một hơi: "Thật sự là quá tốt rồi..."

Lộ Vân Phàm lái xe, gật đầu nói: "Hôm nay là cái ngày lành gì mà song hỉ lâm môn thế này."

"Chỗ nào mà lại có được song hỉ lâm môn?"

"Em đã đáp ứng cùng đi sang Mỹ để học cùng với anh rồi, Tần Nguyệt lại tìm được thận để ghép, được cứu rồi, như vậy còn không phải chuyện song hỉ lâm môn hay sao?"

An Hồng cười đập anh một quyền, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Thành phố đã vào đêm. Lúc này xe chính là đang chạy ở trên cầu vượt. Các tòa Cao ốc bên cạnh ánh đèn đều bật sáng lên đủ năm màu sắc rực rỡ. Hơn nữa biển quảng cáo trên các mái nhà gần đó đều sáng rực ánh đèn chiếu rọi, tạo thành một cảnh đêm thực mỹ lệ.

Thực là một buổi tối tốt đẹp, An Hồng nghĩ.

Mấy người đi vào trong bệnh viện gặp mặt nhau. Lộ Vân Phàm bấm số điện thoại của bác sĩ mà Lộ Kiến Vũ đã cho anh, rồi sau giao điện thoại cho Trần Hàng nói chuyện.

Vị thầy thuốc ở tỉnh ngoài kia nói cho Trần Hàng biết, đây là một người con gái tuổi còn trẻ bị kẻ bắt cóc tập kích, đã bị chết não. Cha mẹ của cô gái hi vọng hiến một bộ phận của con gái mình. Trải qua kiểm tra, nhận thấy các chỉ số về thận của cô phù hợp với Tần Nguyệt. Trần Hàng xác nhận với bác sĩ đối phương sẽ đưa thận ghép về đây qua đường hàng không bằng máy bay trực thăng, Tần Nguyệt ở thành phố J sẽ tiến hành giải phẫu.

Đề điện thoại xuống, nhìn mấy người tuổi trẻ với ánh mắt tràn ngập chờ mong, Trần Hàng mỉm cười: "Nếu hết thấy thuận lợi, xế chiều ngày mai là có thể tiến hành giải phẫu. Đêm nay liền thu xếp để cho Tần Nguyệt nhập viện, tôi sẽ cho cô ấy làm một kiểm tra kỹ càng về tiền phẫu thuật."

Tất cả mọi người thở dài một hơi nhẹ nhõm. Tần Nguyệt kích động khóc òa lên. Mẹ Tần nắm lấy vai cô, lệ rơi đầy mặt: "Con gái à, rốt cuộc chúng ta đã chờ đợi được đến ngày này."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Đêm mưa 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm cũng thật cao hứng. An Hồng nhìn phía Hàn Hiểu Quân, lại phát hiện giữa lông mày của anh hình như có một chút ưu sầu.

Trần Hàng cùng Lộ Vân Phàm bắt tay: "Lộ Vân Phàm phải không? Thật sự là cảm ơn cậu! Nếu như không có cậu, Tần Nguyệt không có khả năng

tìm được thận ghép nhanh như vậy được."

"Đó là chuyện tôi phải làm. Bác sĩ Trần, ngày mai sẽ xin nhờ anh rồi, chúng ta sẽ giữ liên lạc."

"Được, à mà này... điễn đàn lê quý đôn Mọi người phải đi làm một chút thủ tục nhập viện cho Tàn Nguyệt đi. Hàn Hiểu Quân, cậu ở lại đây một chút, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu."

Mẹ Tàn mang Tàn Nguyệt đi làm thủ tục. An Hồng trò chuyện cùng Lộ Vân Phàm ở trên hành lang. Lúc này, Hàn Hiểu Quân cúi đầu đã đi tới.

An Hồng nhìn thấy sắc mặt của anh có gì không đúng, hỏi: "Hiểu Quân, bác sĩ Trần đã nói cái gì với anh vậy?"

"Không có gì." Hàn Hiểu Quân cười đến có chút miễn cưỡng, anh nhìn Lộ Vân Phàm một chút, muốn nói lại thôi.

Lộ Vân Phàm thật thức thời: "Hai người có khát không? Tôi đi mua mấy chai nước."

Sau khi Lộ Vân Phàm rời đi, điễn đàn lê quý đôn Hàn Hiểu Quân tiếp tục trầm mặc, An Hồng biết anh có tâm sự, hỏi: "Hiểu Quân?"

Hàn Hiểu Quân thờ dãi một hồi, nói: "Anh nghĩ muốn hút một điếu thuốc, chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện đi."

An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đứng ở bên ngoài khu nội trú. Hàn Hiểu Quân hút hết hai điếu thuốc lá, khi anh sắp hút đến điếu thứ ba thì An Hồng chớp mắt. Cô lấy chiếc bật lửa từ trong tay anh, bật lửa châm, hít một hơi thuốc, sau đó cô ném bật lửa trả lại cho anh: "Rốt cuộc là anh làm sao vậy? Đã đến mức này rồi, còn có cái gì không thể nói."

Hàn Hiểu Quân nghĩ nghĩ, rốt cục đã mở miệng: "A Hồng, em có thể cho anh mượn một khoản tiền được không? điễn đàn lê quý đôn Phòng ốc của anh phải tới mùa thu mới có thể giao phòng làm giấy chứng nhận được. Hiện tại bán không an toàn, cũng không có lợi, đến lúc đó anh sẽ bán phòng ở, sau đó trả tiền lại cho em."

"Anh cần bao nhiêu?"

"Hai mươi lăm vạn."

"Nhiều như vậy ư!" Ở trong lòng An Hồng nhanh chóng tính toán, "Em không có nhiều tiền như vậy. Khi bà ngoại sinh bệnh đã chi dùng rất nhiều. Hai năm qua em và Tiêu Lâm vẫn dùng tiền mà mẹ em và chú Tiêu đã để lại để chi phí sinh hoạt. Nhà cửa ở thành phố L vẫn còn chưa có bán được. Trong tay em bây giờ đại khái có khoảng 10 vạn, ngày mai có thể đưa cho anh. điễn đàn lê quý đôn Phần còn lại... anh phải nghĩ biện pháp khác để tìm rồi."

"Anh không có biện pháp nữa rồi." Hàn Hiểu Quân cười khỏ, "Anh đã hỏi một vòng bạn bè đồng nghiệp, cũng đã nói với bọn họ là sau khi bán phòng ở thì sẽ hoàn lại, tiền dự phòng của anh cũng đều đã chi trả hết rồi... Còn cha mẹ anh, tuyệt đối sẽ không sẽ giúp anh."

"Vậy còn ba mẹ của Tàn Nguyệt đâu?"

"Lúc trước cũng đã xuất ra hơn mười vạn rồi. Bọn họ dù sao cũng đều đã có gia đình riêng. Việc chạy thận lọc máu rất đắt, thuốc dùng là thuốc nhập khẩu cũng rất đắt. Nếu không còn biện pháp nào, thì anh cũng sẽ không thể hướng em mở miệng hỏi như vậy."

"Hiểu Quân, anh đừng vội, anh sẽ suy nghĩ nghĩ một chút biện pháp để giúp anh."

Hàn Hiểu Quân lắc đầu: "Thôi, không cần đâu, để anh lại về nhà đi cầu xin mẹ anh. Đây là cứu một mạng người, mẹ anh sẽ phải đáp ứng thôi."

An Hồng tắt khói thuốc, nhìn biểu cảm dè dặt của An Hồng, cô không biết nên nói cái gì.

Hàn Hiểu Quân ngược lại nở nụ cười. Anh tự tay xoa xoa mái tóc của An Hồng, nói: "Đừng lo lắng, không phải là em đã nói đó sao, rồi sẽ khá hơn."

"Ừ." An Hồng cười gật đầu, cô mở rộng hai tay ôm lấy Hàn Hiểu Quân một chút, "Cố lên, Hiểu Quân!"

Hàn Hiểu Quân cũng nhẹ nhàng mà ôm lại cô. Anh thấp giọng nói: "Cảm ơn em, A Hồng."

Bọn họ đều không có ai phát hiện ra, ở góc xó tối đen, có một người đang ở đó lặng lẽ yên tĩnh nhìn chăm chú vào bọn họ.

Tay anh dần dần siết lại thành quyền, đốt ngón tay đều siết lại vang lên tiếng lách cách.

Thu xếp cho Tàn Nguyệt ở lại nằm chờ trong bệnh viện xong, mẹ Tàn lưu lại đó ban đêm. Ba người trẻ tuổi cùng Trần Hằng đã hẹn nhau kỹ càng chuyện của ngày hôm sau. An Hồng phát hiện ra dường như cảm xúc của Lộ Vân Phàm không cao. Anh cực kỳ trầm mặc, trừ phi Trần Hằng hỏi hạn đến anh thì anh mới trả lời.

Trước khi đi, Hàn Hiểu Quân lại đi thăm Tàn Nguyệt một chút. Tàn Nguyệt hơi mệt một chút, đã chuẩn bị đi ngủ, Hàn Hiểu Quân ngồi ở bên mép giường cô, nắm giữ tay cô nói: "Chớ khẩn trương, bác sĩ Trần nói xác suất giải phẫu thành công rất cao. Đêm nay em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi, sáng sớm ngày mai anh lại tới thăm em."

"Vâng." Tần Nguyệt quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời bắt đầu đổ mưa. Lúc này mưa rơi rất lớn, hạt mưa gõ vào cửa sổ kính, phát ra tiếng vang từng hồi. "Hiệu Quân, trời đổ mưa rồi, anh cũng không lái xe tới, làm thế nào để trở về nhà đây?"

Hàn Hiệu Quân đã xe đưa đi bảo dưỡng rồi. Anh cười một cái: "Không có việc gì, anh thuê xe trở về nhà là được."

"Anh ở lại đây cùng với em đi, em... có chút sợ hãi."

"Đừng sợ, hiện tại đã trễ rồi, anh lại còn có chút việc, thật sự không thể ở lại đây được. Mẹ em ở lại cùng với em cũng như vậy thôi mà." Hàn Hiệu Quân còn đang bận khoản chuyện phí giải phẫu, chỉ nghĩ phải chạy về nhà nhanh một chút để thương lượng cùng với mẹ của mình.

"Trễ như vậy, anh còn có chuyện gì nữa đây?" Tần Nguyệt nhăn mi lên, gất gao cầm lấy tay của Hàn Hiệu Quân, "Hiệu Quân, anh hãy ở lại đây với em, giúp em một lát đi."

"Ngày mai em đã phải làm phẫu thuật đầu rồi, hôm nay cần phải nghỉ ngơi thật tốt, đi ngủ sớm một chút đi, nghe lời nào."

Mẹ Tần cũng nói xen vào: "Nguyệt Nguyệt, con đừng làm rộn, Hiệu Quân đi làm trắng ngày như vậy, hiện tại lại cùng con cả đêm là không được. Nó cũng phải đi về nhà để ngủ một giấc thật ngon chứ. Chờ khi con làm xong giải phẫu, nó sẽ theo con."

Tần Nguyệt lúc này vẫn lưu luyến không rời, không chịu buông lỏng tay ra. Hàn Hiệu Quân sờ sờ lên mặt cô, cúi người hôn lên cái trán của cô, nói: "Ngày mai em hãy cố lên, anh sẽ ở ngoài phòng mổ chờ tin tức tốt của em."

"Vâng." Tần Nguyệt cong môi lên cười. Trên gương mặt người thiếu nữ hiện ra một loại biểu cảm ngưng đọng, "Hiệu Quân, sáng sớm ngày mai anh hãy tới sớm một chút."

"Nhất định rồi! Anh đi đây, em ngủ đi."

Hàn Hiệu Quân đi ra tới cửa, Tần Nguyệt đột nhiên ngồi dậy, cô kêu: "Hiệu Quân!"

Hàn Hiệu Quân quay đầu.

Tần Nguyệt nhìn anh, muốn nói gì, bỗng chốc lại không nói nên lời.

Hàn Hiệu Quân hướng về phía cô vẫy vẫy tay, nở ra một nụ cười cổ vũ Tần Nguyệt, tiếp theo đó mở cửa phòng bệnh đi ra.

Tần Nguyệt một lần nữa nằm lại về trên giường. Cô không biết trong người mình bây giờ là như thế nào nữa. Trong lòng thấy vắng vẻ, có sự hoảng loạn khó diễn tả bằng lời.

Cô nghĩ, có lẽ là bởi vì ngày hôm sau mình phải làm phẫu thuật ghép thận, tin tức này tới đột nhiên như vậy, cô thật sự là quá khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Đêm mưa 4

Editor: Mẹ Bầu

Hàn Hiệu Quân đi đến cửa khu nội trú, phát hiện ra An Hồng cùng Lộ Vân Phàm vẫn còn đang ở đó.

An Hồng nhìn sang anh, sắc mặt có chút cổ quái. Hàn Hiệu Quân hỏi: "Sao hai người vẫn còn chưa đi?"

"Đang đợi anh." Lộ Vân Phàm nhìn chăm chú vào anh, "Anh Hàn, tôi biết anh lúc này đang lo buồn về chuyện chi phí giải phẫu, tôi có thể giúp anh."

"Không, không cần đâu! Cậu đã giúp tôi đại ân rồi, tôi sẽ về nhà để thương lượng với mẹ của tôi một chút là được." Hàn Hiệu Quân nhìn sang An Hồng một cái, nhàn nhạt nói.

"Anh Hàn, hiện tại mạng người là quan trọng hơn, anh thật sự không cần khách khí với tôi. @MeBau*@ Như vậy đi, ngày mai tôi sẽ mang tiền tới đây. Nếu như anh đã có đủ thì thôi, tôi không cần phải cho anh mượn nữa. Còn nếu như anh không đủ, thì tôi sẽ bù thêm vào cho anh, coi như tôi cho anh mượn, như thế nào?"

Hàn Hiệu Quân nhìn Lộ Vân Phàm nhận ra biểu cảm chân thành của anh, rốt cục gật đầu. Anh vỗ vỗ lên vai Lộ Vân Phàm: "Tôi đây xin cảm ơn cậu trước, chờ đến khi tôi bán căn nhà rồi, tôi nhất định sẽ mau chóng trả lại cho cậu."

Lúc này đã qua rạng sáng.

An Hồng nhìn thấy bên ngoài giàn giụa mưa rơi, nói: "Hiện giờ mưa rơi xuống càng ngày càng lớn hơn rồi. Chúng ta trước đừng hàn huyên nữa, hãy nhanh đi về ngủ một giấc, ngày mai còn phải dậy sớm đó."

Lộ Vân Phàm gật đầu: *dyan(lee^qu.donnn), "Anh Hàn, chúng tôi đi trước nhé."

Hàn Hiểu Quân hướng bọn họ cười: "Được, ngày mai gặp lại."

Lộ Vân Phàm cho xe chạy ra cửa chính bệnh viện. An Hồng tỉnh mắt, phát hiện Hàn Hiểu Quân lúc này vẫn còn đang liêu lỉnh đứng trong mưa ở ven đường.

"Áy áy, Lộ Vân Phàm, Hàn Hiểu Quân kia kia, anh có thể lái xe lại đó được hay không?"

Lộ Vân Phàm cho xe chạy sang bên, An Hồng hạ thấp cửa sổ xe xuống: "Hiểu Quân, lên xe đi!"

Trời mưa xuống nên rất khó thuê xe. Hàn Hiểu Quân trên người đã bị mưa xối ướt. Anh không có chỗ từ, đành đành lê lê quý đôn sau khi mở cửa xe ra anh ngồi lên ghế sau xe.

"Thật xin lỗi, đã làm cho ghế ngồi của cậu bị ướt rồi. Xe của tôi còn đang bảo dưỡng, ngày mai là có thể lấy về rồi."

An Hồng rút ra mấy tờ giấy ăn, xoay người đưa cho anh: "Không có chuyện gì, trước đưa anh trở về đã."

Lộ Vân Phàm vẫn luôn luôn không nói gì. An Hồng xoay xoay thân mình tán gẫu cùng Hàn Hiểu Quân những chuyện đã qua. Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng khi nào thì giao đề cương luận văn, khi nào thì tốt nghiệp. An Hồng nhất nhất trả lời anh. Cuối cùng, Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng có phải là đã xác định sau khi tốt nghiệp sẽ lưu lại làm việc ở công ty hay không.

"Chờ đến khi em cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp, anh sẽ nói bộ phận hành chính lập tức ký hợp đồng với em, không cần trải qua kỳ thử việc, trực tiếp hưởng thụ đãi ngộ của nhân viên chính thức luôn. Biểu hiện trong công tác của em rất tốt, lãnh đạo của các bộ phận vẫn luôn luôn khen ngợi em đấy."

An Hồng không biết nên trả lời thế nào. Trên thực tế, cô đã đồng ý với Lộ Vân Phàm không đi làm nữa mà chuyên tâm chuẩn bị cho chuyện đi du học ở nước ngoài.

Hàn Hiểu Quân thấy An Hồng không hé răng, liền hỏi: "Thế nào? Có phải là em đã có sự lựa chọn khác tốt hơn đó chứ?"

"Không có. . ."

Hàn Hiểu Quân nhìn một cái về phía cái ót của Lộ Vân Phàm, nói: "Kỳ thực, nếu em đi làm ở công ty của nhà Lộ Vân Phàm cũng không phải là không hay, hẳn là càng hợp với chuyên ngành của em."

"Em. . ."

An Hồng còn chưa nói xong, Lộ Vân Phàm đã mở miệng luôn: "An Hồng không đi làm, sang năm sẽ đi du học ở nước Mỹ cùng với tôi."

Hàn Hiểu Quân cả kinh. Lúc trước khi tán gẫu cùng với anh, An Hồng khi ấy vẫn còn nói khẳng định là mình không có ý định xuất ngoại du học. Vậy mà, lúc này cô đã thay đổi chủ ý rồi. Anh hỏi: "Quyết định rồi sao?"

An Hồng gật đầu: "Vâng, em quyết định rồi, hiện tại em phải bắt đầu chuẩn bị."

Trong lòng Hàn Hiểu Quân thấy thất lạc một hồi. Anh thốt ra một câu nói: "Đây không phải là. . . có phải là rất nhiều năm sẽ không được nhìn thấy em?"

Trong giọng nói của anh mang nồng đậm ý vị không nở.

Vừa nói xong, anh mới phát hiện ra có chút không ổn, lập tức ho khan vài tiếng, che đi sự luống cuống của mình.

Toàn bộ trong lòng An Hồng nhảy dựng lên. Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Lộ Vân Phàm một cái. Anh vẫn luôn luôn ở đó chuyên chú lái xe, môi gât gao nhếch lên, ánh mắt lạnh thấu xương.

"Không biết. Nhưng mà cũng không phải là em không trở lại." An Hồng đột nhiên cảm thấy hơi nóng. Không khí trong xe cũng trở nên có chút quái dị.

Hàn Hiểu Quân cảm nhận được cảm giác đè nén này. Anh khẽ cười một chút: "Đi ra nước ngoài học cũng tốt. Từ trước đến giờ chuyện học tập của em cũng không tệ, theo lý nên học lên cao hơn nữa."

"..." An Hồng nhếch khóe miệng cười cười, chuẩn bị nói sang chuyện khác. Nhưng cô không nghĩ tới, Lộ Vân Phàm đã mở miệng: "Anh Hàn, có chuyện này tôi vẫn muốn nói với anh. Thừa dịp hôm nay ba người chúng ta đều ở đây, tôi cũng liền nói chuyện ở tại đây luôn."

An Hồng trừng lớn mắt. Cô không biết Lộ Văn Phàm muốn nói gì, Hàn Hiểu Quân cũng là thật nghi hoặc: "Chuyện gì vậy?"

"Tôi là một người tương đối thẳng tính, không thích quanh co lòng vòng. Tôi biết anh và An Hồng đã quen biết với nhau từ nhỏ, tình cảm từ trước đến nay vẫn luôn rất tốt. Cô ấy luôn luôn đối đãi với anh giống như một người anh trai của mình. Lúc trước, giữa tôi và cô ấy đã sinh ra một ít hiểu lầm, cũng đã làm cho quan hệ giữa hai người phát sinh một chút biến hóa, Thế nhưng hiện tại, hiểu lầm giữa tôi và An Hồng đã được tiêu trừ, vấn đề kia sớm đã không còn rồi. Chúng tôi cũng đã lên kế hoạch đối với tương lai của mình rất tốt rồi. Cho nên, tôi nghĩ muốn nói với anh một chút. Hàn Hiểu Quân, anh cứ yên tâm giao lại An Hồng cho tôi đi! Nhất định tôi sẽ đối xử với cô ấy, bất kể là ở trong nước hay là đi ra nước ngoài, tôi đều sẽ tiếp tục ở cùng với cô ấy thật tốt."

An Hồng tròn tròn mắt: "Lộ Văn Phàm, anh nói những lời này, là có ý tứ gì vậy hả?"

"Không có ý gì, là lời trong lòng của anh, cũng đã sớm muốn nói ra rồi." Lộ Văn Phàm nói, gương mặt không chút biểu cảm.

"Cái gì gọi là yên tâm mà giao em cho anh?"

"An An, anh cảm thấy ba người chúng ta nhân dịp này nên nói chuyện cho rõ ràng minh bạch! Việc anh thích em, toàn bộ thế giới này đều biết đến, trong lòng em không bỏ anh ta xuống được, anh cũng biết rồi! Trong lòng anh ta cũng không buông em được, chắc em cũng biết điều đó! Nhưng mà bây giờ anh và em đã ở cùng một chỗ, anh không mong muốn tương lai sau này, chỉ vì anh ta mà hai chúng ta cứ nhiều lần bị ảm ỉ lên, hết lần này đến lần khác như vậy!"

Trời ạ! An Hồng muốn điên lên rồi! Lộ Văn Phàm nói ra những lời này trước mặt Hàn Hiểu Quân, đã làm cho cô cảm thấy vô cùn xấu hổ.

"Anh nói hươu nói vượn cái gì đó! Anh thì biết cái gì? Anh thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra đâu! Lộ Văn Phàm, anh đã nói anh tin tưởng em kia mà!" Giọng nói của An Hồng đã phát ra run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Đêm mưa 5

Editor: Mẹ Bầu

"Anh tin tưởng em, cho nên anh đã tự thôi miên cho mình là phải tin tưởng em. Thế nhưng mà anh biết, trong lòng em vẫn để lại một vị trí cho anh ta! Anh nghĩ muốn chính là sự toàn tâm toàn ý của em kia. Anh đã nói rồi anh sẽ cho em thời gian, để cho em buông anh ta xuống. Nhưng mà anh phát hiện ra em cũng không cóuông xuống!"

"Em . . ."

"Đủ rồi!" Hàn Hiểu Quân hét lớn lên một tiếng, ngắt lời hai người đang nói..., Vẻ mặt của anh trầm xuống, "Lộ Văn Phàm, tôi đã hiểu rõ ý tứ của cậu rồi. Cậu cứ yên tâm đi, đợi ngày mai sau khi Tần Nguyệt giải phẫu kết thúc, tôi sẽ không bao giờ gặp mặt An Hồng riêng một mình nữa."

"Dựa vào cái gì!" die,n;da.nlze.quydo/nm, Nghe xong những lời mà Hàn Hiểu Quân nói..., An Hồng cực kỳ tức giận, "Hiểu Quân, anh đề ý đến anh ta làm cái gì! Lộ Văn Phàm anh dựa vào cái gì chứ!"

"Dựa vào anh là bạn trai của em!"

"Anh là bạn trai của em thì anh cũng không có tư cách để nói ra những lời này! Thời điểm em và Hàn Hiểu Quân quen biết với nhau, anh vẫn còn đang đái dầm ra quần đó! Hiểu Quân, anh đừng có đề ý đến anh ta nữa!"

"Ha!" Lộ Văn Phàm cũng bị chọc tức, "Anh không tư cách? Đúng là anh không tư cách. Cho dù anh có làm cái gì đi nữa, anh cũng không sánh bằng anh ta, có đúng không? An Hồng, rốt cục em cũng đã nói ra những lời trong lòng của mình rồi."

"Không phải là ý tứ này!" die»n, d«an, k«e, qu»y, d«on An Hồng quả thực muốn phát điên lên rồi, "Lộ Văn Phàm, vì sao anh cứ luôn muốn hoài nghi giữa em và Hàn Hiểu Quân như vậy? Anh có kết thúc chuyện này đi hay không vậy!"

"Em không cần phải ảm ỉ!" Hàn Hiểu Quân cảm thấy đau đầu, "Lộ Văn Phàm! An Hồng! Hai người hãy bình tĩnh lại một chút! Lộ Văn Phàm, cậu hiểu lầm rồi. Tôi và An Hồng không phải là như cậu đã nghĩ đâu."

"Hiểu lầm ư?" Lộ Văn Phàm cắt ngang lời của Hàn Hiểu Quân, cười nhạo: "Cái gì mà hiểu lầm? Chẳng lẽ hai người đã từng kết giao là sự giả dối sao? Nếu không phải bởi vì Tần Nguyệt sinh bệnh, các người sẽ chia tay nhau hay sao? Nếu không phải bởi vì Tần Nguyệt sinh bệnh, dĩ©nđàn①ê♂quýđ♂n đến tận bây giờ hai người vẫn còn đang cùng nhau đi!"

"Không phải vậy! Em... Em..." Nếu như Hàn Hiểu Quân không ở trong xe, An Hồng nhất định sẽ có một ít lời nói đúng lý hợp tình để nói với Lộ

Vân Phàm. Thế nhưng mà Hàn Hiểu Quân lại đang ở ghế sau, An Hồng vẫn không thể nói nên lời được. cứ nói "em em" đến nửa ngày mà cũng không thể nói tiếp được câu bên dưới nữa rồi.

"... "Lộ Vân Phàm nghe giọng điệu do dự của An Hồng, trong lòng càng là thấy tức giận. Con tức không có chỗ phát tiết, Lộ Vân Phàm rõ ràng đâm một cước để lên chân ga.

Cả thành phố đều bị bao phủ ở trong màn mưa một mảnh. Chiếc xe màu trắng chạy băng băng ở trên cầu vượt cực nhanh, diên ㄝ đản ㄝ lê ㄝ quý ㄝ đôn tựa như bay đi. Cần gạt nước mở đến tốc độ tối đa mới có thể gạt được hết được dấu vết của những hạt mưa bị gió tạt nghiêng xuống lớp kính chắn trước.

"Lộ Vân Phàm, anh nổi điên cái gì vậy! Cho xe chạy chậm một chút!" Tay trái An Hồng nắm lấy dây an toàn, tay phải nắm lấy tay cầm bên trên cửa xe, nhìn Lộ Vân Phàm vượt qua từng chiếc từng chiếc xe khác. Cô vừa sợ vừa tức, "Chậm lại một chút! Trời đang đổ mưa đó! Rất nguy hiểm!"

Lộ Vân Phàm cũng vẫn không lên tiếng. Anh cũng không hề giảm bớt tốc độ chút nào, ngược lại còn tùy ý tăng tốc độ lên tới 120 mã lực.

Hàn Hiệu Quân ở ghế sau cũng cảm thấy không ổn: "Lộ Vân Phàm, cho xe chạy ổn định một điểm!"

Khỏe môi Lộ Vân Phàm nhếch lên cười lạnh. Anh vẫn cho xe chạy với tốc độ cao, hoàn toàn không để ý tới sự nhắc nhở của người bên cạnh.

Phía trước có một chiếc màu đen xe hơi đang muốn thay đổi lộ trình. Lộ Văn Phàm lại nhanh chóng lái xe xông tới, đầu xe nhaoáng lên một cái, nguy hiểm né qua.

Người lái xe chiếc xe màu đen kia cũng là người tuổi trẻ. Anh ta cứ nhiên cho xe chạy vượt qua đi lên, quay cửa kính xe xuống gào thét cái gáo đống với Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm cũng hạ cửa sổ xe xuống. Mưa to lập tức quét vào bên trong buồng xe.

Người thanh niên ngồi chờ tay lái giờ ngón tay giữa lên, hướng về phía Lộ Văn Phàm, mắng: "Thằng nhóc thói tha kia! Vội vàng đi đâu thôi hả?" Bọn họ tựa như là đã uống rượu, có vẻ thật phần khời.

"Không chạy xe được thì cũng không cần phải chạy xe!" Lộ Vân Phàm đáp lễ bọn họ.

Người trẻ tuổi kia bị chọc giận: "Mẹ nó, đây không phải là không biết chạy xe! Có muốn so tài hay không vậy!"

"So thì so! Ai sợ ai!"

Đội cho cửa sổ xe đóng lại, Lộ Vân Phàm liền bắt đầu mở cuộc đua xe ở trên cầu vượt cùng với chiếc xe hơi màu đen kia.

Bọn họ vượt qua một chiếc lại một chiếc ô tô. Khi thì xe màu đen ở phía trước, khi thì xe màu trắng ở phía trước, có khi thì chạy song song với nhau. Đúng là lực lượng ngang nhau, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

An Hồng đã sợ đến ngất người. Cô và Hàn Hiểu Quân ở trong xe người cứ xoay trái xoay phải, căn bản là không thể nào ngồi vững được nữa. Cô lớn tiếng kêu to: "Lộ Vân Phàm! Lộ Vân Phàm! Không nên so đo cùng bọn họ nữa! Sẽ xảy ra chuyện đó!"

Lộ Văn Phàm không để ý đến cô. Hàn Hiểu Quân cũng kêu lên: "Lộ Văn Phàm, không nên so đo cùng bọn họ, bọn họ đã uống quá nhiều rượu rồi. Cho xe chạy như vậy thật dễ dàng gặp rắc rối!"

Cho dù bất kể bọn họ có nói như thế nào, lúc này Lộ Vân Phàm cũng không nghe vào tai.

Anh giống như một con gà trống hiếu chiến, lông trên người đều dựng đứng, hai mắt đỏ kè, hàm răng cắn chặt, chính là hết sức chăm chú đuổi theo chiếc xe hơi màu đen ở phía trước, coi như là đang chơi đùa với hiện thực bản trò chơi đua xe vậy.

Đã chạy tới lộ khẩu của đường dẫn xuống của cầu vượt, Lộ Văn Phàm cắn mạnh răng một cái, dẫm lên chân ga một cái liền vượt qua chiếc xe kia. Chiếc xe vượt tới đường trên mặt đất. Khóe môi anh liền lộ ra nụ cười đắc ý. An Hồng đột nhiên hô lớn: "Dừng xe! Dừng xe! Em muốn xuống xe! Lộ Văn Phàm, em muốn xuống xe! Anh thả cho em đi xuống!"

Tiếng la hét thê lương kia của cô đột nhiên làm cho Lộ Vân Phàm tỉnh táo lại. Anh thoáng buông lỏng thần kinh đang bị kéo căng, đang muốn chậm rãi giảm tốc độ, thì lúc này chiếc xe hơi màu đen bỗng nhiên từ phía sau vượt qua chạy lên trước. Đối phương hạ cửa sổ xe trước sau xuống, 5, 6 cánh tay vung lên đối với Lộ Vân Phàm.

Có trong nháy mắt Lộ Vân Phàm bị ngây người. Ở đường ngang nhỏ phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe quẹo trái. Ngọn đèn pha đầu xe chiếu vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm thậm chí quên mất phải giảm tốc độ.

Hàn Hiếu Quân hô to: "Cẩn thân..."

Chiếc xe kia chạy tới sát xe của Lộ Văn Phàm. Thế nhưng chiếc xe màu trắng của Lộ Văn Phàm đang chạy băng băng cũng đã mất đi sự khổng lồ rồi, xe chạy với tốc độ cao phóng đi về làn xe phía đối diện.

An Hồng căn bản là chưa kịp suy xét kết quả đã xảy ra chuyện gì. Trước mắt cô trừ bỏ một màn nước mơ hồ, dường như có một con quái vật lóndén si đang ở tiền gần đến cô. Quái vật kia có hai con mắt không lồ, lúc này nó đang phát ra ánh sáng chói mắt. An Hồng theo bản năng đưa tay lên bịt chặt lấy mắt, cảm thấy một giây sau, cô cũng sẽ bị nó cắn nuốt.

Có một chỉ cánh tay vững chãi đặt ở trên thân thể cô, dùng sức đè nặng lên bờ vai của cô.

Kế tiếp, chính là sự va chạm mãnh liệt. An Hồng nghĩ tới – đây là trong sân chơi xe điện đụng. Chính là sự va chạm này nếu so kịch liệt gấp trăm lần so với chơi xe điện đụng trên sân.

Ồ giấy kẻ tiếp, chính là sự quay cuồng. Càng không ngừng quay cuồng.

An Hồng cùng Lộ Văn Phàm đã từng đi khu vui chơi, ngồi lên xe cáp treo, lật đi lật lại, đầu dưới chân trên, nhưng cũng sẽ không để cho cô sự sợ hãi thế này.

Thế nhưng lần quay cuồng này lại khác hẳn lần trước. An Hồng nhắm mắt lại, phát ra tiếng thét chói tai, chỉ hy vọng tiếng la hét bén nhọn chói tai cực lớn này có thể làm dừng lại sự quay cuồng kia nhanh một chút.

Cô nghĩ muốn phun ra. Cô cảm thấy đau đớn, cô cảm thấy choáng váng mắt hoa. Đầu của cô trống rỗng, cô muốn nhìn sang người con trai ở bên cạnh mình, nhưng lại không kịp nữa.

Từ băng theo dõi có thể nhìn thấy, sự việc xảy ra chỉ là trong vài giây mà thôi, thế nhưng mà An Hồng lại thấy thời gian sao lại quá lâu, thật lâu, lâu đến nỗi - cô cho rằng chuyện này hết thấy vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hiểu Quân, hẹn gặp lại

Editor: Mẹ Bầu

Rất cục, thế giới hoàn toàn dừng lại.

Lúc An Hồng tỉnh lại, đầu đau kịch liệt, thân thể tựa như tan rã. Rất nhanh, cảm giác đau đớn đã truyền đến đầu óc của cô. An Hồng bắt buộc bản thân mình phải mở to mắt, xoay chuyển tư duy một lần nữa, rốt cục cô đã hiểu rõ kết quả xảy ra chuyện gì.

Trước mặt cô là túi khí an toàn văng ra. An Hồng ngộ ngậy thân mình, phát hiện trên thân thể cô còn có một cánh tay.

Cái tay kia chặt chẽ áp sát vào thân thể của cô, tựa như muốn dùng sức một mình đem cô cố định ở trên ghế ngồi.

An Hồng quơ quơ đầu, quay đầu hướng bên cạnh nhìn lại, đêm đã khuya, chỉ có ánh sáng mờng manh ở ngoài cửa kính xe lóe lên. Lộ Văn Phàm nghiêng thân mình dựa người vào trên ghế ngồi, túi khí an toàn trước mặt anh cũng đã văng ra, nhưng khi An Hồng nhìn kỹ, liền phát hiện có cái gì đó không đúng.

"Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm..." DiễẽđầnlêeQuýĐôn, Cô nắm giữ bàn tay phải của anh đang áp ở trên người mình, nỗ lực dòi thân mình qua đẽ sờ vào mặt anh, "Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm, anh tỉnh lại, Lộ Văn Phàm anh tỉnh lại, Lộ Văn Phàm..."

Sắc mặt của Lộ Văn Phàm trắng bệch một mảnh, ánh mắt anh nhắm lại gấtgao, giống như là đã mất hơi thở đi rồi. An Hồng đột nhiên có một loại cảm giác thật kỳ quái. Bàn tay của cô áp ở trên má trái của anh, cảm nhận thấy bị thấm ướt một mảnh.

An Hồng cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang run run của mình. Một mảng màu đỏ sẫm chói mắt. Trong đầu của cô nổ tung "ầm" một tiếng. Nước mắt rơi xuống không sao không ngừng: "Lộ Văn Phàm anh tỉnh lại đi! Lộ Văn Phàm anh tỉnh lại, tỉnh lại đi! Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm... Cứu mạng với! Cứu mạng với! Có người nào hay không..."

An Hồng nghĩ muốn tìm người hỗ trợ, muốn gọi xe cứu thương, nghĩ muốn báo nguy. Cô bắt đầu mở cửa xe, nhưng mà xe trải qua sự va chạm kịch liệt đã bị thay đổi hình dạng, nên cửa xe rất khó mở ra.

Có rất nhiều bóng người xuất hiện tại trước mặt cô,*dyan(lee^qu.donnn) bọn họ có gương mặt xa lạ, đang vây quanh xe nhìn vào.

"Cứu mạng với... cứu mạng với..." An Hồng dùng lực vỗ mạnh vào cửa xe. Mấy người đàn ông lập tức vọt lên, giúp đỡ cô kéo cửa xe bên tay lái phụ.

An Hồng cũng cắn răng dùng sức đập, rốt cục "cạch" một tiếng, cửa xe mở được ra rồi.

"Chúng tôi đã báo cảnh sát, cũng gọi đã gọi xe cứu thương. Mấy người như thế nào rồi?" Một người đàn ông ở bên ngoài xe hỏi.

"Tôi không sao. Nhưng anh ấy bị thương!" Có người hỗ trợ, An Hồng cảm giác an tâm một ít, nhưng mà Lộ Văn Phàm vẫn còn đang hôn mê như trước đã khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, diển đàn Joe quý đôn Lộ Văn Phàm đột nhiên có một chút động tĩnh. Anh kêu lên một tiếng nho nhỏ, gần như không thể nghe thấy được "An An". An Hồng nắm chặt tay anh một phen, giọng nói run run: "Lộ Văn Phàm, anh có sao không? Anh như thế nào rồi? Lộ Văn Phàm! Lộ Văn Phàm!"

Lộ Văn Phàm khó khăn mở to mắt, thần trí của anh vẫn còn chưa được tỉnh táo, đầu vừa hơi động dậy một chút chính là cảm thấy đau đớn khó có thể chịu được.

"An An... Em... Có chuyện gì hay không..." Lộ Văn Phàm thét lớn một tiếng, "Ái... Chân anh đau quá, An An... em mau... đi ra ngoài... đi ra ngoài..."

"Em không sao! Anh trước chờ nói chuyện. Xe cứu thương lập tức tới ngay rồi." Thấy anh còn có thể nói chuyện, trong lòng An Hồng thoáng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Cô cúi đầu xem đùi của anh, diển đàn Joe quý đôn phát hiện thấy không rõ. Chỗ điều khiển đã bị biến hình rất lợi hại. Chân của Lộ Văn Phàm đã bị đè ép trong buồng xe, hoàn toàn bị mắc kẹt.

Cô lại quay đầu lại nhìn chỗ ngồi phía sau, trong óc đột nhiên trống rỗng.

Hàn Hiểu Quân... Không thấy đâu nữa.

"Hiểu Quân!" An Hồng tròn tròn mắt, "Lộ Văn Phàm, Hiểu Quân đâu mất rồi? Anh ấy... không phải là anh ấy vẫn ngồi ở ghế phía sau hay sao?" An Hồng lục lọi cời bỏ dây an toàn của bản thân, "Có người đến hỗ trợ, em trước đưa anh đi ra ngoài đã. Lộ Văn Phàm, em đưa anh đi ra ngoài!"

"Không..." Lộ Văn Phàm không còn chút sức lực nào, chau mày, "Đùi của anh... có khả năng bị chặt đứt rồi... Anh không đi được đâu... Em đi ra ngoài... Đi ra ngoài..."

An Hồng biết lúc này không thể kéo dài, cô leo ra khỏi ghế tay lái phụ, đứng ở trong mưa nhìn ra xa khắp bốn phía.

Chung quanh đã có rất nhiều chiếc xe dừng lại, ào ào bật sáng hai đèn pha. Có rất nhiều người tự động đi tới để hỗ trợ, có người chỉ huy giao thông, có người bảo vệ hiện trường, xa xa cũng truyền đến tiếng còi xe báo động của cảnh sát.

Rốt cuộc An Hồng đã phát hiện ra Hàn Hiểu Quân - Anh nằm ở trên đất bên ngoài, cách khoảng hơn mười thước, bên cạnh anh còn có vài người đang đứng.

Nhìn bóng người mơ mơ hồ hồ nằm đó, làm tim An Hồng đập nhanh hơn, máu đều xông lên đỉnh đầu.

Cô nhìn vào trong xe, Lộ Văn Phàm vẫn duy trì tư thế cũ như trước. An Hồng cầm tay anh, nói: "Xe cứu thương lập tức tới ngay rồi, Lộ Văn Phàm, anh hãy kiên trì một lát, em đi xem Hiểu Quân thế nào."

An Hồng không biết, đây là câu nói sau cùng mà Lộ Văn Phàm nghe được một lần nữa, trước khi anh lâm vào hôn mê.

An Hồng nghiêng ngả chao đảo đi đến về phía Hàn Hiểu Quân. Khoảng cách ngắn ngủn hơn mười thước, nhưng lại làm cho cô cảm thấy đi được vạn phần gian nan.

Đi đến bên người Hàn Hiểu Quân, có người mở ô che mưa cho Hàn Hiểu Quân. Những người vây quanh đứng xem, nói: "Cậu ta bị văng ra từ trên xe của các người. Chúng tôi cũng chưa từng chạm vào cậu ta đâu. Xe cứu thương lập tức tới ngay rồi."

An Hồng quỳ trên mặt đất xem Hàn Hiểu Quân. Anh tựa như không có bị thương, quần áo cũng không hề bị xé rách, chính là toàn thân đã bị mưa to xối ướt đầm.

Mặt anh không có chút huyết sắc nào, cũng đồng dạng lâm vào hôn mê. An Hồng không dám động đến thân thể của anh, chỉ dám dùng tay xoa lên gương mặt anh, gọi anh: "Hiểu Quân, Hiểu Quân, Hiểu Quân..."

Điều làm cho cô không nghĩ tới chính là, khi ngón tay của cô nhẹ nhàng phủ lên bên má của anh, thì miệng của Hàn Hiểu Quân liền ộc ra máu tươi.

Máu tươi chảy ra ồ ồ, giống như nước suối phun trào còn mang theo bọt máu, làm cho chân tay An Hồng luống cuống, gần như hồng mắt: "Hiểu Quân! Hiểu Quân, anh làm sao vậy? Hiểu Quân..." Cô ngẩng đầu hướng tới mọi người chung quanh hô to, "Anh ấy làm sao vậy? Anh ấy làm sao vậy? Cứu mạng với... mọi người hãy mau cứu anh ấy, cứu anh ấy... cứu anh ấy đi..."

Có người coi áo khoác đưa cho An Hồng. Cô mở rộng chiếc áo ra che ở trên người Hàn Hiểu Quân, che trận mưa to tầm tã đang rơi xuống người anh. Cô gắt gao nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh, trong lòng thì lo lắng, cả người run rẩy lạnh lẽo giống như cái sàng. Cô cứ lải nhải không ngừng: "Hiểu Quân, anh không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì. . ."

Xe cảnh sát cùng xe cứu thương rốt cục đã chạy tới. An Hồng đứng ở một bên, nhìn cảnh sát cùng nhân viên cứu hộ chia ra làm hai bên để cứu chữa cho Lộ Vân Phàm cùng Hàn Hiểu Quân. Hàn Hiểu Quân được đưa lên cáng trước rồi đưa đi bệnh viện. Hai chân Lộ Vân Phàm bị mắc kẹt ở trong buồng xe đã bị biến hình. Nhân viên đội phòng cháy cũng đã chạy tới, bọn họ nhanh chóng đỡ ghế ngồi xuống, mới đưa Lộ Vân Phàm ra được. Lúc này, anh đã hôn mê.

Rốt cuộc An Hồng đã nhìn thấy được chân của Lộ Vân Phàm. Chiếc quần dài của anh đã sớm bị xé rách, hai cái đùi của anh máu thịt lẫn lộn mơ hồ. An Hồng chạy theo bên cáng của anh, nhưng lại bị nhân viên cứu hộ giữ xe cứu thương ngăn lại bên ngoài.

Không biết là ai đã choàng chiếc áo khoác ở trên người An Hồng. Cô đứng chết lặng nhìn hết thấy mọi chuyện đang xảy ra. Hiện trường ồn ào, đám người huyền ảo. Trên mặt mỗi người đều là biểu tình vô cùng lo lắng và khẩn trương. Cảnh sát lớn tiếng la lên, cánh tay càng không ngừng đưa lên chỉ huy. Các bác sĩ mặc quần áo màu trắng chạy tới chạy lui ở trước mặt An Hồng. Dần dần, An Hồng tựa như không còn nghe thấy được bất kỳ thanh âm gì, trước mặt cô chỉ còn lại những hình ảnh giống như ác mộng vậy.

Cô đứng ở trong mưa, mái tóc dài rối bời dán sát ở trên mặt. Không có ai biết được, trong lòng cô đang tuyệt vọng như thế nào.

An Hồng cúi đầu nhìn bàn tay của chính mình. Vết máu trên tay cô đã bị nước mưa cọ rửa mất không ít. Cô đột nhiên phát hiện, chuỗi Phật châu trên cổ tay trái của cô đã không thấy đâu nữa.

Không biết nó đã rơi ở nơi nào.

Giang Bội đang ngủ bị chuông điện thoại làm cho bừng tỉnh. Cô bắt máy điện thoại, sắc mặt của cô lập tức phát ra trắng bệch.

Giang Bội cùng Lộ Kiến Vũ chạy tới bệnh viện, An Hồng đang ngồi phát ngốc ra ở trên ghế tựa ngoài phòng mổ.

Mẹ Hàn ba Hàn đã sớm tới rồi, đều là do An Hồng gọi điện thoại.

Đối mặt với cảnh tượng vội vàng, vẻ mặt sốt ruột của bốn người trung niên, An Hồng hoàn toàn không biết nên mở miệng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Hiểu Quân, hẹn gặp lại 2

Editor: Mẹ Bầu

Hai bộ giải phẫu ở cùng một tầng lầu đồng thời tiến hành. Ánh mắt An Hồng đờ đẫn, trong lòng chính là càng không ngừng cầu nguyện, hi vọng cả hai người bọn họ đều sẽ không có chuyện gì. Hy vọng hai người bọn họ đều sẽ không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì, chân chính không có chuyện gì!

Chỉ là chính bản thân cô, vì sao cô lại không có chuyện gì? Vì sao, chỉ có một mình cô, lại không xảy ra chuyện gì?

Nếu có thể lựa chọn, An Hồng tình nguyện cả hai người bọn họ đều mạnh khỏe, mà người đang nằm ở trong phòng giải phẫu kia chính là mình.

Trên thân thể cô chỉ có một chút trầy da, bầm tím. Y tá đã làm chút xử lý cho cô, băng bó lên trên vết thương.

An Hồng hoàn toàn không cảm nhận thấy sự đau đớn trên người mình. Cô vẫn cứ gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh đèn đỏ lóe lên ở trước cửa phòng giải phẫu, bắt đầu hồi tưởng những chuyện đã xảy ra trong một ngày trước khi chuyện này phát sinh.

Buổi sáng, @MeBau* cô ở trong phòng ngủ của Lộ Vân Phàm, dùng máy vi tính của anh làm đề cương luận văn; đến giữa trưa, cô cùng Lộ Vân Phàm đi đến căn tin ăn cơm; buổi chiều, cô trở về phòng ngủ, ngủ trưa một lát, lại ngồi đọc sách, rồi sau đó đi ra sân bóng để xem Lộ Vân Phàm đá bóng. Trận đá bóng này anh đã chiến thắng; anh cũng nhận được lời đồng ý trả lời thuyết phục của cô, sẽ cùng anh đi ra nước ngoài để du học. Anh đã cực kỳ vui vẻ, hai người đi về nhà cô, vừa vào cửa liền khăn cấp ôm hôn ở cùng nhau. . . Sau đó, ăn cơm chiều xong, bọn họ đang ôm nhau ở trên giường để tán gẫu, thì nhận được điện thoại của Lộ Kiến Vũ báo, Tàn Nguyệt đã được cứu rồi, ngày hôm sau là có thể giải phẫu.

An Hồng cảm thấy sự việc trong một ngày này quả thật rất phong phú, thật hoàn mỹ. Nhưng có thể nào cô cũng thật không ngờ, đến cuối cùng chuyện lại sẽ biến thành ra như vậy.

Về mặt Lộ Kiến Vũ trầm xuống, luôn luôn không nói chuyện. Giang Bội hỏi An Hồng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, die,n;da.nze.qu;yo/nm An Hồng không sao trả lời được, chỉ nói đây là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Giang Bội thở dài, cũng không hỏi nhiều hơn nữa.

Mẹ Hàn mẹ ở bên cạnh gần như đã hồng mắt. Ba Hàn ôm lấy vai bà, bà chỉ lặng yên chảy nước mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm "Con trai... Con trai... Con trai tôi sẽ không có việc gì! Con trai tôi còn trẻ như vậy, nó sẽ không có việc gì đâu..."

Không biết đã mấy giờ trôi qua, trời đã sáng rồi, mà việc giải phẫu thì vẫn còn chưa làm xong.

Hứa Lạc Phong cùng Trình Húc vội vã tới nơi. Sau khi trời sáng Trình Húc gọi điện thoại di động cho Lộ Văn Phàm, muốn hỏi anh khi nào thì về lại trường học. Người nghe điện thoại là cảnh sát, thông báo cho anh biết chuyện đã xảy ra.

An Hồng có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hứa Lạc Phong khi nhìn mình. Cô cũng không dòi tằm mắt đi, dien+dan+le+quy+don+com chính là lặng yên nhìn thẳng vào anh.

Đền ở phòng giải phẫu của Hàn Hiểu Quân đã tắt rồi, ba Hàn mẹ Hàn cùng An Hồng lập tức đứng lên, nghênh đón bác sĩ ra tới.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nhìn ánh mắt chờ đợi của bọn họ, ông chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Thực xin lỗi, chúng tôi đã tận lực."

Chỉ là một câu nói, An Hồng ngu muội đi một lát, đột nhiên cô tựa như phát điên xông lên níu chặt lấy cổ áo của bác sĩ quát lên: "Không có khả năng! Không thể nào như vậy được! Ông gạt người! Rõ ràng anh ấy không hề bị thương! Anh ấy thoát nhìn rất tốt mà! Ông gạt người! Ông gạt người..."

Y tá kéo An Hồng ra, bác sĩ lớn tiếng nói: "Cô hãy bình tĩnh một chút! Mặc dù bệnh nhân không bị ngoại thương (vết thương hở bên ngoài), nhưng bởi vì khi tai nạn xe cộ xảy ra, Dienddanlequydon, cậu ta đã bị văng ra ngoài xe, sự va chạm kịch liệt đã làm cho gan của cậu ta bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên..."

Mẹ Hàn lớn tiếng khóc òa lên, thân mình mềm nhũn liền ngã xuống. Ba Hàn ôm lấy vợ mình, lệ cũng đã rơi đầy mặt.

Nhưng An Hồng vẫn không có phản ứng gì, cô vẫn còn ở đó lăm bầm lâu bàu: "Không có khả năng, ông đã gạt người, không thể nào, ông đã gạt người..."

Bác sĩ thở dài: "Bệnh nhân... bây giờ đang ở kỳ hấp hối, mọi người hãy vào gặp cậu ta đi, cậu ta không nói được nữa, chỉ là ý thức còn tồn tại, mới có thể nghe thấy mọi người nói chuyện."

Đứng ở bên cạnh giường bệnh của Hàn Hiểu Quân, An Hồng nhìn người thanh niên kia cả người cảm thấy ớn lạnh. Bất luận như thế nào, cũng không thể nào liên hệ được hình ảnh của anh hiện bây giờ cùng với bản thân anh trong ấn tượng chính là một người.

Ba Hàn đã ôm mẹ Hàn đi đến bên cạnh giường. Mẹ Hàn đã hoàn toàn không thể đứng thẳng thân mình lên được nữa. Bà run run rẩy rẩy kéo tay của Hàn Hiểu Quân, kêu tên của anh, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, sắp ngất đi.

Hàng lông mi của Hàn Hiểu Quân hơi hơi giật giật, thế nhưng lại chậm rãi mở mắt ra. Mẹ Hàn mẹ mừng rỡ kêu lên: "Hiểu Quân! Hiểu Quân! Con đã tỉnh rồi! Hiểu Quân! Mẹ biết con sẽ không có việc gì mà. Mẹ biết con nhất định sẽ sống sót. Mẹ biết con sẽ không bỏ lại ba mẹ mà!"

Ánh mắt của Hàn Hiểu Quân có chút đục ngầu. Ba Hàn mẹ Hàn mẹ càng không ngừng gọi anh phải kiên trì. Mẹ Hàn mẹ khóc đến khàn cả giọng, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, té xỉu ở trong lòng ba Hàn.

Ba Hàn khóc ôm vợ của mình qua một bên. Hàn Hiểu Quân đã nhìn thấy An Hồng đứng ở sau lưng bọn họ, trong mắt của anh ánh lên một tia sáng kỳ quái.

Anh sững sờ nhìn An Hồng. An Hồng cũng nhìn chăm chú vào anh. Ngón tay của Hàn Hiểu Quân giật giật, bác sĩ nhẹ nói ở bên tai An Hồng: "Đường như cậu ta đang gọi cô đấy, cô hãy đến bên cạnh mà nói chuyện với cậu ta một lát đi. Nói một chút những gì mà cậu ta thích nghe ấy, thời gian của cậu ta không còn nhiều lắm đâu."

An Hồng di động bước chân đi đến bên người Hàn Hiểu Quân. Cô đưa tay bắt lấy tay anh, cô cảm giác anh dùng thêm chút sức, ngón tay vuốt nhẹ ở trong lòng bàn tay cô.

"Hiểu Quân..." Mới vừa mở miệng, nước mắt của An Hồng liền rơi xuống.

Cô bắt đầu nói chuyện: "Anh rồi sẽ khá hơn, rất nhanh sẽ không có chuyện gì đâu! Anh đã quên rồi sao? Hôm nay Tân Nguyệt còn phải làm phẫu thuật ghép thận đó. Làm xong giải phẫu cô ấy có thể khôi phục khỏe mạnh rồi, anh cũng an tâm, có phải hay không? Hiểu Quân..."

Mi mắt của Hàn Hiểu Quân hơi hơi nhú lại, khí quản của anh bị cắm ống thở, nên anh đã không cách nào nói chuyện được. Thế nhưng mà môi anh lại bắt đầu chuyển động mấp máy.

"Hiểu Quân, Hiểu Quân, anh muốn nói cái gì?" An Hồng thật nỗ lực để mỉm cười, "Anh là đang lo lắng cho Tân Nguyệt có phải hay không? Anh yên tâm, phí phẫu thuật của Tân Nguyệt em nhất định sẽ giao hết. Cô ấy sẽ không có việc gì, chờ đến khi anh khỏe lại, anh cũng có thể đi gặp cô ấy."

Mây rậm của Hàn Hiểu Quân nhàn lại càng chắc hơn. Ngón tay anh càng thêm dùng sức ở lòng bàn tay An Hồng, môi lại càng luôn luôn không

ngừng mấp máy, thậm chí ánh mắt có chút sốt ruột.

Đột nhiên trong lúc này An Hồng chợt hiểu ra.

Cô chà sát kéo kéo mái tóc của mình, trên mặt tràn ra nụ cười. Cô cúi người ghé vào lỗ tai anh nói: "Hiệu Quân, em yêu anh, em luôn luôn yêu anh. Từ lúc còn rất nhỏ rất nhỏ em đã bắt đầu yêu anh, em rất yêu anh."

Mi tâm của Hàn Hiệu Quân dần dần giãn ra, ánh mắt anh rốt cục trở nên nhu hòa xuống, bên khóe môi còn hiện ra một ý cười.

An Hồng gất gao nắm tay anh, nói tiếp: "Anh hãy cẩn thận nghe em nói đây! Hàn Hiệu Quân, em yêu anh. Em muốn gả cho anh, chúng ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng nhau. Chúng ta sẽ sinh ra rất nhiều đứa nhỏ, có đủ cả con gái con trai... Chúng ta có thể dạy bọn chúng bơi lội, dẫn bọn chúng đi chơi bóng rổ. Đến nghỉ hè, chúng ta còn có thể dẫn bọn chúng đi đến bên khe suối kia chơi vọc nước... Hiệu Quân, Hiệu Quân! Em yêu anh, em yêu anh! Cho nên anh nhất định phải khỏe lại, nhất định phải khỏe lại! Vì tương lai của chúng ta, anh nhất định phải khỏe lại."

Cô càng nói càng lớn tiếng, đến cuối cùng đã gần như kêu to lên: "Hiệu Quân, em biết là anh yêu em. Tuy rằng anh không hề nói với em, nhưng mà em biết là anh yêu em. Em cũng vậy, em yêu anh, thật yêu thật yêu. Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa, sẽ vĩnh viễn vui vẻ sống chung một chỗ! Anh có còn nhớ rõ chiếc nhẫn kia không? Anh đã nói, anh sẽ đổi lại để cho em mang nhẫn kim cương, anh muốn dẫn em đi tiến cung điện hôn nhân kia mà, anh đã quên rồi sao? Nhưng em thì lại không quên một chút nào. Vì thế cho nên anh không thể bỏ đi, anh nhất định phải đứng lên thật tốt! Hiệu Quân! Em vẫn chờ để kết hôn với anh, chờ cùng anh sanh con, Hiệu Quân... Anh phải đáp ứng với em, anh sẽ khỏe lại, anh phải đáp ứng với em..."

Ánh mắt của Hàn Hiệu Quân càng lúc càng sáng rực, sáng đến nỗi An Hồng đã cho là anh sẽ chuyển biến tốt đẹp. Cô mừng rỡ xoay người lại nhìn bác sĩ, thế nhưng bác sĩ chỉ là chụp vai cô vỗ nhẹ nhẹ, cũng lắc lắc đầu.

An Hồng tuyệt vọng nhìn Hàn Hiệu Quân. Cô phát hiện ý cười trên khóe môi của anh cũng càng ngày càng sâu. Ánh mắt của anh mở trừng thật sự lớn, đến chớp mắt cũng không chớp, cứ nhìn chăm chăm vào mặt của An Hồng. Ánh mắt Hàn Hiệu Quân vốn đã đục ngầu, lúc này cũng trở nên trong suốt, An Hồng nhìn rõ ràng ánh mắt trắng đen của anh, cô kéo tay anh lại bên môi nhẹ nhàng hôn lên: "Hiệu Quân, em đang ở chỗ này, em sẽ luôn luôn ở cùng anh! Em yêu anh! Em sẽ chờ anh khá hơn."

Nước mắt của cô chảy xuống gò má, thấm ướt mu bàn tay của Hàn Hiệu Quân. Hàn Hiệu Quân cười đến ôn hòa. Nụ cười tươi tắn này của anh tựa như vô số lần anh đã từng tươi cười đối với An Hồng vậy. Nó ấm áp trong sáng, phảng phất như anh căn bản không phải nằm ở trên giường bệnh, toàn thân đang bị cấm đầy ống dẫn, mà là đang cùng An Hồng sống vui vẻ nằm trên thảm cỏ xanh bên dòng suối vậy.

Ánh mắt của anh lướt qua gương mặt của An Hồng, dần dần nhìn lên trần nhà tuyết trắng.

Thời tiết thật tốt, gió nhẹ thổi qua bên người thật dễ chịu, bọn họ cảm thấy thật mãn nguyện. Chính là... ánh mặt trời lúc này dường như có chút chói mắt.

Hàn Hiệu Quân cảm giác mình có chút buồn ngủ, ánh sáng ở trong ánh mắt của anh biến mất, anh chậm rãi nhắm hai mắt lại.

An Hồng chỉ cảm thấy ngón tay anh lúc trước vẫn còn có chút khí lực, dần dần trở nên mềm nhũn vô lực.

Chút ấm áp còn lại trên tay lúc trước kia, cũng đang lặng lẽ rời đi.

An Hồng ngẩng đầu lên nhìn mặt anh. Gương mặt của Hàn Hiệu Quân lộ rõ vẻ an tường, giống như là đã ngủ rồi.

Trên màn hình dụng cụ giám hộ lúc trước còn dao động, giờ biến thành một đường thẳng.

Bác sĩ đi tới, làm qua một loạt kiểm tra. Sau đó anh nhẹ giọng nói với An Hồng: "Cậu ấy đã đi rồi. Cô hãy bớt đau buồn đi."

An Hồng chính là ngơ ngác đứng, hoàn toàn không hề có phản ứng. Giờ này khắc này, nước mắt của cô thể nhưng lại không hề rơi xuống. An Hồng buông tay Hàn Hiệu Quân ra, cô quay đầu nhìn lại.

Phảng phất có một luồng khói nhẹ, đang ở phòng này bay ra.

Cô thoáng cười rộ lên, nghe thấy mình nói: "Hiệu Quân, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Lựa chọn cùng yêu cầu

Editor: Mẹ Bầu

Rất nhiều năm về sau, nếu có người hỏi An Hồng, cái ngày 31 tháng 5 năm 2005 đó, cô đã làm thế nào để vượt qua được. An Hồng nhất định sẽ trầm mặc hồi lâu, rồi sau đó phát hiện ra mình không trả lời được.

Cảnh sát đến bệnh viện để lấy khẩu cung. An Hồng vẫn mắt hờn mắt vía như cũ.

Mẹ Hàn vẫn còn ở trong hôn mê, ba Hàn ba ủy thác cho thân thuộc ở trong phòng bệnh chăm sóc cho cô. Còn bản thân ông, vì chuyện lấy khẩu cung nên đi ra khỏi bệnh viện. Ông cố ý để lại nơi này làm phòng làm việc. Về mặt ông bị thương thảm thiết, lại cố tự trấn định.

Việc phẫu thuật cho Lộ Văn Phàm vẫn đang tiếp tục. Trình Húc xung phong nhận việc trấn giữ ở ngoài phòng mổ. @MeBau*@ Lộ Kiến Vũ, Giang Bội, Hứa Lạc Phong, ba Hàn cùng An Hồng đều vây quanh ở bên người cảnh sát. Cảnh sát bắt đầu hỏi An Hồng các vấn đề. An Hồng nhất nhất đều đáp lại. Cô không hề giấu diếm nguyên nhân phát sinh tranh chấp của bọn họ ở trên xe. Chỉ là cô không nói lại tỉ mỉ, chỉ vài câu ít ỏi liên kể lại hết quá trình sự việc.

Nhưng mà trên mặt những người khác vẫn lộ ra biểu tình vừa kinh ngạc lại khó có thể tin được.

Giang Bội nghĩ muốn xen mồm, nhưng bị Lộ Kiến Vũ lấy tay dè xuống.

Sau đó An Hồng nói đến chuyện chiếc xe hơi màu đen, còn có mấy người tuổi trẻ trên xe hướng Lộ Văn Phàm khiêu khích, còn nói đến việc sau khi xe chạy xuống cầu vượt thì đột nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe quẹo trái.

"Sau đó liền xảy ra đụng xe rồi." *dyan(lee^qu.donnn) An Hồng hai mắt đại ra, giọng điệu rất nhạt.

Cảnh sát sau khi nghe xong gật gù đầu, trầm giọng nói: "Tốt lắm, tôi đến đây muốn nói một chút những chuyện đã xảy ra, thông qua băng camera theo dõi đã quay lại được, hiểu được chuyện xảy ra như thế nào. Chúng tôi cũng đã đến thăm dò dựng lại hiện trường, hỏi rất nhiều người chứng kiến, muốn hiểu rõ căn cứ chính xác, để có thể hiểu tường tận trở chuyện đã xảy ra như thế nào."

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn anh. Cảnh sát để điện thoại ở trên bàn làm việc, lại thả lên trên di động ba đồng tiền xu. Hai đồng một xu, một đồng năm xu, lại lấy thêm một cái chặn giấy bằng thủy tinh thật to để qua một bên. Tay anh nắm lấy di động, mồm phồng bộ dạng ô tô chạy.

"Lúc đó, người điều khiển điều khiển chiếc xe Mercedes màu trắng từ trên trên cầu cao đi xuống, đi đến cầu vượt khi ấy xe chạy với tốc độ rất cao. Không chỉ là lúc này, lúc trước theo dõi trong băng cũng phát hiện ra, chiếc xe này cùng với một chiếc xe Audi màu đen khác vẫn luôn luôn chạy với tốc độ siêu tốc, giống như là đang đua xe. Điểm ấy rất tương xứng với lời khẩu cung của vị nữ hành khách này vừa nói. Sau khi xuống hết đường cao tốc, chiếc xe màu trắng chạy băng băng dọc theo đường Tây Sơn từ phía tây sang phía đông. Sau đó có một quá trình ngắn ngủi giảm tốc độ, nhưng mà lúc này ở đoạn đường phía trước theo hướng nam bắc lại đã xuất hiện một chiếc xe quẹo trái. Giờ phút này chiếc xe Mercedes màu trắng kia vẫn chạy rất nhanh, chạy sạt với chiếc xe kia, suýt nữa thì bị va chạm. Chiếc xe kia sau đó chạy ở trên đường Tây Sơn, chạy tới đường phía tây. Còn chiếc xe màu trắng vẫn chạy băng băng vì đã bị mất đi sự khống chế rồi, cho nên đã phóng đi về làn xe hướng đối diện."

Lúc này cảnh sát dời cái chặn giấy bằng thủy tinh qua: "Đây là một chiếc xe chạy công trình đi đến cầu vượt rồi quý ông chạy từ phía đông sang phía tây trên đường Tây Sơn. Nó chỉ có thể chạy ở trên con đường này vào buổi tối, từ 10 giờ tối đến sáng sớm độ hơn 7 giờ một chút. Chiếc xe màu trắng chạy băng băng do không khống chế được, lúc này đang phóng đi về hướng giữa. Chiếc xe công trình vừa vận chạy đến đoạn đường này. Lúc này, đã xảy ra chuyện tương đối kỳ quái."

Cảnh sát tay trái nắm lấy cái chặn giấy, tay phải nắm lấy cái điện thoại di động, dừng lại. Lộ Kiến Vũ hỏi: "Chuyện gì?"

Cảnh sát nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Tôi tin tưởng mọi người đều biết, ngồi trên xe, chỗ ngồi kế bên tay lái là vị trí không an toàn nhất. Bởi vì người lái xe đang lái xe, khi gặp phải tình huống khẩn cấp, thì sẽ sinh ra phản ứng bản năng tự bảo vệ mình, bình thường đều sẽ đánh tay lái về phía trái, dễ dàng làm vị trí của ghế lái phụ phát sinh va chạm."

Nghe được lời này của cảnh sát, trái tim của An Hồng chợt nảy lên một cái. Cô trừng lớn mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào viên cảnh sát, ngón tay đã về xoắn ở góc áo của mình.

Cảnh sát tiếp tục di động chiếc điện thoại di động trên bàn: "Nhưng mà ở nơi này, ở bên trong sự cố lại xảy ra chuyện rất kỳ quái. Bất kể là chiếc xe màu trắng đang chạy băng băng, theo lẽ thường lý giải thì chạy theo phương hướng kia thì người lái xe vẫn nằm ở vị trí an toàn. Mà hẳn là chỗ ngồi kế bên tay lái sẽ bị phát sinh va chạm đối với chiếc xe công trình. Nhưng trên thực tế thì tình hình lại khác hẳn, khi chiếc xe màu trắng chạy băng băng sắp bị đâm vào chiếc xe công trình, thì trong nháy mắt, xe đột nhiên đổi hướng sang phải ngoắt một góc chín mươi độ. Kết quả, buồng xe bên trái đã xảy ra va chạm cùng với chiếc xe công trình xe. Lực va chạm cực lớn vĩ đại tạo ra phản lực, làm xe màu trắng lộn nhào hai vòng. Ở trong quá trình này..."

Chiếc điện thoại di động được người cảnh sát cầm ở trong tay, bắt đầu làm động tác lộn vòng. Rồi sau đó, anh cầm lấy đồng tiền xu một đồng, đồng xu theo bàn tay vẽ ra một đường cong: "Chiếc xe màu trắng chạy băng băng, hành khách ngồi ở ghế phía sau bị văng ra ngoài xe, đã được cấp cứu, nhưng cuối cùng không có hiệu quả, nên đã tử vong."

An Hồng nhìn chăm chú vào đồng tiền xu một đồng kia rồi khỏi điện thoại rất xa - nó nằm lặng yên ở trên mặt bàn, im hơi lặng tiếng.

An Hồng mấp máy đôi môi, đốt ngón tay thất góc áo đã phát ra trắng bệch. Cô ngẩng đầu lên nhìn cảnh sát, anh vẫn đang nói chuyện như trước, miệng khi đóng khi mở, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, bất quá giống như đang nói lại một câu chuyện tầm thường.

Tầm mắt mọi người cũng đã phóng đến trên người An Hồng. Cô chuyển động con mắt, nhìn sang từng đôi mắt với những ánh mắt về mặt khác nhau, tầm mắt cô đột nhiên liền trở nên mơ hồ.

An Hồng chậm rãi đứng lên, bàn tay chống đỡ lên vách tường. Cô nhìn một phòng đầy người, nói: "Tôi có việc gấp, rời đi trước một lát."

Hứa Lạc Phong đứng chắn ở trước mặt cô: "Lộ Văn Phàm phẫu thuật còn chưa làm xong đâu."

"Tôi sẽ lập tức quay lại." An Hồng không hề ngẩng đầu lên nhìn Hứa Lạc Phong, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự phẫn nộ trong mắt của anh.

Thất tha thất thủ chạy ra khỏi bệnh viện, bên tai An Hồng còn vang vọng lời nói của ba Hàn khi đối thoại với cảnh sát.

"Vì sao con trai tôi lại bị văng ra khỏi buồng xe như vậy? Vì sao?"

"Theo tình huống phân tích sự cố, là vì ở trước thời điểm bị đụng xe, người điều khiển đã đột nhiên đánh tay lái khiến chiếc xe bị quay đầu. Sau khi va chạm đã sinh ra tác dụng lực quán tính rất lớn, do đó mới có thể khiến cho cánh cửa xe ghế sau bên trái bị vỡ tan, làm cho người ngồi ở ghế sau trong quá trình xe bị lật đã bị văng ra ngoài xe."

"Như vậy, nói đúng là, nếu lúc đó bị đâm phải là phía bên phải của xe, thì sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy, đúng không?" Ba Hàn nước mắt tuôn đầy mặt, giọng nói đã run rẩy gay gắt.

"Không nhất định là như vậy. Nhưng dựa theo băng camera quan sát thì thấy, nếu như là chiếu theo quỹ tích bình thường, khi phát sinh va chạm, chiếc xe Mercedes màu trắng sẽ không bị lật chuyển lợi hại như vậy. Nhưng người ngồi ở bên tay lái phụ trong buồng xe thì sẽ phi thường nguy hiểm, nhất định sẽ phát sinh tổn thương thân thể."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Lựa chọn cùng yêu cầu 2-3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện, cô đã không thể suy xét gì được nữa. Ở trong gian phòng kia, cô không thể nào tiếp tục ngồi đợi thêm được một giây nào nữa.

Nguyên nhân, hóa ra là vì cô.

Hóa ra, đều là do cô, hết thảy tất cả những chuyện này, đều là vì cô!

An Hồng lớn tiếng khóc òa lên. Cô chạy như điên cuồng ở đầu đường. Trời vẫn đang mưa như trước. Hạt mưa rơi cũng không lớn, nhưng cũng đã khiến cho toàn thân An Hồng bị ướt đầm.

Dưới chân bị vấp một cái, An Hồng nặng nề ngã ra ở trên mặt đất. Cô cắn răng lại, lập tức lại bò lên, tiếp tục chạy nhanh đi. die,n;da.nlze.qu;ydo/nm Toàn thân cô đều rất đau, nhưng mà cô lại không hề có cảm giác. Xuyên qua màn mưa ở trước mắt, cô nhìn lại thế giới này. An Hồng chỉ cảm thấy đau đơn đến tê tâm liệt phế. Cô vừa chạy, vừa để cho nước mắt tùy ý trút xuống. Cô gào to lên:

"Vì sao..."

"Vì sao..."

"Vi - - - cái gì - - - - - vậy - - - - - a a - - - - - "

Không biết đã chạy bao lâu, rốt cuộc An Hồng đã xông ào vào trong tiểu khu Hòa Bình. Cô ba chân bốn cẳng chạy đến cửa nhà, lúc này cô mới phát hiện ra, trên người mình thật sự không hề mang một thứ gì, không có chìa khóa, không có điện thoại di động, không có tiền. Cô bắt đầu đập cửa nhà của chính nhà, một bên đập cửa, một bên lớn tiếng kêu gào. die»n, d=an, k«e, quxy, d«on Mãi cho đến lúc đi Du ở cách vách nhô đầu ra.

"Hồng Hồng? Cháu làm sao vậy?" Nhìn thấy bộ dạng An Hồng, dì Du thật giật mình.

Trên tay trên đùi An Hồng vẫn còn quần băng vải, quần áo dơ bẩn rách nát, tóc tai bù xù, cả người ướt đẫm, trên mặt tràn đầy biểu cảm sắp hồng mắt rồi.

Quay đầu nhìn thấy dì Du, An Hồng đẩy mạnh dì ra, vọt vào trong nhà của dì, lao về phía điện thoại.

Lúc Tiêu Lâm đi xe taxi về đến nhà, nhìn thấy An Hồng đang ngồi ôm đầu gối ở trên đất, ngay trước cửa nhà mình để đợi cô . An Hồng không chịu ngồi ở trong nhà của dì Du, chính là ngơ ngác ngồi đó. Nhìn thấy Tiêu Lâm, cô lập tức đứng bật dậy.

"An... An Hồng, chị làm sao vậy? Tại sao lại phải gọi em mang theo chìa khóa trở về nhà?" Tiêu Lâm không hiểu ra làm sao.

"Chị cần tiền, chị cần tiền! Tiêu Lâm, đi lên 6 tầng 6 là 6 quý 6 độn em nhanh mở cửa cho chị, chị muốn đi đến ngân hàng để lấy tiền. Mở cửa nhanh lên! Mở cửa!"

An Hồng mang mười vạn đồng tiền vừa lấy trong ngân hàng ra, chạy thẳng đến bệnh viện số 2 thành phố J. Cô vọt vào trong văn phòng của Trần Hàng, đặt tiền lên trên bàn làm việc của anh: "Bác sĩ Trần, đây là tiền phẫu thuật của Tần Nguyệt. Nơi này chỉ có mười vạn, số còn thiếu, xin anh hãy cho tôi thư lại hai ngày. Tôi nhất định nghĩ biện pháp để mang đến. Xin nhờ cả vào anh, hôm nay hãy giúp Tần Nguyệt làm phẫu thuật. Tôi van cầu anh, cầu xin anh đó!"

"An Hồng! Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trần Hàng nắm lấy bả vai của An Hồng, phát hiện cô cả người đều có gì đó không thích hợp, ánh mắt tan rã, thân mình phát run, hai tay khua loạn ở trong không trung, liền đàn 16 quý 1 độn Trần Hàng hỏi, "Hàn Hiểu Quân đâu? Tiếp theo đây, chỉ có mấy giờ nữa là cuộc giải phẫu sẽ phải tiến hành rồi. Tần Nguyệt vẫn luôn luôn đang tìm Hàn Hiểu Quân, gọi điện thoại đến máy cơ quan, gọi điện thoại đến trong nhà của cậu ta, đều không có người nhận. Cậu ta đã đi nơi nào rồi?"

Nghe được ba chữ "Hàn Hiểu Quân" kia, cả người An Hồng chấn động. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo loạn nhìn xung quanh, tầm nhìn giống như là không có tiêu cự vậy.

Lúc này, từ cửa có một cô gái nhỏ độ mười sáu mười bảy tuổi chạy xông vào. Cô bé vừa chạy đến thở hổn hển: "An Hồng! Chị chạy nhanh như vậy để làm gì chứ? Một chết em rồi!"

Trần Hàng ngẩng đầu lên nhìn đến cô gái nhỏ, sững sốt. Tiêu Lâm nhìn thấy anh cũng ngẩn người rara: "Anh. . ."

Trần Hàng buông An Hồng ra, tiếp tục hỏi: "An Hồng, đến cùng cô làm sao vậy? Hàn Hiểu Quân đâu?"

Lỗ mũi của An Hồng đau xót, nước mắt liền rớt xuống: "Bác sĩ Trần, anh trước hãy nhận lấy mười vạn đồng này đã. Tôi cầu xin anh, trước hãy làm phẫu thuật cho Tần Nguyệt đi. Cô ấy thật vất vả mới đợi đến ngày có thận để ghép. Tôi, cầu xin anh. . . Cầu xin anh. . . Anh hãy tin tưởng vào tôi, trong hai ngày nữa tôi nhất định sẽ mang đủ tiền đến để giao cho anh. Xin anh hãy tin tưởng tôi, tin tưởng tôi. . ."

". . ." Trần Hàng gật đầu, "Được được được! Tôi tin tưởng cô! Tôi sẽ làm phẫu thuật cho Tần Nguyệt. Chính là. . . Hàn Hiểu Quân đi đâu rồi?"

An Hồng mấp máy môi, nhưng làm thế nào cô cũng không thể nói ra miệng được.

Tiêu Lâm đi lên phía trước vài bước, trầm giọng nói: "Hàn Hiểu Quân đã chết, buổi sáng hôm nay. Ngày hôm qua bọn họ từ nơi này về nhà, đã xảy ra tai nạn xe cộ."

Trần Hàng sợ đến ngây người, lại nhìn An Hồng trước mặt. Bước chân của cô lao đảo, vẻ mặt hỗn loạn. Sau khi nghe được lời nói kia của Tiêu Lâm, cả người cô liền giống như bị điện giật vậy, run lên kịch liệt, rồi sau đó thân mình liền mềm nhũn đi, đổ sụp xuống.

Trần Hàng liền phát hoảng, vội vàng ôm lấy An Hồng. Tiêu Lâm gấp đến độ nước mắt bỗng chốc liền tràn ra hốc mắt. Cô bé bỏ nhào vào trên người An Hồng kêu to: "Chị! Chị à! Chị làm sao vậy? Chị ơi - - - "

Tiêu Lâm canh giữ ở bên cạnh giường bệnh của An Hồng, một mặt lo lắng nhìn người ở trên giường mồm miệng đang nói gì đó không rõ. An Hồng chau mày, hai tay ngón tay cầm lấy tấm drap giường, có vẻ vạn phần bất an. Tiêu Lâm cẩn thận nghe ngóng, mới nghe thấy rõ An Hồng đang gọi hai cái tên: "Hiệu Quân. . . Lộ Văn Phàm. . . Hiệu Quân. . . Lộ Văn Phàm!"

Đột nhiên, An Hồng mở to mắt.

"Lộ Văn Phàm!" Cô ngồi vọt dậy, nhìn khắp bốn phía, "Mấy giờ rồi? Hiện tại đã mấy giờ rồi?"

Tiêu Lâm nhìn điện thoại di động: "Bây giờ mới hơn ba giờ chiều một chút. Vừa mới rồi chị đã bị té xỉu đó. Bác sĩ nói, đại khái là bởi vì chị luôn luôn

không nghỉ ngơi lại không ăn uống gì, hơn nữa tinh thần quá mức căng thẳng."

"Tần Nguyệt. . . Tần Nguyệt phẫu thuật. . . Hiểu Quân. . . Lộ Vân Phàm. . ." Suy nghĩ của An Hồng có chút hỗn loạn, cô gần như ở đó làm bầm lâu bầu.

"Chị, chị yên tâm đi, Tần Nguyệt đã được tiến hành làm phẫu thuật rồi."

"Cô ấy. . . Cô ấy có biết chuyện hay không. . . Có biết hay không. . ."

"Chị ấy không biết, nhưng mà mẹ chị ấy thì đã biết rồi." Tiêu Lâm bắt lấy tay của An Hồng, "Bác sĩ Trần nói, lúc này không thể để cho chị ấy biết, trước làm phẫu thuật vẫn quan trọng hơn."

"Ồ. . ." An Hồng nắm nắm lấy tóc, vội vàng xuống giường, "Chị muốn về bệnh viện!"

Tiêu Lâm giữ chặt lấy chị gái: "Chị muốn trở về cái bệnh viện nào vậy? Chị vẫn còn đang truyền dịch đó!"

An Hồng một phát, kéo luôn kim tiêm trên mu bàn tay mình xuống: "Việc giải phẫu của Lộ Vân Phàm vẫn còn chưa làm xong, chị phải đi đến đó."

Tiêu Lâm thở dài, biết căn bản không thể lay chuyển được chị gái, đành phải đi đến bệnh viện với An Hồng.

Chạy tới bệnh viện lúc trước, An Hồng chạy thẳng về phía tầng lầu có phòng giải phẫu, mới phát hiện đèn của phòng giải phẫu đã tối đen rồi. Trái tim của An Hồng đập cực kỳ nhanh, không biết là bởi vì là do khẩn trương hay là do bị sợ hãi. Cô giữ chặt lấy một người y tá đi ngang qua: "Này cô, bệnh nhân lúc trước nằm trong phòng giải phẫu này đã đi đâu rồi? Anh ấy. . ."

"À, phẫu thuật của anh đã làm xong rồi, đã chuyển đi phòng ICU (*) rồi."

(*) Phòng ICU: ICU là từ viết tắt Tiếng Anh của Intensive Care Unit; tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực. Trọng tâm chính của ICU là cung cấp chăm sóc liên tục cho những bệnh nhân nặng đang trong tình trạng bị đe dọa tính mạng.

"Phòng ICU?"

"Đúng đây phòng ICU." Y tá chỉ rõ phương hướng cho An Hồng, An Hồng lập tức liền liền xông ra ngoài, Tiêu Lâm gắt gao đi theo ở sau lưng cô.

Editor: Mẹ Bầu

Bên ngoài phòng ICU.

An Hồng rất cực gấp được Lộ Kiến Vũ đang chờ cùng một đám người. Còn có rất nhiều rất nhiều thân thích của nhà Lộ Vân Phàm, chỉ là khi bọn họ nhìn đến cô, ánh mắt đều lộ ra vẻ lạnh lùng, trào phúng và phẫn nộ.

"Chú Lộ!" Cô tiến lên, "Anh ấy như thế nào rồi?"

Lộ Kiến Vũ lạnh lùng nhìn cô, cũng không trả lời, chỉ nói là: "Bạn học An, cháu tới vừa vặn, ta có một chút lời này muốn nói với cháu."

Tìm một cái góc yên lặng, Lộ Kiến Vũ đứng mặt đối mặt với An Hồng.

"Lộ Vân Phàm thoát khỏi nguy hiểm đến tánh mạng rồi." Gương mặt của Lộ Kiến Vũ không chút biểu cảm, trên mặt ẩn giấu một tầng giận tãi đi, "Nhưng mà nó bị nứt xương sọ, trong đầu có máu tụ, tạm thời sẽ chưa tỉnh lại, sau này có thể tỉnh được hay không. . . cũng còn chưa biết chừng. [die,n;da.nlze.qu;ido/nl](#) Liệu có bị lưu lại di chứng hay không, bác sĩ cũng vẫn không dám nắm chắc. Mặt khác, hai chân của nó bị thương nghiêm trọng, chân trái bị gãy hở xương một chỗ, một chỗ khác bị dập nát xương, còn có thật nhiều chỗ xương bị nứt, đùi phải có ba chỗ bị gãy xương. . . Cũng không biết liệu có bị lưu lại di chứng gì hay không. Ngoài ra trên toàn thân người nó còn có nhiều vết bầm tím ở tổ chức phần mềm. Bạn học An, tại sao nó phải chịu vết thương nặng như vậy, tin tưởng rằng cháu cũng đã hiểu rõ ràng."

An Hồng cúi đầu, không nói chuyện, nhưng trong lòng thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ít nhất là Lộ Vân Phàm vẫn còn sống sót. . .

Thật là may mắn biết bao!

Nhưng mà vừa nghĩ tới Hàn Hiểu Quân. . . An Hồng tựa như vẫn không thể hoàn toàn chấp nhận được sự thật này. Cô phát hiện mình - cực tuyệt suy nghĩ.

Lộ Kiến Vũ cũng không thêm đề ý sự trầm mặc của An Hồng, tiếp tục nói: "Về chuyện phát sinh giữa mấy người ở trên xe, [đ☆L☆qđta](#) không muốn nhiều lời nữa. Nhưng mà, những lời mà cháu đã nói với Hàn Hiểu Quân trước khi lâm chung, thì ta đã nghe thấy được."

An Hồng mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Trên mặt Lộ Kiến Vũ vẫn không biểu lộ vẻ gì: "Bạn học An, ta chỉ có một đứa con là Lộ Vân Phàm. Nó chính là mạng sống của ta, nhưng mà hiện tại, cái mạng của nó thiếu chút nữa đã bị hủy ở trên tay cháu. Buồn cười nhất chính là, khi nó vẫn còn đang nằm ở trong phòng giải phẫu, vẫn còn chưa biết sống chết như thế nào, thì cháu lại nói với một người đàn ông khác câu nói 'Em yêu anh'. Chuyện giữa những người trẻ tuổi của các cháu, ta thật sự là xem không hiểu." Lộ Kiến Vũ cười lạnh một tiếng, "Bạn học An, ta biết Lộ Vân Phàm thật sự rất thích cháu. Nhưng hiện thời đã xảy ra chuyện như vậy, tin tưởng trong lòng cháu cũng nên biết, hai đứa không có khả năng ở cùng một chỗ."

• • •

"Lời nói của ta, cháu có nghe thấy rõ không?" *dyan(lee^qu.donnn), Giọng nói của Lộ Kiến Vũ cũng không vang, nhưng giọng điệu lại lộ ra sự uy nghiêm.

An Hồng gật đầu: "Cháu nghe thấy rõ."

"Cháu có biết phải nên làm như thế nào không?"

"Cháu sẽ chia tay với Lộ Vân Phàm."

"Cháu vẫn chưa hiểu rõ ý của ta." Thần sắc (thần thái và vẻ mặt) của Lộ Kiến Vũ thật ác liệt, không giận dữ nhưng rất uy nghiêm, "Ý của ta là hy vọng cháu - rời đi khỏi thành phố này."

"Vì sao?" An Hồng nhìn lại Lộ Kiến Vũ vẻ không hiểu, "Cháu sẽ không trở lại cùng với Lộ Vân Phàm nữa! Anh ấy... Tóm lại cháu đáp ứng với chú, sẽ không bao giờ cùng với anh ấy nữa, vì sao cháu phải rời khỏi cái thành phố này? Cháu đã sinh ra lớn lên ở trong thành phố này! Chú dựa vào cái gì mà nói với cháu mấy lời này?"

"Dựa vào ta là cha đẻ của Lộ Vân Phàm" điển nhiên là quý khách Ánh mắt của Lộ Kiến Vũ nhìn An Hồng đầy sự thâm trầm. Ông đã gần sáu mươi tuổi, về mặt lúc này có chút mệt mỏi lộ rõ sự già nua, "Ta là cha đẻ của Lộ Vân Phàm, ta sẽ giải thích với con ta. Nếu như cháu còn tiếp tục lưu lại nơi này, nó sẽ không chết tâm. Hơn nữa cháu lập tức sẽ tốt nghiệp, ta có thể cấp cho cháu một khoản tiền, cháu có thể đi đến bất cứ thành phố nào mà cháu muốn."

An Hồng ngỡ ngàng nhìn lại ông, hỏi: "Nếu như cháu không đáp ứng với chú thì sao?"

Khóe miệng của Lộ Kiến Vũ hiện lên một ý cười: "Sự cố xảy ra lần này, toàn bộ là do trách nhiệm Lộ Văn Phàm. Cũng bởi vậy mà Hàn Hiểu Quân bị mất mạng, không biết cháu có hiểu hay không, nếu dựa theo tương quan pháp luật pháp quy, chúng ta sẽ phải bồi thường cho Hàn Hiểu Quân bao nhiêu tiền?"

An Hồng nhăn lại mày.

Lộ Kiến Vũ nói tiếp: "Ta có thể nói cho cháu biết, rất ít, ít đến nỗi làm cho cháu không thể tưởng tượng được. Nhưng mà, nếu như cháu nguyện ý rời đi khỏi thành phố này, ta đây có thể bồi thường cho nhà họ Hàn 300 vạn. Về cơ bản có thể cam đoan cho song thân của Hàn Hiểu Quân có thể yên tĩnh để hưởng thụ tuổi già."

"Ba trăm vạn ư? Yên tĩnh hưởng thụ tuổi già ư?" An Hồng không nhịn được cười, nhưng lại cười đến muốn khóc. Cô lắc đầu lia lịa, "Chú Lộ à, chú có biết là chú đang nói cái gì không? Chú quen biết với Hàn Hiểu Quân sao? Chú có biết anh ấy là người như thế nào không? Chú có biết ba mẹ của anh là người như thế nào không?"

An Hồng òa lên khóc. Cô thật sự không muốn khóc, nhưng bây giờ cô không thể nén nhịn được. Cô tức giận đến toàn thân phát run, "Ba mẹ của Hàn Hiểu Quân, cháu gọi hai người là chú và dì, hơn nữa, ba mẹ của anh ấy đối với cháu mà nói, đối xử tựa như là với con gái của mình vậy. Cháu quen biết với cả nhà bọn họ đã sắp được hai mươi năm, bọn họ đều là người rất tốt rất tốt. Chú và dì trước kia là bán hàng ăn bữa sáng. Mỗi ngày cứ vào hai giờ đêm họ liền dậy để chuẩn bị, sau này bọn họ còn làm cơm trưa, bữa tối, bữa ăn khuya. Mỗi ngày đều đi sớm về tối, vì cái nhà này, vì tương lai con trai của bọn họ có thể có cuộc sống tốt đẹp! Bọn họ đối với những người có văn hóa, có tiền, có quyền như chú mà nói, bọn họ chính là những người dân nhỏ bình thường, thậm chí là người nhà quê. Bọn họ đã sống ở cái thành phố này phần đầu vài chục năm nay! Hàn Hiểu Quân. . . Hàn Hiểu Quân đối với bọn họ mà nói, cũng là mạng sống của bọn họ! Đó cũng là con trai duy nhất của bọn họ! Hàn Hiểu Quân, anh ấy. . . anh ấy mới có hai mươi lăm tuổi, anh ấy vẫn còn trẻ như vậy! Anh là một người tốt như vậy! Trên cái thế giới này, cháu không thể nào tìm thấy được một người nào khác vừa thiện lương lại vừa ôn hòa giống như anh ấy! Anh ấy đã làm việc thật nỗ lực, chưa bao giờ dựa vào trong nhà. Tất cả đều do anh ấy ra sức dựa vào hai tay của mình mà có! Anh ấy quanh năm suốt tháng sống ở trên công trường cũng không có một câu oán hận. Mọi việc giao đến trong tay anh ấy đều hoàn thành rất đúng hẹn. Anh ấy mua nhà, mua xe, anh ấy vốn dĩ đang có một tương lai rất tốt đẹp! Nhưng bây giờ thì sao? Hiện tại bây giờ? Anh ấy đã chết! Đã chết! Anh ấy đã chết! Anh là bị Lộ Văn Phàm hại chết! Lộ Văn Phàm đã hủy diệt hết thầy hủy diệt tất cả! Vậy mà chú lại nói với cháu rằng, sẽ chu cấp cho hai người bọn họ ba trăm vạn, để cho bọn họ yên tĩnh hưởng thụ tuổi già? Xin hỏi chú, bọn họ còn có cái gì để mà an hưởng tuổi già nữa đây? Con của bọn họ không có! Đây hết thầy đều là do Lộ Văn Phàm tạo thành!"

"Vây sao?"

Lộ Kiến Vũ nghe An Hồng nói xong những lời này, hừ lạnh lên một tiếng, "Bạn học An, hết thấy những điều này, cháu thật sự cảm thấy tất cả đều là trách nhiệm của Lộ Văn Phàm hay sao? Cháu thật sự cảm giác mình không có một chút trách nhiệm nào hết hay sao? Trong lòng cháu rõ ràng là thích Hàn Hiểu Quân, thì vẫn còn muốn ở cùng với Lộ Văn Phàm. Cháu hãy tự vấn trong lòng mình xem, mưu đồ của cháu là cái gì?"

"Cháu u. . ." An Hồng sợ đến ngất người, lại khó có thể phản bác lại.

Cô hiểu rõ, người ở bên ngoài nhìn vào, đích xác thì sẽ là như thế. Phải đối mặt với vấn đề này, cô hết đường chối cãi.

"Vậy đến cùng cháu muốn bao nhiêu tiền? Hãy ra giá đi!" Hai tay Lộ Kiến Vũ cầm ở trong túi quần, "Trước đây ta đã nghĩ, cháu sẽ đi du học ở nước ngoài cùng với Lộ Vân Phàm. Rồi sau đó, không bao lâu nữa, hai đứa sẽ tách ra, bởi vì mục đích của cháu cũng đã đạt thành rồi, không phải sao? Hiện tại chuyện đã ra như thế này, kỳ thực cháu cũng vẫn có thể đi ra nước ngoài được. Cháu nghĩ muốn đi đến quốc gia nào, thành phố nào, cháu có thể nói thẳng cùng ta."

". . ." An Hồng ngẩng đầu lên nhìn Lộ Kiến Vũ. Cô khó mà tin được bản thân mình đã nghe được những lời nói này.

"Bây giờ Lộ Vân Phàm tuổi còn trẻ. Nó bị cái gọi là tình yêu là cho đầu óc hôn mê. Chờ đến khi nó hiểu được, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nó sẽ tỉnh táo lại. Bạn học An, ta nói nhiều như vậy, cháu đã nghe rõ chưa? Cháu là một cô gái thông minh, chuyện này đối với cháu mà nói, chỉ có lợi, không có hại. Cháu rời đi, không chỉ có nhà họ Hàn gia có thể có được một số tiền bồi thường lớn, hơn nữa, chính cháu cũng có thể tận tình đề ra yêu cầu của mình. Nếu như cháu cố ý lưu lại, nhà họ Hàn sau khi đã mất đi một đứa con, mà thực chất ngay cả trên ý nghĩa kinh tế, sự bồi thường cũng không lấy được bao nhiêu. Cháu vẫn còn tính kiên trì sao?"

An Hồng phát hiện, cô kỳ thực căn bản là không có được sự lựa chọn.

Đối chọi với một người đàn ông đã mò mẫm lẫn lộn vài chục năm ở trên thương trường này, cô không hề có phần thắng.

Hai người trầm mặc một phút đồng hồ, An Hồng chậm rãi mở miệng: "Cháu có thể tự đề ra yêu cầu của mình, có phải không?"

"Đúng thế."

"Được rồi, cháu sẽ đáp ứng với chú, cháu sẽ rời đi, nhưng mà cháu muốn có ba mươi vạn, tiền mặt."

Bên môi Lộ Kiến Vũ hiện lên một nụ cười đầy vẻ khinh miệt: "Tốt lắm, quả nhiên là một cô gái thông minh, xem xét có thể hiểu được thời thế, thấy tốt thì sẽ thu vào. Được, ba mươi vạn, buổi tối ta sẽ đưa cho cháu."

An Hồng gật gù đầu, xoay người muốn đi, bước chân sấm chột dạ.

Lộ Kiến Vũ gọi lại cô: "Còn nữa, tin tưởng rằng cháu cũng nên hiểu rõ, những lời mà ta đã nói với cháu hôm nay, cháu cũng không nên lấy làm đề tài trọng tâm khi nói chuyện phiếm."

"Cháu hiểu rõ." An Hồng không quay đầu lại, "Cháu sẽ không nói với bất luận một người nào."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Hành trang mang theo là ký ức

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Kiến Vũ hết lòng tuân thủ lời hứa, vào lúc ban đêm thì đã đưa cho An Hồng ba mươi vạn tiền mặt.

Ngày hôm sau, An Hồng trả đủ phí phẫu thuật cho Tàn Nguyệt. Số tiền hơn mười vạn còn thừa lại, cô giao cho mẹ Tàn. Việc phẫu thuật cho Tàn

Nguyệt đã kết thúc thuận lợi, nhưng vẫn còn chưa qua thời kỳ hậu phẫu theo dõi sự thái ghép sau mổ, cần phải ở lại trong phòng bệnh vô khuẩn để giám sát chặt chẽ. Tương lai cả đời cô còn phải thường xuyên uống thuốc chống thái ghép. Những việc này đều phải cần đến tiền.

Mẹ Tần nói với An Hồng, Tần Nguyệt vẫn còn chưa biết chuyện của Hàn Hiểu Quân chuyện. Tỉnh lại sau khi phẫu thuật, cô đã liên hồi đến Hàn Hiểu Quân. Mẹ Tần đã lừa cô, nói Hiểu Quân đã tiếp nhận một nhiệm vụ khẩn cấp, phải đi công tác ở nơi khác. Công việc tương đối bận rộn, chờ đến khi xử lý mọi chuyện xong xuôi thì anh sẽ trở lại để gặp cô.

"Cô ấy tin sao?" An Hồng hỏi.

"Không phải là rất tin." @McBau*@ Mẹ Tần thở dài, "Con bé hỏi đi, có phải là do nó đã làm giải phẫu, thân thể không được khỏe mạnh lắm, nên Hiểu Quân liên không cần nó nữa hay không. Dĩ chỉ có thể an ủi con bé, nói Hiểu Quân không phải là loại người như thế. May mắn là đang trong thời kỳ theo dõi thái ghép sau mổ, bác sĩ Trần đã nói gạt nó, trước mắt không thể gọi điện thoại cũng không thể gửi tin nhắn, tạm thời con bé cũng sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ có điều, không biết sẽ giấu giếm nó được bao lâu đây. Nếu như Nguyệt Nguyệt biết Hiểu Quân đã không còn nữa, dĩ thật không biết sẽ phải khuyên bảo nó như thế nào nữa."

Mẹ Tần lau nước mắt cứ trào ra không ngừng. An Hồng cũng không có kế sách gì. Cô hoàn toàn không có dũng khí để đối mặt với Tần Nguyệt, nhưng mà trong lòng lại lo lắng không thôi.

Đây cũng là Hàn Hiểu Quân nguyện vọng rồi, *dyan(lee^qu.donnn), anh nhất định rất hi vọng nhìn thấy Tần Nguyệt khôi phục khỏe mạnh. Thế nhưng sau khi Tần Nguyệt biết được chân tướng, kết quả sẽ phát sinh ra chuyện gì sau đó, thì An Hồng hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được.

Vài ngày sau đó, lễ truy điệu Hàn Hiểu Quân được cử hành ở nhà tang lễ thành phố J.

Thân thích của nhà họ Hàn ở thành phố J và ở huyện W đều đến dự tang lễ. Đồng nghiệp, lãnh đạo của Hàn Hiểu Quân cũng đến đây. Còn có rất nhiều bạn học cũ của anh từ các thành phố khác nhau và bạn bè thân thiết của anh đang thành phố J, cũng đều tới đầy đủ...

Trên gương mặt của người đều hiện rõ vẻ bi thương. Có người yên lặng nỉ non, có người khóc rống thất thanh, Diển~đàn~le~quý~đoan tất cả mọi người đều cảm thấy đau lòng tiếc hận cho Hàn Hiểu Quân, một người thanh niên ưu tú như vậy, cuộc sống vẫn còn chưa triển khai, sinh mệnh như đoá hoa tươi vẫn còn chưa nở rộ, vậy mà đã lụi tàn ngoài ý muốn.

Mẹ Hàn đã sớm tê liệt ngồi ở trên ghế lớn tiếng than khóc, nước mắt chan hòa trên mặt. Người phụ nữ thân thích của nhà họ Hàn đứng ở một bên với bà, lệ cũng đều rơi đầy mặt. Ba Hàn đứng phấp phấp, đứng ở bên cạnh để tiếp đãi đám người khắp nơi đến chia buồn. Tóc mai của ông chỉ sau mấy ngày, đến bây giờ đã trở nên bạc trắng, lúc này gương mặt tiêu tụy, hai mắt đỏ kè, lỗ chầy chực khóc.

Người đầu bạc tiền người đầu xanh, là một nỗi đau lớn nhất trên đời, khiến cho người ta khó có thể chịu được.

An Hồng cả người mặc bộ quần áo màu đen đứng ở trong đám người, nhìn những người mà cô có quen biết hoặc quen biết, diển~đàn~le~quý~đoan cảm giác bản thân giống như đang ở trong một giấc mộng.

Cô ngẩng đầu nhìn đi ảnh trên linh đường, Hàn Hiểu Quân hơi mỉm cười, mái tóc cắt ngắn lưu loát, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt ôn nhu sáng ngời. Đây chính là tấm ảnh anh chụp vào tháng mười một, một năm trước đây. Khoảng thời gian ấy, anh đang kết giao cùng với An Hồng, nên khi chụp ảnh tâm tình có vẻ như tốt lắm, tràn đầy hăng hái, ý cười vô hạn, khoe môi giãn ra, làm người ta cảm thấy như được một làn gió xuân ướp vào.

Nhưng mà, trong hiện thực, Hàn Hiểu Quân chính là lẳng lặng yên tĩnh nằm ở nơi đó, bốn phía chất đầy hoa tươi màu trắng. Anh mặc trên người một bộ âu phục màu đen, tóc được chải lược thật sự chỉnh tề, mặt anh như trước cương nghị tuấn lãng, chính là sắc mặt có chút tái nhợt, không giống dĩ vãng như vậy khỏe mạnh.

Anh nhắm mắt lại, hai tay đặt ở trên bụng, bên môi mang theo một ý cười như có như không. An Hồng chậm rãi đi đến bên người Hàn Hiểu Quân, cúi đầu nhìn mặt anh.

Cô hi vọng biết bao, Hàn Hiểu Quân lúc này chỉ là đang ngủ, tựa như hồi nhỏ như vậy, duỗi cái lưng mỗi một lúc rồi sẽ tỉnh lại.

Cô hi vọng biết bao, anh có thể một lần nữa lại với tay xoa xoa lên mái tóc của mình, mỉm cười một chút, gọi mình một tiếng: "A Hồng."

A Hồng... A Hồng... Đó là cách gọi cô chỉ thuộc của một mình Hàn Hiểu Quân. Về sau, không còn có người nào gọi cô như vậy nữa rồi.

Thả xuống một cành hoa Hồng màu trắng, nước mắt tuôn rơi, An Hồng lặng yên nhìn chăm chú vào gương mặt của Hàn Hiểu Quân. Cô biết, đây là cuối cùng cô được nhìn thấy mặt anh rồi.

Lễ truy điệu kết thúc, di thể của Hàn Hiểu Quân được đẩy mạnh vào trong lò hỏa táng. Mẹ Hàn triệt để hổng mắt. Bà quỳ rạp xuống trên mặt đất, liều mạng bò lên phía trước, vươn tay ra, cổ họng khàn khàn kêu to: "Hiểu Quân! Hiểu Quân! Con trai của mẹ! Hiểu Quân, con hãy mau chạy đi! Mau chạy đi! Nếu không chạy thì sẽ không còn kịp nữa đâu! Số phận của con trai tôi thật là khổ! Hiểu Quân..."

An Hồng vẻ mặt hoảng hốt, thân mình lão đảo. May mắn cô được một người đỡ lấy, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Giang Bội.

Ổng khói của lò hỏa táng bốc lên một luồng khói dày đặc. Tất cả mọi người yên tĩnh đứng lặng ở đó. An Hồng tựa đầu vào vai Giang Bội, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Thời tiết sáng sủa, vạt dầm không mây, bụi mù cuốn cuộn bốc lên, chậm rãi tản ra, hòa nhập vào trong không trung.

Trên cái thế giới này, rốt cuộc từng có tồn tại quý thần hay không? Rốt cuộc từng có cái thế giới bên kia hay không?

An Hồng không biết.

Cô chỉ biết một điều là, hài cốt của Hàn Hiểu Quân được nhân viên làm việc trong nhà tang lễ, vế mặt không chút biểu cảm, cất vào trong một cái hộp nhỏ nhỏ. Hết thấy tất cả mọi thứ bên người, đều tiêu tan, đều hồng mất, cũng đã không còn có chút ý nghĩa nào nữa rồi.

Cái người ở trong ngõ hẻm của thôn nhỏ Hạnh Phúc đã nắm tay cô, khoan khoái chạy nhanh kia, cái người đã nhẫn nại dạy cô đập chân ở trong hồ bơi kia, cái người đã cười xe đạp như con thoi đưa cô khắp phố lớn ngõ nhỏ kia, cái người đã mua cho cô kẹo hồ lô đủ loại kiểu dáng kia, cái người đã nhảy vọt lên ở trên sân bóng rổ để thả bóng kia, cái người đã để chân trần dẫm nát ánh nắng chiếu dọi xuống đồng ruộng nhỏ kia, cái người luôn luôn trầm mặc hút thuốc, cái người luôn có nụ cười tươi tắn ấm áp, ánh mắt thâm trầm kia, cái người đã nói sẽ mang cô đi vào cung điện hôn nhân kia, cái người đã lên một kế hoạch tốt đẹp đối với tương lai kia...

Anh đã mất rồi!

Vĩnh viễn vĩnh viễn, mất đi rồi.

Lúc rời đi, Giang Bội đuổi theo An Hồng, nói muốn đưa tiễn cô thêm một đoạn đường.

An Hồng không hề cự tuyệt.

Trên xe, Giang Bội hỏi An Hồng có dự định gì không. Giang Bội đã biết được nội dung câu chuyện mà Lộ Kiến Vũ đã nói chuyện với An Hồng, nhưng mà vì là một người phụ nữ, cô có phán đoán của mình. Cô biết lúc này nhất định trong lòng An Hồng có vạt phần khó chịu.

An Hồng thấp giọng nói: "Trung tuần tháng 6 là đã có thể lấy chứng nhận tốt nghiệp rồi. Sau khi tốt nghiệp, cháu liền sẽ rời đi. Xin mọi người trong gia đình cứ yên tâm, cháu nói được thì làm được."

"Đi không có ý tứ này." Giang Bội thờ dãi, "Cháu không cần phải phát sinh sự tức giận với ba của tiểu Phàm. Tiểu Phàm vẫn luôn một mực chưa tỉnh lại, thân là ba của nó, ông ấy cũng là lo lắng quá mức."

"Ít nhất thì Lộ Văn Phàm vẫn còn sống." An Hồng cười khổ.

Giang Bội nhất thời nghẹn lời, một lát về sau lại hỏi: "Cháu... tính toán sẽ đi đến thành phố nào chưa?"

"Cháu còn chưa biết, cứ tùy tiện đi."

"..."

An Hồng cúi đầu trầm mặc một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Giang Bội, nói: "Đi Bội, đi có thể giúp cháu một việc được không?"

Giang Bội sững sờ: "Gấp cái gì? Cháu nói đi."

An Hồng mím môi, rốt cục liền mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Hành trang mang theo là ký ức 2

Editor: Mẹ Bầu

Rồi từ ngày đó về sau, An Hồng rốt cuộc không lần nào đến thăm Lộ Văn Phàm nữa, mà một mình đi trở về trường học. Từ Mạt Mạt đã biết việc này, các học sinh khác cũng có nghe thấy, Lộ Văn Phàm bị xảy ra tai nạn xe cộ nên đã bị thương, thế nhưng An Hồng, thân là bạn gái của anh thì lại chưa bao giờ đi bệnh viện để thăm anh. Thật là một chuyện kỳ quái đến cỡ nào?

Ngay cả Từ Mạt Mạt cũng không hiểu nổi, chuyện này đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì. An Hồng cũng chỉ có thể nói cho cô biết, Lộ Văn Phàm còn đang nằm ở trong phòng ICU. Cho dù có đi đến bệnh viện thì cũng không được vào trong để thăm anh. Hàng ngày người nhà của anh đều có mặt ở đó, cô không cần thiết tự mình đi tới.

Cô nỗ lực ngăn chặn một loại cảm xúc dồi dào lấp lánh từ đáy lòng của bản thân, die;n;da.nlze.qu;ido/mn miễn miễn cưỡng cưỡng nộp đề cương

luyện văn, còn thông qua phản biện luận văn. Giáo sư trong học viện biết tình hình của An Hồng, cho nên cũng không có gây quá nhiều khó khăn cho cô. Vì thế, sau khi trải qua cuộc thi tốt nghiệp đơn giản, An Hồng rốt cục cũng đã được tốt nghiệp.

Cô mỗi ngày đều đang chờ đợi điện thoại của Giang Bội gọi đến. Rốt cục, cô đã chờ được rồi.

An Hồng chạy tới bệnh viện, Giang Bội đã ở cửa phòng ICU để chờ cô. Bên cạnh Giang Bội không có thân thích nào khác của nhà họ Lộ. Giang Bội nói với An Hồng: "Chúng ta mỗi ngày chỉ có thời gian nửa giờ để vào thăm hỏi, mỗi một lần cũng chỉ có thể được một người đi vào thôi. Cháu hãy đi vào... die»n, d«an, ke. qu»y. d«on gặp Lộ Văn Phàm đi."

An Hồng gật đầu: "Cảm ơn đi, đi Bội."

Cô nghe theo lời bác sĩ dặn dò thay đổi quần áo cách ly, đội mũ đi giày, khử trùng hai tay, rốt cục đã được đi vào trong căn phòng lúc này đang đầy đầy các loại máy móc kỳ quái.

Bên tai vang lên những âm thanh cao thấp nối tiếp, phát ra từ các loại máy móc dụng cụ giám sát, mà An Hồng nhìn vào các hình vẽ biểu đồ cũng không thể nào hiểu được.

Lộ Văn Phàm yên tĩnh nằm ở trên giường bệnh.

An Hồng đi đến bên người anh, nhìn con người anh đã hoàn toàn thay đổi, bỗng chốc liền cô bụm miệng, *dyan(lee^qu.donnn), cố nén nước mắt vào trong mắt.

Tóc của Lộ Văn Phàm đều đã bị cạo trọc rồi. Đầu của anh có chút sưng, trên đầu trên mặt còn có thật nhiều vết sẹo chưa khỏi hẳn. Chỉ thấy gương mặt cùng hốc mắt của anh cũng lõm xuống, sắc mặt anh đen tối làm người ta nhìn thấy mà không đành lòng. Cả người anh đã gầy rộc một vòng lớn.

Trên thân anh cảm nhiều loại ống dẫn, hai cái đùi bị treo lên. Trên hai chân đến bộ phận bắp đùi, đều được cố định bằng thạch cao thật dày, hai tay của anh yên tĩnh để ở hai bên thân thể, không hề có động tĩnh gì.

An Hồng nhìn ánh mắt khép chặt của anh, đôi môi hơi hơi hé mở ra. Đây là một gương mặt rất quen thuộc, nhưng mà, dĩ nhiên, đàn, lê, quý, đôn giờ này khắc này, trên mặt của anh không còn có biểu tình Phi Dương Bạt Hồ (*), không còn có xán lạn đến mức tận cùng tươi cười.

(*) Phi Dương Bạt Hồ: Câu thành ngữ, chỉ sự ngông cuồng, làm mưa làm gió (ý thể mạnh không coi ai ra gì)

An Hồng ngồi xuống ở bên cạnh anh, cầm lấy tay anh, cũng không nén nhịn được nước mắt nữa.

"Lộ Văn Phàm, em tới thăm anh đây."

"Lộ Văn Phàm, anh nhất định phải tỉnh lại. Anh phải đồng ý với em, nhất định sẽ phải tỉnh lại nhé, có được hay không?"

"Lộ Văn Phàm, Hiểu Quân đã đi rồi, so với anh ấy thì anh còn may mắn hơn. Anh vẫn còn được sống sót, vì thế cho nên anh nhất định phải tỉnh lại. Anh đã ngủ suốt mười ba ngày rồi, anh còn muốn ngủ tới khi nào nữa đây?"

"Lộ Văn Phàm, thực xin lỗi, em lại phải nuốt lời với anh rồi. Từ nay về sau, chúng ta sẽ không bao giờ còn gặp mặt nhau nữa. Anh phải đáp ứng với em, phải mau mau tỉnh lại, mau mau khỏe mạnh, trở lại thành một Lộ Văn Phàm vui vẻ giống như trước kia vậy! Anh có nghe thấy không?"

"Lộ Văn Phàm, đến khi nào anh đi nước Mỹ, anh không nên lại vọng động như vậy nữa. Tầm lượng của anh không tốt, cần phải tận lực uống ít rượu thôi. Em nghe nói thanh niên ở nước Mỹ thậm chí còn hút ma túy nữa, ngàn vạn lần anh không được học bọn họ đó."

"Lộ Văn Phàm, anh nhất định sẽ khá hơn, rồi sẽ trở nên càng cường tráng, càng khỏe mạnh hơn so trước kia. Anh sẽ trở thành một người đặc biệt ưu tú."

"Lộ Văn Phàm, rồi anh sẽ gặp được một cô gái còn tốt hơn em nghìn lần vạn lần, cho nên, anh hãy quên em đi. Em biết anh có thể quên em được, có phải hay không? Đến lúc đó, anh hãy đối đãi với người con gái kia thật là tốt, anh hãy yêu cô ấy thật nhiều, phải là một người bạn trai tốt nhất tốt nhất. Sống cùng với anh, cô ấy nhất định sẽ đặc biệt vui vẻ, cô ấy nhất định sẽ thật lòng yêu anh. Hai người sẽ kết hôn, sanh con, cùng nhau chậm rãi sống đến già. Em tin tưởng, anh sẽ cho cô ấy một gia đình hoàn mỹ nhất, anh nhất định sẽ làm được điều này."

"Lộ Văn Phàm, anh hãy mau chóng tỉnh lại đi! Có rất nhiều, rất nhiều người đều đang lo lắng cho anh đó! Ba của anh, dì Bội, Hứa Lạc Phong, Trình Húc... Còn có em nữa, chỉ là, em lại không đợi được đến cái ngày mà anh tỉnh lại nữa rồi."

"Lộ Văn Phàm, đây một lần cuối cùng em tới thăm anh, anh..."

Nước mắt An Hồng thấm ướt bàn tay của Lộ Văn Phàm. Bàn tay anh lạnh lẽo, cứng ngắt, lúc này, tự nhiên ngón tay của anh hơi động đậy một chút.

An Hồng lấp bấp kính hải, ngẩng đầu lên nhìn mặt Lộ Văn Phàm. Hàng lông mi của anh hơi run run lay động, nhỏ đến không thể nhìn thấy rõ. Trái tim An Hồng nhảy dựng lên thình thịch thình thịch. Cô cẩn thận nhìn lại, lại nhận ra lúc này không có động tĩnh gì nữa.

An Hồng thở dài một hơi, cô buông bàn tay anh ra, đứng lên đi ra ngoài. Vừa ra đến trước cửa, cô lại quay đầu nhìn thoáng qua.

"Lộ Văn Phàm, hãy bảo trọng."

Nói xong một câu này, An Hồng dẫn lòng, rút cục đi ra khỏi cửa.

Về đến nhà, An Hồng nhận được điện thoại của Trần Hàng.

Ngữ khí của Trần Hàng rất sa sút: "An Hồng, Tần Nguyệt... đã biết chuyện của Hàn Hiểu Quân rồi."

An Hồng nói không ra lời.

Một giờ sau, Trần Hàng chạy tới nhà An Hồng.

Anh nói: "Cô ấy muốn gặp em."

"Em không đi." An Hồng lắc đầu.

Trần Hàng suy xét một lát, gật gật đầu: "Anh hiểu."

"Cô ấy... Tình hình của cô ấy như thế nào?"

"Không nói gì hết. Kỳ thực còn tốt hơn so với sự tưởng tượng của anh. Cô ấy không có khóc lớn hay làm náo loạn, cũng không có đập phá này nọ." Trần Hàng dùng từ về châm chọc, "Có lẽ sau khi là làm giải cây ghép thân, giành lại được cuộc sống mới, đối với sự sống và cái chết, cô ấy kiêu như là cũng không quá mức quan tâm lắm."

"Bác sĩ Trần, xin nhờ anh chú ý đến cô ấy nhiều hơn một chút! Em sợ cô ấy sẽ làm ra cái chuyện điên rồ gì đó."

"Nhất định rồi. Người thân của cô đều chăm sóc chú ý đối với cô ấy suốt hai mươi tư giờ. Cuộc phẫu thuật của cô ấy thật thành công, không bao lâu nữa là cô ấy đã có thể hồi phục lại cuộc sống bình thường rồi."

An Hồng gật gật đầu, xả ra một nụ cười: "Vậy cũng là tin tức tốt rồi. Hiểu Quân ở dưới đất có biết, cũng sẽ vui mừng."

Trần Hàng lại hỏi: "Còn em? Em có tính toán gì không? Tình hình bạn trai của em bây giờ thế nào rồi?"

"Anh đã không phải là bạn trai của em nữa rồi." An Hồng nhìn Trần Hàng, "Mấy ngày nữa cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp, em liền rời đi khỏi cái thành phố này."

"Vì sao vậy?" Trần Hàng kinh ngạc.

"Em... Không muốn ở lại chỗ này nữa. Dù sao... Hiểu Quân cũng đã bởi vì Lộ Văn Phàm mà chết. Nếu như Lộ Văn Phàm tỉnh lại, em rất khó đối mặt với anh ấy."

"Vậy em định đi nơi nào đây? Ở những thành phố khác em có thân thích nào hay không?"

"Em không hề muốn đi nơi nào hết, cũng không có thân thích ở nơi khác." An Hồng cười khổ, "Có lẽ em sẽ đi đến Hạ Môn, hoặc có lẽ sẽ đi đến Thượng Hải. Tùy tiện đi thôi, đơn giản chỉ là thuê một cái phòng để ở, tìm một công việc để làm, một nơi nào đó có thể sống được."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Hành trang mang theo là ký ức 3

Editor: Mẹ Bầu

"Vậy còn... em gái của em thì sao đây?"

"Em gái của em sao?" An Hồng tựa như mới tỉnh lại ở trong mộng. "Đúng vậy, em gái của em phải làm sao bây giờ? Chờ đến khi con bé được nghỉ hè thì khi ấy sẽ đi đến nhà của ông bà nội hoặc đến nhà của cô ruột thôi. Em không có khả năng để mang theo nó được."

Trần Hàng đẩy đẩy kính gọng vàng, chần chờ một lát sau, lại nói: "Nếu như em có nhu cầu được giúp đỡ, anh có thể đề xuất ra cho em một lời đề nghị thế này. Em có thể đi đến thành phố T. Anh là người của thành phố T, ở bên đó anh cũng có sự giao tiếp với không ít người. DiễầđầnnLêêQuýýĐôn Đôn Đối với việc tìm phòng cho thuê và đi tìm việc làm, em sẽ có trợ giúp."

An Hồng nghi ngờ sang Trần Hàng: "Bác sĩ Trần, cảm ơn anh! Chính là... Tại sao anh lại muốn giúp em?"

Giọng mặt của Trần Hàng liền đỏ lên. Anh thấp giọng nói: "Anh quen biết với nhóm người của tụi em, coi như cũng là một loại duyên phận đi."

"Hãy cho em một chút thời gian, để cho em suy nghĩ thêm một chút nữa."

"Được, tùy thời em đều có thể gọi điện thoại cho anh."

Ngày 16, tháng 6, năm 2005 là ngày An Hồng tốt nghiệp.

Cô nhận được điện thoại của Giang Bội, Lộ Vân Phàm – đã tỉnh.

Cảm tạ ông trời! dinendian.loquidjon.com An Hồng mặc đồng phục của sinh viên, đứng chung một chỗ chụp ảnh cùng các sinh viên khác. Mỗi người đều nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ có cô, trên mặt không biết là vui hay là buồn nữa.

Nhưng rồi sau đó, cô rất cực hạ quyết tâm.

Trước khi đi, An Hồng đi đến thăm bà Hàn mẹ Hàn. Từ ngày ấy, Mẹ Hàn vẫn còn chưa trở lại bình thường. An Hồng nghe Ba Hàn nói, suốt ngày bà lấy nước mắt để rửa mặt, ngơ ngác ngồi ở trong phòng của Hàn Hiếu Quân, xem hình của anh đến gần người.

An Hồng biết trong lòng của ba Hàn mẹ Hàn là trách cô, dù sao người đã hại Hàn Hiểu Quân mất đi sinh mệnh chính là Lộ Vân Phàm, die»n, d«an, ke, qu»y, d«on mà Lộ Vân Phàm, lại là bạn trai của cô.

Nhưng mà ba Hàn mẹ Hàn vẫn còn nhớ kỷ mười chín năm tình nghĩa, sau khi nhìn thấy An Hồng, hai người cũng không có nói lời nói lạnh nhạt đối với cô, nhất là sau khi đã biết được, cô đã chia tay với Lộ Vân Phàm.

Mẹ Hàn lâm bầm nói: "Vì sao người kia không chết, mà con trai tôi lại bị chết! Vì sao người kia không chết, mà con trai tôi lại bị chết..."

An Hồng không biết nên tiếp lời như thế nào. Cả hai người kia, cô hi vọng là bọn họ đều có thể còn sống.

Nếu nhất định phải có người chết, cô tình nguyện người bị chết kia chính là mình.

Bọn họ đều có ấm áp gia đình, có người nhà thân thiết, mà cô, chỉ có một Tiêu Lâm.

Mà Tiêu Lâm vẫn còn có ông bà nội, diễm phúc là quý đôn cô chú, con bé rất nhanh liền có thể quên thời gian hai năm các cô đã ở chung với nhau. Rất nhanh Tiêu Lâm liền sẽ lớn lên, sẽ có được cuộc sống riêng của bản thân mình.

An Hồng càng ngày càng cảm thấy, người chết hẳn là cô, vì sao, vì sao người chết lại không phải là cô chứ?

Cô đã chết, bọn họ đều còn sống, như vậy thì có phải là sẽ tốt đẹp bao nhiêu hay không!

Cô có thể ở bên cạnh bà ngoại, ở bên cạnh mẹ, ở bên cạnh chú Tiêu, ở bên cạnh ba ba...

Không có cách nào để đảo ngược lại thời gian, hết thảy mọi việc cũng không thể lặp lại. Nhìn biểu tình đầy bi thương của ba Hàn mẹ Hàn, An Hồng chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy.

Trong lúc vô ý, An Hồng nói đến chuyện của Tần Nguyệt. Mẹ Hàn cắt ngang lời cô: "Không nên nói chuyện của cái người kia ra với đi, nếu không phải vì cô ta, con trai của dì cũng sẽ không thể đi đến bệnh viện trễ như thế! Nếu không phải là tại cô ta, con trai của dì cũng sẽ không thể chia tay với con! Nó cũng sẽ không thể ngồi trên xe do người kia lái! Nếu không phải là cô ta, con trai của dì sẽ không phải chết! Dì chỉ biết, cô ta căn bản chính là một cái tai họa! Hại bản thân mình không ít, lại còn hại chết cả Hiếu Quân của chúng ta! Hiện tại cô ta vậy mà lại sống sót như vậy, thật sự là ông trời đã đui mù rồi!"

An Hồng không thể nói ra lời.

Một lát sau, mẹ Hàn đã bình tĩnh lại được một ít, bung ra một vài quyền sở nhất ký cũ mới không đồng nhất.

"Hồng Hồng, đây là di vật của Hiếu Quân. Di nghĩ rằng, chúng nó hẳn là nên gửi lại cho con."

"Đây là cái gì vậy ạ?"

"Là nhật ký mà khi đi công tác ở nơi khác, Hiểu Quân đã viết, con cũng biết đấy, từ nhỏ Hiểu Quân đã thích luyện chữ. Ở phòng ngủ công trường vừa rồi không có máy vi tính, cho nên Hiểu Quân liền viết rất nhiều nhật ký. Dì đã xem qua rồi, Hiểu Quân viết thật nhiều, đều là những lời nói với con."

An Hồng tiếp nhận tập sổ nhật ký, tùy ý mở ra một tờ, vừa đọc vài câu, hốc mắt cô liền ẩm ướt.

Người thanh niên kia, cũng không chính miệng nói với cô, thế nhưng mọi lời nói đều viết ở trên những trang giấy này.

Chữ của anh vẫn thật đẹp như vậy, mạnh mẽ phiêu dạt, lại khiến cho người ta cảm thấy an lòng.

Hồng cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa thân thiết.

Cô có thể nhớ lại tình cảnh hồi nhỏ, Hàn Hiểu Quân nắm tay cô, liền quẹt một cái vào tay cô viết chữ.

Cô nhận lấy tập sổ nhật ký, gất gao ôm ấp ấy mẹ Hàn: "Dì ơi, con thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Đây đều là lỗi của con, đều là do con không tốt... Dì... Nếu chú đi không ghét bỏ con, con a vĩnh viễn sẽ là con gái của hai người! Hai người liền chính là ba mẹ của con..."

"Con bé ngốc này, con đương nhiên vẫn luôn là con gái của mẹ mà." Mẹ Hàn khóc lau quẹt những giọt lệ trên mặt An Hồng, "Nếu như không có cái đồ sao chổi kia, có phải là hiện tại con và Hiểu Quân sẽ thật tốt hay không."

An Hồng ngây ngẩn cả người.

Vài ngày sau, An Hồng thu thập hành lý đơn giản, gửi Tiêu Lâm lại cho cô Tiêu, sau đó cô ngồi xe của Trần Hàng đi đến nhà ga.

"Xưởng xe lửa sẽ có người tới đón em. Việc thuê phòng ở đã thu xếp xong. Chỉ là em sẽ phải ở chung cùng với một bé gái. Chi phí thuê nhà cũng không cao, một tháng chỉ cần độ bốn trăm đồng tiền. Còn về phần công việc, anh có một người bạn học cùng thời trung học hiện đang làm kỹ thuật viên của một công ty xây dựng, hình như tên công ty là Công ty xây dựng Phong Nguyên. Cậu ấy có thể thu xếp ở em trực tiếp đi vào công tác, sắp xếp công việc theo đúng chuyên ngành của em. Em lại đã có kinh nghiệm từ khi thực tập, cho nên có thể bắt đầu rất nhanh. Ngay từ đầu tiền lương có thể không được cao lắm, về sau khi đã làm thành thực rồi thì tiền lương một tháng nhất định phải đến ba, bốn ngàn đồng tiền. Trước tiên em có thể làm, chờ thích ứng được với thành phố đó rồi, em có thể lại thay đổi công việc làm cũng không sao."

"Tốt quá, em cảm ơn anh."

"Đúng rồi! Một ngày qua, biểu hiện của Tàn Nguyệt trở nên rất tốt. Cô ấy đã ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn uống thuốc, giống như không có một chút việc gì hết."

"Vậy là tốt rồi."

"Đến đầu tháng bảy, là Tàn Nguyệt có thể được xuất viện."

"Vậy sao."

"An Hồng?"

"Dạ?"

"Em làm sao vậy?"

"Không có gì." An Hồng ỉm cái trán ở trên cửa sổ xe thủy tinh, nhìn lại phong cảnh của thành phố này thêm một lần nữa.

Thành phố này vô cùng quen thuộc đối với cô, từ nay về sau, cô không bao giờ còn thuộc về loại nơi này nữa.

An Hồng cũng không để cho mình rơi nước mắt xuống.

Cô chỉ mang theo một chút hành lý trí nhớ. Đây mới chính là thứ hành trang mà cô trân quý nhất, nặng nề nhất. Nó sẽ nằm ẩn ở bên trong ở đầu óc của cô, chung thân đều sẽ không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Sẽ không còn có

Editor: Mẹ Bầu

Ký ức chính là gông xiềng, cũng là vĩnh viễn của cái quý giá.

Nó có thể đè sập người ta, làm bạn giẫm chân tại chỗ, cũng có thể làm cho người ta hăm hở tiến lên, làm bạn tràn ngập hi vọng.

Mỗi người đều không phải hần là e ngại ký ức, bởi vì đây chính là những năm tháng mà chính bạn đã trải qua. Cho dù là tốt hay là xấu, đều cần phải dũng cảm đối mặt.

Lộ Văn Phàm ngồi dựa vào ở trên ghế sofa, nhìn bóng lưng màu trắng của An Hồng ở phía trước chiếc rèm cửa sổ bằng sa mỏng. Anh rất muốn đi đến bên người cô vẩy cô vào trong ngực, ní non tên của cô ở bên tai cô. Anh rất muốn để cho ngón tay của mình xuyên qua mái tóc dài xoã tung của cô,

nhắm mắt lại để cảm nhận mùi hương đặc hữu trên người cô. Thế nhưng mà, chuyện anh muốn làm nhất chính là, phải hỏi cô thật rành mạch về chuyện năm đó. @MeBaur*@ Đến tận cùng cô đã ôm trong mình loại tâm tình như thế nào, mà lúc ấy có thể dùng lưỡi dao sắc bén mà vạch trên cổ tay của bản thân mình như vậy.

Vạch một vết dao quyết tuyệt như vậy.

Chẳng lẽ, thật sự cô không yêu cuộc sống của mình nữa sao?

Lộ Vân Phàm vỗ vỗ trán của bản thân, khẽ gọi ra tiếng: "An An..."

An Hồng xoay người lại.

Lộ Vân Phàm đuổi tay về phía cô: "Đi lại đây."

An Hồng không hề cự tuyệt. Cô đi đến bên người anh, nhưng lại không chịu ngồi xuống, chính là khoanh hai cánh tay lại, từ trên cao nhìn xuống anh.

Lộ Vân Phàm kéo tay cô qua: "Em ngồi xuống đây một lát đi, chúng ta tâm sự một chút."

An Hồng mất khép hờ, rút cục ngồi xuống.

Cô giương mắt nhìn anh. Sắc mặt của anh rất kém, ánh mắt không có ánh sáng, môi đều phát ra trắng bệch. die»n, d«an, k«e, qu»y, d«on An Hồng không nén nhịn được lấy mu bàn tay thử thử độ ẩm trên trán anh, không khỏi nhăn mày lại: "Anh nóng rất lợi hại! Lộ Vân Phàm, để tôi đưa anh đi đến bệnh viện thôi."

"Anh không muốn động đây, không còn sức lực nữa, em ngồi lại ở đây với anh một chút là được." Anh vẫn gắt gao nắm tay cô như trước, giống như sợ anh vừa buông tay ra, cô sẽ chạy đi mất vậy.

"Nhiệt độ cơ thể của anh cao như vậy, đương nhiên là sẽ không còn sức lực nữa rồi. Chân của anh... lại còn đang đau nữa."

"Không có việc gì, anh đã bôi thuốc rồi."

"Để tôi đi đun cho ấm nước nóng, phát sốt thế này phải uống nhiều nước."

Cô định đứng dậy, Lộ Vân Phàm lập tức chế trụ cổ tay cô: "Không cần..."

"Chỉ là đun ấm nước thôi mà, diễn đàn lễ quý đôn tôi sẽ không đi." An Hồng nhéo nhéo ngón tay anh, "Để tôi gọi lễ tân khách sạn mang cho anh hộp thuốc hạ sốt."

Lúc này Lộ Vân Phàm mới chịu buông lỏng tay ra.

An Hồng đi đun nước uống. Đợi cho nước chỉ còn ấm ấm, cô mới đưa cốc nước cùng viên con nhộng tót trên tay Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm ngoan ngoãn liền uống nước ấm nuốt thuốc xuống.

An Hồng ngồi ở bên cạnh anh, thấp giọng nói: "Anh chạy tới đây để làm gì kia chứ, giữa hai chúng ta còn có cái hay ho để nói chuyện nữa đâu."

Lộ Vân Phàm quay mặt của cô lại, nói: "Ngày hôm qua Trần Hàng đã tới tìm anh rồi. Nếu như anh ấy không nói chuyện, anh thật sự không biết, em vậy mà lại có thể làm ra cái chuyện ngu xuẩn như vậy!"

"Lộ Vân Phàm, tôi thật sự không muốn khơi lại chuyện này ra nữa. Tất cả đều đã trôi qua rồi, tương lai của tôi cũng sẽ không bao giờ còn làm như vậy nữa."

"Thật vậy chứ?" die,n;da,nlze,qu;rydo/mn Lộ Vân Phàm kéo tay trái của cô qua, lại cẩn thận nhìn vết sẹo trên cổ tay một lần nữa, "An An, em thực sự buông xuống rồi sao?"

"Đúng thế, tôi đã buông xuống rồi." An Hồng tùy ý để cho ngón tay lạnh lẽo của anh lướt qua làn da op bản thân, "Anh xem, vết sẹo sớm đã khỏi hẳn rồi, đeo đồng hồ vào, cũng sẽ không thể bị người khác phát hiện ra một chút nào."

"Đây chẳng qua chỉ là bị che lại, chẳng phải là biến mất."

"Nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất, nhưng mà tôi có thể lựa chọn buông tay. Lộ Vân Phàm, anh đã nói, chuyện quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, chúng ta cần phải nhìn về phía trước, anh đã quên rồi sao?"

"Nhưng mà anh lại không thể bỏ xuống được." Lộ Vân Phàm thờ dãi, lập tức lại lộ ra một nụ cười khổ sở, "Anh đã lừa em đấy, chuyện này anh nói thực, anh luôn luôn không hề buông."

An Hồng kinh ngạc nhìn anh, nhìn ánh mắt tối đen của anh. Giữa hàng lông mày của anh có khắc một chút sầu bi, khiến cho cô đau lòng.

"Hiện tại chúng ta huề nhau nha, chung quy là anh cũng nên buông xuống." An Hồng đột nhiên cười rộ lên, "Kỹ thuật diễn của anh thật sự rất tốt, thật

sự là tôi đã bị anh lừa rồi, không phải sao?"

"..." Nghe được lời này của cô, trong đầu Lộ Vân Phàm nhanh chóng hiện lên những hình ảnh đã phát sinh giữa anh và cô mấy tháng vừa qua.

Đây hết thầy, đến tốt cùng là thực, hay là giả?

Ngay cả chính anh cũng không rõ nữa.

An Hồng nhìn anh, nói lời nói thâm thúy: "Lộ Vân Phàm, trở về đi. Chúng ta đã kết thúc rồi, anh thật sự không phải hấn là không bỏ được. Anh..."

Lộ Vân Phàm đột nhiên bắt lấy tay cô, một đôi mắt nhìn chăm chú thẳng tắp vào cô: "An An, em hãy nói thật với anh, mấy năm nay, em có hận anh không?"

An Hồng ngẩn ra: "Tại sao tôi lại phải hận anh?"

"Bởi vì... Hàn Hiểu Quân." Lộ Vân Phàm cảm thấy mệt mỏi, "Anh biết anh ấy đối với em mà nói có ý vị như thế nào, cho nên anh cũng đáng bị em hận. Nếu không phải bởi vì anh, anh ấy cũng sẽ không chết, em cũng sẽ không phải làm cái chuyện ngu ngốc như vậy. Những chuyện loạn thất bát tao (*) kia đều sẽ không phát sinh."

(*) Chuyện loạn thất bát tao: Những chuyện lung tung lộn xộn.

"Tôi không hận anh." An Hồng nhàn nhạt nói, "Tôi chưa từng bao giờ hận quá anh. Trước kia, tôi hận chính là bản thân mình, còn hiện tại, tôi cũng không hề hận ai nữa rồi. Lộ Vân Phàm, anh vẫn chưa rõ sao? Tôi đã thấy ra rồi, cái gì cũng đều đã hiểu thấu, không có chuyện gì là không bỏ qua được. Mặc kệ trước kia đã từng phát sinh ra những chuyện gì, về sau này cũng sẽ trở thành đã từng, vẫn cần phải ăn cơm, phải đi làm, phải đi ngủ, đến bạn trai cũng cần phải tìm. Nếu không làm được những chuyện này, thì cũng chỉ có đi tìm chết mà thôi. Thế nhưng mà ông trời lại không quan tâm tới tôi, cho nên, bất cứ cái gì tôi cũng đều phải suy nghĩ rất cẩn thận."

Lộ Vân Phàm không hề hé răng, dường như anh đang ở đó mà nhắm mắt lại, nuốt lời nói của cô.

An Hồng khẽ thở dài một cái, chậm rãi nói: "Tôi biết, nhất định là Trần Hàng vì không liên lạc được với tôi, cho nên anh ấy lo lắng, mới đi tìm anh. Nhưng Trần Hàng cũng đã quá coi thường tôi rồi. Anh ấy căn bản không cần phải làm như vậy, cái này hóa ra lại tốt. Anh đã phải từ xa xôi chạy tới đây, bị vấp ngã, lại bị lên cơn sốt như thế, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Lộ Vân Phàm, thật sự là không cần thiết. Tôi không hận anh. Tôi cũng vậy, luôn hi vọng anh đừng có trách tôi. Giữa tôi và anh, chỉ có thể nói là chúng ta không có duyên phận mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, chúng ta chung quy vẫn không thể nào mà ở cùng nhau cho tốt đẹp được. Đương nhiên, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì tôi, nhưng mà sự thực chứng minh, đây thật là một điều chính xác. Tôi và anh, hai chúng ta thật sự không thích hợp ở cùng nhau. Anh xem, hiện tại anh đã có bạn gái với các phương diện đều thật xuất chúng. Anh hẳn là cần phải đối xử với cô ấy cho thật tốt, đừng giống như hồi còn đi học trước kia nữa. Đừng tùy tiện lấy con gái ra làm trò cười nữa. Không tiểu thư hẳn là rất thích anh, bằng không cũng sẽ không thể tức giận đến như vậy. Đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ tức giận đến đổi mạng như thế. Bản thân mình thì đi du học ở nước ngoài, bạn trai ở trong nước lại hẹn hò cùng với một người con gái khác như thế. Đây thật sự là một chuyện hay ho mà người đàn ông tốt nên làm."

"Anh chưa từng bao giờ nói anh là một người đàn ông tốt." Lộ Vân Phàm cười khổ, "An An, đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, anh đều chưa từng bao giờ buông tay. Em đã từng viết cho anh một lá thư. Anh đã đọc nó không biết bao nhiêu lần rồi, sớm đã có thể rồi bỏ đi rồi. Nhưng mà anh lại không biết hóa ra sự tình lại là như vậy, cho nên... An An, thực xin lỗi, thực xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh được không?"

"Tôi không hề trách móc gì anh, Lộ Vân Phàm." An Hồng vươn đôi tay ra mà ôm ấp lấy Lộ Vân Phàm, "Việc này, anh có biết cũng tốt, mà không biết thì cũng thế thôi. Mọi chuyện đều đã qua rồi. Lộ Vân Phàm, hãy nghe tôi nói này, mọi chuyện đều đã qua. Anh hãy trở về đi, hãy quên hết những chuyện này đi. Ở nơi đó có một người con gái đáng giá hơn người mà anh đang toan tính ở đây. Anh không cần cứ phải rối rắm đối với việc này nữa đâu. Thật đấy, anh thật sự nên trở về đi, đáp ứng tôi sẽ sống tốt có được không?"

Lộ Vân Phàm ngồi ngơ ngác, rồi đột nhiên anh gắt gao ôm lấy người con gái vào trong ngực mình. Anh nhắm mắt lại, áp ứng trả lời:

"Sẽ không còn như vậy nữa. An An, sẽ không còn như vậy nữa."

An Hồng sững sốt, cảm nhận được anh đã dùng hết toàn lực để ôm ấp mình. Cô hiểu rõ ý tứ của anh.

Đương nhiên là hiểu rất rõ.

Nhưng mà có thể làm gì được đây?

"Anh đã không còn phải là một đứa trẻ nữa rồi. Lộ Vân Phàm, anh hãy trở về đi, trên vai anh đang phải gánh trách nhiệm đó."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Sẽ không còn có 2

Editor: Mẹ Bầu

Khi nhận được điện thoại của Trần Hàng, thì An Hồng đã lấy được quần áo mà khách sạn đã giặt giữ sấy khô cho bọn họ.

Cô lặng yên nhìn Lộ Vân Phàm cũng yên lặng xỏ ống quần vào chiếc chân giả, sau đó lại kéo lên trên bản thân mình, trong lòng cô vậy mà lại thật bình tĩnh.

Năm đó, vì sự kích động mà anh đã phải trả một cái giá quá lớn, hơn nữa còn là cái giá lớn cho cả đời mình.

Giờ đây, cái gọi là hận, cái gọi là oán, cũng sớm đã tiêu tan rồi.

Gọi xe taxi đưa Lộ Vân Phàm đi ra sân bay, bọn họ gặp được Trần Hàng đang chờ ở sân bay. @MeBau*@ Trần Hàng nhìn thấy biểu tình buồn bực của Lộ Vân Phàm, chỉ biết, những gì nên nói, bọn họ đã nói xong rồi.

Sau một đêm, mưa to đã sớm ngừng lại, thời tiết rất tốt. Trong không khí sau cơn mưa còn có mùi hương cỏ xanh đặc hữu. Sự nóng nực cũng đã tiêu tán bớt đi một ít.

Rốt cuộc chân của Lộ Vân Phàm cũng đã không còn đau nữa. Chỉ là nơi mắt cá chân trái thì vẫn còn hơi mơ hồ bị đau. Một tay Lộ Vân Phàm chống chiếc nạng, đối mặt với Trần Hàng cùng An Hồng, trong lúc nhất thời, anh không biết mình nên nói cái gì.

An Hồng lại cười rộ lên: "Lộ Vân Phàm, nên tiến đến cửa kiểm tra an ninh rồi. Nhớ kỹ lời nói của tôi, không cần lại đến nơi này nữa."

Lộ Vân Phàm há to mồm, die,n;da.nlze.qu;dydo/nm, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn không cất tiếng hỏi về vấn đề kia nữa.

Anh cảm giác, cảm thấy, đối mặt với khuôn mặt trầm tĩnh của An Hồng lúc này, nếu như anh hỏi ra vấn đề kia, như vậy đối với cô có vẻ khinh nhờn.

Anh làm sao còn có tư cách để hỏi ra vấn đề này đây?

Cho dù vấn đề này đã dây dưa anh suốt sáu năm qua. Hết lần này đến lần khác, cứ vòng đi vòng lại trong cơn ác mộng của anh. Nhưng giờ này khác này, anh cũng không thể nào mở miệng được.

Huống chi, đáp án dĩ nhiên là cái gì, thì có là cái quái gì nữa đâu.

Anh lấy lại bình tĩnh, die»n, d«an, ke, »quy, d«on rồi cực xoay người đi về hướng cửa kiểm tra an ninh. Anh hướng về phía nhân viên kiểm tra an ninh nói ra tình huống của mình, sau đó nhân viên kiểm tra an ninh mời anh đi vào phòng nhỏ để phối hợp kiểm tra, Lộ Vân Phàm gật gật đầu, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua.

An Hồng đứng ở bên người Trần Hàng, mỉm cười phát phát tay về phía anh. Cô thoát nhìn như đã thật thả lỏng, giống như đang đưa tiễn một người bạn bè cũ vậy.

Lộ Vân Phàm đột nhiên trong lúc đó liền cảm thấy thật phiền muộn, quá phiền não, phiền đến quá mức rồi!

Anh tự hỏi mình - Lộ Vân Phàm ơi là Lộ Vân Phàm, kết quả mày đã tự làm bản thân mày ra cái gì rồi? Tại sao phải làm hết thảy mọi chuyện thành ra như vậy!

Nếu không phải bởi vì mày, hiện giờ hết thảy tất cả mọi chuyện đều sẽ không xảy ra! Điều sẽ không xảy ra chuyện gì hết!

Anh lắc đầu lia lịa tự giễu,diễn ㄟ đđân ㄟ lê ㄟ qđuy ㄟ đđôn hoài nghi mình thật sự có thể buông tay được hay không.

Trí nhớ tốt đúng là một chuyện rất tệ. Nếu như trên đời này có thể giải phẫu để mất trí nhớ, như vậy thật sự sẽ tốt bao nhiêu.

Sau khi Lộ Vân Phàm rời đi, Trần Hàng đưa An Hồng đi về nhà.

"Anh hẳn là không nên đi tìm Lộ Vân Phàm." An Hồng nói với anh, "Giống như anh đã làm cho mọi chuyện biến đổi trở nên càng tệ hơn rồi."

"Anh không thể đứng nhìn như vậy được." Trần Hàng khép mắt lại, "Không thể nhìn cậu ta tiếp tục làm tổn thương đến em như vậy nữa."

"Anh ấy cũng thật không dễ dàng." An Hồng xoa xoa huyệt Thái Dương. "Anh nên nhớ là bộ dạng trước kia của anh ấy như thế nào. Mấy năm nay, em cũng không cách nào tưởng tượng được ra anh ấy đã sống như thế nào nữa."

"Vậy còn em? Em làm thế nào lại sống đến bây giờ được?" Trần Hàng cười, "Có muốn anh viết một quyển sách, "Thời gian hỗn loạn suốt sáu năm của An Hồng hay không?" Thậm chí anh cũng có thể phân cuốn sách thành ba phần Thượng Trung Hạ nữa đó."

"Đến bây giờ không phải là em đã không có việc gì rồi hay sao."

"An Hồng, anh thật sự lo lắng cho em. Tiêu Lâm không ở trong nước, anh đã đáp ứng với em gái của em, sẽ phải trông nom em thật tốt. Em đã xảy ra chuyện gì đó, em bảo anh sẽ phải ăn nói với cô ấy như thế nào đây?"

"Con bé lập tức sẽ phải trở về nước để nghỉ hè rồi. Anh sắp phải quỳ trên tấm bàn giặt rồi đó." An Hồng cười to, "Nói đi, hai người rớt cuộc còn muốn ồn ào tới khi nào? Bác sĩ Trần, đến chừng nào thì anh có thể đáp ứng làm chồng của em gái em vậy?"

Trần Hằng cong môi lên cười, không, nói sang chuyện khác: "Kế tiếp theo đây em có dự định gì không?"

"Thời gian nghỉ của em vẫn còn chưa hết mà. Bị Lộ Văn Phàm làm náo loạn một hồi, thật sự là bây giờ em vẫn chưa có tâm tình nào đi làm nữa rồi. Em muốn đi ra ngoài du lịch một tuần."

"Đi đến chỗ nào?"

"Không phải là anh biết." An Hồng cười híp mắt nhìn anh, "Không cần phải gọi điện thoại cho em đâu, lại càng không nên nói cho người khác biết em đi nơi nào, nhất là với - Lộ Văn Phàm."

"Được rồi." Trần Hằng cười khò, "Anh cũng vậy, vừa khéo anh đến chỗ của ba mẹ anh, nghỉ ngơi vài ngày rồi lại trở về."

Thứ năm, ngày 23, tháng 6, An Hồng lên máy bay, đi chuyển bay về hướng Quý Dương.

Xuống máy bay thì thời gian đã qua giữa trưa. Cô đổi xe buýt, hơn năm giờ sau rốt cục chạy tới một thị trấn xa xôi ở huyện Thiên Trụ phía Đông Nam tỉnh Quý Châu.

Kêu một chiếc xe ôm, An Hồng đi đến một quán trọ nhỏ ở trên trấn. Lúc này trời đã tối rồi. Cô xóc lại chiếc ba lô hai quai ở trên lưng đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy một cậu bé con đang nằm sắp ở trên ghế nhỏ làm bài tập.

"Ngô Đậu Đậu." An Hồng gọi cậu bé.

Ngô Đậu Đậu ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu bé bỗng chốc liền sáng rực lên: "Dì An Hồng!"

Nghe được tiếng kêu, một người đang bận tiến hành làm thủ tục nhận phòng ở phía sau cái bàn, liền lập tức đứng lên. Đó là một người đàn ông chừng độ ba mươi tuổi, đầu húi cua, vóc người cao trung bình, khuôn mặt ngăm đen, dáng người tinh tráng. Anh mặc chiếc áo trắng cùng với một chiếc quần ngắn, trên để lộ ra cánh tay với cơ bắp rắn chắc. Anh kinh ngạc vui mừng kêu lên: "An Hồng? Sao em lại tới đây?" Trong lời nói mang theo nồng đậm khẩu âm địa phương.

An Hồng mỉm cười: "Em có vài ngày được nghỉ, nghĩ ra muốn đi dạo chơi, nghĩ đến nơi này của anh có thể ăn không ở không, cho nên liền đi qua luôn."

"Em tới đây thế nào mà lại cũng không gọi điện thoại cho anh? Đã trễ thế này rồi, chắc em còn chưa ăn cơm hả? Để anh chạy nhanh kêu bà xã của anh đi làm cho em một bát canh chua cá."

"Không cần phải làm phiền thế đâu anh. Mới vừa rồi em đã ăn lương khô ở trên xe bus rồi. Anh thu xếp cho em một căn phòng là được."

Người đàn ông tiếp nhận chiếc ba lô ở trên lưng An Hồng: "Em bình thường đều vào dịp lễ Quốc khánh mới tới đây. Nhiều năm như vậy anh cũng đã quen rồi, lúc này em đột nhiên lại chạy tới đây, thật sự đã làm anh nhảy dựng lên vì sợ đó."

"Em nhớ mọi người lắm chứ sao." An Hồng cười ha ha, "Ngô Quốc Đống, gần nhất anh có khỏe không?"

"Rất tốt! Bất quá là em đừng có nghĩ tới anh. Em trưởng thành lại trở thành mỹ nhân như vậy, nếu nhớ tới anh, chắc bà xã của anh sẽ ghen mất. Ai, lúc em tới đây có thấy trên đường cực kỳ náo nhiệt hay không?"

"Có ạ. Ở đây đang có ngày hội gì hay sao?"

"Xem như là em đã đến đây đúng lúc. Ngày mai là hai mươi bốn tháng năm nông lịch (âm lịch), là ngày hội thuyền rồng của dân tộc Miêu chúng ta. Đến lúc đó trên sông Thanh Thủy sẽ có các trận đấu thuyền rồng trong trại, rất náo nhiệt! Anh cũng còn phải tham gia đấu! Em nhớ là phải đi theo bà xã của anh cùng Đậu Đậu đến xem đó nhé, cho anh thêm động lực!"

"Tốt như vậy sao?"

An Hồng cố vẻ rất vui vẻ: "Ai nha, em nhớ muốn chết món đậu hủ tron mà bà xã nhà anh đã làm rồi, ngày mai nhất định em phải nếm thử."

Ngô Quốc Đống lấy từ trong túi quần ra bao thuốc lá, đưa cho An Hồng một điếu. An Hồng tiếp nhận. Ngô Quốc Đống giúp cô châm lửa, anh cười đến ánh mắt cong cong: "Mỗi lần nhìn thấy em, anh liền cảm thấy tâm tình của mình đặc biệt tốt, cuộc đua thuyền ngày mai của chúng ta nhất định thắng."

An Hồng cũng cười, cô hít một hơi thuốc lá, nói: "Làm một chút củ lạc đi, em nghĩ muốn uống một chút rượu."

"Không thành vấn đề! Đậu Đậu, chạy nhanh lấy rượu đi." Ngô Quốc Đống cũng châm cho mình một điếu thuốc. Anh quan sát An Hồng một chút, lắc đầu nói, "An Hồng, em đang có tâm sự."

An Hồng chống tay lên gò má, nghiêng đầu hỏi: "Rõ ràng đến như vậy sao?"

"Đúng thế!" Ngô Quốc Đống cười, "Em vui vẻ hay là không vui vẻ, anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được!"

An Hồng nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh, dần dần thu lại nụ cười, sau vài giây, cô lại cười đến càng vui vẻ hơn rồi.

Thậm chí, còn cười ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Hạnh phúc của mỗi người

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm trở lại thành phố J khi đã là buổi chiều, anh cũng không muốn đi đến nơi nào khác, lập tức trở về khu nhà trọ Quảng Hòa.

Con sốt của anh vẫn còn chưa chịu lui, chân vẫn bị đau như trước. Lộ Vân Phàm tự hỏi, bản thân mình thế này liệu có thật sự cần phải đến bệnh viện một chuyến hay. Nhưng lúc này trong lòng của anh thật vắng vẻ, thân thể mệt nhọc cực độ, cuối cùng anh vẫn từ bỏ đi ý nghĩ này.

Thời điểm chuẩn bị tắm rửa, anh đựng một cái, thấy trong túi quần của mình có cái gì đó cần cần vào tay. Móc ra liền thấy, hóa ra là vỉ thuốc hạ sốt, hiển nhiên là An Hồng đã bỏ vào.

Lộ Vân Phàm nhìn vỉ thuốc trong tay mình đến phát ngốc, rồi sau đó anh vung tay một cái liền ném nó ra ngoài. @MeBau*@ Ngồi ở bên giường nghĩ nghĩ một chút, anh lại đi tới nhặt vỉ thuốc lên.

Tắm rửa xong nằm dài trên giường, anh làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu lẫn lộn đủ các loại chuyện lộn xộn. Cuối cùng thật sự không sao chống lại được sự khó chịu trên thân thể mình, anh dần dần ngủ thiếp đi.

Lộ Vân Phàm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Lúc này đã là 10 giờ đêm, đầu của anh vẫn mơ mơ màng màng, bắt máy điện thoại. Chợt nghe thấy là giọng nói của Không Lam, giọng điệu có chút sa sút: "Là em..."

"À." Lộ Vân Phàm ngồi dậy tựa lưng vào trên thành giường, anh bật đèn ở đầu giường. Dieendaanleequydownn một bên nói chuyện điện thoại, một bên chăm cho mình một liều thuốc lá, "Có chuyện gì?"

"Anh đã trở về nhà chưa?"

"Đã về rồi."

"Em nghĩ muốn gặp anh."

"Hiện tại đã muộn rồi, ngày mai rồi nói sau."

"Không! Hiện tại em liền muốn gặp anh!"

"Lam Lam, nghe lời đi, anh đã đi ngủ."

"Em đang ở dưới lầu nhà anh."

Lộ Vân Phàm đưa tay捏捏 mi tâm, thờ dãi: "Em trước ở trong xe chờ một chút, độ 20 phút đồng hồ sau hãy lên đây đi."

Cúp điện thoại xong, Lộ Vân Phàm mạnh hít một hơi thuốc lá, cầm lấy chiếc gạt tàn ở trên tủ đầu giường xuống, dụi tắt điếu thuốc lá vào đó. Sau đó, anh rút cục rời giường.

Khi Không Lam nhấn vang chuông cửa, diễnđầnlệ quýđôn Lộ Vân Phàm đã ăn mặc chỉnh tề rồi. Sau khi đóng cửa phòng ngủ, anh mau chóng ra mở cửa cho Không Lam.

Thấy anh mặc áo somi, quần tây, ngay tóc cũng đã dùng lược để chải chỉnh tề, Không Lam nghi hoặc: "Không phải anh nói đã đi ngủ rồi sao?"

"Vừa mới chuẩn bị đi ngủ." Lộ Vân Phàm lấy từ trong tủ lạnh ra cho Không Lam đồ uống, "Em muốn uống gì?"

"Tùy tiện, em mới từ quán bar ra xong, uống có chút nhiều quá." Không Lam bỏ lại chiếc túi ở trên ghế sofa.

Lộ Vân Phàm cầm hai lọ cà phê đá đi tới, đưa cho cô một lon, lại châm cho mình một điều thuốc lá: "Đã trễ thế này, em có chuyện gì sao?"

Khổng Lam liếc mắt nhìn anh: "Có việc thì mới có thể đến tìm anh sao? Em là bạn gái của anh mà, tới thăm anh một chút cũng không được à?"

". . ." Lộ Vân Phàm trầm mặc.

"Lộ Vân Phàm, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Em trở về nước cho đến bây giờ cũng đã sắp được một tuần rồi, đến ngay cả việc cùng nhau ăn một bữa cơm, anh cũng chưa từng ăn với em. Ngày nào anh cũng nói là công việc bận bịu, gấp gáp. Không biết anh đang bận công việc gì vậy chứ!"

"Thật sự là anh đang rất bận rộn, sắp tới có một hạng mục lớn cần phải khởi động, ba em cũng biết mà."

"Vậy sao? Có phải không?" Khổng Lam cười lạnh, "Vậy tới ngày mai anh đến nhà của em để ăn cơm đi/ Ba mẹ em mỗi ngày đều hỏi tới anh đó."

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được, ngày mai sau khi tan tầm thì anh liền đi qua."

Khổng Lam nhìn anh. Cô cắn cắn môi, đứng lên ngồi vào trên tay vịn của chiếc ghế sofa đơn mà Lộ Vân Phàm đang ngồi. Cô vòng tay vào cổ của anh thật chặt, phả ra hơi thở thơm như hoa lan: "Vân Phàm, em rất nhớ anh đó."

Lộ Vân Phàm dụi tắt điều thuốc lá. Anh hơi tránh người ra một chút. Nhưng Khổng Lam lại vẫn không chịu buông tay. Trên thân thể cô có chút mùi rượu, thân mình gât gao mềm mại tựa vào trên người anh, nói: "Anh có nhớ em hay không?"

". . ." Lộ Vân Phàm dùng sức vặn bụng tay Khổng Lam ra, thấp giọng nói, "Đã muộn rồi đó, Lam Lam, hãy về sớm một chút đi. Lái xe của em có chờ em ở dưới lầu hay không? Hay là để anh thuê xe đưa em về nhé?"

"Em đã kêu lái xe đi trở về nhà rồi." Khổng Lam ghé vào lỗ tai anh thổi hơi, "Vân Phàm, đêm nay em không đi đâu hết."

"Như vậy không tốt." Lộ Vân Phàm dứt khoát đứng lên, ngữ điệu bình thản, "Ngày mai còn phải đi đến gặp mặt ba và mẹ của em nữa đó. Để anh đưa em trở về."

Khổng Lam ngồi ở trên ghế sofa, trừng mắt nhìn anh đầy vẻ tức giận. Cô cắn răng, nói: "Lộ Vân Phàm, đến cùng anh có phải là đàn ông đích thực hay không vậy?"

"Như thế nào?" Lộ Vân Phàm nhún mày.

"Anh không phải là. . . về phương diện kia không được đấy chứ?" Khổng Lam nheo mắt lại, hỏi có chút khiêu khích.

Nhìn hai mắt dài nhỏ đầy sự quyến rũ của cô, Lộ Vân Phàm trong nháy mắt có chút giật mình, sau một lát anh lập tức nở nụ cười: "Lam Lam, không nên tùy hứng như vậy."

"Cái gì mà tùy hứng? Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em!" Khổng Lam cũng đứng lên, kiễng chân vòng tay lên cổ Lộ Vân Phàm, "Em không để ý đến chuyện một chân của anh bị mất, nhưng nếu về phương diện kia mà anh không được, anh cũng không thể giấu giếm em."

". . ." Lộ Vân Phàm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy Khổng Lam ra, "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Khổng Lam, xin em hãy hiểu chuyện một chút, gần đây anh thật sự rất bận rộn, công việc trong công ty rất nhiều, anh. . ."

"Đủ rồi!" Khổng Lam đưa tay đẩy Lộ Vân Phàm một cái. Thân mình anh nhoáng lên lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng vững lại được.

Khổng Lam sắc mặt trắng bệch, cô cầm lấy túi của mình, lạnh lùng nói: "Tối ngày mai anh phải đến nhà em, không được chậm trễ."

"Được. Để anh đưa em trở về."

"Không cần." Khổng Lam đi tới cửa, quay đầu liếc anh một cái, "Anh có về đang phát sốt, đi ngủ sớm một chút đi, hẹn gặp lại."

Đóng cửa ra vào lại, Lộ Vân Phàm một lần nữa đi trở về sofa, ngồi xuống. Anh lại rút mấy điều thuốc ra hút liên tục, cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Hứa Lạc Phong.

"Lạc Phong, đã ngủ chưa?"

Hứa Lạc Phong nhìn đồng hồ, sắp mười một giờ đêm rồi. Anh cảm thấy kỳ quái: "Chưa ngủ, nhưng làm sao?"

"Đi ra ngoài uống một chén đi."

"Được!. Cậu cứ ở nhà chờ tôi, tôi sẽ tới đón cậu."

Hứa Lạc Phong chưa bao giờ sẽ hỏi bạn thêm điều gì, Lộ Vân Phàm cúp điện thoại xong, chậm rãi đi trở về phòng. Anh kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường ra, lấy ra vỉ thuốc hạ sốt mà An Hồng đã chuẩn bị cho anh, sau đó uống vào hai viên. Rồi sau đó, tầm mắt của anh liền chú ý tới một vật khác ở trong ngăn kéo.

Cầm lấy chiếc đồng hồ, Lộ Vân Phàm dường như có chút đắm chiều

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Hạnh phúc của mỗi người 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng tỉnh giấc thật sự sớm. Đêm hôm trước cô đã uống rượu cùng Ngô Quốc Đống đến tận mười hai giờ đêm, sau đó mơ mơ màng màng nằm ngủ. Cô ngủ luôn luôn không an ổn, trời và mới có chút sáng lên, cô đã rời giường.

Cô chạy bộ sáng sớm, đón gió làn buổi sớm mai. An Hồng chạy qua ngã tư đường của cái trấn nhỏ này.

Viễn Khẩu là một thị trấn nhỏ xa xôi. Nơi này chính là một địa phương kế núi gần sông, có non xanh nước biếc, rời xa khỏi đô thị ồn ào náo động, không khí tươi mát, dân phong thuần phác, làm cho An Hồng có một loại cảm giác thoải mái, như được trở về với tự nhiên.

Cô chạy một giờ, sau đó trở lại tiểu lễ quán (nhà trọ nhỏ). Ngô Đậu Đậu đã rời giường, die,n;da.nlze.qu;yo/nn đang ở bên cạnh bàn ăn điểm tâm. An Hồng sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu bé: "Có phải đi học không?"

"Có ạ! Ngày mai sẽ là thứ bảy, dì An Hồng, ngày mai cháu sẽ dẫn dì đi xem ba ba thi đấu thuyền rồng."

"Hay quá!"

An Hồng trở lại phòng tắm rửa gội đầu. Lúc đi ra, cô phát hiện Ngô Quốc Đống đã chuẩn bị bữa sáng của cô xong xuôi. Cô ăn bánh phở thơm ngào ngạt, nhìn cánh tay để trần của Ngô Quốc Đống

Anh đang quét dọn vệ sinh, còn cô vợ trẻ của anh thì tại đang chuẩn bị cặp lồng cơm cho Ngô Đậu Đậu. Khi ngẩng đầu lên, dinendian.loqid]on, nhìn thấy An Hồng, chị liền cười đầy vẻ ngượng ngùng, ánh mắt thiện ý lại giản dị.

Đây chính là một nhà ba người ấm áp.

Ngô Đậu Đậu mới chỉ có 7 tuổi, lúc này còn đang học năm nhất bậc tiểu học. Vợ Ngô Quốc Đống đưa con trai đi học, thuận tiện đi mua đồ ăn. Sau khi bọn họ rời đi, Ngô Quốc Đống lôi kéo An Hồng ngồi ở cửa tiểu lễ quán để phơi nắng. Hai người cùng hàn huyên.

"An Hồng, có phải là em đang có tâm sự gì hay không vậy?"

"Không có đâu."

"Không cần phải giấu giếm anh! Đột nhiên lúc này em lại chạy tới nơi này, nhất định là có chuyện rồi."

An Hồng nghịch nghịch đồ chơi của Ngô Đậu Đậu trong tay, nói: "Anh còn nhớ rõ câu chuyện trước kia mà em đã nói cùng với anh hay không?"

"Đương nhiên nhớ được a."

"Gần đây, em và bạn trai trước của em lại có liên lạc với nhau."

"A? Phải không?" dien+dan+le+quy+don+com Ngô Quốc Đống ném một miếng thuốc cho An Hồng ném hỏi tiếp, "Rồi sau đó, hai người như thế nào?"

"Không thể nào hết, chính là trong lòng có tự nhiên có nhiều cảm khái, vì thế liền đặc biệt tưởng nhớ đến anh, muốn tới đây nhìn anh một chút."

"Anh đã hiểu rồi, em vẫn còn chưa quên được chuyện trước kia." Ngô Quốc Đống ngồi vào bên người An Hồng, "Con người ta, kỳ thực là bản thân mình không thể nào quên được, có một số việc thực sự rõ ràng cực kỳ đơn giản, thế nhưng lại cứ càng muốn khiến cho thật phức tạp. Nhất là những người như sống ở thành phố bọn em đó. Anh vẫn luôn luôn không sao hiểu nổi. Giống chúng ta nơi này có phải là thật tốt hơn không! Một ngày ba bữa ăn no, cả nhà thân thể khỏe mạnh, anh cảm thấy như thế này thật là thỏa mãn."

An Hồng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt anh, nở nụ cười.

Đôi mắt của Ngô Quốc Đống cũng không xinh đẹp, thậm chí có một chút đục ngầu, diễn, đàn, lê, qm, đôn nhưng mà ánh mắt lại là phi thường ôn hòa.

An Hồng nói: "Ánh mắt của anh gần đây nhìn có tốt hay không?"

"Rất tốt, thị lực luôn luôn bình thường." Ngô Quốc Đống chớp chớp mắt mấy cái, đột nhiên nói, "Này, An Hồng, anh thực sự không hiểu, bắt quá nghe người ta nói, những bộ phận trên thân thể của người đã chết mất vẫn còn chứa đựng trí nhớ. Ngày trước, anh thực sự vẫn không thể nào tin được, nhưng mà bây giờ lại cảm thấy có chút đạo lý."

"Vì sao anh lại nói như vậy?" An Hồng nhú mày.

"Anh hỏi em, người bạn thân kia của em, cậu ta có thích xem bóng rổ hay không?"

"Thích." An Hồng nhớ lại chuyện xưa, gật đầu nói, "Không chỉ có thích xem, chính là anh ấy chơi bóng cũng rất tốt."

"Bóng đá thì sao?"

"Cũng thích."

"Đúng như vậy đấy! Từ trước đến nay, anh không nhìn điều này, sau này xem tivi liền thích xem Ngũ Đài trung ương, lại càng rất thích xem bóng rổ. Em thử nói xem, như vậy có kỳ quái hay không?"

An Hồng ngây ngẩn cả người: "Thật sao?"

"Đúng vậy đó. Ngay từ đầu anh cảm thấy có chút sợ. Anh đã sử dụng giác mạc của cậu ấy, không biết có phải cậu ấy mất hứng hay không. Phải đến lúc lâu sau, anh đã nghĩ thông suốt, nếu là cậu ấy thích xem bóng rổ, anh liền xem nhiều hơn, coi như cùng xem với cậu ấy thôi mà."

"Anh ấy sẽ không mất hứng." An Hồng châm thuốc lên, nói: "Bạn gái của anh ấy đã phải chờ thật để ghép thật lâu. Anh ấy hiểu được loại thống khổ này, cho nên mới làm đăng ký quyền tặng di thể. Thế nhưng mà cuối cùng thời điểm qua đời, bởi vì đại bộ phận nội tạng của anh ấy đều bị tổn thương rồi, cho nên chỉ có thể hiến được giác mạc. Có thể giúp được anh như vậy, anh ấy sẽ rất vui vẻ."

"Anh cũng thiết tình cảm ơn cậu ấy." Ngô Quốc Đống thở dài một hơi, "Cậu ấy và anh sinh cùng năm đó, Tuổi còn trẻ như vậy mà đã qua đời, thật sự là rất đáng tiếc. Khi đó anh mới hai mươi lăm tuổi, mắt của anh sinh bệnh không nhìn thấy gì nữa, thực sự trong lòng anh chỉ muốn chết đi cho rồi. Đậu Đậu lúc ấy mới chỉ có 1 tuổi, nếu như không có bạn của em, anh phỏng chừng bà xã nhà anh sẽ ly hôn với anh rồi."

"Chị dâu mới sẽ không như vậy, chị ấy đối với anh tốt như thế cơ mà."

"Có đôi khi ngẫm lại, chưa để cho mắt nhìn lại được, tựa như được sinh ra lần nữa vậy. Cho đến bây giờ anh vẫn đều nhớ được, một lần nữa anh lại mở to mắt nhìn thấy bà xã của mình, nhìn thấy mặt con trai của mình, trong lòng anh cao hứng biết bao nhiêu!"

"Em cũng vậy, thật mừng thay cho anh!." An Hồng ngồi ở trên ghế dựa hai cái đùi đung đưa, "Hiếu Quân ở dưới đất có biết, nhất định anh ấy sẽ rất vui vẻ. Ngô Quốc Đống, mỗi lần nhìn đến bộ dạng vô cùng cao hứng của anh, em liền cảm thấy thật rất vui mừng, có thể nói là, anh ấy để lại một đôi mắt, còn có thể tiếp tục nhìn cái thế giới này rồi, thật là tốt biết bao."

"Đúng vậy đó, thật là tốt biết bao!" Ngô Quốc Đống nhìn về phía xa xa, hết thảy trong mắt đều rõ ràng trong sáng.

Trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng bồng bênh trôi, xa xa là dãy núi xanh tươi, nước sông trong veo theo chảy xuyên qua trong trản, hoặc nhanh chóng, hoặc chậm chạp chảy về phía phương xa.

Ngày hôm sau, An Hồng đi theo vợ Ngô Quốc Đống cùng con trai Ngô Đậu Đậu, cùng đi ra bờ sông để cổ vũ cho anh.

Lễ hội đua thuyền rồng là lễ hội từ lâu đời của dân tộc Miêu. Mỗi một năm, trận đấu đua thuyền rồng đều có thể tụ tập được rất nhiều thanh niên trai tráng trong trại tham gia vào các tổ đội.

Ngô Quốc Đống thân khoác áo toi, đầu đội mũ lá, cùng các thủy thủ trong thuyền, một người giữ một chiếc mái chèo bằng gỗ, ra sức đẩy nước ở trên sông. Trên sông chiêng trống khuua vang trời. Hai bên bờ sông đông đúc quần chúng chen chúc vây xem. Tất cả đều đang lớn tiếng hò hét. An Hồng chưa từng thấy có trận thi đấu nào khí thế lại kịch liệt như thế. Cô nhìn chiếc thuyền nhỏ chở Ngô Quốc Đống ở trên mặt sông chạy qua cực nhanh. Cô ra sức vung tay cổ vũ, trong lòng thấy cảm khái ngàn vạn.

Buổi tối, Ngô Quốc Đống mang theo vợ, con trai cùng An Hồng cùng đi liên hoan cùng với bọn thủy thủ.

Ăn canh chua cá hương vị thơm ngon, nhìn Ngô Quốc Đống cao hứng phấn chấn chạm cốc cùng mọi người, sự xao động trong lòng của An Hồng rốt cục đã bình tĩnh trở lại.

Nơi này chẳng phải Thế Ngoại Đào Nguyên (*), nhưng là một nơi rất hạnh phúc.

(*) Thế Ngoại Đào Nguyên: Dựa theo tích cũ của người xưa kể rằng: Có một ông lão ở đất Vũ Lăng tình cờ nhìn thấy một cánh hoa đào trôi từ trên nguồn xuống. Ngược dòng, ông tìm ra được một rừng đào nằm dọc theo một con suối, cảnh đẹp như cõi tiên, biệt lập với thế giới bên ngoài. Ở đây không có tranh đua, ganh ghét, chỉ có thiên nhiên và những con người hiếu khách. Trở về, ông quyết định dọn nhà đến chốn non tiên này để ở, nhưng không tìm ra được nơi đó nữa.

Ngày nay cụm từ Thế Ngoại Đào Nguyên thường dùng để chỉ một nơi có cảnh đẹp như trong tranh vẽ, nằm ngoài sự tưởng tượng của con người.

Như vậy là tốt rồi.

Ở lại một đêm, An Hồng chuẩn bị rời đi, cô lấy ra đưa cho Ngô Quốc Đống quần áo mới, bên trong còn có một cái hồng bao một nghìn đồng. Cô nói thế nào Ngô Quốc Đống cũng không chịu nhận. An Hồng nói: "Anh mà không nhận, từ nay về sau em sẽ không tới nơi này nữa." Ngô Quốc Đống đành phải nhận lấy.

Ngô Quốc Đống hỏi An Hồng kế tiếp muốn đi đâu, An Hồng nói: "Đi tỉnh A huyện W."

Ngô Quốc Đống lập tức chuẩn bị cho cô một bao lớn toàn đặc sản: "Giúp anh mang đến cho chú dì nhé! Nhiều năm như vậy rồi mà anh cũng chưa từng tới để thăm hai người, đây coi như là một chút lòng thành của anh."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Hạnh phúc của mỗi người 2

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng nhận lấy. Ngô Quốc Đống đưa cô đi ra bến xe.

Trước khi chuẩn bị lên xe, Ngô Quốc Đống đột nhiên nhẹ nhàng xoa xoa đầu An Hồng: "Không nên không vui vẻ, mà phải nhanh chóng đi tìm bạn trai đi nhé. Mỗi lần em tới đây, anh đều hi vọng em không phải chỉ đi có một mình. Đến lúc em kết hôn, anh nhất định sẽ đi đến để uống rượu mừng."

"Anh giữ lời nói đó nhé!" An Hồng nhìn anh, đôi mắt cười cong cong. Cùng với sự ấm áp trong ánh mắt, mũi của cô chợt thấy cay cay.

"Cô bé ngốc ạ, đừng khóc, có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh Quốc Đống nghe chưa. Nếu bạn trai trước của em dám ức hiếp em, anh sẽ đánh cho cậu ta một trận giúp em!"

"Từ nay về sau em sẽ không liên hệ gì với anh ấy nữa rồi." An Hồng cười, "Anh hãy chú ý bảo trọng thân thể nhé. @MeBau*@ Em đi đây, hẹn lần sau gặp lại."

Cô đến cửa kiểm tra vé, đi vào bên trong bến xe. Quay đầu lại, liền nhìn thấy Ngô Quốc Đống đứng ở cửa kiểm soát vé, vẫy vẫy tay về phía cô...

An Hồng cũng vung tay lên vẫy vẫy về phía anh, gất gao nén nhin mãi mới không để cho nước mắt rơi xuống.

Ngồi xe máy giờ đồng hồ đến sân bay Quý Dương, An Hồng đáp chuyến bay đi tỉnh A. Sau khi xuống máy bay, cô đổi xe buýt đến thành phố W, rồi sau đó đi xe taxi đến huyện W.

Thời điểm An Hồng đi vào sân, mẹ Hàn chính là đang ở cửa nhà nhặt rau. Nhìn thấy cô, bà liền kêu lên mừng rỡ: "Hồng Hồng!"

"Dì! An Hồng chạy chậm vài bước, gất gao ôm ấp lấy bà, "Dì và chú thân thể có khỏe hay không?"

"Rất tốt, mau vào, mau vào nhà đi."

Mẹ Hàn cầm một chai nước uống đến cho An Hồng. An Hồng giao lại cho bà bao đặc sản mà Ngô Quốc Đống đã chuẩn bị lúc trước: dinendian.loqidJon "Đây là búp trà xanh mà Ngô Quốc Đống đã hái, gửi con mang đến biếu chú dì. Còn có cả măng khô cùng mộc nhĩ nữa, con mới ở chỗ của anh ấy đến đây."

"Chao ôi, đứa nhỏ này cũng thật là có tâm." Mẹ Hàn kéo tay An Hồng, hỏi "Thế nào, mắt của nó có nhìn tốt không?"

"Tốt lắm đi ạ, không có một chút phản ứng không tốt nào!"

"Vậy là tốt rồi." Mẹ Hàn thở dài, "Hiệu Quân coi như là đã làm được một chuyện tốt."

Lúc này đã là chạng vạng tối, ba Hàn cười xe máy đã trở lại nhà. Trên xe đằng trước đằng sau đều có một sau đứa trẻ ngồi.

Ba Hàn nhìn thấy An Hồng thì rất là vui vẻ. Ông dắt tay hai đứa trẻ nói: "Hai đứa chào đi nào!"

"Chào dì!" diễn đàn lê quý đôn Một cậu bé chừng độ 7, 8 tuổi, nhìn khoẻ mạnh khẩu khinh, ngửa cái đầu lên, lớn tiếng chào.

"Ngu ngốc! Lần nào cũng gọi sai!" Cậu bé lớn hơn một chút chừng độ 12, 13 tuổi, vỗ lên đầu em trai một cái, "Phải gọi là chị!"

"Vâng, em chào chị!"

Ba Hàn, mẹ Hàn cười ha ha. Mẹ Hàn kéo tay hai đứa trẻ lại: "Chạy nhanh đi rửa tay nào, trước đi ăn bánh nhiều nhiều một chút! Quân Úc, hôm nay học biết bơi chưa?"

"Học rồi ạ!" Giọng nói của cậu bé rất nhỏ, có vẻ rất vui vẻ.

"Nó mới không chịu học ấy, ba hoa." Cậu bé lớn hơn cầm một miếng bánh gạo ở trên bàn lên, vừa cắn vừa nói, "Bơi lội kiểu gì mà giống như là con chó nó bơi ấy."

"Quân Niệm! Mẹ đã nói phải đi ra rửa tay trước!" Mẹ Hàn lấy lại chiếc bánh gạo trong tay cậu bé, "Chạy nhanh, mang em trai đi rửa tay đi nào."

"Vâng ạ." Hàn Quân Niệm cúi tay lên trên quần áo soạt một cái, kéo tay của Hàn Quân Úc, liền chạy tới phòng bếp.

"Thằng nhóc xấu xa này càng ngày càng nghịch ngợm rồi." Mẹ Hàn thì thầm trong miệng, trong ánh mắt lại là một mảnh hiền lành.

An Hồng nhìn theo bóng lưng hai đứa trẻ kia tới phát ngốc ra.

Mẹ Hàn lại kéo tay cô qua: "An Hồng, chúng ta tiếp tục tán gẫu, đừng quan tâm đến xem bọn chúng làm cái khi gió gì."

An Hồng cười: "Chau xem ra Quân Niệm lại cao lớn hơn rất nhiều rồi, dường như qua năm cũ lại cao thêm đến nửa cái đầu rồi."

"Thời điểm mùa xuân dễ dàng làm cho vóc người cao lên. Quân Niệm cũng đã mười hai tuổi rồi, cũng đã sắp sửa dậy thì rồi. Quân Úc cũng cao lớn hơn, quần áo năm ngoái con mua cho nó đều đã không mặc được nữa rồi."

"Xem ra hai đứa trẻ này về sau vóc người đều sẽ không thấp đâu đi ạ."

"Đúng vậy đó, nói không chừng có khi còn cao hơn cả Hiếu Quân cũng nên." Mẹ Hàn lại thờ dãi một hơi, "Thực là vui vẻ! Cũng đã hơn sáu năm rồi. Nếu như Hiếu Quân còn sống, lúc này cũng đã sắp được ba mươi hai tuổi rồi! Hẳn là đã sớm kết hôn làm cha rồi cũng nên."

"Dì. . ."

"Khụ!" Mẹ Hàn quệt quệt ánh mắt, "Dì không sao, hiện tại cũng không còn sức lực nào mà nghĩ đến những thứ này nữa. Mỗi ngày hầu hạ hai tên tiểu quỷ kia, căn bản bận bịu không ngừng."

"Bọn chúng có nghe lời dì không?"

"Coi như là có nghe lời, nhất là Quân Niệm. Thời điểm đi nhận nuôi, nó cũng đã 6 tuổi, cũng đã hiểu được một chút chuyện rồi. Vài năm đầu, không phải cháu cũng đã biết rồi đó, nó vẫn còn chưa quen, vừa phải thay tên đổi họ, vừa phải đổi cách xưng hô, mỗi ngày nó đều khóc rống không ngừng. Hiện tại đã lớn hơn nên biết chuyện rất nhiều, thành tích cũng tốt rồi. Sáu tháng cuối năm nay nó sẽ học đến lớp chín rồi. Bình thường chính là nó chăm sóc cho Quân Úc nhiều hơn một ít, dù sao bọn chúng cũng là hai anh em ruột. Thời điểm Quân Úc đến đây nó vẫn còn rất nhỏ, bắt quả hiện tại nó cũng đã biết được rằng, nó không phải là con đẻ của chúng ta rồi."

"Nó đã biết rồi sao?" An Hồng kinh ngạc, "Quân Niệm nói cho em biết?"

"Không phải, là dì nói cho nó biết." Mẹ Hàn lựa chọn đồ ăn, "Không có gì cần phải che giấu. Chúng ta lớn tuổi như vậy, cũng không thể sinh ra đứa con còn nhỏ như vậy được. Còn không bằng sớm nói cho nó biết một chút vẫn hơn. Quân Úc lớn hơn có hiểu biết, nó không có phản ứng đặc biệt gì. Đại khái nguyên nhân cũng bởi vì dì và lão Hàn đối với hai đứa bọn chúng cũng rất tốt."

An Hồng gật gù đầu, không nói gì. Hai đứa trẻ đã hô to gọi nhỏ từ trong phòng bếp chạy ra rồi.

"Dì! Dì! Cháu cho dì xem con ếch mà cháu gấp này!" Hàn Quân Úc bỏ nhào vào trên người An Hồng, chớp chớp đôi mắt to cười hí hí nhìn cô.

Hàn Quân Niệm đi tới liền cho em trai ăn một cái cóc đầu: "Đã dặn em phải gọi là chị kia mà!"

"Mẹ. . . Anh trai đánh con!" Hàn Quân Úc quất cái miệng nhỏ nhắn lên mách mẹ. An Hồng vui chết đi được, kéo qua cậu bé đến ngồi bên cạnh mình: "Đâu, cho chị xem nào, dạy chị chơi như thế nào nhé."

Hàn Quân Niệm ở bên cạnh nhăm chán đối tới đối lui. An Hồng ngẩng đầu liếc liếc nhìn thằng bé, co kéo cái bọc của mình qua, lấy từ trong đó ra một cái hộp đưa cho nó: "Quân Niệm, chị cho em này."

"Cái gì vậy ạ?" Hàn Quân Niệm mở ra hòm vừa thấy liền reo lên "Wow! Máy chơi game PSP (*).!"

(*) PSP là viết tắt của PlayStation Portable, là thiết bị chơi game cầm tay, là máy chơi game duy nhất sống sót trong cuộc chiến với "lũ rỗi hái tử thần" Nintendo. Sản phẩm do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất, tung ra thị trường toàn cầu lần đầu tiên vào ngày 11/5/2004 và sử dụng đĩa quang Universal Media Disc (UMD)

"Ai nha, Hồng Hồng, con mua cho nó vật này làm cái gì?" Mẹ Hàn ở bên cạnh nhăn mày lại.

"Quân Niệm sẽ được nghỉ hè mà đi, coi như con tặng em quà được lên lớp thôi mà."

"Mẹ, con có thể có nhận không?" Hàn Quân Niệm nhìn mẹ Hàn và tha thiết mong chờ...

Mẹ Hàn tròn tròn mắt: "Còn không mau cảm ơn chị đi!"

"Em cảm ơn chị!" Hàn Quân Niệm cao hứng quá mức rồi, xoay người ngồi vào bên cạnh liền chơi tiếp.

Hàn Quân Úc mắt nhìn anh trai và thêm thương, ngẩng đầu nói: "Em có quà tặng không vậy?"

An Hồng cười ha ha, lại lấy từ trong bao ra một hộp ô tô có điều khiển đưa cho Quân Úc: "Không thiếu của em đâu, có thích không?"

"Thích ạ!" Hàn Quân Úc toét miệng nở nụ cười, trong miệng còn thiếu một cái răng cửa, "Cảm ơn đi! A không phải! Em cảm ơn chị!"

An Hồng xoa xoa cái đầu nhỏ của thằng bé, đột nhiên cảm thấy bộ dạng của Hàn Quân Úc rất giống Hàn Hiểu Quân hồi nhỏ.

Người ta nói, nếu như nhận nuôi đứa nhỏ ngay từ khi còn nhỏ, đến khi lớn lên, nó sẽ càng lúc càng giống với người lớn, xem ra đúng là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Anh không dám

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm từ trong con ác mộng bừng tỉnh dậy.

Trong bóng đêm, anh vươn vai, mồ hôi vã ra đầy người. Anh nằm ở trên giường thờ phỉ phò.

Thật lâu về sau, anh rút cục ngồi dậy, hô hấp đã bình phục lại một chút. Anh cầm lấy cái cốc uống nước để trên tủ đầu giường, uống nước.

Anh từ thành phố T trở về đây đã được bốn ngày, Lộ Vân Phàm tự nói với mình nói - kết thúc, hết thảy tất cả đều đã kết thúc. Thế nhưng mà trong lòng anh lại hoàn toàn không thể bình tĩnh lại được. Cho dù ngày đó anh uống rượu tán gẫu cùng Hứa Lạc Phong mãi cho đến lúc bất tỉnh nhân sự. Sau khi tỉnh lại, anh vẫn có cảm giác trong lòng mình tựa như một cái động hư không như trước. die.n;da.nlze.quydo/nm Giống như những việc mà chính mình đã làm từ trước đến giờ, trải qua mỗi một ngày, cũng đã không còn có chút ý nghĩa nào nữa rồi.

Sau khi cùng ăn bữa cơm với người nhà của Không Lam, mẹ Không ở trên bàn cơm đã nói bóng nói gió đối với Lộ Vân Phàm. Ý là Không Lam đã hai mươi hai tuổi rồi, sang năm sau sẽ tốt nghiệp thạc sĩ trở về nước, hỏi hai người trẻ tuổi đã có kế hoạch gì chưa

Không Lam cười ngượng ngùng, còn Lộ Vân Phàm lại cho rằng nghe không hiểu, anh nói: "Lam Lam không phải là vẫn còn muốn học lên đến tiến sĩ hay sao?"

Không Kỳ Đông ăn đồ ăn, nói: "Nếu như nó vẫn nguyện ý đi học, thì cứ tiếp tục đi nữa cũng không thành vấn đề gì. Dù sao ta vẫn còn động dục làm việc được. Nhưng mà, công ty sớm muộn cũng sẽ phải giao cho nó. Thế nhưng dù sao Không Lam cũng vẫn là một cô gái, Diendaanleequydonn ở bên người nó có thể có người cùng nhau giúp đỡ nghĩ ra kế sách là tốt nhất."

Lộ Vân Phàm không lên tiếng.

Không Kỳ Đông cười nói: "Vân Phàm, đã thật lâu rồi ta không gặp mặt với cha cháu. Cháu hãy giúp ta ân cần thăm hỏi ông ấy một chút, xem lúc nào thì hai nhà chúng ta lại cùng nhau tụ tập. Đúng rồi, lần trước ta đã đề cập qua với ông ấy về chuyện nhà máy dệt số 21, còn muốn thảo luận tí mĩ thêm về chuyện này đấy!"

Lộ Vân Phàm gật đầu: "Chú Không, cháu sẽ nói lại với cha cháu!"

Không Lam thấy bầu không khí không được tốt lắm, lập tức gấp một đĩa thức ăn vào trong chén của cha mình: "Ba ba, ăn cơm thôi! Không nên nói chuyện làm ăn trên bàn ăn."

Không Kỳ Đông cười mím cười nhìn con gái, đ☆L☆qđ nói: "Được được được, không nói chuyện nữa có được hay không. Vân Phàm, dùng bữa dùng bữa."

Lộ Vân Phàm miễn cưỡng cười một chút. Không Lam lại gấp thức ăn vào trong chén của anh: "Vân Phàm, nếm thử món này, là chính tay mẹ em làm đó!"

"Cảm ơn." Lộ Vân Phàm ăn đồ ăn vào trong miệng. Đồ ăn nhạt như nước ốc, nhưng trên mặt anh vẫn giữ một ý cười nhẹ nhàng: "Dì làm thức ăn rất ngon!"

"Thích ăn thì cứ ăn nhiều một chút." Mẹ Không mẫu nhìn Lộ Vân Phàm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ từ ái.

Mọi người trong gia đình nhà họ Không đều biết đến tình huống thân thể của Lộ Vân Phàm, nhưng bởi vì các phương diện của anh đều đầy đủ ưu tú, gia cảnh cũng tương đương với Không Lam. Bởi vậy thái độ của bọn họ đối với Lộ Vân Phàm vẫn là giữ vẻ khoan dung tiếp nhận.

Bà là người từng trải, hiểu rõ việc đàn ông buôn bán trên thương trường về sau nhất định sẽ có thành tựu, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một chút những hành vi làm phụ nữ khó có thể chịu được. Mà Lộ Vân Phàm thân thể lại có tàn tật, ở phương diện này xảy ra bại lộ nhất định sẽ không bằng những người thanh niên khỏe mạnh khác. Con gái nhà mình tuổi trẻ xinh đẹp, mọi thứ xuất chúng, thân thể càng là khỏe mạnh hết lời để nói, mẹ Không tin tưởng về sau Không Lam cùng với Lộ Vân Phàm, thì Lộ Vân Phàm nhất định sẽ khẳng khái một mực sủng ái con gái của mình, tuyệt đối sẽ không làm cho cô bị tổn thương.

Hơn nữa, Lộ Vân Phàm tuy rằng tuổi trẻ, nhưng lại là người rất ổn trọng hiểu chuyện. Tập đoàn Vũ Hoa rồi cũng đã được anh quản lý có thanh có sắc (*), tương lai, nếu nhà họ Không và nhà họ Lộ làm đám hỏi, vị thế tất là sẽ liên hợp mạnh mẽ, trở thành một luồng sức mạnh cường đại vững chãi trong thương giới của thành phố J, không thể dao động.

(*) Ý nói hoạt động kinh doanh có hiệu quả, có uy tín lớn.

Sau khi ăn xong, Không Lam cùng mẹ mình ngồi xem tivi. Không Kỳ Đông gọi Lộ Vân Phàm vào trong thư phòng của mình.

Ông bảo Lộ Vân Phàm ngồi xuống, lại đưa cho anh một điều thuốc lá, châm lửa cho anh.

Lộ Vân Phàm ngồi yên tĩnh, không buồn nghĩ xem Không Kỳ Đông muốn nói cái gì với mình nữa. Không phải là anh muốn lấy bất biến ứng vạn biến, mà là từ trong đáy lòng anh cảm thấy, cho dù Không Kỳ Đông có nói cái gì với anh đi nữa, cũng không sao cả.

Không Kỳ Đông đưa cho anh một cái túi hồ sơ: "Đây là kế hoạch số 21, cháu cầm lấy xem lại thật kỹ một chút."

Lộ Vân Phàm tiếp nhận, gật đầu đáp ứng.

Không Kỳ Đông cũng đến ngồi ở trên ghế sofa. Ông hít một hơi thuốc lá, nói: "Vân Phàm, gần nhất, cháu và Lam Lam có xảy ra vấn đề gì sao?"

"Không có ạ." Lộ Vân Phàm thấp giọng trả lời.

"Thật sao? Ta... Gần đây lại nghe được một ít tin đồn. Đương nhiên, có một số việc ta có thể hiểu được. Dù sao Lam Lam hàng năm ở nước ngoài học hành, hai đứa tuổi còn trẻ, luôn luôn không ở cùng nhau, chuyện tình cảm có ngoài luồng một chút cũng là tình huống bình thường. Nhưng mà Vân Phàm, cháu là một người đàn ông chín chắn, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, ta tin tưởng cháu là người hiểu rõ."

Lộ Vân Phàm cúi đầu nhìn điều thuốc lá trên đầu ngón tay. Tàn thuốc để lâu đã càng dài ra nhiều hơn. Anh vẫn không hề động đậy, tro mắt nhìn một đoạn tàn thuốc rơi xuống đất.

Anh gật đầu nói: "Cháu hiểu rõ!"

Không Kỳ Đông cười vỗ vỗ vào vai anh: "Chuyện quá khứ, ta sẽ không nhắc lại, bắt quá sau này, cháu nhất định phải đối xử với Lam Lam cho tốt. Sau khi nghỉ hè xong, nó sẽ trở lại Chicago, nếu có thể, cháu cũng nên đi thăm nó nhiều một chút."

"Cháu sẽ."

Không Kỳ Đông cười rộ lên "Ha ha ha": "Cháu không cần phải căng thẳng như thế, người trẻ tuổi phải có tinh thần một chút. Ta thật sự xem trọng cháu. Cái kế hoạch trong tay cháu kia, chính là thương thảo giữa ta với ba ba của cháu cho tới nay. Hai gia đình chúng ta gia liên thủ với nhau, tuyệt đối là song doanh (kết quả kinh doanh tăng gấp đôi)."

"Cháu nhất định sẽ xem cẩn thận."

Không Kỳ Đông thở dài một hơi, nói lời nói thăm thía: "Vân Phàm, tuổi của ta và cha cháu cũng đều đã lớn rồi, sức khỏe năm sau cũng không bằng được năm trước nữa. Chiến đấu ở trên thương trường nhiều năm như vậy rồi, sớm muộn rồi cũng phải lui về phía sau. Giang sơn mà chúng ta đã giành được đó, về sau này đều sẽ giao lại trong tay cho cháu và Lam Lam. Lam Lam tuổi vẫn còn nhỏ, tuy rằng thông minh, nhưng cách xử sự của nó vẫn là chưa đủ thành thục. Nhưng cháu thì lại không giống như thế, chú biết mấy năm nay cháu đã phải chấp nhận rất nhiều rồi. Nhìn vấn đề góc độ này, sẽ không giống với Lam Lam chỉ là đứa nhỏ không hiểu chuyện. Cho nên, ta vẫn cảm thấy, cháu biết làm rất khá. Ta tin tưởng, ánh mắt của ta sẽ không sai."

"Chú, chú cứ quá khen, cháu vẫn còn phải học tập chú và ba cháu thật nhiều chuyện khác nữa ạ."

"Học tập gì chứ, đơn giản chỉ là sự tích lũy kinh nghiệm mà thôi. Cháu còn trẻ, tương lai tuyệt đối sẽ càng xuất sắc so với ta và cha cháu. Trường Giang sóng sau đề sóng trước chứ sao!" Ông cười ha ha, "Tốt lắm tốt lắm, xem dáng vẻ và khăn trương của cháu kia! Chú cũng không phải là muốn cùng

cháu trở thành bạn làm ăn trên thương trường, chúng ta là phải làm người một nhà. Đi nào, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện phiếm cùng với hai mẹ con Lam Lam thôi. Lam Lam về nước đã đến một tuần rồi, dường như hai đứa cũng chưa mấy khi gặp mặt nhau thì phải."

"Là do cháu làm không tốt, gần đây trong công ty tương đối bận rộn."

"Có bận rộn thế nào cũng không thể quên chuyện yêu đương nhé. Hai đứa đều là người trẻ tuổi, hiện tại không hưởng thụ thời gian này cho tốt, chẳng lẽ muốn chờ sau này về già rồi mới lại hối hận hay sao?"

"Cháu hiểu rồi, chú."

Không Kỳ Đông cùng Lộ Vân Phàm cùng nhau đứng lên đi ra ngoài. Vừa ra đến trước cửa, Không Kỳ Đông lại vỗ vỗ lên vai Lộ Vân Phàm: "Vân Phàm, chú lại nói một lần nữa với cháu, ta chỉ có một đứa con gái là Lam Lam này thôi, con bé của quý mà ta trân quý nhất đó. Ta không sẽ cho phép bất luận kẻ nào là tổn hại đến con bé, làm cho con bé phải khóc. Tương lai, ta hi vọng cháu có thể thay thế ta bảo hộ cho con bé thật tốt, cháu có đáp ứng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Anh không dám 2

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm nhìn vào ánh mắt của Không Kỳ Đông. Người đàn ông, trung niên này vóc người không cao, lưng cũng có chút gù xuống rồi, tóc mai của ông cũng đã có tóc bạc, trên mặt cũng sớm có dấu vết của năm tháng. Nhưng mà ánh mắt của ông thì rất thành khẩn, cái nhìn sắc bén, cả người tản ra một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, làm cho người ta hít thở không thông.

Lộ Vân Phàm hít sâu một hơi, suy xét một lát sau, môi với răng rớt cục học ra ba chữ: "Cháu đáp ứng."

Buổi sớm ngày hôm sau, An Hồng sớm rời khỏi giường, cùng ăn qua điểm tâm với ba Hàn mẹ Hàn và hai đứa trẻ. Cô chào hỏi mẹ Hàn rồi mang theo vài thứ ra cửa.

An Hồng đến nghĩa địa công cộng huyện W, bước lên từng bậc từng bậc bậc thêm. Cô đi đến trước một ngôi mộ nằm hướng Nam, đặt hoa tươi xuống, mỉm cười đối với chàng trai ở trên mộ bia, khẽ môi cong lên: @MeBau*@ "Hiểu Quân, em tới thăm anh đây."

Không phải là tiết Thanh Minh, không phải là tiết đông chí, cũng không phải là Chủ nhật, trong nghĩa địa công cộng cũng không có người nào. An Hồng ngồi ở dưới đất, tựa vai vào trên mộ bia của Hàn Hiểu Quân. Cô chăm cho mình một điều thuốc, lại châm một điều khác đặt lên trên khay ở trước mộ Hàn Hiểu Quân.

Cô lại mở ra hai lon bia, chậm rãi rót bia trong một lon xuống trên mặt đất.

Hắc... gần đây anh có khỏe không?" An Hồng uống bia, ngửa đầu nhìn lên trời xanh mây trắng, "Phong cảnh nơi này của anh thực rất không tệ, nhưng mà mỗi ngày anh đều nhìn núi nhìn cây như vậy, có phải là tương đối nhàm chán hay không?"

Cô trái lại tự nở nụ cười: *dyan(lee^qu.donnn "Chú đi giờ đây sức khỏe cũng không tệ, anh có thể yên tâm, em sẽ thường xuyên đến thăm bọn họ. Còn có Quân Niệm và Quân Úc nữa, bọn họ đều thật nghe lời, vóc người cũng đã cao lớn không ít. Bất quá vì còn là trẻ con nên vẫn còn có chút nghịch ngợm. Đêm qua đi đã nói chuyện với em và hai tên tiểu quỷ này rất nhiều chuyện. Nói qua nói lại, đi lại nói đến anh. Đi nói đi hối hận vì khi anh tốt nghiệp tiểu học lại đưa anh trở lại quê để học sơ trung, làm hại bọn họ bị mất đến 7, 8 năm không thể ở chung được cùng với anh. Vì thế, hình như là chỉ trong nháy mắt, anh đã liền trưởng thành thành một cậu bé lớn. Cho nên, đi nói đi nhất định sẽ ở cùng bên cạnh với Quân Niệm và Quân Úc, nhìn bọn chúng học sơ trung, học trung học, không bỏ sót bất kỳ một giai đoạn nào trong quá trình bọn trẻ trưởng thành. Hiểu Quân, có phải là anh thấy ghen tị hay không? Khả khả. . . Em biết là anh sẽ không đâu, anh chưa từng bao giờ trách chú đi, có đúng hay không?"

An Hồng cúi đầu nhìn thấy cây Bách Thụ bên cạnh mộ của Hàn Hiểu Quân có một ít cỏ dại đã mọc dài ra. Cô bắt đầu đưa tay nhổ cỏ, một bên nhổ cỏ, một bên nói: "Hiểu Quân, die»n, d~an, k«. qu»y, d«on gần đây tâm tình của em cực kỳ rối loạn, bởi vì. . . Em lại gặp lại Lộ Vân Phàm rồi."

Cô trầm mặc một lát, không biết nên nói tiếp như thế nào nữa, một lát sau cô mới lại mở miệng: "Hiểu Quân, anh có hận Lộ Vân Phàm không?"

"Kỳ thực cũng không phải hoàn toàn là lỗi của anh ấy. Em cũng có cái sai. Nếu như anh có thể tha thứ cho em, thì anh cũng tha thứ anh ấy đi. Lộ Vân Phàm anh ấy. . . Anh ấy đã bị mất một chân, sau này, anh ấy cũng chỉ còn lại có một chân nữa thôi. Mấy năm nay, anh chính là sống như vậy. . ."

"Lại nói tiếp rất khôi hài, trước đây không lâu, em còn nghĩ rằng em sẽ một lần nữa đến với anh ấy. Em còn lo lắng rằng anh sẽ tức giận, bất quá bây giờ, em và Lộ Vân Phàm đã không thể nào nữa rồi. Hiểu Quân, hôm nay em tới thăm anh, là muốn nói cho anh biết, em quyết định quên đi hoàn toàn

triệt chuyện đó rồi, tựa như Trần Hằng đã nói vậy, sẽ không bao giờ suy nghĩ đến nó nữa. Kỳ thực nói rõ trắng ra với Lộ Vân Phàm cũng rất tốt, em nghĩ muốn em và Lộ Vân Phàm đều có thể buông xuống được. Tuy rằng anh ấy đã bị thiếu đi một chân, nhưng mà khi lấp chân giả vào, thì việc đi lại vẫn không có vấn đề gì, chỉ có điều, khi trời mưa xuống thì chân sẽ bị đau. Ài, anh nói xem, sự trừng phạt như vậy có phải là hơi nặng nề một chút hay không? Cái ngày mà anh rời đi đó, cũng chính là vào một ngày mưa, sau này mỗi ngày khi trời mưa dầm, thì anh ấy sẽ liền lại nghĩ tới chuyện ngày đó. . ."

An Hồng thở dài một hơi: "Kỳ thực, em tình nguyện người bị mất một chân kia chính là em, em cũng tình nguyện người phải rời đi không phải là anh, mà chính là em kia. Bất quá bây giờ nói đến điều này thì đã rất không có ý nghĩa nữa rồi, đúng không? Tóm lại. . . Cứ như vậy đi, em sẽ tiếp tục sống cho thật tốt... Sau khi trở về thành phố T, em sẽ phải làm việc cho giỏi, sau đó lại tìm bạn trai, kết hôn, sanh con. Em cũng không muốn phải sống một mình cô đơn cả đời."

"Hiểu Quân, anh sẽ vì em mà cố lên được không?" An Hồng cười. Cô lấy từ trong túi áo ra một vật, "Đây là chiếc nhẫn mà anh đã tặng cho em, em luôn luôn không bỏ được để trả lại cho anh. Thế nhưng vài ngày nay, em đã suy nghĩ, có lẽ anh ở bên kia cũng đã tìm được bạn gái mới của mình rồi, nhưng mà anh lại không có nhẫn để cầu hôn với cô ấy. Như vậy thì phải làm sao bây giờ đây! Cho nên hôm nay, em trả nó lại cho anh! Anh phải nhớ thật kỹ nhé, nếu anh thích bé gái đó, thì anh nhất định phải nói với cô ấy. Ngán vạn lần không được do dự không chịu mở miệng. Cái loại trò chơi anh đoán em đoán này, không một cô gái nào có thể hiểu được đâu. Nếu năm đó anh có thể dũng cảm nói với em rằng anh yêu thích em, thì như vậy, hết thảy tất cả những chuyện về sau này đều sẽ không phát sinh ra rồi. Cho nên, lá gan của anh nhất định phải lớn đó, điểm này, anh thực hẳn là phải học tập Lộ Vân Phàm một ít rồi."

An Hồng bị chính lời nói mình mà bật cười ra tiếng. Cô khoét xuống một cái hố nhỏ ở dưới cây bách thụ, chôn chiếc nhẫn vào trong đó, dùng bùn đất đắp lên trên: "Hiểu Quân, em rất nhớ anh, thật sự! Em đặc biệt đặc biệt tưởng nhớ đến anh! Nếu như anh còn còn sống, như vậy thì sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu. Cho dù chúng ta không thể trở thành người yêu của nhau, không thể trở thành vợ chồng, thì chúng ta cũng sẽ là bạn tốt cả đời, lần anh em tốt nhất thân nhất cuộc đời này."

Thuốc lá ở trên khay đã cháy hết, An Hồng lại đốt thêm một điếu thuốc nữa: "Này, em đã nói chuyện với anh lâu như vậy rồi, anh hãy ứng lên một tiếng đi nào."

Một trận gió thổi qua, những chiếc lá bách thụ nhỏ bé trước mộ bia nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng vang "xào xào".

Mái tóc dài của An Hồng cũng bị gió thổi bay bay nhẹ nhẹ. Cô nhìn chung quanh một chút, trên mặt tràn ra ý cười: "Hiểu Quân, em sẽ sống thật tốt, anh cứ yên tâm"

Cô cúi đầu đứng lên: "Em đi trở về đây, lần sau em sẽ lại đến thăm anh."

Hàn Hiểu Quân ở trên bia mộ vẫn hơi hơi cười như trước. Khuôn mặt của anh nhìn thật trẻ trung. An Hồng vẫn không thể nào nén nhịn tiếp được nữa, nước mắt của cô tràn ra khỏi hốc mắt.

"Thật có lỗi, nói sẽ không khóc nữa, thế mà em lại vẫn cứ khóc."

Cuối cùng, cô lấy khăn lau ra, tỉ mỉ lau mộ bia và bụi đất ở trên mặt khay, cười với Hàn Hiểu Quân một lần nữa, sau đó rời đi khỏi nghĩa địa công cộng.

Buổi tối, An Hồng thu thập hành lý ở khách phòng, chuẩn bị sáng ngày hôm sau sẽ rời đi. Mẹ Hàn gõ cửa phòng của cô.

"Hồng Hồng."

"Di à." An Hồng kéo tay mẹ Hàn qua, cùng ngồi xuống với bà ở trên mép giường.

Mẹ Hàn nhìn mặt An Hồng, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Hồng Hồng, con nói cho đi biết, vì sao lần này con lại đi tới đây vậy?"

"Không tại sao cả, chính là tới thăm chú đi một chút mà thôi, còn có Quân Niệm cùng Quân Úc nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Anh không dám 3

Editor: Mẹ Bầu

"Con đừng có giấu giếm di. Những năm trước đều phải đến lễ quốc khánh và mừng năm mới thì con mới đến, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay

không?"

"Không có, thực không có chuyện gì cả mà."

"Đúng rồi, độ mừng năm mới, khi đến đây con đã nói về người bạn trai kia, Triệu cái gì đó, hiện tại hai đứa như thế nào rồi?"

An Hồng gãi gãi đầu, nói: "Con đã chia tay với anh ta rồi ạ."

"Tại sao vậy?"

"Thì cũng tại không thích hợp chứ sao ạ!." An Hồng cười ha ha.

"Kỳ thực, có một việc. . . lúc trước đi sớm đã nghĩ muốn nói với con rồi, nhưng mà trong lòng lại không nỡ."

"Chuyện gì vậy ạ?" Nhìn biểu tình của mẹ Hàn có chút rối rắm, An Hồng không rõ chân tướng.

"Đêm qua đi cũng đã nghĩ muốn nói cùng với con, nhưng vẫn không sao mở miệng được."

"Dì, rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?" An Hồng tò mò rồi.

"Thực ra. . . Chính là. . . người bạn trai rất nhiều năm trước của con. . ."

Trong lòng An Hồng cả kinh, @MeBau*@ thiếu chút thì nói ra một cái tên, lại nghĩ đến mẹ Hàn căm thù đến tận xương tủy đối với anh, nên lại mạnh mẽ nuốt xuống.

Nhưng mà chính mẹ Hàn lại nói ra miệng: "Lộ Văn Phàm."

"Anh ấy. . . Dì, ngài nói ra tên anh ấy làm gì chứ?"

"Hồng Hồng, ngày hôm qua đi đã suy nghĩ suốt một buổi tối, cuối cùng cảm thấy vẫn cần phải nói cho con biết. Kỳ thực mấy năm nay, Lộ Văn Phàm vẫn luôn luôn đến đây thăm chúng ta."

Lần này An Hồng thật sự là kinh ngạc rồi. Cô há to miệng, nửa ngày không thể nói ra lời nào.

"Thời điểm Lộ Văn Phàm tới đây lần đầu tiên, chính là sau tết âm lịch năm 2009, sau khi con trở về không bao lâu." Dieenndkan/leequhydonnn Mẹ Hàn gắt gao lôi kéo tay An Hồng, "Lộ Văn Phàm muốn gặp chúng ta, nhưng lại bị chú của con lấy cái chổi đánh đuổi ra khỏi nhà."

An Hồng tiếp tục ngu ngơ.

"Nhưng nó cũng không vẫn không chịu đi, liền đứng ở ngoài viện đủ các loại lý do..., chúng ta chính là không chịu gặp nó. Nó đã đứng đợi ở đó từ sớm cho đến tối muộn, chúng ta ra ra vào vào nhưng vẫn coi như không nhìn thấy nó. Sau đó trải qua ba ngày, nó mới đi."

"Sau đó thì sao?" An Hồng vội vàng hỏi lại.

"Thời điểm Thanh Minh, Lộ Văn Phàm lại tới lần nữa, chúng ta vẫn là không chấp nhận gặp mặt nó. die»n, d«an, ke, qu»y. d«on Bất quá nó rất hư, không biết làm thế nào mà lại quen biết được với Quân Niệm. Quân Niệm khi đó mới 10 tuổi, không biết Lộ Văn Phàm đã dùng biện pháp gì, đã nhờ Quân Niệm mang đến cho chúng ta một phong thơ, còn có một khoản tiền."

". . ."

"Chúng ta đương nhiên không chịu thu nhận, đã bảo Quân Niệm đi trả tiền cho nó. Lần này, Lộ Văn Phàm cũng vẫn đợi ba ngày mới đi."

". . ." Miệng An Hồng vẫn luôn luôn mở thành hình chữ "O", thật lâu sau cô cũng không thể phản ứng.

"Đến khi chúng ta đi tảo mộ cho Hiếu Quân, thì phát hiện. . . Lộ Văn Phàm đã tới rồi." Mẹ Hàn khép hờ mắt, vẻ mặt cô đơn, một lát sau bà mới lại tiếp tục nói tiếp, "Rồi sau chính là thời điểm cuối năm, Lộ Văn Phàm đã tới lần thứ ba. Ngày đó vừa khéo trời đổ mưa. Lộ Văn Phàm liền gắng gượng đứng nhờ ở bên ngoài nhà. Chúng ta vẫn không đi để ý nó, kết quả khi Quân Niệm tan học, lúc trở lại nhà, nói cho chúng ta biết hình như Lộ Văn Phàm đã sinh bệnh rồi, đã không đứng được nữa. Dì sợ gặp chuyện không may, liền chạy ra khỏi nhà nhìn xem thế nào, phát hiện sắc mặt của Lộ Văn Phàm tái nhợt ngồi ở trên đất cửa nhà chúng ta, ôm lấy chân trái, người luôn luôn phát run lên. Cái ô cũng đã bị vứt ở một bên. Dì và lão Hàn đã dìu Lộ Văn Phàm đi vào phòng. Đến lúc này chúng ta mới biết được, đùi phải của cậu ta đã bị cắt bởi vì trận tai nạn xe đó."

Nghe đến đó, sắc mặt của An Hồng bắt đầu trắng bệch, hai tay đã nắm chặt lại thành quyền.

"Ai. . . Một đứa trẻ tốt đẹp như thế, vẫn còn trẻ như vậy, mà đã bị tàn tật." Mẹ Hàn quệt quệt ánh mắt, "Lúc đó bộ dáng của cậu ta, tựa như chân bị đau đến mức không thể nào đứng được nữa, lúc này bỗng chốc trong lòng dì cũng không biết là tư vị gì nữa. Cái gì mà oán hận, cái gì mà nguyên rủa, tất cả đều đã nhạt đi rồi. Dì rút cho cậu ta rót một chén nước ấm, cầm lấy chiếc khăn lông lau tóc cho cậu ta, bỗng chốc Lộ Văn Phàm liền khóc nức lên. Lúc đó dì cũng khóc lên theo, rồi cả lão Hàn cũng khóc. Quân Niệm và Quân Ưc đều sợ đến choáng váng. Mà năm đó, đứa trẻ này cũng mới có 25 tuổi, chính là bằng tuổi Hiếu Quân của chúng ta lúc ra đi. Nhìn thấy cậu ta khóc giống như một đứa trẻ như thế, cũng không biết vì sao, đột nhiên dì cảm

thấy cũng không còn muốn trách cậu ta một chút nào nữa."

An Hồng đã sớm lệ rơi đầy mặt. Bờ vai của cô run run đến không thể kiềm chế được, lại gắt gao cắn môi, không chịu lên tiếng.

Mẹ Hàn nói tiếp: "Tiểu Lộ hết lần này đến lần khác nói với chúng ta 'Thực xin lỗi', thỉnh cầu sự tha thứ của chúng ta. Cậu ta nói rằng đã biết mình sai lầm rồi, nếu chúng ta không chịu tha thứ cho cậu ta, thì cả đời này cậu ta đều sẽ không an tâm. Lúc đó dì nhìn sang lão Hàn, lão Hàn tựa như cũng đã mềm lòng, dì liền nói với Tiểu Lộ: 'Thôi được rồi được rồi, chuyện quá khứ liền cứ qua thôi, không cần nhắc lại nữa.' Lúc ấy Tiểu Lộ mới dần dần ngừng khóc. Ngày đó, dì để cho Tiểu Lộ ngủ ở trong nhà. Cái chân còn lại kia của Tiểu Lộ hình như thật không tốt. Bên ngoài trời mưa cả đêm, cậu ta liền bị đau cả đêm, ngày hôm sau, lúc chào mọi người đi, nhìn cũng rất không có tinh thần."

Nói tới đây, Mẹ Hàn rút khăn giấy ở trên tủ đầu giường ra, đưa cho An Hồng. "Con nhỏ ngốc này, đừng khóc. Dì biết khi đó kỳ thực tình cảm giữa con và Tiểu Lộ tốt lắm. Nếu như không có trận tai nạn xe kia, nói không chừng hai đứa các con đã sớm kết hôn rồi. Cho nên dì luôn luôn cũng cảm thấy thực là tạo hóa thật trêu ngươi. Sau này, hàng năm Tiểu Lộ đều đến thăm chúng ta 3, 4 lần. Nó cũng sẽ ở trong nhà, ở trong chính căn phòng mà con đang ở đây. Mỗi lần tới, Tiểu Lộ đều sẽ cho chúng ta mang một đồng lớn gì đó, mang tặng cho Quân Niệm và Quân Úc rất nhiều quà tặng. Hai tên tiểu quỷ này thì cũng chưa hiểu chuyện gì, đặc biệt thích Tiểu Lộ. Hàng năm đều ngóng trông Tiểu Lộ tới đây chơi đó."

"Dì. . . Vì sao ngài. . . không còn sớm nói cho con biết chứ?" An Hồng thút tha thút thít lau nước mắt, khóc không thành tiếng, hỏi.

"Đây là tư tâm của dì." Mẹ Hàn thở dài, "Dì biết Hiểu Quân thích con, dì sợ nếu dì nói cho con biết, con sẽ quay lại với Tiểu Lộ, như vậy, dì sợ Hiểu Quân sẽ tức giận, sẽ thương tâm. Hơn nữa, Tiểu Lộ cũng bảo chúng ta không cần phải nói cho con biết. Nó nói, chuyện của chúng ta và nó, cùng với chuyện giữa nó với con, là hai chuyện khác nhau. Dì đã từng hỏi Tiểu Lộ, có nghĩ tới đi tìm con hay không, Tiểu Lộ đã nói với dì rằng, nó không dám."

An Hồng ngây ngẩn cả người.

"Sau này, dì liền nói với Tiểu Lộ, nếu như thật sự không thể từ bỏ tình cảm đối với con được, thì hãy nên tới tìm con. Là đàn ông thì là gan phải lớn, nhất là trên phương diện theo đuổi con gái. Ngán vạn lần không nên giống như Hiểu Quân của chúng ta, phải mãi cho đến khi chết mới biết lúc trước không chịu nắm chắc lấy tình cảm của con, là cỡ nào đáng tiếc. Nhưng mà Tiểu Lộ cũng vẫn không nguyện ý, dì thấy vậy cũng không khuyên nhủ gì với nó nữa. Nhưng mà năm nay khi đến mừng năm mới, con nói với dì con đã có bạn trai, sau này Tiểu Lộ đến thăm chúng ta, dì liền nói lại với nó chuyện ấy. Dì nói, nếu như nó còn không chịu tới tìm con, như vậy có lẽ con thật sự sẽ kết hôn với người khác."

". . ." An Hồng kinh ngạc mở to hai mắt.

"Tiểu Lộ. . . đã đi tìm con sao?" Mẹ Hàn hỏi.

An Hồng trầm mặc gật đầu.

"Vậy hai đứa thế nào?"

"Chúng con đã kết thúc rồi, dì à." An Hồng nín khóc, mỉm cười, "Con và Lộ Vân Phàm, thật sự đã kết thúc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Quyết định

Editor: Mẹ Bầu

Sau khi mẹ Hàn rời đi, An Hồng nằm ở trên giường, lại mất ngủ.

Cô cũng không hề quên hôm nay là ngày bao nhiêu, chỉ là suốt cả một ngày hôm nay, cô bất buộc bản thân mình không được nghĩ đến nữa.

Đêm khuya yên tĩnh, nghe những chuyện của người kia đã làm mấy năm nay mà mẹ Hàn đã nói, đã làm An Hồng thật sự không sao dừng được sự hồi tưởng của mình.

Cô lướt qua di động nhìn xem thời gian, đã là 23 giờ 38 phút rồi. An Hồng mở photo album trong điện thoại di động ra, lướt màn hình xem lại từng hình ảnh mình đã chụp. @MeBau* Trong photo album còn có ảnh chụp mà cô đã chụp trong mấy tháng qua. Trong đó có rất nhiều ảnh cô chụp chung với anh.

Ảnh khi ra ngoài ăn cơm. Cô ngồi đối diện với anh, lấy đi động chụp bộ dạng anh đang cúi thấp đầu; ảnh anh đang chuyên tâm ăn canh, khóe miệng hơi hơi vênh lên, lông mi thật dài, biểu cảm thật đáng yêu. Sau khi chụp một lúc, anh đã phát hiện ra cô đang chụp ảnh mình, liền ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình đi động cười rộ lên. Nụ cười tươi tắn, trong sáng, dưới ánh mặt trời đẹp phi thường.

Ảnh đi công viên chơi. Ảnh cũng có thể cầm lấy đi động của cô, để đầu hai người sát vào nhau cùng chụp ảnh chung. Lúc chụp ảnh này làm An Hồng nhớ tới tình cảnh cái hồi học đại học, lúc ấy cô cùng anh chụp hình dán. Ngày hôm nay, anh vẫn thích áp sát vào mặt cô như trước, duỗi thẳng cánh tay chụp lại từng màn ngọt ngào của bọn họ.

Ảnh đi khu vui chơi giải trí, anh có thể dùng hai đồng tiền trò chơi để chơi ở máy ném bóng rổ thật lâu. die,n;da.nlze.qy;do/nm Xong qua một cửa lại đến một cửa, chơi mãi cho đến khi mồ hôi ướt đầm mới dừng lại. An Hồng nhớ lại chính bản thân cô không những đã chụp hình ảnh khi anh ném rổ, mà còn quay video clip nữa. Cô lướt tìm video clip, lắng lắng yên tĩnh xem video clip trong bóng đêm.

Lộ Vân Phàm mặc một bộ T-shirt ngắn tay màu trắng, biểu cảm nghiêm túc, tay càng đến một khắc cũng không ngừng nắm lấy quả bóng nhỏ lăn xuống tới rổ bóng, một người tiếp một người nhanh chóng quăng bóng vào trong vòng rổ. Ảnh thân cao tay dài, cho dù là quăng quả bóng nhỏ, tư thế ném rổ nhìn vẫn đẹp mắt đúng tiêu chuẩn như thường, tỉ lệ chính xác cũng là cao đến thần kỳ. Bên cạnh anh có rất nhiều thanh thiếu niên lớn nhỏ, cả đám đều đang vỗ tay trầm trồ khen ngợi, còn giúp anh đếm bóng.

Âm thanh trong clip có chút ồn ào, nhưng An Hồng vẫn nghe được rõ giọng nói của mình: dinendian.loqid]on, "Hoan hô! Cố lên cố lên! Lập tức ném vào chỗ quan trọng nhất đi! Còn có ba cái! Hai cái! Một cái! A...a...a..."

Tất cả những đứa trẻ ở đó đều hoan hô không ngừng. Trên mặt mọi người đều mang theo vẻ sùng bái lẫn hâm mộ, tựa như rất ít nhìn thấy có ai đó có thể chơi đến cửa thứ ba.

Chàng trai trẻ tuổi chống hai tay ở trên kệ của máy ném bóng rổ, mồm há to thở phì phò. Ảnh nghiêng đầu lại, hướng An Hồng le lưỡi: "Một chết đi được!"

"Còn chơi tiếp nữa hay không?"

Ảnh lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cô, khuôn mặt đầy mồ hôi, nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý cười. Ảnh tự tay tới cầm điện thoại đi động trong tay An Hồng, màn ảnh liền lay động.

"Ảnh làm gì vậy?"

"Đừng quay nữa, đi thôi, diễn đàn lễ quý! Đón buổi chiếu phim sắp bắt đầu rồi." Một luồng ánh sáng lóe ra ở bên trong, video clip đã kết thúc xong rồi.

An Hồng nhìn hình ảnh kết thúc dừng lại trên đi động. Đó là gò má của anh, có chút mơ hồ, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy được anh khẽ nhếch cằm, khóe miệng nhếch lên, nhìn có vẻ thật quật cường.

Mãi cho đến khi điện thoại đi động tự động chuyển sang chế độ tự bảo vệ, An Hồng mới hồi phục lại tinh thần.

Cô lại xem thời gian một chút, đã 23 giờ 56 phút.

"Lộ Vân Phàm, sinh nhật vui vẻ!" Cô nhìn vào đi động, nói nho nhỏ.

An Hồng cũng không biết, tối hôm đó, Lộ Vân Phàm ở ngay địa phương cách cô không xa.

Khi cô đi tảo mộ cho Hàn Hiểu Quân, Lộ Vân Phàm đã ngồi trên xe chạy ra khỏi thành phố J, đi về hướng thành phố W.

Hôm nay là sinh nhật anh tròn 26 tuổi. Thế nhưng mà Lộ Vân Phàm cũng không nghĩ chúc mừng sinh nhật. Mà nói cho chính xác hơn một chút, anh không muốn cùng bất luận kẻ nào cùng nhau trôi qua buổi sinh nhật này.

Ảnh nói với Khổng Lam phải đi công tác. Khổng Lam thật thất vọng, nói chờ anh về sẽ đền bù lại cho anh.

Lộ Vân Phàm không biết mình nên đi nơi nào. Lại nghĩ năm nay Thanh Minh anh cũng chưa từng đi đến huyện W, anh liền mua một vé xe ô tô tới huyện W rồi lên xe đi đến.

Khi đổi xe buýt đến huyện W thì đã là vào 4 giờ chiều 4. Ảnh không đi thẳng đến nhà họ Hàn, mà là trực tiếp đi đến nghĩa trang công cộng.

Ở nghĩa trang công cộng, Lộ Vân Phàm mua hoa tươi ở cửa, ảnh ngẩng đầu nhìn lên trên núi.

Hiện tại đối với anh mà nói, trèo lên các bậc đá ở nghĩa trang công cộng này, so với các bậc cầu thang bình thường thì cao rất nhiều. Đây thực sự là một sự khiêu chiến đối với anh. Ảnh chậm rãi đi từng bậc từng bậc, hết sức chăm chú, không dám có chút lơ lửng. Rốt cục khi đi đến trước mộ của Hàn Hiểu Quân ở lưng chừng sườn núi, toàn thân anh đã thấm ướt mồ hôi.

Nhìn hoa tươi trước mộ, Lộ Vân Phàm có chút lặng người.

Hoa nhìn vẫn còn rất tươi mới, xem ra mới được đặt ở đây không bao lâu. Lộ Vân Phàm cúi đầu xem trên đất, lại phát hiện ra vài đoạn đầu mẩu

thuốc lá, loại dành cho phụ nữ, còn có thuốc lá của nam giới vẫn còn tương đối cao. Tâm tư của Lộ Vân Phàm hơi lay động, anh cũng biết là ai đã vừa tới đây.

Đặt hoa tươi xuống, anh lặng yên nhìn Mộ Bìa của Hàn Hiểu Quân.

Đứng ở nơi này đủ 20 phút, anh mới lấy thuốc lá ra, châm cho bản thân mình một điếu, lại châm thêm một điếu thuốc khác đặt lên trên khay trước mộ.

"Hút điếu thuốc đi, anh Hàn!" Lộ Vân Phàm hít sâu một hơi, cuối cùng nhìn nhìn ảnh chụp Hàn Hiểu Quân một lúc, rồi xoay người xuống núi.

Lộ Vân Phàm tìm một khách sạn ở thị trấn để ở trọ. Mãi cho đến lúc hơn 9 giờ tối anh mới cảm thấy mình đói bụng. Anh đi đến một quán nhỏ kinh doanh bán bữa ăn khuya ở bên cạnh khách sạn, đóng gói lại một phần mì xào, lại mua thêm hai lon bia mang về trong khách sạn.

Một mình anh ăn mì xào, uống bia, anh cười rộ lên tự giễu, mở ti vi lên xem, tùy ý xoay chuyển các kênh đài, không biết qua bao lâu, anh dần dần ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, mãi cho đến gần giờ Ngọ, Lộ Vân Phàm mới gọi điện thoại cho mẹ Hàn.

Mẹ Hàn nghe thấy giọng của anh thật sự kinh ngạc: "Tiểu Lộ à?"

"Dì, cháu đang ở huyện W, cháu muốn đến nhà dì có tiện không ạ? Ý của cháu muốn nói là. . . trong nhà của ngài có khách hay không ạ?"

"Không có đâu. . ." Hàn mẹ nghĩ nghĩ, "Cháu chạy nhanh đến đây đi, thật sự là đúng dịp, buổi sáng hôm nay Hồng Hồng mới vừa đi."

Tối hôm đó, mẹ Hàn đã thu xếp cho Lộ Vân Phàm ở trong phòng khách mà An Hồng đã ở hôm trước. Bà đưa cho anh drap giường, áo gối, chăn mùng để thay đổi hết, nhưng anh nói không cần.

Ở trên mấy thứ này, dường như vẫn còn tồn tại lưu giữ hơi thở của cô.

Thời điểm mẹ Hàn bưng canh đậu xanh vào nhà, thì Lộ Vân Phàm đang ngồi ở trên mép giường gọi điện thoại cho Không Lam.

Không Lam hình như đang uống rượu, khẩu khí thật không tốt.

"Lộ Vân Phàm, rốt cuộc là anh đang ở nơi nào?"

"Anh đã nói là anh đi công tác bên ngoài mà."

"Anh nói dối! Anh đi công tác vì sao Tiểu Cao lại không cùng đi với anh?"

"Ai quy định anh đi công tác thì Tiểu Cao nhất định phải cùng đi với anh?"

"Cho dù anh ấy không cùng đi với anh, thì anh ấy cũng phải biết hành tung của anh chứ! Nhưng mà Tiểu Cao căn bản không biết anh đã đi nơi nào!"

"Anh có chuyện quan trọng cần phải xử lý. Anh đi nơi nào, còn cần phải báo cáo cho cậu ta, báo cáo cho em nữa hay sao?"

"Này! Lộ Vân Phàm, anh thật sự càng ngày càng quá mức rồi đó!" Không Lam tức giận đến không chịu được, "Không phải là anh lại đi đến thành phố T để tìm người đàn bà kia đó chứ?"

Một cơn hỏa khí vô danh bùng cháy trong người Lộ Vân Phàm. Anh nghĩ muốn phát tác ra, nhưng lại mạnh mẽ tự kiềm chế xuống dưới. Anh trầm giọng nói: "Đã muộn rồi, Không Lam, anh phải nghỉ ngơi rồi. Ngày mai anh sẽ gọi điện thoại lại cho em."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Quyết định 2

Editor: Mẹ Bầu

Cúp điện thoại, anh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của mẹ Hàn.

"Dì." Lộ Vân Phàm đứng lên. Mẹ Hàn đặt bát canh đậu xanh lên bàn: "Hôm nay dì mới nấu, đã nguội rồi đó, cháu uống một chén."

"Cảm ơn dì." Cảm xúc của Lộ Vân Phàm sa sút. Mẹ Hàn nhìn bộ dáng của anh, liền ngồi xuống bên người anh: "Tiểu Lộ, có chuyện gì vậy?"

Lộ Vân Phàm cười: "Không có việc gì đâu ạ."

"Cả cháu và Hồng Hồng thật sự là kỳ quái, người chân trước vừa đi thì người kia chân sau lại đến." Mẹ Hàn thờ dài, "Tiểu Lộ à, Hồng Hồng... Đã biết chuyện cháu mấy năm nay đều đến đây thăm chúng ta rồi."

Lộ Vân Phàm ngây ngẩn cả người: "Cái gì cơ ạ?"

"Đì đã nói cho con bé biết rồi, ngay đêm hôm qua." Mẹ Hàn vỗ vỗ vào vai của Lộ Vân Phàm, @MeBau*@ "Cháu và Hồng Hồng thật sự không thể nào hay sao?"

Lộ Vân Phàm nhếch miệng cười về khổ sở, gật gật đầu, nói: "Chắc là như vậy thôi ạ."

"Vừa rồi cháu đã gọi điện thoại cho ai vậy?"

"Dạ..." Lộ Vân Phàm thật không biết phải hình dung Không Lam như thế nào, cuối cùng, anh vẫn là thành thật trả lời, "Cứ coi như là bạn gái của cháu đi."

"Bạn gái ư?" Mẹ Hàn nhìn chăm chú vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm. Bà nghĩ nghĩ, đứng lên đi tới ngưỡng cửa.

Ra đến cửa, bà liền quay người trở lại, nói với Lộ Vân Phàm, "Đì không biết chuyện giữa hai đứa như thế nào. Nhưng mà đì biết một chuyện này, nếu như cháu không thích cô bé kia, die,n,da,nlze.quydo/mn thì cũng không cần phải dây dưa nhiều lắm với cô ấy nữa. Nếu không, đến cuối cùng, hai người các cháu đều sẽ bị thương. Ở phương diện này, Hiểu Quân của chúng ta chính là ví dụ tốt nhất. Cho nên, Tiểu Lộ, hãy tự giải quyết cho tốt."

Lộ Vân Phàm ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của mẹ Hàn. Cửa phòng đóng lại, tầm mắt của anh tập trung đến bát canh đậu xanh ở trên bàn. Anh bung bát canh lên, múc một muỗng ăn vào trong miệng. Vị canh đậu xanh man mát lành lạnh và cũng không quá ngọt. Mẹ Hàn đã biết đến khẩu vị của anh rồi, cho nên chỉ thả rất ít đường.

Anh uống từng ngụm từng ngụm canh đậu xanh cho đến hết, sau đó nằm dài trên giường nhìn trần nhà đến ngẩn người.

Mấy ngày này tới nay, die,n, d=an, k«e. qu»y. d«on anh không phải là không nghĩ tới chuyện giữa mình và Không Lam. Anh cũng từng trao đổi với Lộ Kiến Vũ, tình trạng của anh làm cho Lộ Kiến Vũ lo lắng, thế nhưng lại cũng không thể tránh được.

Bọn họ đều giấu rất rõ, cái gọi là tình cảm lưu luyến giữa Lộ Vân Phàm và Không Lam, đã không còn đơn giản chỉ quan hệ cá nhân của anh. Nếu như anh phụ Không Lam, hậu quả dự tính sẽ rất nguy nan.

Sáng ngày hôm sau, ba Hàn ba lái xe đưa Lộ Vân Phàm đi đến bến xe của thành phố W. Quân Niệm và Quân Úc đã được nghỉ hè, tranh cãi âm ỉ muốn đi cùng. Ba Hàn khoát khoát bàn tay to lên, đưa tất cả hai đứa trẻ lên xe.

Trên đường đi, ba Hàn cười: d«đ☆L☆q«đ "Ngày hôm qua chú vừa đưa Hồng Hồng đi, hôm nay lại phải đưa cháu đi. Chú nói này, hai đứa sao không thể cùng đến nơi này một lúc được hay sao, như vậy sẽ tiết kiệm được tiền xăng xe của chú."

Lộ Vân Phàm bị ông nói đùa, trả lời: "Hiện tại, cháu gặp cô ấy thì không tiện ạ."

"Có cái gì mà không tiện kia chứ. Hai đứa các cháu đó, chính là hai đứa trẻ gốc." Ba Hàn lắc đầu, "Cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, chú và đì đều đã tận lực không thêm nghĩ nữa chuyện trước kia rồi. Hai đứa các cháu đều là người tuổi trẻ này, chẳng lẽ lại cũng không sánh bằng hai ông bà già như chúng ta hay sao?"

Hàn Quân Niệm bầu vú lấy lưng ghế mà ba Hàn đang ngồi, luôn luôn lắng nghe hai người lớn nói chuyện, lúc này đâm miệng hỏi: "Anh Tiểu Lộ, anh quen biết với chị An Hồng à?"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn Hàn Quân Niệm cười: "Có quen biết!"

"Vì sao hai người lại không đến cùng nhau? Ngày hôm qua chị An Hồng vừa mới đi đấy!" Quân Niệm rất hiếu kỳ, "Hai anh chị quen biết nhau từ khi nào vậy?"

"Từ hồi anh lớn bằng Quân Úc bây giờ, liền quen biết với chị An Hồng của em rồi." Lộ Vân Phàm cười nói, "Rất nhiều rất nhiều năm qua rồi."

Quân Niệm cùng Quân Úc đều mở to hai mắt nhìn. Quân Niệm nắm chặt lấy ngón tay tính toán, nói: "Mười tám năm!"

"Không phải, mười chín năm." Lộ Vân Phàm sửa chữa lại.

Ba Hàn lái xe, liếc mắt nhìn Lộ Vân Phàm ở bên cạnh, nói: "Tiểu Lộ, nghe chú nói một câu này, đã là đàn ông thì là gan phải lớn."

"Gì cơ ạ?"

"Tôi hôm qua, đì của cháu đều đã nói chuyện hết với chú rồi." Ba Hàn nói, "Thời chú còn trẻ, cũng là có không ít các cô gái nhỏ theo đuổi, nhưng mà chú lại chỉ thích cô đì của cháu thôi. Khi đó đì của cháu mới chỉ có 16 tuổi. Còn chú cũng mới chỉ có 18 tuổi. Chú quyết định đi ra ngoài xông xáo, bắt

chấp tất cả, cứ thế hỏi đi của cháu có nguyện ý đi theo chú hay không. Khi đó có ai quan tâm tới chuyện chú có tiền hay không, có nhà ở hay không, có xe hay không. Chú ngày ấy chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ có một thân thể đầy sức lực và một cái đầu coi như khá sáng suốt mà thôi. Di của cháu gần như là không hề lo lắng, thu thập một chút, sau đó chào hỏi mọi người trong nhà rồi theo chú ra đi. Nhoáng lên một cái liền qua vài chục năm rồi. Thế nhưng tình cảm của bà ấy vẫn luôn luôn tốt lắm, cho dù Hiểu Quân xảy ra chuyện, hai chúng ta cũng không hề oán trách lẫn nhau, chứ không nói đến chuyện tranh cãi nhau bao giờ. Hai chúng ta vẫn luôn an ủi lẫn nhau, cổ vũ lẫn nhau, từ từ mới đi đến bây giờ. Là vợ chồng, những loại chuyện như thế này, chuyện có phúc cùng hưởng cũng không ngạc nhiên, cái đáng quý chính là, khi bị gặp nạn thì sẽ cùng chịu. Cháu đi tìm vợ, thì phải tìm được một người như thế, mặc kệ cháu tốt hoặc hư, giàu hoặc nghèo, cô gái ấy cũng sẽ không rời không bỏ mà vẫn cứ luôn luôn đi theo, ở bên cạnh cháu. Nếu cháu cảm thấy cháu và cô bé kia không làm được điểm này, thì chú khuyên cháu vẫn là phải lo lắng cẩn thận. Nếu như người đàn ông không tìm được một người phụ nữ có thể làm bạn tri kỷ với mình, có lẽ chính là tai vạ đến với họ."

Lộ Vân Phàm ngồi suy ngẫm những lời mà ba Hàn đã nói... Lúc này, xe đã lái đến thành phố W, dừng chờ đèn xanh đèn đỏ, anh nhìn phía ngoài cửa sổ xe.

Có một người phụ nữ trung niên đang cười chiếc xe ba bánh chạy qua bên cạnh xe của bọn họ. Người phụ nữ này sắc mặt ngăm đen, dáng người cường tráng, đầu đội nón cỏ, trên cổ còn treo móc một chiếc khăn lông. Trên xe ba bánh tràn đầy dưa hấu, còn có một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh. Người đàn ông nọ chân treo ở ngoài xe, Lộ Vân Phàm nhìn kỹ, một cái chân của anh có chút biến hình, nhỏ như cái cọc, hiển nhiên là một người tàn tật.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên nhìn mặt trời cực nóng, xoay người chậm rì rì, cầm lấy chiếc khăn lông trên vai người phụ nữ, lau đi những giọt mồ hôi ở trên cổ người phụ nữ. Người phụ nữ luôn luôn hi hục lái xe, lúc này quay đầu lại cười với người đàn ông kia, trong ánh mắt tràn đầy sự ôn nhu.

Người đàn ông cầm lấy bình nước ở bên người đưa cho người phụ nữ. Người phụ nữ tiếp nhận rồi uống vài ngụm, lại trả lại cho người đàn ông, nói vài câu gì đó, dường như là nói người đàn ông kia cũng uống nước đi.

Thế nhưng người đàn ông chỉ vịn chặt nắp bình lại, sau đó lại ôm bình nước vào trong ngực.

Bọn họ đã di chuyển đi rồi, càng chạy càng xa, mãi cho đến khi Lộ Vân Phàm không còn nhìn thấy nữa.

Đây đúng là một đôi vợ chồng bình thường nhất trong những đôi vợ chồng trên trần thế này. Xem qua, chính là một đôi vợ chồng quả thật rất nghèo khó, nhưng mà Lộ Vân Phàm tin tưởng, bọn họ giúp nhau lúc hoạn nạn nhiều năm như vậy, nhất định sẽ là một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất so với mình bây giờ.

Thậm chí Lộ Vân Phàm còn thấy thật hâm mộ bọn họ.

Nghĩ đến lời nói của ba Hàn: Phải tìm được một người như thế, mặc kệ cháu tốt hay là hư, giàu hoặc nghèo, cô gái ấy cũng sẽ không rời không bỏ cháu, mà vẫn cứ luôn luôn đi theo, ở bên cạnh cháu.

Mắt Lộ Vân Phàm khép hờ, nghĩ tới An Hồng.

Ngày đó cô rời đi, khi vào thời điểm anh tuyệt vọng nhất, thống khổ nhất, ngay cả một chút nhớ nhung thôi, cô cũng chưa từng để lại cho anh.

Mãi cho đến gần đây nhất, anh mới biết được, đến tận cùng đã có chuyện gì xảy ra.

Lộ Vân Phàm lặp lại câu hỏi với chính mình, tiếp theo đây, rốt cuộc anh sẽ phải làm như thế nào, thật sự theo như lời cô đã nói, bỏ xuống tất cả? Hay là tùy ý kiên trì để những nhớ nhung vô hạn lan tràn xuống tận đáy lòng, không quan tâm nghe theo lời trái tim của mình...

Lộ Vân Phàm biết, đã đến thời điểm anh quyết định rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Quyết định 3

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng trở lại thành phố T, cô không để ý tới ánh mắt khác thường của các đồng nghiệp trong công ty, một lần nữa về với cương vị công tác của mình...

Vương Mẫn Thanh sớm đã nói lại cho người khác nghe, chuyện đã xảy ra ở trong bữa tiệc tối hôm mờ thâu, kể sinh động như thật. Trước giờ hạng mục này vẫn là do anh đang thao tác. Từ sau khi Ngũ Tổng biết được mối quan hệ giữa An Hồng với Lộ Vân Phàm, có rất nhiều các chi tiết, mọi phương diện đều sẽ đi trung cầu ý kiến của An Hồng, tựa như hoàn toàn không thấy mấy tháng qua Vương Mẫn Thanh đã phải nỗ lực trả giá cho hạng mục này. Bởi vậy, trong lòng anh vẫn còn có khúc mắc đối với An Hồng.

Sau này, sau khi một màn kịch phát sinh trong bữa tiệc tối, đã làm Vương Mẫn Thanh không thể tưởng tượng được, die,n;da.nlze.quydo/nn nhưng lại cảm thấy như mình được giải hận. Hóa ra Ngũ Tổng và Tân Duy coi trọng An quản lý, chẳng qua là vì người ta là một tiểu tam nhỏ (người thứ ba) của Lộ tổng, còn bị âm ỉ đến nông nổi bị bạn gái chính quy hất rạu trước mặt mọi người.

Trong lòng Vương Mẫn Thanh đã có chút thương cảm đối với An Hồng, lại có một loại cảm giác hãnh diện đến vi diệu. Trở lại thành phố T, mặc dù Tân Duy và Ngũ Tổng đã dặn dò không nên đi truyền bá lung tung, nhưng mà Vương Mẫn Thanh vẫn cứ lén lút đi kể lại chuyện này cho những đồng nghiệp quen biết. Kết quả, một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền đến truyền đi, gần như toàn bộ người của công ty đều biết đến tin tức có tính chất hot, giống như sắp nổ tung này.

Chuyện xưa cũng đã sớm trở nên có nhiều phiên bản. Tân Duy và Ngũ Tổng đầu đầu không thôi. Thậm chí, Ngũ Tổng đã hỏi qua Tân Duy, có nên tiếp tục lưu lại An Hồng hay không! Dieendaanleequydonn Tân Duy rất tức giận, nói ở hạng mục Cao ốc Sáng Ý này, An Hồng tuyệt đối là người tận lực. Hơn nữa cô ở Phong Nguyên đã sáu năm, vẫn trung thành và tận tâm đối với công ty, năng lực nghiệp vụ cũng xuất chúng. Lúc này cô gặp nạn, nếu như Phong Nguyên muốn khai trừ cô, chính là qua cầu rút ván, bỏ đá xuống giếng. Hơn nữa, nếu phát sinh chuyện như vậy, An Hồng đi đến nơi nào đó tìm việc cũng sẽ thật khó khăn.

Ngũ Tổng vẫn rất tin tưởng vào Tân Duy, thấy anh giữ gìn cấp dưới như thế, cũng không lên tiếng nữa.

Tân Duy an ủi An Hồng: "Nói chuyện linh tinh cũng chỉ là một hồi, rồi sẽ trôi qua rất nhanh thôi, Em tận lực cho rằng mình không nghe thấy gì, có việc gì cứ đến nói với anh, anh sẽ không để cho em phải chịu uất ức."

An Hồng thật cảm động, gật đầu đáp ứng.

Nhưng mà, hơn một tuần lễ sau, DiễẽđầnlêeQuỷĐôn liền đã xảy ra một chuyện lớn, làm cho An Hồng không thể tưởng được. Buổi sáng thứ ba cô đi làm. Vừa mới đến công ty liền phát hiện không khí có gì đó không đúng.

Tất cả mọi người ở trong công ty đều nhỏ giọng bàn luận, về mặt khăn trương, còn tiến đến cùng nhau xem màn hình máy tính, chỉ chỉ cái gì đó.

An Hồng trực tiếp đi đến văn phòng của Tân Duy, hỏi anh xem đã xảy ra chuyện gì.

Tân Duy chau mày. Anh kéo An Hồng qua xem Computer. An Hồng nhìn thấy một mẩu tin tức, chỉ riêng đọc tiêu đề xong, trái tim của cô đã đập tăng lên, đồng tử chột phóng đại.

Tiêu đề là - tập đoàn Đông Hải rời khỏi hợp tác, tập đoàn Vũ Hoa thành phố J gặp phải nguy cơ đứt đoạn tài chính.

Xem xét kỹ càng tin tức, An Hồng cảm thấy hết hồn.

Tập đoàn Đông Hải đã hợp báo chí tuyên bố tin tức, tuyên bố rằng, sau khi trải qua mạo hiểm điều tra đánh giá tương tận, đã quyết định đình chỉ hợp tác chiến lược cùng với Tập đoàn Vũ Hoa, nguyện ý bồi thường một số tiền đã phá hợp đồng. Xét thấy Tập đoàn Vũ Hoa đã mua được nhà máy dệt số 21,

Code: ๔đi-ẽn-đầ-n๔

Tập đoàn Đông Hải sẽ tạm dừng toàn diện những công việc tiếp sau đó, cũng từng bước rút lại tài chính của mình, để lại hạng mục này cho một mình Tập đoàn Vũ Hoa thao tác.

Tập đoàn Vũ Hoa mua nhà máy dệt số 21 với một giá tiền là cái giá trên trời, cao tới 21, 5 triệu đồng. Chỉ là tiền đặt cọc liền phải nộp 20%, số còn lại là phải lựa chọn phương án vay mượn tiền của ngân hàng và mượn tiền của người dân. Mà Tập đoàn Đông Hải lúc trước đã dự định hợp tác, sau đó liền rút tiền của mình ra. Tài chính của tập đoàn Vũ Hoa liền bị đứt đoạn, không chỉ có hạng mục nhà máy dệt số 21 khó có thể tiếp tục, mà ngay cả các hạng mục xây dựng khác đều sẽ xuất hiện tình huống nghiêm trọng do tài chính không đủ.

Kỳ quái nhất chính là, lấy thực lực của Vũ Hoa, muốn tìm được một cái bạn hàng khác để hợp tác, hiệp trợ để vượt qua cửa ải khó khăn này cũng không khó. Nhưng mà, theo tin tức tin cậy, bất kể là bất cứ một xí nghiệp lớn ở thành phố J này, hay là các giới thương nghiệp cùng ngành ở ngoài tỉnh, ngoài thành phố, đều không có ý đồ cùng hợp tác với Vũ Hoa.

Tập đoàn Đông Hải đơn phương bội ước, sự tổn thất cũng chỉ là một chút tiền bồi thường phá hợp đồng, tuy rằng cũng là mức xa xỉ, nhưng đối với công ty của mình cũng sẽ không tạo thành sự ảnh hưởng quá lớn. Nhưng mà đối Vũ Hoa mà nói, sự đã kích này cũng là một đòn trí mạng.

Ở trong cái nghề này, việc hợp tác giữa các công ty, tình huống một bên hợp tác đơn phương vi phạm phá vỡ hợp đồng có tiền lệ cực nhỏ. Bởi vì chuyện này sẽ tạo thành tổn thương thật lớn đối với danh dự của công ty, ảnh hưởng đến sự phát triển. Nhưng mà ở trong sự kiện lần này, Khổng Kỳ Đông của Tập đoàn Đông Hải tựa như là không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn ngưng hẳn hợp tác cùng với Vũ Hoa, mặc kệ tin tức lí do thoái thác tuyên bố ra, cỡ nào đường đường chính chính, cũng vẫn đã làm cho nội bộ nghiệp đoàn bị khiếp sợ không thôi.

Cuối cùng bình luận viên tổng kết, nếu Vũ Hoa không tìm được công ty mới để hợp tác, hoặc là không có những công ty khác giúp nó làm đảm bảo để ngân hàng cho vay, như vậy, kết quả Vũ Hoa chính là không đủ tài sản để gán nợ, từng bước sẽ bị phá sản.

Lộ Kiến Vũ sáng lập xí nghiệp gần ba mươi năm nay, có lẽ sẽ không thể trụ được đến quá mùa đông năm 2011.

Phong Nguyên là đơn vị trúng thầu Cao ốc Sáng Ý, lúc này vốn chính đang tiến hành quá trình khởi công báo cáo dự án, tiến vào quá trình chuẩn bị, vẫn còn đang đợi Vũ Hoa trả tiền lần đầu tiên, để bắt tay khởi công xây dựng.

Nhưng mà Vũ Hoa lại xảy ra chuyện như vậy, đừng nói tiền trả lần đầu, mà ngay cả tiền ký quỹ một chốc cũng đều không có cách nào thối lui được.

Ngũ Tổng mặt ủ mày chau, hút thuốc lá hết điếu này đến điếu khác.

Tân Duy cũng lặng yên không tiếng động. An Hồng nhìn hai người bọn họ, trong lòng nhéo thành một đoàn.

Cô không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Không Lam là nữ kế vị của Tập đoàn Đông Hải. Bằng trực giác, An Hồng cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô.

Chỉ ngần ngừ vài ngày, giá cổ phiếu của Tập đoàn Vũ Hoa cũng theo đó mà rớt giá. Những người đồng hành trao đổi với nhau về cách nhìn đối với chuyện này. Các công ty có hợp tác cùng với Vũ Hoa thì gặp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Những công ty không có hợp tác thì sắc mặt lại là một bộ xem kịch vui. An Hồng đối mặt với màn hình máy tính, nhìn các đồng nghiệp trong nhóm QQ công ty thảo luận, cô cảm giác mình lòng của mình sớm đã không còn ở nơi này rồi.

Mỗi lúc trời tối cô đều ngủ không ngon, luôn luôn tra tìm những tin tức có liên quan trên mạng. Nhưng mà đã vài ngày qua đi, Vũ Hoa vẫn bị lâm vào khốn cảnh bị vây hãm như trước, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy ánh rạng đông. An Hồng hiểu rõ rằng mình giúp không được gì, nhưng trong lòng cô vẫn nóng như lửa đốt.

Cô biết, mình đang lo lắng anh.

Lướt qua di động, An Hồng nghĩ muốn có nên gọi một cuộc điện thoại cho Lộ Văn Phàm hay không. Do dự thật lâu, nhưng cô vẫn không hạ được quyết tâm. Lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng.

Điện thoại là do Trần Hàng đánh tới, giọng điệu của anh có chút quái dị: "An Hồng, có chuyện rất cấp bách, ngày mai là thứ bảy, em có thể về lại thành phố J một chuyến được không?"

"Chuyện gì vậy anh?"

"Trong điện thoại không thể nói được rõ ràng. Anh có nhiều thứ phải mang đến trước mặt cho em xem."

"Được thôi, buổi sáng ngày mai em sẽ đi qua."

"Đúng rồi, An Hồng em có nghe nói về chuyện của Vũ Hoa hay không?"

Ở thành phố J, chuyện của Vũ Hoa cũng nổi danh là được người ta mong đợi, Trần Hàng cũng đã biết được sự tình hướng đi.

An Hồng gật đầu: "Có nghe nói."

"Em có biết là chuyện gì xảy ra không?"

"Không biết, em . . cũng đang lo lắng đây."

"Ngày mai em về đây đi, anh sẽ nói tỉ mỉ cho em nghe! Anh cũng đã biết được một chút chuyện."

"Hả?" An Hồng choáng váng, cô nghĩ nghĩ, "Như vậy đi, vậy thì trễ hôm nay em liền đi qua, khi đến sẽ gọi điện thoại."

"Cũng được."

Kết thúc trò chuyện, An Hồng gọi điện thoại đặt vé trên trang web: "Tôi muốn đặt một vé máy ba, bay từ thành phố T đến thành phố J, vào 19h ngày 8 tháng 7! Đúng rồi, là ngày hôm nay."

Đặt mua vé xong, An Hồng cầm lấy túi của mình lên, hướng Tân Duy xin phép rồi đi thẳng đến sân bay.

Dù chỉ một khắc thôi, cô cũng không muốn trì hoãn nữa. Trong lòng cô đã hạ quyết tâm, lần này đi thành phố J, không riêng chỉ muốn gặp Trần Hàng, cô còn muốn gặp... Lộ Văn Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Quà tặng của anh

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng về tới thành phố J thì đã là 10 giờ 30 đêm rồi. Trần Hàng đã đến sân bay để chờ đón cô.

Ngồi trên xe Trần Hàng, An Hồng lập tức hỏi anh: "Anh muốn cho em xem cái gì?"

"Ồ trong cặp của anh." Trần Hàng nở mấy xe, "Để sau đã, khi đến khách sạn anh sẽ nói chuyện tỉ mỉ với em. Anh đã đặt trước một gian phòng trong khách sạn cho em rồi."

Xe chạy đến bãi đỗ xe của khách sạn. Trần Hàng cũng không xuống xe, anh mở cốp xe, lấy cái cặp từ bên trong đó ra, rồi rút từ trong cặp ra một cái túi hồ sơ đưa tới trong tay An Hồng.

"Vốn dĩ, anh không nên nhận lấy thứ này, nhưng mà thứ này lại quá quý giá, quan trọng, @MeBau*@ anh nghĩ cần phải do chính em quyết định."

An Hồng một bên mở ra, một bên hỏi: "Cái gì vậy anh?"

Nhìn chồng giấy tờ rút từ trong túi hồ sơ ra, An Hồng ngắm nghía những tờ giấy màu đỏ lẫn màu trắng, đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Là ba bản giấy chứng nhận và giấy ủy thác bán bất động sản có công chứng thư.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trần Hàng vẻ nghi ngờ.

Trần Hàng lại lấy từ trong cặp lấy ra hai chùm chìa khóa, giao đến trong tay An Hồng: "Hai căn phòng nhỏ, hai chùm chìa khóa, trong đó có một chùm chìa khóa hẳn là em rất quen thuộc."

An Hồng xem hai chùm chìa khóa trong tay, một chùm chìa khóa mới, một còn chùm chìa khóa kia rất cũ kỹ, *dyan(lee^qu.donnn), lại phi thường quen thuộc.

Chìa khóa cửa chống trộm, chìa khóa cửa chính, còn có một ít chìa khóa nhỏ các ngăn tủ trong phòng. . . Đây là chùm chìa khóa phòng 301 đơn nguyên 1 tòa nhà số 39, tiểu khu Hòa Bình, đã từng là nhà của cô khi xưa.

"Sao. . . Sao lại thế này?" Ý nghĩ của An Hồng đã hỗn loạn, "Tại sao chùm chìa khóa lại ở trong tay của anh?"

"Là Lộ Vân Phàm đưa cho anh."

"Cái gì?" An Hồng cực kỳ kinh ngạc.

Trần Hàng gật đầu, trầm giọng nói: "Hai ngày trước cậu ta đã tới tìm anh, giao cho anh mấy thứ này. Chúng ta còn làm giấy ủy thác bán ra có công chứng, cậu ấy mời anh hỗ trợ, die»n, d—an, ke. qu»y. d«on nói anh hãy giao lại những giấy chứng nhận bất động sản này cho em, mau chóng sang tên lại cho em."

"Vì sao?"

"Bởi vì. . . Cậu ta lo lắng mình sẽ trở nên hai bàn tay trắng, cho nên muốn thừa dịp hiện tại, trước giao lại mấy thứ này cho em."

". . ." An Hồng choáng váng, "Căn phòng này. . . Tại sao lại mang tên của anh ấy vậy?"

"Sáu năm trước đây Lộ Vân Phàm đã mua nó."

An Hồng trầm mặc, sờ chiếc phong bì đựng giấy chứng nhận bất động sản trong tay, cô muốn khóc.

Trần Hàng cũng không nói chuyện, mấy phút đồng hồ sau, An Hồng nhét lại toàn bộ những gì đó trong tay mình trở lại trong tay Trần Hàng: dinendian.loqidJon "Anh đi trả lại cho anh ấy đi, em không cần."

Trần Hàng thờ dài một hơi, lại trả lại đồ vật kia trở về cho cô: "Một căn phòng ở khác, anh đã đi xem rồi, anh hi vọng em cũng có thể đi xem nó một chút. An Hồng, sau khi em xem xong, tiếp đó em có đưa ra quyết định gì khác cũng không muộn."

An Hồng phiền chán bất an, ngực phập phồng kịch liệt. Trần Hàng vỗ vỗ lên vai cô: "Anh không đi vào tiền em đâu. Em hãy đến quầy lễ tân trước sảnh, báo tên của em là được. Đêm nay em hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hãy đi xem căn phòng kia, rồi sau đó gọi điện thoại cho anh."

Thật lâu sau, An Hồng rốt cục gật gật đầu.

Sáng ngày hôm sau, An Hồng mang theo túi hồ sơ ngồi lên taxi.

Lái xe hỏi: "Tiểu thư, đi nơi nào?"

"Đường Khê Giang, số nhà 276."

Đường Khê Giang đã ở vùng ngoại thành của thành phố J. Xe chạy qua một khu vực có phong cảnh thác nước.

Đứng vào giữa hè, An Hồng nhìn xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra ánh mặt trời mãnh liệt bên ngoài. Bên đường lá cây vẫn đứng yên lặng bất động, giống như có lẽ đã bị ánh mặt trời gay gắt nướng đến không còn chút sinh khí nào. Đi qua khu vực có cảnh thác nước, An Hồng vươn cổ lên, ánh mắt không hề chớp lấy một cái, nhìn về hướng xa xa, trong lòng không thể kiềm chế mà cứ nghĩ đến người thiếu niên cao ngất, vào nhiều năm trước đã đứng ở trong suối nước kia.

Xe gào thét chạy vụt qua, An Hồng thu hồi tầm mắt, cúi đầu không nói. Lúc này, lái xe cùng cô tán gẫu giết thời gian.

"Tiểu thư, đường Khê Giang, từ sau số nhà 200 trở đi thì đều là khu biệt thự cả. Cô ở đây sao?"

"Không phải"

"Đi đến làm khách à?"

"Cũng không phải."

Lái xe nhún nhún vai: "Vậy thì chắc không phải là đi mua phòng ốc đó chứ? Chỗ kia phòng ở cũng bán được không tệ lắm."

". . ."

"Cái khu vực nhà ở kia Vũ Hoa đã khai trương bán rất tốt. Khu này có biệt thự, cũng có nhà cao, có nhiều tầng. Nghe nói chất lượng phòng ở vững vàng, về bên ngoài cũng xinh đẹp, các tiểu khu được làm xanh hoá nên đặc biệt tốt. Hồi bắt đầu phiên giao dịch, lúc ấy đã bị cướp sạch rồi! Cô nói xem, tại sao có thể có nhiều người có tiền như vậy chứ, có thể mua nổi loại phòng ở đến hơn mấy trăm ngàn vạn như thế. Vậy khu nhà biệt thự mà cô muốn đến đó có tên gọi là gì vậy? Khụ, tự nhiên tôi không nói lên được rồi."

An Hồng không tiếp chuyện, cô biết tên của khu nhà biệt thự kia. Khi xem trong giấy chứng nhận bất động sản trong chiếc túi tài liệu, cái tên đó liền khắc thật sâu, làm chấn động lòng của cô.

Lái xe nói: "Đừng rồi, Tập đoàn Vũ Hoa đã xảy ra chuyện, cô có nghe nói không?"

An Hồng nghiêng đầu nhìn anh: "Có nghe nói."

"Loại này Xí nghiệp lớn này xem ra cũng không dễ dàng. Tài chính bị đứt đoạn như vậy, nói không chừng chỉ không được bao lâu nữa sẽ ngã thôi. Nghe nói hiện tại cái hạng mục của Vũ Hoa đang xây dựng đều đã đình công rồi. Em vợ tôi cũng còn mua của Vũ Hoa một căn phòng đó, tình hình này, nếu đầu voi đuôi chuột thì không biết sẽ phải làm sao bây giờ đây!"

"Tôi tin tưởng, Vũ Hoa có thể vượt qua được lần này."

Tầm mắt An Hồng xuyên thấu qua kính chắn gió nhìn ra phía xa xa. Một một toà nhà màu sáng bán hoặc cho thuê dần dần xuất hiện ở trước mặt cô.

Lái xe cho xe ngừng ở ven đường: "Tiểu thư, đã đến nơi rồi."

An Hồng trả tiền xuống xe. Ánh mặt trời thật chói chang. Cô giơ tay lên ngăn cản ánh sáng chói mắt, nghiêng đầu nhìn cái bảng tên trên cánh cửa chính của tòa nhà trong cụm nhà bán hoặc cho thuê.

Trên chiếc bảng tên màu lam ghi rõ: số 276 đường Khê Giang. Còn có một phiến đá cẩm thạch cực to khác, chạm khắc bốn chữ to rõ ràng trên đó, dưới ánh mặt trời phản chiếu lại ánh sáng kỳ dị - Hồng An Hoa Uyển.

Cho dù đã biết đến cái tên của nó rồi, nhưng trong phút chốc nhìn thấy nó, trái tim An Hồng vẫn là nhảy lên kịch liệt. Mồ hôi dọc theo gương mặt trượt xuống, cô trấn định lại hô hấp của mình, đi đến lối vào tiểu khu.

Nhân viên bảo vệ ở cửa thật sự đã làm hết phận sự, hỏi xem An Hồng muốn đi nơi nào. An Hồng báo địa chỉ, hai người bảo vệ liếc nhau, lập tức cho đi.

"Ngài có muốn gọi một chiếc xe điện xe để đi không? Khu nhà mà ngài muốn đi đến kia nằm ở khu vực khá xa."

"Không cần đâu, cảm ơn!"

An Hồng tự đi vào trong một mình. Đạp vào mắt trước hết chính là một khoảng mặt cỏ rộng lớn, ở giữa có một con đường dành cho xe chạy qua. Chung quanh trồng đủ loại cây cối, trên cỏ còn có thật nhiều các đồ chơi vui chơi giải trí cho thiếu nhi và các phương tiện để cho người lớn tập thể hình, rất thích hợp cho các lứa tuổi trong thành viên các hộ gia đình, sau khi ăn xong có thể tản bộ tiêu khiển sử dụng.

Cô đánh giá bốn phía, đây là một khu dân cư xa hoa xây dựng ở ngay dưới chân núi. Xuyên qua bãi cỏ này, chính là bốn khu nhà trọ nhiều tầng màu

trắng gạo, mỗi tòa nhà đều chỉ có năm tầng, mỗi một tầng lầu đều rất rộng. Bên dưới lầu, việc xanh hoá cũng làm rất tốt, bên cạnh còn điểm xuyết một hòn non bộ với các vòi phun nước. Dòng nước trong suốt từ trên đỉnh núi giả nhảy nhót phun rào rào xuống bên dưới, làm nước trong hồ lóe sáng lên. An Hồng nhìn mà không sao nén nhịn được phải dừng bước, cô nhìn trong chốc lát, rồi sau đó mới lại đi dọc theo con đường cho xe chạy đi về phía trước.

Cô đi thẳng lên đường dốc, loáng thoáng đã nhìn thấy mấy tòa nhà màu trắng gạo nằm ẩn giấu ở bên trong bóng cây. Đó là khu nhà được sắp xếp. Càng đi vào trong, cây cối ven đường càng cao lớn tươi tốt. Bóng cây che mát, mang đến cho An Hồng một chút cảm giác mát mẻ.

Cô lau cái trán đầy mồ hôi, phát hiện mình đã đi được 15 phút rồi, vậy mà vẫn còn chưa đi đến địa phương mà cô muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Quà tặng của anh 2

Editor: Mẹ Bầu

Quẹo qua khúc quanh, trước mặt cô xuất hiện một biển cây Trúc. Những cây Trúc rậm rạp xanh um đan xen hợp lí, đứng ở hai bên đường. An Hồng xem qua bảng hướng dẫn ven đường, quẹo vào một con đường nhỏ ở phía bên phải.

Đường đi thật hẹp, chỉ có thể cho phép một chiếc xe đi qua. An Hồng lại đi mất 10 phút nữa, nhìn thấy một cửa vào của gara dưới đất, chứng tỏ đã đến đầu trạm dừng xe. Cô tiếp tục đi về hướng con đường mòn có các hòn đá nhỏ trải thành lối đi. Ở hai bên cạnh vẫn là màu xanh biếc của lá trúc như cũ. Vòm lá trúc có bộ dạng rất cao, ở phía đỉnh đầu dần dần vây kín lại, tạo thành một cái vòm hình tròn như nóc nhà bằng lá Trúc. An Hồng có thể ngửi thấy mùi hương tươi mát đặc hữu của thực vật. Ánh mặt trời chói chang cùng cái nắng nóng bức như muốn nướng người của ngày hè, cứ như vậy bị này một tấm bình phong màu xanh của lá này ngăn cách ở bên ngoài.

Cô bước đi, @MeBau*@ rốt cục nhìn thấy một căn nhà nằm giấu mình ở trong khu rừng trúc u tĩnh này.

Căn nhà này màu trắng, mang phong cách châu Âu, tổng cộng có hai tầng. Phần đế của khu nhà là khối đá lớn màu xám, nóc nhà nhọn hoắt, được lợp ngói màu đỏ, dưới ánh mặt trời nhìn đặc biệt bắt mắt.

An Hồng đi đến cửa vào chiếc sân nhỏ, hít sâu một hơi, lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa.

Trong sân không có gì cả. An Hồng lập tức đi tới cửa chính vào trong nhà. Lúc này, cô đã không còn kích động, không còn khẩn trương nữa. Cô mở cửa, một gian phòng rộng mở, sáng ngời nhưng lại trống rỗng xuất hiện ở trước mặt cô.

Hồ hấp của An Hồng có chút hơi đình trệ, die,n;da.nlze.q;rydo/mn bởi vì này ngôi nhà này dường như vừa mới được trang hoàng xong, vẫn còn thoang thoảng bay ra mùi nước sơn nhàn nhạt, chỉ là chưa có đồ dùng trong nhà và đồ điện gia dụng.

Vách tường màu trắng, vòm công tò vò hình tròn màu xanh biển, cửa sổ có hình dáng móng ngựa. Phòng bếp cùng cửa toilet có màu xanh da trời lại được dán gạch men. Hết thấy tất cả mọi thứ đều lộ rõ phong cách Địa Trung Hải nồng đậm.

Trong đầu cô hiện ra những lời nói của Lộ Văn Phàm đã nói mấy tháng trước với cô.

"... An An, tương lai chúng ta kết hôn, em sẽ không trang hoàng căn phòng tân hôn của chúng ta thành như vậy chứ?"

"... Chỗ nào mà như vậy! dieendaaneequydonn Đến lúc đó chúng ta sẽ trang hoàng căn phòng đó bằng màu lam cùng màu trắng theo phong cách Địa Trung Hải, có được không?"

Kẻ gốc kia, anh thật sự đã làm như vậy.

An Hồng đứng ở giữa phòng xoay một vòng. Cô che lấy miệng mình. Đến bây giờ thì cô không cách nào ngăn cản được nước mắt rơi xuống nữa.

Trở lại nội thành, An Hồng gọi điện thoại cho Lộ Văn Phàm, anh tắt máy.

Tại thời điểm mấu chốt quan trọng như vậy, tại sao anh lại có thể tắt máy? An Hồng thật sự lo lắng, một lần lại một lần gọi điện thoại cho anh. Nhưng vẫn như trước, vẫn chỉ có tiếng thông báo nhắc nhở điện thoại đang tắt máy.

Cô dứt khoát đi đến nhà trọ Quảng Hòa. die>n, d<an, k<. q>y, d<on Cô nhấn chuông cửa đến nửa ngày, nhưng phát hiện ra anh cũng không có ở đây.

An Hồng đứng ở cửa nhà Lộ Văn Phàm gọi điện thoại cho Tiểu Cao. Tiểu Cao nói cho cô biết, Lộ Văn Phàm nói, hôm nay anh muốn yên lặng một mình một chút, ngừng nghĩ kế tiếp cần phải làm như thế nào, đến chủ nhật thì anh sẽ về công ty.

"Anh có biết anh ấy ở nơi nào không?"

"Không biết."

Tiểu Cao không giống như đang nói dối. An Hồng nói cảm ơn, sau đó cúp điện thoại, tiếp đó bắt đầu cào cào mái tóc của mình.

Rốt cuộc Lộ Vân Phàm đã đi nơi nào đây?

Đột nhiên, cô nhớ tới một chỗ, liền xoay người vọt vào trong thang máy.

An Hồng chạy tới tiểu khu Hòa Bình, lại đứng vào lúc nóng nhất một ngày. Cô chạy đến tòa nhà này, mồ hôi của cô túa ra đầy đầu, thậm chí cô còn không kịp hoài niệm đến cảnh vật quen thuộc ở chung quanh nữa.

Mãi cho đến khi đứng ở bên ngoài cánh cửa, qua trí nhớ mãnh liệt ủa đến, cô mới nhớ ra rằng, mình ở trong căn phòng này được chín năm. Từ một cô gái nhỏ 13 tuổi cho đến khi trưởng thành là một cô gái trẻ 22 tuổi. Căn phòng này đã chờ đầy vô số những hồi ức của cô. Giờ này khắc này, những đoạn hoài niệm vụn vặt ngăn ngui, chậm rãi gom góp lại ở trong đầu cô, biến thành một chuỗi những hình ảnh hoàn chỉnh.

Có vui mừng, cũng có ác mộng, có ngọt ngào, cũng có thống khổ, có cười vui, cũng có nước mắt.

Còn có tình cảm mãnh liệt một lần lại một lần, triền miên cùng với Lộ Vân Phàm.

Khi đó bọn họ, vẫn còn trẻ tuổi như vậy.

An Hồng cũng không chắc chắn là Lộ Vân Phàm có ở nơi này hay không! Cô chỉ là muốn thử một lần.

Nhắm chặt mắt, cô rút cục lấy ra chìa khóa ra mở cửa.

Mở to mắt, nhìn hết thấy trong phòng, An Hồng chỉ cảm thấy thần kỳ.

Cô cho rằng qua nhiều năm như vậy, phòng ở nhất định đã có sự biến dạng rất lớn. Thế nhưng cô lại không nghĩ rằng, hết thấy tất cả cũng không hề thay đổi, bộ dạng vẫn hoàn toàn giống như hồi cô rời đi vậy. An Hồng đưa tay sờ lên bức tường trắng, chiếc tủ giày ở cạnh cửa, khung cửa phòng bé. Cô càng ngày càng kinh ngạc, rồi sau đó, cô liền nhìn đến cái bàn và chiếc giường trong phòng khách.

Đó là cô chiếc giường nhỏ mà cô từng đã ngủ trên đó, có kích cỡ ngang 80 centimet, chiều dài 1 mét 90. Lúc này, trên chiếc giường cứng trải một chiếc chiếu trúc, còn có một chiếc gối đầu cùng một đồng chăn lông hồng đơn, bên giường để một chiếc quạt điện.

Trên bàn com là vài cái lon bia trống trơn cùng với chiếc hộp đồ ăn mua ngoài, còn có thuốc lá, bật lửa cùng chiếc gạt tàn đã gần đầy những đầu mẩu thuốc lá.

An Hồng cảm giác mình thở dài một hơi nhẹ nhõm. Lộ Vân Phàm thật sự ở trong này, chỉ là, không biết lúc này anh đã đi nơi nào.

Cô đi một vòng ở trong phòng, xem xét các đồ vật gia dụng, đồ điện gia dụng ở bên trong phòng, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng bao giờ nghĩ rằng, anh vậy mà lại mua lại căn phòng nhỏ này, còn đã để cho nó vẫn duy trì bộ dáng như lúc trước, suốt sáu năm vền vẹn.

An Hồng ngồi trong chốc lát ở bên bàn ăn, cảm thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp hay, lại nắm chiếc túi lên rồi chạy ra khỏi cửa.

Nhưng mà, vừa mới đi đến lầu hai, cô chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến một hồi những tiếng bước chân.

Mà tiếng bước chân đó đã cho cô một cảm giác quen thuộc.

Một bước, một bước, một bước, một bước, rất chậm, nhưng lại rất kiên định.

An Hồng dừng bước.

Lộ Vân Phàm cúi đầu, tay trái vịn vào tay vịn cầu thang, tay phải xách theo một cái túi ni lông, anh thông thả đi qua chỗ rẽ ở thang lầu.

Anh đi đứng rất cẩn thận, luôn luôn không hề chú ý đến người ở trên thang lầu. Mãi cho đến lúc anh nhìn thấy mũi chân của cô, mới ngẩng đầu lên.

Hai người trầm mặc đối diện nhau. Sắc mặt của Lộ Vân Phàm cũng không có vẻ gì khác thường, một lát sau, anh nở nụ cười: "An An."

An Hồng nhẹ nhàng hỏi: "Anh vừa đi nơi nào vậy?"

"Đói bụng rồi, anh đi mua cơm trưa thôi." Anh lắc lắc chiếc gói to trong tay, "Nhà bạn học cũ của em bán bún chua cay, anh thuê xe đi qua để mua. Em ăn cơm chưa?"

An Hồng lắc đầu.

"Anh chỉ mua có một phần, chia đôi ra cùng nhau ăn nhé!."

"Em không đói bụng." An Hồng cẩn thận đánh giá Lộ Vân Phàm. Anh thoát nhìn cũng không tệ, không có suy sụp như trong tưởng tượng của cô vẫn lo lắng. Lúc này, thậm chí anh còn có tâm tình đi mua bún chua cay để ăn. Chỉ là sắc mặt của anh có chút tiêu tụy, phía dưới hốc mắt còn có hai quầng đen nhợt nhạt.

Tóc của anh đã cắt ngắn một ít, râu cũng được cạo rất sạch sẽ, mặc chiếc áo ngắn tay màu xanh đen cùng với chiếc quần tây dài màu đen, ánh mắt anh vẫn sáng ngời như trước.

"Đừng đẩy làm gì chứ? Đi lên trên nhà đi, bên ngoài quá nóng." Lộ Vân Phàm thấy An Hồng cứ đứng ngơ ngác ở đó, tiếp tục đi lên trên thang lầu.

An Hồng tránh ra một ít, để cho anh đi ở trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Quà tặng của anh 3

Editor: Mẹ Bầu

Trở lại trong phòng ở, Lộ Văn Phạm bỏ bịch xốp lên trên bàn, mở điều hòa trong phòng đến mức to nhất, để cho khí lạnh thổi về hướng phòng khách.

Anh ngồi ở trên trên mép chiếc giường nhỏ ở phòng khách, châm lên một điếu thuốc, ngẩng đầu nói: "Anh không ngờ rằng em sẽ đến."

"Sao kia?"

"Nếu biết là em sẽ đến, thì anh sẽ không tới."

"Là anh giao chìa khóa cho Trần Hàng mà."

"Đúng thế, nhưng mà anh thật không nghĩ tới em lại tới đây nhanh như vậy. Vốn dĩ anh đã nghĩ rằng đi đến C lê C q↑úy C đ↑ôn hôm nay anh sẽ ở lại đây một đêm cuối cùng, sau đó thu thập sạch sẽ, rồi sẽ không đến nơi này nữa!"

"Anh thường xuyên đi đến đây sao?"

"Thỉnh thoảng thôi." Lộ Văn Phàm cúi đầu cười, "Mấy ngày nay gần như không ngủ, đã nghĩ ngợi phải đến chỗ này để ngủ một giấc cho ngon lành, để cho đầu óc được thanh tỉnh minh mẫn."

"Vây chiếc giường nhỏ như vậy, lại còn rất cứng nữa, làm sao anh có thể ngủ ngon được? Hơn nữa trong phòng khách cũng chưa lắp điều hòa."

"Sẽ không đau, ở trong này, anh có thể ngủ được." Lộ Văn Phàm nhún nhún vai, chỉ vào bịch xốp ở trên bàn, "Em ăn một chút gì đi, để đói bụng lắm thì sẽ không tốt đâu."

An Hồng đi vào phòng bếp, di>ɲ, d^han, k^he, qu>y, d^hon lấy ra một cái chén đã rửa sạch sẽ, múc hơn phân nửa bún chua cay ra chén, lấy đôi đũa đưa tới trong tay Lô Văn Phàm.

Lộ Vân Phàm tiếp nhân, lãng yên ăn.

An Hồng cũng bắt đầu ăn. Bún chua cay đã có chút nguội lạnh rồi, nhưng mà cô vẫn không chút để ý. Lộ Vân Phàm đã bảo chủ quán cho rất nhiều tương ớt, còn có một nắm lớn rau thơm, đây đều là hương vị mà cả hai người bọn họ đều thích.

"Anh. . ."

"Em . . ."

Hai người nâng bát, đồng thời mở miệng. Lô Văn Phàm cười rộ lên, nói: "Em nói trước đi."

"Chân của anh đã đỡ chưa vậy?"

Lô Vân Phàm sừng sốt: "Tốt lắm."

"Chuyện của Vũ Hoa. . . dien+dan+le+quy+don+com Tôi đã xem tin tức, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lộ Vân Phàm buông bát, nói: "Anh đã chia tay với Khổng Lam rồi, chuyện chính là như vậy."

"Vì sao? Mà tại sao lại phải náo loạn thành ra như vậy?" An Hồng hỏi, vẻ không hiểu.

"Bởi vì cô ấy cho rằng anh đang lừa dối cô ấy, thậm chí là lợi dụng cô ấy."

"Vậy cũng không thể làm ra cái chuyện tuyệt tình như vậy chứ!"

"Kỳ thực, nói cho đúng thì chuyện này anh đã hiểu rõ ràng, liệu đến từ trước." Lộ Vân Phàm nói về rất dửng dưng, "Chính là anh không nghĩ tới, bởi cảnh của ba cô ấy lại mạnh như vậy, diễn, đàn, lễ, quý, đôn đã phá hỏng tất cả các đường lui của anh rồi."

"Có ý tứ gì?"

"Không có công ty nào nguyện ý hợp tác cùng với anh. Hình như là Khổng Kỳ Đông đã buông lời tuyên bố, nếu như có người nào dám hợp tác với anh, chính là đối nghịch với ông ta. Mà cái hạng mục này lại phải đầu tư một khoản tiền lớn như vậy, vốn cũng đã là sự phiêu lưu rồi. Bởi vậy, càng không ai dám đón củ khoai lang nóng phồng tay này. Anh cũng đã bàn bạc cùng với một số công ty tỉnh ngoài rồi, vốn đã đạt được ý đồ bước đầu. Anh đã định bay qua để đối diện đàm phán cùng với bọn họ, rốt cuộc đến phút cuối thì đối phương bỗng chốc lại đổi ý kiến."

Ngữ khí của anh luôn luôn thật bình tĩnh, làm An Hồng không nhận ra được tâm tình của anh.

"Vậy ba của anh đâu? Ba anh cũng có rất nhiều bạn bè kia mà."

"Những người này, cũng đều là bạn của Khổng Kỳ Đông." Lộ Vân Phàm ngồi sâu vào trong giường, dựa vào ở trên vách tường, "Ngày hôm qua anh còn vừa mới mắng Lạc Phong xong. Cậu ta suốt mấy năm nay không đặt tâm tư vào trong công việc của công ty, lúc này cũng giúp không được một chút gì cả."

Nói xong, Lộ Vân Phàm lại cười rộ lên, khẩu khí một bộ đùa giỡn, "Kết quả, cậu ta mắng cho anh một trận, nói là anh đáng đời."

An Hồng không nói gì.

Lộ Vân Phàm lại đốt lên một điếu thuốc, cầm hộp thuốc lá hỏi An Hồng: "Em có muốn hút không?"

An Hồng lắc đầu, lấy từ trong túi ra bao thuốc lá xanh bản thân yêu thích, cô hỏi: "Vậy anh đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?"

"Chưa nghĩ ra." Lộ Vân Phàm cau mày hút thuốc, trước mặt anh, khói thuốc dâng lên bay lượn lơ. Anh hỏi, "Anh giao cho Trần Hàng mấy thứ gì đó, em đã nhận được chưa?"

"Nhận được rồi."

"Hãy mau đi nhận nhà đi! Anh chỉ có thể tặng cho em cũng chỉ có chút đồ vật này mà thôi."

"Tôi không thể nhận."

"Hiện tại anh không tranh luận gì với em, anh không còn khí lực nữa." Lộ Vân Phàm xoa xoa huyết Thái Dương của mình, "Nếu như em không nhận, ngộ nhờ Vũ Hoa bị đổ, mấy thứ này cũng bị ngân hàng lấy đi hết thôi. Em cũng biết, giá trị mấy thứ đó căn bản không đáng bao nhiêu tiền. Nhưng mà, đối với em mà nói, tôi thiếu có thể đảm bảo được cho em cả đời này không thiếu tiền dùng."

"Tôi thật sự không muốn nhận, đây dầu gì cũng là một ít tài sản, anh hãy lưu lại cho bản thân để ngắm nghĩ ra biện pháp."

"Anh cảm thấy. . . Vũ Hoa đại khái thật sự sẽ bị hủy ở trong tay anh rồi." Lộ Vân Phàm lắc lắc đầu cười rộ lên, "Anh phải thực thật xin lỗi ba anh! Vài ngày nay ông ấy đều buồn đến hỏng rồi, muốn mắng anh nhưng lại không thể mắng. Anh chỉ sợ ông ấy sẽ bị ngất lịm."

"Sẽ không đâu, nhất định sẽ có biện pháp! Anh. . . Anh có thể đi thương lượng với Khổng tiểu thư một chút. Chỉ là chuyện hai người chia tay mà thôi, cô ấy vẫn còn trẻ như vậy, bởi vì dứt đoạn chuyện tình cảm với anh mà muốn hủy diệt cả Vũ Hoa sao. Như vậy, cũng quá không có chút nhân tình nào rồi."

Lộ Vân Phàm lắc đầu: "Cô ấy đã trở lại Chicago rồi, anh cũng sẽ không thể liên hệ với cô ấy."

"Vậy thì, đi tìm ba cô ấy có được không?"

"Không có khả năng, hiện tại ba cô ấy hận không thể giết chết anh ấy chứ!"

An Hồng hết đường xoay xở, sắc mặt sứt ruột. Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Em đang lo lắng cho anh?"

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh, trả lời: "Đương nhiên là tôi lo lắng chứ."

"Không phải em nói, chúng ta về sau cầu trở về cầu, đường trở lại đường, cũng không cần thiết phải liên hệ với nhau nữa đó sao? Em còn lo lắng cho anh làm gì?"

"Bởi vì anh rất ngốc! Đang êm đẹp, tại sao lại nghĩ muốn chia tay với Không tiểu thư! Vốn dĩ hết thảy chuyện này đều sẽ không phát sinh."

"Em cứ nói đi?" Lộ Vân Phàm mở ra tay, về mặt đầy vô tội.

An Hồng không dám tiếp nhận lời nói.

Lộ Vân Phàm ngồi thẳng người, biểu cảm đột nhiên trở nên rất chân thành: "An An, anh hỏi em, nếu lúc này đây Vũ Hoa mà vượt qua được, em có nguyện ý bắt đầu một lần nữa với anh hay không?"

An Hồng lặng người nhìn anh.

Lộ Vân Phàm "Phi" một tiếng, cười ra thành tiếng, xua xua tay nói: "Xem đáng về khăn trương của em kia, anh chỉ đùa thôi."

". . ."

"Em yên tâm, nếu như anh thật sự không thể làm được việc gì nữa rồi, anh cũng sẽ không lại tới tìm em đâu. Món nợ anh đeo trên nợ kia, có lẽ cả đời cũng còn không biết thế nào. Nói không chừng đến lúc đó anh liền chạy trốn tới Keynia ở Châu Phi kia, đến ngay cả ba của anh cũng không thể nào bắt được anh. . . khả khả."

". . ."

Đã đến lúc này rồi mà anh lại vẫn còn có thể đùa được.

Lộ Vân Phàm vỗ vỗ lên trên chiếc chiếu trúc ở bên cạnh người, vươn tay về phía An Hồng: "An An, đi lại đây, ngồi cùng với anh một lát."

An Hồng ngoan ngoãn đi qua, ngồi xuống dựa vào anh.

Lộ Vân Phàm kéo vai cô qua, để cho đầu của cô găt gao dựa vào trên bờ vai của mình. Anh nói: "Anh sẽ không để cho em phải chịu khổ cùng với anh đâu. An An, em nhận lấy căn phòng nhỏ này đi, xem như đây là món quà tặng cuối cùng mà anh tặng cho em."

"Em không thể. . ."

"Nghe lời." Lộ Vân Phàm quay đầu lại hôn lên vàng trán của cô, "Em còn nhớ rõ không? Anh đã nói rồi, anh sẽ tặng cho em một căn nhà lớn cực tốt! Em nói, em đã không còn có nhà ở nơi này nữa, nhưng mà anh lại nghĩ muốn nói cho em biết, em có! Nhà của em, vẫn luôn luôn ở đây, vĩnh viễn cũng sẽ ở đây."

Nước mắt của An Hồng chậm rãi chảy xuống.

Cô nhớ được lời anh đã từng nói kia - từ giờ trở đi, anh sẽ bắt đầu nỗ lực. Anh sẽ phấn đấu vì ngôi nhà của chúng ta, của anh và của em. Đến lúc đó, anh sẽ tặng cho em một căn nhà lớn cực tốt, đây chính là nhà của chúng ta.

Lộ Vân Phàm à, anh không hiểu sao? Nếu như không có anh, đây chỉ là một căn phòng trống, chẳng phải nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Gió xuân thổi đến lần nữa cũng không bằng nụ cười của em!

Editor: Mẹ Bầu

Đêm nay, An Hồng ở lại bên cạnh Lộ Vân Phàm.

Bọn họ cũng không làm gì cả, chính là vẫn mặc quần áo, cùng chen chúc với nhau ở trên chiếc giường xem ra có vẻ quá chật hẹp, găt gao ôm lấy nhau.

Cả hai người vóc người đều cao, giường lại vừa ngắn vừa hẹp. Bọn họ ngủ quả thật là không thoải mái, thế nhưng mà cũng không có ai ca thán điều gì, cũng không ai nói chuyện.

Đương nhiên là cả hai người đều không sao ngủ được.

Gió từ chiếc quạt điện thổi ra vù vù, nhưng cũng không cách nào làm cho mồ hôi ngừng chảy ra. Trên người bọn họ đầm đìa mồ hôi.

An Hồng tuyệt không nghĩ đến động đậy. Cô vòng quanh cái eo của Lộ Văn Phàm, đầu nương tựa ở trên ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ồm có lực ở trong lồng ngực của anh. @MeBau*@ Cô chỉ hy vọng thời gian có thể dừng lại như vậy.

Ở trong lòng cô đã có một quyết định rất quan trọng.

Sáng ngày hôm sau, Lộ Văn Phàm và An Hồng trước sau tắm rửa, tinh thần sáng khoái, cùng nhau ra khỏi cửa.

Anh nói với An Hồng: "Anh sẽ không để cho tâm huyết suốt ba mươi năm của ba anh bị hủy ở trong tay của anh. Anh tin tưởng rằng, nhất định anh sẽ nghĩ ra được biện pháp."

Ánh mắt đen nhánh của anh lóe lên ánh sáng tự tin. Khóe môi cong lên, vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như những chuyện xảy ra ở trước mặt anh là không đáng giá nhắc tới, mà phải là sự suy sụp, mà chỉ là những khó khăn nhỏ nhoi. An Hồng nhìn anh đến nhập thần, cô hít sâu một hơi, nói: ∞∞∞∞∞∞∞∞ "Em tin tưởng ở anh."

Lộ Văn Phàm cười rộ lên, anh giơ tay ôm lấy đôi gò má của An Hồng: "Nghe lời của anh nhé! Hãy mau chóng chạy nhanh đi làm thủ tục sang tên phòng ở cho em. An An, kỳ thực, ngày hôm qua anh đã thật sự tin tưởng..."

"Cái gì?"

"Đúng đấy, nếu lần này Vũ Hoa vượt qua được, anh hi vọng chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa."

"Lộ Văn Phàm, bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này. Anh hãy chạy nhanh đến công ty đi, vẫn còn có cả một đồng chuyện đang chờ anh để xử lý đấy."

Lộ Văn Phàm lắc đầu: "Không, hiện tại nói lúc này là đúng thời cơ nhất. An An, anh hi vọng em có thể cho anh thêm một chút động lực. đi●n☆đ●ànle☆q●ủyđ●ôn Thật sự, hiện tại anh đã khôi phục lại tình trạng độc thân rồi, nếu ta có thể làm Vũ Hoa đi ra khỏi cảnh, người có thể hay không, trở lại bên người ta?"

Ánh mắt anh vạn phần thành khẩn, nhìn chật chẽ chăm chú vào An Hồng. An Hồng vẫn còn chưa suy xét quá nhiều, cô nói: "Lộ Văn Phàm, chỉ cần anh tận lực là được, không cần phải tạo cho mình áp lực quá lớn. Em tin tưởng với năng lực của anh, cho dù lúc này nguy cơ là vô pháp giải quyết, nhưng em vẫn tin tưởng rằng anh có thể bắt đầu lại từ đầu. Bởi vì anh là Lộ Văn Phàm, là một Lộ Văn Phàm chưa bao giờ chịu buông tay, đi●n, d●an, ke, qu●y, d●on một Lộ Văn Phàm chưa từng bao giờ nhận thua. Đến lúc đó, cho dù anh có trở nên như thế nào, em... đều sẽ ở bên cạnh anh, chúng ta cùng nhau nỗ lực."

Lộ Văn Phàm mắt sáng rực lên, trái tim của anh đập thật sự rất mau, nhanh đến mức, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh một phát ôm An Hồng vào trong ngực, cực kỳ cực kỳ dùng sức ôm lấy cô, anh nói: "An An, cho anh thêm một chút thời gian, chờ anh xử lý mọi chuyện xong xuôi rồi, anh liền đi tìm em."

"Được!" An Hồng trả lời tràn đầy kiên định.

Hai người chia tay nhau ở ngã tư phố. Lộ Văn Phàm phải về công ty, An Hồng phải đi về khách sạn.

Trước khi chia tay, trong đầu An Hồng đột nhiên nhớ tới một người. Cô nói với Lộ Văn Phàm: "Có một người, không biết anh đã từng liên hệ với người ấy hay chưa?"

Lộ Văn Phàm hỏi: "Ai vậy?"

An Hồng nói ra một cái tên. Cô nghĩ nghĩ, rồi nói: "Chữ ngựa chết thành ngựa sống, anh hẳn là phải sử dụng đến mạng lưới quan hệ rộng của anh rồi đó."

Lộ Văn Phàm cau mày gật gật đầu: "Em nói đúng, để một chút nữa thì anh sẽ gọi cho anh ấy một cuộc điện thoại. Nhưng mà anh cảm thấy. . . Xác suất thành công không cao lắm."

An Hồng đáp lại bằng một nụ cười cổ vũ: "Thử xem xem thế nào!"

"Được!"

Rồi sau đó, bọn họ lại ôm ấp nhau một lần nữa, cùng nói hẹn gặp lại với đối phương

Ngồi ở trên xe taxi, tâm tình của An Hồng đã được buông lỏng rất nhiều.

Trải qua qua nhiều năm như vậy, người đàn ông kia sớm đã thành thực, từng đã bao vây để quấy nhiễu cô. Cô cho rằng sự tổn hại giờ đây đang từng

chút từng chút được giải trừ, từng chút từng chút được tiêu tan.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã bỏ lại anh rất nhiều lần. Cô tự nói với mình, lúc này đây, cô nhất định phải kiên định trấn giữ ở bên cạnh anh, làm bạn kèm anh vượt qua cửa ải khó khăn.

Có nhiều thứ, thật sự cần phải dùng thời gian để chứng minh. An Hồng cười mình sao ngu xuẩn như vậy. Trái tim của Lộ Vân Phàm cô hẳn là hiểu rõ và sâu sắc hơn bất luận người nào khác. Hai người bọn họ đã bỏ lỡ một lần lại một lần, chuyện cho tới bây giờ, cô không bao giờ còn muốn dùng bất kỳ cớ gì để buộc bản thân mình buông tay thoát đi nữa.

Cô không bao giờ còn muốn gây rối rắm, hỏi anh tại sao có thể dùng toàn bộ lợi thế của Vũ Hoa 1 để đối lấy tự do của bản thân mình nữa.

Bởi vì người đàn ông kia, anh chưa bao giờ làm chuyện mà để cho bản thân mình sẽ phải hối hận.

An Hồng khóc lên ở trong xe taxi. Người lái xe dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô, thế nhưng cô lại không thêm quan tâm. Chính là lớn tiếng nỉ non, khóc không kiêng nể gì. Khóc mãi đến cuối cùng, cô lại nở nụ cười. Người lái xe như hoa mắt, choáng váng. An Hồng nhìn anh, nói: "Su phụ, anh cứ chuyên tâm lái xe đi, đừng để ý đến tôi."

"Em gái à, cô làm sao vậy? Cãi nhau với chồng sao?"

An Hồng lắc đầu, vừa khóc vừa cười: "Không phải, tôi vừa suy nghĩ cẩn thận về một sự kiện, đột nhiên liền thấy đặc biệt vui vẻ."

Lộ Vân Phàm trở lại bên dưới tòa nhà Vũ Hoa. Đứng ở ngoài cửa lớn công ty, anh ngẩng đầu lên nhìn. Bức tường Cao ốc bằng thủy tinh màn dưới ánh mặt trời phản chiếu lại ánh sáng chói mắt.

Anh lặng yên nhìn trong chốc lát, hít sâu một hơi, rút cục ngẩng đầu lên, bước đi vào đại sảnh lầu một.

"Lộ tổng, xin chào ngài!"

"Lộ tổng."

"Lộ tổng, ngài đã tới!"

Trên đường đi vào trong thang máy, một đám bảo vệ và nhân viên lễ tân lên tiếng chào hỏi anh. Lộ Vân Phàm mỉm cười với bọn họ. Những người này chính là những nhân viên nhỏ của Vũ Hoa. Bọn họ đã phục vụ trong công ty với thời gian không đồng đều nhau. Có người mới được mấy tháng, có người đã làm vài năm.

Gần nhất công ty gặp phải khốn cảnh to lớn, cấp trên căn bản không nghỉ ngơi, cấp dưới liền sắp xếp nhân viên trực ban trong hai ngày nghỉ lễ. Đảm bảo ở từng vị trí đều có người, duy trì toàn bộ công việc của công ty được hoạt động bình thường.

Lộ Vân Phàm nhìn đến một chị trung niên đang quét dọn vệ sinh. Chị đã công tác ở Vũ Hoa được hơn mười năm. Lộ Vân Phàm nhớ được, hỏi bản thân mình còn học cao trung, khi tới công ty tìm ba ba, chị còn coi anh như là một đứa trẻ vậy. Có một lần thậm chí chị cho anh một viên kẹo que.

Anh chào hỏi với chị: "Chị Phương, ngày nghỉ ngơi lại còn bắt các chị tới đi làm, thật cực khổ."

Chị Phương cầm đồ lau dọn, có chút thụ sủng nhược kinh (*): "Lộ tổng, không có chuyện gì, không khổ cực đâu."

(*) Thụ sủng nhược kinh: Nghĩa đen: Được quan tâm cưng chiều mà cảm thấy kinh ngạc, sợ hãi. Ý trong đoạn văn muốn nói người làm công việc lao công thấp kém được Tổng giám đốc hỏi han thì cảm thấy vừa vui mừng vừa cảm động.

Lộ Vân Phàm cười, vỗ vỗ vai chị, đi vào thang máy. Khi anh xoay người lại, chị Phương nắm chặt nắm tay vung lên đối với anh: "Lộ tổng, cố lên nhé! Chúng tôi đều luôn tin tưởng đối với ngài!"

Lộ Vân Phàm trong lòng cảm động. Trước khi cửa thang máy khép lại, anh gật gù đầu, mỉm cười, nói: "Chị yên tâm!"

Đến tầng làm việc của mình, anh phát hiện ra tất cả mọi người đều đang ở đây. Các nhân viên nhìn thấy anh đến lập tức đứng lên. Tiểu Cao lại càng nhanh chóng đón chào: "Lộ tổng!"

Lộ Vân Phàm chậm rãi nhìn xuyên qua nhân viên làm công ở đại sảnh, ánh mắt của anh đảo qua trên mặt mỗi người bọn họ. Theo sau đó, tiếng cười liền tràn ra: "Cho mọi người hai ngày nghỉ lễ ngâm nước nóng, thật sự rất xin lỗi."

"Không có sao hết đâu ạ! Lộ tổng." Các nhân viên liền lớn tiếng trả lời.

Lộ Vân Phàm vỗ vỗ tay: "Tốt lắm! Chúng ta đây đều giữ vững tinh thần, cùng nhau nỗ lực."

Các công nhân viên ào ào lên tiếng trả lời, sau đó lập tức lại vội vàng vào trong công việc của mình. Lộ Vân Phàm gọi Tiểu Cao đến bên cạnh: "Một lát giúp tôi sửa sang lại một ít tài liệu. Tôi muốn gọi mấy cú điện thoại! Cậu đến tới phòng làm việc của tôi, tôi sẽ nói tường tận với cậu."

Vừa nói, bọn họ vừa đi về hướng văn phòng. Lộ Vân Phàm đi rất chậm, bộ pháp đi vẫn như ngày thường anh lui tới vậy. Hơi có chút cứng nhắc cùng

Lưu Diễm gửi cho An Hồng một tin nhắn: Người hợp tác với cậu là khách quý nam giới mang số 23 nhé, không nhìn đôi mắt với những người khác nhé! Nhất định phải lựa chọn anh ta đó!

An Hồng thở dài, lúc này nhìn quanh bên trong sảnh, rốt cục cô đã nhìn thấy vị khách quý nam giới có số 23. Đây là một người đàn ông có vóc người trung bình, tuổi có lẽ đến 30, hào hoa phong nhã, chỉ là có chút hơi béo.

Sau khi hoạt động bắt đầu, người chủ trì giống đánh như máu gà ở trên sân khấu khuấy động không khí, bố trí để mọi người tham gia tự giới thiệu. Rồi sau đó tổ chức lên các loại trò chơi, còn giựt dây cho những khách quý nam nữ to gan lên sân khấu biểu diễn tiết mục.

An Hồng không hề hứng thú, chính là ngồi ở trong góc chơi trò chơi trong điện thoại di động. Chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh cô đã có thêm một người đứng đó. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện ra, đó là một người đàn ông cao lớn cường tráng, có làn da ngăm đen.

"Xin chào, tôi có thể ngồi ở đây không?" Người đàn ông cười hỏi, trên cánh tay dán con số 12.

"Có thể chứ!" An Hồng cười một chút, rồi lại tiếp tục chơi trò chơi.

Người đàn ông ngồi xuống, thấy cô chơi rất chuyên tâm, cũng không nói năng gì. Thế nhưng mà, ở bên cạnh mình luôn luôn có người xem như vậy, làm cho cả người An Hồng cảm thấy không được tự nhiên. Cô tắt trò chơi đi, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông kia rồi mỉm cười.

Người đàn ông tinh thần lập tức tỉnh táo: "Tôi... ngay từ khi vừa mới bắt đầu thì đã chú ý tới cô rồi. Cô thoát nhìn thật thật là dịu dàng ít nói, thật là hòa nhã, là... là..."

Trán của An Hồng bắt đầu đỏ nỏ hời.

Người đàn ông gãi gãi đầu: "Là vì tôi thích mẫu người như cô. Tên gọi của tôi là Hoàng Cần, năm nay 30 tuổi, còn cô?"

Hoàng Cần? An Hồng trong óc toát ra một loại tuyết kem đánh răng, cô nghĩ, mình còn cao Lộ Khiết cô đấy.

Chỉ là, cô vẫn tươi cười trả lời: "An Hồng, 28 tuổi."

"Cô là người địa phương này sao?"

"Không phải, tôi ở làm việc ở nơi này."

"A... Vậy cô đang làm việc gì?"

An Hồng há hốc mồm, cô chỉ chỉ vị khách quý nam mang số 23 ở cách đó không xa, nói: "Thật xin lỗi, tôi đã coi trọng anh ấy rồi."

"Hà?" Hoàng Cần choáng váng, "Tôi không hề nhìn thấy cô nói chuyện với bất luận người nào kia mà."

"Từ sáng sớm tôi đã coi trọng anh ấy rồi, anh ấy tới tham gia hoạt động cho nên tôi mới đến. Cho nên thật xin lỗi anh." An Hồng nhếch miệng cười, tận lực biểu tình về tự nhiên.

Hoàng Cần quay đầu lại nhìn, nói: "Nhưng mà, số 23 kia hình như lại có vẻ nói chuyện với số 4 rất sôi nổi thì phải!"

An Hồng nhìn kỹ, cũng không biết phải nói làm sao. Số 23 đang cùng vị nữ khách quý số 4 hào đã đầu chạm trán tự cùng một chỗ rồi, tựa như tán gẫu rất vui vẻ.

Hoàng Cần không chịu buông tha cho: "Chúng ta cũng có thể quen biết một chút, tôi đang mở phòng tập thể thao, tôi nhìn thấy dáng người của cô đặc biệt tốt, có phải là cô cũng thích rèn luyện thân thể hay không?"

An Hồng kêu cứu mạng ở trong lòng, lúc này, di động vang lên thật sự hợp thời. Cô vui mừng quá đổi, bỗng chốc liền bắt máy luôn: "A lô!"

Lộ Văn Phàm ở đầu điện thoại bên kia sững sốt: "Em làm sao vậy? Sai lại kích động như vậy?"

Nghe thấy giọng nói của anh, An Hồng cảm thấy an tâm, cô chỉ chỉ vào di động, tay làm một tư thế đối với Hoàng Cần rằng mình muốn đi ra bên ngoài để nghe điện thoại.

"Không có chuyện gì, đang ở bên ngoài có chút việc."

"Em ở chỗ nào thế, sao lại âm ỉ như vậy?" Lộ Văn Phàm thật nghi hoặc.

"Không có gì." Người chủ trì cầm Microphone kêu rất lớn tiếng, An Hồng nhanh chóng chạy tới ngưỡng cửa.

Nhưng mà cô vẫn là chậm một bước, người chủ trì lúc này đột nhiên lớn giọng hô to: "Chúng tôi vừa mới nhận được một tin tức tốt! Vị nam khách quý số 28 đã dặt tay thành công vị nữ khách quý mang số 9! Xin chúc mừng bọn họ!" Lập tức chính là một tràng vỗ tay mạnh mẽ và tiếng hét chói tai

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Gió xuân thổi đến lần nữa cũng không bằng nụ cười của em! 3

Editor: Mẹ Bầu

Trong điện thoại là một hồi trầm mặc, sau vài giây, An Hồng nghe thấy được giọng nói rất chậm, rất chậm của Lộ Vân Phàm: "Em, rốt cuộc, đang ở nơi nào?"

"Em đang tham gia một hoạt động giao, là Luru. . ."

"Địa chỉ!" Lộ Vân Phàm rống lên.

"Cái gì địa chỉ?"

"Em đang ở địa phương nào?"

"Đại học X, sảnh nhiều chức năng, là Luru. . ."

Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã "Cùm cụp" một tiếng bị cắt đứt. An Hồng nhìn vào di động đến ngây người.

Trở lại hội trường, @MeBau*@ An Hồng gửi cho Luru Diễm một tin nhắn, nói mình đã muốn về rồi. Luru Diễm xin cô hãy nán lại thêm một lát. An Hồng nghĩ rằng cũng nên làm người tốt đến cùng, đành bán thể diện của mình đi.

Hoàng Cần chẳng biết lúc nào lại xuất hiện tại bên người cô, anh nói: "An tiểu thư, cùng tiến lên chơi trò chơi đi."

Giẫm bóng bay, cướp đoạt ghế, học nhảy cóc, An Hồng lắc đầu: "Anh buông tha cho tôi đi."

"Vậy thì. . . Tôi đi hát một bài tặng cho cô nhé!"

"Đừng đừng, đừng. . ." An Hồng không kịp ngăn trở, Hoàng Cần đã đi lên trên sân khấu.

Anh một thân cơ bắp, die,n;da.nlze.qu;dydo/mn chọn một bài hát sống động mùi phàn, nhiệt tình bắn ra tán loạn, vừa hát vừa nhảy. Anh hát không tồi, nhảy cũng rất tốt. Hát xong,

Sau đó, anh cầm Microphone, vừa thờ, vừa nhìn An Hồng: "Bài hát này tôi hát tặng cho nữ khách quý mang số 16. An tiểu thư, lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của em, tôi đã bị em mê hoặc thật sâu. Cho dù hôm nay chúng ta không thể nối dây thành công, tôi cũng sẽ không buông tay, sẽ theo đuổi em. Tôi tin tưởng, em chính là cô gái, là nửa kia mà tôi muốn tìm."

Lời nói thâm tình khản thiết của anh ta khiến cho tiếng huyết sáo, tiếng vỗ tay ở chung quanh vang lên một hồi. Các cô gái khác nhìn An Hồng vẻ đầy ghen tỵ, nhưng An Hồng lại chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Luru Diễm ở một bên nâng trán, die»n, d~an, ke, qu»y, d«on nghĩ rằng phỏng chừng trong lòng An Hồng đã bắt đầu xao động rồi.

Lúc này, có một người từ bên người An Hồng đi qua. An Hồng chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, lỗ chân lông khắp cả người đều mở ra, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng. Cô hoàn toàn không thể nào nghĩ ra được, tại sao lúc này anh sẽ ở cái thành phố này, tại sao lại ở chỗ này.

Lộ Vân Phàm không coi ai ra gì đi đến trên sân khấu. Trời nóng như vậy, thế mà anh còn mặc áo dài tay màu đen tay bên trong, quần tây dài đen, thậm chí cạp cổ còn đeo caravat. Đôi giày da đen của anh được lau đến khi bóng loáng, tóc cũng được chải bằng lược thật sự chỉnh tề, tựa như vừa mới đi từ một nơi cực kỳ quan trọng đến đây vậy.

Chỉ có điều, Diễm~đàn~le~quý~đoan sắc mặt của anh thật thối, trên gương mặt trắng nõn anh tuấn của anh mang biểu cảm rất hờ hững.

Anh cầm lấy chiếc Microphone mà Hoàng Cần đang cầm trong tay, đứng ở trên sân khấu nhìn quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt tập trung ở trên người An Hồng.

"Còn có ai coi trọng nữ khách quý số 16, hiện tại có thể xuất hiện ra đây."

Dưới sân khấu, cả trai lẫn gái, toàn bộ đều há hốc mồm. người chủ trì nhìn thấy một nam thanh niên có ngoại hình cao ráo ưu tú như vậy không biết từ nơi nào xuất hiện, cũng là không hiểu ra sao.

"Tôi đếm ngược từ 3 đến 1, nếu như không có ai bước ra nữa, tôi đây liền muốn dẫn vị nữ khách quý số 16 này đi. Ba. . . hai. . ."

Ngữ khí của anh rất nhạt, dĩ nhiên đàn ông quý ông Hoàng Cần một mặt mê mẩn, sau đó rốt cục phản ứng kịp, liền lớn tiếng nói: "Anh là ai! Anh có số báo danh sao?"

Người chủ trì cũng lập tức đi lên: "Vị tiên sinh này, hôm nay chúng tôi tổ chức hoạt động giao hữu này rất chính quy rất rộng rãi. Người nào không có báo danh thì không thể tham gia. Anh. . . Điều kiện của anh xem ra không tệ, như vậy, lần sau chúng tôi có hoạt động nhất định sẽ mời anh tham gia, có được hay không? Hôm nay. . ."

Ánh mắt của Lộ Vân Phàm lạnh lẽo phóng đến trên người người chủ trì. Giọng nói của người chủ trì dần dần không còn sức lực nữa: "Tiên sinh, nếu như anh còn không đi xuống, tôi sẽ phải gọi bảo vệ đến đây..."

Lộ Vân Phàm không để ý đến anh ta, quay đầu nhìn sang Hoàng Cần một cái, nói: "Anh đã nhìn trúng số 16 phải không?"

Hoàng Cần ngẩng lên đầu, căng hai khối cơ ngực cực đại của bản thân ra, nói: "Đúng như vậy đó! Anh muốn thế nào, người anh em!"

"Anh đã hát tặng một bài hát cho cô ấy, đã nghĩ muốn nói đây với cô ấy?" Khóe miệng của Lộ Vân Phàm trỗi lên nụ cười trào phúng.

Hoàng Cần hướng anh vẫy vẫy nắm tay: "Không được sao? Người anh em, có bản lĩnh anh cũng hát một bài đi!"

An Hồng đã sao không nhìn được nữa rồi. Cô đi đến bên bàn kêu lên: "Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm, anh trước xuống dưới đi, đừng làm rộn nữa!"

Lộ Vân Phàm nhìn cô một cái đầy vẻ tức giận, tựa như một đứa trẻ đang giận lẫy vậy.

An Hồng nóng nảy: "Anh đi xuống dưới đi! Anh mà còn không chịu đi xuống dưới, em đi trước đây!"

Nói xong, cô thực sự xoay người đi về hướng cửa hội trường. Từ phía sau truyền đến một tiếng hét lớn: "An Hồng! Đứng lại!"

An Hồng bỗng chốc liền dừng bước. Cô xoay người, nhìn đến ánh mắt của Lộ Vân Phàm, trong đó thậm chí có một ít đau thương. Anh chậm rãi nói: "Hiện tại, anh không thể đuổi kịp em được, cho nên, không cho em đi."

An Hồng ngây ngốc nhìn anh.

Đột nhiên, Lộ Vân Phàm cúi bỏ mớng sét cổ tay áo, nhanh chóng xắn tay áo lên, lại một phen kéo nổi lông chiếc caravat ra. Anh trầm giọng nói: "Tôi cũng vậy, sẽ hát tặng cho vị nữ khách quý số 16 một bài hát, cuối cùng. . ."

An Hồng tròn mắt há hốc mồm, Lộ Vân Phàm đã cầm Microphone thanh giọng hát lên.

Đây là một bài hát rất xa xưa.

"Từng đã cho rằng cuộc sống cứ như vậy đi

Bình tĩnh tâm cự tuyệt lại có sóng triều

Chém nghìn lần nhưng sợi dây tơ tình lại không đứt

Trăm xoay ngàn đở nó vây lại chung quanh ta

Có người hỏi tôi, đến tận cùng em có nơi nào tốt đẹp

Mà nhiều năm như vậy anh vẫn không sao quên được

Làn gió xuân thổi đến lần nữa cũng không bằng nụ cười của em!

Chưa từng nhìn con người em, thì sẽ không hiểu được

Nói là tâm bị quý mê cũng tốt

Nói là nhân duyên kiếp trước cũng tốt

Đột nhiên hết thấy những thứ này đã không còn quan trọng nữa

Nếu như em có thể trở về đây đủ trong vòng tay ôm ấp của anh

Nói là vận mệnh an bày cũng tốt

Nói là em có ý định treo cọt cũng tốt

Đột nhiên hết thấy những thứ này đã không còn quan trọng nữa

Anh nguyện ý theo em đến chân trời góc biển

Tuy rằng năm tháng luôn vội vàng thúc giục con người già đi

Tuy rằng tình yêu luôn làm cho người ta phiền não

Tuy rằng tương lai không có thể biết như thế nào

Bây giờ nói gặp lại có phải quá sớm hay không. . . "

. . .

Anh hát thật sự dụng tâm, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào An Hồng. Lệ đã sớm rơi đầy mặt An Hồng. Chân tay cô luống cuống đứng ở trong hội trường, ánh mắt mọi người chung quanh đều tập trung ở trên người cô.

Hát xong một bài hát, Lộ Vân Phàm giao lại Microphone vào trong tay cho Hoàng Cần đã ngốc trẻ, anh chậm rãi đi xuống đài, đi đến trước mặt An Hồng.

"Hôm nay anh đến đây, là muốn chính miệng nói cho em biết, Vũ Hoa đã được cứu rồi."

Trong lòng An Hồng vì anh mà mừng rỡ như điên. Cô bỗng chốc liền mở to hai mắt nhìn anh, nở nụ cười: "Thật sự chứ?"

Sắc mặt anh rất kén: "Nhưng mà, em lại ở trong này, để xem mắt."

"Không có, em. . ."

Lộ Vân Phàm xua xua tay: "6 giờ anh phải lên máy bay, bây giờ lập tức sẽ phải đi sân bay rồi. Tuần sau anh có nhiều việc bề bộn, đại khái khi đến cuối tuần có thể có kết quả."

". . ."

"An An, anh hỏi em, đến lúc đó anh tới tìm em, liệu em có muốn đi theo anh hay không?"

An Hồng mỉm cười trả lời: "Sẽ đi theo anh."

"Được, hãy cho anh thêm một tuần."

"Được!" An Hồng dùng sức gật đầu.

"Em không thể lại gạt anh, càng không thể lại đi xem mắt chứ?"

"Sẽ không đâu!"

Lộ Vân Phàm rốt cục nở nụ cười, anh vươn đôi tay, gặt gao ôm ấp người con gái trước mặt mình, chung quanh lập tức vang lên vỗ tay tiếng reo hò.

An Hồng cũng dùng sức vòng quanh thân thể anh, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Lộ Vân Phàm vang ở bên tai: "An An, anh yêu em!."

Lộ Vân Phàm trở về thành phố J, An Hồng rốt cuộc không tiếp nhận được điện thoại của anh, cô sợ quấy rầy anh, chỉ gửi tin nhắn cho anh. Anh sẽ nhắn tin trở lại cho cô, nhưng chỉ có đơn giản mấy chữ:

Anh rất khỏe;

Không cần phải lo lắng;

Chờ tin tức tốt của anh. . .

Cuộc sống hàng ngày của An Hồng vô cùng bất an, trong công việc cô cũng không để tâm. Ba ngày về sau, cô xin phép Tân Duy được nghỉ. Trước khi cô lên xe đi đến Hạ Môn, cô gọi điện thoại cho Từ Mạt Mạt: "Tiểu Bạch, tớ nghĩ muốn đi đến chỗ của cậu để ở vài ngày."

Từ Mạt Mạt rất vui vẻ: "Cứ việc đến!"

Cô lại gửi tin nhắn cho Lộ Vân Phàm: "Em đi đến Hạ Môn chơi vài ngày, chờ tin tức của anh."

Anh nhắn lại: Được.

Ngồi ở trên ghế ngồi nhìn xe chạy thoải mái trên đường rộng mở, An Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật trôi qua vun vút. Cô nghĩ, hết thấy mọi

chuyện đều sẽ tốt đẹp lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Cô ấy đã chết!

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng lúi kếu va li hành lý đứng ở thành phố cửa ra vào nhà ga thành phố T, giương mắt lên nhìn này thành phố đầy xa lạ kia.

Trong lòng cô cực kỳ tĩnh mịch. Trải qua cuộc hành trình với thời gian dài như vậy, cô đã để xuống tất cả cảm xúc của mình. Cô hiểu rõ, từ sau cái đêm mưa kia, hết thảy đều đã thay đổi.

Mọi chuyện cần thiết cũng không còn nằm trong lòng bàn tay của cô nữa. Cô đã nỗ lực tự mình làm giảm những sự tổn thương kia xuống đến mức nhỏ nhất.

Tần Nguyệt sống sót rồi, die,n;da.nlze.qu; ydo/nn Lộ Văn Phàm cũng đã tỉnh lại rồi, ít nhất, bọn họ cũng còn có tương lai.

Mà người kia, cũng đã tiêu tán ở trong gió, cũng không để lại một chút gì, để lại cha mẹ bị thương muốn chết, còn có một tập nhật ký.

An Hồng lau cái trán đầy mồ hôi. Tiết trời cuối tháng sáu, thời tiết rất nóng, cô hít sâu vài cái, gọi số điện thoại mà Trần Hàng đã cấp cho cô.

Tới đón của cô là một chàng trai trẻ tuổi họ Tạ. Anh là kỹ thuật viên của Công ty Xây dựng Phong Nguyên. Tạ tiên sinh đưa An Hồng đi đến căn phòng mà anh đã thu xếp thuê cho cô từ trước. An Hồng gặp mặt Tiểu Lý, cô bạn cùng phòng. Hai cô gái nhỏ chào hỏi nhau xong, Tiểu Lý liền chui vào trong gian phòng của mình.

Tạ tiên sinh cùng An Hồng hẹn nhau ngày hôm sau sẽ đưa cô đến công ty để phỏng vấn, Dienddanlequydon cũng chính là đi lướt qua, làm một chút thủ tục nhập chức, đến thứ hai tuần sau, là cô có thể trực tiếp đi làm rồi.

Còn có một ngày Chủ nhật, anh gọi An Hồng đi mua thêm vài thứ phục vụ cho sinh hoạt của bản thân, để cô có thể đi ra ngoài đi dạo, thích ứng một chút với thành phố này, dặn cô có vấn đề thì hãy gọi điện thoại cho anh. Nói xong, anh liền rời đi.

Sau khi Tạ tiên sinh đi xuống lầu, cảm thấy có chút buồn bực.

Sau khi nhận lời giúp Trần Hàng, dưới ánh mặt trời chói chang, anh đã phải chạy đến rất nhiều nơi môi giới cho thuê phòng, mới tìm được căn phòng thuê rẻ tiền này. Nơi này tình hình trị an an toàn, lại thuê phòng ở cùng với một nữ sinh khác, rồi sau đó, anh lại đi xin chỉ thị của lãnh đạo, lại nói với lãnh đạo khai thông với bộ phận dự toán của công ty, đáp ứng bỏ qua giai đoạn phỏng vấn, @MeBaur*@ nhận An Hồng vào làm việc.

Sau khi làm nhiều chuyện như vậy, trong lòng anh không khỏi có chút chờ mong. Một nữ sinh viên vừa mới tốt nghiệp Đại học, bất luận có diện mạo hay không, nhất định là vừa tươi tắn vừa đáng yêu. Tạ tiên sinh vẫn còn độc thân. Anh từng đã bắt quái hỏi Trần Hàng rằng, nữ sinh kia có xinh đẹp hay không. Trần Hàng nói có thể tiến hành, vì thế, trong lòng anh liền nổi lên một chút lòng riêng.

Mới gặp An Hồng đầu tiên, trong lòng Tạ tiên sinh đã thấy rất hài lòng.

Đó là một cô gái trẻ người cao gầy, màu da hơi ngăm ngăm, tóc được buộc cao cao thành một cái đuôi ngựa, mặc chiếc áo T-shirt bình thường cùng chiếc quần jeans, trên chân là một đôi giày xăng đan kiểu dáng vẻ người lớn. diễnđànđleđquýđôn Trên lưng của cô đeo một cái ba lô hai quai, kéo một cái va li có chút cũ kỹ, cúi đầu đứng cô độc ở dưới ánh nắng chói chang.

Sau khi nhìn qua vóc dáng bề ngoài, khi cô ngẩng đầu lên. Tạ tiên sinh nhìn thấy ngũ quan của cô. Đôi mắt của cô nhìn không được gọi là xinh đẹp lắm, nhưng cẩn thận nhìn lại, thì sau đó lại cảm thấy có ý nhị khác. Càng đặc biệt hơn chính là, trong ánh mắt dài nhỏ đó của cô, có một cái gì đó mà anh không thể đọc được. Ở trong lòng Tạ tiên sinh phỏng đoán, trên thân cô bé này dường như có rất nhiều chuyện xưa, nhưng mà cô đã áp hết thảy ở trong lòng. Lúc này ánh mắt của cô thật trống rỗng và bối rối, thậm chí có một chút tuyệt vọng.

Cô gái kia thật khách khí, từ đầu tới đuôi, cô không hề nói một lời nào. Tạ tiên sinh đã nói với cô rất nhiều chuyện, nhưng cô cũng chỉ có gật đầu, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn, em đã biết."

Cô dường như đều không có hứng thú đối với bất cứ chuyện gì. Có khi cô còn có thể kinh ngạc đến ngẩn người, tuyệt không giống với một người trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp, đều sẽ tràn ngập tò mò đối với hết thảy mọi thứ trước một xã hội tươi mới.

Mãi cho đến lúc anh rời đi, chào hỏi An Hồng, nhưng cô gái trẻ vẫn cứ chỉ trầm mặc giống như vàng.

Làm sao Tạ tiên sinh có thể không buồn bực kia chứ? Vì như thế, cô đã trực tiếp đánh tan ý định anh muốn mời cô dùng cơm.

An Hồng chính thức tiến vào làm việc tại Phong Nguyên.

Cô vào làm tại bộ phận dự toán, bắt đầu kỳ thử việc.

Cô bạn Tiểu Lý cùng phòng với An Hồng làm thư ký ở một xí nghiệp đầu tư nước ngoài, mỗi ngày đều trang điểm xinh xắn đẹp để đi làm. Thời gian nhàn rỗi thì thích dạo phố, ngắm mình ở quán đêm, mua nhiều loại quần áo túi xách, đồ trang điểm. Tóm lại, thói quen sống đều rất không phù hợp với An Hồng. Vì thế, hai cô gái chỉ là giao thiệp sơ sơ. Cùng sống ở dưới một mái nhà mà giống như hai người xa lạ vậy.

An Hồng làm việc rất chân thành, khiêm tốn lại hiếu học. Giờ làm việc cũng không làm những chuyện gì đó không liên quan gì đến công việc. Đến lúc nghỉ trưa thì cô cũng sẽ không hề ngồi tán gẫu bát quái với các nữ đồng nghiệp xấp xỉ cùng tuổi, cũng tạo thành một cái hậu quả. Các lãnh đạo công ty cùng với một số nam đồng nghiệp đều rất thích cô, bởi vì cô nghe lời, dịu dàng, ít nói, kiệm lời. Biểu hiện trong công việc của cô cũng rất tốt, luôn giao ra dự toán trước thời gian, hơn nữa ít khi có sai lầm. Thế nhưng mà, có vài người nữ đồng nghiệp ba mươi tuổi liền bắt đầu bài xích cô, nhất là gái ế lớn tuổi Laura trong văn phòng, luôn cảm thấy An Hồng thật biết giả vờ.

Một ngày trong bữa ăn cơm trưa ở căn tin, An Hồng một mình im ắng ngồi ở chỗ kia, một nam đồng nghiệp làm việc ở bộ công trình tên là Tiền Kiến Tường bụng đĩa com đến ngồi ở đối diện với cô.

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh một cái, tiếp tục cúi đầu lặng yên ăn com.

Mấy người phụ nữ kiaa thì ngồi ở bàn bên cạnh bọn họ. Laura liếc mắt lườm An Hồng một cái, bĩu bĩu môi vẻ khinh thường.

Tiền Kiến Tường ăn com, sau đó bắt đầu nói chuyện với An Hồng.

"Em là nhân viên mới tới làm việc tại bộ phận dự toán phải không?"

"Vâng!" Giọng nói của An Hồng như tiếng muỗi kêu.

"Tên anh là Tiền Kiến Tường, em tên là gì?"

"An Hồng."

"Chữ An trong yên tĩnh đúng không? Cái họ này rất ít gặp, vậy còn Hồng? Chữ Hồng trong màu đỏ phải không?"

"Chữ Hồng trong to lớn."

"Nghe rất mạnh mẽ." Tiền Kiến Tường nhìn vào đĩa com của An Hồng, "Làm sao em ăn ít như vậy?"

"Không ít đâu, đủ ăn."

"Tiểu An, anh có thể gọi em như vậy được không? Em vào làm trong công ty cũng đã được mấy tuần lễ rồi, tại sao cũng không đi chào hỏi thăm thú các bộ phận khác vậy? Em không biết chứ, chúng ta cũng đang thảo luận về một mỹ nữ gần đây mới được tuyển vào bộ phận dự toán đó!"

". . ."

"Tiểu An, An Hồng, Tiểu An. . ." Nói đến đây Tiền Kiến Tường tựa như hưng trí lên. Anh ta lăm bắm tên An Hồng, đột nhiên nói, "À này, đã từng có người nào gọi em bằng cái tên An An chưa? Em có cảm giác thấy tên em gọi như vậy thật là dễ nghe hay không?"

Nghe thấy cách gọi tên là "An An" như vậy, cả người An Hồng nổi lên một tảng da gà, bàn tay đang cầm thìa cũng run rẩy lên.

"An An, An An, Hắc. . . hắc, nghe thật đúng là rất dễ nghe nhì." Tiền Kiến Tường chú ý tự tại vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt của cô gái ngồi đối diện đã trắng bệch, môi run run.

"Không được gọi tôi là An An." An Hồng nói gần ra từng tiếng.

"Tại sao vậy? Thật là dễ nghe mà, khả khả, An An, nghe như vậy dễ nghe hơn là gọi Hồng Hồng." Tiền Kiến Tường cười đến rất vui vẻ.

An Hồng buông thìa xuống, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn anh ta: "Tôi đã nói, không được gọi tôi là An An."

"Chỉ đùa một chút thôi chứ sao." Tiền Kiến Tường thấy hình dạng của cô như vậy, cảm thấy kỳ quái, "Thật sự là rất dễ nghe, An An, về sau anh cứ gọi em như vậy nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Cô ấy đã chết! 2

Editor: Mẹ Bầu

"Xoảng" một tiếng vang lên thật lớn, An Hồng đã hát đồ đĩa com xuống trên mặt đất, đồ ăn còn chưa ăn vung vãi đầy mặt đất.

Cô đứng ở nơi đó, trong tay gắt gao nắm chặt lấy cái thìa. Cô duỗi thẳng cánh tay chỉ vào cái mũi của Tiền Kiến Tường, nói về đây hung tợn: "Tôi đã nói rồi, không cho phép gọi tôi là An An! Không cho phép! Cũng không cho phép bắt cứ ai được gọi tôi là An An! Không cho phép!"

Rồi sau đó, cô tiếp tục ném cái thìa xuống trên mặt đất "chát" một tiếng. Sau đó chạy ra khỏi nhà ăn cũng không quay đầu lại, để lại một mình Tiền Kiến Tường với vẻ mặt đầy xấu hổ, cùng với vô số các đồng nghiệp ở chung quanh phải ngẹn họng nhìn cô trần trối.

Laura hoa mắt choáng váng, @MeBau*@ nghĩ rằng đích xác không thể xem thường cô gái nhỏ An Hồng này.

Tối hôm đó, An Hồng trốn ở trong phòng gọi điện thoại cho Trần Hàng.

Cô chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, hỏi thăm tình hình của Tiêu Lâm. Tiêu Lâm đã được nghỉ hè. Trần Hàng nói cô bé đang ở tại nhà của cô Tiêu, rất biết nghe lời, cũng luôn luôn ghi nhớ lời của An Hồng.

An Hồng lại hỏi đến Tần Nguyệt. Trần Hàng nói cho cô biết, Tần Nguyệt cũng sắp được xuất viện. Cô đã khôi phục lại sức khỏe được tốt lắm, sau khi xuất viện có thể hồi phục được cuộc sống bình thường rồi.

Cuối cùng, die»n, d«an, ke, qu»y, d«on An Hồng hỏi đến Lộ Vân Phàm, cô nhờ cậy Trần Hàng đi đến bệnh viện mà Lộ Vân Phàm đang nằm viện, tìm quen biết bác sĩ để hỏi thăm. Trần Hàng nói cho cô biết, bệnh tình của Lộ Vân Phàm dường như có chút biến hóa, cha của anh đang đã bắt đầu thu xếp để đưa anh đi sang nước Mĩ điều trị.

"Có gì biến đổi gì thêm nữa không?" Tim của An Hồng đã co rút lại thật chặt.

"Không rõ ràng lắm, vị bác sĩ mà anh quen biết cũng là bác sĩ chuyên ngành cấy ghép thận, không quen biết lắm với bác sĩ khoa của Lộ Vân Phàm, hỏi được rất ít và cũng không tốt lắm. Có tin tức gì anh sẽ nói cho em biết ngay."

"Vâng, cảm ơn anh!."

Cúp điện thoại, An Hồng nằm ở trên giường.

Gian phòng của cô không có máy điều hòa không khí, vào ban đêm thời tiết giữa hè, cho dù có mở quạt bàn chạy tối đa, di@nđàn①ê❖quý❖đ@n vẫn không thể nào ngăn được sự oi bức này.

Trong phòng có muỗi đang bay. Tại phòng cách vách của Tiểu Lý, truyền đến vũ khúc tình cảm mãnh liệt truyền phát ra từ Laptop. Cả người An Hồng đầy những mồ hôi, nhưng trong lòng cô lại lạnh như hầm băng.

Không ngủ được, cô liền bắt đầu hút thuốc. Cô trốn ở trong phòng, rút một điếu lại một điếu, nhưng vẫn không sao ngủ được. Cô liền bắt đầu uống bia. Bia lon được ướp lạnh, cô uống hết lon này lại đến lon khác.

Tiểu Lý đương nhiên biết An Hồng đang hút thuốc uống bia. Mặc dù thấy kỳ quái, nhưng ngược lại, cô cũng không có hỏi nhiều.

Người bạn cùng phòng mới tới là một cô gái rất kỳ quái! Đây là cảm giác duy nhất của Tiểu Lý.

Lộ Vân Phàm cũng không sao ngủ được.

Kỳ thực nói như vậy cũng không đúng lắm. Từ lúc anh từ trong hôn mê tỉnh lại, ý thức của anh thường xuyên bị vây hãm trong trạng thái hỗn loạn. Có khi ý nghĩ rất sáng suốt, tựa như bất cứ chuyện gì cũng đều nhớ được, có khi trong đầu lại giống như tương hồ một mảnh, hết thấy những gì đã qua, lại đều biến thành một đồng những mảnh nhỏ hỗn loạn. Anh liều mạng suy nghĩ, nỗ lực hồi tưởng lại, nhưng chỉ đổi lấy một trận đau đớn kịch liệt trong óc.

Lúc trước anh đã có thời gian dài mê man, nhưng mà, cho dù là ngủ, anh cũng sẽ lầm bầm nhớ kỹ cái tên: An An, An An. . . Em mau đi ra, mau đi ra. . . An An. . .

Anh ngủ không an ổn, hai cái tay sẽ gắt gao níu chặt lấy drap trải giường trên giường bệnh, nửa người trên không ngừng xoay chuyển.

Giang Bội luôn luôn coi chừng cho anh, thấy bộ dáng này của anh, cũng không dám nghĩ, sau khi anh tỉnh dậy, biết hết mọi chuyện thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Mãi cho đến hơn một tuần lễ sau khi tỉnh lại, Lộ Vân Phàm mới có thể tiến hành nói chuyện đơn giản được với người nhà.

Anh rốt cục đại khái nhớ lại chuyện đã phát sinh đêm hôm đó, tựa như còn đang xảy ra ở ngay trước mắt. Anh hỏi Giang Bội, An Hồng và Hàn Hiểu Quân ra sao rồi. Giang Bội sợ anh bị kích động, liền nói cho anh biết Hàn Hiểu Quân không có việc gì, An Hồng cũng không bị làm sao, chỉ là bị thương một chút giống như anh, vẫn không thể đi lại.

Trong óc Lộ Vân Phàm vẫn còn mơ mơ hồ hồ nhớ được một đoạn ngắn sau khi xảy ra tai nạn xe cộ. Anh nhớ được An Hồng nói cô không có việc gì, nhớ được cô nói cô muốn dẫn anh ra bên ngoài xe, nhớ được cô cầm tay anh, nói với anh rằng hãy kiên trì một chút để cô đi xem Hàn Hiểu Quân như thế nào.

Chẳng lẽ hết thấy những điều này chỉ là một giấc mộng?

Lộ Vân Phàm cũng không xác định được một chút nào. Anh đành chỉ hỏi Giang Bội hết lần này đến lần khác: An An đang ở nơi nào? An An đâu? Có ấy đang ở nơi nào?

Giang Bội lúc đầu còn kiên trì nói lí do thoái thác, nhưng Lộ Vân Phàm không tin: "Cháu muốn gọi điện thoại cho cô ấy. Giang Bội, cháu muốn gọi điện thoại cho cô ấy!"

"Cô ấy. . ." Giang Bội nghẹn lời rồi.

Nhìn biểu tình khó xử của Giang Bội, sắc mặt Lộ Vân Phàm liền thay đổi. Anh chống hai khuỷu tay lên trên mặt giường, dùng sức nâng nửa thân người phía trên lên, nhưng cũng chỉ là khiến cho lưng rời đi cách mặt giường được hơn mười centimet.

Hốc mắt của anh đỏ rực, môi khô ráo, sắc mặt tái nhợt. Đôi môi anh run rẩy, ép buộc chính mình nói ra ý nghĩ trong lòng: "An An. . . Có phải là cô ấy đã chết rồi hay không?"

Giang Bội liền phát hoảng, vội vã lắc đầu thật mạnh, ấn anh nằm trở trên giường: "Không có không có, làm sao có thể như vậy! Cô ấy vẫn tốt, cháu trước đừng kích động quá, đừng thương quan trọng hơn."

"Không... Cháu biết... Cô ấy đã chết... Bằng không, đã lâu như vậy rồi mà cô ấy vẫn không đến thăm cháu. Cô ấy đã chết, cô ấy đã chết, cô ấy đã chết rồi..."

Trong óc truyền đến một trận đau đớn tưởng như tê liệt đi. Lộ Vân Phàm cau mày nhắm hai mắt lại, anh bắt đầu dùng sức đập lên mặt giường, lớn tiếng gầm rú, giọng nói thê thảm "An An! An An! An An! Cháu biết cô ấy đã chết! Mọi người đều đang gạt cháu! Cô ấy đã chết! A... cháu đã hại chết cô ấy rồi! An An... An An..."

Cả hai cái đùi của anh đều bị bọc thạch cao, đang treo ngược ở trên giá treo, thế nhưng mà anh lại cố ý muốn xuống giường. Giang Bội hoàn toàn không sao ngăn cản nổi được sự điên cuồng của anh, đành phải rung chuông gọi bác sĩ y tá tới để hỗ trợ.

Lộ Vân Phàm đã lệ rơi đầy mặt. Người anh gầy như que củi, ánh mắt tan rã, hai cái tay không ngừng khua đi khua lại ở trong không trung, đụng tới quần áo của người nào thì sẽ gắt gao nắm chặt lấy, kêu lên thật thê lương: "An An... An An... cô ấy đã chết! A - tôi đã hại chết cô ấy rồi! A! An An... An An... An An..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Cậu bị cô ta lừa rồi

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm đang ngủ, bởi vì anh bị cưỡng chế tiêm thuốc an thần.

Giang Bội canh giữ ở bên cạnh giường anh. Ở bên ngoài phòng bệnh, bác sĩ đang nói chuyện với Lộ Kiến Vũ.

Hai đùi của Lộ Vân Phàm bị gãy xương nghiêm trọng, tình huống thật không tốt, nhất là đùi phải. Tổ chức thần kinh của đùi phải bị hư tổn, vết thương đang dần chuyển biến xấu, sự tuần hoàn máu bị tắc nghẽn, rất khó trị liệu. Bác sĩ nói, cho dù có giữ lại chân, thì cơ bắp đùi phải của anh cũng sẽ bị héo rút, bị mất năng lực hoạt động. Đồng thời còn sẽ làm ảnh hưởng đến sự hồi phục mạnh khỏe của chân trái. Bởi vậy, phương pháp trị liệu tốt nhất là phải cắt đùi phải.

Nghe đến hai từ "phải cắt" này, gương mặt Lộ Kiến Vũ liền chìm xuống biến thành màu đen. Bác sĩ thấy ông cúi đầu xuống, không nói chuyện suốt một thời gian dài, cũng cảm thấy thật khó khăn, nói: @MeBau*@ "Lộ tiên sinh, tôi biết bệnh nhân tuổi vẫn còn nhỏ, cắt chân đi như vậy, có thể nói tất sẽ ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt của cậu ta. Thế nhưng mà tôi thật lo lắng, nếu như áp dụng liệu pháp giữ lại chân, đến cuối cùng không chỉ có không bảo đảm được cái chân này, mà còn sẽ ảnh hưởng xấu tới thời cơ tốt nhất để phục hồi chân trái tốt hơn một chút!, Ngài xem. . ."

Lộ Kiến Vũ vẫn không hề nói chuyện. Mãi thật lâu về sau, ông mới thở dài, nói với bác sĩ: "Để cho tôi về suy nghĩ thêm một chút!"

"Được!"

Lộ Kiến Vũ gọi điện thoại cho bác sĩ quen biết của mình ở Bắc Kinh, Thượng Hải. Ông cảm bệnh án của Lộ Vân Phàm nhờ bọn họ cố vấn cho tình hình hiện tại của anh. Đối phương đều cảm thấy tình huống thật nghiêm trọng. Diễn-đàn~le~quy~đoan ngày hôm sau liền bay tới thành phố J.

Lộ Vân Phàm đã tỉnh lại, anh nằm ở trên giường bệnh, một đôi mắt sững sờ trừng nhìn lên trần nhà, không nói chuyện, cũng không động đậy.

Anh không chịu ăn cái gì, không chịu uống nước, không chịu uống thuốc, hết thấy đều chỉ có thể dựa vào tiêm truyền tĩnh mạch. Khi tiêm truyền còn phải cột lấy tay anh, bằng không, anh sẽ gãy dựa. Lộ Kiến Vũ xem bộ dáng đó của con trai, vừa đau lòng lại vừa tức giận. Thế nhưng ông vẫn không thể phát giận đối với anh, chỉ có thể bảo Giang Bội dùng lời lẽ ngọt ngào để khuyên nhủ anh.

Nhưng mà đầu óc của Lộ Vân Phàm không biết đã biến chuyển đi đến nơi nào rồi. di@n~đàn①ê~quy~đoan Anh tỉnh lại đã được mười ngày, nhưng mà, cho tới bây giờ An Hồng vẫn chưa từng thấy xuất hiện ở đây. Cô không hề gọi điện thoại cũng không hề gửi tin nhắn. Ngay từ đầu, trước phòng bệnh xuất hiện tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh đều ngẩng lên đầu nhìn với sự chờ mong tràn ngập, sau khi phát hiện ra là người nhà hoặc là y tá, thì anh lại một lần nữa thất vọng, ngã người xuống trên giường bệnh.

Anh càng ngày càng cảm thấy, nhất định là An Hồng đã chết.

Chút trí nhớ lúc trước của anh, chỉ là ảo giác mà thôi.

Chân trái của anh rất đau, đầu cũng đau, toàn thân đều đau, nhưng mà trong lòng cảm giác cũng là chết lặng. Coi như hết thấy hi vọng đều đã tan biến, linh hồn cũng đã bay ra.

Anh lần lượt hỏi mình, cô đã chết rồi, anh nên làm cái gì bây giờ?

Anh đã hại chết cô, die,n;da.nze.quy;do/nn một mình anh sống sót, như vậy còn có ý nghĩa gì đây?

Lộ Vân Phàm liền hỏi tương lại mỗi một màn trong những tháng năm gần đây. Anh cùng với cô lúc cười vui đùa giỡn, ảm áp ngọt ngào, cảnh tượng ấy dường như cũng gần ngay trước mắt. Cho dù là mỗi một lần tranh cãi nhau, hiện thời nghĩ đến đều thấy kỷ ức hãy còn mới mẻ, thực là trân quý.

Mỗi ngày vào ban đêm, anh đều sẽ len lén khóc, vưon tay đến giữa không trung, tựa như muốn đụng chạm vào cái gì đó vậy, ngón tay nắm chặt lại, thế nhưng lại không có gì cả.

"An An. . . An An. . ."

Anh nhớ kỹ tên của cô, để mặc cho nước mắt ướt sũng áo gối.

Cô đã chết, toàn bộ thế giới đối với anh, đều đã không còn ý nghĩa.

Rất nhiều bác sĩ nổi danh tới để xem bệnh cho Lộ Vân Phàm.

Đùi phải của Lộ Vân Phàm không có cảm giác. Bác sĩ đụng chạm vào chân phải của anh, anh rõ ràng nhìn thấy, nhưng lại cũng không cảm giác được một chút gì.

Từ sáng đến tối, một ngày lại một ngày, anh nằm ở trên giường bệnh tựa như than bùn nhão vậy. Cho dù là đi làm kiểm tra anh cũng nằm ở nơi đó để được đẩy đi. Đến khi... tỉnh lại, anh cảm thấy rất mệt mỏi, không có sức lực để phản kháng. Qua một thời gian dài tiếp theo, tinh thần của anh khôi phục lại được một ít, nhưng rất dễ phát giận.

Anh cũng lặng lẽ không tiếng động nhổ kim tiêm ra, hất văng thuốc cùng cốc nước được đưa tới bên miệng rơi xuống trên đất, lần lượt hất đổ chén canh bỏ đường mà Giang Bội đã tỉ mỉ nấu nướng chế biến cho anh. . .

Chỉ có khi hộ lý trợ giúp anh đi đại tiểu tiện ở trên giường, thì anh mới chịu yên lặng một ít.

Nhưng mà, anh cứ nằm ở nơi đó, hai bàn tay che kín ánh mắt, mặc cho bọn họ làm hết thấy.

Ở trong bệnh viện, con người sớm đã không có tôn nghiêm đáng nói.

Rất cực, Lộ Kiến Vũ cũng không sao nhìn được nữa, phát hỏa ra.

Lúc đó, Lộ Vân Phàm vừa mới đập nát một chén cháo loãng. Lộ Kiến Vũ bỗng chốc liền phát hỏa, anh vọt tới bên giường con trai, túm lấy cổ áo của anh xách lên, sau đó dùng lực vung tay vứt anh lại trên giường.

Giang Bội ngăn cản ông, nhưng không sao ngăn được.

Lộ Vân Phàm người đã gãy thành một khối xương cốt. Hai hốc mắt của anh lõm xuống, trên mặt không có chút huyết sắc nào. Lộ Kiến Vũ giờ tay lên muốn cho anh một bạt tai, nhưng lại nhớ ra xương sọ của con trai mình đang bị thương, mới gất gao nén nhịn xuống.

Ông quét tất cả mọi thứ gì đó ở trên tủ đầu giường rơi xuống trên mặt đất. Sau một hồi loảng xoảng rầm rầm, ông chỉ vào cái mũi của Lộ Vân Phàm, lạnh lùng nói: "Con thật sự thích ném này nọ phải không? Được rồi! Có bản lĩnh từ giờ trở đi con không cần phải ăn cơm nữa! Không cần phải uống nước nữa! Không cần phải uống thuốc nữa! Hôm nay ba sẽ làm thủ tục xuất viện cho con! Chờ chân của con thối nát ra rồi, sẽ cắt! Con có thể nằm cả

đòi ở trên giường kia! Giống như một con chó chết vậy! Không phải chỉ là một cô gái thôi sao! Con còn muốn dẫn vật cái gì nữa đây? Cô ta còn sống hay là đã chết thì có quan hệ gì với con chứ! Đừng nói bây giờ cô ta vẫn còn sống rất là tốt, cho dù là cô ta thật sự đã chết rồi! Con - Lộ Vân Phàm, chẳng lẽ nghĩ muốn đi tự tử sao? Tốt lắm! Con đi đi! Coi như ông già này không sinh ra thằng con bất hiếu là con! Nhớ kỹ, đi sang thế giới bên kia không được phép đi tìm mẹ của con! Mẹ của con không có một người con trai không tốt như vậy!"

Lộ Vân Phàm trừng mắt nhìn Lộ Kiến Vũ, lỗ mũi thở hỏn hển. Anh muốn ngồi dậy, nhưng lại không có sức lực, khuỷu tay chống được một nửa lại ngã xoài xuống.

Giương mắt của Lộ Kiến Vũ cũng đầy vẻ giận dữ. Ông trừng mắt con trai, thật lâu về sau, rốt cục ông thu tay lại, thờ phỉ phò cúi đầu xuống. Gần một tháng nay, tóc của ông đã bạc trắng rất nhiều, huyết áp cũng lên cao không ít, khuôn mặt nhìn cũng đã già nua hơn một ít. Nhưng mà chỉ vì đứa con trai này, nên ông vẫn là mạnh mẽ giữ vững tinh thần, nghĩ ra hết thấy biện pháp muốn làm cho con trai mình khôi phục lại khỏe mạnh.

Giang Bội nhìn thấy hốc mắt của Lộ Kiến Vũ lộ ra hồng hồng, cô đẩy ông ra khỏi phòng bệnh, khuyên nhủ ông: "Kiến Vũ, anh đi về trước đi, em đi khuyên nhủ Tiểu Phàm một chút. Em cảm thấy, chúng ta không thể cứ giấu giếm nó được nữa. Nó đã chui vào ngõ cụt, nhận định là An Hồng đã chết, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ rất không tốt."

Hai tay Lộ Kiến Vũ chống nạnh đi qua đi lại ở trên hành lang, cuối cùng, ông tức giận đập một quyền lên trên tường.

Giang Bội đi theo lưng của ông: "Đừng nóng giận, thân thể Tiểu Phàm không tốt, khẳng định tâm tình cũng sẽ hồng bét. Anh làm như vậy thì làm cho huyết áp lên cao. Anh cứ giao cho em đi, em sẽ đền tâm sự với nó. Anh yên tâm, em nhất định sẽ khuyên bảo nó phối hợp trị liệu."

Lộ Kiến Vũ rốt cục gật gật đầu: "Chú ý phương pháp nói chuyện một chút, không nên kích thích nó."

"Sẽ không đâu, anh đi về trước đi!"

Giang Bội đi trở lại phòng bệnh. Lộ Vân Phàm chính là vẫn nằm ở trên giường không hề nhúc nhích. Hai cánh tay của anh duỗi chéo hai bên thân người, hai bàn tay vô lực để ngang trên mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Cậu bị cô ta lừa rồi 2

Editor: Mẹ Bầu

Giang Bội ngồi vào bên người anh. Lộ Vân Phàm hoàn toàn không thèm nhìn đến cô, ánh mắt của anh nhìn lom lom, không biết tiêu cự đang nhìn đến nơi nào.

Giang Bội gọi anh: "Tiểu Phàm."

Anh không chút phản ứng.

Giang Bội chậm rãi nói: "Tiểu Phàm, cô cam đoan với cháu, An Hồng vẫn còn sống."

Nghe thấy một câu như thế, Lộ Vân Phàm mới có chút động tĩnh. Anh nghiêng đầu lại nhìn Giang Bội, ánh mắt tựa hồ cũng sáng lên một ít.

"Thật sự?"

Trong giọng điệu của anh mang theo vẻ hoài nghi nồng đậm. Giang Bội gật đầu khẳng định: @MeBau*@ "Thật sự, cô bé còn sống, không hề bị thương."

"Nhưng mà. . . Vì sao cô ấy không đến thăm cháu?" Lộ Vân Phàm hỏi về rất khó hiểu.

Giang Bội hít sâu một hơi, nói: "Cô muốn nói với cháu một chuyện này, bắt quá cháu phải đồng ý với cô, không được phép kích động."

". . ."

Sắc mặt của Giang Bội thật nghiêm túc. Trong lòng Lộ Vân Phàm đột nhiên bắt đầu cảm thấy bất an, anh mấp máy môi hỏi: "Chuyện gì vậy ạ. . .?"

"Cháu đáp ứng với cô trước đã, phải bình tĩnh."

". . ." Anh rút cục gật gật đầu, "Được!"

Giang Bội nắm giữ tay của Lộ Vân Phàm, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào anh, nhẹ nhàng nói: die,n;da.nlze.qy;do/nn "Hàn Hiểu Quân đã chết rồi."

Chỉ một câu nói, chàng trai trẻ đang nằm trên giường bệnh liền ngậy ngẩn cả người.

Sắc mặt lúc trước vốn dĩ đã tái nhợt, lúc này càng trở nên xám xịt giống như tro tàn vậy. Anh kinh hãi tròn tròn mắt, miệng mở rộng, toàn bộ cơ bắp cả người căng thẳng. Giang Bội chỉ cảm thấy bàn tay mà cô đang nắm ở trong tay mình kia phảng phất giống như bị điện giật vậy, run rẩy lên. Càng ngày càng run lên không ngừng, càng ngày càng run đến lợi hại. Mãi đến lúc toàn thân anh run bắn lên giống như chiếc lá mỏng manh run lên trong gió mỏng vậy.

Lộ Vân Phàm căn bản không sao lặp lại được câu nói kia, không dám xác định lại một lần nữa.

Nhưng mà ánh mắt của Giang Bội rất yên tĩnh, thật kiên định. Không biết qua bao lâu, anh rút cuộc đã hiểu ra, đây là sự thật.

Hàn Hiểu Quân. . . Đã chết!

Bởi vì trận tai nạn xe này?

Bởi vì anh?

Như vậy, An Hồng đâu?

Trong khoảng thời gian này, cô đã sống như thế nào?

Lộ Vân Phàm tránh khỏi bàn tay của Giang Bội. die»n. d«an, k«e. qu»y, d«on Hai bàn tay anh che lên ánh mắt. Anh vô lực nằm ở trên giường, thật lâu về sau, trong phòng bệnh truyền ra một tiếng kêu nghe cực kỳ thê lương: "A."

Chàng trai trẻ tuổi cong thân mình lại ở trên giường ni non, bả vai run rẩy kịch liệt, nước mắt nước mũi trào ra mãnh liệt. Anh đâm thùm thụp vào đầu óc của mình, khóc đến cuồng loạn, khóc không thành tiếng.

Tay trái của anh luôn luôn gặt gao che ánh mắt. Giang Bội cũng chảy nước mắt, cô vỗ vỗ lên vai anh, cũng không thể nói nên lời.

Không ai có thể hiểu được tâm tình của Lộ Vân Phàm.

Anh đã giết người.

Anh đã giết Hàn Hiểu Quân.

Anh đã giết An Hồng, Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân, đã chết. . .

Chỉ vì sự xúc động lẫn sự ngu xuẩn của anh!

Anh làm sao có thể ngu xuẩn như vậy chứ! die»n. đàn. lê. quý. đôn Sao anh lại ngu xuẩn như vậy! Sao anh lại ngu xuẩn như vậy!

Nếu như có thể dùng mạng của mình để đổi, anh nguyện ý.

Nhưng mà, hết thầy cũng không kịp nữa rồi.

Mà ngày này, là ngày 27 tháng 6 năm 2005.

Tất cả mọi người trong tình trạng kiệt sức, tất cả mọi người đều đã quên, hôm nay là sinh nhật Lộ Vân Phàm tròn 20 tuổi.

Trong ngày này, anh đã được biết một cái tin tức thảm thiết nhất, đã trải qua một ngày hắc ám nhất trong đời.

Thời điểm Hứa Lạc Phong và Trình Húc đến thăm Lộ Vân Phàm, thì đã là vài ngày sau.

Lúc trước, Giang Bội từ chối bạn học, bạn tốt và giáo viên của Lộ Vân Phàm đến thăm hỏi. Mãi cho đến khi tình hình của anh đã ổn định lại được một ít, hơn nữa anh cũng đã bắt đầu phối hợp trị liệu, cô mới cho phép Hứa Lạc Phong và Trình Húc đến thăm anh.

"Cậu như thế nào rồi?" Hứa Lạc Phong nhìn hai chân Lộ Vân Phàm bị bọc một lớp thạch cao thật dày, hỏi: "Chân thế này thì đến bao giờ mới có thể đi lại được bình thường?"

"Không biết, bị gãy xương, đại khái cũng phải mất mấy tháng trời." Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn Hứa Lạc Phong, hốc mắt bỗng chốc liền đỏ ửng lên, "Lạc Phong, Hàn Hiểu Quân đã chết."

Hứa Lạc Phong và Trình Húc liếc nhìn nhau. Trình Húc vỗ vỗ lên cánh tay Lộ Vân Phàm: "Cậu trước cứ an tâm dưỡng thương đi đã. Việc này chú Lộ sẽ xử lý. Cậu không cần phải quá tự trách mình như vậy! Cũng không phải là cậu cố ý."

"Tớ đã giết người." Lộ Vân Phàm không nhìn được lại khóc lên: "Nếu không phải do tớ, anh ấy sẽ không chết. An An nhất định hận chết tớ, tớ. . ."

"A Lộ." Hứa Lạc Phong cắt ngang lời nói của anh, "Cậu bây giờ quan trọng trước nhất chính là phải trở lại khỏe mạnh hơn, hết thấy mọi chuyện hãy để đến khi thân thể của cậu khỏe mạnh tốt đẹp đã rồi hãy nói. Còn có, không nên nghĩ ngợi gì đến An Hồng nữa."

"Vì sao?" Lộ Vân Phàm không rõ.

Hứa Lạc Phong lại nhìn nhìn Trình Húc, hai chàng trai trẻ đều không biết nên mở miệng như thế nào.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lộ Vân Phàm hỏi về không hiểu.

Trình Húc dứt khoát đứng lên: "Tớ đi toilet."

Hứa Lạc Phong hiểu rõ ý tứ của bạn mình. Chờ cho Trình Húc rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại có anh và Lộ Vân Phàm, anh mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Không cần phải nghĩ đến An Hồng nữa đâu, trong lòng cô ấy căn bản cũng không hề có cậu."

"Cậu nói gạt người!" Lộ Vân Phàm nóng nảy, "Cậu nói bậy!"

"Thật sự."

Rồi sau đó, Hứa Lạc Phong kể lại cho Lộ Vân Phàm nghe toàn bộ chuyện xảy ra vào ngày nào đó, khi Hàn Hiểu Quân đang hấp hối.

Lúc rời đi, anh nói với người đang nằm ở trên giường bệnh, lúc này đã lâm vào tình trạng yên ắng, nói: "Cậu đã bị cô ta lừa rồi, Lộ Vân Phàm! Từ đầu tới đuôi, cô ấy cũng không hề để cậu ở trong lòng. Ngày đó những lời mà cô ấy đã nói, ba cậu, dì Bội, Trình Húc và tớ cũng nghe được hết rồi. Tất cả mọi người đều nghe được! Hàn Hiểu Quân sắp chết, tớ tin tưởng những lời cô ấy nói đều là... lời thật lòng."

Lộ Vân Phàm hoàn toàn không có phản ứng, anh thật sự mệt mỏi.

Hận sao bản thân anh không thể vĩnh viễn không tỉnh lại.

Chú của Lộ Vân Phàm mời một vị bác sĩ từ nước Mỹ đến thành phố J giúp hội chẩn cho Lộ Vân Phàm.

Bác sĩ làm kiểm tra cho Lộ Vân Phàm, đề nghị với Lộ Kiến Vũ đưa Lộ Vân Phàm đến nước Mỹ để trị liệu. "Còn có cơ hội để có thể giữ lại được cái chân, không thể kéo dài thêm được nữa."

Lộ Kiến Vũ lập tức liền đáp ứng, bắt đầu đi lo liệu để Lộ Vân Phàm đi Mỹ.

Lộ Vân Phàm hoàn toàn không hề biết mình kết quả bệnh tình của mình như thế nào, anh cũng không cần thiết muốn biết nữa. Trong đầu anh giờ đây chỉ còn lẫn qua lộn lại chuyện mà Hứa Lạc Phong đã nói cho anh biết.

Anh hỏi Giang Bội, có phải thật vậy hay không, Giang Bội vuốt ve mái tóc mỏng manh mới mọc dài ra của anh, gật đầu: "Thật sự. Cho nên, Tiểu Phàm, cháu hãy quên cô ấy đi."

Trong lòng Giang Bội nhớ kỹ những lời mà Lộ Kiến Vũ đã nói, nhất định phải chặt đứt sự nhớ nhung của Lộ Vân Phàm đối với An Hồng. Vì thế cô liền che giấu chuyện An Hồng từng đã đến thăm Lộ Vân Phàm. Chuyện này, Giang Bội cũng là tự mình chủ trương, nên cũng không dám đề cho Lộ Kiến Vũ biết.

Cuối cùng, Giang Bội suy xét hồi lâu, đưa cho Lộ Vân Phàm một phong thư: "An Hồng đã đi làm việc ở nơi khác rồi. Đây là lá thư trước khi cô bé đã đưa cho cô, nói chờ sau khi cháu tỉnh lại thì sẽ giao lại cho cháu."

Xem qua lá thư, Lộ Vân Phàm rốt cục đã tuyệt vọng.

Hơn một tuần lễ sau, anh nằm ở trên cáng, lên máy bay, bay chuyển bay đi Los Angeles.

Rất nhanh An Hồng đã biết được tin tức này từ nơi Trần Hàng.

Cô nắm chặt lấy điện thoại di động, gật đầu nói: "Vâng, đi nước Mỹ để chữa bệnh, điều kiện khẳng định là sẽ tốt hơn so thành phố J rồi."

Rồi sau đó, Trần Hàng lại nói với cô một chuyện khác: "Đúng rồi, có chuyện này anh muốn thương lượng với em một chút."

"Anh nói đi."

"Tần Nguyệt, muốn gặp em."

". . ."

"Cô thật thành tâm, muốn gặp mặt với em để nói chuyện. Đã cầu xin anh chuyển lời cho em."

"Trần Hàng, em thật sự. . . Em. . . Em không dám gặp cô ấy."

"Hiện tại cô ấy không có việc gì, ít nhất là anh cảm thấy như vậy. Phí phẫu thuật của cô ấy đều là do em cấp cho. Anh cảm thấy, là cô ấy nghĩ muốn cảm ơn em thôi. Nếu như em nguyện ý, thì hãy trở lại một chuyến, gặp mặt với cô ấy."

"Em. . ."

"Anh không miễn cưỡng em. Nhưng mà, anh cảm thấy là hai người bọn em gặp nhau một chút cũng tốt. Bằng không Tần Nguyệt luôn nhớ thương đến chuyện này. Anh hy vọng là em có thể nói chuyện rõ ràng với cô ấy. Cô ấy cũng có thể bắt đầu sống một cuộc sống mới."

"Trần Hàng, anh thật sự cảm thấy em nên đi gặp với Tần Nguyệt sao?"

"Chính tự em quyết định đi, anh thật sự không miễn cưỡng em. Tần Nguyệt cũng sắp phải xuất viện rồi! Anh cũng chỉ là giúp cô ấy chuyển lời mà thôi."

"Để em suy nghĩ cân nhắc một chút!"

Sau khi cân thận tự hỏi bản thân, vào một ngày trung tuần tháng bảy, An Hồng mua vé xe lửa trở về thành phố J.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Nói cho cậu biết một bí mật.

Editor: Mẹ Bầu

An Hồng xuống xe lửa, cũng không liên hệ ngay với Trần Hàng, mà cô đi thẳng đến nhà họ Hàn.

Ba Hàn ra mở cửa cho cô. Nhìn thấy An Hồng, ông có chút giật mình.

An Hồng nhìn thấy đến cảnh tượng hỗn độn trong nhà, cũng rất kinh ngạc: "Chú, dì, hai người làm cái gì vậy?"

Ba Hàn thờ dài, kéo An Hồng vào phòng ngồi xuống: "Chú với dì cháu đã bàn bạc qua rồi. Hiểu Quân đã mất, tiếp tục lưu lại ở thành phố J này cũng không có ý nghĩa gì. Chúng ta nghĩ bán căn nhà này rồi sau đó sẽ trở lại quê nhà ở huyện W thôi."

"Vậy. . . còn khách sạn thì làm thế nào?"

"Làm gì còn có tâm tư mà quán ăn với phòng trọ nữa." Ba Hàn nói lời này xong, ánh mắt liền đỏ, @MeBau*@ "Trước kia cũng liều sống liều chết vì Hiểu Quân, hiện tại nó đã đi xa rồi, chúng ta tiếp tục lưu lại nơi này, xem đến xem đi, giống như khắp nơi đều có bóng dáng của nó. Cứ tiếp tục ngày này qua ngày khác như vậy nữa, dĩ của cháu sẽ ngã gục mất."

Nhìn thấy An Hồng cúi đầu không nói, ba Hàn vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô: "Căn phòng mà Hiểu Quân đã mua kia, chú đã trả lại rồi, bị khấu trừ một ít tiền, tiền ký quỹ trả cũng đã trả lại cho chúng ta rồi. Khách sạn Quân Hiểu chú cũng đã tìm được người để bán lại rồi, đã chuẩn bị chuyển nhượng. Còn phòng ở nơi này. . ." Ông ngừng đầu lên nhìn chung quanh, thờ dài trùng trùng, "Đã ký hợp đồng rồi, vào khoảng độ cuối tháng bảy chúng ta sẽ di chuyển đi. Dù sao ở quê nhà chú dĩ vẫn còn có một căn nhà lớn, chỉ có một mình bà nội của Hiểu Quân ở. Chúng ta cũng lo lắng, vừa vặn trở về tận tâm báo hiếu cho phải đạo, để cho bà được dưỡng lão."

An Hồng gật gật đầu, diễn đàn 163 quý 1 đơn ở lại nói chuyện thêm với ba Hàn vài câu nữa, sau đó bước vào phòng gặp mẹ Hàn.

Mẹ Hàn ngồi ở trên giường Hàn Hiểu Quân, ngừng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

An Hồng nhìn bóng lưng của bà, chỉ cảm thấy bà đã già đi rất nhiều. Cô đi đến bên cạnh bà, ngồi xuống. Mẹ Hàn cũng không quay đầu lại, chính là ngơ ngác nhìn ra phía xa xa.

"Dì ơi." An Hồng gọi bà, nhưng mẹ Hàn lại không hề có một chút phản ứng nào.

Ba Hàn xuất hiện tại cửa phòng: "Hồng Hồng, đã vài ngày này bà ấy không nói chuyện rồi. Cháu không cần phải xen vào đâu. Chờ khi chúng ta trở

về nhà cũ, chắc bà ấy sẽ khá hơn."

An Hồng ngẩng đầu lên nhìn mẹ Hàn. Tròng mắt của bà đục ngầu, ánh mắt vô định ở nơi nào đó, sắc mặt xám trắng, diễm đàn lộng quý đôn mái tóc cũng là rối loạn lại bóng loáng dầu mỡ, môi khô ráo, không có chút huyết sắc nào.

An Hồng biết, mẹ Hàn vẫn còn chưa thoát ra được khỏi sự đau xót mất con ở trong lòng mình.

Kỳ thực, chính cô cũng không thoát ra được.

Căn bản sẽ không có người nào muốn ra.

Trần Hằng đưa An Hồng đến cửa phòng bệnh Tàn Nguyệt. An Hồng thật sự cảm thấy căng thẳng.

Trần Hằng cổ vũ cô: "Không có việc gì, trong khoảng thời gian này Tàn Nguyệt thật sự đều không có một chút việc gì đâu. Em cứ tùy ý tâm sự cùng cô ấy. Hàn Hiểu Quân đi rồi, anh biết em rất khổ sở, diendian.loqjdJon, nhưng biểu hiện của Tàn Nguyệt cũng rất tốt. Em vẫn hẳn nên học tập cô ấy đó."

An Hồng gật gật đầu, đẩy cửa ra tiến vào bên trong.

Đây là một phòng bệnh hai người, vách tường trắng thuần, bài trí đơn giản. Tàn Nguyệt ngồi một mình trên một cái ghế ở gần cửa sổ đọc sách. Trong phòng có mờ điều hòa. Bên ngoài phòng ánh mặt trời mãnh liệt, chiếu rọi ánh nắng xuống trên vai cô. Tàn Nguyệt cúi đầu đọc sách thật nhập thần.

Có lẽ là bởi vì giải phẫu, cho nên Tàn Nguyệt cắt tóc ngắn. Cô mặc bộ quần áo bệnh nhân kẻ xanh trắng đan xen. Bên trên giường bệnh còn để dựa một đồ chơi bằng lông nhung.

Nghe thấy tiếng động, Tàn Nguyệt ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn thấy An Hồng, cô lập tức tràn ra nụ cười.

"Cậu đã đến rồi."

Tàn Nguyệt buông sách xuống, vẫy tay về phía An Hồng: "Cậu mau tới nơi này ngồi đi!"

Tàn Nguyệt đã lên cân một chút, sắc mặt cũng hồng nhuận thêm không ít. Gương mặt bị phù thũng do nhiễm trùng đường tiểu sớm đã biến mất không thấy gì nữa. Tàn Nguyệt khẽ mỉm cười, chỉ chỉ tay vào cái ghế dựa bên cạnh mình. An Hồng một chút nghi hoặc, nhưng rốt cục cô vẫn đi đến bên cạnh Tàn Nguyệt ngồi xuống.

"Tàn Nguyệt." Cô cười có chút gượng ép, "Bây giờ cậu thấy thế nào rồi?"

"Tớ rất khỏe, cơ bản xem như đã khôi phục lại rồi." Tàn Nguyệt cười đến rất vui vẻ.

"Thực xin lỗi, sau khi cậu làm thủ thuật xong, tôi vẫn một mực không tới thăm cậu được!"

"Không có việc gì! Cậu có muốn uống nước không?"

"Không cần đâu, cảm ơn!"

Tàn Nguyệt cảm hai quả táo để bên cạnh tủ đầu giường lên, đưa một quả cho An Hồng, "Này, cậu ăn quả táo đi."

An Hồng đành phải tiếp nhận, cầm ở trong tay bất động.

Tàn Nguyệt tự mình cắn vào quả táo, cắn sồn sột thật sự giòn.

An Hồng nhìn cô, nói: "Bác sĩ Trần nói cậu muốn gặp tôi, có chuyện gì không?"

"A, chính là muốn tìm cậu để tâm sự thôi. Bây giờ cậu đã đi làm ở thành phố T, có phải không?"

An Hồng gật đầu.

Tàn Nguyệt ngưng ngưng nói: "Còn muốn cậu đặc biệt chạy về đây, thật sự là đã làm phiền cậu rồi."

"Không quan trọng, tôi cũng nghĩ muốn trở lại để xem Tiêu Lâm thế nào."

An Hồng vẫn luôn luôn không thể thả lỏng tâm tình. Cô nhìn thấy Tàn Nguyệt với bộ dạng ra vẻ không có việc gì như vậy lại thấy thật khản trương.

Tàn Nguyệt cắn ăn hết một quả táo, giật hai tờ giấy ăn để lau miệng, rồi nhìn An Hồng cười rộ lên. Toàn thân An Hồng căng thẳng nhìn lại Tàn Nguyệt, không dám thở mạnh một tiếng.

Tàn Nguyệt vén mái tóc đến sau tai, đột nhiên nói: "A, cậu còn nhớ rõ chuyện hai chúng ta hồi còn nhỏ không?"

"Hả?"

"Cậu còn nhớ, hai chúng ta đã quen biết với nhau thế nào hay không?"

An Hồng gật đầu: "Nhớ chứ. Ở trong nhà của Giang Nghiên Nhi, tôi và Lộ Văn Phàm đã đánh nhau, đánh nhau cho đến khi đầu đầy máu."

"Vậy trước đó, cậu chưa quen biết tớ hay sao?"

"Có biết!" An Hồng nhẹ nhàng nói, "Khi đó, cậu là học sinh 3 tốt, lớp trưởng, Trung Đội Trưởng, mỗi lần biểu diễn văn nghệ cậu đều thể hiện rất tốt, những người đồng cấp với chúng, có ai mà không biết cậu chứ!"

"Cậu vẫn còn nhớ rõ như vậy cơ à?" Trong giọng nói của Tần Nguyệt có vẻ đắc ý, "Ngày hôm nay tớ muốn nói cho cậu biết một bí mật, kỳ thực ở trước ngày sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, tớ đã biết cậu rồi."

"Hả? Tôi?" An Hồng thật kinh ngạc, nghĩ đến bộ dáng của bản thân khi đó, vừa đen vừa gầy lại vừa thấp bé, thành tích hồng bét, bộ dạng lại khó coi! Tần Nguyệt làm sao có thể quen biết cô được đây?

"Không nghĩ ra phải không?" Tần Nguyệt chớp chớp mắt, tựa như đang nhớ lại, "Lần đầu tiên tớ chú ý tới cậu chính là ở năm thứ hai. Lúc đó đã tan học, cậu ngồi xõm ở trên hành lang bên ngoài phòng học, sắp mặt ở trên ghế không biết đang làm gì đó."

"Cái đó à, cái đồ biến thái Diêu Hồng Hưng kia đã phạt tôi làm bài tập chứ sao. Lão nói tôi không làm xong thì không cho về nhà." An Hồng buồn cười lắc đầu lia lịa, "Làm sao cậu biết đồ chính là tôi?"

"Bởi vì tớ không chỉ thấy có một lần mà thôi." Tần Nguyệt cười to, "Cậu có vẻ là người chuyên nghiệp ngồi giữ hành lang nhỉ! Tớ luôn nhìn thấy cậu, dần dần liền nhớ kỹ cậu thôi."

"Những chuyện vớ vẩn như vậy, bây giờ còn nói lại làm gì chứ."

Tần Nguyệt cười "khúc khích", còn nói: "Sau này, tớ hỏi là lớp trưởng của cậu, mới biết tình huống của cậu. Cậu có biết lúc đó ở trong lòng tớ có cảm giác như thế nào không?"

An Hồng lắc đầu.

"Rốt cuộc tớ đã tìm được một người còn thê thảm hơn cả tớ rồi!" Tần Nguyệt thu hồi lại nụ cười, nói đầy nghiêm túc.

An Hồng không hiểu, cau mày nhìn lại cô.

"Trong trường học, mọi người đều chỉ thấy bộ dạng gọn gàng ngăn nắp của tớ. Nhưng không có một người nào biết, tình hình trong nhà của tớ là như thế nào." Tần Nguyệt thở dài một hơi, hai bàn tay bắt đầu vắn về góc áo, "Tình cảm giữa ba ba và mẹ của tớ rất không tốt. Theo như tớ còn nhớ, chuyện này cho tới hiện tại, vẫn không hề tốt hơn. Ba tớ rất ít nói, không biết cách dỗ dành mẹ tớ vui vẻ, chưa bao giờ ông mua cho bà thứ gì, chưa bao giờ nói chút lời ngon tiếng ngọt. Mà mẹ tớ lại đặc biệt để ý đến chuyện này. Hai người liên tục cãi nhau. Rồi sau đó mẹ tớ liền sẽ ra ngoài chơi mạt chược, khiêu vũ. Ba ba tớ phải trông coi cái quán gà nướng, cũng sẽ không thể đi tìm bà được. Dần dần, tình cảm của bọn họ càng lúc càng mờ nhạt, phát triển trở thành cục diện có gặp mặt nhau cũng không nói chuyện."

Nói tới đây, Tần Nguyệt ngừng đầu lên nhìn An Hồng, "Tình cảnh như thế, trong trí nhớ của cậu có còn nhớ không?"

An Hồng chậm rãi lắc đầu: "Tôi chỉ nghe bà ngoại nói lại, thời điểm ba ba còn sống, thường hay đánh mẹ tôi, chỉ là tôi đã không nhớ được."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Nói cho cậu biết một bí mật 2

Editor: Mẹ Bầu

Tần Nguyệt mỉm cười: "Nhưng mà tớ vẫn nhớ được."

Cô nói tiếp, "Hồi nhỏ, tớ vẫn không hiểu gì, chẳng qua là cảm thấy trong nhà mình sao mọi chuyện đều không giống với như trong nhà của các bạn học khác, không giống với trong phim truyền hình, không giống với ngay cả những gì ở trong phim hoạt hình nữa. Tớ biết ba tớ đối xử với mẹ của tớ rất tốt, thế nhưng mà quan hệ giữa hai người bọn họ lại không tốt. Tớ luôn luôn không rõ vì sao lại như vậy. Sau này tớ mới phát hiện ra, chỉ cần tớ thi tốt một chút, ba ba tớ sẽ vui vẻ một chút, mẹ cũng sẽ làm cho tớ một bữa ăn thật ngon. Một nhà ba người chúng tớ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm vô cùng cao hứng. Vì thế tớ liền quyết định, tớ nhất định phải học tập thật giỏi, phải thi cử thật tốt. Như vậy, ba mẹ tớ sẽ vui vẻ, bọn họ vui vẻ, @MeBau* @ thi thì cũng vậy, cũng sẽ vui vẻ. Rồi sau đó tớ liền ra sức học tập càng ngày càng tốt hơn, càng nghe lời nói của thầy giáo hơn..., quả thực tựa như là tay sai của thầy giáo vậy!"

Tần Nguyệt cười "khanh khách" không ngừng: "Tớ rất ngu, có phải hay không?"

An Hồng lắc đầu: "Không biết, khi đó, tất cả mọi người thật sự đều rất hâm mộ cậu đó."

"Có cái gì đáng để thật hâm mộ đâu! Tớ còn hâm mộ mọi người hơn ấy chứ!" Tần Nguyệt khép hờ đôi mắt, "Kỳ thực, khi đó trong lòng tớ cũng là có chút minh bạch rồi. Cho dù tớ có nhiệt tình sáng sủa, có học tập tốt lắm, thầy cô giáo và bạn học đều yêu thích tớ, nhưng mà tình cảm giữa ba ba và mẹ của tớ vẫn là không tốt. Không khi trong nhà của tớ thật đề nén thật đề nén! Cậu không có cách nào có thể tưởng tượng được cái loại cảm giác này đâu. *dyan(lee^qu.domn), Kỳ thực tớ chẳng qua chỉ mong muốn ba mẹ của tớ có thể giống như ba mẹ của các bạn học khác mà thôi. Ngày Chủ nhật sẽ đưa tớ đi đến công viên thiếu nhi để chơi đùa, ăn một bữa ăn trong tiệm gà rán KFC, hoặc là đưa tớ đi đến nhà sách Tân Hoa để mua sách. Thế nào cũng đều được, thế nhưng mà ở nhà tớ, chưa từng bao giờ có chuyện này."

An Hồng nói: "Cậu nói đến những chuyện này, tôi cũng chưa từng bao giờ có mà."

"Cho nên, tớ mới có thể nói, sau khi biết được tình hình của cậu, tớ liền phát hiện ra, tớ đã tìm được một người còn thê thảm hơn cả tớ nữa." Tần Nguyệt cười đến mức ánh mắt đều tí cả lên, die»n, d²-an, k«. q»y. d«on "Cậu không có ba, mẹ thì lại tái giá ra ngoài ở. Cậu sống với bà ngoại ở tại căn nhà trệt trong thôn Hạnh Phúc. Thành tích học của cậu thì thật tệ, quá tệ, ở trong lớp học thì hoàn toàn không hề có bạn bè. Thầy cô giáo, bạn học trong lớp đều không thích cậu. Lúc đó tớ liền suy nghĩ, thế này thì làm sao cậu vẫn có thể sống được, lại còn mỗi ngày vẫn đi học nữa chứ. Nếu đổi thành tớ, tớ đã sớm trốn ở một nơi nào đó trong nhà, không đi học nữa rồi."

An Hồng bị Tần Nguyệt nói đến không biết phải làm sao, chỉ lắc đầu cười: "Tôi cũng không biết khi đó tôi đã làm thế nào để vượt qua nữa! Giống như trừ bỏ việc học môn số học ở lớp, thì tớ cảm thấy rất vui vẻ."

"Tớ biết."

"Sao cơ?"

"Tớ biết tại sao cậu lại cảm thấy vui vẻ."

"Hà?"

"Thời điểm năm thứ ba, di©nđàn①ê❖ quý❖đ©n cậu và thầy giáo Diêu đánh nhau, chuyện ầm ĩ đến mức cả năm cấp đều biết. Lúc đó, tụi tớ đều vây quanh ở bên ngoài phòng làm việc để xem. Trong lòng tớ tự nói, cô bé này có lá gan ghê gớm thật, cũng không sợ sẽ bị ăn xử phạt sao?"

"Lão ta dâm loạn với nữ sinh trong lớp của tôi, bị tôi nhìn thấy rồi, lão không dám xử phạt tôi đâu."

"À ra vậy... Không trách được..." Tần Nguyệt gật gật đầu, "Tớ sẽ nói cho cậu biết một bí mật. Vào ngày đó, lần đầu tiên tớ chú ý tới... Hiểu Quân."

An Hồng cả kinh mở to hai mắt nhìn Tần Nguyệt. Tần Nguyệt tiếp tục mỉm cười: "Dọa đến cậu sao?"

"Sao, làm sao có thể chứ?"

"Lúc đó, anh ấy luôn luôn chờ ở bên ngoài chỗ cậu đang bị dạy dỗ, bộ dáng thật sốt ruột. Tớ không biết anh ấy, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng của anh ấy rất cao, nhìn rất thích mắt."

Tần Nguyệt ngó ra ngoài cửa sổ, đắm chìm ở trong hồi ức, "Tớ không biết anh ấy đang chờ ai, chính là len lén nhìn anh ấy. Sau đó thấy cậu đi ra, tớ nhìn thấy anh ấy đi lên nắm tay cậu, nhưng cậu lại bỏ qua anh ấy, không nói một tiếng nào, liền theo sát ba ba Hiểu Quân rồi đi. Hiểu Quân vẫn cứ đi theo sau lưng hai người, cùng nhau đi xuống lầu."

Tần Nguyệt thở dài một hơi: "An Hồng, trước đó, tớ vẫn cho là, cậu là người thê thảm hơn so với tớ. Nhưng lúc tớ nhìn thấy ánh mắt của Hiểu Quân khi nhìn cậu, tớ mới biết được, tớ thật sự còn thê thảm hơn cậu. Bởi vì, cậu còn có Hàn Hiểu Quân, mà tớ thì không có."

An Hồng hoàn toàn choáng váng

"Về sau này, tớ đã từng hỏi thăm chuyện của Hiểu Quân. Anh ấy học lớp sáu, trong lòng tớ còn đang suy nghĩ, không biết kỳ thi sơ trung toàn quốc anh ấy sẽ thi vào trường nào, học ở trường trung học nào, tớ có thể làm quen với anh ấy hay không, có thể học cùng với anh ấy trong một trường học hay không. Tớ còn nghe được, anh luôn luôn đối xử với cậu thật tốt, hai người là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã ở cùng nhau, chơi đùa với nhau. An Hồng, khi đó tớ đặc biệt ao ước và hâm mộ cậu, thật sự đấy!"

Sau này, ở trong buổi sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, tớ liền đến làm quen với cậu. Kỳ thực tớ cũng không nghĩ là cố ý, ít nhất sau này, khi cậu tìm

đến tớ để mượn sách, cậu luôn là người chủ động." Tàn Nguyệt mơ hồ nói, "Khi đó, tớ cũng chưa thích Hiểu Quân, tớ mới có mấy tuổi thôi mà. Tớ biết tớ lúc đó, chỉ là tớ nghĩ muốn cũng được giống y như cậu. Cho dù không có ba mẹ, ở bên người vẫn có một người yêu quý tớ như thường. Sẽ có một anh trai nhỏ chăm sóc cho tớ, bảo vệ tớ, hơn nữa, nhìn anh ấy còn ưa mắt như vậy."

Tàn Nguyệt cười đến ngưng ngừng: "Bất quá, An Hồng, xin cậu hãy tin tưởng, việc kết làm bè bạn với cậu, là tớ thật tâm. Có lẽ tớ muốn giữ lấy một chút gì đó, muốn dựa vào sự quen biết của cậu với Hiểu Quân, tiếp cận với tâm tư Hiểu Quân. Thế nhưng mà Hiểu Quân, anh ấy lại ở bên ngoài rồi. Tớ căn bản cũng không còn nhìn thấy anh ấy nữa, không thấy anh ấy chơi đùa cùng với cậu nữa, tớ luôn luôn cảm thấy rất vui vẻ. Ở chung lâu rồi cũng biết, cậu kỳ thực là một người ở chung rất tốt, chỉ là hơi có chút buồn tẻ. Nhất là hồi sơ trung, cậu rất tự ti. Tớ nghĩ phải tìm ra biện pháp nào để cho cậu sáng sủa thêm một ít, nhưng đều không được."

An Hồng cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Đều đã trôi qua rồi."

"Đúng thế, đều đã trôi qua rồi." Tàn Nguyệt nói tiếp, "Sau khi lên cấp 3 thì cậu liền thay đổi."

An Hồng lập tức ngẩng đầu lên: "Tôi không thay đổi."

"Cậu đã thay đổi, trở nên xinh đẹp hơn, thành tích học tập trở nên tốt hơn, trở nên được hoan nghênh hơn, thế nào lại không thay đổi chứ?"

". . ."

"Tớ lại nhìn thấy Hiểu Quân. Cậu cũng biết, tớ thích anh ấy. Rốt cục, tớ và anh ấy đã trở thành bạn tốt. Tớ viết thư cho anh ấy, gọi điện thoại cho anh ấy. Tớ sẽ nói với anh ấy những chuyện của cậu, bởi vì tớ biết anh ấy thích nghe. Cho nên, tớ liền nói với anh ấy rất nhiều chuyện của cậu và Lộ Văn Phàm."

"Chuyện của tớ... tớ và Lộ Văn Phàm?" An Hồng nhũn mày, "Khi học trung học, tớ và Lộ Văn Phàm không hề có gì cả nhé!"

"Đó là vì bản thân cậu tự cho là như thế. Lộ Văn Phàm thích cậu, toàn bộ thế giới đều biết chuyện này." Tàn Nguyệt thở dài, "An Hồng ơi là An Hồng, làm sao cậu lại không thông suốt như vậy chứ! Lộ Văn Phàm mỗi ngày đều chạy đuổi theo cậu như thế, chẳng lẽ cậu lại không hề có chút cảm giác nào à?"

An Hồng ngẹn lời.

"Ta không biết Hiểu Quân nghe xong chuyện này, đến tốt cùng sẽ nghĩ như thế nào! Tóm lại tớ nghe thấy giọng điệu của anh ấy, thật không vui." Tàn Nguyệt nhún nhún vai, "Anh ấy thích cậu, tớ biết, chỉ có mỗi chính bản thân cậu là không biết mà thôi."

". . ." An Hồng chớp chớp mắt nhìn ra chỗ khác, "Khi đó, ai mà nghĩ đến những cái chuyện này."

"Hiểu Quân đã 20 tuổi, anh lại muốn nghĩ đến những loại chuyện như thế này, chuyện thật bình thường mà." Tàn Nguyệt nói, "Tớ cũng nghĩ đến việc này, mỗi ngày đều suy nghĩ, làm thế nào để có thể khiến cho Hiểu Quân trở thành bạn trai của tớ. Tớ phỏng chừng Lộ Văn Phàm cũng là mỗi ngày cào tóc đến vỡ đầu ra để mà suy nghĩ, làm như thế nào thì mới có thể theo đuổi được cậu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Nói cho cậu biết một bí mật 3

Editor: Mẹ Bầu

"Không thể nào."

"Nhưng mà cậu lại không thông suốt." Tàn Nguyệt đột nhiên "Phi" ra một tiếng cười, "Sau này, tớ thật sự đã theo đuổi được Hiểu Quân, thật sự là đã phải phải mất công phu thật lớn. Cậu không hiểu được, khi đó tớ đã vui vẻ như bay lên đến trời xanh rồi. Trong nhà ba mẹ tớ có cãi nhau cả ngày, tớ cũng sẽ không hề cảm thấy phiền. Chỉ cần có thể viết thư với Hiểu Quân, gọi điện thoại, chính là chuyện hạnh phúc nhất ở trên thế giới này."

". . ." An Hồng trầm mặc.

Tàn Nguyệt kéo tay cô, nói mơ hồ: "Đã rất nhiều năm rồi, rất nhiều năm qua, tớ làm người yêu của anh ấy cũng khá nhiều năm, nhưng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mỗi một chút ngọt ngào gần gũi, đều là những hồi ức mà tớ trân quý nhất. Bên cạnh cậu có Lộ Văn Phàm, tớ thật sự cao hứng thay cậu, cậu đã có chỗ đi về. Hiểu Quân cũng sẽ hết hy vọng. Tớ tin tưởng tình cảm là có thể bồi dưỡng được. Hiểu Quân cũng không ghét tớ, tớ tin tưởng anh ấy sẽ yêu thương tớ, sẽ kết hôn với tớ. Tớ sẽ sinh con cho anh ấy! @McBau*@ Cho dù ba mẹ anh ấy đều không thích tớ, tớ luôn luôn tin tưởng vững chắc, tớ sẽ sống cùng với anh ấy, vĩnh viễn ở cùng nhau."

An Hồng cảm nhận được bàn tay của Tần Nguyệt đang run run. Ánh mắt của hai cô gái giao nhau, nhưng lại đều là bình tĩnh như nước.

"Tớ không biết tớ đã làm sai chỗ nào, không biết đã làm được chỗ nào. . . để khiến anh ấy chán ghét tớ như vậy, làm cho anh ấy nói chia tay với tớ hết lần này đến lần khác. Sau khi thi lên đại học, rốt cục ba mẹ tớ đã ly hôn. Trong lòng tớ thế nhưng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rốt cuộc bọn họ đã được tự do, thật tốt biết bao! Hiện tại, bọn họ đều đã tái hôn, tớ thấy hai người bọn họ rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều. Có khi đến thăm tớ, hai người đụng phải nhau, *dyan(lee^qu.donn) thế nhưng quan hệ giữa hai người so trước kia ở nhà làm vợ chồng thì lại thấy tốt hơn, thật sự là rất kì quái."

Tần Nguyệt nói tay, lại dựa vào lưng trở về ghế dựa. Cô nhìn An Hồng: "Kỳ thực, Hiểu Quân, Lộ Văn Phàm và tớ, ba người chúng ta đều rất giống nhau. Hiểu Quân luôn luôn thích cậu, Lộ Văn Phàm cũng luôn luôn thích cậu, tớ thì luôn luôn thích Hiểu Quân, chỉ có cậu, cậu đã thay đổi. Cho nên tớ tuyệt đối không thể hiểu rõ là cậu thích ai. Lúc này thì cậu cùng với Lộ Văn Phàm, đến lúc khác thì cậu lại cùng với Hiểu Quân, sau đó lại quay lại cùng với Lộ Văn Phàm, cuối cùng thì sao đây?"

An Hồng đột nhiên biết Tần Nguyệt muốn nói gì rồi.

Tần Nguyệt thì vẫn cứ nói ra: diễn đàn lễ quý đôn "Mà trước khi Hiểu Quân ra đi, cậu lại còn nói, cậu thương anh ấy."

An Hồng cắn môi không lên tiếng.

"An Hồng, hãy nhìn tớ đi!"

Tần Nguyệt để tay lên bả vai An Hồng, nhìn thẳng vào ánh mắt cô: "Cậu hãy nói thật với tớ đi, cậu thật sự thương anh ấy sao?"

An Hồng không đáp lại được.

"Nói với tớ, trước khi Hiểu Quân ra đi, anh ấy có bộ dáng gì?"

Ngữ điệu nói của Tần Nguyệt thật nhu hòa. Tần Nguyệt nhìn sang An Hồng lớn tiếng thở phào, nghĩ đến cái cảnh tượng kia, cô bỗng chốc liền bụm miệng, nước mắt chảy xuống.

"Đừng khóc, cậu khóc cái gì chứ?" Tần Nguyệt nhìn sang An Hồng, "Tớ hỏi cậu rất chân thành đấy, lúc Hiểu Quân ra đi, bộ dáng anh ấy như thế nào?"

"Anh ấy. . . không phải chịu vết thương bên ngoài nghiêm trọng, nhưng mà. . . Nội tạng thì bị tổn thương gay gắt, không thể cứu chữa nổi. Lúc đó, khi quân của anh ấy đã bị cắt mở ra rồi, không thể nói chuyện! Tôi và chú đi đều ở bên cạnh anh ấy, đi cùng anh ấy đến một đoạn cuối cùng! Anh ấy. . . Không phải chịu nhiều khổ sở lắm"

An Hồng khóc không thành tiếng: "Tần Nguyệt, Tần Nguyệt, thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là do tôi không tốt. . . Trận tai nạn xe này đều là lỗi của tôi! Là lỗi của tôi. . ."

"Tớ không trách cậu, cũng không còn căm ghét Lộ Văn Phàm." Tần Nguyệt nói nhàn nhạt: "Cậu không cần phải nói xin lỗi. Ngược lại, tớ còn muốn cảm ơn cậu là khác. Tớ biết, cho phí cho cuộc phẫu thuật của tớ đều do cậu đã lo liệu cho tớ. Lại còn cho phí cho kỳ an dưỡng sau khi ghép thận nữa. Tổng cộng là 40 vạn, nhiều tiền như vậy, phải đến khi nào thì tớ mới có thể trả lại cho cậu được đây!"

"Không cần phải hoàn lại." An Hồng thấp giọng nói.

"An Hồng, đã nhiều năm như vậy, không nói gât cậu, kỳ thực tớ luôn luôn coi cậu là một đối thủ cạnh tranh. Bất kể là trong học tập, hay là với Hiểu Quân, cậu đều là quân xanh của tớ! Cho dù sau khi tốt nghiệp trung học, hai chúng ta dần dần trở nên xa lạ. Lúc nào tớ cũng đều sẽ chú ý đến thành tích học của cậu, có chàng trai nào thích cậu, tớ cũng đều biết hết. Về sau này, tớ bắt đầu không thể sánh bằng cậu, nhưng mà, tớ vẫn cảm thấy tớ là người đã chiến thắng, bởi vì, tớ có Hiểu Quân."

". . ." An Hồng chớp mấy mắt nhìn sang Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt mỉm cười: "Nhưng mà, đến cuối cùng, tớ phát hiện ra, tớ lại vẫn là người bị thua."

"Không. . ." An Hồng lắc đầu loạn xạ.

"Được rồi, tớ nói xong. Trong lòng đã cảm thấy thoải mái hơn." Tần Nguyệt đứng lên, đi đến bên cửa sổ duỗi thẳng lưng một cái, quay đầu lại nhìn vào An Hồng cười: "Cậu đi đi, tớ nghĩ rằng, chúng ta sẽ không bao giờ còn gặp mặt nhau nữa!"

An Hồng lặng yên đứng lên, cô cúi mắt một cái, nói: "Tôi đi đây, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"Ừ!"

An Hồng đi đến cửa phòng bệnh, Tần Nguyệt đột nhiên gọi giật cô lại. An Hồng quay đầu lại nhìn. Nhưng Tần Nguyệt lại không nói gì, chính là cười một chút, nói: "Không có việc gì, gọi cậu một tiếng để nói thôi. An Hồng, chúc cậu hạnh phúc."

"Cậu cũng phải hạnh phúc đó!" An Hồng thở dài ra một hơi, Tần Nguyệt gọi cô đến đây, hóa ra thực sự chỉ là muốn tâm sự. Lúc trước, cô còn tưởng rằng Tần Nguyệt sẽ trách mình và Lộ Văn Phàm. Vì nếu không phải vì hai người bọn họ, Hàn Hiểu Quân cũng không sẽ chết. Hiện tại xem ra, Tần Nguyệt thật sự không có việc gì rồi.

An Hồng cảm thấy như vậy thật tốt lắm.

Trần Hàng luôn luôn trấn giữ ở ngoài cửa, An Hồng không biết anh có không có nghe được các cô nói chuyện với nhau hay không. Trần Hàng nói: "Đề anh đưa em xuống lầu nhé!"

"Vâng!"

Đi ra khỏi toà nhà lớn nằm viện, điện thoại di động của Trần Hàng vang lên. Anh nhìn thoáng qua, nhận cuộc gọi về kỳ quái.

"Tần Nguyệt à? Gì cơ. . ."

Anh giao điện thoại cho An Hồng. "Tần Nguyệt có lời muốn nói với em."

An Hồng đón lấy điện thoại di động, nghe thấy Tần Nguyệt nói: "Tớ cần thận nghĩ lại, dường như là người thắng, vẫn là tớ."

"Cup" một tiếng, điện thoại cắt đứt. An Hồng cảm thấy không hiểu vì sao. Đột nhiên, bên cạnh cô xuất hiện một hồi xôn xao, có tiếng hét rầm rầm rất lớn của người phụ nữ, có còn người nhanh chóng che ánh mắt người bên cạnh.

An Hồng cùng Trần Hàng tầm mắt của bọn họ cùng thuận tiện ngẩng đầu lên nhìn nhau.

Một vật thể màu trắng đang nhanh chóng rút xuống.

"Rầm" một tiếng vang thật lớn, rơi xuống trên mặt đất, cách mũi chân của An Hồng, chỉ độ khoảng hai thước.

Tần Nguyệt nằm nghiêng đầu, ánh mắt mở trừng thật sự lớn. Thân mình đang nằm phục ở trên mặt đất, hiện lên một loại tư thế cổ quái. Bộ quần áo bệnh nhân trên người cô nhanh chóng bị máu tươi làm cho ướt sũng. . . , dưới thân cũng chậm chậm lan tràn ra một vũng máu lớn.

Gần như toàn thể máu màu đen đã tràn ra, tràn ra, tựa như một đóa hoa tàn khốc nở rộ. . .

An Hồng đặt mông ngồi phịch xuống trên đất, hai tay chống ở phía sau người. Chân để ở trên đất, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

Cô nhìn thấy mặt Tần Nguyệt.

Bờ môi cô tựa như vẫn còn mang theo ý cười, ánh mắt giống như là đang nhìn An Hồng, nháy cũng không nháy. Mái tóc của Tần Nguyệt hỗn độn lòa xòa che ở trên đầu, bị làn gió thổi qua, sợi tóc liền bay hất lên. Thân thể của cô còn có chút run rẩy rất nhỏ, run lên, run lên, dần dần, đã không có động tĩnh gì nữa.

Các bác sĩ nhanh chóng từ các nơi xông đi tới, tiến hành cấp cứu ở ngay tại chỗ của Tần Nguyệt.

Trần Hàng cũng là ngồi xổm người xuống, gắt gao ôm chặt lấy An Hồng. Cô gái trong lòng anh đang nắm chặt lấy tóc của mình, cô đã gần như bị hòng mất.

Các bác sĩ đặt Tần Nguyệt lên cáng, đi qua bên người An Hồng. An Hồng nhìn nhìn Tần Nguyệt nằm trên băng ca, rồi lại nhìn nhìn xuống trên mặt đất, thấy bãi máu ghê người kia, đột nhiên liền cô cuồng loạn kêu lên: "A - - - -"

Trần Hàng hối tiếc không kịp. Bất luận như thế nào anh cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh ra chuyện như vậy. Anh cứ ôm lấy An Hồng, anh không thể nói ra miệng bất cứ cái gì.

Cô gái tuổi trẻ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ, cô cào cào mái tóc, chân đập đập, thân thể vằn vẹo, lại càng không ngừng hét lên tiếng thét chói tai. Trần Hàng biết, lần này, thật sự đã hỏng bét rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Sự hoài nghi

Editor: Mẹ Bầu

Los Angeles. Trong bệnh viện.

Thời điểm Hứa Lạc Phong đi vào phòng bệnh, Lộ Vân Phàm còn đang ở ngủ trưa.

Hứa Lạc Phong cũng không đánh thức bạn dậy, cứ thế ngồi ở một bên chơi trò chơi trong điện thoại di động. Hơn một giờ sau, hộ lý đến giúp đưa Lộ Vân Phàm đi toilet, anh mới từ từ tỉnh lại.

Nhìn thấy Hứa Lạc Phong ở bên giường, trên mặt Lộ Vân Phàm cũng không phản ứng nhiều lắm, giọng điệu của anh rất nhạt: "Tại sao cậu lại ở chỗ này như vậy?"

Hứa Lạc Phong nhìn Lộ Vân Phàm, nói: "Hiện giờ tớ đang là khách du lịch, bất quá, sau học kỳ này tớ liền sang bên này để học rồi."

Lộ Vân Phàm lẳng lặng nhìn Hứa Lạc Phong. die,n;da.nlze.quydo/mn Bên người Hứa Lạc Phong có đặt một cái ba lô, nơi cổ áo sơ mi còn cắm một chiếc kính đeo mắt, vẻ mặt có chút phờ phạc, mệt mỏi. Lộ Vân Phàm biết, vừa mới xuống máy bay, Hứa Lạc Phong liền trực tiếp đi tới bệnh viện ngay.

Lộ Vân Phàm hỏi: "Định ở lại đây bao lâu?"

"Khoảng hơn mười ngày thôi."

"Vậy sao?"

"Chân của cậu như thế nào rồi?" Hứa Lạc Phong nhăn mày lại. Từ lúc bắt đầu đi vào phòng bệnh để thăm Lộ Vân Phàm cho đến giờ, anh liền cảm thấy nghi hoặc. Lộ Vân Phàm xảy ra tai nạn xe cộ đã hai tháng nay, Hứa Lạc Phong vốn cho là hơn hai mươi ngày không gặp lại bạn, @MeBau* @ nhưng khi nhìn thấy, tình huống của Lộ Vân Phàm có vẻ tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng tình huống thực tế hiển nhiên thì không phải như vậy. Dung nhan của Lộ Vân Phàm so với thời điểm vừa thức tỉnh sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, có phần tiêu tụy hơn. Đầu đã cạo để kiêu đầu cua, cả người tái nhợt dọa người, gầy đến độ chỉ còn xương bọc da. Trên mặt rỗ cuộc không có thần thái biểu cảm phấn khởi nào. Một đôi mắt lờ mờ xuống, ánh mắt trống rỗng, mệt mỏi. Nào còn giống như một chàng trai trẻ trung vừa mới tròn 20 tuổi. Lộ Vân Phàm cứng ngắc nằm ở trên giường bệnh, tựa như một ông già đã nằm trên miên nhiều năm trên giường bệnh.

Lộ Vân Phàm nghe thấy vấn đề Hứa Lạc Phong hỏi, cúi gầm xuống nhìn nhìn vào đùi của bản thân mình, sau đó lắc đầu trả lời: "Tớ không biết."

"Khi nào thì bắt đầu làm vật lý trị liệu hồi phục chức năng?"

"Tớ không biết."

Hứa Lạc Phong cảm thấy kỳ quái: dinendian.loqidJon "Chỉ là gãy xương mà thôi, hẳn là không sai biệt lắm sẽ phải bắt đầu luyện tập đi lại chứ?"

"Tớ không biết." Lộ Vân Phàm cứ lặp đi lặp lại ba chữ kia, tầm mắt của anh nhìn chằm chằm lên trần nhà, vẻ mặt hờ hững.

Hộ lý mới Hứa Lạc Phong tránh ra ngoài một lát, Hứa Lạc Phong biết Lộ Vân Phàm muốn đi vệ sinh, liền vỗ vỗ vào vai anh, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Anh đứng trên hành lang chờ đợi. Giang Bội vừa khéo đi tới, nhìn thấy Hứa Lạc Phong, khuôn mặt đầy vẻ thật kinh ngạc: "Tiểu Hứa?"

"Dì Bội." Hứa Lạc Phong đi đến bên cạnh Giang Bội, "Cháu sang đây để thăm A Lộ."

"Cháu thật có tâm" Giang Bội mỉm cười, cảm thấy vui mừng vì Lộ Vân Phàm có người bạn tốt như vậy.

"Tình hình của A Lộ bây giờ thế nào?"

Trừ bỏ người nhà của anh, Dienddanlequydon không có ai biết tình hnhg thương tật của Lộ Vân Phàm như thế nào. Giang Bội thấy Hứa Lạc Phong cũng đã chạy đến nước Mỹ như vậy, cũng không có ý định giấu giếm anh nữa, cô thờ dài, nói: "Thật sự rất nghiêm trọng, bác sĩ đề nghị... cắt chân."

"Cắt chân sao?" Hứa Lạc Phong bị chấn động, kinh sợ rồi, "Vì sao vậy? Chẳng phải là cậu ấy chỉ có bị gãy xương thôi sao?"

"Thần kinh bị tổn thương. Cô cũng không biết rõ lắm, thế nhưng mà đã mới rất nhiều bác sĩ đến thăm khám rồi. Mọi người đều nói cho dù có giữ chân lại, thì đùi phải của tiểu Phàm cũng bị tàn phế. Hơn nữa Tiểu Phàm mỗi ngày đều cảm thấy chân đau, cả hai cái đùi đều đau. Có khi cô thấy nó đau đến mức sắp không chịu được nữa, cứ cắn răng ở nơi đó tay nắm chặt lấy drap giường! Cô... cô bây giờ thực sự cũng không biết nên phải làm cái gì nữa! Ba ba của Tiểu Phàm nói, cho dù có phải tốn bao nhiêu tiền cũng đều phải giữ lại được chân cho nó. Thế nhưng mà bác sĩ ở nơi này lại nói như vậy không bảo đảm. Cô mỗi lần gọi điện thoại cho ba ba của Tiểu Phàm, cũng đã nói với ông ấy như vậy, nhưng ông ấy cũng vẫn cứ muốn trách cô."

Giang Bội xoa xoa huyết Thái Dương dựa người vào ở trên tường, tựa như là đã tìm được đối tượng để nói hết ra vậy! "Tiểu Phàm vẫn còn chưa biết việc này. Những bác sĩ y tá mà chúng ta đã mời đều nói, không cần phải giải thích gì với Tiểu Phàm hết. Nhưng cô sợ nó sẽ không chịu nổi. Tiểu Hứa, cháu cũng biết rồi đó, từ nhỏ đến lớn Tiểu Phàm vẫn luôn là một đứa nhỏ yêu thích chạy nhảy. Tuổi của nó còn trẻ như vậy, nếu như bây giờ bị cắt chân đi rồi, nó làm sao có thể đón chịu được đây!"

Hứa Lạc Phong không nói gì. Tính cách của Lộ Vân Phàm như thế nào, đương nhiên là anh biết! Việc cắt chân, đối với Lộ Vân Phàm mà nói, có lẽ sẽ còn khó chấp nhận hơn là so với chết.

Giang Bội khịt khịt mũi, nói: "Ngày hôm qua bác sĩ vẫn cũng đã nói với cô, không thể kéo dài được nữa, tình hình đùi phải của Tiểu Phàm đã xấu lắm rồi. Động mạch trên mu bàn chân cũng đã biến mất, không thấy đập nữa. Đến cả bắp đùi gần như đã không có cảm giác gì nữa rồi. Làn da được không còn một chút huyết sắc nào, bác sĩ nói, có giữ lại thì cũng không có một chút ý nghĩa nào nữa. Hơn nữa chân trái của nó bị tổn thương gãy xương tồn cũng khỏi đã sắp khỏi hẳn rồi, thế nhưng lại không thể tiến hành phục hồi chức năng được. Hiện tại cơ bắp của cả hai đùi đều teo quắt lại, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng đến ngay cả chân trái cũng sẽ trở nên rất tệ."

Hứa Lạc Phong ngơ ngác nghe. Sau khi anh bình phục lại hô hấp một chút, liền hỏi: "Vậy cô tính. . . nói cho cậu ấy biết hay không?"

"Cô không biết." Giang Bội quệt quệt nước mắt nơi khóe mắt, "Bác sĩ nói, phẫu thuật cắt tay chân cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, hiện tại chân giả cũng đã được làm rất tân tiến. Tiểu Phàm lắp chân giả vào thì rất nhanh có thể đi lại được một lần nữa. Nhưng mà, nhưng mà, cô. . . cô căn bản không dám nói điều này với Tiểu Phàm!"

Hứa Lạc Phong cũng thật khó khăn, anh hoàn toàn có thể hiểu rõ được sự bối rối của Giang Bội. Lộ Kiến Vũ ở trong nước, Giang Bội một mình ở nơi này làm bạn với Lộ Văn Phàm. Cho dù Lộ Văn Phàm còn có sự trợ giúp của nhà chú ruột, nhưng áp lực của Giang Bội cũng rất là rất lớn.

Hứa Lạc Phong nghĩ nghĩ, hỏi: "Thật sự không có một chút cơ hội nào để xoay chuyển nữa hay sao?"

Giang Bội chậm rãi lắc đầu: "Có giữ chân lại thì cũng không thể đi được. Các bác sĩ ở nước Mỹ cảm thấy không rất khó hiểu đối với sự kiên trì của chúng ta. Theo bọn họ, mạng sống mới là quan trọng nhất, cuộc sống bình thường tiếp theo là thứ yếu. Việc lắp chân giả vào để đi thì có lợi hơn rất nhiều so với việc giữ lại cái chân kia! Thế nhưng mà, bọn họ. . . bọn họ lại không hiểu Tiểu Phàm là như thế nào! Tiểu Hứa, bây giờ cô thật sự không biết nên làm sao rồi. Buổi sáng hôm nay cô đã nói chuyện điện thoại với ba ba Tiểu Phàm. Vào ngày mai ông ấy sẽ chạy tới đây. Mấy ngày hôm trước Tiểu Phàm còn hỏi hỏi cô rằng, đến khi nào thì nó có thể xuống đất để đi, cô thật không biết phải trả lời với nó như thế nào nữa."

"Dì Bội, không bằng cứ để cháu đoán chuyện này với Lộ Văn Phàm đi!" Hứa Lạc Phong nhìn Giang Bội, "Cháu sẽ giải thích với A Lộ, cậu ấy không phải là một người yếu ớt như vậy đâu. Cháu cảm thấy, cậu ấy nên được biết hết tất cả những chuyện này!"

Giang Bội ngẩng đầu lên nhìn Hứa Lạc Phong. Cô có chút do dự, nhưng lại cảm thấy nếu để cho Hứa Lạc Phong nói việc này với Lộ Văn Phàm, có lẽ có thể có hiệu quả tốt hơn là để cô nói với anh.

"Tiểu Hứa. . ."

"Cô cứ yên tâm, có cháu ở bên cạnh cậu ấy rồi, sẽ không có việc gì đâu!" Hứa Lạc Phong biết Giang Bội đã đồng ý, trong lòng cũng bắt đầu chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Sự hoài nghi 2

Editor: Mẹ Bầu

Sau khi hộ lý rời khỏi phòng bệnh, Hứa Lạc Phong một mình tự tiến vào.

Lộ Văn Phàm vẫn như trước, cứ ngơ ngác nhìn lên trần nhà, Hứa Lạc Phong ngồi vào bên cạnh anh, gọi một tiếng: "A Lộ."

Lộ Văn Phàm cũng không quay đầu lại nhìn Hứa Lạc Phong, chỉ có nhẹ nhàng thừa lên một tiếng "Ừ!"

"Mấy ngày hôm trước tớ đã gọi điện thoại cho Từ Mạt Mạt rồi."

Nghe thấy một câu này, Lộ Văn Phàm lập tức quay đầu lại nhìn bạn.

"Cậu bây giờ vẫn còn đang nhớ thương cô ấy sao?" Trong mắt của Hứa Lạc Phong thoáng qua một chút vẻ trào phúng, "Lộ Văn Phàm, cậu có chút cốt khí được một chút hay không?"

"Cậu đã nói với Từ Mạt Mạt cái gì rồi hà?"

Lộ Văn Phàm hoàn toàn không để ý tới thái độ của Hứa Lạc Phong, chỉ hỏi đuổi theo anh.

Hứa Lạc Phong hít sâu một hơi, nói: @MeBau*@ "Tớ muốn nói cho cậu biết về một chuyện này."

"Nói đi!."

"An Hồng đi đến thành phố T để làm việc."

"Tớ biết rồi."

"Cô ấy đã bán căn nhà rồi."

Lộ Vân Phàm mở to hai mắt nhìn.

"Sau học kỳ, Tiêu Lâm sẽ chuyển trường đi đến thành phố T. Tớ xem, hai chín em nhà họ không có ý định trở về đây nữa rồi."

". . ."

"Còn có. . ." Hứa Lạc Phong nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lộ Vân Phàm, "Tần Nguyệt đã chết."

"Cái gì?" ánh mắt của Lộ Vân Phàm trong nháy mắt liền trừng lớn, "Phẫu thuật của cô ấy thất bại sao?"

"Không phải!" Hứa Lạc Phong bình tĩnh nói: "Phẫu thuật của cô ấy thật thành công. Từ Mạt Mạt cũng không nói nhiều về chuyện này, nhưng mà tớ đi đến bệnh viện nghe ngóng, Tần Nguyệt chết là do tự sát. Cô ấy đã từ lầu 8 của bệnh viện nhảy xuống dưới, tử vong ngay tại hiện trường. die,n;da.nlze.quydo/mn Trong báo cũng có nêu về tin tức này."

"Vì sao vậy?" Lộ Vân Phàm lắc lắc đầu, mấp máy đôi môi hỏi, "Là vì. . . Hàn Hiểu Quân sao?"

"Không biết. Nhưng mà trước khi cô ấy chết, cô ấy đã gặp mặt An Hồng. An Hồng chân trước mới vừa đi, cô ấy sau lưng liền nhảy lầu, chết ở ngay trước mặt An Hồng."

Lộ Vân Phàm đã chấn động kinh sợ không nói được ra lời.

"Cậu vẫn còn chưa rõ sao?" Hứa Lạc Phong nhìn cậu bạn thân ở trên giường đã ngăn người ngor ngăn, "Nhất định là An Hồng đã nói chút gì đó với Tần Nguyệt, bức cô ấy phải chết."

Lộ Vân Phàm lắc lắc đầu loạn xạ: "Sẽ không, sẽ không đâu. . . An An. . . Cô ấy không phải là người như thế."

"A Lộ! cậu còn muốn lừa gạt mình tới khi nào?" Hứa Lạc Phong thấy Lộ Vân Phàm đã không thể nói ra lời, die»n, d«an, ke, quy, d«on "Cậu đã dùng mạng của mình để cứu cô ta, nên mới bị thương tổn nặng đến như vậy, sinh tử còn chưa biết, cô ta lại nói như vậy ở ngay trước mặt Hàn Hiểu Quân! Chẳng lẽ cậu cho rằng cô đang an ủi Hàn Hiểu Quân hay sao? Tớ nói cho cậu biết tớ không tin! Bởi vì tớ là tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy! Được! Cứ cho là cô ta đã an ủi Hàn Hiểu Quân trước khi lâm chung, vậy thì vì sao khi cậu còn đang hôn mê như vậy, cô ta cũng không tới thăm cậu lấy một lần như thế? Cậu đã hôn mê tới 16 ngày trời đấy! Ngay cả một lần thôi, cô ta cũng không hề tới! Cậu nói với tớ xem, vì sao?"

Lộ Vân Phàm không đáp lại được. Trong tay anh chỉ có một lá thư chia tay của cô, anh cũng muốn biết là vì sao.

"Cô ta không tới thăm cậu coi như xong, thậm chí ngay cả phòng ở cũng bán đi. Vừa mới tốt nghiệp xong đã bỏ đi nơi khác. Cô ta đi nơi khác cũng thôi đi, nhưng khi cậu đi tới nước Mỹ, sau đó cô ta lại trở về thành phố J, đến gặp mặt với Tần Nguyệt. Tớ đã từng hỏi y tá ở bên kia, các cô y tá đều nói lúc đó Tần Nguyệt đã khôi phục được tốt lắm, trạng thái tinh thần không tồi, rất nhanh có thể xuất viện được rồi. Nhưng mà, sau khi Tần Nguyệt gặp mặt với An Hồng xong, bỗng chốc Tần Nguyệt liền nhảy lầu. Lộ Vân Phàm, cậu vẫn chưa rõ sao? Là An Hồng đã bức tử Tần Nguyệt đó. Không biết là An Hồng đã nói những gì với Tần Nguyệt, nói tóm lại, nhất định là chuyện có liên quan đến Hàn Hiểu Quân. Trong lòng cô ta luôn luôn chỉ có Hàn Hiểu Quân, căn bản cũng không hề có cậu! Cậu đã theo đuổi theo cô ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu lại không có cảm giác gì hay sao?"

Nghe xong những lời mà Hứa Lạc Phong nói, Lộ Vân Phàm mê hoặc, hỗn loạn thật sâu.

Anh nhớ lại những chuyện cũ trước kia.

Năm anh 12 tuổi, An Hồng 14 tuổi tựa vào bên người Hàn Hiểu Quân, nói: "Anh ấy là bạn trai của tôi."

Năm anh 14 tuổi, An Hồng 16 tuổi mặc đồng phục, vẻ mặt ôn nhu nhảy lên chỗ ngồi phía sau xe đạp của Hàn Hiểu Quân, tự nhiên vòng tay ôm lấy hông của anh.

Năm anh 15 tuổi, An Hồng 17 tuổi nghiêm túc hỏi anh rằng, nên mua quà gì tặng cho sinh nhật của Hàn Hiểu Quân. Ngày lễ tình nhân năm đó, cô vì chuyện Hàn Hiểu Quân bắt đầu kết giao cùng với Tần Nguyệt mà mua rượu uống đến say sưa. Tết Nguyên Tiêu, cô gào khóc bởi vì chuyện anh đánh mất chiếc xe đạp của Hàn Hiểu Quân.

Năm anh 17 tuổi, An Hồng 19 tuổi, cô đi dạo cùng Hàn Hiểu Quân ở trên bãi tập của trường đại học Z. Sau khi nhìn thấy anh đang học quân huấn, cô đã hoảng hốt rời đi. Anh đã từng hỏi cô: "An An, có phải là em vẫn còn đang thích Hàn Hiểu Quân hay không?" Cô gật đầu trả lời: Vâng ạ!

Năm anh 18 tuổi, An Hồng 20 tuổi, cô gặt anh đi siêu thị, tỉ mỉ chọn lựa quà sinh nhật để tặng cho Hàn Hiểu Quân. Cho dù khi đó, Hàn Hiểu Quân đã có bạn gái là Tần Nguyệt.

Năm anh 19 tuổi, An Hồng 21 tuổi. Sau khi Hàn Hiểu Quân chia tay với Tần Nguyệt, cô bắt đầu sinh ra mâu thuẫn với anh, không ngừng tranh cãi. Ở trong ngày sinh nhật của cô, cô còn nói chuyện điện thoại với Hàn Hiểu Quân suốt mấy giờ liền. Mấy tháng sau, cô đã nói lời chia tay đối với anh, lại qua

hơn hai tháng sau, cô liền ở cùng một chỗ với Hàn Hiểu Quân.

Nếu không phải bởi vì Tần Nguyệt sinh bệnh, Hàn Hiểu Quân nói chia tay với An Hồng, thì chẳng phải là bọn họ sẽ ở cùng nhau như cũ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Sự hoài nghi 3

Editor: Mẹ Bầu

Còn có mấy tháng trước, anh nhìn thấy tám ảnh chụp mà An Hồng kẹp ở trong ví tiền; mà trong tám ảnh chụp chung đó, cô chụp hình cùng với Hàn Hiểu Quân, ảnh mặt hai người giao nhau mang đầy vẻ... ăn ý. Còn có, An Hồng cự tuyệt chuyện giúp Tần Nguyệt trở lại với Hàn Hiểu Quân; Còn có, trong ngày sinh nhật của cha anh, Hàn Hiểu Quân ôm vai An Hồng, bóng dáng hai người chậm rãi đi tới; còn có. . . bọn họ tranh cãi ở trên xe.

Cô nói: "Cho dù anh là bạn trai của em, thì anh cũng không có tư cách để nói những lời này!"

Anh nói: @MeBau*@ "Nếu không phải bởi vì Tần Nguyệt sinh bệnh, hai người bây giờ vẫn đang cùng nhau phải không?" An Hồng đã không thể trả lời, từ ngữ mập mờ.

Còn có, sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, cô nói: "Anh hãy kiên trì một chút, em đi xem Hiểu Quân thế nào."

Còn có, lời nói của cô ở trước thời điểm Hàn Hiểu Quân lâm chung, "Hàn Hiểu Quân, em yêu anh. Em muốn gả cho anh, chúng ta sẽ mãi mãi vĩnh viễn ở cùng nhau."

Cô chưa từng bao giờ nói với anh câu "Em yêu anh" như vậy, cho dù chỉ là một lần thôi, đều không có. Ngay cả cái câu "Em thích anh" kia, cũng là do anh đã ép vô số lần, cô mắc cỡ ngại ngùng chịu nói ra miệng.

Lộ Vân Phàm nằm chết lặng ở trên giường bệnh, dinendian.loqid]on trong đầu đầy gió nổi mây phun.

Bởi vì sự kích động của chính mình, nên anh đã làm cho Hàn Hiểu Quân qua đời trong tai nạn xe cộ. Lộ Vân Phàm ngày ngày đêm đêm đều cảm thấy hối hận lẫn áy náy đến khắc cốt ghi tâm. Anh thống hận bản thân, bởi vì sự hoài nghi không hiểu vì sao kia, mà dẫn đến phát sinh ra sự cố này. Nhưng mà, khi xâu chuỗi lại hết thấy hết thấy mọi chuyện, mãi cho đến ngày anh đọc được bức thư chia tay kia, rồi cho tới bây giờ, khi Hứa Lạc Phong nói cho anh biết hết thấy, Lộ Vân Phàm bắt đầu hoài nghi.

Anh hoài nghi chính mình, cũng hoài nghi cả An Hồng. Anh hoài nghi đầu óc của mình có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không! Qua nhiều năm như vậy rồi, người ở trong lòng An Hồng đến tốt cùng là ai đây, diễn★đoànle☆q●uỷđ●ôn tại sao anh lại có thể luôn luôn không thể nào hiểu rõ được?

Đáp án rõ ràng, miêu tả sinh động.

Chung quy, anh vẫn không thể sánh bằng người kia.

Cho dù anh đối xử với cô tốt như thế nào, cho dù người kia có làm tổn thương cô như thế nào, thì cô vẫn không quên được anh ta.

Vậy bản thân anh, rốt cuộc được coi là cái gì đây?

Lộ Vân Phàm cảm thấy buồn cười, cực kỳ đặc biệt buồn cười. Anh đã biết chuyện tai nạn xe cộ sẽ phát sinh trong nháy mắt, nên anh đã đánh tay lái, dùng thân thể của chính mình để nghênh đón lần va chạm đó. Chính là, chỉ vì như vậy anh có thể bảo vệ được cô, nhưng rồi, hành động ấy của anh lại khiến cho người mà cô đề ý nhất kia nhân, đã bị chết.

Lộ Vân Phàm phát hiện mình đã không có cách nào để suy nghĩ được nữa. Đầu óc của anh rất loạn rất loạn, căn bản không tiếp thụ được những kết luận mà bản thân anh đã hiểu ra này. Cái kết luận kia đã mắc ngang ở trong lòng của anh, trong cổ họng của anh, làm anh cảm thấy hít thở không thông.

‘- - Trong lòng cô ta chỉ luôn luôn có một mình Hàn Hiểu Quân, căn bản cũng không hề có cậu! Cậu đã theo đuổi cô ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu lại không hề có cảm giác này hay sao?

Đúng như vậy! Lộ Vân Phàm, chẳng lẽ mọi chuyện đã xảy ra kia, mà không hề có chút cảm giác gì à?

Lộ Vân Phàm cười mình sao lại có thể ngu xuẩn như vậy, ngu quá mức như vậy. Anh sao lại có thể quá mức tin tưởng An Hồng đến như vậy. Anh lại

tin tưởng cô nói cô thích anh, tin tưởng cô nói: "Lộ Vân Phàm, em chỉ muốn cùng với anh đến tận cùng." Tất cả đều là chuyện ma quỷ! Tất cả đều là nói nhảm! Tất cả đều là lời nói dối!

Từ nhỏ đến lớn, cô chính là một kẻ lừa đảo, cô đã lừa của anh hết thảy, mà bây giờ, khi Hàn Hiểu Quân đã chết, cô lập tức xa chạy cao bay, còn bức tử cả Tần Nguyệt! Trời ạ! Cô gái có tên gọi là An Hồng kia, đến tận cùng là một người đáng sợ đến cỡ nào!

Hứa Lạc Phong nhìn biểu cảm thiên biến vạn hóa của Lộ Vân Phàm. Khi thì anh cười như ngớ ngẩn, khi thì vẻ mặt đại ra, khi thì khóc lóc thảm thiết, một lát sau lại đầy phần uất, hai bàn tay gắt gao túm chặt lấy chiếc ga giường, đốt ngón tay nắm chặt, căng cứng đến mức phát ra trắng nhợt, răng cắn mạnh vào môi, cắn như sắp chảy máu ra.

Qua một hồi thật lâu, thật lâu, Hứa Lạc Phong mới gọi anh: "A Lộ!"

Lộ Vân Phàm không chút phản ứng.

Hứa Lạc Phong nói: "Vẫn còn có một chuyện quan trọng nhất mà tớ muốn nói cho cậu biết, nhưng mà cậu cần phải bình tĩnh."

Lộ Vân Phàm cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc cái người này là thế nào, tại sao lại luôn lo lắng trùng trùng muốn nói cho anh biết có một chút việc, nhưng mà trước khi nói lại cứ thần thần bí bí, bảo anh phải bình tĩnh.

Tuy rằng mỗi chuyện mà Hứa Lạc Phong nói ra đều là như sấm động giữa trời quang, nhưng mà anh đã từng bị nhiều chuyện kinh sợ hơn rồi! Lộ Vân Phàm chết lặng, anh nhàn nhạt trả lời: "Cậu cứ nói đi."

Hứa Lạc Phong lấy lại sự ổn định, bình tĩnh nói: "Bác sĩ nói, đùi phải của cậu không thể giữ lại được nữa."

Lộ Vân Phàm giống như là nghe thấy một chuyện nhảm nhí rất buồn cười. Anh cười "ha" lên một tiếng, quay đầu lại nhìn Hứa Lạc Phong, hỏi: "Cái gì kia?"

Hứa Lạc Phong nhìn thẳng vào anh, nói rõ ràng từng chữ, từng chữ một: "Đùi phải của cậu cần phải cắt bỏ! Phải cắt đùi đi. Không thể tiếp tục kéo dài được nữa!"

Lộ Vân Phàm mờ mịt nhìn Hứa Lạc Phong. Phải rất lâu, rất lâu sau anh phản ứng lại được, mới hiểu rõ ràng Hứa Lạc Phong vừa mới nói đến cái gì.

Anh cũng không có gào to rống lớn, cũng không có cuồng loạn, anh không hề khóc, càng không bật cười, rốt cuộc anh đã hiểu rõ.

Hiểu rõ vì sao hơn một tháng qua, thái độ của bác sĩ, y tá, ba ba, Giang Bội đối với vết thương của anh lại có vẻ thương cảm, muốn giấu giếm giấu diếm như vậy. Anh hiểu ra, tại sao bên đùi phải của anh lại luôn được rất nhiều người xa lạ vây quanh xem xét. Hiểu ra tại sao anh cứ phải hết lần này đến lần khác phải đi kiểm tra chân như vậy. Anh hiểu ra, vì sao anh luôn luôn không thể đi thực hiện phục hồi chức năng được. Anh hiểu ra tại sao đùi phải của anh lại không hề có cảm giác như vậy. . .

Anh hiểu ra rồi - anh, Lộ Vân Phàm, sẽ không bao giờ còn là Lộ Vân Phàm của trước đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Sau khi Lộ Kiến Vũ chạy tới Los Angeles, vẫn như trước, ông không đồng ý cắt chân của Lộ Văn Phàm.

Lộ Vân Phàm nằm ở trên giường bệnh, nghe được cha của mình tranh chấp cùng bác sĩ ở trên hành lang, âm lượng càng lúc càng lớn.

"Tôi không thể để cho con tôi biến thành một người tàn phế được! Không được! Tuyệt đối không được! Nó mới chỉ có 20 tuổi!"

Rồi sau đó, hết thầy lại trở lại bình tĩnh. Lô Vân Phàm biết, nhất định là Giang Bội đã ghim Lô Kiến Vũ lại.

Lộ Vân Phàm hồ hững nhìn ra cánh cửa phòng bệnh đang khép hờ, trong đầu trống rỗng.

Hai ngày sau, @MeBau*@ anh nói với bác sĩ chính, anh quyết định cắt chân.

Sau khi Lộ Kiến Vũ biết được chuyện này thì rất giận dữ. Ông rống lên đối với Lộ Văn Phàm. Ông nói, chỉ cần còn lại cái chân, thì liền còn có hi vọng. Nếu như cắt đi rồi, về sau y học có phát triển hơn nữa, thì cũng đã không còn có tác dụng gì nữa rồi!

Mặt mũi của Lộ Vân Phàm vẫn luôn luôn thật bình tĩnh, mặc kệ Lộ Kiến Vũ nói như thế nào, anh cũng đều không có chút biến động gì.

Cuối cùng, chính anh tự ký đơn cho phép giải phẫu.

Lúc anh ký tên của bản thân mình lên trên giấy đồng ý, Lộ Kiến Vũ cũng không thể chịu được nữa. Ông chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh. Người đàn ông trung niên mái tóc đã điểm bạc, dáng người khô nhô, Diễm Đàan Lê Quý Đôn ngồi ôm cái đầu trên hành lang, thất thanh khóc rống lên giống như một đứa bé.

Giang Bội lặng yên đi đến bên người ông, ôm ông vào trong lòng mình.

Trước một ngày thực hiện giải phẫu, Lô Vân Phàm nói muốn đi ra bên ngoài để phơi nắng.

Giang Bội cùng Hứa Lạc Phong hợp lực ôm anh đưa lên xe lăn. Thân thể của anh suy yếu, tuy là vào mùa hè, nhưng Giang Bội vẫn phải phủ lên trên người của anh một tấm thảm mỏng.

Đã thật lâu rồi Lộ Vân Phàm không được phơi nắng.

Màu da của anh nhìn không được tự nhiên, nhìn gần như là trong suốt vậy. Thậm chí có thể nhìn thấy cả mạch máu ở dưới làn da. Diendanlequydon Cương mặt anh cũng lõm xuống gay gắt, ánh mắt không còn trong trẻo, phản phát như bị che phủ bởi một tầng hơi nước.

□ Đến hoa viên dưới lầu, anh ngẩng đầu nhìn lên trời.
Ánh nắng mãnh liệt rơi thẳng vào ánh mắt anh, làm anh
cảm thấy mắt hoa choáng váng.

□ Giang Bội đẩy xe lăn chậm rãi đi, Hứa Lạc Phong đi ở bên cạnh anh. Lộ Vân Phàm nhìn bệnh nhân đang đi tản bộ chung quanh, còn có thật nhiều những đứa trẻ đang chơi đùa, cười vui hi hi ha ha chạy qua chạy lại bên cạnh anh.

□ Có mấy cái người da đen trẻ tuổi đang chơi bóng bóng rổ ở trên sân lộ thiên. Lộ Văn Phàm bảo Giang Bội dừng xe lẩn ở bên cạnh sân, anh không nói gì, chính là mờ mịt nhìn bọn họ chơi bóng.

□ Bọn họ chạy ở tại chỗ, tỏa ra, lớn tiếng kêu to, sau khi lấy được bóng liền nhanh chóng đột phá, vội vã ngừng nhảy ném bóng, sau đó lại dẫn bóng. Bọn họ cười lên ha ha, ngực chạm vào nhau, bàn tay to đánh lẫn nhau, lại nhanh chóng tổ chức lên bóng công thủ tiếp theo.

□ Lộ Văn Phàm thoáng nhè nhẹ nở nụ cười, nhìn bọn họ dẫn bóng, còn vỗ tay không ngừng.

□ Một người da đen có mái tóc cột thành rất nhiều bím tóc, quay đầu lại nhìn đến anh, sau đó chu chu đôi môi một cái, liền lộ ra hàm răng trắng bóng.

□ Anh ta kêu lên đối với Lộ Văn Phàm: "Hey, guy, Get well soon!" (Này anh bạn, hãy mau khỏe lại đi!)

□ Lộ Văn Phàm gật gật đầu, cũng không đáp lời, chỉ tiếp tục xem bọn họ chơi bóng.

□ Một giờ sau, anh nói: "Giang Bội, cháu muốn trở về rồi."

□ Tối hôm đó, Lộ Văn Phàm đi ngủ rất sớm.

□ Khi ở trong phòng bệnh không có những người khác, anh bật chiếc đèn ở đầu giường lên, lấy từ trong ngăn kéo của tủ đầu giường ra một lá thư.

□ Lộ Vân Phàm lấy ra tờ giấy ở bên trong, mở ra xem. Nhìn những dòng chữ viết quen thuộc trên giấy, lời nói đầy sự tuyệt tình, hốc mắt anh dần dần ẩm ướt.

□ Cô nói rất nhiều, rất nhiều, lưu loát tràn ngập hai tờ giấy, logic hỗn loạn, câu trước không ăn nhập với câu sau. Một đoạn là những hồi ức của cô cùng Hàn Diệu Quân lúc nhỏ. Một đoạn sau lại là những hồi ức chuyện cũ thanh xuân của cô cùng Lộ Vân Phàm. Một chút nữa tựa như cảm xúc có chút lên xuống phập phồng, lên án mạnh mẽ Lộ Vân Phàm ngây thơ keo kiệt, lòng dạ nhỏ mọn, rồi bên dưới lại là lời cảm ơn Lộ Vân Phàm, ở trong nháy mắt phát sinh ra tai nạn xe cô đã cứu mạng của cô. Rồi một đoạn sau lại nói, nếu như có thể đổi lại mạng cho Hàn Diệu Quân, cô tình nguyện người chết kia là mình.

□ Cô nói: Lộ Vân Phàm, hơn nửa tháng qua, em đã nghĩ rất nhiều rất nhiều. Chuyện đã xảy ra như vậy rồi, em nghĩ em đã không có cách nào để đối mặt với anh được nữa rồi.

□ Cô nói: Anh hẳn là đã biết đến kết cục sự tình như thế nào rồi. Diệu Quân đã chết. Tính mạng của anh ấy ở trong tay em dần dần trôi đi... Em chỉ biết, em và anh đã kết thúc.

□ Cô nói: Hàn Diệu Quân với em rất có ý nghĩa, tất cả mọi người đều không ai có thể biết được. Anh ấy mới chỉ có 25 tuổi, cuộc sống của anh ấy mới vừa bắt đầu. Anh ấy có thật nhiều mơ ước vẫn chưa hoàn thành, nhưng mà, anh ấy đã chết...

□ Cô nói: Không có đồ vật gì đó quan trọng hơn so sinh mệnh. Tình yêu, sự nghiệp, bài vở và bài tập, lý tưởng, hết thảy tất cả đều là cấu trúc ở trên một bộ thân thể khỏe mạnh. Khi sinh mệnh mất đi, hết thảy đều tan thành mây khói rồi.

□ Cô nói: Lộ Vân Phàm, cảm ơn anh vì những năm gần đây anh luôn luôn quan tâm đối với em. Nhưng mà, em hi vọng từ nay về sau, anh có thể quên em đi.

□ Cô nói: Lộ Vân Phàm, xin anh hãy bảo trọng thân thể. Hãy chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, quan tâm nhiều hơn nữa đến người nhà của anh, bạn bè của anh, bọn họ đều thật sự rất lo lắng cho anh.

□ Cô nói: Em sẽ đi đến một thành phố xa lạ, bắt đầu cuộc sống mới. Em sẽ cố gắng quên hết thảy những gì ở nơi này, bao gồm, cả anh!

□ Cô nói: Hi vọng anh có thể chín chắn hơn, không nên dễ bị kích động như vậy nữa! Có đôi khi, sự kích động dễ làm cho người ta dễ dàng phạm phải sai lầm không thể nào có thể vãn hồi được, sẽ phải trả giá đau đớn đến cực điểm cực lớn. Sẽ còn làm liên lụy đến người vô tội, làm cho bọn họ vì bị kích động mà thanh toán anh.

□ Cô nói: Lộ Vân Phàm, chúng ta chia tay đi.

□ Cô nói: Không nên lại tới tìm em nữa, em sẽ không gặp anh đâu!

□ Cô nói: Chúc anh hạnh phúc!

□ Cô nói: Lộ Vân Phàm, chúc anh hạnh phúc!

□ Hai tờ giấy phổ thông, Lộ Vân Phàm đọc hết lần này lại đến lần khác, cũng không nhìn ra nửa điểm không nỡ cùng sự quyến luyến của cô đối với mình.

□ Trong những hàng chữ đó, chỉ thấy tràn ngập những nỗi thất vọng của cô đối với anh và sự hoài niệm đối với Hàn Hiếu Quân.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455746#p3455746>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm không biết khi An Hồng viết cho anh phong thư này, tâm tình của cô là như thế nào.

Anh chẳng qua chỉ cảm thấy chán ngán thất vọng.

Giống như một năm rưỡi qua, giữa anh và cô, những sự phân phân hợp hợp kia đều không hề tồn tại.

Này là những ngọt ngào ăn ý, đều là trống rỗng.

Này là những lời thề non hẹn biển, đều là giả dối.

Này là những nụ hôn môi dịu dàng, đều là công dã tràng.

Này là thân thể quấn quýt, mờ hôi đầm đìa cả đêm, đều là một giấc mộng.

Nào là những gì say mê đối với cô, @MeBau*@ những ngày anh theo đuổi cô, đều là vở hài kịch mà chỉ có một mình anh sắm vai, chính là cảnh tượng huyền ảo, tựa như lâu đài giữa không trung.

Anh từng đã vì tương lai của bọn họ mà xây dựng lên vô số ý tưởng. Đến cuối cùng, mới phát hiện ra, hết thảy tất cả những gì đó, cũng chỉ là sự tình nguyện từ một phía của anh.

An Hồng, em chính là một kẻ lường gạt, một kẻ lừa đảo, một kẻ lừa đảo!

Lộ Vân Phàm không nhịn được lại xoa xoa lên đùi phải của mình.

Cảm giác ở mặt cắt của đùi bị thương đã trở nên tê dại rồi, nhưng chỗ mặt cắt lại đau như bị kim đâm.

Anh biết, sự đau đớn như vậy lập tức sẽ kết thúc thôi.

Chỉ là anh không biết sự đau xót trong lòng anh, không biết đến khi nào thì mới có thể khỏi hẳn.

Giống như một khối huyết nhục mơ hồ kia, sẽ vĩnh viễn mắc lại ở trong lòng của anh, nhổ đi không được mà bóc đi không xong.

Anh giương mắt ngó ra ngoài cửa sổ.

Mây mỏng sao thưa,

Đêm đen đặc giống như mực, vàng trắng non giống như một cái móc câu.

Không biết cách một khoảng Thái Bình Dương kia, người nào đó, liệu có cũng thất hồn lạc phách, buồn bã một mình giống như anh hay không!

Ngày hôm sau, Lộ Vân Phàm được đẩy băng ca tiến vào phòng giải phẫu.

Trên bàn mổ, ngọn đèn thật chói mắt, khi được gây mê, anh hơi mỉm cười một chút, rồi sau đó, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Lúc này An Hồng, chính là đang co rúm lại ở trên giường bệnh của bệnh viện thành phố T, cả người phát run rẩy.

Mấy ngày trước, cô đã cắt cổ tay ở trong phòng ở cho thuê. May mắn là cô đã được Tiểu Lý bạn cùng phòng kịp thời phát hiện mới cứu được một cái mạng.

Tiểu Lý sợ hãi, đưa An Hồng vào trong bệnh viện, sau đó lại không biết phải tìm ai, luôn luôn đợi đến khi An Hồng tỉnh lại, tự cô bấm số điện thoại của Trần Hàng.

Trần Hàng lập tức bay đến thành phố T. Anh ở lại với An

Hồng vài ngày, càng không ngừng khuyên giải an ủi cô, càng phát hiện hiệu quả không rõ ràng.

□ *Trần Hàng sau khi tự hỏi, rốt cục quyết định thông báo việc này cho Tiêu Lâm. Tiêu Lâm sợ hãi liền khóc lớn ở trong điện thoại sợ. Trần Hàng phải dỗ dành Tiêu Lâm đến nửa ngày, đặt giúp cô vé máy bay bay đến thành phố T.*

□ *An Hồng giống như đã thay đổi thành một người khác vậy. Cô mỗi ngày đều nằm bất động ở trên giường bệnh, cũng không hề trò chuyện gì.*

□ *Tiêu Lâm lòng nóng như lửa đốt, thường xuyên trốn vào trong góc phòng một mình, để cho nước mắt rơi xuống.*

□ *Cô mới có 17 tuổi, đừng tới chuyện như thế này, hoàn toàn không biết nên làm thế nào bây giờ. May mắn là Trần Hàng luôn luôn ở bên cạnh cô.*

□ *Có một ngày, Tiêu Lâm kéo Trần Hàng ra khỏi phòng bệnh.*

□ *"Có chuyện gì vậy?" Trần Hàng nhìn cô gái trẻ ở trước mặt đang vân vân vờ xé góc áo vẽ đầy bất an, nét mặt do dự,*

trong lòng cảm thấy khó hiểu.

□ "Anh Trần Hằng..." Tiêu Lâm ngẩng đầu nhìn anh, "Em nghĩ em sẽ phải đến thành phố T để học thôi! Em lo lắng cho chị của em, sợ chị ấy lại nghĩ không thông nữa."

□ Trần Hằng nhận mày lại: "Học Trung học mà chuyển trường đi nơi khác, rất phiền toái đó."

□ "Cho nên em mới tìm anh mà, anh có thể giúp em được không?" Trong ánh mắt của Tiêu Lâm ánh lên sự sợ hãi, tràn đầy chờ mong.

□ Trần Hằng thật khó khăn: "Nếu như em đến nơi này ở, vậy hai chị em em sẽ ở đâu được đây?"

□ "Em đã từng thương lượng với chị của em rồi, chúng em tính toán bán phòng ở ở tiền khu Hòa bình đi."

□ Trần Hằng cả kinh: "Thật sao? An Hồng đã suy xét kỹ chưa?"

□ "Rồi!" Tiêu Lâm gật đầu vẻ rất kiên định, "Cả em và chị của em đều cảm thấy, chị ấy cần phải triệt để rời đi khỏi cái thành phố kia, thì mọi việc mới có thể tốt đẹp được."

□ Cuối tháng bảy, Trần Hằng dựa vào rất nhiều quan hệ, liên lạc được với một trường trung học ở thành phố T giúp cho Tiêu Lâm. Sau khi, nộp phí học dự thính phí, sau khi khai giảng học kỳ mới sẽ xếp lớp chính thức sau...

□ Anh lại tìm được một căn phòng có hai buồng ở đã được

trạng bị đầy đủ, nộp một năm tiền thuê nhà để cho hai chị em ở.

□ Cuối cùng, An Hồng iuy thác cho Trần Hàng, bán phòng ở trong tiểu khu hòa bình cho đại lý môi giới nhà ở ngay cửa tiểu khu, giá bán so giá thị trường thấp hơn 20%.

□ Làm xong hết thấy những việc này, Trần Hàng giúp đỡ Tiêu Lâm thu thập hành lý, đưa cô đi đến thành phố T.

□ Tất cả mọi ngọn nguồn trong chuyện này, bọn họ không hề nói lại với bất kỳ người nào. Chuyện An Hồng tự sát, thì càng có ít người biết thì càng tốt.

□ An Hồng nghỉ ngơi ở trong phòng đi thuê hơn một tuần lễ, một lần nữa lại đến Phong Nguyên đi làm.

□ Tinh thần của cô vẫn sa sút như trước, chẳng qua là cố nỗ lực công tác, đến ngay cả nói cũng không tình nguyện nhiều lời.

□ Mỗi ngày Tiêu Lâm đều gọi điện thoại cho Trần Hàng, để báo cáo cho anh tình hình của An Hồng. Trần Hàng nghĩ muốn nói chuyện với An Hồng, nhưng cô cũng không chịu đón nhận.

□ Trần Hàng đành phải cách hai tuần lễ lại bay đến thành phố T để an ủi cô một chút!

□ An Hồng bắt đầu cảm giác thấy đau đầu.

□ Trong đầu cô giống có cái gì đó đang quấy phá, đau đến

nồi cô ăn không ngon, ngủ không yên.

□ Cô nhanh chóng gầy yếu. Lại càng điên cuồng mà ý lại rệu, ý lại cà phê nhân, ý lại vào thuốc lá.

□ Mỗi ngày, vào ban đêm cô lại mất ngủ, nhắm mắt lại, dường như cô lại có thể nhìn thấy cái cảnh tượng kia.

□ Trong cơn mưa lầy lội, bóng dáng của Hàn Diệu Quân vẫn không nhúc nhích, toàn thân anh ướt đẫm, mặt xám như tro tàn, nhiệt độ cơ thể ở trong lòng cô càng ngày càng xuống thấp, rốt cục trở nên lạnh như băng một mảnh. Ông kính quay đi trước mặt cô lại biến thành Lộ Văn Phàm, đầu sưng phồng, hai mắt nhắm chặt, gò má lõm xuống, đôi môi hoàn toàn không có chút huyết sắc nào, hai chân vẫn còn đang bọc thạch cao. . . Dưới thân thể của anh dần dần lan ra một vùng máu thật lớn, càng ngày càng đầy càng ngày càng nhiều. An Hồng ngờ ngác nhìn anh, phòng bệnh dần dần biến mất, chung quanh chỉ thấy trống trải một mảnh. Cô tỉnh táo nhìn thấy trong vùng máu kia có một cặp mắt mở trừng, tròn xoe, nhìn chăm chú thẳng tắp vào cô.

□ Đó là ánh mắt của Tần Nguyệt.

□ An Hồng thét lên một tiếng lớn chói tai, từ trên giường giật bắn người lên, ngồi bật dậy.

□ Tiêu Lâm vọt vào trong phòng An Hồng, chỉ thấy cô ngồi lúi sút vào ở đầu giường, ánh mắt tan rã, hai tay ôm lấy đầu, run rẩy không ngừng.

□ "Chị à!" Tiêu Lâm vọt tới bên người An Hồng, sợ hãi không biết làm sao, tay chân luống cuống vô vô vào

hạt không biết làm sao, ánh sáng càng rực rỡ và rực
lưng An Hồng.

□ An Hồng xua xua tay ngăn Tiêu Lâm lại. Mái tóc dài của cô rối tung ở trên mặt, khuôn mặt đầy sự hoảng sợ, miệng khê lăm lăm. Tiêu Lâm cẩn thận lắng nghe, nhưng cũng không thể nghe ra được An Hồng đang nói lăm lăm cái gì đó.

□ Cô biết, An Hồng đã sinh bệnh rồi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455752#p3455752>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm có một giấc mộng.

Trong mộng, bầu trời sáng sủa, ánh mặt trời xán lạn, ngày cả gió thổi đến cũng thật là ấm áp. Anh đứng ở trên một cái sân thể dục, lúc này đang chuẩn bị xuất phát chạy.

Súng lệnh nổ vang bên tai. Lộ Vân Phàm như mũi tên rời khỏi cung vậy, liền xông ra ngoài, anh chạy ở giữa ở một đám người trẻ tuổi, cánh tay đang đưa rất có quy luật, chân dài di chuyển, chạy đi vừa kiên định lại có lực.

Hô hấp của anh thật vững vàng, thân thể tựa như hoàn toàn không chút mệt nhọc. Cả cái sân thể dục dục to như vậy, anh chạy một vòng lại một vòng. Bên tai là tiếng hò hét cổ lên không ngừng nghỉ. Anh ngẩng đầu nhìn về phía khán đài, người đang ngồi nơi đó không đếm được, @MeBau* @ nhưng khuôn mặt cả đám người đó đều rất mơ hồ, làm anh không nhìn thấy rõ ai hết.

Anh lại quay đầu lại xem tuyển thủ bên người, cũng y như vậy, anh không thể nhìn thấy rõ mặt của bọn họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hơi thở ồ ồ của bọn họ.

Lộ Vân Phàm có chút buồn bực, nhưng lại cũng không hề nghĩ nhiều. Anh càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, dần dần liền thoát khỏi cả đám người, một mình xông lên dẫn đầu phía trước.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên ở phía sau, Lộ Vân Phàm không khỏi có chút đắc ý, anh ngẩng đầu lên nhìn phía trước. Dải băng màu vàng ở điểm cuối đang chạy theo gió đang đưa, phía sau dải băng dường như còn có một người đang đứng.

Bóng dáng yếu đuối, Diendaaneequydonn mái tóc được buộc lên cao cao như chiếc đuôi ngựa. Khi cô cười rộ lên thì ánh mắt dài nhỏ liền nheo tít lại, đều bị làm anh nảy sinh sự ấm áp. Cô đang vẫy tay về phía anh, lớn tiếng kêu: "Cố lên, cố lên!"

Ngọn gió mát thổi phát qua hai má của cô. Cô gái tuổi trẻ cười tươi như hoa. Lộ Vân Phàm nhếch khóe miệng lên, càng thêm ra sức chạy về phía cô.

Nhưng mà nhìn thấy điểm cuối đường chạy xem ra rất gần, thế nhưng sao chạy lại thấy xa như vậy. Lộ Vân Phàm cảm thấy hai chân mình giống như bị rút chì vào, không biết tại sao anh lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Anh hướng về cô gái ở phía xa xa kia, kêu lên: "An An! Anh rất mệt!"

"Cũng sắp đến nơi rồi, cố lên!" Cô gái vẫn ngoắc tay như trước. Lộ Văn Phàm khẽ cắn môi, lại tiếp tục chạy lên phía trước. Hô hấp rối loạn, bước chân nặng dần, tim đập gấp gấp, nhưng anh tuyệt không để ý.

Đột nhiên, dưới chân anh bị vấp một cái. Cả người anh liền nặng nề ngã lăn ra ở trên mặt đất, một cảm giác đau đớn từ phần chân truyền lên đến tận trái tim.

Lộ Văn Phàm gượng chống chân nâng phía trên thân thể lên. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái kia, cố nén nhin đau, hô to: "An An, chân anh đau quá!"

Cô gái kia vẫn chỉ đứng đó cười nhìn anh, không nói nữa.

Bên người anh vang lên vô số tiếng bước chân. Một nhóm các chàng trai trẻ tuổi ào ào

vượt qua anh, hoan hô nháy nhót chạy về phía điểm cuối. Người chạy về trước tiên là một chàng trai cao lớn khỏe đẹp. Diễn~đàn~le~quy~đoan Anh ta giờ hai tay lên, thân thể vọt tới dài lằng màu vàng. Dưới ánh mặt trời, Lộ Văn Phàm chỉ nhìn thấy hình dáng khuôn mặt đầy sự kiên nghị của anh ta, còn có vẻ mặt đặc ý sau khi giành được thắng lợi.

□ Lộ Văn Phàm vẫn muốn đứng lên, nhưng làm thế nào cũng không có được sức lực. Anh không nhìn được quay đầu nhìn thoáng qua, bỗng đột nhiên kinh hãi, anh đã không thấy đuôi phải của mình đâu nữa.

□ Đôi chân của anh vốn thon dài cân xứng, giờ đây chỉ còn lại có một đoạn ngắn ngắn chừng hơn hai mươi centimet. Anh vô lực ngồi ở trên mặt đất, chỗ chân bị gãy máu chảy ra thành một bãi, nhìn thấy mà ghê người.

□ Lộ Văn Phàm bỗng chốc liền bật khóc lên. Anh không biết lúc này nên làm thế nào. Anh ôm lấy cái chân gãy của mình, lại nhìn về phía điểm cuối, cô gái kia đang nghênh đón chàng trai chạy về đích đầu tiên. Cô đưa chai nước lên, then thùng nói: "Hiếu Quân, anh là người lợi hại nhất."

□ Lời nói tựa như một cây đao, đâm thẳng vào trong lòng Lộ Văn Phàm.

□ Anh nằm phục xuống trên mặt đất, một tay vổ đất, một tay vươn về trước, thê lương gọi với tên của cô: "An An! An An! An An!"

□ Cô gái kia tựa như không nghe thấy. Cô dặt thẳng tay chàng trai chiến thẳng kia, chậm rãi bỏ đi xa. Đi được một lúc, cô lại quay đầu lại thoáng nhìn qua anh, trong ánh mắt toàn là sự ghét bỏ lẫn căm hận.

□ Trong nháy mắt trời liền tối sập xuống, mây đen kéo đến dày đặc, mưa to rơi tầm tã.

□ Lộ Vân Phàm cả người ướt đẫm nằm trên mặt đất. Cả cái sân thể dục trống rỗng một mảnh, lúc này chỉ còn lại một mình anh.

□ Anh giang rộng hai tay, đùi phải đau nhức, nhưng lại không chống đỡ nổi nỗi đau ở trong lòng.

□ Anh tự tay sờ lên chỗ gãy chân của mình. Cái cảm giác kỳ dị này làm toàn thân anh phát run lên.

□ Anh nghĩ, đây nhất định là giấc mộng, nhất định là giấc mộng, nhất định là giấc mộng!

□ Rồi sau đó, anh mở mắt.

□ Đây đúng thật là một giấc mộng, nhưng mà hiện thực, so với cảnh tượng trong mơ dường như còn muốn làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng hơn.

□ Lúc Giang Bội tiến vào trong phòng, liền nhìn thấy Lộ Vân Phàm đang nằm ở trên giường hôn mê lịm tịm.

Lộ Văn Phàm đứng trước cửa phòng bệnh của anh thở. Hai mắt anh tròn tròn, trên mặt, trên người đầm đìa mồ hôi, lồng phập phồng ngực kịch liệt, tay phải đang gắt gao che phủ ở trên đùi phải đã bị cắt của chính mình.

□ Giang Bội nhúm mày lại, kéo tay phải của anh đặt xuống bên cạnh người anh, nhẹ nhàng nói: "Lại gặp ác mộng sao? Không nên cao miệng vết thương như thế, rất nhanh liền khép miệng lại thôi."

□ Hô hấp của Lộ Văn Phàm dần dần bình ổn lại. Anh quay đầu nhìn Giang Bội, hỏi: "Đến khi nào thì cháu được lắp chân giả vậy?"

□ "Sắp rồi, trước sẽ dùng chân giả tạm thời đã, sau mấy tháng thích ứng được thì có thể lắp chân giả chính thức rồi."

□ "Vâng." Lộ Văn Phàm đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: "Lạc Phong về nước rồi sao?"

□ Giang Bội một bên mát xa chân trái giúp anh, vừa nói: "Ngày mai mới đi."

□ "Cháu nghĩ muốn gặp cậu ấy."

□ "Được thôi, vào buổi chiều Lạc Phong sẽ tới thăm cháu."

□ Trước khi Hứa Lạc Phong về nước, anh lại đến thăm Lộ Văn Phàm một lần cuối cùng. Lộ Văn Phàm suy xét hồi lâu, rốt cuộc nói ra một điều thỉnh cầu với bạn tốt của mình.

□ "Lạc Phong, sau khi về nước, cậu giúp tớ đi mua lại phòng ở của An Hồng nhé, có được không?"

□ Hứa Lạc Phong nhăn mày: "Vì sao?"

□ "Không cần hỏi vì sao, cậu cứ làm theo lời tớ nói là được."

□ "A Lộ, cô ta đối xử với cậu như vậy, cậu không cần cứ phải nhớ thương cô ta đâu!"

□ Lộ Văn Phàm cúi đầu không nói.

□ Hứa Lạc Phong cực kỳ tức giận: "Cậu có nghe hay không? Hãy quên hẳn cô ta đi!"

□ "Hãy làm theo lời tớ đã nói đi!"

□ "Nếu tớ không đáp ứng với cậu thì sao?"

□ "Tớ sẽ đi tìm người khác." Lộ Văn Phàm vẫn suy yếu như trước, sắc mặt thẫm đen, nhưng ánh mắt lại rất kiên định.

□ Hứa Lạc Phong cảm thấy quả thực anh không thể nào nói lý được. Thật lâu về sau, anh mới miễn cưỡng đáp ứng: "Được rồi, tớ đồng ý với cậu."

□ Vài ngày sau, vết thương bị cắt của Lộ Văn Phàm đã khép miệng lại. Vì muốn làm giảm bớt sự phù nề của vết thương, cũng như để tiêu trừ những biến chứng đau đớn, bác sĩ cổ vũ anh lắp chân giả tạm thời để luyện tập đứng thẳng người lên và bước đi.

Quá trình phục hồi chức năng thật là khổ sở. Cơ bắp chân trái của Lộ Vân Phàm đều đã héo rút rất nhiều, đùi phải lại vừa mới khởi, mỗi một lần luyện tập đều làm mồ hôi lạnh của anh chảy xuống ròng ròng. Giang Bội căn bản không đành lòng nhìn, Lộ Vân Phàm cũng cứ cắn chặt răng, không khóc.

Rốt cục, anh có thể bám vào xà kép, chậm rãi đi lại. Chỉ là khi cúi đầu nhìn đến khung xương của chiếc chân giả bên phải kia, trong lòng anh dấy lên nỗi chua xót khó có thể nói hết! Thế nhưng trên mặt anh lại cũng chưa bao giờ biểu hiện một chút nào ra ngoài.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455783#p3455783>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Chân phải dẫm trên đất, không còn có cái loại cảm giác mà bản thân nên có này, Lộ Vân Phàm nhắm mắt lại để cảm nhận, cảm giác chân mình đứng giống như là đang đứng ở bên vách núi, lung lay, giống như anh đang đăng vân giá vũ (*).

(*) Đăng vân giá vũ: cưỡi mây lướt gió

Anh dần tâm tình của chính mình xuống, chính là nghiêm cẩn và tích cực luyện tập đi lại. Giang Bội cảm thấy vui mừng, lại có chút bận tâm. Bằng với những hiểu biết của cô đối với Lộ Vân Phàm, cô cho rằng anh nhất định sẽ phải phát giận cực kỳ mới đứng. Hơn nữa, anh là một người cực kỳ sợ bị sợ đau. Hồi còn học trung học, lúc đó cái chân bị gãy xương đã khỏi hẳn, khi luyện tập đi lại, anh đều có thể gào khóc kêu đến nửa ngày. Nhưng mà bây giờ, anh tựa như đã thay đổi lại thành một người khác vậy. Chân trái bị đau, sự đau đớn nơi đùi phải bị cắt, @MeBau*@ tựa như cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Giang Bội biết, vết thương của anh thế nhưng lại là nằm ở trong lòng.

Lộ Vân Phàm cũng có thời điểm không khống chế bản thân.

Anh cũng có lúc bị té ngã. Khi luyện tập ngồi xuống, đứng lên, nếu anh cố gắng vài lần mà vẫn không đứng được, mỗi lần bị ngã lại xuống trên đất hoặc không đứng được, giáo viên dạy phục hồi chức năng cũng sẽ đến dìu anh. những lúc này, anh sẽ phát giận đối với đối phương, sử dụng lẫn lộn tiếng Anh và tiếng Trung để mắng mỗ, thậm chí còn bảo người ta cút đi.

Buổi tối, Giang Bội sẽ cùng với bác sĩ xem xét phần chân tay đã bị cắt cụt còn lại của anh. Phần chân tay đã bị cắt cụt còn lại của anh vẫn bị sưng phù như cũ, lại còn phải chịu bị chiếc chân giả cọ sát vào đến đỏ rực. Thế nhưng Lộ Vân Phàm vẫn chỉ ngo ngắc nằm ở trên giường, tùy ý để phần chân cụt còn lại của mình cho vài người nâng lên rồi buông xuống, buông xuống lại nâng lên. dinendian.loqid]on, Anh phảng phất như đã không còn cảm giác nữa, ánh mắt trống rỗng, mờ mịt một mảnh.

Los Angeles là một thành phố khô hạn thiếu mưa. California là nơi ánh mặt trời dư thừa. Nhất là vào mùa Hạ, mấy tháng liền không hề đổ mưa là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà đến tháng tám, trời thế nhưng lại đổ mưa. Từng giọt mưa rỏ tí tách. Một trận mưa cuốn đi sóng nhiệt trong ngày hè, nhưng lại gây cho Lộ Vân Phàm một loại thống khổ khó có thể tưởng tượng được.

Đó là lần đầu tiên anh cảm nhận được cái cảm giác đau đớn này. Cả bên chân trái giống như là đang bị những con sâu ríu ríu, nhất là nơi đầu gối, chỗ bị thương, đau đến mức anh chôn mặt sâu vào ở trong chiếc gối đầu, răng nanh thiếu chút nữa thì cắn nát môi.

Giang Bội sợ hãi không biết làm sao, *dyan(lee^qu.donnn), muốn giúp anh mát xa chân trái, chỉ cần hơi bị nặng nề một chút, cơ bắp cả người Lộ Vân Phàm liền căng thẳng. Anh tự tay giặt tay Giang Bội ra, đau đến mức không thể nào phát ra tiếng được.

Giang Bội gọi bác sĩ tới. Bác sĩ chỉ nói, sau khi bị gãy xương, phát

*sinh loại cảm giác đau như vậy là chuyện bình thường.
Theo thời gian trôi qua, tình trạng của bệnh sẽ nhẹ hơn dần dần.*

□ Lộ Vân Phàm đã có chút mơ màng màng. Anh và Giang Bội đều tin tưởng vào những lời mà các bác sĩ ở nước Mỹ đã nói! Thế nhưng đến sau này, đã trải qua rất nhiều năm rồi, những loại cảm giác đau này luôn luôn dây dưa với anh, làm cho anh đêm không thể say giấc, ăn không biết ngon.

□ Có đôi khi, nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi, Lộ Vân Phàm chợt bừng tỉnh giữa đêm khuya. Anh sẽ lại nghĩ đến, ngày mà Hàn Diệu Quân rời đi kia, trời chính là đổ mưa. Đây có phải là sự trừng phạt của ông trời đối với anh hay không, để làm cho anh vĩnh viễn đều không thể quên được lỗi lầm mà bản thân mình đã phạm phải. Muốn anh vĩnh viễn phải gánh vác cái quả đắng này.

□ Mấy tháng sau, Lộ Vân Phàm đã hồi phục lại sức khỏe, rốt cục anh đã được đổi lại chiếc chân giả chính thức.

□ Anh bắt đầu sống cuộc sống bình thường. Nhưng mà, rốt cuộc cuộc sống này của anh không thể rời khỏi cây nạng chống, chân giả, xe lăn. Hơn nữa, trong phòng tắm còn có một chút những phương tiện để phục trợ cho người

tan tại.

□ Lại mấy tháng nữa trôi qua, Lộ Kiến Vũ thương lượng cùng với Lộ Vân Phàm. Giang Bội sẽ về nước, để cho anh ở nước Mỹ tiếp tục đi học, kết thúc khóa học chính quy, lại tiếp tục học thạc sĩ.

□ Lộ Vân Phàm đồng ý.

□ Hứa Lạc Phong đã tới nước Mỹ để học. Hai người đều có tên trong danh sách của trường Stanford, thuê một gian nhà trọ, làm bạn cùng phòng.

□ Ở nước Mỹ người người đều lái xe. Lộ Vân Phàm tuy bị thiếu chân nhưng anh vẫn có thể lấy bằng lái. Thế nhưng mà, anh nhất định không bao giờ lái xe nữa. Hứa Lạc Phong bất đắc dĩ, đành phải làm lái xe chuyên trách của anh, hai người bắt đầu cuộc sống cộng đồng ở trong trường học.

□ An Hồng tiếp tục công tác tại Phong Nguyên.

□ Chỉ có điều là, lực chú ý của cô hiện giờ không còn tập trung nữa. Trí nhớ cũng càng ngày càng kém, rất cực, cô đã bị phạm sai lầm ở trong công việc.

□ Lần đầu tiên làm sai dự toán, lãnh đạo chỉ có dặn dò cô vài câu.

□ Lần thứ hai phạm sai lầm, Ngũ Tổng gọi cô đến để nói chuyện.

□ Cho đến lần sai phạm thứ ba, cũng là một lần sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Bởi vì cô dùng sai ký hiệu đơn vị.

cho lần dự thâu của Phong Nguyên bị làm vào tình thế bị gạt bỏ. Ngũ Tổng giận dữ, nói với lãnh đạo trong bộ phận và An Hồng, nếu như An Hồng còn tái phạm lần thứ tư, thì sẽ khai trừ cô.

□ An Hồng giống như chim sợ náy. Cô cảm giác mình đã đi cẩn thận, nhưng lại vẫn sẽ phạm phải những lỗi y như vậy. Công việc của cô nếu trong dĩ vãng chỉ cần ba giờ sau là cô đã có thể hoàn thành tốt rồi, nhưng bây giờ phải cần gấp đôi thời gian để làm, đã vậy lại còn mắc sai lầm liên tục.

□ Lãnh đạo của cô cũng phải chịu áp lực rất lớn. Tất nhiên thái độ đối với cô sẽ không thể tốt được. Sau khi để xảy ra việc này, đương nhiên các đồng nghiệp cũng sẽ phê bình kín đáo đối với cô. Lau-ra lại càng rất vui sướng khi người khác bị gặp họa, thường thường đi tìm những việc vụn vặt giao cho An Hồng. Hoặc là ném cho cô làm một vài công việc râu ria, còn bản thân mình thì chìm vào trong cảnh thanh nhàn.

□ Có một lần, An Hồng đã phải thức suốt cả đêm, làm xong chuyện của mình, sau đó làm tiếp công việc mà Lau-ra đã giao cho mình. Sau khi trời sáng, cô mau chóng giao lại tài liệu kia cho Lau-ra. Lau-ra lại đến nhìn một cái cũng không nhìn, chỉ bỏ lại một câu: "Việc này tôi đã làm xong rồi! Sao cơ? Tôi không nói cho cô biết sao?"

□ An Hồng không hề hé răng, lặng yên trở về chỗ ngồi của mình.

□ Hợp với hai lần sau này, cô rốt cuộc biết Lau-ra là

đang cố ý trên đùa cô. An Hồng tự nói với mình, cần phải nhẫn nhịn, không nên đi so đo cùng cô ta.

□ Nhưng mà có một ngày, ở bên ngoài phòng trà nước, cô nghe được Lau-ra đang cùng với mấy nữ đồng nghiệp khác nói chuyện về mình.

□ "Cái con bé An Hồng kia, mọi người không nên nhìn vào cái biểu cảm không nói không rằng kia của cô ta, kỳ thực cô ta là một người rất có thủ đoạn. Công việc làm thì tệ hại như vậy, thế mà vẫn còn có thể tiếp tục trà trộn ở trong công ty như vậy, nhất định là có người chống lưng rồi."

□ "Vậy sao! Lau-ra, có phải là cô ta được người khác giới thiệu vào làm không vậy?"

□ "Tôi nghe nói là Tạ Công ở bộ phận kỹ thuật giới thiệu vào."

□ "Tạ Công? Không trách được! Ba ba Tạ Công trước kia làm việc ở phòng xây dựng tỉnh, có rất nhiều mối quen biết."

□ "Đúng vậy, cho nên tôi cảm thấy rằng, cô ta nhất định phải có quan hệ gì đó đối với Tạ Công, bằng không chỉ là một người bình thường ở thành phố J, lại tốt nghiệp ở đại học Z. Tốt nghiệp xong lại chạy tới thành phố T để làm cái gì? Đến tìm chỗ nương tựa của tình lang chứ sao!"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455839#p3455839>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

"Hiện tại đa phần sinh viên đều sống rất phóng khoáng, ở chung, nạo thai chuyện này cũng rất nhiều đó."

Đột nhiên, có một giọng nói nữ xa lạ vang lên: "Các người không bằng không chúng, chó có nói hươu nói vượn! Nói bậy người ta sau lưng như vậy, có phải là thiếu đạo đức hay không, hả?"

Laura sững sốt, nói: "Chúng tôi đang nói về An Hồng, mắc mớ gì đến cô chứ nhỉ?"

"Tôi đây chính là không thể nào nhìn thấy mà bỏ qua, không thể được! Đi theo bạn trai đến đây thì như thế nào? Tôi đây cũng là người ở tỉnh ngoài, cũng không phải tốt nghiệp ở nơi này, tôi đây chính là người đã đi theo bạn trai của tôi tới thành phố T đó! Tôi còn đang muốn kết hôn với anh ấy đây! @MeBau*@ Không được sao? Hừ! Chung quy, so với một số người, có người tuổi đã một bó to đùng rồi mà vẫn còn chưa có bạn trai, thì còn tốt hơn nhiều!"

Laura bị chọc tức: "Cô!"

"Coi như quên đi." Một người phụ nữ kia liền kéo Laura đi ra khỏi phòng trà nước. Vừa đi tới cửa, các cô liền nhìn thấy An Hồng đang im lặng đứng thẳng ở nơi đó, tất cả đều cả kinh, sắc mặt biến đổi, lần lần cũng liền bỏ đi.

Ngón tay An Hồng siết chặt lấy cái cốc đi vào trong phòng trà nước. Bên trong phòng chỉ còn lại có một cô gái đang ở đó pha coffee. Nhìn thấy An Hồng, cô gái đó hơi mỉm cười một chút.

An Hồng xé hai túi instant coffee (cà phê hòa tan uống liền) đổ vào trong cái cốc. Cô gái kia có chút kinh ngạc: "Cậu pha hai gói sao?"

"Ừ." An Hồng chờ nước chảy vào, sau một hồi trầm mặc, nhẹ nhàng nói, "Cảm ơn cậu."

"Hả?" Cô gái kia cười "Phi" ra một tiếng, nói: "Bọn họ nói những lời như vậy, tớ giống như bị trúng đạn rồi, cho nên mới cãi nhau vài câu với bọn họ mà thôi!"

An Hồng cúi đầu nở nụ cười.

Cô gái nâng cái cốc lên uống một hớp cà phê, vụng trộm nhìn An Hồng, nói: "À, tớ là người mới tới bộ phận nghiệp vụ 2, Lưu Diễm."

"An Hồng." An Hồng quay đầu nhìn Lưu Diễm, "Bộ phận Dự toán."

Tháng 9 năm 2005, Tiêu Lâm chuyển tới một trường trung học ở thành phố T để học lớp 11.

Cô cảm thấy An Hồng càng ngày càng có cái gì đó không thích hợp.

An Hồng thật dễ giận, thật hay nghi thần nghi quỷ, lại thường hay ngăn người, còn có thể trốn đi khóc.

Cô một điều lại tiếp một điều thuốc khác, một tuần, cô có thể hút hết sạch một bao thuốc lá. Tiêu Lâm đi vào trong phòng cô, chung quy có thể nghe được mùi khói nồng đậm, cô bị nghẹn không sao thở nổi.

An Hồng lại không có chút phản ứng nào. Cô còn uống rượu. Bĩa uống vào không say, còn rượu đỏ lại quá đắt, cô liền bắt đầu uống rượu trắng.

Tiêu Lâm biết, An Hồng là muốn để cho chính mình bị quá chén, bị say đi, như vậy thì cô sẽ không nghĩ ngợi gì đến hồi ức về chuyện trước kia nữa.

Nhưng mà tư lượng của An Hồng lại rất tốt, dĩ nhiên, đàn ông, quý, đôn rất khó làm cô bị quá chén mà say.

Cô thậm chí còn nôn mửa ở trong phòng, thân thể khó chịu đến cực điểm, nhưng trong đầu thì vẫn còn có thể

nghĩ được mọi chuyện rất tốt.

□ *Có một ngày, An Hồng nằm mơ thấy một giấc mộng.*

Trong mộng, cảnh tượng rất loạn, từng màn cứ thế vụt lóe qua. Hơn nữa những người đó cứ đứng xung quanh ở bên người cô, lại càng không ngừng xoay tròn. Mặc kệ cô có hô ngừng thế nào, thì bọn họ vẫn cứ chuyển động không ngừng, ẩn hiện không ngừng.

An Hồng như sắp hỏng mắt rồi. Cô ôm lấy đầu của mình hét lớn lạnh lạnh. Bất luận như thế nào, cô cũng không thể khiến cho những cảnh tượng này biến mất được...

Cuối cùng, cô đã nhìn thấy được Hàn Diệu Quân.

Anh đứng ở bên trong dòng suối, dưới ánh mặt trời, gương mặt ngó về phía cô, tươi cười ôn hòa.

"Diệu Quân. . ." An Hồng nghiêng ngả chao đảo chạy về phía anh. Nhưng cô có chạy thế nào cũng không thể nào chạy đến bên người anh được.

Phía đằng sau lại có người giữ tay của cô lại.

Cô cô nhìn ngược trở lại đằng sau, liền nhìn thấy vẻ mặt đầy nóng nảy của Lộ Vân Phàm.

"Em muốn làm gì?" Lộ Vân Phàm lớn tiếng hỏi, "An An, em muốn làm gì?"

An Hồng có chút mờ mịt. Cô không biết mình muốn làm gì, nhưng cũng vì bởi cô không biết mình muốn làm gì, cho nên cô mới cảm thấy mê hoặc.

Hàn Diệu Quân đang gọi cô, bên cạnh anh lại xuất

hiện Tần Nguyệt. Tần Nguyệt vẫn mang bộ dáng của một học sinh trung học, gương mặt tròn với đôi mắt to, khuôn mặt vừa ngây thơ lại vừa đơn thuần.

□ Kế tiếp, người đến càng ngày càng nhiều... mẹ, bác sĩ Tiêu, bà ngoại, thậm chí còn có gương mặt mơ hồ của ba ba. . .

□ An Hồng càng mê mang rồi. Cô muốn tránh thoát khỏi tay của Lộ Vân Phàm, nhưng Lộ Vân Phàm lại nắm lại tay cô rất nhanh: "An An!"

□ An Hồng suy nghĩ hồi lâu, nói: "Em mệt mỏi lắm."

□ Lộ Vân Phàm nói: "Em nên nghỉ lại vì Tiêu Lâm!"

□ "Con bé đã trưởng thành rồi." An Hồng quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt của Lộ Vân Phàm sâu thẳm, phấp phồng hơi nước.

□ An Hồng cười: "Lộ Vân Phàm, em mệt mỏi lắm, em thật sự mệt mỏi."

□ "An An. . ."

□ Lộ Vân Phàm đột nhiên thay đổi sắc mặt. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh chỉ biết, cho dù anh có làm cái gì, anh cũng không sánh bằng anh ta."

□ "Không phải vậy..." An Hồng có chút hoảng hốt, "Lộ Vân Phàm, không phải như vậy. . ."

□ "Ừ!" Trên mặt chàng trai tuổi trẻ kia hiện ra một chút vẻ không chắc chắn. Anh nhìn An Hồng nói: "Nếu em mệt mỏi, hãy đi."

trao pnuong. Ann tận cùng nơi, nếu em mệt mỏi, hãy đi tìm anh ta đi."

Anh dần dần buông lỏng tay An Hồng ra. An Hồng kinh ngạc nhìn lại anh. Lộ Vân Phàm mím môi, sắc mặt rất kém, thân thể anh bắt đầu trở nên trong suốt, cuối cùng liền tan biến mất giống như bọt biển.

"Lộ Vân Phàm! Lộ Vân Phàm!" An Hồng nhìn quanh mọi nơi. Đồn phia xung quanh cô đều trắng xóa một mảnh. Cô cũng không thể nào tìm được anh nữa rồi.

An Hồng lại quay đầu lại một lần nữa, Hàn Diệu Quân vẫn như trước, anh ở đó cười với cô, còn vươn tay ra...

Hai mắt An Hồng dần lệ mông lung. Cô chậm rãi mở mắt ra...

Tiêu Lâm thức dậy rất sớm, cặp sách đeo trên lưng. Trước khi ra khỏi cửa, cô đột nhiên có một chút cảm giác khác lạ.

Cô mở cửa phòng An Hồng ra, lập tức bị một màn trước mắt sợ tới mức hét rầm lên rất to.

An Hồng nằm ở bên trong một vũng máu, sắc mặt đã trắng bệch. Nơi cổ tay trái của cô máu tươi chảy đầm đìa. Máu đã đông lại, bên cạnh là một lưỡi dao nhỏ nhuộm đỏ vết máu.

Trần Hằng nhận được tin tức, đầu đau tột đỉnh.

Anh suy nghĩ rất lâu, sau đó mới nhĩ ra được một liên

pháp.

□ Kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn, Trần Hằng không để ý đến sự phản đối của An Hồng, anh dẫn theo cô đi đến một chỗ nơi.

□ Đó là trấn Viễn Khẩu, một trấn nhỏ rất xa, thuộc huyện Thiên Trụ, tỉnh Quý Châu.

□ An Hồng tinh thần uể oải, không rõ Trần Hằng mang cô tới nơi này làm gì.

□ Trần Hằng theo sát cô từng bước không rời, suốt cả buổi tối ở khách sạn anh đều cùng một cái phòng cùng với cô, sau đó thu lại hết tất cả thiêu tinh, lưỡi dao, các loại vật thể sắc bén ở trong toilet.

□ Nghỉ ngơi hồi phục lại sức khỏe, một ngày sau, anh dẫn theo An Hồng đi đến một nhà trọ nhỏ. Một người phụ nữ trẻ tuổi ôm một đứa bé sơ sinh mê mang nhìn hai người bọn họ. Trần Hằng ôm chặt lấy bờ vai của An Hồng đi vào, nói: "Tôi là bác sĩ ở thành phố J, tên gọi là Trần Hằng, chúng tôi đến đây muốn tìm Ngô Quốc Đống."

□ An Hồng nghỉ ngơi nhìn sang hai người bọn họ. Người đàn bà kia lại nở nụ cười: "A, tìm Quốc Đống sao? Là bởi vì đôi mắt của anh ấy sao? Hiện tại mắt của anh ấy đã khôi phục lại tốt lắm rồi! Hai người hãy đợi một chút nhé, tôi lập tức đi gọi anh ấy trở về. Anh ấy đã có thể tự mình đi mua thức ăn rồi."

□ An Hồng càng nghỉ ngơi, hoàn toàn không biết đây là có chuyện gì.

Chỉ là, sau đó cô lập tức đã hiểu.

Hai ngày sau, Trần Hàng lại mang cô đi đến huyện W.

An Hồng vốn có chút kháng cự, cô không dám gặp ba Hàn mẹ Hàn, nhưng mà Trần Hàng đã trấn an cô, nói gặp hai người rồi thì về sau cô sẽ hiểu rõ thôi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455893#p3455893>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Hai ngày sau, Trần Hàng lại mang cô đi đến huyện W.

An Hồng vốn có chút kháng cự, cô không dám gặp ba Hàn mẹ Hàn, nhưng mà Trần Hàng đã trấn an cô, nói gặp hai người rồi thì về sau cô sẽ hiểu rõ thôi.

Lúc đó, mẹ Hàn đang ôm Hàn Quân Úc được hơn một tuổi để dỗ dành. Hàn Quân Niệm đã hơn 6 tuổi ngồi ở một bên, đang ở oa oa khóc lớn. Mặc kệ ba Hàn có dỗ cu cậu thế nào, cậu chính là vẫn không chịu dừng khóc, cũng không chịu ăn cơm.

Mẹ Hàn nhìn thấy An Hồng đến, miệng lắp bắp kinh hãi: "Hồng Hồng? Con... làm sao con lại gầy thành ra như vậy?"

An Hồng ngơ ngác nhìn hai đứa trẻ kia. @MeBau*@ Mẹ Hàn ôm Quân Úc lại cho cô xem: "Con nhìn xem, đứa trẻ này có phải bộ dạng có chút giống với Hiếu Quân hay không?"

Sau bữa cơm chiều, An Hồng một mình tự đi vào trong nhà. Quân Niệm ngồi một mình ở trên băng ghế, đang ở đó ngơ ngác nhìn trời.

An Hồng cũng ngồi vào trên băng ghế. Quân Niệm nhìn người ngồi vào bên cạnh mình, lúc mới đầu còn không để ý, một lát sau mới vụng trộm nhìn cô.

An Hồng cười với cậu bé, hỏi: "Em tên là gì?"

"Lý Bân."

"Em mấy tuổi rồi?"

"6 tuổi."

"Em học tiểu học chưa?"

"Học lớp 1."

An Hồng không nói chuyện nữa. Cô lấy từ trong túi áo ra một thanh chocolate, chậm rãi bóc vỏ thiếc bao gói bên ngoài ra.

Quân Niệm giương mắt nhìn cô. Diendanlequydon, Bởi vì chiều nay cậu bé đã làm ầm ĩ, nhất định không chịu ăn cơm chiều, lúc này sớm đã đói bụng.

An Hồng đưa thanh chocolate kia ra nhìn nhìn, đưa tới trước mặt cậu bé: "Cho em này."

Quân Niệm vươn bàn tay nhỏ bé ra cầm lấy, vụng trộm nhìn cô một cái, cúi đầu liền cắn một miếng.

"Ăn chậm một chút, còn có nhiều lắm." An Hồng nhìn thấy cậu bé ăn bộ dạng như hổ như báo kia, bật cười hỏi, "Vì sao em không chịu ăn cơm chiều?"

Quân Niệm gặm một nửa thanh chocolate, dần dần ngừng lại: "Bọn họ muốn tôi gọi bọn họ là ba mẹ, tôi không chịu."

"Vì sao?"

"Bọn họ không phải là ba ba mẹ mẹ của tôi. diễn, đàn, lế, quý, đôn Noi này cũng không phải là nhà của tôi!"

"Vậy ba mẹ của em đâu?"

"Ba mẹ tôi... đã chết rồi." Quân Niệm bắt đầu rơi nước mắt xuống, "Ông nội nói, bọn họ đã lên trời rồi, nhưng mà tôi biết, bọn họ đã chết rồi."

"Vậy ông nội của em đâu?" An Hồng tiếp tục nhẹ nhàng hỏi.

"Ông nội lớn tuổi, bà nội cũng đã chết. Ông nội sẽ không cần tôi và Sâm Sâm nữa rồi." Quân Niệm dường như lại nghĩ tới chuyện thương tâm, khóc lên nức nức nở nở.

An Hồng ôm lấy cậu bé vào trong ngực mình, chỉ vào những vì sao ở trên trời nói: "Ba mẹ tuy rằng đã mất, nhưng mà bọn họ đang ở trên trời để nhìn em đó. Rồi sau đó, các vị thần tiên liền dùng phép thuật để thay đổi, đã tặng cho em ba mẹ mới đó."

Quân Niệm nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, nói: "Nhưng mà bọn họ cũng không muốn tôi, bọn họ chỉ nghĩ muốn Sâm Sâm thôi."

"Hả? Vì sao?"

"Tôi đã nghe thấy hết rồi. Cái dì béo béo kia đã nói với ông nội rằng, dì ấy chỉ muốn Sâm Sâm thôi."

Rốt cuộc An Hồng đã hiểu được nguyên nhân vì

vì sao Quân Niệm khóc rống lên như vậy. Một đứa trẻ nhỏ nhỏ còn chưa hiểu nhiều việc, nhưng có một số việc nó đã có thể hiểu. Mẹ Hàn muốn nhận nuôi một đứa trẻ, nhưng chỉ nhìn trúng Lý Sâm đã được hơn một tuổi kia. Lý Vân quá lớn, đã có trí nhớ, có suy nghĩ riêng, mẹ Hàn nhất định là sợ nhận về nuôi lớn lên sẽ không thân thiết.

□ Nhưng cuối cùng, bà vẫn cứ nhận nuôi luôn cả hai anh em cậu bé. Thế nhưng mà đứa nhỏ này lại đã không có cảm giác an toàn.

□ "Quân Niệm."

□ "Tên của tôi không phải là Quân Niệm! Tên của tôi gọi là Lý Vân!"

□ An Hồng cũng không sợ dọa với cậu bé: "Em có biết, tại sao bọn họ muốn gọi em là Quân Niệm không?"

□ Quân Niệm lắc đầu.

□ "Đó là vì con của bọn họ tên là Diệu Quân, bọn họ nhớ đến con trai của mình, muốn giữ lại kỷ niệm về anh ấy."

□ "Anh ấy ở đâu?"

□ "Ở trên trời, đang ở bên cạnh ba mẹ của em đó!"

□ Nước mắt An Hồng tuột xuống: "Quân Niệm, chị cam đoan với em, bọn họ không phải là không cần em đâu, bọn họ chính là ba mẹ tốt nhất, tốt nhất đó!"

□ Quân Niệm trầm mặc, tính trẻ con hỏi: "Dì, vậy dì là người như thế nào?"

□ "Chị không phải là dì, chị là chị của em." An Hồng xoa xoa đầu của cậu bé, "Hãy chịu khó học tập cho tốt, ngoan ngoãn ăn cơm. Em sẽ phải thay đổi thành người thật cao, thật cường tráng, thì mới có thể bảo vệ thật tốt được cho Quân Úc. Bất kể tên của các em có đổi thành như thế nào, em ấy vẫn luôn là em trai ruột của em, có đúng hay không?"

□ "Đúng ạ!" Quân Niệm tựa như đã hiểu. Cậu bé gật gật đầu, "Dì, a không phải, chị, chị còn có thể đến thăm chúng em nữa không?"

□ "Có chứ! Hàng năm chị đều sẽ đến đây. Tết mừng năm

mới chị cũng sẽ đến. Chị sẽ dẫn em đi mua kẹo hồ lô ăn, cùng em đắp người tuyết. Chúng ta sẽ cùng nhau đốt pháo pháo, có được hay không?"

□ "Được ạ!" Quân Niệm rất cực cười rộ lên, tiếp tục cắn lên thanh chocolate.

□ An Hồng lại một lần ngẩng đầu nhìn trời, sao trên trời nhấp nháy lập lờ, giống như có vô số ánh mắt đang nhìn cô.

□ Cô nghĩ, mỗi con người đều sẽ chết, chỉ là sớm hay muộn gì đó mà thôi. Mà bản thân cô, dường như vẫn còn chưa tới thời điểm phải chết.

□ Sau khi trở lại thành phố T, An Hồng rất cực đi gặp bác sĩ.

□ Cô bị chẩn đoán chính xác là mắc chứng bệnh uất ức.

□ Cô bắt đầu kiểm tra định kỳ, uống thuốc đúng hạn, rất tự giác, tuyệt đối không lười xích.

□ Cô xin chuyển ngành, chuyển sang làm ở bộ phận nghiệp vụ hai, trở thành đồng nghiệp của Lưu Diễm trong một bộ phận, lãnh đạo trực hệ là Tân Duy.

□ Cô giữ vững tinh thần, nỗ lực công tác.

□ Trần Hàng nhìn thấy trên cổ tay trái của cô có hai vết sẹo, liền đưa cô một chiếc đồng hồ đeo tay có dây đeo.

□ "Vết sẹo tuy rằng không thể biến đi được, nhưng mà em

sẽ khá hơn."

□ "Vâng!" An Hồng gật đầu.

□ "Mấy năm nay, bọn họ ai cũng không dễ dàng gì, chứng bệnh uất ức là loại bệnh rất khó trị liệu, nhưng mà An Hồng lại rất phối hợp với bác sĩ.

□ Tuy rằng cô vẫn mất ngủ như trước, rất dễ dàng bị lờn tỉnh, thích hút thuốc lá, thích uống rượu. Tình huống cũng sẽ có một số suy nghĩ tiêu cực. Nhưng vào thời điểm bốn bề vắng lặng, thì cô chung quy lại tự cổ vũ bản thân, rồi sẽ khá hơn, nhất định sẽ khá hơn!

□ Công tác của cô dần dần có khởi sắc. Cuối năm 2006, Tiêu Lâm tròn 18 tuổi. An Hồng dùng tiền bán phòng ở ở tiền khu Hòa Bình đã gửi ngân hàng, mua một căn nhà có hai phòng ở cho hai chị em.

□ Tháng 6 năm 2007, Tiêu Lâm tốt nghiệp trung học, thi được vào một trường đại học ở thành phố T.

□ Tháng 11 năm 2008, lương hàng năm của An Hồng đạt đến con số 13 vạn, cô mua xe ô tô.

□ Tháng 12 năm 2008, Lộ Vân Phàm và Hứa Lạc Phong trở về nước.

□ Tháng 02 năm 2009, sau tết âm lịch, Lộ Vân Phàm đi đến huyện W.

□ Tháng 08 năm 2009, Tiêu Lâm đi du học ở nước ngoài theo hình thức trao đổi sinh viên. An Hồng bán đi căn

phòng ở thành phố L, để cho Tiêu Lâm làm phí sinh hoạt.

□ Tháng 12 năm 2009, Vũ Hoa khai trương một cụm tòa nhà chung cư. Ở giai đoạn đặt tên cuối cùng, Lô Văn Phàm đã sửa lại tên cho cụm tòa nhà chung cư đó. Vì chuyện này, Lô Kiến Vũ rất giận dữ, suốt cả một tháng trời không thèm nói chuyện với con trai mình thêm một câu.

□ Tháng 06 năm 2010, Lô Văn Phàm quen biết Không Lam. Đến tháng 8, cô trở thành bạn gái của anh.

□ Tháng 12 năm 2010, An Hồng thông qua Lưu Diễm quen biết với Triệu Đức Sinh, bắt đầu kết giao với anh.

□ Tháng 02 năm 2011, vào dịp tết âm lịch, An Hồng cũng giống như bao năm qua, đi đến huyện W cho đến qua tết âm lịch. Cô nói cho mẹ Hàn biết chuyện bản thân đã có bạn trai.

□ Cuối tháng 02 năm 2011, Lô Văn Phàm đi thăm ba Hàn mẹ Hàn, biết được tin tức An Hồng có bạn trai.

□ Đầu tháng 03 năm 2011, anh nắm được danh sách các đơn vị tham gia dự thầu tòa Cao ốc Sáng Ý, định ra kế hoạch khảo sát thực địa.

□ Lô Kiến Vũ đã biết chuyện này. Nhiều năm trước, ông đã nghe được chuyện An Hồng đang làm việc ở thành phố T, công tác tại đơn vị có tên là Phong Nguyên. Mà công ty xây dựng Phong Nguyên là đơn vị đã trúng thầu trọng điểm tòa Cao ốc Sáng Ý. Nghe nói, Lô Văn Phàm muốn đi Phong Nguyên khảo sát.

nơi Lộ Vân ở năm mươi và ở trong tay Nguyên Khưu Sưu,
Lộ Kiến Vũ rút cuộc không nên nhìn được nữa, liền đi
tìm Lộ Vân Phàm để nói chuyện dứt điểm một lần.

□ Lúc này đây, ông đã nói ra cho con trai của mình một
chuyện mà ông đã giấu diếm lâu nay.

□ "Cô ta không phải rời đi với hai bàn tay trống trơn đâu.
Vân Phàm, cô ta đã mở miệng nói với ba muốn 30 vạn
đồng đó."

□ Lộ Vân Phàm nhìn cha của mình, không thể nào tin
được.

□ "Ba đã đưa cho cô ta rồi, cô ta cũng đã nhận." Lộ Kiến
Vũ vỗ vỗ vào lưng vai Lộ Vân Phàm, "Con trai à, con
đừng có ngạc nhiên! Hiện tại mặc dù Lam Lam đang ở
nước Mỹ, hai người không gặp mặt được nhau, nhưng mà
rồi con bé cũng sẽ tốt nghiệp rồi trở lại trong nước. Con
muốn kết giao cùng con bé là tốt rồi. Cứ kết giao với con
bé cho tốt, không cần thiết cứ phải nghĩ đến chuyện nhiều
năm trước nữa. Trên đời này, các cô gái tốt có nhiều như
vậy, vì sao con cứ cố tình nhớ thương một người con gái
như vậy chứ?"

□ Lộ Vân Phàm không nói gì. Tối hôm đó, một mình
anh đi đến tiểu khu Hòa Bình, ngồi ở trên giường nhỏ
trong phòng khách, hút thuốc, suy nghĩ suốt cả một đêm.

□ Ngày 14 tháng 3 năm 2011, Lộ Vân Phàm cùng đoàn
người đi đến thành phố T.

□ Vào trong toà nhà văn phòng của Phong Nguyên,
không hiểu sao Lộ Vân Phàm có chút khẩn trương,

nhưng mà trên mặt cũng không có biểu hiện gì.

□ Khi đi qua đại sảnh làm việc, anh âm thầm quan sát chung quanh, nhưng mà thật sự đều không phát hiện được. Bọn họ đi đến trước văn phòng của Ngũ Tổng, sau khi đàm phán trong chốc lát, Ngũ Tổng nói cùng đi dự bữa tiệc mời khách.

□ Lộ Vân Phàm cùng Ngũ Tổng sóng vai đi ra khỏi văn phòng, còn chưa ngẩng đầu, tim của anh liền nháy lờ một nhịp.

□ Đu quang khóe mắt của anh nhìn thấy một bóng người ở cách đó không xa.

□ Chờ đến khi anh ngẩng đầu lên, thì chỉ thấy cái bóng lưng của cô vội vã rời đi. Cô mặc áo âu phục nhỏ màu xanh ngọc, quần dài đen, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, vung vẩy lắc lư ở sau.

□ Mối Lộ Vân Phàm hơi hơi cong lên, trong mắt thoáng qua ánh nhìn sắc bén.

□ Hắc... quản lý An, mấy năm nay, cô sống có tốt hay không?

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455931#p3455931>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mẹ Bầu

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng lại ở trước cửa chính của công ty Vũ Hoa. Từ trên xe ba người đàn ông đi xuống.

Bọn họ đi vào đại sảnh lầu một. Cầm đầu người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay in hoa to màu đỏ theo phong cách Hawaii, bên dưới mặc quần dài màu trắng, đi đôi giày da màu trắng. Anh ta có thân hình cao lớn rắn rỏi, màu da khỏe mạnh, bước đi trên đường rất có kiểu dáng phong độ, rất có phong phạm của một người mẫu nam trên sân khấu chữ T.

Tóc của anh ta đen bóng, có bôi sáp chải tóc, kiểu tóc để tùy ý lại có phong cách riêng. @MeBau*@ Trên mặt đeo một chiếc kính râm màu trà cực đại, mặc dù chặn ánh mắt, nhưng sống mũi thẳng thắn, đôi môi thật mỏng, cùng chiếc cằm hình dáng vuông vắn vắn lộ ra rõ ràng trên khuôn mặt tuấn lãng, khí vũ hiên ngang.

Hai người đàn ông đi cùng ở sau lưng anh mặc áo sơ mi màu đen, quần tây màu đen, mang đôi kính đen như mực. Ba người này không coi ai ra gì đi vào trong thang máy. Tiểu thư lễ tân nơi đại sảnh đã bị này mấy trường hợp này uy hiếp, thậm chí còn không dám đi gọi người đăng ký. Chỉ sau khi những người kia đi vào trong thang máy rồi, mới nhanh chóng gọi điện thoại lên trên lầu: "Trợ lý Cao, người mà tổng giám đốc chờ đợi giống như đã đến sớm trước thời gian rồi!"

Sau khi thang máy mở cửa ra, Áo Sơ Mi Hoa sắc mặt ác liệt, sải bước đi ra ngoài. Mọi người làm công đã đứng đón sẵn ở đại sảnh. *dyan(lee^qu.donn), Tiểu Cao tiến lên nghênh đón, còn chưa kịp nói lời chào hỏi, thì Áo Sơ Mi Hoa đã đã mở miệng: "Lộ Vân Phàm đâu?"

"Dạ! Tổng giám đốc Lộ đang ở trong văn phòng ạ." Tiểu Cao tất cung tất kính trả lời.

"Vậy sao!"

Áo Sơ Mi Hoa không phản ứng đối với Tiểu Cao, chỉ nói với hai người phía sau: "Hai người ở bên ngoài chờ tôi."

"Vâng ạ!" Hai người đàn ông gật đầu trả lời.

Áo Sơ Mi Hoa nghênh ngang đi vào văn phòng của Lộ Vân Phàm. Tiểu Cao định đi vào cùng, nhưng Áo Sơ Mi Hoa đã "rầm" một tiếng, đóng sập ngay cửa rồi.

Tiểu Cao không nói gì, đành phải quay đầu tiếp đón hai người hầu của Áo Sơ Mi Hoa: "Hai vị, xin mời theo tôi đi đến phòng khách ngồi một lát để uống chén trà."

Trong văn phòng, Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên nhìn Áo Sơ Mi Hoa, có chút kinh ngạc.

Anh nhún mày lại: "Không phải nói buổi chiều mới đến sao?"

Áo Sơ Mi Hoa hoàn toàn không để ý đến anh, trái lại tự kéo chiếc ghế dựa ra liền ngồi đối diện đối với Lộ Vân Phàm. Anh ta ngồi bất chéo chân nhìn người đàn ông trước mặt, hàng mày càng nhíu lại thật chặt, buồn buồn nói:

"Vốn buổi sáng có hẹn với một cô bé, nhưng kết quả lại bị cô bé cho leo cây."

□ "... "

□ Áo Sơ Mi Hoa nhìn có chút buồn bực, Lộ Vân Phàm đứng lên, hỏi: "Không gì? Cà phê có thể chứ?"

□ "Tôi hôm qua đã uống vài chén, uống đến muốn ói ra."

□ "Vậy trà xanh?"

□ "Không cần, tôi chán ghét cảm giác ăn lá trà vào trong"

miệng, quai dị chết đi được."

□ "... "

□ "A, ở nơi này cậu có rượu không?"

□ Sắc mặt Lộ Vân Phàm hơi kém đi. Áo Sơ Mi Hoa nhún nhún vai, phảng phất như tự hỏi mình rồi tự đáp lại: "Thôi, sớm tinh mơ uống rượu cũng không thấy mùi vị gì."

□ Lộ Vân Phàm gõ ngón tay lên cái bàn, khước miệng mang ý cười hỏi, "Có muốn tôi kêu Tiểu Cao pha ly trà sữa cho anh hay không?"

□ Áo Sơ Mi Hoa ngẩng đầu lên nhìn anh. Hai người đàn ông một người đứng, một người ngồi, nhìn chằm chằm vào nhau nhìn hồi lâu, sau đó Áo Sơ Mi Hoa đột nhiên nở nụ cười. Anh tháo cặp kính mát xuống bỏ lên trên bàn, một đôi khước mắt đào hoa hơi xéch đặc biệt sáng ngời: "Không cần, nước lạnh cũng được."

□ Lộ Vân Phàm rót cho anh ta một chén nước lạnh. Áo Sơ Mi Hoa đã đứng lên, nhàn nhã đi lang thang ở trong phòng làm việc của Lộ Vân Phàm, đông nhìn tây sờ cuối cùng còn đứng ở trước cửa sổ sát đất để xem phong cảnh bên ngoài, Lộ Vân Phàm bình tĩnh nén giận, cũng không nói gì với anh ta. Anh ta lắc lư trong chốc lát rồi mới lại trở về chỗ ngồi xuống, lướt liếc nói: "Xem ra cậu gần đây đã gặp phải phiền toái rất lớn, cho nên bây giờ cũng không phát giận nữa rồi."

□ Lộ Vân Phàm cảm thấy đau đầu, xoa bóp mi tâm, mới

chậm rãi mở miệng nói: "Thạch Nghị, tôi tìm anh, là có chính sự muốn bàn bạc với anh!."

□ Thạch Nghị mở tay ra: "Cho nên tôi mới tới đây chứ! Tổng giám đốc Lộ điện thoại một cái, tôi tè ra quần liền lập tức đặt vé máy bay tới đây. Máy mười mấy giờ ngồi máy bay đó, thật sự là tình trạng kiệt sức rồi!"

□ Khóe miệng Lộ Vân Phàm co giật: "Gần đây anh là đang nghiên cứu từ điển thành ngữ sao? Rốt cuộc anh có biết cái câu từ từ quần kia là có ý gì hay không?"

□ "Hà? Tôi đã dùng từ sai rồi sao?" Thạch Nghị cười ha ha, đôi con người chuyển động tròn một cái, đột nhiên hỏi, "Ài, đúng rồi, mấy tháng trước cùng ta cô gái đẹp khiêu vũ cùng tôi ấy, cậu có cua tôi tay không?"

□ "Làm gì?" Lộ Vân Phàm liếc mắt nhìn anh ta.

□ "Tôi vẫn nhớ thương đối với cô ấy, trong lòng luôn tưởng nhớ tới cô ấy, rất muốn lại được âu yếm cô ấy một chút!"

□ ". . ." Lộ Vân Phàm cảm thấy nếu còn tiếp tục nói chuyện kiểu thế này với anh ta nữa, thì bản thân liền muốn phát điên lên rồi. Anh dứt khoát trực tiếp cầm lấy một cặp hồ sơ ở trên bàn công tác ném đến trước mặt Thạch Nghị, "Đừng tán dóc nữa, anh xem trước cái này một chút đi."

□ Thạch Nghị bĩu môi, mở cặp hồ sơ ra nhìn mấy lần, bống chốc liền khép lại, lại ném lại trước mặt Lộ Vân Phàm: "Đều là bản tiếng Trung, nhìn mà đau đầu, cậu

tìm người phiên dịch cho tôi xem đi."

□ Lộ Văn Phàm theo dõi anh ta, nói gần từng chữ:
"Anh, nhìn cũng biết, là đọc được tiếng Trung!"

"Ai dà." Thạch Nghị xoa thái dương, "Sor-ry, thời gian qua lâu lắm rồi tôi không luyện tiếng Trung, vẫn còn có chút chưa hiểu rõ hết. Câu hiểu được, đây là hạng mục thật lớn thật lớn, tôi cần nhìn thấu triệt một chút, cậu tìm người phiên dịch cho tôi xem thêm đi."

□ Anh ta châm lên một điếu thuốc, thoải mái nhàn nhã khói ra, còn lại một điếu thuốc liền đưa cho Lộ Văn Phàm. Lộ Văn Phàm cầm lấy, châm lửa.

□ Anh gật gật đầu: "Được rồi, vậy thì phải phiên toái anh ngày mai lại đến một chuyến nữa, Tôi sẽ gọi người suốt đêm đêm nay phiên dịch ra. Hiện tại có thể nói, tôi có thể nói qua về hạng mục này trước cho anh biết một chút!"

□ "Không cần phải gấp như vậy đâu. Hiện tại tôi còn đang bị chênh lệch múi giờ, vẫn còn chưa ổn định lại được đâu. Bây giờ đã hơn 10 giờ rồi, tôi cảm thấy có chút mệt nhọc, muốn đi ngủ một chút."

□ Lộ Văn Phàm nhìn vẻ mặt cười hì hì kia của Thạch Nghi, biết là mình đang câu người, đành chỉ có thể nhẫn nhịn, cố dần lòng lại một chút nữa.

"Ăn cơm chưa? Chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, rồi sau đó tôi đưa anh đến khách sạn để nghỉ ngơi."

□ "Bữa sáng vừa mới ăn không bao lâu, vẫn chưa đói

vung. Chợt nghĩ sắc mặt thoải mái, tại nơi đến để tại trọng tâm lúc trước, "Bạn vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, cô gái đẹp kia tên gọi là gì ấy nhỉ? Kinh như là. . . Ann, bây giờ cậu và cô như thế nào rồi?"

□ Lộ Văn Phạm trừng mắt nhìn anh ta trong chốc lát, đột nhiên cầm lên một cái khung hình để trên bàn làm việc, xoay lại một cái, để đối diện ở trước mặt Thạch Nghị.

□ Ở trong khung ảnh là tấm ảnh chụp chung giữa anh và An Hồng và ngày mùng một tháng năm khi đi du ngoạn ở công viên thành phố T, hai người chạm đầu vào nhau, cười đến phá lệ xán lạn.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456017#p3456017>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Thạch Nghị xem trong chốc lát, gật gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn Lộ Văn Phạm, chỉ vào ảnh chụp hỏi: "Em đâu sao?"

"Ừ." Lộ Văn Phạm gật đầu.

"Jennifer đâu?"

"Chia tay rồi."

"Wow Wow Wow!" Thạch Nghị kêu lên, "Cho nên cậu mới bị Không Kỳ Đông sắp xếp vào đây, có phải hay không?"

Về mặt Lộ Văn Phạm trầm xuống, tiếp tục gật đầu.

"Tôi cũng biết!" Thạch Nghị vỗ bàn một cái, "Nếu tôi hợp tác với cậu, DP chẳng phải là tôi cũng sẽ bị gặp họa hay sao?"

"Sẽ không đâu." Lộ Văn Phạm nói nghe rất thành khẩn, "Anh trước hãy nhìn tài liệu một chút đã. Trong điện thoại tôi cũng đã nói đại khái với anh rồi, mặc dù hạng mục này có phiếu lưu, nhưng công việc ở giai đoạn trước chúng tôi đã làm rất nhiều. Mảnh đất chỗ xưởng dệt nằm ở chỗ trung tâm thành phố, @MeBau*@ kế hoạch chúng ta khai phá thành tòa nhà văn phòng cao cấp. Hiện tại tuy rằng các tòa nhà trong thành phố kinh tế đình trệ, chính sách điều tiết không chế rất lợi hại, nhưng là thương nhân sử dụng các tòa nhà này thì không bị ảnh hưởng. Giá của mảnh đất này khi lấy tới tay cũng không tính cao, khai phá, lợi nhuận không gian vẫn còn rất lớn."

Thạch Nghị cẩn thận nghe, một bên nghe một bên gật đầu, lập tức lại nhướng mày: "Nếu là một hạng mục tốt như vậy, tại sao Không Kỳ Đông lại muốn rời khỏi?"

Lộ Văn Phạm không nói.

"Cũng là bởi vì cậu đã chia tay với Jennifer kia hả?"

"Đúng."

"Cậu là vì cô gái tên Ann kia?"

Lộ Vân Phàm thờ dài, gật đầu, die,n;da.nlze.quydo/nn lại lắc đầu: "Tôi không thương Jennifer."

"Nha! Jesse, thực không nhìn ra, cậu lại là con người tình thánh như vậy đó!" Thạch Nghị dụi tắt điếu thuốc, vỗ vỗ tay đầy vẻ khoa trương, còn nói, "Nếu Không Kỳ Đông thôi lui ra khỏi, cậu sẽ tìm một đơn vị để hợp tác được mà. Một hạng mục tốt như vậy, cậu lại phải từ xa xôi tới tìm tôi như vậy, không phải là đường gần cậu xa, đường đông kích tây hay sao?"

Lộ Vân Phàm một đầu đầy vạch đen, buồn buồn trả lời: "Không nói gạt anh, bạn của Không Kỳ Đông nhiều, đối tác hợp tác của ông ta cũng nhiều. Ông ta lại có chính phủ đằng sau, cho nên... gần đây nổi rất nhanh, tôi rất khó tìm được đơn vị khác để hợp tác."

Thạch Nghị dùng khoeo mắt liếc anh: "Cho nên cậu mới tìm đến tôi?"

"Tôi cũng đã không có cách nào khác nữa rồi." Ánh mắt của Lộ Vân Phàm trầm tĩnh, vẻ mặt cũng bình thường không có một chút kiêu căng, "DP là công ty tư nhân của Mỹ, Không Kỳ Đông không thể quản rộng như vậy được."

"Vậy như vậy không phải là DP sẽ kết thù kết oán với Đông Hải rồi sao? Về sau rốt cuộc hợp tác vô vọng?"

Lộ Vân Phàm cũng dụi tắt thuốc lá, diễđầnlẽs'quýđôn anh nghiêng người dựa vào ở trên bàn làm việc, hai tay nắm chặt lại, một đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào Thạch Nghị: "Thạch Nghị, tin tưởng tôi, Vũ Hoa so ra không hề thua kém Đông Hải."

Thạch Nghị trầm tư một lát, nghiêm túc nói: "Lộ Vân Phàm, cậu có biết, đây là hơn mười triệu, chứ không phải là mấy trăm mấy ngàn vạn đâu nhé."

"Tôi biết."

"Nếu bại lộ ra, DP cũng sẽ đổ."

"Tôi biết, nhưng mà tôi có nắm chắc."

Thạch Nghị lại trầm mặc một hồi, rốt cục gật gật đầu, nói: "Buổi tối nay tôi sẽ điện thoại lại cho cậu! Để tôi suy nghĩ một chút."

"Được!"

Hai người đàn ông đều đứng lên, Lộ Vân Phàm hỏi: "Cùng nhau ăn cơm chứ?"

"Không cần đâu, tôi còn muốn đi

tìm cái cô bé đã cho tôi leo cây kia."

□ *"Vậy tôi chờ tin tức của anh!"*

□ *Thạch Nghị liếc về phía cặp tài liệu đang để trên bàn, bất động thanh sắc (không nói không rằng) cầm lên trong tay: "Ừ!"*

□ *Lộ Vân Phàm muốn tiễn anh ta, nhưng Thạch Nghị xua xua tay, nghênh ngang rời đi.*

□ *Lộ Vân Phàm thìn theo bóng lưng của anh ta, thờ dài, ngồi trở lại trước bàn làm việc, gọi điện thoại cho An*

Hồng báo bình an.

□ Nico Thạch từ trước đến nay làm việc luôn quái đản, tính tình cũng khó đoán lắt. Nếu Lộ Vân Phàm không có một chút thấp thỏm nào, là giả.

□ Luôn luôn chờ đến 9 giờ tối, rốt cuộc Lộ Vân Phàm đã nhận được điện thoại của Thạch Nghị, anh lập tức dẫn theo Tiểu Cao đi gặp.

□ Tại quán bar Mạn Dao.

□ Trong quán bar ánh đèn mờ ảo, âm nhạc chậm rãi, những người khách tốp năm tốp ba ngồi ở đó uống rượu tán gẫu.

□ Thạch Nghị thay đổi thành mặc một bộ T-shirt thoải mái. Anh ta đã uống được một vòng, hai gò má ửng hồng, ánh mắt cũng sáng lấp lánh. Nhìn thấy Lộ Vân Phàm đến liền tiếp đón anh ngồi xuống: "Đến đây, trước uống với tôi một ly."

□ Lộ Vân Phàm bất động thanh sắc, uống hết một ly cùng anh ta. Thạch Nghị cũng nghiêm túc, lập tức lại rót một chén cho anh. Lộ Vân Phàm cũng không nhăn mày, một ngụm nuốt luôn xuống.

□ "A! Dều nói người Trung Quốc thích làm việc buôn bán ở trên bàn cơm, trên bàn rượu, quả đúng thế." Thạch Nghị cười đến rất lớn tiếng, vỗ vào bờ vai của Lộ Vân Phàm, chỉ vào mấy cô gái trẻ phía xa xa nói nhỏ: "Hắc, Jesse! Cậu xem cô bé kia có xinh đẹp hay không? Cái cô mặc trang phục đỏ kia kìa."

□ Lộ Vân Phàm nhìn đến cô bé kia, mặt mũi trang điểm xinh đẹp, trước ngực mênh mông, đành phải cúi đầu "Ừ" lên một tiếng.

□ Thạch Nghị cười: "Cậu nói xem, nếu hai chúng ta đi đến tán cô ta, cô ta sẽ chọn ai?"

□ "..."

□ "Ha! Vật chúng ta đánh cuộc một lần đi, nếu cậu thắng, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện, nếu tôi thắng, vậy thì. . . Thật xin lỗi."

□ Lộ Vân Phàm liếc nhìn anh ta một cái. Đôi mắt tinh quang (ánh mắt tinh nhanh sắc bén) của Thạch Nghị bắn ra bốn phía, cười đến khiêu khích. Lộ Vân Phàm biết là anh ta không phải đang đùa.

□ "Anh nghĩ muốn đánh cuộc như thế nào?" Anh hỏi.

□ "Tôi đi mời cô gái đó uống rượu, rồi sau đó cậu đi lại nói thêm một câu, làm cho cô ta tức giận bỏ đi, hoặc là ngã vào lòng của cậu, liên tính cậu thắng. Còn nếu cô ta vẫn ở lại bên cạnh tôi như trước, như vậy chính là tôi thắng. Nhớ kỹ, chỉ có thể nói một câu, hơn nữa không thể công kích sự thân mật giữa tôi và cô ấy!"

□ Lộ Vân Phàm cười đến giảo hoạt: "Được, tôi đồng ý."

□ Thạch Nghị bưng ly rượu lên liền đi tới, anh gọi tiểu đệ rót hai chén Kê Vĩ Tiếu cho mình và cô gái mặc trang phục đỏ kia, sau đó tiến đến bên cạnh cô gái, ghé vào bên

tai nói nói mấy câu gì đó, cô gái kia lập tức duyên dáng cười rộ lên.

□ Thạch Nghị thật anh tuấn, mắt hiện hoa đào, người đàn ông dài mười phần, công phu tán tỉnh các cô gái cũng là lưu loát số một. Chỉ trong một thoáng chốc, cô gái kia đã quàng tay lên vai anh ta, lắc mông miêng cười không ngừng, trong mắt tràn đầy nhu tình.

□ *Lộ Vân Phàm lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, thời điểm không sai biệt lắm, anh đứng lên đi tới.*

Thạch Nghi quay đầu lại nhìn anh, khóe miệng mang ý cười. Cô gãi gãi cổ chút mê mang, chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn mặc áo sơ mi màu đen chậm rãi đến gần.

□ Lộ Văn Phàm đi đến trước mặt bọn họ, nhìn thoáng qua cô gái kia. Cô gái kia liền, vẫn còn đang đánh giá anh.

□ Anh lại nhìn về phía Thạch Nghị, đột nhiên kéo tay anh, ánh mắt bi thương thâm thiết, lớn tiếng nói: "Nico, không cần tìm người phụ nữ để giúp anh sinh con nữa đâu, chỉ cần hai chúng ta ở cùng nhau, em liền thỏa mãn!"

□ Nói xong, anh ôm lấy Thạch Nghi, ôm thật nhanh thật nhanh.

Thạch Nghi trợn mắt há hốc mồm, rồi sau đó, cô gái áo đỏ kia liền hất luôn cả một chén rượu lên trên người bọn họ, nổi giận dưng dưng rồi đi.

Trong quán bar mọi người ngơ ngác nhìn bọn họ, Lộ Vân Phàm nói vòng tay ôm ấp ra, phui phui rượu ở trên

người, nương chạch ríng ríng như mây: Cờ da thàng!

□ Thạch Nghi sờ sờ lên mái tóc ướt sũng, giờ ngón trở lên, gật đầu nói: "Lộ Vân Phàm, xem như cậu lợi hại."

□ Sắc mặt Lộ Vân Phàm đã khôi phục như thường: "Tài liệu anh đã xem xong rồi chứ?"

□ "Không sai liệc lắm."

□ "Khi nào thì nói chuyện?"

□ "Cậu làm gì mà phải gấp như vậy chứ!" Thạch Nghi vuốt vuốt quần áo của mình, đảo con người chuyển động tròn một vòng, nói, "Đúng rồi, vừa rồi trên đường tới đây, tôi đã nhìn đến một chỗ, cậu đi dạo cùng đi với tôi nhé?"

□ "Nơi nào vậy?"

□ "Đi thì sẽ biết thôi." Thạch Nghi cười, "Tôi đều đã chuẩn bị xong rồi! Ài da, cậu không cần nghiêm túc như vậy đâu, Nguyệt Hắc Phong Cao, thật thích hợp đi vào trong đó để chơi đùa!"

□ Lộ Vân Phàm triệt để không nói gì, chỉ hy vọng Thạch tiên sinh không cần lại khoe khoang thành ngữ mới của mình.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456092#p3456092>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Đầu Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Tháng Bảy ở thành phố J, là thời khắc nóng nhất trong một năm, mà vài ngày nay, lại là vài ngày nóng nhất trong Tháng Bảy.

Lộ Vân Phàm cùng Thạch Nghị đi ra khỏi quán bar, cảm thụ sự oi bức trong không khí đến mức làm người ta hít thở không thông. Không đầy một khắc, trên trán của bọn họ đã thấm ra đầy mồ hôi.

Thạch Nghị lái xe cho xe dừng lại ở cửa quán bar, Lộ Vân Phàm không chút lo lắng, trực tiếp lên xe.

Xe lái mười mấy phút đồng hồ đã đến mục đích, @MeBau*@ Lộ Vân Phàm xuống xe vừa nhìn thấy, mày rậm nhíu lại.

Đây là một khu thể thao ngoài trời, có mấy sân bóng rổ nằm bên cạnh đường, đang sáng đèn.

Đã hơn 10 giờ tối, trên ba sân bóng rổ xếp thẳng thành một hàng, người chơi bóng đã không còn nhiều lắm, hai sân bỏ không, trên sân còn lại cũng chỉ có một nhóm thanh niên đang thu thập lại một ít giấy, ba lô của mình.

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn Thạch Nghị, chỉ thấy tay anh ta đang ném một quả bóng rổ xuống, miệng cười hi hi đi tới.

Hai tay Lộ Vân Phàm cắm vào trong túi quần, cũng không nói chuyện. Thạch Nghị đi đến trước mặt anh, DiễnđànLêQuýĐôn cúi người giang rộng ra chân nhanh chóng đập quả bóng xuống đất mấy cái, cuối cùng lại chộp bóng vào trong tay, cô tay liền xoay chuyển một cái, quả bóng rổ quay vòng vòng ở ngay tại đầu ngón tay của anh ta.

Lộ Vân Phàm vẫn cười nhìn anh ta như trước.

Anh đã uống đến ba ly rượu tây, lúc này hơi rượu

*bắt đầu mạnh mẽ nổi lên một ít. Gò má anh ửng hồng,
ánh mắt cũng đã mê ly một ít.*

□ Thạch Nghị vòng vo quả bóng một lát, hất cằm hướng về phía sân bóng trống, gật gật đầu một chút: "So tài chứ?"

□ Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua sang bóng, lại nhìn về phía Thạch Nghị. Thạch Nghị cười đến thật xán lạn, diễnđànLêQuýĐôn tựa hồ hoàn toàn không lo lắng Lộ Vân Phàm liệu có thể đáp ứng hay không, tự bản thân mình đã cầm bóng đi thẳng về phía trước.

□ Lộ Vân Phàm kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của anh ta.

□ Nơi này là sân bóng rổ mở ra miễn phí đối với người bên ngoài, ánh sáng chiếu cũng không được tốt lắm. Thạch Nghị mặc áo T-shirt ngắn tay, quần hực nhân chín phần, chân trần đi đôi giày cứng. Anh thuần thục cầm bóng, mẫu cầu đơn chiếu vào ở trên người anh, vô ra

ánh sáng, mặt trời lên cao và ở trên người anh, và từ trên nền đất xi măng thành những cái bóng thon dài tỏa ra nhiều phương hướng khác nhau.

Thạch Nghị đã đứng ở dưới cái kệ giỏ bóng. Anh ngẩng đầu nhìn, thân mình hơi ngồi xuống, nhẹ nhàng ném quả bóng đi, tư thế vừa linh hoạt lại vừa đúng tiêu chuẩn. Quả bóng đã lướt theo một đường vòng cung duyên dáng trong không trung, sau đó rơi vào trong lưới.

"Yeah!" Anh ta bắt được quả bóng, nhìn trở lại Lộ Vân Phàm, vừa đập quả bóng vừa kêu gào, "Đến đây đi, một chọi một, thật lâu rồi không chơi."

Bộ dạng của Thạch Nghị rất chân thành. Lộ Vân Phàm biết, mình không thể cự tuyệt.

Anh kéo áo vật áo sơ mi từ trong quần tây ra ngoài, hai tay nắm giữ lấy nhau, xoay vặn cổ tay, từng bước một đi về phía trong sân.

Thạch Nghị càng cười đến vui vẻ hơn rồi.

Anh ta tiếp tục dẫn bóng, khi Lộ Vân Phàm đi đến trước mặt anh cách ba thước, đột nhiên anh ta ném quả bóng về phía Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm bắt được quả bóng, hơi hơi xoay người thả lỏng, cúi người xuống, thuần thục đập quả bóng.

Đầu của anh không cúi thấp quá, một đôi mắt chặt chẽ nhìn chăm chú vào Thạch Nghị.

Trận bóng rổ trong bóng đêm, giờ này chỉ còn lại hai

người đàn ông trẻ tuổi, dáng người thon dài.

□ Lộ Văn Phàm một bên dẫn bóng, một bên nhìn chăm chăm vào Thạch Nghị. Khóe miệng Thạch Nghị hơi nhếch lên, hồ nhào tới.

□ Thi đấu bóng rổ một chọi một, chú ý tốc độ cùng lực lượng, luận về lực trên cánh tay, thì hai người đàn ông này sần sần như nhau, nhưng dù sao đùi phải của Lộ Văn Phàm là chân giả, dáng đi của anh bây giờ không phải là quá mức dị thường, dưới loại tình huống đối kháng cao này, vẫn không thể nào di động nhanh nhẹn được.

Trong khi Thạch Nghị phòng thủ, động tác của anh rõ ràng trở nên cứng nhắc hơn rất nhiều. Thạch Nghị cũng không phải là phòng thủ rất vững chãi, nhưng Lộ Văn Phàm vẫn rất khó dẫn bóng đột phá.

□ Mặc kệ anh đi về phía trái hay là phía phải, Thạch Nghị giương đôi tay tựa như một bức tường, dường như chắn ngay ở trước mặt anh.

□ Trong lòng Lộ Văn Phàm vẫn không vội vàng xao động, chính là để cho trọng tâm thân thể thả lỏng xuống thấp, chuyên chú không chể trễ bóng.

□ Ít nhất, không thể để cho Thạch Nghị cướp được bóng đi.

□ Hai người giằng co trong chốc lát, Lộ Văn Phàm thấy rất khó để đột phá tới dưới rổ bóng, đột nhiên làm một động tác giả. Thạch Nghị hơi có chút chần chờ, Lộ Văn Phàm đã lui về phía sau một bước nhỏ, đứng thẳng người, nhìn vòng rổ nho lại mắt, cổ tay dùng sức, quăng quả

bóng tối.

Trong mắt Thạch Nghi lóe lên một tia sáng, anh bật nhảy lên thật cao, dùng một lực chụp thật mạnh, "bộp" một tiếng, liền nhanh chóng đánh rơi quả bóng xuống.

Lộ Vân Phàm đứng tại chỗ chưa di chuyển. Thạch Nghi nhặt lấy quả bóng trở về, mang theo nụ cười có chút vô lại nhìn anh, nói: "Đến lượt tôi rồi."

Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn anh ta, chỉ cảm giác tim mình đập rất nhanh, lòng bàn tay cũng đều ướt mồ hôi, cả người nhiệt huyết sôi trào. Anh bắt đầu tháo cúc áo trên áo sơ mi của bản thân ra, một chiếc lại một chiếc, sau khi tháo hết toàn bộ cúc áo ra, anh một phát vứt chiếc áo sơ mi sang một bên, để lộ ra thân hình trắng nõn cân xứng với cơ bắp khít khao trên người.

Trong khoảng thời gian này áp lực trên người anh rất lớn, giờ phút này đối mặt với Thạch Nghi, thế nhưng anh lại cảm nhận được một loại cảm xúc kích động muốn phóng thích.

Thời tiết rất nóng, lại không ức chế được kỳ phùng địch thủ, khiến tâm tình anh thực kích động.

Lộ Vân Phàm mở rộng hai tay hơi cúi người xuống, di động hai chân, ánh mắt sáng ngời có thần, giống như một người thợ săn đang đợi con mồi của anh.

Nụ cười xao động trên mặt Thạch Nghi. Anh ta cầm bóng đứng tại chỗ, thân hình vừa di động, anh ta tựa như tia chớp xông về hướng trước mặt Lộ Vân Phàm.

□ *Lộ Vân Phàm tập trung tinh thần, dù sao anh cũng là người thân cao tay dài, ở trên phương diện phòng thủ thì vẫn có thể chống đỡ được một trận.*

□ *Thạch Nghị cũng rất quang minh lỗi lạc, sẽ không tấn công uy hiếp Lộ Vân Phàm, chỉ đối kháng rất chính thống cùng anh, hoàn toàn chú ý đến lực lượng và kỹ thuật.*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456210#p3456210>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Hai người đứng nhìn nhau, Thạch Nghị bỗng nhiên dừng đánh bóng, rồi đột ngột xoay người đánh nghi binh. Lộ Vân Phàm bình tĩnh ứng chiến, không dám xem thường, hai người dần dần giằng co.

Thạch Nghị dẫn bóng toi thì có chút hơi do dự. Lộ Vân Phàm nắm đúng thời cơ, nhanh chóng nhô người tạt qua, đường bóng đã bị anh chặt đứt.

Trên mặt Lộ Vân Phàm hiện ra vẻ đắc ý, thế nhưng Thạch Nghị thì lại biến sắc. Nhưng mà anh ta cũng không để cho Lộ Vân Phàm được cao hứng lâu lắm. Dù sao thì Lộ Vân Phàm cũng không thể hành động mau lẹ bằng anh ta. Thạch Nghị bị đã giáo huấn lúc trước, die,n;da.nlze.quydo/nn nên rất nhanh đã đoạt lại được bóng đến trong tay.

Lộ Vân Phàm cũng không nổi giận, chính là giữ vững tinh thần chuyển hoá công thủ. Nhưng mà Thạch Nghị thân thủ mạnh mẽ, sau khi cướp lại được bóng rồi, không bao giờ nữa cho Lộ Vân Phàm cơ hội nữa, thân mình hướng về trước người anh, xoay người chen lách một cái, bộ pháp di động cực nhanh, anh đã giữ bóng đi xẹt qua Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm muốn trở lại ngăn đón anh, bắt đắc dĩ anh cũng không thể kiểm soát được hành động của đuôi phải, ngẩng đầu lên, Thạch Nghị đã chạy ba bước ném bóng một cái, quăng được quả bóng vào vòng rổ.

Lộ Vân Phàm chống nạnh, một bên thở, Diennndkan/leeequhydonnn một bên nhìn anh, một lát sau rút cục vỗ tay lên.

Thạch Nghị cười ha ha, nhặt lại quả bóng sau đó lại ném đến trong tay Lộ Vân Phàm: "Đổi cho cậu này!"

Thạch Nghị tựa như càng ngày càng hăng say, anh cũng cười luôn chiếc áo T-shirt

vút qua một bên, cánh tay với cơ bắp kiện mỹ xuất sắc vẩy về Lộ Vân Phàm, cười nói: "Lại đây!"

□ *Lộ Vân Phàm tùy ý cầm bóng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thạch Nghị không chớp. Lúc trước vận động*

không tính là rất kịch liệt, nhưng chân trái của anh đã bị làm đau lâm râm. Nhất là chỗ đầu gối, dường như luôn không dùng được lực. Tuy trong lòng Lộ Vân Phàm có chút ảo não, dĩ nhiên logid/lon nhưng trên mặt lại rất ung dung thản nhiên.

□ Rất nhiều năm trước, anh vận động vận năng, yêu thích nhất những trò chơi có tính vận động đối kháng như vậy. Những hoạt động như đá banh, chơi bóng rổ, tất cả đều khỏi phải bàn. Từ sau khi bị cắt chân, loại vận động mà anh làm được nhiều nhất chính là bơi lội và khí giới tập thể hình, tuy rằng thỉnh thoảng anh cũng sẽ luyện tập ném bóng vào rổ, nhưng mà chơi đối kháng cùng với người khác như thế này, thì nhiều năm qua anh cũng là chưa từng chơi rồi.

□ Giờ khắc này, tựa như lại khiến anh tìm lại cái loại cảm giác ấy.

□ Lộ Vân Phàm biết Thạch Nghị cũng chưa dùng tới toàn lực, cũng biết, nếu như anh ta mà dùng tới toàn lực, thì bây giờ mình căn bản sẽ không có cách nào chống lại. Nhưng mà anh vẫn tiếp nhận sự khiêu chiến này của Thạch Nghị, bởi vì, anh biết thứ mà Thạch Nghị cần chính là cái gì.

□ Chính là sự ứng phó toàn lực của bản thân.

□ Thạch Nghị muốn nhìn thấy quyết tâm của anh, đối với quyết tâm hợp tác tương lai, “phá phũ trầm Chu” (*), tuyệt không buông tay.

(*) Phá Phũ Trầm Chu (hay Phá Phũ Trầm Châu):
Thành ngữ. Dịch nghĩa: đập nổi chìm thuyền, ứ nổi chìm.

Chanh ngưu. Dịch ngưu, đập vỡ làm nhiều, ý nói quyết đánh đến cùng. Câu thành ngữ này dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để lính sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

□ Tim Lộ Vân Phàm đập thật sự rất mau, hô hấp cũng có chút dồn dập, nhưng mà ánh mắt anh lại càng lúc càng sáng chói, động tác trên tay cũng càng lúc càng nhanh hơn.

□ Mồ hôi lăn theo vầng trán anh rơi xuống, trên thân thể để trần trắng trẻo mồ hôi đã tuôn ra dày đặc từ lâu.

□ Trái bóng rổ được đập nảy ở trên mặt đất có tiết tấu.

□ Lộ Vân Phàm hết sức chăm chú, tìm kiếm cơ hội, nhưng mà Thạch Nghị phòng thủ kín không kẽ hở. Lộ Vân Phàm muốn đột kích vào bên trong, gần như là không thể nào.

□ Trong lòng anh vừa động một cái, liền mang theo trái bóng chậm rãi di động về hướng bên phải. Trong lúc Thạch Nghị còn chưa phản ứng kịp, anh đã cầm bóng lui về phía sau một ít.

□ Anh ta cúi đầu nhìn dưới chân, ánh mắt Thạch Nghị chợt lóe lên, đã biết đến ý đồ của anh rồi. Thạch Nghị nhanh chóng lấn người lên trước, nhưng vẫn bị chậm một bước.

□ Lộ Vân Phàm đứng ở ba phần tuyến ngoại, nhìn chăm chăm vào vòng rổ xa xôi, tay trái cầm trái bóng rổ, cổ tay phải dùng sức, thân mình cao to ở trên trận bóng rổ trống trải, bóng dáng biến ảo thành một tư thế đúng tiêu chuẩn

lại duyên dáng.

□ Hết thấy những thứ này chỉ phát sinh nhanh như tia chớp, Thạch Nghị mạnh mẽ xông qua, thân mình không thu lại được, Lộ Văn Phàm mới để cho bóng rời tay. Cả người anh liền đung phải trên người Thạch Nghị.

□ Thân mình Lộ Văn Phàm ngã về sau, nhưng ánh mắt lại vẫn không phớt nhích, cứ nhìn chăm chăm vào khu rổ bóng.

□ Trái bóng rổ rơi ở trên vòng rổ, phát ra một tiếng trầm đục, chạy vòng vo vài vòng dọc theo vòng rổ, sau đó rớt cục lọt vào trong lưới.

□ Tầng đá trong lòng Lộ Văn Phàm rơi xuống đất.

□ "Phịch", "Phịch" hai tiếng động vang lên, hai người đàn ông đã bị té ngã xuống nền sân xi măng.

□ Lộ Văn Phàm cảm giác thấy chân trái của mình rất đau, nhưng anh không có hơi sức đâu để quản chuyện đó.

□ Anh mở rộng hai tay sang hai bên, nằm soài trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm. Những đám mây màu xám chậm rãi bay qua, bầu trời đêm của thành phố mờ mờ ảo ảo, chỉ có thể nhìn thấy lác đác lơ thơ mấy ngôi sao.

□ Anh lớn tiếng thở phì phò. Đang là trung tuần tháng bảy, thời tiết thật nóng bức, cho dù là buổi tối, bầu không khí bao quanh cũng trở nên nóng hầm hập.

□ Lộ Văn Phàm dần dần nhắm hai mắt lại. Không biết

qua bao lâu, đến người anh truyền tới một tiếng cười giòn
giã: "Này, đã chết chưa?"

□ Anh mở mắt ra, phát hiện Thạch Nghị đã đứng lên, vắt
chiếc áo T-shirt ở trên vai, lại ném chiếc áo sơ mi của
Lộ Vân Phàm đến trên người anh.

□ Lộ Vân Phàm tiếp nhận chiếc áo, cong môi cười, thấp
giọng nói: "Ba trận thắng hai, tôi thua."

□ "Không, cậu đã thắng." Thạch Nghị nhìn anh, vươn
tay.

□ Lộ Vân Phàm bắt lấy tay anh ta, bỗng chốc liền ngồi
dậy, anh xếp đặt lại vị trí đùi phải, ngẩng đầu lên nói:
"Kéo tôi một phen."

□ Thạch Nghị lôi kéo tay anh, Lộ Vân Phàm chậm rãi
đứng lên, anh xoay người sờ sờ đầu gối chân trái, khẽ nhúu
mày.

□ "Không bị sao chứ?" Thạch Nghị hỏi.

□ "Không có việc gì!" Lộ Vân Phàm đứng thẳng người,
cũng vắt chiếc áo lên trên bờ vai, "Còn muốn chơi nữa
sao?"

□ Thạch Nghị theo dõi anh cười rộ lên: "Nghỉ thôi!
Chúng ta đi nào!"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456270#p3456270>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẹ Bầu

Lộ Vân Phàm gật gật đầu, xoay người đi vài bước liền phát hiện có chút không đúng. Nơi chân trái rất đau, đau đến mức anh không thể không đi khắp khiêng.

Thạch Nghị nhìn bộ dáng của anh, đi qua kéo tay anh, khoác lên vai của mình: "Tôi làm cây gậy chống cho cậu một chút."

"Cảm ơn anh."

Hai người đàn ông đều mồ hôi đầy đầu, vừa đi về hướng bãi đỗ xe, vừa tán gẫu với nhau.

Lộ Vân Phàm không hề đề cập tới chuyện hợp tác, @MeBau*@ nhưng Thạch Nghị lại nhắc đến trước.

"Xế chiều ngày mai, tôi sẽ đi tới văn phòng để nói chuyện với cậu."

Lộ Vân Phàm hơi ngần ngừ ra, một lát sau, anh cúi đầu nở nụ cười, dần dần liền cười ra tiếng.

Thạch Nghị cũng không giận, anh nhìn xem chung quanh, nói tiếp: "Lộ Vân Phàm, tôi quen biết cậu cũng đã 5 năm, tôi tin tưởng cậu sẽ không lừa tôi."

"Ha ha ha ha..." Lộ Vân Phàm rốt cục cất tiếng cười to. Anh có chút kích động, lớn tiếng nói, "Tôi cũng vậy, rất tin tưởng anh nhất định sẽ hợp tác với tôi. Đi, chúng ta lại đi uống vài chén!"

"Không được!" Thạch Nghị lắc đầu, "Vợ con, bạn bè tôi vẫn còn đang chờ tôi rồi. Tôi hiếm khi về nước cùng cô ấy, ném có

ấy lại một mình không hay."

□ "Ấy này, tôi nói cái người bạn nhỏ kia của anh, đến tốt cùng là người như thế nào vậy? Khi nào thì dẫn đến cho mong gặp mặt đây?"

□ Thạch Nghị cười đến ánh mắt đều nheo lại: "Không thành vấn đề, tuyệt đối không thể kém hơn bà xã của cậu."

□ Nghe được cái từ bà xã này, gương của Lộ Vân Phàm tự nhiên thoáng ửng hồng lên một chút. Anh nghĩ nghĩ, nói: đi về nhà của anh, anh sẽ mời cậu đi ăn. "Nửa năm sau tôi sẽ kết hôn, anh nhớ phải mang theo người bạn nhỏ của anh đến uống rượu mừng đấy nhé!"

□ "Ái chà! Nhanh như vậy sao?" Thạch Nghị liền phát hoảng, còn nói, "Đúng rồi, Hứa Lạc Phong, cái tên hôn nhân kia gần đây như thế nào rồi? Thật lâu rồi không gặp

Chân trái Lộ Vân Phàm không khoẻ, anh trực tiếp liền ngồi lên bên cạnh thành bể phía nước. Anh đánh giá bốn phía, chỉ có rất ít người đi đường, xa xa một cặp tình nhân nhỏ nắm tay nhau đi qua. Trong tay cô gái nhỏ còn nắm dây một quả bóng bay màu hồng. Hai người dường như là mới từ trong KTV đi ra.

Lộ Vân Phàm không tự chịu được liền nở nụ cười. Anh nhớ tới thời còn học đại học, anh cùng với An Hồng cũng thường tới nơi này hò hẹn. Khi đó nơi này vẫn còn gọi là quảng trường Hồng Thái Dương, là trung tâm của thành phố J, chung quanh có thật nhiều các khu đại siêu thị, các trung tâm thương mại, còn có các khách sạn lớn lớn nhỏ nhỏ. Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đều là những người hay ăn. Hai người thường từ nơi này lựa chọn một nhà hàng nào đó để vào ăn uống. Có đôi khi không thể lựa chọn được sẽ ăn cái gì, thường hay dùng kéo búa bao để quyết định.

Có một lần, sau khi ăn uống no đủ, đi ra khỏi nhà hàng, An Hồng nhìn thấy một người bán hàng rong đang bán bóng bay.

Khi đó là đầu mùa đông, cô đứng ở nơi đó, đối với này một nhóm lớn bóng bay đủ màu đủ dạng kia, ánh mắt cứ thế không sao dời đi được.

Lộ Vân Phàm muốn cho cô mua một quả bóng, cô không đồng ý, nói đây là thứ đồ chơi của trẻ con.

Nắm tay cô rời đi, Lộ Vân Phàm nhìn thấy An Hồng quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong ánh mắt toàn là sự thất vọng.

□ Mãi cho đến hơn nhiều năm sau, từ mẹ Hàn Lộ Vân Phàm mới được biết rằng, hồi nhỏ An Hồng gần như không có đồ chơi, đồ ăn vặt. Cô cũng rất ít, thật ít khi được đi ra ngoài vui chơi. Thời thơ ấu của cô, thật sự đều không giống với đại đa số những trẻ em khác. Rồi sau đó, mẹ Hàn mẹ liền kể lại những chuyện hồi nhỏ của Hàn Diệu Quân và An Hồng.

□ Lộ Vân Phàm rút cuộc đã biết, Hàn Diệu Quân đã mang đến cho An Hồng một cuộc sống có ý nghĩa như thế nào. Thật sự, tất cả mọi người đều không một ai có thể bằng được.

□ Cặp tình nhân nhỏ kia đã đi xa, Lộ Vân Phàm thu hồi suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho An Hồng.

□ Giọng nói của cô mơ màng màng: "A lô. . ."

□ "Em ngủ rồi sao?"

□ "Là anh đó à!" An Hồng ở đầu dây bên kia nở nụ cười, "Vừa ngủ không bao lâu, anh đang làm cái gì ở đó đấy?"

□ "Vừa mới nói chuyện cùng với người khác một chút xong, bây giờ anh lập tức liền về nhà đây."

□ "Anh có mệt mỏi không? Về nhà tắm rửa một chút, rồi nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

□ "Ừ!" Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, nói, "An An, em có biết bây giờ anh đang ở chỗ nào không?"

□ "Chỗ nào vậy?"

□ "Anh đang hứa nguyện ở bên cạnh hồ nước ở quảng trường Vương Miện."

□ ". . ." An Hồng dường như suy xét trong chốc lát, mới hiểu rõ ràng rằng cái gọi là hồ hứa nguyện kia, đến tốt cùng là cái gì. Cô thấp giọng cười: "Buổi tối khuya anh chạy tới chỗ đó để làm cái gì chứ?"

□ "Để hứa nguyện (Cầu nguyện, ước nguyện)." Lộ Vân Phàm lấy từ trong túi áo ra hai đồng tiền xu Nhất Nguyên (đồng tiền 1 xu), vung tay lên, liền quăng vào trong hồ nước.

□ Gân như không có âm thanh vang lên, không có nước phun, hai đồng tiền xu đã biến mất không thấy gì nữa.

□ Lộ Vân Phàm cười đến âm áp, dịu dàng nói vào trong điện thoại di động: "An An, anh vừa mới vứt vào hồ nước hai đồng tiền xu, chúng ta cùng nhau hứa nguyện đi!"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456273#p3456273>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.